

Δ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ

ΜΕΓΑ ΛΕΞΙΚΟΝ ΟΛΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΔΗΜΟΤΙΚΗ
ΚΑΘΑΡΕΥΟΥΣΑ
ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΗ
ΜΕΤΑΓΕΝΕΣΤΕΡΑ
ΑΡΧΑΙΑ

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

ΤΟΜΟΣ ΙΕ

«Τό πρώτον βιβλίον παντός
Ἑλλήνος εἶναι τὸ Λεξικόν
τῆς γλώσσης του».

Κοραῖς

ΕΚΔΟΣΕΙΣ - ΔΟΜΗ - Α.Ε.

Ναυαρίνου 20 τηλ. 637 389-612 056

ΑΘΗΝΑΙ

ΠΙΝΑΞ ΣΥΝΤΕΤΜΗΜΕΝΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

α. = άλλως
 αίολ. = αιολικός, -όν
 αίστ. = αίσιατικός
 άκλ. = άκλιτος, -ον
 άλβ. = άλβανική, -ικός
 άλληλοπθ. = άλληλοπαθής
 άλχημ. = άλχημιστής, -ικός
 άμτβ. = άμετάβατος, -ου, -ως
 άμφ. = άμφιβολου
 άναγν. = άναγνωστέον
 ά στ. = άνατομική, -ός
 άνέκδ. = άνέκδοτος, -ον
 άντικ. = άντικείμενον
 άντικεμ. = άντικειμενικός, -ή, όν, -ώς
 άντιδ. = άντιδιστολή
 άνιθ. = άντιθετον, -ος, -ως
 άντίστ. = άντίστοιχος, -ον
 άντων. = άνωνωμια
 άνών. = άνώνυμος, -οι
 άόρ. = άόριστος
 άπ. = άπόσπασμα, -ματα
 άπαρφ. = άπαρέμφοτον
 άποθ. = άποθετικόν ρημα
 άπάκζ. = άπόκρισις
 άπολ. = άπολύτως
 άπρόσ. = άπρόσωπον
 άραβ. = άραβική, -ικός
 άρ' υ. = άραμαϊκή, -ός
 άρκ. = άρκαδικός, -ή, -όν
 άρσ. = άρσενικόν
 άρχ. = άρχαίος, -α, -ον
 άρχ. λεξ. = άρχαία λεξικά
 άρχιτ κτ. = άρχιτικονική, -ός
 άσιζ. = άσιζαί
 άστρολ. = άστρολογία, -ικός
 άστρον. = άστρονομία, -ικός
 άσυν. = άσυναίρετος, -ον
 άςξ. = άςξησις
 άυτοπθ. = άυτοπαθής
 άχρ. = άχρηστος
 β. = βίος
 βιολ. = βιολογία, -ικός, -ώς
 βλ. = βλέπε
 βλ. λ. = βλέπε λέξιν
 βλ. λς. = βλωτικός, -ή, -όν
 βουατ. = βουαντικός, -ή, -όν
 βουζ. = βουτανική, -ικός
 βουζαν. = βουζανική, -ικός
 γαλλ. = γευνικός, -ή, -όν, -ώς
 γεν. = γεντικός, -ή, -όν, -ώς
 γενικ. = γενικός, -ή, -όν, -ώς
 γερμ. = γερμανική, -ός
 γεωδ. = γεωδαισια, -ικός
 γεωλ. = γεωλογία, -ικός, -ώς
 γεωμ. = γεωμετρία, -ί ός

γλωσσ. = γλωσσάριον, -α
 γνωμ. = γνωμικόν
 γρ. = γραφή
 γραμμ. = γραμματική, -ός, -ώς
 γρπ. = γραπτέον
 δ. άνάγν. = διάφορος άνάγνωσις
 δ. γρ. = διάφορος γραφή
 δεικτ. = δεκτικός, -όν
 δηλ. = δηλαδή
 δημ. = δημοτική, -ός, -όν
 διαθ. = διάθεσις
 δ. διαστ. = δημοτικόν διαστοχόν
 δ. έρμ. = διάφορος έρμηνεία
 δ. μυρ. = δημοτικόν μυρολόγιον
 διγ. = διγυστον
 δι' ρ. = διορισμός
 διδ' ρ. = διάρθωσις
 δ. προφ. = διάφορος προφορά
 δ. τραγ. = δημοτικόν τραγούδιον
 δοτ. = δοτική
 δυϊκ. = δυϊκός
 δυν. = δυνατικός
 δωρ. = δωρικός, -όν
 έβρ. = έβραϊκή, -ικός
 έγκλ. = εγκλιτικόν, -ός
 ειδ. = ειδικός, -ώς
 εικ. = εικασις
 ειρων. = ειρωνικός, -ώς
 εκδ. = εκδοσις
 εκάλ. = εκκλησιαστικός, -ός
 εκφ. = εκφορ
 'Εκφρ. = 'Εκφρασις, -εις
 έλεγ. = ελεγίον, -εία, -ειακός
 εμπρόθ. = εμπρόθετος, -έτως
 έν. = ένικός
 ένάρθρ. = ένάρθρωτος
 ένεργ. = ένεργητικός, -ή, -όν, -ώς
 ένιστ. = ένιστός
 ένν. = έννοείται
 ένν. = έννοια
 έντ. = έντεϋθεν
 έξορκ. = έξορκισμός, -οι
 έπ. = έπικός, -όν
 έπέκτ. = επέκτασις
 'Επιγρ. = 'Επιγραφή
 έπιγρ. = έπιγρμμα
 έπιθ. = έπιθετον
 έπιθβτ. = έπιθετικός, -ή, -όν, -ώς
 έπιρρ. = έπιρρημα
 έπιφ. = έπιφώσημα
 έρμ. = έρμηνεία
 έρωτ. = έρωτήσις
 έσφ. γρ. = έσφαλμένη γραφή
 έτερόκλ. = έτερόκλιτον
 εύκτ. = εύκτική

εύφμ. = εύφημισμός
 εύχρ. = εύχρηστος, -ον
 έφετ. = έφετικός
 ζωολ. = ζωολογία, -ικός
 θ. = θέμα
 θεοδ. = θεοδοσιανός
 θηλ. = θηλυκόν
 θρησκείολ. = θρησκείολογία, -ικός
 ίστρ. = ίατρική, -ικός, -ώς
 ίδ. = ίδιός
 ίσπ. = ίσπανικός, -ή, -όν
 ίστ. = ίστορία, -ικός, -ώς
 ίταλ. = ίταλική, -ικός
 ίων. = ίωνικός, -όν
 κ. = και
 κ. ά. = και άλλα
 κ. άλλαχ. = και άλλαχού
 κατ. = κατηγορούμενον
 κατηγ. = κατηγορηματικός, -ή, -όν
 κρητ. = κρητικός, -όν
 κτ. = κατά
 κτλ. = και τά λοιπά
 κττ. = και τά τοιαύτα
 κύρ. = κύριος, -ον
 κυρ. = κυρίως
 κώδ. = κώδις, -ικες
 κομ. = κομμικός, -ός
 λ. = λέξις
 λ. τραγ. = λαϊκόν τραγούδιον
 λακων. = λακωνικός, -ικός
 λατ. = λατινική, -ικός
 λεγόμε. = λεγόμενος, -ον
 λειτουργ. = λειτουργικά βιβλία
 λόγ. = λόγος, λόγιον
 λυρ. = λυρικός, -ή, -όν, -ώς
 μ. = μόνον
 μαγ. = μαγικός
 μαθμ. = μαθηματικός, -ά
 μγθ. = μεγεθυντικόν
 ΜΜ. = Μανιάντια Μυρολόγία
 μεθμ. = μεθομητικός, -ή, -όν, -ώς
 μέλλ. = μέλλον
 μέσ. = μέσος, -ον
 μετεωρ. = μετεωρολογικός, -ός
 μετοχ. = μετοχικός, -κώς
 μετων. = μετωνυμία, -ός, -ώς
 μουσ. = μουσική, -ικός, -ικός
 μουσ. = μουσικόν, -ικός
 μτ. = μετά
 μτβ. = μεταβατικός, -ή, -όν, -ώς
 μτγν. = μεταγενέστερον, -ος
 μτφ. = μεταφορικός
 μτφρ. = μεταφρασις
 μτχ. = μετοχή
 ναυτ. = ναυτικός, -ή, -όν, -ός

λβ'

νεώτ.	≡ νεώτερ -ος	πρβλ.	≡ παράβαλε	σύντ.	≡ σύνταξις
νομ.	≡ νομική, -ικός	πρόσ.	≡ πρόσωπον, -α	συχν.	≡ συχνάκις
νομοκ.	≡ νομοκάνων	προσηγ.	≡ προσηγορικός, -ώς	σχόλ.	≡ σχολίου, -α
δθ.	≡ δθεν	προστ.	≡ προστακτική	Σχολ.	≡ Σχολιαστής
οίκου.	≡ οικόγενεια	πρότασ.	≡ πρότασις	τ.	≡ τύπος
δμ.	≡ δμοιος, -δμοίως	ρ.	≡ ρημα	τμ.	≡ τμησις
δμοιογ.	≡ δμοιογένεια	ρῆματ.	≡ ρηματικός, -ή, -όν	τελικ.	≡ τελικός
δν.	≡ δνομα	ρῆματ. π.	≡ ρηματικά παράγωγ*	τοπαγρ.	≡ τοπογραφία, -ικός
δνομαστ.	≡ δνομαστική	ρητορ.	≡ ρητορικός, -ικός	τουρκ.	≡ τουρκική, -ικός
δρ.	≡ δρος	ρίζ.	≡ ρίζα	τροπ.	≡ τρ κός, -ώς
δρθότ.	≡ δρθότερον, -ος	σ.	≡ σελίς	Τυπικ.	≡ Τυπικόν Μοναστηρίων
δριστ.	≡ δριστική	σανοκρ.	≡ σανοκριτικός	ὑπερθ.	≡ ὑπερθετικόν, -ώς
δρυκτολ.	≡ δρυκτολογία, -ικός	σατυρ.	≡ σατυρικός, -ικός	ὑπερσ.	≡ ὑπερσυντέλικος
οὔδ.	≡ οὔδετερον	σημ.	≡ σημασία	ὑποθετ.	≡ ὑποθετικός
οὔσ.	≡ οὔσιαστικό	σημιτ.	≡ σημιτι ός	ὑποκ.	≡ ὑποκειμενον
π.	≡ παρά	σκώλ.	≡ σκώλιον	ὑποκειμ.	≡ ὑποκειμενικός, -ώς
παθ.	≡ παθητικός, -ικός	σλαβ.	≡ σλαβική, -ικός	ὑποκορ.	≡ ὑποκοριστικόν, -ώς
Πάπ.	≡ Πάπυροι	σπαν.	≡ σπάνιος, -ως	ὑποτ.	≡ ὑποτακτική
παράγ.	≡ παράγωγον, -α	στερ.	≡ στερητικόν	φαρμακ.	≡ φαρμακολογία, -ικός
παραθ.	≡ παράθεσις, -ετικός	στρ.	≡ στροπή	φαρμακαυτ.	≡ φαρμακευτικός, -όν
παρακ.	≡ παρακειμενος	στρατ.	≡ στρατιωτικός, -ώς	φωσ.	≡ φλοσσοφία, -ικός
παράλλ.	≡ παράλληλος, -ον	συγγ.	≡ συγγενικός, -ώς	φρ.	≡ φράσις
παρატ.	≡ παρατατικός	συγκ.	≡ συγκοπή	φυσ.	≡ φυσικός, -ώς
παρερμ.	≡ παρερμηνεία	συγκεκ.	≡ συγκεκομμένος, -ως	χειρόγρ.	≡ χειρόγραφον, -α
παρισ.	≡ παρισινός	συγκρ.	≡ συγκριτικός, -ικός	χημ.	≡ χημεία, -ικός
παροιμ.	≡ παροιμία	συλλ.	≡ συλλαβή	χρ.	≡ χρησις
περίφρ.	≡ περίφρασις, -ικός	Συναξ.	≡ Συναξάριον, -ιστής	χρυν.	≡ χρύνος
περσ.	≡ περσική, -ός	σύνδ.	≡ σύνδεσμος	χρησμ.	≡ χρησμός
πθ.	≡ πθησός, -ώς	συνεκδ.	≡ συνεκδοχική, -ικός	χρον.	≡ χρονικός, -ώς
πλάγ.	≡ πλάγιος	συνεκφ.	≡ συνεκφορά	χρονογρ.	≡ χρονογραφία, -φος, -οι
πληθ.	≡ πλθθυντικός	συνήθ.	≡ συνήθης, -ως	ψ.	≡ Ψευδο-
ποι.	≡ ποιητικός, -ικός	συντρ.	≡ συνηρημένος	ψήφ.	≡ ψηφισμα
πρζυμ.	≡ πρζγμα, -ατα	συνδ.	≡ σύνθεσις, συνθετικός	ώσ.	≡ ώσαύτως

* Τά ρηματ. π. τίθενται έν τέλει του έρμηνεύματος: υπό ίδιον άριθμόν πρός εύχέρειαν τής άναζητήσεως.

ΑΙ λοιποί έν τῷ κειμένῳ συντετμημένοι λέξεις είναι εὐδιάγνωστοι.

ὕψαιρέτρια (ή) Ἡσ. ἐμαῖα.
ὕψαιρέτω κ. μον. κ. νεώτ. ἰων. ὕψαιρέω, μέλλ. ὕψαιρέω κ. ὕψεῶν (Ἀκυλ.), ὄρορ. β' ὕψεῖλον (Πινδ. Ν. 7, 117) κ. ὄρορ. α' ὕψεῖλα (π. Βυζαντ.) κ. νεώτ. ὕψεσσα, παθ. ὄρορ. α' ὕψηρέθην (Σοφ. ὄπ. 34), παρὰκ. ὕψηρηκα κ. παθ. ὕψηρηκα (Δημ. 119) π. Ὀμ. ἐν τμήσει, κυριεύω κἀνωθεν, ἐσωτερικῶς, καταλαμβάνω : Ἰλ. Ε 862 τούς δ' ἄρ' ὑπὸ τρόμος εἶλε, Ὀδ. Ω 450 τούς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ κλωρὸν δέας ἤρει· 2) ὕψαιρῶ τι ὑποκἀτωθέν τιος : Ἰλ. Β 154 ὑπὸ δ' ἤρσον ἔρματα νῆων, Πινδ. Ν. 7, 117 καὶ λείριον ἀνθεμον ποντίας ὕψελοσ' ἔέρσας, Πλάτ. Θεαιτ. 161Α οὐ σφάδρα χαλεπαινείς, ἐάν τις σοῦ ὡς πρωτοτόκου αὐτὸ ὕψαιρῆ ; 3) κ. νεώτ. ὕψαιρῶ τι ἀπὸ τιος, μέλιων, ἐλαττώνω : Ἰνπ. Ἀρχ. Ἰντρ. 10 ὕψαιρην τοῦ πλῆθους, Θουκ. 1, 42 τῆς δὲ ὑπαρχούσης πρότερον διὰ Μεγαρέας ὑποφίας σῶφρον ὕψελεῖν, Λουκ. Φιλοφ. 8 καὶ ὅλως ὕψαιρεῖν τοῦ τόνου· 4) κ. νεώτ. ὕψαιρῶ τι κρυφίως, ὑποκλιπτόν· Θουκ. 3, 13 Ἀθηναίους ῥῆσον καθαιρέσει ὕψαιροῦντες αὐτὸν τοὺς ἑμμάχους· κ. παθ. : Σοφ. ὄπ. 34 ὕψηρέθῃ οἰ κάλαμος ὡσπερὶ ἄλυρας, Ἦρ 3, 65 μὴ κοτὰ τίς μοι Σμάρδιος ὑψαιρημένω ἄλλως ἐπανάστασθῃ ἀνθρώπων ἰτόν ὁποῖον ἔβγαλον ἀπὸ τῆν μέσην· || κ. μέσ. ὕψαιρῶ τι δι' ἐμαυτόν, σφετερίζομαι τι κρυφίως, κλέπτω : Ἦρ 5, 83 καὶ δὴ καὶ τὰ ἀγάλατα ταῦτα τῆς τε Δαμῆς καὶ τῆς Αὐξήσης ὑψαιρέονται αὐτῶν, Ἀριστοφ. Ἰνπ. 745 ἐγὼ δὲ περὶπατῶν γ' ἀπ' ἐργαστηρίου ἔφροντος ἑτέρου τῆν χύτραν ὕψεῖλάμην, αὐτ. Νεφ. 179 ἐκ τῆς παλαίστρας θολμάτιον ὕψεῖλετο, αὐτ. Πλ. 1140, Πλάτ. Νόμ. 857Β μηδὲν διαφέρειν τῶ κλέπτοντι μέγα ἢ σμικρὸν ὕψελομένω, Δημ. 119 πρὸς αὐτῶ τῶ δαιτητῆ Στέφανον τωταυτὴ αὐτὴν ὕψηρμένον εὐρίσκω· 5) κ. μέσ. ἐπωφελοῦμαι, οικειοποιούμαι τι : Αἰσχίν. 3, 66 τοὺς καιρούς τῆς πώλεως ὕψαιρούμενος· 6) μέσ. μτ. αἰτ. προσ. κ. γενικ., ἀπογυμνῶ τινὸς τιος, καταλύω : Αἰσχίν. 85, 30 καὶ τῆν δημοκρατίαν ἀρῆην ἔλαθεν ὕψελομένους (αθροῦσας κατέλυσεν)· 7) μέσ. μτ. αἰτ. προσ. κ. αἰτ. συατ. ἀντικ., τηρῶ τι μυστικῶς ἀπὸ τιος, ἀποκρύπτω : Εὐρ. Ἠλ. 271 σιγῆ τοῦσ' ὕψαιρούμεσθα νιν· 8) ρηματ. π. ὕψαιρέσει, ὕψαιρέτησον, ὕψαιρέτρια.

ὕψαλα (τά) νεώτ. ναυτ. τὸ κάτω τῆς ἰσάλου γραμμῆς μέρος τοῦ πλοίου; τὰ βρεχάμενα, ἀντίθ. τὰ ἔξωλα.

ὕψαλαῦλαξ-ακος (ή) νεώτ. εὐρεῖα καὶ ἐπιμηκῆς ἑκακασθῆ, εἰσδύουσα εἰς ἠπειρωτικὴν ἢ νησιωτικὴν ὕψαλοκρητῖδα κατὰ διευθύνειαν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥτιον κάθετον πρὸς τὴν ἀκτῆν.

ὕψαλαυλῶν-ῶνος (ή) νεώτ. εὐρεῖα καὶ ἐπιμηκῆς ἑκακασθῆ τοῦ βυθοῦ τῆς θαλάσσης, με ἡλευρῆς ἐχούσας ἐλαφρόν κλίαιν.

ὕψαλαυλῆν-ἑνος (ή) νεώτ. μακρὰ καὶ εὐρεῖα ἔξαρσις τοῦ θαλασσίου βυθοῦ ἀνερχομένη ἐλαφρώς ἀπὸ τοῦτου.

ὕψαλῶς-ή-όν ὁ ὀλίγον ἄλμυρός, ὁ ὑφάλμυρος, ὁ ἄλμυροῦταικος : Ἰνπ. Ἀέρ. 284 ὕψαλικά ὄδατα (δ. γρ. π. Κορ. ὕψαλοικά).

ὕψαλέκρηγμα-ατος (τό) νεώτ. ἕκαστος τῶν πλῶμων πόρων τῶν διακοπτόντων τὴν συνέχειαν ὕψαλοταίνιας βλ. ἢ τῶν μεσολαβοῦντων μεταξὺ ἐρμάτων ἀποτελοῦντων κίνδυνον εἰς τὰ πλοία.

ὕψαλέμβολον (τό) νεώτ. πρόσφυσις ἀπὸ βραχώδους καὶ γειτονικῆς πρὸς τὴν ἕρπᾶν ἔξάρσεως τοῦ βυθοῦ τῆς θαλάσσης, προεκτείνουσα ἠπειρωτικὴν ἢ νησιωτικὴν ὕψαλοκρητῖδα.

ὕψαλοσθός (ή) νεώτ. ὕψαλαυλῶν μικροῦ εὐρῶνος συνδῶαν ὕψαλοροπέδιον πρὸς τὴν ἀκτῆν ἢ τὴν ὕψαλοκρητῖδα τῆς.

ὕψαλλομαι μον. ὄποθ. πηδῶ ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω.

ὕψαλμα-ατος (τό) νεώτ. ἱατρ. συνήθ. ἐπὶ νευροπαθῶν, ἀνοπήδημα καὶ ἐλαφρὸν ἀνασκίρτημα τῶν τενοτῶν ὑπὸ τὸ δέρμα κατὰ τὴν ἀπροαίρετον καὶ ἀκριβοῖαν συστολῆν τῶν μυῶν.

ὕψαλμος-ον μτγν. ὁ ὀλίγον ἄλμυρός, ὁ ὑφάλμυρος, ὁ ἄλμυροῦταικος : Διοσκ. 3, 153 ἀνθυλλίς γουσιμένη ὕψαλμος.

ὕψαλμυρίζω μτγν. κ. νεώτ. ἔχω γευσθῖν ὑφάλμυρον, εἶμαι κόπως ἢ ἕλγο ἄλμυρός : Γλιούτ. Ἠθ. 669Β, Διοσκ. 5, 137 ἐστι δὲ ἐπιπαγος ὕψαλμυρίζων (ὁ δὲ ὀδάρησι).

ὕψαλμυρός-ον μον. κ. νεώτ. ὁ ὀλίγον ἄλμυρός, ὁ ἄλμυροῦταικος : Εὐατ. Πον. 184, 57.

ὕψαλμυρότης-πος (ή) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ὑφάλμυρου βλ. ἢ, ἡ μικρὰ ἀναλογία ἄλμυρῶν οὐστῶν τοῦ θαλασσίου ὕδατος.

ὕψαλοδελός (ή) νεώτ. ὕψαλος βραχώδης στήλη ἢ κοραλλιογενής, ἥς ἡ κορυφὴ φθάσει εἰς μικρὸν ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν βάθος, ἀλλ' εἶναι ἀκίνητος ἐνεκα προηγήθεντος βολισματος.

ὕψαλοδεικτής (ή) νεώτ. σηματῆρ σημαίνων καὶ ὑποδεικνύων ἐκ τοῦ μακρόθεν τὴν θέσιν ὕψαλου.

ὕψαλοκίλαξ-άδος (ή) νεώτ. μέγας ὕψαλαυλῶν, προέκτασις κοιλιάδος τῆς ἑρῆας εἰσχωρούσα εἰς ὕψαλοκρητῖδα.

ὕψαλοκρητῖς-ῖδος (ή) νεώτ. ἡ ἔκτασις τοῦ θαλασσίου βυθοῦ ἢ περιλαμβανομένη μεταξὺ τῆς ἀκτογραμμῆς καὶ ὠριομένης ἰσοβαθοῦς καμπύλης : ἠπειρωτικῆ· νησιωτικῆ ὕψαλοκρητῖς.

ὕψαλόλακκας (ή) νεώτ. τὸ βαθύτερον τμήμα κοιλιάδης τοῦ θαλασσίου βυθοῦ.

ὕψαλολεκάνη (ή) νεώτ. βαθεῖα κοιλότης τοῦ θαλασσίου βυθοῦ, ἔχουσα οχεδὸν ἰσοβαθῆ τὸν πυθμένα, τὰς δὲ ὀριωντίας διαστασεῖς οὐχὶ πολὺ διαφερούσας, ὕψαλολεκανοπέδιον.

ὕψαλολεκανοπέδιον (τό) νεώτ. ἡ ὕψαλολεκάνη.

ὕψαλορηπέδιον (ή) νεώτ. ὕψαλοροπέδιον μεμονωμένον ἐν πελαγίῳ βυθῷ καὶ οὐδέριαν συνάφειαν πρὸς ἀκτῆν τῆν ἢ ἄλλην ὕψαλοκρητῖδα ἔχον.

ὕψαλοπλαίσιον (τό) νεώτ. τὸ σύνολον τῶν ἔξάρσεων τοῦ θαλασσίου βυθοῦ, τῶν πλαισιουσῶν τὸ ὕψαλον τῆς ἀκτῆς τμήμα.

ὕψαλοπρανῆς-οὺς (τό) νεώτ. ἡ συνέχεια πύσης ὕψαλοκρητῖδος ἀπὸ τῆς ἄνω ἐπιφάνειας αὐτῆς μέχρι τοῦ κανονικοῦ θαλασσίου βυθοῦ τοῦ ἀποτελοῦντος τῆς πραγματικῆν κοίτην τοῦ ὕψαλου.

ὕψαλοροπέδιον (τό) νεώτ. ἔξαρσις τοῦ θαλασσίου βυθοῦ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥτιον ἐπίπεδος, ἔχουσα κλιτῆς παρουσιαζούσας μεγάλην κλίαιν, μὴ ἀποτελοῦσα δὲ ὕψαλοκρητῖδα, ὡς εὐρισκομένη πελαγίως τοῦ ὕψαλου τμήματος τῆς ἀκτῆς.

ὕψαλόραχτις-ως (ή) νεώτ. μακρὰ καὶ στενὴ ἔξαρσις τοῦ βυθοῦ τῆς θαλάσσης ἔχουσα κλιτῆς ἐμφωνιζούσας μερίζα κλίαιν τῶν πλευρῶν ὕψαλοκρητῖδος.

ὕψαλῶς-ον (ἄλξ) κ. μον. κ. νεώτ. ὁ εὐρικόμενος ὑπὸ τὴν ἄλα, ὁ ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, ὁ βουτηγμένος ἐντὸς τῆς θαλάσσης : Σοφ. Ἀντ. 589 τὰν Ἐθρήσσαιων ἔρεδος ὕψαλον ἐπιδράμη πνοαίς, Ἀρρ. Ἀν. 2, 21, 6 καὶ ὡς ὕψαλοι κολυμπῆται τὰς σχοίνους αὐτοῖς ὑπέτεμον, Λουκ. Ἐνὰ δ. 10, 1, Αἰλ. Ζ 1, 428 πέτραι ὕψαλοι καὶ χαροάδες, Παλλῶ. ΑΠ 11, 390 ὕψαλος πέτρας τῶν φανερῶν σπιλάδων· || τὸ θηλ. ὕψαλος ὡς οὐσ. βραχώδης ἢ κοραλλιογενής ἀπόφυσις τοῦ βυθοῦ τῆς θαλάσσης, ἔχουσα μικρὸν τὴν ἄνω αὐτῆς ἐπιφάνειαν, πέτρα, ζέρα, ἀντίθ. σκόπελος· ΕΜ 785, 44 εὐφαλοῖ· οἱ ὑπὸ τὴν θάλασσαν κεκρυμμένοι πέτραι· 2) τὸ οὐδ. ὕψαλον ὡς οὐσ. τὸ κατώτερον ὕδατα : Στράβ. 1, 3, 5 || κ. νεώτ. τὰ ὕψαλα

ὡς οὐα. μέρος πλοίου βρεχόμενον ὑπὸ τῶν ὀδῶ-
των ἐν ῥομοῦσιν βαλάνσῃ, τὸ ὑπὸ τῶν ἰσάλων
γραμμῆν μέρος, ἀντιθ. ἔξωλα: Λουκ. ΖΤραγ. 47 τὰ
μὲν ὕφαλα κατάγραφα, τὰ δ' ἔξωλα τῆς νεῶς
ἄμωρα, - ρήγμα εἰς τὰ ὕφαλα || ὄμ. ἐπὶ τοῦ
πλοίου, ὁ γενόμενος εἰς τὸ ὑπὸ τῶν ἰσάλων γραμ-
μῆν μέρος τοῦ πλοίου· ἀντιθ. ἔξωλας: Πολύδ. 16,
3, 2 ὕφαλοι πηλαγί, αὐτ. 16, 4, 12 ὕφαλα τραύματα
ἰρήματα, ἄτια λαμβάνει τὸ πλοῖον ὑπὸ τὸ ὕδωρ
3) μτγν. κ. μον. μτφ. ἐπὶ προα. ὁ ὕπουλος, ὁ
κρυφίνους, ὁ δόλιος: Γρηγ. Ναζ. Λόγ. 29, 328C οὐχ
ἄπλοον γένος εὐρίσκω τοὺς Ἀρμένιους, ἀλλὰ
κρυπτόν τι καὶ ὕφαλον, Φωτ. Βιβλ. 428· 4) ὁ
ὄλιον τὴν ἀμυροῦς, ὁ ὑφάλμυρος, ὁ ἀμυροῦται-
κος: Ἰηπ. Ἀέρ. 281 ὕφαλα ὄδατα.

ὕφαλοταινία (ἡ) νεώτ. ἀβαθὴ ἐκ τετυπασμένης
ἄμμου, καθαρᾶς ἢ μεμιγμένης μετὰ πηλοῦ, χαλι-
κων κττ., ἔχοντα δὲ σχῆμα ταινίας παρακολληθού-
σης ἀπέγχυς τὸ κύριον σχῆμα τῆς ἀκτογραμμῆς.

ὕφαλοταφρος (ἡ) νεώτ. τὸ βαθύτερον τμήμα
κοιλότητος τοῦ θαλασσοῦ βυθοῦ.

ὕφαλοχαρῶδρα (ἡ) νεώτ. μακρὰ καὶ στενὴ
κοιλότης τοῦ θαλασσοῦ βυθοῦ, ἔχουσα πλευρὰς
ἀποκρήμενους.

ὕφαλοχερσόνησος (ἡ) νεώτ. ὑφαλοροπέδιον
συνδεδεμένον πρὸς τὴν ἀκτὴν ἢ τὴν ὑφαλοκρη-
θίδα αὐτῆς δι' ὑφαλαχένας.

ὕφαλοχώραμα-ατος [ἰ]τοῖ νεώτ. ναυτ. χημικὴ
σκευασία πρὸς ἐπέλευσιν τῶν ὑφάλων τῶν πλοίων
ἢ τῶν σημαντήρων, σκοποῦσα τὴν προφύλαξιν αὐ-
τῶν ἀπὸ τῆς διοβρωτικῆς ἐνεργείας τῆς θαλάσσης.

ὕφαλοχώνη (ἡ) νεώτ. μικρὸν κοιλώμα τοῦ θα-
λασσοῦ βυθοῦ, σχήματος κυκλικοῦ ἢ φωειδοῦς.

ὕφαλικός-ἡ-άν-δ ἡ. ὕφαλικός βλλ.

ὕφαλωδης-εως-εἰς-ετγν. ὁ πλήρης ὑφάλων, ὁ
ρηχός: Διόδ. Σ ἄπ. 508, 49.

ὕφάλως ἐπίρρ. μον. κρυφίως, δολίως, ὑπό-
λως: Ἰω. Ἀντ. ἐν Μι. 132, 1128.

ὕφαμωχος-ον μτγν. ὁ ἔχων κάτωθεν ἄμμον, ἀμ-
μῶδη πυθμένα ἢ ὁ μεμιγμένος μετ' ἄμμου, ὁ ἀμ-
μῶδης: πρβλ. ὑπόφομος: Θεόφρ. Φ 1, 6, 12 φιλεῖ
δὲ μάλιστα χωρία τὰ θάψαμα, αὐτ. 6, 5, 2, αὐτ. Φ
Αἰτ. 2, 16, 8 ἐνια λεπτήν καὶ λυρὰν χώραν φιλεῖ
τὰ δὲ ὕφαμωχον, αὐτ. 4, 7, 3 οὐ δὲ τὴν ἀνάθη
χώραν φιλεῖν ἀλλὰ τὴν ὕφαμωχον.

ὕφαντος-εως [ἡ] (ὕφαίνω) μτγν. κ. νεώτ. ἡ πρᾶ-
ξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ὑφαίνειν, τὸ φάσιμο:
Πολύδ. 7, 33, Κλήμ. Ἀλ. Ποιδ. 2, 10, 111.

ὕφαντήριον [ἰ]τοῖ (ὕφαίνω) νεώτ. ἐργοστάσιον
ὑφάνσεως ὑφασμάτων, ἡ αἰθουσα τῆς ὑφάνσεως.

ὕφαντής [ἰ] (ὕφαίνω) κ. μον. νεώτ. ὕφαντής,
θηλ. ὕφαντρία, ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὴν ὑφαντι-
κὴν, ὁ ὑφαίνων, ὁ ἀνυφαντής: Πλάτ. Φαιδ. 87B
ὡπερ ἄν τις περὶ ἀνθρώπου ὑφάντου πρεσβύ-
του ἀποθανόντος λέγοι τοῦτον τὸν λόγον, αὐτ.
Πολ. 369D ἄλλος δὲ τις ὑφάντης· 2) μον. π.
βυζαντ. ἡ ἀράχνη.

ὕφαντής [ἰ] νεώτ. κ. δημ., θηλ. ὕφαντρία κ.
δημ. ὕφαντρα, ὁ ὑφάντης βλλ.· 2) νεώτ. ζωολ.
γένος πτηνῶν φιδικῶν ἐκ τῶν σπιζιδῶν.

ὕφαντική (ἡ) κ. νεώτ. ἡ τέχνη τοῦ ὑφαίνειν
βλλ., τῆς ὑφάνσεως: Πλάτ. Γοργ. 449D ὡπερ
ἡ ὑφαντικὴ περὶ τὴν τῶν ἱματίων ἐργασίαν·
2) νεώτ. βοταν. ἡ ὑφαίνη βλλ.

ὕφαντικός-ἡ-ὄν (κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ
ἀναφερόμενος εἰς τὸν ὑφάντην, ὁ δι' οὗ γίνεται
ἡ ἴφασσις, ὁ Πλάτ. Κρατ. 388C ὑφαντικός δὲ γε ἡ
κερκίς, - ὑφαντικός ἱστός [εἰδικὸν μηχανήμα δι'
οὗ ὑφαίνονται τὰ ὑφάσματα, ὁ ἀργαλεῖς]· 2) ὁ
ἐμπειρός, ὁ ἐπιδεδίχσις εἰς τὴν ὑφαντικὴν, ὁ κολῶς
ὕφάντης: Πλάτ. Κρατ. 388C ὑφαντικός μὲν ἀρα
κερκίδι κολῶς χρῆσται· κ. ὑπερβ. ὁ αὐτ.

Γοργ. 490D καὶ δεῖ τὸν ὑφαντικώτατον μέγιστον
ἱματίων ἔχειν· 3) ἡ ὑφαντικὴ ὡς οὐα. βλλ.·

4) νεώτ. κ. δημ. τὰ ὑφαντικά ἢ ἀμοιβὴ διὰ τὴν
ὑφανσίαν: δὲν ἐπλήρωσε τὰ ὑφαντικά.

ὕφαντικός κατά τὸν τρόπον ὑφάντου, ὡς πρὸς
τὴν ὑφαντικὴν τέχνην: Πλάτ. Κρατ. 388C καλῶς δ'
ἔστι ὑφαντικός.

ὕφαντοδίνητος-ον ἐσφ. γρ. ἀντὶ ὑφαντοδόνητος.
ὕφαντοδίνητος-ον ὁ ἐν τῷ ὑφαίνειν δονη-
θεῖς, ὁ ὑφανθεὶς διὰ τῆς δονήσεως τῆς κερκί-
δος, ὁ ὑφαντός: Ἀριστοφ. Ὀρν. 943 ὄς ὑφαντο-
δόνητον ἔσθος οὐ πέπαται.

ὕφαντοποιόυμαι-εομαι σχόλ. κατοσκευάζω
ἴφασμα· || μτφ. μηχανώμαι π, σκευωροῦμαι,
ἐξυφαίνω: Σχόλ. Δημ. 115.

ὕφαντός-ἡ-όν (ὕφαίνω) κ. νεώτ., δημ. φαντός-ἡ-ὸ
ὁ κατασκευασμένος εἰς τὸν ὑφαντικὸν ἱστόν, ὁ
ὑφασμένος: Ὀδ. Ν 136 χαλκὸν τε χρυσοῦν τε ἄλις
ἐσθιῆται θ' ὕφαντον, αὐτ. 218 ὕφαντα τε εἴματα
καλὰ, αὐτ. Π 231, Αἰοχ. Ἀγ. 158D ἰδῶν ὑφαντοῖς ἐν
πέλοισι Ἐρινώων τὸν ἀνδρᾶ τάνδε κείμενον φί-
λων ἐμοί [ἐπὶ τοῦ πέλου δι' οὗ ἡ Κλυτομήστρα
περιβαλοῦσα ὄσθ' διὰ δικτύου ἐφόνευσε τὸν Ἀγα-
μέμνονα], Σοφ. Τρ. 1052 Ἐρινώων ὑφαντὸν ἀμφι-
δελτοτρον [ἐπὶ τοῦ χιτῶνος τοῦ κεκριμένου διὰ
τοῦ αἵματος τοῦ Νέασου], Εὐρ. Ἴων 114 ἐνῆν δ'
ὕφαντα γράμμασιν τοιαῖδ' ὕφαί, - ὑφαντὸν φά-
ρεμα, - ὑφαντός διάκοσμος [ὁ συνυφανθεὶς μετὰ
τοῦ ὑφάσματος, ἀντιθ. πρὸς τὴν ἐπικέντητον καὶ
τὸν γραπτόν]· || τὰ ὑφαντὰ ὡς οὐα. ὑφάσματα
ἔχοντα σχήματα ἐνυφασμένα, ἀντιθ. λείοι: Θουκ.
2, 97 δσα ὑφαντὰ τε καὶ λεία ἰσχόλ. λεία, τὰ
λίπα, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν ὑφαντῶν καὶ πεποι-
κίμμένων].

ὕφαντοργεῖσθαι [ἰ]τοῖ νεώτ. κ. δημ. ἐργοστά-
σιον κατασκευᾶς ὑφαντῶν ὑφασμάτων.

ὕφαντουργία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ἡ βιομηχανία
κατασκευῆς ὑφαντῶν ὑφασμάτων: ἐργοστάσια
ὕφαντουργίας· 2) σπαν. ἡ τέχνη τοῦ κατασκευά-
ζειν ἴφασμα διὰ σταυρώσεως ἢ πλέξεων νημάτων.
ὕφαντουργικός-ἡ-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος
εἰς τὴν ὑφαντοργίαν, ὁ τῆς ὑφαντουργίας.

ὕφαντοργός (ὁ, ἡ) μον. κ. νεώτ. ὁ ὑφαίνων, ὁ
κατασκευάζων ὑφαντὰ ἔργα, ὑφάσματα: Τζέτζ.
Ἐξήμ. 11, 65, 25 μῆνιν ὑφάνων ἀπὸ τῶν ὑφαντορ-
γῶν· 2) νεώτ. ὁ βιομήχανος, ὁ ἐργοστασιόρ-
χης ὑφαντοργεῖου.

ὕφαντρία (ἡ) δημ. ἡ φάντρα, ἡ ὑφάντρια βλλ.
ὕφάντρια (ἡ) μτγν. κ. νεώτ., δημ. ἡ φάντρα θηλ.
τοῦ ὑφάντης κ. ὑφαντῆς βλλ., ἡ ὑφαίνουσα, ἡ
ἀνυφαντρία: Πολύδ. 2, 33, Αἰκ. Ζ 1, 6, 5 2) νεώτ.
ζωολ. γένος ὄραχων ἐν τῶν ἀγαληνιδῶν.

ὕφαντῶ-ὄμ μον. ὄδρ. ὑφάντῶν, ὑφαίνω: Νικ.
Χων. Ἰστ. 614, 27 εἰς αὐτὰ τεχνίτης ὑφάντῶσε.

ὕφαντῶ-ἄμ μον. ποι. τ. τοῦ ὑφαίνω: Μαν. 6, 433
φῶρά δ' ὕφαντῶντας.

ὕφαπλῶ-ὄμ μτγν. κ. νεώτ., ὄδρ. ὑφήπλωσα,
παθ. ὄδρ. ὑφήπλωθη, παθ. παρσκ. ὑφήπλωμαι,
ἐκτείνω, ἀπλώνω ὑποκάτω· || κ. παθ. ἀπλώνο-
μαι ὑποκάτω: Ἡράκλειτ. Ἀλληγ. 39 ἐνοκαλιζέται
ἐν κόκλῳ περιέχων ὁ αἶθρη ὑφήπλωμενον αὐτῷ
τῶν ἀέρα· || κ. μτφ.: Θεμιστ. Λόγ. 22, 79D μῆ-
θόν τινά ὑφαπλώσεως τῶν λόγῳ· 2) ρημ. π.
ὑφήπλωσις, ὑφαπλωτέων.

ὕφαπλωσις-εως [ἡ] (ὕφαπλῶ) μον. ἡ πράξις καὶ
τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ὑφαπλῶναι βλλ., τὸ ἀπλώνειν
ὑποκάτω: Ρήτ. 7, 268 ὑπ᾽στρωσις, ἡ κεφαλῶν
ἀπάντων . . κατασκευὴ καὶ ὑφαπλώσις.

ὕφάντης κ. νεώτ., ἰων. ὑπάτης, ὄδρ. ὑφήψα [Εὐρ.
Ὀρ. 621], ἰων. ὑφήφα [Ἡρ. 1, 176], ὄδρ. ὄδρ. ὑφη-
φάμην Ἰ' Ἀλέξ. Αἰτ. Παρθέν. 14], ἀνάπητ. κάτω-
θεν, πυρπολό, καίος: Ἡρ. 1, 176 ἔπειται ὑφήψαν τῆν

ἀκρόπολι πᾶσαν ταύτην καίεσθαι, Εὐρ. Ὀρ. 621 ἔως ὕψιφε δῶμ' ἀνηροίστω πυρὶ, Ὅουκ. 2, 52 ἐπὶ πυρᾷ γὰρ ἄλλοτριὰς τοὺς νήσαντας οἱ μὲν ἐπιβέντες τὸν ἑαυτὸν νεκρὸν ὕφθητον κ. παθ. : Εὐρ. Τρω. 1274 πάλις ὕφάπεται πυρὶ 2) μῦθ. καταπλέγων, ἀνάπτοι ἀνεπασιθῆτως, ἐξέπατο : Ξεν. ΚΠ 5, 1, 16 οἱ δὲ καλοὶ καὶ τοὺς ἀπαιδὲν θημιμένους ὕφάπτουσιν 3) ἐν συνεκφ. μτ. τοῦ πυρ, φλόγα, θίωτε κἀτωθὲν τινος πυρ, βᾶζω φωπιά : Λουκ. Φθ. 1, 12 κατακλείσας αὐτὸν πᾶρ ὕφάπτειν ἐκέλευον, Ἀριστοίν. 2, 4 4) ἢ κ. ἀπολ. θέτω ἐν τινι τόπῳ πῦρ ἢ ὑποκάτω : Ἀριστ. Θεσμ. 730 ὕφαπτε καὶ κἀταίθε 4) μέσ. ἐν τυ. δένω ἑμαυτὸν κἀτωθὲν, συνήθ. μτ. τοῦ δειρήν, δένω ἀχιονιον περὶ τὸν λαϊμόν μου καὶ πνίγομαι, ἀπάγχουσι, φουκρίζουσι : Ἀλέξ. Αἰτ. Παρθέν. 14 ὑπὸ δειρήν ἀφάμην 5) νεώτ. μαθ. κτ. μτχ. ἔνεσθ. ἢ ὕφαπτομένη [ἐνν. γρομμῆ] ὡς οὐσ. ἢ ὑποκάθετος βλλ. ὕφαρμῶζω, ἄττ. -ττω, ἄορ. ὕφρησσα, μτχ. παθ. πορακ. ὕφρημοσμένος, ἀρμῶζω, προσαρμῶζω ὑποκάτω : Πτολ. 1, 825 ὕφρημοσα κυκλισκον κ. παθ. : Γρηγ. Νύσσ. 2, 722 β. τὰ μέλη τὰ ὕφρημοσμένα τῆ κεφαλῇ 2) ἀμθ. ἀρμῶζω πρὸς τι : Ἰππ. Ἀρβρ. 783 ὡς ὕφαρμῶσις τῆ μασχάλῃ. ὕφαρπαγή (ἡ) ἰο-φορπαζῶ) μτγ. κ. νεώτ. ἢ λοῦρασια, ἢ ἐπιτήδειος ἀρπαγῆ, ἢ ὑπεξήρασις : Ἀθανάσι. 1, 608Α διὰ τῆς τοιαύτης κομφολογιας καὶ πιθανῆς ὕφαρπαγῆς 7) νεώτ. μτφ. ἐν φρ. ἐξ ὕφαρπαγῆς ἐξαπίνης καὶ ἐπιτήδειας, λαθραίας. ὕφαρπαζῶ κ. νεώτ. ἰων. τ. ὑπαρπαζῶ, ἄορ. ὕφρησσα [Ξεν. ΚΠ 8, 4, 16] κ. ἰων. ὑπῆρπασα (Ἦρ. 5, 50), μέσ. ἄορ. ὕφρησασάνην (Ἀριστ. Ἐκκλ. 921), κ. ἐν ποι. μτχ. ὕφαρπασμένος (Ἄγαθ. ΑΠ 9, 619), ἀρπαζῶ τὴ ὑποκάτωθὲν τινος : Ξεν. ΚΠ 8, 4, 16 ἐπειδὴ καὶ τὴν ἔδραν σου ὕφρησας 2) κ. νεώτ. ἀρπαζῶ τὴ λαθροσίω, κρυφίως, ἐπιτηδείως, ὑπεξήρα : Ἀριστ. Ἰππ. 56 μεζῶν . . πανηρογότα πως παραδραβῶν ὕφαρπασας, αὐτ. Θεσμ. 205 δοκῶν γυναικῶν ἔργα νυκτερῆσια κλέπτειν ὕφαρπαζεν τε θῆλειαν Κύπριν, αὐτ. Ἐκκλ. 722 7) ὄμ. κ. μέσ. : αὐτ. Ἐκκλ. 921 οὐκ ἂν ποθ' ὕφαρπασοι τὰμὰ παλίνια 3) κ. νεώτ. ἐν συνεκφ. μτ. τοῦ λόγον, ἀρπαζῶ, ἀφαρπῶ τὸν λόγον ἐκ τοῦ ὁμοτύπου τινος, διακόπτων τὸν ὁμιλοῦντα λαμβάνω τὸν λόγον : Ἦρ. 5, 50 ὁ δὲ ὑπαρπασᾶς τὸν ἐπίλοιοπον λόγον, αὐτ. 9, 91 κ. ἀπολ. : Πλάτ. Εὐθ. 300C ἐφη ὕφαρπασᾶς 4) μτγ. κ. νεώτ. μτφ. ἀποσπῶ ὑπόσχεσιν ἢ συναινεσίον τινος πρὶν ἢ προφθάσαι νὰ σκεφθῆ, ἀποσπῶ ἐντέχνως, δολίως : ὕφρησας τὴν συγκατάθεσιν του 7) ἢ κ. μέσ. ἀποσπῶ τι δι' ἑμαυτὸν ἐντέχνως : Ἄγαθ. ΑΠ 9, 619 τὴν πρὶν Ἀλεξάνδρου φήγον ὕφαρπαμην 5) ἢ πρὸστ. ἢ ὕφαρπαγῆ, ὕφραρπασίω. ὕφαρπασις-εως (ἡ) [ὕφαρπαζῶ] γλωσσ. ἡ πράξις τοῦ ὕφαρπαζῆν βλλ. ὕφασια (ἡ) λέξ. ἡ ὕφασιν βλλ. : EM 785, 26. ὕφασια-ατος (τὸ) ἰφασίνοι κ. μον., νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ὕφασιν, πᾶν δ. τι κατασκευάζεται διὸ διαπλοκῆς νημάτων ἐν φαντικῷ ἰατῶ, τὸ ὕφασμένον : Ὁδῆ. Γ 274 ὕφασματὰ τε χρυσοῦν τε, Αἰσχ. Ἀγ. 1492 κείσας δ' ἀράχνης ἐν ὕφασματι τῶδε, αὐτ. Χο. 231 ἰδοὺ δ' ὕφασμα τοῦτο, Πλάτ. Ἰολιπ. 21C δοκεῖν χρῆ τὰ ἐ συναιτίσας εἶναι προσποιησασθαι παντὰς ὕφασματα, Παναντ. Ἀγ. Ὀρ. 6 -ἐυπρος ὕφασμάτων. ὕφαρπασιμπορος (ὸ) νεώτ. ὁ ἐμπορευόμενος ὁ ἔμπορος ὕφασμάτων. ὕφαρματίων [τὰ] ὑποκορ. τοῦ ὕφασμα : Ἦσ. ἐν λ. προγονίον. ὕφαστρις [ἡ] λέξ. ἡ ὕφαστρια βλλ. : Ἦσ. ὕφασῶ λέξ. ὑράπτω, ἀναύω, ἀνάπτω κἀτωθὲν : AB 655, 4 ἰδ. γρ. 1.

ὕφαφίδιον (τὸ) νεώτ. ὁ ἀνάτατος λίθος τῶν εὐθυγράμμων καὶ κατακορύφων παραστάδων ἀφίδος ἢ ὑπερβύρου. ὕφάω ἐπ. τ. ἀντὶ ὕφαινω βλλ. : Ὁδ. Η 105 αἰ δ' ἰστούς ὕφώσω. ὕφαρ-αρος (τὸ) μτγ. π. τοῖς Ἀρκάσι, ὁ ἐπὶ τῶν πηλῶν ἢ ἐκατὼν φυόμενος ἰεῖδος : Θεόφρ. ΦΙ 1, 16, 1 δύο δ' ἄλλους τὸν τε τῆς ἰξίας καὶ τὸν τοῦ ὕφαρος, αὐτ. ΦΑἰτ. 2, 17, 1 φυτὰ καθάπερ ἡ ἰξία καὶ ἡ στελίας καὶ τὸ ὕφαρ. ὕφέγγυμα-ατος (τὸ) νεώτ. φευδῆς ἰστός ἀποτελούμενος ἀπὸ μυκηλιακῶς ὕφας μυκῆτων τινῶν συνηναμένως οἰτῶς, ὥστε νὰ ἐμφανίζονται ὑπὸ τὸ μικροσκόπιον ὡς ἰστός ἀποτελούμενος ἀπὸ κύτταρα διαφόρου μεγέθους. ὕφεδρεύω μτγ. εἶμι ἐν τῇ ἕφεδρῳ, ἐνεορεύω : Ἄνν. Ἰλλυρ. 20. ὕφεδρία (ἡ) μτγ. κατώτερον κάθισμα, ἀντίθ. προεδρία : Σοῦδῆ. «ὕφεδρία» ἢ κατωτέρω καθέδρα : Γρηγ. Ναζ. 1, 101. ὕφεδρῶ-άω μτγ. ὕφεδρεύω βλλ., ἐνεοδρεύω 7) ὄμ. σμ. κ. μέσ. : Γρηγ. Ναζ. Ἀσμ. 9, 9 οἱ δὲ μὴ ὕφεδρῶντα. ὕφεζομαι μτγ. παθ. ὕφεδρεύω, ἐνεοδρεύω : Ὅππ. Ἀλ. 2, 302 ὡς ὁ μὲν ἐν πέτρῳσιν ὕφεζεται. ὕφει ἢ ὕφει δ. οἰφεῖ βλλ. ὕφειλητής (ὸ) [ὕφαιρῶ] μον. ὁ ὕφαιρῶν, ὁ κλέπταν λάθρα, ὁ ὑποκλέπτων : Εὐστ. 194, 33 [ἐρμη-νευμα τοῦ φιλῆτης]. ὕφειλμός (ὸ) [ὕφαιρῶ] λέξ. ἡ ὕφαιρσις, ἡ ἀφαιρσις ἀντίθ. προσθήκη : Ἄν. Ἰσασσ. 5, 108. ὕφειμένως [ἐκ τῆς μτχ. τοῦ παθ. παρακ. τοῦ (φίημι) ἐπιρρ. ἀνειμένως, ἀμελῶς, χαλαρῶς, ἀτόνως : Ξεν. Ἀν. 7, 16 ὁ δὲ Μηδοσάδης μάλα δὴ ὕφειμένως . . ἐφη, Φιλῶστρ. 536. Ἀριστ. εἰδ. 2, 137. ὕφεισα, ἰων. ὑφείσα, ἄορ. τοῦ ὕφικω βλλ. 2) ἔθεσα κἀτω ἐξ ἐνέδραν : Ἦρ. 3, 126 κτίνει μιν ὀπίσω κομίζόμενον ἀνδρας οἱ ὑπείσας κατ' ὁδόν. ὕφεκατόλιτρον [τὸ] νεώτ. τὸ ἑκατοστόν τῆς λίτρας, μῦστρον. ὕφεκατόμετρον (τὸ) νεώτ. τὸ ἑκατοστόμετρον, ὁ δόκτυλος, ὁ πόντος. ὕφεκαυσός (ὸ) [ὕφελκω] γλωσσ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ὕφελκειν βλλ. ὕφελκῶ α. ὕφελκω βλλ. ὕφελκω κ. μέλλ. ὕφελκω, μέλλ. ὕφελκῶω, ἔλκω, σῶρᾶ κἀτωθὲν : Ἰλ. Ξ 477 ὁ δ' ὕφελκω παδοῖν [προσεπάθει νὰ τὸν ἐλκῶσιν κἀτωθὲν ἐκ τῶν ποδῶν], Ὅουκ. 2, 76 ὕφελκον παρὰ σφᾶς τὸν χρῶν [ἐξουον κἀτωθὲν πρὸς ἐαυτοὺς τὸ χῶμα], Πλούτ. (Ἦρ. 78) B ὕφελκον κἀτωθὲν τὸ κληριάκιον, Δίων Κ 66, 4 7) κ. ἐν μτχ. ἐνεστ. ὕφελκω ὁ ὀλιση-ρός : Πολυδ. 1, 87 χωρία . . ὕφελκονα (τοῦς πά-δοσι) 2) ὕφελκωμα περὶ κακίας [ἐνν. ἐμθ. ὁδός], ἔλκω, φέρω ὑπὸ τὸς πόδας μου, ὑποδένονται, φερώ : Ἀριστ. Ἐκκλ. 319 τὰς ἐκείνης Περιστάς ὕφελκωμα 3) ρηματ. π. ὕφελκτέον, ὕφελκυσμός. ὕφεν (ὡφ' ἐν) ἐπιρρ. κ. μον. κ. νεώτ. εἰς ἐν ὀμοῦ, ὄμα, ὀμοῦ, μαζῆ : Ἦσ. «ὕφ' ἐν, ὄμα, ὀμοῦ καὶ πᾶθος προαφιδῶν» : Θεόφρ. ΦΙ 1, 19 καυλὸν δὲ λέγω τὸ ὑπὲρ γῆς πεφυκὸς ὕφεν [ἰδιοῦρ. ἐφ' ἐν], ὕφεν ἀναγινώσκον ἰομοῦ, εἰς μὴν λέξιν 2) γράμμα. ἡ ὕφεν ὡς οὐσα. σημεῖον συνδέσεως διὸ συλ-λαβῶν συνθέτου λέξεως, χρησιμοποιεῖται ὀπου ἦτο δυνατὸν νὰ γεννηθῶσιν ἐμφυθῶσι, οἶον διδασκου-ροί [οὐκ] κτὸς κοῦροί, Ἑλλῆσποντος [οὐκ] Ἑλλῆς (πόντος) κτ. : Πλούτ. Ἦσ. 311) 3) νεώτ. γράμμ. ὀμοιοσχημον σημεῖον τιθέμενον κἀτωθὲν διὸ συν-νεκρῶσιν ὁμοίων φανηθέντων ἢ διαφθῶγγιν πρὸς σύν-δεσιν αὐτῶν, οἶον γὰ, νιός, γίαινω 4) μον. ση-μεῖον ἐν τῇ μουσικῇ τῶν ὄρχ. Ἑλλήνων, πιθανόν

πρὸς ὄλκωσιν δὸα φωνῶν αἴτινες πρέπει νὰ ἐκφέρωνται ἐν ἠνωμένῳ ἤχη· Notices Miss 16,2' || π. Βυζαντ. μουσικὸν τι σημεῖον δι' οὗ ἐνώνουνται δύο χαρακτῆρες εἰς μίαν χροικὴν ὄξιν.

ὄφάνυμι μτγν. ἐνδύω ὑποκάτω· || κ. μέσ. ἐνδύομαι· Καλλ.ἀπ.59 στάδιον ὕφεστο χιτῶνα ἰδιόρθ. ἐπίστοι.

ὄφειρα (ἢ) μτγν. ἐσφ. γρ. ἀντὶ ὑπεξείρασις βλλ.· Γρηγ.Νυσσ.2,627.

ὄφειραιώ-έω εσφ. γρ. ἀντὶ ὑπεξείραιω βλλ.

ὄφερμηνευτής (ὁ) [ὄφερμηνεύω] μτγν. ὁ κατώτερος διερμηνεύς· Εὐσ. Ἐγκώμ.Κ/ντίνου II.

ὄφερμηνεύω μτγν. χρησιμεύω ὡς διερμηνεύς τῶν λόγων πλοῦ, διερμηνεύω, μεταφράζω τὸ ὑπότιον ἐν ἄλλῃ γλώσσῃ λεγόμενα· Εὐσ.Βι.Κ/ντίνου 3,13 ταύτ' ἐπὶν Ῥωμαία γλώττῃ ὄφερμηνεύοντος ἐτέρο· 2) Ῥωμαί. ν. ὄφερμηνευτής.

ὄφερνύζω (ἐρπύζω) εὐχρ. μ. ἐν τῷ μέλλ. ὄφερνύζω τοῦ ὄφερνω βλλ.

ὄφέρνη κ. μων. κ. νεώτ., παραστ. ὄφείρπον, μέλλ. ὄφερνύσω, ἔρρω, βαίνω, κινούμαι, ἀπλοῦμαι ὑποκάτω, ὄθ. συνεκθ. κ. λάθρα ἢ ἐπιτηδείως ἢ ἀφρονῶς· Φιλόστρ.46 πολλῶν θανάτων ἄξιος ὁ ὄφέρνης εὐνήν τὴν ἐμήν, Γρηγ.Ναζ.Ποι.2,439 ἄσιν. . ὄφέρνηι πικρὸς ὄφης, Φώτ. Ἐπιστ.352,20 χῶραν ἔχει ὄφερνύσαι, - ὄφέρνησεν ἀνήλαθον τὸν ἀπόκριμον βράχον· 2) ἴδ. ἐν χρ. μτφ. παραστατικῶς ἐπὶ συναισθημάτων, ἐπὶ λόγων ἢ φημιῶν, ἐπὶ δεινῶν, ἐπὶ νόσων κ. ἄ., διαιδιόθωσι κρύφα, βαθμηδὸν ἀπλοῦμαι, ἀνευσισθητῶς ἐπέροχμαι· Αἰσχ. Ἀγ.450 φθονερὸν ὑπ' ἄλλος ἔρπει

ἄτρεϊδαίς (ἐν τμ., φθονερὸν ἄλλος ἦτοι δυσμένεια, ὀργὴ διαπλοῦται κατὰ τῶν ἄτρεϊδῶν), Σοφ. ΟΤ786 ὄφειρα γὰρ πολὺ ἰὸ λόγος ἢ κτ. διαφ. ἀπόδοσιν τὸ δνειδος· ὄθ. ἐρμ. διαιδιόθετο μεγάλως ἢ φήμη ἢ ἄλλως τὸ δνειδος ἐν-έμοι πολὺ, ἕτοι ἐν-τονον βασημηδὸν ἀπέδοσαν αἰσθητόν, ἴωσ.ΠΙ 5, 8,2 τὸν ὄφερνοντα λιμὸν αὐτοῖς· || κτ. γ' πρὸς.

ὄφέρνης ἐπὶ συναισθηματος ἐν τῇ συντάξει ἐκφερομένου ὡς ὑποκ. πτ. προσφων. ἄντων. κτ. αἰτ., κατέχει, κυριεύει, καταλαμβάνει· Αἰσχ. Ἀγ.270 γὰρ μ' ὄφέρνηι δάκρυον ἐκκαλοῦμαι, αὐτ.Χο.464 τρύμος μ' ὄφέρνηι κλάουσιν ἐγγύματά· 3) μτγν. πτ. αἰτ. προσ. ἐπιβουλεύομαι· Φιλόστρ.500 ὄφέρνην τὸν Διονύσιον.

ὄφεισμος-ον νεώτ. ὁ ἐπιδεικτικὸς ὄφεισμός, ἐλαττώσεως· ὄφεισμος πυρετός (ὁ παρούσιάζων σημαντικὰ διακυμάνσεις τῆς θερμοκρασίας).

ὄφεισις-εως (ἢ) [ὄφημι] κ. μων. κ. νεώτ. ἡ ὑποχώρησις, ἡ χαλάρωσις, ἢ ἐλάττωσις ἐντάσεως, τὸ χαίλωμα· Ἡσ. ὄφεισις· ταπεινωσις, ἐλάττωσις, χόλασις· Ἄντυλλ. π. Ὀρειδ.93 ὄφεισις τῆς φωνῆς, Πλούτ. Ἡθ.389Β.· ὄφεισις πυρετός, - βαρομετρικὴ ὄφεισις ἢ ἐλάττωσις τῆς ἀτμοσφαιρικῆς πίεσεως· 2) ἢ ραθυμία, ἢ ναυρότητα, ἢ ἀδράργεια· Πλούτ. Ἀντ.24, αὐτ. Ἡθ.808C· 3) νεώτ. ἢ μετακίνησις πρὸς τὰ κάτω, ἢ υποβίθωσις, ἢ υποστολή· ὄφεισις ἐπιστηλίων (ἢ ἐν σφοδρῷ ἀνέμῳ, καταγιγίσι καταβίθωσις αὐτῶν πρὸς ἀνοκυφίον τῆς ἐξαρτίας· 4) νεώτ. μων. ἢ ἀλλοίωσις ἢ χροῦ μουσικῶν φθογῶσάμου κατὰ ἡμιτόνιον πρὸς τὰ κάτω· || σημεῖον ἀλλοιώσεως βαρύνον τὸν φθόγγον καθ' ἡμιτόνιον, μπεμόδ'· ἀντίθ. δίεσις· 5) γραμμ. ἢ ὑφαίρεσις βλλ. ἐν εἰδ. σημ., EM 86,33.

ὄφεισμός (ὁ) [ὄφημι] κάλυμμα, ἐμπόδιον· Ἡσ. εὐφεισμούς συμποδισμούς.

ὄφεισπερῶν-ον μτγν. ὁ ὄφεισπερος βλλ.· Διον.Περ.450 ὄφεισπερίων σπηλαίων.

ὄφεισπερῶν-ον μτγν. ὁ περὶ τὴν ἑσπέραν, ὁ ἑσπερινός· || ὄνομαστ. αὐδ. πληθ. ὄφεισπερα ὡς ἐπίρρ. περὶ τὴν ἑσπέραν· Ἐπιγρ.ΑΠ 5,304 κούρτῆς μ' ἐφίλησεν ὄφεισπερα χεῖλεσιν ὕφρως.

ὄφειστα (ἢ) νεώτ. γένος φυτῶν ἀκανθιδίων. **ὄφειστόν-ον** μτγν. ὁ παρὰ τῆ ἐστία, ὁ ἐν τῇ οἰκίᾳ ὢν· Διον. Ἀλ. Ἀρχ.Ρητ.9,19 (ἐσφ.γρ. ἀντὶ ἐφέστιος).

ὄφεισθημα-ατος (τὸ) [εὐρίσκη] μτγν. τὸ ἐφεύρημα· Ἐπιφασ.Ι,2B τῶν καιρῶν καὶ χρόνων τὰ ὄφεισθημα.

ὄφῆ (ἢ) [ὄφαινω] κ. νεώτ., συνήθ. κτ. πληθ., τὸ ὄφασθῆν, τὸ ὄφασμα· Αἰσχ. Ἀγ.949 πολλὴ γὰρ αἰδῶς εἰμοτοφθορεῖν ποσὴν φθείροντα πλοῦτον ἀργυρωνήτους δ' ὕφας, Εὐρ. Ἴων ΙΙ46, αὐτ. ΙΤ 312 πέπλων τε προεκάλυπτεν εὐπλότους ὕφας, αὐτ. 814, Πλάτ. Πολιτ.281A ὁ γὰρ ἐν ἀρχῇ τῆς τῶν ἱματίων ἐργασίας ἀπότμοςος τούναντίον ὕφῃ δρᾶν φαίνεται· || κ. ἐπὶ τῆς ἀράχνης· Ἀριστ.ΖΙ 9,39,5'

2) νεώτ. ἢ ὄφασσις, ἢ κατάστασις τοῦ ὄφασμένου, τὸ φάσμο· ὄφῆ ἀραιά· 3) νεώτ. ἢ ἑσωτερικὴ διάταξις καὶ σύστασις τῶν μορίων σώματος, ἢ φυσικὴ ἀσθένεια· ὄφῆ μυδῶ - λίθου - δερματος· 4) νεώτ. ἢ σὺνθεσις καὶ ἢ διατάξις τῶν μερῶν λογοτεχνικοῦ ἔργου, ἢ κατοσκευή· ἢ ὄφῆ τοῦ δρᾶματος - τοῦ μυθιστορήματος· 5) νεώτ. βοταν. ἕκαστον τῶν διακλαδουμένων νηματίων τῶν σχηματιζόντων ἱστῶν, ἔξ οὗ ἀποτελεῖται τὸ σῶμα τῶν μυκητῶν καὶ τὸ κυριώτερον μέρος τῶν λεικηνῶν· 6) νεώτ. βοταν. ὁ τρόπος καθ' ὃν ἀπορτιζέται μία ἀνατομικὴ μονάς.

ὄφηδός-ἡ-όν νεώτ. ἀνατ. ὁ ὑπὸ τὴν ἠδίκην χώρον εὐρισκόμενος· ἠφθικὴ καμψή (ἢν σχηματίζει ἢ ἀνδρική οὐρήθρα, φερομένη ὀπισθεν καὶ κάτωθεν τῆς ἠδίκης συμφύσεως, ἄ. περινεϊκή).

ὄφηγεῖν-ἄνος (ὁ) [ὄφηγοῦμαι], δωρ. τ. ὄφαιγεμ· ὁ φηγητής, ὄδηγος· Μελέαγρ.ΑΠ 12,56 ἄ. . καινὸν ἔρωτα νέων θρέψεν ὄφαιγεμόν.

ὄφηγεσία (ἢ) νεώτ. ἢ ὄφηγησις· 2) τὸ αἰώωμα καὶ τὰ καθήκοντα τοῦ ὄφηγητοῦ· διατριβὴ ἐπὶ ὄφηγεσίᾳ.

ὄφηγημα-ατος (τὸ) [ὄφηγοῦμαι] μτγν. ὄδηγια, παράγγελμα· Ἰάμβλ.Πυθ.71,3.

ὄφηγηματικὸς-ἡ-όν μων. ὁ ἐμπειρος πρὸς τὸ ὄφηγεῖσθαι· Ἰσαάκ.Πορφ. ἐν Ἀλλατίου Εξε.250.

ὄφηγησις-εως (ἢ) κ. νεώτ. ἢ προπρόρευσις, ἢ ὄδηγια, ἢ καθοδὴγησις, ἢ εἰσήγησις· Ἰνπ.239,12, Πλάτ.Πρωτ.326D ἀναγκαῖος γράφειν κατὰ τὴν ὄφηγησιν τῶν γραμμάτων, Δημ.277 κατὰ τὴν ὄφηγησιν τῶν ταύτων (σύμφωνα μετ' τὴν ὄδηγιαν τούτου), Πολύβ.10,27,3 περιουκτεῖται δὲ πόλειςιν Ἑλληνισί κατὰ τὴν ὄφηγησιν τὴν Ἀλεξάνδρου, Πολυδ.3,95 ὄφηγησις ὄδοσ· 2) ἢ διδασκαλία· Ἰάμβλ.Πυθ.95· 3) ἢ περιγραφή, τὸ σχέδιον ὑποθέσεως· Γαλ.19,11.

ὄφηγητῆρ-ἡρος (ὁ) [ὄφηγοῦμαι] ὁ φηγητῆς βλλ.ΙΙ, ὁ ὄδηγός· Σοφ.ΟΚ 1547 ὄφηγητῆρος ὀδιδανῶν Ἀύτου.ΑΠ ΙΙ,319 ἔδει δὲ καὶ Ἡρακλεῖδῃ ὄφηγητῆρι δοθῆναι.

ὄφηγητής (ὁ) [ὄφηγοῦμαι] κ. νεώτ. κ. Δημ., θηλ. -ήτρια, ὁ ἡγούμενος τῆς ὄδοῦ, ὁ ὄδηγός· Σοφ.ΟΚ 500 οὐ γὰρ ἀν σθένος τοῦμόν δέμας ἔρημον ἔρπειν, οὐδ' ὄφηγητοῦ δίχα, αὐτ.ΟΤ 1260 εἰσὶν δ' ἄσας, ὡς ὄφηγητοῦ τινος (ἰόντος) (ὡσεὶ ὄδηγός τις εἰδείε τὴν ὄδον· 2) ὁ ὄδηγός, ὁ καθοδὴγός, ὁ συμβουλεύων· Σοφ.ΟΤ 966 ὡν ὄφηγητῶν ἐγὼ κτανεῖν ἐμελλον πατέρα τὸν ἐμόν 3) ὁ διδάσκαλος· Πλούτ.Δημ.5· 4) νεώτ. κατώτερον ἄριστον μέλος τοῦ διδακτικοῦ προσωπικοῦ τῶν πανεπιστημίων καὶ τῶν πρὸς αὐτὰ ἰσοτίμων ἀνωτάτων σχολῶν, ὑποδέεστερος καθηγητῆς μὴ μετέχων τῆς ἐξετάσεως τῶν φοιτητῶν τῆς γινομένης ὑπὸ τῶν καθηγητῶν· ὄφηγητής τοῦ ὁστικῶ οὐκ αἰσίου.

ὄφηγητικός-ἡ-όν μτγν. κ. νεώτ. ἴδιον ἐπὶ τῶν διολόγων τοῦ Πλάτωνος, ὁ ἀνάγκω ἢ ἀναφερόμενος

ἡ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὴν διδασκαλίαν, ὁ διδασκτικὸς, ὁ ἐξηγητικὸς, ἀντιθ. ζητητικὸς: Διογ. Λ. 3, 49 αἱ ὀφληγτικὸι διαλογοὶ ἰσοῦ Πλάτωνος· 2) νεώτ. ὁ ἀνήνων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ὀφληγτὴν βλ. λ. 51, ὁ τοῦ ὀφληγτοῦ.

ὀφληγτικῶς ἐπίρρο. μτγ. κατά τρόπον ὀφληγτικόν βλ. λ. 11, διδασκτικῶς, ἐξηγητικῶς: Πολυδ. 4.42. **ὀφληγτρία** ἡ νεώτ. κ. δημ. θηλ. τοῦ ὀφληγτῆς βλ. λ. 51.

ὀφληγτρω-ορος (ὁ) ἰδφνηγοῦμαι μαν. ὁ ὀφληγτῆς, ὁ δδηγός: Μιχ. Σύγκ. Ἐγκώμ. Διον. Ἀρεοπ. 1.

ὀφληγοῦμαι-έσμαι (ὁ) ἰδφ. ἡγοῦμαι κ. νεώτ. ἀποθ., μέλλ. ὀφληγέσμαι | Πλάτ. Εὐθ. 278 C1, μέσ. ὄφρ. ὀφληγέσμαιν | Πλάτ. Πολ. 403 E1, παθ. παρακ. ὀφληγμαι | Εὐρ. Ἡλ. 664, Ἀριστ. Πολιτ. 1, 13, 61, προπορεύομαι, προηγοῦμαι, ὀδηγῶ: Εὐρ. Ἡλ. 664 πρώτιστα μένων ταῦθ' ὀφληγσας, Πλάτ. Εὐθ. 278 C1 ἐγὼ ὀφληγέσμαι αὐτόσθ' ἄ μοι ὑπέσχητο ἀποδύσασθαι κ. ἀπολ.: Σοφ. Ἡλ. 1502, Θουκλ. 1, 78 θεοῦ τούς ὀφληγέσμαι μάρτυρας ποιοῦμενοι πειρασόμεθα ἀμύνεσθαι παλέμευ ἀρχοντας ταῦτη ἢ ἀν ὀφληγέσθαι, Πλάτ. Φαιδ. 82 D ἢ ἐκείνη ὀφληγέσθαι (ἢ φιλοσοφία), Ἀριστ. Πολιτ. 1, 13, 61 τοῦτο εὐθέως ὀφληγεται, οὐτ. 1, 1, 3, αὐτ. ΗΝΙΚ. 2, 7, 9 κατά τὸν ὀφληγόμενον τρόπον· 2) μτ. σιαστ. αἰτ., δεικνύω τὴν ὁδόν, τὸν δρόμον: Λυσ. 912, 5 ἐκείνους μένουσ' ταῦθ' ὀφληγέσασθαι ἰδ' Ἡρακλήϊ, Πλούτ. Πουμ. 76· 3) μτ. αἰτ. πράγμ. σπαν. μτ. αἰτ. κ. ὁστ. ἢ μτ. γενικ. κ. ὁστ., δεικνύω τὴ ἐμμέσως, πλαγίως, ὑποδεικνύω: Ξεν. ΚΠ 8, 7, 15 μὴ ἄ οἱ θεοὶ ὀφληγεται ἀγαθὰ μάταια ποιήσασθαι, αὐτ. Ἀγροί. 1, 19, Πλάτ. Πολ. 403 E ἡμεῖς δὲ δσον τοὺς τόπους ὀφληγέσασθαι, ἵνα μὴ μακρολογώμεν· σπαν. μτ. αἰτ. πράγμ. κ. ὁστ.: Διογ. Λ. 8, 60· κ. μτ. γενικ. κ. ὁστ.: Πλούτ. Ἡθ. 562 B· 4) ὁμ. μτ. αἰτ. πράγμ., δηλω. περιγράφω, ἐξιστορῶ: Διον. Ἀλ. Ρωμ. 1, 78 ὀφληγεται τὸν γόνον· κ. ἀπολ.: Αλσγ. Εὐμ. 192 πᾶς δ' ὀφληγεται τὸν τρόπον μορφῆς· 5) κ. νεώτ. μτ. αἰτ. προσ. διδάσκω, καθοδηγῶ τινα εἰς τι: Πλούτ. Ἡθ. 147 C· 6) ρηματ. π. ὀφληγεῖν, ὀφληγέσθαι, ὀφληγμαι, ὀφληγέσθαι, ὀφληγέσθαι, ὀφληγέσθαι, ὀφληγέσθαι, ὀφληγέσθαι.

ὀφληγος-ον μτγν., μαν., νεώτ. κ. δημ., ὁ ὑπὸ τὸν ἥλιον εὐρισκόμενος· || ἡ ὀφληγίος ὡς οὐα, ἡ ὑπὸ τὸν ἥλιον ἐκτασις τῆς γῆς, ἡ οἰκουμένη, ὁλόκληρος ὁ κόσμος: Ἀθανάσι. 1, 59 B, Θεοδωρ. 4, 839, μοναδικόν φαινόμενον εἰς ὅλην τὴν σφῆλαιον.

ὀφλημι μτγν. παθ. κηθημαι: Γρηγ. Ναζ. Ψ. 6, 50, 244 ἀκρεμόνεσσαι ὀφλημένους εἰσαρὸς ὤφρ.

ὀφλημιόλιος-ον ἐπὶ τῶν ἀχέωνων δύο ἀριθμῶν, ὁ ἐκὼν ἕτοιμος πρὸς τὸν ἕτερον ὡς ὁ 1 πρὸς τὸν 1 1/2, ἢ τοῦ 2/3, ἀντιθ. ἡμιόλιος ἦτοι 3/2: Ἀριστ. Μεταφ. 4, 15, 3, Νικιδμ. Γερ. Ἀριθμ. 1, 19.

ὀφλημοσύνη (ἡ) ἔσφ. γρ. ἀντὶ ἐφρημοσύνης βλ. λ. Σοφ. Φιλ. 1144.

ὀφλημοσύνη ὀφ μαν., ὁ ὑποταγμένους εἰς τὰς ἡνίας, ὁ ὑπὸ τὸν χαλινόν: Δαρσασκ. 1, 1889 A ὄφασας ὀφλημον ἰπάδοσι.

ὀφλημοσύνη (ὁ) ἰδφ. ἡνίοχος· ὁ ἰστάμενος ὑπὸ τὸν ἐπὶ τῶ ἀρματὶ ἀγανατίζων, οὐτῶς εἶναι ὑπέρτης Φωτ. ὀφλημοσύνη ἀντὶ ἡνίοχος: Ἰλ. 2, 19 ὄφρ βα τὰθ' Ἰππων ἔσκεν ὀφλημοσύνη ἰσγῶλ. ἐπορέλκει ἢ πρόθεσις· 2) ὁ ὑπὸ τὸν ἡνίοχον, ὁ βοηθός, ὁ ὑπηρετὴς τοῦ ἡνίοχου: Ξεν. ΚΠ 6, 4, 4 λαβὼν δὲ παρὰ τοῦ ὀφλημοσύνηος τὰς ἡνίας παρεσκευάζετο ὡς ἀναθεσπόμενος ἦδη ἐπὶ τὸ ἀρμα, αὐτ. 6, 4, 10 ἀναθεσπόμενος αὐτοῦ κατέκλεισε τὸν δίφρον ὁ ὀφλημοσύνηος, αὐτ. 7, 1, 15 παραδοὺς τῶ ὀφλημοσύνηος τὰς ἡνίας.

ὀφλημοσύνη ὡ ἐπιμ. ὀφλημοσύνη βλ. λ. 2, εἶμαι ὑπέρτης τοῦ ἡνίοχου· κ. γενικ. ἡνίοχῶ: Λουκ. Ἐνδον. 15 ἐπεὶ δὲ ἀνῆλθον, ἡ μὲν ἦλασσα καὶ ὀφλημοσύνη

2) παθ. ἐπὶ ἀρμῶτων, ἐλαύνομαι, φέρομαι, ὀδηγοῦμαι κατὰ τὴν ἢ ὀπισθεν τινος· ἀντιθ. προορμῶ: Δημ. 1, 409 καὶ τῶν μὲν προορμησάντων, τῶν δ' ὀφληνοχοῦμένων.

ὀφλησων-ονος-ον κ. μαν. ὁ ὀλίγον ἦτων, ὁ κατώτερος, ὁ ὀλίγον νεώτερος, κτ. ἄ. ὁ ὀλίγον τὴ μικρότερος κατὰ τὸ ἀνάστημα: Ἡσιόδ. Α. 258 ἡ μὲν ὀφλησων Ἀτροπος οὐτὶ πέλεν μεγάλη θάλας, ὀφλησων-ὄω ὀλίγον τὴ ἰδρωσων: Ἰνπ. Επισθ. 3, 1077 ἰδιδρωθ. ἐφιδρωθ'· 2) ρηματ. π. ὀφιδρωσῶν.

ὀφιδρωσις-εως (ἡ) ἰδφιδρωθ' νεώτ. ἡ ἐλάττωσις τῆς ἐκκρισεως τῶν ἰδρωτοποιῶν ἀδένων εἰς τινος δερματοποσειας.

ὀφιδρῶσις (ἡ) Ἐπιγρ. ἡ ὑπὸ τὴν ἡβείαν, ἡ βοηθὸς αὐτῆς.

ὀφιδρῶσις κ. νεώτ. ὀφιδρῶσις, κηθίζω κάτω, ζαρῶνω: Εὐρ. Φοίν. 1382 ὀφιδρῶσις κηθίζω, ὅπως σιδρῶσις ἐξολιθισάνοι μάτην, Πυργ. π. Ἀθην. 4, 143 B ἀπονέμοισι δὲ καὶ τῶς υἱοῖς κατὰ τὸν θάναον τὸν τοῦ πατρὸς ὀφιδρῶσις· 2) κατακοθίζω, ὀφιδρῶσις κατὰ τὴν ἡβείαν, βυθίζομαι: Ἀρρ. Ἀν. 2, 27, 4 καὶ τοῦ χροῦ ἀφανῶς ἐκφερομένου τοῦ τεύχους πολυλαχῆ ἠρέπετο ὀφιδρῶσις κατὰ τὸ κενούμενον, Ἀππ. Μισθ. 27 τὸ χῶμα ὀφιδρῶσις ἀφαν· 2) ρηματ. π. ὀφιδρῶσις.

ὀφιδρῶσις-εως (ἡ) ἰδφιδρῶσις μτγν. κ. νεώτ. ἡ κατακοθίσις, ἡ καθίζοσις: Στράβ. 51 τὰ ἐδάφη ὀφιδρῶσις λαμβάνει, Πτοκ. Μυστ. 298.

ὀφιδρῶσις, ὄφρ. ὀφιδρῶσις κ. ὀφιδρῶσις ἰδίων Κ 68, 25), κηθίζω κάτω, ζαρῶνω, ὀφιδρῶσις: Εὐρ. Ρῆσ. 730 σίγα πᾶς, ὀφιδρῶσις γὰρ εἰς βόλον τις ἔρχεται· 2) μτδ. τοποθετῶ εἰς ἐνέδρῶν: Ἡρ. 3, 126· 3) κατακοθίζω, βυθίζομαι, ποθίσις καθίζοσις: ἰδίων Κ 68, 25 ὄφρ ὄλα ὀφιδρῶσις· || ὁμ. κ. μέσ.: Ὀππ. Ἀλ. 4, 246.

ὀφιδρῶσις κ. νεώτ., ἰων. τ. ὀφιδρῶσις, μέλλ. ὀφιδρῶσις ἰλ. 3, 24 ἐν τμήσει, Εὐρ. Ἰων. 847, ἰων. ὀφιδρῶσις ἰδίων Ρ 9, 4, μέσ. ὀφιδρῶσις ἰδίων Ξεν. Ἀν. 3, 1, 17, ὄφρ. ὀφιδρῶσις ἰδίων Δ 1, 309 ἐν τμήσει, Σοφ. ὈΤ 387, Πλάτ. ἈΕ. 368 B1, ἰων. ὀφιδρῶσις ἰδίων Ἡρ. 1, 1561, μέσ. ὄφρ. β' ὀφιδρῶσις ἰδίων Ἀριστ. Σφ. 337, ἰων. ὀφιδρῶσις ἰδίων Π, παθ. παρακ. ὀφιδρῶσις ἰδίων Ἀντ. 531, Ὀεδόφρ. ΦΑΙΤ. 6, 14, 12 κ. ὑπερσταν. ὀφιδρῶσις ἰδίων Ἀπομ. 4, 8, 6, οὐτ. ΚΠ 5, 2, 12, ἐπὶ ἰστίων, φέρω πρὸς τὰ κάτω, κατακοθίζομαι, χαμηλώνω, μαζεῖνω τὰ πάνω: Ἰλ. Α. 434 ἰστίων δ' ἰστιάδῃ πέλσασαν προτόνοισιν ὀφιδρῶσις, Ἰων. Ἀπόλλ. 504 ὀφιδρῶσις τὰ ἰστία· κ. παθ.: Σοφ. Ἡλ. 335 ἐν κωλοῖς μοι πλεῖν ὀφιδρῶσις δοκεῖ ἐπὶ καταθεσπόμενα τὰ πάνω, δηλαδὴ μετὰ μετριότητος, Ἀριστ. Βάτρ. 1220 ὀφιδρῶσις μοι δοκεῖς, Πλούτ. Λούκ. 3 ὀφιδρῶσις πλεῖον ἰστίων καὶ ταπεινότης· 2) ἐπὶ τῶν ραβδούχων, κατακοθίζω τὰς ράβδους πρὸς τὸν πῦρα, χάριν τιμῆς: Πλούτ. Πουμ. 19 ἐκέλευσεν ὀφιδρῶσις τὰς ράβδους· 3) τίθημι, θέτω ὑποκάτω: Ἰλ. 240 ὀφιδρῶσις δὲ θρήνην ποσὶν ἦσιν ἰδίων τμήσει, Ὀδ. Τ 57, Ξεν. Κυν. 10, 2· || ἐπὶ νεογνοῦ, θέτω τὰ νεογνά ὑπὸ τὴν ἡτέραν, ὅπως θελάσων: Ὀδ. Τ 309 ὄφρ' ἐμθρουν ἦκεν ἐκάστη, Θεόδωρ. 4, 4 ὀφιδρῶσις τὰ μοσχία (ἐπὶ νεογεννηθέντων μοσχῶν)· || μέσ. ἐπὶ τῆς μητρος, θέτω τὸ νεογνόν ὑπὸ τὸν ἰδίον μου μοστούς, θελάσω, βυθίζω: Εὐρ. Φοίν. 1, 1 ἡ δὲ τὸν ἐμὸν ὄφιδρῶσις ἡνίων πάνω μοσάσις ὀφιδρῶσις καὶ πόσιν πείθει τεκεῖν· || κ. μέσ. ἐπὶ τῆς ὀφιδρῶσις, θέτω τοὺς νεοσσοὺς ὑπὸ τὰς πέτρους, καλύπτω, προστατεύω: Εὐρ. Ἡρ. 72 ὀφιδρῶσις ὑπὸ πετρος σώζω νεοσσοὺς ὄφρ. ὀφιδρῶσις ἰδίων ὀφιδρῶσις· 3) μτ. αἰτ. προσ., πέμνω, ἀποστέλλω τινὰ κρυφίως χάριν ἰδιοτελοῦς σκοποῦ, ὑπαινῶμαι, τεκταίνομαι κρυφίως: Σοφ. ὈΤ 387 ὀφιδρῶσις μάγον ταῖνδ' ὀφιδρῶσις μηχανορῶφον, ὄφιδρῶσις ἀγύρτην, Πλάτ. ἈΕ. 368 B οἱ δὲ περὶ ὀφιδρῶσις καὶ Καλλίβειον τῆ ὀφιδρῶσις προδρόρους ἐγκαθέτους ὀφιδρῶσις κατεχειροτόνησαν τῶν ἀνδρῶν

ἄκριτον θάνατον, Σουίδ. ἐν λ. ὄφεις, Πλούτ.Περ. 13 αἰτίαν εἶχε ταύνας ὄφειαι τὰς γυναῖξιν' || κ. παθ. εἰχωρῶ, τροπικῶς λεληθότως : Σοφ. Ἄντ.531 σὺ δ' ἢ κατ' οἴκους ὡς ἐχίδν' ὄφειμένη λήθουσα μ' ἐξέπινες, Πλούτ.Πομπ.20' 4) μτφ. ὑποδόλλω ἐκουσίως, παραχωρῶ, παροδόω : Εὐρ. Μήδ.24 κείτῃ δ' ἄσπιτος, σῶμ' ὄφεισι' ἄλγηδόςαι, Ξεν.Αν.3,5,5 ὄρατε, . . . ὄφειντας τὴν χάραν ἦδη ἡμετέραν εἶναι ἰβλέπετε, . . . οἱ βάρβοροι ἐγκαταλείπουσιν, ἀφίνουσι πλέον μὲ τρόπον εἰς ἡμᾶς τὴν χάραν τῶν' 5) μετριάζω, κατευνάζω : Πλούτ. Ἡθ.68B ὄφειναι τὸ ἄγαν τινός' || κ. ἀμτθ. μτ. γενικ. ἀνοσίμως, παραιτοῦμαι τινος, μετριάζω : Ἡρ. I,156 Κύρος, . . . ὄφεις τῆς ὀργῆς ἐφη οἱ πειθεσθαι, αὐτ.9,4 ἐπλήσιος δὲ σφραξ ἀπείρητος τῆς ἀγνομοσύνης, Εὐρ. Ἴων.847 εἰ γὰρ γ' ὄφησεις τοῦδ', ἀπαλλάξει βίου' κ. μέσ. : Ἡρ.2,121,4 χρόνῳ πρὸνύεσθαι προσποιεσθαι καὶ ἰλιθεσθαι τῆς ὀργῆς, Ἄριστοφ.Σφ.337 ἄλλ' ὄφρασθε τοῦ τόνου, Ξεν.ΚΠ 7,5,62 εἰ τὰ ταυροὶ ἐκτιμνόμενοι τοῦ μὲν γένου φρονεῖν καὶ ἀπειθεῖν ὄφεινται' 6) ἀμτθ. ἀπολ. ὑποχωρῶ, παραιτοῦμαι : Ἡρ.7,162 ἐπεὶ τοῖσιν οὐδὲν ὑπέντες ἔχειν τὸ πᾶν ἐθέλετε' κ. μέσ. μτ. δοτ. ὀπωρῶ εἰς τινά : Ξεν.ΚΠ 5,2,12 τοῖς δὲ πολεμίοις ὡς οὐπὸτ' ἀν ὄφειντο ζῶντες, εἰ μὴ τίς θεός βλάπτῃ' || κ. μέσ. ἀπολ. : Ξεν. Ἀν.3,1,17 καὶ μὴν εἰ ὄφραμῶμεθα καὶ ἐπὶ βασιλῆϊ γενεσόμεθα, τὶ οἰόμεθα πελοσθεσθαι; 7) κ. μέσ. μτ. δοτ. κ. γενικ. εἰμὶ κατώτερος : Πλούτ.Κάτ.Νεώτ.1 φρονήματος οὐδὲν . . . ὄφειμένως, Λοκ.Πενθ.2 οὐδέ τὸ παράπαν τῆς ἀνω ὁδοῦ ὄφειμενον πλὴν ἐξ ἀπαντος τοῦ ἀλώου πᾶνυ ὀλίγων' κ. μτ. δοτ. κ. ἀπαρφ. : Ξεν.Απομ.4,8,6 μέχρι μὲν τοῦδε χρόνου ἐγὼ οὐδέναι ἀνθρώπων ὄφειμην ἀν οὐτὲ βέλτιον οὐθ' ἦδιον ἐμοῦ βελιωκέμαι' 8) μέσ. ἐπὶ πραγμ., μειοῦμαι, ἐλαττωνομαι : Ἡρ. 4,161 ἀποκλινομένης δὲ τῆς ἡμέρας ὄφειται τοῦ ψυχροῦ [τὸ ὕδωρ], Ξεν.Αγρ.7,1' || τὸ οὐδ. μτχ. παρακ. τὸ ὄφειμενον ὡς οὐσ. ἢ μειώσις, ἢ ἐλάττωσις : Θεόφρ.Φαῖτ.6,14,12 αἰ δὲ τῶν ἡμέρων ἔχουσι τινα ἄμα τῷ ὄφειμένῳ γλυκύτητα καὶ εὐμμένειαν' 9) κτ. μτχ. παρκα. ὄφειμενος-η-ον ὁ ἀπονος, ὁ χαλαρόμενος, μαλακός : Ἀνών.π. Σουίδ. ὄφειμένη τῷ φωνῇ ἐκτελευμένη'. 10) ὄμ. κτ. μτχ. μτ. ἀπαρφμ., ἐπὶ πρῶτ., ὁ πρόθυμος, ὁ ἐπιτικός : Εὐρ. Ἄлк.524 ὀδ' ἀντὶ σοῦ γε καθάνα-ναι ὄφειμην' 11) ρηματ.π. ὄφεισι, ὄφεισιμος. **ὄφικάνω** ὑπέργουσι, ἐρχομαι βαθυβυθόν ἀπαρητήρητος, εἰσδύω εἰς τὸ ἐνδόντατα : Ἰλ.Λ 147 αὐτὴν ὑπὸ τρόμος αἰὼς ἰκάνει ἔνν τμήσει. **ὄφιστάμενος** [οἰ] νεώτ., θηλ. ὄφισταμένη μτχ. μέσ. ἐνεστ. τοῦ ὄφιστημι βλ.Λ10], ὁ ὑποδεέστερος ἰεραρχικός, ἀντιβ. προϊστάμενος. **ὄφιστημι** κ. μον. κ. νεώτ., ἰων. τ. ὄφιστημι, μτγν. τ. ὄφιστῶ [Σχολ. Ἰλ.Σ 600], μέλλ. ὄφιστῶμι (Εὐρ. Ἡλ.983) κ. μέσ. μέλλ. ὄφιστήσομαι, ὄφρ. ὄφιστήσομαι (Σοφ.Αἰ.1091, Ἡρ.5,92,7, Ξεν. Ἀν.4,1,14), κ. μέσ. ὄφρ. ὄφιστήσομην [Ξεν.Ασπ.9,1, Ἰσοκρ.5,113, Πολύβ.3,48,91 κ. ἐνεργ. ὄφρ. β' ἐν βδ. σμγ. Ἰλ.Δ 267, Ἡρ.8,91, Θουκ.1,144, Πρῶτορ.δ.1,52] κ. παθ. ὄφρ. ὄφιστάσθην [Σεξτ. Ἐμν.Πυρρ.11,113], ἐνεργ. παρακ. ἐν μέσ. κ. παθ. σμγ. ὄφισθηκα κ. μτχ. ὄφιστώσις (Ἄριστοφ.ἀν.183, Πλούτ. Ἡθ.829C, Λοκ.Παράσ.27) κ. ἐνεργ. ὄφιστανώσις μέσ. κ. παθ. ὄφιστήκειν [Εὐρ. Ἀνδρ.114], θέτω, τοποθετῶ, στήνω ὑποκάτω : Ἡρ.4,152 ὄφιστήσαντες αὐτῷ τρεῖς χαλκείους κολοσσούς ἐπιτάπηξας [τῷ χαλκῆφ], αὐτ.5,16 ὁ γαμῆνυ τρεῖς σταυρούς ὄφιστησθαι ἰερῆπῃε τρεῖς ξυλλίους στυλοῦς ἐν τῇ λίμνῃ πρὸς ὄφιστήριον τῆς οἰκίας], Πινδ.Ο 6], κρυσιτάς ὄφιστάσαντες εὐτυχεῖ προθύρῳ βαλάμου μῶνας, Ξεν.Κυν.10,7 ὄφιστήσομαι κλώνας, Ἄ-

ριστοφ.Ζ1 9,40,24' || κ. παθ. Ἰσταμαι ὑποκάτω ὡς στήριγμα : Ἡρ.2,153 ἀντὶ δὲ κίονας ὑπεστάσι καλοσσοὶ διωδεκαπήχεες τῆ αὐλῆ, αὐτ.5,16 τοὺς δὲ σταυρούς τοὺς ὑπεστέωτας τοῖσι ἰκρίοισι, Ἄριστοφ.ΖΠ 9,3 τὸ ὄφιστῶσι τῷ βάρει' κ. μτφ. : Πινδ.Ο 8,35 χῶραν ὑπέστασε ξένους κίνας [σχόλ. ἐφητο θεῖαν ἢ ὀδίσαν, τοῦτοῦτ' ὑποκειμένην ἐπιόησον εἰς ἀνάστανιν καὶ ἀσφάλειαν παντοδωπῶν ξένων, ὡσπερὶ τῖνα κίονα ὀδίσαν], Σοφ. Αἰ.1091 μὴ γινώμας ὑποστάσας σοφᾶς [ἀφροῦ ὑπέβαλες γινώμας σοφᾶς], Εὐρ. Ἡλ.983 ἄλλ' ἢ τὸν αὐτὸν τῆδ' ὑποστήσω δόλον; 2) μέσ. ἀπολ. Ἰσταμαι, μένυ ὑποκάτω, καταπίτω, κατακόθωμαι : Ἡρ.4,2 δονέουσι τὸ γάλα, καὶ τὸ μὲν αὐτοῦ ἐπιστάμενον ἀπαρισπαστες ἄγεινται εἶναι τιμωτάτων, τὸ δὲ ὑπιστάμενον ἔσσαν τοῦ ἐτέρου ἰτὸ τυρῶδες αὐτοῦ μέρος, ἀντίθ. τὸ ἐπιστάμενον, τὸ ἐπιπέδον, τὰ λιπαρὰ αὐτοῦ μέρη, τὸ βούτυρον, Ἄριστοφ.Μετ.2,3,13 ὄφισταμένη ἐν τοῖς ἀγγείοισι ἄμυρξι, Θεόφρ.Φ1 3,15,4 πλυνόμενος δὲ ὁ μὲν λευκός καὶ ἀπεπτος ἐπιπλεῖ ὁ δὲ μέλας ὄφισταται' || ἐπὶ τῆς ὑποστάσεως τῶν οὐρῶν : Ἰππ. Ἄφορ.1252 ὀκόσσιον ἐν τῷ οὐρῷ φαρμῶδες ὄφισταται, τοῦτοῖσι ἢ κίσις λιθιᾶ' 3) τοποθετῶ κρυφίως : Ἡρ.5,92,7' ὁ δὲ ὄφιστήσας τοὺς δορυφόρους ἀπέδυσέ σφραξ πᾶσας ὀμοίως, Ξεν. Ἀν.4,1,14 ὄφιστήσαντες ἐν τῷ στενωφὶ στρατηγῶν, εἰ τί εὐρίσκουσιν τῶν ἐιρημένων μὴ ἀφειμένον, ἀφροῦντο' || κ. παθ. τίθειαι κεκρυμμένος δὲ ἐνέδραν : Ἡρ.8,91 ὄφιστάντες ἐν τῷ πορθμῷ, Εὐρ. Ἀνδρ.114 τῷ δὲ ξιφῆρης ὄφρ' ὄφιστήθηκε λόχος δόφρη ακισαθεῖς' 4) τοποθετῶ, διορίζω : Ξεν. Ἐλλ.4,1,26 ὄφροτῆσας Ἡριπίδας ταξίαρχους καὶ λοχαγούς ἀφειλοτο ἅπαντα τὸν τε Σπιθριδιάνη' 5) μτ. αἰτ. κ. δοτ., θέτω, τοποθετῶ ἀπέναντι, ἀντιπῆξι, ἀντιπαρῶτασι : Πολύβ.1,50,6 ὑπέστησε τὴν ἐαυτοῦ ναῦν ἀντιπρῶτων τοῖς πολεμίοις' || παθ. μτ. δοτ., ἀντιπάσσομαι, ἀνθισταμαί τινι : Αἰσχ. Πέρσ.87 δάκιμος δ' οὔτις ὑπστάς μεγάλῳ βέματι φωτῶν' πρδλ. Ξεν. Ἀν.3,2,11 ὄφιστηναι αὐτοῖ Ἀθηναῖοι τολμήσαντες ἐνίκισαν αὐτούς' κ. μτ. αἰτ. : Εὐρ Κυκλ.200 μύριον δ' ὄχλον Φρυγῶν ὄφισταν πολλὰκις σὺν ἀσπίδι, Θουκ.1,144 οἱ γούν πατέρες ἡμῶν ὄφιστάντες Μήδους καὶ οὐκ ἀπὸ τῶσάνδε ὀρμύμενοι, αὐτ.4,59' || κ. παθ. ἀπολ. ἀνθιστομαι κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, τηρῶ τὴν θέσιν μου : Εὐρ.Φοῖν.1470 κούδεις ὑπέστη, πεδία ἐξεπληρῶσαν φεύγοντες, αὐτ.Ρήσ.315 ὄν οὔτε φεύ-νην οὐθ' ὄφισταθεῖς δορὶ ὁ Πηλέως παῖς ἐκφυγεῖν δυνησάται, Θουκ.4,54 μάχης γενομένης ὀλίγον μὲν τινα χρόνον ὑπέσταναν οἱ Κυθῆριοι, αὐτ.8,68, Ξεν.ΚΠ 4,2,31 ὄφιστάντος θωρακιστοῦ κατακλινοῦσιν οἱ Ὑρκάνιοι [ἀντιβ. φεύγοντας]' 6) μέσ. ἐν μτθ. σμγ., μτ. αἰτ. κ. δοτ. ἀνθιστῶμαι ἐναντίον τινός εἰς τί, ἀντιπάσσω αὐτῷ τῷ : Ξεν. Ἀγρ.9,1 ὄφιστήσας τὸν τρόπον τῆ τοῦ Πέρσου ἀλαζονείας' 7) μέσ. ἐν μτθ. σμγ. θέτω ὡς βάσιον, προσεκθέτω : Αἰσχ. Ἰκ.461 εἰ μὴ τί πιστὸν τῶδ' ὑποστήσεις στύλω, Πολύβ.3,48,9 ἐπειδὴν τὰς ἀρ-χὰς ἀπὸθανούς καὶ ψευθεῖς ὑποστήσονται, αὐτ.7,7,6 ἐπειδὴν ὑποθέσεις εὐλεπληρίπτους ὑποστήσονται καὶ στενάς' 8) μέσ. μτθ. θέτω ἔμπροσθεν μου ὡς παράδειγμα πρὸς μίμνησιν : Ἰσοκρ.δ. 113 ἀπαντας μὲν οὐν χρῆ τοὺς νοῦν ἔχοντας τὸν κράτιστον ὑποστησομένους πειράσομαι γίνεσθαι τοιοῦτους' 9) παθ. μτ. ἀπαρφ. μέλλ. ἐνίστε παραλεῖν, θέτω ἔμπροσθεν ὑποκάτω, ἀνακαθῶν νὸ πρῶτῳ τῷ, ἐπιχειρῶ, ὑπόσχομαι : Ἰλ.Δ 267 ὡς τὸ πρῶτον ὑπέστην καὶ κατένευσα [ἐν ἐσθραβῶ], αὐτ.Τ 195 ὄσσ' Ἀχιλλῆι . . . ὑπέστημεν δώσειν, Ἡρ.9, 94 εἰ ἐθέλοισιν Ἀπολλωνιῆται δίκας ὑποστήναι

δῶσειν τῶν ἐπόφισαν, Εὐρ.ΙΑ 360 ἄσμενος θύσειν ὑπέστης παῖδα, Ἀριστοφ.Σφ.78 σίτον ὄφιστανται κατά πενήκοντα μέδμυρον ποριεῖν, Πλάτ.Νόμ.75D ἐπέπερ σὺ μὲν δὴ τὴν πάλιν ὑπέστης τῶ Κρητῶν ἔθνη προθύμως κατοικεῖν δεκάτος αὐτὰς· κ. μτ. ἀπαρμφ. ἄορ. : Ἰλ.Φ 273 ὡς οὐτις με θεῶν ἔλειπον ὑπέστη ἐκ ποταμοῖο σώσασσι, Δημ.55I πᾶν ὑπόστας εἰπεῖν· κ. μτ. ἀπαρμφ. ἔνεστ. : Ἦρ.3,128 τὴν δὲ ἄνδρας τριήκοντα ὑπέστησαν, .. ποίειν ταῦτα, Ξεν.ΚΠ 6,3,35 ἐβελούσιος ὄφιστασαι τὴν κατά πρόσωπον τῆς ἀντίας φάλαγγος τάξιν ἔχειν· || ἀπαν. μτ. αἰτ. τοῦ ἀντικειμ., ὅπου ὄμως δύναται ἀ ἐνοσηθὶ ἀπαρμφ. : Ἰλ.Ε 715 ἢ ῥ' ἄλιον τὸν μῦθον ὑπέστημεν Μενελάω, Ἰλιον ἐκπέρασαν· .. ἀπανεέσθαι, Γρα.Ο' κόντως που μάταιον λόγον ὑπεαῶμεθα τῶ Μενελάω, ἐκπορθήσαντα τὴν. Ἰλιον ὑποστρέφασσι, αὐτ.Ν 375 πάντα τελευτήσις δὲ ὑπέστης. . Πριάμω, αὐτ.Τ 243 τριπόδα φέρειν, οὗς αἰ ὑπέστη· κ. μτ. δοτ. προσ. : Ἰλ.Ο 75 ὡς οἱ ὑπέστην πρῶτων· κ. ἀπολ. : αὐτ.Φ 457 τὸν ὑποστάσας οὐκ ἐτέλεσαν, Ὀδ.Γ 99 ἡ φῶς ἤ τ' ἔργον ὑποστάς οὐκ ἐτέλεσαν, Ἦρ.3,127 τίς ἂν μοι τοῦτο ἴσῃς ὑποστάς ἐπιτέλεσει σοφίη, αὐτ.9,34,Θουκ.4,32, αὐτ.8,29 ὡσπερ ὑπέστη ἐν τῇ Λακεδαιμόνι· 10) παθ. μτ. δοτ. προσ., ὑποτάσσει αἰεὶ τις πια : Ἰλ.Τ 160 καὶ μοι ὑποστήτω· κ. μτ. ἀπαρμφ. ἄορ. : Εὐρ.Ἦρ.706 ὄφ' οὐκ ὑπέστητ' αὐτεπαγγέλτος θανεῖν, αὐτ.Ἰων.1415· || νεώτ. κτ. μτχ. ὁ ὄφιστάμνος ὡς οὐς. κ. θηλ. -η, ὁ ὑπὸ τὰς διατάγας τινος, ὁ ὑποδεέστερος ἱεραρχικῶς· ἀντίθ. προϊατάμενος· 11) παθ. συναινῶ, συγκαταβέβαιμι εἰς τι : Ἦρ.1,196 ἔς δ' τῶ τὸ ἐλάχιστον ὑποστάμενω προσέειπε, Θουκ.4,28 ὄφισταται τὸν πλοῦν ἰσναλογαβάνει αὐτὸν ἐνοκούσις· 12) κ. νεώτ. ὑπόκειμαι, ὑποβάλλομαι εἰς τι, ὑπομένω, ὑποφέρω, πάσχω : Εὐρ.Ἰκ.189 πάλις δὲ σὺ μόνη δύναίτ' ἂν τόνδ' ὑποστήης πόνον, αὐτ. Ἦρ.1350 τὰς συμφορὰς γὰρ δόξῃς οὐκ εἰπίσταται θνητὸς πεφυκῶς ἐν τρόπῳ χρεῶν φέρειν, αὐδ' ἄνδρῶν ἐν δύναιθ' ὑποστήηαι βέλος, αὐτ.Τρω. 415, Θουκ.2,61 ὁ φυγῶν τὸν κίνδυνον τοῦ ὑποστάτοντος μεμπτότερος, αὐτ.3,57, Πολύβ.1,6,7 ὑποστάτνας δὲ γενναίως τὸν πόλεμον ταῦτον, Πρῶδρ. 1,52 καὶ πᾶσιν ὁ τρισάβλιος ὑπέστην τὴν ζημίαν, - ὁ ἐχθρὸς ὑπέστη πανωλεθρίαν, - θὰ ὑποστώται τὰς συνέπειας τῆς πολιτικῆς των, - ὄφισταται τὴν ἐπίδρασιν τοῦ περιβάλλοντος· σπαν. μτ. δοτ. : Θουκ.2,61 ξυμφορὰς ταῖς μεγίστας ἐθέλειν ὄφισασθαι· || κ. ἀπολ. ὑπομένω, ὑποφέρω μεθ' ὑπομονῆς, ἀγογγύστας : Δημ.1421 τὸ δ' ὄφισασθαι, περὶ ὧν πέπεικεν ἑαυτὸν συμφέρειν τῇ πόλει· 13) παθ. παραλαμβάνω, ἀναλαμβάνω ἀξίωμα τὴ ἀκούσιως καὶ ἐξ ἀνάγκης : Αἰσχ. Εὐμ.204 δέκτωρ ὑπέστης αἵματος, Ξεν.Αν.6,1,19 εὐνοῖαν ἐνδεικνύμενος ἕκαστος ἔπειθεν αὐτὸν ὑποστήτην τὴν ἀρχήν, Πλούτ.Κάρ.37 ἠνάγκασε ὀποστήηαι τὴν στρατηγίαν, Ἐλλ.Ἐπιγράμμ.1365 ὀποστήηαι τὴν γυμνασιάρχίαν· κ. μτ. μφ. : Ἐρμιμπ.Μοῖραι Ι λόγους μὲν περὶ τοῦ πολέμου δευνοῦς παρέχει, ψυχὴν δὲ γέλητος ὑπέστην· 14) κ. νεώτ. παθ. ὑπάρχω, ἔχω ὑπόστασιν πραγματικὴν, ισχύω : Ἀριστοφ.ἀν.183 κατ' ἰδίαν ὄφιστώ, Πλούτ. Ἠ8,829C ἐκ τοῦ μῆδ' ὄντος μῆδ' ὄφιστώτος, - ὁ νόμος αὐτὸς ἐπῆνασε πρὸ πολλοῦ ἀ ὄφισταται· || δὴ ὑφεστώτα τὸ ἐν ἐνεργίᾳ πράγματα : Πολύβ.6,14,5 παρὰ τούτοις οὐδὲν οἶόν τε κατὰ λόγον διοικεῖσθαι τῶν ὑφεστώτων· 15) παθ. ἔχω ὑπόστασιν ἀεὶ συμβάουσαν ἐμοί, συνδῶω ἐμαυτῶ· Λουκ.Παράσ.27 ἡ μὲν γὰρ φέρεσθην, αἱ δὲ οὐ· 16) παθ. μτ. αἰτ. διαδέχομαι, ἀκολουθῶ μετὰ τισι : Πλάτ.Φιλ.19Α ἴσως δὴ νεώσιον τὸ

ἐμὲ τοῦ λόγου διάδοχον παντελῶς ὑποσταντα διὰ τὸ μὴ δύνασθαι τὸ νῦν ἐρωτηθῆν ἀποκρίνασθαι· 17) παθ. ἐπὶ τῆς κοίτης, ἔχω ἐμφραεῖν : Πλούτ.Ἠ8.134Ε ἡ κοιλία ὄφισταται· 18) ἐπὶ ἀκουσίαν ἀσθημάτων, ἐγέρομαι ἐσωτερικῶς : Πολύβ.11,30,2 τῶ δὲ πλῆθει τοιούτων ὀπότης θεός ὑλό τε τοῦ πέρι φόδου καὶ τῶν κατά πρόσωπον δεινῶν· 19) μέα ἐν μτθ. σμτ. μτ. ἀπαρμφ. ὑπολαμβάνω, δοξάζω, νομίζω, φαντάζομαι, ὑποβέτω : Διόδ.Σ 1,11 τοὺς θεοὺς ὄφιστανται τὸν κάσμον διοικεῖν· || ἐνίοτε τὸ ἀπαρμφ. παραλείπεται : αὐτ.1,6 ἀφθαρτον ὀποστήσασθαι τὸν κάσμον, Διογ.Α 2,86· κ. παθ. : Ξέστ.Ἐμ.Πυρρ. 11,113 τὸ ὄφισαθὲν κακόν· 20) ρηματ.π. ὑπόστασις, ὑποστάτης, ὑποστατός, ὑποστατικός, ὑποσταθμός, ὑποστάθμη.

ὄφιστῶ-άω σχόλ. μτγν. τ. τοῦ ὄφιατημι βλ.λ. : Σχόλ.Ἰλ.Σ 600.

ὄφιστῶ-ῶ μτγν. ἄω, ὀδηγῶ : Φιλιππῶ.Φιλευριπίδης : πόστιν ὑφοδῶσις παιδάριον ῥύμμη.

ὄφῶλιον (τό) (ὄλμος) τὸ ὑδάθημα τοῦ ὄλμου : Ἀριστοφ.ἀν.155· 2) τὸ πρὸς τὸ στόματι μέρος τοῦ αὐλοῦ : Φερεκρ.ἐν Φώτ.635,6, Πολυδ.4,70.

ὄφορμολογῶ-ῶ μων. ὀφολογῶ, ἀνογαγίζω ἰδιαιτέρως, κρυφίως : Γρηγ.Νύσσι.2,228D ὄφορμολογῶν ἡρέμα τῶν λογισμῶν τὴν ἀσθένειαν.

ὄφορμολημια-ατος (τό) νεώτ. βοταν. ἰσὸς ἀποτελοῦμενος ἀκ συμπεπλεγμένων ὤφων, τὸ ὄφμενιον.

ὄφορμωσις-εως (ἡ) ἰσοφορῶν μτγν. ἡ ὑπόφια, ἡ ὑπόνοια : Πλούτ.Ἠ8.479B, Διογ.Α 2,99.

ὄφορμωτος-ον μων. ὁ διατελῶν, ὁ καταστάς ὑπόπτος : Ἰω.Ἱεροσ.Ἀρχ.Εἰκ.236Α 1 Venet.1.

ὄφορμῶδης (ὁ) ἰλύ, φέρβω) ἐπ. ὁ συμφορῶδς, ὁ δοφορῶδς, ὁ χοιροσοκῶδς : Ὀδ.Ε 3 ἦ αἰ Ἀθήνη πέφραδε Διον ὄφορῶδν.

ὄφορμίζω, μέα. ἄορ. ὄφορμίζωμαι, προσορμίζω, φέρω εἰς τὸν ὄρμον, εἰς τὸν λιμένα· || κ. μέα. κοτάγομαι, εἰσέρχομαι εἰς τὸν λιμένα : Θουκ.2,83 οὐκ ἔλαθον νυκτὰς προσορμίζόμενοι ἰδ.γρ. ἀφορμίζόμενοι, Πλούτ.Σδλ.9 ὄφορμίσασθαι τῇ Σαλαμῖνι κατά κηλὴν τινα πρὸς τὴν Ἐββοῖαν ἀποβλήσουσαν· 2) κ. μέα. μτφ. εὐρίσκειται ὑπόκωτα, ἐν τισι τόποι : Φιλόστρ.670· 3) ρηματ. π. ὄφορμιασις, ὄφορμισιτήρ.

ὄφορμιασιν (τό) μων. ὄρμος, κόρημα τὴ χρυσῶν τοῦ τραχήλου· Ἠσ. ἐφόρμιασιν χρυσῶν κοσμάριον, Φώτ. ἐκόσμου εἶδος : Εὐστ.1150,24.

ὄφορμιασίνης-εως (ἡ) ἰσοφορμίζω) Ἐπιγρ. ἡ καταγωγή, ἡ προσόρμιασις πλοίου εἰς τὸν λιμένα· || ὁ τόπος τῆς προσορμιασεως, ὁ ὄρμος, ὁ λιμὴν : Ἐπιγρ.ΑΠ 7,699 οὐ γὰρ σοι σκεπανὴ τῆς ὄφορμιασεως.

ὄφορμισιτήρ-ῆρος (ὁ) ἰσοφορμίζω μτγν. ἐπὶ λιθοῦ προσοδεμμένου εἰς σκεπιδίαν, ὁ κἀτωθεν βαρύνων καὶ κρατῶν τὸ στερεῶν πρὸλ. ἄγκυρα : Ὀμπ.Ἀλ.4,421 ἐνερθε δὲ λαῶν ἐδίψαν βριθὴν ὄφορμισιτήρ ἰοχόλ. ἐστερετώει, κἀτωθεν ὄρμῶμενον, ἀτηρίζοντα τοὺς φακέλους.

ὄφορμωσις-ον κ. μων. κ. νεώτ. ὁ ἀρμόδιος, ὁ κατάλληλος πρὸς προσόρμιασιν, πρὸς ἀγκυροβολίαν : Στράβ.14,1,35 εἰτα Νάτιον, ὄφορμος αἰγιαλός, Στέφ.Βυζ.ἐν λ. λιμὴν ὄφορμος τόπος· 2) κ. νεώτ. τὸ ἀρσ. ὄφορμος ὡς οὐς. τόπος πρὸς ἀγκυροβολίαν, ἰδίᾳ μικρὸς ὄρμος, ὅπου δύναται νῆα καταφύγειν μικρὰ πλοία, καροβοστάσι : Ἀριστοφ.Ζ1,5,9,2, Στράβ.6,1,1 αἱ Οἰνωτριίδες νῆσοι δύο ὄφορμῶς ἔχουσι.

ὄφορμῶ-ῶ κ. σχόλ. ὄρμω, εἶμαι ἠγκυροβολημένος κρυφίως ἐν τισι τόποι, ὄμως κρύφω ἐμαυτὸν ἡ ἐνεδρεῖωω ἄλλους : Πολύβ.3,19,8 ἔχων εἰσιμους λέμβους πρὸς τὸ συμβαλῆον ἐν τισι τόποις ἐρήμοις ὄφορμῶνυτας, αὐτ.34,3,2· 5) μτφ. ἐπιβοσκῶμαι, ἐνεδρεῖωω : Πλούτ.Ἠ8.61Σ τοῦ κόλακος

λάγος ύφορμει πάθει τινί, Δίων Χρ 2,150 αι πά-
λει ύφορμοσσι ἀλλήλοισι, Συνεσ.163C ύφώρμει
δός· 3) τὸ οὐδ, μτχ. ένεστ. ύφορμωσιν ώς
ούα· ή ύποφια: Λιδών.Λόγ.4,639, Σχολ.Δημ.65.

ύφορμώμαι-άσαι μτγν, μέσ. παθ. άόρ. ύφορμώ-
μήθην, όρμώ, έφορμώ, έπιτίθειμοι, κρυφίως, χωρίς
νά με πάρη κανείς είδησαν: Άριστοφ.Βυζ.εις Ίλ.Π
313 (δ.γρ. άντι έφορμώθηνται.

ύφορμώω κ. μον, μέσ, μέλλ. ύπόφομαι, άόρ. βρ'
ύπειδον κ. μέσ. άόρ. βρ' ύπειδόμεν, όρω, προσ-
δλέπω ύποκάτ'ωθεν, ύποθλέπω, ριπτώ λαθρασία
βλέμματα, όπνευτώ: Ξεν.'Αν.2,4,10 οί δέ Έλλη-
νες ύφορώντες τούτους αύτοί έφ' έαυτών έχώ-
ρουν ήγεμόνας έχοντες· κ. παθ.: Πλουτ.Ρωμ.8
κί ύφορμώμενος ήπ' αύτών, και ταραττόμενος
πρός τās άνακρίσεις· 3) συνήθ. μέσ.: Θουκ.3,
40 τών κινδύνων ύφορμώμενοι τού ύπαιθριόμενου
έχθρού, Ξεν.'Απομν.2,7,12 και άντι ύφορμώμενων
έαυτούς ήδεώς ἀλλήλοισι έζώρων, Ίσοι.2,7 ύφο-
ρώσασι τήν ήλικίαν, Δημ.2400, Άριστοφ.Ζ1 9,44,2·
|| κ. μτ. επόμενου ρ. άρνητικώς διά τού ή έκφε-
ρομένου: Πολυδ.3,18,8 ύφεωράτω, μη δυσχερή
και πολυχρόνιον συμπέθι γενέσθαι τήν πολιορκίαν·
κ. άπολ.: Λουκ.Θε.Δ 19,1 ή 'Αθηνά δέ ύφοράται
δέι· 2) ρηματ.π. ύφόρασις, ύφορατέον, ύφο-
ρατός, ύφορατικός, ύποφια, ύποπτος.

ύφορμώω-ή-όν μτγν, ό κυφός κ: Έπίκ.'Ηρακλ.Πάπυρ.16.
ύφωρ-ουσι (τδ) κ. μον, νεώτ. κ. δημ. ή ύφή, τὸ
ύφασμα: Φερεκρ.59, Εϋθύμ.Νανν.1 έν ληποτή-
νους ύφωσι έστώσασ οίας 'Ηριδανός άνοιτος ύ-
δασι κηπέυσι κάρως, Στράβ.446· || κ. έπί ά-
ράχνης: Διοσκ.2,68· || κ. έπί δικτύου: Τίβερ.
Ίλλ.ΑΠ 9,370 κήρωσιν και πελάγι μεκοινά πλέοντες
ύφη· 2) κ. νεώτ. κ. δημ. μτφ. ό τρόπος τής
πλοκήσ τών λέξεων και φράσεων, ό τρόπος τής
έκφρασεως έν τῷ λόγῳ, τῷ τε γραπτῷ και τῷ
προφορικῷ: Λογγιν.'Υφ.1,4 τὸ ύφος τών λόγων,
Κλήμ.'Αλ.891 τὸ σῶμα και τὸ ύφος τής προσφω-
τίας, - ύφος στρωφών - έξεζητημένον, - κομψόν·
|| νεώτ. κ. δημ. είδ. έν τῷ λογοτεχνία και γεν. έν τῷ
τέχνῳ, ή έντεχνος έκφρασίη, τὸ στυλ: είς τὰ έργα του
δεικνύει βαθεϊαν παρατήρησιν, άλλα ύστερεί ώς
πρός τὸ ύφος· 3) νεώτ.κ.δημ.ή έκφρασίη του προ-
σώπου, ή ψυχική διάθεσις ώς άποτυπώται είς τὸ
χαρκτηριστικά του προσώπου, ό τρόπος του φέ-
ρεσθαι: όργιλόν - παγγινώδες ύφος· || γεν. ή
έξωτερική εμφάνισις, τὸ παρουσιαστικόν γινος:
παίρνει ύφος μεγάλοσ άνδράς, - τὸ ύφος του εί-
ναι αυθαδές - πρόστυχο.

ύφωσις έπ. γ' πληθ τού ύφω βλλ., ύφωσις: 'Οδ.
Η 105 αι δ' Ιστούς ύφώσις και ήλάκατα στρω-
φώσαι ήμεναι.

ύφυγορος-ον ό όλιγον τι ύγρός: Άριστοφ.Πρ.2,17,1·
2) ό πλήρης ύγρού, ό ύφυδός: Γαλ.19,1,14, Πολυ-
δ.4,197· πρβλ. ύψμβρος.

ύφωγώσις-εως (ή) νεώτ. ίατρ. επί τραύματος ή
έκείματος, ή άδιόρατος και συνεχής ρύσις ύγρού.
ύφωδός-ον κ. νεώτ. επί δύτου, ό εύρικοόμε-
νος υπό τήν έπιφανείαν τού ύδατος, ό ύποδρυ-
χιος: Θουκ.4,26 έσένειον δέ και κατά τόν λιμένα
κολυμβήθαι ύφωδοι, Πολυδ.1,97· 2) ό πλήρης
ύδατος: Θεόφρ.Φαίτ.3,11,3 ή λειμνωσία .. ύφωδός
έστιν ώσπει μη δύνασθαι τὸ αυράνιον ύδωρ δι-
κνεϊσθαι προς τὸ εκ τής γής· 3) ό ύδερικός,
ό ύδρωπικός: Γαλ.'Ιππ.Πλωσσω.Έξήγ.536· 4) νεώτ.
ζωολ. ό ύφωδός γενός έντόμων σαρκοφάγων εκ
τῶν ύδροκανθαριδών.

ύφωμένιον (τδ) νεώτ. βόταν. τὸ όρόπλεγμα βλλ.
ύψουποργετέιν (τδ) νεώτ. κ. δημ. κεντρική
δημοσία ύπηρεσία ώρισμένησ δικαιοδοσίασ δι-
εσθενωμένησ υπό ύψουποργού: ύψουποργεϊον Τύ-
που και Τουρισμοϋ - άσφαλείας· πρβλ. ύψουργεϊον

2) τὸ σύνολον τών πολιτικῶν και διοικητικῶν κα-
θηκόντων, άτινα είναι έρπεπιστευμένα είς δημό-
σιον λειτουργόν, όνομαζόμενον ύψουποργόν.
ύψουποργός (ή) νεώτ. κ. δημ. ύψουργός δευ-
τέρας τάξεως, ίτοι - αναλαμβάνων τήν ανωτάτην
πολιτικήν διεύθυνσιν τμήματος τής όλης διοική-
σεως ύψουργέον, διορ.ζόμενος δέ και παυόμενος
καθ' όν τρόπον και ό ύψουργός.

ύψωστεριζώ μτγν. ύπτεριζώ όλιγον, μένω δλγ-
ον όπίσω: Γρηγ.Νύσσα.1,6B οὐδέν μετὰ τήν γυνώ-
σιν ύψωστεριζουσα.

ύψω-άω ποι. τ. τού ύφωίνω βλλ. κ: 'Οδ.Η 105 αι
δ' Ιστούς ύφώσις.

ύψωμάδον λεξ. όμαδόν Φώτ. εόμοθυμαδόνα.

Υχάσις (δ) 'Επιγρ. μήν έν Φυσικοίσ.

ύχιος 'Ησ. ενύεθ.

ύψάγορος (δ) (άγορευώ), Ιων. -ης ό τὰ μι-
κρά και ταπεινά ύψηλώς άγορεύων, ό μεγα-
λορρήμων, ό κομπορρήμων: 'Οδ.Α 335 ή μάλα
δή σε διδάσκουσιν θεοί αύτοί ύψάγορην τ' έμε-
ναί, αυτ.Β 85 Τηλέμαχος ύψάγορην· πρβλ. ύψηγόρος.
ύψάγορῶ-έω δ. ύψηγόρῳ βλλ. κ: 'Ησ: ύψαγορεϊ'
μεγαληγορεϊ.

ύψάντυξ-ύγιος (δ,ή) μτγν. ό έχων ύψηλὴν δυ-
τυγα, ύψηλὸν τόξον ή άψίδα: Νόνν.Εύαγγ.'Ιω.5,5.

ύψαυχηνία (ή) μτγν. ή έπαρσις, ή ύπερηφά-
νεια, ή άλαζονεία: 'Επιφών.1,607.

ύψαυχηνίζω μτγν. δ: ύψαυχέω βλλ.21: Φίλιππ.
Θεασ.ΑΠ 4,777 δριμύ γάρ βλάτων ύψαυχηνίζει.

ύψάυχενος-ον (αυχήνη) μτγν. ά. ύψάυχην βλλ.,
ό άγέρωχος: Χρυσ.Σιδ.8,37, Γρηγ.Νύσσα.1,338Α τὸ
γαύρον και ύψάυχενος.

ύψάυχενῶ-έω (αυχήνη) μτγν. επί Τηπων, κρατῶ,
σηκώνω ύψηλά τήν κεφαλήν, ύψηλὸν τὸν αυχένα:
Πολυδ.2,135· 2) μτφ. επί προσ., βαδίζω άγέρω-
χως, γαυριῶ: Διον.'Αλ.Ρωμ.7,46, Πλουτ.'Ηθ.324B·
|| κ. επί αλεκτρυονός: Ατλ.Ζ1 4,29.

ύψάυχηνη-ενος (δ,ή) κ. νεώτ. επί Τηπου, ό κρα-
τῶν ύψηλά τήν κεφαλήν, ό ύψων τὸν αυχένα:
Πλάτ.Φαιδρ.253D ό μὲν τοίνυν αύτοῖν έν τῷ
καλλίονι στάσει ών τὸ τε είδος όρθός και δι-
ηρηθρωμένος, ύψάυχηνη, επίγρονον, λευκός Ιδεῖν
Ιπποσ· πρβλ. ύψηχής· 2) επί φιλόλης, ό έχων ύψη-
λὸν αυχένα, μακρολοιμήν: 'Επιγρ.ΑΠ 5,135 μακρο-
τράχηλε, ύψάυχηνη, στεινῶ φθεγγόμενη στόματι·
|| επί έδρας, ό έχων ύψηλὸν έπιπώγων: 'Ελλ.
'Επιγραμμ.903 θώκος ύψάυχηνη· || επί δένδρου,
ό έπηρμένοσ, ό ύψηλός: Εϋρ.Βακχ.1061 ελάτριν
ύψάυχηνα Ιδοίμυ άν· 3) κ. νεώτ. επί ήθιλικῆς
έννοιασ, ό άγέρωχος, ό γαυρός, ό έπηρμένοσ, ό
απατόδεχοσ: 'Είρηνη.ΑΠ 5,251,5 οὐ σῆς κραδίης
ύψάυχενος ώκλασεν δγκος, 'Αγαθ.ΑΠ 9,641 και σϋ
μει· έσπερῖν ύψάυχενα.

ύψάυχηνῶ-έω κ. ύψάυχενῶ μεγαλαυχῶ, όδηλο-
φρονῶ, κομπορρημονῶ: Σοφ.άπ.953, ΨΦωκωιλ.56
ύψαυχεϊ δ' ό πολὺς πλοῦτος και είς όδριν αέξει.
ύψερεφέης-ούς-ές (ερέφω) κ. νεώτ. κ. ύφρη-
φής ό έχων ύψηλὴν άροφήν, στέγην, φιλοτόθβα-
νος: Ίλ.Ε 213 ύψερεφέης μέγα δώμα, αυτ.Τ 333,
'Οδ.Ν 4 επί Ικευ έμόν ποτῖ κελκοβαθέεσ δῶ,
ύψερεφέης, αυτ.Δ 757, 'Αριστοφ.Νεφ.306 νοσί β'·
ύψερεφέης και άγάλαμα· || νεώτ. έν χρ. μ. ό
τ. ύψηπρεσθής, επί οικοδομημάτων, ό ύψηλός.

ύψηγορία (ή) μτγν. ή μεγαλορρημοσύνη, ή κομ-
πορρημοσύνη: Φιλ.1,206, Λογγιν.'Υφ.8,1.

ύψηγορός-ή-όν μον. ό έχων κίσιον είς τὸ ύψη-
γορεϊν, άύψηγορος: Φιλῆς 'Επιγρ.3 είς Γρηγ.Νύσα.
ύψηγορῶσ-ον ό άγορευών ύψηλά, ό μεγαλό-
γγορος, ό κομπορρημων, ό άλαζών: Αισχ.Πρ 318
τήν άγαν ύψηγόρου γλώσσησ, αυτ.360 ός αυτών
έξέπληξεί τών ύψηγόρων κορμαστων· || ό
ύψηλός τὸ ύφος βλλ.21: Φιλ.1,473.

ὕψηλός-έω *μτγν. κ. μον. κ. ὑψαγορῶ* μεγαληγορῶ, κομπορρημονῶ: Φιλ.1,365, Ρήτ.1,444.
ὕψηλόςως *ἐπίρρ. μτγν. ὑπερφάνως*, ἀλαζονικός, με κομπορρημοσύνη: Κλήμ. Ἀλ.802.
ὕψηλός-εντος-ήεσσα-ῆεν *μτγν. ποι. τ. ἀντὶ ὑψηλός* βλ.λ.: Νικ.ἀν.2,62, Ἐπιγρ.ΑΠ9,525,20 [ιδιόρθ.].
ὕψηλός *ἐπίρρ. νεώτ. κ. δημ.* εἰς ἰκανὸν ὕψος, πρὸς τὰ ἄνω, ἀνυψωμένος, ψηλά: ἡ πόλις κεῖται ὑψηλά: || *μτφ. ἐν φρ. μετὸ μὲτροπον ὑψηλά* βάρραλέως ἢ με ὑπερφάνειαν ἢ με ἐπιγνώσιν ἐντίμου συμπεριφορᾶς.
ὕψηλαυχένεια (ἡ) *ἔσφ. γρ. ὑψηλαυχενία* βλ.λ.
ὕψηλαυχενία (ἡ) *τὸ κρατεῖν ὑψηλά τὸν ἀρχέ-να* πρβλ. Ὑψαυχεῶν: Ξεν. Ἰππ.10,13.
ὕψηλαύχην-ενος (ὁ, ἡ) *ἄ. ὑψαύχην* βλ.λ.
ὕψηλόστατος-η-ον *μτγν. ἀνώμ. ὑπερβ. τοῦ ὑψηλός* βλ.λ., ἀντὶ ὑψηλόστατος: Πaus.5,13,9.
ὕψηλοτάτος *μτγν. βαιῶν ἐν τῷ ὕψει, περιπατῶ ὑψηλά*: Ψω.Χρυσ.1,761.
ὕψηλογνώμων-ενος-ον *μτγν. ὁ ὑψηλόφρων, ὁ ὑπερήφανος, ὁ ἀλάζων*: Θεμιστ.Λόγ.15,190D.
ὕψηλοκάριος-ον *μτγν. ὁ κομποσῆς, ὁ ἀλαζών*: ΠΔ Παροιμ.16,5 *ἀκάθαρτος παρὰ θεῶν πᾶς ὕψηλοκάριος*.
ὕψηλοκάρηνος-ον *μτγν. ὁ κρατῶν, ὁ σηκῶν τὴν κεφαλὴν ὑψηλά, ὁ ὑψαύχην*: Γρηγ.Νύσσ. Ὁμιλ.7,1,462.
ὕψηλοκορμος *π-ο νεώτ.*, δημ. κ. ψηλάκορμος ἐπὶ δένδρων, ὁ ἔχων ὑψηλὸν κορμὸν.
ὕψηλόκρημος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων ὑψηλοὺς κρημοὺς, βράχους: Αἰσχ.Πρ.5 τόνδε πρὸς πέτραις ὑψηλοκρήμοις τὸν λεωργὸν ὀχμαστὴν ἐν ἀρήρτικαις πέδαις.
ὕψηλολαγία (ἡ) *μτγν. ἡ κομπορρημοσύνη, ἡ ἀλαζονεία*: Πολυδ.2,121, αὐτ.6,148.
ὕψηλολόγος-ον *μτγν. ὁ ἐν ὑψηλοῖς λόγοις λαλῶν, ὁ οὐματίας*: Θεμιστ.Λόγ.2,2611.
ὕψηλολαγῶ-έω *καλῶν ἐν ὑψηλοῖς ῥήμασιν, οὐκ ὑπερηφάνως, κομπορρημονῶ*: Θεμιστ.Λόγ.31,354C. || κ. μέα.: Πλάτ.Πολ.545E *ὄς δὴ σπουδῆ λεγούσα ὑψηλολογουμένης λέγειν*.
ὕψηλόλοφος-ον *ἄ. ὕψιλοφος* βλ.λ.
ὕψηλόλουος οος-ου-ον *ἄ. ὑψηλά φρονῶν, ὁ ὑψηλόφρων, ὁ κομπορρημῶν* ὁ || τὸ οὐδ.τὰ ὑψηλόφονον ὡς οὐσ. τὸ ὑψηλὸν φρονῆμα, ἡ κομπορρημοσύνη, ἡ ἀλαζονεία: Πλάτ.Φαιδρ.270A *τὸ γὰρ ὑψηλόφονον τοῦτο καὶ πάντα τελευσιουργόν εἰοικεν ἐν-τευθεῖν ποθεν εἰσείταν, Πλούτ.Περ.8*.
ὕψηλόμωτος-ον *σχόλ.* ὁ ἔχων ὑψηλά νῶτα, κτ. ἄ. ὁ κείμενος ἐν ὑψηλοῖς νῶτοις: Σχόλ.Αἰσχ. Πρ.830 *ἰέρμην. τοῦ αἰνυμωτός*.
ὕψηλοπέτης-ους-ες *ἰπέτομαι ἢ γλωσσ.* ὁ ὑψηλά πετόμενος, ποῦ πετᾷ ψηλά.
ὕψηλοποιός-όν *μτγν. ἐπὶ ἐκφράσεως, ὁ ποιῶν ὑψηλὸν τὸν λόγον, ὁ διδῶν ὕψος εἰς τὸν λόγον*: Λογγίν.Υφ.281, ἡ περίφρασις οὐχ ὑψηλοποιῶν αὐτ.32,6 *ὕψηλοποιῶν αἰ μεταφοραῖ*.
ὕψηλόπους-ποδος-πον *μτγν. κ. νεώτ.* ὁ ἔχων ὑψηλοὺς πόδας: Ἀντυλλ. Ὁρειθ.231, - ὑψηλόπους γραφεία - ἀναλογία - καθίσματα.
ὕψηλός-ἡ-ός(η) *κ. μον. κ. νεώτ.*, δημ. κ. ἀψήλός κ. φηλός, συγκρ. ὑψηλότερος, ὑπερβ. ὑψηλότατος κ. ἀνωμ. ὑψηλέστατος (Πaus.5,13,9), ὁ ἔχων ὕψος, ὁ διήκων εἰς ὕψος, ἀντίθ. χθρομαλός: Ἰλ.Γ 384 θη *ὁ ἐκίχανεν πύργω ἐφ' ὑψηλῷ*, Ὁδ.Α 426 θη *οἱ θάλαμος περικαλλέος ἀλλῆς ὑψηλός δέδμητο*, Σολωμ. Ἐθν.Υμν.102,2 *καταρῶνες, ὡσάν τῃν σχίζα, τόπους ἀμετρα ὑψηλόυς*, ΜΜ εἰ Γιάννη μου, φηλό δεντρού, - ὑψηλὸν ἀνάστημα κ. ὑπερβ.: Πaus.5,13,9 *ταῦς μηρούς δὲ ἀναφέρουσι εἰς τὸ τοῦ βωμοῦ τὸ ὑψηλότατον καθαγίζουσι ἐνταῦθα*: || κ. ἐπὶ χώρος, ὁ εὐρισκόμενος εἰς

ἀρκετὸν ἀπὸ τῆς θαλάσσης ὕψος, ὁ ὄρεινός: Ἦρ.1,110 *ὄρεινὴ ἔστι κάτορα καὶ ὑψηλὴ τὴ καὶ ἰδῆσι συννεφεῖς*, Θουκ.3,97 *ἦν γὰρ ἐφ' ὑψηλὸν χωρίων ἀπέσωσα τῆς θαλάσσης ὀδοθήκοντα σταδίουσ μάιστα*: || κ. ἐμπροσθ. ἐν ἐπίρρ. σμμ. εἰς ἰκανὸν ὕψος, ὑψηλά: Πλάτ.Νόμ.732C *οἶον πρὸς ὑψηλά καὶ ἀνάτην θαῖμονων ἀνισταμένων τισὶ πράξεισιν, αὐτ.Θεαιτ.175D ἰλιγγίων τε ἀφ' ὑψηλοῦ κρεμασθεῖς, Πλούτ.Εὐμ.17 ἐν ὑψηλῷ εἶναι*: || ὄμ. κ. συγκρ. ἐν ἐπίρρ. σμμ.: Ξεν.Ἑλλ. 6,229 *ἀφ' ὑψηλότερου καθορώμεντες*: || νεώτ. ἐν φρ. ἀφ' ὑψηλοῦ ἀπὸ περιορισθ., με ἀγέροχον ἀκατοδεῖσαι: Βλέπει τὴν κακοήθειαν τῶν ἀντιπάλων του ἀφ' ὑψηλοῦ: 2) *μτφ. ἐπὶ διαθέσεων, καταστάσεων κττ.*, ὁ ὑπέροχος, ὁ ἐξοχος, ὁ λαμπρός, ὁ ὑπὸ ἠθικῆν ἢ πνευματικὴν ἐπιφάν ἀνώτερος: Πινδ.Ο 2,38 *ὅταν θεοῦ μοῖρα πέμψῃ ἀνεκὰς ἰδῶν ὑψηλόν, αὐτ.51 ὑψηλὸν ἀρετᾶν, αὐτ.Π 3,196 ἔπειδ' ἔγω κλέος εὐφροσῆσιν κεν ὑψηλὸν πρόσω, Σοφ.Αἰ.1230, Πλάτ.Εὐθ.279E *τέχνη θεοσεπία τις καὶ ὑψηλῆ, αὐτ.Ἐπιστ.341E ὑψηλὴ καὶ χαρὴν ἐπιπῆ*: || κ. ἐπὶ πρσ., ὁ ἐν ἀνωφ. πρὸς τοὺς δ. ὦν ἀνώτερος, ἐν τιμ, οἶον κατὰ πλοῦτον, ἀξίωμα, δύναν, δόξαν, ἀντίθ. δυσασίμων: Εὐρ.Ἑλ.418 *ὅταν δ' ἀνήρ προῆξ κακῶς ὑψηλός*, Πλάτ.Πολ.494D *καὶ ἐπὶ τοῦτοῖς ὑψηλὸν ἐξαιρεῖν αὐτόν*, Αἰσχ.2,174 *ἢ τὸν δῆμον ὑψηλὸν ἤρειν ἰερῆνῆ*: κ. συγκρ.: Πλούτ.Δίων 4, Λουκ.Ἰερ.25 *ἐαυτόν ὑψηλότερον λημμάτων παρέχειν*: 3) *εἰδ.* ἐπὶ συγγραφέων, ὁ ἔχων ὕψος λόγου ἢ ἐνοσίων: Λογγίν.Υφ.40,2 *συγγραφεῖς καὶ ποιηταὶ φύσει ὑψηλοί*: || ὄμ. ἐπὶ λέξ. ἢ φράσ.: Διον.Ἀλ.Λυσ.13 *ὕψηλὴ λέξις, λόγος, Πλούτ.Περ.5 καὶ τὸν λόγον ὑψηλὸν εἶχε καὶ καθαρόν ὀχλικῶν καὶ πανοῦθιγον βιωολήχας*: κ. συγκρ.: Λογγίν.Υφ.43,3: || νεώτ. τὸ ὑψηλὸν ὡς οὐσα. ἐπὶ νοημάτων, θεωριῶν, πράξεων, τὸ διὰ τοῦ μεγαλείου ἢ τῆς δυνάμεως ἢ τῆς ἀνωτερότητος αὐτοῦ ἐξαιρέμενον ἠθικῶς ἢ πνευματικῶς καὶ εἰς ἐξάρσιν τῶν εἰς αὐτὸ ἀποβλεπόντων. συντελοῦν: 4) *νεώτ.* κ. δημ. ἐπὶ ἀξιώματος ἢ κοινωνικῆς θέσεως, ὁ ἐξέχων, ὁ ἀνώτερος ἐν τῇ κοινωνικῇ ἱεραρχίᾳ: ὑψηλὸν ἀξίωμα, - κατέγει ὑψηλὴν θέσιν ἐν τῇ κοινωνίᾳ: || νεώτ. κ. δημ. ὁ προερχόμενος ἐκ βασιλῆων, πριγκίπων, ὁ βασιλικός, ὁ πριγκιπικός: καθ' ὑψηλὴν ἐπιταγήν: || κ. ἐπὶ πρσ., ὁ ἐκ βασιλικοῦ γένους ὦν: ὁ ὑψηλός *ξένος μας*: || κ. ὑπερβ. ὁ ὑψηλότατος κ. θηλ. ἡ ὑψηλότατη προσηγορία πριγκίπων, ἢ ἡ αὐτοῦ ὑψηλότης: 5) *εἰδ.* Ὑψηλὴ Πύλη ἐπὶ αουλιανικοῦ καθεστῶτος, ἡ τουρκικὴ κυβερνησις, κ. ἱδ. τὸ ἀποκερῶνον τῶν ἐξωτερικῶν σινειδ. δὲ τὸ μέγανον ἐν ᾧ ἦτο αὐτῆ: 6) *νεώτ.* ἐπὶ ἤκων ἢ φωνῶν, ὁ ἀνώτερος ἄλλων ἐν τῇ μουσικῇ ἔκτασει, ὁ δέξυς, ἀντίθ. βαρούς.
ὕψηλόστατος-ον *μον. ὁ ἔχων ὑψηλὴν ὄραφην, στέγην*: Παράφρ.Ἰλ.Ε 213, αὐτ.1,582.
ὕψηλόστατον (τὸ) *νεώτ.* ζωολ. γένος γαστεροπόδων μαλακίων.
ὕψηλοτάπεινος-ον *μτγν. ὁ ὑψηλός καὶ ἐν ταυτῷ ταπεινός, ὁ ἀλλοτε ψηλός καὶ ἄλλοτε χαμηλός*: Φιλ.2,61.
ὕψηλοταπεινωμα-ατος (τὸ) *μτγν. ἡ κατάστασις ἢ ἐν ταυτῷ ὑψηλῇ καὶ ταπεινῇ, πότε ψηλῇ καὶ πότε χαμηλῇ*: Παθλ.Ἀλ.Ἀποτελ.47,14.
ὕψηλότατος (ὁ) *νεώτ. ὡς οὐσα*, θηλ. -η, ὑπερβ. τοῦ ὑψηλός βλ.λ.41.
ὕψηλότερός *ἐπίρρ. μον. συγκρ. τοῦ ὑψηλός* βλ.λ., ἀντὶ ὑψηλότερον: Γερμ. ἐν Cod.Coisl.278.
ὕψηλότης-ητος (ἡ) *μτγν. κ. νεώτ.* ἡ ἰδιότης τοῦ ὑψηλοῦ βλ.λ.: Σέξτ.Ἐπιμ.Μαθ.7,17, ΑΒ 342: 2) *νεώτ.* προσηγορία πριγκίπων: ἡ αὐτοῦ Ὑψηλότης (κ. ἐν συντρήσει ἢ Α.Υ.) - ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης.*

ὕψηλοτραχήλος-ον ὁ ἔχων ὕψηλὸν τράχηλον, ὁ μακροτράχηλος· Ἦσ. ἐν λ. Δανάωφα.

ὕψηλοφάνης-ος-ές κ. μ. γυν., ὕπερθ. ὕψηλοφανε-ο-οστος, ὁ φαινόμενος Ἰογγίν· Ὑφ.24,1.

ὕψηλοφαναῖς ἑπίρρο. μ. γυν. κατὰ τρόπον ὕψηλοφανῆ β. λ. λ.: Σταυδ.Θεόδ.372.

ὕψηλοφερῆς-ος-ές κ. μ. γυν., ὁ φέρων εἰς τὸ ὕψος, ἐξυψών: Κύριλλ. ὕψηλοφερῆς ταπεινώσις.

ὕψηλόφραγος-ον μ. γυν. ὁ φθειγγόμενος ὕψηλῶν, ὁ τὴν ἔκφρασιν ὕψηλὸν ἦτο ἰσχυρὸν ἀνωτέρων νοσημάτων ἔχων: Ἰω.Διάκ. εἰς Ἡσαΐδ.Θ.1.

ὕψηλόφρος-ον ὁ ὕψηλοφερῆς β. λ. λ.: Ἦσ. ἐν λ. ἔρισφάραος.

ὕψηλοφρος-ον ἄ. ὕψηλοφας β. λ. λ.

ὕψηλοφρονα (ἡ) λέξ. ἡ ὕψηλοφροσύνη, ἡ ὑπερῆφρονα· Σουίδ. ἐν λ. ἐωροκοπισίας.

ὕψηλοφρονῶ-έω κ. μ. γυν. κ. νεώτ. εἰμι ὕψηλόφρων, ἔχω ὕψηλὸν φρόνημα, ἔχω μεγάλην ἰδέαν διὰ τὸν ἑαυτὸν μου: ΚΔ Ρωμ.12,20 τῷ ὕψηλοφρονῶ, ἀλλὰ φοβῶ, αὐτ.Τιμ.1,6,17 τοῖς πλουσίοις ἐν τῷ νῦν αἰῶνι παράγγελλε μὴ ὕψηλοφροναί· ἢ νεώτ. ἔχω εὐγενές, ἀνώτερον τὸ φρόνημα.

ὕψηλοφροσύνη (ἡ) κ. μ. γυν., μ. κ. νεώτ. τὸ ὕψηλοφρονεῖν β. λ. λ.: Ὠριγ.1,592κ, Μακάρ.696δ.

ὕψηλόφρωνος-ον κ. μ. γυν. κ. νεώτ. ὁ φρονητὴς ὕψηλῶν, ὁ ἔχων ὕψηλὰ φρονητάτα καὶ ἀγαθὰ ἤματα, ὁ γεωαιώφρων: Πλάτ.Πολ.550β ἀγένητο ὕψηλόφρων τε καὶ φιλότιμος ἀνήρ· 2) ὁ ὑπερήφανος, ὁ ἀγένητος, ὁ ἀλαζών, ὁ φηλοκόπος: Εὐρ.1Α 919 ὕψηλόφρων μοι θυμὸς αἰρεται πρόσω.

ὕψηλοφυῆς-ος-ές κ. μ. γυν. ἐπι φυτόν, ὁ ἔχων ὕψηλὴν φύην, ἀνάστημα· κ. συγκρ.: Θεόδωρ.Φ1 3,12,3 δοκεῖ δὲ καὶ ὕψηλοφυέστερον εἶναι ἡ ἄρκευθος· 2) ὄμ. ὁ φυόμενος ὕψηλὰ, οἷον ἡ δραπεύς.

ὕψηλοφωνοῦμαι-έσομαι κ. μ. γυν. ἐπι λόγου, γίνομαι, ἐκφέρομαι ὕψηλοφωσῶς: Παχυμ Γ.1,14,18 ὕψηλοφωνοῦσθαί μελλοῦσα ἢ τὸν βασιλέων εὐφημία ἐπι τοῦ τεύχους.

ὕψηλόφωρος-ον σχόλ. κ. νεώτ. ὁ ἔχων φωνήν ὕψηλὴν, ἡχηράν, ἰσχυράν: Σχόλ.Σοφ.Ἡλ.243.

ὕψηλοφωσῶς, δημ. -α κ. ἑπίρρο. νεώτ. μεγαλοφωσῶς, δι' ἐντόνου, διὰ δυνατῆς φωνῆς.

ὕψηλός ἑπίρρο. κ. νεώτ., δημ. ὕψηλὰ β. λ. λ., συγκρ. ὕψηλότερον κ. μ. γυν. ὕψηλοτέρως (Ἰασκ.Θεόδ. Cod.Par.1193) εἰς ἱκανὸν ὕψος, πρὸς ὕψηλὸν σημαίνει: Φερεκρ.Ἰπνός1 καθήμενον ὕψηλῶς ὑπὸ σκισαδείῃ κ. συγκρ.: Θουκ.7,4 ἐπαικοδομήσαντες δὲ αὐτὸ ἰ Ἀθηναῖοι ὕψηλότερον.

ὕψηλός-εως (ἡ) κ. μ. γυν. ἡ ἀνύψωσις, ἡ οἰδίσις, τὸ πρῆξιμο: Γαλ.19,54,61 ὕψηλῶσις τῶν μελών.

ὕψηλός-ορος (ἡ) κ. μ. γυν. ὁ ὕψων τοὺς ἀνδρας, ἐν χρ. μ. γυν. ὁ ποιῶν ὕψηλοὺς εὐφύχους, ὑπερηφάνους τοὺς ἀνδρας: Νόνν.Δ 17,167.

ὕψηλοσιμόεις (ἡ) νεώτ. βηματισμὸς ἵππου, καθ' ὃν ὑψοῦνται ἠὲ πόδες ὑπὲρ τὸ σὺνηθές.

ὕψηλοφρῆς-ος-ές κ. μ. γυν. ἄ. ὕψηλοφρῆς β. λ. λ.: πρβλ. ὕψωροφος: Ἰλ.1 582 οὐδοῦ ἐπεμυδεδεσῶς ὕψηλοφρῆος θαλάμοιο.

ὕψηλός-ος-ές (ἡ) κ. μ. γυν. ἐπι τῶν Ἰππων τῆς Ἦρας, ὁ ἔχων ὕψηλὰ ἢ λιγυρῶς, ὁ χρεμειζῶν ἰσχυρῶς, με ἀναεταμένη πρὸς τὸ θνω τὴν κεφαλὴν: Ἰλ.Ε 772 τῶσον ἐπιθρῶσκασι θεῶν ὕψηλῆς Ἰπποῖσι (δ. γρ. ὀψάγνεσι), αὐτ.Ψ 27 λύνου δ' ὕψηλῆς Ἰππου ἰσχυρῶ. ἐὼν ὁ ἦχος εἰς ὕψος ἀνέρχεται· 2) κ. μ. γυν. μ. γυν. τὸ αὐτὸ τὸ ὕψηλές ὡς οὗτο. τὸ ὕψηλόφρων, τὸ ὕψηλόν, τὸ μεγαλόφρων: Φιλολογ. 593 τὸ ὕψηλές τῶν λέγων.

ὕψηλός-έω σχόλ. ἡχὴ ὕψηλὰ, λιγυρῶς, ἰσχυρῶς: Σχόλ.Ἰλ.Ζ 507 κρασίτων, ὕψηλῶν.

ὕψηλός ἑπίρρο. ἐν. ἐν τῷ ὕψει, εἰς τὸ ὕψος, ὕψηλῶ: Ἰλ.Ν 140 ὕψη δ' ἀναθρώσκων πέταται, αὐτ.371 ὕψη βιβάντ, αὐτ.377 ὕψη δ' ἐπ' εὐνάων ὀρμισ-

σομεν ἰέν τῷ ὕψηλῇ θαλάσση, εἰς τὸ ὄνοικτόν πέλογοσι, αὐτ.Ο 387 οἱ δ' ἀπὸ νηῶν ἄφῃ μελαιναῶν ἐπιβάντες ἰσθμὸ τῶν πλοίων ἐφ' ὕψους ἐστώτασι, οὐτ.Υ 155 Ζεὺς ἡμενος ὕψη κέλευεν, Ἡσαΐδ. Ἐργ. 202 ὕψη μάλ' ἐν νεφέσσι φέρων ἀνύχουσι μεμαρπῶς· πρβλ. ὕψοῦ, ὕψοβι

ὕψιαιτος (ἡ) κ. μ. γυν. ἔοφ γρ. ἀντὶ ὑψαιτος εἰδος ἀετοῦ: Ἀντωνίν.ΑΙθ.20

ὕψιθεός-ος-ές κ. μ. γυν. ὁ λίαν βαθύς· Ὀνη. Κυν.3,26 ἄφραυς ὕψιθεαίσις ἰδιδρῶ. ὕψιθεαίσις.

ὕψιβαῖνα κ. μ. γυν. μ. γυν. βαίνω εἰς ὕψη, φηλά, μ. γρ. μεταραιοῦμαι: Ἰασκ.Θεόδ.1193· 2) ρηματ. π. ὕψιβάμων, ὕψιβάτης, ὕψιβάτος.

ὕψιβαλιτώσης-ος-ες νεώτ. ὁ σχηματιζόμενος ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν βαθυβαλιτώων ἐδωκῶν· ὕψιβαλιτώδη ἐδωκῆ.

ὕψιβαλῶνος-ονος-ον (ὕψιβαῖνω) μ. γυν. ὁ ἐν ὕψει βαίνων, ὁ ὕψιβάτος: Εὐστ.Πιν.193,43,Νικ.Χων. ἐν Σαβ.1,95 περιπέζους ὁ ὕψιβάμων γίνωμος.

ὕψιβάτης (ἡ) (ὕψιβαῖνω) μ. γυν. κ. νεώτ. ὁ βαίνων εἰς ὕψη: Χριστοφ. πατριχ.Μηνολ. ἐν Cod.Par.1578· 2) νεώτ. γένος ἐρπετῶν Ἰουσανιδῶν.

ὕψιβάτος-ον (ὕψιβαῖνω) ὁ ὕψηλὰ Ἰστιάμενος, κείμενος: Πινδ.Ν 10,88 Ἀχαιῶν ὕψιβάτοις πόλιεσ· 2) ἐπι τριπόδος, ὁ ἔχων ὕψηλὴν βάσιν Σχόλ.Σοφ. Α1.1404 ὕψιβάτος τριπόδος· ὕψηλὴν βάσιν ἔχων χυτρόπους: Σοφ.Α1.1404 ὕψιβάτων τριπόδ' ἀμφύπυρον Δουτρώων ὄστων θεσθ' ἐπικαίρον.

ὕψιβια (ἡ), ἰων. τ. β-ηλις ὁ ἔχων μεγάλην ἰσχύν, ὁ ὑπερήφανος, ὁ ἀλαζών: Κόρινθ.ἀπ.13.

ὕψιβάς (ἡ) κωμ. ὁ βοῶν ὕψηλὰ, τραυός, ἰσχυρῶς: ἢ ὄνομα βατραχίου: Βατραχου.205.

ὕψιβρεμέτης (ἡ) (βρέμω) ποι. ἐπών. τοῦ Διός, ὁ ὕψηλὰ βρέμων, ὁ βροντῶν ἀπὸ τὰ ὕψη: Ἰλ.Α 354, αὐτ.Μ 68, Ὀδ.Ε 4 ἐν δ' ἀρά τριταῖν Ζεὺς ὕψιβρεμέτης, Ἀριστοφ.Λυσ.773 τὰ δ' ὑπέτετρα νεότερα θηοσι Ζεὺς ὕψιβρεμέτης, Λουκ.Τιμ.4 καὶ σὺ ὕψιβρεμέτης ὠκηνησας.

ὕψιβρομος-ον ἄ. συνηθέστ. ὕψιβρεμέτης β. λ. λ.: Ὀρφ.Ἦμν.18,1.

ὕψιγενής-ος-ές κ. μ. γυν. ὁ ὕψιγόνος β. λ. λ.: Ἄφροπ.Κ/ντινος ἐν βί.Ἰω.Δαμασκ.Α.55 Μαΐου 2,744δ.

ὕψιγέννης-ον ὁ γεννηθείς, ὁ φουεῖς ἐν ὕψει, ὁ αὐξηθεὶς ὕψηλὰ: Αλκx.Εὐμ.43 ἔχοντ' ἑλαίας θ' ὕψιγέννηταν κλάδον.

ὕψιγόνος-ον (γίγνωμι) κ. μ. γυν. ὁ γεννηθείς, ὁ παραγχεῖς εἰς τὰ ὕψη, ὕψηλῶ: Νόνν.Δ 27,98 ὕψιγόνου φλογινοῦς . . κεραυνοῦ· κ. κ. μ. γυν. ἐπι κωκού: Γρηγ.Ναζ.2,166β ὕψιγόνου κωκού φύσις.

ὕψιγυῖος-ον ὁ ἔχων ὕψηλὰ γυῖα, μέλη, ὁ ὕψηλός: ἢ κ. ἐπι ἀλασος, ὁ ἔχων ὕψηλοὺς κορμούς καὶ κλάδους δένδρων Πινδ.Ο 5,30 κολλᾶ τε σταδίων θαλάμων ταχέως ὕψιγυῖον ἄλασος.

ὕψιζητος-ον κ. μ. γυν. ἄ. ὕψιζήτος β. λ. λ.: Χρησμ. Σίβ.14,216 ὕψιζητος ἰθῶμιν ἰδ. γρ. ὕψιζητος.

ὕψιζομος-ον κ. μ. γυν. ὁ ὕψηλὰ ἠκαδομημένος, κτισμένος, ὁ ὕψηλός: Κόλουθ.391 Τραΐφ δ' ὕψιζομων πυλῶν κληΐδας ἀνείστα δέξετο νοστήσαντα τὸν ἀρχέκαμον πολιτήν.

ὕψιζορος-ον κ. μ. γυν. κ. μ. γυν. ὁ ὕψηλὰ τρέχων, ὁ ἐν τῷ ὕψει κινούμενος: Γρηγ.Ναζ.2,141,49 ὕψιζορος Φαέθων, αὐτ.13,115, Φιλιχ.Ζ 110.

ὕψιζυγος-ον (ζυγών) κ. μ. γυν. ἐπι κωπηλάτου, ὁ καθήμενος ὕψηλὰ ἐπι τῶν ζυγῶν, ἐπι τοῦ ἐδωλείου τῆς κωπηλασίας· 2) μ. γυν. ἐπι τοῦ Διός, ὁ ἔχων τὸν θρόνον τὸ ὕψηλόν, ὁ ὑπεράνω πάντων ἐδρεῦων καὶ ἐκείθεν τὸν κόσμον αἰκίζων καὶ κυβερνῶν, ὁ ὕψηλοφρονος: Ἰλ.Δ 166 Ζεὺς δὲ σφι Κρονιδῆς ὕψιζυγος, αἰθέρη ναίων, Ἡσαΐδ. Ἐργ.18 θῆκε δὲ μιν Κρονιδῆς ὕψιζυγος.

ὕψιζωνος-ον κ. μ. γυν. ὁ ἐξωσιμένος ὕψηλὰ: Καλλ. ἀπ.19,1 ἢ μὲν . . ὕψιζωνος εἰσανεδῶσανεν.

ὄφιθέμεθλος-ον μτγν. ὁ ἔχων ὄφηλά, ἦτοι βαθεῖα θεμέλια: Νόνν.Εὐαγγ.ΐω.4,8.
ὄφιθέων-οντος-ουσα-ον μτγν. ὁ θεών, τρέχων ὄφηλά: Γρηγ.Ναζ.ἐν ΑΠ 8,183 τοῖς τε περιττίσιν σήματος ὄφιθέουτος ὀλωλότος [δ. γρ. κερχωρισμένως, ὄφι θεόντος].
ὄφιθώκος-ον μτγν. δ. ὄφιθώκος βλ.λ., ὄφιθρονος: Γρηγ.Ναζ.2,137.
ὄφιθρονος-ον ἐπὶ τὸν θεών, ὁ ἔχων τὸν θρόνον του ὄφηλά: Πίνδ.Ν 4,105 ἔγαμεν ὄφιθρόνων μίαν Νηρξείδων, αὐτ.1(δ)5,23 ὄφιθρονον Κλωθῶ.
ὄφιθώκος-ον μτγν. δ. ὄφιθώκος βλ.λ., ὁ καθήμενος ὄφηλά: πρβλ. ὄφιθρονος: Συνέα.Υγμ.1,54.
ὄφικέλευθρος-ον μτγν. ὁ ἔχων τὴν ἔδραν του ὄφηλά, ὁ ἐδρεύων, ὁ καθήμενος ὄφηλά: ΐω.Γεωμ.5.
ὄφικάρηνος (ἡ) ἰψήλη κἀμίνου ἐπὶ νεῶς, φρεαστιεῖς μεταλλουργικῆ ἐντεταμένης θερμομασσε κἀμινος ἔχουσα μέγα ὕψος ἐν χρ. πρὸς τῆσιν τοῦ σιδήρου καὶ μεταβολῆν αὐτοῦ εἰς χυτοσίδηρον.
ὄφικάρηνος-ον [κάρηνον] κ. νεῶτ. συνήθ. ἐπὶ δένδρων, ὁ ἔχων ὄφηλὴν κορυφῆν, ὁ ὄφικάρηνος: Υγμ. Αφρ.265 ἡ ἔλαται ἡε δρυες ὄφικάρηνοι, Ἀνώ.ν.Ζουῖδ. ἐν λ. ἀγκος ἀγκος ὄφικάρηνοι, ὄφικέλευθρος-ον μτγν. ὁ πορευόμενος εἰς τὰ ὄφηλ. ὁ βαδίζων ἐπὶ ὄφηλῶν ὁδῶν: Ἐπιγρ.ΑΠ 9,207 ψυχὴν ὄφικέλευθρον ἔλαφριζων ἀπὸ γαίης.
ὄφικερας ἀτος [δ, ἡ] ἰων. τ. ὄφικερός ἐπὶ βράχου, ὁ ἔχων ὄφηλὴν κορυφῆν, ὁ ὄφικερυφος: Πίνδ.π. Ἀριστοτ.Νεφ.597 Κυνθίαν ἔχων ὄφικεράτα πέτραν πρβλ. ὄφικερος.
ὄφικεραυνος-ον μτγν. ὁ κεραυνοβολῶν ἐκ τοῦ ὄφους, ἀπὸ φηλά: Χρησμ.Σιβ.1,323, αὐτ.2,240.
ὄφικερός-πτος [δ, ἡ] ἰων. ἀντὶ ὄφικερας βλ.λ.
ὄφικερας-ων [κέρας] κ. αἰτ. κτ. μεταπλασμὸν ὄφικερατὸ Πίνδ.ἀπ.285], ὁ ἔχων ὄφηλά κεράτα: Ὁδ.Κ 158 δς ῥά μοι ὄφικεραὺν ἔλαφρον μέγαν εἰς ὁδὸν αὐτῆν ἦκεν, Σοφ.Τρ.507 ὄφικερα .. φάσμα ταύρου, Χοιροδ.50,12.
ὄφικλωνος-ον μν. ἐπὶ δένδρων, ὁ ἔχων ὄφηλοὺς κλώνους: Ἀνν.Κορν.16.
ὄφισογία (ἡ) νεῶτ. κραιομετρικὴ λεπτομέρεια, καθ' ἣν ὁ κογχικός δεκτικός ἀμειψοῖται μείζων τὸ ὄφισοτὸ ὀφθολογικὸ κόγχου ἐν ἀχεῖσι πρὸς τὴν ἐγκρασίαν διαμέτρον τῆς βάσεως αὐτοῦ, οἷον ἔχουσιν οἱ Ἐσκιμῶσι, οἱ Μογγόλοι κτλ.
ὄφισογος-ον νεῶτ. ὁ ἔχων ὄφισογίον βλ.λ.
ὄφικόλωνος-ον μτγν. ὁ κείμενος ἐπὶ ὄφηλοῦ κολωνοῦ, λῶφου: Ἡσ. «ὄφικόλωνος» τραχέαν. ὄφηλῆν»: Ὀππ.Κυν.4,87 κίονα δευμῶσαν μέγαν δρθιαν ὄφικόλωναν.
ὄφικόμενος-ον κ. -ον [κόμεν] κ. μν. κ. νεῶτ. ἐπὶ δένδρων, ὁ ἔχων ὄφηλὴν κόμην, ὁ ἔχων ὄφηλό τὸ φύλλωμα, σίον ὁ φοινῆξ, ἡ δρυς κτλ.: Ἡσ. «ὄφικόμενος» φοινῆξ καὶ ὁ ἄνω τὰς τριχάς ἔχων: Ἰλ.Ε 398 οὐτ' ἄνεμος τῶσσον γε πατὶ δρυσὶν ὄφικόμεσιν ἄνεμοι, Ὁδ.1 186,αὐτ.Μ 357 φύλλα δρεφάμενοι τέρενα δρυός ὄφικόμενος, Ἡσίοδ. Ἐργ 507 πολλὰς δὲ δρῦς ὄφικόμενος ἐλάτας γε παχείας ἀσρεας ἐν βήσσησ πιλῶν χθονὶ πουλυδοταίρη ἐμπήπτω, Εὐρ. Ἀλλ.585 νεβρός ὄφικόμενος πέραν βαλίου» ἐλάτῃν σφυρῶ κόφω, Κόιντ.5,119 ὄφικόμεσιν εἰδομένην ἐλάττησ, Παῦλ.Σιλ.ΑΠ 6,168,2 τὸν θρασὺν ὄφικόμενον ἐννάταν δονάκων, - ὄφικόμενος φοινῆξ 2] κ. ἐπὶ ὄφρων, ὁ ἔχων ὄφηλὴν κορυφῆν, ὁ ὄφικερόφρων, ὁ ὄφηλόσ: Ἀσι.π. Πασα.8,1,4 ἀντίθρον δὲ Πλασσῶν ἐν ὄφικόμεσιν δρεσσι: || κ. μτφ.: Εὐστ.Πον.360,20 τὸ τῶν ἀρετῶν ὄφικόμενον.
ὄφικομπος-ον μν. ὁ μεγάλως κομπάζων, ὁ μεγαλοπρῆμων, ὁ ἀλαζῶν: Εὐστ. Ὁδ.1068,49.
ὄφικόμπος ἐπίρρ. ἀγέρωχος, ἀλαζονικός: Σοφ.Α1,766 ὁ δ' ὄφικόμπος κἀφρόνας ἡμεψάτο.

ὄφικομος-ον νεῶτ. συνήθ. ἐπὶ δένδρων, ὁ ἔχων ὄφηλὴν κορυφῆν, ὁ ὄφηλόκομος: ὄφικομος φοινῆξ - δρυός - κυπάρισσος.
ὄφικομυθος-ον μν. ὁ ἔχων ὄφηλὴν κορυφῆν, ὁ ὄφικομυθος: Νικητ.Εὐγ.6,227.
ὄφικόρυφος-ον νεῶτ. ὁ ἔχων ὄφηλὴν κορυφῆν: ὄφικόρυφον ὄρος - δένδρον.
ὄφικράνης-ον μν. ὁ ἔχων ὄφηλὴν κορυφῆν, ὁ ὄφικόρυφος: Εὐστ.Πον.193,48.
ὄφικράτῶ-έω μν. κρατῶ, ἀρχα ἐν τῷ ὄφει, ὄφηλά: Ζουῖδ. «ὄφικρατεῖν» τὰ ἐν τῷ ὄφει κρατεῖν»: Φώτ.635.
ὄφικρημής-οὺς-ές μτγν. ὁ ἐν τῷ ὄφει κρεμάμενος, ὁ ὄφηλά σιωρούμενος: Ὀππ.Κυν.4,93.
ὄφικρημνος-ον ἂ. ὄφηλόκρημνος, ἐπὶ δρους, ὁ ἔχων σφηλοδὸς κρημνοῦς, ὁ σπότομος: Ὀμ. Ἐπιγρῶμ.6,5 ὄφρηλον ὄφικρημνίου Μίμαντος 2] ἐπὶ πόλεων, ὁ φκοδομημένος, χτισμένος ἐπὶ ὄφηλοῦ κρημνοῦ: Αἰσχ.Πρ.421 ὄφικρημονοι τὸ πάλισμα Καυκάσος πέλας νέμονται, αὐτ.28.
ὄφίλαξος-ον μν. ὁ λολῶν ὄφηλά, ὄφηλοφῶνος, ἴδια ἐπὶ λόγου, ὁ ἀγέρωχος, ὁ ἀλαζονικός: Εὐστ.193 ὄφίλαξος λόγος.
ὄφίλασιδής-οὺς-ές μν. ὁ ἔχων τὸ σχῆμα τοῦ γράμματος Υ: Θεοφιλ.Πρωτ. Ἀνθρ.Κατ.123,9 ὁστοῦν ὄφίλασιδές: πρβλ. ὄφειδής.
ὄφιλαν (τὸ) τὸ εἰκοστὸν γράμμα τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου, τὸ Υ βλ.λ.
ὄφίλαφος-ον κ. ὄφίλοφος κ. ὄφηλόλοφος, ὁ ἔχων ὄφηλὸν λῶφον, κορυφῆν, ὁ ὄφικόρυφος: Πίνδ.Ο 13,159 τὰ θ' ὄφ' ἄτῃν ἄτῃν ὄφίλαφος καλῆλουτοι πόλιες || γεν. ὁ ὄφηλός: Ἀ.σκληπιάδ.ΑΠ 5,153 πυκνά δι' ὄφίλαφον φανόδονον θυρίδων || μτφ. ἐπὶ λόγων, ὁ ὄφηλός, ὁ αἰθέρος: Ἀριστλ.Βάτρ.818 ἔσται δ' ὄφίλαφον. τὸ λόγων κορυθαίολα νεῖκη ἰδ.ἀνάγν. Ἰππολόφων.
ὄφίλυχος-ον ὁ ὄφηλά φωτίζων, ἴδια ἐν συνεκφ. μτ. τοῦ αὐτῆν, φωτισμός διὰ λυχνίας ὄφηλά κρεμαμένης: Φιλῶξ.π. Ἀθῆν.4,147Α τὰ δὲ ὄφίλυχουος ἔσπιλθον αὐγὰς.
ὄφίμεδων-οντος [δ] κ. μν., θηλ. ὄφίμεδουσα, ἐπὶ τοῦ Διός, ὁ ὄφηλά μέδων, ὁ ἐν τῷ ὄφει κρατῶν, βασιλεύων: Ἡσίοδ.Θ 529 οὐκ ἀέκτις Ζηνός Ὀλυμπίου ὄφίμεδοντος, Βοακ.14,5 Ζεὺς ὄφίμεδων ὄφηλων δέρεται, Ἀριστοτ.Νεφ.563 ὄφίμεδοντα .. θεῶν Ζήνα: 2] μτφ. ἐπὶ ὄφρων, ὁ εἰς τὸ ὄφει ἐκτεινόμενος, ὁ ὄφηλός: Πίνδ.Ν 2,29 παρὰ μὲν ὄφίμεδοντι Παρασῶ 3] θηλ. ὄφίμεδουσα ὡς κύρ. ὄνομα: ΐω.Γεωμ.Υγμ. εἰς Παρθ.5,21.
ὄφίμελαθρος-ον ὁ ὄφηλά φκοδομημένος, χτισμένος, ὁ ὄφηλόσ: Υγμ.Ερμ.103, αὐτ.134 2] ἐπὶ τοῦ Διός, ὁ ὄφηλά οἰκῶν, ὁ κατοικῶν εἰς τὰ ὄφη: Ὀρφ.Υγμ.4(5),1 Διός ὄφίμελαθρου κράτος.
ὄφίμελας-αινα-αν ἐπ. ἐπὶ πλοίων, ὁ ὄφηλόσ ἀμῆλας, ἡ κ. ἂ. ὁ μέχρη τῆς κορυφῆς μέλας, ὁ καταμαυρός: Ἰλ.Ο 387 οἱ δ' ἀπὸ νηῶν ὄφίμελαινάων ἐπιβάντες [διδῶρδ. ὄφη μελαινάων].
ὄφίμετρία (ἡ) ἂ. ὄφιομετρία βλ.λ.
ὄφιομετρικός-ή-ον ἂ. ὄφιομετρικός βλ.λ.
ὄφιομετρον [τὸ] ἂ. ὄφιομετρον βλ.λ.
ὄφιομεφής-οὺς-ές ἐπὶ τοῦ Διός, ὁ ὄφηλά ἐν τοῖς νεφέσιν οἰκῶν, κατοικῶν εἰς τὰ νεφέη: Πίνδ.Ο 5,40 σωτήρ ὄφιομεφῆς Ζεῦ.
ὄφινόμος-ον μν. ἐπὶ τῆς αἰγός, ὁ νεμόμενος, ὁ βδοκῶν εἰς ὄφηλοῦς τόπους: Εὐστ.47,12.
ὄφιναι (ἡ) νεῶτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ὄφινου βλ.λ., ὄφηλὸν φρόνημα, ὄφηλοφροσύνη.
ὄφινους-οος-οον-οον μτγν. κ. νεῶτ. ὁ ἔχων ὄφηλὸν νοῦν, φρόνημα, ὁ ὄφηλόφρων, ὁ ὄφηλοφρῶνος, ὁ ἀγέρωχος: Νόνν.Δ 9,207 ὄφινους Ἰουδαίος, Ἐλλ. Ἐπιγρῶμ.440,10 || νεῶτ. τὸ οὐδὲ τὸ ὄφινου ὡς οὐα. ἡ ὄφηλοφροσύνη, ἡ ὄφηλοφρόνεια.

ὄψιος-ον μαν. ὁ ὕψηλός: Πλάν.μτφρ.Βοηθίου 95. **ὄψιπαγή**-οῦς-ές Ἰπλήγυμι μτγν. κ. μαν. ὁ ἐν τῷ ὄρει πενηγμένος, στερεῶς, εὐσταθῶς κείμενος, ὁ ὕψηλός: Γρηγ.Ναζ.Α.Π.8,177 ὄψιδον ἔσκον ἔγων πλωρίου ἐνάθεα τύμβος, ὄψιπαγῆ, ΑΠλ. 132 Σίπυλος ὄψιπαγῆς.

ὄψιπεδον [ἴ] νεώτ. ἐκτεταμένη, εὐρεία πεδιάς ἣς ἀρκεῖον ὑπὲρ τὴν θάλασσαν ὄψος, περιβλασμένη συνήθως ὑπὸ ὕψηλῶν ὄρεων: τὸ ὄψιπεδον τοῦ **Οἰδέτ**.

ὄψιπεδος-ον κ. νεώτ. ἐπὶ τόπων, ὁ ἔχων ὕψηλὸν ἔδαφος, ὁ κείμενος εἰς ὕψηλὸν ἐπίπεδον: Πίνδ.1,142 ἐν Ἀχαιοῖς ὄψιπεδον Θεράπιδας οἰκῶν ἔδος || νεώτ. τὸ οὐδ. ὄψιπεδον ὡς οὐσ. βλλ.

ὄψιπέταλος-ον ἰων. τ. ὄψιπέτλος, κωμ. ἐπὶ τῆς κράμβης, ὁ ἔχων ὕψηλά πέταλα, ὁ ἔχων ὕψηλά τὸ φῶλλωμα || πρβλ. ὄψικμος: Παλούκ.π. Ἀθῆν.9,370F ὄψιπέταλοι τῆς κράμβαις σχυαί.

ὄψιπέτας (ὁ) δωρ. τ. ἀντὶ ὄψιπέτης βλλ. **ὄψιπέταις** (ἡ) μαν. ἡ ὕψηλὴ πῆγισις || κ. μτφ.: Εὐστ.Ποι.184,96 κουφιζουσα εἰς ὄψιπέταις τὸν πνευματικὸν γέροντα.

ὄψιπέτης-εντος-εσσα-εν ἐπ. τ. ἀντὶ ὄψιπέτης βλλ., ἀνώμ. αἰτ. πληθ. ὄψιπέτης: Ἰλ.Χ 308 ὥστ αἰετὸς ὄψιπέτης, Ὁδ.Ω 538 οἴμησεν δὲ ἀλείς ὥστ αἰετὸς ὄψιπέτης, Μάτρ.π. Ἀθῆν.4,136C κίχλας δ' ἔειπες ἠδῆτορας ὄψιπέτης.

ὄψιπέτλος-ον ἰων. κ. ἐπ. ἀντὶ ὄψιπέταλος, ἐπὶ δένδρων, ὁ ἔχων ὕψηλά τὸ φύλλωμα, ὁ ὄψικμος: Ἰλ.Ν 437 ὥστε στῆλην ἡ δένδρον ὄψιπέτλον, Ὁδ.Δ 458 δένδρον ὄψιπέτλον, αὐτ.Α 588.

ὄψιπέτης (ὁ) ἰπτόμαι κ. μαν. κ. νεώτ., δωρ. ὄψιπέτας, βηλ. -ις-ιδος, ὁ πετῶν ὕψηλά, ὁ αἰωρούμενος εἰς τοὺς αἰθέρας, ὁ αἰθεροβάμων || Εὐστ. 1520,60 τὰ ἀπὸ τοῦ πέτεσθαι γινόμενα βαρύνοντα, οἶον: ἀετὸς ὄψιπέτης, καὶ τὰ τοιαῦτα, τὰ δὲ ἀπὸ τοῦ πεσεῖν ὄξυνοῦνται, οἶον ἠαλλὰδιον ὄψιπέτης: Ἰλ.Μ 201 αἰετὸς ὄψιπέτης αὐτ.219, Ὁδ.Υ 243, Ἀριστφ. Ὁρν.1337 γενομένην ἀετὸς ὄψιπέτας κ. σχυγρ.: Ἐρμ.Τρισμ.ἐν 2τοβ. Ἐκλ.1,996 ἔσα ὄψιπέτεστερὰ τὲ ἐστὶ τῶν ὀρνέων || κ. ἐπὶ τῶν ἀνέμων: Πίνδ.Π 3,189 ἄλλοτε δ' ἄλλοταῖς πνοαὶ ὄψιπετῶν ἀνέμων || νεώτ. μτφ. ὁ μεταρσιούμενος εἰς ἀνατέρους πνευματικούς ἢ μεταφυσικούς κόσμους, ὁ ἐκφράζων ὕψηλά ἐνώσιος: ὄψιπέτης φαντασία || πρβλ. Κόντ.ἐν11οικίλοις Φιλολ.270.

ὄψιπέτης-οῦς-ές [ἰπτόμαι] κ. νεώτ. ὁ πεσῶν ἐξ ὄψους, ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ὁ οὐρανοκατέβητος: Εὐστ.1520,20 ἠαλλὰδιον ὄψιπέτης, Σουίδ.: πρβλ.δισπέτης 2) ὁ ὕψηλός: Εὐρ.Ἐκ.1100 αἰθέρ' ἀμυπημένους οὐράνιον ὄψιπέτης εἰς μέλασθρον || πρβλ. ὄψιπέτης [Εὐστ.1520,60] 3) νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν ἐκ τῶν πυκνοδοτιδῶν.

ὄψιπέτω-ῶ μαν. ἴπτομαι, πετῶ ὕψηλά: Μεθόδ.Κ.πλ.400C τὰ θρναε ὄψιπέτουθτα || πρβλ.Χαριτων.Ποικίλα Φιλολ.1,318.

ὄψιπέθης (ὁ) μτγν. ποι. τ. ἀντὶ ὄψιπέτος βλλ. 1 Νόνν.Δ 20,81.

ὄψιπέτης-εως [ἡ] ὁ ὄψιστος ἐν τῇ πόλει, ὁ ἀπολαύων ὕψηλῆς τιμῆς ἐν τῇ πόλει, κτ. ἀ. ὁ ὕψων, αὐξάνων τὴν πατρίδα του, ἀντιθ. ἀπόλις: Σοφ. Ἀντ.370 νόμους γειραῖραν χθονὸς θεῶν τ' ἔνορκον δικῶν ὄψιπέτοι.

ὄψιπέλος-ον μτγν. ὁ πολῶν, ὁ περιπολῶν, ὁ περιφερόμενος εἰς τὰ ὕψη: Ὀππ.Κυν.3,11f, Νόνν.Δ 41,350 ὄψιπέλος Κρόνος.

ὄψιπέρος-ον μτγν. ὁ ὕψηλά, ὁ ἐν τῷ ὕψει πορευόμενος: Ὀππ.Κυν.3,497 ὄψιπέροισι κέλευθοι ἠέροκος, Νόνν. ἄρματος ὄψιπέροισι.

ὄψιπέτης-ος μτγν. ποι. ὁ ὄψιπέτης βλλ.: Νόνν.Δ 5,295.

ὄψιποιος-ποδος-πουν ὁ ἔχων ὕψηλοῦς πόδας, ὁ ὕψηλὸ πατών, βαδίζων || κ. μτφ. ἐπὶ νόμου, ὁ ὕψηλός, ὁ ὑπέρτερος τῆς ἀνθρωπίνης αὐθιραισίας: Σοφ.ΟΤ 866 ἄν νόμοι πράκτεινται ὄψιποδες, οὐρανίαν δι' αἰθέρα τεκνωθέντες.

ὄψιπρμος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ὕψηλὴν πρῦμνον: Στράβ.6,4,41 || νεώτ. τὸ οὐδ. ὄψιπρμος ὡς οὐσ. πλίσιον ἔχον τὴν πρῦμνον ὕψηλῆν, κατὰ δὲ τὴν κορῶν τὸ μεγαλύτερον ὕψος του.

ὄψιπρμος-ον μτγν. μτφ. ἐπὶ τοῦ ποδός, ὁ τελῶν ὕψηλὴν πρῶσαν: Πορφ.π.Εὐσ.Εὐαγγ.Προο.195D ὄψιπρμος ἐρρε ταρσὸν ἰδ.γρ. ὄψιπρμος.

ὄψιπυκνος-ον νεώτ. ἐπὶ ἐναλλάσσόμενου ἡλεκτρικοῦ ρεύματος, ὁ λίαν πυκνός, ὁ συχνός εἰς μέγιστον βαθμόν, ὁ ὄψισυχνός: ὄψιπυκνα ρεύματα [ἐναλλάσσουμ. ρεύματα μέγιστης συνηθότητος].

ὄψιπύλας-ος π. Ὀμ. ἐπιθ. τῆς Τραίας καὶ τῆς Θῆλης, ὁ ἔχων ὕψηλὰς πύλας: Ἰλ.Ζ 416 Θῆδην ὄψιπυλον, αὐτ.Π 698 ἔνθα κεν ὄψιπυλον Τροίην ἔλον ἰεὺς Ἀχαιῶν κ. γεν.: Εὐρ.Ἡρ.1030 διανδιχα κλῆθρα κλίνετοισι ὄψιπύλων δῶμων.

ὄψιπύργος-ον ὁ ἔχων ὕψηλοῦς πύργους: Σίμων. 117 ὄς ποθ' ὄψιπύργου σήμανε λαοῖς ἔρμ' ἔχων Κορίνθου, Αἰσχ.Εὐμ.691 πόλιν νεώτοισι τῆνδ' ὄψιπύργον ἀντεπύργωσαν τότε, Σοφ.Τρ.354 ὄψιπύργον Οἰχαλίαν 2) κ. μτφ. ὁ ὕψηλός ὡς πύργος, ὁ φηλόξ: Αἰσχ.Ἰκ.96 ἰάπειτ' δ' ἐλπίδων ὄψ' ὄψιπύργων πανάλλεξ βροταῦς.

ὄψιπρεφής-οῦς-ές ἔσαφ.γρ. ὑπερεφής βλλ.

ὄψιπρος-ος ἔσαφ. γρ. ἀντὶ ὑπόπρος βλλ.

ὄψιπρρινός (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐρπετῶν τῆς οἰκογεν. τῶν ὄμαλοφιδῶν.

ὄψιπρυγχός (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἰχθύων τῆς οἰκογεν. τῶν γαδιδῶν.

ὄψιστάριος [οἰ] μτγν. χριστιανικὴ ἀφρεσις τοῦ Γ' αἰῶνος, ἰδίᾳ ἐν Καππαδοκίᾳ, λατρεύουσα τὸν Θεὸν ὄψιστον, οὐχ, διὰ τὴν πατέρα: Γρηγ.Νύσα.2, 440 ὄψισταριεῖς, ὧν ἀπὴ ἐστὶν ἡ πρὸς τοῦς Χριστιανοῦς διαφορά, τὸ Θεὸν μὲν αὐτοῦς ὀμολογεῖν εἶναι τινὰ, δὲ ὀνομάζουσιν ὄψιστον, .. πατέρα δὲ αὐτὸν εἶναι μὴ παραδέχασθαι.

ὄψιστάριος-ον ὁ ἔχων ἐνδομῶ ὕψηλά ἐξωσμένον ἢ ἄνω ὄψιστάριος ἢ ἄνω ἐσταλμένοι τοὺς χιτῶνας.

ὄψιστος-ος-ον [ὄψι, ὄψου] κ. μαν. κ. νεώτ. ὑπερθ. ἀνευ θετικοῦ, ἐπὶ-τόπων, ὁ εὐρισκόμενος εἰς μέγιστον ὕψος, ὁ τὰ μάλα ὕψηλός, ὁ ἐκψηλότατος:

Αἰσχ.Πρ.720 πρὶν ἀν πρὸς αὐτὸν Καῦκασον μάλης, ὄρων ὄψιστον, Σοφ.Τρ.1191 τὸν Οἴτην Ζηνὸς ὄψιστον πάγον, - ὄψιστην κορυφὴ τοῦ Ὀλύμπου || μτγν. ἐκκλ. τὰ ὄψιστα ὡς οὐσ. ὁ οὐρανός ἐν τοῖς κατοικίᾳ τοῦ Θεοῦ: ΚΔ Ματθ.21,9 ὡσανεὶ ἐν τοῖς ὄψιστοις, αὐτ.Λουκ.2,14 δόξα ἐν ὄψιστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνῃ 2) ἐπὶ τοῦ Διός, ὁ ἀνώτατος πάντων, ὁ ὑπέρτατος: Πίνδ.Ν 1,90 γέλτονα δ' ἐκάλεσαν Διὸς ὄψιστον προφάτων ἔξοχον, αὐτ. 11,2 Ἐστία, Ζηνὸς ὄψιστον κασιγνήτην, Αἰσχ.Εὐμ. 28 τέλειον ὄψιστον Δία || μτγν. τὸ ἄρα, ὁ ὄψιστος ἐπάνω. τοῦ Διὸς ἐν Θῆβαις, οὐ ναὸς ὑπῆρχε παρὰ ταῖς Ὑψίσταις Πύλαις: Παυσ.8,9,5 πρὸς δὲ ταῖς Ὑψίσταις [Πύλαις] Διὸς ἱερὸν ἐπίκλιτον ἐστὶν Ὑψίστου 3) μτγν. μαν. κ. νεώτ. ἐκκλ. τὸ ἄρα, ὁ Ὑψίστος ὡς οὐσ. ἐνίοτε κ. μτ. τοῦ Θεός, ὁ εὐρισκόμενος εἰς τὰ ὄψη, εἰς τὸν οὐρανόν:

δόξα τῷ Ὑψίστῳ, - Ὑψίστα Θεῷ ἰδανφάνησις κοταπλήξεως ἢ ἀπορίας 4) ἐπὶ προγμ., ὁ ὑπέρτερος παντὸς ἄλλου, ὁ μέγιστος, ὁ σημαντικώτατος: Πίνδ.Π 1,195 στέφανον ὄψιστον δεδέχαι, αὐτ.1,74 εὐαγορηθεὶς ἐρδὸς ὄψιστον δέχεται, - διακυβεύονται ὄψιστα συμφέροντα τῆς πολιτείας 5) ἐπὶ κακῆς σμ., ὁ ἐσχάτος: Αἰσχ. Πέρσ.331 κακῶν ὄψιστα δὴ κλύω τάδε, αὐτ.Ἰκ 479 ὄψιστος γὰρ ἐν βροταῖς φόδος.

ὕψιστάφραστος-ος μτγν. ὁ περι αὐτῶν πρέπει τις δὲ ὑψίστης φράσεως νὰ ποιεῖται λόγον: Ψ Χρυσ. II, 908B ὑψιστάφραστος σαυράς.

ὕψιστος-ος-ον νεώτ. ἄ. ὑψίστικος βλ.λ.: ὑψιστουχάματα.

ὕψιτέλεστος-ον μτγν. ὁ εἰς τὰ ὑψη τετελεσμένος, τελοῦμενος, λαμβάνων ὑπόστασιν: Νόνν. Δ 41,94 ὑψιτέλεστον φῶς.

ὕψιτένης-ους-ές (τείνω) μσν. κ. νεώτ. ὁ ὑψηλὸς τεταμένος, ὁ εἰς ὑψος ἐκτεινόμενος, ὁ ὑψηλός: Θεοφύλ. Σ' Ἰστ.38,16 δένδρον ὑψιτένης τε καὶ εὐκωμον' || νεώτ. ἐπίρρ. -ῶς.

ὕψιτενώ-ῶ μσν. τείνω πρὸς τὰ ὑψη, ἔχω ὑψηλὸν φρόνημα, ὑψηλοῦς οὐκοπούς: Θεοκίτ.π. Στοβ. Ἀνθολ.3,509.

ὕψιτένων-ουτος (ὶ) μτγν. ὁ ἔχων λίαν ἐντεταμένους, ἰσχυρούς τένοντας ἐν τῷ τραχήλῳ καὶ τῷ αὐχένι, ὁ ἔχων ἰσχυρὸν τράχηλον καὶ αὐχένα: Ψ Φωκυλ.190 ὑψιτένων ταῦρος. 2) μτγν. ὁ ὑψαύχην, ὁ ὑπερήφανος, ὁ κομπορημῶν, ὁ ἀλαζών: Ἰργη.Ναζ.2,138,2 πλοῦσιος ὑψιτένων.

ὕψιτερος-ος-ον μτγν. συγκρ. ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ὕψι, ὁ ὑψηλότερος: Θεοκρ.8,46 θῦρας ὑψιτεραι.

ὕψιτρητος-ος-ον ἔσφ.γρ. ἀντὶ ὑψιδμήτους βλ.λ.

ὕψιτραχίλος-ος-ον μσν. ὁ κρατῶν ὑψηλὰ τὸν τράχηλον, ὁ ὑψαύχην' || μτφ. ὁ ὑπερόπτης, ὁ ἀγέρωχος, ὁ ὑπερήφανος, ὁ ἀλαζών: Σπανέ.417.

ὕψιτύχος-ος-ον μτγν. ὁ ἐξικνούμενος εἰς ὕψος, ὁ ἔχων ὑψηλὴν, μεγάλην τύχην: Πουῦλ. Ἀλ. Ἀποτελ.46,18.

ὕψιφάνης-ος-ον μτγν. ἄ. ὑψιφαῆς βλ.λ.: Φιλ.π. Εὐσ.Εὐαγγ.Προπ.453A.

ὕψιφαῆς-ους-ές μτγν. ὁ ὑψηλός, ὁ μακρόθεν φαινόμενος, ὁ ὑψηλός, ὁ μέγας, ἄ. ὑψιφάνιος, ὑψιφάνης: Διδόξ.Ζων.ΑΠ7,701 πατήρ δ' ἐπί οἱ Διομήδης Λάτιον ὑψιφαῆ τόνδ' ἀνέτεινε τάφων.

ὕψιφάνης-ους-ές μτγν. ἄ. ὑψιφαῆς βλ.λ., ὁ ὑψηλός: Ἐπιγρ.ΑΠ Παράρτ.246 μνήμα τόδ' ὑψιφάνης Δποῦς. . δέδορκας.

ὕψιφοίτης-ους-ές ἄ. ὑψιφόρητος βλ.λ.

ὕψιφοίτης (ὶ) λεξ. . ὁ ἐν ὕψει πορευόμενος, ὁ περιπατῶν ὑψηλὰ: Ἦσ. «ὕψιφοίτης ὑψηλοπόρος» 2) μτφ. ὁ ἔχων ὑψηλὸν φρόνημα, ὁ κομπορημῶν, ὁ ὑπερήφανος, ὁ ἀλαζών: Φωτ. «ὕψιφοίτης ὑψηλοπόρος ἢ ὑψηλόφρων».

ὕψιφόρητος-ος-ον μτγν. ὁ εἰς ὕψος φέρων, εἰδ. ἐπὶ μέλους: Πρόκλ. Ὑμν.31 ὑψιφόρητας ἀταρπὰς.

ὕψιφρώνης ἐπίρρ. μσν. ὑψηλοφρώνως, ὑπερηφάνως, ἀγερώχως: Στουδ. Θεόδ.824.

ὕψιφρών-ωνος (ὶ, ἡ) ὁ ὑψηλόφρων, ὁ ὑπερήφανος, ὁ ἀγερώχος: Πινδ.Π 2,94 ὑψιφρώνων τίν' ἔκαμψε βροτῶν.

ὕψιφρωνος-ον νεώτ. ὁ ἔχων τὴν ὑψίστην, τὴν ὀξυτέραν ἐν τῇ μουσικῇ ἐκτάσει φωνήν' || εἰδ. ὡς οὐσ. ὑψιφρώνος (ὶ, ἡ) αἰοῖδος τοῦ λυρικοῦ θεάτρου ἔχων τὴν ὡς ἀνω φωνήν, οσπράον, τετόρος, πρῖμα (ντόνο).

ὕψιφρων (ὶ) νεώτ. λαμπτήρ προσηρμοσμένος εἰς τὴν ὀροφήν, πλαφονιέρα.

ὕψιφαίτης (ὶ) ὁ ὑψηλὴν μακρὰν κόμην τρέφων: Πινδ.Π 4,306 δισοῖ δ' ὕψιφαίται ἀνέρες.

ὕψιφω-ωνος-αν ποι. συγκρ. τ. τοῦ ὕψι ἢ ὕψιτερος (Θεοκρ.8,46), ὁ ὑψηλότερος: Πινδ.ἀπ.232.

ὕψογραφικός-ή-όν νεώτ. ὁ καταγράφων τὰ διάφορα ὕψη τοῦ ἐδάφους ἢ τὰ βῆθη τῆς θαλάσσης: ὑψογραφικὴ καμπύλη [καμπύλη ἔχουσα τετρημένους μὲν ἀναλόγους πρὸς τὰς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης καὶ τῆς ἕρρας, τὰς καταγεγραμμένας ὑπὸ τῶν ζωνῶν τῶν διαφ. ὕψων καὶ βαθῶν, τεταγμένας δὲ ἀναλόγως πρὸς τὰ ὕψη καὶ τὰ βῆθη].

ὕψοδεικτής (ὶ) νεώτ. ἀριθμὸς δεικνύων τὸ ὕψος σημείου τινός, τὸ ὑψόμετρον χωροσταθμίσεως.

ὕψοδοντία (ἡ) νεώτ. τὸ ἔχειν ὀδόντας μετὰ ὕψηλῶν μύλων, ἀντιθ. βραχυδοντία.

ὕψόθεν [ὕψα] ἐπίρρ. σπον. π. νεζ. ἐκ τοῦ ὕψους, ἀνωθεν, ἀφ' ὑψηλοῦ, ἀπὸ ψηλά: Ἰλ.Α 53 κατὰ δ' ὕψόθεν ἦκεν, Ὀδ.Β 147, αὐτ.Ρ 210 κατὰ δὲ φυχρὸν ῥέεν Ὀδωρ ὑψόθεν ἐκ πέτρης, Ἡσίοδ. Ὁ 704 τοῦ δ' ὕψοθεν ἐξεριπίνοντες, Πινδ.Γ 8,117 τρησά δ' ἔμπετες ὕψόθεν σμάρτασσι, Αἰσχ.Ἰκ.173 ὕψόθεν δ' εὐ κλύοι καλοῦμένουσιν, αὐτ.ἀπ.27, Πλάτ. Σοφ.216C καθωρῶντες ὕψόθεν τὸν τῶν κάτω βίον. 2) ἐν τῷ ὕψει, ὑψηλὰ, ἄ. ὕψου: Αἰσχ.Ἰκ. 381 τὸν ὕψοθεν σκοπὸν ἐπισκόπει, Ἀντίπ.Σιδ.ΑΠ 12,97 εἰ γὰρ τῷ τὰ τ' ἐνεβρω, τὰ θ' ὕψοθεν ἴσα πέλοισα. 3) μτ. γενικ. ὑπεράνω, ἐπάνω: Πινδ.Ο 3,21 ἀτρεκέη Ἑλληνοδικίας γλεφάρων Αἰτωλῶν ἀνήρ ὑψόθεν ἀμυλί κόμοισι βάλοι γλαυκοχόρα κάσμον ἐλαίας, Ἑλλ.Ἐπιγράμμ.912.

ὕψοθερμόμετρον (τὸ) νεώτ. θερμομέτρον ὕψομετρον βλ.λ.

ὕψόθι (ὸ) ἐπίρρ. ποι. ἐν τῷ ὕψει, ὑψηλὰ, ἄ. ὕψου: Ἰλ.Κ 16 πολλὰς ἐκ κεφαλῆς προβαλόμενος ἔλκετο χαιτὰς ὕψόθ' ἐντότι Διί, αὐτ.Τ 376 τὸ δὲ καίεται ὕψόθ' ὄρασφι. 2) μτ. γενικ. ὑπεράνω, ἐπάνω: Νόνν.Εὐαγγ.ἰω.15,22 ὕψόθι γαίης.

ὕψοτ' ἐπίρρ. ποι. εἰς τὸ ὕψος, πρὸς τὰ ἄνω: Σαπφ.95 ὕψοτ' ἀείρειν.

ὕψόλοφος-ος ὕψιλοφος βλ.λ.: ἴππ.1278,38 (ὶ, γρ.).

ὕψομέτρης (ὶ) νεώτ. ὄργανον κατάλληλον διὰ τὴν ὕψομετρίαν βλ.λ.

ὕψομετρία (ἡ) νεώτ. ἡ καταμέτρησις τοῦ ὕψους σημείου τινός τῆς γήινης ἐπιφανείας ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης.

ὕψομετρικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὕψομετρίαν ἢ τὸ ὑψόμετρον βλ.λ.: ὕψομετρικὰ καμπύλια [αἰ χωροσταθμίαι ἐπὶ τοῦ τοπογραφικοῦ χάρτου καὶ συνδέουσαι τὰ σημεῖα τὰ ἔχοντα τὸ αὐτὸ ὕψομετρον], ὕψομετρικὰ ὄργανα [οἱ χωροστάται βλ.λ.], ὕψομετρικὴ διασφάρα [ἡ διασφάρα ὕψους δύο σημείων ἀπὸ τοῦ ὀριζαντίου ἐπιπέδου] - ὕψομετρικὰ μέθοδοι [διάφοροι μέθοδοι διὰ τὴν ὕψομετρίαν ἀνάλογοι πρὸς τὸν ἐπιδικαζόμενον βαθμὸν ἀκριβεΐας], ὕψομετρικός χάρτης [εἰς δὲ παρέχεται διὰ καταλλήλων καμπύλων σαφῆς ἔννοια τοῦ ἀναγλύφου τοῦ ἐδάφους] || κ. ἐπίρρ. -ῶς.

ὕψομετρον (τὸ) νεώτ. τὸ ὕψος σημείου τινός ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, ὑποτιθημένον ὅτι προεκτείνεται εἰς τὴν ἕρραν. 2) γέωμ. ἡ καταγεγραμμένη ὀρθόγων σημείου, ἡ ἀπόστασις αὐτοῦ ἀπὸ τινος ὀριζαντίου ἐπιπέδου, λαμβανόμενου ὡς προβολικοῦ. 3) ἐπὶ τοῦ τοπογραφικοῦ χάρτου ἀριθμὸς ὁ δεικνύων τὸ ὕψος σημείου τινός.

ὕψοποιός-άν μσν. ὁ ποιῶν τὴν ὑψηλότητα, ὁ ἀνωφών: Βί Νεῖλ.Νεωτ.40C, Εὐστ.Πον.186,31, αὐτ.143,38.

ὕψοπρῦμος-ος ἄ. ὕψιπρῦμος βλ.λ.

ὕψοπρῶρος-ος ἄ. ὕψιπρῶρος βλ.λ.

ὕψορῶρος-ος (ὶ) ὀροφή) ὁ ἔχων ὑψηλὴν ὀροφήν, στέγην: Ἰλ.Γ 423 ἡ δ' εἰς ὕψορῶρον θάλαμον κίε δία γυναικῶν, αὐτ.Ω 192, Ὀδ.Β 337 ὁ δ' ὕψορῶρον θάλαμον κατεθέσσο.

ὕψος-ους (τὸ) [ὕψη] κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., δημ. γενικ. ὕψου, ἔκτασις πρὸς τὰ ἄνω ὀρωμένη ἐκ τῶν κάτω, ἀντιθ. βάθος: Αἰσχ. Ἀγ.1376 ὕψος κρεττοσῶν ἐκπηδῶσιν, Θεουκ.1,91 σιφῶς καταγορεύωντων ἐπὶ τευχίζεται τε καὶ ἡδὴ ὕψος λαμβάνει, αὐτ.4,13 ἐλπιζόντες τὸ κατὰ τὸν λιμένα τεῖχος ὕψος μὲν ἔχον, Ἑλλ.Ἐπιγράμμ.336 ὕψους [με] δισκοδόλας || κ. μτφ.: Εὐρ.Φοῖν.404 οὐδ' ὑπύγνεια σ' ἤρην εἰς ὕψος μέγα. 2) ἡ ἀπὸ τῆς βάσεως μέχρι τῆς κορυφῆς σωματὸς τινος μετρούμενη ἀπόστασις, ἀντιθ. μήκος, εὐρύς: Ἦρ.1,50, αὐτ.1,78, αὐτ.2,155 αὐτὸς τε τυγχάνει ἔων μέγας

καὶ τὰ προνόλαια ἔχει ἐς ὕψος δέκα ὀργυρίων, κ-ιδιώτων πλάτους 50 εκατοστών καὶ ὕψους ἐνός μέτρου, - ὕψος πυραμίδος - οικοδομῆς· 3) ἡ ὑπὲρ τὸ ἔδαφος ἢ τὴν μέσην στάθμην τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, ἔξωρος, ἔκτασις τὸ ὕψος τοῦ θρύου - τοῦ ὀροπέδιου, - τὰ ἀεροπλάνα ἐξομοειδίζον ἀπὸ μεγάλου ὕψους· || μιν. κ. δημ. κ. πλ.β. τὰ ὕψη τὰ ἀνώτερα στρώματα τῆς ἀτμοσφαιρας· : Ἐρωτόκρ.1,338 πάρουτας κῶνα ἄλλα φεραῖ, πάλι πετῶ στὰ ὕψη· || μιν. κ. δημ. φρ. ἢ τοῦ ὕψους| ἢ τοῦ βύθους|] ἐπὶ λή- φεως σαθραῖς καὶ ἐπικινδύου ἀποφασεῖς· ὁμ. τοῦ ὕψου καὶ τοῦ βάθου εἰς βουὰ καὶ πεδι- ἄδας : Ἐρωτόκρ.5,164 κὶ ἀπάνω κῶνα πορ- πατῶ τοῦ ὕψου καὶ τοῦ βάθου· 4) νεώτ. αυνεκδ. ὁ οὐρανὸς ὡς διαίρησι τοῦ Θεοῦ· εὐχόμε- θασ τὴν ἐξ ὕψους παραμυθιαν, - ἀναμεινὲ τὴν ἐξ ὕψους βοήθειαν· 5) νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀπὸ πνοῦς ὑπὲρ τὸ ἔδαφος σημεῖον προεκτεινόμενον νοσητὸν ὀριζόντιον ἐπίπεδον : τὸ προσάτιον Ἡ- ράκλειον εἶναι εἰς τὸ ὕψος τοῦ Λυκαζητοῦ, - ἡ Βαρμυρόπη καὶ ἡ Κηφισία κελταί εἰς τὸ αὐ- τὸ ὕψος, - εἰς τὸ ὕψος τῶν ἄνωμν· 6) μτφ. κ. νεώτ. τὸ ὑψηλότατον σημεῖον, τὸ ἀνώτατον ὄριον, τὸ ἀποκορύφωμα : Πλάτ. Ἐπιτοτ.351E ὅσον δὲ ὁ- φος ἀμαθίας εἶχον καὶ τῆς ἄλλης μοχηρίας, Ἄριστλ.Κόσ.6,8 ὕψος σεμνότητος, - ὕψος ἀναι- δειας - ἀμαθίας - θρασυότητος· || ὁ ἐρέχον σταθμῶς, ἡ ὑπέροχος ποιότης : Λογγίν. Ὑφ.1, αὐτ. 3,4, - ὕψος λόγου |ἢ διὰ τοῦ λόγου παρόδοσιαι ὕψηλῶν πραγμάτων, - ὕψος ἐνοιῶν· || περὶ ὕψους τίτλος συγγράματος τοῦ Λογγίνου προ- μαιτευμένου περὶ τῆς διὰ τοῦ λόγου ἐκφρά- σεως· 7) νεώτ. κ. δημ. ἡ περιουσί, ἡ ἀνύψωσις, συνίθ. ἐν φρε εὐρίσκειται εἰς τὸ ὕψος τῶν περι- στάσεων |εἶναι ἱκανὸς νὸ τὰς ἀντιμετωπιῶσι, - εἶναι εἰς τὸ ὕψος τῆς θέσεως του |ἔχει τὴν ἀποι- τουμένην δι' αὐτὴν ἱκανότητα, εἶναι ἀντιδῶσις αὐ- τῆς· 8) νεώτ. κ. δημ. ὕψηλὸν θέσις, ὄζεισμα : ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς καθηγητικῆς ἔδρας του δὲν καταδέχεται νὰ μᾶς ἀνεῖται· || τὸ ὕψος τῆς βασιλείας του παλαιῶτ. τιμητικὸς τίτλος, ἴδιον τοῦ σουλτάνου, ἄ. ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης· 9) νεώτ. μουσ. ἐπὶ μουσικῶν φθόγγων, ὁ ὀρισμένος βαθμὸς ὀξείτητας· 10) νεώτ. ἄστρον. ἐπὶ ἀστερος, ἡ γωνιακὴ ἀπόστασις ἢ σχηματίζομένη ὑπὸ τῆς ὀπι- κῆς ἀκτίνος τοῦ ἀστερος μετὰ τοῦ ὀριζήοντος· 11) νεώτ. ναυτ. ἄστρον. κῶκλος ὕψους ὁ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς γεωμετρικὸς τόπος τῶν ση- μέλων, ἀπὸ τῶν ὀποιῶν λαμβάνομεν τὸ αὐτὸ γωνια- κὸν ὕψος ἀστερος πινός.

ὕψοσε ἐπίρρ. εἰς τὸ ὕψος, πρὸς τὰ ὕψη, πρὸς τὸ ἄνω, ὕψηλῶ : Ἰλ.Κ.461 καὶ τὰ γ' Ἀθηναίη λι- φτιδι διας Ὀδυσσεὺς ὕψοσ' ἀνεόχευθε χεῖρι, αὐτ.465, αὐτ.5, 211, Ὀδ.1,240, αὐτ.Μ.238 ὕψοσε δ' ἄχη ἄκρισι σκοπέλοισιν ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἔπι- πταν, αὐτ.Τ.38 κίονες ὕψοσ' ἔχοντες |ἐκτενόμε- νοι εἰς ὕψος.

ὕψοστενοκέφαλος-ον νεώτ. δολιχοκέφαλος ἔχων ὕψηλὴν καὶ στενὴν κεφαλὴν, σίον οἱ Κάπροι κ. ἄ. ἄλλο τῆς μαύρης φυλῆς.

ὕψοτάτω ἐπίρρ. ὑπερθ. τοῦ ὕψου βλ.λ., ὕψηλό- τата : Βαγκ.ἀπ.20(27),5 ἀνδράσι δ' ὕψοτάτω πῆμ- ναι μερίμνας.

ὕψου (ὕψος) ἐπίρρ. ἐν τῷ ὕψει, εἰς τὸ ὕψος, ἄνω, ψηλῶ : Ἰλ.Α.486 νῆα μὲν . . . ἐπ' ἡλείροιο ἔρυσαν ὕψου ἐπὶ φάμαθός, Ὀδ.Δ.785 ὕψου δ' ἐν νοτίῃ τὴν γ' ὄρμισαν, Πινδ.Ο.1,184 εἴη σέ γε τοῖτον ὕψου χρόνον πατεῖν, Ἦρ.2,138 ἄρα γὰρ τῆς πόλιος μὲν ἐκκαχυμένης ὕψου, Ἐρμην. Στρατ.3 Χία δὲ κῆλιξ ὕψου κρέματα περὶ πασ- φάλοφιν, Ἀναξίλ.Νεοτῆς 1,30 αἰ δὲ ἐράσθαι προ-

δοκῶντας εὐθύς εἰσιν ἡρμένοι, καὶ φέρονθ' ὕψου πρὸς ἀίθραν· 2) μτφ. μεγάλως, καθ' ὑπερβο- ρλήν : Ἦρ.9,79 ἐξαιρίας γὰρ με ὕψου καὶ τὴν πά- τρην καὶ τὸ ἔργον, Σοφ.ΟΤ.914 ὕψου γὰρ αἰρεῖ θυμὸν Οἰδίδηος ἄγαν λυπταίσι παντοῖασι.

ὕψοφθαλμος-ον μτγν. ὁ ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς προέχοντας, ἔξέχοντας πρὸς τὰ ἔμπρός, ἐξοιδη- μένους : Πρωκλ.Τετραβ.230.

ὕψοφρων-ονος-ον ἄ. ὕψιφρων βλ.λ. : Σουῖδ.

ὕψοφυλλον-ῶν νεώτ. βοταν. τὸ παρὰνθιου φύλλον, τὸ βράκτιον.

ὕψοφωσος-ον ὁ ἔχων φωνὴν ὕψηλὴν, ὄζειαν καὶ διαπερασιτικὴν : Ἰπν.955D.

ὕψω-άω κ.μυν., νεώτ. κ.δημ. ὕψωων, μέλλ. ὕψωωσι |ΚΔ Ματθ.23,12|, παθ. μέλλ. ὕψωθήσονται (αὐτ.), αὐτ. ὕψωσι |Μέν.ν.Κλήμ. Ἄλ.721|, μέσ. ἄδρ. ὕψω- σάμην |Ἄλκ.Μεσα.ΑΠ.7,55|, παθ. ἄδρ. ὕψωθήθην, δημ. ὕψωθηκα, ἐγείρω, φέρω τὴ ὕψηλᾶ, ἀναβι- θάζω, σηκώνω ψηλᾶ : Βατραχομ.81, ΑΠ.41, Σο- λωμ.Νεκρ. Ὡδῆ31 ἀλλ' ἀνήσυχα ὕψωνεὶ τὰ μά- τια, - ὕψωων τοίχον, - ὕψωων τὴν σφηραῖαν |ἀνα- βιθάζω ἐπὶ κοντοῦ| κ.παθ. : τὸ ἀερόστατον ὕψω- θη βραδέως· || ὁμ. κ. μέσ. : Ἄλκ.Μεσα.ΑΠ.7,55 καὶ τάφον ὕψωσαντο· || μέσ. ὕψω, ἐγείρω ἐ- μούτων, ἐγείρωμαι, σηκώνομαι| φρ. ὕψωσθαι ἐκ ποδῶς ἐπὶ τῶν αἰρινῶν ἐγείρομένων : Ἰπν.27,11· 2) μτφ. ἀναβιθάζω τὴν ἄξιαν πινός, μεγαλύνω, ἐξαιρώ, ἀνύψω, ἐξυψώνω ὄντιβ. ταπει- νῶ : Μέν.ν.Κλήμ. Ἄλ.721 πονούτων τὸν ἴδιον ὕψω- σαι βίον, Πολύδ.5,26,12 βραχεῖς γὰρ δὴ πάνυ και- ροὶ πάντες μὲν ἀνθρώπουσι ὡς ἐπίπαν ὕψουσι καὶ πάλιν ταπεινούσι, ΚΔ Ματθ.23,12 ὅστις δὲ ὕψωσει ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται· || κ. μέσ. κ. παθ. : ΚΔ Ματθ.23,12 καὶ ὅστις ταπεινώσει ἑαυ- τὸν ὕψωθήσεται, Ρουφίν. Ἐπιγρ.ΑΠ.5,92 ὕψοτασι Ροδόπη τῷ κάλλει, παροῖσι, ὀποιος πολὺ ὕψω- νεται, γρήγορα ταπεινώνεται |ἐπὶ τῶν ἀλαζόνων|· 3) νεώτ. κ. δημ. μτφ. φρ. ὕψωων τὴν σημαῖαν τῆς ἐπαναστάσεως τῆς ἀνταρσίας κττ. |κρηρύσσω τὴν ἐπανάστασιν, - καλῶ ἐς ἀνταρσίαν, - ὕψωων τὴν φωνὴν |βιολὴ δυσπρότεραι, - ὕψωων φωνὴν |συνηγορῶ ἐκθύμως ἢ διαμαρτυρομαι, - ὕψω- νω τὴν τὴν πρᾶγματός τινος |ουζέαν, ὑπερ- πηδῶ, ἀκριθίζω, - ὕψωων τοὺς ἰσχυροὺς εἰς δη- λῶσιν ἀμνησίαν ἢ ἀδιαφορίαν· 4) παριστῶ τὸ μέ ὕψηλὸν ὕψος βλ.λ. ἐν εἰδ. σση. : Λογγίν. Ὑφ.14,1· 5) ρηματ.π. ὕψωμο, ὕψωσις, ὕψωτής, ὕψωμός.

ὕψωμα-ατος (τὸ [ὕψω] κ μυν., νεώτ. κ. δημ. τὸ ὕψωμένον μέρος τοῦ ἐδάφους, ὁ γήλοφος, τὸ φή- λωμα : Χρησμ.Σιβ.8,234 ὕψωμα Βουώνων, ΨΦω- κυλ.67 αὐτὸ γχβὼν οὐρανίσις ὕψωμασι |φθονέει|, - ὁ στοστώς κατέλαβε τὰ περίεξ τῆς πόλεως ὕψω- μα, - κατελήφθη τὸ ὕπ' ἀριθμὸν τάδε ὕψωμα· 2) νεώτ. ἢ ὕψωσις, ἢ ἀνύψωσις, τὸ φήλωμα : Ἰπν. ἄστρον. ἡ ὕψηλὴ στάσις ἀστερος ἐν τῷ ὀριζήοντι· ἀντίθ. ταπεινώμα : Πλάουτ. Ἦβ.149Α, αὐτ. 782D σταθ ὕψωμα λάθρη μέγιστον ὁ ἥλιος, Σέξτ. Ἐμπ.Μαθ.5,33· 4) μτγν. ἡ ἔνορσις : Πέτρο.Σικ. Ἰστ.Μανιχ.6,4 τὸ τῆς ἀλαζονείας σαθρότατον ὕψωμα· 3) νεώτ. κ. δημ. ἐκκλ. τὸ ἐκ τοῦ ἀρ- του τῆς προθέσεως ἀφαιρούμενον ἄνω τεμαχί- ον, διδιδόμενον καὶ ὡς ἀντίδωρον· 6) νεώτ. ὕψω- μα διαλογικῆς τμήμα τῶν αἰδηροδρομικῶν στα- θμῶν σχηματισμῶ.

ὕψωμός (τὸ) [ὕψω] κ μυν., ὕψωσις τῶν πινῶν, ὑπερτίμησις : ὕψωμός τῶν μετοχῶν - τοῦ λαδισοῦ.

ὕψωμω δημ. ὕψω βλ.λ.

ὕψωροφος-ον ἐσοφ. φρ. ἀπὶ ὕφόροφος βλ.λ. : Λοδῆκ.Φρὸν.706.

ὕψωσις -εως [τὸ] [ὕψω] κ μυν., νεώτ. δημ. -η ἢ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ὕψω, ἢ εἰς ὕψος ἀνέγερσις, ἀναβιθασίς, τὸ σήκωμα : Γαλ.324,12 ἢ

τοῦ βραχίονος ὄφωσις, - ὄφωσις τῆς σημαίας: 2) τὸ ὄφωμα, τὸ φήλωμα : Στράβ.7,5,10* 3) νεώτ. κ. δημ. ἡ αὐξήσις τῶν τιμῶν, ἡ υπερτίμησις, ἡ ἀνατίμησις, ὁ ὄφωμός: μετὰ τὸν πόλεμον παρετηρήθη ὄφωσις εἰς ἄλλα τὰ εἶδη* 4) μτφ. ἐκκλ. ἡ ἐξύμνησις, ἡ ἀνεοῖς, ἔπαινος : ΠΔ Πολυμ.149,6 αἱ ὄφωσις τοῦ θεοῦ ἐν λάρυγγι αὐτῶν* 5) μον. κ. νεώτ. ἐκκλ. τελετὴ γινομένη ἐν τῷ ἱερῷ : Διαμασι.12,571), Στοῦδ.Θεόδ.1689, ΨΓερμ.448 ἡ ὄφωσις τοῦ ζωποιοῦ σώματος τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ* 6) ἐκκλ. ἡ Ὑφωσις τοῦ τιμίου Σταυροῦ, ἐορτὴ τῆς 14 Σεπτεμβρίου πρὸς ἀνάμνησιν τῆς εὐρέσεως τοῦ τιμίου σταυροῦ ὑπὸ τῆς Ἁγίας Ἑλένης : Σωφρόν.3712D, Ἄνδρ.Κρ.1017C, ΚΠορφ. Ἐκθ.190, Ὁρολ. τὸ Μέγα Σεπτ.14. **ὄφωτης** (ὄϊ (ὄφῶ) νεώτ. κ. δημ. ὁ ὄφῶν τι, ἴδια τὰς τιμὰς τῶν ἐμπορευμάτων ἢ τῶν χρεογράφων ἐν χρηματιστηρίῳ, ὁ ἀνατιμητής.

ὄω, μέλλ. ὄωω (Κρατί.Νόμ.11, Ἀριστοφ.Νεφ.1118), μέσ. μέλλ. ὡς παθ. ὄωμαι (Ἦρ.2,14), ἀόρ. ὄωα (Πίνδ.Ο7,91, Ἦρ.2,22, Θεόδφρ.ΦΑἰτ.4,14,3), παθ. ἀόρ. ὄσθην (Ἦρ.3,10, Θεόδφρ.Φ18,11,4), παθ. πορ. ὄωμαι (Ξεν.Κυν.9,5), ποιῶ, ρίπτω βροχὴν, βρέχω : Ἰλ.Μ25 μέ δ' ἄρα Ζεὺς οὐνεγέ, Ὄδ.Ξ457 ἕε δ' ἄρα Ζεὺς πάννουχος, Ἡσιόδ.Ἐργ.487 τῆμος Ζεὺς ὄσι τρίτῃ ἡματι, αὐτ.26, Ἦρ.2,13 ὡς εἰ μὴ ἐβλάησαι σφι θεῖν ὁ θεός, Ἀριστοφ.Νεφ. τίς θεῖ, αὐτ.118 ὄσωμεν πρῶτοισιν ὄμῖν ἰεπί τῶν νεφῶν), Μάρκ.Αὐρ.5,7 ὄσον, ὄσον, ὡ φίλε Ζεῦ, κατὰ τὰς ἀρούρας* || συνήθ. κείται ἀνευ ὑποκ. κτ. γ' πρῶσ, βρέχει : Ἡσιόδ.Ἐργ.550 ἀλλοτε μὲν θ' ὄσι ποτὶ ἔσπερον, Ἦρ.2,22 ἐπὶ δὲ χιόνι πεσοῦσθ πάσα ἀνάγκη ἐστὶ ὄσαι ἐν πέντε ἡμέρησι, αὐτ.4,28, Ἀριστοφ.Σφ.774 ἐπὶ δὲ νίφη, πρὸς τὸ πύρ καθήμενος, ὄοντος, εἰσισι ἴδον βρέχη, Ξεν. Ἑλλ.1,1,16 μετὰ δὲ τὴν ἐκκλίσιαν παρσακουασάμενος ὄος ἐπὶ ἀναγαγίαν ἀνηγάγετο ἐπὶ τὴν Κύζικον ὄοντος πολλῶ ἰών ἔδραξε πολύ), Θεόδφρ.

ΦΑἰτ.4,14,3 δι' ὁ πολὺ μὲν ὄσαντος οὐ γίνεται ἰάφου ἔδραξε πολύ) κ. μτ. αἰτ. τόπου : Ἦρ.4,151 ἐπτά δὲ ἔτεμον μετὰ ταῦτα οὐκ ὄε τὴν Ἐθρην ἰεπτά χρόνια δὲν ἔκαμε βροχὴν εἰς τὴν Ἐθρην, Ἄπολλ.Ρ2,1116 ὄμβρος ὄε νήσον, Παισα.2,29,6 τὴν χώραν ὄεν ὁ θεός* || συνήθ. μτ. αὐστ. αἰτ. ρίπτω τὴν εἶδει βροχῆς : Πίνδ.Ο7,91 ὄσε χρυσόν, Ἀριστοφ.Νεφ.1280 πάτερα νομίζεις καινόν ἀσὶ τὸν Δία ὄσιν ὄωρ ἐκάστωτ*, Ἀθην.8,333A ἐν Χερρονήφω ἐφσιν ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ὄσαι τὸν θεόν ἰχθύας αὐτ. βατραχίους.. ὄσεν ὁ θεός, Λουκ.Ἄλ.Ἰστ.2,14 νεφέλαι πυκναὶ ἀνασπᾶσσαι μύρον ἐκ τῶν πηγῶν.. ὄουσι λεπτόν ὄσωπε δρόσον* || κ. μτ. ὄστ. τρόπου : Νικοφ. Σειρήνες2 φακαζέτω δ' ἄρτοισιν, ὄετω δ' ἔντει' κ. γεν. μτ. ὄστ. : Φύλαρχ.π.Ἀθην.8,333A παλλαχοῦ τὸν θεόν ὄσαντα ἰχθύσι* || κ. παθ. βρέχαισι : Ὄδ.Ζ131 ὄστε λέων ἀρεστίτροπος, ὄστ' εἰσ' ὄωμενος και ἀήμενος, Ἦρ.2,14 εἰ μῆτε νε ὄσεται σφι ἡ χώρα, αὐτ.3,10 ὄσθησαν γάρ Ὁἷθαι, Θεόδφρ.Φ18,11,4 οὐκ ἐσθίεται δὲ σίτος ὄταν ὄσθεις θεριοθῶ, Ἄλεξ.Εἰσοικιζόμενοι1,8 ἠλειφόμην ὄωμενος ἰρίνω μύρω* || ποροιμ. ὄνος ὄωμαι ἐπὶ ἰαχυρογάμωνος ἀνθρώπου : Κρατί.Δραπ.7, Κηφισοδ.Ἀραζ.) ἐγὼ σὲ τοῖς λόγοις ὄνος ὄωμαι, Ζηνοδ.5,53 ὄσθ' ὄεται ὄσθ' ἠλιούται ἰσοροιμ.. ἐπὶ τῶν ἀνασθῆταν και ἀκηδῶν, εἰς ὄος τίποτε δὲν κάμνει ἐντύπωσιν* || κ. μέσ. πῆτω ὡς βροχὴ : Στράβ.14,2,10 χρυσόν ὄσθηται φασιν ἐν τῇ νήσῳ (ἔδραξε χρυσάφι), Πλούτ.Ἠθ.912A ὄωρ ὄωμενον 2) ρηματ.π. ὄωμαι, ὄετός, ὄέτιος, ὄετύδης.

ὄωθης-ος μτγν. ὁ ὄμοιος υἱ, χοῖρος, ὁ χοιρῶδης, ὄδ.μτφ. ὁ ἀκαθάριος, ὁ ρυπαρός : Πλούτ.

Ἠθ.535F, Κλήμ.Ἄλ.348.

ὄωθια (ἡ) μτγν. τὸ χοιρῶδες, τρόπος, διαγωγή ἀκαθάρτος, ρυπαρά, κακοήθης, ἡ κτηνωδία : Ἀθην.3,96F μήτηρ τῶν Ἰπποκράτους υἱών, ὄος εἰς ὄωθιαν κωμωδοῦμενους οἶδα.

Φ

Φ, φ, φῖ(το) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. δὴλ. τὸ εἰ-
 καστόν πρῶτον γράμμα καὶ δέκατον πέμπτον σύμ-
 φωνον τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφάβητου, δημιουργηθέν
 πρὸς ἀπόδοσιν τοῦ δασέος Π ἤτοι ΠΗ. Ἐκ τῶν
 ἀρχαιότερων ἑλληνικῶν ἀλφάβητων τῆς Θύρας,
 τῆς Μήλου καὶ τῆς Κρήτης ἔλλειπει. 2) τὸ ἀρ-
 χαιόν ἑλληνικὸν φ ἔστι ἐν τῶν δασέων συμφῶνων
 (β, φ, χ), τὰ ὁποῖα ἦσαν κλειστοὶ καὶ ἀκαριαῖοι
 φθόγγοι καὶ προεφέροντο διὰ τῆς ἀμέσως μετὰ
 τὴν ἀρρωτων τοῦ ὀδοντοῦ, χειλινοῦ καὶ οὐρα-
 νικοῦ στοιχείου τῶν ἐκπομπῆς πνεύματος, ἤτοι
 ὡς ΤΗ, ΠΗ, ΚΗ, ὅπως καὶ δυνῶς φέρονται γε-
 γραμμένα διὰ τοῦ ἀρχαίου ἀλφάβητου τῆς Μή-
 λου καὶ τῆς Θύρας, ὡς ἐν Ἐπιγρ. ἐκπαικτοῦ
 [Ἐκφοτεσι - ἀδελφιδεῶς (ἀδελφιδεῶς) - ἐμπευκιδό-
 μενος ἰπνευόμενος]. ἥ ἀπὸ τῶν μέσων ἦδη
 τοῦ 4ου αἰῶνος π.Χ. συνέβη μεταβολὴ τις ἐν τῇ
 προφορᾷ τοῦ φ προφερομένου ὡς διαρκούς πνευ-
 ματώδους χειλοδοντικοῦ ὄχρου φθόγου ἀκριβῶς
 ὁμοίου πρὸς τὸ λατ. f' ὅθ. ἐν τῇ ἑλληνικῇ καὶ
 λατινικῇ λ τὴν αὐτὴν ἔχουσαι ρίζαν γράφονται
 διὰ τοῦ φ κ. f' ἐν ἀρχ. λ., ὡς ὡφῶρ - **φυτ**, φά-
 να - **φατ**, φέρειν - **φερρε** ἥ) διάμεσον βαθυ-
 ῖδα τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος φωνητικῆς ἐξελίξεως πα-
 ριστά ἡ γρ. ΠΦ, ὡς ὡφῶρ ἰακώφωσι'. 3) τὸ
 ἀρχ. φ εἶχε διττὴν τὴν ἀρχὴν ἀφ' ἑνὸς προσηλθόν
 ἐξ ἡχηροῦ ἰαπετικοῦ **β**η τραπεύσας εἰς ἀηγον
 δασῶ, ὡφ' ἑτέρου δὲ ἐξ ἰαπετικοῦ ὄχρου δασέος
 πᾶ' ἡ δὲ σύμπτωσης αὐτὴ τοῦ ἡχηροῦ πρὸς τὸ
 δασῶ ἐγένετο Μαν ἐνωρίς, ἤτοι εἰς προϊστορι-
 κούς χρόνους, δι' ὃ καὶ ἡ περαιτέρω ἐξελίξις τῶν
 εἰναι κοινὴ καὶ ὁμοία. 4) ὡσαν, τὸ φ λαμβάνει
 τὴν θέσιν τοῦ **β**, ὅπερ ἐν τῇ λατινικῇ διητηρήθη
 πρῶτην αὐτοῦ μορφήν, ὡς ὡφῶρ ἀντὶ **β**. 5) ὡμ.
 τὸ φ προέρχεται ἐξ ἀφομοιώσεως τῶν χειλικῶν
 β, β πρὸ δασέος συμφῶνων, ὡς ὡτρέψω - ἐτρέ-
 φων, τρέψω - ἐτρέφω. ἥ) ὡμ. κ. ἐκ τροπῆς τοῦ
 π πρὸς φων. ὄσωνομένου, ὡς ἀπὸ οὐ - ἀφ' οὐ,
 ἐπὶ ὁδοῦ - ἐφοδος'. ἥ) ὡσαν. ἐκ δασύνσεως ἐν
 τῇ κλεισί τῶν π κ. β, ὡς ὡσαν - πέσωφα, λαμ-
 βάνω - εἰληφα'. ἥ) ὡμ. κ. ἐκ τοῦ δασέος ὑπερω-
 κού **quh** ἢ **guh**, ὡς ἐν λ. φάφαιρα - φόνος'. ο) ἐν
 τῇ δημ. ἐκτός τοῦ ἀρχαιοῦ κληρονομηθέντος φ
 ἰφιλος, φιλόμορος - φόνος - φυλάγμα) ἔχομεν καὶ
 ὑστερογενῆ ἐν τῷ συμπλέγματι φτ ἐξ ἀρχαίου
 πτ, ὡς φτωχῶς ἰπταχόσι - φτωχία - φτωχάλων
 - φτώμων ἰπτώω) - ἐφτά ἰεπτά'. 6) ἐν τῇ αἰολ.,
 ὡσρ. κ. ἰων. τὸ δασῶ πολλοῦς ἀπεβάλλεται τὸ φ
 ἐν γίνετο σ, ὡς ἐν ταῖς λ. ἀσπάρραγος ἰσάσφα-
 ραγος) - λίσπος ἰλσπος) - σπᾶγγος ἰσφῶγος) -
 σπονδύλη ἰσφονδύλη) - σφυράς ἰσφυράς'. 7) ἐν
 ταῖς αὐταῖς διαλέκτοις τὸ φ κείσται ὡσαν. ἀντὶ
 τοῦ β, ὡς ὡφῶρ ἰθηρι) - φάω (βλάω) - φλίω
 (βλίω). ἥ) ὡμ. κ. δημ., ὡς ὡφῶρ (ὡφῶρ) - στά-
 φνη ἰσάβημι'. ἥ) ὡμ. κ. ἀντιθέτως τὸ φ τρέπεται
 εἰς θ, ὡς ὡφῶρ ἰσθιδολος ἰσθιδολων) - θύκια ἰφύ-
 κη). 8) ἐν τῇ μακεδ. διαλ. τὸ φ σπαν. μετα-
 βάλλεται εἰς τὸ μέσον β, ὡς ὡφῶρ ἰβίληπος) -
 θράγες ἰφράγες) ἰφρ.7/3) - βερενίκη ἰφερενίκη'.
 9) τὸ φ ἀφομοιοῦται πρὸς ἐπόμενον ἡχηρόν,
 ὡς ὡφῶρ - κρῶδην, - στρέφω - στρόμδος'.

ἥ) ὡμ. κ. πρὸς ἐπόμενον μ, ὡς ὡφῶρ-γρᾶμμα'.
10) τὸ σύμπλεγμα φῖ ἐξείλιχθη εἰς πτ, ὡς ὡφῶρ-
 πτω ἰθρῶφω) - τρῶφος) - θῶπτη ἰθῶφω) - τᾶφω)
 - κορῶφω [κορῶφω) - κορῶφῆ). **11)** δι' ἀνομοι-
 ωσιν ἐτραπή τὸ φ εἰς π, ὡς ὡφῶρ - φέφωγα
 - πέφωγα, φῶμα - πέφωμα. **12)** πρὸ τοῦ τ
 μεταβάλλεται ὡμ. εἰς π, ὡς ὡφῶρ ἰγρᾶφω)
 - τέτριπται ἰτέτριπται'. **13)** ἐν τῇ δημ. τὸ σύμ-
 πλεγμα φσ (ἐξ αὐσ - εὐσ) μεταβάλλεται εἰς πσ ἢ
 φ, ὡς ὡφῶρ ἰεδοῦλεῦσα - εἰδοῦλεψα - ἐκούρεψα - ἐμά-
 ζεψα'. **14)** ἐν τῇ δημ. τὸ φ τρέπεται εἰς τ ἐν τῷ
 συμπλέγματι σφ, ὡς ὡφῶρ ἰβλασσημῶ - βλαστημῶ'.
 ἥ) ὡμ. κ. εἰς φ τὸ σύμπλεγμα φθ, ὡς ὡφῶρ ἰφ-
 θείρα'. **15)** ὡσαν. ἐν τῇ δημ. ἀναπτύσσεται φ
 μτ. τὸ σ, ὡς ὡφῶρ ἰσφιζῶ - σφισφιζῶ'. **17)** τὸ ν πρὸ
 τοῦ φ τρέπεται εἰς μ, ὡς ὡφῶρ ἰν-φάινω) - ἐμφάινω).
18) ἐν τοῖς παλαιοῖς, ἐπ. κ. ἐλεγειακοῖς ποιητ.
 φ κατὰ τινὰς ἰδιαιτέρας περιπτώσεις ἐξελαμβάνετο
 ὡς διπλῶν σύμφωνον ἰφφ, οὕτως ὡς φε φων. βραχῦ
 πρὸ αὐτοῦ γίνεται θέσει μακρῶν, ὡς ἐν ταῖς λ. ὄφις
 - σκύφος - Ζεφύριος - φιλόσοφος ἰφρῶδιαν. ἐν
 Ἄν. Ὁξ.3,298). **19)** κ. νεώτ. ὡς ἀριθμητικὸν ὄσων
 ἀριθμῶν ἀνωθεν (Φ', φ') ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸν
 ἀριθμὸν πεντακῶσια, τὸ τακτικὸν πεντακοσιοστὸς
 καὶ τὸ ἐπιρρημα πεντακοσιακός, ὄσωνομένου
 δὲ κῶθεν εἰ, φ, φ) πρὸς τὸν ἀριθμὸν πεντακῶσια
 χιλιάδες, τὸ τακτικὸν πεντακοσιακός χιλιοστάς καὶ
 τὸ ἐπιρρημα πεντακοσιακός χιλιάκις. **20)**
 ἐν ταῖς ἐκδ. τοῦ Ὀμήρου τὸ Φ δηλοῖ τὴν 21ην ρα-
 φῶδιαν τῆς ἰλιάδος καὶ τὸ φ τὴν 21ην ραφῶδιαν
 τῆς Ὀδυσσεύς'. **21)** νεώτ. ἐπὶ ἑλληνικῶν ὑδρο-
 γραφικῶν χαρτῶν τὸ Φ σημαίνει τὸν φυκῶδη βυ-
 θόν, τὸ δὲ φ τὸν φαῖον βυθόν.
φά (το) νεώτ. κ. δημ. μουσ. δὴλ. ὁ τέταρτος
 φθόγος τῆς κληροῦς ἐν τῇ εὐρωπαϊκῇ μουσικῇ.
φά ὡσρ. ὅ. τ. τοῦ ἐνα ὡσρ. τ. τοῦ ἐφ η' ἐν.
 ἔνεσται, ὄριστ. τοῦ φημι βλλ.'. **2)** κ. β' ἐν. προστ.
 τοῦ φημι: ἴσφ. «φά, εἰλέ, λέγε». **φάανθεν** γ' πληθ. παθ. ὡσρ. α' τοῦ φαῖνω βλλ.,
 κτ. ἐπικ. ἐπέκτασιν: ἴλ.Α.200.
φάανθεν π-ον ἐπ. ὑπερθ. τοῦ φαεῖνός βλλ.,
 φαεῖνόςτος, φαεῖνότητος: Ὁδ.Ν 93 εἴτ' ἀστήρ
 ὑπερέσχε φαάντατος.
φάαντερος-α-ον ἐπ. συγκρ. τοῦ φαεῖνός, φαε-
 νότερος, λαμπρότερος: ΑΠ 9,210.
φάβα ἰή) μον. κ. δημ. τὸ φυτὸν λάθουρος ὁ ἡμε-
 ροῦ καὶ καρπὸς αὐτοῦ, λαθούρι, φαβέτα: ἴσφ.
2) δημ. ηκτὸν χυλώδες φαγητὸν παροσκευασμέ-
 νον ἐξ ἀποφλοιωθέντων καρπῶν τοῦ φυτοῦ λά-
 θουρος ὁ ἡμεροῦ, ἐνίστοι δὲ καὶ κύμαυν'. **3)** ἴσφ.
 «εἶδος περιστερᾶς ἀγρίας, σπερμωφόγου»
 πρβλ. φάφ'. **4)** ἴσφ. «ἐμάγας φάδος». **φάβα** (το) δημ. ἢ φάβα βλλ.
φάβας-ατος ἰτὸν) (λατ. μον. ἢ φάβο βλλ.2):
 Ἐπιγρ., ἴσφ.πρ.79,31'. **2)** κτ. πληθ. φάβάτα (τὰ)
 κύμασι, κουκκία: Πρὸδρ.281 καὶ σφ. φηφίσεις
 φάβάτα καὶ γράφεις κονηδάτα'. ἥ) φάβάτα
 βρεχάτα τὰ βρεχτοκουκκία βλλ.'. **3)** ἢ φάβα
 βλλ.2): Κορ. Ἀτ.1,238.
φασατάριον (το) πάμ. σκευὸς παρσκευεῖς
 φάδας βλλ.2).

φαθάίνος-π-ον μτγν. ὁ ἐκ φάθος, ἐκ φά-
 θας παρεκείσασμένος: Ἰ.Αλέξ.Τραλλ.3,201.
φαθατίτζιν (τό) μιν. δημ. ὑποκορ. τοῦ φάθα
 βλ.λ.: Πρῶδρ.2,346 καὶ φαθατίτζιν ἀλεστόν,
 ὀρύνει μὲ τὸ μέλιιν.
φαθεντιανός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐκ Φαθεντίας
 προερχόμενος, ὁ κατὰ τὴν ἐν Φαθεντία τέχνην
 κατοικευσάμενος, ἐπὶ εἰδῶν ἐξ ὀπτής γῆς πρβλ.
 φαγεντιανός.
φαθέττα (ή) δημ. ἡ φάθα βλ.λ.2) κ. 3).
φαθινισμός-ή-όν νεώτ. ὁ συντηρητικὸς με-
 ταρρυθμιστικὸς σσασιολισμός.
φαθινός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀκολουθεῖν τὴν τακτι-
 κὴν τοῦ Ρωμαίου ὑπάτου Κοίντου Φαθίου Μα-
 ξίμου, δδ. γεν. συντηρητικὸς μεταρρυθμιστικὸς
 σσασιολιστής.
φαθισμός (ὶ) νεώτ. ἱατρ. ὄνομασία συνόλου
 παθολογικῶν φαινομένων προερχομένων ἐκ δηλη-
 τηριάσεως διὰ χλωρῶν κυμάτων.
φαθοκτόνος (ὶ) (φάφ) Ἰ.α. ἐὸ περισσότερὸς
 φονεῶν.
φαθορίτα (ή) δημ. κ. **φαθορίτες** (οἱ) παραναθίς
 βλ.λ.3), μπαρμπέτα, μπαρμπέτες.
φαθορισμός (ὶ) (γαλλ.) νεώτ. χαρακτηριστικὸς
 ὑπὲρ εὐνοουμένου ἐν τινι διοικητικῇ σχέσει.
φάθος (τό) (φάφοσι) τὸ φάος βλ.λ. π. Παμφυ-
 λιοίς: Ἰ.ρακλεῖδ. π. Εὐστ.1654,20.
φάθοπος (ὶ) (φάφ) ὁ τύππος, κυτῶν περὶ-
 στερὰς, δδ. εἰδός τῃ ἱέρακος περιστεροκτόνου:
 Ἰ.Αριστ.218,31) ἱέρακος ἀμφὺ ὁ τε φαθοπόπος
 καὶ ὁ σπιζίας, Ἰ.α.
φάθρικα (ή) (λατ.) μιν. ἡ ὀπλοποιεῖα βλ.λ. Ἰ.α.
 Λυδ.Ρωμ.2,40, αὐτ.340.
φαθρισίσι (οἱ) μιν. οἱ δημιουργοὶ ὀπλων,
 ὀπλοποιοί: Ἰ.α.Λυδ.Μην.4,28.
φάθινος (ὶ) (λατ.) ὁ ἀνεμος ζέφυρος, μετα-
 γραφῆ τοῦ λατ. Favonius: Ἰ.α.Λυδ.Μην.4,152.
φαγάδικος-ή-ο δημ. κ. **φαγοῦδικος**, τὸ οὐδ.
φαγοῦδικον, ἰδ. ἐπὶ πρσθ. ὁ ἔχων ροπήν, διαθέ-
 σιν πολυφαγίας, ὁ φαγάς. || εἰδ. συνθῆ. ἐπὶ
 κατοικιδίων ζώων, ὅσον ὑποζυγίων, αἰγῶν, ὀρνί-
 θων, ὁ διὰ τὴν συντήρησιν αὐτοῦ ἔχων ἀνάγκη
 ἢ διαθέσιν πολλῆς τροφῆς. 2) συνεκδ. ἐπὶ ἀτίμη-
 των μηχανῶν ἧται κινουμένων ἀνα καύσεως ἀν-
 θρακος, ὁ ὑπὲρ τὸ σῆψηθος διαπαντὸς εἰς ἀν-
 θρακα, ὁ δι' οὗ τὴν λειτουργίαν ἀπαιτεῖται ὑπερ-
 βολικὴ σχετικῶς ποσότης ἀνθρακος, ἀ. φαγάνα.
φαγάινα (ή) μτγν. ἡ ἀδηφαγία, ἡ μονία τοῦ
 τρώγει, μεγάλη πείνα, ἰδίᾳ ἡ μετὰ τὰς νόσους
 ἀκόρετος πείνα: Ἰ.Αμῶν.142. 2) Ἰ.α. «φαγέθαι-
 να, νόσος, φύμα ἐλκώδες νεμόμενον, ἡ φάουσα.
φαγάνα (ή) δημ. ἡ βυθοκόρος βλ.λ. 2) μτφ. ἡ
 λ. ἐν χρ. ὡς χαρακτηριστικὸν παντός κατανα-
 λιστικῶτος ὑπερβολικῆν ποσότητα οἰουδιόπου
 πράγματος, ὅσον φαγητοῦ, χρημάτων, καυσιμῶν
 ὀλης κ.ἀ. πρβλ. φαγάδικος. || συνεκδ. ἐπὶ ὀξίω-
 μητοῦχων ἢ ὑπαλλήλων ἀσχοκῶτων διοικητικῆν
 ὑπηρεσίαν, ὁ ἀπλητος θωραδικός.
φαγάνθρωπος-ον λεξ. ὁ ἀνθρωποφάγος, ὁ
 τρώγων ἀνθρώπους, ἀνθρωπινας σάρκας: Φῶτ.,
 Σουῖδ. 2) Ἰ.α. «ἀκάθαρτος».
φαγαρρώστια (ή) δημ. εἰρων. ἀσθένεια, ἀρ-
 ρωσία χαρακτηριστικὴ μὲ ὀρεξιν πρὸς τὸ
 τρώγειν, πρὸς φαγητόν, δδ. προσποιητὴ ἀσθένεια:
 παροιμ. φρ. φαγαρρώστια προσανάγκη ἐπὶ
 τῶν προσποιουμένων τὸν ἀσθενῆ.
φαγάς (ὶ) δημ., θηλ. φαγῶ, οὐδ. φαγοῦδικον, ὁ
 πολυφαγός, ἀδηφαγός, λαίμαργος: Κρατίν.Ἰ.Αδῆλ.
 137β, δημ. παροιμ. ἀπ' ἀκριβὸς βλέπει, ἀπὸ φα-
 γῶ δὲ βλέπει (εὐκολώτερον εἶναι νὰ δῶσῃ ὁ
 φαθάργυρος χρήματα παρά ὁ λαίμαργος ἐκ τοῦ
 φαγητοῦ του).

φαγγρι (τό) δημ. ποικιλία τῆς τοῦ ἰχθύος συναγρί-
φαγγριζ δημ. δ. τ. τοῦ φεγγριζῶ, φεγγα-
 ρίζω βλ.λ.2).
φαγγρισμα (τό) δημ. δ. τ. τοῦ φεγγρισμα βλ.λ.
φαγγριστός-ή-ό δημ. δ. τ. τοῦ φεγγριστός βλ.λ.
φαγέθαινα (ή) κ. νεώτ. ἱατρ. ἐλκώδης καὶ δια-
 βρωτικὴ ἐπέξεργασία Πολυδ.4,206 «ἐλκῶσις ἀκρι-
 τῶν ὀσῶν διασπιδούσα ταχεῖα νομή μετὰ φλεγμο-
 νῆς, ἰχώρας δυσώδεις ἀφίεσι καὶ πρὸς θάνατον
 ρέπουσα» || συνεκδ. καρκινοειδῆς πληγῆ,
 καρκινωτικὸν ἔλκος κατατρώγων ἡσάν τὴν περὶ
 αὐτὸ σάρκα, φάγιουσα: Ἰ.πν. Ἄερ.287, Ἰ.Αισχ.ἀπ.246
 φαγέθαινα ἢ μου σαρκὸς ἐσθθίει ποδάς, Εὐρ.ἀπ.
 790, Δημ.798 ὡσπερ οἱ ἱατροί, ὅταν καρκίνον ἢ
 φαγέθαιναν ἢ τῶν ἄλλων ἀνιάτων ἢ κακῶν
 ἴδωιν || νεώτ. διαβρωτικῆς ἐπέξεργασίας ἔλ-
 κος χοιραδικόν, ἀφροδιαιον, καρκινωτικόν κττ.
 2) μιν. νόσος τῶν τῶν μελισσῶν: Columella R.R.
 9,13,10. 3) μτγν. φάγινα βλ.λ. || Γαλ.2,262C.
φαγεθαινικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων χα-
 ρακτῆρα φαγεθαινός, ὁ ὡς φαγέθαινα καταδι-
 θρώσκων: Πλούτ.Ἡθ.1087E, Διοσκ.2,95 φαγε-
 θαινικὸ ἔλκν.
φαγεθαινισμός (ὶ) νεώτ. ἱατρ. κ. φαγεθαινω-
 σις-εως (ή) ἔλκωσις διαβρωτικῆ προχωροῦσα ρα-
 γδαίως εἰς ἔκτασιν καὶ κατατροφήν.
φαγεθαινοῦμαι-όμοι πάσχω ἐκ φαγεθαινῆς
 βλ.λ. || κ. γενικ. πάσχω ἐκ διαβρωτικῶ καρκι-
 νοειδοῦς ἔλκους: Ἰ.πν.125C.
φαγεθαινώδης-ους-ες νεώτ. ὁ φαγεθαινικός.
φαγεθαινωμα-ατος (τό) μιν. ἡ φαγεθαινω-
 σις βλ.λ.: Παλλάδ.Ἰατρ.Πυρ.7.
φαγεθαινωσις-εως (ή) νεώτ. ὁ φαγεθαινισμός.
φαγέειν ἰων. κ. ἐπ. τ. τοῦ φαγεῖν βλ.λ.
φαγεῖν (τό) δημ. δ.γρ. τοῦ φαγιῖν βλ.λ.
φαγεῖν ἀπαρφ. τοῦ ὄσο. β' ἔφαγον, λαμβανο-
 μένου ὄσο. τοῦ ἐσθθίω ἢ τρώγω βλ.λ.ς, ἰων. κ.
 ἐπ. φαγεῖν κ. φαγέμεν, ἐν χρ. κ. ἐπὶ ἀνθρ. κ. ἐπὶ
 κτηνῶν: Ὁδ.Σ 3 ἀζηλῆς φαγέμεν καὶ πιέμεν, αὐτ.
 Ο 378, Ἰ.Αριστ. Ἀχ.78 πλείστα φαγεῖν τε καὶ πιεῖν,
 Πλάτ.Νόμ.831E, αὐτ.Πρωτ.314A. || συχρ. συν-
 τάσσεται μτ. σίτ.: Ἰ.λ.Φ.127, αὐτ.Ω 411) κ. μτ.
 γενικ. Ὁδ.1102, αὐτ.Ο 373, Ἰ.Αισχ.Ἰκ.226, ΠΔΓ.εν.2,
 16. 2) μτφ. καταδιβρώσικον, καταβροχθίζω, κα-
 ταναλίσκω, κατασθάνω: Ὁδ.Β 76, αὐτ.Δ 33 ζει-
 νία πολλά φαγόντες ἄλλων ἀνθρώπων.
φαγεῖον (τό) μιν. κ. φαγιόν κ. φαγιῖν Ἰ.Πρῶδρ.2,
 286) φάγιμα, φαγητόν: Ἀποφθ.Πατ.408B, Κύριλλ.
 Σιουθ. ἐν Βί.Σ.283C.
φαγέμεν ἐπ. κ. ἰων. τ. τοῦ φαγεῖν βλ.λ.
φαγεντιανός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐκ τῆς γαλλικῆς
 πόλεως Φαγιάνος ἢ ἐκ τῆς ἰταλικῆς Φοθέντα Ἰθα-
 βεντία) προερχόμενος, φαθεντιανός ἢ λ. ἐν χρ.
 πρὸς χαρακτηρισμόν ἀγγέλων ἢ ἀ. εἰδῶν ἐξ ὀπτής
 γῆς ἔχόντων στυλινῆν ζεωγραφημένην ἐπιφα-
 νειαν ἢ ἀνάγκησαν ἀρολητωμένην διακόσμησιν:
φαγεντιανὰ πλάκας, -κοινὰ **φαγεντιανὰ** [εἰδῶν
 φερόμενα ὑπὸ τὸ γενικὸν ὄνομα μογιόλικα, -φα-
 γεντιανῆ ἢ φαθεντιανῆ τέχνη (ἢ τῆς κατασκευῆς
 φαγεντιανῶν εἰδῶν).
φαγεντία (ή) δημ. δ. τ. τοῦ φαγιάντα βλ.λ.
φαγέσωρος (ὶ) μτγν. κ. νεώτ., θηλ. φαγεσωρίτις
 -ιδος (ή) Ἰ.Πολυδ.6,42), λαίμαργος, ἀδηφαγός,
 φαγάς: Κωμ. Ἀνώμ.320. 2) νεώτ. δερματολ. μι-
 κρὸν πηγμα ἡλαιοκίμενου μῆγματος, σχηματίζο-
 μενον εἰς τὸν ἐκφορητικὸν πόρον τῶν σημηματο-
 γόνων ἀδένων τοῦ δέρματος, μπιμπίκι.
φαγηλός Ἰ.α. «φάγιλος».
φαγήμα-ατος (τό) μτγν. τροφή, ἔδεσμα, φαγη-
 τόν, φαί: Δημ.τῶν.Σκήψ.π. Ἀθῆν.91D, Ἰ.Επιγρ., Σουῖδ.
φαγήσια (ή) (τά) ἐορτὴ τῆς συνδοσευμένη
 ὑπὸ εὐαχίας: Κλέαρχ.π. Ἀθῆν.7,275B.

φαγησιολόγια (τό) μτν. έαορτή μετά φαγητών και ποτών, φαγοπότι: 'Αθην.7,275B.

φάγησις-εως (ή) μτν. τό τρώγειν άπλήτως, τό καταβροχθίζειν: 'Ιω.Χρυσ.δ,236Α καθαιρεί ίσχύη ή ύδροφοσία και φάγησις σπερμάτων.

φα(γ)ιτό(ν) (τό) μσν., νεώτ., δημ. κ. φα(γ)ει κ. φα(γ)ί ή, ότι τρώγει τις, πάν ό,τ, τρώγεται, τό πορευοσκασμένον προς βρώσιν και ίδία τό μαγειρευμένον έδωσα, τό βρώμα: κρύα- ζεστά - κραταιά-υπατήσια φαγητά || δημ. φρ. άλλο φαί τώρα (ας αλλάξωμεν θέμα, άς έπιληφθώμεν άλλο τυπόσ). || δημ. φρ. πήγε τό φαί στή ράχη μου (άπό δυσαρέσκεια ή άνησυχία δέν εύχαριστήθηκό τό φαγητό μου). 2) τό να τρώγεις, γεύμα ή δεΐπνον: μετά τό φαγητόν έχουν άνάπαυσι ή στρατιώται, - όλο φαί και όπνο πώς να μην παχύνωσ. 3) μσν. δημ. κτ. έπέκτ. ή προς βρώσιν όρεξις: 'Ερωτόκρ.1,1212 έχάθηκν ό όπνοσ της κί εκόπη τό φαγό τόσ.

φαγιάντα (ή) ή Ιταλλ. ή δημ. κ. φαγιάντα είδος ή κομφοτένημα φαγετιανόν. 2) λοιπά, πιστέλλα. **φάγισλο** (τό) άμυδός όταν καταστή φαγάμιασ ή όταν άρχίζη να βόσκηται, γαλαθινόσ, άρνι του γαλάτου: 'Αριστ.ά.π.464.

φαγίν (τό) μσν. δημ. τ. ταύ φαγίν: Πρόδρ.2,286. **φαγκόκτη** (τό) [Ιταλ.] δημ. ό βαρύουλοσ βλλ. **φάγαλοσ** (τό) νεώτ. βοταν. γένος φυτών ποωδών έν τών συνθέτων: φάγαλοσ τό έλληνικόν (τό άσπροθύμαρο, σαρκόκορτο).

φαγόγνησ (τό) μτν. λαιμαργοσ, άδηφάγοσ γέρον, γεροφαγάσ: Παλλάδ.Παια.933D παλιοφάγε, φαγόγνη.

φαγόθεραπειά (ή) νεώτ. Ιατρ. θεραπειά ή γνωμένη δι' ύπερσιτισμόσ.

φαγοκυτταριόσ-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενοσ εις τό φαγοκύτταρο βλλ.

φαγοκυτταρισμόσ (τό) νεώτ. κ. φαγοκυτταρισ-εωσ (ή) κ. φαγοκύττωσις ή ίδιότησ τών φαγοκυττάρων να συλλαμβάνουν και τρώγουν τά εις τών όργανοισόν εισδύοντα μικρόβια.

φαγοκύτταρον (τό) νεώτ. ζών λευκοκύτταρον του όργανοισού κατατρώγον τά εις αυτόν εισδύοντα μικρόβια.

φαγοκυτταρισ-εωσ (ή) νεώτ. ό φαγοκυτταρισμόσ βλλ.

φαγοκύττωσις-εωσ (ή) νεώτ. ή φαγοκυτταρισ-εωσ βλλ.

φάγομαι μτν. μέσ. τ. του φάγω βλλ.

φάγομα πάπ. τρώγω: ούκ άπιστελίσταμεν σε σχολάσαι εις τό φάγομα.

φαγοπότι (τό) δημ. τό να τρώγεις και να οινοποτή συγχρόνωσ. 2) συχν. συνεκτ. εύωχία, ξεφάντωμα.

φαγοπισοτόρα (ή) δημ. κ. φαγοπισοτόρα μεγεθ. του φαγοπότι βλλ.11.

φαγοποτώ-έω νεώτ., άόρ. έφαγοπότησα, τρώγω και πίνω κατά κόρον ή άπολαυστικώσ, εύωχούμαι, ξεφαντώνω.

φάγοσ (τό) μτν. κ. φαγόσ ('Αριστ.δ.474) λαιμαργοσ, άδηφάγοσ, φαγάσ: ΚΑ Μαθβ.11,19, Λοικ.7,34 ίδου άνθρωποσ φάγοσ και οινοποτήσ.

φαγόσι (ή) μτν. δωρ. τ. του φηγοσ: 'Θεοφρ.9,20. **φαγόσι** (τό) 'Επιγρ. δ. προφ. του φακόσ.

φαγού (ή) δημ. θηλ. του φαγάσ βλλ.

φαγοδικοσ-η-ο δημ. ά. φαγάδιοσ βλλ.

φαγουλιανόσ-ή-ό δημ. ό κατάλληλοσ προς βρώσιν, φαγάμοσ: φαγουλιανό σταφύλι Ικτ. άπότ. προς τό κρασσοστάφυλο.

φαγούρα (ή) δημ. κηναμονή, όδαξημόσ, φαγούρα.

φά(γ)ουσα (ή) δημ. ή φαγάδαινα βλλ. έν χρ. κ. έπί άράσ: ώ! πού να βγάλης τή φάουσα ή.

φάγοσ (τό) είδοσ τι ήθύοσ, τό φαγγί: Εβπολ έν 'Αστρατ.δ, Πλάτ.Κωμ, έν Κλεοφάντι 1, 'Αντιφω. Προβ.1, 'Αριστ.Ζ1,8,13,3, αút.19,5, Στράβ.17,2,4 φαγγώριοσ, όν και φάγον καιλούσιν. 2) κρητ. ή ακόνη βλλ.: Συμμίπ. 'Αθην.327F.

φαγγώριοσ (τό) μτν. ό ήθύσ φαγόσ: Στράβ.17,2,4. **φαγύλιον** (τό) μσν. σάκκοσ πλήρησ τροφίμων: Φώτ.636,4.

φάγω μτν. κ. μσν. δημ. τ. ένεσπ., γ' έν. εύκτ. φάγοισ, μέλλ. φάγομαι (Ιλιδάν.3,124), μέσ. φάγομαι (ΠΔ Ρουθ 2,14, ΚΔ 'Ιω.14,15), β' έν. φάγεσαι (αút.17,8), έν συχνοτ. χρ. τό μέσ., τρώγω, έσθίω: ΠΔ Ρουθ.2,14 πρόσελθεσ ώδεσ και φάγεσαι τών άρτων, ΚΔ Λοικ.14,15.

φάγωμα (τό) δημ. ή πράξισ του τρώγω, βρώσις. 2) τό να φαγώνεται τι, φθορά έκ τριβήσ ή διαθροπικήσ ένεργειάσ, διέθρωσις. 3) ιατρ. διαρκείσ λογομαχία ή διενέξεισ μεταξύ διχνοοούντων, γκρίνια, ά. φαγωμάρα.

φαγωμάρα (ή) δημ. ή φαγούρα βλλ. 2) ιατρ. φάγωμα βλλ.2), γκρίνια.

φαγωμόσ (τό) δημ. έρις μεταξύ διχνοοούντων, διενέξεισ διαρκήσ, φάγωμα βλλ.3), φαγωμάρα βλλ.2), γκρίνια.

φάγων-ωνοσ (τό) μτν. λαιμαργοσ, άδηφάγοσ, φαγάσ: Ούάορ.π.Νόω., Vopisc. Aurel.50. 2) Ζωνορ.1791 'φιλατοσ, άπλητοσ, έσπι δεσ Σύρων ή λέξεισ.

φάγων-ωνοσ (τό) 'Ησ. «σιαιών, γνάθοσ».

φάγωνομαι δημ. παθ. τ. του τρώγω βλλ., άόρ. (έφαγώθηκα, μη παρακ. φαγωμένος, φθειρομαι έκ τριβήσ ή άλλησ διαθροπικήσ ένεργειάσ: 2) σακκία σου φαγώθηκε στούσ άγκώνησ. 2) εύρισκομαι εις συσχετίσ διενέξεισ, γκρίνιαζώ, συχν. έν άλληλοπ. χρ.: φαγώνονται όλη τήν ήμέρα. 3) ρηματ. π. φάγωμα, φαγωμόσ, φαγωμάρα.

φάγοσ (τό) ό ήθύσ φάγοσ: 'Ησ. «φαγγώριοσ».

φαγάμοσ (ή-ο-ν) νεώτ. κ. δημ. έκείνοσ, όν δύναται τις να φάγη, βρώομοσ, έδώδιομ. 2) παικτ. ίδ. έπί γυναικών, ό όπωσούν ύποφροτόσ ή ύόμοσ.

φάδαζω 'Ησ. «γνώμπτω».

φάδι (τό) δημ. συγκεκομ. τ. του ύφάδι βλλ.

φάσθοντιάσ-άδοσ (ή) μτν. ποι. ή φασθοντιόσ βλλ.: 'Οπκ.Κυ.1,219.

φασθοντιάσ-ιδοσ (ή) ποι. θηλ. του φάσθων, ή λήμ-πουσα, άκτινοβολούσα: ΑΠ 9,782, ΑΠλ.77.

φάεθω λήμψω, άκτινοβολώ, εύχρηστ. μ. κτ. μητ. φάεθων ώσ έπίθ. του ήλιου: 'Ιλ.Λ 735 εύτε γάρ ήλιου φάεθων ύπερέσχεθε γαιήσ, 'Οδ.Ε 479, αút.Λ 16, 'Ησίοδ.Θ 760, Σοφ. 'Ηκ.824, Εύρ. 'Ηλ.464. 2) ή μητ. άπολ. ώσ ούα. ό ήλιοσ: ΑΠ 5,274, αút. 9,137. 3) όμ. ή ήμέρα: Σοφ.Ατ.930 τού μοι πάνυχα και φάεθον' άνεστίνουεσ'.

4) ώσ κύρ. όνομ. εις τών Ιππων τήσ 'Ηούσ, τών φερόντων τό φάσ εις τούσ άνθρωπόουσ: 'Οδ.Υ 246. 5) υίοσ τήσ 'Ηούσ και του Κεφάλοσ ή του Τιθωνοσ Ικατό τών 'Απολλόδ.3,14,31 άπαχθεισ ύπό τήσ 'Αφροδιτήσ: 'Ησίοδ.Θ 987. 6) υίοσ του 'Ηλιου και τήσ Κλυμένησ περιφημοσ γενόμενοσ έπί τήσ δυσ-τυχήματι, τό όπιον του σενέβησ έν τή φηγοίην τουσ Ιππουσ του 'Ηλιου: 'Ελλ.άν.π.Σχόλ.Πινδ.Ο 7, 135, Εύρ. 'Ιπν.740. 7) ό πλανήτησ Ζεύσ: 'Αριστ. Κόσ.2,9, Κικ.ΝΔ 2,20.

φαι (τό) δημ. δ. τ. του φαγει βλλ.

φαινόσις ή-όν [φοσ] κ. μσν. κ. νεώτ., δωρ. κ. άπτ. φαινόσις ό πλήρησ φωτιάσ, άκτινοβόλοσ, φωτεινόσ, λαμπρόσ: 'Ιλ.Ε 215, αút.Θ 555 ώσ δ' ότ' έν όρανώσ άστρα φαινόσιν άμφι σελήνην φαίνετ' άριπρηνέα, αút.Ν 3, αút.7, 'Οδ.188, Πρόδρ.έν Κορ. 'Ατ.1,311 άστέρα φαινοτάτον, ήδραιωμένην πέ-τραν || νεώτ. ή αιτ. ένικ. του ούδ. έν έπιρρ.

χρ. ἐν φρ. ἡλίου φαινότερον ἐπὶ πράγματος προφανεστέον· πρὸς φῶς φανέρι· || συνη. ἐπὶ ἐστιάθωμένου μετάλλου ἢ ἐπὶ πραγμάτων ἐκ μετάλλου ἢ διὰ μετάλλου κεκοσμημένον· 'Ιλ.Μ151 ὡς τῶν κάμπει χαλκοῖς ἐπὶ στήθεσσι φαινός, αὐτ.Ρ 861, αὐτ.Γ 247, οὐτ.Δ 496, αὐτ.Γ 357, αὐτ.Θ 272, οὐτ.Ν 505, αὐτ.Σ 610 θάρηξ φαινετέρως πυρὸς αὐγῆς, 'Ηοϊοδ.Α 122, αὐτ.142. || κτ. ἐπέκτ. κ. ἐπὶ δ. πραγμάτων· 'Ιλ.Κ 500 ἐπεὶ οὐ μάλιστα φαινήν ποικίλου ἐκ δίφφραο νοήσασθαι χερσὶν ἐλέσθαι, 'Οδ.Ζ 19. || κ. ἐν ἀνσφ. πρὸς λαμπρὰ χρώματα· 'Ιλ.Ζ 219 Οἰνεὺς μὲν ζωστήρα δίδου φαίνικι φαινήν, αὐτ.Ε 315, αὐτ.Κ 156. || κ. ἐπὶ γυναικοῖς: ΑΠ 5,228. 2) ὁ λάμπων, στίλβων, στυλινός: αὐτ.Ξ 176 χερσὶ πλοκάμους ἐπελεξε φαινεύς· 3) λαμπρός· δθ. ἐπὶ φωνῆς, εὐκρινῆς, εὐχῆς: Πίνδ.Π 4,283 ὀρραίνει μὲν κακὰν γλῶσσαν φαινεύς ὀπός· 4) γεν. λαμπρός, ξεχώρος: αὐτ.Ν 7,51 φαινεύσας ἀρεταίς ὀδὸν κυρίαν λάγων σκοθεύ· 5) νεώτ. ὁ διασαφῶν ἀπορίαν τινά, ὁ ὑποδεικνύων διέξοδον εἰς δυσχερῆ περιστασίαν: φαεινὴ ἰδέα.

φαινοῖτης-πτος (ἡ) νεώτ. τὸ νὰ εἶναι τι φαινοῦν, λαμπρότης, φωτεινότης.

φαινεῖω ποι. τ. τοῦ φαίνω, φωτίζω, φέγω, λάμπω, παρέχω φῶς· 'Οδ.Γ 2 ἡέλιος δ' ἀνόρουσε· Ἴν' ἀθανάτοισι φαινοῖ, αὐτ.Μ 383, οὐτ.385, αὐτ.Σ 308 λαμπήρας τρεῖς ἴσταναι ἐν μεγάροισιν ὄφρα φαινοῖεν, 'Ηοϊοδ. 'Εργ.526, Θέογν.372 ἠὼς ἐπιχθονίοισι φαίνει· || μτ. δογ. παρέχω φῶς διὰ τὸν οἶον· 'Οδ.Σ 343 λαμπήρας φαίνων, κ. ποθ.: 'Απολλ.Ρ 2,42. 2) μτν. μτθ. φέρω εἰς φῶς· Νικ. Θηρ.390 ὀπὸθ' ἔρπετά γαῖα φαίνει· 3) κ. μτφ.: 'Ορφ.ἀπ.2 παλαιός δὲ λόγος περὶ τοῦδε φαίνει.

φαινεός-ον δ. τ. τοῦ φαινεός βλ.λ.: 'Αν. 'Οξ.2, 232,30

φαινεός-ῆ-όν δ. τ. τοῦ φαινεός βλ.λ.: Πίνδ.Π 4, 283, αὐτ.Ν 7,51.

φαισεμβροτός-ον ποι. ὁ τοῦς βροτούς φωτίζων, ὁ φέρων φῶς εἰς τοὺς θνητούς· 'Ιλ.Ω 785 ὅτε δὴ δεκάτῃ ἐφάνη φαισεμβροτός ἠῶς, 'Οδ.Κ 138, αὐτ.191, 'Ηοϊοδ.Θ 958, ἔφρ. 'Ηρακλ.750 θεοῦ φαισεμβροτός αὐγῆ, 'Υμν. 'Απόλλ.77,1 φαισεμβροτον ἡμῶν ἀγαυάσα 'Ἡὼς λαμπροφάης, 'Ελλ. Ἐπιγρ.μμ.798.

φαισεφορία (ἡ) μτν. ποι., ἰων. -ἴη τὸ φέρειν, τὸ κομίζειν φῶς, τὸ φωτίζειν: Κολλ. 'Αρτ.11 οὐδ' αἰτέω μέγα τόξον· ἄλλα φαισεφορίην τε καὶ ἐς γόνυ μέχρι χιτῶνα ζώννουσθαι λιγνυτάν.

φαισεφόρος-ον (φῶς, φέρω) ποι. ὁ φέρων ἢ παρέχων φῶς, φωτίζων· Σουίθ. ἐφωτοφόροι, φωτός πορευτικοί: Αἰσχ. 'Αγ.489, Ἐυρ.Κύκλ.462, αὐτ. 'Ελ.629 ἐν μακρῇ φαγλί φαισεφόρῳ ἴητοι μετὰ μακρῶν χρόνων, Καλλ. 'Αρτ.204, 'Ελλ. 'Επιγρ.μμ.798, Γρηγ.Ναζ.2,41,547 ὅσοι φαισεφόριο ἀντίδασαντας, Δαμσοκ.1,2826C λαμπρά καὶ φαισεφόρος ἡμέρα· 2) 'Ἡσ. ἐδ γνωσιφωτίζων, Σουίθ. ἐδ γνώσσει φωτίζων.

φαισεφορούσα σελήνη (ἡ) 'Ἐπιγρ. ἡ φῶς φέρουσα, ἡ καταγάρζουσα διὰ φωτός σελήνη.

φαιζάλη (ἡ) 'Ἡσ. ἐπάθος σωματικόν, ὃ γίνεται τοῖς 'Ερυθρῶν θάλασσαν πλέουσαι.

φαιζάνι (τὸ) δημ. κ. φαιζάνι ὁ φαισανός βλ.λ.

φάζμα-ατος (τὸ) 'Ἐπιγρ. δ. γραφ. τοῦ φάσμα βλ.λ.: 'Ἐπιγρ. Οἰνοκόων Λυκίας.

φαιητό (τὸ) μων. δημ. τ. τοῦ φαητόν βλ.λ.: 'Ερωδωκρ.1,1212 π' ἀφῆνυσε πολλοὶ νὰ τὰ γκριόσσι, αὐτ.1359, αὐτ.3,26, αὐτ.3,27, αὐτ.1760 πότε καὶ λίγο φαιητό στασιό τῷ γιοματίξ.

φάθρι βπ' ἐν. προστ. τῷ ρ. φημί βλ.λ.

φαιί (τὸ) δημ. δ. τ. τοῦ φαγί βλ.λ.

φαιακικός-ῆ-άν μων. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Φαίακας, ὁ τῶν Φαϊακῶν: Εὐάτ. 'Οδ.1521,28, αὐτ.1610,17, αὐτ.1733,63, αὐτ.1734,39.

φαιάνθραξ σκος (ἰ) νεώτ. ὁ λιγνίτης βλ.λ.

φαιίβ-ὀ-κλεκ (τὸ) (ἀγγλ.) δημ. ἀκλ. ἀπογευματινὴ φιλικὴ συγκέντρωσις μετὰ τελοποισίος.

φαιδριμῆ-εντος-εσσα-εν ἐπ. σπάν. τ. τοῦ φαίδριμος βλ.λ.: 'Ιλ.Ν 686 Λοκροὶ καὶ Φθῖοι καὶ φαιδριμῆεντες 'Ἐπειοί.

φαιδριός(-η)-όν ποι. (ἡ) λ. εὐρηται π. τραγ. μ. ἐν ἐπικ. φρ.: Αἰσχ.ἀπ.128, Σοφ.ἀπ.403, 'Αριστ.φ.Βάτρ. 992) ὁ λαμπρός, στυλινός, λαμπρῶν, ἀποστῖλθων, ἐπὶ μελῶν τοῦ σώματος τοῦ ἀνθρώπου ἰδίᾳ ἐν ἀνσφ. πρὸς τὴν κοινήν χρ. τοῦ ἐλίου π. τοῖς ἀρχαίοις εἰς ἀλοιφῆν αὐτοῦ· 'Ιλ.Ζ 27 καὶ μὲν τῶν ὑπέλευσε μίνος καὶ φαίριμα γαῖα, 'Οδ.Λ 128, 'Ησιόδ.Θ 492, Πίνδ.Ο 1,41, αὐτ.Ν 1,68, αὐτ.Π 4,18. || κ. ἐπὶ ἴππων: αὐτ.Ο 6,14. 2) ἐπὶ ἡρώων, ὁ περιφανής, ὁ ἐνδοξός· 'Ιλ.1434 ἐπὶ μὲν δὲ νάστον γε μετὰ φρεσὶ φαίριμ' Ἀχιλλεῦ, Βάλλεαι· 2) 'Ἡσ. ἐδ κατὰ ψυχὴν ἰσχυρός, ἐπίσημος, σπουδαίος.

φαιδρα (ἡ) μτν. τὸ φυτόν Ἰππουρις βλ.λ.3: Διοσκ.4,46 [δ.γρ.1.

φαιδριεῖων-ονος-ον (εἰς) μτν. ποι. ὁ λαμπρῶς ἐνδεδυμένος: 'Αγαθ.159C ἀστικοὶ τε καὶ φαιδριεῖμονες.

φαιδριόσμοσις-ον μων. ὁ λαμπρῶς κεκοσμημένος: Μεθόδ.287 ἀνασσα φαιδριόσμοσις.

φαιδριόκυκλος-ον μων. ὁ ἔχων λάμπουσα, ἴσταν λαμπρὸν κύκλον: Τζέτζ.Χιλ.1,13,276 ἡ πληροστέλης φαιδριόκυκλος σελήνη.

φαιδριόμορφος-ον μτν. ὁ ἔχων φαιδρῶν μορφήν: Ἐπιφάν.2,285Α κεφαλή φαιδριόμορφος.

φαιδρῶνους-ος-ουν-ων ποι. ὁ φαιδρῶν, καθαρῶν, ἐναοργῆ νοῦν ἔχων, δθ. ὁ εὐθυμῶς: Αἰσχ. 'Αγ.1229 οἶα γλῶσσαι μισπητῆς κυνός λέξεσα καὶ κτεῖναισα φαιδρῶνους.

φαιδρῶνοις-ἄν μτν. ὁ ποιῶν τινα φαιδρῶν, λαμπρῶν, στυλινῶν, ἐπὶ ἐλάϊου: Εὐα.Εὐαγγ. 'Αν.173Β τὸ τῶν ἐπαλειφαιμένων φαιδρῶνοιων.

φαιδρῶνρεπῶς ἐπίρρ. μτν. μετὰ φαιδρῶν ἐξωτερικῶς, μετὰ τῆς προσαγκούσης φαιδρότητος: Αθανάσ.2,422.

φαιδρῶνροσηπός-ον μων. ὁ ἔχων φαιδρῶν, χαριῶν πρόσωπον: ΚΜανασσα.Χρον.816 γυναικὶ φαιδρῶνροσηπῶ.

φαιδρός-ά-όν (ἡ) φάω κ. μων. κ. νεώτ. ὁ φωτεινός, ὁ λάμπων, ὁ στίλβων: Πίνδ.ἀπ.228 φαιδρῶν φάος 'Ασυχίας, Αἰσχ.Εὐμ.926 φαιδρῶν ἄλιου σέλας, αὐτ. 'Αγ.298, Κρατίν. 'Αδῆλ. 'Αλεξ.ἐν Κύκω Ι' || κ. ἐπὶ ὕδατος: Ἄντιπ.Σιδ.ΑΠ 7,218 Ααῖθ' ἔγωγ· || Πειρήνης Λευκῶν φαιδρῶντερον λιθάδων || ἐπὶ τοῦ ὕδατος: Πολυδ.9,20. 2) κ. νεώτ. μτφ. ὁ ἀκτινοβολῶν ἐξ ἡραός, λαμπρός ἐξ αὐτῆς, εὐθυμῶς, ἀνοιχτοκαρδός, κτ. ἀντίθ. πρὸς τὰ συνηθῆ, καταπῆς: Σδλ.4,13, Αἰσχ. 'Αγ.520 φαιδρῶσι· ὄμμασι δέξεσθαι· βασιλέα, αὐτ.Χο 565, Σοφ. 'Ηλ. 1310, αὐτ.1279, Ἐυρ.Μήδ.1043 ὄμμα φαιδρῶν εὐς εἶδον τέκτων, 'Αριστ.Ἐορ.156. 3) ὁ ἔχων εὐθυμον τὸ πρόσωπον, εὐθυμῶς, γελαστός, χαροῦνόμενος: Σοφ ἀπ.704, 'Αριστ.φ.Ἰπν.550 φαιδρῶς ἀδμνοντι μετώπῳ, Ξεν.ΚΠ 3,3,59, αὐτ. 'Απολ.27 ὄμμασι καὶ σχήμασι καὶ βαδίσμασι φαιδρῶς, αὐτ. Κυν.4,2. || ἡ αἰτ. πληθ. τοῦ οὐδ. φαιδρά ἐν ἐπίρρ. χρ. μετὰ τῶν ἰσχυρῶν μειδίαμα: Σοφ.ΟΚ 319. || φαιδρῶς ἐπὶ τῶν πλήρης ἡραός διὰ τὴν: Δημ. 332. 4) νεώτ. ἰσχυρός, χαριώδης, γελαστός, εὐθυμῶς, εὐτράπελος, ἀστείος: φαιδρῶ ἱστορία· 5) ὄμ. καταχρ. ὁ προκαλὼν φαιδρότητα, γελῶν: φαιδρῶν πρόσωπον - ὕποκειμένον.

φαιδρότης-πτος (ἡ) κ. μων. κ. νεώτ. τὸ νὰ εἶναι τις φαιδρός, λαμπρότης, ἀκτινοβολία: Πολυδ.3,

97, αὐτ.4,32, αὐτ.6,199 **φαιδρότης ὀφθαλμῶν** || κ. μτφ. : Γολη.Νύσσ.2,816B ἐν τῇ πορῶσῃ φαιδρότητι, αὐτ.850A κληθεὶς εἰς φαιδρότητα γάμου. 2) μτφ. εὐθύμια, εὐθυμῶς διάθεσις, χαρὰ : Ἰσακρ. Ἀντιδ.141, Πλούτ. Ἠθ.595D τοῦ παιδὸς τὴν φαιδρότητα καὶ τὸ ἀδέξυ πρὸς τὸν κινδύνον, Νικηφρ. Ἀντιοχ. ἐν Βί.Συμ.Στυλ. ASS Μαΐου 5,316Γ διὰ τοῦ προσώπου τὴν ἔνδοξον φαιδρότητα παραδεικνύσθαι. 3) νεώτ. συνεκδ. κ. ἡ φράσις ἢ ἡ πράξις ἡ προκαλοῦσα φαιδρότητα, γελῶτα.

φαιδρούμαι-όμαι καθίσταμαι, γίνομαι φαιδρός, λάμπω ἐκ χαρᾶς : Ξεν.ΚΠ 2,2,16 ὁ Κύρος ἰδὼν αὐτὸν φαιδρωθέντα.

φαιδρυνθῆριον (τὸ) νεώτ. φυγαγωγικὸν μέσον, δι' οὗ φαιδρύνεται τις : || κτ. πλθθ. φαιδρυντήρια ἀνεπισημασμένα ἐν στενῷ κύκλῳ ἑναρξίς ζωγραφικῆς ἢ γλυπτικῆς ἐκθέσεως.

φαιδρυνθῆς (τὸ) μτγν. ὁ φαιδρύνων, λαμπρύνων, καθαρῖζων : Πολυδ.7,37. 2) **φαιδρύνεται** (οἱ) οἱ ἀπόγονοι τοῦ Φειδίου, οἱ ὅποιοι εἶχον τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ ἐν Ἡλίδι ἀγάλματος τοῦ Διὸς : Παισα. 5,14,5 καὶ ἀπόγονοι τοῦ Φειδίου, καθόμινοι δὲ φαιδρύνται, γέρας παρὰ Ἥλειων εὐληφότες τοῦ Διὸς τὸ ἀγάλμα ἀπὸ τῶν προσιανόντων καθάρειν· οὗτοι θύουσι ἐναυθῶτα πρὶν ἢ λαμπρύνειν τὸ ἀγάλμα ἀρχαγόται : Ἐπιγρ., AB 318.

φαιδρυντικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἱκανὸς νὰ φαιδρῶν, ὁ προξενὼν ἢ προκαλὼν φαιδρότητα : Βασ.1,2,8D τὸ φῶς τῆ ἑαυτοῦ φύσει λαμπρὸν ἐστι καὶ φαιδρυντικόν.

φαιδρυντρία (ἡ) ποι.θηλ. τοῦ φαιδρυνθῆς βλλ.1), ἡ καθαρῖζουσα πλύουσα, πλύντρια, πλύστρα : Αἰσχ.Χο.748 παῖδες σαργάνων φαιδρυντρία.

φαιδρύνω (φαιδρός) κ. μων. κ. νεώτ., ἄφρ. ἐ-φαιδρυνα, νεθ. ἄφρ. -ύνθην, καθάραινα, καθαρῖζω, πλύνω, λαμπρύνω, καθιστῶ, κάμνω τὴ λάμπω· πρβλ. Πολυδ.7,40 «καὶ τὸ φαιδρύνειν δὲ καὶ ἀποθνήσκω, καὶ διαπλύνειν τῷ πλύνειν προσήκει» : Αἰσχ. Ἀγ.1109 τὸν ὁμοδύμιον νόσιν λουστράσι φαιδρύνουσα, Εὐρ. Ἐλ.678 θεαὶ μορφᾶν ἐφαιδρύνουν ἰδῶσαν μορφῆν λαμπρᾶν, ἔξωρᾶσαν, Καλλ.Δια 32, Ἀπολλ.Ρ.3,1043, αὐτ.4,671, ΑΠ 5,228, Αἰλ.Ζ1 3,21' || ὄμ. κ. τὸ μέσ. : Ἠσιόδ. Ἐργ.751. 2) κ. νεώτ. μτφ. καθιστῶ τίποι φαιδρῶν, λαρούω, χαροποιῶ, εὐφροίνω, προξενῶ χαρὰν : Αἰσχ. Ἀγ.1120 οὐ μὲ φαιδρύνει λόγος· κ. παθ. πληροῦμαι χαρᾶς : Ξεν. ΚΠ 5,5,37 εὐθύς ἠσθησαν καὶ φαιδρύνθησαν, Καλλιστρ.90), Πολυδ.7,199 φαιδρύνεσθαι τῷ ὀφθαλμῷ, Πάπ. || ὄμ. κ. μέσ. : Πλάτ. Νόμ.718B φαιδρύνεσθαι τὸν ἑαυτοῦ βίον. 3) νεώτ. προκαλὼ φαιδρότητα, θυμηδίαν.

φαιδρυσμα-ατος (τὸ) μτγν. κόσμος, στολή, κόσμημα, στολισμός : Κλήμ. Ἀλ.291 ὅταν ἕ κεκοσμημένη ἡ ψυχὴ ὄγλυ πνεύματι καὶ τοῖς ἐκ τούτου ἐμπνευσμένη φαιδρῶσασιν ἰδ.γρ. φαιδρῶμασιν.

φαιδρῶπις-όν ποι. ὁ λάμπων ἢ χαροποιὸν βλέμω ἔχων, δθ. ἐπὶ τοῦ λεοντιδεῶς Αἰσχ. Ἀγ.725 φαιδρῶπις ποτὶ χεῖρα σαίνων τε γαστρὸς ἀνάγκαι, Εὐρ. Ὀρ.894.

φαιδρός ἑπίρρ. κ. μων. κ. νεώτ., μων. κ. ὑπερθ. φαιδρότατος Ἰ. Ἀμφιλόχ 99), μέτρον φαιδρότητας, μετὰ χαρᾶς, εὐθύμιας : Ξεν.ΚΠ 4,6,6 καὶ ὡς πρόσθεν φαιδρῶς βιοτεύων ἴδων δάκρυα, Νικηφρ. Ἀντιοχ Βί.Συμ.Στυλ. ASS Μαΐου 5,352Α προσηγορὰ μάλα φαιδρῶς, Παλλ.ἀδ. ἐν Βί. Ἰω.Χρυστ.97,5.

φαιδρυνθῆς (τὸ) Ἐπιγρ. ὁ φαιδρύνων : Ἐπιγρ. Ἀθῶνων φαιδρυνθῆ τῶν θεῶν, φαιδρυνθῆν . . Διὸς ἐκ Πείσης φαιδρυνθῆ Διὸς, Ὀλυμπίου.

φαίκανον Ἡσ. ἐπήγανον.

φαίκα-άδος (ἡ) μτγν. εἶδος τὴ λευκὴν ἑλαφρὸν ὑποδημάτων τῶν Ἀθηναίων γυμνασάρχων βλλ.1) καὶ τῶν Αἰγυπτίων ἱερῶν : Μυρίν.ΑΠ 6,254.

φαικάσιον (τὸ) μτγν. ὑποκορ. τοῦ φαίκα βλλ. : Ἐρατοσθ.Π.Πολυδ.7,90 πέλαμα πατιρραπτεσκον ἑλαφροφ φαίκασιον, Ἀππ.Ἐμφ.Πολ.5,11, Πλούτ. Ἀντων.33 μετὰ τῶν γυμνασάρχων ἐν ἱματίῳ καὶ φαίκασιον προίει, Κλήμ. Ἀλ.240 βλαύταις ἡ φαίκασιον χροστῶν. 2) Ἡσ. «ὑπόδηματος εἶδος γεωργικῶς».

φαίκα (ἡ) (λατ.ι μτγν. ἢ τρῶξ βλλ. : Γολ.13,355. **φαίκα**-ή-όν Ἡσ. ἑλαφρός, ἱματός, κούρος, λαμπρός : || φαίκαξ αὐτ. ἑλαμπρῶς. 2) ὁ ἀκμάζων : Σοφ.π.Σουῖδ.

φαιλόνη (ἡ) πάπ. ὁ φαιλόνης βλλ.

φαιλόνη(ον) Ἐπιγρ., Πάπ., μων., νεώτ. κ. δημ. κ. φελάνιον κ. φελάνιον ἢ φαινόλιον διακριτικὸν ἄμφω τῶν προεθιτέρων, ἐν εἰδει κωμοειδούς ἀνευ χειρῶν μανθίου, πλήρους ὀπισθεν καὶ βραχείος ἐμπρός, ὄπερ φοροῦσι οἱ εἰρεὶ τῆς δροβοδόξου ἑκκλησίας ἐν ταῖς ἱερουργίαις : Ἰω.Ψ Χρυσ 12,777C, ΚΠορφ. Ἐκθ.374.

φαιλόνη(ον) (τὸ) πάπ. δ.γρ. τοῦ φαιλόνην.

φαίμη αἰολ. τ. τοῦ φημί βλλ. : Σαφ.ἀπ.32, αὐτ.66, Ἄλκαϊ.ἀπ.65.

φαιναζίνη (ἡ) νεώτ. χημ. ὀργανικὴ ἔνωσις ἀποτελοῦσα τὴν πρώτην ὕλην μεγάλῃς σειρᾶς συνθετικῶν χρωμάτων τῶν δόξινωμάτων.

φαιναξ-ακος (ἡ) (φαινῶ) ἐπίθ. τῆς σελήνης : Καίσαρ.Διάλ.1,100,604 πάλιν δὲ μετὰ τὴν λήξην γεννᾶται ἡ φαιναξ, αὐτ.3,130,638 δύο ἡλίους καὶ δύο φαινακας.

φαιναστέην (ἡ) νεώτ. κ. φαινακτεῖνη φαρμακευτικὴ τις σκευασία ἀντινευραλγικὴ καὶ ἀντιπυρετικὴ.

φαινᾶται ἡλει. τ. τοῦ φαίνεται γ' ἐν ὑποτ. τοῦ φαινῶμαι βλλ. : Ἐπιγρ.

φαινόλαιον (τὸ) νεώτ. χημ. ἡ φαινόλη βλλ.

φαινοῖον δξῶ (τὸ) νεώτ. ἡ φαινόλη βλλ.

φαινοῖου-ός (ον) πάπ. δ. τ. τοῦ φαινοῖου βλλ.

φαινοῖου-ος (ον) νεώτ. ὁ περιέχων φαινοῖον δξῶ.

φαινοῖδα μτγν. εἶδος τὴ κβιδιάς μετὰ σφαιρῶν, ἄρραστῶν. Σχόλ.Πλάτ.358 «φαινοῖδα δὲ (παιδιά) ἐστίν ὄταν ἑτέρω τῶν σφαιρῶν προεκινῶντες ἐτέρω αὐτῆν ἐπιπέμνωσιν : Πολυδ.9,105 ἢ δὲ φαινοῖδα ἐπρίται ἢ ἀπὸ τοῦ Φαινοῖδου τοῦ πρώτου κέρυοντος ἢ ἀπὸ τοῦ φαινακτείν, Ἀθῆν.1,4F, Σχόλ.Κλήμ. Ἀλ.283,39· πρβλ. φανίς.

φαινοῖς-ίδος (ἡ) σχόλ. λακων. ἢ ἀνεμώνης βλλ. : Σχόλ.Θεοδρ.592 «Σωσθίδης δὲ τὰς ἀνεμώνας παρὰ Λάκωνι φαίνοῖς καλεῖσθαι φησι».

φαινοῖκοσταλλός (τὸ) νεώτ. ὁ ἐντὸς τῶν ἐκρηγνυμένων πετρωμάτων ἀπαντῶν ἀσαφῆς κρυστάλλος.

φαινόλας (τὸ) δωρ. τ. τοῦ φαινόλης βλλ.

φαινόλη (ἡ) νεώτ. χημ. αὐτοσπῆκόν τοῦ βαρέος ἐλαίου τῆς λιθανθρακοποίησης, ἐν χρ. ὡς ἀπολυμαντικόν, ὁ. φαινοῖον δξῶ.

φαινόλης (τὸ), δωρ. -ας κ. φαιλόνη (ἡ) εἶδος ἐπιπέλωτος μετὰ κορδύλης, φερόμενον ὑπερῶνα τοῦ χιτῶνος ἐν καιρῷ βροχῆς ἢ κοκοκαίριας, κατεσκευασμένον ἐξ ὑψάμασιον χονδρῶν, ἐνίοτε δὲ ἐκ δορᾶς ζώου, ἐπιναυφόριον, μανθῶας : Ριβθ.Π. Πολυδ.7,61, Ἀθῆν.3,97E, Ἀρτεμίδ. Ὀνειρ.2,3,ΚΑΤιμ.2,4,13 τὸν φαινόλην, ὃν ἀπέλειπον ἐν Τρωάδι παρὰ Κἄνρηφ ἐργόμενος φέρε, Πάπ.

φαινόλιον (τὸ) Ἐπιγρ., Πάπ., μων. κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ φαινόλης βλλ., φαιλόνην.

φαινόλις (ἡ) (φαινῶ) ποι., αἰολ. φαινολίς Ἰσαφρ. 95(68)), ἡ φῶς φέρουσα, φωσφορός : Ἰγν.Δήμ.51 ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτη ἡ ἐπήλυτος φαινόλις ἦν, Εἰ 174,44, Σχόλ.Εὐρ. Ὀρ.1252, Ἀν. ὈΞ.2,444,16.

φαινολογία (ἡ) νεώτ. βιολ. ἡ ἔρευνα ἢ μελέτη τῆς ἐξαρτήσεως πολλῶν βιολογικῶν φαινομένων τῶν φωτῶν ἐκ τῶν μετεωρολογικῶν συνθηκῶν καὶ ἰδία ἐκ τῆς θερμοκρασίας.

φαινολοθική (ή) γλωσσ. ἡ θέσις, τὸ μέρος ἐνθα φυλάσσονται αἱ φαινόμενα, ἱματιοφυλάκιον. **φαινομαι** κ. νεώτ. κ. δημ. μιν. κ. παθ. τοῦ φαινών. **φαινομενικός-ή-όν** νεώτ. ὁ κατά τὸ φαινόμενον μόνον ὑφιστάμενος, ὁ πρὸς τὸ θεαθῆναι γινόμενος, ὁ μὴ ἔχων πραγματικὴν ὑπόστασιν, ἀπατηλός : **φαινομενικὴ φίλια** - ἀπάθεια, - **φαινομενικός θάνατος** (ἢ νεκροφάνεισι) || ἐπίρρ. - ὤς. **φαινομενικότης-ης** (ἢ) νεώτ. τὸ νὰ εἶναι τι φαινομενικόν.

φαινομενοκρατία (ἢ) (ἰδιον. ὄρ. ρηνοπομεναίσις) φιλοσ. ἡ θεωρία καθ' ἣν αἱ γνώσεις ἀς ἔχουν ἐκ τῶν αἰσθήσεων καὶ ἐκ τῆς διὰ μαθητέως ἐμπειρίας δὲν ἀφορῶσιν εἰς αὐτὰ τὰ πράγματα, ἀλλὰ εἰς τὰ ἐκ τούτων προκαλούμενα φαινόμενα καὶ διὰ κ. ὤς ταῦτα ἐμφανίζονται εἰς τὰ αἰσθητήρια καὶ τὴν νόησιν ἡμῶν ἴσως εἰς τὴν συνείδησιν ἢ ἀ. ἐπινοεῖ εἰς τὰς ψυχοφαινομενικὰς ἰδιότητας ἡμῶν. Κατὰ τὸν Κάντ, κύριον θεωριολόγον τῆς φαινομενοκρατίας, τὰ αἰσθητὰ εἶναι μόνον φαινόμενα, ὅπως δὲ ἄγνωστα εἰς ἡμᾶς ἀπομένουσι τὰ πράγματα ἐξ ὧν τὰ φαινόμενα προκύπτουσι. Ὁύτεως αἱ περὶ χρόνου καὶ τόπου ἀντιλήψεις ἡμῶν εἶναι οὐχί καθ' ἑαυτὰς ἀληθεῖς, ἀλλ' ὑποστασιᾶ διὰ τὴν ἀνθρωπίνην αἰσθῆσιν καὶ νόησιν. Ἡ φαινομενοκρατία, ἀντίθετος πρὸς τὰς φιλοσοφ. θεωρίας τὰς διασελιόμεσας εἰς ὄντα καὶ εἰς φαινόμενα (ἐξέτες ἢ ρηνοπομεναίσις), ὑποτιπιδωδὲς ἐλλήγει εἰς τὴν ἰνδουικὴν θεοσοφίαν καὶ εἰς τινὰς ἀρχ. ἑλληνικὰς φιλοσοφικὰς θεωρίας, ἰδ. τὴν πυρραῖονεον, ἀλλὰ συστηματικῶς διετυπώθη κατὰ τοὺς νεώτ. χρόνους, ἀσκήσασσα σημαντικὴν ἐπίδρασιν ἐπὶ θεωρητικῶν ἐπιστημονικῶν ἀναζητήσεων.

φαινομενολογία (ἢ) νεώτ. ἡ συστηματικὴ κατ' ἐπιστήμην περιγραφή, μελέτη, ἐξακριβώσις καὶ αἰτιολογία τῶν φαινομένων. 2) φιλοσ., ὄνομα τῆς θεωρίας καθ' ἣν διὰ τὴν φιλοσοφικὴν ἐποπτείαν παντὸς φαινομένου δέον πρότερον νὰ διερευνηθῆται καὶ καθοριζῆται ἡ ἐννοία αὐτοῦ καὶ συναφῶς ἡ οὐσία ταύτης καὶ τὰ βασικὰ γνωρισματὰ τῆς. εἰδ. ἐν τῷ φαινομένῳ τῆς γνώσεως ἡ ἐννοία αὐτοῦ δεῖκνυται περιέχουσα τῆρα κατ' οὐσίαν στοιχεῖα αἰ τὸ ὑποκείμενον, ἡρατὴ συνείδησιν, β) τὴν εἰκόνα (ἐξωτερικὴν φάρασσαν) τοῦ διὰ λογικῆς περιγραφομένης, καὶ γ) τὸ ἀντικείμενον, διερευνόμενον ὑπὸ τῆς ὄντολογικῆς ἐπιστήμης. Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν στοιχείων τούτων, ἀνεπαρκῶν καθ' ἑαυτὰ, διὰ τοῦ συνδυασμοῦ καὶ τῆς συνθέσεως αὐτῶν ἡ γνωσιολογία δέον νὰ χωρῆ εἰς τὴν φιλοσοφικὴν ἐποπτείαν τοῦ φαινομένου. Ὁὗτω διὰ τῆς γνωσιολογίας ἡ θεωρία τῆς φαινομενολογίας ἐπιδικῶκε τὴν διεκρινίαν τοῦ ὅλου ὄντολογικοῦ ζητήματος καὶ διατυπῶνει ἐν τούτῳ ὑπόθεσιν καθ' ἣν ὁ κόσμος δὲν γινώσκωμεν ἐπιταὶ οὐχὶ τὴν ὄντως ὄν, ἀλλὰ παράστασις ἐν τῇ συνείδησει ἡμῶν ὑπάρχουσα ἐπὶ τοσοῦτον σταθερὰ καὶ ἀμετάβλητος, ἐφ' ὅσον τὰ ἀποτελοῦντα τὴν συνείδησιν στοιχεῖα δὲν ἀλλοαυτῶνται. 3) φιλοσ. φαινομενολογία τῶν πνεύματων δρος τῆς Ἑγελειανθῆς φιλοσοφίας ἐμφανίτων τὴν πραγματικὴν περιγραφὴς τῆς ἐξελιζομένης τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος ἀπὸ τῆς ἀφετηρίας τῆς κατ' αἰσθῆσιν ἀντιλήψεως μέχρι τῆς κατὰ λογικὴν ἀφάιρσιν διαμορφουμένης ἀπολύτου γνώσεως.

φαινομενολογικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος ἢ ἰδιᾶζων εἰς τὴν φαινομενολογίαν βλ.λ) κ. 2) : φαινομενολογικὴ θεωρία - **δοξασία**, **φαινομένον(α)** (ἢ) ἰὲκ μτχ. τοῦ φαινομαι) κ. μιν. νεώτ. κ. δημ. πᾶν ὅ, τι φαίνεται, ὑποπίπτει εἰς τὰς αἰσθησὶς ἡμῶν, δθ. πᾶν τὸ ἐμφανές, κατά- ὄντων : Ἀριστλ. Οὐρ.3,4,β, αὐτ.Μεταφ.11,9,1 τῶν φαινομένων θεϊότατον. 2) ἐν τῇ ἀρχ. φιλοσο-

φία, φαινόμενα καλοῦνται τὰ ὄντα καὶ τὰ ἀλήθη : αὐτ.3,5, αὐτ.Ψυχ.1,2,8, ΖΜ.1,1,8. 3) ἐν τῇ ἀστρονομίᾳ, πᾶσα μεταβολὴ συμβαίνουσα εἰς τὸ σύστημα τῶν κόσμων ἢ τὸν οὐράνιον κύκλον καὶ γινόμενη ἀντιληπτὴ ὑπὸ τῶν αἰσθητηρίων μας, δθ. κτ. πληθ. τὰ φαινόμενα τίλος ἐργου τοῦ Εὐδόξου, ὅπερ μετέφραξεν εἰς στίχους ὁ Ἄριστος : Ἰνπαρχ. τοῦ Ἀράτ.κ.Εὐδόξ.Φαιν.Ἐξήγ.98. 4) νεώτ. κ. δημ. φου. πᾶσα μεταβολὴ συμβαίνουσα εἰς τὸν ὕλικόν κόσμον καὶ γινόμενη ἀντιληπτὴ εἴτε ὑπὸ τῶν αἰσθητηρίων, εἴτε δι' εἰδικῶν ὄργάνων : ἡ βροχὴ εἶναι μεταωρολογικόν φαινόμενον. 5) ὄμ. πᾶν γονόν τὸ ὑπὸ σωματικοῦ ἢ ψυχικοῦ βίου ἀνθρώπων καὶ ζῶων : ἡ βούλησις εἶναι ψυχικόν φαινόμενον. 6) πᾶν ὅ, τι φαίνεται εἰς τὸν νοῦν, κτ. ἀντίθ. πρὸς τὸ πράγματι ὑπάρχον : Πλάτ.Πολ. 506B ναί, ἐφη, φαινόμενα, οὐ μέντοι ὄντα, αὐτ. 517B, Ἀριστλ.Τοπ.1,1,3, αὐτ. ἩΝηκ.3,4. 7) νεώτ. κ. δημ. πᾶν ὅ, τι εἶναι ἀσύνθετον ἢ ἔκτακτον : αὐτὸ τὰ παιδί εἶναι φαινόμενον εὐφύτας - ἀταξίας - πανηρίας. 8) νεώτ. φιλοσ. τὸ ὑποκείμενον τῆς ἐμπειρίας, κτ. ἀντίθ. πρὸς τὸ νοούμενον ἢ τὸ πράγμα καθ' αὐτό.

φαινομένος ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τὸ φαινόμενον, μὴ ἀληθῶς : Πρῶκλ. Ἀλλ.1,73 (=243).

φαινομενίς-ιδος (ἢ) κ. νεώτ. μτγν. κ. φανόμενις [Πολυδ.2,187] γυνὴ φέρουσα ἀνοικτὸν εἰς τὰ πλάγια χιτῶνα, ὥστε νὰ φαίνωνται ὀ μνηροὶ αὐτῆς αὐτ.7,55 ἐκ τῆς κῶας πλέξης παρέφωνον τοὺς μνηροὺς μάλιστα αἱ Σπαρτιάτιδες, ὅς διὰ τοῦτο φαινομηρίδας ὠνόμαζον : ἴβυκ 57. 2) νεώτ. ὁ ὡς ἄνω ἀνοικτὸς χιτῶν ἢ ἀνοικτὴ ἐσθῆς.

φαινοπούς - ὄδος (ἢ) ἡ Θεοδωσ.Καν.12 ελευκόπους. 2) Σουῖδ. κλαμυρόπους.

φαινοπροσωπῶ-έω μτγν. δεῖκνυ τὸ πρῶσόν μου δημοσίᾳ, δὲν φοβοῦμαι τὸ μάτια τοῦ κόσμου, ἡτοῦ παρουσιάζωμαι ὀσραλέως πρὸ τοῦ λαοῦ : Κικ. Ἀττ.14,22,2.

φαινοουκλον ἰδί τὸ μάραθον : ΕΓουδ. ἐν λ. μάραθον.

φαινοούλης ἰδί πάπ. ὁ πρῶφ. τοῦ φαινόλης βλ.λ.

φαινοφ-ονος (ἢ) ἡ ἰῶψ) μτγν. ποι. ὁ φαινεῖν ἔχων ὄφιν, φαινεῖνος : Μαν.4,239 ἡνίκ' ἄν. . ὀφθῆ. . Φαινῶν κατ' αἰθέρα φαινοῖσι ὀδμῶμ.

φαινών κ. μιν. νεώτ. κ. δημ. μ. τὸ μέσ. φαινομαι, ἐπ. φαινώβ βλ.λ., μέλλ. φανῶν [Εὐρ.Βάκχ.528 ἄνα, Ἀριστφ. Ἰνπ.300], εὐκτ. φανῶην [ζοφ.Αἰ.313], μτγν. μέλλ. φανῶσθαι Ἰ'Αρχιμ.Ψομ.33], ὀδρ. ἐφῶνα [Ἡρ. 1,95], ὀδρ. ἐφῶνα [Πινδ.14]3,4, Αἰλ.Π.12,33, ΚΔ Λουκ.1,79], μτγν. ὀδρ. β' ἐφῶνον, ἐπ. ὀδρ. β' ἐν πρῶφ. φανέσκω, πορακ. πέφῶνα [Δειν.92,4 ἀπο, αὐτ.97,9, αὐτ.37], ὀμτθ. πορακ. πέφῶνα, ὀδρ. γ' πληθ. πέφῶνται [Σωφ.φρ.75 ἐκ-], ὕπερα. ἐπέφῶναι [Δάλω Κ 46,10], μέσ. μέλλ. φανουῖμαι Ἰ'Οδ.Μ 230], ἰων. φανέσθαι Ἰ'Ηρ.3,35] εὐκτ. β' πληθ. φανοῖσθε [Ἰαυ.176,12], ὀδρ. α' ἐφῶνῶμεν [ζοφ.Φιλ. 944], παθ. ἰων. παρατ. γ' ἐν. φανέσμετο Ἰ'Οδ.Ν 194], παθ. μέλλ. φανήσθαι Ἰ'Ηρ.8,108], ἐπ. μέλλ. φανήσσομαι Ἰ'Λ.Ρ 155], παθ. ὀδρ. α' ἐφῶνῶμεν, Αἰσχ. Περσ.264, Σοφ.ΟΤ 525, Ξεν.Ἑλλ.6,4,11, Ἄνμ.1325], ἐπ. ἐφῶνῶμεν, γ' πληθ. φανῶμεν Ἰ'Α. Δ 200, αὐτ.Ρ 650], ὀδρ. β' ἐφῶνῶμεν, δημ. (ἐ)φῶνῶκα, ἐπ. γ' πληθ. φάνεν Ἰ'Οδ.Σ 68], ἐπ. ὀδρ. φανείη Ἰ'Λ.Τ 375], ἐπ. ἀπαρφ. φανημεῖν ἰαυτ.Β 240], πορακ. πέφῶσμαι [ζοφ.ΟΚ 1543], ἐπ. ἐφῶνῶμαι Ἰ'Ἰλ.Β 122, αὐτ.Π 207, Πινδ.Π 5,153, Αἰσχ. Ἀγ.374] κ. πέφῶται [Σωφ.487,5], ἀπαρφ. πεφῶσθαι Ἰ'Πλάτ.Ἑὐθ.294Α], μτχ. πεφῶσμένους [Θέογν.227], γ' πληθ. ὕπερα. ἐπέφῶται Ἰ'Ησίοδ. Α 166], φέρω εἰς φῶς, καθιστῶ τὸ φανερόν, κάμνω νὰ φανῆ, φανερώω, ἐπὶ φυσικῆς ἐν. : Ἰλ.Β 324 ἡμῖν μὲν τὰδ' ἐφῆνε τέρας μέγα μητρία Ζεὺς, αὐτ.353, Ἰ'Οδ.Γ 173 ἡτέρομν δὲ θεῶν φῶνα

τέρας, Πινδ.Ν.5,10, αὐτ.32 φαίνοισα πρόσωπον ἀλάθεια, Ἦρ.2,132, Σοφ.Φιλ.297 ἔφην' ἄφαντον φῶς, Εὐρ.Ἡλ.565 || κ. παθ. ἔργουμ εἰς φῶς, καθίσταμαι, γίνομαι ὁρατός: Ἰλ.β.546 ἕκασθεν θέ τ φαίνεται ἀσθή, Ὀδ.Σ.67 φάνεν δέ οἱ εὐρέες ὄμοι, - ἡ φαινόμενη πλευρά τοῦ δροῦς, - ἀπό τό σπῆτι μου φαίνεται τό δικό σας" || ἴδ. ἐπὶ πυρός, γίνομαι ὁρατός ὡς ἐκ τῆς λάμψέως μου: Ἰλ.θ.561 πυρά φαίνεται Ἰλιόθι πρό' || κ. ἐπὶ τῆς ἐμφανίσεως ἡ ἐπιτολῆς τῶν οὐρανῶν σωμάτων: αὐτ.556 ἄστρα φαεινῆν ἀμφί σελήην φαίνετ' ἀριπρεπέα' || κ. ἐπὶ τῆς πρώτης ἐμφανίσεως τῆς ἑώ: αὐτ.Α.477 ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη βοδοδάκτυλος Ἠώς, Ὀδ.β.Β1 || ἄμ' ἦοτ φαινόμενον τὴν αὐγήν, κατὰ τὰ χροάματα: Ἰλ.ι.618, Ὀδ.δ.407' || πάπ. κ. νεώτ. κ. δημ. καθίσταμαι φανερός, φανερόνομαι: ἡ αἰτία τῆς κλοπῆς ἐφάνη, - ἴνα φανῇ τό γεγονός, - ὅπως μὲν αὐτὸς φανῇ, - τό δικαίον, εἰμθα βέβαιον ἰθὶ θά φανῇ ἀργά ἢ γρηγορά' 2) δεικνύω ἀποκαλύπτω τι, κίνωμι τὴν διὰ τῆς ἀποκαλύψεως φανερόν, παρουσιάζω, ἀποκαλύπτω: Ὀδ.Σ.67 φάσει μηρούς, αὐτ.74 ἐκ ρακίωσ ὁ γέρον ἐπιγουνίδα φαίνει' || κ. μιν. κ. παθ. δι' ἀπογυμνώσεως γίνομαι ὁρατός, πορουσιάζομαι, ἐμφανίζομαι: Ἰλ.ο.275 ἐφάνη λῖς εἰς δόδον, Πόδρ.2,556 καί φαινοταί και οἱ σάρκεις μου καί ὁμοιάζω νυκτοκλέπτης" || κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ προσ: Σοφ.ΟΚ.77 αὐτοῦ μὲν, σίπερ κἀφάνης, αὐτ.Φιλ.1746, Ξεν.Αν.ι.10,16 ἐθαύμαζον ὅτι οὐδσομοῦ Κύρος φαίνοτο, - ἔχει κείρῳ νά φανῇ ἀπό δ'ω, - δέν φαίνεται τώρα τελευταία' || φρ. φανήναι δόδον βραγυλ. ἔκφρ. ὀντί ἔλθειν δόδον ὡστε φανῆναι: Σοφ.Ἡλ.1274' || ὅμ. κ. κέλευθον φανεῖς: αὐτ.Αι.878 3) ὅμ.τό παθ. ἐμφανίζομαι, ἐπιφαίνομαι: Ἰλ.β.122 τέλοσ οὐνην τὴν πέφνται, αὐτ.Η.104, αὐτ.Π.207, Ὀδ.Φ.106, Σοφ. Ἀντ.100 ἀκτις δαλίω, τό κάλλιστον ἐπιπαύλω φανέν ἠθάβω τῶν προτέρων φῶς, ἐφάνθησ ποτ', αὐτ.ΟΤ.474, αὐτ.848, αὐτ.Τρ.1 4) ὅμ. ἐκδηλοῦμαι: Ὀδ.δ.361 οὐδέ ποτ' οὐδον νησιοντες φαίνονθ' ἄλκισές" || δημ. ἐκδηλοῦμαι, παρέχω σαφεῖς ἐνδείξεις, προμηνύομαι: ἡ καλῆ μέρα ἀπό τό πρωτ' φαίνεται' 5) ὅμ. τό παθ. πορουσιάζομαι, ἔργουμ, γίνομαι, γεννῶμαι: Σοφ.ΟΚ.974 φανεῖς δύστηνος, αὐτ.Αι.1020 δοσλῶσ ἀντ' ἔλευθέρου φανεῖς, Ξεν.Αν.7,28 ἐκ βασιλευς ἰδιώτην φανήναι: 6) φανερόνω, δεικνύω, καταδεικνύω, ἀποκαλύπτω: Σοφ.ΟΤ.1299 τὰ δ' αὐτίκ' ἐς τό φῶς φανεῖ κακὰ ἐκόντα κούκ' ἄκοντα, αὐτ.Αντ.1078 φανεῖ κωκύματα ἰοί θρηνοί θά φανερόσωσ τὴν ἄλθειαν, αὐτ.853, Εὐρ.ΙΤ.899, Ἀντιφ.129,13 τὸν μῆρον τῶν χρόνω ἀποδοθέντες φήναι, Ξεν.Αν.4,3,13 εὐχεσθαι τοῖς φήναισι θεοῖς τὰ τὴ ἀνερίστα καί τὸν πᾶρον" || κ. μτ. κατηγοροῦμεν: Σοφ.Αι.1362 ἡμῶς σὺ δειλιόσ φανεῖς' 7) παρουσιάζω, ἐπιδεικνύω, παρέχω, δίδω: Ὀδ.Ι.12 Ἐλένη δέ θεοι γόνον οὐδέτ' ἔφαινον, αὐτ.Ο.26, Αἰσχ.ἀπ.305,4 ὄσο μορφὰς φαίνεν' 8) ἐπιδεικνύω, καταδεικνύω, ἀποδεικνύω, φέρω εἰς φῶς, ἐκθέτω, λέγω: Ἰλ.Σ.295 ἡκπέτι ταῖσ νοήματα φαν' ἐνὶ δῆμω, Ὀδ.Θ.237, αὐτ.Υ.309, Ἡσίοδ.Θ.689, Πινδ.ι.4(3)20, Ἦρ.3,36 ὁ μὲν δὲ εὐνοῖαν φαίνωσ συνθεοῦλευε οἱ ταῖτα, αὐτ.127, Αἰσχ.Χο.326 9) ποιῶ τὴ φανερόν, καθίστώ, κίνωμ σαφές, ἐνοργές, σαφηνίζω, ἐρμηνεύω, ἀναλύω, ἐξηγῶ: Ἦρ.1,116 ὀτῶ δὴ ἔφαινε τὸν ἔδνα λόγον, αὐτ.117, αὐτ.95 10) ἐπὶ ἤχου, κίνωμι τὴ φανερόν ἐκ τό οὐς. τὴν ἀκοήν, κίνωμι τὸ ἤχησ κισθοραῶς, εὐκρινῶς: Ὀδ.Θ.496, Αἰσχ.Εὐρ.569 σάλιγγ' ὀπέρωνον ἠγρμα φαίνωσ στρατῶ' 11) καταγγέλλω, καταμηνύω, προδίδω, καταδίδω: Ἀριστοφ.Ἀχ.300 φανῶ σε τοῖς πρυτάνεσι, αὐτ.824,

Δημ.1324' || καταγγέλλω τι ὡς παράνομον: αὐτ.542 εἰ . . ἀπέδοτο φήνας κινύονα Ξερσίωμ, αὐτ.Β19' || τὰ φανθέντα πράγματα περὶ τῶν ὀλοῦν ἐγένετο καταγγέλια ὡς παρὰ τὸν νόμον ἡ λαθρεμπορικῶς εἰσαχθέντων: Δημ.1323 ἔνοχον εἶναι Θεοκρίνην τὸ φήνοντα Μίκωνο Χολλεῖδην μὴ ἐπ'εξελέθη 12) ὄπολ. παρέχω, δίδω ὡς φιλοφροσύνη: Ξεν.ΚΠ.1,2,14 φαίνοισι μὲν οἱ φύλαρχοι ἕκαστοι καί τῶν ἄλλων ὁ βούλομενος' 13) κ. νεώτ. κ. δημ. τό παθ. μτ. ἀπαρφ. εἶμαι κατὰ τὸ φαινόμενον, παρέχω τὴν ἐντύπωσιν, νομίζομαι, θεωροῦμαι δι . . : Ὀδ.Ο.25 θρωῶμ ἤτις τοῖ ἀρίστη φαίνεται εἶναι, αὐτ.Ξ.355 οὐ γάρ σφιν ἐφαίνετο κέρδιον εἶναι, Ἦρ.7,137 τοῦτό μοι θειότατον φαίνεσθαι γενέσθαι, Αἰσχ.Πρ.317, Ἀριστοφ.Νεφ.403 εὐ λέγειν φαίνει' || τό ἀπαρφ. τοῖτα συχν. παραλείπεται: Ἰλ.Ε.864, αὐτ.194 ὄμ καί πρόσθεν ἀρίστη φαίνετο βουλή, Ὀδ.Ξ.106 ὅστις φαίνεται ἀρίστος, αὐτ.Σ.137, Πλάτ.Πολ.368D ἔρμαιον ἄν ἐφάνη" || π. Ἦρ. κ. ἀπ. συντάσσειται κ. μτ. πρ.χ. ἀλλ' αὐχὶ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐνν. φαίνεσθαι μτ. ἀπαρφ. δηλοῖ γνῶμην ὅτι πράγμα τὸ φαίνεται νά εἶναι, ἐνώ φαίνεσθαι μτ. μτ. δηλοῖ γεγονός, ὅτι δηλ. πράγμα τὸ φανερώς εἶναι οἶον λέγεται, π.χ. φαίνεται εἶναι φαίνεται νά εἶναι, ἀλλὰ φαίνεται ὡν φανερώς εἶναι: Ἦρ.1,32 εἰ μὲν ὄμ μέγα πλουτεῖαν φαίνεαι ἰμοῖ δίδεις τὴν ἐντύπωσιν ἡ δὲ εἶσαι πλοῦσιος, αὐτ.7,173 εὐνοῶσ φαίνετο ἑὼν ἰθι ἦτο φανερώσ εὐνοῖα, Θουκ.1,2 φαίνεται ὁ νόμος ἡμῶς βλάπτων, Πλάτ.Σοφ.235D φαίνομαι δύο καθορθῶν εἶδη" || συχν. παραλείπεται ἡ μτ.χ.: Πινδ.Π.5,154 πέφνται ἀρματῆλατας σοφός ἰών, Αἰσχ.Ἀγ.1632 ἡμερώτερος φανεῖ, Εὐρ.Βάκχ.925 τί φαίνομαι; Θουκ.1,8 Κάρως ἐφάνησιν ἰόντες" || ὅθ. τὸ φαίνεσθαι ἀντικεῖται τῷ εἶναι: Εὐρ.ἀπ. π. Ἀριστοφ.Ἀχ.441 εἶναι μὲν ὅσπερ εἶμι, φαίνεσθαι δέ μὴ, Ξεν.Ἀπομν.1,7,3 στρατηγός . . μὴ ὡν φαίνεσθαι" || νεώτ. κ. δημ. μτ. προτ. εἰσαγομμένη διὰ τοῦ νά: δέν θέλω νά φαίνωμαι μόνον ἀλλὰ καί νά εἶμαι δίκαιος' || ὅμ. κ. ὄπολ. φαίνεται εὐκόλον - δύσκολον - ὀρθόν - δίκαιον 14) ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ φαινόμεναι κεῖται ὅτε μὲν ἐξ ἀντικειμένου ἐπὶ τῶν πραγμάτων ὄσα εἶναι ἐμφανῆ εἰς τὰς αἰσθήσεις, ὅτε δέ ἐξ ὑποκειμένου ἐπὶ τῶν πραγμάτων, ὄσα φαίνονται εἰς τὸν νοῦν ὡς ὄντα τοιαῦτα ἡ τοιαῦτά τινα: Ἀριστοφ.Οὐρ.4,59, αὐτ.Ζ.1,2,6, αὐτ.ΗΝικ.1,7,11, ἈΠρ.1,1,7' || ἡ δεύτερα αὐτῆσ σημ. διακρίνεται ἀπό τοῦ δοκῶ, δοξάζω: αὐτ.Ψυ.2,3,15 τὸ φαίνεσθαι ἔστι τό δοξάζειν ὀπερ αἰσθάνεσται' 15) μτγν. μτ. ὄσο. προσ. κ. ὀπαρφ. νομίζω, θεωρῶ καλόν, ὀλογοῦν: Διον.Ἀλ. Πρωμ.2,14, αὐτ.4,85' || αὐτό φανέν αὐτοδῆλωσ: Ἀριστοφ.Πολη.3,5,4' || κ. δνευ ἀπαρφ.: Πλάτ. ὡς καί σοι φανίσεται, αὐτ.ἐφάνη αὐτῶ, αὐτ. ἐφάνη σὺν μοι' || σπανέν τὴ αὐτῆσ σχεδόν σημ. πρὸς τὴν τοῦ δοκῶ μτ. τοῦ ὄπολου κ. συνεκφέρεται ἡ συνάπεται: Εὐρ.Ἰνπ.1071 εἰ δὴ κακός τὸ φαίνεσθαι δοκῶ τέ σοι, Θουκ.1,122 δοκοῖμεν . . ἄν χεῖροσ φαίνεσθαι, Ξεν.Ἀπομν.2,1,22' || μιν. νεώτ. κ. δημ. ἄπροσ. μτ. γενικ. τῆς προσ. ἄντων. νομίζω, θεωρῶ ὀρθόν, καλόν: Ἐρωτικόρ.2,128 ποῦ φαίνετό σ' ὄχ' τό δευτρώ τῶν εἴχασι κομμένο, αὐτ.4,1701, αὐτ.5,571 ὥρας σέ σκοσιετὴν φλακί τὸ φαίνετο σὺς ἐῖναι, - μοῦ φαίνεται οἱ ἀργήσαμε, - δέν σοῦ φαίνεται ὅτι εἶναι ὄρα νά φύγωμε, - ἔσοι σοῦ φαίνεται ἰνομίσεις ὅτι οὕτως ἔχει τό πράγμα, ἐνώ δέν ἔχει οὕτως, ἀπατόσαι' || ὅμ. ὡς ἰθὶ ὄπωρ' φαίνεται ἰκατὰ τὰ φαινόμενα, πισθάνω: ἡ φῶς φαίνεται, θά καλοκαίρεψη πολὺ σύντομα" || συχν. ἐν τοῖς διαλογόσ τοῦ Πλάτ. εὐρίσκειται ἐν ἀποκρίσει, ὀπότε ἀποδοτέον διό τοῦ ναι, μάλιστα: αὐτ.Πρωτ.322Ε φαίνεται σο

ταῦτα; - φαίνεται, αὐτ. Πολ.333C, αὐτ.324D, Ξεν. Ἄπομν.4,2,20 (τοῦτο) φάκι εἶναι; - φαίνομαι' 16) νεώτ. κ. δημ. φαίνεται εἰκάζεται : φαίνεται ὅτι θά βρέξῃ - ὅτι θά χούμε πάλεμο' 17) πορέ-
 χω φώς, φωτίζω π, φέρω πρό αὐτοῦ φώς, φύγω. - Ὅδ.Τ.25, αὐτ.Η102 φαίνοντες νύκτας. - δαιτυμόνες' || κ. ἐπὶ τοῦ ἡλίου, τῆς οὐράνης κττ.: Ἀριστ.Φεφ.58δ οὐ φαίνειν ἐφασκεν ὕμιν, Πλάτ.Τιμ.39β, Θεόδωρ.2,11 ἀλλά, σελέαν φαίνε καλόν' || κ. ἐπὶ τῶν Διοσκοῦρων: Εὐρ.Ἡκλ.1234' || κ. ἐπὶ τοῦ ἔπαρος ὡς ὄντος λαμπροῦ, ὡς λαμπρό-
 τος : Αἰσχ.ἀπ.305,4 ἥρι μὲν φαίνοντι' 18) τὸ οὐδ. τῆς μτχ. ἔνεσσι. φαινόμενον ἰδοί ὡς αὔα. βλλ.' 19) ρηματ. π. φάσμα, φάσις.

φαίνω|2) μον. δημ. συγκεκομμ. τ. τοῦ ὑφαίνω ἢ βλλ.: Πρόδρ.1,362 κἀπα μου, ἄνταν σ' ἔθηκεν ἢ βλάχ' αὐ σὲ φάνη.

φαίνω-οντος|1) ὁ λάμπων, ὁ φωτίζων, ὄνομα πλανήτου, τοῦ ἵου Κρόνου ἄνομαζομένου: Ἀριστλ. Κάσ.2,9, Κιμ.ΝΔ.2,20.

φαίνωσις-ιδος|ἡ) ιττ. ποι. ἰδιότ.υ. θηλ. τοῦ φαίνω φ βλλ.: Μαν.2,177 ἆν... Κρόνου... ὀστήρ φαίνωσιδα τάξις ἐπιλαχρ.

φαί-ο' α' αυθ. πολλῶν λ. προσθῆτον εἰς τὴν ἔνν. τοῦ β' συνθετικοῦ τὴν ἔνν. τοῦ φαιού, ὅλον φαιο- κίτριμος, φαιόλευκος, φαιοξανθός.

φαιομελιτῆς-ιδος|ἡ) νεώτ. ἱατρ. ἡ τεφρο- μελιτῆς βλλ.

φαιορρητινή|ἡ) νεώτ. ρητινώδης κόνης ἔξαγα- μένη ἐκ τοῦ ρήου.

φαιός-άν-ο' κ. μον. κ. νεώτ. ἴδιε ἐπὶ τοῦ χρώ- ματος τοῦ λευαιοῦς ἢ τοῦ λευκόφωτος ἢ τοῦ ἀνόφωτος τῆς ἑσπέρας, ὁ ἔχων χρομῆν μεταξὺ λευικοῦ καὶ μέλανος, σκοτεινοῦχρους, τεφροχρους, σταχτερός, ἀμαυρός, μουιντός, ακούρος, δδ. κ. ἐπὶ παντῶς χρώματος γενομένου ἐκ μείξεως μέλα- νος καὶ λευικοῦ Πλάτ.Τιμ.68κ «φαιόν Ἰγνιτητα» λευικὸς τε καὶ μέλανος (κράσει), Φωτ. «φαιόν» χρώμα σύνθετον ἐκ μέλανος καὶ λευικοῦ: Ἁλεξ. Κυπρ.1 ὁσε δούρό μοι λευικοῦς μὲν ὀκτώ, τῶν δὲ φαιῶν τῶν Ἰσους, Πολύδ.30,4,5, Ἐπιγρ. Πάπ.: || κ. ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ μέλας καὶ πρὸς τὸ λευκός ὡς τὸ ἀλυπος πρὸς τὸ λυπηρόν καὶ πρὸς τὸ πδός, ἐπὶ ἔνν. ἀπλῶς ἀρνητικῆς: Πλάτ.Πολ. 585Α πρὸς μέλαν φαιόν ἀποσκοποῦντες' 2) νεώτ. τεφρός, σταχτός, γκριζός: φαιά μαλλιά' 3) δημ. ἄνατομ. φαιά οὐσία ἢ περιφερικὴ φλοιοῦδης σπι- θῶς τοῦ ἐγκεφάλου ἢ ἡ κεντρικὴ μοῖρα τοῦ νω- τιστοῦ μυελοῦ' 4) μτφ. ἐπὶ ἤχου ἢ τῆς φωνῆς, βαθύς, συμφῶς: Ἀριστλ.Ἀκουστ.27, Σέξτ.Ἐπιμ. Μαθ.6,4(1364) οὐ ξῆνον ἔ' ὡσπερ φαιῶν τινα καὶ μέλαιναν καὶ λευκὴν φωνὴν ἀπὸ τῶν πρὸς τὴν ὄρασην ἀσθητῶν κεκλήκαμεν, Πολυδ.2,117.

φαιότης-πτος|ἡ) ἡ ἰδιότης τοῦ φαιού βλλ.: Ἀριστλ.Φυτ.2,9,5.

φαιορρός-όν ἰσάρά) μτν. ποι. ὁ ἔχων φαιόν, σταχτερὴν οὐράν: Λυκόφρ.334 Μαίρας δταν φαιορρόν ἀλλάξῃς δορῆν ἰση, ἐκ τοῦ φάσις, ὁπότε λάμνησρος).

φαιορφυτινή|ἡ) νεώτ. βοταν. χλωροφυλλῆ, ἢ ἀφη- ρεθὴ τὸ μαγνησίον τῆ ἐπιδράσει ὀξάλικοῦ ὀξέος. φαιοχιταίνω-ωνος|ὶ) κ. νεώτ. ὁ φέρων φαιόν, τεφροχρουν χιτῶνα: Αἰσχ.Χο.1049 φαιοχιτῶνες καὶ πεπλεκτανημέναι πυκνοὶ δράκουσι.

φαιριδω' Ἡσ. κφαριρζώ. Λάκωνες, Βοιωτοίς.

φαιρωτῆρ-ῆρος|ὶ) Ἡσ. κφαιρωτῆρ, Λάκωνες' σκύτος.

φαισι αιολ. τ. τοῦ φαισι γ' πλθ. ὅρ. ἔνεσσι. τοῦ φ. φημ βλλ.: Σαπφ.ἀπ.56.

φάκα|ἡ) (τουρκ.) δημ. μουσαγίς βλλ.' || φρ. πίσσικε στῆ φάκα συνελήθη ἐπ' αὐτοφώρῳ ἢ ἀπεκαλύθη πονηρευόμενός τι.

φάκας|ὶ) μτν. ὁ φέρων φακούς, φακοειδῆ στίγματα, φακίδες, δδ παρωνύμιον ακωνιτικόν τοῦ Διοσκορίδου: Σουῖδ. ἐνλ. «Διοσκορίδης ὁ ἱατρός φάκας ἐπεκλήθη διὰ τοῦς ἐπὶ τῆς ὀφθαλμοῦ φακούς.»

φάκα|ἡ) ἄουναίρ. τ. τοῦ φακ βλλ.

φάκα(λ)α|ὶ) δημ. τ. τοῦ φάκελος βλλ.

φάκα(λ)ασιότιον|ὶ) νεώτ. τὸ ἐργοστάσιον κατασκευῆς φακέλων.

φάκα(λ)ασιόπια|ἡ) νεώτ. ἡ τέχνη καὶ ἡ βιο- μηχανία κατασκευῆς φακέλων.

φάκα(λ)ασιόσι|ὶ) νεώτ. ὁ ἐργάτης ὁ κατα- σκευάζων φακέλους.

φάκα(λ)αλος κ. μον. νεώτ. κ. δημ. κ. φά- κελ(λ)αλ(λ)οίν|ὶ) δέσμη, δεσμίς, δεμάτι : Ἡρ.4,6,2 φρυγάνων φάκελοι συννεύεται δσον τε ἐπὶ σταθίους τρεῖς, αὐτ.67, Εὐρ.Κύκλ.242, Ὅσοι κ.77 φοροῦντες ὀλης φακέλους, Ἀριστλ.Μεταφ.4,6,11, Πλούτ.Φαθ.6, Αἰλ.Ζ1,6,1, αὐτ.10,10 φάκελοι ρά- βδων μεγάλου, ἴωσ.Α1,7,4 φακέλους ὀλης ἔξηρας περιβαλῶν τῷ χωρίῳ, πῦρ ἐνῆκε' 2) Σουῖδ. ἐν λ. «τὸ τῆς κεφαλῆς ὑφόρημα, ὁ καὶ φακιόλιον λέ- γεται» 3) νεώτ. κ. δημ. τὸ ἐκ χάρτου ἐν οχί- ρματι θύλακος περιθώλου ἐπιστολῶν ἢ ἐγγράφων, πλικός: 4) δημ. σύνολον ἐγγράφων ἀναφερομέ- νων εἰς ὠρισμένην τιὰ ὑπόθεσιν: ἀπωλεσθη ὁ φάκελος τῶν ἀνακρίσεων' 5) δημ. ταχυδρο- μικός φακέλος τὸ σύνολον τῶν ἐκ τινος ταχυ- δρομείου πρὸς ἄλλο ἀποστελλομένων ἀντικειμένων.

φάκα(λ)αῶ μαν. κ. νεώτ., δημ. φακαλιάνων ἐγκλειω ἐπιστολῆν ἢ ἐγγράφων ἐντὸς φακέλου: Νικ.Χων.Χρον.197C τὴν ἱστορίαν εἰς τὸ πολυστι- χον ἐφακέλασαν.

φάκα(λ)αῶθης-ους-ες νεώτ. βοταν. ἐπὶ ριζῶν, ὁ ἔχων ρ, ἡμα φακέλου βλλ.1).

φάκα(λ)ιώνων δημ. τ. τοῦ φακέλλω βλλ.

φάκελος|ὶ) ὄρθογρ. τοῦ φακέλλω βλλ.

φάκελῶ ὄν ὄρθογρ. τοῦ φακέλλω ὄν βλλ.

φάκεος-ἔως|ὶ) σπάν. τ. τοῦ φακῆ βλλ.: Εὐφρ. π. Ἄθην.11,503Α ἐπὰν δὲ καλῆσθ φάκα τὴν φυ- κτηρίαν. φάκα τὴν φακὴν τί δει ποιεῖν;

φάκεφα|ὶ) πάπ. βεβρασμένοι φακῶι.

φάκεφός-ῆ ἄν πάπ. ὁ βράζων φακούς, φάκας.

φάκη|ἡ) ἱσραεῖα κ. μον., νεώτ. κ. δημ. φυτὸν ἐκ τῶν χερσοβίω ὡς καὶ ἁκαρπὸς αὐτοῦ, δδ. ἔδεσμα ἐκ φακῶν, φακίδα: Εὐφρ.π. Ἄθην.11,503 \ ἐπὰν δὲ καλῆσθ... φάκα τὴν φακὴν, τί δει ποιεῖν; Ἀριστφ.Σφ.β11 καὶ πῦρ γε τσιτὶ καὶ προσέστηκεν φακῆ, ἐάν ροφωῖν δέη τι, Διογ.Λ 6,37' || νεώτ. φρ. ἀντὶ πινακίου φακῆς ἀντὶ μη- δαρμῆς ἀμοιβαστῆς' || δημ. παλληκάρι τῆς φακῆς εἶρων ἐπὶ βρασυδεῖλων' 2) δημ. φακῆ τοῦ νε- ροῦ τὸ φυτὸν λέμνα, ἄ. φοροφάκ.

φάκα(λ)οσι|ὶ) πάπ. δ. τ. τοῦ φοκεφός βλλ.

φάκα(λ)ιον|ὶ) πάπ. δ. τ. τοῦ φακιόλιον βλλ.

φάκα(λ)ιον|ὶ) Ἐπιγρ. κ. πάπ. δ.τ. τοῦ φακιόλιον.

φάκιδια|ἡ) δημ. ἐφηλίδς βλλ.

φάκιδιάρης|ὶ) δημ., θηλ. -α ὁ ἔχων ἐφηλίδας, φακίδες.

φάκις|ἡ) λατ.) μον. ἡ ὀφθις: ἴω.Λυδ.Ρωμ.1,32.

φάκινος|ὶ) πάπ. ὁ ἔμπορος φακῶν.

φάκινος-η-ον ὁ ἐκ φακῶν πεποιημένος: Σώφ. π. Ἄθην.4,158D φακινον ἄρτων ἐσθθειν.

φάκιδ(λ)ιον|ὶ) ἰοτ.) κ. -αῖον μτν., μον., νεώτ. κ. δημ., πάπ. φακιάλιον εἶδος τὶ κεφαλοδέσμου ἐκ λεπτοῦ τουληπανιοῦ ἐγγρωμῶν ἢ οὐ, συνήθως χρησημοποιούμενον ὑπὸ γυναικῶν: Ἐκωδ.285,5 (ἐκδ. Ferg.), Σχόλ.Ἀριστφ.Πλ.729' || ἐκμύειον, χειρῶνακτρον, πετσάτ' ἴω.Λυδ. Ἀρχ.1,30 φακιάλιον.

φακιόλοσι|ὶ) μαν. ὁ φάκελος βλλ.: Διον. Ἁλ.Ρωμ.7,11.

φάκιον ἰδοί ἀρέφημα φακῶν ἐν χρήσει ὡς Ια- τρικόν: Ἰπν.474,19.

φάκιος-ον πάπ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν φακίην, ὁ τῆς φακῆς: ἀχύρου φακίου, **φάκιος** [ἰ] [ἀραβ.] νεώτ. κ. δημ., θηλ. -ισσα, Ἰνδός ἀσκητῆς καὶ ἰδίᾳ ἐκ τῶν ἐκτελούντων διάφορα ὑπερφυσικὰ πειράματα: 2) κτ. ἐπέκτ. ἐν μοιρολατρεία ἀδύρωνων.

φακιρικός-ή-άν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἰδιόζων εἰς φακίρον βλ.λ.: φ-βαύματα, φ-βοορπία. **φακιρισμός** [ἰ] νεώτ. ἡ ἰδιότης τῶν φακίρων νὰ ἐκτελοῦν διάφορα ὑπερφυσικὰ πειράματα καὶ θαύματα: 2) κτ. ἐπέκτ. μοιρολατρεία.

φακιώλιον [ἰ] δ. τ. τοῦ φακιόλιον βλ.λ.

φακοειδής-οὐς-ές κ. νεώτ. ὁ ἔχων τὸ σχῆμα τοῦ φακοῦ βλ.λ.), ὁ πρὸς τὸν ὄμοιον: Ἀριστλ. Οὐρ.2,4,8, Πλούτ. Ἡθ.288B τὸ γὰρ φαίνόμενον

σχήμα τῆς σελήνης, ὅταν ἡ διχνομήνη... φακοειδὲς ἔσσι καὶ δικαιοειδὲς, Διοσκ.4,178, Πολουδ.2,71. 2) νεώτ. ὁ ὁμοιάζων πρὸς φακὸν βλ.λ.βι.

φακομαλιόνα [ἰ] νεώτ. ἱατρ. μαλάκυνσις τοῦ φακοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ.

φακόμετρον [ἰ] νεώτ. ὄργανον μετρήσεως τῆς διαθλαστικῆς δυνάμεως τῶν φακῶν.

φακοπιόσάνη [ἰ] μτγν. ἐδεσμά τι λαμβανόμενον ἐξ ἔγκλεισματος ἠλεκτρονικῶν φακῶν καὶ κριθῶν: Γαλ.6,324, Ὅρειδ.1,38,8.

φακοπωλεῖον [ἰ] πάπ. κατάστημα ἢ μέρος ἐνθα πωλοῦνται φακοί.

φακοπώλης [ἰ] πάπ. ὁ πωλητῆς φακῶν.

φακός [ἰ] κ. μων., νεώτ. κ. δημ. τὸ φυτὸν καὶ ὁ καρπὸς τῆς φακῆς: Σολ.π. ΑἸθ.14,645F τῶν γούσι συμμενιγμένους γούρους φακοσί, Ἡρ.4,17 κρύμμα καὶ σκόροδα καὶ φακοῦς καὶ κέγγρους: 2) ἔδεσμα ἐκ φακῶν: Φερερκ.Κοριανί, Ἀμφίς Ἀθῆν.4. 3) μτγν. φακός ὁ ἐπὶ τῶν τελεμάτων φυτῶν τι φυόμενον εἰς τὰ ἔλη, τὸ φυτὸν λέγεται ἡ μικρὰ: Διοσκ.4,88. 4) πᾶν πρᾶγμα ὁμοιον κατὰ τὸ σχῆμα πρὸς τὸν ὤμων καρπῶν τοῦ φακοῦ, ὅθ. φακός ὀστράκων πλατὺ ἀγγεῖον εἰς σχῆμα φακῆς χρήσιμον πρὸς θέρμανση: Ἰνπ.576,44, αὐτ. Ἄρετ.Ὁξ.Νούσ.2,5 || φακός τοῦ ἐλαίου ἀγνεύον ἐλαίου, λαδικὸν: ΠΔ Βασ.1,10,1 καὶ ἔλαδος Σαρροῦλ τὸν φακὸν τὸ ἐλαίου: 5) θῆκη νεοκροῦ: Ἰουστ.34C ἤντιν ὑποδείξαντων καὶ φακὸν τινὰ ἐκ χαλκοῦ κατασκευασμένον, ἐν ᾧ τὰ λείψανα αὐτῆς σώζεσθαι ἔλεγον: 6) κηλὶς ἐπὶ τοῦ ὀσάτου, στίγμα, ἐφηλὶς φακίδα: Πλούτ. Ἡθ.563A ἀκροχορδόνες καὶ μιάσματα καὶ φακοὶ πατέρων ἐν πασίεν ἐμφανισθέντες, αὐτ.800B: 7) κόσμημά τι κηλὶς: Ἀθῆν.10,413B φακὸν τῆς κηλὶς περιχάκων: 8) νεώτ. κ. δημ. σῶμα ἐκ διαφανοῦς ὕλης, τοῦ ὀπιοῦ τοῦ σχῆμα ὁμοιάζει πρὸς τὸ τῆς φακῆς, περιτριζόμενον εἴτε ὑπὸ δύο κομπῶν ἐπιφανειῶν, κυρτῶν ἢ κοίλων, εἴτε ὑπὸ μίας καμπύλης καὶ μίας ἐπιπέδου: φακός ἀμφικυρτός ὁ ἔχων ἀμφοτέρως τὰς ἐπιφανείας αὐτοῦ κυρτάς, - φακός κοιλᾶκυρτός ὁ ἔχων τὴν μίαν τῶν ἐπιφανειῶν τοῦ κυρτῆν καὶ τὴν ἑτέραν κοίλην, - φακός ἐπιπέδοκυρτός ὁ ἔχων μίαν τῶν ἐπιφανειῶν τοῦ κυρτῆν καὶ ἑτέραν ἐπιπέδον, - φακός ἀμφικωλός ὁ ἔχων ἀμφοτέρως τὰς ἐπιφανείας τοῦ κοιλᾶς: 9) νεώτ. ἀνατ. κρυσταλλοειδῆς φακός ὄργανον διαθλαστικὸν τῶν ὀφθαλμῶν κελίμενον ὀπισθεν τῆς ἱριδος καὶ ἐμπροσθεν τοῦ ὀαλοειδοῦς σώματος, ἔχον οχθῆμα ἀμφικυρτόν φακοῦ: 10) νεώτ. ζωολ. γένος πρωτοζῶων μαστιγωτῶν ἐκ τῶν χλωριπελιτῶν.

φακοειδής-οὐς-ές [ἰ] νεώτ. ἱατρ. σιδήρυνσις τοῦ κρυσταλλοειδοῦς φακοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ.

φακοσκόπιον [ἰ] νεώτ. ὄργανον δι' οὗ ἐξετάζονται καὶ ἐξακριβοῦνται αἱ ἀλλοιώσεις τοῦ σχήματος τοῦ κρυσταλλοειδοῦς φακοῦ,

φακοτριβών [ἰ] μτγν. ὁ τριβῶν φακοῦς, ἐκείνος ποῦ κοπανίζει φακῆς: Γρηγ.Νύσσα.2,291B συντιθεὶς ἐν ταῖς λιοθορίας τὰ ὀμεικτα φακοτριβῶνα στρατιωτῶν καὶ ἄγων ἐξάγων.

φακοφάρα [ἰ] δημ. ὀνομασία ἐν Κρήτῃ τοῦ φυτοῦ νεραντζῆς ἢ μεγαλοκαρπος.

φακοφάρος-ος μων. ὁ φέρων, παράγων φακοῦς, φακᾶς: Μαλά.1,135. 2) ὁ φέρων φακοῦς βλ.λ.βι, φακοειδῆ στίγματα, φακίδες: Ἰω.ΨΧρυσ.10,500C φακοφόρον τὸν ἀνδρα τὸν Ἀρδακόμην.

φακοφίς-εως [ἰ] ἡ γλωσσ., ὁ ἔχων φακοῦς, φακίδες ἐπὶ τοῦ προσώπου.

φακρασής [ἰ] μων. δημ. σιμόφλυξ μευσιτῆς: Γρόδρ. ἐν Κορ. Ἀτ.1,279 καὶ φακρασῆν με λέγουσι καὶ ἐγὼ οὐ μωρίζομαι το.

φάκται Ἡσ. «ληνοί, σιπύαι, πύλοι».

φακτιωνάρης [ἰ] [λατ.] μτγν. ὁ φάκτωρ, φακτονώριος βλ.λ.: Θεοδοσ.Κῶδ.15,10,1.

φακτονώριος [ἰ] [λατ.] πάπ. ὁ φάκτωρ βλ.λ.

φάκτωρ-ορος [ἰ] [λατ.] μων. κ. φακτιωνάρης [Θεοδοσ.Κῶδ.15,10,1] κ. φακτονώριος [Πάπ.] ὁ προκαθήμενος Ἰηποδρωμικοῦ κόμματος.

φακοειδής-οὐς-ές ὁ φακοειδῆς, ὁ πλήρης φακοειδῶν σημάτων: Ἰνπ.Ἐπιδ.3,1090.

φάκωσις-εως [ἰ] μτγν. ἐμφάνισις ἐν τῷ προσώπῳ ἢ κάλυψις αὐτοῦ ὑπὸ φακοειδῶν σημάτων, ἀπὸ φακίδες: Ἡσίοιτ. Ἀποτ.13,20.

φακωτός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ μορφῆν φακοῦ ἔχων, ὁ ὁμοιος πρὸς φακὸν βλ.λ.), φακοειδῆς: Ἡλίοδ. ἐν Schneid. Ecl. Phys.1,469. 2) νεώτ. ὁ ὁμοιος κατὰ τὸ σχῆμα πρὸς φακὸν βλ.λ.βι: 3) ὄμ. ἐπὶ ὕψοματιῶν, ὁ διάστιστος διὰ φακοειδῶν κηλίδων ἢ ὑψοσμένους με φακοειδεῖς ἐξοχάς.

φάλαγγι [ἰ] ἀρχ. λεξ. ἀνάγκη δόκοι, περιφράγματα, χαρακώματα.

φάλαγγάριος [ἰ] πάπ. ὁ ἀνήκων εἰς φάλαγγον, φάλαγγιτης.

φάλαγγάριος [ἰ] μων. κ. νεώτ. ὁ ἡγέτης, ἀρχηγὸς φάλογου: Θεοδοσ.Διάκ. Ἐμφρ.4,6,42, Νικήτ.Εὐγ.5,325, ΚΜανασσ.Χρον.3139.

φάλαγγαρχία [ἰ] μων. κ. νεώτ. ἡ ἀρχή, τὸ ἀξίωμα ἢ ἡ θέσις τοῦ φάλαγγάρχου: Μανασσ.Κ Χρον.2157 τὰς αὐτῶν ῥήξας φάλαγγαρχίας.

φάλαγγας [ἰ] δημ. εἶδος τι ποδοκίρκου βλ.λ. ἡ χολικὸς ἀποτελουμένης ἐκ ξύλου μετὰ συνεστραμμένου οχοπίου, δι' οὗ συνεσφιγγόντο ἄλλοτε οἱ πόδες ἐγκλιμητῶν ἢ μαινομένου ἢ καὶ μαθητῶν: 2) σωματικὴ ποιητὴ ἐν τοῖς παλαιότεροις σχολείοις, καθ' ἣν συνεσφιγγόντο οἱ πόδες τοῦ ἀτακτῆσαντος ἢ ἀμελοῦς μαθητοῦ μεταξὺ δύο ξύλων καὶ ἐπίπτοντο τὰ πέλματα αὐτῶν διὰ ῥάβδου.

φάλαγγιδόν ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ φάλαγγας: Ἰλ.Ο 360 ἢ γε προχόντων φάλαγγιδόν, Πολυβ.3,11,12, αὐτ.4,8,10, Φιλ.1,445,43 τοὺς ἑλκωτῆς φάλαγγιδόν ἐπιόντας, Πλούτ. Ὄβ.12 φάλαγγιδόν ἐμάχοντο, Εὐστ.177,39.

φάλαγγι [ἰ] δημ. τ. τοῦ φάλαγγιον βλ.λ.: φρ. τὸν- τοὺς ἤθρην φάλαγγι [τοὺς ἐτρέφαν εἰς προτροπᾶσιν φυγῆν].

φάλαγγιδητικός-ον μτγν. κ. μων. ὁ δημητῆς ὑπὸ φάλαγγιον βλ.λ.), ὑπὸ δηλητηριώδους τιῆς ἀράχνης: Διοσκ.4,52, αὐτ.116, Γαλ.14,180,15, αὐτ.248,15, Θεοφάν.Νόνν.2,320,6, Ἰππιατρ.139,17.

φάλαγγιον [ἰ] δ. τ. μων., νεώτ. κ. δημ. εἶδος τι ἰοδόλου ἀράχνης, σφαλάγγι, ρωγαλίδα: Πλάτ. Εὐθ.290A, Ἔεν. Ἀπομν.3,12, Ἀριστλ.Ζ1 9,39,1, αὐτ.5,19 γίνεται τὰ μὲν ἐκ ζῶων τῶν συγγενῶν, ὅλον φάλαγγιά τε καὶ ἀράχνην ἐκ φάλαγγιων τε καὶ ἀραχνίων, Δημ.798, Θεοφρ.Φ1 8,10,1, αὐτ.9,11, Πλιν.Φ1 29,4, Διογ.Λ 6,44, Ἐπιφάν.1,262B, Σέξτ. Εἰμν.25,3, αὐτ.22,27 Ἀθηναγόρας δὲ ὁ Ἄργετος ὑπὸ σκορπιῶν καὶ φάλαγγιων ἀλύπως ἐπλήσσετο

2) άράχνη, Ισός, ὄψασμα τῆς Δηλητηριώδους αὐτῆς άράχνης: 'Αριστλ.Ζ1,5,27,5' 3) μτγν. βοτάνη τις ἡ ὁποία ἐπιδρά θεραπευτικῶς ἐπὶ τῶν δηγημάτων τῶν προεργουμένων ἐκ τῆς ἰσοδόλου άράχνης, τοῦ φαλαγγίου: Διοσκ.3,122' 4) σχόλ., μαν., νεώτ. κ. δημ., ναυτ. ἐκάστη τῶν στοργυλλῶν δοκῶν, ἐφ' ᾧ ἄν μετακινεῖται βάρος τι, ἰδία στοργυλλῶν ξύλον τιθέμενον ὑπὸ τῷ πλοῖον πρὸς μετακίνησιν αὐτοῦ ἐπὶ τῆς ἕρρας, καταρκοῦλ' ΕΜ 786,50 καὶ ὁ κόρακες δὲ παρὰ 'Αττικοῦ φαλάγνιαι': Σχόλ.'Οππ.'Αλ,1,1, Εὐστ.140,9' 5) νεώτ. κ. δημ. ναυτ. ἐκάστη τῶν δοκῶν τῶν τιθεμένων ἐγκορσίως τῆς ἐσχάρας τῆς ναυπηγικῆς κλίνης.

φαλαγγιόπληκτος-ον μτγν. ὁ πηγείς, δηχθεῖς ὁπλο φαλαγγίου βλ.λ.11, φαλαγγιόδηκτος: Γαλ.7,3,543. **φαλαγγίτης** ἰδὲ μτγν., νεώτ. κ. δημ., θηλ. φαλαγγίτιστα, στρατιωτικῆς τῆς φάλαγγος, τῆς πορὰ Ρωμαίοις λεγεώνας, λεγεωνάριος: Πολύβ.4,12,12 οἱ δὲ συμπληπτόνες ἀντίοις τοῖς ἐπιφερομένοις φαλαγγίταις οὐ προσεδέοντο τῶν πολεμίων, αὐτ.11,11,4, αὐτ.12,1, Διδόξ.Σ18,2 τὰ τῶν φαλαγγιτῶν συστήματα, Διον.'Αλ.Ρωμ.4,18 τὸ περικλῶν τῶν τε φαλαγγιτῶν καὶ τῶν φιλῶν στράτευμα' 2) νεώτ. παλιότερον, ἀπόμαχος τοῦ τακτικοῦ στρατοῦ τῆς ἑλληνικῆς ἐπανάστασεως τοῦ 1821' 3) νεώτ. κ. δημ. μέγας φαλάγγος τῆς 'Εθνικῆς 'Οργανώσεως νεολογίας' 4) μτγν. φαλάγγιον βλ.λ.31: Γαλ.13,239 «φαλαγγίτης ἄνδρασταί μὲν οὕτως ἐκ τοῦ βοηθεῖν τοῖς ὑπὸ φαλαγγίων δακνομένοις. Ἔστι δὲ λεπτομεροῦς δυναμὲως ξηραντικῆς».

φαλαγγικός-ή-άν μτγν. κ. νεώτ., δημ. φαλαγγίτικος-η-ο ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν φαλαγγίτην βλ.λ.11, ὁ τοῦ φαλαγγίτου: Πολύβ.18,11,10 τίθεις ἐναλλάξ σημαίαν καὶ σπείραν φαλαγγικήν' 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν φαλαγγίτην βλ.λ.31: φαλαγγίτικὸς ὄρκος, -φαλαγγίτικη στολή.

φαλαγγίτιον ἰδὲ μτγν.φαλάγγιονβλ.λ.31: Διοσκ.3,122. **φαλαγγίτιστα** ἰθὲ νεώτ. κ. δημ. θηλ. τοῦ φαλαγγίτης βλ.λ.31.

φαλαγγιώ-άω εἶμαι δηλητηριώδης ὡς φαλάγγιον, δδ. μφ. εἶμαι θετηριωμένος, ἠρεθισμένος ὡς φαλάγγιον βλ.λ.11: 'Ἦσ. [πιθ.γρ. ὄντι φαλαγγιά]. **φαλαγγιόμαχος** ἰδὲ μτγν. ποι. ὁ μαχόμενος πρὸ τῶν φαλάγγων, ὁ ἐν φάλαγγι μαχόμενος: Φιλίππ. Θεασ.ΑΠ 9,285 φαλαγγιομάχος. . ἑλέφας.

φαλαγγιομαχέ-ω μάχομαι μετ' ἄλλων ἐν φάλαγγι, δδ. γεν. μάχομαι ἐν ταῖς τάξεσι τοῦ στρατοῦ, κτ. ἀντιθ. πρὸς τὸ ἰππομαχέ καὶ πυρρομαχέ: Ξεν.ΚΠ 6,4,18 πῶς ἄμα δυνάσεται ἰππομαχεῖν τε καὶ φαλαγγιομαχεῖν καὶ πυρρομαχεῖν;

φάλαγγος ἰδὲ 'Ἦσ. «τορῶν, ὄργανον πολεμικόν». **φαλαγγοσώστης** ἰδὲ μαν. ὁ διασώζων τὴν φάλαγγα, σωτήρ τῆς φάλαγγος, τῆς λεγεώνας: Θεοδῶς Διάκ.'Εκφρ.2,136.

φαλαγγῶ-άω δ.γρ. τοῦ φαλαγγιώ-άω βλ.λ. **φαλαγγῶ-άω** μτγν. κ. συν. θέτω στοργυλλῶς δοκοῦς, φαλάγγια βλ.λ.4) καὶ τῆ βοθησία αὐτῶν κυλῶ τ, κινῶ διὰ φαλαγγίων τ: 'Αρχ.Μαθ 98 ὀδοποιήσας καὶ φαλαγγίσας τὰς προσαγγίτας τοῖς μηχανήμασι' 2) μτγν. ἐφοδιάζω διὰ φαλαγγίων βλ.λ.4): Πολύβιαι.5,2,6 ταῦτων [τῶν τόνων] αἱ στρατιῶται ξύλοισι φαλαγγίσαντες ὑπερήκουσαν ὀδοῦκοντα τρίφρεσι, σήμερὰ μῆξ' 3) μν. συναθροίζω, συλλέγω, συγκροτῶ φάλαγγας: Θεοδῶς Διάκ.'Εκφρ.2,110 καὶ δὴ στρατηγείας καὶ φαλαγγώσας δλους. . ἠθροίζεν ὁ δράκων ὄφεις.

φαλαγγωμα-ατος ἰδὲ 'Ἦσ. «πομπή τις ἐν τοῖς Διονυσιαῖς» 2) ΑΒ 71,11 «τὸ ξύλον ἢ φάλαγξ, ἃ νῦν φολαγγώματα καλοῦσιν».

φαλαγγῶν δημ. ἐν Κρήτῃ βέτω τὰ πρόδστα εἰς γραμμὴν πρὸς διενέργειαν μετρήσεως.

φαλάγγος-εως ἰθὲ μτγν. κ. νεώτ. ἴστρο, νόσος τις τῶν βλεφαριδῶν καθ' ἣν αὐταί εἶναι κωχρωμένοι εἰς σειρὰς ἢ στρέφονται πρὸς τὰ ἔσω τοῦ ὀφθαλμοῦ: Γαλ.19,438 διαφοραὶ τριχιάσεως τρεῖς φαλάγγισι, πτώσις, ὀδύσπις, αὐτ.14,767,14, αὐτ. 771,16' 2) νεώτ. λατρ. χαλάρωσις τοῦ δέρματος τοῦ ἄνω βλεφαροῦ.

φάλαγξ-αγος (ἡ) κ. μαν. κ. νεώτ. γραμμή, τάξις, παρατάξις στρατεύματος πρὸς μάχην εἰς μέγα βάθος: 'Ἰλ.2 ὁ Αἴας Τρώων ῥήξῃ φάλαγγα, αὐτ.Α 215, οὐτ.Β 558, αὐτ.Δ 332, αὐτ.Ε 93, 'Ἠοῖοδ.Θ 676 'Αργεῖοι δ' ἐτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας αὐτ.936' 2) ἰδιαίτερα διάταξις, ἰδιαίτερος τακτικὸς σχηματισμὸς ατρατεύματος ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλλάδι, ἰδία τοῦ κυρίου σώματος, τῶν βαρῶς ὀπλιωμένων στρατιωτῶν Αἰλ.Τακτ.7 ἐτὸ ὅλον σύστημα τοῦ πλήθους τῶν λόχων φάλαγξ καλεῖται, ἥς μήκος ἐστὶ τὸ πρῶτον τῶν λοχῶν τάγμα' τοῦτο δὲ μέτων . . κολοῖται τὸ δὲ κἀπὼν τοῦ μετώπου πᾶν μέρος τῆς φάλαγγος μέχρι τῶν οὐράγων βάθος καλεῖται' ὁ σχηματισμὸς τῆς φάλαγγος δὲν ἦτο πάντοτε ὁ αὐτός, ἐπὶ παραδείγματι ἡ τῶν Σπαρτιατῶν ἐν Τεγείᾳ φάλαγξ εἶχε βάθος ὀκτὼ ἀνδρῶν [Θουκ.5,68], ἡ τῶν Ἰηθαίων ἐπὶ Δελφῶν εἰκοσιπέντε [αὐτ.4,93], ἄλλα τὸ συνῆθες βάθος κατὰ τὰς χρόνους τοῦ Ξενοφῶντος ἦτο μόνον τεσσαρῶν ἀνδρῶν [αὐτ.'Αν.1, 2,5, οὐτ.'Ελλ.3,4,13] ἰπερι τῆς Μακεδονικῆς φάλαγγος: Πολύβ.18,9,4, αὐτ.12-15): Ξεν.'Αν.1,8,17, αὐτ.6,3, 25, αὐτ.27, αὐτ.ΚΠ 6,31 τοῖς Ἰππασί πρώτους. . ὄπισθεν δὲ ἡ φάλαγξ ἐρρομένη: αὐτ.'Αγ.2,9, Πλούτ.Κράσ.23 ἐπετάχνην τὴν πορείαν προεπιαζόμενος ἀκολουθεῖν τὴν φάλαγγα τοῖς Ἰππεῦσιν, Διδόξ.20,10' 3) δδ. ἡ λ. σημαίνει τὴν πρὸς μάχην κατὰ μέτωπον πορτάξιν κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ κέρα: Ξεν.ΚΠ [6,43 εἰ σοι ἐπ' φάλαγγος ἀγνοῖν ἄλλαδὲν ποθεῖν αἰ πολέμιοι φαίνωντο, αὐτ.8,5,15, αὐτ.6,3,21, αὐτ.'Ελλ.6,2,30' 4) τὸ κύριον σῶμα τοῦ στρατοῦ, τὸ κέντρον, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὰ κέρατα: Ξεν.ΚΠ 7,1,5 στήσαντες τὴν αὐτῶν φάλαγγα, οὐ γὰρ ἔστιν ἄλλως κυκλοῦσθαι' 5) νεώτ. ἔκτακτον ατρατιωτικὸν σῶμα, ἔχον ἴδιον ὄργανῶσιν: φάλαγξ Ἰερολοχιτῶν - τῶν Ξεῖνων' 6) νεώτ. τμήμα συγκροτημένον ἐκ 'Εθνικῆς 'Οργανώσεως Νεολογίας' 7) δημ. σχηματισμὸς στρατιωτικοῦ τινος σώματος ἡ ναυτικῆς μονάδος ἡ καὶ νοητικῆς ἐν τῇ γυμνοστικῇ: φάλαγξ κατὰ δυάδας - τριάδας - τετράδας [ἡ ἀπολειουμένη ἐκ δύο, τριῶν, τεσσαρῶν κτλ. ἀνδρῶν εἰς βάθος],-διπλῆ φάλαγξ [σχηματισμὸς στρατεύματος εἰς δύο παραλλήλους σειρὰς] 8) τὸ στρατόπεδον: αὐτ.'Αγνα.2,15 συνελκύσαντες τοὺς τῶν πολεμίων νεκρούς εἰς φάλαγγας, αὐτ.'Ἰππ. 8,12, αὐτ.Λακ.12,3' 9) στοργυλλο, κυλινδρῶν τεμαχίων ξύλου, στέλεχος, πρέμιον, κορμῶς, μακρὸν ξύλον: 'Ἦρ.3,97 φάλαγγες ἐξίνου, 'Απολλ. Ρ 2,843 ἡμα δ' ἔπεισι. . Ἠλιθὸ ἐκ κίονισα φάλαγξ' 10) μτγν. κτ. πλῆθ. ξύλινοι κυλινδρῶι, φαλάγγια βλ.λ.4) πρὸς μετακίνησιν βορῶν: 'Απολλ.Ρ 1,375, 'Ορφ.'Αργ.272 πυκνὰς ἐκέδασσε φάλαγγας. . αἰ οἰ οὐπὸ τρόπῳ εἰντο μῆς σχοῖνοισα ταθεῖσαι' 11) Φῶτ. «φάλαγγες. . λέγεται. . καὶ νεῶς ὑπερεπίσματα. . καὶ ἐπὶ τῆς νεῶς ἡ διαδύθρα» 12) κ. νεώτ. τοῦ ζυγοῦ ἢ ὀριζόντιου σιδηρὰ ράβδος, ἐξ ἧς ἐξαρτῶνται ἐκατέρωθεν αἱ πλάγιαι, ὁ κανὼν τοῦ ζυγοῦ, τρυπάνη: 'Αριστλ. Μηχ.1,20, οὐτ.20,1' 13) κ. νεώτ. ἔκαστον τῶν τριῶν ἐπιμήκων ὀσάτων τῶν δακτύλων τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν ζῴων: αὐτ.Ζ1,1,5,3 δακτύλου τὸ ἀκαμπτον φάλαγξ' 14) τὸ φαλάγγιον βλ.λ.1): 'Αριστοφ.Σφ.1509 τοῦτι τί ἦν τὸ προερίπον, ὀξίς ἢ φάλαγξ, αὐτ.Βατρ.1314, Πλάτ.Κωμ.π.Εὐστ.924,8

έοικασιν ἡμιν οἱ νόμοι τοῦτοισι τοῖσι λεπτοῖς ἀργαείοις, ἔτσι τοῖσιν αἱ φάλαγξ ὑφάσμα, Ξεν. Ἀπομ.3,11,6, Ἀριστλ.Ζ19,1 15) πάπ. ὁ προσφ. τοῦ φάραγξ βλλ.: εἰλαῖων οὐ γείγοντες νότω φάλαγξ βορρά καὶ λιθὶ εἰλαῖων, ἀπηλλῆτω εἰλαῖων.

φάλαινα (ἡ) κ. νεώτ. ὄρυγ. τοῦ φάλαινα βλλ. **φάλαιναλειυτικός-ή-όν** νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀλείψαν τῶν φαλαϊνῶν: φαλαϊναλειυτικὸν πλοῦτον.

φάλαϊνον (τὸ) νεώτ. ἔλασμα ἐξ ὀδόντος φαλαϊνης, μπαλαίνα.

φάλαϊνός-ιδος (ἡ) νεώτ. ναυτ. εἰδός τῆ ὄξυπρῦμνοε λέμβου τῶν πολεμικῶν πλοίων πρὸς χρῆσιν τῶν ναυάρχων καὶ τῶν κυβερνητῶν.

φάλαϊντις (ὁ) νεώτ. ἕκατος τῶν ναυτῶν τῶν ἀποτελοῦντων τὸ πλῆρωμα φαλαϊνίδος.

φάλαϊνοειδής-οὔς-ές νεώτ. ὁ ὁμοιος πρὸς φάλαϊναν, μτφ. ὁ καθ' ὑπερβολὴν σωματώδης.

φάλαϊνοθήρας (ὁ) νεώτ. ὁ θηρεύων, ἀλιεύων φαλαϊνας.

φάλαϊνοθηρία (ἡ) νεώτ. θήρα, ἀλιεῖα φαλαϊνῶν.

φάλακρα (ἡ) μτγν. κ. νεώτ., δημ. κ. καρόφλα ἐλλειψίς τριχῶν ὀπὸ τῆς κεφαλῆς, φαλακρότης: φάλακρας ἐγκώμιον τίτλον πραγματείας τοῦ Συνεοίου, 72Α) 2) νεώτ. κ. δημ. συνεκδ. τὸ γυμνὸν τριχῶν μέρος τοῦ κρανίου) 3) ἀδενδροῦς γυμνὴ ἀκρά ὄρους Στέφ.Βυζ. φαλακράι, ἄκρα καὶ τῆς ἴδης ἥτις οὐκ ἔχει ἰσὺν φυτῶν διὰ τὴν χίονα τῆς τὸν κρύσταλλον, ἀλλ' ἐφίλωται καὶ πάντα δὲ τὰ ἐφίλωμένα ὄρη ἐξέγοντο φαλακράς.

φάλακρῶ-ᾶ ἔσωγ. γρ. τοῦ φάλακρῶ-ᾶ βλλ. **φάλακροειδής-οὔς-ές** μτγν. ὁ ἐμφανιζόμενος ὡς φαλακρός: Δίων Κ 7,6,8.

φάλακροκορακίδαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογ. στεγασσιπιδων πτηνῶν, ἐφ' ὁλοκλήρου σχεδὸν τῆς γῆς ἐξηλασμένων.

φάλακροκόραξ-σκος (ὁ) νεώτ. ζωολ. πτηνὸν τῆς οἰκογ τῶν φαλακροκορακιδῶν, ἡ καλικάτζου.

φάλακρός-ά-ή-ᾶν (φάλος, φάλω) κ. μων., νεώτ. κ. δημ. (EM 787,1 ἐὸ τὸ ἀκρον ἔχων φάλον, ὁ ἐστὶ λευκὸν παρά τὸ φάος· φάλιον γὰρ τὸ λευκὸν) ὁ ἔχων τὴν κεφαλὴν ἐφίλωμένην, γυμνὴ ὀπὸ τριχῶν παντελῶς ἢ μόνον κατὰ τὴν κορυφῆν, δημ. ἄ. κ. κοροφικός: Ἄνακρ.68, Ἦρ.3,12, αὐτ.4,23 ἀνθρωποὶ φαλακροὶ ἐκ γενετῆς ἰγμόμενοι, Ἰην. Ἀφ.1258, Ἀριστοφ.Νεφ.540 οὐδ' ἐσκώψε τοὺς φαλακροὺς, αὐτ.Εἰρ.767, αὐτ.771, Ἀριστλ.Ζ13,11,8, Λοικ.Πένθ.16 **φάλακρός** τὴν κεφαλῆν, τὴν δ' ὄβην ἐρρυτιδωμένος, Εὐρ.Κύκλ.227 πρόσσωπον φαλακρόν) ἢ ποροιμ. φαλακρὸς κτενάς δανειζέτω ματαίωπονῶν: Παροιμιογρ. ὄμ. φαλακρόν τιλλω: Σουῖδ. 2) κτ. ἐπέκτ. λέσις, ἐν εἰδ.σημ., ἢ Ἰην. Ἀρφρ.787 ἢ σιδηροῖσι δὲ χρῆ τὰ τοῖσθα κατεῖν μὴ παγῆσι, ἢ δὲ λίην φαλακροῖσιν ἄλλα προμήκεισι (Γολ. 12,313 φαλακρὰ κέκληκε τὰ περιφρονῆσαν ἔχοντα κατὰ τὸ πέρασ, οἷον οἱ κατὰ τὸς μασχάλας ἔχουσι πυρῆνας, ἥτις τὰ διπύρρηνα καλοῦμενα καὶ αἱ σπαθομίαι) ἢ σπηλιφός, διαφεγγής: Σώφρ.13 (ἀνόγν. Ἀλιγνός) φαλακρότερος εὐδίας) 3) νεώτ. κ. δημ. εἰδ. ἐπὶ βράχων, ὄρεων, ὁ ἀνευ βλαστήσεως, ἀπεφίλωμένος, ἀδενδροῦς, γυμνός: φαλακρὴ πλάγιά, - κῶδος - κόμπος φαλακρός) 4) τὸ ὄροσ, ὡς οὐσ. ὄνομα περιφύμου σοφισματός τοῦ Μεγαρικῶ Εὐθαμιδίου: Δίων Λ 2,108) 5) νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτέρων ἐντομῶν.

φάλακρότης-πτος (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ φαλακροῦ βλλ., ἡ ἐλλειψίς τριχῶν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἡ φαλάκρα: Ἀριστλ.Ζ13,11,8 ἢ μὲν κατὰ κορυφὴν λιπτώς φαλακρότης καλεῖται, αὐτ. Πωχ.5,3, Πλούτ.Γάλδ.13 Μιθριδάτης. . . ἐπισκώπων τὴν φαλακρότητα καὶ μυσότητα τοῦ Γάλδα,

αὐτ. Ἦθ.1058Α, Γρηγ.Νύσσ.1,290Β) 2) λιπτώς, σπιλινότης: Ἰην.Μοχλ.866) 3) νεώτ. μτφ. ἐπὶ γῆς ἐλλειψίς βλαστήσεως, γυμνότης.

φάλακρῶ-ᾶ μων. εἶμαι, γίνομαι φαλακρός βλλ.2) Σουῖδ.ἐν λ. ἀρωβλοῖος ὁ παρὰ τὴν ὠραν καὶ τὴν ἡλικίαν λειανόμενος καὶ φαλακρῶν ἴεσφ. γρ. φαλακρῶν.)

φάλακρῶ-ᾶ νεώτ.κ.-ᾶνωμ ποιῶ τινα φαλακρόν, συστοιχώς: ΠΔ'Ιεζ.27,31 φαλακρῶσσοισιν ἐπὶ σὲ φαλακρῶσσοισιν) ἢ ἐγὼρ. ἐν τῷ παθ. γίνομαι φαλακρός, φαλακρῶ-ᾶω βλλ., κῶνω φαλάκρα, μού πέφουτον τὰ μαλλιά: Ἦρ.3,12 ὀπὸ παιδιῶν ἀρξάμενοι ἐγυρῶνται τὰς κεφαλὰς. . . τῶτὸ δὲ τοῦτο καὶ τοῦ μὴ φαλακροῦσθαι αἰτίων ἐστί, Ἀριστλ. Ζ13,11,15, αὐτ.ΖΓ 5,3,4.

φάλακρῶς-ατος (τὸ) μτγν. ἡ φαλάκρωσις βλλ.: ΠΔ'Ιεζ.27,31) 2) ἡ γυμνὴ, φαλακρὰ κφ φαλη, ἐν χρ.κ. ἐπὶ φαλακροῦ προσ.: Κικ. Ἄτρ.14. . .

3) φαλακρὸν μέρος, τμήμα: Ἰω.Χρυσ.1,26C κεφαλῆς φαλακρῶματα ἐχούσης πολλά,

φάλακρῶσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἀπόπτωσις τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς, ὁ ἀχηματισμὸς φαλάκρας: Ψ'Ἰην.285,3, ΠΔ Λευιτ.21,5, Πλούτ. Ἦθ.652F, αὐτ. 919C, Γάλλ.1,55,14 τὴν καλοῦμενον ὑπὸ τῶν ἱατρῶν μαδῶρασιν ἀνομάζει φαλάκρωσιν.

φάλακρῶσ-ον μτγν. ὁ κατὰ μῆτρον, κατὰ τὸ βρέγμα φαλακρός: Α'Π 9,317, Διογ.Λ 7,160) ἢ Φρόν. ἐὸ οὐδέπω μὲν φαλακρός, ὑπὸ δὲ τῆς οὐλότητος τῶν τριχῶν τὸ μῆτρον μείζον ἀναφαίνων. . .

φάλακρῶσις (ὁ) μτγν. ὁ φαλακρός: Λοικ.Φιλοφ.18 προγῶστορα, φαλαντιαν.

φάλαρα (τὸ) (φάλος) κ. νεώτ. κοσμημάτῃ τινα ἐξέχοντα τῆς περικεφαλαίας ἢ κρικοῖο κατὰ τὰ πλάγια ταύτης, εἰς οὐς προσεδέοντο οἱ σὺδ τὴν σιαγόνα διερχόμενοι ἰμόντες: Ἰλ.Π 106 βάλλετο δ' αἰεὶ κῶπ φάλαρ' εὐπόισθ' ἢ ἐν χρ. κ. καθ' ἐνίκον: Αλογ.Πέρσ.661 βασιλεῖσιν τίταρας φάλαρον πιφασύσκων (σχόλ. ἐφαίνων, δεικνύων τῆς περικεφαλαίας τὸν λόφον) 2) κ. νεώτ. κοσμημάτῃ τῆς προμετωπίδος καὶ τοῦ χαλινοῦ τῶν Ἰηπων ἢ τῶν ἡνίων· Φώτ. ἐφάλαρα: τὰς προμετωπίδας, τοὺς ἀσιτιστικούς τὴν κοσμητικὴν τὴν κατὰ τὸ μῆτρον τῶν Ἰηπων ἢ τὰ τῶν γνάθων σκεπασματα) : Ἦρ.1,215 τὰ περι τῶν χαλινούσ καὶ στόμα καὶ φάλαρα χρυσῶ χρέωνται, Σοφ.ΟΚ 1069 πᾶς γὰρ ἀστράπτε χαλινοῦ, πᾶσα δ' ὄρυται κατὰ ἀμπυκτικρία φάλαρα πᾶλων ἄρβασια, αὐτ. Ἰκ.586, Ξεν. Ἐλλ.4,1,39 φάλαρα ἔχοντος περι τὴ Ἰηπων ἴδαίου τοῦ γραφέως πᾶγκαλα, Ἀθῆν.12,550, Ἰηπον. . . οὐν φαλάροις διαχρυσίσι, Πολυδ.6,39,2 Πλούτ.Σερτ.19 Ἰηπον φαλάρων ἀνάληψαν πολυτελῶν) 3) κτ. ἐπέκτ. καθόλου τὰ κοσμημάτῃ, τὰ στολιδία: οὐτ. Ἦθ.528Α τὰ τοῦ πλοῦτου φάλαρα καὶ περιδείρασι, Δίων Χρ.2,423 οὐδένοσ ἐξῶθεν κόσμου προσδέεμενος. . . οὐδὲ φαλάρων, Συνέσ.591 χρυσίον οὐτε ἐν φαλάροις ἔξω γυναϊκῶν οὐτε ἐν νομισμασιν.

φάλαριδα (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν φολαρίς βλλ.2) ἡ βραχύσταχυς ἢ ὄμ. τὸ φυτὸν κενταύριον τὸ τοῦ ἡλιοστοίου) 2) τὸ πτηνὸν φαλαρίς βλλ.1), **φαλαρίσις** μτγν. βουλευμοῖοι σιληράς ὡς ὁ Φάλαρις· πρβλ. φαληρισμός: Ἰεφῶν.1,10211 ὄσοι τὸν φαλλὸν ἀναστρέφοντες, αἱ τε φαλαρίζουσαι ἀσχυρογυγίας μελετήματα ἰδ. ἀνάγν. φολλίζουσαι.

φάλαρίς-ιδος (ἡ) κ. νεώτ., ἰων. φαληρίς πτηνὸν λιμναῖον, κληθὲν οὕτως ἐκ τῆς φαλακρᾶς λευκῆς κεφαλῆς του, ὑδρόβριος ἢ μέλαινα, δημ. φολαρίσα, λούφο, ἀγριοπουλάδα, υπάκτιζα: Ἀριστοφ. Ἀχ.875, αὐτ. Ὀρν.565 ἴων Ἀρροδίτη θυῖ πυρῶς ὀρεινὴ φαληρίς, Ἀριστλ.Ζ18,3,15) 2) κ. νεώτ. πο- ᾶδες φυτὸν νομευτικόν, οὐ τὸ σπέρμα ἀποτελεῖ ἐκλεκτὴν τροφήν τῶν κοκκοφάγων ὄψιδων πτηνῶν,

Διοσκ.3,159, Πλιν.ΦΙ 27,102,-φαλαρίς ή βραχώστα-
χος ίδην. φαλαρίδα, άνευρόχοτο, κοκκύκοιλο,
φαλορίς ή καλαμοειδής - ή έλάσσων - ή παρά-
δοξος ίδην. άλεπονοσάρι, - φαλαρίς ή βολεθώδης
- ή ύποκύαντος, - φαλαρίς ή κανάριος ήξωπικόν
είδος, ήθαγενές των Καναρίων νήσων, έξ ου λαμ-
βάνεται έκλεκτής ποιότητας κανορόπορος.

φαλαρισμός (ό) μτγν. σκληρότης οία ή του
περιθήμου διά την άπανθρωπών Φαλαρίδος, τυ-
ράννου του 'Ακρόγαντος της Σικελίας Κικ.'Ατ.7,12.

φαλορίτις-ιδος (ή) μτγν. ή έξουσα φάλαρα
βλ.λ.), έπίθ. της 'Αθηνάς: Καλλ.π.Σχολ.'Οδ.Γ 380.

φάλαρον (τό) βλ. φάλαρα.

φάλαρος-α-ον δωρ. κ. φαλαῖρος, ίων. φάληρος
ό λευκός εν δ'ιφ ή εν μέρει: Θεοδκρ.8,27 κώνωρ
ό φάλαρος, || Φάλαρος ως όνομα κριού: ούτ.5,103.

φάλη (ή) 'Ησ. «ή πετομένη ψυχή»: πρβλ. φά-
λωνιο 2).

φαλέκρον (ν) (τά) (λατ.) νεώτ. κ. δημ. έκλεκτός
οίνος εκ της περιοχής του παλαιού Φαλέρονος της
'Ιταλίας: Γρυν.Σκ.Τεpp.9,5 πλουσιού φαλέρονου
ό καννός της κεφαλής βραίνει | των συμπυτών.

Φαληρεύς-εύς (ό) κ. νεώτ. ό κατοικών εν
Φαλήρω, ό εκ Φαλήρου καταγόμενος: 'Ηρ.3,63.

φαληρικός-ή-όν κ. νεώτ. ό άνήκων, άνα-
φερόμενος τό Φάληρον ή ό έξ αυτού προερχό-
μενος: 'Αριστφ.'Αχ.901 άφύαι Φαληρικοί, αύτ.
'Ορν.761, 'Αθην.3,108B εις τά φαληρικά όδατα
κατέπλευσε τό άγγλικός στόλος.

φαληρίτις-ιδος (ή) θηλ. του Φαληρεύς βλ.λ.:
Στέφ.Βυζ.

φαληριώ-άω ποι. είμαι λευκός: 'Ιλ.Ν 799 κύμα-
τα κυρτά φαληριάωντα (σχόλ. «λευκανθίζοντα
τώ άφρώ»), Λυκόφρ.188 φαληριώσαν οίκησε σπι-
λων (σχόλ. «λευκανομένη εκ του άφρου των κυ-
μάτων»), αύτ.491 άργώ πάς φαληριών λυθρω στόρ-
θυγξ ίσχόλ. «λευκώ όλας λευκανόμενος άφρώ».)

Φαληριώτης (ό) δημ., θηλ. Φαληριώτισσα ό
κάτοικος του Φαλήρου ή ό εκ τούτου καταγόμε-
νος, ό Φαληρεύς.

φαληριώτικος-ή-(ια)-ο δημ. ό άνήκων, άνα-
φερόμενος εις τό Φάληρον 'Ιδίως δε ό έξ αυτού
προερχόμενος: μαριδα φαληριώτικη.

φαληρόθεν επίρρ. τοπ. εκ του Φαλήρου: Πλάτ.
Συμπ.172Α.

φαληροί επίρρ. τοπ. εν Φαλήρω: Ξεν.'Ιππορχ.
3,1, Πλούτ.'Οεμ.17.

φαληρόνδε επίρρ.τοπ. εις Φάληρον: Θουκ.1,107.

φάληρος-ον μτγν. ίων. τ. του φαλορός βλ.λ., λευ-
κός: Νικ.Θηρ.462 όρη χιάνεσαι φάληρα.

φάλης-πτος (ό) κ. φαλῆς-ήτος ό φαλλός βλ.λ.:
'Αριστφ.Λυσ.771 άπόσχυνται τε φαλήτων, Κομικ.
π.Διον.Χρ.2,31 έπι φαλήτων σκυίων ένκαίδεκα,
Θεοκρ.'Επιγρμ.4 φάλητι παιζόντων' 2) ως
οσα θεός τις ου ή λατρεία, ως και ή του Πριάμ-
που, ήτο συνδεδεμένη προς την Διονυσιακήν:
'Αριστφ.'Αχ.263.

φάλιδο (τό) δημ. ναυτ. τό ραφίδωμα βλ.λ.

φαλιδωμα (τό) δημ. ναυτ. φαλιδο βλ.λ.

φαλιδών δημ. ναυτ. ραφιδώ βλ.λ., δένω με
φολιδο.

φαλιόπουκ-ποδος-πουν 'Ησ. «φαλιόπουκ, λευ-
κόπουκ».

φαλιός-ά-όν μτγν. κ. μον. κ. φάλιος ό λευκός:
Καλλ.άπ.176 φαλιόν ταυρων (τόν λευκομήτων),
Εύστ.424,7, 'Ησ.

φαλίπτε 'Ησ. «μωραίνε».

φαλισσομαι 'Ησ. «φαλισσεται» λευκαίνεται.
άφρίζει».

φάληκη (ή) μτγν. ή νυκτερίς: Χρησμ.Σιβ.14,160
μέγα σήμα θεός μερόπεσαι βροτασιν ούρανό-
θεν δείξει .. φάληκην, έσσομένην δε τέρας πολέ-

μοιο κακός' 2) 'Ησ. «φάληκ ή της κόμης
ούχου» . . ».

φάληκς (ό) μτγν. κ. νεώτ. Ξύλον προσηλούμε-
νον εις την τρώην του πλείου Πολυδύ. «τό τή
στείρα προσηλούμενον φάληκς άφ' ου ή δευτέρα
τρώης. Κολοίται δε ούτος και λέσθιον και καλ-
χήνη και κλειτοπόδιον» || νεώτ. ναυτ. τό σύν-
ολον των τεμαχίων, άτινα έννούμενο μετοξύ των
και μετά της στείρας σχηματίζουσι τό πρόσθεν
μέρος της πρῆρας των ίσσιφοδών και άτρο-
πλών τινών: ό φάληκς χρησιμεύει διά την έν'
αυτό στερώνον του προόλου.

φαλικίδιος νόμος (ό) νεώτ. ρωμαϊκός νόμος
του κληρονομικού δικαίου ύπό του δημάρχου
Φαλικίδου είσάχθεις, όρίζων ότι ό κληρονόμος δι-
καιούται άνωδς παρακρατήση εκ της κληρονομίας
ποσών ίσων προς τό τέταρτον της άρεθείσης αύ-
τώ μερίδος, και είτα να έκπληρωση τός κληρο-
δοσίας. || όμ. φαλικίδιον τέταρτον τό κατά
την άνω διάταξιν κληρονομικόν δικαίωμα.

φαλικίδουμαι-όσομαι μον. ύπόγομοι εις τας
διατάξεις του φαλικίδου βλ.λ. νόμου: Φώτ.Νο-
μοκ. έν Σύντ.Καν.1,88.

φάλοκ (τό) δημ. τό άρπακτικόν πτηνόν γυπάεος.
φαλλαγώνια (τά) μτγν. ικτ. παράλ. του ίερατό
φαλληγόρια βλ.λ.: Κορνούτ.30.

φαλλαγώνια (ή) μτγν. ή έν Διονυσιακή πομ-
πή περιωαγή του φαλλού: Θεοδώρ.4,783 τόν του
Διονύσου φαλλόν έν τή φαλλαγώνια παρά των
όργιαζόντων προσκένετι, 'Επιγρ.

φάλλ(α)ινα (ή) κ. νεώτ. εύμέγεθες θαλάσσιον
κήτος άνήκων εις τά θηλαστικά, βισόν κού' άγέ-
λος, άλιευόμενον προς άπόληψιν του ίχθυελασιου
και του κητειου όσοτου: 'Αριστ.Ζ1,1,5,2, αύτ.3,20,5,
Βοθρ 39,1, Νόνν.Δ 6,298 μεταστάσις έτρεχε δελ-
φικς και βυθη φάλλαινα' || έν γρ. κ. επί παν-
τός άδηφάγου θηρίου: 'Αριστφ.Σφ.35 κάπει-
τα τούτοις τοίς προβάτοισι μαυδοίκει δημηγο-
ρείη φάλλαινα πανδοκεύτρια (δ.γρ.κώδ. φάλλαινα,
αύτ.39, Λυκόφρ.84)' 2) κ. νεώτ. φυχής τίς έντο-
μον άνήκων εις τά λεπιδοπτερα' Σχόλ.Λυκόφρ.84
εφάλλαινα ζωφιδόν έσπι ταίς λυχνάϊς έπιπέτοίμε-
νον, ό και πυραυστούμορος και ψυχή και ψώρα
καλειται», αύτ.85 εκοι περι μέν της φαλλαινης του
χερσαλου ζωφιδου, ό και κανήλοασθείνον ίδιω-
τικώς φσαν είπομεν», Σχόλ.Νικ.Θηρ.760 «φά-
λαινα δε Ρόδιος έστιν όνομα ούτω γάρ αύτό τά
περί τούς λύνους πετόμενα θηρία κολουσαι».

φάλλ(α)νη (ή) ή φάλλαινα βλ.λ.): Λυκόφρ.84,394 ά-
ναγκασίε φάλλαισι κοινωνείν δρόμου κόκκινα'
2) φάλλαινα βλ.λ.2) : 'Ησ. «φάλλη» ή πετομένη
ψυχή (δ. γρ. φάλη).

φαλληνή-ήνος (ό) (φαλλός) μτγν. έπόν. του Διο-
νύσου: Παυσ.10,19,2 ή δε (|Πυθία) αύτοός σεβέ-
σθαι Διονύσου Φαλληνα εκέλευσεν' πρβλ. Φαλής.

φάλληνας-ον μτγν. ό έν σχήματι φαλλού βλ.λ.:
Χρησμ. π.Εύσ.Εύαγγ.Προπ.233D.

φαλληγηράων (τό) μτγν. ύποκορ. του φάλλος βλ.λ.:
Νόνν.Συνογ.'Ιστ.166.

φαλληγορία (τά) μτγν. ίένν. Ιερατό έορτή του
Βάχου καθ' ήν περιήγετο έν πομπή φαλλός ως
σύμβολον της παραγωγικής δυνάμεως της φύσεως:
Πλούτ.'Ηθ.355F την των Παμυθίων έορτήν αυτώ
('Ο αριθίλ) τελεσθαι φαλληγορίας έοικυιαν.

φαλληγορώ-έτω μτγν. περιήγω τον φαλλόν έν
διονυσιακή τελετή: Πλούτ.'Ηθ.3651: ή 'Ισις τιμάν
τό άγαλμα και φαλληγορείη άναφε.

φαλληικός-ή-όν ό άνήκων, άναφερόμενος εις τον
φαλλόν || τό οσθ. φαλλικόν ίένν. μελοζύ άσμα ά-
δόμενον κατά την έν Διονυσιακή πομπή περιφορ-
του φαλλού: 'Αριστφ.'Αχ.261 ό φαλλός έξόπισθε
της κανηφόρου' έγώ δ' άκολουθών άσσομαι τό

φαλλικόν' πρβλ. 'Αριστλ. Ποιητ. 4,14' || ὄμ. Διονυσιακός χορός' Πολυδ. 4,100 'ὄρχημα Διονυσίου'. 'Ἡσ. «ὄρχημα π. οἱ δὲ μέλος. ἄλλοι, ᾧδὴν αὐτοσχέδιον ἐπὶ τῷ φαλλῷ ᾄδομένην» || ὄμ. κτ. πληθ. 'Ἡσ. «φαλλικά» ᾧδὴ πεποιημένη εἰς τὸν Διόνυσον», τοῦ φαλλοῦ ἄγομένου».

φαλλιμέντο [τό] (ἰταλ.) ὄμ. πτώχευσις ἢ χρεοκοπία.

φαλλίνη [ή] νεώτ. χημ. ἢ δηλητηριώδης οὐσία τῶν μυκήτων.

φαλλίρω [ἰταλ.] ὄμ. πτωχεύω ἢ χρεοκοπῶ : ἢ τράπεζα ἐφαλλίρισε.

φαλλίτις-ιδος [ή] νεώτ. ἰατρ. φλεγμονή τοῦ πέους.

φαλλοθάτης [ό] μγν. ὁ βαίνων, ἀναβαίνων ἐπὶ στύλου ὁμοίου πρὸς φαλλόν, ἱερεὺς τοῦ Βακχου : Λουκ. Συρ. 29.

φαλλοθάτος πόρος [ό] νεώτ. ἀνατομ. πόρος τοῦ λιθοειδούς ὁστού τοῦ κρατιακοῦ, χρησιμεύων πρὸς διόδον τοῦ προσωπικοῦ νεύρου' || ὄμ. φαλλοθάσιος σάλληγιες οἱ ἐκφορητικοὶ πόροι τῶν φθογῶν, οἱ φάγωγοι' || ὄμ. φαλλοθάσιος σύνδεσμος ὁ βουδωνικός οὐδέσμος' || φαλλοθάσιον τῶν ἀνατομ. τῶν μυημάτων τῶν.

φαλλοπανθός πόρος [ό] νεώτ. ἀνατ. φαλλοθάσιος βλ. πόρος.

φαλλός [ό] κ. νεώτ. ὁμοίωμα ἀνδρικοῦ αἰδοίου ἐν ζύκω σικκῆ ἢ ἐκ ακύτους (ἰδιοσσορ) περιεχόμενον ἐν πομῆ κατὰ τὸ Βακχικὰ ὄργανα ὡς σύμβολον τῆς παραγωγικῆς δυνάμεως τῆς φύσεως : 'Ἡρ. 2,48, αὐτ. 2,49 Μελάμπος ἐστὶ τὸ ἐξηγησάμενος τοῦ Διονύσου τὸ τε οὐνομα καὶ τὴν θυσίην καὶ τὴν πομῆν τοῦ φαλλοῦ, 'Αριστφ. 'Αχ. 243 ὁ Ξανθίας τὸν φαλλὸν ὄρθρον σπασάτω, Λουκ. Συρ. 16. Νόνν. Συναγ. 'Ιστ. 139 τὸ Διονύσω ἐ- ἔντρον ἄγοντες τὸ 'Ἐλλάγιος φαλλοῖς ἐτίμων αὐτόν. 2) νεώτ. ἀνατομ. ἢ ἀρχικὴ καταβολὴ τῶν ἔξω γεννητικών ὀργάνων παρὰ τὸ ἐμβρύον, ἄ γεννητικὸν μῦμα : 3) νεώτ. βοταν. γένος μυκήτων τῆς τάξεως τῶν γαστρομυκήτων.

φαλλοφῶριον [τό] Ἐπιγρ. Δῆλος τὸ ὑποστῆριγμα ἐπὶ τοῦ ὁποίου περιέφερον τὸν φαλλόν.

φαλλοφῶρια [τό] κ. φαλλοφῶρια νεώτ. Διονυσιακὴ ἐορτὴ καθ' ἣν περιήγητο ὁ φαλλός βλ. λ. II.

φαλλοφῶρος-ον μγν. ὁ φέρων, περιέχων φαλλόν : Σῆμ. π. 'Αθῆν. 14,622 D οἱ δὲ φαλλοφῶροι .. προσωπεῖον μὲν οὐ λαμβάνουσι, προπόλιον δὲ ἔξ ἐρπύλλου περιτιθέμενοι καὶ παιδέρωτας ἐπάνω τούτου ἐπιτίθενται.

φαλλοφῶρῶ-ῶ μγν. ἀγῶ, ἐορτάζω τὰ φαλλοφῶρια βλ. λ. 'Αθῆν. 10,445 B οὗτος δὲ καὶ κομψότις ἐποίησε καὶ ἄλλα πολλά .. τῶν ποιημάτων, ᾧ ἐξήρχε τοῖς μεθ' αὐτοῦ φαλλοφῶροισι.

φαλλῶδοι [ό] μγν. οἱ ἄδοντες τὰ φαλλικά : Aitil. Fortun. ἐν Grammat. Latin. ed. Keil. 6,293,33.

φαλλῶδυνία [ή] νεώτ. ἰατρ. ἄλγος, νευραλγία κατὰ τὸ πέος.

φαλληλαίς [ό] γολλ., ὄμ. κ. φαρμαλαίς κ. φαρμαλαίς πλατεία πτωχῶτῆ παρυσφῆ γυναικείας ἐσθῆτος κατὰ τὸ κάτω αὐτῆς ἄκρον.

φάλας [ό] τὸ πρόσθιον μετάλλιον μέρος τῆς περικεφαλαίας, προέχον πάντων τῶν λοιπῶν μερῶν αὐτῆς, κείμενον δὲ ἀμέσως ὑπὸ τὸν λῶφον (πρβλ. ἀμφιφαλός) : 'Ἰλ. 362 'Ἀτρεΐδης δὲ ἐρυσσόμενος ἕξρος ἀργυρόπλον πλῆξεν ἀνασχόμενος κέρυθος φάλον, αὐτ. Δ 459, αὐτ. Λ 41, αὐτ. Ν 614 κέρυθος φάλον ἦλασεν Ἰπποδάμοις ἄκρον ὑπὸ λαφῶν ἀτόν, αὐτ. Γ 338' || κτ. Σχολ. 'Ἰλ. Ζ 182 φάλοισι οἱ κατὰ τὸ μέτωπον τῆς περικεφαλαίας χρυσοὶ ἦλοι ἢ ἀστερίσκαι.

φάλας-ῆ-όν [φάλο] σγῶλ., ἀρχ. λεξ. ὁ λάμπων, ὁ λευκός Σχολ. 'Ἰλ. Ε 182 φάλον γὰρ τὸ λαμπρόν,

'Ἡσ. : 2) ὡς οὐσ. ὁ φάλας 'Ἀπολλ. Σοφ. λεξ. 'Ὀμ. «τὸ λάμπρυσμα τῆς περικεφαλαίας ..», EM 787,3 «φάλας ὁ λόφος τῆς περικεφαλαίας καὶ τρυφάλας ἢ τρεῖς κεφαλὰς ἔχουσα» πρβλ. φάλας.

φάλασῶ μον. καταστρέφω : 'Ἀναστ. Σιν. 'Ὀδῆγ. 198,27 φάλασεύοντας τὰς βίβλους.

φάλαστό [τό] (ἰταλ.) ὄμ. ἢ κορυφαία φωνὴ ἣν δύναται ν' ἀποδώσῃ ὑπὲρ τὴν φυσικὴν ἔκτασιν τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἄρρηθ ἰσοδός, ἰδίως ὀξυφώνος κατ' ἀπομίμησιν τῆς φωνῆς γυναικείας ἢ παιδίου χρησιμοποιοῦν ἀποκλειστικῶς τὰ κεφαλικά αὐτοῦ ἄντηγια.

φάλαστρία (τὸ) ὄμ. παρατονία, παραφω- νία ἐν ἄσματι, φάλαστο' 2) ἐκτροπὴ ἀπὸ τῆς κανονικῆς, ὁμαλῆς πορείας, φῶρας.

φάλαστῶ [ἰταλ.] ὄμ. ἄδων ὑποπῆτον εἰς παραφωνίαν ἢ παρατονίαν, κάνω φάλαστο' 2) κτ. ἐπέκτ. σφάλα, πέφτω ἔξω.

φάλαστατέκκα [ή] ὄμ. ἀτυχὲς κτύπημα τῆς σφαίρας εἰς τὸ παίγιον τοῦ σφαιριστηρίου' 2) μτφ. ἐπιφθογός, ὀξείομυτος πράξις : μὴ μοῦ κίνης φάλαστατέκκες, γιατί θά τσακωθούμε.

φάλαστῆτα [ή] (ἰταλ.) ὄμ. μικροδὸς κοπεύς ὑποδηματοποιῶ ἢ σκυτοτόμου' 2) μικρόν κομπερόν γεωργικὸν ἐργαλεῖον ἀποτελούμενον ἐκ κυρτοῦ καὶ χαλυβιδίου ἐλάσματος μετ' ἐκτὸν ξύλινον στελεχόν, ἐν εἰδει μικροῦ θρεπάνου.

φάλαστο (τὸ) (ἰταλ.) ὄμ. παραφωνία, παρατονία' 2) φάλαστατέκκα βλ. λ. I' 3) σφάλα, λάθος : ἔκανε μεγάλα φάλαστο στὴ διαχείρισή κα ἔπεσε ἔξω' 4) κτύπημα παρὰ τὴν περιφέρειαν καὶ οὐχὶ κατὰ τὸ κέντρον τῆς σφαίρας ἐν τῇ ποίγητι τοῦ σφαιριστηρίου' 5) κτ. πληθ. τὰ δερμάτινα τεμάχια τοῦ ὑποπτερίου (τακουνοῦ), πλῆν τοῦ πρώτου ἰπτερνίου.

φάλασγωνία [ή] ὄμ. ζυλουργικὸν τὸ ἐργαλεῖον. **φάλαστος-α-ο** (ἰταλ.) ὄμ. ὁ μουσικῶς παρά- τονος, παραφώνος' 2) λαζός, γωνιώδης, στρα- βός : εἶναι φάλαστο καὶ δὲν ἐφαρμόζει καλά.

φάλαυει 'Ἡσ. «λαμπρύνει».

φάλασεται 'Ἡσ. «καταρρήσσει. περιέρχεται».

φάλασθεις 'Ἡσ. «παρὰτραπείς».

φάλατῆς-ῆ-όν μον. ὁ φέρων φάλον βλ. λ. : Εὐστ. 'Ἰλ. 425,44 φάλατω περικεφαλαίαι.

φάμα [ή] ὄμ. τ. ἀντὶ φίμη βλ. λ.

φαμελιά [ή] ὄμ. κ. φαμελία βλ. λ. ἢ οἰκογενεῖα : Λασκαρ. Μυστ. Κεφ. 142 οἱ φαμελιῆς ξυπνοῦν τρομαγμένες.

φαμελιακός-ῆ-ό ὄμ. ἀνήκων, ἀναφερόμενος εἰς τὴν οἰκογενεῖαν, τῆ φαμελιά, ὡς ὄλον : τὸ 'χουνε φαμελιακὸ τὸ σπιτι.

φαμελιάρης [ό] ὄμ. ὁ φαμελιῆτης βλ. λ.

φαμελιός [ό] ὄμ. οἰκέτης, ὑπηρετὴς παρὰ τινι οἰκογενείᾳ.

φαμελιῆς [ό] ὄμ. ἠθλ. -ἴτισσα, ὁ ἔχων οἰκογενεῖαν, φαμελιά, ἰδ. ὁ ἐπιβεβαρημένος μετ' ἡν διατροφῆν μεγάλῃς οἰκογενείας, ἄ. φαμελιάρης.

φαμελιά [ή] (ἰταλ.) μον. ὄμ. φαμίλια κ. φαμελιά ἢ οἰκογενεῖα : Ἐπιγρ. Θεοφύλ. Σ' Ἰστ. 250,11, 'Αχμ. 'Ονειροκρ. 57,9; Ἀραβ. Μυθ. Χαλ. 1,41 εὗρισκετο εἰς μίαν ὑπερβολικὴν χαρὰν ὁμοίως καὶ ἡ φαμελιά του, - ἔχει μεγάλη φαμελιά ὁ φουκαράς.

φαμελιάρης-ον πῆν. οἰκογενειακός.

φάμουλις [ό] (λατ.) μγν. Δουλος, οἰκέτης : 'Ἰω. Λυδ. Ρωμ. 1,11.

φάμηρικα [ή] (ἰταλ.) ὄμ. τὸ ἐρυσσάσιον : δουλεύει στὴ φάμηρικα γιά ἔνα ψευτομεροκά- ματο' 2) τρόπος πλῆγιος, ἔμμεσος, ἰδίως ἀπα- τηλός, δι' οὗ ἐπιτυχεύεται τὶ : βρῆκε καινούργια φάμηρικα γιά νά ξεπεράσῃ τὸν κοσμάκη.

φάμηρικάντης [ό] ὄμ. κ. -άντης ὁ ἰδιοκτήτης φάμηρικας βλ. λ. II, ἐργαστασιάρης, βιομήχανος.

φαυρικήάρω (Ιταλ.) δημ. κατασκευεζώω βιομηχανικά προϊόντα.
φάωσος (ὁ) (λατ. famosus) μτγν. βλάσφημος: ἴω.Λυδ.Ρωμ.3,43.

φάων ἄσπρω. τοῦ ρ. φημι βλ.λ.
φάων ἄσπρω. φαρ. τοῦ ρ. φάωω βλ.λ.
φανασιος-α-ον (φανή) ὁ παρέων, φέρων φῶς, ἐπιθ. τοῦ Διός: Εὐρ.Ρῆσ.355 σὺ μοι Ζεὺς ὁ φανασιος ἦκεις διφρεῶν βασιλῆϊ πώλοισ.

φανάπητος (ὁ) πάπ. ὁ ἀνάπτων τοὺς φανοῦς, κανδήλια: φανάπητος τοῦ Ἁγίου Γεωργίου.

φαναπάντης (ὁ) νεώτ. ὁ ἀνάπτων τοὺς φανοῦς.
φανάριον (τὸ) σχόλ. μσν. νεώτ. κ.δημ. ὑποκορ. τοῦ φανός βλ.λ., συνήθ. ἀνευ ὑποκορ. σμ.: Σχόλ. Ὀππ. Ἀλ.5,430. Ἐστ.1516,4, Δραγ.Μονοπάτι104 μεγάλη ηλεκτρικὰ φανάρια φωτιζόμενα ἀπὸ φηλά || φανάρι τῆς κόφας ὁ ἐπιθωρακίσιος φανός τῶν πλοίων. 2) εἶδ. φανός ἐπὶ ξηρὰς ἢ ὑφάλου πρὸς καθοδήγησιν τῶν ναυτιλλομένων, φάρος: τὸ φανάρι οἰς Φλέδες. 3) δημ. σκευὴ ἐκ λεπτοῦ συρματοπλέγματος χρησιμοποιοῦμενος ὡς ὀφθαλμολόγιον: ἔχει λίγο καλὸν στὸ φανάρι, κόφας καὶ φάε'. 4) νουτ. εἶδος καρυκοῦμβου'. 5) εἶδ. φανάρι τοῦ Διογένη τὸ ἐν Ἀθήναις ἀρχαίου χορηγικοῦ μνημεῖον τοῦ Λυσικράτους. 6) ἐν φρ. ἔιννε φανάρι περὶ ἀνθρώπου καθ' ὑπερβολὴν ἰσχυρῷ, οἷον ἐφεξεν ἐκ τῆς ἀδυναμίας || κρατᾶει φανάρι ποριστάτοι ὡς εὐμενῶς διαθεθεμῶνος μάρτυς εἰς τὰς ἐρωτικὰς ὑποθέσεις ἄλλων.

φαναρι(ι)τζήδικο (τὸ) δημ. τὸ ἐργαστήριον τοῦ φαναρι(ι)τζῆ βλ.λ., τοῦ φανοποιῦ.

φαναρι(ι)τζής (ὁ) δημ. ὁ φανοποιός βλ.λ.: || συνεκδ. ὁ τενεκετζής βλ.λ.

φαναριώτης (ὁ) νεώτ. κ. δημ., θηλ. φαναριώτισσα, ὁ καταγόμενος ἐκ Φανορίου τῆς Κωνσταντινουπόλεως, κ. κτ. συνεκδ. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἐκεῖ ὀχηματισθεῖσαν ἀπὸ τοῦ 17ου αἰῶνος ἑλληνικῆν ἀριστοκρασίαν: οἱ Φαναριῶται κατέλαβον ὑψηλότετα ἀξιώματα εἰς τὴν Ὀθωμανικὴν Πολιτείαν, -οἱ Φαναριῶται λόγιοι.

φαναριώτικος-η-ο δημ. ὁ φανοριωτικὸς βλ.λ.

φαναριωτικός-ἡ-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Φαναριώτας βλ.λ.: ἡ φαναριωτικὴ ἀριστοκρατία - φιλολογικῆ παράδοσις.

φανατιζῶ νεώτ. κ. δημ., ὄφρ. ἐφαντίσσει, παθ. ὄφρ. ἐφαντίσθη,δημ. (ἐ)φαντίσθηκα, ἐμπνέω εἰς τινα φανατισμὸν βλ.λ., τὸν κῶμα φανατικό: εἶχαν φανατίσει τοὺς ἐκλογεῖς σὲ σημεῖο πού νὰ σκοτῶνται' κ. παθ.: ὁ κόσμος ἐφαντίσθηκε ἀπὸ τὰ ἐξάλλα ἄρθρα τῶν ἐφημεριδῶν, Λασκαρ. Μυστ.Κεφ.186 τὸν δχλο, ὁ ὄποιος φανατιζόμενος εἰς τὸ ἐμφορῶν ὄνομα τῆς ἐλευθερίας. . .

φανατικός-ἡ (τῶ)-ή(ν) νεώτ. κ. δημ., ὁ παραφερόμενος, ἐμπνέμενος ὑπὸ φανατισμοῦ, ὑπερβάλλοντος ζήλου πρὸς τὴν θρησκείαν αὐτοῦ, κ. γεν. πρὸς ἰδέαν τινὰ φανατικὴς καθολικῆς-ἔθνικιστῆς - σοσιαλιστῆς - πνευματιστῆς || ὁθ. κ. ὁ τυφλὸς καὶ ἀλογιστῶς ἐμπαθής.

φανατικός ἐπίρρ. νεώτ., δημ. -ὸ κατὰ τρόπον φανατικῶς βλ.λ., μὲ φανατισμὸν: ὑπεστήριξε φανατικῶς τὰ σοσιαλιστικὰ δόγματα.

φανατισμός (ὁ) (λατ. fenum ἱερὸν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ὑπερβάλλων ζήλος, ὁ μετὰ πάθος ἐνθουσιασμός ὑπὲρ θρησκείας τινός, ὁ δυνάμενος νὰ ἐξικητῆ ἕως τῆς κακοποιήσεως τῶν ἀλλοπίστων κτ. ἐπέκτ. καὶ ὁ ὑπὲρ ἰδεολογικῆς τινος ἰκατεθύσεως, συστήματος ἢ κόμματος ἐμπήσης, τυφλὸς ζήλος ἀναπιτύσων τὸ μῖαος κατὰ τῶν ἄλλω φρονοῦντων: Λοσκαρ.Μυστ.Κεφ.99 ὁ ἄδουκα. . . εὐλογοῦσασε τὸν φανατισμὸν τῶν σταυροφόρων, Παπαντ.Ἀγ.Ὀρ.14 τὰ ψυχικὰ ἐλαττώματα. . . τοὺς φανατισμοὺς ποὺ συνοδεύουν τὴν

ἀντικοινωνικὴ τους ζωὴ, - ὁ φανατισμός τῶν λεροεξιαστῶν, - πολιτικὸς - ἔθνικος - κομματικὸς φανατισμός, - αἱ ἐκλογαὶ διεξήχθησαν μὲ πρωτοφανῆ φανατισμὸν.

φανεῖαι (ἡ) δημ. ἡ ἐμφάνεισ' φρ. φαίνεται ἢ φανεῖται μοι ἐμφανίζομαι, πορουσιάζομαι: Ἐρωτοκρ.5,1362 πές μου τὸ νὰ ξενιτευθῶ, νὰ μὴ φανῆ ἢ φανεῖαι μοι.

φανεῖμεν ποι. ἀντι φανεῖναι: Αἰσχ.Πέρσ.786.
φανερός-ά-όν Ἐπίρρ. φανερός βλ.λ.

φανελλά (ἡ) (γαλλ.) νεώτ. κ. δημ. εἶδος ὑφάσματος μαλλίνου ἢ βαμβακεροῦ, χροῦδους. 2) εἶδ. ἐσώρρουχον πλεκτὸν ἐκ λεπτοῦ ἐρίου ἢ βαμβακος, φερόμενον ὑπὸ τοῦ ὑποκόματος κοῖ ἀμέσως ἐπὶ τοῦ ἀνω μέρους τοῦ σώματος.

φανελλάδικο (τὸ) δημ. φανελλοποιεῖον βλ.λ.

φανελλάς (ὁ) δημ. ὁ φανελλοποιός βλ.λ.

φανελλένιος-α-ο δημ. ὁ ἐκ φανελλας βλ.λ.) κατασκευασμένος: ποικίλοισ φανελλένιοι.

φανελλοποιεῖον (τὸ) νεώτ. ἐργαστήριον κατασκευῆς φανελλῶν βλ.λ.2) ὡς κ. ἄ. ἐσώρρουχων, φανελλάδικο.

φανελλοποιᾶ (ἡ) νεώτ. ἡ βιομηχανία κατασκευῆς φανελλῶν βλ.λ.2).

φανελλοποιός (ὁ) νεώτ. ὁ κατασκευαστῆς φανελλῶν βλ.λ.2), ὁ φανελλάς.

φανερά ἐπίρρ. νεώτ. κ. δημ. κατὰ τρόπον φανερόν βλ.λ., καταφανῶς, ὀχι κρυφά: συνειργάζετο φανερά μὲ κομμουνιστὰς, Χατζόπ. Ὑπεράνθρ.28 πρώτη φορὰ. . . μιλοῦσα ἐτοῖ φανερά καὶ λεύτερα μαζί του.

φανεροβιοτικός-ἡ-όν νεώτ. ὁ ἀνοφεροβιοτικός εἰς τὰ καταφανῆ ἢ ἐκδηλα φαινόμενα τῆς ζωῆς.

φανεροδράγχιος-ον νεώτ. ἐπὶ ἰχθύων, ὁ ἔχων ἐμφανῆ τὰ βράγχια' || φανεροδράγχια (τὸ) νεώτ. ζωολ. οἰκογένεια ἀμφιβίων κερκοφόρων.

φανερόγαμος-ον νεώτ. βοταν. ἐπὶ φυτῶν, ὁ ἔχων ἐμφανῆ τὰ πολλαπλασιαστικὰ ὄργανα' || τὸ οὗτ, τὰ φανερόγαμα ὡς οὐα. τὰ σπερματοφυτά, ἄ. φανερογόνα.

φανερογόνος-ον νεώτ. βοταν. φανερόγαμος.

φανερολογία (ἡ) μσν. φανερός, σαφῆς λόγος: Μάρκ. Ἐρημ.π.Βαπτισμ.939Α εἰ τις μετὰ τοσαύτην φανεραλογίαν ἀπίσκει τοῖς ἐληρημένοις.
φανερόμιος-ον ὁ φανερώς μιοῦν: Ἀριοτλ.Η Νικ.4,3,28.

φανεροποίησις-εως (ἡ) γλώσσ. τὸ καθιστᾶν τι ἐμφανῶς, κατὰδῆλον.

φανεροποιᾶ-έω μτγν. ποιῶ τι ἐμφανῶς, καταδῆλον, ἀποκαλύπτω, φανερώω: Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἰππ.1253 ὁ καταγγέλλων καὶ φανεροποιῶν τὰ πράγματα, Ἀθανᾶς 2,408Ε τῆς φυχῆς ἀποκεκρυμμένην νόσον φανεροποιούσης.

φανερός-ά-ἡ-ή(ν) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ἐμφανῆς, πρᾶδῆλος, κατὰδῆλος, καταφανῶς: Ἦρ.3,24 καὶ ἔχει πάντα φανερά ὁμοίως αὐτῷ, Σοφ.Φιλ.1291 τὸ ἄρρον παρῆται φανερόν, Εὐρ. Ἦρ.658 διδυμοὺν ἀν ἦσαν ἐφερον φανερόν χαρακτήρ' ἀρετὰς, Θουκ.2,15 τὸ δὲ πάλαι φανερόν τῶν πηγῶν οὐσῶν, αὐτ.1,42, αὐτ.1,102 καὶ διαφορὰ ἐκ ταύτης τῆς στρατείας πρώτων Λακεδαιμονίους καὶ Ἀθηναίους φανερά ἐγένετο' || ἀπροσ. φρ. φανερόν ἐστι κ. φανερόν γίνεταί: Ξεν.Ἀπομν.3,9,2, Πλάτ.Φαῖδρ.70D κ. νεώτ.: εἶναι φανερόν ὅτι θὰ παραταθῆ ὁ πόλεμος, - εἶναι θὰ ἐπιτευχθῆ συμφωνία' || φρ. φανερός εἰμι ἐπὶ πρσ., φαίνομαι, καταφανῶς, ἀντιληπτός γίνομαι, ἐν συνεκφ. μτ. μτχ.: Ἦρ.3,26, αὐτ.7,18 ὅς πρότερον ἀποσπεύδω φαίνετο, τότε ἐπισπεύδων φανερός ἦν, Ἀντιπ.π. Ἠρώδου φόνος 23 ὁ μὲν ἐστὶ φανερός ἐκείνς τοῦ πλοῖου καὶ οὐκ εἰσδᾶς πάλιν' κ. μτ. πλῆγιας προτάσεως: Ξεν.Ἀπομν.1,17

δσα μη φανερός ἦν διως ἐγίνωσκεν' || ὁμ. φρ. φανερός γίνομαι : αὐτ.ΚΠ2,12 καὶ ταῦτα φανεροί γιγνομένοις οἱ τοὺ λαθεῖν τὴ ἔνεκα ποιοῦσι' 2) ἐπὶ προσ., κατάδηλος, καταφανής γινόμενος ἐν τινι ἐνεργείᾳ : Σοφ.ΟΚ507, αὐτ.Τραχ.861 Κύριος... φανερά τῶνδ' ἐράνθη πράκτωρ, Θουκ.4,1 πάντων φανερώτατος βρασιδᾶς ἐγένετο...

3) ὁμ. ἐπὶ προσ., ἐν ἠθικῇ σμῆ. ὁ εὐκρινερός ἐν καθαροῦ συνειδήσει ἐκδηλούμενος (ἀντίθ. ἐπίθουλος) : Ἀριστλ.ΗΝικ.7,6,3' 4) γνωστός, παγκοινώς ἀνεγνωρισμένος : Ἡρ.2,146 εἰ οὗτοι αἱ θεοὶ φανεροὶ ἐγένοντο ἐν τῇ Ἑλλάδι' 5) νεώτ. κ. δημ. σαφής, εὐληπτος, καθαρός : εἶναι πολὺ φανερός ὁ τρόπος τῆς λύσεως τοῦ προβλήματος...

6) εἰδ. φανερά οὐσία ἢ κτηματικῆ, ἀκινήτου περιουσία [κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς τὴν ἀφανῆ, τὴν χρηματικὴν] : Ἀνδοκ.15,38, Λυσ.32,4 καὶ τὴν μὲν ἀφανῆ οὐσίαν ἐνεύμαστο, τῆς δὲ φανεράς ἐκοινωνῶν, Ἰσαΐ.59,18, Δημ.986' || ὁθ. φανεράν τὴν περιουσιακὸν στοιχείον καθιστάμενον ἐμφανές, ὠρισμένως γνωστόν : Σχολᾶ. Ἀριστοφ.Πλ.330' || φρ. φανερόν κέκτημαι οὐδὲν στεροῦμαι οἰασθήποτε κτηματικῆς περιουσίας : Δειν.παρχ.99,15' 7) τοὺ οὐδ. φανερόν ἐν ἑπίρρ. χρ. ἐν ποικιλίας ἀνεκφορασί, ὅταν λχ. ἐκ τοῦ φανερού ἐμφανῶς, φανερά : Ἡρ.5,96, αὐτ.8,126 ἐκ τοῦ φανεροῦ ἀπέστασαν ἀπὸ τῶν βαρβάρων, Θουκ.4,79 πολέμιος οὐκ ὄν ἐκ τοῦ φανεροῦ [οὐχ] κεντρογυμένος ἐθραδί, ἄν. Ξεῦ.Ἑλλ.6,5,16 ἐκ τοῦ δικαίου καὶ φανεροῦ τὴν μάχην ποιεῖσθαι, αὐτ. Ἀπομν.3,11,8' || ὁμ. εἰς τὸ φανερόν : Θουκ.1,23 αἱ δ' ἐξ τὸ φανερόν λεγόμενα αἰτῆται αἰδ' ἦσαν, αὐτ.3,27' πρὸλ. Πλάτ.Γοργ.480C' || ὁμ. κατὰ τὸ φανερόν : Ἀριστοφ.Θεομ.525' || ἀπὸ τοῦ φανεροῦ : Διον. Ἀλ.Ρωμ.4,4' || μτγν. φρ. εἰς φανερόν ἔρχεται φανερούται, γίνεται κοινῶς γνωστόν, ἐμφανές : αὐτ.Μαρκ.4,22 Ἰνα ἔληθῃ εἰς φανερόν' || ὁμ. φρ. παροιμ. οὐκ... ἔστι κρυπτόν δ' οὐ φανερόν γενήσεται [αὐτ.Λουκ.8,17]' || ὁμ. ἐν τῷ φανερό : αὐτ.ΚΠ7,5,55 εἰκότως ἐν τῷ φανερό σαυτὸν παρείχεσ, αὐτ. Ἀν.1,3,21, Δημ.306, ΚΔ Ματθ.6,4 ὁ πατήρ σου ὁ βλέπων ἐν τῷ κρυπτῷ ἀποδοῦσί σοι ἐν τῷ φανερό.

φανερότης-ητος [ἢ] μτγν. ἡ ἐξωτερικὴ ἐμφάνις : Φιλ.ν.Εὐσ.Εὐαγγ.Προπ.392Α ἀπὸ τῆς λαμπρᾶς φανερότητος ἀπαύθηται, φανερόφιλος-ον ὁ φανερώς, καταφανῶς ἀγαπῶν, φιλῶν τινα (ἀντίθ. φανερόμισος βλ.λ.) : Ἀριστλ.ΗΝικ.4,3,28.

φανερόφυτος-ον νεώτ. ἐν τῇ βοτανικῇ, ὅρας ἐν χροσίῃ ἐπὶ φυτῶν ἐχόντων τοὺς κοιμωμένους ὀφθαλμοὺς ἐπὶ ἑναερίων κλάδων.

φανερῶ-ὠν κ. νεώτ., δημ. φανερός ὄληον, φανερόν ποιῶ, ἐμφανίζω, ἀποκαλύπτω, δεικνῶ φανερά : ΚΔ Ἰω.7,4 εἰ ταῦτα ποιεῖς, φανερώσω σε αὐτὸν τὸ κόσμῳ, - φανερώσεις ὅλην τὴν κακοθήβαια, - μοὺ ὑπεσχέθη νὰ φανερώσῃ τὴν ἀλλοθίαια - τὰ μουσικὰ τῆς' κ. παθ. : ΚΔΚορ.2,5,10 τοὺς γὰρ πάντας ἡμᾶς φανερωθήναι δεῖ ἐμπροσθεῖν τοῦ βήματος τοῦ Χριστοῦ, Ἐρωτῶκ.1,21 τότῃ μὴ ἀγάθῃ μυστικῇ στὸν κόσμῳ φανερωθῆ' 2) εἰδ. ἀποκαλύπτω, ἀναδεικνύω τὴ ἐν πάσῃ τῇ ἀλήθῃ του, δεικνῶ φανερά στὸν κόσμῳ : Διον. Ἀλ. Ρωμ.10,27 ταῦτ' ἔστι τὰ φανερώματα μῆ καὶ εἰς ἡμετέραν προαγαγόντα γενναῖα ἐργά' || παθ. εἰδ. γίνομαι περίφημος ἐπὶ τινι, μτ. ὁστ. : Ἡρ.6,122 ἐφανερώθη εἰς τοὺς Ἑλληνας μεγίστην δαπάνησιν' || κ. ἀπόλ. ἀποκαλύπτομαι, ἀναδεικνύομαι, ἀναλόμω : ΚΔ Ρωμ.3,21 νυνὶ δὲ χωρὶς νόμου δικαιοσύνη θεοῦ πεφανέρωται' 3) ἐμφανῶς, δηλῶ, σημαίνω : Ζερβ.Ἰστ.1 ἰὸ τὰ λόγια τοῦ ἐφανερώσαν μεγάλην αὐταπάρνησιν,

-ἢ διαγωγή τοῦ φανερώσει ἀχαριστίαν' 4) βλ. παρ.π. φανερώσω, φανερώσει.

φανέρωμα [ἰὸ] δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ὀποτέλεσμα τοῦ φανερώω βλ.λ., ἀποκάλυψις : πρέπει να τιμωρηθῆ γιὰ τὸ φανερώμα τοῦ μουσικοῦ μας' 2) ἐκδήλωσις, φαινόμενον : τὰ ἐπεισόδια ποὺ γίνονται καθημερινῶς εἰναι ἀσχημα φανερώματα' 3) ἐμφάνισις, παρουσιασῆς : εἶναι εὐχάριστο τὸ φανερώμα ἀξιολόγων μουσικῶν ταλέντων.

Φανερωμένη [ἢ] νεώτ. κ. δημ. ὄνομα ἐκκλησιῶν ἢ μονῶν Ἰδρυθεισῶν εἰς τόπους ἐξω, κατὰ τὴν κοινὴν πίστιν, ἀνευρέθη εἰκῶν τῆς Θεοτόκου, τῇ ἐμφανίσει καὶ ὑποδειξίῃ αὐτῆς' || συνεκδ. ἐπίθετον τῆς Θεομήτορος ἐν χρ. κ. ὡς οὐα. : παροιμ. φρ. ἀπὸ τὸν Ἄη Φιλιππα εἰς τὴ Φανερωμένη [ἐπὶ συνεχῶν παλινοδρομησῶν, ἐνεργειῶν ἢ φρονημάτων].

φανερῶνω δημ. φανερῶ βλ.λ.

φανερῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ., συγκρ. φανερώτερον κ. φανερώτερος [Ἀριστοφ.ΖΜ2,10], ὑπερβ. φανερώτατος, ἐμφανῶς, προδήλως, καταδῆλως, φανερά : Ἡρ.9,71 Ἀριστόδημον μὲν βουλούμενον φανερώς ἀποθανεῖν, Αλσχ.Πρ.1090 τοιάδ' ἐπ' ἐμοὶ ῥιπῆ... στείχῃ φανεράς, Σοφ.Ἡλ.833 τῶν φανερώς οἰχομένων εἰς Αἶδον, Ἀριστοφ.Νεφ.290 φανερώς ἡκούσατέ μου καλέσαντο, Θουκ.1,87, Πλάτ. Συμπλ.182D κάλλιον τὸ φανερώς ἐξῆς τὰ λάθρα' ἀπὸ τῆς' : Ἀριστοφ.ΖΜ2,10 εἰπὸ δὲ τῶν... αἰσθητηρίων φανερώτερος ἐστὶν ἡ αἰσθησις διμερῆς.

φανέρωσις-εως [ἢ] κ. νεώτ., δημ. φανερώσις ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ὀποτέλεσμα τοῦ φανερῶ βλ.λ., ἀποκάλυψις, ἐμφάνισις, ἐκδήλωσις, τὸ φανερώμα : ΚΔ Κορ.1,12,7 ἐκαστὸς δὲ δίδοται ἡ φανερώσις τοῦ Πνεύματος πρὸς τὸ συμφέρον, Γρηγ.Ναζ.1, 232Α, Δαμασκ.1,1,246D τὴν ἐκπύρρωςαν αὐτῷ σφιαίν εἰς φανερώσιν ἀγων, Ρωμ.Μελ. Κοντάκιον Χριστογέννων καὶ τοῦ ἀπ' αἰῶνος μυστηρίου ἡ φανερώσις, Ζερβ.Ἰστ.199 τὸ ὄνομα κοσμίῳ ἐσωτερικοῦ ρυθμοῦ, ἡγων τῆς ψυχῆς, φανερώσις εἶναι ἡ ἀγάπη' 2) εἰδ. τὸ καθίστασθαι ὁρατόν : Ἀριστοφ.Φυτ.2,1,2.

φανερωτικός [ἰὸ] δημ. ὁ ἀπακαλύπτων, ποὺ φανερώσει κἀτί, φανιστής.

φανερωτικός-ἡ-ὸν μαν. κ. νεώτ. ὁ ἀγων εἰς φανερώσιν, ἀποκάλυψιν, ὁ ἀποκαλυπτικός : Ζηγαδ. ἐν περιῶδ. «Σωτήρ» 4,31 φανερωτικῶν τῶν κρυπτομένων.

φανή [ἢ] ποι. φανός, πυράδος : Ἡσιόδ.π. Ἡρωδιαν. Γρ.Μον.Λεξ.18,22 κτ. πρόθεσ φανῆ ἐντοσθεν ἐκευθον' 2) κτ. πληθ. τελεταί μετὰ λαμποδαφορίας, ὡς αἱ γίνονται κατὰ τὰς Διονυσιακὰς ἐορτάς : Εὐρ.Ἰων.550, αὐτ.Ρῆα.943 μυστηρίων τε τῶν ἀπορρήτων φανός.

φανή [ἢ] ἐπ. τ. ἀντὶ φανῆ τοῦ φαινομαι βλ.λ.

φανήμηναι [ἢ] ἀπαφρ. μέσ. ὁρ. ἀντὶ φανῆναι.

Φάνης-ητος [ἰὸ] μτγν. θεὸς τοῦ Ὀρφυκοῦ συστήματος ἀναπηθῆσας ἐκ τοῦ ἀργυροῦ φύου τοῦ ἀνδρομυρηνθέντος ὑπὸ τοῦ Χρόνου, ἔχων πολλὰς κερφαλάς, πτέρυγας χρυσαῖς, γεννητῶρ τῆς Νυκτός, θεορῶμενός δὲ ὡς κυβερνήτης τοῦ κόσμου, οὐτινος καὶ ὑπεδῆλοτο τὴν πρώτην ἀρχὴν : Νόνν.Σχολ. Γρηγ.Ναζ.Στηλ.154, Μακάλλ.174,9 Ἰβώνη].

φανητία [ἢ] μον. ἐξωτερικὴ ἐμφάνεια, ἐπίδεικτικότης : Τιμαρ. ἐν Notices et Extraits 9,176 ὡς περ ὑποστερόμενος τῆ τῆς περιβολῆς φανητία.

φανητίας [ἰὸ] μτγν. ὁ ἀρεσκόμομος εἰς ἐπίδεικτικὴν ἐμφάνισιν, οὐληματίας, φαντασμένος, Ξυπα-σμένος : Γρηγ.Ναζ.Ἰαμβ.15,84 ὑπερφήφανος δ' εἶμοις καὶ φανητίας.

φανητιασμός [ἰὸ] μον. ἡ πρὸς τὴν ἐξωτερικὴν ἐπίδειξιν ἀρέσκεια, ἀγάπη' πρὸλ. φανητία : Ἰω.

Κλίμ.23Α υπό τής κενοδοξίας ποτιζόμενα και υπό φανητισμοῦ κελευόμενα, Δαμασκ. I, 330C, Εὔστ. 904,62 τὰ δὲ λοιπὰ κόσμος ἄλλως ἐστὶ καὶ ἐν φανητισμοῦ ἐπίδειξις φράσεως, αὐτ.894,8.

φανητιώ-ώ μτν. ἐφετ. τοῦ φαινοῦμαι, ἐπιθωμῶ νὰ δευχθῶ, νὰ ἐπίδειχθῶ : Εὔστ. Ἐκκλ. Iστ.1,7.

φανίζομαι μον. κ. δημ. εὐρ. ἰδιώτ. ἐν τῷ ὄρω. (ἐ)φανίστη ἄπροσ. ἐν φρ. μου 'φανίστη μου ἐφάνη', ἔκρινα, ἐνόμισα : Ἐρωτόκριτ. I, 546, αὐτ.2,613, αὐτ.2,1438 κ' ἐφάνιστή σου νίκησε σὺν κονταρῶν ἐκείνη' 2) προσομοίαι, ἐμφανίζομαι ὡς .: Χρον.Μορ.3734 χρήματα πολλά τοῦ ἐτάχθη κ' ἠππαχθῆν | νὰ φανιστῇ ὅτι ἐφυγεν κ' ἐδίωδθ ἰσθὺν Δεσποτίν.

φανικόν οὖν (τό) νεώτ. χημ. ἢ φαινόλη, ἄ. φαινοκόν οὖν.

φανιστής ἰδί δημ. ὁ ἐμφανίζων τὴ κρυπτόν ἢ ἀδηλόν· || κυριώτατος ἐν χρ. ὡς προσωμοῦμια τοῦ 'Ἀγίου Ἰωάννου ὡς ἀποκαλύπτοντος τὸ μέλλον διὰ τῆς κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς του |24 'Ιου-νίου| γινομένης μαντεῖος τοῦ κλήδονα βλλ.

φανοδοκία ἠ) νεώτ. θέσις ἐν ἣ ἵθεται φανός, εἰδ. τὸ μέρος τῆς ναυτικῆς πυξίδος ὅπου ὑπάρχει ὁ φανός ὁ φωτίζων αὐτὴν ἐν ὄρω νυκτός.

φανολη νεώτ. μέλλ. τοῦ ρ. φαίνω βλλ.

φανοκόρος (τό) νεώτ. ὁ ἐπιμελούμενος τὰ τῆς καλῆς καταστάσεως τῶν φανῶν φωτισμοῦ τῆς πόλεως.

φανομηρικός (ἠ) λεξ. δ. τ. τοῦ φανομηρικός βλλ. : Πολυδ.2,187.

φανοποιεῖον (τό) νεώτ. τὸ ἐργαστήριον τοῦ φανοποιῦ βλλ. τὸ φαναρτζῆδικον.

φανοσιόσις (τό) νεώτ. ὁ κατασκευαστῆς φανῶν, - ἰδ. ἐκ λευκοσιδήρου· || σκευδ. ὁ τενεκτιχῆς βλλ.

φανόστης (ἠ) σχόλ. ὁ φεγγίτης : Σχόλ.Λυκάφρ. 98' 2) μικρὰ οἰκία, οἰκίακος, σπηταί : Σχόλ. Ἀριστφ. Ἰνπ.997.

φανός ἠ-άν ἰφράμ. φωτεινός, λαμπρός : Πλάτ. Φιλ.16C ἐρίρηρ . ἄμα φανόταρ τινὶ πυρὶ, Ξεν. Κυν.10,7 ἴνα ὡς φανότατον ἦ τὸ ἔσω· || τὸ οὐδ. τὸ φανόν ὡς οὐα. ἢ λαμπρότης, φωτεινὴ ἀτμοσφαιρα : Πλάτ. Πολ.58C ἔξιν ὀλων τῷ σώματι στρέφειν πρὸς τὸ φανόν ἐκ τοῦ σκοτάδους, αὐτ.506D' 2) ἐπὶ ἐνδυμάτων, καθαρός, πλυμένος : Ἀριστφ. Ἀχ.845 χλαῖναν δ' ἔχων φανὴν οἶει, αὐτ. Ἐκκλ.347' 3) πλήρης χαρῆς, εὐθυμός, φαιδρός : Αἰσχ. Πρ.540 φαναις θυμὸν ἀλδαίνουσαν ἐν εὐφροσύναις, Πλάτ. Φαιδρ.256D φανὸν βίον δια-γινοῦτα εὐδαιμονεῖν μετ' ἀλλήλων πορευομένους' 4) ἐπιφανής, προφανής, πρόδηλος : Συμπ.197 ἄλλόγημος καὶ φανός ἀπέθ.

φανός ἰδί κ. νεώτ. πυρός, δάς, λαμπρός : Ξεν. Λικ.5,7 ὑπὸ φανῶν πορευέσθαι, Ἀναξαρτοῖδ. Ὑδροκίτ. οὐκίαν λαδῶν τὸν φανόν ἀφαιρὶ μαι λύχρον· || εἰδ. πυρσός ἐκ ζύλων. πεύκης ἢ κλη-ματιδων : Σχόλ. Ἀριστφ. Λυσ.308' || εἰδ. νεώτ. λυ-χνία, κηρίον, πυρσός ἀνημμένος ἐντός ὑαλοφράκτου σκευῶς, φανόρι : ἐπιμωρήθῃ διὰ τὸ ὠδήγει αὐτακίνητον με ἐσθεσμένους τοὺς φανούς, ἐ-νετικὸς φανός ἰκλυδιρικός ἢ σφαιρικός ἐκ χρω-ματιστοῦ χάρτου ἠμιδιαφανούς, πηρσομομένος, κρι-νεζικός φανός ἰδ' ἐκ μεταξωτοῦ ὑφάσματος ἢ χάρτου· 2) μτφ. ἐπὶ τοῦ ἡλίου : "Ἀλεξ. Ὁεο-φόρητ.1.

φανοσάτης ἰδί νεώτ. στύλος ζύλιος ἢ σιδη-ρούς ἐφ' οὗ προσαρμῶζεται φανός ἐκ τῶν φω-τιζόντων τὰς ὁδοὺς καὶ πλατείας τῶν πόλεων.

φανότης-ητος (ἠ) μτν. κ. μων. ἢ ἰδιότης τοῦ φανοῦ βλλ.7), λαμπρότης, φωτεινότης, φεγγοβολή : Ἀριστφ.1,7 ἢ ἡλιου ἄπαυστος κινήσις . Διδὸς ἐστὶ πρόδροσις . ὕπερ τῆς τοῦ παντὸς κόσμου φανότητος, Εὔστ. Πον.238,20 ἀνθη εἰς ἑλλάμει

φονότης λευκότητος' 2) εἰδ. EM 337,57 ἐνάρ-φεια ἢ τῶν λόγων λευκότης καὶ φανότης.

φανοσφός-ος-ων νεώτ. ἐπὶ προσ., ὁ φέρων φαν-ών· || ἐπὶ στύλων, ὁ φανοσάτης βλλ.' 2) νεώτ. ζωολ. γένος ἠμπετρῶν ἐντόμων φωτοβόλων.

φάνσις-εως (ἠ) μτν. ἐμφανισίς εἰς τὸν ὀρι-ζοντα, ἐπιτολὴ ἀστέρος : Πορφύρ.π.Εὔστ.Εὐαγγ. Προπ.92C τοὺς ἀστέρας καὶ τὰς τούτων φάνσεις καὶ ὑποκρίσεις : Σουῖδ. ἐν λ. ἐπιτολῆς.

φάνταγμα (τό) δημ. φαντοστικὴ παράστασις, ἴνδαλμα, εἴκασμα' 2) φαντασμός, ἔπαρσις, οἴσιος, ἔπισμα, ἔπισμαράρα.

φανταγμένος-η-ο δημ. μτχ. τοῦ φαντάζω ὡς οὐσ. ἄ. φαντασμένος βλλ.

φανταγμός (τό) δημ. ἢ φαντασία, ἢ ἐν ὄνειρῳ ὄπτασις : Γρην. Σκ.Τερρ.40,78 κ' οὐ λήθαργος . . κ' οὐ φανταγμὸν σταζοβόλου οὐ πλάνου:

φαντάζω κ. μων. κ. νεώτ., δημ. κ. σπαντάζω κ. σφαντάω, μέλλ. φαντάσθω, ἀόρ. ἐφαντάσθω, δημ. (ἐ)-φάνταξα κ. (ἐ)σφάνταξα, μέσ. φαντάζομαι, ἀόρ. ἐφαντάσθην, δημ. (ἐ)σφαντάσθηκα, καθιστῶ τὴ φαν-ερόν, παρουσιάζω, ἐμφανίζω, δεικνύω : "Ἀλεξ. Ἀφρ.π.Θισ.Στεφ. ἐν λ. καὶ τοῦτο φαντάζοντα ὡς κατ' ἀλήθειαν, Ἀρέβ. Ἀποκαλ.13 φαντάξῃ γάρ ἑαυτὸν ἐπιεικῆ ὡς ὁ Χριστός, ἴνα πλανῶ' 2) ὀθ. ἐξασπῶ, κλησέω, ξεγελῶ : Κολ्लीστρ. Ἐκφρ.12 ὁ γὰρ δὴ κρῶς ἐφαντάζει τὴν αἰσθησὶν ὡς καὶ πνοὴν δημοσυργεῖν ἐπιστάμενος' 3) νεώτ. κ. δημ. προξενῶ ζῶρον ἐντύπωνιν διὰ τῆς ἐμφανισέως μου, ἔχω ὄρασαν, ἐπιβάλλω τὸν ὄψιν, κἄνω φιοῦρα, ἔχω θεωρία : Παλαμ. Περ.Χαιρ.126,5 κ' ἐφαντάζει, καθὼς φαντάζει ἀσύγκριτη καὶ σπὸν ζῦνος' 4) δημ. ἐν εἰδ. σμ. ἔχω φαντάσματα' 5) μέσ. φαντάζομαι παριστῶ τὴ κατὰ διάνοιαν, πλάττω, ἀναπαριστῶ διὰ τῆς φαντασίας : Λογγίν. Ὑφ. 15,2 ἐνταῦθ' ὁ ποιητὴς αὐτὸς εἶδεν Ἐρινύας, δ' ἐφαντάσθη, μικροῦ δεῖν θεάσασθαι καὶ τοὺς ἀκούοντας ἠνάγκασεν, αὐτ.15,8, ἴμερ. Λόγ.15,24 καὶ ὄν τρόπον ἐκείναι περὶ τῆς φύσεως ἐφαντά-σθησαν, Δραγ. Μονοπ.17 ὅταν εἰμ' ἀδύνατος καὶ δὲν μporῶ νὰ φαντασθῶ τὴν ἀνωμότητα' 6) ὄμ. τὸ μέσ. φαινομαι, γίνομαι ὄρατός, πτ. ὄοτ. : Ἦρ. 4,124 ἀφανισθέντων δὲ τοῦτων τὸ παράνο, ὡς οὐκέτι ἐφαντάζοντο σφίμ . . αὐτ.7,15 ὄνειρον φαντάζεται μοι' 7) ὄμ. μτ. προσδίου. Δηλοῦν-τος τόπον : Εὐρ. Ἀνδρ.876 μηδὲ φαντάζου δόμων παρόθεν, αὐτ. Φοίν.93 ἢ τῆς πολιτῶν ἐν τρίδω φαντάζεταί' 7) κτ. ἐπέκτ. γίνομαι ἀντιλη-πτός κ. εἰδ. ἀκούσιμος : Ἀπολλ. Ρ.4,1285' 8) ὄμ. τὸ μέσ. γίνομαι ὄμοιος πρὸς τινά, λαμβάνω τὸ σχῆμα, τὴν ἐμφάνισιν τινος, παίρνω τὴ μορφή : Αἰσχ. Ἀγ.1500 φανταζόμενος δὲ γυναικὶ νεκροῦ τοῦδ' . . ὁ παλαιὸς ἀλάστωρ' 9) ὄμ. τὸ μέσ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπαίρομαι, κομπάζω, ἔχω οἶψιν, περψασμένους : Ἦρ.7,10,ε' ὄρας τὰ ὑπερέχοντα ζῶα ὡς κεραυνοὶ ὁ θεὸς οὐδὲ εἶφ φαντάζεσθαι' 10) ὄμ. μέσ., νεώτ. κ. δημ. ὑποθέτω, σχηματίζω τὴν ἰδέαν, τὴν ἀντιλήψιν ὅτι : Γρην. Σκ.Τερρ.34,2 τ' ὄρατο νησι . . φαντάζομαι πῶς φεύγει κ' ἀρ-μενίδης, Χατζῆδ. Ὑπεράνωθ.54 τὸ ἐμπροκίμο μου κερτάθωμαι δὲν ἦταν τόσῳ μεγάλο ὅσο τὸ φαν-τάστηκα, - δὲ φανταζότανε πῶς δά ῥῶδες - πως θ' ἀποτάχη' 11) ὄμ. τὸ μέσ. ἐν παθ. σμ. σχηματίζομαι, πλάττωμαι διὰ τῆς φαντασίας : Πλάτ. Ἰνπ.Μ 300C, αὐτ. Συμπ.211Α οὐδ' αὐ φαντα-σθήσεται ἀπὸ τὸ καλὸν οἶον πρόσωπον ἰ, αὐτ. Φιλ.51Α πολλὰς ἠδονὰς φαντασθείσας, Ἀ-ριστ. Πυθ.3,107, 12) ὄμ. τὸ μέσ. εἰδ. καμ. ἀντι- τοῦ συκοφαντοῦμαι : Ἀριστφ. Ἀχ.823.

φανταίξ (ἠ) γαλλ. ἀκίτ.1) δημ. ὁ ἔχων ἰδιόμορ-φον ἀγέδιον ἢ χρωματισμὸν, ὁ χαρακτηριζόμενος ὑπὸ ἰδιοτύπου ρυθμοῦ, ἰδιότροπος, φανταχτερός

φάνταξη (ή) δημ. ἡ ἐξωτερικὴ ἐπιδεικτικὴ ἐμφάνις: Λασκαρ.Μυστ.Κεφ.22 ἐπαραιτήθηκε ὡς καὶ ἀπὸ τὴν ἐξωτερικὴ τῆς φάνταξη' 2) ἄ. φανταξία, ἡ φαντασίωσις βλ.λ.κ. 2).

φανταξία (ή) δημ. ἡ φαντασίωσις βλ.λ.κ. 2), τὸ φανταστικῶς ὁρώμενον, ἰδύλαμα φανταστικόν.

φανταρία (ή) ἱταλ. δημ. ὁμῶς στρατιωτῶν ἢ τὸ σὺνολον τοῦ πεζικοῦ στρατοῦ.

φανταριστικός-η-ο δημ. ὁ ἀνήλικος, ἀναφερόμενος εἰς τοὺς φαντασμούς, στρατιωτικῶς: προχτές πέταξε τὰ φανταριστικά (τὴν στρατιωτικὴν στολήν) 2) τὸ οὐδ. κτ. πληθ. κ. ὡς ἐπίρρο.

φαντάρος (ὁ) ἱταλ. δημ. ὁ στρατιωτικῶς, κ. εἰδ. ὁ τοῦ πεζικοῦ.

φαντασία (ή) κ. μων. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐξωτερικὴ ὄψις, ἐμφάνισις: Παλῶδ.32,12,6' 2) ὡς φιλοσοφ. ὅρος ἡ δύναμις δι' ἣς ἐνωσιὰ τις γίνεται φανερά, παρίσταται εἰς τὸν νοῦν, ὀριζομένη ὑπὸ μὲν τὸ Πλάτωνος ὡς δάξα παρούσασα ἐπιπέδου εἰς τὸ πνεῦμα διὰ τῆς οἰσθησεως, ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους ὡς κίνησις τοῦ τοῦ ὁμοῦ διὰ τῆς οἰσθησεως παραγομένη, ἢ ὡς αἰσθησις ἀσθενῆς ἢ προσδοκῶ τις ἡ ἀσυνμνήσκεται, ὑπὸ δὲ τῶν Στωϊκῶν Ἰκρύππιος κ. ἀ. ὡς πάθος ἐν τῇ ψυχῇ γινόμενον διὰ τὴν οἰσθησεως: Πλάτ.Σοφ.264Α, Ἀριστλ.Ψυχ.3,3,20, αὐτ.Ρητ.Ι,1,16' 3) ἐν τῇ ψυχολογίᾳ ἡ ψυχικὴ ἱκανότης προδ. δημοσιογραφίαν, ἀσυνδεδειγμένην παρορτάσεων: Σολωμ.Τρελλῆ μόνον 324 σὸν τὰ κινήματα τῆς φαντασίας ἢ τοῦ ζωγραφίζουσαν τὴν εὐτυχία, Ψυχάρ.Ταξ.2 μόλις τὴν εἶδα τὴν θάλασσα, καὶ πῆρε ἡ φαντασία μου ἄλλο ὄραμα, - ἡ φαντασία ἐνεργεῖ τὴν δημοσιογραφικὴν ἱκανότης ἐπιτυχάνουσα νέους συνδυασμοὺς τῶν αἰσθητικῶν ἐντυπώσεων, - ποιητῆς δὲ ζωγράφων φαντασίαν 4) ἐντόπιος, παρὰστοσις φανταστικῆ, ἰδύλαμα, πλῆγμα φανταστικόν, δημ. φαντασία: Πλάτ.Θεαίτ.161Β, Χρῆστ.π.Πλούτ.Ἠθ.2046F, αὐτ.1055F' 5) δημ. μεγαλοχρία, ἐπαρσις, ἀλαζονεία, φευτοπερηφάνεια: σὺ ἔχει ὁ λεγόμενος μιά φαντασία σὰ νά 'ναι κάτ' 6) νεώτ. μουσικὴ σύνθεσις δι' ὄργανον ἢ ὀρχήστραν, ἐλευθερά μορφικῶς, κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς τὰς ἀκολουθοῦσας ὀριζομένους τύπους συνθέσεως ἰῶς ἡ σονάτα, ἡ φούγκαι.

φαντασιάζω (ή) δημ. φανταστικῆ παρὰστοσις, εἰκὼν πρβλ. φαντασία 4).

φαντασιάζω μτγν. πληρῶ τὴν διάνοιάν τινος διὸ φαντασιωδῶν πραγμάτων δθ. ἀπατῶ, φενακίζω, ξεγελῶ: Ἐπιφάν.1,69Α φαντασιάζειν τοὺς ἀπειροῦς, αὐτ.2,66B.

φαντασιάζονται (οι) μων. κ. νεώτ. αἰρετικοὶ προεβουόντες διτὸ τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς ἢ τὸ φάντασμα, καὶ ἐπομένως καὶ πρὸς τῆς ἀναστάσεως αὐτοῦ δὲν ἐπέκειντο εἰς φθοράν: Τιμ.Προδ.57B, Εὐστ.Μον.904,909.

φαντασιαστής (ὁ) μων. ὁ παρουσιάζων μόνον τὴν ἐπιφάνειαν, τὴν κατὰ τὸ φαινόμενον ὄψιν δθ. κ. ἀπατῶν: Φῶτ.ἐνWolf.Ἀν.2,134' 2) κτ. πληθ. ἄ. φαντασιανιστῆς βλ.λ.

φαντασιαστικός-ή-ον μτγν. κ. μων. ὁ ἐμπνεόμενος ὑπὸ τῆς φαντασίας, ὁ ζωγράφων φανταστικῶν ἔχων: Πλούτ.Ἠθ.431B ποιοῦσι κατόχους τὰς ἐνθουσιασμοῦ καὶ φαντασιαστικῶς τοὺς προφήτας καὶ τὰς προφήτιδας, Ψελλ. Ἀλληγ.360,16.

φαντασιδοκῆται (οι) μων. κ. νεώτ. οἱ φαντασιανιστῆς βλ.λ.: Θεοφιλ.Σ'ἰώδ 4,605.

φαντασιοκλία (ή) μων. κ. νεώτ. σκέψις ἰδ. ἔξω τῆς δυνατικῆς πραγματικότητος, μοτίου, φανταστικὴ ἔλιξις: Λέοντ.Αὐτ.Βι.Ἱω.Χρῆστ.8,281,42.

φαντασιοκόπος-ον μτγν., μων. κ. νεώτ. ὁ τὰ μάτια, τὰ ἀδύνατα φανταζόμενος, ὁ ὑπὸ ματαίων ἐκπίδων, φανταστικῶν κατεχόμενος, ἄ. φαν-

τασιοπλήκτος: Εὐστ.1700,53 φαντασιοκόπος ὢν, καὶ ἐλπίζει κενῶς ἐφ' οὗ οὐ χρῆ βοσκομένους' 2) ἀπατεῶν, πλάνος: Ἱω.Χρῆστ.8,8,245F.

φαντασιοκοπῶ-έω μτγν., μων. κ. νεώτ. εἰμι φαντασιοκόπος βλ.λ.: Πλά Σοφ.Σειρ.4,31 ἢ τοῖσι ὡς λέων ἐν τῷ στικῷ σου, καὶ φαντασιοκοπῶν ἐν τοῖσι αἰκταῖσι σου, Εὐστ.Πον.177,3' 2) ἀποπλανῶ ἐμβδάλων εἰς φαντασιοκλίαν βλ.λ.: Ἀθωνάσι.1,74 δαίμονες ἐφαντασιοκόπου τὸν ἀνθρώπου, Ἱω.Χρῆστ.11,285B.

φαντασιολογία (ή) μτγν. ἡ περὶ φανταστικῶν πραγμάτων ὁμιλία ἢ πραγματεία: Ἐπιφάν.1,79B ποῦ ἡ κίσσισις τῆς φαντασιολογίας.

φαντασιολήκτος-ον νεώτ. ἐπὶ πρσ., ὁ φαντασιοκόπος βλ.λ.: 2) κτ. ἐπέκτ. ὁ κατ' ἰδιότροπον, ἔξω τῆς πραγματικότητος δόκκισιν σκεπτόμενος ἡ ρυθμιζῶν τὰ τοῦ βίου αὐτοῦ: νεανίας-νεάνις φαντασιολήκτος.

φαντασιολήκτως ἐπίρρο. μτγν. κατὰ τρόπον φαντασιολήκτων βλ.λ.: Μᾶρκ.Αὐρ.1,7.

φαντασιολήξια (ή) νεώτ. φαντασιοκλία βλ.λ.: 2) ἀλόγιστος, ἐνομηρικτὴ ἐνέργεια, ἰδιότροπος ἐκδήλωσις, καπρίτσιο.

φαντασιολήκτως (ὁ) μων. ὁ ἐνεργῶν θαυμάσιο, φαντασιώδῃ, ὁ θαυματοποιός: Πρεσβ.Κεντυρ.992C ὡσπερ παῖδων, φαντασιολήκτιν τινα βλεπόν.

φαντασιολήξια (ή) νεώτ. φαντασιοκλία βλ.λ.: 2) ἀλόγιστος, ἐνομηρικτὴ ἐνέργεια, ἰδιότροπος ἐκδήλωσις, καπρίτσιο.

φαντασιολήκτως (ὁ) μων. ὁ ἐνεργῶν θαυμάσιο, φαντασιώδῃ, ὁ θαυματοποιός: Πρεσβ.Κεντυρ.992C ὡσπερ παῖδων, φαντασιολήκτιν τινα βλεπόν.

φαντασιολήξια (ή) νεώτ. φαντασιοκλία βλ.λ.: 2) ἀλόγιστος, ἐνομηρικτὴ ἐνέργεια, ἰδιότροπος ἐκδήλωσις, καπρίτσιο.

φαντασιολήκτως (ὁ) μων. ὁ ἐνεργῶν θαυμάσιο, φαντασιώδῃ, ὁ θαυματοποιός: Πρεσβ.Κεντυρ.992C ὡσπερ παῖδων, φαντασιολήκτιν τινα βλεπόν.

φαντασιολήξια (ή) νεώτ. φαντασιοκλία βλ.λ.: 2) ἀλόγιστος, ἐνομηρικτὴ ἐνέργεια, ἰδιότροπος ἐκδήλωσις, καπρίτσιο.

φαντασιολήκτως (ὁ) μων. ὁ ἐνεργῶν θαυμάσιο, φαντασιώδῃ, ὁ θαυματοποιός: Πρεσβ.Κεντυρ.992C ὡσπερ παῖδων, φαντασιολήκτιν τινα βλεπόν.

φαντασιολήξια (ή) νεώτ. φαντασιοκλία βλ.λ.: 2) ἀλόγιστος, ἐνομηρικτὴ ἐνέργεια, ἰδιότροπος ἐκδήλωσις, καπρίτσιο.

φαντασιολήκτως (ὁ) μων. ὁ ἐνεργῶν θαυμάσιο, φαντασιώδῃ, ὁ θαυματοποιός: Πρεσβ.Κεντυρ.992C ὡσπερ παῖδων, φαντασιολήκτιν τινα βλεπόν.

φαντασιολήξια (ή) νεώτ. φαντασιοκλία βλ.λ.: 2) ἀλόγιστος, ἐνομηρικτὴ ἐνέργεια, ἰδιότροπος ἐκδήλωσις, καπρίτσιο.

φαντασιολήκτως (ὁ) μων. ὁ ἐνεργῶν θαυμάσιο, φαντασιώδῃ, ὁ θαυματοποιός: Πρεσβ.Κεντυρ.992C ὡσπερ παῖδων, φαντασιολήκτιν τινα βλεπόν.

φαντασιολήξια (ή) νεώτ. φαντασιοκλία βλ.λ.: 2) ἀλόγιστος, ἐνομηρικτὴ ἐνέργεια, ἰδιότροπος ἐκδήλωσις, καπρίτσιο.

φαντασιολήκτως (ὁ) μων. ὁ ἐνεργῶν θαυμάσιο, φαντασιώδῃ, ὁ θαυματοποιός: Πρεσβ.Κεντυρ.992C ὡσπερ παῖδων, φαντασιολήκτιν τινα βλεπόν.

φαντασιολήξια (ή) νεώτ. φαντασιοκλία βλ.λ.: 2) ἀλόγιστος, ἐνομηρικτὴ ἐνέργεια, ἰδιότροπος ἐκδήλωσις, καπρίτσιο.

φαντασιολήκτως (ὁ) μων. ὁ ἐνεργῶν θαυμάσιο, φαντασιώδῃ, ὁ θαυματοποιός: Πρεσβ.Κεντυρ.992C ὡσπερ παῖδων, φαντασιολήκτιν τινα βλεπόν.

φαντασιολήξια (ή) νεώτ. φαντασιοκλία βλ.λ.: 2) ἀλόγιστος, ἐνομηρικτὴ ἐνέργεια, ἰδιότροπος ἐκδήλωσις, καπρίτσιο.

φαντασιολήκτως (ὁ) μων. ὁ ἐνεργῶν θαυμάσιο, φαντασιώδῃ, ὁ θαυματοποιός: Πρεσβ.Κεντυρ.992C ὡσπερ παῖδων, φαντασιολήκτιν τινα βλεπόν.

φαντασιολήξια (ή) νεώτ. φαντασιοκλία βλ.λ.: 2) ἀλόγιστος, ἐνομηρικτὴ ἐνέργεια, ἰδιότροπος ἐκδήλωσις, καπρίτσιο.

φαντασιολήκτως (ὁ) μων. ὁ ἐνεργῶν θαυμάσιο, φαντασιώδῃ, ὁ θαυματοποιός: Πρεσβ.Κεντυρ.992C ὡσπερ παῖδων, φαντασιολήκτιν τινα βλεπόν.

φαντασιολήξια (ή) νεώτ. φαντασιοκλία βλ.λ.: 2) ἀλόγιστος, ἐνομηρικτὴ ἐνέργεια, ἰδιότροπος ἐκδήλωσις, καπρίτσιο.

φαντασιολήκτως (ὁ) μων. ὁ ἐνεργῶν θαυμάσιο, φαντασιώδῃ, ὁ θαυματοποιός: Πρεσβ.Κεντυρ.992C ὡσπερ παῖδων, φαντασιολήκτιν τινα βλεπόν.

φαντασιολήξια (ή) νεώτ. φαντασιοκλία βλ.λ.: 2) ἀλόγιστος, ἐνομηρικτὴ ἐνέργεια, ἰδιότροπος ἐκδήλωσις, καπρίτσιο.

φαντασιολήκτως (ὁ) μων. ὁ ἐνεργῶν θαυμάσιο, φαντασιώδῃ, ὁ θαυματοποιός: Πρεσβ.Κεντυρ.992C ὡσπερ παῖδων, φαντασιολήκτιν τινα βλεπόν.

φαντασιολήξια (ή) νεώτ. φαντασιοκλία βλ.λ.: 2) ἀλόγιστος, ἐνομηρικτὴ ἐνέργεια, ἰδιότροπος ἐκδήλωσις, καπρίτσιο.

φαντασιολήκτως (ὁ) μων. ὁ ἐνεργῶν θαυμάσιο, φαντασιώδῃ, ὁ θαυματοποιός: Πρεσβ.Κεντυρ.992C ὡσπερ παῖδων, φαντασιολήκτιν τινα βλεπόν.

φαντασιολήξια (ή) νεώτ. φαντασιοκλία βλ.λ.: 2) ἀλόγιστος, ἐνομηρικτὴ ἐνέργεια, ἰδιότροπος ἐκδήλωσις, καπρίτσιο.

φαντασιολήκτως (ὁ) μων. ὁ ἐνεργῶν θαυμάσιο, φαντασιώδῃ, ὁ θαυματοποιός: Πρεσβ.Κεντυρ.992C ὡσπερ παῖδων, φαντασιολήκτιν τινα βλεπόν.

φαντασιολήξια (ή) νεώτ. φαντασιοκλία βλ.λ.: 2) ἀλόγιστος, ἐνομηρικτὴ ἐνέργεια, ἰδιότροπος ἐκδήλωσις, καπρίτσιο.

φαντασιολήκτως (ὁ) μων. ὁ ἐνεργῶν θαυμάσιο, φαντασιώδῃ, ὁ θαυματοποιός: Πρεσβ.Κεντυρ.992C ὡσπερ παῖδων, φαντασιολήκτιν τινα βλεπόν.

φαντασιολήξια (ή) νεώτ. φαντασιοκλία βλ.λ.: 2) ἀλόγιστος, ἐνομηρικτὴ ἐνέργεια, ἰδιότροπος ἐκδήλωσις, καπρίτσιο.

φαντασιολήκτως (ὁ) μων. ὁ ἐνεργῶν θαυμάσιο, φαντασιώδῃ, ὁ θαυματοποιός: Πρεσβ.Κεντυρ.992C ὡσπερ παῖδων, φαντασιολήκτιν τινα βλεπόν.

φάντασμα πλάσσει με, και δείχνει πώς σου μοιάζει; Σολωμ. Αδρδ Μπάρ. 140,3 αντίκρισ' από τὰ πλάσματα | του νοός τ' ἀληθινά | του προδούρουν. Δύο φαντάσματα, Γρυμ. Σκ. Τερα. 71, 10, Πορφύρ. Σκ. 20,7 κάτι σὰ φάντασμα θελό κι ἀνέγγιχτο'. 2) ἡ ἰδεατὴ εἰκών, παράστασις πράγματός τινος : Πλάτ. Φαίδ. 81D, αὐτ. Θεοσίτ. 167B ἄ δὴ τινες τὰ φαντάσματα ὑπὸ ἀπειρίας ἀληθῆ καλοῦσιν, Ἀριστλ. Ψυχ. 3,39' 3) γεν. τὸ διασταλλόμενον πρὸς τὴν πραγματικότητα : Πλάτ. Παρμ. 166A, αὐτ. Πολ. 598B φαντάσματος ἡ ἀληθείας οὐσα μίμησις'. 4) κ. νεώτ. ἐμφάνισις ἀποθανόντος ὑπὸ αἰσθητῆν, ὁρατὴν μορφήν, εἰδωλον, σικιά, σικιάχτρον : Εὐρ. Ἐκ. 54 περὰ γὰρ ἤδ' ὑπὸ σκηνῆς . . φάντασμα θεαμάτων ἐμὸν, ΚΔ Ματθ. 14,26 καὶ ἰδόντες αὐτὸν ὁ μαθητὴ ἐπὶ τὴν θάλασσαν περιπατοῦντα, ἐταράχθησαν, λέγοντες ὅτι φάντασμα ἐστὶ, Μαλακ. Συντρ. 46, 11 τὸ φεγγάρι | . . δείχνει ἐδῶ φάντασμα | καὶ σκέλεθρα παρέκει'. 5) μῦθ. δημ. ἀνθρώπος κάπι-σχυος : ἔγινε φάντασμα ἀπὸ τῆν ἄδυναμις - τῆν ἀρώστια'. 6) ἐνύπνιον, ὄνειρον : Θεοκρ. 21,30 οὐ σε θέλω τῶμῳ φαντάσματος ἦμεν ἄμοιρον.

φαντασμαγορία (ἡ) [φαντάσμα, ἀγορεύω] νεώτ. ἡ τέχνη τῆς δι' ὀπτικῶν τεχνασμάτων ἐμφανισέως φανταστικῶν παραστάσεων, ἰσολογιμάτων. 2) εἰδ. θεατρικὸν ἔργον ἐν ᾧ κυριαρχεῖ τὸ φανταστικόν, θεαματικὸν στοιχεῖον. 3) πᾶν τὸ θαυμασίως, φανταστικῶς ὤρατον, τὸ ἐξόχως θεαματικόν : ἦτανε φαντασμαγορία ἡ νυκτερινὴ μέσ βαρκάδα - ἡ ἀκρογιαλιά στὸ στελινοῦ φως.

φαντασμαγορικὸς -ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος εἰς φαντασμαγορίαν βλλ., ὁ φανταστικῶς ὤρατος, θεαματικὸς : φαντασμαγορικὴ ἡ θέα τῆς Ἀκροπόλεως κατὰ τὸ θερινόν, -φαντασμαγορικὴ ἀποφίς'. 2) ἐπίρρ. -ῶς.

φαντασμαγόριον (τὸ) μῦθ. ὄνοκορ. τοῦ φαντάσματος βλλ. 1), ὄπτασις : Πλούτ. Ηθ. 766B δυσόνειρο φαντάσματτα φιληδῶνων . . ἀνδρῶν.

φαντασμένος -η-σ δημ. ἐπιθετ. μῦθ. τοῦ φαντάζω βλλ. κ. φανταγμένος ὁ ἔχων μεγάλην περὶ ἑαυτοῦ ἰδέαν, ὁ ἐπηρμένος, οἰηματίας, ὁ ἀλογιστικῶς υπερρήφανος, μεγαλομανής.

φαντασμός (ὁ) μων. κ. νεώτ., δημ. κ. φανταγμός τὸ ἴδιον, τὸ δημιουργητὴ τῆς φαντασίας : Τμ. π. Διογ. Α 925'. 2) κ. νεώτ. σήσις, ἀλαζονεία, ἔπαρσις : Μάρκ. Ἐρημ. Βασίτ. 937C.

φαντάσσω δημ. ἴδιον. τ. τοῦ φαντάζω βλλ.

φανταστής (ὁ) ὁ εἰς τὰς ἐπιδείξεις ἄρεσκομένος, ὁ φαντασμένος : Πολέμ. Φυσιογ. 1,6.

φανταστικὸς -ἡ(-ιά)-ὄν(α) κ. μων., νεώτ. κ. δημ. ὁ εἰς τὴν ψυχικὴν λειτουργίαν τῆς φαντασίας ἀναφερόμενος, ὁ διὰ τῆς φαντασίας νοοῦσμενος, συλλυθισμένος : Πλάτ. Σοφ. 266D, αὐτ. 268C. || φανταστικὸς ἀριθμὸς εἰδ. μαθημ. ὁ παριστῶν τὴν τετραγωνικὴν ρίζαν ἀρνητικῶ ἀριθμοῦ'. 2) ὁ κατὰ φαντασίαν μόνον ὑπάρχων, ὁ οὐδεμίαν ἔχων σχέσιν πρὸς τὴν πραγματικότητα, ἀνυπαρκτός, φαντασιώδης : Ζερβ. Ιστ. 118 νὰ δημιουργήσῃ ἀνυπαρκτα πράγματα καὶ φανταστικὰ μεταστάσεις, - φανταστικὰ δὲντα αὶ καλικάντζαροι, - ῥόδοι τελείως φανταστικῶν, - φανταστικὴ ἀσθένεια, - φανταστικὸ ταξίδι στὸ φεγγάρι'. 3) ὁ παριστῶν φαντασιώδεις, ὑπερπραγματικὰ μορφὰς, ἐντυπώσεις : φανταστικὰ διηγήματα ἔγραψεν ὁ Ἀμερικανὸς ποιητὴς Ἐδγωρ Πόε'. 4) ἐπιδεικτικὸς, φανταχτερός. 5) τὸ θηλ. [κτ. παρὰ τοῦ τέχνη] ὡς οὐσ. ἡ ἱκανότη, δεξιότης τῆς νεορδῶ ἀναπλάσεως, ἀναπαράστασεως : Πλάτ. Σοφ. 236D'. 6) ὁμ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. : Δαμασκ. 1, 183B φανταστικόν ἐστὶ δύναμις τῆς ἀλόγου ψυχῆς, διὰ τῶν αἰσθητηρίων ἐνεργοῦσα.

φανταστικὸς ἐπίρρ. μῦθ., μων. κ. νεώτ. κατὰ φαντασίαν ἡ διὸ τῆς φαντασίας : Σέξτ. Ἐρημ. 443, 11, αὐτ. 443, 70 ἡ ψυχὴ φανταστικῶς πάσχουσα, Μάρκ. Αὐρ. 3, 16, Πρέσβ. Κεντρ. 986, - περιέγραφε φανταστικῶς τὴν ὄλην ὑπόθεσιν.

φανταστικός -ἡ-ὄν κ. νεώτ. ὁ δεκτικὸς ἀναπαράστασεως διὰ τῆς φαντασίας, ἐκείνος πού μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸν φαντασθῇ' ἀντίθ. ἀφαντόςτος : Ἀριστλ. Μνήμ. 1, 9 ἔστι μνημονευτὰ καθ' αὐτὰ μὲν ὅσα φανταστὰ, Πλούτ. Ηθ. 901F.

φανταχτερά ἐπίρρ. δημ. ἐπιδεικτικῶς χτυπητὰ, ζωηρά : ντύνεται πολὺ φανταχτερά.

φανταχτερός -ἡ-ὄ δημ. κ. σφανταχτερός ἐπιδεικτικὸς, ζωηρός, ἰδιῶς ὡς ἐκ τοῦ ποικίλου ἢ ἴαν ἐντόνου χρωματισμοῦ του : Χατζ. ὄπ. Ὑπερδάνθρ. 110 φορούσε . . πλατὺ καπέλο μὲ φανταχτερά φτερά, - φανταχτερό φόρεμα, - φανταχτερὴ γραβάτα.

φανταχτικὰ ἐπίρρ. δημ. φανταχτερά βλλ.

φανταχτικός -ἡ-ὄ δημ. φανταχτερός βλλ.

φανταχτός -ἡ-ὄ δημ. κ. σφανταχτός φανταχτερός βλλ. : γένοσε καὶ δὲν τῆς πᾶνε πιά τὰ φανταχτὰ φορέματα.

φάντες (ὁ) [ἰσπαν. infante = στρατιώτης νεκρῶν] δημ. κ. φάντης φηγοῦρα ποινηχόρτων παριστῶσα νεανίαν, ἄ. βολές : φάντης κόπυα - καρρῶ - σπασθ' || φρ. ἦρεσ ἀν φάντης μπαστούνη ἐπὶ ἀπροόπτου, δὴληρὰς δέ, ἐμφανισέως προσώπου πινός. || ὁμ. φρ. τὴ σχέση ἔχει ὁ φάντης μὲ τὸ ρετινολάδοσ : [λέγεται πρὸς ἀχαιζόντα πράγματα ὁλοσ ἀσχετα μεταῶ τω].

φάντης (ὁ) || ὁ φαίνων, φανερῶν, μὴνῶν τ, ὁ αὐκοφάντης : Φώτ. «ποταγωγίδες φάνται ἡ μνηστία».

φάντης (ὁ) (2) δημ. ἄ. φάντες βλλ.

φαντί ὄνορ. τ. γ' πληθ. ἔνεστ. ὄριστ. τοῦ ρ. φημί.

φαντός -ἡ-ὄν [φαινομαί] ὁ φαινόμενος, ὁρατός : Ὀρφ. ἐν EM 787,29. 2) [φημί] ὁ δυνάμενος νὰ λεχθῇ, νὰ ἐπωθῇ : Γρηγ. Ναζ. 2, 130, 127 ὡς κε μάθη τὰ τε φαντὰ τὰ τε ὀφάτὰ γλώσσας φυλάσσειν.

φαντός -ἡ-ὄ δημ. ὁ ὑφαντός βλλ. : Ἐρωτύρ. 2, 523 ἄσπρη φαντή . . ἦτον ἡ φορεσὰ ντου.

φανφάρα (ἡ) [γαλλ.] δημ. μελωδία πανηγυρικῶ χαρακτηρισμένη, ἐκτελουμένη ὑπὸ σαβηλγῶν. 2) ὀρχήστρα χαλκίλων ὄργων, ἄ. μπάντα.

φανφρονισμὸς (ὁ) δημ. κομπορρημοσύνη, ἀνόητος, φλύαρος μεγαλαυχία.

φανφρονιστικὸς -η-σ δημ. ὁ ἰδιῶς ἐν εἰς φανφρονόν βλλ. : φανφρονιστικὰ λῆγια.

φανφρονισμός (ὁ) [ἰταλ.] δημ. ὁ κομπορηματιῶν, ὁ ἀλογιστικῶς, μετ' ἀνοήτου φλυαρίας μεγαλαυχῶν, ὁ καυχηματίας. || γεν. ὁ εἰς οὐ τοῦς λόγους δὲν δύναται τις νὰ προσδώσῃ σημασίαν, ὁ φαρλατικός, λογιάς.

φανῶ -ῶ ἦσ. φηνητῶ βλλ.

φῶς ἐπ. προστ. ἔνεστ. μέσ. τ. τοῦ φημί : Ὀδ. Π. 168.

φολκός (ὁ) μων. ὁ. τ. τοῦ φολκός βλλ. : Τζέτζ. Μ' Ὀμ. 664.

φάδομφορος -ον μῦθ. ὁ ἔχων φαινήν, λαμπρὴν τὴν μορφήν : Ἄνω. Ὑμνεῖς Παρθένου 22.

φάδος -ος (τὸ), γεν. κ. φάδος [ἔεν. ΚΠ 4,29, αὐτ. Οἰκ. 9,3, Ἀριστλ. Ψυχ. 3,3,21] ὄνορ. φάερ [Αἰσχ. Ἀγ. 575, αὐτ. Χορηγ. 63, Σοφ. Φιλ. 415, αὐτ. 1412] μῦθ. ποιητ. κ. φαί [Χρυσ. Στ. Προοίμ. 181, ἐπὶ φῶς κ. φῆ [ΑΠ 7,273, αὐτ. 8,771, γεν. φάσην ἴ' Ἀρσ. 90], ὄνορ. φάεσσι [Ἡσιόδ. ἀν. 21, Ἀπολλ. Ρ. κ. φάεσι (Καλλ. Ἀρτ. 71)], ὄνομαρ. τ. τοῦ φῶς βλλ.

φαστασία (ἡ) λέξις πεπλασμένη πρὸς ἐρημνείαν τῆς λ. φαντασίας : Φιλ. 2, 606,29 ἐφαντασία, ἀνοει φαστασία τις οὐσα.

φάνα (ἡ) δημ. κάλαφος κατὰ τῆς κεφαλῆς ἢ τοῦ τροχήλου, κορναξία ἢ σβερκία : Χατζ. ὄπ.

Υπερόνθρ.93 ή άδερφή του του έδωσε μία φάρνα άναλασφρη.

φάρ (τό) μγν. είδος σιτηρού, ζέα, φάρος:

'Αρετ.Όξ.Νούσ.2,2, 'Αλέξ.Τραλλ.8,438, αὐτ.8,451· 2) φάρ κατ' άποκοπήν έκ του φάρος βλλ.:' Αρ-κάδ.124 και φάρ τού Ιυάτιον από του φάρος.

φάρα (ή) (άδβαν.) δημ. φυλή, γένος, σάτ' || είδ. χλευσάτ. εύτελής, χαμηλής ύποστάσεως, άσημνόντου καταγωγής γενεά ή άνθρωποι του αυτού ήθικώς χαμηλού έπιπέδου: είναι κι αυτός από την ίδια φάρα ήθμοιοι με τους άλλους.

φάραγγι (τό) δημ. κ. φάραγγας (τό) ό φάραγγε, φάραγγίζω γλωσσ. κρημιζώ εις φάραγγα, έκβάλλω, άπωθώ.

φάραγγις (ό) ό έκ φάραγγος πνέων, έπι όνέμοσ: 'Αριστλ.' Αν.Β ε' Ιόπις ουτις έν Τάραντι Σκυλητιος. - ύπό δέ τινων φάραγγιτις: πνεί γάρ ει πνος φάραγγος τών κατό τών Πηγαίων.

φάραγγώδης-ους-ές κ. μον. κ. νεώτ. ό έν είδει φάραγγος, ή ό πλήρης φάραγγων, γεμάτος χαράδρες: 'Αριστλ.Ζ1 6,281, Διόδ.Σ1,32 τόπος. . κρημνοίς συγκλειόμενος. . άπας δέ τραχύς και φάραγγώδης, Πλουτ.' Η8.293F· 2) ό άγοπών τός φάραγγας: δδ. κ. έπι φωτών, ό εις τός χαράδρας, τός φάραγγας φύομενας, εύδοκιμών: Θεόφρ.Φ13,10,4 ένυδρον θέ και φάραγγώδες (ή όστρυα, Γεωπ.26,10).

φάραγγωσις-εις (ή) μγν. ή όλονει εις φάραγγα κατάπτωσις, πτν.: 'Ιουστ.Σικ.'Επιστ.34,1 τής τισούτης σου άσεβοδς φάραγγώσεως.

φάραγγε-αγγος (ή) κ. νεώτ., δημ. φάραγγας (ό) κ. φάραγγι (τό) βαθύ χάσμα, ρήγμα μεταξύ όρεγών, βαθεία, κρημνώδης χαράδρα, βάραθρον: Αλκμ.44 όρέων κορυφαί και φάραγγας, πρώ- νές τε και χαράδραι, Αισχ.Πρ.15 θήσαι βία φάραγγι πρός θυσιμεύρα, Έυρ.ΙΤ 277, Όουκ.267 πάντας. . ές φάραγγας έσέβαλλον, Ξεν.' Έλλ.7,2, Ι3 την σύσταμον πρός τούς Πελληνέας άφικέσθαι ή πρό του τείχους φάραγγε είργας, αὐτ.Κυν. 5,16, Δημ.793· || κτ. έπέκτ. πάσα έξ άδοκίμης κοιλότης, ώς τού σήλαιοσ: Έύρ.Κύκλ.667 έν πύλισι γάρ σάθειε φάραγγος· 2) μπ. έπι άνθρώπου πλεονέκτου, άρπαγοσ: 'Αριστφ.' Ιπν.248 φάραγγα και χάρυδιον άρπαγις.

φάραγγος-ή-όν νεώτ. ό άναφερόμενος εις τού φαραδικόν βλλ., τού έξ επαγωγής ήλεκτρικόν ρεύμα ήέξ εις σχηματισθείσα έκ του όνόματος τού 'Αγγλου φυσικού Φαρανταίφ).

φάραδιον (τό) νεώτ. φαρών βλλ.

φάραδισμός (ό) νεώτ. Ιατρ. μέθοδος θεραπευτιών τών νευρικών παθήσεων συνιστώμενη εις την χρησιμοποίηση τής επιδρόσεως έναλασσομένου ρεύματος άσθενούς, παραγομένου δι' ειδικής δυναμομηχανής ή μαγνητομηχανής.

φάρα 'Ησ. 'εφάινειν, πλέκεινσ.

φάραδαία 'Ησ. 'εμυρίχη·

φάρακλα (ή) δημ. φαλάκρα βλλ.

φαρακλόδης-ή-ό δημ. σπάν. τ. του φαλακρός βλλ.

φάραγγ (τό) (άγγλ.) νεώτ. μονάς ήλεκτρικής χωρητικότητος, ά. φάραδιον.

φάρασοσκία (ή) δημ. τού φωτόν όπουντία βλλ.

φάρασι (τό) (τουρκ.) δημ. είδος μικρού λευκοκάιδρον πτύου έν χρήσει πρός άπόληψιν τών έν τού οίκω άποσαρωμάτων.

φάρατρίτης (ό) βοιωτ. τ. του φάρατρίτης: Έπιγρ. Φάραώ (ό) (άκλιτ.) νεώτ. κ. δημ. τίτλος τών μέγχι τής έπι Καμβύσου περσικής κατακτήσεως βασιλέων τής Αλήπτου (αίγυπτ. Πέρ-άα).

φάραώ (τό) (γαλλ. άκλιτ.) νεώτ. κ. δημ. είδος τυχηρού παιγνίου διά παιγνιοχάρτων, όμοιάζον πρός τόν λακενέ.

φαραωνικός (ή) μον. ό φονεύς του Φαραώ, ό καταργήσας τήν φαραωνικήν έξουσίαν, έπιθ. του Μωυσεώς: Βαλσ.45,15.

φαραωνία (τά) δημ. -οί τελωνοφύλακες (ιδιω- ματισμός τής διαλέκτου τών λαθρευμόρων του βορείου Αίγαίου)

φαραωνικός-ή-όν νεώτ. ό άναφερόμενος εις τούς Φαραώ βλλ.: φαραωνική έποχή.

φάργγυμι κτ. μετάθεισιν όντι φράγγυμι, φράσσω βλλ.ς: 'Ησ. 'εφάργγυσαν, έφραξαν: 'Επιγρ.

φαρδάλω δημ. κ. φαρδένω κ. φαρδύνω, άόρ. (έ)φάρδυνω, μπ. καθιστώ φαρδύ βλλ., εύρυνώ, πλατώνω, άντιθ. στενώνω: φαρδάλω τού μανίκι· 2) άμψ. γίνομαι, καθίσταμαι φαρδύς, εύρύνομαι, πλατώνομαι: δέν φαρδάλει τού φόρεμα.

φάρδιμι (τό) (άγγλ.) δημ. άγγλικόν κέρμα βλλ.3), (ισοδυναμούν πρός τού τέταρτον τής πένας βλλ.3).

φαρδομάνικο (τό) δημ. πλατεία, εύρεία χειρίς ένδύματος, κ. ιδ. τού ράσου· 2) εύρύ ένδυμα με πλατείας χειρίδας: παροιμ. καλά 'ν' τά φαρδομάνικα, μά 'ν' γιά τός δεσποτάδες (πολλοί έπιθυμούν όξιώματα και τιμάς, αλλά όλλοια είναι άξιοι αυτών).

φάρδος-ούξ (τό) δημ. εύρος, πλάτος.

φαρδύνω δημ. ά. φαρδύω βλλ.

φαρδύς-ιά-ό δημ. εύρός, πλάτος: φαρδύ φόρεμα - μανίκι, - τó καλλάδρο του έργεται φαρδύ.

φάρειν άωρ. τ. του φέρειν: ΕΜ 114,19: 'Επιγρ. τόν Φοίνον με [μή] φάρειν ές τού δρόμου.

φάρετρα (ή) (φέρω) κ. μον. κ. νεώτ., Ιων. -τρη θήκη συνήθ. έκ δέρματος, έν ή έθετον τó βέλη οι δια τόςων, όπλισμένοι στρατιώται, βελοθήκη, σαγπιταθήκη: ΕΜ 787,38 'φάρετρα, ή βελοθήκη' έφριται παρά τού φέρειν και κομίζει τός τιτρώσικιστος: 'Ιλ.Α.45 τόξ' ώμοισιν έχων άμφηρεφέτα τε φάρετρον, αὐτ.Ο.443 φάρετρον Ιοδόκον, 'Όδ. Ι.314 ώσεί τε φάρετρον πῶμ' έπιθείη, 'Ηοίοδ.Α 129, Πινδ.Ο.292 βέλη ένδον έντι φάρετρας, Έύρ. Ρήσ.979, αὐτ. Ηρ.969, 'Αριστφ.' Ιπν.1271, Πλάτ.Θεαιτ. 180Α ώσπερ εκ φάρετρας ήρηπίστικα. . άνασπώντες άποτοξεύουσι, Πλουτ.Αμ.32 Φράκια γέγρα κα φάρετραί, Ρουφίν.'Επιγρ.ΑΠ.5,86 βελέων δεξάμενον φάρετρον, Χαριτ.6,4 φάρετρον και τόξον αύτ'ω προσήρητο, 'Επιγρ. φάρετρα τοξευμάτων (πλήρης βελών).

φάρετρον-ών-ώνος (ό) Ιων. ή φάρετρα βλλ.: 'Ηρ.1,216 τών φάρετρονά άποκρεμάσας, αὐτ.2, 141, αὐτ.7,61, Πολυδ.10,142.

φάρετριον (τό) μγν. ύποκορ. του φάρετρα βλλ., μικρά φάρετρα: Μόαχ.1,20 χρύσειον περι νῶτα φάρετριον.

φάρατρίτας (ό) βοιωτ. ό φέρων φάρετρον, τó τοξότης: 'Επιγρ. φάρατρίτων (τοξοτών).

φάρετροφορία (ή) μον. τού φέρειν φάρετρον, τού να είναι τίς φάρετροφόρος: ΚΜανασσ.Χρον. 2228, αὐτ.3241.

φάρετροφόρος-ον μγν. κ. μον. ό φέρων φάρετρον: Μελέαυ.ΑΠ.5,177.

φάρην 'Επιγρ.'Ολυμπιας, άντι φέρειν βλλ.

φάρθενε 'Επιγρ. άντι παρθένη.

φάρ(ι)ν (τό) (άρωδ.) μον. κ.δημ. ίππος, κ.ιδ. ό λελημικός: Διγεν. Ακρ.338 φαρίν εκβαλλίκευον φη- τίλον, αὐτ.3073 και τού φαρ(ι) του μου άρσεν, 'Ερωτόκρ.2,296, αὐτ.2326 οι καθάλλοροι μάχουσαι, και τά φάρια μουγκρίζου, Χρον.Μορ.858 οι καθάλλοροι έπέξεφον άπάνω έκ τά φάρια, αὐτ.1069, αὐτ.1145' πρδλ. φάριον.

φαρία (ή) πάλ. είδος δοχείου, βυτίου, βουτσι, βαρέν: φαριος οίνου.

φάριακόν φάρμακον [τό] μγν. τὸ φάριακόν βλ.λ. : Φύλαρχ.π. Ἀθην.3,8]B τὸ γούδ φάριακόν φάρμακον ἐμδλήθην . . εἰς βίσιον . . δωδωδάτα ἀπὸ τῆς τῶν μῆλων τούτων συνθέσεως ἐξίτηλον γενέσθαι μὴ τήρησαν τὴν ἴδιαν δύναμιν.

φάριακόν [τό] μγν. εἶδος ἀγνώστου δηλητηρίου· Ἡσ. «φάριακόν» φάρμακον σάσθητον θανάσιμον· : Νικ. Ἀλεξ.393.

φάριακός-ἡ-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς φάρους, ὁ τῶν φάρων· φάριακὰ τέλη ἰτὰ ἐπιβαλλόμενα εἰς πάντα τὰ πλοῖα τὰ προσφοριζόμενα καὶ ἐνεργοῦντα ἐμπορικάς πράξεις εἰς λιμένας, ἄρμον ἢ ἀκτὴν τοῦ κράτους, ἢ φάριακόν ὄψος ἰτὸ μῆκος τῆς κατακορύφου ἀποστάσεως τοῦ κέντρου τῆς φωτιστικῆς πηγῆς ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης.

φάριανα (ἡ) [ἰταλ.] νεώτ. κ. δημ. λεπτόταρον καὶ ἐκλεκτὴς ποιότητος σιτάλευρον, ἄ. ὄψια.

φάριαρον [τό] μγν. κ. νεώτ. ὄψιορον. τοῦ φάρους βλ.λ., ὁ μάλλιος κεκρύφαλος· Πολυδ.7,66 φάριαρον τὸν ἔρροῦν κεκρύφαλον ἀνόμαζον· 2] νεώτ. τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς τῶν εὐζώνων, τὸ ψέσι.

φάριαρον [τό] [ἀραβ.] μγν., δημ., φάρι βλ.λ., ἵππος πολεμικὸς ἢ ἱππασίας, κτ. ἀντιδιαστ. πρὸς τὸ ὄλογον, τὸ ὑποζύγιον· Διγεν. Ἀκρ.67] ἔστειλα δὲ σοι, ὡς ὄρας, ἐπιλεκτα φάρια.

φάριασαϊκός-ἡ-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Φαρίασαίους, ὁ τῶν Φαρίασαίων·

|| μγφ. ὁ κατὰ τὸ γέννημα τῶν Φαρίασαίων, ὁ ὑποκριτικὸς, ὁ δόλιος· φάριασαϊκὸς τρόπος. **φάριασαϊκός** ἐπίρρ. μγν. κ. νεώτ. κατὰ τὸν τρόπον τῶν Φαρίασαίων, ὑποκριτικῶς, δολίως· Ἄναστ. Σιν. Συμτ.82D, Εὐστ. ἐν Μαίη Coll. Vat.5,367, Ἄκρον.Κ ἐν ASS Μαίωτ.2,742F.

φάριασαίος [ὶ] [ἔβρ.] μγν., μγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων εἰς μίαν τῶν ἰουδαϊκῶν θρησκευτικοπολιτικῶν αἰρέσεων, κτ. ἀντιδιαστ. πρὸς τοὺς Σαδδουκαίους· Σουῖδ. «Φαρίασαίος, ὁ ἐρμηνευόμενος ἀφορισμένοι παρά τὸ μερίζειν καὶ ἀφορίζειν ἑαυτοὺς τῶν ἄλλων ἀπάντων εἰς τε τὸ καθαρῶταρον τοῦ βίου καὶ ἀκριβεστάταρον καὶ εἰς τὰ τοῦ νόμου ἐντάγματα»· ΚΔ Ματθ.22,34 οἱ δὲ Φαρίασσοὶ ἀκούσαντες ὅτι ἐπίμωσεν τοὺς Σαδδουκαίους, συνήθησαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ, αὐτ.23,25, ἴωσα. Α] 13,5, Ἐπιφάν.1,2], ἴω.Χρυσ.3,82· 2] νεώτ. κ. δημ. συνεκδ. ὡς προσηγ. ὁ εἰς τοὺς ἐξωτερικοὺς τύπους τῆς λατρείας ἢ τῆς ἠθικῆς πρᾶσιλῶμένος, ἰδ. πρὸς τὸ θεαθῆναι τοῖς ἀνθρώποις· ||·νεώτ. κ. δημ. γενικ. ὁ ὑποκριτικὸς, ὁ δόλιος.

φάριασαϊμός [ὶ] νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ Φαρίασαίου, ἐνέργεια ἢ συμπεριφορά ἀρυμζόουσα εἰς Φαρίασαίον, ἐπιπλασται τρόπος, ὑποκρισία, δολιότης.

φάριαττα [ἡ] μγν. ὡς ἄηλ. τὸ φάριαρον, φάρι βλ.λ.· Διγεν. Ἀκρ.347 ἡ φάριαττα δὲν ἔπαιζεν κ' ἐθαύμαζον οἱ πάντες·] εἰς ἔν ἐπισυναύγουσα τὰ τέσσαρα τῆς πόδα.

φάριακίζω κλέπτω· Ἡσ. «φάριακίζω» κλέπτει· **φάριακίδουμαι**-όραμι [φάριακ] παθ. ρυτιδούμαι, κἀμῶν ζαρωματιῆς στὸ πρόσωπον· Ἡσ. «φάριακίδουμαι» στυγνάζουσα·.

φάριακίδωδης-ου-ες ὁ πλήρης, ὁ γέμων ρυτιδῶν, ὁ ρυτιδῶδης· Ἰνπ.π. Ἐρωτιαν.388 [Γαλ.586].

φάριακ-ἰδός [ἡ] ἢ ἡ ρυτις, ζαρωματιῶ· Φώτ.640, ἰδ «φορκίδα» τὴν ἑκ τῶν γήρας ρυτιδῶν· Σοφ. ἀπ.955, Ἀρκάδ.196,9.

φάριαττασθαι Φώτ. ἀντὶ φάριαττασθαι βλ.λ.

φάριακός-ἡ-όν Ἡσ. ἀντὶ φάριακός βλ.λ.

φάριακτοῦν ἀντὶ φάριακτοῦ· Ἡσ. «φάριακτοῦ» φυλακὴν σκεύαζεν· πρβλ. πακτοῦν.

φάριακὰδα [ἡ] δημ. ἡ φάριακίλα βλ.λ.

φάριακαποθηκείος [ὶ] νεώτ. ὁ μὴ ἐπιστήμων φαρμακοποιὸς ἰδιοκτῆτης φάριακαποθήκης.

φάριακαποθήκη [ἡ] νεώτ. κ. δημ. ἀποθήκη φάριακῶν· 2] κατάστημα χονδρικῆς πώλησεως φάριακευτικῶν καὶ χημικῶν εἰδῶν.

φάριακεία [ἡ] ἢ φάριακός βλ.λ.· Ἀριστλ.Ζ] 1,17 ἡ καλούμενη σίττη . . λέγεται φάριακεία εἶναι διὰ τὸ παλῦτδρις εἶναι.

φάριακεία [ἡ] (φάριακευτῶ) κ. μγν. κ. νεώτ. ἡ χρῆσις ἡ ποροχὴ ἢ χρῆσιμοποίησις φάριακῶν, κ. ἰδ. καθαρτικῶν· Ἰνπ.π. Ἀφορ.1244, αὐτ.1245, Ἀριστλ.Πρ.33,5 σ] ἄνω φάριακεία ἰτὰ ἐμετικά·

|| ἡ παρ·χῆ, ἡ χρῆσις δηλητηριώδους, ὄθθεν μαγικῶν φάριακῶν· Σουῖδ. «φάριακεία λέγεται ἕταν διὰ τινος σκευασίας θανατηφόρου, πρὸς φίλτρον ἢ ἄλλως, δοθῆ τισι διὰ στάσιτας»· Πλάτ. Νόμ.933B τὸν τῆς φάριακείας πέρρι νόμον, αὐτ. Β45E, αὐτ.Πρωτ.354A τομῶν καὶ φάριακεῖων, αὐτ.Τιμ.89A, Μέν.ἀπ.6· || Σχόλ.Λιβάν.4,750 «φάριακεία ἡ διὸ φάριακῶν γενομένη μαγεία»· ΚΔ Γαλ.5,20 εἰδωλοατρεία, φάριακεία, ἔγβραι, αὐτ. Ἀποκ.18,23 ὅτι ἐν τῇ φάριακείᾳ οὐκ ἐπλανήθησαν πάντα τὰ ἔθνη· 2] δδ. δηλητηρίασις· Ἀρμυν.142 «φάριακεία γοητεῖα διοφέρει φάριακεία μὲν γὰρ κυρίως ἡ βλάβη διὰ δηλητηριασμοῦ γινομένη φάριακῶν, γοητεῖα δὲ ὑπὸ ἐπιπλησῶς τε καὶ ἐπισοιδῆς»· Δημ.1025 τῶν οὐτοῖ ἡ φάριακεία ἐν ἡ κακουρίας τισαυτῆς ὕμν ἀποαχθῆσαι δοκοῦσιν, Ἀριστλ.Ζ] 6,18 α] περὶ τῶν φάριακείας (αἱ φάριακίδεσι, Πολυδ.6,134 προδοσίας, συνωμοσίας, φάριακείας, δολοφονίας, Διον.Ἀλ.Ρωμ.4,24 συνεργοὶ φάριακεῖων καὶ ἀνδροφονίων, Πάπ. τῆ μητρὶ μου φάριακεία ἐν·καλῶν· || νεώτ. νομ. ἡ χρῆσις, ἡ χρῆσιμοποίησις δηλητηρίου πρὸς διάπραξιν ἐγκλήματος, δηλητηρίασις· 3] γεν. ἡ χρῆσις φάριακῶν πρὸς θεραπευτικὸν σκοπὸν, θεραπεία· Ἀριστλ.Πολιτ. 1337b,42 ὡς προσάγοντα φάριακείας χάριν.

φάριακεῖον [ὶ] νεώτ. κ. δημ. κατάστημα παρασκευῆς καὶ πώλησεως φάριακῶν.

φάριακευτῶ [τό] δημ. ἄ. φάριακῶμα βλ.λ.

φάριακευμπορεῖον [τό] νεώτ. κατάστημα χονδρικῆς πώλησεως φάριακῶν καὶ ἄλλων φάριακευτικῶν καὶ χημικῶν εἰδῶν, ἄ. φάριακαποθήκη.

φάριακευμπορία [ἡ] νεώτ. τὸ ἐμπόριον τῶν φάριακῶν, κ. ἰδ. τῶν πρώτων ὕλων ἐξ ὧν παρασκευάζονται ταῦτα.

φάριακευμπορίον [τό] νεώτ. ἄ. φάριακευμπορία.

φάριακευμπορος [ὶ] νεώτ. κ. δημ. ὁ διευθύνων φάριακευμπορεῖον βλ.λ., ἐμπόρος χονδρικῆς πώλησεως φάριακῶν.

φάριακεργάτης [ὶ] μγν. κ. νεώτ. ὁ παρασκευάζων φάριακα, ὁ φάριακαυργός· Τζέτζ.Χιλ. 8,918 «φάριακεργάτην κάλει . . τὸν φάριακα σκευάζοντα»· 2] νεώτ. ὑπάλληλος φάριακείου ἀσχολούμενος εἰς φάριακοτεχνικὰ ἐργασιας τῆ ἐποπτεῖα τοῦ φάριακοποιου.

φάριακερός-ἡ-ὸ μγν. κ. δημ. ὁ πλήρης δηλητηριώδους φάριακῶν, ὁ δηλητηριώδης· Ἐρωτ.κρ.4,635 ἔχει νερά φάριακερά· || ἐπὶ ζῶων, κ. ἰδ. ὄψεως, ὁ ἰσθλός· φάριακερὸς φ]δ]· 2] μγφ. ὁ θηκτικὸς, ὁ πικρός· φάριακερὴ γ]δ]ωσα· φάριακερὰ λόγια· 3] ἐπὶ φύκους, ὁ διαπεραστικὸς ὁ δριμύς· ἔκανε ἕνα κρού φάριακερὸ.

φάριακεῶν μγν. κ. δημ. ἰδιωμ. τ. τοῦ φάριακεῶ βλ.λ., δηλητηριώδω, ἐν τῷ παθ. παρακ. μγφ.· Ἐρωτ.κρ.1,177 ὄδοχι φύλλα βλαθερά, καρπὸ φάριακεμένο.

φάριακευμα-ατος [τό] (φάριακευτῶ) μγν. φάριακευσις, φάριακεία· Νικ.Χων.203D τὸν φορολόγων ἐπασμα καὶ φάριακευμα.

φάριακεῦος-ἔως [ὶ] (φάριακεῦῶ) κ. μγν. κ. νεώτ. ὁ παρασκευάζων δηλητηριώδη φάριακα ἢ φίλτρα καὶ παρέχων ταῦτα εἰς ἄλλον, ἄ. φάριακευ-

της μάγος, γολς δηλητηριαστής· Εύστ.1415,63 «φαρμακός κοί φαρμακευτής ὁ φαρμάκος χρώμενος ἐπὶ διασφορᾷ»· Σοφ.Τρ.1140 καὶ τὶς τοσοῦτος φαρμακεύς Τραγιλίαν· Πλάτ.Συμπ.203D θεινός γόης καὶ φαρμακεύς καὶ σοφιστής· Ἰώσα.81.31 διὰ φαρμακῶν νικῶν τοὺς πολέμους· Πλατίν.4,4,40,805, Εύσ.Εύαγ.Προπ.125C μαγανευτής τις ἢ καὶ φαρμακεύς, ἀπατεῖν τε καὶ γόης, Γρηγ.Νύσσ.2,309Α· 2) κ. νεώτ. ὁ παρασκευάζων καὶ πωλῶν φάρμακα· φαρμακοποιός, φαρμακοπώλης· Ἀρετ.Χρον.Νοῦα.2,12 ταὺς νοσούντας ἐαυτῶν φαρμακῶς εὐπόρους τίθησι ἢ ἔμφορῃ· **φαρμάκεις**· εως (ἡ) ἱφαρμακεῖω) ἡ ἐνέργεια τοῦ φαρμακεῖν, ἢ φαρμακεία· Ἰππ.Προσρ.87, Πλάτ.Νόμ.845D οὕτε γάρ γῆν οὕτε ἕλιον . . ῥάδιον φθελρεῖν φαρμακεύσειν.

φαρμακευτής (ὁ) ἱφαρμακεῖω) ἡ μγν., μον. κ. νεώτ., θηλ. -νεῦτρια, ὁ φαρμακεύων, ὁ παρασκευάζων ἢ χρησιμοποιοῦν δηλητηριώδη φάρμακα ἢ φίλτρα, ἄ. φαρμακεύς, δηλητηριαστής· Φιλ.1, 449,1) τοὺς ἐπιστοδούς καὶ φαρμακευτὰς, Πτολεμ. Τετρ.8.159,17, Ἀλέξ.Τροαλ.1,29, Εύστ.1415,63 φαρμακεύς καὶ φαρμακευτής.

φαρμακευτική (ἡ) ἱένν. τέχνη) ἡ μγν., κ. νεώτ. ἡ γνάσις τῶν φαρμάκων, ἢ περὶ τῶν φαρμάκων διδασκαλία· Γαλ.6,22C, αὐτ.33F, Διογ.Λ 3,84 τῆς Ιατρικῆς ἐστὶν εἶδη πέντε, ἢ μὲν φαρμακευτική· ἢ νεώτ. ἡ ἐπιστήμη ἢ ἔχουσα ἀντικείμενον τὴν γνώσιν τῶν φαρμάκων καὶ τὴν θεραπευτικῶν αὐτῶν ἰδιότητων, ἄ. φαρμακολογία.

φαρμάκευτικός· ἡ-ὄν κ. μον. κ. νεώτ. ὁ ἀνηκῶν ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὰ φάρμακα ἢ τὴν φαρμακοποιαν· Πλάτ.Τιμ.89B τὸ τῆς φαρμακευτικῆς καθάρσεως γιγνόμενον Ιατρικόν· Ἐπιφάν.1,549C, Φώτ.8,βλ.465,41, - φαρμακευτικά (ἰδιοσκευάσματα ἰτὰ ομοειστέ· ἢ κ. νεώτ. τὸ θηλ. φαρμακευτική ὡς οὐσ. βλ.α· 2) νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν φαρμακευτική· φαρμακευτικά περιδοτικά, - φαρμακευτικά σπουδαί· 3) νεώτ. ὁ ἔχων ἰδιότητα φαρμάκου· φαρμακευτικά βότανα, - φαρμακευτικά φυτά.

φαρμακίστρια (ἡ) ἡ μγν., μον. κ. νεώτ. θηλ. τοῦ φαρμακευτῆ βλ.α· ΚΜνασσα.Χρον.3250, Εύστ. 1415,64· ὡς τίτλος τοῦ βί· διδύλλου τοῦ Θεοκρ.

φαρμακεύω κ. μον., νεώτ. κ. δημ., ἀόρ. (ἢ) φαρμάκωσα, δημ. μγν. παθ. παρασκ. φαρμακεμένους, διδῶμαι, παρέχω τινὶ φάρμακον πρὸς θεραπευτικὸν σκοπὸν· Πλάτ.Πολ.459C ὅταν δὲ δῆ καὶ φαρμακεύειν δὲρ, ἴσμεν ὅτι ἀνδρείοτέρου δει τοῦ Ιατροῦ, αὐτ.Τιμ.89D· 2) μτ. αἰτ. προσ. χρώμα φαρμάκω καθορίζω, παρέχω τινὶ πρὸς χρῆσιν καθάρσιον, καθορίζω διὰ καθαρτικῶ· Ἰππ.Ἀφορ.1249 φαρμακεύειν τινά, αὐτ.Ἀρρ.630 ἄνα φαρμακεύειν φαρμάκω τινὶ κοῦφω· κ. παθ. φαρμακεύομαι ποιοῦμαι γρῆσιν καθαρτικῶν· αὐτ. Ἀφορ.1245, Ἀριστλ.Τοπ.2,3, αὐτ.Β. Μέν.Ἦρ.4· 3) μτ. αἰτ. προσ. διδῶ, παρέχω δηλητηριώδες ἢ ναρκωτικὸν ἢ μαγικὸν φάρμακον εἰς τὴν· Εύρ. Ἀνδρ.355 εἰ σὴν παῖδα φαρμακεύομεν καὶ νηδὸν ἐξαρβόλομεν, Πλάτ.Νόμ.933D ὅς ἄν φαρμακεύῃ τὰ ἐπὶ βλάθῃ μὴ θνασιμῶ ἴσους διδῆς δηλητηρίον εἰς τὴν, Ἀπολλ.δ.3,15,4 Παισιφά . . , ἐπειδὴ πολλὰς Μίνως συννηνάζετο γυναῖξιν, ἐφαρμάκωσεν αὐτῶν, καὶ ὅπασε ἄλλα συννηνάζετο, εἰς τὰ ἄρθρα ἀφίει θήρια· κ. παθ.· Πλουτ.Ἦθ.881D Ἦρακλῆς ὑπὸ Ἀπτανείρας φαρμακευθεὶς ἔδολοφονήθη· 4) μον., νεώτ. κ. δημ. δηλητηριώδω, φαρμακῶνω· ἐφαρμάκωσε τὸν ἀνδρα τῆς γιᾶ νὰ πάρῃ τὸν ἀγαπητικὸ τῆς· κ. παθ. δηλητηριάζομαι, πληροῦμαι δηλητηρίου· Ἐρωτόκρ.1,278 φαρμακεμένους μαγερεύει πάντα μὰς μαγερεύει· ἢ κ. μτφ. 1 Βολαωρ.Βράχ.Κουμ.49

τὰ παθήματά μου | τὰ φαρμακίφανε κρυφὰ μὲ τὴν ἐλεημοσύνη· κ. παθ.· Ἐρωτόκρ.1,660 κανίσκα μὰς ἐδώκασι πρικία φαρμακεμένα, αὐτ.1075 ἔχει κομμένα σωθικά, χεῖλα φαρμακεμένα· 5) ποιοῦμαι γρῆσιν ἐφθδῶν καὶ μαγεύας, ἐπῆδῶν μαγεύω· Ἦρ.7,114 φαρμακεύσαντες δὲ ταῦτα ἐς τὸν ποταμὸν [μεταγειορῶντες ταῦτα πρὸς καθυσχῆσιν τοῦ ρεῦματος· 6) ἀρτύω, καρμίζω, τὸ παθ.· Ἦα. «φαρμακεύεται, κατασκευάζεται, ἀρτύεται»· Φιλῆμ.Στρατιωτ.ἀπ.1,5 ἰχθῶν . . οὐ πεφαρμακεύμενον τυροσίαν· 7) ρηματ. π. φαρμακεῖα, φαρμάκωμα, φαρμακεύς, φαρμάκευσις, φαρμακευτής.

φαρμακία Ἦα. «ἡ χύτρα, ἢ ἡ τοίμαζον τοῖς καθάρουσι τὰς πόλεις· **φαρμακιστρός**· ἡ-ὄν πάπ. λαθρ. κερωματοπιμένη ἢ ἐμβεβαπταμένη ἐν μετὰλλω· φαρμακιστρία τριῶτα χαλκὰ τρία, αὐτ. φαρμακιστρία κωπῶν ζεῦγη Χ· πρβλ. φαρμάσσω.

φαρμάκι (τὸ) ἡ μον. κ. δημ. κ. φαρμάκιον δηλητηρίον· Πρῶδρ.2,285 οἱ δ' ἄλλοι καταπινοῦσιν, ἀντίς νερόν, φαρμάκιον, | ἀντίς φωμῖν, τὸν δρόλικον, αὐτ.418, Ἐρωτόκρ.2,1436 εἶναι νὰ πιῇ φαρμάκι, Σολωμ.Φαρμακ.3 θὰ πειθῶν, φαρμάκι θὰ πῶ· 2) κτ. ἐπέιτ. οὐσία λιαν πικρά, πᾶν δ, τι εἶναι λιαν πικρὸν· πῖναι τὸν καφέ πικρὸ, φαρμάκι· ἢ κ. μτφ. φρ. τὰ λόγια του εἶναι φαρμάκι λιαν πικρά, δηκτικά· Ἐρωτόκρ.2,950 τὸ πῖναι πιλοῦθηκε μὲ λόγι· ὄλο φαρμάκι· ἢ φρ. κάνει ἔνα κρῶσ φαρμάκι φύχος λιαν δριμύ, διαπεραστήκον· 3) μτφ., μον. κ. δημ. ψυχικὴ πικρία· Ἐρωτόκρ.3,98 ἡσιο φαρμάκω καὶ χολῆς γιᾶ τὰ κουστούνικα σου, δ,οιστ. ξενιτεμένα μου πούλι καὶ ντόπιο μου ἀπδονάσι, | ἢ ξενιτεῖα σὰ χαίραται κὶ ἐγὼ πῖνω φαρμάκι, - ἤπιε πολλὰ φαρμάκια ἰδωκίμισε πολλὰς πικρίας, - μ' ἐπότισες φαρμάκι (μὲ κατέβησε).

φαρμάκω (ἡ) ἡ ποι. λων. τ. τοῦ φαρμακεῖα βλ.α· Μαν.2,310 φαρμακίης ὀλοῆς ἐπίστορος Χρῆσμ. Σιδ.5,164 φαρμακίην ἐπόθησας.

φαρμακία (ἡ) ἡ δημ. τὸ πωδῶδες καὶ κονδυλόριον φυτὸν φεοδοβρυανία βλ.α.

φαρμακιστής (ὁ) ἡ δημ., τὸ θηλ. -άρας, ἐπὶ προσ., ὁ κακεντρεχῆς, ἄ. φαρμακίτης, φαρμακομῆτης.

φαρμακικός· ἡ-ὄν μον. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς φάρμακον, ὁ τοῦ φαρμάκου· Τζέτ.Λυκόφωρ.1138 βάρματα φαρμακία.

φαρμακίλα (ἡ) ἡ δημ. κ. -άδα πικρὰ γεύσις, πικράδα, πικρά· 2) μτφ. φυκίη πικρία, θλιφίς.

φαρμάκιον (τὸ) ἡ μον. ἄ. φαρμάκι βλ.α· Πρῶδρ.2,418, **φαρμάκιον** (τὸ) κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ φάρμακον βλ.α, ἡλιαν θεραπευτικὸν φάρμακον· Πλάτ. Φαῖθρ.268C ἢ βιβλοῦ ποθῆν ἀκούσιος ἢ περιτυχῶν φαρμάκω ἰστροῦς σφεται γαγονένοι, αὐτ. Θεοστ.149C· ἢ τὸ καθάρσιον· Ἰππ. Ἀφορ.1244.

φαρμάκω· ἡ-ὄν (ἡ) ὑπερβ. φαρμακιστοσύνη Ἰώσα. Α1 17,63, ἡλ. τοῦ φαρμακεύς βλ.α, ἄ. φαρμακεῖν, μάγισσα, γόισσα· Ἀριστλ.Νεφ.749 γυναῖκα φαρμακίδα . . Θερταλήν, Δημ.793 Ἐσωρίδα, τὴν Ἀημιαν, τὴν φαρμακίδα, Ἀπολλ.Ρ 4,53, Πλουτ.Ἦθ.990B, Λουκ.Δις Κατ.21, αὐτ.Θε.Δ 20,10, Γρηγ.Νύσσα.1,869D, αὐτ.870Α· 2) Ἦα. «φαρμακίς . . κ. εἶδος φαρμάκου· 3) Ἦα. «φαρμακίς . . ἡ ἀκρίς»· 4) ὡς ἐπιθ. δηλητηριώδης, φαρμακερός· Νικ.Ἀλέξ.551 φαρμακίδος σαύρης, **φαρμακίσσα** (ἡ) ἡ μον. ἄ. φαρμακίς βλ.α· Ἀχμ. Ὀνειροκ.253,7 φαρμακίσεως καὶ μαγευτικῆς.

φαρμακιστοσύνη (ἡ) ἡ μγν. ὑπερβ. τοῦ φαρμακίς βλ.α, ἡ δεινὴ μάγισσα· Ἰώσα. Α1 17,63 φαρμακιστοσύνη· εἰς τὴν γυναῖκα ἢ ἐκ τῆς Ἀραβίας.

φαρμακίστρια (ἡ) ἡ φαρμακεῖν βλ.α· Ἦα. ἐν λ. βαυθακίστρια.

φαρμάκιτης (ἰ) κ. νεώτ. κ. δημ., θηλ. -τις -ιδος, ὁ διὰ φαρμάκων, δηλητηρίων ἢ φίλων παρεσκευασμένος : Ἐδν.Βασπ.ἀν.22 **δακτύλιος** φαρμακίτης ἰδι περιέχων δηλητήριο, ὁ ἀποτρέπων βασκανίαν), *Ἀθην.1,30B οἶνον, ὃν καὶ φαρμάκῃην πινὰς καλεῖν 2) ὁ ἀσπράφος, ὁ ἀπληστος : *Ἡσ. «φαρμακίτης, ἀσπράφος» : Κωμ. Ἀ. δέσπ.320 **φαρμακίτης** γαστήρ 3) δημ. ἄ. φαρμακίτης, φαρμακομήτης βλ.λ.

φαρμακίτης-ιδος (ἡ) μγν. θηλ. τοῦ φαρμακίτης βλ.λ. : Διοσκ.5,181 φαρμακίτης γῆ ἡ γῆ εἰς ἣν εὐδοκίμει ἡ ἀμπελος, ἄ. ἀμπελίτις, Γαλ.14,42,11 κατὰ τὴν φαρμακίτην βίβλαν (τὴν βίβλαν τῆς φαρμακογραφίας, αὐτ.13,387.

φαρμακοανατομία (ἡ) νεώτ. τὸ μέρος τῆς φαρμακογνωσίας τὸ ἀναγράφον τὰ μικροσκοπικὰ γωρίσματα τῆς δράσης.

φαρμακοβοθός (ἰ) νεώτ. ἐπιστήμων βοθός φαρμακοποιῶ.

φαρμακοβοτανική (ἡ) νεώτ. τμήμα τῆς φαρμακογνωσίας περιλαμβάνον τὴν φαρμακοσυστηματικὴν, τὴν φαρμακοανατομίαν, τὴν φαρμακομορφολογίαν, τὴν φαρμακοφυσιολογίαν καὶ τὴν φαρμακοπαθολογίαν καὶ ἀποτελεῖν πλήρη βοτανικὴν τῶν φαρμακευτικῶν φυτῶν.

φαρμακογενής-οὐς-ές νεώτ. ὁ ἐκ φαρμάκου προερχόμενος : φαρμακογενῆ ἐξανθήματα (τὰ ἐκ τῆς ἐξωτερικῆς ἢ ἐσωτερικῆς χρήσεως φαρμάκων προκείμενα).

φαρμακογεωγραφία (ἡ) νεώτ. τμήμα τῆς φαρμακογνωσίας ἔχον ἀντικείμενον τὴν γνώσιν τῆς τοπικῆς προελεύσεως τῶν φυτικῶν φαρμάκων.

φαρμακογνωσία (ἡ) νεώτ. ἡ ἐπιστήμη ἢ ἔχουσα ἀντικείμενον τὴν ἔρευναν καὶ σπουδὴν τῶν ἰδιοτήτων τῶν διαφόρων φαρμακευτικῶν οὐσιῶν τῆς βοήθειας τῶν μέσων τῶν παρεχόμενων ὑπὸ τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν κ. ἰδ. τῆς χημείας πρὸς θραγαγωσίαν.

φαρμακογνωστής (ἰ) νεώτ. ἐπιστήμων φυσιοδίφης ἀσχολούμενος περὶ τῶν φαρμακογνωσιῶν.

φαρμακογνωστικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν φαρμακογνωσίαν ἢ τὸν φαρμακογνωστὴν : φαρμακογνωστικά συστήματα 2) τὸ θηλ. φαρμακογνωστικὴ ὡς οὐσα. ἄ. φαρμακογνωσία βλ.λ.

φαρμακογραφία (ἡ) νεώτ. περιγραφὴ φαρμάκων, πραγματεία φαρμακογνωστικῆ.

φαρμακοδιακοσμητική (ἡ) νεώτ. ἡ φαρμακαδιακοσμία τμήμα τῆς φαρμακογνωσίας ἔχον ἀντικείμενον τὴν συσκευασίαν τῶν φυτικῶν φαρμάκων.

φαρμακοδόχος (ἡ) νεώτ. ἀγγεῖον, δοχεῖον φαρμάκων.

φαρμακοδυναμικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐνέργειαν καὶ τὴν θεραπευτικὴν δύναμιν τῶν φαρμάκων 2) τὸ θηλ. φαρμακοδυναμικὴ ὡς οὐσα. μέρος τῆς φαρμακολογίας ἔχον ἀντικείμενον τὴν γνώσιν καὶ σπουδὴν τῆς ἐνέργειας καὶ τῶν θεραπευτικῶν ἰδιοτήτων τῶν διαφόρων φαρμάκων.

φαρμάκιδεις-εντος-εσσα-εν μγν. ὁ πλήρης δηλητηρίου, ὁ δηλητηριώδης, ἄ. φαρμακώδης : Μόσχ.4,30 φαρμακίοντα δι' ἡπιατος ἰὸν ἔχουσα, Νικ. Ἀλεξ.293 φαρμακίεις πόσις (ἀντὶ φαρμακώδεσσαι), αὐτ.4 ποσίεσαι φαρμακώδεσσαι, αὐτ.538 μήπιτα φαρμακίοντα, Χρησμ.Σιδ.1,365 πτώματα φαρμακίοντα 2) ἐπὶ προσ., ὁ μέγας, ὁ γόης : Νόνν.Δ 2,142.

φαρμακοφολογία (ἡ) νεώτ. τμήμα τῆς φαρμακογνωσίας ἔχον ἀντικείμενον τὴν ἔρευναν καὶ σπουδὴν τῶν ζωϊκῶν φαρμάκων.

φαρμακοθεραπεία (ἡ) νεώτ. ἡ διὰ φαρμάκων θεραπευτικῆ.

φαρμακοθήκη (ἡ) μιν. κ. νεώτ. θήκη πρὸς φύλαξιν φαρμάκων : Σωφρον. ἐν Spicil. Rom.3,158 2) νεώτ. κιβώτιον ἢ ἐρμάριον πρὸς φυλάξιν φαρμάκων ἐν τῷ οἴκῳ.

φαρμακοκάπηλος (ἰ) νεώτ. ὁ παρασιῶν τοὺς ἰσχύοντες φαρμακευτικούς νόμους φαρμακόμετρος.

φαρμακολήφια (ἡ) νεώτ. ἡ ἐσωτερικὴ λήψις φαρμάκου.

φαρμακολίθος (ἰ) νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτὸν ἀποτελοῦν ἐνυδρὸν ἔνωσιον ἀσβεστίου καὶ ἀρσενικοῦ ὀξέος.

φαρμακολογία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐπιστήμη ἢ ἔχουσα ἀντικείμενον τὴν ἔρευναν καὶ τὴν σπουδὴν τῆς ἐνέργειας τῶν διαφόρων φαρμάκων ἐπὶ τοῦ ζωϊκοῦ ὄργανισμοῦ ὡς καὶ τῶν ὑπ' αὐτὸν προκαλουμένων λειτουργικῶν ἀλλοιώσεων αὐτοῦ.

φαρμακολογικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν φαρμακολογίαν, ὁ τῆς φαρμακολογίας : φαρμακολογικὰ ἔργαυα - μελέται, φαρμακολογικὴ πραγματεία κ. ἐπίπρ. -κάς.

φαρμακολόγος (ἰ) νεώτ. ὁ εἰδικὸς περὶ τῆν φαρμακολογίαν ἀσχολούμενος ἐπιστήμων ἰατρὸς.

φαρμακολύτρια (ἡ) μιν. ἡ λύουσα ἐκ τῶν φαρμακείων, ἐπιθ. τῆς Ἀγ. Ἀναστασίας, ἔορταζομένη παρὰ τοῖς Ἑλλήσι τὴν 22αν Δεκεμβρίου : Ἀκρον.Κ ἐν ASS Μοῖου 7,71A.

φαρμακομανής-οὐς-ές νεώτ. ὁ ἐμμανῶς χρησιμοποιοῦν φάρμακα ἢ συνιστῶν τὴν χρῆσιν φαρμάκων, ὁ καθ' ὑπερβολὴν πιστεύων εἰς τὴν θεραπευτικὴν ἰδιότητα τῶν φαρμάκων.

φαρμάκόμεντις-εως (ἰ) κ. μιν. ὁ φαρμακὸς ἄμα καὶ μάντις ἂν ἢ ὁ ποιοῦμενος χρῆσιν φαρμάκων ὅπως δι' αὐτῶν μαντεύεται, ὀνομασία κωμωδίας πινὰς τοῦ Ἀναξάνδρ. : Ἀθην.6,261F Ἀναξανδρίδης ὁ κωμωδιοποιὸς ἐν Φαρμακομάντις λέγων, ἰω. Ἰερσα.Εικον.235C ὁ φαρμακομάντις Ἑβραῖος.

φαρμακομήτωρ-ορος (ἰ) μιν. ὁ παράγων φάρμακα : ΚΜανασ. Ἐραστ.4,71.

φαρμακομήτης (ἰ) δημ., τὸ θηλ. -ῦτα, αὐπνὸς ἐκ τῆς ρινὸς οἰοεὶ στάζει δηλητήριο, ὁ κακεντρεχὴς, ὁ φθονερός, ὁ κακός, ἄ. φαρμακίτης.

φάρμακον (τὸ) κ. μιν., νεώτ. κ. δημ. οὐσία ἀκόσμοις θεραπευτικῶν τινα ἐπίδρασαν ἐπὶ τοῦ ὄργανισμοῦ, θεραπευτικῶν μέσων ἐπαναφέροντων εἰς τὴν φυσιολογικὴν κατάστασιν τὴν λεπτοῦργίαν τοῦ πάσχοντος ὄργανισμοῦ, γιαιτρικὸ, π. Ὀμ. συνήθ. ἐπὶ φαρμάκων ἐξωτερικῆς χρήσεως : Ἰλ.Δ 191 ἔλακος δ' ἰητήρ ἐπιμάσσειται ἡδ' ἐπιθήσει φάρμαχ', ἄ κεν παύσῃσι μελαινάων ὀδύνας, αὐτ.218, αἰμ' ἐκμυήσας εἶπ' ἄρ' ἦλια φάρμακα.. πάσσα, αὐτ.Ε 40) ἐπὶ . . ὀδυνήφαστα φάρμακα πάσσα, αὐτ.Ο 394, Ὀδ.Κ 392 προσάλειψεν ἐκάστω φάρμακον ἄλλο· κ ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῆς χρήσεως φαρμάκων : Πλδ.Π 3,53 τοὺς δὲ προσάνειά πίνοντας . . φάρμακα, Ἡρ.4,160 κἀμάντα τὰ καὶ φάρμακον πεπνυκότα, Αἰσχ. Ἀγ.474 οὐκ ἔχεις εὐρεῖν ὀφείας φαρμάκας ἴσσιμον, Πλάτ.Πολ.406D κἀμνον ἀξίει παρὰ τοῦ ἱατροῦ φάρμακον πῶν ἔξεμείπει τὸ νόσημα, αὐτ.Γαργ.467C, Πλούτ. Ἡθ.796C καθάπερ τὰ φάρμακα δάκνει παραχρήμα καὶ λυπεῖ, τὸ δὲ καλὸν καὶ λυσιτελεῖς ἕτατον ἀποδίδωσι 2) ἀναλόγως τοῦ τρόπου χρήσεως διακρίνονται εἰς φάρμακα χριστὰ - ἔγχριστα - ἐπιχριστὰ (αἰ ἀλοιφαί) εἰς φάρμακα παστά - ἐπιπαστὰ - καταπλαστά (ἐμπλάστρα, καταπλάσματα) Ἀριστοτ. Πλ.716 φάρμακον καταπλάστων ἐναχείρονος τρέβειν, Θούμρ.11,1) φάρμακον . . οὐτ' ἔγχριστον, . . οὐτ' ἐπιπαστον, Στράβ.17,1,10 φάρμακα ἐπιχριστῶ 2) ὄμ. κ. εἰς φάρμακα βρώσιμα - πόσιμα - ποτὰ - πιστὰ : Αἰσχ.Πρ.479 εἰ τις ἐς νόσον πάσαι,

οὐκ ἦν ἀλέξην· οὐδὲν, οὔτε βρώσιμον, οὐ χρυσόν, οὔτε πιστόν, ἀλλὰ φάρμακον χρῆσι κατεστέλλουσι, Εὐρ. Ἰνν.516 πόσιρα δὲ χρυσὸν ἢ ποτὸν τὸ φάρμακον· κ. μτ. γενικ. : Ἀισχ. Πρ.249 εὐρῶν τήσδε φάρμακον νόσου τῷ μέσῳ δι' οὐ ἴαται, θεραπεύεται αὐτή, αὐτ.606, Φρῦν.Κωμ.ἀπ.6 ἀμυγδαλί τῆς βηχὸς ἀνασθὸν φάρμακον, Ἀμφιφ.ἀπ.2 φάρμακον μέθης, Πλάτ.Χαρμ.155B φάρμακον κεφαλῆς (πρὸς θεραπείαν κεφαλαλγίας), Ἀριστ.Ζ1 9,6,11 φάρμακον στραγγουρίας, Θύλλ. ΑΠ6,170 διήψης φάρμακ' ἀλεξίκακα, Ἀριστείδ.1,11 φάρμακον ὑγείας ἰπρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ὑγείας! 2) δηλητήριον, φαρμάκι : Ἰλ.Χ 94 βεδρωῦς κακὰ φάρμακα, Ὀδ.Α 261 φάρμακον ἀνδροφόνων, αὐτ.Β 329 θυροφόρα φάρμακα, αὐτ.Κ 394 φάρμακον ἀλόλωνων. Σοφ.Τρ.685 τὸ φάρμακον τοῦτ' ἀπυρον, Εὐρ.Μήδ.385 κράσιτα 3) φαρμακίαι αὐτοῦς ἐλεῖν, Ἀντιφ.6,15 οὔτε ἐκλείψουσι πειθὸν παῖδα τὸ φάρμακον οὐτ' ἠνύκασσα, Θουκ.2,48 ὄσι εἰ... φάρμακα ἐσθεβλήκοιεν ἐς τὰ φρεσάτα, Πλάτ.Φαιδ.57Α παραγένουσι Σωκράτει ἐκείνη τῇ ἡμέρᾳ, ἢ τὸ φάρμακον ἐπιεν ἐν τῷ δεσποτηρίῳ, αὐτ.115Α, αὐτ.63D, Ξεν.ΚΠ 8, 8,4 διαφθεῖρονται ὑπὸ φαρμάκων, Πλάτ.Ἀρτ.30 φάρμακον σκευάσσονται τὴν θανάσιμον καὶ πίνοντα τοῦ ζῆν ἀπαλλαγῆναι, Λουκ.Νεκρ.Δ7,2 ἐμοί μὲν τὸ φάρμακον, Πτοιοδωρῶ δὲ τὸ ἀφάρμακον ἔδωκεν, Πλάτ. τοξικὸν φάρμακον ὄμ. κ. δηλητήριον φάρμακον : Ἡρώδιαν. Ἰστ.1,17,8 δοῦναι φάρμακον δηλητήριον τῷ Κομμόδῳ, αὐτ.3,5,4 ἔδωκε δὲ αὐτοῖς... δηλητήρια φάρμακα, αὐτ.4,5,4 3) μαγικὸν ποτόν, μεμυγεμένον πῶμα, μάγευμα, φίλτρον, ἐπὶ τῶν μαγικῶν ποτῶν καὶ αἰοφίμων ὡς καὶ ἐπὶ τῶν ξηροκισμῶν κτ. : δδ. μαγεία, μαγανέλα, γοητεία : Ἰλ.Α 741 ἢ τόσα φάρμακα ἦδη, Ὀδ.Δ 220 εἰς οἶνον βάλε φάρμακον... κακῶν ἐπιληθὸν ἀπάντων, αὐτ.213, αὐτ.290, Ἡρ.3,85 τοιαῦτα ἐγὼ φάρμακα ἰοισαῖα θελκτικῆς μέσα ἐγὼ ἐγώ, Ἀριστ.Θεσμ.561 οὐδ' ὅς φαρμακίαις ἐτέρᾳ τὸν ἀνδρ' ἐμνηεν, αὐτ.Πλ.302 τὴν Κίρκην... τὴν τὰ φάρμακα ἀνακυκλώσων, Ἀριστείδ.1,182 ἀπαντας... οὐκ ἕγχευ ὑποκινούσων ἀλλὰ τὸ καλλίστω τῶν φαρμάκων τῷ λόγῳ, Πάπ. φάρμακα φίλτρα! 4) γεν. ἀντιδοτόν, βοηθητικὸν μέσον, ἐπικούρημα, βοήθημα : Ἠαῖοδ. Ἐργ.485 εἰ δὲ κεν φ' ἄρσης, τὸδε κέν τὸ φάρμακον εἴη, ἸΤξέξ. κεί δ' ἕσπερον ἀροτριάσεις, τοῦτό σοι βοήθημα (παρῆρτω), Πινδ.Ο 13,85 φάρμακον προάτεινον ἀμφὶ γένει ἰένι χαλινόσ! κ. μτ. δοτ. : Ἐθόγν.1134 ζητῶμεν δ' ἔλακι φάρμακα φουμόνῳ κ. ἐμπροθ. ἰένι, πρὸς τι : Ἀρχιλ.9155j,7 ἐπὶ κρατερῆν τλημοσύνην ἔθεσαν φάρμακον, Ἀριστ.Πολιτ.132a,16 εἰ δὲ πρὸς τοῦτο φάρμακον παρὰ τὴν πολεμικὴν λαμβάνειν στρατηγῶν, Θεοκρίτ.1,1 οὐδὲν πότ τὸν ἔρωτα περὶ καὶ φάρμακον ἄλλο· συνήθ, μτ. γενικ. : Σίμων.70189) Ζεὺς πάντων αὐτὸς φάρμακα μοῦνος ἔχει, Ἀισχ. Ἀγ.548 πᾶσαι τὸ σιγᾶν φάρμακον βλάθει ἐγὼ, Εὐρ.Βόικχ.283 φάρμακον νόσων, αὐτ.ἀπ.582 τὰ τῆς λήθης φάρμακα ἰένι τῶν γραμμῶν, Πλάτ.Νόμ.647B φόδω φάρμακον 5) ὄμ. μτ. γενικ. τὸ μέσον ἢ τρόπος δι' οὐ προκαλεῖται, παράγει ἢ ἐπιτελεῖ τίς τι : Εὐρ.Φοῖν.893 πόλει πρᾶσαιεν φάρμακον σωτηρίας, Ἀντιφάν. Διπλάσ.ἀπ.2 φάρμακον ἀθανασίας, Πλάτ.Φαιδρ.274B μνήσης τε... καὶ σοφίας φάρμακον εὐρέσθη, αὐτ.275Α ὑπομνήσεως φάρμακον εὐρες, αὐτ.230D, Ἀριστ.Πολιτ.1273b,23 οὐδὲν ἔστι φάρμακον διὰ τὸν νόμον τῆς ψυχῆς, Διογ.Λ 1,104 φάρμακον μονίας ἰένι τοῦ ἐλαίου, οὐ χρῆσιν ἐπιούρητο οἱ παλαιῶται! 6) ἐπιβιοτικὸν μέσον πρὸς αἰδήσιν τῆς καλῆς γεινέουσι τῶν φαγητῶν, δδ μτφ. π. Πινδ.Π 4,187 ἀλλ' εἰ καὶ θανά-

τω φάρμακον κάλλιστον ἐὰς ἀρετᾶς ἀλοξίν εὐρέσται σὺν ἄλλοις (θεραπεῖαι ἢ παρηγορίαι ἐν τῇ ἴδιᾳ ἀρετῇ) ἀγέλ. ἀλλά καὶ ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῆς ἴδιας ἀρετῆς κάλλιστον φάρμακον τὴν μετὰ ταῦτα εὐδοσίαν σὺν τοῖς ἄλλοις δὴμήλιν εὐρέσται φάρμακον οὖν θανάτου τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν εὐκλείαν φσαι, ἀντὶ τοῦ παραμυθίαν τοῦ θανάτου τοῦτην εὐρεῖν, τὴν ἀπὸ τοῦ διαπλευθεῖσαι ἀρετῆς! 6) βοσκήσι οὐσία, βοσκή, χρώμα : Ἡρ.1,98 πάντων τὸν κύκλῳ αἰ προμαχέωνες ἠνθισμένοι εἰσι φαρμάκοισι, Ἀισχ.ἀπ.137, Ἐμπ.84 ὁπότεν γραφέες μάρφωσι πολυχρόρα φάρμακα χερσίν, Ἀριστ.Φ.Εκκλ.735 ὡς ἂν εἰ τὸ φάρμακον ἐφοῦσ' ἐτυχες ὡς Λυσικράτης γράφονταί, Πλάτ.Πολ.420C εἰ ἡμᾶς ἀνδριάντας μελαινάνας προσελθόντες ἢ ἔφεγε λέγων, ὅτι οὐ τοῖς καλλίστοις τὸ ζῆσθαι τὰ κάλλιστα φάρμακα προστίθεμεν, αὐτ.Πολιτ.277C, αὐτ.Κρατ.424D 7) ὄργον τι, αὐτίμος χρῆσιν ποιῶνται οἱ βυρσοδέφαι : Σουίδ. ἐν λς βυρσοδέφαι, ἔσαινεν 8) Ἡσ. φάρμακον· ἢ ποστάθρη· ἄλλοι σῆθεσις ἢ κηδεύουσι τὰ ἱερὰ τῶν ζῶων (ἰδιόθρ. καταδεύουσι... Ἐρια). **φαρμακοπαθολογία** (ἡ) νεώτ. μέρος τῆς φαρμακογνωσίας ἔχον ἀπικείμενον τὴν σπουδὴν τῶν ὄπσ τοῦ φητικῶν καὶ ζωϊκῶν ὀργανισμῶν προκαλουμένων νοσημάτων τῶν φαρμακευτικῶν φυτῶν ὡς καὶ τῶν μέσων τῆς θεραπείας αὐτῶν. **φαρμακοπνεύσεως** (ἰ) Ἐπιγρ. ὁ ἐκπνεῶν, ἐκπέμπων δηλητήρια : φαρμακοπνευστὸν βασκανῶν ὕδρουνητων. **φαρμακοποιεῖον** (τὸ) νεώτ. ἐργαστήριον παρασκευῆς φαρμάκων, φαρμακεῖον. **φάρμακοποιία** (ἡ) μτγ. κ. νεώτ. ἡ κατασκευὴ φαρμάκων, ἡ τέχνη τῆς παρασκευῆς φαρμάκων : Διογ.Λ 7,117 οἶνω, ὡς πρὸς τὴν φαρμακοποιίαν χρώνται 2) νεώτ. ἐπίσημος ὁδηγὸς πρὸς ὀμοιομόρφον ἔλεγχον τῶν φαρμάκων καὶ παρασκευῆν τῶν φαρμακοτεχνικῶν σκευασμάτων, ἄ. φαρμακοτεχνικός κώδιξ. **φαρμακοποιός**· ὄν κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ παρασκευάζων φάρμακα, δηλητήρια ἢ χρώματα : Ἀισχ. ἀπ.448 φαρμακοποιὸν ἔθνον (τὸ ἐκ μάγων ἀποτελούμενον) 2) νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀρα. ἢ θηλ. φαρμακοποιός ὡς οὐσα, ἐπιστήμων ἐπαγγελλόμενος τὴν φαρμακοτεχνικὴν καὶ ἐκτελῶν ἱατρικὰς συνταγὰς 3) εἰδ. στρατ. βαθμὶς ἀξιωματικῶ τὸ φαρμακεῖον σώματος ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸν τοῦ λοχαγοῦ. **φαρμακοποιός**· ἐκ παρ. παρασκευάζων φάρμακα, δηλητήρια ἢ βαφάς : Σουίδ. ἐν λ. βάφας. **φαρμακοποισία** (ἡ) [φαρμακοποιῶ] κ. νεώτ. τὸ πίνειν φάρμακα, ἢ πίνειν φαρμάκων : Ἰνπ. Ἄφορ. 1249, αὐτ.1258, Πλάτ. Σοφ.277Α, αὐτ.Νόμ.646C τοῖς εἰς τὰ ἱατρεία... βασιζέονται ἐπὶ φαρμακοποιίᾳ, Ξεν. Ἀν.4,8,21, Φιλῶστρ.279, Γρηγ. Νύσσ.1,434C, αὐτ.789Α 2) πόσις δηλητηρίου : Λουκ.Νεκρου. 18 ἐνεψήσθη οὐτῷ καὶ διωδήκει ἐκ τῆς φαρμακοποιίας τὰ σκέλη. **φαρμακοποιήτης** (ἰ) [φαρμακοποιῶ] νεώτ. ὁ ποιῶμενος ὑπερβολικῆν χρῆσιν,κατὰχρησιν φαρμάκων. **φάρμακοποτῶ**· ἐκ πλῶν φάρμακον : Θεόδωρ.Φ1 9,15,4 οἶνε Ἀρκάδεις ἐπίθεσιν ἀντὶ τοῦ φαρμακοποτεῖν, γαλακτοποτεῖν περὶ τὸ ἐαρ' τότε γὰρ φαρμακώδεστερον τὸ γάλα 2) ρηματ. π. φαρμακοποιία, φαρμακοποιήτης. **φαρμακοπωλείον** (τὸ) νεώτ. τὸ κατάστημα τοῦ φαρμακοπώλου βλ.λ. **φαρμακοπώλης** (ἰ) κ. νεώτ. ὁ πωλὼν φάρμακα, δηλητήρια, φημῆθια, χρώματα, βότανα κτ. : Ἀριστ.Φ.Μεφ.766 παρὰ τοῖσι φαρμακοπώλαισι τὴν λίθον ταυρῆν ἐράρακα, Θεόδομ.Κωμ. Ἀλβα1 κίστην φαρμακοπώλου Μεγαρικου, Θεόδωρ.Φ19,8,5, Λουκ. Ἀπολ.7 τὸ δ' ἔδων ἐκείνω τῷ φαρμακο-

πάλη έοικας, αὐτ. Έρωτ.39, Γαλ.1,770,11, Σέξτ. Έρμ. 297,22 ὃν λόγον ἔχει φαρμακοπώλης πρὸς Ιατρὸν, Ίω.Χρυσ.1,306C. 2) νεώτ. ὁ πωλῶν φάρμακα ἀκατέργαστα καὶ βιομηχανικὸς ὄρυγος.

φαρμάκοπωλή-ἔω εἶμαι φαρμακοπώλης βλ.11, πωλὼ φάρμακα, δηλητήρια κττ.: Ἀριστοφ.ἀπ.95 παθεῖσι φαρμακοπωλῶν, Πολυδ.7,197, Διογ.Α 10,8.

φαρμακός (ἰ) ἢ κ. μ.ον. κ. νεώτ. ὁ μάγος. ὁ γόης: Ἰηπῶν.4,28. ΚΑ Ἀπαι.21,8 πόνοιος καὶ φαρμακοῦς καὶ εἰδωλολάτραις, ἴωσ.Α1 9,6,3 φαρμακῶν καὶ πόρνην, Ὀριγ.3,513D οἱ τῶν Αἰγυπτίων ἑπισοῖδοι καὶ φαρμακοί, Ίω.Χρυσ.1,835B, αὐτ.11,42C. 2) μ.ον. ὁ Ιατρός: Ίω.Κλίμ.36,16. 3) ὁ πρὸς ἐξήλασιν τῶν ἄλλων θυόμενος, θυσιαζόμενος κακοῦργος, ἄ. καθαριμα βλ.2: Σουδ. «φαρμακός ὁ ἐπὶ καθορμῇ πᾶσις ἀναιρούμενος, ὃν λέγουσι καθαριμα»: Ἰηπῶν.5,6, Ἀριστοφ.Βατρ.733 οἷαν ἢ κόλης πρὸ τοῦ οὐλέε φαρμακοῖσιν εἰκὴ ῥάδιος ἔχρησας ἄν, Τζέτζ.Χιλ.5,760. || κ. νεώτ. κακοῦργος, φαῦλος, ἀνόσιος, ἀπόδρασμα, ἀπόρριμμα τῆς κοινῆς: Ἀριστοφ. Ἰηπ.1405 εἰς τὴν ἔδραν θ', ἵνα ἔκλειος ἦν ὁ φαρμακός, Λυσ.6,53 καὶ φαρμακῶν ἀποπέμπειν καὶ ἀλιτηρίου ἀπαλλάττεσθαι, Δημ.794 οὗτος οὖν αὐτὸν ἐξαιρήσεται, ὁ φαρμακός, ὁ λοιμὸς.

φαρμακοσιδηρήτης (ἰ) νεώτ. ὄρυκτολ. ἐνυδρὸς ὄρυκτος ἀρσενικὸς σιδηρός.

φαρμακοσυλλέκτης (ἰ) νεώτ. ὁ συλλέγων φαρμακευτικὰ φυτὰ, ἄ. βοτανοσυλλέκτης.

φαρμακοσυστηματική (ἰ) νεώτ. μέρος τῆς φαρμακογνωσίας ἔχον ἀντικείμενον τὴν συστηματικὴν ὀνοματολογικὴν κατάταξιν τῶν φαρμακευτικῶν βοτάνων.

φαρμακοτεχνής (ἰ) νεώτ. ὁ εἰδικὸς εἰς τὴν φαρμακοτεχνίαν ἀσχολούμενος.

φαρμακοτεχνία (ἰ) νεώτ. κ. φαρμακοτεχνική τὸ σύνολον τῶν τεχνικῶν μεθόδων τῆς παρασκευῆς τῶν φαρμάκων.

φαρμακοτεχνικός-ἦ-ὄν νεώτ. ὁ ὄνηκος ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν φαρμακοτεχνίαν βλ.2: 1) τὸ θηλ. φαρμακοτεχνική ὡς οὐσ. ἄ. φαρμακοτεχνία βλ.λ. 3) τὸ ἀρσ. φαρμακοτεχνικός ὡς οὐσ. ὁ καταγινόμενος, ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὴν φαρμακοτεχνίαν, ὁ φαρμακοτεχνής.

φαρμακοτριβεῖον (ἰ) νεώτ. τὸ διαμέρισμα τοῦ φαρμακοτεχνικοῦ ἐργαστηρίου, ἐν ᾧ γίνεται ἡ κοριοποίηση καὶ ἡ τήσις τῶν χημικῶν φαρμάκων καὶ ὀρυγῶν διὰ διαφόρων μεθόδων μερισμοῦ.

φαρμακοτριβής (ἰ) κ. νεώτ. κ. φαρμακοτριπτής, δημ. φαρμακοτριπτής ὁ τριβὼν καὶ παρασκευάζων φάρμακα ἢ χρώματα, συνήθ. δοῦλός τις ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ φαρμακοπώλου: Δημ.1170 ἢ δὲ ἑτέρα ἦν μερίς οἰκία ἑτέρα καὶ τάνδρόποδα οἱ φαρμακοτριβοί, Πολυδ.7,179, Αἰλ.Ζ1 9,62 φαρμακοτριβῆς ἀνήρ. || νεώτ. κ. δημ. κατώτερος ὑπάλληλος βοηθὸς φαρμακοῦ.

φαρμακοτριπτής (ἰ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ φαρμακοτριβῆς βλ.λ.: ΑΒ314,16 «φαρμακοτριπται» οἱ βαφεῖς, οἱ τὰ φάρμακα τριβόντες ἢ οἱ τὰ φάρμακα πωλοῦντες».

φαρμακοτριπτής (ἰ) δημ. ὁ φαρμακοτριπτής.

φαρμακοτρίφ-ιδος (ἰ) μτγν. ἀντὶ φαρμακοτριβῆς: Λοβεικ.Φρόν.611 (ἴσφ.γρ.).

φαρμακοουργός-ὄν (ἰ) μτγν. κ. μ.ον. ὁ φαρμακοποιός: Τζέτζ.Χιλ.5,759 φαρμακοουργός, ἐργάτης τε καὶ πωλητῆς φαρμάκων: Λυκόφρ.δ1 αὐτὴ δὲ φαρμακοουργός, Σχόλ. Ὀππ. Ἀλ.2,483, Πρόδρο. ἐν Notitt. Μασ11,2,188.

φαρμακώδης (ἰ) δημ. ἐπιθ. τῆς θαλάσσης, ἢ προκαλοῦσα ὀδύνας καὶ πικρίας, ἢ ἐπισωρεύουσα συμφορὰς, ἢ ποτίουσα μετ' φαρμάκω.

φαρμακοφάρειον (ἰ) νεώτ. στρατ. ὄχημα μεταφορᾶς φαρμάκων, φαρεῖον φαρμάκων.

φαρμακοφόρος-ὄν μτγν. κ. μ.ον. ὁ φέρων, ὁ παράγων φάρμακα, ἐπιθ. τῆς Ἐφόρος: Εὐστ.141S, 55 φαρμακοφόρον πρὲτ γενέσθαι αὐτὴν, διὰ τὸ ἐκεῖ κατοικήσαι τὴν Μήδειαν.

φαρμακοφυσική (ἰ) νεώτ. τμήμα τῆς φυσικῆς ἔχον ἀντικείμενον τὴν ἔρευναν τῶν σχετικῶν πρὸς τὴν φαρμακογνωσίαν ὀρυγῶν.

φαρμακοφυσιολογία (ἰ) νεώτ. μέρος τῆς φαρμακογνωσίας ἔχον ἀντικείμενον τὴν περιγραφὴν τῶν ἐν τῷ φυτικῷ μορίῳ ἔξεργαζομένων σηματοπισμῶν πρὸς ἀνάπτυξιν τῶν αὐστατικῶν τῶν ὀρυγῶν. τῶν ζυμώσεων, τῆς βιολογίας αὐτῶν κττ.

φαρμακοχημεία (ἰ) νεώτ. τμήμα τῆς φυτοχημείας ἔχον ἀντικείμενον τὴν ἀπουσίαν τῶν ἐκ φαρμακευτικῶν φυτῶν προερχομένων χημικῶν συστατικῶν.

φαρμακότηρ-ἦρος (ἰ) φαρμάσσω (ἰ) μτγν. ἄ. φαρμακεύς βλ.λ. ||: Ὀππ. Ἀλ.2,483 Πέρσαι φαρμακήτηρες δάεθρα μπίσσαντο.

φαρμακότηριος α-ον (ἰ) φαρμάσσω (ἰ) μτγν. ὁ φαρμακευτικὸς: Λυκόφρ.1138 ρέθους βαφᾶς πεπαμέναι θρόνοισι φαρμακότηριος ἰσχύλ. ἐκλειμμέναι τοῖς βαπητήριος τοῖς πυρροῖς, τοῖς ποικιλῶς κατεσκευασμένους φαρμάσσις).

φαρμάκωσις (ἰ) (ἰ) φαρμάσσω (ἰ) μτγν. ὁ φαρμακότηρ, ὁ φαρμακεύς: Ὀππ. Ἀλ.4,648, αὐτ.693 ἀνδράσι φαρμακῆσι.

φαρμακώσις-ἦ-ὄν (ἰ) φαρμάσσω (ἰ) μτγν. ὁ περιέχων δηλητήριον, ὁ πλήρης δηλητηρίου, ὁ φαρμακώδης, ὁ δηλητηριασμένος: Μαν.4,52 διὰ φαρμακώτο δόλου νοσῶν ἄνθρωποι τέλος ἔξει.

φαρμάκωστρα (ἰ) (ἰ) φαρμάσσω (ἰ) μ.ον. ἢ φαρμακώστρα ἢ ΚΜανασσα. Χρον.3770, αὐτ. Έραστ.4,39.

φαρμάκω-άω (ἰ) ὑποφέρω, πάσχω ἢ τῆς πῶσεως φαρμάκω, δηλητηρίου, ἢ μτγ. φαρμακῶν, ὁ ὄπὸ φαρμάκων βεθλασμένος, ὀλισμένος: Δημ.1133 νοσοῦντα. . ἢ φαρμακῶντα ἢ γυναικὶ πειθόμενον, Θεόφρ.ἀπ.105, Πλούτ. Ἠθ.1016E ταῦτα γὰρ ἀντικρύς φαρμακῶντός ἐστιν, αὐτ.1123I. 2) ἔγω ἀντιγίην, ἐπιθυμῶ φάρμακον, χρειάζομαι Ιατρικόν: Λοικ.Λεξιφ.4 τὰ δρματὰ αὐτὰ φαρμακῶ καὶ δέσμαι Ἀσκληπιάδου τινὸς ὀφθαλμοσόφου.

φαρμάκω-ῶ (2) (ἰ) φάρμακον) κ. μ.ον., δημ. φαρμακῶν ἄναμεινυμι τὶ μετὰ φαρμάκω: Πίνδ.Π 4,221 σὺν δ' ἑλαίῳ φαρμακῶσσι» ἀντίτομα στερεῶν ὀδυνῶν ἰναμειφασα ἄλεξιφάρμακα ὀδυνῶν μετ' ἑλαίω ἔδωκεν. .! κ. παθ.: Πλούτ. Ἠθ.768C πεφαρμακωμένον μελίκρατον. 2) τὸ παθ. ἐμβάπτοντα εἰς δηλητήριον: Διοσκ.Έδν.2,140 τοὺς τρωθέντας ὑπὸ βέλους φαρμακωθέντας. 3) κ. μ.ον. δηλητηριώδης, φαρμακῶν: Γρηγ.Νύσα.1, 423C. κ. παθ.: Μισογλ.Σχεδ. ἐν.λ. ἔξενεγκεν μὴ φαρμακῶθεις ἀποθάνη. 4) μτφ. τὸ παθ. ἐπὶ λόγῳ ἀσέλοϋς: Βασ.1,719I λόγος πεφαρμακωμένος. 5) μτγν. κ. μ.ον. ἐπάδω, μαγεύω, γοητεύω, τὸ παθ.: ΠΔ Ψαλμ.57,6 ἦτις οὐκ εἰσκακοῦσεται φωνῆν ἐπαδόντων, φαρμάκω τε φαρμακωμένον παρὰ σοφοῦ, Γεωπ.15,8.

φαρμάκωδης οὐς-ες κ. νεώτ. ὁ ἔχων τὴν φέσιν φαρμάκω, ὁ κεκτημένος ἰδιότητα φαρμάκω, ὀθ. θεραπευτικῶν, Ιαματικῶν: Ἀριστ.Ζ1 9, 40, αὐτ.10, αὐτ.Θαυμ.77, αὐτ.Πρ.1,40, Θεόφρ.1,7,3 τὰ φαρμακώδη ταῖς βίαιαις καὶ ταῖς ὀποις. || τὸ αὐδ. ὡς οὐσ. ἢ ἰδιότης τοῦ φαρμακώδους, τὸ πικρὸν, ἢ πικρα, ἢ φαρμακίλα: Πλούτ. Ἠθ.17C. ὅτι τὸ μυθώδες αὐτοῖς πολλὸ καὶ τὸ φεῦδος ὡσπερ τροφᾶς τὸ φαρμακώδες ἐγκέκοιται. 2) κ. νεώτ. δηλητηριώδης: Πλούτ. Ἀνι 47 ἄλμυρον δὲ καὶ φαρμακώδες ὄδωρ, αὐτ. Ἠθ.974C, Διοσκ.394 φαρμακώδες τάδεσμα, Πολυδ.1,138 φαρμακώδης ἴος. 3) ὁ βαφικός: Κλήμ. Ἀλ.237 οἱ ῥύφεις καὶ οἱ στυφῆεις τοῖς φαρμακώδεσι τῆς βαφῆς χυμοῖς ἐκτίκουσαι τὰ ἔρια τῶν ὀμπεχονῶν.

φαρμάκωμα (τό) δημ. ἡ ἐνέργεια τοῦ φαρμάκων, δηλητηρίασις.

φαρμάκων-ἄνωστος ἰοί κ. μον. τὸ βαφεῖον : Σοφ. ἀν.956, Εὐστ.464,49.

φαρμακῶν δημ., ἄορ. (ἐ)φαρμάκωσα, παθ. ἄορ. (ἐ)φαρμακώθηκα, μτχ. παρσκ. φαρμακωμένος, παρέχω, δίδω εἰς τινά φαρμάκω (βλ.λλ.), ποτιζῶ τινά διὰ δηλητηρίου πρὸς θανάτῳν, φωνεῖω διὰ δηλητηρίου, φαρμακεύω, δηλητηριάζω : Σολωμ.Φορμακμ.10 κοῖτα μέσα εἰς σπλάγχνα μου, Πλάστη 1 | τὰ φαρμάκωσα, ἀλλήθειαι, ἡ κίχηρ, - ἡ ἄστυνομία φαρμακῶν τὰ ἄδιστα σκυλιά, - φαρμακώθηκε, γιατί τὴν παράτῃσῃ ὁ ἀγαπητικός της (ἡ)τοκόντησε λαδοῦσα δηλητηρίον) : 2) ἐνέργω ἡ σκευλὸς εἰς τὸ νὰ ἀποθάνῃ τις πικρὰν γεύσιν : μου ἔκαμε πικρὸ τὸν καφέ καὶ με φαρμάκωσῃ : 3) μτφ. προκαλῶ πικρίαν, ἐπιφέρω βαθεῖον θλίψιν : με φαρμάκωσες με τὰ λόγια του : 4) ἀμτβ. β' κ. γ' πρὸς, κτ. ἄορ. (ἐ)φαρμάκωσες -ε κ. πλῆθ. -ώσατε -ωσαν κ. ἰδ. κτ. προστ. ἐν ἄνωφ. πρὸς φαγητὸν ἡ ποτὸν ἐν ὄβρισηκῇ πως ἔκφρ. ἔφαγες -εν -ατε -αν (ἡ ἔπιες κτλ.) ἐκ παροχής ἄλλου καὶ κατ' ἀνοχῆν, συγκατάδασίν του : τὸ φαγί σου εἶναι ἐπιμο καὶ φαρμάκωσες, παλιόπαιδι : 5) ρηματ. π. φαρμάκωσα, ἡ διὰ φαρμάκων θεραπεία : (Πλάτ.Φιλ.46Α οἶον τὰς τῆς φώρας ἰσάσεις τῶ τριβίην, καὶ ὅσα τοιαῦτα, οὐκ ἄλλῃ δέσμενα φαρμάξωσι : 2) γλῶσσα φαρμακεία : 3) ἐπέθοι, γοητεία, μάγια : Νουμῆν. Ἀν. π.Εὐα.Εὐαγγ.Προπ.737C περιερχόμενος τῆ φαρμάκει τούσ συγκροβαντιώντας, Σχολ.Εὐρ.Ἰνπ. 519(514) τὴν ἄλην φάρμαξεν οὐκ ἐπὶ σκηνῆς, ἀλλ' ἐνδὸν ποιήσαι μέλλουσαι : 4) ἡ βόψις βλ.λ.2 : Πλούτ.Ἡθ.395B ἄρ' οὐδ' κρᾶσις τις ἦν καὶ φαρμαξίς τὸν πάλαι τεχνιτὸν περὶ τὸν χαλκόν.

φαρμασσῶν (ἡ) δημ. ἡ φαρμασσῶν, ὁ τεκτονισμός.

φαρμασσόνος (ἰο) δημ., θηλ. -σάνα, ὁ φαρμασσόνος, ὁ ἐλευθέρως τέκτων : 2) κτ. παρετυμολογία πρὸς τὸ φαρμάκι, ὁ μικρόχελος, ὁ κακντρεχῆς, ὁ φαρμακιστής.

φαρμάσσω κ. ἄπτ. -ττω, μέλλ. φαρμάσσω, ποιούμεν χρῆσιν φαρμάκων, ἐν ἄνωφ. πρὸς αἰσθρον, Βάπτω βλ.λ.11 : Ἡσ. «φαρμάσσων, βάπτων, στομῶν στομοποιῶν» : Ὀδ.1393 ὡς δ' ὄτ' ἀνήρ χαλκεύς πέλεκυν . . εἰν ὕδατι φυχρῶ βάπτη μεγάλα φαρμάσσων [Ἔστ. «φαρμάσσειν, . . στομῶν καὶ στερρόποισιν»] πρὸβ.φάρμαξαι : 2) βάπτω, χρωματίζω : Πολυδ.7,169 λέγεται δὲ καὶ φαρμάττειν τὰ ἔρινα, καὶ μηλοῦν, καὶ καταμηλοῦν, τὸ τῶ κινήθω κατασθεῖν : || φυκῶ, φημιμυθῶ, τὸ παθ. μτφ. : Φιλόστρ. Ἐπιστ.ἐν Ὁσα.Στεφ. ὁ μετ γάρ καλλωπιστός, ἔταρικός, καὶ πᾶν δὲ δυσχεραίνεσιν τὴν φαρμασσόμενῃ εὐμορφίαν (τὴν ἐφαιμυδιωμένην, τὴν φευδῆ) : 3) ποιούμεν χρῆσιν φαρμάκων πρὸς θεραπείαν, θεραπεύω ἡ ἀνοικοφυζῶν διὰ φαρμάκων : Πλάτ.Νόμ.933C πρῶτον μὲν τὸν ἐπιχερόντα φαρμάττει οὐκ εἰδὸτα τὶ θρᾶ, τὰ τε κατὰ σῶματα, ἐάν μη τυγχάνῃ ἐπιστήμων ὁν ἱατρικῶν, Ἀπολλ.4,151(2) : 4) μαγεύω διὰ ποτῶν ἡ φίλτρων, γοητεύω : Ἀπολλ.Ρ.3,478, αὐτ.4.61, Δίων Χρ.1.313 παρακαλοῦσα φαρμάξαι τὸν πατέρα : κ. παθ. : Ἀμμων.112 τοὺς οἰαμένους πεφάρμαχθαι δι' ἐφωδῶν : || τὸ μέα. ἐν τῇ αὐτῇ σμ. : Ἀπολλ.Ρ.3, 859 οἶνν ἱκράδω . . ἀμῆστω φαρμασσόμενα ἢ Μήδειαι : 5) μτφ. μαγεύω διὰ κοικακείας ἢ ἄλλως, καταβέβω, καταγοητεύω : Πλάτ.Συμπ.194Α φαρμάττειν βούλει με, ὦ Σίωκράτες, . . ἵνα βορυθῆθω, αὐτ.Μέν.80Α γοητεύεις με καὶ φαρμάττεις καὶ ἀτεχνῶς καταβέβεις : κ. παθ. : Ἀριστφ. Θεσμ.534 ἀλλ' ἡ πεφάρμαχθ' ἢ ἀκόνη τὶ μέγα

πεπόνητα' ἄλλα : || μτφ. κ. π. Αἰσχ. Ἄγ.94 φαρμασσόμεν χρῆματος ἄνηθο μαλακίαι ἀδόλοισι παρηγορίαις (ἠποτιζομένη ὡς διὰ φαρμάκων διὰ τῶν μοσχαίνων καὶ ἀδόλων τωμωτικῶν δυνάμεων τοῦ ἀγνοῦ ἐλαίου) : 6) φαρμακῶν, δηλητηριάζω, καθιστῶ τὴν δηλητηριώδες δι' ἀνομιεζέως φαρμάκων : Πλούτ.Ἡθ.378C φαρμάττουσα τὸ ὕδωρ. κ. παθ. : αὐτ.681B πεφάρμαγμένα βέλη, αὐτ. Ἀρτ.19 τὰ φαρμασσόμενα τῶν κρῶν : 7) παρασκευάζω τὴν δι' ἀνομιεζέως μετὰ φαρμάκων : Νίκ. Θρη.619 φαρμάσσειν μέθυ : 8) ὀρτύω, καρμικεύω : Ἰηπῶν.27 τηνατῆσι σπασμοῖσι φαρμασσῶν : 9) ρηματ. π. φαρμακῆρ, φαρμακῆρσις, φαρμάκτης, φαρμακτικός, φαρμάκτηρις.

φαρμαλαξίς (ἰο) ἱταλλ. δημ. κ. φρομπολάς πλατεῖα πτυχτῆ παραφυῆ ἐπιρροπατμένη κατὰ τὸ κάτω ἄκρον γυναικείας ἐσθῆτος.

φαρνάκειον (τό) μτγ. ὄνομασία φυτοῦ πνος : Πλίν.Φι.25,4,14.

φαροδείκτης (ἰο) νεώτ. ἐπίσημον πλωτικὸν βιβλίον ἀναγράφον τοὺς φάρους ἀκτῶν, τὰς πυρσορίδας, τοὺς φανοῦς λιμένους καὶ ἀγκυροβολαῖον κττ. ὠρισημένη τινὸς περιοχῆς.

φαρόλασις (ν) (τό) νεώτ. κ. δημ. ἡ πυρσορὶς βλ. φᾶρος-ους (τό) [φέρω] μέγα τεμάχιον ὑφάσματος, πανί : Ἰλ.Σ.353 ἐάνω λιτὶ κάλυψον ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, καθύπερθε δὲ φάρει λευκῷ κ. πρὸς κατασκευῆν ἰστίου πλοίου : Ὀδ.Ε.258 τόφρα δὲ φάρει ἔνυκτε Καλυφῶ . . ἰστία παιήσθασι : || κ. ἐπὶ αὐτοῦ τοῦ ἰστίου πλοίου : Εὐρ. Ἐκ.1082 ναὺς ὄπως ποντίοις πείρασαι, λινοῦρακον φᾶρος στέλλων : || τεμάχιον ὑφάσματος δι' οὗ ἐκάλυπτον τοὺς νεκρούς, σάβανον ἡ νεκρική σινδῶν : Ἰλ.Ω.580 κἀδ' ὄ' ἔλιπον δῖο φάρει ἔσυννητὸν τε χιτῶνα, θρανα νέκυν πικνάσας, Ὀδ.Β.97 εἰσάκε φᾶρος ἐκτελέσω . . Ἀσέρτη ἦρωι ταφῆον, αὐτ.Γ.142, αὐτ.Ω.132, Σοφ.Ατ.916 ἀλλὰ νιν περπιτυγῆ φάρει καλύφω τῷδε πομηθῆδην ἰτὸν νεκρὸν Ἄτανται : 2) συνήθ. πλατὺς ἐπενδύτης ἄνευ χειρῶν, ὄν ἐφόρον οἱ ἄνδρες ὑπερῶνα τοῦ χιτῶνος, χλαῖνα, μονδύας, περιβόλαιον, ἐπανωφόρι : EM 788,8 «φᾶρος ἱμάτιον, περιβόλαιον, ἀπὸ τοῦ φέρεσθαι, οἰοῦναι φέρος τὶ δν' ἡ παρὰ τὸ τῆ ὑφῆ ἀρρηθέναι. Λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ γυναικῶν» : Ἰλ.Β.43 μαλακῶν δ' ἐνδύουε χιτῶνα . . περὶ δὲ μέγα βάλλετο φᾶρος, αὐτ.Ω.221 πορφυρόεν . . φᾶρος, Ὀδ.Ο.61, Ἡρ.2.122, αὐτ.9,109 ἡ δὲ . . οἰτέτι τὸ φᾶρος. Ξέρξης δὲ παντοίας ἐγένετο οὐ βουλόμενος δοῦναι : || ὄμ. γυναικείος ἐπενδύτης : Ὀδ.Ε.230 αὐτῆ δ' ἀργύρεον φᾶρος μέγα ἐνυτο νύμφη, αὐτ.Κ.543, Ἡσίοδ. Ἐργ.198 λευκασσιν φᾶρέσσιον καλυφάμενῃ χρᾶσ καλὸν . . Αἰδῶς καὶ Νέμεσις Αἰσχ.Χα.11 δημηγυρις στεῖχη γυναικῶν φᾶρεσιν μελαγχίμοις πρέπουσα : || ὄμ. ἦδυνάτο νὰ καλύπτεται δι' αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν ἐν εἰδῆσι καλύπτρας : Ὀδ.Ω.84 μέγα φᾶρος ἑλῶν γεραί . . κἀκ κεφαλῆς εἰρυσσας, αὐτ.88, Εὐρ. Ἰππ.286 λέπ' ἐπ' ὄμματῶν φᾶρη βαλοῦσα τῶν ἄνωγ, Ἀριστφ.Θεσμ.890 τὶ θῆ σὺ θάσσις τάσθε τυρβήρεις ἔδρας φᾶρει καλυπτός : 3) ἐν χρ. ὄμ. κ. ὡς ἐπικαλύμμα στρωμνῆς : Σοφ.Τρ.916 δεμυρίσις . . στρωτὰ βάλλουσα φᾶρη : || πύματον φᾶρος τὸ τελευταῖον μου ράκος : ΑΠ7,268 : || φρ. π. Σοφ.ἀν.274 ἀναΐδειας φᾶρος (Ἡσ. «χλαῖναν τ' ἦδε χιτῶνα, τὰ γ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει»).

φᾶρος-ους (τό) τὸ ἄστρον : Ἄλκυ. κ. Ἀντιμ.π. Ἡρωιδαν.Περὶ Μον.Λεξ.36,30 : 2) ἄρσις, ὄργανο : Ἡσ. ἐν λ. βούφορος, «φᾶρος γὰρ ἡ ἄρσις». **φᾶρος** (ἰο) (ἰ) μτγ. φάρυγγ : EM 788,30 «φάρυγγ, παρὰ τὸ φέρω, δι' ἧς φέρεται τὸ πνεῦμα» φᾶρω, φᾶρος καὶ φᾶρος, καὶ παρώνυμον φάρυγγ : Λυκόφρ.π.EM 788,30 ἐτύμβευσεν φᾶρη.

φάρος (ὁ) [2] μγν., νεώτ. κ. δημ. φωτιστικὸν μηχανήμα ἐπὶ πηρυγαίου ἰδρυμένον εἰς κατάληκτον σημείον ἀκτῆς πρὸς προσανατολισμὸν τῶν ναυτιλλομένων κατὰ τὴν νύκτα· ΑΓ 9,67, αὐτ. II, 117· 2) νεώτ. κριθὴ ὀπωφλοιομένη καὶ ἄδρομερῶς ἄεσμαμένη πρὸς παρακωσιν οὐσίας βλλ.·

3) νεώτ. βοταν. γένος ἀργαστοιδῶν φυτῶν, ὧν ὁ καρπὸς ὀμοιάζει πρὸς τὴν δρυζάν.

φαροφύλαξ-ακος (ὁ) νεώτ. ὁ φύλαξ φάρου [2] βλλ. II).

φαρρακία ἢ **φαρράκια** Διον. Ἰ. Αλ. Ρωμ. 2,25 ἐκάλουν δὲ τοὺς ἱεραῖς αἰ παλαιοὶ γάρμοι ῥωμαϊκῆ προσηγορίᾳ περιλαμβάνοντες φαρράκιο, ἐπὶ τῆς κοινῆς τοῦ φάρου, ὃ καλοῦμεν ἡμεῖς ζέαν·.

φαρράξ (ὁ) δημ. τὸ φυτὸν γράστις βλλ.

φάρσα (ἡ) [γαλλ.] εἶδος θεατρικοῦ ἔργου ελαφρότερου τῆς κωμῳδίας, καθ' ὃ ὁ γέλωσ τοῦ θεατοῦ προκαλεῖται ἐκ τῆς γοργῆς ἐναλλαγῆς ἀπρόοπτων καὶ κωμικῶν τιμῶν παρεξηγήσεων· 2) ἀστειότης εἰς βάρος τινὸς προκαλοῦσα τὸν γέλωτα τῶν ἄλλων· θά τοῦ σκαρῶσωμε μιά φάρσα γιὰ νὰ γελάσωμε.

φαροτέρ (ὁ) [γαλλ.] δημ. ἀκλ. ὃ ἔχων τὴν διάθεσιν ἢ τὴν ἐπιτηδεύουσα νὰ κῆν φάρσε βλλ. 2).

φαροί [περσ.] ἐπίρρο. δημ. ἀπαίστως εἰς τὴν ἐντέλειαν, ἴδ. ἐν ἀναφ. πρὸς ζένην γλώσσαν· ὀμιλεῖ - ζέρει φαροί τὰ τούρκα· || κ. κτ. ἐπέκτ.· μάρο τὸ εἶπε φαροί τὸ νόημα τού.

φαροίον (τὸ) γλωσσ. ὑπόκορ. τοῦ φάρου, κομμάτι.

φάρου-ου (τὸ) πᾶν ἀποκεχωρισμένον, ἀποκεκομμένον μέρος, τεμάχιον Ἡσ. «τρυφός, κλάμα, περῶγιον»· Ἡρ. I, 180 φάρσα πάλιος (τὰ μέρη, αἱ συνοικίαι τῆς πόλεως), αὐτ. I, 81 ἐν δὲ φάρσει ἕκατορ τῆς πόλιος, αὐτ. 186. ἴωσα. ΑΓ 8,77 σχίζειν τὸ Ἰαπίον εἰς δώδεκα φάρση, αὐτ. 3,64, Φοιν. ΑΓ 6,299 φάρουσαι γα γερὰοι τὸδε βτόουα.

φαροφάρου (ὁ) [φέρω] γλωσσ. ὁ σημοσιφάρος.

φάρωμα-ατος (τὸ) μν. μεσότοιχος, τσατράς· Πρόδρ. I, 226 γείτοναν ἔχω κοσκινῶν, φάρωμα μὲς χωρίζει.

φαρύγγεθρον (τὸ) ἢ **φαρύγεθρον** ὁ φάρυγξ βλλ. I)· Ἰπν. 915B ἀρτηρία ἐξ ἐκατέρου φαρυγγέθρου, Γαλ. 14,21,5· 2) Ἡσ. «φαρύγεθρον» ὁ κατὰ τὰ παρίσθημα τόπος.

φαρυγγίζω μγν. ἀντὶ λαρυγγίζω· Πολυδ. 2,207.

φαρυγγικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν φάρυγα, ὁ τοῦ φάρυγος· **φαρυγγικὸν πλέγμα** (νευρικὸν πλέγμα ἐκ κλάδων τοῦ πνευμονογαστρικοῦ ἐξελκόμενον ἀνὰ τὴν μέσην λαίρην τοῦ φάρυγος), **φαρυγγικὸν φύμα**.

φαρυγγισμός (ὁ) νεώτ. ἱατρ. σπασμὸς τῶν μῶν τοῦ φάρυγος ὧς σύμπτωμα πολλῶν νοσηρῶν περιπτώσεων, οἷον ὑπερτισμοῦ, δγκων κτ., ὃ. φαρυγγόσπασμος.

φαρυγγίτις-ιδος (ἡ) νεώτ. ἱατρ. φλεγμονὴ τῶν ὀπιθθίων καὶ πλεγίων τοιχωμάτων τοῦ φάρυγος, ὃ. κοκκιδίης κυνάχη, χρόνιος κατάρρους τοῦ φάρυγος· ἐρηπτική - σφηλιδικὴ φαρυγγίτις.

φαρυγγοαμυγδαλοτόμος (τὸ) νεώτ. ἱατρ. ἢ **φαρυγγοαμυγδαλοτόμος** (ὁ) χειρουργικὸν ἐργαλεῖον πρὸς ἀφαίρεσιν τῶν ἀδενοειδῶν ἐκθλαστήσεων τῶν καλοῦμενων ἀμυγδαλῶν τοῦ φάρυγος.

φαρυγγόγναθοι (οἱ) νεώτ. ζωολ. κατηγορία τελεοστῶν ἀκανθοπεργίων ἰχθύων τῆς θαλάσσης ἢ καὶ τῶν γλυκέων ὕδατων.

φαρυγγόμια (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος διπτερῶν ὀλιστριδῶν ἐντόμων, ὧν αἱ προνόμοι ἐνδιαφέρονται παρασιτῶς ἐπὶ τοῦ φάρυγος διαφόρων ζῶων κ. ἴδ. τῆς ἑλ. θοφου.

φαρυγγοπραγία (ἡ) νεώτ. ἱατρ. αἰμορραγία ἀπὸ τοῦ φάρυγος.

φαρυγγοσκόπιον (τὸ) νεώτ. ἱατρ. ἱατρικὸν ἐργαλεῖον πρὸς ἐξέτασιν τοῦ βάθους τοῦ στόματος, τοῦ φάρυγος καὶ τῆς ὀπισθίας ρινικῆς κοιλότητος.

φαρυγγόσπασμος (ὁ) νεώτ. φαρυγγισμὸς βλλ. **φαρυγγότομία** (ἡ) νεώτ. ἱατρ. ἢ δι' ἐγγχειρῆσεως διανοίγει τοῦ φάρυγος, ἴδ. ἐπὶ καρκινωμάτων ἢ πρὸς ἀφοίρεσιν μολοτριῶν σωμάτων.

φαρυγγόπερῶτις μύσι (ὁ) νεώτ. ἀνατ. μῦς τῆς μαλθοκῆς ὑπερώας.

φαρυγγόωθης-ους-ες νεώτ. ὁ ὄμοιος πρὸς φάρυγα βλλ. I).

φαρύγγεθρον (τὸ) ἀντὶ φαρύγγεθρον· Ἡσ.

φαρύγγεθρον (τὸ) μγν. ἀντὶ φαρύγγεθρον βλλ. I)· Γαλ. 14,21,5. Πολυδ. 2,99.

φαρυγγίνθη ἐπίρρο. ἐν εἶδει φάρυγος· Κωμ. Ἀ. δέσπ. 238.

φαρύγγη [ἡ], ἀπαιωτ. ὃ, νεώτ. μ. ὁ [φάρου] κ. μν. κ. νεώτ., γενικ. φάρυγος (πρόντοτε π. Ὀμ. κ. τοῖς δομοίοις Ἀττ.) κ. μγν. κ. νεώτ. φάρυγος (π. Νίκ. Ἀλεξ. 363) [πρβλ. Φρύν. 65, Σουῖδ. ἐν λ., Ἔωμ. Μ. 570, Εὐστ. 1635, 22] αὐλακοειδῆς ἢ χανοειδῆς κοιλότης τοῦ λαιμοῦ κειμένη ὀπισθεν μὲν τὸν ἰστούς τῆς ρινὸς καὶ τοῦ κολοῦ τοῦ στόματος καὶ τοῦ λάρυγγος, ἔμπροσθεν δὲ τῆς σιχνηκῆς φάρρας τῆς σπινθηκῆς στήλης, ἐκτετατομένη ἀπὸ τῆς βάσεως τοῦ λαικοῦ ὀστού μέχρι τοῦ ἔκτου σιχνηκοῦ σπονδύλου, ἐνθα ἰσοφῶς πρὸς τὸ κάτω χεῖλος τοῦ κρικοειδοῦς χόνδρου μεταβίβει εἰς τὸν ὀισοφάγον· Πολυδ. 2,99 «πᾶν δὲ στομάχου ὑπερκεῖμενον φάρυγξ καὶ φαρύγετρον ὀνομαζέται»· Θεόφιλ. Πρωτ. Ἀνθρ. Κατ. 56, 10 «ἔστι δὲ ὁ φάρυγξ ἢ ἐντὸς τοῦ στόματος εὐρυχώρα, εἰς ἣν κρέματα ἢ σταφυλή»· Ὀδ. 1373 φάρυγος δ' ἐξέσσουτο ὀινος, Ἰπν. Προνν. 45 φάρυγξ ἐλακουμένη πᾶν πυρετῶ, δεινὸν [Γαλ. «ἐπὶ φάρυγα τὴν προκειμένην χώραν στομάχου τε καὶ λάρυγγος δὴλὸν ἔστι»], Εὐρ. Κύκλ. 215 ὁ φάρυγξ ὑπερτῆς ἔστω [ἔταμος πρὸς δειπνοῖν], αὐτ. 356, αὐτ. 410, αὐτ. 592 ἐξ ἀναίδοῦς φάρυγος ὠθήσει κρέα, Ἐπίκλ. Ἀθην. 10, 41B βρέμει μὲν ὁ φάρυγξ ἀραβὶ δ' ἀγνάθος, Φερεκρ. Κοριαν. ἀπ. 3, Ἐπράν ἔχουσα τὴν φάρυγα, Τελεεκ. Ἀμφικτ. ἀπ. 1, 12 ὀπαι τὸ κίχλαν .. εἰς τὸν φάρυγξ εἰσπέπτοντο, Ἔωμ. 2, 49 ἢ τε φάρυξ καὶ ἡ γλώσσα, Παισα. β. 37, 5 τῶν ἱερῶν .. τὰς φάρυγγας ἀποτέρμεν· || ἀντὶ τοῦ ὀισοφάγου, ἀντιθ. τῷ λάρυγγι· Πολυδ. 2,207 εὖ γε μὴν φάρυγξ στομάχου ἔστιν ἀρχή, ὧς βροχῶν καὶ λάρυγγι, ΕΜ 557, 17 ἐλάρυγγξ μὲν δι' αὐτὸν λαλοῦμεν καὶ ἀναπνεύμεν, φάρυγγξ δὲ δι' αὐτὸν ἔοθ' ἵομεν καὶ πίνωμεν, πρβ. Γεωργ. 111, εἰς Θεόφιλ. Πρωτ. 293· || π. Ἀριστλ. δολιχλήρος ὁ ἀναπνευστικὸς σῶλην ἰάρυγγξ ἀρτηρία, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸν ὀισοφάγον· Φιλῶν. ἴω. Ἰπνομ. Ψυχ. 2, 1α ἐφαρύγγξ ὅτε μὲν πλυκῶ λέγεται, σημαίνει τὴν κυρίως φάρυγα .. ὅτε δὲ ἅρσενικῶς, σημαίνει πολλὰκις τὸν λάρυγγα»· Ἀριστλ. ΖΜ 664α, 16 ταῦτα δ' ἔστιν ὃ τε φάρυγγξ καὶ ὁ καλούμενος ὀισοφάγος, αὐτ. Ζ1 535α, 30 φωνεῖ μὲν οὖν ἀόδειν τῶν ἄλλων μορίων πλὴν τῷ φάρυγγι κ. π. Ἀριστρ. Βάτρ. 259 ἄλλα μὴν κεκρασμένεα θ' ὀπόσον ἢ φάρυγγξ ἂν ἡμῶν χανδάνη· || ἐπὶ ἀνθρώπων λαίμαργον· Ἀριστρ. Βάτρ. 571 ὦ μῆρα φάρυγγξ· 2) κτ. πλθθ. φάρυγγες τὸ νοσήματα τοῦ φάρυγος· Ἰπν. Ἀφορ. 1247· 3) ὁ λαίμος, ὁ τράχηλος· Ὀδ. Τ. 480 χεῖρ' ἐπιμασσομένους φάρυγγος λάδε δειξίτερφιν, Θεόκρ. 24, 28 δρᾶξέμενος φάρυγος· 4) τὸ ὑπὸ τὸν λαιμὸν τῶν βοῶν κρεμάμενον δέρμα, ἢ λαμυρίς, τὸ λωγάνιον· Ἡκλιδ. Αἰθ. 3, 1 βαθεῖον τὴν φάρυγα τοῦ γόνασιν ἐπαμυροῦντες.

φαρυμός-ή-όν ὁ τολμηρός· Ἡσ. «φαρυμός, τολμηρός, θρασύς».

φάρων Ἦσ. ὄντι φαρύων βλλ. **φαρφαράς** [ὀ] δημ. οἰησιτίας, καυχηματίας, καυχησάρης, παινεισάρης. **φαρφαυρένιος-ια-ιο** δημ. ὁ ἐκ λεπτής πορσελώνης, ὁ κατεσκευασμένος ἀπὸ φαρφυροῦ: **φαρφαυρένιο βάζο** 2) μτφ. ὁ ἔχων τὴν χροῖαν, τὴν ὀπτικήν ἐκφράσιν τοῦ φαρφυροῦ: βλλ.: Ζερβ.Λυρ.Σάτ.3 ἔσθηνε πρόσαχα ὁ λαίμυρος σὲ στήθη φαρφυρένια. **φαρφυροῖ** [ὀ] δημ. ἡ λεπτή κοτειργασμένη πορσελάνη 2) συνειδ. ἀγγεῖον, δοχεῖον, οκεῖος ὁ ἐκ λεπτής πορσελάνης: Χατζόπ.Ἀντ.Τρόπ.10 κὶ ἀκουσαν τὸν τρεμούλιασμα τῆς σιγαλῆς φωνῆς σὰ φαρφυροῖ πού ράγιασε ἤχο βραχνῶν ἢ ἀφήνη. **φάρχημ-ατος** [ὀ] Ἐπιγρ. δ. τ. τοῦ φάρχημ, φάρχημ βλλ.: Ἐπιγρ. Ἐπιδαύρου. **φάρω** δωρ. τ. τοῦ φέρω βλλ.: EM 114,20. **φάσα** [ἡ] [ἰταλ.] δημ. λωρὶς ὑφάσματος ἐπιρραπτος ἢ ὑπόρραπτος καὶ ἐφαρμοστὴ ἑκατέρωθεν τῆς γυναικαίας ἐσθίτης. **φασά** [ἡ] δημ. ὁ τρόπος τῆς ὑφάσεως, ὑφή, ὕφανσις. **φασαμαῖν** [ὀ] [γαλλ.] νεώτ. κ. δημ. φορητὰ δι-οπτρα μετὰ μικρὰς λαθῆς. **φασαζ-ακος** [ὀ] ὁ συκοφάντης Ἦσ. ἠφάσακας, συκοφάντης]. **φασαρία** [ἡ] [ἰταλ.] δημ. θόρυβος, ταραχή, ἀταξία, ἀναστάσις 2) ὄληρα ἐνασχόλησις, πορτικὴ ἀσχολία, μέριμνα, ἀνησυχία, δουλεία βλλ.5): μοδ. φαίνεται πῶς θά ᾄχομε φασαρίες με τῆς ἐρωταδουλείας τοῦ γυιοῦ μας. **φασαρίσι** [ὀ] δημ. ἐπί προσα., ὁ προκαλὼν τῆσραχὴν ἢ ἐνοχλησιν. **φασάτος-η-ο** δημ. ὁ ἔχων φάσας βλλ. δια-φύρου χρώματος, ὁ ταινωτῶς φασάτο πᾶντι 2) ἐπὶ προβάτων, ὁ ἔχων μαῦρα τὰ πλάγια τοῦ προσώπου. **φασάγιον** [ὀ] μτγ. κ. μον. ἄ. φάσανον βλλ.2): Κορνοῦτ.Φάσ.Θε.35 ἐκ τῶν λεγομένων φασαγιῶνν στέρσιον τὸν Πλοῦτωνα, Παῦλ.Αλγ.248. **φασάγιος-ιδος** [ἡ] μτγ. ὕποκορ. τοῦ φάσανον βλλ.: Φανί.ΑΠ6,307 λιποκόπους φασαγιῶνιδας. **φασάγιανον** [ὀ] [σφράζω] κ. μον. κ. νεώτ. ζῖφος, μάχησρα, ἄ ὄσορ Ἦσ. φάσανον, ζῖφος, παρά τὸ φάσις, ὁ ἐστὶν ἀνελεῖν: Ἰλ.Φ824 Δάικεν μέγα φάσανον ἥρωσ σὺν κολεφῆ τε φέρων καὶ ἐυ-τμήτω τελαφῶνι, Ὀδ.Λ424, αὐτ.82, Πινδ.Ν1,53 κολεοῦ γυμνὸν νινάσων φάσανον, Αἰσχ.Ἄγ.1262 θήγουσα φωτὶ φάσανον, Σοφ.Α1.899, αὐτ. Τρ.930, Εὐρ.Ἐκ.543, Κλήμ.Ἀλ.Στρωμ.8,8,24, Ἄγμ. Ὀνειροκρ.252,23, Τζέτς.Ὀμ.Ἀλλ.196,70 τὸ φάσανον ἐθραυσθῆ 2) εἰδὸς ἡ ψυτοῦ ἔχοντος ζῖφουσιδ φύλλα: Θεόδωρ.Φ17,12,3, Διοσκ.4,20. **φασάγιανουργός-όν** [ἔργω] ὁ κατασκευάζων φάσανον βλλ.1): Αἰσχ.Λο.647 προχαλκεύει δ Ἄσα φασαγιανουργός. **φασάγνω** σφάζω διὰ φασάγνου βλλ.1): Ἦσ. ἠφασάγνεται ζῖφι ἀνασπείταις. **φασάγετρον** [ὀ] νεώτ. φυσ. ἠλεκτρομετρικὸν ὄργανον πρὸς μέτρησην τῆς διαφοράς φάσεως μεταξὺ δύο ἐναλλασσομένων ἠλεκτρικῶν ρευμάτων. **φασήλιον** [ὀ] πᾶν. ὁ φάσηλος βλλ. **φασηλοειδής-οδς-ές** μτγ. ὁ δμοιος πρὸς φάσηλον βλλ.1): Χοιροβ.305. **φάσηλος** [ὀ] τὸ ποῶδες φυτὸν φασίολος ὁ κοινὸς, ὡς καὶ ὁ καρπὸς αὐτοῦ: Ἐπιχ.102 (Αἰστ.), Ἀριστ.Ἐρ.1144 ἀφρευε τὸν φασήλωνν . τρεῖς χολκίνας, Ἀθην.2,56Α κυάμους καὶ φασήλους χλωρούς, αὐτ.4,139Α 2) ἐν λατ. μεταγραφῆ ρησελις, ἑλαφρὸν μεταγωγικὸν πλοῖσριον, πιθ. ὄνομασθὲν ὀβτως ἐκ τῆς ὁμοιότητος τοῦ σχήματος αὐτοῦ πρὸς φασίολον: Ὀπράτ.Ὀδ.3,2,29.

φασήλος [ὀ] μτγ. ὁ φάσηλος βλλ.1): Γαλ.6, 329 ἔνοιον μὲν .. λοδοῦς, ἔνοιον δὲ φασήλους ἀνομάζουσι [ἰδὸρθ. ἀντὶ φασίολος]. **φάσθαι** ἀναφρ. μέα. ἐνεστ. τοῦ φημί βλλ.: Ἰλ. Α187, Ὀδ.Λ443. **φάσις** [ἡ] νεώτ. ζωολ. γένος διπτέρων μυιδῶν ἐντόμων περιλαμβάνον ἀρκετὰ εἶδη εὐμεγέθων μυιδῶν τῆς Εὐρώπης. **φασιανίδαι** [ο] νεώτ. ζωολ. οἰκογέν. ὄρνιθοειδῶν πτηνῶν. **φασιανικός-ή-ὸν** ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν φασιανόν, ὁ ἐκ τοῦ γένους τοῦ φασιανού: Ἀθην.9,387B περι τῶν φασιανικῶν ὄρνιθῶν 2) π. κωμ. ὁ συκοφαντικός: Ἀριστ.Ὀρν.68 ὀδὶ δὲ δὴ τίς ἐστιν ὄρνις οὐκ ἐρείς Ἐπικεχοδῶς ἑλωγε Φασιανικός. **φασιανονίς-ιδος** [ἡ] νεώτ. ζωολ. γένος ὄρνιθοειδῶν φασιανιδῶν πτηνῶν τῆς Ἀσίας. **φασιανός-ή-ὸν** κ. μων. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐκ τοῦ ποταμοῦ Φάσιος: Πτολ.Εὐερ.π.Ἀθην.9,387 τὸν φασιανόν ὄρνιν, Λουκ.Μισθ.Συν.17 ἢ κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀρα. φασιανός ὡς οὖσ. τὸ ἐκ τῶν ὄρνιθοειδῶν πτηνῶν φασιανός ὁ κοινὸς ἢ κολλικός, τὸ φαζῶν, ἢ ἀγγίκοτα: Σουῖδ. ἠφασιανῶν, ἀλε-κτριδόνες καὶ ὄρνεις τινές: Ἀριστ.ἠερ.109 τούς φασιανούς οὄς τρέπει Λεωγόρας, Μνησίπ.Φι-λίππ.ἀν.3 καὶ φασιανός ἀποτειλιμένος καλῶς, Κολλίξ.π.Ἀθην.9,387D φασιανοὶ καὶ ὄρνιθες αἰθιοπικοί, Γαλ.6,700,17 ὄμοια δὲ τῶν ἀλεκτριδῶν ἐστὶν ἢ τῶν φασιανῶν εἰς πέφιν καὶ τροφήν, Ἀγαθ.ΑΠ9,642 φασιανοὶ καὶ ἢ χθῶδεις, ΨΧρυσ.9,875, Γεωπ.14,7,994 ἢ νεώτ. ζωολ. γένος ὄρνιθοειδῶν φασιανιδῶν πτηνῶν περιλαμβάνον ἀρκε-τὰ εἶδη χαρακτηρισζόμενα ἐκ τῆς μακρῆς οὐράς αὐτῶν, ἢς τὰ πτερά ὑπέρκεινται εἰς δύο σειρὰς ὡς καὶ τοῦ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς λοφίσκου, οὐτῶν τὰ πτερά φέρονται πρὸς τὰ δισπεν 2) φασια-νός ἀνήρ ὁ συκοφάντης: Ἀριστ.Ἀχ.726 ἐν-ταῦθα μῆτε συκοφάντης εἰσῆτω μῆτ ἄλλος ὄστις Φασιανός ἐστ ἄνήρ. **φασικός-ή-ὸν** νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμε-νος εἰς τὴν φάσιν: φασικὴ ἀπόκλισις ἢ χρονικὴ ἀπόστασις μετοξὺ τάσεως καὶ ἐντάσεως τοῦ ἐν-αλλασσομένου ἠλεκτρικῶν ρευμάτων. **φάσιμος-η-ὸν** λεξ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν φάσιν, τὴν ἐξωτερικὴν ἐπιπέδην Φῶτ. ἠφασίμη κόλιξ παρά τὴν φάσιν, τὴν ἐνδειξίν. **φάσιμον** [ὀ] δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ὑφάνου, ὕφανσις: γερδ - σφιχτὸ φάσιμον. **φασίνα** [ἡ] δημ. ναυτ. ἡ κείρια βλλ.2). **φασίολος** [ὀ] μτγ. κ. νεώτ. τὸ ποῶδες φυτὸν φασίολος ὁ κοινὸς, ὡς καὶ ὁ καρπὸς αὐταῦ, ἄ. φάσηλος: Διοσκ.2,130 φασίολος φασῶδῆς ἢ νευ-μῶν γεννητικός, δύσπνεπτος, Πολυδ.1,237 ἢ νεώτ. βοταν. γένος ἑλλοθοκάρπων φυτῶν περιλαμβάνον πᾶς ἐτήσιος ἢ πολυετής Ἰθαγενεῖς τῶν εὐκρά-των καὶ θερμῶν χωρῶν τῆς γῆς. **φάσις-εως** [ἡ] [ἰ] [φαίνω] κ. μον. κ. νεώτ. δῆλω-σις, μνήσις, κατηγορία, καταγωγή, ἰδ. κατὰ λα-θρεμύρον, παρεμπολιούτων: Ἄνδοκ.1,88 ὀδό-σις ἢ γραφαὶ εἰσὶν ἢ φάσις ἢ ἐνδειξις ἢ ἀπα-γωγαί, Δημ.793 φάσις ἀπαγωγὰς ἐνδειξεῖς, αὐτ. 1323 τὴν περὶ τὸ πλοῖον φάσιν ἠδρίσκομεν γεγο-νυταν ἢ εἰδ. ἐν τῷ ἀττ. δικαίφω, μνήσις ἀνευ-θυνομένη ὑπὸ παντός ἰδιώτου κατὰ τὸν παρα-βλάπτοντος τὰ ὀλικά συμφρόντα τοῦ δημοσίου, ἰδ. κατὰ τὰν καταχωρῶμεν τὸν δημοσίον θησαυ-ρόν ἢ κατακρατούμεν δημοσίον πρῶγμα 2) [φαί-νομαι] κ. νεώτ. ἡ ὄψις ἢ ἡ μορφή ἦν παρουσιάζει ἐκάστοτε πρῶγμα τῆ, ἐμφάνσις: Τιμ.Λοκρ.9711 περικατάφρασις ποιούμενον φάσις τε καὶ κρύ-φιας καὶ ἐκλείφιας, Ἀριστλ.Μετ.1,6 διὰ γὰρ τὸ

μικρὸν ἐναναθαίνειν, πολλές ἐκλείπει φάσεις, Βέτ. Βάλ. 96,5.- φάσεις τῶν ἀπλανῶν (ἢ συγχρόνως σχεδὸν μετὰ τοῦ ἡλίου ἀνατολῆς ἢ δυσίας τῶν ἀπλανῶν), - φάσεις σελήνης ἢ ἀστέρος (αἱ διάφοροι μορφαί, ἢ τὰ σχήματα ὅσα ἔπαρουσιάζεται πρὸς τὴν γῆν τὸ φωτισζόμενον ὑπὸ τοῦ ἡλίου τμήμα τῆς σελήνης ἢ ἄλλου ἀστέρος), - φάσις μάχης (ἢ ἐν τινι μετῶφ ἐπιτέλεσις ὠριμένης μαχητικῆς ἐνεργείας ἠεριλαμβάνουσας σειρὸν γεγονότων περιτρεφόμενων περὶ τὸν ἴδιον σκοπὸν), - φάσεις νόσου - τῆς πολιτικῆς καταστάσεως (τὸ διάφορον στάδιον τῆς ἐξελικτικῆς πορείας οὐτῶν), - φάσις ἐναλλασσομένου ἠλεκτρικοῦ ρεύματος (ἢ εἰς μίρας διαφορὰ μεταξὺ διαγραμμάτων παριστάντων τὰ ἐναλλασσόμενα ρεύματα)

3) κ. μαν. Ἰγνός: Ἀνών.π. Σουίδ. φάσις τινός, φάσις-εως (ἢ) (2) (σημί κ. νεώτ. ἢ ἐνέργεια τοῦ φημί, τὸ λέγειν, ὁ λόγος: Ἀριστλ. Ἐρμ. 4,1, αὐτ. 5,3) 2) πρότασις, ἰσχυρισμὸς, λόγος περιλαμβάνων τὴν τε κατάφασιν καὶ τὴν ἀπόφασιν ἢ ἀποδείξι ἀρίζονται ὡς αἱ ἀντικείμενα: Ἀριστλ. Ἐρμ. 12,10, αὐτ. Μεταφ. 3,6 μὴ εἶναι ἀληθεῖς ἀμα τὰς ἀντικείμενας φάσεις, αὐτ. 10,5 3) κατάφασις, ἀντιβεβαιώσις, ἀντιθ. ἀπόφασις: Πλάτ. Σοφ. 263Ε φάσιν τε καὶ ἀπόφασιν, Ἀριστλ. Μεταφ. 3,4, αὐτ. 32, αὐτ. Α.Π. 1,46,5 4) ἀγγεμα, εἰδοποίησις, ἀνακοίνωσις, εἰδοσις: Ἀριστλ. Ηἠκ. 2,31 ἀνέβη φάσις τῷ χηλάρχῳ, Πάπ. καλαί φάσεις, αὐτ. πέμψοι μὲν φάσιν εἰ τὸν χαλκὸν ἐκρούσιν.

φασισμοῦ (ὁ) (ἰταλ.) νεώτ. κ. δημ. πολιτικῶν αὐστημὸν δικτατορικῆς ὀργανώσεως ἔχον ἐθνικιστικὰς τάσεις, ἰσχύον ἐν Ἰταλίᾳ ἀπὸ τοῦ 1922.

φασίστας (ὁ) νεώτ. κ. δημ. κ. φασιστής ὁ οπαδὸς τοῦ φασισμού βλλ.

φασιστικὸς-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν φασισμόν ἢ τὸν φασιστὴν: φασιστικά ἰδέαι, - φασιστικά κράτη, - φασιστικὴ ὀργάνωσις.

φάσκα (τὸ) (ἔβρ.) μτγν. κ. μων. ἀντὶ πάσχα βλλ. 1): Ζάγαρ., Ἰώσ. ΑΙ 14,3,1 τῆς τῶν Ἀζύμων ἐορτῆς, ἢν Φάσκα λέγομεν, νομικὸν φάσκα.

φασκαίνω ἀντὶ βασιλείου βλλ.: EM 2,176β.

φασκάς-άδος (ἢ) εἰδὸς τὸ τοῦ πτηνοῦ νήσσο, νότια: Ἡσ. φασκάδες, ὄρνεις ποιοί: Ἀλέξ. Μύνδ. π. Ἀθήν. 9,395Ε αἰ. 1. λεγόμεναι φασκάδες μικρῶ μείζονες οὐσαι τῶν μικρῶν κολυμβίδων, τὰ λοιπὰ νήτταις εἰσι παραπλήσιοι: πρβλ. βασκὰς, βοσκὰς.

φασκελιά (ἢ) δημ. τὸ φασκέλιον, τὸ φάσκελο. φάσκελο (τὸ) δημ. κ. σφάκελο ἄ. μούντζα βλλ. 2).

φασκελοκουκουλῶν δημ. ἐπιτ. τοῦ φασκελών βλλ. 2): φρ. φασκελοκουκούλωσ' τα.

φασκέλωμα (τὸ) δημ. ἢ ἐνέργεια τοῦ φασκελώω, ἢ διὰ φασκέλω ἐξῆδρισις, ἄ. μούντζωμα.

φασκελώνω δημ. προβάλλω ἐναντίον τινὸς τὴν ὕβριστικὴν χειρονομίαν τοῦ φασκέλου, ἄ. μούντζῶνα: 2) μτφ. ἐγκαταλείπω, ἄ. ἐπιφρονησεως, βαρυνθεῖς περιφρονῶ τι, ἀποφρονῶ διὰ τι: τὰ φασκέλωσα καὶ ἐφυγα: 3) ρηματ. π. φασκέλωμα.

φάσκις (οἱ) (λατ.) μτγν. ὁ λατ. fascies, δέματι ράβδων μετὰ πελέκειος ἐν τῷ μέσῳ, ὅς οἱ Ρωμῆσιοι ραβδόουχοι φέροντες προηγούμεν τῶν βασιλέων, ὑπάτων καὶ ἄλλων μειζόνων ἀρχόντων, πρὸς ἐπιτέλεσιν θανατικῆς ποινῆς καὶ ὡς σύμβολον τῆς ἰσχύος καὶ τῆς πρὸς τιμωρίαν ἐξουσίας: Πλούτ. Πονηλ. 12 ἀπέδειξεν ἑαυτοῦ συνάρχοντα. . Λουκρήτιον, ὃ τῆς ἡγεμονικωτέρας ἐξιστάμενος δυνάτη πρεσβυτέρῳ τάξεως παρέδωκε τούς καλούμενους φάσκις.

φασκιά (ἢ) (λατ.) μτγν., μων. κ. νεώτ., δημ. φασκιά Πολυδ. 2,166 ἐτὴν ζώνην ἢν Ρωμαῖοι φασκίαν κολοῦσι, Σχόλ. Ἀριστφ. Πλ. 588 ἐταῖνα, κοινότε-

ρον δὲ εἶπειν φασκία: Βασ. 2,748, Ἰππιατρ. 93,28, Πάπ. φασκίων ζεύγος' ἢ νεώτ. ἰδ. πατεῖα λωρὶς ὀδόνος, δι' ἧς σπαργάνονται τὰ βρέφη: 2) EM 749,41 ἐταῖνα σημαίνει τὸ σπυροδόξοιμον. ἢν οἱ πολλοὶ ἀδοκίμως φασκίαν λέγουσι.

φασκιά (ἢ) (λατ.) δημ. ἢ φασκία βλλ. 1).

φασκίδιον (τὸ) μων. ὑποκορ. τοῦ φασκία βλλ., μικρὴ φασκία: Δουκόγγ.

φασκιολαρία (ἢ) νεώτ. ζωολ. γένος γαστεροπόδων φασκιολαριδίων μαλακίων.

φασκιδῶ (φασκία) μτγν. κ. νεώτ., δημ. φασκιδῶν περιτλίσιω καὶ περιδένω διὰ φασκίας βλλ. 1), δι' ἐπίδεδμου, τοινίας: Διοσκ. Εὐπ. 2,67 ἐμπλάστρον ἐπίδες τῷ ὀμφαλῷ τοῦ πάσχοντος καὶ φασκιδῶν ἐπὶ ἡμέρας τρεῖς, Γαλ. 14,561,7 καλῶμασιν καὶ φασκιδῶσιν' ἢ ἰδ. ἐν ἀναφ. πρὸς βρέφη, περιτλίσιω διὰ τῶν σπαργάνων καὶ περιδένω διὰ τῆς φασκίας, σπαργάνω: Μοσχ. Ἰατρ. 32,8 πᾶς τὸ νήπιον φασκιδῶσμεν.

φασκιδῶμα (τὸ) δημ. ἢ ἐνέργεια καὶ ἀποτέλεσμα τοῦ φασκιδῶν, ἢ διὰ φασκίας περιτλίσις ἢ ἰδ. ἐπὶ βρεφῶν, ἢ σπαργάνωσις.

φασκιδῶν νεώτ. κ. δημ. τ. τοῦ φασκιδῶ βλλ. 2) ρηματ. π. φασκιδῶμα.

φασκομηλία (ἢ) μων. ἢ φακῆ, δ. ἔερμ. τὸ πωδὸς φυτὸν ἐλελίφακος τὸ τρίλοβον: Ἀγάθ. Γεωπ. 54 βράσον φασκομηλίαν, ἴγουν φακὸν ἢ διορθ. σφάκον ἢ φάσκον, Δουκόγγ.

φασκομηλιά (ἢ) δημ. κ. φασκόμλο (τὸ) τὸ πωδὸς φυτὸν ἐλελίφακος ὁ φαρμακευτικὸς 2) τὸ φέφρημα τοῦ φυτοῦ τούτου.

φασκόμλο (τὸ) δημ. ἄ. φασκομηλιά βλλ.

φασκον (τὸ) κ. νεώτ. μικρὸν ἢ καὶ τριχῶδες βρύον τῶν δένδρων: Θεόδωρ. Φι 3,8,6 ὁ δὲ καλοῦσιν τινὰς φάσκον, ὁμοίως τοῖς βροχίαις ἢ αἰγίλωφ φέρει, πολλὸν καὶ βράχιον: πρβλ. σφάκος ἢ νεώτ. βροταν. γένος κλειστοκόρητων βρουφῶτων.

φάσκος (ὁ) δημ. ἄ. φασκομηλιά βλλ. 1).

φασκοφόρος (ὁ) Ἐπιγρ. ἀντὶ πασκοφόρος, ὁ μεταφέρων πάσκον, ποῦ κουβαλεῖ πηλὸ.

φάσκω κ. νεώτ., γ' ἐν. φάσκει Ἰσ. αἰ. 58,1, Σέξτ. Ἐμπ. Πυρρ. 1,17, γ' πληθ. φάσκεισι Ἰαῖσι: Ἐπιστ. 11,11, Πλούτ. Αντ. 86, Ἀθήν. 10,429β) π. Ὀμ. κ. Ἡσιόδ. ἐν χρ. μ. ἐν τῷ παρατ. ἔφασκον, κ. ἐπ. φάσκον Γ' Ὀμ. 1). ἰτὸ ἐφασκον συνηθεῖτο, π. Ἄττ. ποιητῆς, καταστὰν οὕτω πράγματι παρατ. τοῦ φημί ἰὸμ. ἢ ὑποτ. ἀπαφρ. κ. μτχ. τοῦ ἐνεστ. τοῦ φημί, παραλαμβάνονταί ἐκ τοῦ φάσκω), ὁμ. π. Ἄττ. κ. παρατ. φάσκει Ἰεῦρ. Ἐλ. 1083, Ἀριστλ. Ρητ. Ἀλ. 8,14), ὑποτ. φάσκω Ἰαῖσ. Χο. 93, Ἀριστφ. Σφ. 561, Λυσ. 1,36), εὐκτ. φάσκειμι Ἰσοφ. Αἰ. 1037, Λυσ. 7,12, Δημ. 871), ἀπαφρ. φάσκειν Ἰσοφ. Ἡλ. 9, αὐτ. ΟΤ 462, Ἀριστφ. Βάτρ. 695), μτχ. φάσκων (π. τραγ., ὁ μ. ἐν χρ. τ. τοῦ ρ. π. Θουκ., Ξεν. κ. Πλάτ., πλήν τοῦ ἐφασκεν ἐν Νόμ. 901Α), παθ. ἐφάσκετο Ἰσοφ. Φιλ. 114), φημί, λέγω τι κ. ἰδ. κατηγορηματικῶς, ἀπαφίνομαι καταφατικῶς, καταφάσκω, βεβαίω, συκμ. μτ. τῆς ἐννοίας τοῦ διαχυρίζεσθαι, προσποιεῖσθαι ἢ προσφασίζεσθαι κ. ἰδ. ἐν τῷ πορατ., μτ. αἰ. κ. ἀπαφρ.: Ὁδ. Δ 191 περὶ μὲν εσ βροτῶν πεννημῶν εἶναι Νέστωρ φάσξ' ὁ γέρον, αὐτ. Θ 565 ὅς ἐφασκε Ποσειδάων ἀγάσθαι ἡἴην ὁμ. μτ. ἀπλοῦ ἀπαφρ.: Ἦρ. 3,58 ὁ φασκόντων. . χρῆσιν (λεγόντων ὅτι δέν θά τ. .), Θουκ. 8,52 ὁ φάσκων ἀνεκτὸν εἶναι, Πλάτ. διὰ τὸ φάσκειν παραπεπτωκίναί: ὁμ. ἀπαφρ. ἀντὶ πορατ.: Σοφ. ΟΤ 462 φάσκειν ἐμ' ἤδη ναντικῆ μηδὲν φρονεῖν, αὐτ. Φιλ. 141) ὁμ. μτ. ἐνοσημῶν συκμ. ἀπαφρ.: αὐτ. ΟΤ 110 ἐν τῷ φάσκει γῆ ἔνν. εὐρεθῆσεται, αὐτ. Ἠλ. 319 ὁφσιν γε' φάσκων δ' ἐνν. ἤξεν, Πλάτ. Παλ. 538Α τῶν φασκόντων γονέων ἐνν. εἰναί: κ. σπαν. μτ. ἐπρημένης εἰδ. προτάσεως: Μόσχ. 2,12

φάσκειν δ' ὡς μιν ἔτικτε, Πλούτ.Η8.215Ε φάσκειν ὅτι κ. μτ. αἰτ.: Αἰσχ.Χο.93 τοῦτο φάσκω τοῦπος, Εὐρ.Ήρ.1382 τί φάσκων; κ. ἀπόλ.: Σοφ. ΟΥ114 ὡς ἔφασκεν, Πλάτ.Θεσίτ.190Α καὶ φάσκουσα καὶ οὐ φάσκουσα' νεύτ. μ. ἐν τῇ φ. φάσκει καὶ ἀντιφάσκει ἰσάλλου παραδέχεται καὶ ἄλλοτε ἀρνείται τὸ αὐτὸ πράγμα' 2) ποιεῖω, νομίζω, στογάζομαι: ἴλΝ100 ὁ οὐπὸ' αἰετῶ γε τελευτήσασθαι ἔφασκον, Ὀδ.Χ35 οὐ μ. ἐφάσκει' ὑπότροπον οἰκᾶδ' Ἰκέαθαι, Σοφ.Η1.9 φάσκειν Μυκίνης . . ὄραν' 3) ὑποκυνοῖμαι, δίδω ὑπόσχεσιν, μτ. ἀπαφρ. μέλλ.: Ὀδ.Ε135 τὸν μὲν . . ἔφασκον θῆσιν ἀθάνατον, Θουκ.2,85 φάσκων προσηοίησιν αὐτὴν οὕσαν πολέμιαν.

φασκάλαρκτος (ή) νεώτ. ζωολ. γένος μεγάλων μαρσιποφόρων θηλαστικῶν.

φασκάλιον (τό) κ. μων. ὑποκορ. τοῦ φασκάλως βλ. 'Ησ. «φασκάλιον» βελλάντων δερματίνου, φασκάλως δὲ τὸ μέγα, εἰς δ' τὰ ἱμάτια ἐμβάλλεται, Φωτ.641,25 «φασκάλιον» λιποφορέων, Θωμ.Μ886: Λυσ. π. Ἀρκοκρ. ἐν λ. Τέλεν.Στοδ. Ἄνθολ.97,31,523,16 δυνήση τὸ φασκάλιον ράδιως λήσται ἰδ.γρ. φασκάλιον, Δίων Χρ.1,241 εἶχον ἀργύριον ἐν φασκάλιαις ἰαχόλ. «φασκάλια, ταινιῶ-δη βαλάντια ἐξ ὑφασμάτων λιέων», Γολ.2,560,2, Κλήμ. Ἀλ.Παιδ.3,6,35, Αἰλ.Ζ16,10 τὸν διδόμενον μισθὸν εἰς φασκάλιον ἐμβάλλων ἐξηρητημένον ἔφερον, Εὐστ.1446,4.

φασκαγαλή (ή) νεώτ. ζωολ. γένος μικρῶν μαρσιποφόρων δασουριδῶν θηλαστικῶν.

φασκάλων (τό) ὁ φασκάλως βλλ.: Ἄρκοκρ. «φασκάλων. πῆρα τις οὕτως ἐκαλεῖτο, ὡς Ἰσάσιος καὶ Λυαίας».

φασκάλως (ὶ) κ. νεώτ. μικρὸς βύρσινος σάκκος, μάρσιπος δερματίνῃ πῆρα, ἡ θύλακος, τσάντα ἡ τσέπη' Πολυδ.7,79 «φασκάλους ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὰ τῶν ἱματίων ἀγεία καὶ θυλάκους», αὐτ.10,137' Θωμ.Μ886 «φασκάλως, ὁ ἐκ δέρματος, ὁ λεγόμενος ἰδιωματικῶς τζιμανδᾶς, ἐν ᾧ τὰ ἱμάτια φέρονται φασκάλιον δὲ δερματίνον τὴν κηρίδιον» πρβλ. Ξεν.Αν.4,3,11 «μαρσίπους ἱματίων»: Ἀριστοφ.ἀπ.303 (π. Ἀθῆν.15,690D) οἶον ἐνέπνευσ' ὁ μαρὰς φασκάλως εὐθύς λυόμενος μοι τοῦ μύρου.

φάσμα-ατος (τό) (φαῖνω) κ. νεώτ. πᾶν ὅ,τι φαίνεται, τὸ φάντασμα' Ἀμμών.142 «φάσμα μὲν ἔστι τὸ ὄριον ἀληθείας, φάντασμα δὲ τὸ ἐτερόμορφον. . . τέρως δὲ ἐνασχῆς σῶμα ἐτερόμορφον»: Ἁρ.6,69 ἤλθε μοι φάσμα εἰδόμενον Ἀρίστωνι, αὐτ.117, Αἰσχ. Ἀγ.415 πόθω δ' ὑπερνοτίας φάσμα δόξει δόμων ἀνάσσειν κ.μτ. γενικ. προσ.: Ἁρ.4,15 τὸ φάσμα τοῦ ἀνθρώπου (τὸ φάντασμα, ἡ φασματοειδὴς ἐμφάνισις τοῦ ἀνθρώπου, Εὐρ. Ἀκ.1127 φάσμα νεπτέρων, Πλάτ.Συμπ.179D φάσμα δειξάντες τῆς γυναικός' || νεώτ. μφ. ἐπὶ δευ- μῶν οἰνεῖ προσωποποιούμενον: τὸ φάσμα τῆς πένης - τοῦ πολέμου - τῆς νόσου ὀπείλει τὸν λαόν' 2) τὸ κατ' ἕνους ὄραμα, ὄνειρον: Αἰσχ. Ἀγ.274 πότερα δ' ὄνειρον φάσματ' εὐπιθῆ σέδεις κ., Σοφ.Ηλ.503 εἰ μὴ τὸδε φάσμα νυκτός εὐ κατασχήσει, αὐτ.644, Εὐρ.ΙΤ 42, αὐτ.1263 νύχια χθῶν ἔτεκυσσαστο φάσματ' ὄνειρον, Πλάτ.Νόμ.910Α 3) ὁμοίωμα, εἰκὼν: Πλάτ.Θεσίτ.155Α τῶ ὄντι ἡμᾶς αὐτοὺς ἐξέταζόντες, ἅπτα ποτ' ἔστι ταῦτα τὰ φάσματα ἐν ἡμῖν; || ὄμ. κ. ἐπὶ τῶν μυστηρίων ὡς εἰκόνων ἢ τύπων τῶν ὄντως ὄντων: αὐτ. Φαστρ.250C δλοκλήρα δὲ καὶ ἀπλά καὶ ἀτρεπῆ καὶ εὐδᾶιμονα φάσματα μυσούμεν' τε καὶ ἐποπτεύοντες ἐν ἀγῆ καθαρά' 4) ἀμειβόν πεμφθέν ἢ οὐδ' ἄλλο ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ, σύμβολον, οἰωνός: Πινδ.Ο.843 ὡς ἐμοὶ φάσμα λέγει Κρο- νίδα πεμφθέν, Ἁρ.7,37 εἶρετο τοὺς μάγους τὸ

θέλει προφαίνειν τὸ φάσμα, αὐτ.38, αὐτ.8,37, Αἰσχ. Ἀγ.145, Σοφ. Ἡλ.1466 ὡ Ζεῦ, εἰδορα φάσμα' ἀνε θεοὺ μὲν οὐ πεπτωκάς, Εὐρ.ΙΑ 252, Πλάτ. Πολιτ.268Ε τὸ περὶ τὴν Ἄγροας καὶ Θυσίτου λεχθεῖσαν ἔριν φάσμα' 5) τερατῶδες φαινόμενον, ἔκτακτος, ὑπερφυσικὴ ἐμφάνισις, τὸ ὑπερφυσί- κός, τέρως θαύμα: Ἁρ.3,10 φάσμα Αἰγυπιοῦται μέγιστον δὴ ἐγένετο, οὐτ.4,79 ὄμ. ἐν περιφρ.: Σοφ. Τρ.508 ὑφικέρως τετραπόρως φάσμα ταύρου, αὐτ. 837 φάσμα δέρας (τέρως ὄραμα) || ὄμ. ἐπὶ τῆς Σφιγγός: Ἐλλ. Ἐπιγράμμ.1016,3' 6) ἐπὶ παραδό- ξων, ἰδ. οὐρανόων φαινομένων: Ἀριστοφ.Μετ.1,1,2, Πλούτ.Πελ.31 ὄρων πρὸς τὸ φάσμα (τῆν τοῦ ἡ- λίου ἐκλείψιν)' 7) νεώτ. φυσ. ἡλιακὸν φάσμα ἢ σειρά τῶν χρωμάτων εἰς ἀναλύεται τὸ ἡλιακὸν φῶς διερχόμενον διὰ κρυσταλλικοῦ πρίσματος.

φασματικὸς-ή-όν κ.μ. κ. νεώτ. ὁ φανταστι- κός, ὁ πλαστός, ὁ ψευδής, ὁ μὴ ἀληθής: Ὀμο- λογία Κυριανοῦ ἐν ASS Σεπτεμβρ.7,223Α 2) νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὸ φάσμα βλλ.7): φασματικὴ τασίνωμσις ἀστέρων (ἢ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ φάσματος αὐτῶν γενομένη).

φασματικῶς ἐπίρρ. μων. δικὴν φάσματος βλλ.11, φανταστικῶς: ASS Σεπτεμβρ.7,223β γι- γάντων ψυχᾶς, φασματικῶς ὄρθουσας γῆν.

φασματόγραμμα-ατος (τό) νεώτ. εἶδος φά- σματος βλλ.7) ἐπὶ φωτογραφικῆς πλακός.

φασματόγραφος (ὶ) νεώτ. ἄστρον. φασμα- τοσκοπικὸν ὄργανον ἐν χρ. πρὸς ἀντικειμενικὴν ἐξέταση τῶν φασμάτων.

φασματοηλιόγραμμα-ατος (τό) νεώτ. ἄστρον. ἢ διὰ τοῦ φασματοηλιόγραφοῦ ληφθεῖσα ἐπὶ φω- τογραφικῆς πλακός εἰκὼν τοῦ ἡλίου.

φασματοηλιόγράφος (ὶ) νεώτ. ἄστρον. ἄ- στρονομικὸν ὄργανον πρὸς διαρκῆ ἀσπουδὴν τῆς χρωματοσφαιρας τοῦ ἡλίου.

φασματοηλιοσκόπιον (τό) νεώτ. ἄστρονο- μικὸν ὄργανον πρὸς ἀνίχνευσιν καὶ παρατήρησιν τῶν ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ τοῦ ἡλίου ἐκδηλουμένων ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἐκρήξεων καὶ λοιπῶν ση- μείων δράσεως τῆς ὕλης αὐτοῦ.

φασμάτολογ-έω σχόλ. λέγω, ὁμιλῶ περὶ φασμάτων βλλ.1): Σχόλ.Λοικ.ἴκαρ.1.

φασματόμετρον (τό) νεώτ. εἶδος ὀπτικοῦ γω- νιομέτρου πρὸς παρατήρησιν καὶ καταμέτρησιν τοῦ μήκους κύματος τῶν διαφόρων ἀκτινοβολιῶν τοῦ φάσματος.

φασματοπαραβλητής (ὶ) νεώτ. ἄστρον. ἄ- στρονομικὸν ὄργανον πρὸς συγκριτικὴν μέτρησιν τῶν φασματογραμμάτων βλλ.

φασματοσκοπία (ή) νεώτ. φυσ. φασματικὴ ἐξέτασις καὶ ἀνάλυσις' || τὰ κεφάλαιον τῆς φυσικῆς τὸ ἐχὸν ἀντικείμενον τὴν ἔρευναν τῶν φασ- μάτων τῶν σωμάτων.

φασματοσκοπικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν φασματοσκοπίαν, ὁ τῆς φασματοσκοπίας: φασματοσκοπικὴ ἀνάλυσις (ἢ διὰ τοῦ φασματοσκοπίου ἀνίχνευσις κηλίδος τινος, ἢν προερχοῖται ἐξ αἵματος, ὡς καὶ ἡ δι' αὐτοῦ ἐ- ξέτασις τοῦ αἵματος πρὸς διαγνώσιν δηλητηριά- σεως τινος διὰ μονοξειδιοῦ τοῦ ἀνθρακίος, - φασ- ματοσκοπικαὶ συσκευαὶ (ἰαί πρὸς παραγωγήν καὶ παρατήρησιν τοῦ φάσματος χρησιμεύουσαι), - φασ- ματοσκοπικαὶ κατάλογοι (ἰαί περιέχοντες πλῆθ. τῶν συντεταγμένων καὶ τοῦ μεγέθους τῶν ἀστέρων καὶ τῶν φασματικῶν τύπων αὐτῶν).

φασματοσκοπικόν (τό) νεώτ. ὄργανον τῆς φυσικῆς δι' οὗ γίνεται ἀνάλυσις τοῦ συνθέτου φω- τὸς καὶ ἐξέτασις τοῦ φάσματος αὐτοῦ.

φασματοῦμαι-όμοι μων. φαντάζομαι, ὄνει- ρεύομαι: Πρόδρ.Ροδ.101 καὶ καθευδῆσας τότε ὄμως ἐφίκει φασματοῦμενος πιστῶν, αὐτ.402.

φασματοφάνεια (ή) αγόλ. ἐμφάνιστος φασμά-
των : Σχολ. Αριστ. 3,343,25 (ἐκδ. Dind.)

φασματοφωτόμετρον (τό) νεώτ. είδος φωτό-
μέτρον πρὸς προσδιορισμὸν τῆς σχετικῆς ἐντά-
σεως τῶν διαφόρων γραμμῶν ἢ τμημάτων τοῦ φά-
σματος τῶν οὐρανίων σωμάτων, μετὰ τὴν ἀποτύ-
πωσιν αὐτοῦ ἐπὶ φωτογραφικῆς πλάκῆς.

φασματώδης-ους-ες οχλόλ κ. μον. ὁ ἄμοιος
πρὸς φάσμα, φάντοσμα : Μεθόδ. Συμμ. 176,7, αὐτ.
236 σκια φασματώδεις, Δαμασκ. 1,2,908B ἀπατη-
λὴ καὶ φασματώδης ὄψις. 2) ὁ ἄμοιος πρὸς
φάσμα βλ. λ. 5), ὁ τερατώδης : Σχολ. Λουκ. 1, κάρ. 1
τὸ περιέρων καὶ φασματώδεις.

φασόλα (ή) δημ. ἁ. φασόλι κ. φασούλι βλ. λ.
φασόλι(ν) (τό) μον. κ. δημ. ὁ φασίολος βλ. λ.,
φασούλι : Πρόδρομ. 2,347 φασόλιον ἐξοφθάμιστον .
καὶ χαβιριτζίν.

φασουλακία (τά) δημ. τὸ ποῶδες ἐτήσιον
φυτὸν φασίολο ὁ μᾶχος ὡς καὶ ὁ καρπὸς αὐτοῦ.

φασουλής (ὶ) δημ. ὄνομα, τοῦ κυρίου κω-
μικοῦ πρᾶσοῦ τοῦ λοικοῦ θεάτρου τῶν ὀνδρει-
κέλων. 2) συνεκ. ὡς προσηγ. τὸ θέατρον τῶν
ὀνδρεικέλων. 3) μτφ. γελοῖον πρᾶσοῦ.

φασούλι (τό) δημ. ὁ καρπὸς τοῦ ποῶδους
καὶ ἐτήσιου φυτοῦ φασίολο ὁ καινός.

φασο(υ)λιά (ή) δημ. τὸ ποῶδες ἐτήσιον φυτὸν
φασίολο ὁ καινός.

φασοῦμες (ἀντ) φήσομεν. Διοτογ. π. Στοβ. Ἐκλ. 17, 10.
φάσσα (ή) κ. μον. νεώτ. κ. δημ. ἀττ. φάττα τὸ
πηγνὸν περιεστὸ ἢ πέσεια ἢ λευκαύχην : Ἀριστφ.
Ἁχ. 1105 ἐμοὶ δὲ τὰς φάττας γε φέρε καὶ τὰς κί-
χλας, αὐτ. Ὀρν. 303, αὐτ. Εἰρ. 1004, Πλάτ. Θεοσίτ. 199B
φάτταν ἀντὶ περιεστῶς [ἀγρίαν περιεστῶν ἀντὶ
ἡμέρου], Ἀριστλ. Ζ1 558b, 22 περιεστῶ δὲ καὶ
φάττα, Λυκόφρ. 357, Λουκ. Δικ. Φων. 8 ἀφείλετο δὲ
μοι φάσαν ἄμα νήσασιν τε καὶ κοσούφοις, Αἰλ.
Ζ1, 35, Ἐοσφάν. Νόνων. 48. 2) δημ. τὸ φητὸν
βαλλωτὴ ἢ κρητηροφόρος.

φασσοπεριεστῶ (τό) δημ. τὸ εἶδος ἀγρίας
περιεστῶς, ἣτις ζωολ. ὀνομάζεται σινάς βλ. λ. 51.

φασσοφόνος-ον ὁ φονεὺν φάσσας βλ. λ. 11,
ἐπιθ. τοῦ ἱερακοῦ Ἡσ. φασσοφόνος, τῷ τὰς
φάσσας φονεῦντι, Ἔστι δὲ εἶδος περιεστῶς ὑπὸ
τὴν τρυγάνων : Ἰλ. Ο 238 Ἱρῆκι εἰακίως . . φασσο-
φόνω. || ὡς οὖσ. εἶδος τὸ ἱερακοῦ : Ἀριστλ.
Ζ19, 12 ἱεράς ὁ φασσοφόνος καλοῦμενος.

φασσοφόντης (ὶ) μτν. ὁ φονεὺν φάσσας,
ὁ φασσοφόνος : Αἰλ. Ζ1 12,4 Ἐρμού τὸν φασσο-
φόντην ἄθρυμα εἶναι φάσιν.

φασσοχόρτο (τό) δημ. κ. φασσοχόρτο τὸ
θαμνώδες φυτὸν φευδοπρακίον τὸ μέγα.

φάσχα (τό) [ἔβρ.] μον. ἁ. Πάσχα βλ. λ. 1) : Δαμασκ.
Ἱερομ. Ὀμιλ. 8 τὸ Πάσχα ὄπου λέγομεν ἡμεῖς
ὁ Ἑβραῖοι λέγουσι τὸ Φάσχα. Δηλοῖ δὲ τὸ
Φάσχα τὴν διάβασιν ἵγουν πῶς ἐπέρασαν τὴν
Ἐρυθρὰν Θάλασσαν.

φασαλισμός (ὶ) [λατ.] νεώτ. ἡ θεωρία τῆς μοι-
ροκρατίας βλ. λ.

φασαλιστής (ὶ) νεώτ. τὸ θηλ. -λιστρις, ὁ ὀπα-
δὸς τοῦ φασαλισμοῦ.

φαστεῖζω μον. καταμηνύω, κατηγοροῦ Ἀντίq.
1, 1, μοι. κρεταε. 4 τὸ δεῦτερον φαστειοθεῖς ὁ αὐτὸς
Γαλιθαῖος παρὰ τοῦ Καλλιστάτου.

φάτιος-ά-όν ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἀγρ. φάτιος, ρηματ.
π. τοῦ φημι βλ. λ., ὁ μὴ δυνατόνως να λεχθῆ, νὰ
ὀνομασθῆ : Ἡσίοδ. Ο 310 ἔτικτες ἀμύχανον, οὐ
τι φάτιον Κέρβερον [αὐτὸ τὸ ὄνομα δὲν πρέ-
πει νὰ λέγη τις], αὐτ. Α 144, αὐτ. 161, Μηνόφιλος
π. Στοβ. 407, 21 φάσκα καρτερόν οὐ τι φάτιον.

φάτις (ὶ) [φημί] Ἡσ. φλιώρας, λογὰς, φεστῆς.
φάτι δωρ ἔν. ἐνεστ. τοῦ φημι βλ. λ. : Ἐοξκρ. 1,
ὁ τὸ παιδίον οὐ πρὶν ἀνησῆν φατί.

φάτιζω, μέλλ. φάτιω κ. δωρ. -ίξω, ἄορ. ἐφά-
τισα, παθ. ἄορ. ἐφάτισθην, παρακ. πεφάτισμα,
ἀρχ. ἰων. ρ. ἐν χρ. κ. π. τραγ., λέγω, ὀμιλοῦ, δια-
φημιζο, διαδίδω, ὀγγέλλω, ὀρίζω Ἡσ. ἐφάτιζει
λέγειν : Ἡρ. 5, 58 ἐφάτισαν . . Φοινικίη κεικλή-
σθαι [τὰ γράμμασιν], Σοφ. Α1, 715 κοῦδὲν ἀναυδα-
τον φάσιμασιν ἄν κ. παθ. : αὐτ. ΟΚ 139 τὸ φάτι-
ζόμενον [τὸ λεγόμενον, διαδιδόμενον], Ἀπολλ. Ρ
1, 24 φάτιζεται εὐνηθεῖσα τεκέσθαι [λέγεται, δια-
δίδεται, θρυλεῖται . .] 2) ὀπισθοῦμαι, μνηστεῦω,
ἀρραθωνίζω : Εἰρ. 1Α 135 ὅς τῷ τῆς θεᾶς ἀπὴν
παῖδ' ἄλοχον φάτιςας ἦγες κ. παθ. : αὐτ. 936 ἐμὴ
φασθθεῖσα ἢ ἄρραθωνισατικῆ μου! 3) κα-
λῶ, ὀνομάζω : Δίος π. Στοβ. Ἀνθολ. 65, 17 πρὸς δὲ
ὑποβληδὸν φάτιζω . . εὐδαίμονα οὐκ ἔχω ὅπως
τὸ φάτιζω κ. παθ. : Καλλ. Δία 39 Καυκῶνων πτο-
λίεθρον, ὁ Λεπριον πεφάτισται, Ἀπολλ. Ρ 4, 658
ἐν δὲ λιμῆν Ἀργῶος ἐπωνυμῆην πεφάτισται, Ὀππ.
Ἀλ. 1, 638 ὅσα . . μαλάκεια φάτιζεται! 4) ρη-
ματ. π. φάτισις.

φάτικος-ή-όν μτν. ὁ πλήρης φλυσρίας, ὁ
φλύαρος, ὁ πολυλόγος || τὸ οὐδ. φάτικόν
ὡς οὖσ. ἡ ἰδιότης τοῦ φάτικού, ἡ φλυσρία, ἡ πο-
λυλογία : Φιλῶδ. Ρητ. 8, 32 [ἐκδ. Sudh., 1892] πολὺ δ'
ἐν τοῖς λόγοις ἄγαν ἐστὶ καὶ τὸ φάτικόν καὶ τὸ
παντελὸς ἀκατάσκευον.

φάτικως ἐπίρρ. διὰ πολλῶν ἄνευ σημασίας λό-
γων : Φιλῶδ. Ρητ. 60, 10 [ἐκδ. Sudh., 1892] φάτικῶς
μόνον, χωρὶς πίστεως.

φάτις-εως (ή) δωρ. τ. τοῦ φάτισις βλ. λ. : Σχολ.
Σοφ. Α1, 706.

φάτιρις Ἡσ. εἶδος ὀρχήσεως.

φάτις-εως (κ. ἰων. -ιος) (ή) [φημί] αἰτ. φάτιν, κλητ.
φάτι [Σοφ. ΟΚ 151] κ. φάτις [Σοφ. Α1, 173], συνηρ.
αἰτ. πληθ. φάτις [Πινδ. Π 3, 199], ἰων. κ. ποι. φωνή ἢ
λόγος παρὰ τοῖς ἀνθρώποις, κοινὴ ὀμιλία, φήμη :

Ὁδ. Φ 323 αἰσχυρόμενον φάτιν ἀνδρῶν ἠδὲ γυ-
νοικῶν, αὐτ. Ζ 29 φάτις . . ἐσθλῆ [ἀγαθὴ φήμη, ὀ-
πόληφι], Πινδ. Π 1, 96 ἐχθρᾶ . . φάτις, Αἰσχ. Ἀγ. 1132
ἀγαθὰ φάτις, αὐτ. 611 ἐπίφογον φάτιν, Σοφ. Α1, 193
κακὰν φάτιν, Εὐρ. Ἐλ. 251 μαφίδιον ἔχει φάτιν,
αὐτ. 1Α 795 φάτις ἔτυμος, αὐτ. ἀπ. 244 εὐκλεᾶ τ'
ἔχων φάτιν κ. μτ. γενικ. ἀντικειμ. : Ὁδ. Φ 362 φά-
τις . . μνηστῆρων [ή φήμη περὶ τῶν μνηστῆρων],
Βατραχομ. 138 ἀγγέλων πολέμοιο κακὴν φάτιν
[κακὴν εἰδήσιν], Ἡρ. 2, 102 κατὰ τῶν ἱερέων τὴν
φάτιν [κατὰ τὴν φήμην . .], Σοφ. Ἄντ 829 πῶς φά-
τις ἀνδρῶν. ὁμ. κ. εἰς πλείετας φρσ : Πινδ. 1, 718), 40
φάτις [ἔστι] [λέγεται] ὀτι, Ἡρ. 7, 189 πῶς φάτις ὀρ-
μηται, αὐτ. 3 ὡς ἡ φάτις μιν ἔχει [ὡς ἡ φήμη περὶ
αὐτοῦ λέγει], αὐτ. 1, 60 ἐκ . . τοῦς δῆμοος φάτις ἀ-
πικέτο ὡς, αὐτ. 122 κατέβαλον φάτιν ὡς, αὐτ.
ἐντεῦθεν . . ἡ φάτις ὀτην κωχῆρον, Αἰσχ. Ἰκ. 294
φάτις πολλὰ κρταί, αὐτ. Ἀγ. 9 αἰγὴν πυρὸς φέ-
ρουσαν ἐκ Τροίας φάτιν [ἀγγελίαν, εἰδήσιν], Σοφ.
ΟΤ 715 ὥσπερ ἢ ἡ φάτις, αὐτ. Α1, 193, αὐτ. 850 τὴν-
δε ὄταν κλύη φάτιν, αὐτ. Ἄντ. 700 τοιάδ' ἐρεμνὴ
. . ἐπέρχεται φάτις, Εὐρ. Ἰων 225 οὕτω καὶ φάτις
αὐδῆ, αὐτ. Ἰνπ. 130 ὄθεν μοι πρῶτα φάτις ἦλθε. 2)
ἀντικείμενον φήμης, θέμα ὀμιλίας : Πινδ. Π 3, 112
καὶ Ἄντικον Σαρπηδῶν, ἀνθρώπων φάτις [ἰστῆσις
ἐξυμνοῦνται ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων], Σοφ. Τραχ. 693
φάτιν ἀφρασσον [ἀνεκφρασσον πρᾶγμα περὶ οὗ
γίνεται λόγος]. 3) φήμη, φωνὴ ἔξ αὐρανοῦ ἢ
μαντεῖου, χρησμός : Αἰσχ. Ἀγ. 1132 ἀπὸ . . θεσφά-
των . . φάτις, Σοφ. ΟΤ 151 ὡς Δίος ὀδυσπῆς φάτι,
αὐτ. 1440, αὐτ. 310 ἀπ' οὐρανῶν φάτιν, Ἀριστφ.
Ὀρν. 924 Μουσῶων φάτις. || ἐπὶ ὀνειρού :
Αἰσχ. Πέρσ. 227 ἐννοῦς γ' ὁ πρῶτος τῶνδ' ἐνυ-
πνίων κριτῆς παιδί καὶ δόμοιο ἐμοσι τὴνδ' ἐκυ-
ρωσας φάτιν. || ὁμ. κ. ἐπὶ τοῦ ἐρμηνευτοῦ ὀ-
νειρών : αὐτ. 521 ἐπειδὴ τῆδ' ἐκύρωσεν φάτις ὀ-

μῶν· 4) λόγος, ὄμιλις, κουβέντα : Σοφ. Φιλ. 1045 βαρῶς τε καὶ βαρβαίαν ὁ ἔξωτος φάτιν τήνδ' εἶπε, αὐτ. Ἡλ. 1213 οὐ σοι προσήκει τίηδε προσφωγεῖν φάτιν· 5) ἡ γλώσσα, ἡ φωνή : Αἰσχ. Ἀγ. 1264 καὶ μὴν ἄγαν γ' Ἑλλήν ἐπίσταται φάτιν· 6) ὄνομα : αὐτ. ἄπ. 5.

φάτισις-εως (ἡ) (φατίσις) αχόλ. κ. δωρ. φατίσις ἡ φάτις βλ. λ. : Σχόλ. Σοφ. Α. Γ. 715.

φατνεύω (φάτινη) μτγ. τρέφω ἐντός φάτινης, τὸ παθ. : Οἰν. μ. π. Εὐσ. Ἐυαγγ. Προπ. 232 Γ. τιμῶν ἀνδρας πεφανευμένους (αχόλ. «τοὺς ἀθλητὰς λέγει διό τὴν σωμαστικὴν καὶ ἀναγκοφοσίαν»).

φάτινη (ἡ) κ. μιν. κ. νεώτ. ἔξυλινον ἐντός στάβλου κατασκευάσμα ἡ κοιλίωμ, ἐν ᾧ παρατίθειαι ἡ τροφή εἰς τὰ ὑποζύγια ζῆα, τὸ παχύν· ΕΜ 789, 17 «φάτινη» παρὰ τὸ φραγεῖν φάτινη καὶ φάτινη. Δύναται δὲ καὶ παρὰ τὸ πατῶ, τὸ ἐξοίω, ἢ τὸ πάσχασι, πάτινη καὶ φάτινη : Ἰλ. Ε 271 (Ἰηπουρὸς ἀτίγαλλ' ἐπὶ φάτινη, αὐτ. 2.506, αὐτ. Ο 263, αὐτ. Ω 280, Ὀδ. Δ 535 κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτινη, αὐτ. Λ 411, Εὐρ. Ἡλ. 1136, Πλάτ. Φαίδρ. 247 Β, ὁ ἡνίοχος πρὸς τὴν φάτινην τοὺς Ἰηπούς στήσας, ΚΔ Λοικ. 2.7 ἔτακε τὸν υἱὸν αὐτῆς ἐν τῇ φάτινῃ, καὶ... ἀνεκλίενεν αὐτὸν ἐν τῇ φάτινῃ, αὐτ. 13, 15 οὐ λύει τὸν βοῦν αὐτοῦ ἢ τὸν δυνον ἀπὸ τῆς φάτινης καὶ ἀπαγῶνιν ποτίζει· Λόγγ. 67 βοῦν ἐπὶ φάτιναις, Κόλαυδ. Χριστιοῦγεν. ἐν τῷ σπηλαίῳ τίκτεται ἐν φάτινῃ τῶν ἀλόγων· || παροιμ. Φιλόσοφ. 828 βοῦς ἐπὶ φάτινη (ἐπὶ ἡσυχίῳ καὶ ἀνέτου βίου), Λεξ. Ρητ. 276, 6 κύων ἐν φάτινῃ ἢ ἐπὶ φάτινην (ἐπὶ τὴν μῆτε αὐτῶν χρωμένον μῆτε ἄλλοις ἐπιτρέποντός ἢν ὀροφῇ, Λοικ. 11 μ. 14 καθάπερ τὴν ἐν τῇ φάτινῃ κύονα μῆτε αὐτῆν ἐσθίουσαν τὸν κριθῶν μῆτε τῷ Ἰηπῷ πεινῶντι ἐπιτρέπουσαν, Φώτ. Βιβλ. 503, 25 τῷ τρυφῶντι βίῳ καὶ φάτινη βοῦς προσδεδεμένος· 2) τράπεζα· Ἦσ. «φάτινη καὶ τράπεζα», Σουίδ. : Εὐθλόλ. ἄπ. 17 πολλοὶ φυγόντες δεσπότης ἐλευθεροῦντες ὄντες πάλιν ζητοῦσι τὴν αὐτὴν φάτινην, Εὐρ. ἄπ. 379 ἦν τις οἶκον πλουσίαν ἐχρ φάτινην, Αἰλ. π. Σουίδ. ἐν λ. τοὺς ἐκ τῆς αὐτῆς φάτινης· 3) κτ. πλῆθ. ἄ. φανώματα βλ. λ. II : Διόδ. Σ 1, 66 μονόλιθος ἦν ὀροφῇ, φάτιναις τισὶ διαγεγλυμμένη· 4) κ. νεώτ. ἄστρον. ρητῆος ἀστέρον ἐν τῷ ἀστερισμῷ τοῦ Καρκίνου : Θεόφρ. Σημ. 1, 23, 788 (ἐκδ. Schen.) ἐν τῷ καρκίνῳ δύο ἀστέρες εἰσὶν οἱ καλούμενοι ἰσὶν, ὡν τὸ μεταξὺ τὸ νεφέλιον, ἡ φάτινη καλούμενη, αὐτ. 3, 6, Ἀρατ. 892, αὐτ. 996 ἐς φάτινην ὄραν, τὴν καρκίνους ἀμφερίσσει.

φάτινίζομαι μτγ. τίθεμαι ἐν φάτινῃ βλ. λ. I : Ἀκόλ. ΠΔ Γαροιμ. 14, 4 φάτινίζεται.

φάτινιακός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὰ φατίνα : φάτινιακὸν πέταλον (τὸ μέρος τοῦ ὄσπου τῶν γνάθων ἐν ᾧ κείται τὸ φατίλιον τῶν ὀδόντων), - φάτινιακὴ πυθόρροια (σύμπτωμα διαφόρων νεφρῶν καταστάσεων τῶν οὐλῶν καὶ τῶν φατίλιων), - φάτινιακὸν ἀπόστημα.

φάτινιάρχη (ὁ) μιν. ἀξίωμα παρὰ Βυζαντ. ὁ ἀρχηγὸς τῆς φάτινης βλ. λ. : Ἐφραὶμ 1787 ὡς φάτινιάρχη δεικνύει Βυζαντινὸς Κωνσταντίνων.

φάτινιακομῆ (ἡ) νεώτ. ἱατρ. χειρουργικὴ ἐπέμβασις πρὸς ἐξάλειψιν τῶν ἀνωμαλῶς ἐγγεγομφωμένων ἢ στρεβλοφυῶν ὀδόντων.

φάτινίζω μτγ. κ. μιν. τρέφω ἐν φάτινῃ, ἐν στάβλῳ, τὸ παθ. : Ἡλ. ὁδ. Α 18, 7, 29 Ἰηπῶν τε Ἀρμένιον, τῶν εἰς πομπὰς καὶ πανηγύρεις τῷ σατραπῆ φάτινίζομένων· 2) μιν. μτγ. ἐν ἀναφ. πρὸς ἀνθρώπων πολυτελεῖς τροφὰς χρωμένον : ΚΜαα. Χρον. 509 κἀκείνων μὲν ἐφάτινω ἀφθόνως πανδαισίαις· 3) ρηματ. π. φατινιότος.

φάτινιτις (ἡ) νεώτ. ἱατρ. φλεγμονὴ τοῦ φατίλιου τῶν ὀδόντων μετὰ τὴν ἐξάλειψιν τοῦ ὀδόντος ἐκ μολύνσεως ὑπὸ μικροβιολογισμῶν.

φάτινιοδοντικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὰ φατίνα τῶν ὀδόντων.
φάτινιον (τὸ) μτγ. κ. νεώτ. κ. φάτινιον ὑποκορ. τοῦ φάτινη βλ. λ. I : Ἀθανάσ. 2, 404 Ε ἀλαγοτροφεῖον μικρὸν καὶ φάτινιον· 2) κ. νεώτ. ἄνατ. ἕκαστον τῶν κοιλωμάτων τῆς ὀμῆ καὶ κάτω γνάθου, ἐντός τῶν ὀσπίων εἶναι ἐσφραγισμένοι αἱ ὀδόντες : Φιλ. 2, 238, 15 τὸ ἐνδοτέρω φάτινιον οὐκ ὀδοντοφμεῖ, Γαλ. 2, 211 Ε, αὐτ. 14, 72, 17.

φάτινορραγία (ἡ) νεώτ. ἱατρ. ἡ μετὰ τὴν ἐξάλειψιν ὀδόντος συμβαίνουσα ἐπίσπε αἱμορραγία τοῦ φατίλιου.

φάτινώ-ἄω μιν. εἶμαι ὡς κτήνος ἐν τῇ φάτινῃ, εἰς τὸν στάβλον, ἐνδιαφέρουμαι εἰς ὕλικὰς τοπεινὰς ἀπολαύσεις : Πισιδ. ΓΜαταιοί. ΒΙ. 72 ἐνθρῶπος φάτινώων, αὐτ. Ἡρακλ. 2, 53 ἡ φάτινώσα τῶν φρονῶν ἀταξία.

φάτινώ-ἰω (φάτινη) μτγ. κ. νεώτ. στεγάζω διὰ φωτιωτῆς ὀροφῆς, με φανώματα : ΠΔ Βασ. 3, 7, 3 ἐφάτινωσ τὸν οἶκον ἀνωθεν· κ. παθ. : αὐτ. 1εζ. 41, 15 ὁ ναὸς καὶ αἱ γωνιαὶ .. πεφωτωμένα· 2) νεώτ. κατασκευάζω· 3) ρηματ. π. φάτινωμαι, φάτινωσις, φάτινωθῆρ, φάτινωτός.

φάτινωμα-ατος (τὸ) (φάτινώ) κ. μιν. κ. νεώτ. ἕκαστον τῶν ἐν εἰδει φάτινης κοιλῶν τετραγώνων τῶν ἐπὶ τῆς ὀροφῆς σχηματισμένων ἐκ τῆς διασταυρώσεως τῶν δοκῶν αὐτῆς· Εὐστ. 547, 3 ἐφωτωμάτα, σανιδώματα στέγης διδάγλυφα : Παλ. ὁβ. 10, 27, 10 τὰς δοκοὺς καὶ τὰ φανώματα καὶ τοὺς κίονας, .. τοὺς μὲν ἀργυραῖς, τοὺς δὲ χρυσαῖς λεπτοῖς περιεληφθαί, ἰώσ. Α 18, 3, ὀροφοὶ δ' αὐταῖς ἦσαν ἐκ κέδρων φανώμασιν ἐξεσμέναι, Δαρμοσ. 1, 1373 Ε ἕως τοῦ φανώματος τῆς στέγης· || ἡ ἐπικαλύπτουσα ἕκαστον φανώματα διὰ γλυφῶν κεκοσμημένη πλῆξ, ἄ. καλυμμάτιον : Αἰσχ. ἄπ. 72 ὁ μὲν τις Λεσθίων φανώματι κύμ' ἐν τριγώνῳ ἐκπεριονέτω ρυθμοῖς, Καλλίξ. π. Ἀθῆν. 5, 196 Γ. δοκοὺς μεσολεύκους ἐμπετάσασαι πυργωτοῖς κατελημνας, ἐν αἷς φανώματα γροπτά κατὰ μέσον ἐπέτατο, Εὐστ. Ἐυαγγ. Προπ. 9, 450 Β τὸ ὀρόφωμα παῖσαι ἐκ φανωμάτων χρυσοῦν, αὐτ. 451 Ε ἐπὶ τοῖς φανώμασι τῶν πηλῶν καὶ στυλῶν, αὐτ. ΒΙ. Κωνστ. 4, 58 διαλαβῶν λεπτοῖς φανώμασιν τὴν στέγην, Γρηγ. Νύσσι. 1, 524 Β· 2) κτ. πλῆθ. ἀ. κατὰ τὰ πλευρὰ τῶν πλοίου ἕπαι, δι' ὧν ἐθάλλοντο βληθήματα κατὰ τὸν ἕχθρῶν : Μοσχ. π. Ἀθῆν. 5, 208 Β ἐφ' ὧν κατεσκευάστο φανώματα, δι' ὧν ἠφιένον λιθοὶ πρὸς τοὺς ὑποκλιθέντας τῶν πολεμίων· 3) νεώτ. πυροβολ. πρισματικὸν ὄργανον ἐπὶ τοῦ πύχου προπέτασματος διὰ τὴν ὀδοσὸν σωλήνων πυροβόλου· 4) ἀντὶ φατίλιον βλ. λ. 2· Εὐστ. 547, 3 «φανώματα», .. καὶ ὀδόντων δὲ προσφυῶς ἐνευθεν φανώματα.

φάτινωμάτικός-ἡ-ὄν μτγ. ὁ πεπαικωμένος διὰ φανωμάτων, ὁ πλήρης φανωμάτων : Πλουτ. ἸΗ. 227 Γ τῆς στέγης τοῦ οἴκου τὴν κατασκευὴν πολυτελεῖ καὶ φανωματικῆν.

φάτινωσις-εως (ἡ) (φατίνώ) μτγ. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ φανῶ βλ. λ. II, ἡ διὰ φανωμάτων κωλύσις τῆς ὀροφῆς : Σύμμ. ΠΔ Ἀσμ. 1, 16, Γρηγ. Νύσσι. 1, 523 Α διὰ τῆς. φανώσεως τὴν ἔδοθεν τοῦ οἴκου κατασκευὴν ὑφάρζουσαν.

φάτινωθῆρ-ἡρος (ὁ) νεώτ. κ. φανωθῆρ μαρμαρινη πλῆξ ἡ σανὶς μετὰ ἢ ἀνευ γλυφῶν πρὸς ἐπένδυσιν τῶν τοίχων.

φάτινωθῆς (ὁ) νεώτ. ἄ. φανωθῆρ βλ. λ.

φάτινωτός-ἡ-ὄν (φάτινώ) λεξ. κ. νεώτ. ὁ φέρων φανώματα, ὁ διὰ φανωμάτων κεκοσμημένος· Ἦσ. «φανωτῶν, σανιδωτῶν», Φώτ. κ. Σουίδ. «φανωτῶν, σανιδωτῶν».

φάτός-ἡ-ὄν (ἡ) ἰφρημ. ὁ περὶ οὗ γίνεται, δύναται ἢ ἡρεπεῖ νᾶ γίνηται λόγος, ἀναμῶσιμος, συ-

νήθ. μτ. ἀρνήσεως οὐ φατός ὁ ἀφρατός, ὁ ἀνέκ-
φροστός, ὁ ἀρρητός: Ἡσαΐδ. Α 230 Γαργόνες . .
οὐ φατοὶ ἔρρωσιντα, Πινδ. Ο 6,37 χόλον οὐ φα-
τόν, αὐτ. Ι 617,37 πένθος οὐ φατόν, Ἀριστοφ. Ὀρν.
1713 κάλλος οὐ φατόν λέγειν ἰσχά. ἐοὐ δυνατόν
λέγειν, Ὀρφ. Ἀργ. 926 οὐ φατόν εἰπεῖν, Καλλ.
Δῆλ. 60 μέγα δὴ τι καὶ οὐ φατόν, Πλούτ. Ἡθ. 384A
τὸ μῆτε φατόν μῆτε βήτόν κάλλος, Γρηγ. Ναζ. 2,
130,127 ὡς κε μᾶθῃ τὰ τε φατὰ τὰ τ' οὐ φατὰ
γλώσσα φυλάσσειν, Ἐπιφάν. 1,2B ἀφρατὰ καὶ φα-
τὰ: πρὸς φατῆος. 2) μτφ. ὀνομαστικός, ἐνδο-
ξος, περιφηρὸς: Ἡσαΐδ. Ἐργ.3 ἀνδρες ὁμῶς ἀ-
φατοὶ τε φατοὶ τε.

φάτος ἡ-όν [2] ἴεμ τοῦ ἀφρ. φάω, φέωμ. Ἡσ.
ἐφατοί τεθνεώτες, αὐτ. ἐφατόν τεθνηκόες.

φατορός (ή) [ἱταλ.] δημ. τιμολόγος λογαρια-
σμοῦ, ἐν ᾧ καταγράφονται αἱ τιμαὶ ἐμπορευμάτων.

φάτρα (ή) ἡ φάτρα βλλ.: Στέφ. Βυζ. ἐν λ. Φρα-
τρία ἐλέγοντο δὲ καὶ φάτραι καὶ φάτραι.

φατρία (ή) Ἐπιγρ. κ. νεώτ. ἀντὶ φάτρας, φρα-
τρία βλλ.: 2) νεώτ. τὸ ἀνευ ἡθικῶν ἀρχῶν πολι-
τικὸν κῆμα, ὁμᾶς ἀνεθωπὸν ἐπιδικωμάτων τὴν
προαγωγὴν τῶν ἰδίων συμφερόντων παρὰ πάντα
νόμον καὶ ἡθικῆν.

φατριάζω κ. νεώτ. ἀντὶ φρατριάζω βλλ.: ΑΒ
115,29 «φατριάζεις, αὐτὸ εἰς τὰς φάτρας συνιέναι»
2) νεώτ. ὄρω, ἐνεργῶ ὑπὲρ τῆς φάτρας βλλ. 2),
ἐργάζομαι ὑπὲρ τοῦ κόμματος εἰς ὃ ἀνήκα, ὑπὲρ
τῶν συμφερόντων ἐκείνων μεθ' ἧν συνδέομαι κττ.
3) ρημ. π. φρατρισμός, φρατριστής.

φρατριάκος ἡ-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφε-
ρόμενος εἰς τὴν φάτραν: φρατριάκα ὄργια.

φρατρισμός (ὁ) [φατριάζω] μον. κ. νεώτ. συν-
νομασία Ἐπιστ. 647,34 «ἡ συννομασία . . ὕστερον
ἐδόθη φρατρισμὸν στασιωκτικόν». 2) τὸ φα-
τριάζειν βλλ. 2).

φρατριστής (ὁ) [φατριάζω] νεώτ. ὁ φρατριά-
ζων βλλ. 2).

φάτρην Ἡσ. ἐτόπον ὑπαίθρον, κρείπιαν, φά-
ζαν [πιθ.]

φάτσα (ή) [ἱταλ.] δημ. πρόσωπον, ὄψις, κ. ἰδ.
δυσειδῆς δυσπροσθημένη: γιὰ ἰδέσ φάτσα ποῦ
ἔχει σήμερα ἡ πεθερά σου. 2) συνεκδ. πρό-
σωπον, ὄτρομον, ἰδ. ὑπόπτον ἡθικῆς ὑποστάσεως:
κάθε βράδι μαζεύονται κάτω παρ᾽ ἐξέως φάτσες
σὲ σπῆτι του. 3) ὄψις, πρόσοψις: ἡ φάτσα
τοῦ σπυτιοῦ εἶναι πρὸς τὴ θάλασσα (ἡ πρόσο-
ψις). 4) ὡς ἐπίρρ. κατ' ἐνώπιον, ἐν ὄψει, ἀπέ-
ναντι ἀκριβοῦς: κάθεται φάτσα σὲ σπῆτι μας.

φασάδσα (ή) [ἱταλ.] δημ. φάτσα βλλ. 3).

φασάρω δημ. ναυτ. ἐπὶ ἀνέμου, προδίδω τὰ
ἴστια προσπίπτον ἐπὶ τῆς προσάδας ὄψεως αὐτῶν.

φάτσα (ή) ἀπ. τ. ταῦ φάσσα βλλ.: Ἀριστοφ.
Ὀρν. 303 ἰέραξ, φάτσα, κόκκυξ.

φάττανης (ὁ) μτγν. πιθ. ὁ λεπιδωτὸς μυρμηκωφά-
γος: Αἰλ. Ζ 16,6 ἐν Ἰνδοῖσι γίνεται ζῶον κροκο-
δείλω χερσαίω παραπλησίον ἰδεῖν . . καλοῦσι
δὲ φάτταν ἑαυτό.

φάττιον [τὸ] ὄπακρον, τοῦ φάττα βλλ.: Ἐπιφ. π.
Ἀθην. 8,359B ἀλεκτρούμιον, φάττιον, περδιόμιον
|| ὁμ. ὡς κολακευτικὸν ὄνομα: Ἀριστοφ. Πιλ. 1011
ὑπτιτῆριον ἄν καὶ φάττιον ὑπεκρίριζετο.

φάττος (ὁ) ὡς ὄρσ. τοῦ φάττα βλλ. πλάσθεν
ὑπὸ Λοκ. Ψευδοσ. 7 περισσότερον δὲ τινες εἰπόντος
ὡς δὴ Ἄττικόν, καὶ τὸν φάττον ἐρούμεν, ἔφη.

φάτως ρητῶς: Ἡσ. ἐοὐ φάτως, ἀρρήτως.

φάωξ ἡ φάωξ ἀπ. τ. τοῦ φάωξ, φάωγ, φή-
νω. Φώτ. «φάωξιν» τὸ φρύγειν. Ἄττικος).

φαιλοφαιλος ἡ-ον κ. μον. κ. νεώτ. ὁ καθ'
ὑπερβολὴν φάυλος, ὁ ἀφρηλότατος: κ. ὑπερβ. ὁ
Δημόδ. Α Π 11,238 γίνονται φαιλοφαιλούτατοι,
Εὐστ. Παν. 6,40 φαιλοφαιλουον πρεσβύτερον.

φαιλοργάτης (ὁ) μον. ὁ τὰ φαῦλα ἐργάζο-
μενος, ὁ κομποκίτης: Ἐφραίμ 143,1294.

φαιλιζω κ. μον., μέλλ. ἀπ. φαιλιῶ, εὐρίσκω
ἢ θεωρῶ τὸ φαῦλον, ἀνίστημι λόγου, ἐκφαιλιζομαι,
εὐτελιζομαι, χλευάζω, φέγω, ἀπαδοκιμάζω, περιφρο-
νῶ: Μοῖρ. 396 φαιλιζέιν Ἄττικος, κατευτελιζέιν
Ἑλληνες: Πλάτ. Νόμ. 667A οὐκ οἶδα ἕμην . . δηρ
πάλιν αὐτὸν νομοθέτας φαιλιζέιν, ἔξεν. Ἀπομν.
4,4,16 τοῦς τοῖς νόμοις πειθομένους φαιλιζών,
αὐτ. 1,6,5 τὴν δειπῶν μου φαιλιζέιν, Λοκ. Κυν. 5,
Ἀριστοφ. 2,112,15 τὰς ἀρετὰς φαιλιζέιν, Φώτ.
Ἐπιστ. 1733, αὐτ. 312,29 τὸν μὲν φαιλιζέιν, ἐπὶ
γῆνοσιν εἰλετο κ. καθ. : ΔSS Σεπτ. 3,220P
τῷ πεφαιλισμένῳ μου βίω. 2) παρεῖω εἰς εὐ-
τελή τιμὴν: ΠΔ Γέν. 25,34 καὶ ἐφαιλισεν Ἡσαΐ
τὰ πρωτοτόκια. 3) ρημ. π. φαύλισμα, φαιλισμός,
φαιλιστής, φαιλιστής.

φάυλεος-ια-ιον ἀντὶ τοῦ φαύλος βλλ., ἐν χρ. μ.
ἐπὶ πινῶν κορπῶν, ὁ κακῆς ποιότητος, ὁ ἀθῆλος, ὁ
ἐλλεινός: Τελεκλ. Ἀμφικτ. ἀπ. 2 τὰ δὲ φαυλοῦτεροι
φαιλιζών μῆλων. 2) φαυλία ἐλάσια ἢ κ. ἀπλῶς
φαυλία ὄγρια ἐλάσια: Μοῖρ. 381 φαυλιας ἐλάσιας τὰς
ἐκ κτήνου μεταπεφυτευμένας ἐλάσις, Ἡσ. «φαι-
λιας, εἶδος ἐλάσιαν, Φώτ. «φαιλία, ἡ κῆτινος, καὶ
ἀπλῶς εἶδος ἐλάσις»: Θεοφρ. Φαιτ. 6,83, αὐτ. Φ1
2,2,12, αὐτ. Ὀσμ. 15 ἐλάτω . . τὴν ἐκ τῶν ἐλαίων μᾶ-
λιστα χρώματα τῷ ἰμοτρίβει τῆς φαιλιας, Λοκ.
Λεξιφ. 5 ἄλλος ἦσθε φαιλιας, ὁ δὲ ἐρρόφει τῶν
κριθῶν, Πολυδ. 6,45 ἔκαλοῦντο δὲ αἰ κωτινῶδες
ἐλάσαι καὶ φαύλαιαι.

φάυλισμα-ατος [τὸ] [φαιλιζω] μτγν. ἂ φαιλι-
σμός βλλ.: ΠΔ Σαφον. 3,11 τότε περιελθὼ ἀπὸ σοῦ
τὰ φαιλισματα τῆς θρησκείας σου, Ὀριγ. Κέλα. 439.

φαιλισμός (ὁ) [φαιλιζω] μτγν. κ. μον. ἡ ἐνέρ-
γεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ φαιλιζομαι, ἐκφαιλι-
σμός, ἐξευτελισμός, καταφρόνησις: ΠΔ Ἡσ. 5),
7 μὴ φουδελος ὄνειδισμὸν ἀνθρώπων, καὶ τῷ φαι-
λισμῷ αὐτῶν μὴ ἠττάσθη, Γρηγ. Νύσσ. 2,92B, αὐτ.
785A, Σύνοδ. Λατερ. Πράξ. Συνοδ. 3,781C.

φαιλιστής (ὁ) [φαιλιζω] μτγν. κ. μον., τὸ θηλ.
-λίστρια, ὁ φαιλιζών βλλ., περιυβριζών, χλευά-
ζων, ἐπιδικῶν νὰ ἐξευτελιζέι τι: Ἐπιστ. Συνοδ.
Νικαί. π. Μοιταφέλας. Bibl. Cois. 197,45 τοῦς φαιλι-
στάς τῆς οἰᾶς ἐβριξ, Κηρουλ. 728A.

φαιλιστικός ἔπιρρ. μον. εὐτελιστικός, ἐξευ-
τελιστικός: Βαλσ. ἐν Συντ. Καν. 4,505.

φαιλιστρία (ή) μτγν. θηλ. τοῦ φαιλιστής βλλ.:
Ἡσ. «φαιλιστρία» ἡ καταγελωσά: ΠΔ Σαφον. 3,
αὐτὴ ἡ πόλις ἡ φαιλιστρία.

φαιλοδοξία-αί-αί-ον ἰσχόλ., νεώτ. κ. δημ. ὁ δι-
άγων φαῦλον βίον, ὁ ζῶν φαύλως, αἰσχρῶς:
Σχόλ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 425 διαδόλλει τὸν Κλεισθένην
ὡς φαιλοδόξιον καὶ . . πεπονημένον.

φαιλογράφος (ὁ) μον. κ. νεώτ. ὁ γράφων
φαῦλα ἢ φαύλους: Στίχοι χειρογράφου π. Νασεκ
Lexic. Vindob. ἐν Πραοιμ. XXVII φαιλογράφος
περ' ἐὼν ζήτησις πρωτογράφος ἔακεν ἐμείο.

φαιλοδιδάσκαλος (ὁ) μον. ὁ διδάσκων φαῦ-
λα: Εὐστ. Παν. 163,1.

φαιλοδοξος ἡ-ον μον. ὁ ἔχων φαῦλην δόξον,
γνώμην, ὁ κακῶς δοξάζων, σκεπτόμενος, κρίνων:
Εὐστ. Παν. 37,80 ἐφρων καὶ φαιλοδοξος ὁ τιμά-
σθαι θέλων ἐπ' οἷς χρεῶν αἰσχρῶνθεσθαι.

φαιλοκόλαξ-άκος (ὁ) μον. κ. νεώτ. ὁ κολα-
κεῖν τοὺς φαύλους ἀνθρώπους: || κ. νεώτ. ὁ
φαῦλος κολάζει: Εὐστ. Παν. 261,20 ἐπιπέμει τούς
παρ' αὐτῷ φαιλοκόλακας, Νικ. Μων. Χρον. 9,18.

φαιλοκράτης (ὁ) νεώτ. ἐπὶ πολιτικῶν, ὁ διὰ
φαῦλον μεθόδων διοικῶν τὰ κοινά.

φαιλοκρατία (ή) νεώτ. τὸ κράτος τῶν φαύ-
λων, ἡ ἐπικράτησις τῶν φαύλων ἐν τῇ πολιτικῇ,
πολιτικῇ ἐξαιρέσει.

φαιλοκρατικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν φαιλοκρατίαν· φαιλοκρατικὸς μέθοδοι· 2) τὸ ὄρα. ὡς οὐα. ὁ προσκελευμένος εἰς τὴν φαιλοκρατίαν, ὁ ὁπαδὸς τῆς φαιλοκρατίας.

φαιλολογία (ή) μιν. τὸ λέγειν φούλα, αἰσχρά, αἰσχρολογία· Εὐστ.Πον.131,40 τὴν φίβυρον φαιλολογίαν, δι' ἧς ὁ προπάτωρ τῆς κατὰ τὸν παράδεισον πατριδὸς ἐξώριστο.

φαιλόνομος-ουν σχόλ. ὁ ἔχων φαῦλον νόον, ὁ σκαϊός, ὁ ἀπαίδευτος· Σχόλ.'Αριστφ.Νεφ.625.

φαιλοποιός-όν μιν. ὁ ποιῶν, ὁ πράττων φαῦλα, ὁ μακροποιός· Εὐστ.Πον.81,80 τοὺς ἀρχεκόλους καὶ φαιλοποιούς.

φαιλοπρά(κ)ιτης (ή) μιν. ὁ τὰ φαῦλα πράττων, ὁ φαιλοποιός· Στουδ.Θεόδ.1808 [ἐκδ.Μι.].

φαιλοπραξία (ή) μιν. τὸ πράττειν φαῦλα· Εὐστ.673 [ἐκδ.Μι.].

φαιλορρηπής-οὐς-εἶς μιν. ὁ ρέπων εἰς τὰ φαῦλα, κ. ἐν τῷ ἔπιρρ.-πῶς μετὰ ροπής πρὸς τὰ φαῦλα· Εὐστ.Πον.3,50 φαιλορρηπῶς τὴν ὄλην πλάστιγγα τοῦ λογισμοῦ πρὸς τῶν δαίμονι κλινάνα.

φαιλορρημῶνς (ρήμα) ἐπίρρ. μιν. διὰ φαῦλων καὶ αἰσχρῶν ἐκφράσεων, αἰσχρολόγως, αἰσχρορρημῶν· Πολυδ.8,81.

φάυλος-η-ον κ. μιν. κ. νεώτ. κ. φάυλος-ον [Εὐρ.'Ιπν.435, αὐτ.ἀπ.1068,8 Θεουκ.6,21], κυρ. ὁ ἀνευ φρονιδὸς ἢ ἀξίας, ὁ στεροῦμενος φρονιδὸς ἢ ἀξίας, ὅθ. ἐπὶ πραγμ. μικρός, ἑλαφρός, εὐκόλος, ἀπλοῦς· Φώτ.642,15 «φαῦλον... παρὰ δὲ Πλάτωνι καὶ τοῖς ἄλλοις 'Αττικαῖς ἠσμοῖσι τὸ ἀπλοῦν καὶ βῆδιον· 'Ιπν.'Αγμ.775 φαῦλον βίαιταν, Εὐρ.'Ικ.317 φαῦλον ἀθλήσας πόνον, αὐτ.'Ηκ.760 ὀσθι βασιλεῖα φαῦλον κτανεῖν, αὐτ.ἀπ.212, 'Αριστφ.'Ιπν.293 φαυλάτατον ἔργον [εὐκωκίωτατον], Πλάτ.Πολ.368C, αὐτ.527D ὁ... φαῦλον ἀλλὰ χαλεπὸν πιστεύσαι, αὐτ.Φιλ.19Α φαῦλον... ἐρώτημα, αὐτ.Θεοσίτ.179D· 2) μικρός, εὐτελής, μηδαμινός, ἀσημαντός, ὀλίγου ὄξιος, ἀνάξιός λόγου· Θεουκ.6,21 ὁ ναυτικῆς καὶ φαῦλης στρατίας [οὐχὶ ἑκακτικῆς], αὐτ.4,9 ἄσιπι φαύσις ἰσχόλ. ἐταῖς τυτούσσις, ταῖς ἐπιτυχούσσις καὶ εὐτελέσις], αὐτ.15 φαῦλου τειχιματός, Ξεν.'Ἐλλ.5,3,8 ἔδοκος καὶ φαῦλην πεμπτόν δύναιμιν, αὐτ.'Απομν.1,6,2 σπία... σπείει καὶ ποτὰ πίνεις τὰ φαυλάτατα, καὶ ἱμάτιον ἠμφίεσαι... φαῦλον, Δημ.1261 οὐ μετρίας τινάς καὶ φαύλα λαβῶν πηγῶς, Μέν.Φαν.3 φιλοῦσιν [αἱροί] λέγειν τὰ φαῦλα μεζῶ [μεγαλοποιῶν] τὰ ἀσημαντὰ· ὅμ. κ. ἐν φρσ· 'Ηρ.1,26 τοῖσι δὲ αὐτῶν καὶ φαῦλα ἐπιφέρων [μικρὰς κατηγορίας], Σοφ.ἀπ.39 τὰ φαῦλα νικᾶν [μικρὰς, ἀσημαντοὺς νίκας], Διον.'Αλ.Ρητ.4,3 παρὰ φαῦλον τίθεσθαι [θεωρῶ τὸ ἀνάξιον λόγου], Λίδων.Προγ.4,8 παρὰ φαῦλον ἠγείσθαι, Προκ.3,11,25· 3) αἰσχρός, ὀθλιός, πονηρός, κακός, ἔλεινος, πράτυχος· Εὐρ.Φοίν.94 φαῦλος... φάγος, αὐτ.Ρήα.599 φαῦλὸν τρέφω, Πλάτ.Σοφ.223B, Δημ.764 τὸν... βλάπτειν ὑμᾶς καὶ δόξης ἀναμιμνήσκειν φαῦλῶς ἐπιχειροῦντα, αὐτ.350 καὶ τὰ πράγματ' ἐστὶ φαῦλα ὧν ἡ πόλις ἀξιοῦται παρὰ τοῖς ἄλλοις, Τίτ.2,8 μηδὲν ἔχων περὶ ἡμῶν λέγειν φαῦλον· 4) τὸ οὐδ. φαῦλον [τὸ] κ. φαῦλα [τὰ] ὡς οὐα. τὸ κακόν, ἡ δυστυχία· Εὐρ.Π.1390 εἰς τὴν θεῶν τὸ φαῦλον ἀναφέρειν δοκῶ, Ξεν.Συμπ.4,47 τοὺς θεοὺς τὰ μὲν φαῦλα ἀποτρέπειν, τὰγαθὰ δὲ διδόναι· 5) ἢ κτ. πλθθ. πονηρῶ, κακαὶ πράξεις· Φιλῆμ.ἀπ.51D φαῦλα διαπεπραγμένως, ΚΔ'Ιω.3,20 ὁ φαῦλα πράσσω μισεῖ τὸ φῶς, αὐτ.5,29 οἱ δὲ τὰ φαῦλα πράξαντες εἰς ἀνάστασιν κρισεῶς· 6) νεώτ. φρ. φαῦλος κύκλος ἄ. διάλληλος τρόπος ἢ διαλληλία βλ.ἀλλ· 7) ἐπὶ προα., ὁ ἐκ τα-

πεινοῦ οἴκου ἢ τάξεως, ὁ ἀσημος, ὁ πρότυχος· Εὐρ.ἀπ.639 ἤκιστα φαῦλος, ἀλλὰ πᾶν τοῦναντίον, Ξεν.'Ἱέρ.1,27 γαμος ὁ μὲν ἐκ μειζύωνων... ὁ δ' ἐκ φαυλοτέρων, Πλάτ.Πολ.475B ὑπὸ σμικροτέρων καὶ φαυλοτέρων τιμώμενοι· 7) ὅμ. ἐπὶ ἐξωτερικῆς ἐμφανίσεως, δυσμορφος, δυσειδής, ἀσημος· Ἀριστφ.'Ἐκμ.617 αἱ φαυλότεραι καὶ σιματέραι παρὰ τὰς σεμνάς καθεδούονται, αὐτ.626 πολὺξέουσι οἱ φαυλότεροι τοὺς καλλίους, Πλάτ.Πολ.519A οὐ φαῦλην ἔχον τὴν ὄψιν· 8) ὁ κακός, ὁ ἀνίκανος εἰς τὸ ἔργον ὄπερ ἀσείει, ὁ μὴ ἐπιτάμενος καλῶς τὴν ἐαυτοῦ τέχνην, ὁ ἀνευ ἀξίας, ὁ ἀνάξιος, ὁ ἀνίκανος· Σοφ.ἀπ.707 φαῦλος διδάσκαλος, Πλάτ.Πρωτ.327C φαῦλος ἀθλητής, αὐτ.Θεοσίτ.194A τοξάτην φαῦλον, αὐτ.Κρατ.390!· ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ σπουδαῖος· 'Ἰσοκρ.1,1 τὰς... τῶν σπουδαίων γυνώμας καὶ τὰς τῶν φαῦλων διανοίας, αὐτ.50· κ. 18. ἐν σχέσει πρὸς τὴν παιδείαν καὶ τὴν ἰκανότητα· ἀντιθ. σοφός· Εὐρ.'Ἰπν.988 οἱ γὰρ ἐν σοφοῖς φαῦλοι παρ' ὄχλω μουσικώτεροι λέγειν, αὐτ.'Ἰων.834, αὐτ.Φοίν.496, αὐτ.Βάκχ.430, Πλάτ.Συμπ.174C ἀλλὰ καθ' Ὀμηρον φαῦλος ὧν ἐπὶ σοφοῦ ἀνδρὸς ἰέναι θοῖην ἀκλῆτος· ὅμ. οἱ φαυλότεροι ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ζυετωτέρου· Θεουκ.3,37 οἱ τε φαυλότεροι τῶν ἀνθρώπων πρὸς τοὺς ζυετωτέρους· κ. μτ. αἰτ. τοῦ κατὰ τι· Πλάτ.Φαῖδρ.242C ὄπερ οἱ τὰ γράμματα φαῦλοι· κ. μτ. ἀπαρφ· Εὐρ.ΙΤ 305 φαῦλους μάχεσθαι, Πλάτ.Θεοσίτ.181B λέγειν φαῦλους δυντα, αὐτ.Πρωτ.336C φαυλότεροι εἶναι... διαλεχθῆναι· 8) ὁ μὴ ἔχων δύναιμιν, ἀσθενής, ἀδύνατος· Πλάτ.Γοργ.483C ἀγαπῶσι γὰρ... αὐτοὶ ἀπὸ τῶν ἴσων ἔχουσι φαυλότεροι δυντα· 9) ὅμ. ἐπὶ ζῶων, ὁ κακός, ὁ εὐτελής, ὁ ἀνάξιός λόγου· Ξεν.'Απομν.4,1,3 δυσκαθεκτότατος καὶ φαυλοτάτος [ἴηπος], Δημ.807 κύνα... ἀγεννή· καὶ φαῦλον· 9) κ. νεώτ. ἐπὶ ἥθικ. ἐνόμοις, κακός, κακοήθης, πονηρός, μοχθηρός, ἀχρεῖτος, διαστραμμένος ἀντιθ. ἀγαθός, χρηστός· Πλάτ.Πρωτ.326E διὰ τι οὐ τῶν ἀγαθῶν πατέρων πολλοὶ υἱεῖς φαῦλοι γίνονται, -συνασπείρεται δόλους τοὺς φαῦλους· 10) ἀφροντις, ἀμέριμνος, ἀπερίσκεπτος, ἀδιάφορος· Εὐρ.Μῆδ.807 μηδεῖς μὲν φαῦλην κάσθην νομιζέτω μηδ' ἄουαίαν· 11) ἐν καλῇ σφῆλ. ἀπλοῦς, ἀφέλης, ἀνεπιτήδειτος, ὁ μὴ πονηρός, ὁ ἀγαθός, ἀγαθοῦλης· Εὐρ.ἀπ.476 φαῦλον ἀκοφῆται, τὰ μέγιστ' ἀγαθόν, Κωμ.ἀπ.2,363, Πλάτ.'Αλκ.1,129A πότερον οὐν δι' ἄρδιον τυγχάνει τὸ γυνῶαι ἑαυτὸν, καὶ τίς ἦν φαῦλος ὁ τοῦτο ἀναθεῖς εἰς τὸν ἐν Πυθῶι νέων· 12) Φώτ. «φαῦλον... Τεθῆν, δ' ἄν καὶ ἐπὶ τοῦ μεγάλου»· Σοφ.Αἰχμολ.ἀπ.36 εἰ μικρὸν ὧν τὰ φαῦλα νικῆσας ἐξω· πρβλ. 'Ηα. ἐν λ. φαῦλον, ΕΜ 789,43.

φαιλότης-πτος (ή) κ. μιν. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ φαῦλου, κακία, κακὴ ποιότης, εὐτέλεια, σμικρότης, πεινχρότης, μηδαμινότης, ἐπὶ πραγμάτων· Πλάτ.Νόμ.745D φαυλοτήτης... χῶρος [τοῦ ἀγόνου], Ξεν.ΚΠ 2,4,5 τὴ δὲ φαιλοτήτι τῆς στολής ἠχθεσθῆ, αὐτ.5,2,16 ὄρων τὴν φαυλοτάτην τῶν παρατιθεμένων βρωμάτων, 'Ἰσοκρ.4,146 οἱ διὰ φαυλοτήτας ἐν ταῖς αὐτῶν οὐχ οἷοι ἦσαν ζῆν [ἐνεκα τῆς πενίας, τῆς ἐνδείας τῶν], Ἀριστλ.Η Νικ.8,10,3 φαυλοτήτης γὰρ ἐστὶ μοναρχίας ἡ τυραννίς, αὐτ.10,5,6 [ἀντιθ. ἐπιεικεία], Ἐπιφάν.1,12C, 'Ἰπποστρ.113,6 διὰ φαυλοτάτηα οὐδῶταν· 2) κ. νεώτ. ἐπὶ προα., αἰοχρότης, κακία, μοχθηρία, κακοήθεια· Πλάτ.Νόμ.646B εἰ δεῖ ἐκάντα ποτὰ ἀνθρώπων εἰς ἀπασαν φαυλοτήτα ἑαυτὸν ἐμβάλλειν· 3) ἡ ἐλλειψίς θεοειότητος, ἰκανότητος, ἀνεπιτηδείουτης, ἀδεξιότητος, ἀνικανότητος· 'Ἰπν.'Αγμ.837 ὑπὸ φαυλότητος, Εὐρ.ἀπ.642 ἐν τῷ γὰρ ὄλω φαυλότης ἐνεστί τις, Δημ.326 στρατηγῶν

φαυλότης ἡ τῶν προδιδόντων τὰς πόλεις ὕμῶν κακία, Πλούθ.10,58 οἱ . . . μὴ δυνάμενοι τοὺς καιροὺς μηδὲ τὰς αἰτίας καὶ διαθέσεις ἐκάστων ἀκριβῶς συνθεωρεῖν ἢ διὰ φαυλότητά φύσεως ἢ δι' ἀπειρίαν" || φρ. ἡ ἐμὴ φαυλότης ἡ μηδανῆ δύναμις τῆς κρίσεώς μου, ἡ ἐμὴ ἀκρισία: Πλάτ., Ἰνπ.Μ.286D διὰ τὴν ἐμὴν φαυλότητα ἡπαροῦμην τε καὶ οὐκ εἶχον αὐτῶν κατὰ τρόπον ἀποκρίνασθαι, Ξεν., Ἀπομν.4,2,39 ἀναγκάζει με καὶ ταῦτα ἀμολογεῖν ἄλλον ὅτι ἡ ἐμὴ φαυλότης" 4) ἐπὶ καλῆς ἀγῆς, ἀπλότης, ἀφέλειας, τὸ ἀνεπιτήδευτον: Ξεν. Ἀγρ.1,1,11 ἐκαλλωπίζετο τῇ μὲν ἄμφι τὸ σῶμα φαυλότῃ, τῷ δ' ἄμφι τὸ στρατεύμα κῶμῳ, αὐτ. Ἐλλ.4,1,30 ὑποτιθέντων δὲ αὐτῶν τῶν θεραπάντων βραπτά, ἡσχύνθη . . . ὠρῶν τοῦ Ἀγροισίου τὴν φαυλότητα.

φαυλοτομία (ἡ) μων. ἡ φαύλη, κακὴ διαίρεσις: Εὐστ., Πον.162,140.

φαυλοτριβής-ους-ές μτγν. ὁ περὶ τὰ φαύλα ἐντριβής, ὁ ἐξησκημένος, ὁ εἰδικὸς εἰς τὸ κακόν: Ἰσιδ.Πηλ. Ἐπιστ.1,439 ἡ κακόσχαλος καὶ φαυλοτριβὴς τῶν ἀθέων ἀπόνοια.

φαυλοτρόπος-ον μων. ὁ ἔχων φαύλην τρόπον, φαύλα ἤθη: ΚΜανασσ.Χρον.2612 οἱ τῆς κόρης ἀδελφοὶ φαυλοτρόποι φανέντες.

φαυλοურγία (ἡ) μων. φαῦλον, αἰσχρὸν ἔργον: Ἐρραμ.1189 ἀδικίας ἐγκλημα καὶ φαυλοურγίας.

φαυλοουργός-ου (ἔργου) κ. μων. ὁ φαύλους ἐργάζομενος, ὁ κακὸς ἐργάτης, τεχνίτης Πλουδ.6,7 τοὺς μέντοι μὴ ἀκριβεῖς τεχνίτας φαυλοουργούς: Ἀριστ.φ.ἀπ.69B" πρὸλ. φλουουργός" 2) μων. ὁ φαύλα ἐργαζόμενος, ὁ αἰσχροουργός, ὁ φαῦλος: ΚΜανασσ.Χρον.389 τοὺς φαυλοουργούς καὶ δυσσεβεῖς, αὐτ.2245 φαυλοურγίαι ἀνδρῶν καὶ μεθύσεις, Τζέτζ. Ὀμ. Ἄλλ. Ἰλ.Π122 σὺν τοῖς ἀστέρων φαυλοურγίαις.

φαυλοουργῶ-έω μων. διαπράττω φαύλα, αἰσχρὰ ἔργα, αἰσχροουργῶ: Μιχ. Ἀκομ.2,178,16 [ἐκδ.Λ].

φαυλόφωφος-ον μτγν. κ. μων. ὁ ἔχων φαύλην φωνήν: Εὐστ. Ὀδ.1860,26.

φαυλονύμῳ-έω μων. ὀνομάζω, καλῶ τινα διὰ φαύλου ὀνόματος, τὸ παθ.: Εὐστ.Πον.40,20 οὐδὲ τὸν παπᾶν ἔχοις ἀν παραδειξίαι φαυλωνυμούμενον.

φαύλος ἑπίρρ. κ. μων. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον φαῦλον βλ.1,1, ῥαδίως, εὐχερῶς, εὐκόλως: Ἀριστ.φ.Ἰνπ.404 εἶθε φαύλος, ὡσπερ εὐρες, ἐκβάλλοις τὴν ἔνθεσιν ἰτόσον εὐκόλια, αὐτ.509 οὐκ ἂν φαύλος ἐτυχεν ἰτόσον, αὐτ.Λυσ.566, αὐτ. Ἀχ.711, αὐτ.Νεφ.778 φαυλότατα καὶ βῆστα" 2) μὲ μικρὰν ἀναξίαν, λόγου δύναμιν, οὐχ ἰσχυρούς: Εὐρ.Φοιν.111 οὐ γὰρ τι φαύλως ἤλεθε Πολυνεϊκὴς χθόνα [οἱ μὲ μικρὰν δύναμιν], Δημ.194 βοηθήσειν αὐτῆν . . . φαύλως, Ἡρωδ.διαν.Ἰατ.1,31 τὰς πρὸς σωτηρίαν ἐλπίδας φαύλους ἔχειν ὑπόπτενον ἰσχυρῆς ἀντιπέπετο ὅτι . . . ἴσαν μικροί" 3) ἐπιπολαίως, ἀπειριακίπτως, ἀμερίμνω, ἀφροντίστως: Αἰσχ. Πέρσ.520 ἡμεῖς δὲ φαύλως αὐτ' ἀγαν ἐκρίνατε ἰδὲν τὸ ἔθευρησατε σπουδαίον, Εὐρ. Ἰων.1546, αὐτ.Ρῆα.769 φαύλος . . . ἠθόμενος, αὐτ.ΙΑ 850 ἄλλ' ἄμεικτα δὸς αὐτὰ καὶ φαύλως φέρε [νὰ τὰ ὑποφέρεις ἀπαθῶς, μὲ ἀδιαφορίαν], Ἀριστ.φ.Ὀρν.961 τὰ θεῖα μὴ φαύλως φέρε" || προχέρω, ἐκ τοῦ προχέρου, οὐχ] μετ' ἀκριβείας: Εὐρ. Ἡρ.89 οὗτοι βῆδιον τὰ τοιάδε φαύλως περαινέου σπουδᾶσαν" ἀνευ πάνου [ἐκ τοῦ προχέρου, αὐτοσχεδῶς, χωρὶς προσπάθειαν], Ἀριστ.φ.Σφ.656 λόγιασι φαύλως, μὴ φήφοις, ἀλλ' ἀπὸ χειρός, Πλάτ.Πολ.449C καὶ λήσιν οἰηθῆναι ἐπιπῶν αὐτὸ φαύλως, αὐτ.Θεορίτ.147C φαύλως καὶ βραχέως ἀποκρίνασθαι" 4) κ. νεώτ. κακῶς, ἀθλιῶς, ἐλαεινῶς: Πλάτ.Νόμ.966B ὁ γὰρ ἰδὼν

ταῦτα μὴ φαύλως μηδ' ἰδιωτικῶς, αὐτ.Θεορίτ.173C τοὺς . . . φαύλως διατριβόντας ἐν φιλοσοφίᾳ, αὐτ. Ἐπιστ.343D φύσις . . . πεφυκυία φαύλως, Μέν.Σομ.165 φαύλως πράττειν, Γαλ.6,443,5 φαύλως κατεσκευασμένον" || ὁμ. ἐπὶ ὕλειας, π. Ἰνπ. Ἀφορ.4245 φαύλως ἔχω [μεταί ἀσθεναί] 5) μετὰ φαυλότητος βλ.1, ἀπλόως, ἀπλοικῶς, ἀκόμως, ἠλιῶς, ὄχι αὐστηρῶς: Πλάτ.Νόμ.876D φαυλοτέρως ἀν πεπαιδευμένοι, Ξεν.Οἰκ.13,4 πῶς . . . παιδεύσει; φαύλως, ἔφη, πάνω.

φαῦδον ἴσα. «ἀκανθῶδες φυτόν».

φαυσοφόροι ἴσα. «Αἰολεῖς, ἰεραῖα».

φαῦρος-α-ον τ. ἰσοδῶν. τῷ φαῦλος: ἴσα. «φαῦρος» κοῦφος" πρὸλ. φαῦρός, σακρούς.

φαυσιβολῶ-έω μων. ἐπέκρημ ἄκτινα, ῥιπτα φῶς, λάμπω, ἀκτινοβολῶ: Νικ.Χων.Χρον.12,6.

φαυσιγγε-ιγγοσι(ἡ) [φαύψ] φαυλάεις, φλύκταινα ἐξ ἐγκαύματος, ἰδ. ἐπὶ τῶν σκελῶν καὶ τῶν κνημῶν, γεν. φλύκταινα Γαλ.Ἰνπ.ἘΞἡγ.Γλωσσ.586 «φαυσιγγες κυρίως μὲν οἱ ἀπὸ τοῦ πυρὸς ἐν ταῖς κνήμας ἐπανιστάμενοι κύκλιοι ἐρυθροί καταχρηστικῶς δὲ καὶ οἱ λοιποί», Πλουδ.7,110, ἴσα.: Ἀριστ.φ.ἀπ.69" 2) ἴσα. «φαυσιγγες, οἱ ἐν ταῖς πτέρυγαις γινόμενοι βράχαιδες».

φαυσιμβροτος-ου ἄ. φαυσιμβροτος βλ.1: Πινδ. Ὀ7,39 φαυσιμβροτος δαίμων.

φαῦσις-εως(ἡ) [φάψ] μτγν. κ. μων. φῶς, λάμψις: ἴσα. «αὐτῆ, φέγγος, λαμπρότης», Εὐστ.1728,7 «φῶς, φέγγος»: Τζέτζ. Ὀμ. Ἄλλ. Ἰλ.Π144 φαῦσιν ἠλίου πυραυγῆ, Εὐστ.Διον.Περ.589 διὰ τὸ καθαρὸν τῆς φύσεως χρυσοῦς εἶναι δοκεῖ ὁ ἥλιος" 2) φωτισμός: Πιδ.Γέν.1,15 καὶ ἔστωσαν εἰς φαῦσιν ἐν τῷ στερεώματι τοῦ οὐρανοῦ [ἐπὶ τῶν φωστῆρων τοῦ οὐρανοῦ, τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης], αὐτ.ἘΞ.25,6 ἔλαϊον εἰς τὴν φαῦσιν, Βάα.1,70B ἀντὶ γὰρ τοῦ φωτισμοῦ τὴν φαῦσιν ἐφρηκε.

φαῦσκω ἀντὶ φαῦμα, μ. ἐν ΕΜ κ. μ. ἐν συνθέσει, δια-, ἐπι-, ὕποφασκω κ.ἐν ὀναδίῳ, τ. πιφαύσκω.

φαῦσμα ἴσα. «ἐπιλάγχνη ἐκ σίτων πεποιημένον» καὶ οἱ ἀσραχαὶ τῶν πεμμάτων [πιθ. γρ.]

φαυστήριος(ὁ) μτγν. κ. μων. ἐπίθ. τοῦ Διονύσου, ἐκ τῆς φωταγωγίας κατὰ τὰ ὄργανα αὐτοῦ: Λυκάροφ.212 δαίμων ἐνὸρχης φηλαλαῖς φαυστήριος [αὐτὸν, ὁ Διόνυσος, ὅτι μετὰ λαμπρῶδων ἀγεται αὐτῶ τὰ μυστήρια], Εὐστ.Πον.329,30 ἐξήτουν ἀναδύοναι μὲν τοῦ ἐνδῶν ἀλαμποῦς, ἀνατεῖλαι δὲ οἶον φαυστήριος.

φαῦσιτιγγος-ιγγοσι μτγν. ἀντὶ φαυσιγγε βλ.1, ἡ EM 789, 52 «φαυσιγγες, οἱ ἐκ τοῦ πυρὸς ἐν ταῖς κνήμας σπλιοι» [ἔσφ. γρ. ἀντὶ φαυσιγγες].

φαῦμα [φάψ] ἀρχ. τ. τοῦ φάω βλ.1 π. ἴσα., ΕΜ κ. Εὐστ.1728,7.

φαυφαλατῆδικος-η-ο δημ. ὁ ἀρμόζων ἡ ἰδιόζων εἰς φαυφατᾶν βλ.1.

φαυφαλατῆς(ὁ) δημ., τὸ θηλ. φαυφατοῦ, φλύαρος, μωρολόγος, ἀδόλοχος, πολυλογός.

φαυφαλατᾶρ δημ. ἄ. φαυφατίζω βλ.1.

φαυφαλατῆ(ἡ) δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ φαυφατᾶ

2) λόγῳ ἰδιόζωντες ἡ ἀρμόζοντες εἰς φαυφατᾶν, φλυαρία, πολυλογία.

φαυφαλιζέω δημ. ἄ. φαυφαλατᾶρ, φλυαρῶ, μωρολογῶ.

φαυφοῦτης(τό) δημ., τὸ θηλ. -οῦτα κ. -οῦτις κ. -οῦτιδος, ὁ ζεοδυντήριος.

φαυφουτιάζω δημ. γίνωμαι φαυφοῦτης, ἀποδῶλω, χάνω τοὺς ὀδόντας μου.

φαυφουτιάζω δημ. ἄ. φαυφουτιάζω βλ.1.

φάψ-αδῶς(ἡ) κ. νεώτ. εἶδος ἄγριας περιστερῶς πρὸλ. φάψα: Αἰσχ.ἀπ.208, Ἀριστ.Ζ1 8,3,9,Λυκόφροφ.590 οἰνοτρόπος Ζάρκας ἐκινόσος φάψας, Ἀθῆν.γ.384 Α κ.Β" || νεώτ. φῶψ, εἶδος τοῦ γένους τῆς περιστερᾶς τῆς οἰκογεν. τῶν περιστεριδῶν.

φάω παράλ. τ. τοῦ φάθω. φέγγω, λάμπω, φωτίζω, ἐν τῇ μτχ. φώντα· Ἡσ. ἐλάμποντα· κ. ἐπ. ὄφρ. β' πέφη· Ἡσ. ἐφάνη· Ὅδ.Ξ 502 φέω δὲ χρυσόθρονος Ἡώς.

φωτίζω ἡ-άν Ἐπιγρ. ὁ λευκόφοιτος· τάν δὲ παθεῖν χλαίνας φωτάντων εἰμην.

φωσφιλίω μτγν. ἢ φωσφιλίον ὄνομασία τοῦ δευτέρου μηνός τῶν Αἰγυπτίων, ἀντιστοιχοῦντος πρὸς τὸ μετὰ 28ης Σεπτεμβρίου καὶ 27ης Ὀκτωβρίου χρονικὸν διάστημα· Πλούτ. Ἡθ.372B τῇ ὀγδόῃ φθίνοντος τοῦ Φωσφι, Ἰουλ.Αιγ.ΑΠ 9,383 ἰχθυόδολοις Φωσφι φέρεται πανδημίον ἄγρην, Σχόλ. Ἀρσ.462 τῷ Φωσφι παύεται ὁ Νεῖλος, ὅς ἐστι κατὰ Ῥωμαίους Ὀκτώβριος.

φεβλάριος (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ μὴν Φεβρουάριος βλ.λ. **φέβομαι** ποι. παθ. ἐν χρ. μ. κτ. ἕνεκα. κ. παρὰ. φοβούμαι, φέγω μεροβημένους, τρέπομαι εἰς φύγη· Ἰλ.Ε 527 μένον ἔμπεδον οὐδ' ἐφέβοντο. αὐτ.Θ 107 ἔμβα καὶ ἔμβα διακείμεν ἠδὲ φέβασθαι, αὐτ.342 οἱ δὲ φέβοντο, αὐτ.Ο 345, Ὅδ.Χ 299 οἱ δ' ἐφέβοντο κατὰ μέγρον βόας ὡς ἀγλαίται, Ἀπολλ.Ρ,2,1056 αἱ δὲ φέβοντο τηλοῦ· ἢ μτ. αἰτ. τρέπομαι εἰς φυγὴν ἐνάποιόν τινας· Ἰλ.Ε 232 εἴ περ ἂν αἴτε φεβόμεθα Τυδέος υἱόν.

φεβρουαριανός ἡ-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν μῆνα Φεβρουάριον ἢ ὁ κατὰ τὸν Φεβρουάριον γινόμενος· **φεβρουαριανή** ἐπιναστάσις.

φεβρουαρίου καλάνδοι (αἱ) μτγν. αἱ καλάνδοι τοῦ Φεβρουαρίου· Πλούτ.Γόλδ.24 ἔκτη γὰρ ἀνθρώπιση, ἦν ἄγουσι Ῥωμαῖοι πρὸ δεκαοκτῶ καλανδῶν Φεβρουαρίου.

φεβρουαρίος (ὁ) (λατ.) μτγν., μσν. κ. νεώτ., δημ. Φεβάρης ὁ δεύτερος μῆν τοῦ Ἰουλιουοῦ καὶ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου, ἔχων ἡμέρας 28 καὶ γιγνόμενος τὸ δίσκετα ἔτη 29· Διον. Ἀλ.Ρωμ.1,32, Πλούτ. Ρωμ.21 τὰ δὲ λουπερκάλια τῷ μὴν χρόνῳ δόξειεν ἂν εἶναι καθάρσιαι· δράται γὰρ ἐν ἡμέραις ἀποφραστῶ τοῦ Φεβρουαρίου μηνός, ὃν καθάρσιον ἂν τῆς ἐρημνεύσεις, αὐτ.Νομ.18.

φεγατέλλη (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος μαρχαντιοειδῶν βρουοφύτων.

φεγατίος α-ον ὁ λάμπων· Αἰν.Τακτ.10 (ἀμφ. γρ.) **φεγαράκι** (τό) δημ. ὄνομακρ. τοῦ φεγγάρι· βλ.λ.: ὁ τραγ. φεγαράκι μου λαμπρό, ἢ φέγγε μου νὰ πρσιπῶ, ὁ διστ. τοῦ φεγαράκι ρώτησε καὶ τ' ἀστρη νὰ σοῦ ποῦνε.

φεγαρηνίος ια-ιο δημ. κ. φεγαρήσιος ια-ιο ὁ τοῦ φεγγαρίου, ὁ σεληνιακός, ἢ φεγαρητικός.

φεγγάρι (τό) μσν. κ. δημ. ἡ σελήνη· Διγεν. Ἀκρ.259 τὰ μάτια τῆς ἦσαν ἥλιος, τὰ φώδια τῆς φεγγάρι, αὐτ.1771 ὀφρύδια κατὰμαυρα, κυρτὰ ὡσαν φεγγάρι, αὐτ.2587 στήν χασίν .. τοῦ φεγγαρίου ἰκατὰ τὸ τελευταῖον τέταρτον τῆς σελήνης, Ἐρωτόκρ.2,309 εἶχε φεγγάρι λαμπρὸ καὶ στρουγαλὸ γεμάτο, Σόλωμ.Δάμνηρ.25,3 εἶναι νύκτα γλυκιά, καὶ τὸ φεγγάρι δὲ βγαίνει νὰ σκεπῆσθ' ἄστρο κανένα, Βαλαωρ.Βρῶχ.Κύμα 24 τοῦ φώτων τὸ μέγαλον, σχισμένο ἀπὸ ρυτίδες, τῷ φεγγαρίου, πού τ'ἂν χλωρό, μισόσθετες ἀχτίδες, Ἐρωτ. Ἐκλ.Σελ.101 τώρα ποῦ ἡ νύχτα πύκνωσε καὶ γέρονε τὸ φεγγάρι, - σπῆ γέμισον τὸ φεγγαριού, - γεμάτο ἢ ὀλόγιμο φεγγάρι ἢ πανσέληνος, παροιμ. ὀρθὸ φεγγάρι, δίπλα γεμτίζης δίπλα τὸ φεγγάρι, ἀρθός ὁ γεμτίζης (ἰσάστ) ἢ σελήνη φαίνεται ὀρθία ἐν τῷ οὐρανῷ, ἐπικρατεῖ γαλήνη καὶ ἐπομένως ὁ ναυτικός δύναται νὰ κοιμηθῆ ἥσυχος, ἀντιθέτως δὲ ἐπικρατεῖ ἢ ἐπικρατεῖ τρικυμία, ὅταν αὕτη φαίνεται κελκίμενη ἢ μσν. δημ. ὡς προσωποποιημένη θεότης· Ἐρωτ.τοκρ.3,1457 κ' ἀμνάγω τὸν στὸν Οὐρανό, στὸν ἥλιο, στὸ Φεγγάρι· 2) τὸ φῶς τοῦ φεγγαρίου,

τὸ σεληνώφως· Πολυμ. Ὑμν. Ἀθην.Μάρ.Ψυχ.91,1 ὁ Παρθένωτος μὲ φεγγάρι | τῇ νύχτῃ ἐδῶ | νικαίε σπῆ δόξα καὶ σπῆ χάρη | τὸν οὐρανόν, - ὑπέραχον φεγγάρι ἀπόφθ· 3) σεληνιακὴ περίοδος, σεληνιακὸς μῆν· ἔχω φεγγάρι νὰ σὲ ἰδῶ καὶ νὰ σὲ συναντήσω [πολὺν καιρὸν]· ἢ φρ. ἔχει τὰ φεγγάρια τὸ ἔχει ἰδιοτροπίες, λῶξες.]

φεγαριάζομαι δημ., ἀόρ. (ἐ)φεγαριάστικα, παθ. μτχ. παρακ. φεγαριασμένος, ὑφίσταμαι τὴν κακὴν ἐπίδρασιν τῆς σελήνης, τοῦ φεγγαρίου, ἰδ. ἐπὶ κυνῶν, ὅταν τρώωμαι χλόνη· 2) πάσχω ἐκ σεληνιασμοῦ, εἶμαι ἐπιληπτικός· 3) ρημτ. π. φεγγάρισμα.

φεγγάρισμα (τό) δημ. ἡ κακὴ ἐπίδρασις τῆς σελήνης, τοῦ φεγγαρίου· 2) ἡ νόσος ἰκτερος, προκαλουμένη, ὡς πιστεύεται, ἐκ τῆς κακῆς ἐπίδρασεως τῆς σελήνης, ἢ ἡλιάκρουσμα.

φεγαρητικός η-ο δημ. ὁ σεληνιακός, ἢ φεγαρησίος· 2) μτφ. ὁ ἔχων ἰδιοτροπίαν, ὁ ἀνισόρροπος ὡς ὁ σεληνιαζόμενος· 3) τὸ οὐδ. κτ. πληθ. φεγαρητικά ὡς οὐσα ἰδιοτροπία, παραξενιές, λῶξες· φρ. ἄ(φ)σ' τὰ φεγαρητικά.

φεγαρίζω δημ. ἐκπέμπω ὥχρον, χλωρὸν φῶς, οἶον τῆς σελήνης· 2) μτφ. ἀφώνη νὰ διαφανεῖται τι ἀμυδρόν δι' ἐμοῦ, εἶμαι ἢ γίνομαι ἡμιδιαφανής· 3) ὁμ. μτφ. ἐπὶ προσ., γίνομαι, καθίσταμαι οἰσιεὶ διαφανής ἐκ τῆς ἐπισχεάσεως, τῆς ἀδυναμίας, ἢ φέγγω, γίνομαι φανάρι.

φεγγάριον (τό) μτγν. κ. μσν. ἡ σελήνη, τὸ φεγγάρι· Μεθόδ.1,333, Δουκαγγ.1669.

φεγαροκατέβας η-ο δημ. ὁ οἰσιεὶ ἐκ τῆς σελήνης καταβάς· Θεοτ.Κ μτφρ.Τρικυμία Σαίχηρη101 δὲν εἶσαι οὐρανοκατέβας· **φεγαροκατέβας**, σὲ βεβαιώνω.

φεγαρόλαμπρος η-ο δημ. ὁ λαμπρός ὡς ἡ σελήνη, σάν τὸ φεγγάρι.

φεγαρόλουστος η-ο δημ. ὁ οἰσιεὶ ἐν τῷ φωτὶ τῆς σελήνης λουόμενος· πρβλ. φεγαροντυμένος· **φεγαρόλουστη** βραδιά.

φεγαροντυμένος η-ο δημ. μτφ. ὁ λαμπρὸς ὑπὸ τῆς σελήνης φωτίζόμενος· Σόλωμ.Κρητ.20 κὶ ὀμπρός μου ἰδοῦ ποῦ βρέθηκε μιά φεγαροντυμένη.

φεγαροπρόσωπος η-ο δημ. ὁ ἔχων πρόσωπον στρουγγίλον καὶ λαμπρὸν ὡς ἡ πανσέληνος· Ἐρωτ. Ἐκλ.Σελ.101 ἔδγα, φεγαροπρόσωπη, στὸ παραθύρι σου.

φεγαροστολισμένος η-ο δημ. μτφ. φεγαροντυμένος βλ.λ.: Σόλωμ. Ἐλ.Παλ. Σχεδιάσιμα.2,19 ὁ υἱός σου κρινὸς μὲ δροσιά φεγαροστολισμένος.

φεγαροφώτιστος η-ο δημ. ὁ ὑπὸ τῆς σελήνης λαμπρὸς φωτίζόμενος.

φεγαροφωτός η-ο δημ. ἢ φεγαροφώπιστος βλ.λ.: ἢ τὸ οὐδ. φεγαροφωτο ὡς οὐσα. τὸ φῶς τῆς σελήνης, τὸ σεληνώφως.

φεγαροφάρο (τό) δημ. ὁ ἰχθύς ὀρβαγαριστός βλ.λ.2).

φεγγίτης (ὁ) μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ σεληνιτικός βλ.λ.: Πλίν.Φ) 36,22,46, Ψυχρῶς8,664C ἴνα τὸν φεγγίτην λίθον, ὡς ἐνόμισον, τῇ ἀπίστῃ σκοτίσῳσι· ἢ νεώτ. ὄφρυκτολ. ἢ πλουσιώτερα εἰς διοξείδιον πυριτίου παραλλαγῇ τοῦ μοσχοβίτου βλ.λ.2)· 2) μσν., νεώτ. κ. δημ. κυκλοτερές ὀρβαγῶνων ἢ ἐλλειψοειδές, συνήθ. ὑαλοφρακτικὸν τῆς στέγης ἢ τοῦ ἄνω μέρους τοίχου, δι' ὃ ἐισέρχεται τὸ φῶς τῆς ἡμέρας εἰς δευτερεύοντα διαμερίσματα οἰκοδομῆς· Τζέρτζ.Λυκόφρ.98 «καλὰ μβαοὶ αἱ φανόπται, ἴτοι οἱ φεγγίται ἰδιατικῶς, παρὰ τὸ σέλας δι' αὐτῶν βαίνει»· ἢ νεώτ. κ. δημ.συνεκδ. τὸ ἀναθεῖν τὰν παραθυροφύλλον ὑαλοφρακτικὸν πλῆσιον τῶν παραθύρων, τὸ ἀνοίγειν χωριστά.

φεγγεβολή (ή) δημ. ή φεγγεβολία : Σολωμ. Έθν. Ύμν 94 δ 1 το φώς παύ σέ στολιζει, | σάν ήλιου φεγγεβολή, Παλαμ. Ύμν. Αθην. Μάτ. Ψυχ. 92 Ξεχνώ τήν ψευτικήν του κόσμου φεγγεβολή.

φεγγεβολήμα (τò) δημ. ή εκπομπή φέγγους, φεγγεβολία.

φεγγεβολία (ή) νεώτ., δημ. φεγγεβολιά ή ένέρ- γεια του φεγγεβολειν, ή εκπομπή φέγγους, φωτός, φωτοβολία, ακτινοβολία, μαρμαρυγή : Παλαμ. Περ. Χαιρ. 177 ρίχνειτ' άστέρι του Καιρού χλομή φεγγεβολιά, αút. Ύμν. Αθην. Μάτ. Ψυχ. 96.

φεγγεβολός-η-ο δημ. ο φεγγεβολούμενος, ο οιοιελ άπαστραπών έκ του ήπ' αυτού προσπι- πτος φωτός : Παλαμ. Περ. Χαιρ. 83 λόγια κί έρ- γα μου σάν τών άγρών τά κρίνα, | προφητικά, φεγγεβολο, Γρουπ. Σ. κ. Terr. 9.

φεγγεβολός-ον μτγν., μαν., νεώτ. κ. δημ. ο φεγγεβολών, ο έκπέμπων φέγγος, ο φωτοβόλος, ο ακτινοβόλος, ο λάμπων, ο φωτεινός : Ή. Χρωσ. 8, 41, Πρόδρ. Έπιστ. 15, Ευστ. έν Μαΐη Spici. Rom. 5, 329, Παλαμ. Ύμν. Αθην. Μάτ. Ψυχ. 92 ο Παρθενώνας φεγγεβολός, - φεγγεβολό άστέρι.

φεγγεβολώ-έω μτγν., μαν. κ. νεώτ., δημ. φεγγε-βολώω βάλλω, έκπέμνω φέγγος, φώος, φέγγω Ισχυρός, ακτινοβολώ, φωτοβολώ, λάμπω, λαμπο-μοπώ : Μαν. 4, 527 όππότε . . μέγα φεγγεβολώσι ζωιδίοις κατά χώρον άνάστρον, Ζωναρ. Λεξ. 932 ήστραπεν το άδάμας ΑΙθος και έφεγγεβολάει άκτινας έκπέμπων, Σολωμ. Λάμπρ. 32 φεγγεβολών-τας | ή άναλαμπή του φεγγαριού κοντά της' 2) βάλλω διά του φωτός : Μαν. 4, 367 άστήρ "Α- ρεως άκτισι Σελήηνη φεγγεβολών' 3) ρηματ. η. φεγγεβολήμα, -βολία, φεγγεβόλος, φεγγεβολός.

φεγγεοειδής-οὐς-ές ο δημοσιος προς φέγγος : Hesych. Centur. 1017D φεγγεοειδή και άστεροειδή νοήματα.

φεγγεκάτοχος-ον μτγν. ο κατέχων φέγγος : Κλήμ. Ρώμ. 1461 (έκδ. Μί.).

φέγγος-ος (τò) κ. μαν., νεώτ. κ. δημ. γεν. φώος, λάμπω : Ύμν. Δίμ. 279 τίλε δε φέγγος από χροός άθανάτοιο λάμπε θεάς, Πίνδ. 1, 9, 97 λαμ- πρόν φέγγος έπιστιν' || είδ. ώς το φάος, φώς, το φώς της ήμέρας, μτ. ή άνευ προαίοριουμού : Αλοχ Πέρσ. 377 φέγγος ήλιου, αút. Αρ. 15, 77 ώς φέγγος . . ήμέρας, Σοφ. Τρ. 606 μηδ' όφεται νιν μήτε φέγγος ήλιου, αút. Α1. 673, Εύρ. Άλκ. 722 το φέγγος τοΰτα ταΰ θεοδ, αút. Ηλ. 766, αút. ΐκ. 990 τί φέγγος . . έδιφρευε τόθ' άλιος, αút. ΙΑ 1507, Ξέν. Κυν. 10, 7 όπως εις τόν κάλπον αν αύγαί του φέγγους ένέ- χουσιν' || φως φέγγος ίδειν - προσιδειν κττ., ίδειν το φώος, έλθειν εις τόν κόσμον, γεννηθίναι : Πίνδ. Π 4, 111, Βαυχ. Έπινικιο 5, 160, 21 Blass.) μηδ' άελίου προσιδειν φέγγος, κ. Σοφ. Τρ. 1144 άθλωα, φέγγος ούκέτ' έστι μοι, Εύρ. Όρ 954 ώς δεί λιπειν σέ φέγγος' || το χρονιον διάστημα της ήμέρας : Εύρ. Έκ. 32 τριτατον ήδη φέγγος αλωρωμένος, αút. Επιγρ. η. Αθην. 2, 61C συναίμους έν ταύτῳ φέγγυ μοιραϊδίω φθιμένους' || όμ. π. Αλοχ. Αρ. 504 δεκάτω σε φέγγει τῷ άφικόμενν έτους (κατά το δέκατον έτος)' 2) κ. μαν., νεώτ. κ. δημ. 1δ. το διδάχοντι ή ώχρόν ή άμυδρόν φώος της σελή- νης ή τών άστρῶν' Ησ. «φώος ήμέρας, φέγγος σελήνης» : Πλάτ. Πολ. 508C το ήμερινόν φώος . . νυκτερινά φέγγη, Ξέν. Κυν. 5, 4 όταν ή παυσέληνος . . χαιροντας τῷ φέγγει, ΚΔ Μαθθ. 24, 29 ο ήλιος σκοτισθήσεται και ή σελήνη ού δώσει το φέγγος αΰτης, αút. Μάρκ. 13, 24, Μωυσιλ. Στρατηγ. 9, 2 έν παυσέληνν ή έπαρκούτος τοΰ φέγγους τῷ δια- στήματι της όλης πορείας, Έρωτόκρ. 2, 310 είχε φεγγάρι λαμπιρό και στρογγυλό γεμάτο, | κί ένα δευτερό πολλά ξερο στο φέγγος άποκάτω' || όθ αύτή ή σελήνη, το φέγγαρι' Ηρώδιωκ Έ. Β.

122 «σελήνη το φέγγος», Κύρ. «σελήνη το φέγγος, ήτις μετά τών άστρων έτάχθη φωτίζειν τήν νύκτα» || το φέγγος του γάλακτος ο γαλαξίας : Ά- ριστλ. Μετ. 1, Β, 18' 3) τεχνητόν φώος, οιοσ λαμπρά- δος, πυρσόσ κττ. : Αλοχ. Εύμ. 1022 φέγγει λαμπα- δων, αút. 1029 φέγγος . . πυρός, αút. Χο. 1037, "Α- ριστοφ. Βάτρ. 455 μόνοις γάρ ήμιν ήλιος και φέγγος Ιλαρόν έστιν, Ξέν. Σευμ. 1, 9 όταν φέγγος τι έν νυκτι φανή πάντων προσάγεται το δμματα, Διον. Αλ. Ρωμ. 5, 42 φέγγος λαμπηρών, ΚΔ Λουκ. 11, 33 ούδεις λύχνον άφας εις κρύπτην τίθησιν . . άλλ' επί τήν λυχνίαν, ίνα οι εισηοροεούμενοι το φέγγος βλέπωσιν' || κτ. πληθ. φέγγη πυρά : Γλουτ. Κάμ. 25 τοίς φέγγεσι και τῷ θορούδω τε- κμαιρόμενος, έβάδιζε, αút. Αλέξ. 31' 4) νεώτ. έπi φάρον, ή εις φωτιστικό μονάδος μετρουμένη έντασις του φωτός αυτών' 5) κ. δημ. το φώος τών οφθαλμών, όρασις : Εύρ. Έκ. 368 όρμάτων . . φέγγος, αút. 1068 όρμάτων . . τυφλών . . φέγγος, αút. 1035 τυφλούμαι φέγγος όρμάτων τάλας, Θεόκρ. 24, 75 και γάρ έμόν γλυκού φέγγος άποι- χόμενον πάλοι δσων, - έχασε το φέγγος του' 6) μτφ. τέφρις χαρά, εύφροσύνη, ύπερηφανία, δόξα, τιμή : Πίνδ. Π 8, 97 λαμπρόν φέγγος έπιστιν άνδρών και μελιχοσι αίων, αút. Ν 3, 64 τπλαυγές άρασε φέγγος Αιακιδών, αút. 4, 12, αút. 9, 42, αút. Ο 2, 62 πλάουτος . . έτυμάτατον άνδρi φέγγος, Αλοχ. Αρ. 602 τί γάρ νυσταί τοΰτο φέγγος ήδον δρακείν, Αριστοφ. Ιππ. 1319 ώς ταις Ιερασι φέγγος Αθήνας, αút. Πλ. 640, Αντιπ. Σιδ. ΑΠ 7, 6 μουσάν φέγγος Ομηρον, Αγαθ. αút. 7, 614 πάτρος φέγγεα, Ιωσήφ έν ASS Ιουλιου 3, 96B' όμ. φέγγος άπά- ρασι : Πίνδ. άπ. 118' || όμ. μτφ. : Πλάτ. Φαιδρ. 250B δικαιοσύνης μεν . . και σωφροσύνης, και σαα άλλα τίμα φυχαί, ούκ ένσται φέγγος ούδέν έν τοίς τῷδε όμοιώμασιν, Φιλ. 1, 46, 47 φέγγος τῆς άρετης, Γλουτ. Ηδ. 792Α έκείνη της φυχης . . το φέγγος, Πλωτιν. 30, 14 [Cretz.] το τών άρετων φέγγος, Μηναϊ. 3, 6 Όρθρ. Qδ. 5 λαμπάδας άφωθη μυστικαί φέγγει ευσεβείας τας φυχάς τών ευσε- βών σελαγίζουσαι.

φεγγετόκος-ον μτγν. ο γενών, ο παράγων φέγγος, φώος : Επιφάν. 2, 286D οδρανούς τοΰς φεγγετόκους άνοιξας.

φεγγερίξω δημ. κ. φαγγερίξω, άόρ. (έ)φεγγερισσ, κ. (έ)φαγγερισσ, φεγγαρίξω βλ. λ. 21' 2) ρηματ. η. φέγγερισμα, κ. φάγγρ-, φεγγεριστός κ. φαγγρ-.

φεγγερισμα (τò) δημ. κ. φάγγερισμα το να φεγγερίξω, φεγγαρίξω η.

φεγγεριστός-ή-ό δημ. κ. φαγγεριστός ο ημι- διαφανής.

φέγγω κ. μαν., νεώτ. κ. δημ., άόρ. έφεγγα, δημ. έφετα, μτθ. ριπνω φώος έπi πνος, φαίνω, φωτιζώ' Ησ. «φέγγουσαν λαμπρόνουςαν» : Παλαμ. Ύμν. Αθην. Μάτ. Ψυχ. 78 το θραδίον μας το λυχνάρι | που θά μάς φέγγη μέσ' στο σπιτι, φρ. φέξε μοι και γλιστρησα | έρων. έπi τών όφέ ζητούν- τω ή λαμβανόντων βοήθειαν' δδ. έπi άδυνάταυ θροπαείας ή μεταβολής καταστάσεως ή απο- τροπής κινδύνου ή συμφοράς' κ. παθ. : Αριστοφ. Βάτρ. 344 φαγιλ φέγγεται δέ λευμών' || δημ. φρ. του φέξε (συνέθη εις αυτών καλόν άνέλπιστον και άπροσδόκητον' 2) άμτθ. κ. μαν., νεώτ. κ. δημ. έκπέμνω, έκπέμνω φώος, είμαι φωτεινός, λάμπω : Αλυ. Τακτ. 26 ο λαμπηρό φεγγέτω, Απολλ. Ρ 4, 174 αυτικά δ' ήως έφεγγεν άνεφρομένη, Ιώσα. Α 3, 8, 3, Έρωτόκρ. 4, 169 έκείνη ή λαμπρή φωτιά, που φέγγει σάν ήμερα, αút. 637, αút. 1, 51, - δέ φέγγει ή λάμπα σας, - άρχίζει να φέγγη ή ήμερα, - έφεξε ή αύτή, φρ. όμορφος είσαι μά δέ φέγγεσι (συνθ. έπi παρεμβαινόντος μεταξύ τινος και της λυχνίας και έμποδίζοντος αυτών να βλέπα, αντί

φεγγετόκος-ον μτγν. ο γενών, ο παράγων φέγγος, φώος : Επιφάν. 2, 286D οδρανούς τοΰς φεγγετόκους άνοιξας.

φεγγερίξω δημ. κ. φαγγερίξω, άόρ. (έ)φεγγερισσ, κ. (έ)φαγγερισσ, φεγγαρίξω βλ. λ. 21' 2) ρηματ. η. φέγγερισμα, κ. φάγγρ-, φεγγεριστός κ. φαγγρ-.

φεγγερισμα (τò) δημ. κ. φάγγερισμα το να φεγγερίξω, φεγγαρίξω η.

φεγγεριστός-ή-ό δημ. κ. φαγγεριστός ο ημι- διαφανής.

φέγγω κ. μαν., νεώτ. κ. δημ., άόρ. έφεγγα, δημ. έφετα, μτθ. ριπνω φώος έπi πνος, φαίνω, φωτιζώ' Ησ. «φέγγουσαν λαμπρόνουςαν» : Παλαμ. Ύμν. Αθην. Μάτ. Ψυχ. 78 το θραδίον μας το λυχνάρι | που θά μάς φέγγη μέσ' στο σπιτι, φρ. φέξε μοι και γλιστρησα | έρων. έπi τών όφέ ζητούν- τω ή λαμβανόντων βοήθειαν' δδ. έπi άδυνάταυ θροπαείας ή μεταβολής καταστάσεως ή απο- τροπής κινδύνου ή συμφοράς' κ. παθ. : Αριστοφ. Βάτρ. 344 φαγιλ φέγγεται δέ λευμών' || δημ. φρ. του φέξε (συνέθη εις αυτών καλόν άνέλπιστον και άπροσδόκητον' 2) άμτθ. κ. μαν., νεώτ. κ. δημ. έκπέμνω, έκπέμνω φώος, είμαι φωτεινός, λάμπω : Αλυ. Τακτ. 26 ο λαμπηρό φεγγέτω, Απολλ. Ρ 4, 174 αυτικά δ' ήως έφεγγεν άνεφρομένη, Ιώσα. Α 3, 8, 3, Έρωτόκρ. 4, 169 έκείνη ή λαμπρή φωτιά, που φέγγει σάν ήμερα, αút. 637, αút. 1, 51, - δέ φέγγει ή λάμπα σας, - άρχίζει να φέγγη ή ήμερα, - έφεξε ή αύτή, φρ. όμορφος είσαι μά δέ φέγγεσι (συνθ. έπi παρεμβαινόντος μεταξύ τινος και της λυχνίας και έμποδίζοντος αυτών να βλέπα, αντί

του φύγε εμπρός από το φώς, κ. μτφ. ἐπὶ ἀξέ-
 σπου ἐπιδεικνυμένουσι. || κ. τρίτοσρα. φέγγει
 ἀποφώσκει, γίνεται ημέρα, ζημερώνει: θά φύγω-
 με πριν φέρι· μόλις ἀρχίζει να φέγγει. 3) ὄμη.
 ἀντὶ φεγαρίζω βλλ.: ἐφέρε ἀπὸ τὴν πεῖνα -
 ἀπὸ τὸν ἔρωτα - ἀπὸ τὴν ἀρρώστια (ἐγενε κά-
 τισχνος). 4) ρηματ.π. φέζει, φέξιμο.
φειδόμενος-ους-ες μτγν. ὁ φέγων, ὁ λάμπων,
 ὁ λαμπρός, ὁ ἀπυνοδόκος: Γρηγ.Ναζ.1,720Α φει-
 γώδης Ἰησοῦς, καὶ τὸ πνεῦμα τὸ ἄγιον.
φειδέρατος-η-ον Ἐπιγρ. μτγν. κ. φιδέρατος κ.
 φοιδέρατος ὁ ὑπόσπουδος.
φειδυντής (ὁ) Ἐπιγρ. ἄ. φαιδυντής βλλ.
φείγν - βολάν (τὸ) ἱαλλ.) νεώτ. κ. ὄμη. ἄκλ. ἐν-
 τυνον μονόφωλον χάρτου περιέχον διαφημισιν
 καὶ διονεμώμενον ἀνά τὰς ὁδοὺς.
φειδαλφίτος-ου(ὶ) λέξ κυρ. ὁ φειδόμενος τῶν
 ἀλφίτων, ὁ οἰκονομῶν τὰ πρὸς τὸ ζῆν, κ. γεν.
 φειδαλός, κληράργος, οἰκονομῶς Φρύν.π. ΑΒ
 69,32 κ. ἐπίρρ. -φίτως Σουίδ. «ἐκ τοῦ ἀλφίτων»
 ὁ ἐστὶ πεφαισμένως τῶν ἀλφίτων.
φειδαλφίτω-έω λέξ φειδομαι τῶν ἀλφίτων
 Φρύν.π.ΑΒ 69,32 φειδαλφίτειν, τὸ φειδομαι τῶν
 ἀλφίτων, ὡς τρῶφης καὶ σιτίων, ἢ α. φειδαλ-
 φίτησαι, φειδαλὼν περὶ τὰ ἄλφριτα γενέσθαι.
φειδαμοσύη (ὁ) μτγν. ἡ φειδωλία, ἡ οἰκονομία:
 Λιδά.4,833,20 καὶ τότε με μόνον ἡ γαστήρ οὐ
 ποθεῖ ἢ δὲ ἄσπει, φειδαμοσύνη αὐτῆ παρέχω
 τὰς τρῶφας ἐφέ.γρ. φει δαμοσύνη.
φειδέομαι ἰων. φειδομαι βλλ.:Εὐσ.π.Στοδ.130,33
φειδοί (τὸ) ὄμη. κ. παρῶ. ἀντὶ φιδί κτ. βλλς.
φειδιακός-ή-όν ὄμη. ὁ φειδόμενος ἢ ἀναφεροόμενος
 εἰς τὸν περιφανέστατον τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων
 γλιπτῶν Φειδαν: Παλαμ.Περ.Χρσ.84 εἰκόνας
 φειδιακῆς ἐσὺ γαλήνης, -φειδιακῆ τέχνη.
φειδίτιον (τὸ) ἄ. φιδίτιον βλλ.
φειδίτης (ὁ) μτγν. ὁ μετέχων, ὁ ἀποτελῶν μέ-
 λος φειδίτου, ὁ ἐν φειδίτῳ σιτούμενος: Ἀθῆν.
 4,140C τὸνα ὡν ἐπιχορηγίματα τοῦ συνταξαγι-
 νου τοῖς φειδίταις αἰκλου ἰδ.γρ. ἀντὶ φιδίταις.
φειδίτιον (τὸ) ἄ. φιλίτιον βλλ., συνηρ. κτ. πληθ.
 τὰ συσσίτια παρὸ Σπαρτιάταις: Ἀριστ.Πρτ.3,10
 ἰδ.γρ. φιδίτια ἢ φιλίτια.
φειδομαι κ. μον. κ. νεώτ., παρὰ φειδομαι (ἰνευ
 αὐξήσεως, Σοφ.Ἠλ.716 μτ. διφοβῶν ἐν τέλει τοῦ
 προηγούμενου στίχου), μέλλ. φεισομαι Ἰ'Αριστ.
 Ἀχ.312) κ. ἐπ. νεφιδήσομαι (Ἰλ.Ο 215), ἄορ. α'
 ἐφεισόμην ἰαττ.), ἐπ. γ' ἐν. φεισατο (Ἰλ.Ο 236),
 κτ. ἐπ. ἀναδίνη. ἄορ. β' πεφιδόμην, ἐν χρ. π. Ὀμ.
 ἐν τῇ εὐκτ. πεφιδόμην Ἰ'Οδ.1,277), πεφιδότο
 (Ἰλ.Υ 464), ἄπαρφ. νεφιδέσθαι (Ἰλ.Φ 10), μτχ. πα-
 ρα. κ. πεφεισόμενος Ἰλουκ., Δίων Κί, ἐπ. προστ. πε-
 φιδόσο (Ἐπιγρ.), μτχ. πεφιδόμενος Ἰόνων.Δ 12,392),
 ἐν ἀναφ. προσ. πρός. ἐχω ὑπὲρ τινος φειδός, ἦτοι
 πρόνοιαν, ἀνασκόπη, μέριμναν, ἐπιμελοσύμη τῆς
 διατηρήσεως, τῆς συντηρήσεως, τῆς διαφυλάξ-
 ῶς τινος, ἀπέχω τῆς ἐνεργείας ἐναντίον τινός, δδ.
 ἀφῆχω ἀπειρακτον, δὲν βλάπτω, δὲν καταστρέ-
 φω τινά, κ.συνεκδ. εὐσπλαγχνίζομαι, οἰκτιρῶ τινά,
 τὸν συμπονώ, μτ. γενικ.: ἢ α. «φειδομαι, ἐλείπει»
 πρδλ. φειδὸ ἱέρμ. Φώτ.: Ἰλ.Φ 101, αὐτ.Ο 158 νε-
 φιδήσεται ἀνδρός, Ὀδ.1,277 νεφιδήμην οὐτε σεῦ
 οὐδ' ἐτάρω, Αλογ.Ἐπτ.412 ἀνδρῶν, ὡν Ἄρης ἐ-
 φεισατο, Σοφ.Α1.844 μτ φειδεσθε στρατοῦ, Εὐρ.
 Μήδ.1057 φεισαι τέκνων, Ξεν.ΚΠ οὐδὲν φειδοί-
 μοι αὐτῶν οὐδ' ἐν νόμοις, οὐδ' ἐν κινδύνοις,
 Πλάτ.Ἀπολ.31Α ἄλλ' ἐὰν ἐμοὶ πειθισθῆς, φεισα-
 σθαί μοι, αὐτ.Φιλ.15Ε, Πάδ.Ἐν.19,16 ἐν τῷ φεισα-
 σθαί Κύριον αὐτοῦ, ΚΔ Ρωμ.8,32 τοῦ ἰδίου υἱοῦ
 οὐκ ἐφεισατο, Πλουτ.Γολδ.26 δεικαλεῖσθαι φειδε-
 σθαι τοῦ αὐτοκράτορος, Δίων Κ 618,33, Ἡρωδιαν.
 Ἰστ.7,10, ἔγω δὲ φεισομαι μὲν ὑμῶν ὡς μὴ φο-

νεῦσαι, Λιδά.ν.5,392,5, Πάπ. οὐκ ἐφεισατο ἡμῶν,
 -δὲν φειδαται, τοῦ στρατοῦ - τῶν ὑπηρετῶν του,
 -φεισθητι τῶν τέκνων του' || ὄμ. κ. περὶ τῶν εἰς
 προσ. ἀνηκάντων ἢ ἰδιαζόντων, φυχῆς, ζωῆς, θυ-
 νάμεων, προσόντων κτ.: Τυρτ.718,14 περὶ παιδῶν
 βηθσκαμεν φυγέων μηκέτι φειδοίμενοι, Σοφ.Φιλ.
 749 μὴ φειδοίθην ἰμῆ λυπηθῆς τὴν ζωῆν σου,
 αὐτ.115 φειδοῦ μηδὲν, ὡν περ ἐννοεῖς ἱέρμ. Βερ-
 ναρδ.Γρηγ. ἐμῆ λυπῶσαι διόλου μὴ καμνήσι ὅσα
 ἐχει εἰς τὸν νοῦν σου, Εὐρ. Ἰρ.1146, Δημ.1394
 οὐδὲ τῆς φυχῆς ἐφεισάμεν, Ἐπιγρ. οὐδενὸς φει-
 σάμενος οὐτε τὰν πρὸς τοῦς πολεῖτας ἰσικί δι-
 καίων, Μηναι.3,2 Ὀρθρ.Ἰδ.3 τῆς σαρκός μὴ
 φεισάμενος, -δὲν φειδαται κόπων καὶ θυσιαῶν,
 -οὐδὲμιὰς δαπάνης ἐφεισθη' || κ. ἀναφ. πρὸς
 ζῶα, δὲν ἐξοντώνω, δὲν βλάπτω, αινεδ. ἔγω μέ-
 ριμναν, ἐπιμελείων ὑπὲρ αὐτῶν: Ἰλ.Ε 202 ἰωνον
 φειδοίμενος, Ἀριστρ.Ὀρν.987 φειδοῦ μηδὲν,
 μηδ' αἰετοῦ ἐν νεφέλῃ, ΚΔ Πράξ.20,29 μὴ φει-
 δοίμενον τοῦ νομίου (μτφ.). || ὄμ. κ. ἀναφ.
 πρὸς πράγμ., ἐπιμελοῦμαι τῆς διατηρήσεως, δὲν
 κάμνω ὑπέρμετρον ἢ μεγάλῃν χρῆσιν πράγμ. τινος:
 Πινδ.1,5(6),33 οὐ φεισατο . . νευράς Ἠρακλέης,
 -φειδαται τῶν χρημάτων του - τῶν βιβλίων του
 || ὄμ. κ. περιληπτ. ἐπὶ προσ. ἄμα καὶ πραγμ. ἐν
 ταῖς ὡς ἀνω σημ.: Ἰλ.Ο 215 Ἰλῶα . . πεφιδήσα-
 ται, Ἠρ.8,68, φειδοῦ τῶν νεῶν μηδὲ ναυμαχίαν
 ποιεῖ, ΚΔ Πέτρ.2,2,25 ἀρχαίως κόσμου οὐκ ἐφει-
 σατο, -δὲν ἐφεισθη τῆς πόλεως' || κ. ἐπιρροή. ἐπὶ
 τιμ, τινα, περὶ, ὑπὲρ, ἀπὸ τινος: ΠΔ ἱερ.15,5 τῆς
 φεισται ἐπὶ σοὶ Ἰερουσαλήμ, αὐτ.21,7, αὐτ.28,3
 καὶ μὴ φεισθηθῆς ἐπὶ τοῦς νεανίσκους αὐτῆς, αὐτ.
 Βασ.1,12,6, αὐτ.Σοφ.Σειρ.13,12 καὶ οὐ μὴ φεισται
 περὶ κακώσεως καὶ δεισμών, αὐτ.Ἰων.4,10 οὐ ἐ-
 φεισω ὑπὲρ τῆς κολοκύνθης, αὐτ.Βασ.1,15,3, αὐτ.
 Ἰεζ.24,21 ὑπὲρ ὡν φεισθῆται αἱ φυκαὶ ὑμῶν' || κ.
 ἀπολ. δεικνῶν οἰκτον, φαινομαι σικτιρῶν, ἐλεή-
 μων: Θουκ.3,59 φεισασθαι δὲ καὶ ἐπιπλασθῆναι
 τῇ γνώμῃ. 2) κ. νεώτ. ἐν ἀναφ. πρὸς περιου-
 σίαν, ποιοῦμαι μετρίαν χρῆσιν τινος, μεταχειρίζο-
 μαί ἢ δισπῶν τὴ μετὰ φειδοῦς, καταναλισκῶ ἢ
 διασβῶ τὴ ἐν μέτρῳ καὶ μετὰ συνέσεως μτ. γενικ.:
 Ἰλ.Ο 236 οὐδὲ νῦ τοῦ περ φεισατ' ἐπὶ μεγάροις
 (δένασαι), Ἠοιδ.Ἰ'Εργ.369 πῖθου . . μεσοδὴ φει-
 δεσθαι, αὐτ.604 μὴ φειδεο σίτου, Σόλ.3,2,13 οὐδ'
 ἱερῶν κτεάνων . . φειδοίμενοι, Θέογν.908, Ἠρ.9,
 41, Πλάτ.Κωμ.ἀπ.15 φειδεσθαι τοῦλαίτου σφδδρα,
 Ἀριστρ.Ἀχ.319 τὴ φειδομέσθα τῶν λίθων ἰδιαίτ'
 δὲν ποιοῦμεθα χρῆσιν αὐτῶν, αὐτ.Εἰρ.254 φει-
 δοῦ τάττικου (μέλτικος), Πλάτ.Φαιδ.78Α μῆτε χρῆ-
 μῶντων φειδοίμενων μῆτε πάντων, Πάπ. μηδεὶνός
 ὡν ἔχομεν αὐτῶν φειδομένην, - δὲν φειδαται πο-
 σῶς χρημάτων, φρ. χρόνον φειδοῦ ἰκαμὲν οἰκονο-
 μίαν χρόνου, μὴ ἀφῆνης τὸν καιρὸν σὺν νό-
 περῶ ἀνωφελάω. 3) ἀπολ. εἶμαι φειδαλός,
 οἰκονομὸς ἢ κληράργος, ζῶ μετὰ φειδοῦς, με οἰ-
 κονομία: Θέογν.931 φειδεσθαι μὲν ἄμεινον, Δημ.
 753 αἱ γεωργόντες καὶ φειδοίμενοι' || σунήθ.
 μτ. ιτχ. φειδοίμενος-η-ον ὡς ἐπιθ. ὁ φειδωλός:
 Ἀριστρ.Πλ.247, αὐτ.553 || κ. μτφ.: Ἀριστρ.Ζ1
 9,40,51 αἱ μὴ φειδοίμενοι (μείλασαι) (αἱ φειδοίται),
 Στράτ.ΑΠ12,71 φειδοίμενοις ὄμμασι νεύειν ἰμῆ
 ὄματα διατάζοντα, μάτια δειλά, Λουκ.Ἰστ.Συγγρ.
 59 ἐπαινοῖν . . πάνω πεφεισμένοι, Νιδών.Δ 12,392
 πεφιδημένα δάκτυλα ἰπρδλ. σφικτός, σφριοχέ-
 ρης), Ἰαγθ.ΑΠ 5,268 χεῖλετ φειδομένην τὴν ἐπέ-
 ρην ἐφιλοῦν, ΑΠλ.140,301 φειδομένη ὄρημυ. 4) ἀ-
 πέχομαι, ἀποφεύγω, ἀποχωρίζομαι, ἀπομακρύνομαι
 τινος, μτ. γενικ.: Πινδ.Ν 9,20 φεισασθαι καλεῦσθου,
 Εὐρ.Μήδ.401 φειδοῦ μηδὲν ἐν ἐπιστάσει, Ξεν.
 ΚΠ 5,5,18 πόνον ἀποστάντα ἢ τινος κινδύνου
 φεισάμενον, αὐτ.Ἑλλ.7,1,24 τοῦ ἀκολουθεῖν . .

φείσασθε, βίων φείσασθε τῆς θήρας· κ. ἀπολ.: Εὐρ.Τρω.1265 ἀγετε, μη φείσεσθε, αὐτ. Έκ.1044 ἀ-
 ρασσε, φείδου μηδέν' || κ.μτ. ἀπαρφ. ἀπέχομαι
 πράξεις τινος, παύομαι πράττων τῆ, ἀποφεύγω
 τὰ πράξω τῆ: Εὐρ. Ὀρ.393 φείδου . . λέγειν κακά,
 Ξεν.ΚΠ 1,6,35 κτ φείδου . . διδάσκειν' κ. μτ. ἐπα-
 μένης προτάσεως τῆ. τοῦ μῆ: Πλάτ.Πολ.574B ἀρ'
 εὐλασθηθεὶ ἄν και φείσαιο μή τῆ δρᾶσι τῶν
 τυραννικῶν 5) μτγν. ἀνομακρῶν, ἀποκρούω
 τῆ. μτ. αἰτ. κ. ἐμπροθ. |τῆ ἀπό τινος: ΠΔ Ἰωδ.30,10
 ἐβδελύξαντο δέ με ἀποστάντες μακράν, ἀπὸ δέ
 τοῦ προσώπου μου οὐκ ἐφείσαντο πτύελον' κ.
 μτ. γενικ. κ. ἐμπροθ. [τινός ἀπό τινος]: αὐτ.33,18
 ἐφείσαντο δὲ τῆς φυγῆς αὐτό τοῦ ἀθανάτου,
 αὐτ.Ψαλμ.18,14 και ἀπό ἀλλοτρίων φείσαι τοῦ
 δούλου σου, αὐτ.77,50 οὐκ ἐφείσαντο ἀπὸ θανά-
 του τῶν ψυχῶν αὐτῶν.

φειδομένως (μτγ. ἔνεστ. τοῦ φείδομαι) ἔπρρ.
 μτγν. κ. μον. μετὰ φειδούς, με οικονομία, φει-
 δωλώς: ΚΑ Κορινθ.2,9,6 ὁ σπείρου φειδομένως
 καὶ θέρσει, Πλούτ. Ἀλέξ.25 νῦν δὲ φειδομένως
 κρῶ τοῖς παροῦσι, Ἀφρικαν.Κεστ.310,41 φειδομέ-
 νως τοῦτους δικαιοσύνη, Γρηγ.Ναζ.1,834B, Ἰω.
 Χρυσ.840C, ASS Ἰουνίου5,267,1.

φειδός-ῆ-όν κ. μον. ἄ. φειδωλός βλλ.: Ἦσ. «φει-
 δωλός»: Κωμ. Ἀδελφ.86, Δημόκρ.π.Σταθ. Ἀνθολ.
 83,25 φειδότεροι ἐς τὰ χρήματα, Καλλίν.460,
 Εὐστ.537,39 κατὰ παλαίαν κωμῶδιαν εἰπεῖν φει-
 δός ἦγουν φειδωλός δαπάνης.

φειδούλα (ἡ) μον. κ. φειδούλα ἐπὶ προσ., τὸ εἶ-
 να τὴν πιστὸν, σταθερὸν εἰς τῆ, ἰδ. εἰς τὸν ἔρω-
 τα ἢ τὴν φίλιαν: Λιδ.Ροδ.978 οὐκ ἔν καλὸν εἰς
 ἔρωταν παρὰ ἡ φίλια τὸ πόθος, | και τοῦ νὰ
 ἔγη ἀπὸ φυγῆς ἐρωτικῆς φειδούλας.

φειδούλος-ον κωμ. ὑποκορ. τοῦ φειδός βλλ.:
 πρβλ. μικρούς: EM 791,15 ἐπαρὰ τὸ φειδῶ φειδού-
 λός, ὁ φεύγων τὸ διδόναι και φειδύλας ὁμοίως.

φειδῶ-οὐς (ἡ) φειδομαι κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια
 τοῦ φείδομαι: Ἦσ. «φειδῶ, τὸ φειδῶσθαι», Φώτ.
 ἐπρόνοια, φεισμονή, εὐσπλαγχνία»: Ἰλ.Η409 οὐ
 γάρ τις φειδῶ νεκῶν κατατεθνηῶτων γίνεταί
 ἰσχυλ. «φροντίς ὡστε μὴ ἀναλωθῆναι, βέλτιον δὲ
 ἀκούειν, τὸ περὶ τῆς ταφῆς φείσασθαι», Εὐρ.ἀν.
 441 ἄβριεν τίκτεται πλοῦτος, οὐ φειδῶ βίωσ, ΠΔ
 Σοφ.Σαλ.12,18 ἰσχύος ἐν ἐπιχειρεῖα κρίνετε, και
 μετὰ πολλῆς φειδούς διοικεῖς ἡμᾶς, Διον.Ἄλ.
 Ρωμ.8,78 οὐτε τῶν κατὰ πολέμους ἔργων . . φει-
 δῶ τὴν ποισάμενος, αὐτ.11,55 φειδῶ μηδῆνα
 ποιούμενος μήτ' ἰδίωτου μήτ' ἀρχοντος, Διόδ.Σ
 14,51 οὐδῆμην φειδῶ τὸν ζῆν ποιούμενος, Ἀντίφ.
 Θεσα.ΑΠ 7,493 οὐδ' ἰδίω φειδῶ δῦσμορος ἔσχε
 βίωσ, Πλούτ.Καῖα.37 θυρεοῦ τίς ἐστὶ φειδῶ ἐν
 χρόνῳ τασούτῳ, αὐτ. Ἠδ.47C, Ἠρωδίων.Ἰστ.4,6,1
 οὐδὲ τις τῆν φειδῶ ἡλικίας, οὐδὲ μεχρὶ νηπιῶν,
 Ἠλιδ.Αἰθ.β,δ ἀπελιποθεῖς . . ὁ ἔρωσ οὐδέμην
 ἔχει φειδῶ τοῦ ἐρωμένου, Αἰλ.Ζ18,22 ἀναλα-
 βοῦσα σὺν πολλῇ τῇ φειδῶ καταλεῖ τὴν πλη-
 γήν· κ. μτ. ἀπαρφ.: Εὐρ.ἀν.41 φειδῶ πονηρῶ μῆ-
 δέν' εὐ ποιεῖν ἔρωτῶν, Ὅουκ.7,81 φειδῶ τὴ τις
 ἐγίνετο . . μὴ προσαλωθῆναι [τὴν εὐπραγίαν].

2) κ. νεώτ. ἡ μετὰ μέτρον και ἀνεσεως κατα-
 νόλωσις ἢ διαθέσις πράγματις τινος, οικονομία,
 φιλαργυρία, τοικουνοία: Ὁδ.Ξ 92 κτήματα διαρ-
 δάπτουσι ὑπέροβιον, οὐδ' ἐπι φειδῶ, αὐτ.Π315,
 Ἠσίοδ.Ἐργ.369 ἀρχμῶν δὲ πῖθος και λίγων-
 τας κορέσασθαι, μεσοῦ φειδῶσθαι δεῖα ἴ'
 ἐνὶ θυμῆν φειδῶ, Ἀριστ.Ῥητ.1390b, | οὐτε πρὸς
 τὸ καλὸν ζῶντες μόνον οὐτε πρὸς τὸ συμφέρον
 . . και οὐτε πρὸς φειδῶ οὐτε πρὸς ἀσπίταιν,
 Πλούτ.Λυκ.112 πρὸς εὐτέλειαν και φειδῶ συνει-
 ζόντων, Συνέο.Ἐπιστ.57 τίς φειδῶ ρημάτων, - διε-
 χειρισθὲ μετὰ φειδούς τὰ δημόσια χρήματα.

φειδωλόμαι νεώτ. εἶμαι φειδωλός, δαπανῶ
 μετὰ γλιχορῆτος, λυποῦμαι νὰ ἐξοδεύω ἢ νὰ
 διαθέσω τῆ, τοικουνοῦμοι.

φειδωλή (ἡ) φειδῶ, οικονομία: Ἰλ.Χ 244 μηδέ
 τῆ δούρων ἔστω φειδωλή, Σδλ.12,16 φειδωλήν
 φυγῆς οὐδέμην θέμενος, Φανί.ΑΠ 12,31 φειδω-
 λήν ἀπόβου 2) ἡλ. τῶ φειδωλός βλλ.

φειδωλά (ἡ) κ. μον. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ
 φειδωλοῦ, μικρολόγος φειδῶ, γλιχορῆτης, τοικου-
 νιά, σφιχτοχεριά: Ἀριστφ.Νεφ.835 ὦν ὑπὸ τῆς
 φειδωλίας ἀπεκείρατ' οὐδεὶς πῶποτ' οὐδ' ἡλεί-
 φατο οὐδ' εἰς βαλάντων ἤθεε λουσομένοσ,
 Πλάτ.Πολ.572C μῖσει τῆς τοῦ πατρὸς φειδωλίας,
 Θεόφρ.Χαρ.10 ἐστὶ δὲ ἡ μικρολογία φειδωλία
 τοῦ διαφόρου ὑπὲρ τὸν καιρόν, Φιλ.2,245,24 φει-
 δωλίαν και ἀνελεύθερον καιίαν, Κλημ.Ἄλ.271
 τὴν φειδωλίαν βουλοῦνται πενίαν λέγειν, Γρηγ.
 Νόσσ.1,177, Ἰω.Χρυσ.12,270C.

φειδῶλιον Ἦσ. «ἴφιρος, σφέλος, χόρτος» [ισθ.γρ.1.
φειδῶλιος-ῆ-όν κ. νεώτ. κ. φειδῶλός-όν Ἰ.Ἀριστφ.
 Νεφ.420] ὁ μετὰ φειδούς δαπανῶν, οικονομίος,
 φιλάργυρος, τοικουνοῖης, σφιχτοχερῆς Ἀρκάδ.52,20
 «φειδόμενος δαπάνης», Σχόλ. Ἀριστφ.Πλ.237 «φει-
 δωλός ἐστὶν ὁ φεύγων τὸ δοῦναι, ὁ περιήφης»
 τινὲς δὲ παρὰ τὸ φείδομαι και δοῦναι, φειδῶδός
 τις ὦν και τροπῆ τοῦ δ εἰς ἡ φειδωλός: Ἠσίοδ.
 Ἐργ.720 γλώσσης . . θησαυρὸς ἐν ἀνθρώποισιν
 ἀριστος φειδωλῆς [ἐπὶ γλώσσης μὴ λουσίσης
 πολλῆ], Ἀριστφ.Νεφ.421 φειδωλοῦ και τριβουβίω
 γαστρος, Πλάτ.Νόμ.719E φειδωλός . . τις και πέ-
 νης ἀνῆρ, Ἰουλ.Ἐπιστ.105,14 [Heyl] ἐρωμένη φει-
 δωλός ὄμ. κ. παραλειπομένου τοῦ οὐσ.: Ἀριστφ.
 Πλ.237 ἦ: μὲν . . εἰς φειδῶλὸν εἰσελθὼν τύχῳ,
 Ἐπν.Κόλακ.ἀν.16 ἐκεῖνος ἦν φειδωλός, δς ἐπὶ τοῦ
 βίωσ . . τριχίδας ὤψωντο' ἀπασ, Πλάτ.Πολ.534B,
 αὐτ.555A τῶν φειδωλῶν τε και χρηματίων, αὐτ.
 Φαῖδρ.256B, Ἀριστλ.ΗΝικ.4,1 φειδωλοῖ, γλιχορῶ,
 κηβίδικες κ.μτ. γενικ.: Πλάτ.Πολ.548B φειδωλοῖ
 χρημάτων, Ἀρρ.Ἀν.7,28,3 χρημάτων δὲ εἰς μὲν
 ἡδονὰς τὰς αὐτοῦ φειδωλότατος, Παιουσ.12,3
 οὐ φειδωλοῖ χρημάτων κ. ἐμπροθ. [περὶ τῆ]:
 Στοδ.4,104 φειδωλός περὶ τῆ || τὸ οὐδ' φειδω-
 λὸν ὄσ οὐσ. ἡ φειδωλία: Πλάτ.Πολ.560C ἐάν
 παρ' οἰκείων τις βοήθεια τῶ φειδωλῶ αὐτοῦ
 τῆς φυγῆς ἀφικνῆται, Πλούτ.Γιάδ.3 τὸ δὲ εὐκολον
 αὐτοῦ τῆς διαίτης φειδωλὸν ἐν δαπάνῃσ.

2) νεώτ. μτφ. ὁ μὴ εὐκόλωσ ἢ ἀφθῶνως πορέχων,
 διδων τῆ φειδωλή εἰς ὑποσχέσεις.

φειδωλόφιλος-ον λεζ. ὁ φίλων, ὁ ἀγαπῶν τοῦς
 φειδωλοῦς: Ἦσ. «μικρολόγος, ἀκριβῆς, φειδωλός,
 φειδωλόφιλος».

φειδωλῶς ἔπρρ. κ. μον. κ. νεώτ. μετὰ φειδούς,
 φειδωλίας, γλιχορῆτος, γλιχωρῶς: Πλάτ.Πολ.
 559D τετραμῆενος . . ἀπαιδευτῶς . . και φειδω-
 λῶς, Φιλ.1,195,7 φειδωλῶς και ἀνελεύθερος,
 Συνέα.Ἐπιστ.4,165D, Συμ. ἐν ASS Ἰουνίου 8,266D
 πᾶν φειδωλῶς και μικρολόγως.

φειδῶν-ωνος (ἰ) εἶδος ἐλοιπορῶ ἀγγείου ἐχο-
 ντος στενὸν λαιμὸν, δι' οὐ ὄλιγον μόνον ἔλαιον δύ-
 ναται νὰ ἐκρέση: Ἀριστλ.ἀν.440 ἰν. Πολυδ.10,
 [791]. 2) γὰς κύρ. ὄνομα, δς ἐπιθ. γέροντος π.
 Κωμ., ὁ φειδωλός, ὁ φιλάργυρος, ὁ απαγοραμ-
 μένος: Ἀντιφῶν.Ποιησ.ἀν.1,21 Χρέμησις ἢ Φει-
 δων τις ἐκουριττεται.

φειδωνώλης (ἰ) κωμ. ὁ ἰδὸς ἡ ἔκγονος τοῦ
 Φειδωνος βλλ.2), ὁ φειδωλός: Ἀριστφ.Νεφ.65
 ἐγὼ δὲ τοῦ πάππου τίθεμην Φειδωνίδην.

φειδωνώλειος-α-ον κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀνα-
 φερόμενος εἰς τὸν ἀρχαῖον βασιλεῦ τοῦ Ἀργους
 (Ἰος αἰὼν π.Χ.: Θεόφρ.Χαρ.30,1) Φειδωνεῖω μέ-
 τρη, Στράβ.8,3,33 και μέτρα ἐξέερε τὰ Φειδῶ-
 νια καλοῦμενα και σταθμοῦς και νόμισμα, Πο-

λυδ.10,179 φειδων . . άγγελιον . . από των Φειδωνίων μέτρων άνωμασμένον, Άλκιφρ.3,57 Φειδωνίω τῷ μέτρῳ κέχρηται ἰδιόρθ. ἀντί φειδωλῶι. **φειδωτός**-ή-ά δημ., ὀρθότ. φιδ- ὁ δίκην ὄφραος, ὁ ἔλικαιοῦδές βαίνων : Θεοτ.Κ μτφρ. Σαίξπηρ Τρικυμ.139 τοῦ φειδωτοῦ τοῦ παταμοῦ κυράδες, Μαλακ.Συντρ.8 ἀνα παταμί φειδωτά.

φείλος ἄγρ. ταῦ φίλος βλα. : Ἐπιγρ. φείλος ὀδελφείοῦ μηδενί λειπάμενος.

φείσις-εως ἰή) Κύρ. ἄ φεισιμονή βλλ. **φεισιμονή** ἰή) λεξ. οἴκτος, ἔλεος· Φώτ. κ. Σουιδ. «φειδῶν πρόνοια, φεισιμονή, εὐσπλαγχνία».

φέκλη ἰή) (λατ.) μτγν. κ. μον. ἡ τρυξ, κ. ἰδ. ἡ πεφρυμένη τρυγία οἴνου : Γαλλ.13,355 τρυγός οἴνου κικαυμένης, ἦν Ρωμαιοὶ φέκλην καλοῦσι, Ἰπιατρ.212,21 ἠρβλ σφέκλη.

φελαιοθύρι (τό) δημ. τὸ ἐντόνιον βλλ.2).

φελγόνει ἦα. «ἀσυνετῆ, ληρεῖ».

φελί (τό) (λατ.) δημ. πλατὸ καὶ ἐπιμήκης τεμάχιον ἄρτου, ἄ φετα : φελί φωμῖ || ὀρθογόνιον ἡ ρομβοειδές τεμάχιον τυροῦ, ἐδέσματος, ἡ γλυκίματος : ἕνα φελί μπακαλαῖά - πίττας.

φελιάζω δημ., ὀρθ (ἐ)φέλιασα, προαράπτω τεμάχιον ὑφάσματος ἐπὶ ἐνδύματος, ἄ ρελιάζω· 2) ἐν ἄναφ. πρὸς φωτἄ, ἐγκεντριζώ, ἐμβολιάζω· 3) ρηυστ.π. φέλιασμα, φελιαστός.

φελιασμα (τό) δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ φελιάζω, ἡ προσραφή· 2) ἐγκεντρισμα, ἐμβολιασμα· 3) αὐτὸ τοῦτο τὸ προσραπτόμενον· 4) αὐτὸ τὸ ἐγκεντριζόμενον.

φελιαστός-ή-ὁ δημ. ὁ προτεθειὸς μὲ φέλιασμα βλλ., ὁ φελιασόμενος.

φελλαγωγία (ή) Σουιδ. «φελλαγωγία» πανήγυρις ἐπιτελούμενὴ παρὰ Ρωμαίοις, ἐν ἡ διέβαλλον αὐτοῦς» Ἰπιδ. κατὰ σύγχυσιν πρὸς τὸ φαλλαγωγία·

φελλάνδριον (τό) μτγν. κ. νεώτ. εἶδος φυτοῦ ἔχοντος φύλλα κισσοῦ : Πλιν.Φι 27,12,101 || νεώτ. βοταν. γένος σκιαδοφόρων ποωδῶν φυτῶν.

φελλάς-ἄδος ἰή) Σουιδ. ἐπὶ τῶν βιβλίων ἐξώθεν σκέπασμας.

φελλάτας λίθος (ό) μτγν. εἶδος λίθου ἐξ ὁ κατεσκευάζοντο ἀγόλματα· ἦα. «φελλάτας» λίθος σκληρὸς ἀπὸ τόπου» : Κλημ. Ἀλ. Προτρ.52 (Dind.) **Διονύσου ἀγαλμα**, ἐκ τοῦ φελλάτου καλουμένου λίθου (σχολ. ἐπὶ τοῦ δρους Φελλέως καλουμένου).

φελλάχως ἰή) νεώτ. κ. δημ., τὸ θηλ.-χα, ἰθαγενής ἀγρότης τῆς Αἰγύπτου.

φελλάα (τά) ἀντὶ φελλία βλλ. : Ἄρποκρ., Φώτ. κ. Σουιδ. : Ἰσαί.73,39 κατέχει τὸν ἀγρὸν, φελλάα δὲ ἅτα ἐκείνῳ δέδωκε.

φελλεάτας ἰή) σχόλ. ἀντὶ φελλάτας βλλ.· Σχόλ. Ἄριστφ.Νεφρ.75 τόπος τῆς Ἀττικῆς οὕτω καλούμενος· Ἐκ τοῦτου δὲ φελλεάτας λέγουσι Δωριεῖς τοὺς κισσπρώδεις λίθους.

φελλένιος-ια-ιο δημ. ὁ φελλίνιος βλλ.

φέλλαρα (τά) ΑΒ 315,10 ἐτὰ πετρώδη καὶ αἰγιόθα χωρία.

φελλάτας (τό) ἀντὶ φελλάτας βλλ.· Σουιδ.

φελλεύς-έως (ό) πετρώδης τόπος, ἄσφαρος· Σχόλ.Πλάτ.Κριτ.560 «φελλεύς, τόπος σκληρὸς ποσῶς καὶ πετρώδης, συναργής δὲ, οἱ δὲ τὸν ἐξ ἐπιπολής πετρώδης» : Ἀλκιφρ.3,21 τὴν καλλίτονην τὴν αἰών ἐκ τοῦ φελλέως ἀρπάσας σχίεται· 2) ὡς κύρ. ὄνομα, τοπωνύμ., ὄνομασια πετρώδους μέρους τῆς Ἀττικῆς· Στεφ.Βυθ. «Φελλεύς, ὄρος Ἀττικῆς, τάχα ὄ· οὐ μόνος Ἀττικῆς, ἀλλὰ παντός τοῦ τόπου ἔχοντος ἐπιπολής μὲν πέτρας» : Ἄριστφ. Ἀχ.273, αὐτ.Νεφρ.71.

φελλεύω (φελλεύς) ἐπιπλέω δίκην φελοῦ· ἦα. «φελλεύων ἐπιπλέων».

φελλεών-ἄνος (ό) μτγν. ἀντὶ φελλεύς βλλ.1) : Ἄρρ.Κυν.17 οἶα τὰ τραχέα καὶ οἱ φελλεώνες.

φελλής (ή) Ἐπιγρ. ἀντὶ φελλῖς βλλ.

φελλί (τό) δημ. ἀντὶ φελί βλλ.·

φελλία (τά) πετρώδη μέρος, τόποι : Ξεν.Κυν.5,18 ὅταν τοὺς λίθους, τὰ ὄρη, τὰ φελλία, τὰ δασέα ἀποχωρῶσι.

φελλίαις (ό) μτγν. ὁ ἔσφαρὸς ὡς ὁ φελλός, ὁ φελλοειδής· ἦα. κειοφῶς ἀπὸ τοῦ φελλοῦ· 2) εἶδος παρυδατῶν πτηνοῦ : Ὀππ. Ἰξ.3,23.

φελλίνη (ή) νεώτ. βοταν. ἔκκριμα φυτῶν τινῶν ἀποτελοῦν πηκτὴν ἢ κηροειδῆ ὠλην, χαρμικτηρικήν τοῦ φελλοῦ.

φελλίνος-π-ον μτγν. κ. νεώτ., δημ. φελλένιος -ια-ιο ὁ ἐκ φελλοῦ ἀποτελούμενος, ὁ φελλώδης : Λουκ. Ἀλ. Ἰστ.24 ἡμῖν προσσοικιδότας καὶ τὰ σώματα καὶ τὰ μεγέθη, πλὴν τῶν ποδῶν μόνων· ταῦτα γὰρ φέλλινα εἶχον· || νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐκ φελλοῦ κατεσκευασμένος, ὁ φελλωτός : φελλένια παπούσια.

φελλιν (τό) ἰδ. κτ. πηθ. φελλία βλλ.

φελλῖς-ίδος (ή) μτγν. θηλ. τοῦ φελλεύς βλλ. : Πολυδ.1,227 φελλῖς γῆ (πετρώδης γῆ).

φελλογόν(η)ον (τό) νεώτ. τὸ κάρμιον φυτῶν τινῶν τὸ παράγον δευτερογενῆ φελλώδη ἴσταν.

φελλόδεσμα-ατος (τό) νεώτ. εἶδος δευτερογενεοῦς φλοιοῦ σχηματιζομένου ἐκ τῶν φελλογόνων ἔκκρισων τοῦ κορμοῦ ἢ τῶν ριζῶν δένδρων τινῶν ἐπιστρωθῶν τὴν ἐσωτερικὴν τῶν ἐπιφάνειαν.

φελλόδρυς-ῦος ἰή) ἄρκ. κ. νεώτ. τὸ δένδρον δρύος ἡ ἰσπανικὴ ἢ φελλοφόρος, τοῦ ὁποῖο ὁ φλοῖός διδεν τὸν φελλόν : Θεόφρ.Φι 1,9,3, αὐτ.3,33.

φελλομάννα ἰή) δημ. μέγα τεμάχιον φελλοῦ ἐκ τῶν προσδοκωμένων ἐκ τῆ ἀεικτικῆς δίκτυας.

φελλοπύδος-ποδος (ό,ή) μτγν. ὁ ἐκὼν πόδας ἐκ φελλοῦ, ποῦ ἔχει φέλλια πόδια : Λουκ. Ἀλ. Ἰστ.24 ἀφ' οὗ δὲ οἶμαι καὶ ἐκαλοῦντο Φελλόποδες.

φελλός (ό) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. τὸ δένδρον δρύος ἡ ἰσπανικὴ ἢ φελλοφόρος : Εὐστ.302,29 «Ἐρατοσθένης παρὰ Ἀρκάσι φησὶ φελλόν μέσον τι πρῖνον καὶ δρυός, ὁ ἐνίοσις θηλύπρινον καλεῖν» : Θεόφρ.Φι 2,7,1, αὐτ.1,5,2· 2) κ. νεώτ. κ. δημ. απογώδης, ἐλαφρά, ἔλαστικὴ καὶ ἀδιάδοχος φυτικὴ ὕλη ἀποτελοῦσα τὸ ἐξωτερικὸν στρώμα τοῦ φλοιοῦ δένδρων τινῶν κ. ἰδ. τῆς δρυός τῆς φελλοφόρου· Παισβ.1,2) «ταῦτῆς τῆς δρυός τὸν φλοῖον ἄλλοι τε ἰώνων καὶ Ἐρμησίοναξ ὁ τὰ ἐλεγεῖα ποιήσας φελλὸν ὀνομάζουσαν», ἦα. «καὶ φλοῖος δένδρων καὶ ξύλου ἐλαφρόν», Πλάτ.Πολιτ. 283β φελλῶν καὶ βύβλων καὶ δεσμῶν ἐργαστικά, Στράβ.1,3,9 ἡ ξύλου ἢ τὸ κοφωτόντων, φελλῶν, ὑπὸ τοῦ κύματος εἰς γῆν ἀναβληθῆναι, Πλούτ.Ἠθ. 127C φελλοῦ δίκην ὑπὸ κοφωτότητας ἀναφέρεται· || κ. νεώτ. κ. δημ. ἰδ. τεμάχιον φελλοῦ ἐκ τῶν ἐν χρήσει διὰ τὴν ἐπι τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος συγκράτησιν τῶν δίκτυων : Πινδ.Π 2,80 ἀδάπτιστος εἶμι φελλός ὡς ὑπὲρ ἔρκος ἄλμας, Αἰσχ.Χο.506 φελλός δ' ὡς ἄγουσι δίκτυον, ἰσχόλ. «τὰ κοῦρα ξύλα τὰ ἀνασπατάζοντα ἐν τῇ θαλάσῃ τὰ δίκτυα», Ἀρχ.ΑΠ 6,192 ἀδάπτισταν τε καθ' ὄδω φελλόν, ἀεὶ κρυφίον σῆμα λαχόντα βάλων, Πλούτ.Ἠθ.592Α ὡσπερ τοὺς τὰ δίκτυα διασπαμίνοντας ἐν τῇ θαλάσῃ φελλοῦς ὄρωμεν ἐπιφορομένους· || κ. νεώτ. κ. δημ. τεμάχιον φελλοῦ ἢ εἶδος κατεσκευασμένου ἐξ οὗτοῦ : Πλούτ.Ἠθ. 324F ἐπὶ τὸν παταμόν ἤλαθε ὑκτικῶ φελλοῦς πλατεῖς ὑποστερνισάμενος καὶ τὸ σῶμα τῆ κουφότητι τοῦ ὀχήματος παραβέμενος, αὐτ.Κάτ.Νεώτ. 38, Λουκ.Τὸξ.20 φελλοῦς . . πολλοὺς ἄφρατις αὐτοῖς . . ὡς ἐπὶ τοῦτων ἀπονηθῆναιτο, ἔμαθε κολύμει μὲ τοὺς φελλοῦς· 3) δημ. εἶδ. τὸ ἐκ φελλοῦ πῶμα φιάλης ἢ ἄλλου τινὸς ἀγγείου· 4) δημ. μτφ. ἐπὶ προσ., ὁ ἐλαφρόνους, ὁ ἐπιπόλιος· || παροιμ. : Στράβ.1,2,30 εἰσὶ τινες ὑπερβολαὶ ἐπὶ ὁ-

περβολαίς ως τό κουφότρος είναι φελλοί σκι-
αί· 3) Ἴα. κφελλός, σκήτρος τόπος καί δυσ-
εργής καί ἐξ ἐπιπολής πετρώδης· 6) ἡ ἀρχή
τῆς ἐορτῆς τῶν Διονυσίων καί αὐτὴ ἡ ἐορτὴ φελ-
λαγωγία Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 72 «καὶ ἐορτὴ τις περὶ
τὸν Διόνυσον Φελλός καλούμεν» [ιθ. ἐσφ. ἀντὶ
φαλλοί].

φελλοτάκης-πτος (ἰ) νεώτ. εἶδος τάπητος ἐκ
χορδῶν ὀρθογώνιου ἐπιχειοριουμένου διὰ πειγματος
λινελαίου, ρινημάτων φελλοῦ καί ὀξικοῦ μολύβδου
πρὸς ἐπίστρωσιν ἀσπεδῶν καί τοίχων δωματίων,
ὡς ἀπομονωτικὸν τῆς θερμότητος, τῆς ὑγρασίας
καί τοῦ ἡχοῦ.

φελλοχαλαστῶν (τοῦ δεῖνα) μτχ. ἀνρ. ρ.
φελλοχαλαστῶ Ἐπιγρ. ἀναφ. πρὸς Ὀλίευτ. Δίκτυα,
χαλῶ, καλάρω τοὺς φελλούς, ἢ τοὺς ἀπλῶν τὰ δι-
κτυα: Ἐπιγρ. Καλλιπόλεως ἐν Δελτ. Γαλλ. Σχολ. Ἀθηνῶν.

φελλόχορτο (τὸ) δημ. κ. φελλοχόρατο τὸ π-
ῶδες φυτὸν ἀναγαλλίς βλλ.

φελλόχορτι (τὸ) δημ. ἄ. φελλόχορτο βλλ.
φελλόκι (τὸ) δημ. τὸ θαμνώδες φυτὸν φιλ-
λῶν ἢ μεσαία, ἄ. φιλλόκι, φιλλουκία.

φελλώδης-ου-ες μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐκ φελλοῦ,
ὁ φέλλωσι : Πολυδ. 10, 85 τὰ κάναστρα φελλώ-
δεις πινές πινακίον εἶναι δακοῦσιν· 2) νεώτ.
ὁ δμοιορ πρὸς φελλὸν βλλ. 2).

φελλώτης-ή-ό(ν) μσν. κ. νεώτ. ὁ διὰ φελλοῦ
κατεσκευασμένος ἢ ἐπενδεδυμένος, ὁ φέλλωσι :
Μιχ. Ἀκομ. 2, 317 β [ἐκδ. λ.] φελλώτης σανδάλια.

φελώνης (ἰ) ἐσφ. ἀντὶ φαινόλης βλλ. : EM 790, 8.
φελώνιον (τὸ) μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. ἐσφ. ἀντὶ
φαινόλου βλλ. : γλωσσ., Σολωμ. Ὀνειρο 23 οἱ πα-
πάδες, τὰ φελώνια φορεμένα, Πισπαντ. Ἀγ. Ὀρ.
93 ὄκλουθεὶ τὸ Ιερατεῖον, Ιερεῖς καὶ ἀρχιερεῖς,
ἔντονη ἐμφάνιση μὲ τὰ διακοσμητικὰ πολυ-
σταύρια τῶν φελώνων.

φελώικα (ἡ) ἰαραβ. δημ. γεν. ἐφόδιον, λέμ-
δος· 2) τύπος στενοῦ καί χαμηλοῦ ἀφρόκτου
πλοιοαρίου πλέοντος διὰ κωπῶν ἢ λατινίων Ισταν.

φέλιπα (ἡ) (ἰταλ.) δημ. εἶδος βαμβακεροῦ ἢ ἐξ
ἐρίου ὑφάσματος παρεμφεροῦς πρὸς τὸ βελού-
δο βλλ. 1).

φελπεθένιος-ια-ιο δημ. ἄ. φελπέτιος βλλ.
φελπέτιος-ια-ιο δημ. ὁ ἐκ φέλιπας βλλ.
φέλιπα (ἡ) (ἰταλ.) δημ. ἄ. φέρσα βλλ.

φελσίτης (ἰ) νεώτ. ὄρυκτο, παραλλαγή τοῦ
ὄρυκτοῦ ὀρθοσχίστου, περιέχουσα ὀλίγον ἐλευθε-
ρον πυριτικὸν ὀξῶς.

φελῶ μσν. δημ. κ. -ᾶω, ὀδρ. (ἐ)φέλεισο, ὠφελῶ
βλλ. ιθ. : Πρόδρο. 2, 554 ποῦ με φελῶν ὅτι ἐμα-
θα καμπῶσα γραμματιζία, Ἐρωτ. ἀνρ. 1, 680 ὅθεν
ἠῆρισκε πρᾶμα νὰ τῆ φέλεισ, αὐτ. 2, 258· 2) κ.
δημ. ἀμτβ. ἐχῶ ἀξίαν, ἀξίως, χρησιμεύω, εἶμαι
χρήσιμος : Πρόδρο. 1, 74 καὶ μᾶθε τὰ γραμματικά,
ἄν θέλῃς νὰ φελέσῃς, αὐτ. 57, Ἐρωτ. ἀνρ. 2, 2068
ὅν δεῖλιδ καὶ ἀκάτεχο, στ' ἄματα δὲν ἐφέλα,
αὐτ. 4, 689, αὐτ. 1, 425 ὁπού 'ν' ἀνθρώποι καὶ φελῶ,
καὶ ἔχουν ἀντρεία καὶ γνώση, ΜΜ τ' εἶν' τὰ
παιδιά μας μικρά | καὶ δὲ φελοῦσι γιὰ δουλεία,
Παλαιμ. Περ. Χαρ. 28 τῆς ρίμας τὸ παιγνίδι | δὲ
φέλῃ. παρομ. ὁπου φελέῃ, παντοῦ φελέῃ (ὁ
ὄντας ἰκανὸς ἐπιτυχάνει παντοῦ).

φελώνιον (τὸ) μσν. ἀντὶ φαινόλου βλλ. : Μηναί. 3,
7 Συνέλ. ὁ Ἐπίσκοπος . . ἐξήλθεν ἀφλεκτός, με-
στὸν ἔχων τὸ φελόνιον ἀνθρώκων πυρῶς.

φενιμισμός (ἰ) [γαλλ.] νεώτ. κ. δημ. ἡ κοινω-
νικὴ θεωρία περὶ τῆς ἰσότητος τῶν δύο φύλων,
ὡς καὶ ἡ κίνησις πρὸς χριστοφένησι τῆς γυναικὸς
καὶ ἐξίσασις αὐτῆς πρὸς τὸν ἄνδρα ἐν τῷ κοι-
νωτικῷ, τῷ πολιτικῷ καὶ ἀστικῷ ἐπιπέδῳ.

φενιμιστής (ἰ) νεώτ. κ. δημ., τὸ θηλ. -ίστρια, ὁ
ὀπαδὸς τοῦ φενιμισμοῦ βλλ.

φενιμιστικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ
ἀναφερόμενος εἰς τὸν φενιμισμὸν : φενιμιστικαί
ἰδέαι - θεωρίαι, - φενιμιστικὸν κίνημα.

φέναγμα-ατος (τὸ) [φενάσσω] ἄ. φενάκισμα βλλ.
Φῶτ. φεναγμάτων φενάκισματα.

φενάκη (ἡ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. πρόσθετα γε-
νητὴ κόμη φερομένη ἐπὶ τοῦ κρανίου εἴτε πρὸς
κόσμον εἴτε πρὸς κάλυψιν φαλακρότητος ἢ καὶ
ὡς ἐξορτίσμα ἐπίσημου στολής, ἢ περρούκα, ἄ.
πηνίκη Σχολ. Ἀριστοφ. Πλ. 271 «φενάκη . . ἢ προσθε-
τὴ καὶ ἐπιτηθευτὴ κόμη, ἀπὸ τῶν κατερρηκτικῶν
γυναικῶν καὶ ὀτῶς ἀποτῶσάν διὰ τῆς ἐπιστά-
κτου κόμης : Λοκ. Ἐταιρ. Δ. 11, 3 ἐπίσκειφα . . τοὺς
κροτάφους αὐτῆς, ἐνθα μὴ μὴ μὴ τὰς αὐτῆς τρίχας
ἔχει : τὰ δὲ ἄλλα φενάκη βαθεῖα, αὐτ. Ἀλέξ. 59
τῆς φενάκης ἀφρημένης, Θεοφύλ. Σ. 6, 5 ἢ τῆς φε-
νάκης ἀπάτη λισαν ἐγκρατῶς ἀπεδοικολοίε τὸν
βάρβαρον· 2) νεώτ. συνεκτ. φευδός, ἀπάτη,
ἐξαπάτησις : οἱ λόγοι του ἀπετέλουν φενάκη.

φενάκιω κ. μσν. κ. νεώτ., μέλλ. φενάκισω, μτβ.
ἀπατῶ, ἐξαπατῶ τινα διὰ κοκαστικῶν λόγων ἢ
ὑποσχέσεων, πλανῶ διὰ φευδῶν, δουλειομορ Μοῖρ.
384 φενάκισαι Ἀττικῶ, Ἐξαπατῶ Ἑλλήνες, EM
790, 15 «φενάκισαι αὐτὸν τὸ ἀπατῶν» ὄπερ
οἱ ἀρχαῖοι φενάκισαι ἔλεγον : Ἀριστοφ. Εἰρ.
1087 ἄρα φενάκισαι ποτ' Ἀθηναίους ἐτι παύσει ;
Δημ. 20 οὐδέεις ἐστιν ὄντιν' ὄφ φενάκικ' ἐκείνος
τῶν αὐτῶ χρησάμενος, αὐτ. 363 ὡν ὑπέσχετο, ὡν
πεφάνικε τὴν πλῆν, αὐτ. 890 παραρούσεσθαι
καὶ φενάκισαι ἡμᾶς, κ. παθ. : EM 790, 15 «φενάκι-
σθέντες, χλευασθέντες, ἀπητηθέντες» : Ἀριστοφ.
Βάτρ. 921 οἶα . . ἐφενάκισθη ὑπ' αὐτοῦ· 2) ἀμτβ.
φερομὴ μὲ φενάξ, ἀπατῶ : Σοφ. ἀν. 792, Θεόπομν.
Κωμ. Εἰρ. ἀν. 2 τὸ δὲ φενάκισαι προσόν, Θεο-
πομν. Ἰστ. π. Ἀθην. 6, 260F τὸ δ' ἐπιρομοῖν καὶ
φενάκισαι ἐν τῷ σημειωτῶ ὑπελάμβανον· κ.
μτ. αὐδ. ἐπιθ. : Ἀριστοφ. Ἀχ. 90 ταῦτ' ἄρ' ἐφε-
νάκισες σύ, δύο δραχμάς φέρων· 3) μσν φε-
ρῶν, φερῶν φενάκην ἐμφανίζω ἄλλοιαν, φευδῶ
μορφήν : Εὐστ. 1, 65, 12 ὁ μὴ ἐντριβόμενος κατὰ
τοῦ βίστερον καὶ προκίμα περιθῆτα φερόντες
ἐφενάκισον γυναικώτερον· 4) ρηματ. π. φε-
νάκισμα, φενάκισμα, φενάκιστής, EM 402, 39.

φενάκικώς ἐπίρρ. ἀπατηλῶς, EM 402, 39.

φενάκισμα-ατος (τὸ) [φενάκισω] κ. μσν. κ. νεώτ.
ἄ. φενάκισμάς βλλ. : Σωκρ. Ἐπιστ. 36, 74, 22441 μὴ δὲ
τὰ περὶ τοῦ ἀγαθοῦ φενάκισματα θαυμάζειν, Ἴα.
ἐν λ. πηνημισμάτων, Φῶτ. 644, 11.

φενάκισμός (ἰ) [φενάκισω] κ. μσν. κ. νεώτ. ἢ
ἐνέργεια τοῦ φενάκισαι, ἀπάτη, φευδὸς πρὸς
ἐξαπάτησιν, ἐπιπλαστος ἐνέργεια ἢ βεβωίσις
πρὸς παραπλάνησιν γινόμενη : Ἀριστοφ. Ἰπν. 633
τοῖς φενάκισμοῖσι ἐξαπατωμένῃν, Δημ. 54 τοιαῦ-
τας ἐλπίδας καὶ φενάκισμοῦς, αὐτ. 760 φενάκι-
σμοῦ καὶ παραρούσεως εἴνεκα ρηθισόμενα,
Δειν. 102, 1, Φιλ. 1, 664, 22 ἀπάτη, φενάκισμοῦ, γοη-
τείας, Δίων Χρ. 3, 57, Ἰουλι. Ἐπιστ. 135, 11, Μεν. Ἐφ.
421, 6 [Βοηα.] ἀποσκιάσματα καὶ φενάκισμοι, Δα-
μασκ. 1, 1, 251 Α, αὐτ. 404 Β φαντοσία καὶ φενάκισμοῦς.

φενάκιστής (ἰ) [φενάκισω] οχλῶ, μσν. κ. νεώτ.
φενάξ, ἀπατεῶν, πλάνων, πλανευτής : Σχολ. Ἀ-
ριστοφ. Ἀχ. 88 φενάκιστὴν αὐτὸν κωμῶσαι, Κ Μα-
νασσ. Χρον. 2105 ὁ βασιλεὺς φενάκιστὴν θέλων
αὐτὸν ἐλέγξει.

φενάκιστικός-ή-ό(ν) μτγν. κ. νεώτ. ὁ φενάκι-
ζων, ὁ ἐξαπατῶν : Πολυδ. 4, 21 φενάκιστικός ρή-
τωρ· 2) νεώτ. ὁ γινόμενος πρὸς φενάκισμον ἢ
ὁ ἰδιᾶζων εἰς φενάκιστὴν : φενάκιστικαὶ λόγοι.

φενάκιστικῶς ἐπίρρ. μτγν. ἄ. φενάκικῶς βλλ. :
Πολυδ. 4, 24, αὐτ. 51.

φενάκιστικόντιον (τὸ) [γαλλ.] νεώτ. εἶδος ἀθρο-
ματώδους ὀπτικοῦ ὄργάνου, ὄπερ διὰ δύο περι-

στροφομένων δίσκων ἢ κινιδῶρων, ἐπὶ τοῦ ἐτέρου τῶν ὁπίων εἰκονίζονται αἱ διαδοχικαὶ φάσεις κινουμένου δυτος ἢ πράγματος, πορθεῖ εἰς τὸν βι-σπηθὴν ἐν τῷ πῶσει συνεχοῦς κινήσεως.

φανακίς-ιδος (ή) μγν. εἶδος ἀγγείου ὕδατος ή οἴνου· Πολυδ.10,74 τοῦ μόνου ὕδατος, ἀλλὰ καὶ οἶνου ἀν εἷη ἀγγεῖον ή ὑδρία, ἢ καὶ φιδανκίδα τις ἀν εἶποι καὶ φανακίδα.

φανακίμαντις-εως (ή, ή) μον. ὁ ἀπατηλὸς μάν-τις, φευδόμεντις, φευδοπροφήτης : Νικ.Χων.21ΒΛ τοὺς διὰ πλυνῶν καὶ λεκανιδῶν φανακομάντις.

φανακῶ ἀπὶ φανακίω : ΕΜ 119,29, ἐν λ. ἀσπαῶ, «ἐγχεῖται τῷ φῶ τῷ φῶιν, ἐξ οὗ καὶ φανακῶ».

φέναξ-άκος (ὁ, ή) κ. νεῶτ. ὁ φανακιστής, ὁ ἀπα-τεῶν, φεύστης, πλάνοος : Ἀριστοφ.Βάτρ.909 ὡς ἦν ἀλαζῶν καὶ φέναξ· || κωμ. ὀνομασία τοῦ πτη-νοῦ φοιτῆ : αὐτ. Ἀχ.89 καὶ μὰ Δι᾽ ὄρνιν τρι-πλῆστον Κλεωνύμου παρέθηκεν ἡμῖν· ὄνομα δ' ἦν αὐτῷ φέναξ· || κτ. πλῆθ. ὡς κύρ. ὄνομα **Φέναξ**ς δαίμονες τῆς ἀπάτης ἐν Ἀθήναις, πρὸς οὗς εἰδέοντο οἱ ἐπιδοῦκοντες νὰ ἐξασπῆσαι αἶ-νια διὰ τῆς πεῖθοῦς ή διὰ δόλου : αὐτ. ἱπν.634 ἀγε δὴ Σίταλοι καὶ **Φένιακες**, .. νῦν μοι πάσσοις καὶ γῶταῖσαν εὐπορον δάτε· 2) κ. ὡς ἐπίθ. : Φιλ.2,267,12 λόγον οὐ φένακα, αὐτ.554,23 τὸν φέ-νακα τράπον, αὐτ.1,677,24 τὸν πλάστον καὶ φέ-νακα τῶπον, Παλλ.ᾠδ.Βλ.Χρον.34,31.

φηννησία (ή) (αἰγυπτ. πάπ. κ. φηνήσις τὸ λε-ρατεῖον, ή ἱερωσύνη : ὑπὲρ τῶν δημοσίων τῆς φηννησίας.

φηνιον· Ἡσ. κρηδική ἰδημική Βρασιῶ δόδς. Παμ-φύλιος.

φένινιος· Ἡσ. εὐθάντος, ἐνιστατός.

φενικός-ιδος (ή) Φῶτ.644,9 ἐκασιτὰ διὰ σφαιράς, ὅταν ἐτέρφ ἀφωῖσι τὴν σφαῖραν ὥσπερ φανακί-ζοντες· πρὸ λ. φαίνινδο.

φενάληξ Σουῖδ, ἀπὶ φανόλης βλ.λ.

φένω ρ. ἀρχ. κτ. ἔνεστ. ἀπαντῶν μ. ἐν τῷ ἀρχ. β· ἐπὶφρον· ἴλ.Φ.55, Πινδ.Π.0,46, Σοφ.ΟΤ 1497) κ. ἐπ. κ. λυρ. **πέφνον** (ἴλ.Ν.363, Βακχ.Β,13) (κτ. συγκ. ἐκ τοῦ μτ. ἀναδιηλ. τ. πέφνον), ὕπατ. πέφνον· ἴ.Οδ.Χ.346, ἴλ.Υ.172), ἀπαρφ. πεφμένει (ἴλ.Ζ.180), πῶν. **πεφῶν** (ἴλ.Π.827) (κ. ὡς παροξ. κτ. Ἀριστοφ. ὡς ἐπ. προήλθεν ἔξ ἔνεστ. πέφνω ἄπερ π. μγν. ποι. : Ὀππ. Ἀλ.2,133) ἐκ τῆς βραχειῆς ρίζης φα προέρ-χεται ὁ παθ. παραι. **πέφαμαι**, γ' ἐν : πέφαται (ἴλ.Ο.140), γ' πλῆθ. **πέφανται** (ἴλ.Ε.531), ἀπαρφ. πέφασθαι (ἴλ.Ν.447), παθ. μέλλ. πεφάσθαι : ἴλ.Ν.829, Ὀδ.Χ.217, μγν. πῶν. **πεφασμένος** Ἰλκυόφ. 269, αὐτ.1374, Ὀππ. Ἀλ.5,122) π. Γραμμ.ἀφρ. σ' φά-σι : Ἡσ.ἐν λ. φάσανον, Σχολ. Πινδ.Ν.1,69, Φῶτ. ἐν λ. πρόσφατος), ἀφρ. μγν. β' παφῶν (Ἡσ.), ἀφρ. β' μέσ. ἀπέφαστο (Ἡσ. ἀπέφασανον) δ.τ. τοῦ θένω βλ.λ., φονεύω· 2) ρημ.π. φατός.

φέξη τὸ φεγγαριου ἡ) ἴδημ. ή νέα σελήνη || κ. ἀπολ. ἐν τῷ φρ. στή χάση καὶ στή φέξη ἔνν. τοῦ φεγγαριου ἰσπανιώταται.

φέξμο (τὸ) ἴδημ. ή ἐνεργεῖα τοῦ φέγγω, τὸ νὰ φωτίζη τις, καὶ τὸ νὰ φέγγη τι, ή φέξη.

φένωγ· Ἐπιγρ. Ἀμφιπολιτ. ἀπὶ φεύγω βλ.λ.

φουδοβαλικός-ή-όν(ν) νεῶτ. κ. ἴδημ. ὁ ἀνήκων ή ἀναφερόμενος εἰς τὸ φεῦδον, τὸν φεουδαῖον ἢ τὸν φεουδαλισμόν, ἄ. τιμαριαιτικός.

φουδοβαλισμός (ὁ) νεῶτ. κ. ἴδημ. κ. φουδοαρχι-σμός τὸ κοινωνικὸν καὶ πολιτικὸν σύστημα δι-απίρεσως τῆς χώρας εἰς φεῦδα, εἰς τιμάρια, ἄ. τιμαριωτισμός βλ.λ.

φουδοβάρχη (ὁ) νεῶτ. ὁ ἀρχὼν ή κάτοχος φε-ούδου, τιμαρίου, ἄ. τιμαριωτής.

φουδοβάρχεια (ή) νεῶτ. τὸ πολιτικὸν καὶ κοινω-νικὸν καθεστῶς τῆς κατὰ φεῦδα διοικήσεως.

φουδοβάρχηκός-ή-όν νεῶτ. ὁ ἀνήκων ή ἀνα-φερόμενος εἰς τὴν φεουδαρχίαν ή τὸν φεουδαῖον, ἄ. φεουδοβαλικός· κ. ἐπιγρ. νεῶτ. -κῶς κ. δημ- -κὰ κατὰ τὸ φεουδαρχικόν σύστημα.

φουδοβαρισμός (ὁ) νεῶτ. ἄ. φεουδαλισμός βλ.λ.
φεραιός (ὁ) εἶδος κεστρώσε, πηθ. ὁ περαιαίς βλ.λ. : Ἀριστοφ.ἀπ.299.

φεράλγος-ον (φέρων, ἄλγος) μον. ὁ φέρων ἄλ-γος, πόνον : Νικητ.Ευγ.6,215 κακῶνύμος . Μοῖρα, μέλαινα, φεράλγος.

φερανθής-ουξ-ές μγν. κ. μον. ὁ φέρων ἀνθη : Μελέαργ.ΑΠ. 363 φερανθῆος εἶταρος ὄρη, ΚΜα-νασσα. Ἐραστ.3,25 λάμπει ποτὲ καὶ φερανθῆς ὀ-νηροφόρον ἔσρ.

φερασπικός-ιδος (ή, ή) ὁ φέρων ἀσπίδα : Ὑμν. Ἀρ. 8,2 ὀβριμόθυμε, φέρασι, Ἀλοχ.Πέροσ.240 ἔγγη σταδαία καὶ φερασπιδεῖς σαγαί, αὐτ. Ἐγ.693 φερασπιδεῖς κυναγοί, ΑΠ.7,152 φερασπι Αἶας.

φεραυγεία (ή) μον. τὸ φέρειν αὐγήν, φῶς, λάμ-φιν : ΚΜανασσα.Χρον.3274 ἀστέρων φεραυγείας ἰδιοῖρθ, ἀπὶ ἀστέρων φεραυγόντας.

φεραυγής-ουξ-ές μγν. κ. μον. ὁ φέρων αὐ-γῆν, φῶς : Σουῖδ. «κατέλαμπος» : Νόνν.Δ.38,81 ἡλαιοῖο φεραυγέος, αὐτ.92,181, Τζέτ.π. Ἄν.Κρ.3, 306,17 ὁ φεραυγῆς φωσφόρος, Ἐστ.Πον.2,2.10 οσ-λήνη καλόν καὶ φεραυγέες ἀσπατράπτοσα.

φεραυγίζω μον. ἐκπέμνω αὐγῆν, λάμψιν, φῶς : Φιλῆς.1,12 φεραυγίζοσα πυρφόρος βάτος.

φέρω μ. ρ. ἐν χρ. μ. κατ' ἔνεστ. κ. παραι. ὡς κ. ὑπεροσ. ἐπεφόρβειν, βόσκαμ, τρέφω, μτ. αἰτ. : Ὀμ. Ὑμν.30,2 **φέρβειν** τινά, Πινδ.Ο.2,81 ὀδωρ δ' ἄλλα φέρβει, Εὐρ. Ὀρ.869 καὶ μ' ἔφερβε σός ὄμορο· κ. ἐπὶ ποίμνων : αὐτ. ἱπν.75 ποίμν . . φέρ-βειν βοτά· κ. μτ. γενικ. πράγμα· Ὑμν. Ἐρμ.105 ἐπέει βότανῶν ἐπεφόρβει βοδὴ· κ. παθ. : Ὀμ. Ὑμν.30,4 τάδε φέρβεται ἐκ σέθεν ἄλδου, Σοφ.Φιλ.957 ἄλλ' αὐτὸς τάλας θανάον παρέξω δαῖθ' ὑφ' ὧν ἐφερ-βόμην (θὰ χρησιμεύω ὡς τροφή ἐκείνων ἔξ ὧν ἐτρέφουμην)· 2) τὸ μέσ. βιβδόσκαμ, τρώω, κα-τανάλισκαμ, μτ. αἰτ. : ἱπν.Επιδ.6,55 ή ψυχὴ τὸ σῶ-μα φέρβεται· || κ. ἀπολ. τρέφομαι, ζῶ, ὑπάρ-χω : Ἀπολλ.Ρ.4,1016 εἶ νο καὶ αὐτὴ ἀνθρώπων γε-νεῖς ἡμὶνα φέρβεται ἰσχύλ. «εἰ τῆς αὐτῆς ἐφῶ-σεως»)· || κ. μγφ. μτ. αἰτ. τρέφομαι μέ τι : Εὐρ. Μῆδ.827 φερβόμενοι . . σοφίαν ἴδωρ. ἀπὶ ἀπο-φερβόμενοι (ἐπιστραφιδόντες σοφίαν)· 3) τὸ ἐνεργ. σφῶς, διασφῶς, διαφυλάττω, διατηρῶ : Ἡσιόδ. Ἐργ.377 μουνογενὴς δὲ πάς σίκον πα-τρώων εἶη φερβέμεν· 4) ἔχω, κέκτημαι : Ὀππ. Ἀλ.2,643 κεστράτῃ δ' . . ἀκούω φέρβειν πρῆτα-τόν τὴ δικαιοτάτῃ τὴ νόημα· || τὸ μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σμ. : Πινδ.Φ.5,110 φέρσσανα μὲν ἀλικίας νόον φέρβεται ἰσχύλ. «κρείττονα τῆς ἡλικίας νοεῖ καὶ λέγει, ὑπὲρ τῆν ἡλικίαν τὸν νοῦν ἔχει καὶ τὴν φρόνησιν)· 5) ρημ.π. φορβάς, φορβή.

φεραγία (ή) ἴδημ. ή φεραγός βλ.λ.

φεραυγής-ουξ-ές μγν. ἀπὶ φεραυγῆς βλ.λ. : ΑΠ.9,634 φεραυγέα κοίρανον αἰγλῆς.

φερέβωτος-ουξ-ος μγν. ὁ φέρων βώτρης : Νόνν.Δ.19,53 καὶ σταφυλήν φερέβωτρον ἀπὸ Σταφυλοῖο καλέσσω.

φερέγγυος-ον (ἐγγυή) κ. νεῶτ. ὁ φέρων ή πα-ρέχων ἐγγυήν ή ἐγγύος· ὁ δυνάμενος νὰ δώσει ἐγγυήσιν, ἄ. ἐγγύος· δθ. ἀσφαλής, ἀξιοπίστος, ἀξίχρηστος· Ἡσ. φερέγγυος, ἀξιοπίστος ἐγγυητής καὶ βεβαιωτής, Σουῖδ. «ὁ ἐκδεχόμενος τι καὶ δυνάμενος ἀποτάσει αἶον ἀξίχρητος· δυνάμενος ἀναδέξασθαι τὴν ἐγγείρανον», Φῶτ.,Θωμ.Μ.891 : Ἀλοχ. Ἐπ.449 Πολυφόντου βία, φερέγγυον φροῦ-ρησα, αὐτ.797 πύλας φερεγγυοῖς ἐφάρξάμεσθα μονομαχοῖσιν προστάταις, - φερέγγυος ὀφειλέ-της· || κ. μτ. γενικ. πράγμα, ἀξίος νὰ ἐγγυηθῇ πε-

ρσ πνος, Ικανός να δώσει λόγον : Σφ. Ήλ.942 τί γάρ κελεύεις ἐν ἐγώ φερέγγυος [Σουτδ. ἐν ἐγώ εἰς τὸ πράττειν ἀσφαλῆς εἶμι] κ. ἐμπροθ. (πρός τι) : Θουκ.8,63 πρὸς τὰ δεινὰ . φερεγγυώτατος φεράνη' || κ. πτ. ἀπαρφ. ἀρκετός, ἔξαρκῶν, Ικανός : Ἦρ.5,30 αὐτὸς μὲν ὄνιν οὐ φερέγγυός εἰμι δύναμιν παρσασθην τοσαύτην, αὐτ.7,49 λιμὴν . φερέγγυός ἐσται διασώσει τὰς νέας (κατ' ἄλληλον νὰ προσταλέξῃ τὰ πλοῖα), Αἰγ. Ήπ.396 τίς Προφύτου πυλῶν κληθῶρων λυθέντων προστατεῖν φερέγγυος, αὐτ.470. αὐτ.Εὐμ.87.

φερεγγυότης-πος (ή) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ φερεγγυός, τοῦ ἀξιοχρέου, ἡ ἀξιοχρεωσύνη.

φερεγγυότης-ος-ές ὁ φέρων ἢ ὁ παρέχων, δίδων γάλα : Ὀρφ.Λιθ.216 αἰγες φερεγγυατές.

φερέδειπνος-ος ὁ φέρων ἢ παρέχων, δίδων δεῖπνον : Νόνν.Εὐάγρ.ΐω.6,23 φερέδειπνος ἰωή' || κ. κτ. κύρ. ὄνομα : Ἀριστοτ.Σφ.401.

φερέζυγος-ον ὁ φέρων τὸν ζυγόν, ὁ ὑπὸ τὸν ζυγὸν ἐζευγμένος : Ἰβουκ.2 ἵππος φερέζυγος.

φερέζωος-ον μτγν. ὁ φέρων ἢ δίδων ζώην, ὁ σωτήριος : Νόνν.Δ 12,6.

φερέθρον ἰτόι μτγν. κ. μαν. ἀντὶ φερέθρον βλ.λ. : Ἀνών.π.Σουτδ. κόμος βασιλικός καὶ φερέθρα, ἔχοντα εἰκόνας βασιλέων.

φερέκακος-ον μτγν. ὁ φέρων τὰ κακά, τοὺς μάρχους, ὁ ἀντέχων εἰς τοὺς κόπους, τὰς ταλαιπωρίας, ὁ φερέπονος, ὁ καρτερικὸς : Πολύδ.3,71, 10 τοὺς Νομαδικοὺς ἱππεῖς συναγαγόν, ὄντας φερέκακους, αὐτ.79,5 ὡς ἂν καὶ φερέκακοί πάντες ὄντες καὶ συνήθειαι τὰς . . ταλαιπωρίας.

φερέκαρπος-ον ὁ φέρων παρέχων ἢ παράγων καρπός : Ὀρφ.Λιθ.241 Δημήτηρ μεστὸν ἰὸν φερέκαρπον ἐς ἀβλακα κόλον ἔχουσα, αὐτ.Ύμν.25,3, Πλοῦτ.Ήθ.495C σπέρματα φερέκαρπα, Φίλιππ.Θεοσ.ΑΠ 9,778 γαῖα φερέκαρπος.

φερέκοσμος-ον μτγν. ὁ φέρων ἢ παρέχων κόσμον, ὁ κοσμητικὸς : Σωρ.1,3 [Ergmetis].

φερεκράτειος-ον νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἀρχαῖον Ἀθηναίων κομικὸν ποιητὴν καὶ ἥθοποιον Φερεκράτην : φερεκράτειος στίχος' || τὸ οὐδ. φερεκράτειον ὡς οὐσ. εἰδος στίχου τῆς ἀρχαίας χορηγικῆς ποιήσεως ὀποτελοῦντος μεικτὴν δαιτυλοτροχαικὴν τριποδίαν ἐξ ἑνὸς τροχαιίου, ἑνὸς δαιτυλοῦ καὶ ἑνὸς τροχαιίου ; ὀνομασθέντος δὲ οὕτως ἐκ τῆς συνηθῆς χρήσεως αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ κομικῶ Φερεκράτους.

φερεμμελῆς (ἰ) ποι. ἀντὶ φερεμμελίας, ὁ φέρων ὄδρου, ὁ δоруφόρος : Μίμν.13,4 φῶτα φερεμμελίην.

φερένα (ή) αἰολ. τ. τοῦ φερνῆ βλ.λ. : ΕΜ 700,41 εοι Αἰολεῖς λέγουσι τὴν φερνὴν φερένα(ν)'. Ἦρω-διαν.2,939,9 Αἰολεῖς δὲ φερέναν αὐτὴν λέγουσιν.

φερένικος-ον ὁ φέρων τὴν νίκην, νικηφόρος, νικητής, ἰδ. ὡς κύρ. ὄνομα : Πίνδ.Ο 1,19.

φερεντάρῖοι (οἱ) [λατ.] μτγν. οἱ φίλοι στρατιώται, οἱ ἀκροβολισταί : ΐω.Λυδ.Ρωμ.1,46.

φερέρῖκος-ον κ. μον. κ. νεώτ. ὁ φέρων μεθ' ἑαυτοῦ τὴν οἰκίαν του, ὡς ὁ κοχλιάς, ἡ χελώνη κτ.' Ἦσ. κ. Φῶτ. «φερέρῖκος» ὁ κοχλιάς ἔνιοι ζῶον λευκόν, ἄμοιον γαλῆ, ὑπὸ δρυαὶ καὶ ἐλαίαις γιγνόμενον : Ἡσιόδ.Ἐργ.571 ὄπρ' ἂν φερέρῖκος ἀπὸ χθόνος ἂν φυτὰ βαίνει ἐπὶ τοῦ κοχλιού, Ἀθην.2,63B τὸν κοχλίαν φερέρῖκον καλεῖ, Γρηγ.Ναζ.2,51,535 ὡς δὲ φερέρῖκον ὑπ' ἀχθεῖ ἀστρακόνητι ἔλκουσαν μογεράς ὕδρον δέμας ἴγνεαι νωθροῖς ἐπὶ τῆς χελώνης), Μάρκ.Εὐγν.Εἰκ.161,10 [Καυα]. 2) ἐπὶ προσ., ὁ μὴ ἔχων μόνον κατοικίαν, ὁ νομάς, ἐπὶ τῶν Σκυθῶν : Ἦρ.4,46 φερέρῖκοι ἄνδρες πάντες ἔσωσι Ἰπποτέζαται' || νεώτ. ὁ πλάνης, ὁ ὀπουδήποτε τυχαίως καταλῶν.

φερέρῖνος-ον μτγν. ἀντὶ οἰνοφόρος βλ.λ. : Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.14,20.

φερέρολις ἰος (ἰ) ἢ ὁ φέρων, ὁ διατηρῶν τὴν πόλιν, τὸ κράτος : Πίνδ.ἀπ.14 φερέρολιον τῆς Ῥώμης ἰτύχη, Πaus.4,30,6.

φερανομία (ή) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ φερέποντος, ἡ ἐν τοῖς πόνους, κόποις καρτερία : Ἰάμβλ.Προτρ.150, Εὐστ.Πον.43,1, αὐτ.86,80.

φερέποντος-ον κ. μον. κ. νεώτ. ὁ φέρων γενναίως τοὺς πόνους, ὁ ὑπομένων κόπους καὶ ταλαιπωρίας, ὁ καρτερικὸς, ὁ ὑπομονητικὸς, ἄ. φερέκακος : Μέν.Ἐφ.312,17 Ἰ' ὄππ.1 φιλοπόλεμοί τε καὶ φερέποναι, ΐω.Κλμ.348,10, αὐτ.36,5 οἱ δακνύτες φερέποναι καὶ ὀπουμονητικοί, Εὐστ.Πον.123,30' || τὸ οὐδ. τὸ φερέπονον ὡς οὐσ. ἡ φερενομία : Μάρκ.Αὐρ.1,5 τὸ φερέπονον καὶ ὀλιγοδῆες, Θεμιστ.1,149 τὸ φερέπονον τῆς φυλῆς' 2) ὁ φέρων, ὁ ἐπιφέρων, ὁ παρέχων πόρους, ταλαιπωρίας, ὁ αἴτιος τῶν πόνων, τῆς δυστυχίας : Πίνδ.Π 2,30 αὶ δύο δ' ἀμπλακταὶ φερέποναι τελέθονται.

φερέπονω-έω μον. φέρω πόνους, εἶμαι φερέπονος, ὑπομένω κόπους : Εὐστ.Πον.209,27.

φερέπετρος-ον μτγν. ὁ φέρων πετρά, πετροφόρος, φτερωτός : Μάξιμ.Κατ 610.

φερέπετρούχος-ον μτγν. ποι. ἡ φερέπετρή υγιος (ἰ) ἢ ὁ φερέπετρος βλ.λ. : Ὀππ.Ἄλ.2,482.

φερέπτόλεμος-ον ποι. τ. ἀντὶ φερέπτολεμος, ὁ φέρων, ἐπιφέρων, προκαλῶν πόλεμον, πολεμικός, ὄθ. φερέπτολεμοὶ νῆες πολεμικὰ πλοῖα : Χρησμ.π.Πaus.10,9,11 οὐπερ κράτος ἐστὶ μέγιστον νηυσὶ φερέπτόλεμοισι μάχη καὶ δημοσίητα.

φερέπτολις-ιος (ἰ) ἢ μτγν. ποι. τ. τοῦ φερέπολις βλ.λ. : Ὀππ.Ἀκ.1,197 βασιλῆα φερέπτολιν, Νόνν.Δ 2,86 φερέπτολιν Ἀθῆναις νύμφην.

φερέσανθης-ος-ές ποί. ὁ φερανθής, ὁ φέρων ἀνθη, ὁ κεκοσμημένος δι' ἀνθῶν : Ὀμ.Ύμν 30,14 χορσίς φερεσανθῆσιν ἰδ. ἀνάγν. τοῦ εὐανθῆσιν).

φερέσβιος-ος-ον ποι. ὁ τὸν βίον ἢ τὰ πρὸς βίον χρῆσιμα ἢ ἀναγκαῖα παράγων, ὁ διδοὺς τροφήν : Ύμν. Ἀπολλ.341 κινήθη' ἄρα γὰρ φερέσβιος, αὐτ.Δήμ.450, Ὀμ.Ύμν.30,9' 2) ὁ φέρων, ὁ παρέχων ζώην, ὁ συντελὼν εἰς οὗτῃν : Αἰσχ.ἀπ.304, Ἀντιφῶν.Ἀγροικ.1 παθεῖν μάζαν, ἢ φερέσβιος Διῶ βροτοῖσι χάριμα δωρεῖται φίλον.

φερέσπονδος-ον μτγν. ὁ σπονδῶς φέρων, ὡς κύρ. ὄνομα π.Νόνν.Δ 18,313 Φερέσπονδον δὲ καλέσας, οὐρανίου κήρυκος ἀπόσπορον.

φερέσακῆς-ος-ές ποί. ὁ φέρων σάκος, ἀσπίδα, ὁ φερασπικὸς, ἐπὶ ἀνδρῶν : Ἡσιόδ.Α 13, Νόνν.Δ 14,28, αὐτ.15,66' 2) ἐπὶ πραγμ., ὁ ἐξ οὗ ἤρτηται ἢ ἐφ' οὗ τίθεται τὸ σάκος, ἡ ἀσπίς : Τρουφιδῶ.11 ἀρμονίη ρηχθεῖσα φερεσακῆων τελαμῶων.

φερεσάμνος-ον ποι. ὁ φερέπονος βλ.λ. : Ἐλλ.Ἐπιγράμμ.1026.

φερεστάφυλος-ον ὁ φέρων, ὁ κομίζων ἢ παράγων σταφύλιας : Ἀρχεστρ.π. Ἀθην.1,2B, Μελέαγρ.ΑΠ 9,363,11.

φερέσταχυς-ος-ον μτγν. ποι. ὁ φέρων, ὁ παράγων στάχους : Νόνν.Δ 42,330 σῦλακα δὲ σπειρούσιν φερέσταχυν.

φερεστάφανος-ον Ἐπιγρ. ὁ φέρων, ὁ λαμβάνων ὡς ἐσθλῶν, ὁ κερδίζων τὸν στέφανον τῆς νίκης : Ἐλλ.Ἐπιγράμμ.928.

φερετζῆς (ἰ) Ἰουρκ.1 δημ. τὸ ἐξωτερικὸν ἐνδυμα παλαιότερον τῶν Μουσουλμανιδῶν τῆς Τουρκίας, εἰς οὗ τὸ ἄνω μέρος ἐφηρμοζέτο ἡ καλύπτρα τοῦ προσώπου : παροιμ. ὅλα τὰ χεῖ ἢ Ζαφειρίτσα (ἢ ἡ Μαριουχί, μόνον ὁ φερετζῆς τῆς λείπει ἐπὶ τὸν στερνομένον τὰ ἀπαραιτήτα καὶ ζητούμενα τὰ περιττά).

Φερετροδομαί μτγν. ἐπὶ τροπαίον ἀφιερούμενον, φέρομαι, διακομίζομαι ἐπὶ φορείῳ ἐν πομπῇ εἰς τὸν ναὸν τοῦ Φερετρίου Διός : Πλοῦτ.Μάρκ.

κελλ β ἀπὸ τοῦ φερετρευομένου τροπαίου κατὰ τὴν Ἑλληνίδα γλῶσσαν· πρβλ. φερέτριος.

φερέτριος ἰδί (λατ.) μτγν. ἐπιθ. τοῦ Διός, ὁ τροπαιοῦχος, σκυλοφόρος, ὑπερφερέτης· Διον. Ἰ. Α. Ρωμ. 2, 34, Πλούτ. Μάρκελλ. 8 καλεστὶ δὲ ὁ μὲν θεός, ὃ πέμπεται, φερέτριος Ζεύς.

φερέτρον ἰτό μτγν. κ. νεώτ., π. Ὀμ. κ. συγκεκομμ. τ. φέρτρον ἰλ. Σ 2361 νεκροφόρον κλινίδιον ἢ φρεῖον, νεκροφορεῖον, κιδώτιον ἐν ᾧ ἐναποτίθεται πρὸς μεταφορὰν καὶ τῆν ὁ νεκρός, ξυλοκρέτατο, κασσός· Πολύβ. 8, 31, 4.

φερετροποιεῖν ἰτό νεώτ. τὸ ἐργαστήριον ἢ κατάστημα τοῦ φερετροποιῶ.

φερετροποιός ἰδί νεώτ. ὁ κατασκευάζων ἢ πᾶσιν φέρετρα, κάσας.

φερετροπωλεῖν ἰτό νεώτ. κατάστημα ἐνθα πωλοῦνται φέρετρα.

φερέφλογος-ον μsn. κ. φερήφλογος ὁ φέρων φλόγα, φλογοφόρος· Φιλῆς 2, 373, 291 (ἐκδ. Μί.)

φερέχαιρος-ον μsn. ὁ φέρων, κοιλίζων τὸ χαιρεῖ, ἐπὶ τοῦ Γαβριῆλ ὡς κομιζάουτος τῆ Θεοτόκου τὸν οὐράνιον χαιρετισμόν· Στουδ. Θεόδ. 74 (ἐκδ. Μί.) πρβλ. φρ. ἐν Ἄκαθ. Ὑμν. Α. εἰπέναι τῆ Θεοτόκου τὸ χαιρεῖ.

φέρην αἰολ. φέριν ἀπορφ. ἐνεστ. τοῦ φέρω.

φερήφλογος-ον μsn. ὁ φερέφλογος βλ. λ.

φερίστος-η-ον κ. φερίστος ἰπινδ. ἀν. 92) δ. τ. τοῦ φεράτος βλ. λ. ἰλ. 1110 οὗ δὲ μεγαλήτοιο θυμῷ εἴξας, ἀνδρα φερίσταν, δν ἀνάστατο περ ἔπιταν, ἠτίμησας, αὐτ. Ζ. 123, αὐτ. Ο. 247, αὐτ. Ψ 409, Αἰσχ. Ἐπ. 39 φερίστε Καδμείων ἀναξέ, Σαφ. Οἴ 149, Πλάτ. Φαῖδρ. 238D.

φέρα-στος ἰτό (φέρω) κ. δημ. πᾶν δ τι φέρεται, ἴδια ὁ κορπός τῆς κοιλίας, τὸ ἐν κοιλίᾳ βασταζόμενον εἴβρυσον, τὸ τέκνον· Αἰσχ. Ἄγ. 118 βροσάμενον λαγίνων, ἐρικύμονα φέρματι γένναν· 2) ὁ καρπός τῆς γῆς, τὸ προϊόν αὐτῆς· αὐτ. ἰκ. 690 καρποτελή δὲ τοι Ζεὺς ἐπικραίνετω φέρματι γᾶν πανόρω.

φερμάνι ἰτό (τουρκ.) δημ. τ. τοῦ φερμάνον βλ. λ.

φερμάρω (ἴταλ.) δημ., ἀόρ. (ἐ)φερμάρισα κ. (ἐ)φέρμαρα, παρατηρῶ τὴ μετὰ προσοχή, καθελών τὸ βλέμμα μου εἰς τινα, διακρίνω· 2) σταματῶ τὴ εὐρισκόμενον ἐν κινήσει, ἴδια ἐπὶ ὄχηματός, κλεῖω τὴν τροχονέδην καὶ τὸ κᾶμων νὰ σταθῆ, νὰ σταματήσῃ, δθ. φέρμα 1 ἐν χρ. ὡς παρέδωγα εἰς τὸν ὀδῶν τροχοδρομικοῦ ὄχηματός ἢ αὐτοκινήτου νὰ σταματήσῃ.

φέρμελη ἰδί δημ. χρυσοποικίλων ἢ μεταξοκέντητον ἀνδρῶν κολοδίων, γίλει φερόμενον μετὴ τῆ φουσαπέλλαν.

φέρμα ἰτό Ἦσ. «ἀς ἐνίοι ἀσίλλας τὰς ἐν σχοίλων πλεκομένας καὶ ἰχθυρὰ ἀγγεῖα, σπον σπιρίδια».

φερμαλάς ἰδί δημ. δ. τ. τοῦ φερμαλάς βλ. λ.

φερανά ἰδί Ἐπιγρ. δωρ. τ. τοῦ φερνή βλ. λ., τὸ διὰ τὸν θεόν προωρισμένον μέρος τῆς προσεφεραμένης θυσίας πρβλ. θεμογραφία· Ἐπιγρ. Ἐπιδαύρ. ἀνθέντο τῷ Ἀσκαλαπιῷ φερνάν κριθᾶν μέδιμνον.

φερανίον ἰτό πᾶν ὑποκορ. τοῦ φερνή, μικρὰ προίξ, προικοῦλα.

φερνή ἰδί (φέρω) πᾶν δ τι φέρεται μεθ' ἐαυτῆς ἢ συνη εἰς τὸν τοῦ ἀνδρός οἶκον ὑπανδρευομένη, προίξ· Ἦρ. 1, 93 αὶ θυγατέρες πορνεύονται πᾶσαι, συλλέγουσαι σφίσι φερνάς, Εὐρ. ἸΑ 47, Ξεν. ΚΠ 8, 5, 19 ἐπιδιδῶμι δὲ αὐτῆ γῶ κα φερνήν Μηθίαν τὴν πᾶσαν, Αἰσχιν. 32, 22, Πλάτ. ἰκ. κ. κτ. πληθ. ἰσοίξ ἔς ανισιαμένη ἐ πολλῶν γαυλητῶν δώρων· Εὐρ. Ὀρ. 1662 ἢ φερνή θεραποντῆς προίξ ἀποτελομένη ἐκ θεραποντιδῶν, ἧτοι θεραποντῶν θεοθεῖα ὡς προίξ· Αἰσχ. ἰκ. 979 οὕτως ὡς ἐφ' ἐκάστη διεκλήθησεν Δαναός θεραποντιδᾶ φερ-

νήν· ἢ φερναὶ πολέμου γυνὴ κηθεῖσα ἐν πολέμῳ· Εὐρ. Ἰων 298 φερνάς γε πολέμου καὶ θάρρος λαβὼν γέρας· 2) κτ. πληθ. γεν. νυμφικὰ δῶρα· αὐτ. 956 λάζισθε φερνάς τάσδε, παῖδες ἰπέτι τῶν δῶρων τῆς Μηδείας πρὸς τὴν Κρέουσαι φερνήων μτγν. παρέχω, δίδω ὡς φερνήν, ὡς προίκα, προικίω· ΠΔ ἘΞ. 22, 16 φερνή φερνῆς οὕτην αὐτῷ γυναικα.

φερνίξ ἰδί μsn. φερνή ἢ προίξ· EM 790, 51.

φερνίζ ἰτό (φέρω) μτγν. κ. φέρνιον ἰ. Ἀρκάδ. 1191, ἀλιευτικὸν σπυριδίον, ἰχθυορὸς κἀλαθος, ψαρρο κἀλαθο· Μέν. Ἀδὴλ. 60, Αἰλ. Ζ1 17, 18, Ἀλκίφρ. 1, 9.

φερνωφόρος-ον μτγν. ἐπὶ γυναικός, ἢ φέρουσα φερνήν, προίκα, ἢ προικιαμένη· Ἰερῶν. Ἐκκλ. 5, 560B.

φέρνω μsn. κ. δημ. τ. τοῦ φέρω βλ. λ.

φεροικός-ον ὁ φεροικός βλ. λ., δθ. τὸ φέροικον (ζῶν) ὡς οὐα. ζῶν τὸν θμοιαζόντῃ γαλή, λευκόν, φωλεῶν εἰς τὰς ρίζας τῶν δρυῶν, βαλανηφόρον· Κρατίν. Κλεσβ. 7, Φώτ.

φερόλιος-ον ποι. ὁ φέρων ὄλβον, εὐτυχίας· Ὀρφ. Ὑμν. 63, 12.

φερόντος ἰδί Ἐπιγρ. δωρ. τ. τοῦ φέρουσι, δοτ. πληθ. τῆς μτχ. ἐνεστ. τοῦ ρ. φέρω βλ. λ.

φερόπλος-ον μτγν. ὁ φέρων ὄπλα· Μάξιμ. Καταρχ. 180.

φέρως ἰτό μsn. ἡ φορὰ τῶν πραγμάτων, ἐν φρ ἔφερε τὸ φέρος· Χρον. Μορ. 7030.

φερούλη ἰδί νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ἐκ τῶν σκιδωφόρων· φερούλη ἢ κοινή ἰνὸ καυφοξύλου, κουφάρδακας, μαγκούται, -φερούλη ἢ γλαυκὴ ἰη κουρκούται-φερούλη ἢ γιγγιτανὴ ἰδὸ κάρουμποσι.

φερούσι Ἦσ. «ἀνοφείρε».

φερρίτης ἰδί (λατ.) νεώτ. ἐν τῇ μεταλλογραφίᾳ ὁ καθαρὸς ἢ σχεδὸν καθαρὸς σίδηρος.

φέσσα ἰδί (ἴταλ.) δημ. κ. φέσσα λωρὶς ὑφάσματός, λουριδᾶ· 2) ναυτ. ἔκασταν τῶν φύλλων τῆς ὀδῶνης, ἐξ ὧν συρράπεται τὸ ἴστιον.

φέρσιμο ἰτό δημ. ἡ μεταφορᾶ, ἢ μετακόμεσις· 2) ἰδ. εὐχρ. μτφ. πληθ. φερσίματα ὁ τρόπος τοῦ φέρεσθαι πρὸς τοὺς ἄλλους, τρόπος συμπεριφορᾶς, διαγωγῆς· καλὸ - κακὸ φέρσιμο· ἢ ὁ τρόπος συμπεριφορᾶς ἐν ὤρισμένῃ τιμὴ περιστάσει· ἦταν ἀσχημὸ τὸ φέρσιμό σου.

φεράζω Ἦσ. «εφέρω».

φεράτος-η-ον ποι. κ. φερίστος-η-ον ὑπερθ. βᾶθ. ἐπιθ. ἀνευ πετ., τιθ. ὁ βαθμὸς οὗτος εἴρηται ἐν τῷ β' συνθ. τοῦ προφερές καὶ ἡ ρίζα εἶναι ἡ τοῦ φέρεσθαι, ὡστε ἡ πρώτη σημ. θά ἦτο ὁ λίαν ταχὺς εἰς τὸ φερεῖν ἦτοι εἰς ἐνέργειαν δραστήριος, ὀρηκτικὸς, δθ. συνεκδ. ἢ κατοχύουσα σημ. ἰσχυρότατος, γενναίωτατος, ἀνώτερος τῆς τάξιν, ἄριστος· ἰλ. Α. 581 ὁ γὰρ πολὺ φεράτος ἔστιν, αὐτ. Π. 21 ἢ κ. μτ. δοτ. τοῦ τρόπου ἢ τοῦ κατὰ τι· αὐτ. Η. 289 περὶ δ' ἔγχει Ἀχαιοὶ φεράτος ἔσει, Ὀδ. Μ. 246 χερσὶ τὸ βῆφι τὸ φεράτος ἦσαν, Πινδ. Ν. 10, 13 δ' ὄλβω φεράτος Ἰκετ' ἐς ἐκείνου γενεάν· ἢ κ. ἐπὶ πραγμ., κάλλιτος, ἄριστος, βέλτιστος· αὐτ. Π. 5, 48 μακάριος, ὅς ἔχεις καὶ πεδὰ μέγαν κάματον λόγων φεράτων νυμαήτ', αὐτ. Ο. 7, 26 ἢ κ. μτ. κακὸν φεράτων τὸ βέλτιστον κακὸν ἦτοι ἐκ δύο κακῶν τὸ μικρότερον, τὸ μὴ χεῖρον· ἰλ. Π. 105 κακῶν δὲ κὲ φεράτων εἶπ.

φέρτε δημ. συγκεκομμ. τ. τοῦ φέρετε β' πληθ. προστ. ἐνεστ. τοῦ φέρω βλ. λ.

φέρτερος-α-ον ποι. ὁ δυνατώτερος, γενναίωτερος, καλῶτερος, ἀνώτερος κατὰ τὴν κοινωνικὴν θέσιν, ἰσχυρότερος· πρβλ. φεράτος· ἰλ. Δ. 56 ἐπειὶ πολὺ φεράτερός ἐσει· ἢ κ. μτ. δοτ. τοῦ τρόπου· αὐτ. 1, 431 σὴ τε βῆη καὶ χερσὶ καὶ ἔγχεϊ φέρτερος εἴμι, αὐτ. Τ. 217, Πινδ. 1, 718, 33 εἵνεκεν περρωμένων ἦν φέρτερον νόνον ἀν ἀ-

νακτα πατρὸς τεκεῖν ποντίαν θεόν, Αλογ.Πρ.768· κ. μτ. ἀπαρφ. : 'Ὁδ.Ε.170 θεοὶ φέρτεροι εἰσι νοῆσαι· κ. ἐπὶ πραγμ. : Πινδ.Ο.1,7 μῆδ' Ὀλυμπίας ἀγῶνα φέρτερον αὐθάσασεν' || φρ. φέρτερον ὄντι καλύτερον, συμφαιρότερον εἶναι : 'Ἰλ. Α.169' || κ. μτ. ἀπαρφ. : 'Ὁδ.Μ.109 ἐπιεὶ πολὺ φέρτερόν ἐστι ἕξ ἐτάρους ἐν νηϊ ποθημένας ἢ ἅμα πάντας, αὐτ.Φ.154' || τὸ οὐδὲ τὸ φέρτερον κ. ὡς αὐα. : Εὐρ.Ἐλ.346 εἰς τὸ φέρτερον τίθεται τὸ μέλλον' || ἢ αἰτ. τοῦ οὐδὲ φέρτερον ὡς ἐπίρρ. : Θεόκρ.Ι,148 τέττιγος φέρτερον ἄδεις, φερτικά (τά) δημ. δαπάνη, ἔξοδα τῆς ἐκ τινος τόπου μεταφορῶς πράγματός τινος, κόμιστρα. φερτίστος-ρον προ. δ. τ. τοῦ φερτίστος βλλ. : Πινδ.ἀν.92.

φερτός-ή-ά(ν) κ. δημ. ὅν φέρει τις ἢ δύναται νὰ φέρῃ, νὰ σηκώσῃ, νὸ ὑπομεινῇ, ὑποφερτός : Εὐρ.Ἐκ.158 δουλείας τὰς οὐ τλατάς, τὰς οὐ φερτάς· 2) δημ. ὁ ἄλλοθεν ἢ ἔξωθεν κομισθεὶς, ἐπίσκατος.

φέρτρον (τὸ) ἐπ. συνηκομ. τ. τοῦ φέρετρον βλλ. : 'Ἰλ.Σ.236 κείμενον ἐν φέρτρῳ δεδαγμένον ὄζει χαλκῷ.

φέρεις 'Ἦσ. ἀθλον. Θούριοις.

φέρω κ. μρον. κ. νεώτ., μαν. κ.δημ. κ. φέρνω, β' ἐν. ὑποτ. φέροσθα [Καλλ. Ἀρτ.144], γ' ἐν. φέρσει 'Ἰλ.Σ.308, 'Ὁδ.Ε.164, αὐτ.Κ.507, αὐτ.Τ.111], β' πληθ. προστ. φέρτε (Πατ.179), ἀπαρφ. φέρον, ἐπ. φερέμεν αὐτ. Ι.411), ἰοαρτ. φέρον, ἐπ. φέρον, δημ. φέρωνα, γ' ἐν. ἐπ. φέρσκει 'Ὁδ.Ι.429], γ' πληθ. φέρσκον (αὐτ.Κ.108), μέλλ. ὀσώ, δωρ. ὀσώ, α' πληθ. ὀσώμες [Θεόκρ.15,133], ἀπαρφ. ὀσέω [Πινδ.Π.4,181], ἐπ. ὀσέμεν 'Ὁδ.Ι.429], κ. ὀσέμενα 'Ἰλ.Γ.120, 'Ὁδ.Θ.399], ἰων. ἄρα. α' ὀσα, β' ἐν. προστ. ὀσα 'Ὁδ.Χ.106, αὐτ.481, Ἀριστ.Ἀγ.1099, αὐτ.Π.22, αὐτ.Βάτρ.482], γ' ἐν. ὀσάτω 'Ἰλ.Τ.774, 'Ὁδ.Θ.255], γ' πληθ. ὀσάντων [Ἀθην.468Β], ἀπαρφ. ὀσαι, δημ. ἔφερα, ἄρα. α' ἡνεκα [Σοφ.Ἠλ.3, Εὐρ.Ἰων.38, 'Ἰσοκρ.31Β, Αἰαχλν.28,19], ἰων. ἡνεικα, ἐπ. ἡνεικα, ἄρα. β' ἡνεγκον, β' ἐν. ἡνεγκας, ἐπ. ἡνεικας 'Ἰλ.Σ.255 ἀπ.), γ' ἐν. ἡνεγκε, ἰων. ἡνεικα, ἐπ. ἡνεικα, δυϊκ. ἐνεγκάτην [Πλάτ.Νόμ.723Β δι-], α' πληθ. ἡνεγκάμεν, ἐπ. ἡνεγκάμεν 'Ὁδ.Ω.43], β' ἡνεγκάτε, γ' πληθ. ἡνεγκαν, ἰων. ἡνεικαν, ἐπ. ἡνεικαν, ὑποτ. ἐνεγκώ, α' ἐν. εὐκτ. ἐνεγκάμαι [Εὐρ.Ἰππ.393, Πλάτ. Κρίτ.43C], γ' ἐν. ἐνεγκάι [Σοφ.Τρ.774], α' ἐνεγκάι (αὐτ.ἀπ.105, Θουκ.6,20, Πλάτ.Πολ.330Α), ἰων. ἐνεϊκα ἢ ἐνεϊκοί 'Ἰλ.Σ.147], β' πληθ. ἐνεγκάτε [Εὐρ. Ἡρακλ.751], β' ἐν. προστ. ἐνεγκε [Εὐρ.Ἡρακλ.699, Ἀριστ.Ἰππ.110], ἰων. ἡνεικον ἢ Ἀνακρ.62], γ' ἐν. ἐνεγκάτω [Ἀριστ.Θεσμ.238, αὐτ.Βάτρ.847 ΕΞ-], ἰων. β' πληθ. ἐνεϊκάτε 'Ὁδ.Θ.393], ἀπαρφ. ἐνεγκειν, ἐπ. ἐνεκται, μτχ. ἐνεγκών κ. ἐνεγκας, ἰων. ἐνεϊκας, μέσ. μέλλ. ὀσάμαι [Εὐρ.Ὀρ.440, Ξεν.Οἰκ.18,6], παροιμ. ἐνήνοχα [Πλάτ.Κρίτ.113Α μετ- Ξεν. Ἀπομν.3,5,22 συν., Δημ.550, αὐτ.612], β' ἐν. μέσ. ἄρα. α' ἡνεγκώ [Εὐρ.Ἰκ.58], Ξεν.Οἰκ.7,13], γ' ἡνεγκάτο [Σοφ.Τρ.462, Πλάτ.Πολ.406Β], ἐπ. ἡνεκίτο 'Ἰλ.Τ.313], α' πληθ. ἡνεγκάμεθα [Πλάτ.Ἰων.530Β], ἰων. γ' πληθ. ἡνεϊκάν [Ἰλ.Τ.227, Ἡρ.1,57], β' ἐν. προστ. ἐνεγκώ [Σοφ.ΟΚ.470], ἀπαρφ.ἐνεγκάσθαι ἢ Ἰσοκρ. Ἀντιδ.201118] εἰσ-), μτχ. ἐνεγκάμενος [Αἰαχλν.18,29], ποι. ἐνεϊκάμενος ἢ Ἀλκαί.35], παθ. μέλλ. ὀσθήσομαι [Εὐρ.Ἰκ.561 ΕΞ-, Δημ.1094, Ἀριστ.Φυσ.3,5,13] κ. ἐνεχθήσομαι [Θουκ.7,36 ἐν-, Ἰσοκρ.295Α μετ-, Ἀριστ.Φυσ.3,5,18], παθ. ἄρα. ἡνεχθῆν [Ξεν.Ἀν.4,7,12], ἰων. ἡνεχθῆν [Ἡρ.1,66 ἀπ.], νεώτ.ἐφερέθην, δημ. (ἐφέρεθθηκα, παθ. παρακ. ἀνήνεγκαι, γ' ἐν. ἡνεκται [Εὐρ.Ἰων.340], μτγν. κ. ὀσται [Λοκ.Παρ.άσ.2 προ-], μτχ. ἀνήνεγμένος [Πολύβ.10,32,1], ἰων. ἀνήνεγμένος ἢ Ἡρ.8,37 ΕΞ-), ὕπερα. γ' ἐν. ἀνήνεκτο [Ξεν.Ἑλλ.3,20,1 προ-], δημ. φερμένος, βασιτά-

ζω, βασιτά, σηκῶνω, κρατῶ ἐπὶ τῶν ὤμων, εἰς τὰς χεῖρας μου ἢ ἄλλοι του : 'Ἰλ.Σ.568 ἐν ταλάροισι φέρον μελιπέδα καρπῶν, αὐτ.Ε.303 μέγα ἔργον, δ' οὐ δύο γ' ἄνδρες φέροισιν, 'Ὁδ.Δ.622 ἦγον μὲν μῆλα, φέρον δ' εὐήνορα οἶνον, Αἰαχ.Χο.15, Σοφ.Τρ.564, αὐτ.Ἀντ.429 χερσὶν εὐδύς διφιαν φέροι κόμον, Αἰωπ.Μῦθ. ἀνθρώπων ἑκαστος δύο πύρας φέροι, τὴν μὲν ἐμπροσθεν τὴν δὲ ὀπισθεν ἰσθμικαυθονόμεθα καὶ κατακρίνομεν τὰ ξένα μόνον ἐλαττώματα, αὐχὶ δὲ καὶ τὰ ἰδικά μας], Πλάτ.Νόμ.914δ, Ξεν.Ἀπομν.3,13,6, αὐτ.Ἀν.4,3,6 ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὰ ὄπλα εἰ τις φέροι, -φέρει βαρῷ φορτίον ἐπὶ τῶν ὤμων του, -ἐστρατεύθησαν πάντες οἱ δυνάμενοι νὰ φέρωσιν ὄπλα· || γαστέρι φέρω κόρον ἐπὶ γυναικῶς ἐγκυμνοσύνης : 'Ἰλ.Σ.58 μῆδ' ὄντινα γαστέρι μίτηρ κόρον ἔοντα φέροι· 2) ἔχω τι ἐπὶ τίνος : Αἰαχ.Ἐπ.559 εἰκῶ φέροντα πολέμιας ἐπ' ἀσπίδος· || π. π. τραγ. ἰσχυρότερα ἔχωρ. τῆς ἐν. τοῦ ἔω : αὐτ.Χα.581, αὐτ.Ἰκ.994, Σοφ.ἀπ.669, αὐτ.Τρ.967, Εὐρ.Ἰππ.316 ἀγὰς μὲν, ὦ παῖ, χεῖρας σίματος φέρεις· || νεώτ. κ. δημ. ἔχω τι ἐπάνω μου προσεπικυκῶς ἢ προσρητημένον ἢ ἀνογεγραμμένον ἐπ' ἐμοῦ, γεν. ἔχω τὰ ζῶα, τὰ ὄπλα φέρου κέρρατα, καλοῦνται κερσαφόρα, -τὸ ἀνάγλυπον φέρει ἐπιγραφὴν εἰς τὴν βάσιν του, -δὲν φέρω τὴν εὐθύνην δι' ἃς συνέθεθ' εἰμαι ἀνεύθυνος· || νεώτ. φορῶ ἐπάνω μου : ἡ κερία ἔφερε πολιτελὴ ἀμφίσειν - περιδέραιον ἐκ μαργαριτῶν, - εἰς τὸς ἀποσπάρτους δὲν ἐπιτρέπεται νὰ φέρωσιν τὴν στολήν· 3) μτφ. ὑποφέρω, ὑφίσταμαι, ὑπομένω, πάσχω : 'Ὁδ.Σ.135 καὶ τὰ φέρει ἀεκαθόμενος τετλησὶ θυμῷ, Ἡσίοδ.Ἐργ.213, Ἡρ.1,32 ἀτην μὲν καὶ ἐπιθυμην οὐκ ὀμοίως δυνατὸς ἐκείνῳ ἡνεϊκα, Αἰαχ.Ἀγ.1066, αὐτ.1226, αὐτ.Πέρα.293, Θουκ.2,60 ὅπαστε οὐν πόλις : μὲν τὰς ἰδίας ξυμποράς οἶα τε φέρειν, Ἀντιφ.122,14, Πάπ. ἐνεγκαντος τοῦ δεῖνα τὴν ὄβριν, αὐτ. μηκέτι φέρει τὴν ἐπιθεσιν· || κ. ἐν ἀναφ. πρὸς τροφή : Ξεν.ΚΠ.8,221 καὶ δμως ἔνδον ἔχοντες; τοσαῦτα οὐτε ἐσθίουσι πλείω ἢ δύνανται φέρειν· || τὸ μέσ. βασιτάζω ὡς ἴδιόν μου βάρος : Ἀντιφ.124,13· || συκν. μτ. τροποικῶς τινος διορισμοῦ : Πινδ.Π.3,83 τὰ μὲν ὧν οὐ δύνανται νῆπιος κόρημ φέρειν, Εὐρ.Ἐκ.738, Θουκ.1,31· || ἰδ. μτ. ἐπιρροή. διορισμοῦ : Ἡσίοδ.Ἐργ.213 φέρειν ὄβριν ῥητῖδως· || κ. νεώτ. βαρέως φέρω αἰσθάνομαι ψυχικὸν ἄλγος διὰ τὴν συμδαν εἰς ἐμέ, δὲν τὸ ἀνεχώρη, πολλὸ μου κοστίζει : Ἡρ.5,19 ὥστε δὲ βαρέως φέρον εἶπε πρὸς τὸν Ἀμύντην τάδε, -βαρέως φέρε τὴν ὄβριν· ὁμ. κ. πικρῶς -δινῶς -χαλεπῶς φέρω τὴν ὑποφέρειν τὴν μετὰ δυσθυμίας θεωρῶ τὴν πικρὸν, δεινὸν, χαλεπὸν : Εὐρ.Ἰων.610· || ὁμ. δυσπεπῶς-βαρυστόνως φέρω τὴ : Αἰαχ.Πρ.752, αὐτ.Εὐμ.794· αἰ φρ. αὐταὶ ἐκφέρονται μονοκειτικῶς διὰ τὸ δυσφορῶ, ἀντικεινται δὲ εἰς τὰς διὰ τῶν κούφως, εὐπάρως, εὐπεπῶς, ὑπερῶς, εὐμένως, ῥαδίως, προθύμως φέρω τὴ ὑποφέρειν τὴ εὐκόλως, μεθ' ὑπονητικῆς, θεωρῶ τὴ εὐκόλον, ἔλαφρον : Ἡρ.1,35· || αἰ φρ. αὐταὶ συκν. συνάπτονται μτ. αἰτ. πράγμ. ἢ μτ. μτχ. : αὐτ.3,155 βαρέως ἡνεικε ἰδῶν τ., Ἀριστ.Θεσμ.385· || φέρω ἐπὶ τινι ἐν χρ. ἀμτδ. : Ξεν.Ἑλλ.7,4,21 χαλεπῶς δὲ ἢ τῶν Λακεδαιμονίων πόλις φέρουσα ἐπὶ τῇ πολιορκίᾳ τῶν πολιτῶν, αὐτ.3,4,9, Δημ.1339· || μτγν. κ. χαλεπῶς φέρω διὰ τὴν - πρὸς τὴ : Διόδ.7,11], Ἰουλ.Ἐγκώμ.Κωνστ.17C κ. μτ. μ. δοτ. : Ξεν.Ἀν.1,3,3 χαλεπῶς φέρω τὸς παροῦσι πράγμασι, αὐτ.Ἑλλ.5,1,29· 4) ἀγα, κομίζω μτ. τῆς παρασημοσίας τῆς κινήσεως, μετακινῶ τὴ με κόπον, ἐντείνω τὴν δύναμίν μου μετακινῶ τὴ τῆς θεατικῶς του, κομίζω μακρῶν, ὁδ. π.

Όμ. περί παντός, ὅπερ εἶναι αἰτία κινήσεώς τινος, περί τῶν ποδῶν : Ἰλ.Ζ.514 ταχέας δὲ πόδες φέροντες || ὄμ. κ. ἐπὶ τῶν πεδίων, ἃ ἐλέγοντο φέροντες ὁ θεοὶ ἐπὶ τε τὴν ἕρῶν καὶ τὴν θάλασσαν : αὐτ.Ω.341 πέδιλα τὰ μιν φέρον ἡμῶν ἐπ' ὕψην, ἡδ' ἐπ' ἀπειρονα γάσῃ || γεν. περί οὐδοῦσθε μεταφορικῶς μετονομασθέντες, οἷον Ἰππων, ἡμιόνων, ὀχημάτων, πλοίων : αὐτ.Β.838 ὄν Ἀρίσθηθεν φέρον Ἴπποι αἰθῶνας μεγάλοι, αὐτ. Ε.232, αὐτ.Ν.820, αὐτ.Ν.453 νῦν δ' ἐνθάδε νῆες ἐνεκίαν, Ὀδ.Ζ.83 ἡμίονοι φέρον ἐσθῆτα καὶ αὐτήν, αὐτ.Π.323 || ὄμ. κ. ἐπὶ τῶν ἀνέμων, οἱ ὁποῖοι κινουσι τὰ πλοῖα καὶ ἄγουσιν αὐτὰ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ : αὐτ.Τ.378, Ὀδ.Κ.26 ὄψρα φέροι υἱᾶς τε καὶ αὐτοῦς, αὐτ.Ε.330 σχεδίην ἀνεμοὶ φέρον ἐνθα καὶ ἐνθα κ. ὁπλοῖ. : αὐτ.Γ.300 ἐπέλασσε φέρον ἀνεμοί, αὐτ.Ε.11, αὐτ.Μ.277, Ξεν.Ἀν.5,7,7 ὁ βορέας εἰς τὴν Ἑλλάδα φέρει || μτφ. κ. ἐπὶ ἀνθρώπων : Ἰλ.Ε.506 οἱ δὲ μένος χειρῶν ἰδῶν φέρον ἰοὶ δὲ τὴν Ἰσχὸν τῶν χειρῶν τῶν ἀπ' εὐθείας ἔφερον κατὰ τῶν ἀντιπάλων, ἐδάσαν ἄλη τὴ δύναμη τῶν χειρῶν τοῦς' || νεώτ. κ. δημ. σηκῶνος ἢ βασιτῶ τὴ κατὰ τὴν πηγαίαν κῆπου, πηγαιῶν τὴ ἐκεῖ ὅπου εὐρίσκειται ὁ λαλὼν ἢ ἐκεῖνος πρὸς ὃν ἢ ἐπερὶ οὗ ὁ λόγος, μεταφῶρα, κομίζω : νὰ μοῦ φέρης τὴ βαλίτσα τὸν σταθμό, - ποῖός ἔφερε τὸ γράμμα; 5) ἐν τῷ παθ. κινούμαι ἀπὸ τὴν θέσιν μου, ἴδρα περί ἀκουσίας κινήσεως, συγχ. δὲ καὶ διὰ τῆς ἐπιενεργείας βίαιως παρασυρούσας ἐξωτερικῆς δυνάμεως, ἀγομαὶ ἀκουσίας, μάλιστα ὑπὸ ἀνέμων ἢ κυμάτων, παραστρομαί, ὥστε συνήθως ἐνυπάρχει ἐν αὐτῷ ἢ παρασπῆ. ταχέας κινήσεως : Ἰλ.Υ.172 ἰδῶν φέρει μένει, αὐτ.Α.592 πᾶν δ' ἡμᾶρ φέρῃην (περὶ τοῦ εἰς τὴν γῆν ριψθῆτος Ἑφαιστοῦ), αὐτ.Φ.120, Ὀδ.Μ.442, Πλάτ.Φαῖδρ.254Α βίβα φέρεται, αὐτ. Πολ.496Δ κοινοτροῦ φερομένο, αὐτ.Φαῖδ.114Β, Ξεν.Ἑλλ.4,8,37, αὐτ.ΚΠ.1,4,23 ἔρωρον τοὺς μὲν σφετέρους φυγῆ εἰς ἑαυτοῦς φερομένους' || γεν. κινούμαι, πορεύομαι, βαδίζω, πηγαιῶν : Σοφ.ΟΤ.1309 ποί γὰς φέρομαι, αὐτ.Η8.922' || φίλος. ἢ φερομένη οὐσία ἢ οὐσία ἢ αἰεὶ κινουμένη συμφέρος πρὸς τὴν θεωρίαν τῆς παγκοσμίου κινήσεως : Πλάτ.Θεαίτ.177C : 6) γεν. περί πάσης κινήσεως, ἥτις οὐχὶ δὲ ἴδιας δυνάμεως, πολλακῶς δὲ καὶ παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ κινουμένου ἀντικειμένου γίνεται, ὁθ. μτφ. περί ὄρων, κινήσεως φυσικῶν, συναρπάζω : Αλογ.Ἐπιτ.689 μὴ τί σε θαροπληθῆς ὀρομαργος ἄτα φερέτω, αὐτ.Χο.1023, Πλάτ.Πολ.394D ὄρη ἀν ὁ λόγος ὡσπερ πνεῦμα φέροι' || ἐμὲ ἐπιρρηθῆς εἰς τί : Εὐρ. Ἀνδρ.729 (γένος πρεσβυτῶν) ἄγαν προνηθῆς εἰς τὸ λοιδορῆν φέροι' || συγχ. τὸ παθ. κτ. μτχ. τίς. ἄ. ρ. κινήσεως σημαντικῆ, ἐν κυριολ. κ. μτφ. χρ. : Ἦρ.8,91 φερόμενοι ἐπέπνεον εἰς τοὺς Αἰγυπίντας, Πλάτ.Φαῖδρ.98B ἀπὸ τῆς ἐλπίδος ὡχόμεν φερόμενος, Λυκούργ.155,22' || κ. ἐν τῇ ἐνεργ. μτχ. ἀμτθ. : Ἦρ.8,87 φέρουσα ἐνέδαλα νηὶ φίλῃ' 7) κ. νεώτ. κ. δημ. ἄγω, ὀδηγῶ που, κατευθύνωμαι εἰς τί μέρος, ἄγω πρὸς τίνα κατευθύνουσαι : Ἦρ.2,122 εἰς ὄδον φέρουσαι εἰς ἱρόν Διμήτρον, αὐτ.7,31, Αλογ.ἀν.236 ἀπὴλ ὀμος εἰς Ἄϊδου φέροι, Ὄμουκ.3,24 ἢ εἰς ὀθῆδας φέρουσα ὀδός, Ξεν. Ἀν.3,5,15, αὐτ.Ἑλλ.7,27, Πάν. ρῦμη ἢ φέρουσα εἰς τὴν ἑσπῆραν, - ποῦ φέρνεις αὐτὸς ὁ δρόμος; - τὸ σκάφος ἀκυβέρνητον φέρεται ὑπὸ τῶν κυμάτων, - ποῦ μᾶς ἔφερες; 8) μτφ. ἐν φρ. σχετισμοῦ : ποῦ φερόμεθα; 9) ἄγω, ὀδηγῶ μοι κράν : Ἰλ.Β.302 ὀδς μὴ Κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι, αὐτ.Σ.429, αὐτ.Ρ.718' || κ. ἐπὶ θεωλάδουσι ὀνόμοι : Ὀδ.Ε.111 ἀνεμοίς . . φέρον καὶ κύμα' || κ. ἐπὶ θεούλης : αὐτ.Κ.48 τοὺς δ' αἰφ'

ἀρπάξασα φέρον πόντονδε θύελλοι' παροιμ. : αὐτ.Θ.409 ἔπος δ' εἶπερ τὴ βέβακται δεινῶν, ἄφαρ τὸ φέρονεν ἀναρπάξασαι ἄελλαι' 10) κ. νεώτ. προσάγω, προσκομίζω, δίδω : Ἰλ.Ω.502 αὐτ. Γ.120 νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς ἰναί, ἡδ' ἄρν' ἐκέλευεν οἰσέμεναι, αὐτ.Σ.191, Ὀδ.Φ.196 εἰ. . θεὸς αὐτὸν ἐνεκίον, Ἦρ.7,131, Αἴσχ.Ἐπιτ.675, Ἀριστο.Περ.1490, ΚΔ.Μάρκ.12,16 φερέται μὴ θνήσκον ἴνα τῶν. οἱ δὲ ἠνεγκαν, Πάπ. ἀπέσταλκα σοὶ Φίλιωνα φέροντα ἐπιστολήν, - δίδετε τὰ ἔγγραφα εἰς τὸν φέροντα τὴν παρούσαν, φρ. πληρωτὸν εἰς τὸν φέροντα (ἄ. ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει) || τὸ μέσ. κομίζω, προσάγω, συμπρολομβάνω μετ' ἐμοῦ καὶ ἄγω ἢ κομίζω : Ὀδ.Τ.504 γρηθὶ δὲ δῖεκ μεγάροιο βεθῆκεν οἰσόμεν ποδάντηρ, Ἀλκai.35, Ἦρ.4,67, αὐτ.7,50 μέτρω καὶ σκυτάλη, οἷς αὐτὸς ἠνεγκάτο ἐπ' Ἀλεξανδρείας κ. παθ. τὸ ἀπαν ἐνεχέθον ἐπὶ τὸν γάμον χόρτον ποιήσον ἐνοβήθηνα' 11) νεώτ. κ. δημ. φέρν(ω) μάρτυρας μάρτυρας πορεύομαι, προβάλλωμαι ἐνώπιον τῶν ἀκουόντων, κ. ἴδ. ἐνώπιον δικαστηρίου προσάγω μάρτυρας || νεωτ.φρ. μάρτυς μου ὁ θεός (εἰς ἐντονον βεβαίωσιν) || φρ. δημ. φέρνω γιστρά προσάγω, προσκαλῶ νὰ ἐπισκεφθῆ ἱατρός ἀσθενῆ : 12) δημ. εἰσάγω τὴ ἐκ τινος' τόπου, εἰσκομίζω : στὴν Ἑλλάδα τὸν καφέ τὸν φέρουμε ἀπὸ τῆ θρακίλια - ἔφερε κὶ ἄλλα ἐμπορεύματα || δημ. φρ. φέρον τὸ νερὸ κομίζω ὑβρωρ ἀπὸ ἐνὸς τόπου εἰς ἄλλον διὰ τῶν ὕδραγωγείων, ὀχετεύω' 13) μτγν., νεώτ. κ. δημ. προσάγω, ὀδηγῶ τινὰ που, κάρνω ἢ καλῶ νὰ ἔλθῃ : ΚΔ.Μάρκ.9,17 διδάσκαλε, ἠνεγκα τὸν ἰόνν μου πρὸς σε, - πάτε θὰ μοῦ φέρης τὸ γυῖό σου νὰ τὸν γνωρίσω; 14) μτγν. ἐπάγω, ὀδηγῶ, κατευθύνω : Πολυδ.22, 14,8, αὐτ.33,5,2 φέρων τὴν αἰτία τὴν ἐπιβουλήν ἐπ' ἐκείνου 15) διευθύνω : Πλούτ.Λούκ.6 ἀνθούνατὰ τῆ δόξῃ τότε καὶ φέροντα τὴν πόλιν' || νεώτ. ἄγω καὶ φέρω διευθύνω τινὰ κατ' ἀπόλυτον βούλησιν' 16) νεώτ. κ. δημ. ὠθῶ, παρακινῶ, περιάγω : φέρω εἰς ἀπόγνωσιν, - ἐκεῖ τὸν ἔφερε ἢ ἀνάγκη, - ποῦ θὰ μᾶς φέρῃ ἢ διχάνοισ; 17) κ. νεώτ. κ. δημ. ἄγω πρὸς τί, συντελεθ εἰς τί : Ἦρ.1,10 ἄνδρα ὀφθῆναι γυμνὸν ἐς ἀλοχύνην μεγάλην φέροι, αὐτ.4,90, Σοφ.ΟΤ.517, αὐτ.991, Εὐρ. Ἰκ.295, Ξεν.Ἀπομν.4,2,31 τὰ πρὸς τὸ ὑγιαίνειν φέροντα, Ἀντιφ.119,7, - πιστεύεται ὅτι τὸ ὀπάλιον φέροι δυστυχίαν, - τὸν ἔφερον εἰς ἀπόγνωσιν' 18) ὀρίζω, αὐτῶ, προσπορίζω, πορεύω : Ἦρ.8,100 ἄγῶν ὁ τὸ πᾶν φέρον ἡμῖν, αὐτ.62 τὸ πᾶν ἡμῖν τοῦ πολέμου φέροσαι αὐ νῆας, Σοφ.Φιλ.109. Πάν. οἰκόπεδον φέρον ἐνοίκιον 19) κ. μαν. κ. νεώτ. παράγω, προκαλῶ, προέμω, ἐπιφέρω, γίνομαι αἰτία νὰ συμβῆ τί ἢ νὰ πάθῃ τίς τί : Ἰλ.Χ.31 (ἀσπὴρ φέροι πυρστὸν βροτοῖσιν, αὐτ.Θ.541, Ὀδ.Α.283 ὄσσαν . . ἢτε φέροι κλέος ἀνθρώπωνσιν, αὐτ.Μ.231, αὐτ.427, αὐτ.Ζ.203, Ἡοιδ.Α.150, Αἰσχ.Ἀγ.1135 τέχνη . . φῶδον φέρουσιν μαθεῖν, Πόν. εἰ τοῦτό σοι βάρος φέροι, Πρόδρο.2,262 μπιζομαί την, βλέπω τὴν εἰς δρεξίν μὲ φέρνει, Ἐρωτῶκρ.1,8 νὰ πῶ τὰ κᾶμα καὶ τὸ φέρα εἰς μὴν κόρη κὶ ἔναν ἀγουρα, - ἢ μεσολάβησες του δὲν ἔφερον ἀποτέλεσμα, - τὰ ἄμυρα φέρν(ω)νο ὄψαν, - ἢ ὀμιλεῖ τὸ φέροι ὄνομα - πλῆξῃ - ὄψα' || δημ. παροιμ. ὄσα φέρνει ἢ ὦρα δὲν τὰ φέρνει ὁ χρόνος (ἐν μὴ στιγμῇ πολλὰ ἀπρόσπτο καὶ ἀνεπίστα δύνανται νὰ συμβῶν) 20) προσφέρω, δίδω : Ὀδ.Θ.428 τὰ ὀφ Φαίηκες ἀμύμονες ἐνθάδ' ἐνεκίαν, Πίνδ.Π.2,7, Αἰσχ.Χο.487, Σοφ.Τρ.602 ὄπως φέρης μου τόνδε ταναοφῆ πέπλον, δῶρημ' ἐκείνω τάνδρῃ, Ξεν.Ἀν.7,3,31' || φέρω χάριν τινὶ χαρίζομαι τινὶ : Ἰλ.Ε.211 φέρων χόριν Ἐκτορι δῖφω, Ὀδ.Ε.307' 21) μτγν. ἐπιρρητῶν : ΠΔ.Βασ.4,21,12

ἰδοὺ ἐγὼ φέρω κακὰ ἐπὶ Ἱερουσαλὴμ· **22)** ἐπὶ τῆς γῆς, ἐπὶ τόπου ἢ ἐπὶ φωτῶν, παράγω, ἀποδίδω, ἀποφέρω: Ὁδ.Δ 229 τῆ πλειστα φέρει ζείδωρος ἀρούρα φάρμακα, αὐτ.110, αὐτ.131, Ἡσιοδ.Ἐργ.117, αὐτ.565, Αἰσχ.ἀπ.198 γυῖα φέρουσι βίονταν, Κἀΐω.15,2 πᾶν κλήμα . . μὴ φέρον καρπὸν || νεώτ. κ. δημ. παράγω, ἀποδίδω, ἀποφέρω, προσπορίζω: ἡ ἐπιχείρησις δὲν τοῦ ἔφερε μεγάλη κέρδη || κ. ἀπολ. φέρω καρπὸν, καρποφορῶ: Ἡρ.5,82 καὶ ἦ τε γῆ σφι ἔφερε, Ξεν. Οἰκ.20,4 || κ. ἐπὶ ἐμφύχων: Πλάτ.Τιμ.24C || ἡ ἐνεγκοῦσα ὡς οὐα. ἡ μήτηρ γῆ: Μάρκ.Αὐρ.4,48 || μιν. ἡ ἐνεγκοῦσα ὡς οὐα. ἡ πατρὶς νῆος: Ἰω.Λυδ.Ρωμ.3,26 **23)** μτγν. γεν. δημιουργῶ, παράγω, σχηματίζω: Φιλόστρ.799 Πνεϊδὸς Τέμνη φέρε· **24)** ἀποδίδω, παρέχω εἰσδόχημα, ἰδία ἐκ μισθώσεως: Ἰσαϊ.5,27 φέρω βίβωσιν τοῦ ἄναιαυτοῦ· **25)** ἀναφέρω τὴν εἰς τί, ἀποδίδω: Πλάτ.Τιμ.37B, αὐτ.Χαρμ.163D δῆλου δὲ μόνον κῆρ δτι ἂν φέρης τοῦνομα δτι ἂν λέγῃς· κ. μτ. δοτ. κ. ἐμπροθ. διορ.: αὐτ.Πολ.478B οὐχ ὁδοξάζων ἐπὶ τί φέρεσι τὴν δόξαν· **26)** τὸ μέσ. φέρομαι συνη. εἴρηται ἐπὶ παντός πράγμ., ὅπερ λαμβάνει τις δι' ἑαυτὸν πρὸς ἴδιαν χρῆσιν ἢ ωφέλειαν ἢ λαμβάνει μεθ' ἑαυτοῦ, ἰδ. εἰς τὴν οἰκίαν του: Ἰλ.Δ 97 τοῦ κεν δὲ πάμπρωτα παρ' ἀγλαῖα δώρα φέρομαι, Ὁδ Β 410, Ἡσιοδ.ἀπ.39,8 || δθ. λαμβάνω εἰς τὸν οἶκόν μου, πᾶν δτι ἔλαβον παρά τίνος ἄλλου: Ἡρ.5,47 διὰ δὲ τὸ ἐωυτοῦ κάλλος ἠνεκιστο παρὰ Ἐγυσταίων τὰ οὐδεις ἄλλος· **27)** ὁμ. μέσ. λαμβάνω, παίρνω: Αἰσχ.Εὐμ.266, Σοφ.ΟΚ 470 Ἰράς ἐξ ἀερίτου χάρις κρίνης ἐνεγκοῦ· || φέρομαι ἐπὶ τι τινός λαμβάνω τὴν πρὸς τί: Ἡρ.4,129 ταῦτα ἐπὶ σμικρὸν τὴν ἐφέροντο τοῦ πολέμου· || ἐνεργ. λαμβάνω, παίρνω δτι, τὴν μοι ὀφείλεται: Σοφ.ΟΤ 764 ὄχιος γὰρ οἶ' ἀνήρ δούλος φέρειν ἦν τῆσδε καὶ μείζω χάριν· **28)** ὁμ. μέσ. λαμβάνω τὴν ὡς βραβεῖον: Ἰλ.Ψ 663 αὐτὰρ ὁ νικηθεὶς δέπας οἰσεται ἀμικκύπελλον, αὐτ.Π 127, αὐτ.Ψ 413, αὐτ.538, αὐτ.663 || ὁμ. μτφ. τὰ πρῶτα - τὰ δεύτερα φέρομαι κερδαίνω καὶ κατέχω τὸν πρῶτον, τὸν δεύτερον βαθμὸν ἢ τὴν πρῶτην, τὴν δευτέραν θέσιν: Ἡρ.8,104· **29)** ἀποκομίζω, ἀποφέρω, κερδίζω ἰδία διὰ κῶπων καὶ μόχθων, κατορθώνω τὴν δι' ἐπιμύθων ἀγώνων: Ἰλ. Σ 308 ἡ κε φέρησι μέγα κράτος, Ἡσιοδ.Ἐργ.655, Πλάτ.Πολ.468C, αὐτ.Νόμ.657E· **30)** λαμβάνω ἀμοιβὴν, ἀμειβομαι, πληρώνωμαι, λαμβάνω, παίρνω λεπτὰ: Ἀριστοφ.Ἀχ.66 μισθὸν φέροντας δύο δραχμάς τῆς ἡμέρας, Θουκ.3,17, Ξεν.Ἀν.1,3, 21, αὐτ.Οἰκ.1,6, Λυσ.ἀπ.2, Ἀσφορπ.150,42· **31)** ἀποτινάω, πληρώνω: Θουκ.4,57 ὄροντες τέσσαρα τάλαντα φέρειν, αὐτ.1,19, Πλάτ.Πολιτ.278A, Ξεν.Ἀν.5,7,10, αὐτ.ΚΠ 1,6,12· **32)** ἐπὶ λέξια, λαφύρωνω, λαμβάνω καὶ φέρω μετ' ἑμαυτοῦ, ἀρπάζω: Ἰλ.Ζ 480 φέροι δ' ἔναρα βροτόεντα, αὐτ.Ρ 70 ἐνθά κε βεῖα φέροι κλυτὰ τεύχεα Πανθοῖδαο Ἀτρεΐδης, Ὁδ.Κ 124, Ἀντιφ.142,35 || ἄγω καὶ φέρω περὶ παντελοῦς λεηλασίας, ὅπου τὸ φέρω λέγεται εἰς τὴν ἀφύχων, τὸ ἄγω δὲ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων καὶ ζῴων: Ἡρ.1,88 ἀλλὰ φέρουσι τε καὶ ἄγουσι τὰ σά' || νεώτ. κ. δημ. ἄγω καὶ φέρω μτ αἰτ. προσπ. ἐπιβάλλω τὴν θέλησιν μου εἰς νιν, τὸν κατευθύνω κατὰ τὸ δοκῶν μοι, παρασφῶρ: ἡ γυναικα του - ὁ γίος του - ὁ ἰδιαιτέρως του τὸν ἄγει καὶ τὸν φέρε· νεώτ. κ. παθ. ἀγειται καὶ φέρεται ὁπὸ τῆς γυναικός του· **33)** διαρπάζω, συλῶ, ληστεύω, κλέπτω: Εὐρ.Ἐκ.804 θεῶν ἱερὰ τομῶσιν φέρειν, Θουκ.1,7· κ. παθ.: Εὐρ.Βόκκ.759 φερόμενοι βακχῶν ὄνο· **34)** φῆρον φέρω διδοῦ τὴν ψήφον, παρέχω αὐτήν, τὴν ρίπτω εἰς τὴν ψηφοδόχον: Αἰσχ.Εὐμ.674 ἦδη κελεύσω τούσδ' ἀπὸ γνώ-

μψ φέρειν φῆρον δικασαν, Ἄνδοκ.1,12, Ἰσαϊ.85, 31· κ. παθ.: Εὐρ.Ὀρ.440 φῆρος καθ' ἡμῶν οἰσεται, Δημ.1094 περὶ ταύτης φῆρος οἰσθήσεται, Λουκοῦρ.148,30· **35)** διδοῦ τὴν φῆρον μου κατὰ τὴν ἐκλογὴν τινος ἀρχῆς δημοσίας, δθ. προτεινω τινὸ διὰ τὴν δημοσίον ἀξιωμα, ἐκλέγω, διορίζω τινά, ἀναδεικνύω: Πλάτ.Νόμ.753D, Δημ.496, αὐτ. 996 οἴσουςι με ἂν χρρηθῶν ἢ γυμνασάρχον ἢ ἐστιάτορα ἢ ἐάν τι τῶν ἄλλων φέρωσι, Ἀριστ. Πολιτ.2,6,19· **36)** μέσ. ἐκλέγω, προτιμῶ: Εὐρ. Ἄνδρ.786 ταῦταν ἦνεσα ταῦταν καὶ φέρομαι βιόταν· **37)** ἔχω ὡς ἐπακόλουθον: Ἡρ.1,120 καὶ νῦν ἐς τί ὑμῖν ταῦτα φαίνεται φέρεσι· **38)** ἀποτεινῶσι πρὸς τινα: αὐτ.159 φωνῆν ἐκ τοῦ δούτου γενέσθαι φέρουσιν μὲν πρὸς τὸν Ἀριστοδίκον· **39)** ἀποδέλω εἰς . . : αὐτ.7,19 τὴν ὁ μάγοι κερῖναν ἀκούσαντες φέρεσι τε ἐπὶ πᾶσαν γῆν || εἶδ. ἐπὶ τόπου ἐκτεινῶσι πρὸς τί, δῆκω: αὐτ. 4,99 τὸ δὲ ἀπὸ ταύτης τὴν μὲν ἐπὶ θάλατταν τὴν ἀπὸ τὴν φέρουσαν· **39)** ρέφω, κλίνω: αὐτ.11 ἢ τοῦ δήμου φέρεσι γνώμη μέσ. . . κ. μτ. ἀναφρ.: αὐτ.8,100 πλέον φερέεσσι οἱ ἡ γνώμη κατεργασσασθαι, Θουκ.5,118 τῶν ἡ γνώμη ἔφερε συμβάλλειν, αὐτ.6,10· **40)** προβάλλω: Ἰσοκρ.141Λ, Δημ.1328 τὸνᾶντιον πᾶντα λόγων μάλλον ἐρεῖν καὶ πείσασσι αἰτίας οἰσεν· || νεώτ. κ. δημ. προβάλλω, προτεινω, διατυπώνω: φέρεσι διαρκῶς δυσκολίας, - δὲν ἔφερε καμμίαν ἀντίρρησιν, - φέρε με ἔνα παραδείγμα· || φρ. φέρεται τὸν κατακλιουσὸ παρουσιάζει διὰ τῶν λεγομένων του ἀνυπερβλήτους δυσχερείας, λίαν δυσμενεῖς περιστάσεις διὰ τὴν ἔργον· **41)** ἔχω εἰς τὸ στομά, διωλὸ διαρκῶς, πολὺ περὶ τίνος: Αἰσχίν.85,33 φέρειν τινὰ ἐν ταῖς διαδοχαῖς· συνη. τὸ παθ.: Πίνδ.Π.1,170· εἰ τι καὶ φάσθαιον παραιθύσεται, μέγα τὸν φέρεται πᾶρ σθέν· || τὰ φερόμενα τὸ λεγόμενα: Ξεν. Βρ.Γρ.238· || δημ. φρ. ὁ λόγος τὸ φέρεται ἀναφέρεται, λέγεται παρεμπιπτόντως, χωρὶς νά ἀποδίδεται ἰδιαιτέρα σημασία εἰς αὐτὸ· || εὐ ἢ πονήρως φέρομαι παρὸ τινι ἀπολύτω καλῆς ἢ κακῆς φήμης παρὰ τινι: Ξεν.Ἐλλ.2,1,16 εὐ φερόμενον παρὰ τοῖς συμμαχοῖς, αὐτ.1,5,17 Ἀλκιβιάδης μὲν οὖν πονήρως καὶ ἐν τῇ στρατιᾷ φερόμενος· **42)** κ. νεώτ. φέρεται διαδίδεται, λέγεται ἢ λέγουν, μτ. αἰτ. κ. ἀορφ.: Ἡρ.8,104 τὸνδὲ φέρεται πρήγμα γίνεσθαι· || νεώτ. ὁμ. τὸ μέσ. ὡς τριπορηθ. φέρεται ὑπάρχει ἡ πληροφορία ἢ ἡ φῆμη ὅτι εἶμαι ἢ ὅτι ἐπραξά τι, λέγεται, ἀναφέρεται, παραδίδεται, μνημονεύεται: φέρεται ἐπιλαχῶν - ὡς ὑπουργήσιμος· κ. πρσσ.: φέρονται ὡς ὑποθάβαντες τοὺς ἠσπτάς· **43)** φρ. ἐν χρόνοις φέρεται ὑπολογίζεται ὅτι εἶναι, χρονολογεῖται ἀπὸ: Στράβ.1,3,15 ἢ μὲν τῆς Κυρηνης κτίσας ἐν χρόνοις φέρεται μνημνεουσόμενοις· **44)** μνεῖον ποιῶμαι, μνημονεύομαι: Δημ.1404 ὦ τινι ἀρμόττουσιν εἰκόνα ἐπέγω, σκοπῶν οὐχ ὄρω· **45)** ὀγγέλλω: Αἰσχ.Ἐπτ.370, αὐτ.Ἀγ.9 αὐθῆν πυρὸς φέρουσαν ἐκ Τροίας φάτιν ἀλώσωντε βάζειν, αὐτ.Πέρσ.248· || φρ. μῦθον ἢ ἀγγελίαν φέρω τινὶ φέρω εἰς τινὰ λόγον ἢ ἀγγέλλω, ἰδὲσθαι: Ἰλ.Κ 288 αὐτὰρ ὁ μελιχίον μῦθον φέρε Καδμείσιν κείσθ, αὐτ.Ο 175, αὐτ.202, Ὁδ.Α 408, Πίνδ.Π 8,54· κ. μέσ.: Εὐρ.ἰκ.583, αὐτ. Φοῖν.1546· **46)** τὸ μέσ. πράττω τὴν χάριν ἐμαυτοῦ: Ἰλ.Ν 486 ἀφῆα κεν ἢ φεροίτο μέγα κράτος, ἢ φεροίμην, αὐτ.Χ 217· **47)** εὐ φέρομαι ἐπιτυγχάνω, εἶμαι ἐπιτυχῆς, ἔχω ἐπιτύχει: Θουκ.5, 16 εὐ φερόμενοι ἐν στρατηγίαις· **48)** ἐπὶ λόγῳ, μέγα φέρεται ἔχει ἢ λαμβάνει μεγάλην βαρῦτητα: Πίνδ.Π 1,88 μέγα τὸν φέρεται πᾶρ σθέν· **49)** ἐν ἀπροσ. χρ. φέρεσι συμφέρεσι, εἶναι λυσιτελέες συμφέρον: Ἡρ.1,134 φέρεσι σοι ἐπ' ἀμφοτέ-

ρα ταῦτα ποιεῖν, Πλάτ. Πολ. 449D, Ξεν. ΚΠ 81, 42-50) συγχ. ἐν τῇ ἐκτενεῖ ἐπ. παραστάσει προστίθεται τὸ ἀνορφ. φέρειν - φέρεσθαι ἐπεκατακτικῶς, οἰονεὶ πλεοναστικῶς εἰς τὸ δίδωμι κ. τὰ τούτῳ ὁμοια. π. : Ἰλ. Ψ 513 δάκων .. τρῖποδα φέρειν, αὐτ. P 665, αὐτ. P 131, αὐτ. A 798 τεύχεα .. δότω φέρεσθαι, Ὀδ. Φ 349, Εὐρ. Τρω. 419, αὐτ. 454. 51) ἡ πρ. φέρων-ουσα-ον συγχ. συνάπτεται ἐτέρῳ ἢ προσθέτουσα πλάγιαν τινὰ ἐνέργειαν εἰς τὴν κυρίαν, ὅπερ ἐν τῷ νεώτ. κ. δημ. ἀποδίδεται διὰ δύο κτ. παράταξιν ρ. : Ὀδ. X 146 ὄκα φέρων μνηστῆρσιν ἐδῶκεν (ἔφερε καὶ ἔδωκεν), αὐτ. P 345 δὸς τῷ ξείνῳ τοῦτο φέρων λαθεῖ τοῦτο καὶ δὸς εἰς τὸν ξένον, αὐτ. A 127 ἔγχεος ἔσθησε φέρων (ἔφερε τὸ ἔγχεος καὶ τὸ ἔσθησε), αὐτ. 139. 52) ἡ προστ. φέρε ἐν ἐπίρρ. χρ. πρὸ ἐτέρας προστ., ὁπότε ἀποδοῖτα ἐὰν τοῦ ἐμπρός, ἔλα, αὐτ. : Αἰσχ. Πρ. 294 φέρε γὰρ θιάμινε, Σοφ. Αντ. 534 φέρε εἰπέ δή μοι, Πλάτ. Κρατ. 385B. || κ. πρὸ τοῦ ἀ' ἐν. ἢ πληθ. τίς ὑπότ. τιθεμένου ἀπὸ προστ. : Ἡρ. I, || φέρε ἀκούσας, αὐτ. 97 φέρε ἀστήσωμεν, Ἀριστφ. Ἀχ. 4 φέρε ἴδω, τί δ' ἥσθη, αὐτ. Εἰρ. 361, Πλάτ. Γοργ. 455A. || νεώτ. φέρε ἴδωμεν, δημ. τούτο καὶ ἰδοῦμε ὡς ἴδωμεν. || σπανιώτ. πρὸ τοῦ θ' προστ. : Σοφ. Φιλ. 300 φέρε .. μάθης. || κ. πρὸ ἐρωτήσεως χρησιμευούσης ὅπως ἀναίρεσθαι ἐτέρα. : Εὐρ. Προν. 571 φέρε τροπαῖα πῶς ἀρα στήσεις, Ἀριστφ. Θεσμ. 589, αὐτ. Ἀχ. 541, Πλάτ. Πολ. 348C, αὐτ. Νόμ. 805D φέρε μῶν οὐκ ἀνάγκη, αὐτ. Γοργ. 514D. || συγχ. ἐν τῇ φρ. φέρε γὰρ : Ἀριστφ. Νεφ. 218 φέρε τίς γὰρ οὗτος, Ἰσοκρ. 79B φέρε γὰρ πρὸς τίνεσ χρῆ πολεμεῖν; || φέρε ἐάν εἰρωμεν ἐμπρός ὡς ἴδωμεν ἀν δυνάμεθα ἐν .. : Stéllb. Πλάτ. Κρατ. 430A. || φέρε μτ. ἀνορφ. ὑπόθεσ. πρτ. 13C, Πορφ. Ἀποχ. 33. || κ. νεώτ. φρ. φέρε εἰπεῖν ἐπὶ ποραδειγμάτι, λόγου χρίων. 53) τὸ αὐτ. τῆς πτ. ἔνεστ. τὸ φέρον ὡς οὐα. τύχη, ποιῶρα : Σοφ. ΟΚ 1693 τὸ φέρον ἐκ θεοῦ καλῶς φέρειν χροῦ, ΑΠ 10, 73 εἰ τὸ φέρον σε φέρε, φέρε καί φέρου' εἰ δ' ἀναγκαῖες, καὶ σαυτὸν λυπεῖται καὶ τὸ φέρον σε φέρε; 54) πἀν. κ. νεώτ. τὸ μέσ. φέρομαι, δημ. φέρομαι συμπεριφερομαι : Πἀν. ἡ δεῖνα τολημρῶς καὶ ἀτάκτως φερωμένη, -πρέπει να μάθης καὶ φέρεσαι, -φέρθηκε πολὺ δσχημα στή γυναικα του. || νεώτ. τρόπος τοῦ φερεσθαι συμπεριφορᾶ. 55) δημ. ἀμτθ. ὁμοιόζω κ πάπος, προσομοιάζω, ἀποκλίνω πρὸς τὸ : αὐτὸ τὸ παιδί φέρνει τοῦ πατέρα του, - τὸ χρώμα του ρούχου σου φέρνει πρὸς τὸ γαλόζιο (ἐν τῇ σμτ. ταῦτα συγχ. ἐν συνθέσει, πρθλ. ἐγγλεζοφέρων, κουτοφέρων). 56) ρηματ. π. φορᾶ, φορεῖς, φέρμα, φερνή, φερτός, φερσίμα.

φερωνυμία (ἡ) μτγν., μσν. κ. νεώτ., ἰων. -1η τὸ να εἶναι τῆς φερωνυμῶς, τὸ να φέρη ὄνομα ληφθῆν ἐκ τινος προσώπου, πράγματος ἢ γεγονότος, ὅθ. τὸ ὄνομα τὸ ληφθῆν ἐκ τινος γεγονότος ἢ ἐκ τινος ἐνεργείας : Ὀππ. Ἀλλ. 1, 243 τολών δὲ φερωνυμῆν λαχεν ἔργων. 2) μσν. ἡ συμφωνία ὀνόματος πρὸς γεγονός : Εἰστ. 776, 49 κατὰ φερωνυμίαν, ἢ μάλιστα εἰπεῖν, κατὰ ἐμφερίαν ὀνόματος.

φερώνυμος-αν μτγν. κ. νεώτ. ὁ φέρων ὄνομα ληφθῆν ἐκ τινος προσώπου, πράγματος ἢ γεγονότος, ὁ ἀπὸ τινος ὀνομασθεῖς, ὁ συμφώνως πρὸς τὸ τὸ ὄνομα ἔχων, μτ. γενικ. : Ὀρφ. Ἀργ. 717, - ἡ φερώνυμος τῆς Ἀθηνᾶς ἰδία (αἰ Ἀθῆναι), αἰ φερώνυμοι τοῦ Ρατνγικεν ἀκτινές.

φερωνυμοῦμαι-έομαι μσν. φέρων, φέρω τὸ ὄνομα ἀπὸ τινος προσώπου, γεγονότος ἢ πράγματος : Εὐστ. 656, 62 τὸ ἴλιου Ἰρι ἀνάσσειν εὐχῆ ἔστι τοῦ φερωνυμθῆναι τὸν Ἰστυάνακτα κληθῆντα παρὰ τὸ ὄστος ἀνάσσειν, αὐτ. Πον. 99, 70.

φερωνύμως ἐπίρρ. κ. μσν. διὰ φερωνυμίας βλλ., κατὰ φερωνυμίαν : Ἀριστφ. Κάσ. 6, 20, Ἡράκλειπ. Ἀλληγ. 22, Πρόδρ. 2, 375 καὶ γὰρ ἡ κλήσις ἀνωθεν ἐδόθη φερωνύμω.

φέσα (ἡ) δημ. μεγεθυν. τοῦ φέσι βλλ., μέγα, ὑψηλὸν φέσι : Ἐφταλ. Ἐκλ. Σελ. 106, 2 νησιώτης ἀνεγνώριστος μεφέσα τσακιμομένη, - φέσα τουρλωτή.

φεσάσι (ὁ) δημ., θηλ. φεσοῦ, ἄτομον φέρον ἀντὶ πῖλου φέσι, φεσοφόρος. 2) ὁ κατασκευαστῆς φεσίων, φεσοποιός.

φέσι(ον) (τὸ) νεώτ. κ. δημ. εἰδός τι καλύμματος τῆς κεφαλῆς τῶν Ἀνατολιτῶν ἐξ ἐριούχου ὑφάσματος ἀνευ γύρου, μετὰ ἢ ἀνευ θυσάνου, φούτας, συνήθως ἐρυθρὸν καὶ ποικίλον κατὰ τόπουσ σχήματος, φάριον : Ψυχάρ. Ταξ. 10 τοῦ πέταξ τὸ φέσι του στὸν πρῶσωπο, - φέσι εὐζώνου - φουσανελάδ - γυναικετο - τουρκιικο. || φρ. ἔγινε φέσι ἰσὸτ μεθύσι) ἐμεθύσθη λιαν.

φεσάκσιον Φώτ. ἐμύγγανον πλοικόν.

φεσοποιεῖον (τὸ) νεώτ. ἐργαστάσιον ἐνθα κατασκευάζονται φέσια.

φεσοποιός (ὁ) νεώτ. ὁ κατασκευαζών φέσια, κατασκευαστῆς φεσίων, φεσός.

φεσοῦ (ἡ) δημ. θηλ. τοῦ φεσός βλλ. ἡ).

φεσοφόρος-ον νεώτ. ὁ φέρων ἀντὶ πῖλου φέσι. 2) τὸ ἀρα. φεσοφόρας ὡς οὐσ. ἄτομον φοροῦν φέσιον, φεσάς βλλ. ἡ).

φέστα (ἡ) (ἰταλ.) δημ. ἐορτή, πανηγυρίς. 2) μτφ. δυσάρεστος περιπλοκή ἢ ἱστορία, πάθημα ἐξ οὗ γελοιοποιεῖται τις, σικνη ἐκθέτουσά τινα : τί φέστα ἦταν αὐτῆ του παθε, - ὠραῖες φέστες μου ἀνοῖξες.

φεστιβάλ (τὸ) (γαλλ.) νεώτ. κ. δημ. ἀκλ. (διεθν. ὅρος) πανηγυρική συναυλία καὶ ἰδ. ἐμενην καθ' ἣν ἐκτελοῦνται μόνον ἔργα του τιμωμένου συνθέτου.

φεστόνι (τὸ) (ἰταλ.) δημ. εἰδός τι ἀνεδατοῦ κεντήματος. 2) ἀρχαϊκτ. γλυπτός τις διάκοσμος ἐν εἰδει πλακίστου, γυρλάνδος ἐκ φύλλων ἢ κορπῶν.

3) ὀδοντωτὸν ἢ δαντελλωτὸν ἀντρογείσιον.

φεσωμένως-η-ο δημ. ὁ ὑποχρεωτικῶς ἢ μὴ φέρων φέσιον, φεσάς, φεσοφόρος.

φέτα (ἡ) (ἰταλ.) δημ. λεπτόν καὶ πλατὺ τεμάχιον ἐδώδιμου τινός : μιά φέτα φωμῖ - κρέας - πεπόνι. 2) (τυρ.) φέτα εἰδός τι λευκοῦ μαλακοῦ τυροῦ διατηρουμένου ἐντός ἄλμης.

φετάκι (τὸ) δημ. ὑποκορ. τοῦ φέτα βλλ. ἡ).

φετί(ε)ἰνός-ἡ-ὁ δημ. ἐφετινός βλλ.

φετιάλοιο (ὁ) (λατ.) μτγν. οἱ φτιαλεῖς βλλ. : Διον. Ἀλ. Ρωμ. 2, 72.

φετίτσα (ἡ) δημ. ὑποκορ. τοῦ φέτα βλλ. ἡ, μικρὴ φέτα, φετούλα.

φετίχ (τὸ) (πορτογ.) νεώτ. κ. δημ. ἀκλ. (διεθν. ὅρος) κ. φετίς οἰονδήποτε ἀψυχὸν ἀντικείμενον εἰς ὁ ἀποδίδεται ὑπὸ τῶν μὴ νεπολιτισμένων λαῶν ὑπερφυσικῆ τῆς ἡ μαγικῆς δύναμης, εἰδός τι μυστηριόδους ἱερῶ ἀντικειμένων ἢ φυλακτοῦ.

φετιχικός-ἡ-ὸν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ φετίχ.

φετιχισμός (ὁ) νεώτ. λατρεία τῶν ἀγρίων ἢ ἀπολιπίτων λαῶν πρὸς τὰ φετίχ βλλ. 2) συνεκθ. ὁ ὑπερβολικός καὶ δεισιδαίμων σεβασμός πρὸς τι. 3) ἱατρ. νοσηρὸν διαστροφή κατὰ τὴν ὁποιαν ἢ γενετήσιος διέγερσις προκαλεῖται ἐπὶ τῇ θέα μέλαις τινός του γυναικεῖου σώματος ἢ ἀντικειμένου ἀνήκοντος εἰς γυναικα.

φετιχιστής (ὁ) νεώτ. ὁ φετιχολάτρης, ὁ ἀκολουθῶν τῶν φετιχισμῶν βλλ. ἡ. 2) ἱατρ. ὁ πάσχων ἐκ φετιχισμού βλλ. 3).

φετιχολάτρης (ὁ) νεώτ., θηλ. -1ς-1δος, ὁ λοτρεῶν τὰ φετίχ, φετιχιστῆς βλλ. ἡ.

φέτας ἐπίρρ. δημ. ἐφέτος βλλ.

φετούλα (ἡ) δημ. ἄ. φετίτσα βλλ.

φευγῶς ἰδὲ ἰδραβ.] **δημ.** κ. **φευδῶς** ἐπίσημος γνωμοδότησις ἢ ἐρμηνεία ἐπὶ θρησκευτικῆς ἢ νομικοῦ ζητήματος τοῦ λαοῦ μουσουλμανικῆς δικαιοσύνης, διδομένη ὑπὸ τοῦ μουφτὴ ἢ τοῦ ἱμῆρη·

2) γενικῶς. αὐθαίρετος διαταγή ἢ γνωμοδότησις. **φεῦ** κ. **μον.** κ. **νεῶτ.** ἐπιφών. σχετιστικῶν πρὸς ἔκφρασιν ὀδύνης, πόνου ἢ ἀγανακτικῶς, ὀργῆς, ἀλλήμονος, ἀχί [τὸ φεῦ π. Ἄττ. απαν. κείται ὡς ἐκτός τοῦ στίχου [Αισχ. Ἀγ. 1307, αὐτ. Χο. 194, Ἄριστοφ. Νεφ. 41], ὅταν δὲ ἀποτελεῖ μέρος τοῦ στίχου, συνήθως τίθεται ἐν ἀρχῇ αὐτοῦ· ἐξαιρέσεις τούτου ὑπάρχει ἐν Σοφ. Φιλ. 234, αὐτ. 1302]· αὐτ. Αἰ. 983 **φεῦ** τάλας, τί γὰρ τέκνον τὸ τοῦδε, παῖ μοι γένης κυρεῖ τῆς Τρωάδος· || κ. **μον.** αυχνη. μτ. γενικ.· Αἰσχ. Ἐπι. 597 **φεῦ** τοῦ ξυναλλάσσοντος ὀρνιθὸς βροταίσι δίκαιον ἄνδρα τοῖσι δυσεσθεστάτοις, Σοφ. Ἡλ. 920, αὐτ. 1183, Εὐρ. Ἰππ. 936 **φεῦ** τῆς βροταίεως φρονέου, Πιρόδορ. 1146 **ἐγὼ** δὲ, **φεῦ** τῆς συμφορᾶς! πόσους ναί πλέξω στίχους;· || αυχνη. μτ. ἂ ἐπιφών.· Αἰσχ. Εὐμ. 781 **φεῦ** ἰοῦ ἰοῦ, Σοφ. Φιλ. 786 **παπα!** **φεῦ**, αὐτ. 792 **φεῦ** **παπα!**· || κ. μτ. κλιτ. ἐπιφωνήσεως· Ξεν. Ἀγησ. 7,5 **φεῦ** ὦ Ἑλλάς·

2) ἐν χρ. κ. πρὸς ἔκφρασιν θαυμασμοῦ ἢ ἀγαπῆς ἐκπληξέως, μὴ ἰ, ὦ!· Εὐρ. Ἡρακλ. 533 **φεῦ**· ὄδ' αὐ λόγος σαι τοῖ παρὶν εὐγενέστερος, Σχόλ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 162· κ. διπλοῦς· Εὐρ. Ἡρακλ. 535 **φεῦ** **φεῦ**, τί λέξω παρθένου μέγαν λόγον κλυῶν, Ἀριστοφ. Ὀρν. 162· || κ. μτ. γενικ.· αὐτ. 1724 **φεῦ** τῆς ὥρας, Ξεν. ΚΠ 3, 139 **φεῦ** τοῦ ἄνδρός;· || κ. μτ. ὀνομ. ἢ αἰτ.· Σοφ. Φιλ. 234 **φεῦ** τοῦ καὶ λαθεῖν πρόσθεγμα τοιοῦδ' ἄνδρός, Εὐρ. Φοῖν. 1741 **φεῦ** τοῦ χρίσμον φρενῶν· κ. μτ. ἀναφορ. ἐπορευόμενου· Πλάτ. Φαίδρ. 263D **φεῦ** ὅση λέγεις τεχνικώτερος νύμφας.

φευγάς **δημ.** β' ἐν. προστ. ἐνεστ. τοῦ φεύγω βλλ.·

2) ὡς οὐα. **φευγά** ἰδὲ, τῆ ἄμ. φυγή, **φευγάλα**. **φευγάλα** (ἡ) **δημ.** φυγή, ἐσπευματικὴ ἀπομάκρυνσις, τρεχάλα, **φευγιὸ**· Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 72,20 **διπλόος** κ. ὁ κόπος στή **φευγάλα**.

φευγάς ἰδὲ **δημ.** ὁ φεύγων, **φυγάς** παροιμ. φρ. τὸν **φευγά** ἢ μάννα ποτὲ δὲν κλαίει ἢ δὲν οἰδύει ὡς ἀποφεύγων τοὺς κινδύνους δὲν ἔχει κίνδυνον.

φευγατίζω **δημ.**, ἄορ. (ἐ)φευγάτιζα, μτχ. παθ. παρακ. **φευγατισμένος**, φυγοδεύω, διευκολώνω τὴν φυγήν, τὴν ἀπόδρασιν τινος· Βιζυνη. 131, 1 **τώρα** τῆς **φευγατίζαν** ὁ χάρος τὴν φυγὴν τους.

φευγάτιστα ἰδὲ **δημ.** ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτελέσμα τῆς **φευγατίζω**, **φυγάδευσις**.

φευγάτος-**η-ο** **δημ.** ὁ ἔχων ἡδὴ φύγει, ὁ φυγών, ὁ ἡδὴ ἀναχωρήσας· δ. τραγ. τῆς ἐρημιάς, τῆς σκοτεινιάς, τοῦ γυσιῦ μου τοῦ **φευγάτου**, Πλάτ. Περ. Χαιρ. 19,2 εἶναι χαρὰ στὸν λυγισμένον ἀπὸ τὰ χρόνια τὰ **φευγάτα** ναὶ βλεπὴ ἕνα χαμόγελο σὲ χεῖλη δροσερά· || φρ. εἶναι **φευγάτος** ἔχει φύγει ἢ ἀναχωρήσει.

φευγιὸ ἰδὲ **δημ.** φυγή, **φευγάλα**· Βιζυνη. 127,33 καὶ τοὺς ἐπήρη τὰ **μπροστά** μὲ τὸ **σπαθί** στὸ χεῖρι κ. ἐπίσταν τὸ **φευγιὸ**, Ἐφταλ. Ἐκλ. Σελ. 40 βλέποντας ὁ ἔχτροι πάς βῆτικε ἐναντίον τους ἢ προσπίτσει, τὸ **ρίξαν** στὸ **φευγιὸ**· **2)** ἀποχώρησις, ἀναχώρησις.

φευγιώδρον-**ος** ἰδὲ **δημ.** ὁ φεύγων, ἀποφεύγων, φοβούμενος τὸ ὕδωρ, ὄδροφόρος· Πολύδ. π. Καίλ. Αὐρ. Μ Αε. 3,9.

φεύγω κ. **μον.** **νεῶτ.** κ. **δημ.**, παρστ. **ἐφευγον** ἰλ. Χ 158, Σοφ. ΟΤ 796, ἐπ. κ. **φεύγων** ἰλ. Γ 498], ἴων. **φεύγεσκον** ἰλ. Ρ 461, ἰλ. Η 443], **δημ.** **φευγα** κ. **φεύγε**, μέσ. μέλλ. μτ. ἐνεργ. σην. **φεύξομαι** κ. **φεύξομαι** ἰεῦρ. Ἐλ. 500, αὐτ. 104, αὐτ. Βάκχ. 658, Ἀριστοφ. Πλ. 447, αὐτ. 496, μτχ. κ. **φεύξω** ἰχρησν. Σιβ. 3,565, Αἰσώπ. Μῦθ. 4491, β' μέσ. μέλλ. **φυγομαι** ἰχρησν. Σιβ. 11,45] κ. **φύγομαι** [αὐτ. 12,93, αὐτ. 253], ἄορ. β'

ἐφυγον, **δημ.** **ἐφυγα**, ἴων. **φύγεσκον** ἰ. Ο. Ρ 316], ἄορ. α' **ἐφευξαί** ἰχρησν. Σιβ. δ. δ. ἐκ-], παρστ. **πέφυγα**, α' ἐν. εὐκτ. **πεφευγίοην** [Σοφ. ΟΤ 840 ἐκ-], γ' ἐν. **πεφευγίον** ἰλ. Φ 607] κ. **πεφευγίος** εἴη [Ξεν. Αν. 9,1,3], μτχ. **πεφευγέτος** ἰ. Ο. Β. Α 221, ἐπ. **πεφυζάτες** ἰλ. Φ 6, αὐτ. 528, αὐτ. 532, αὐτ. Χ 1], ἀπαφρ. μέσ. ἄορ. α' **φεύξεσθαι** ἰδὲ **μν.** Ἀθηνάϊων π. Ἰππ. 1290,43 **δια-**], μτχ. παθ. παρστ. **πεφευγμένος** μτ. ἐνεργ. σην. ἰλ. Ζ 488, αὐτ. Ὀδ. Α 181], ἐκ φόβου ἢ καταδύομενος τρέπονται εἰς φυγήν, ἀπομακρύνονται ταχέως, ἀπέρχονται ἐν σπουδῇ, τὸ βιάζω στὰ πόδια· ἰλ. Χ 157, αὐτ. Β 665 βῆ **φεύγων** ἐπὶ πόντον, αὐτ. Θ 94 ποὶ **φεύγει** μετὰ νῶτα βαλὼν κακὸς ὡς ἐν ὄμῳ, αὐτ. Π 422, Αἰσχ. ἰκ. 777 ποὶ **φύγμεν** χρονοῦς, Σοφ. Αἰ. 403 ποὶ τίς **ἀν φύγη**, Πλάτ. Θεαίτ. 176Α, παροιμ. φρ. ἐκλ. ἀμρτωλαοὶ ποὶ **φύγαμεν**; δ. τραγ. **φεύγετε** ναὶ **φευγόμευ**, γιὰτ' ἔρχετ' ὁ τουρλόπανας· || φρ. ὅπου φύγη φύγη ἐπὶ ἐσπευματικῆς φυγῆς· || **ἐφυγε** ἰῆ τὸ ἄελλε] αὐτὰ τέσσαρα **ἐφυγε** προτροπῶδη· || **φεύγω** ὑπὸ τινος τρέπονται εἰς φυγήν ὑπὸ τινος· ἰλ. Φ 23 ὡς δ' ὑπὸ δελφίνος **μεγακίτης** ἰχθύεως ἄλλοι **φεύγοντες**, αὐτ. 554· κ. μτ. συστ. αἰτ.· Πίνδ. Π 9,215 **φύγε** λαίψηρον δρόμον, Εὐρ. Ἐλ. 1041· || **φεύγω** τὴν παρὰ θάλασσαν ἰδὲ **πρὸ** ἀναχωρῶν ἀποτελεσματικῶς πρὸς τὴν θάλασσαν· Ἡρ. 4,12·

2) αυχνη. ὑπάρχει ἐν τῷ ρ. ἰδία κτ. ἐνεστ. κ. παρστ. ἢ ἔννοια τοῦ σκοποῦ, τῆς θελήσεως, ὅποτε ἐκφράζεται ὁ ἀκοπὸς ἢ ἡ προσπέθεια πρὸς φύγην, ζητῶ, θέλω ναὶ φύγω, ἐν ὧ δια τὸν συνθέντων ἀποφεύγω, ἐκφεύγω, προσφεύγω δηλοῦται ἡ πράξις τετελεσμένη φυγή· ἰλ. Ε 81 βέλτερον, ὅς **φεύγων** προσφεύγῃ κακὸν ἢ ἄληθ' εἶναι κολλώτερα ἐν προτίθεσι τινὰ ναὶ φύγη, ναὶ φύγη πραγματικὰ παρὰ ναὶ σταθῆ καὶ ναὶ συλληθῆ], Ἡρ. 5,95 **νικεδόντων** Ἀθηνάϊων αὐτὰς μὲν **φεύγων** ἐκφεύγει, Ἀριστοφ. Ἀχ. 17,7, αὐτ. Νεφ. 167· **3)** κ. **νεῶτ.** κ. **δημ.** γεν. ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ, ἀποχωρῶ· Ξεν. Αν. 2,1,3 **Κυρῶ** μὲν **τέβηκεν**, Ἀριατὸς δὲ **πεφευγὼς** ἐν τῷ σταθμῷ εἴη, Πάπαντ. Ἀγ. Ὀρ. 72 κάρμοσι ἀγράφμασι **ρασοφόροι** **φεύγον** ὄν' τὰ μοναστήρια, Ἐφταλ. Ἐκλ. Σελ. 40 **ἔστι** τὴν ἀφήνει ὁ βασιλεὺς καὶ **φεύγει** καὶ πηγαίνει κατὰ τὰ τεύχησματα, - **αὐριο** **φεύγω** γιὰ τὸ χωριό, - **δταν** **ἔφρασα** στὸ λιμάνι, **εἶχε** **φύγει** τὸ βασιλεῖ· || φρ. **ἐφυγε** ἰδὲ τὸ «κασε» ἀλὰ γαλλικὰ ἀνεχώρησε χωρὶς ναὶ γὰ ἀντιληπτός, κρυφίως· **4)** **φεύγω** εἰς καταφεύγω εἰς· Εὐρ. Ἰππ. 1076 εἰς τοὺς ἀφώνους μάρτυρας **φραγεῖ** **ασφῶς**· **5)** κ. **νεῶτ.** κ. **δημ.** διαφεύγω, δραπέτω, **ἔφευγα**· Ἡρ. 4,126 **δαιμόνιε** ἄνδρῶν, τί **φευγέσι** αἰεὶ, **ἔξεν** τὸν τῶδε τὰ ἔτερα ποιέειν; δ. τραγ. **μοῦ** **σκαναλιστῆ** τὸ **κλουβί** καὶ **μοῦ** **φύγε** τ' ἀπὸδόν, - **ἀφήσαν** τὸν αἰχμάλωτον καὶ **ἐφυγε**· || **δημ.** φρ. **κοίτα** μὴ σοὺ φύγη **κανέναν** λόγος ἢ εἰπήνη **καρμῆν** ἀκριβομηθῶν·

6) κ. **μον.** **νεῶτ.** κ. **δημ.** ἀπομακρύνονται θωπὸς ἀποκαλλῶ ὅτι τινος ἀποφεύγω, διαφεύγω, γλυτώνω, μτ. αἰτ.· ἰλ. Ζ 488, Ὀδ. Α 11 **ἐνθ'** ἄλλοι μὲν πάντες **δοσι** **φύγον** αἰτὴν δειδρον, οἴκοι ἔσαν πόλεμον τὰ **πεφευγέσι** **ἡδὲ** **θάλασσαν**, αὐτ. Κ 131, Πίνδ. Ο 6,152, αὐτ. Π 9,163, Ἡρ. 7,104, αὐτ. 4,12 **φαίνονται** **δέ** οἱ **Κιμμέριοι** **φεύγοντες** ἐς τὴν Ἀσίην τοὺς **Σκύθας**, αὐτ. 7,154 **οὐδενία** **πάτις** **πέφυγε** **δουλοσύνην** πρὸς Ἰπποκράτους, Ἐπιγρ. οὐδὲ γὰρ ἀνθρώπων **ἐφυγεν** τῆς **μοίραν**, ὄρχ. γνῶμ. τὸ **πενημένον** **φυγεῖν** **ἀδύνατον**, Πόπ. **φευγέει** τὰς **δικάς**, Ἐρωτικόρ. 3,205 **πολλοὶ** τὸν **μεγαλότητος** τούτου **τοῦ** **κάρμου** **φεύγω**, - **φεύγω** τὸν κίνδυνον· || **φεύγω** φόνον ἀποφεύγω τὸ ἀποτελέσμα τῶ φόνου· Εὐρ. Μήδ. 795· || ἢ μτχ. τοῦ παθ. παρακ. διατρεπὲ τὴν αἰτ., ὅποτε ἢ μτχ. συνάπτεται κατηγορηματικῶς πρὸς τὸ εἶναι ἢ γενε-

σθαι μεθ' οὐ σημαίνει φεύγω, ἀποφεύγω. *Ιλ.Ζ 488 μοιραν δ' οὐ τινά σθμι πεφυγμένον έμμεν άνδρῶν, αὐτ.ΙΧ219 οὐ οί νῦν έτι γ' έστί πεφυγμένον άμμεν γενέσθαι. κ. μτφ. γ. δύο αἰτ. : αὐτ.Δ350 ποίαν σ έπος φύγεν έρκος δ-δόντων, *Οδ.Α 64. 7) έπί πραγμ., έκφεύγει, δια-φεύγει, ξεφεύγει. *Ιλ.Ψ 465 ήνιοχον φύγον ήνία, αὐτ.Θ 137 Νέστορα δ' έκ χειρών φύγον ήνία' || τὸ φεύγον ὡς οὖς. τὸ μέρος τὸ ὁποῖον ἐκ-φεύγει, διαφεύγει : Ξεν.Ιηπ.10,9 τὸ δὲ φεύγον ἐν τῷ στόματι ἀεὶ θηρεύον ἀφίσην ἀπὸ τῶν γνά-θων τὸ στόμιον' 8) μτ. ἀσφραφ. ἀποφεύγει ἢ διασφάζω νὰ πράξω τι, ένδοιάζω, φοβοῦμαι, ἀπο-φεύγω, ἀπέχω τοῦ νὰ πράξω τι : *Ηρ.4,76 οὗτοι αἰνῶς χράσθαι φεύγουσι, *Αντιφ.Ι12,44, Πλάτ.'Απο-λ.26Α. || κ. παραλειπομένου τοῦ ἀσφραφ. : Σοφ.'Αντ.580 φεύγουσι γάρ τοι χολί θρασσεῖς' || μτ. τοῦ ἀσφραφ. σὺχν. τίθεται τὸ μὴ κτ.φραίνόμενον πλε-οναστικῶς, ὡς συμβαίνει εἰς πάντα τὰ ρ. ἐν οἷς περιέχεται ἡ νοεταί ὀρνησις : αὐτ.263 ἄλλ' έφευ-γε πάς τὸ μὴ' 9) φυγάς ἡγομαι, ἔγκατολεῖνθαι τὴν πατρίδα μου ένεκα ἐγκλήματος. *Ιλ.Ι 478 φέ-υγον έπειτ' ἀπάνευθε δ' Έλλάδος εύρυχόροιο, *Οδ.Ν 259, αὐτ.Ο 228, Θουκ.5,26, Ξεν.ΚΠ3,1,24 οἱ μὲν βουλάοιμον μὴ φύγασι πατρίδα, αὐτ.'Αν.Ι,3, 3' || οἱ φεύγοντες οἱ ἐξόριστοι, οἱ φυγάδες : Θουκ.Ι,24 τοῦς . . φεύγοντας Ξυλαλλίας ἀσπί' || φεύγω ὑπὸ τινος ξεφορίζομαι ὑπὸ πίνας : *Ηρ.4, 125 ὄρεοντες καὶ τοῦς ὀμοῦρους φεύγοντας ὑπὸ Σκυθέων, Ξεν.'Ελλ.Ι,1,27' || φεύγω ἐξ' Ἀρείου Πάγου ξεφορίζομαι κατ' ἀπόφασιν τοῦ Ἀρείου Πάγου : Δείν.95,44' || ἀπολ. πορεύομαι, ηγηγι-νω εἰς ξεορίαν, ζῶ ἐν ξεορία : *Ηρ.6,103 αὐτῶν φεύγοντι' Ολυμπίδα ανέλεσθαι τεθρίπην συνέ-θῃ, Αἰσχ.'Αγ.1668, *Αντιφ.17,21' || κ. μτ. συστοιχ. αἰτ. ἐν φρ. φεύγω ἀειφυγίαν ξεφορίζομαι διά βίου : Πλάτ.Νόμ.871D, αὐτ.877C, αὐτ.881B. |Ο| ὡς ἄπτ. δικανικὸς ὄρος, καταμνησόμεαι ἢ καταδικάζομαι διά νόμου, δικαστικῶς, διότι ὁ κατηγοροῦ-μενος ἐν πάσῃ φωνικῇ δίκῃ ἠδύνατο νὰ διαφύγῃ ταύτην δι' ἔκουσιαις ἔξοριας ἢ διότι ὁ μνηστὴς, ἦτοι ὁ δῖωνων, καταδίωκε τὸν μνηστῆσαν, ἦτοι τὸν φεύγοντα, δθ. ὁ φεύγων ὁ κατηγορούμενος, ὁ ἐγκαλούμενος, ὁ μνηστὴς : *Αριστφ.Σφ.390 τοῖς δασκροῖσιν τῶν φευγόντων ἀεὶ καὶ τοῖς ὀλο-φροῖσιν, Πλάτ.Πολ.405B ὁ φεύγων τε καὶ ὁ δῖω-κων' || κ. π. τοῖς ρήτ. σὺχν. μτ. αἰτ. φεύγω γρα-φήν ἢ δίκην εἶμαι ὑπόδικος προδικαλοῦμαι πρό τοῦ δικαστηρίου, δικάζομαι ὡς κατηγορούμενος διά τι : *Αριστφ.Ιηπ.442 φούξει γραφάς έκτον-τάλαντους τέτταρας αὐτ.Νεφ.167, Πλάτ.'Απολ.19C' || τὸ ἐγκλημα τίθεται κατὰ γενικήν : *Αντιφ.130,17 φεύγειν φόνου δίκην' || σὺχν. παραλείπεται τὸ δίκην οἶον φεύγω φόνου κατηγοροῦμαι ἐπὶ φόνῳ : Λυσ.10,31 τῆ δ' αὐτῆ φήφω φόνου φεύγω τοῦ πα-τρός, Λυσιοῦργ.166,40' || ὄμ. φεύγω δειλίαις καταμνησόμεαι, κατηγοροῦμαι ὅτι ὀηήρξα δειλός, ἐπὶ δειλία : *Αριστφ.'Αχ.1129' κ. μτ. ἔμπροθ. δισορ. : *Αντιφ.140,39, *Ανδοκ.3,33 φεύγω ἐπὶ μνηστει τι-νάς' || φεύγω δίκην ὑπὸ τινος κατηγοροῦμαι ὑπὸ τινος : Δημ.1184' || φεύγω ἀσθεῖαις ὑπὸ τινος κατηγοροῦμαι, καταγγέλλομαι ὑπὸ τινος ὡς ἀσθεῖς : Πλάτ.'Απολ.35D ἀσθεῖαις φεύγοντα ὑπὸ Μελέητου' || σπαν.ἐπὶ πραγμ. τὸ φεύγον φήφισμα τὸ οἰοεὶν δικάζομενον, τὸ ἰπὸ συζήτησιν : Δημ.638. **φούζω** (φούζω) ποι. πράζω, φωνάζω φεύ, οἰμάζω : Αἰσχ.'Αγ.1308 τί τοῦτ' έφευξας ; **φουκαίος-α-ον** μτγν. ὁ ἀποτρόποιος βλλ. : Ἄδαμ.Ψυσιογ.2,27 ταῦτα εἶδη κακορέκτου καὶ . . φουκαίτου ἀνδρός. **φουκτέος-α-ον** νεῶτ. ρηματ. ἐπιθ. τοῦ φεύγω, ὅν πρέπει ν' ἀποφεύγῃ τις.

φουκτικός-ή-όν ὁ πρὸς ἀποφυγὴν ρέπων, ὁ τεί-νω νὰ ἀποσούγῃ τι, μτ. γενικ. : *Αριστλ.Ψυχ.3,7,3. **φουκτιῶ-άω** έφει. τοῦ φεύγω, ἐπιβρω νὰ φύγῃ : Σχόλ.'Ιλ.Π 283 δεινότατον τῶν ἐπῶν Ὀμήρου τοῦτὸ φασιν Ἀριστοτέλης ἐν ᾧ πάντες φουκτιῶσι. **φουκτικός-ή-όν** κ. νεῶτ. ὅν πρέπει ν' ἀποφεύγῃ τις : *Αριστλ.ΜΗΝικ.7,14,1, Λουκ.Τίμ.28 ὄρεγεται τῶν φουκτιῶν' 2) ὅν δύναται τις νὰ διαφύγῃ : Σοφ. Α1.224, Πλάτ.'Αξίοχ.369B. **φουξασπίδιον** (τὸ) μτγν. τὸ φυτὸν πόλιον : Διοσκ.3,124. **φουξείω** ποι. φουκτιῶ βλλ. : Εὐρ.'Ηρ.628 οὐ γάρ πτερωτὸς οὐδὲ φουξείω φίλους ἰσόρθ. τοῦ φουξείω). **φουξίμος-ον** μτγν. τ. τοῦ φούξιμος : Πολύδ.13,6,9, Πλούτ.'Ηθ.166F δούλω φουξίμῳ βρωμάς' 2) Ἦσ. φουκτικός-. **φουξίς-εως** (ἡ) ποι. τ. τοῦ φύξις βλλ. : Σοφ.'Αντ. 362 Ἄϊδα μόνον φούξιν οὐκ ἐπάξεται. **φουξίμοι** μέσ. μέλλ. μτ. σμγ. ἐνεργ. τοῦ φεύγω. **φουξάλοξ** (ὁ), ἰων. κέφαλος (Ἦσ.Ι σπινοῦθρ ἀνα-φερόμενος ἐκ καιομένου ξύλων ἢ πρηνῶν ἀνθρώ-κων : Αριστφ.'Αχ.666 οἶον ἐξ ἀνθρώκων πρηνῶ-νων φουφαλοὶ ἀνήλατ', *Αριστλ.Μετ.2,15' 2) τὸ κάτω πλατὺ μέρος τῆς καπνοδόχης, ἡ φύσκα : *Αριστφ.'Αχ.27B ἀσπίς ἐν τῷ φουφάλῳ κρημύσεται. **φουφαλοῦμαι-ομαι** ποι. καιομαι καὶ μετα-βάλλομαι εἰς τέφραν' 2) μτφ. ἐξουθενούμαι : Αἰσχ.Πρ.362 έφεφαλώθη κῶθεροντήθη σθένος. **φουφάλω-υγιος** (ὁ) ποι. ὁ κέφαλος βλλ.11, κ. μτφ. ἴχνος : Αρχιλ.113, *Αριστφ.Λυσ.107. ἀλλ' οὐδὲ μοιχοῦ καταλέλειπται φουφάλωξ. **φουφαλῶ-ώω** μων. μον. ἑκάστα μεταβάλλω εἰς τέφραν : Νικητ.Εὐγ.5,240 πρηστῆρ κεραυνὸς φε-φαλετὶ τὴν παρθένον. **φουφέλοξ** Ἦσ. «φέφαλος». **φουών** (τῶν) Ἐπιγρ. δισρ. προφ. τῶν θεῶν. *Ε-πιγρ. Δωδώνησις φουών φούντες (θεῶν θύοντες). **φουώξ-ω** (ὁ) φυτὸν τι ἀκανθῶδες : Θεοφρ.Φ) 6,1,3. **φῆ** ἔγκλ. συνητηρημ. τοῦ φησί γ' ἐν. ὄριστ. τοῦ φημι βλλ. : Ἄνακρ.ἀπ.40. **φῆ** δισρ. τ. τοῦ φησι γ' ἐν. ὄριστ. τοῦ φημι. **φῆ** ἔπιρρ. ποι. κ. φῆ, ὡς, ὀπως, καθὼς : Ἰλ.Β 144, αὐτ.Ξ 499 ὁ δὲ φῆ, κῶθειαν ἀνασάχων, Ὑμν.'Ερμ. 24), Καλλ.ἀπ.'Εκ. ἐν Πάπ. κύνειον φῆ πίσσαν. **φηγινέος-α-ον** ποι. ὁ φηγύνω βλλ. : ΑΠ 6,33. **φῆγινος-η-ον** ὁ ἐκ ξύλου φηγοῦ πεποημένος : Ἰλ.Ε 838 μέγα δ' έδραχε φῆγινος ἄξων. **φῆγός** (ἡ) κ. νεῶτ. εἰδὸς τῶν ἐδρῶς φεροῦσης ἐδῶδιμον βάλανον ΑΒ 1096 ἐδρῶς Κερκυραίων : Ἰλ.Ε 693 Διὸς περικαλλέας φηγῶξ, αὐτ.Η 60 φηγῶξ ἐφ' ὀφθαλμῶ . . Διὰς, Τραγ.171' 1) ἡ βάλανος τοῦ ὡς ἄνω φωτῶ : *Αριστφ.Εἰρ.1137 τῆν τε φηγόν ἐμ-πυρεῦσιν, Πλάτ.Πολ.372C' 3) νεῶτ. βοταν. τὸ δένδρον ὄξια, ὄξια. **φῆγότευκτος-ον** μτγν. ποι. ὁ ἐκ φηγοῦ κατα-σκευασμένος : Λυκόφρ.1432 μόνουνα φῆγῶτευκτα. **φῆγῶν-ἄνωξ** (ὁ) γλωσσ. τόπος ὅπου ἢ φηγός βλλ. φύεται ἐν ἀφθονία, δάσος φηγῶν. **φῆγῆ** ἐπ. γ' ἐν. ἐνεστ. ὑποτ. τοῦ φημι βλλ. : *Οδ.Α 128,αὐτ.Ψ 275. **φῆκᾶρι** (τὸ) δημ. δ. προφ. τοῦ θηκᾶρι βλλ. **φῆκᾶριον** δημ. κ. φηκᾶριζ ἐν ἀναφ. πρὸς μάχιαιον ἢ εἰφορ, θέτω ἐν τῇ θῆκῃ, εἰς τὸ θηκᾶρι. **φῆληκίωξ** ΕΜ 160,41 «φῆλω-ῶω». **φῆληκῶρεπτος-ον** Ἦσ. «ὁ ἀπὸ τῶν δάλυθων τῆς σικκῆς τεθραμμένος». **φῆληξ-ηκος** (τὸ) ὁ δλυθωδὸς, ἐρινεῆς, ἀγριόουκο' Ἦσ. «φῆληξ' δλυθωδὸς, τὸ μὴ πεπιεσμένον σύκον» : *Αριστφ.Εἰρ.1165 τὴν τε φῆληξ' ὄρων οἰδᾶνοντ'. **φηλητεύω** ποι. ἀπατῶ, ἔξαπατῶ, κλέπτω, λη-στεύω : Ὑμν.'Ερμ.159.

φηλήτης (ὁ) | φηλόσι κ. φηλήτης ἀπατεῶν, δόλιος κλέπτης: 'Ἡσιόδ.' Ἐργ.373 ὅς δὲ γυναῖξί πέποιθε, πέποιθ' ὄγε φηλήτης, 'Υμν. Ἐρμ.67,446 φώτες φηληταί, Αἰσχ.Χο.1001. Σοφ.671, Ἐυφ.Ρήα.217 Ἐρμῆς φηλητῶν ἀνοΐ, ΑἴΤ.5,309 φηλήτης ὁ Ἐρως καλοῖτ' ἄν, 'Ἐλλ.' Ἐπιγραμμ.1108.

φηλάς-ον ἀχόλ. ἀπατηλός βλ.λ.: Σχόλ.' Ἀριστοφ. Ἐίο.1165, Σουίδ.

φηλάω-ω ποι. ἀπατῶ, ἐξαπατῶ: Αἰσχ. Ἄγ.492 ταρπύον τόδ' ἐλάβω φῶς ἐφήλωσεν φράνας, Λυκόφρ.785 φηλώσας φρόνον (ἀπατήσας τοὺς ἀρχοντάς), 'Ἀπολλ.Ρ.3,983 κ. παθ.: Ἐυφ.Ἰκ.3,983 γλώσσαςι πονηρῶν προσατῶν φηλοῦμενος.

φηλάω-ατος (τό) ἐξαπατησίς, ἀπάτη: 'Ἀντιφ. ἐν Σχόλ.' Ἀριστοφ. Ἐίο.1165.

φηλώσις-εως (ή) λεξ. ἄ. φήλωμα βλ.λ.: EM 791,33. φήμα (ή) ὁ.τ. τοῦ φάμα δωρ. τ. τοῦ φήμη βλ.λ.: 'Ιουλλ.ἐν Ἐπιγρ.,Βακχ.2,15,194.

φήματα 'Ἡσ. ἐρήματα, φάματα.

φήμη (ή) κ. μον., νεώτ. κ. δημ., δωρ. φήμα κ. σπαν. φήμα, δημ. κ. φαμήη φωνή ἡ λόγος ηηγῆς ἀνώστατο, δθ. συχν., κτ. τὰς ἄλλ. δοξασίας, οὐρανόθεν φωνή, θεῖος λόγος, ἀποκαλύψις, γνωστοποίησις τοῦ μέχρι νῦν ἀγνωστοῦ, ἰδ. δὲ μέλλοντος, διὰ πολλάκις ἀκουσίως ἐκνευρομένων ἀνθρωπίνων φθόγγων, λέξεων ἢ ἄλλων σημειῶν: Ἐστ. 'Ὀδ.Β.35 ἐστὶ δὲ φήμη λόγος θεληατικός μέλλοντος ἐξ αὐτομάτου λαλοῦμενος': 'Ὀδ.Β.35 ὡς φάρο, χαίρει δὲ φήμη Ὀδυσσεὺς φίλος υἱός, αὐτ'.Υ.100 φήμην τίς μοι φάσθη, αὐτ.105 φήμην . . γονή προέειπεν ἄλειτρος' 2) χρῆσις, προφητεία διὰ μαντείων, οἰωνῶν καὶ σημειῶν ἐπὶ τῶν θυμάτων ἐξηγούμενων δι' ἀνειρών κτ.: 'Ἡρ.1,43 βλητὰς ἐξέταπσε τοῦ ἀνεῖρων τὴν φήμην, Σοφ. ὈΤ.43 εἰς τε τοὺς θεῶν φήμην ἀκούσας εἴτ' ἀπ' ἀνδρός, αὐτ.723,αὐτ.Τρ.1150,Ἐυφ.'Ἰνν.1056 μὲντων φήμας ἐλέγξας, αὐτ.'Ἰων.180 τοὺς θεῶν ἀγγέλλοντας φήμας θνατοῖς, αὐτ.'Ἐλ.Β20 φήμη τίς οἰκῶν ἐν μυχοῖς ἰδρυμένη, Πλάτ.Φαῖδ.111C φήμας τε καὶ μαντείας, Ξεν.Συμπ.4,48 φήμας καὶ ἐνύπνια καὶ οἰωνούς:' 3) συχν. ἐν χρ. π. κωμ.: 'Ἀριστοφ.' Ὀρν.720 φήμη γ' ὄμιν δρονίς ἐστὶ, αὐτ.Σφ. 824 φήμην ἀγοσθὴν λέξασμεν ἰευφήμιαν παρεῖρομεν' 3) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. λόγος διαδιδομέσος ἡ διαδεδομένος μεταξύ τῶν ἀνθρώπων ἀναφ. πρὸς τινα ἀγνωστον, ἀδύλον προσελπίην ἢ εἰτίαν, δθ. σινειδ. ἀνεξέλεγκτος εἰδήσις, διὰδοσις: 'Ἡσιόδ.' Ἐργ.763 φήμη οὐ τις πάμπαν ἀπόλυται, ἦν τινα πολλοὶ λαοὶ φημίζουσι, 'Ἡρ.9,100 φήμη ἐσέπτατο ἐς τὸ στρατόπεδον, αὐτ.1,31, Αἰσχ.' Ἄγ.938, 'Ἀριστοφ.' Ἰνν.1320 τιν' ἐχων φήμην ἀγαθὴν ἡλικίς, Θουκυδ.1,11 ὑποδεστέρα τῆς φήμης, Ἀντιφάν.Θσμ.1 καὶ οὐ γ' ἐπώνυμος ἐν φήμας βροτῶν, Πλάτ. Νόμ.672B, αὐτ.' Ἀπολλ.18C, -κατὰ τινα φήμην συνεληφθησαν οἱ ἀρχατοὶ τοῦ κινήματος, -κυκλοφορεῖ ἡ φήμη, -κατὰ κοινήν φήμην' 4) εἰδ. νεώτ. νωμ. ἡ μεταξύ τοῦ κοινοῦ κυκλοφοροῦσα διαδόσεως περὶ τῆς διαπράξεως ἀδικημάτων τινος: 5) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁμλία, λόγος, βρούλημα, ὑπόληψις, δημοσιὰ γνώμη περὶ τινος προσώπου καὶ τοῦ χαρακτηρισμοῦ αὐτοῦ, ἡ γενικὸς κρατούσας καλὴ ἢ κακὴ γνώμη περὶ τινος, ὄνομα: 'Ἡσιόδ.' Ἐργ.758 δεῖνθν δὲ βροτῶν ὑπαλάεω φήμην φήμη γάρ τε καὶ κὴ πέλεται, Πλάτ.Νόμ.935Α ἐπιφειρῶν γυναικεῖος εὐατοῖς φήμας, 'Ἰσοκρ.97Β, Ἐπιχιν.18,7, -ἔχει τὴν φήμην ἐναρέτω ἀνδρός, -ἔχει πολὺ κακή(ν) φήμην(ν), ὁ διστ. βγῆκαε μιά φήμη στὸ χωρίδι, λόγος στὸ παραχώρι' 6) εἰδ. ἡ καλὴ περὶ τινος γνώμη, ὑπόληψις, καλὸν ὄνομα, δόξα: 'Ἡρ.1,31, Πλάτ.Νόμ. 709C κατὰ τὴν εὐδοξίαν καὶ τοὺς ἐπαινοὺς καὶ τὴν φήμην, - ἡ πράξις αἰθὴ ἠδ' αἰρωλαίως τὴν φήμην του, - ἔχει μεγάλην φήμην: 7) κτ. πληθ. ἐν

τῷ δωρ. τ. φάμα (οἱ ἐπινοητικοὶ ὄντοι: Πίνδ.Π.2, 15 κελαδεῶντι μὲν ὄφι Κινυρῶν πολλάκις φάμα Κυπρίων, Αἰσχ.Ἰκ.697' 8) πᾶν εἶδος λόγου, πάσα φωνή, λόγος, τὸ λεγόμενον: αὐτ'. Ἄγ.938 φήμη γε μέντοι δημόθρους μέγα στένει, αὐτ.Χο.1045' 9) φήμη λέγων ποιητ. περίφρ. πᾶσι λόγοι: Σοφ. Φιλ.846' 9) κοινὸς λόγος, παράδοσις, μῦθος: Αἰσχ.'Ἰκ.760 ἄλλ' ἐστὶ φήμη κρήσασσας λύκουσ κυνῶν εἶναι, Ἐυφ.'Ἰκ.701' 10) ἀγγελία, παραγγελία: Αἰσχ.Χο.741 δόμοις δὲ τοῖσδε παγκάκιως ἔχει φήμης ὕφ' ἧς ἠγγαλιὸν ὀξείνη τορῶς, Σοφ. 'Ἰκ.1155, Ἐυφ.'Ἰνν.158' 11) ὡς κύρ. ὄν. Φήμη (ή) ὡς θεᾶ θεωρουμένη θυγάτηρ τῆς Διαβολῆς: Αἰσχίν.18,10,20, Παισα.1,171, Σχόλ.Σοφ.ὈΤ.158' 12) μον. κ. νεώτ. ἔκκλ. ἡ ὑπὲρ τοῦ ἱερουργούντος ἐπισκόπου φαλλομένη εὐχή.

φημί κ. νεώτ. μ. ἐν φρ., δωρ. φάμι, β' ἐν. φής, γ' φσι, δωρ. φάσι κ. φάτι κ. φή (Ἄνακρ.401, α' πληθ. φάμιεν, β' φάτε, γ' φάσι, δωρ. φαντί, παρατ. ἔφην, ἐπ. φήκα κ. ἔφασκον, β' ἔφασθα, σπαν. ἔφης, ἐπ. φήσθα (Ἰλ.Φ.1861 κ. φής αὐτ.' Ἐφ.473, 'Ὀδ. Η.239), γ' ἔφην, ἐπ. φή, δωρ. φά, α' πληθ. ἔφασμεν, β' ἔφαστε, γ' ἔφασαν κ. ἔφασιν, ἐπ. φάν, ὑποτ. ἐνεστε. φά, β' φής, γ' φή, ἐπ. φήσιν (Ὀδ.Α.168) κ. φήη (αὐτ.Α.123, οὐτ.Ψ.275), εὐκτ. φάσιν, β' φάσις, γ' φάσι, α' πληθ. φάμεν (Ἰλ.Β.81), αὐτ.Ὀ.222), β' φάτε, γ' φάτεν κ. φάισαν (Θουκ.Β.53), προστ. β' ἐν. φάθι, γ' φάτω, β' πληθ. φάτε, γ' φάτων κ. φάτωσαν, ἀπαφρ. φάται, ποι. φάμεν, μτχ. φάς, θηλ. φάσα, οὐδ. φάν, μέλλ. φήσω, δωρ. φάσω, ἄορ. ἔφασα ('Ἡρ.3,153), δωρ. γ' ἐν. φάσε (Πίνδ.Ν.199) κ. εἶπον, εὐκτ. γ' ἐν. φήσειε ('Ἡρ.6,691, μτχ. φήσας (Ξεν. Ἀπομν.3,11), ἐπ. παρατ. κ. ἀόρ. β' ἐφάμην, γ' ἐν. ἐφάτω, ἐπ. φάτω, γ' πληθ. ἐφαστο, ἐπ. φάστω, β' ἐν. προστ. φάσι (Ὀδ.11,168, οὐτ.Σ.171), γ' φάσθω, β' πληθ. φάσθε, ἀπαφρ. φάσθη, μτχ. φάμενος, δωρ. μέλλ. φάσσομαι (Πίνδ.Ν.9,102), προστ. γ' ἐν. παρκα. πέφασται ('Ἀπολλ.Ρ.2,500), γ' ἐν. προστ. πεφάσθη (Πλάτ.Τιμ.72D), μτχ. πεφασμένος (Ἰλ.Σ.127, Αἰσχ.Πρ.843), ἀόρ. ἐφάθην ('Ἀριστοφ.' Ἐρμ. 9,9 κατ.) ἰδ. ἐναετ. τῆς ὄριαι. πᾶσιχε ἐγώμισιν τοῦ τόνου εἰς πάντα τὰ πρόα., πληθ. τοῦ β' ἐν. φής), διακρήσσομαι, κίρωμα γνωστόν, λέγω, φαίνομ, ἀποκαλύπτω, φανερώω, διορθοῦμαι, διακρίνομαι, τίθεται ἄπολ. ἡ μτ. ἀπαφρ. ἡ μτ. αἰτ.: Ἰλ.Θ.153 σὲ κακὸν καὶ ἀνάκιθα φήσει, Ξεν.Ἐλλ.3,5,12 Κορινθίους τὶ φώμεν; ἴτι νὰ εἰπωμεν περὶ τῶν Κορινθίων), Πάπ. ἐάν δὲ μὴ φῆ παρειται' 1) λόγιον Πυθαγορείων αὐτὸς ἐφατο τὸ εἶπε ὁ Πυθαγόρας, δθ. εἶναι ἀναμφισβήτητον κ. νεώτ. ἐπὶ ἀνθρώπου οὐ ἢ γνῶμη ἀποτελεῖ αὐθεντικὴ ἢ ὅστις δὲν δέχεται οὐδεμίαν ἀμφισβήτησιν' 2) κατὰ τινος φημί ὁμιλ., φάσι ἐναντιον τινος: Ξεν.' Ἀπολλ.25' 3) τὸ γ' πληθ. λέγει ἐν χρ. παρεμβητικῶς λέγουσι, λέγειται: Ἰλ.Ε.638 ἄλλ' ἰδὸν τινά φασσι βίην Ἡρακλήσειν εἶναι, Ὀδ.Σ.42' 4) ἐν ὄμ. χρ. π. Ἄττ. τὸ γ' ἐν. φησι: Δημ.650, Πλούτ.' Ἠθ.112C' 5) ὄμ. κ. τὸ γ' ἐν. παρατ. ἢ ἀορ. ἔφην: Ξεν.' Ἀν.1,6,6' 6) τὸ φημί συχν. συνάπτεται μτ. τινος συνων. ρ.: 'Ἡρ.3,156, αὐτ.6,137 ἔφασσε λέγων, αὐτ.5,36 ἔλεγε φάσ, αὐτ.2,22 λέγει οὐδὲν φασμένη, Πάπ. καὶ ἔφη λέγων ὁ κύριος τοῦ ταυρικῶθ' 7) κ. παραλήλως: Ἐυφ.' Ἐλ.483 τὶ φά; τί λέξω, Δημ.99 τὶ ἐρούμεν; τί φήσομεν; 8) ἐν ἐπιναλήθει διαλόγου, σποχωμῆδιος, τὸ ρ. συχν. προτ. τοῦ ὕποκειμ., ὡσιν ἔφην ἐγώ, ἔφη ὁ Σικωράτης' 9) σπαν. κ. ἀντιβ. ἔγώ ἔφην, ὁ Σικωράτης ἔφη' 10) τὸ φημί, φησι, ἔφην, ἔφην σπαν. παρεμβόλλονται ἐν τῷ λόγῳ παρεμβητικῶς, ἄν κοι προηγῆθῃ ἦδὴ τὸ λέγει ἢ εἶπεν, εἰς οὐ ὁ λόγος ἐξαρτᾶται: Ξεν.Οικ.17,10 ὁ ἰσχυμάχος . . εἶπεν, ἀλλὰ παίσιεις μὲν οὐ γε, ἔφην' 11) τὸ φημί; τί φής; ἐν χρ. ἐκτός τοῦ μέτρου ὡς

ἐπιφών : Σοφ.ΟΤ1471, αὐτ.655, αὐτ.Φιλ.803, Εὐρ. Έλ.706· 2) νομίζω, στοχάζομαι, πιστεύω, υποθέτω : Ἰλ.Β.37 φη γάρ δ' ἄϊροιαι Πριάμου πόλιν, αὐτ.Γ.220, αὐτ.Α.187, αὐτ.Ο.167, Θεόδωρ.22,56 κτ. . . φαθί λέουσιν· 1) τὸ πρῶτον, πρὸς ὃ ὁ λόγος ἀπευθύνεται, ἐκφέρεται διὰ τοῦ ἐμπροσθίου, πρὸς τινά : Ὁδ.Ρ.584 κάλλιον . . ὄφιν πρὸς ἔξινον φάσαι ἔπος· ἀπαν. κτ. δσην : ΚΔ Ματθ.13,28 ὁ δὲ ἔφη αὐτοῖς· 3) κ. ἐπὶ μάλλον, πλεον. ὀρισμένης σημ., κατάφημι, λέγω ναί, μάστιχα, βεβαίω, ἰσχυρίζομαι, διαβεβαίω [ἐπὶ τῆς ὀρισμένης ταύτης σημ. οἱ Ἄττ. πλὴν τοῦ ἔνεστ. μεταχειρίζονται κ. τὸν μέλλ. φῆσα κ. τὸν ἀόρ. ἔφησον ἄλλ' ἐν τῷ παρატ., ἀπαρφ. κ. μτχ. ἔνεστ. πρὸς ἀποφυγὴν ἀσάφειας προτύπων τὸν τ. φῆσκον, φάσκαιιν, φάσκων κ. τὰ μέσ. φάσθαι, φάμενος] : Ἡρ.8,88 καὶ τοὺς φῆσαι σάφεως τὸ ἐπίσημον τῆς νεὸς ἐπισταμένους, Σοφ.ΟΚ.317 καὶ φημι κόποφμη, Πλάτ.Γοργ.562ζ, αὐτ.Θεαῖτ.165· κ. μτ. ἀπαρφ. : Σοφ.Ἀντ.442 φῆς ἡ καταρῆμι μὴ δεδρακέναι τάδε· 1) ὁ φημι ἀρνούμαι, δὲν παρὰβῆκαί, δὲν συναίω, μτ. ἀπαρφ. : Ἡρ.1,19 ἡ Πυθίη οὐκ ἔφη χροῆσαι, Αλοχ.Εὐμ.251 οὐ φημ' Ὀρέσταν σ' ἀδικῶς ἀνδρῶν λατεῖν, Ἄριστοφ. Ὀρν.555 κἀν μὲν μὴ φῆ ἰκαί ἄν μὲν εἴπη δρι, Λυσί.131,9 οὐκ ἔφασαν ἐπιτρέφαι· 1) ἐν τοῖς διαλόγοις, ἐπὶ τὰς ἀπαντήσεις αὐτῶν. φημι-ναί κ. οὐ φημι-ὄχι : Πλάτ.Πολ.275Β, αὐτ.Φαῖδ.117Σ· 4) παραγγέλλω, προστάσσω : Πίνδ.Ν.3,28 Αἰακῶ σε φαμί γένοι τε Μοισαν φέρονε.

φημιζω [φήμη] κ.μον., νεώτ. κ. δημ., ἀόρ. ἐφήμιση [Εὐρ.Ι.Α.1356], δωρ. ἐφήμιση [Πίνδ.Ο.6,92 κατ-], μέσ. ἀόρ. ἐφήμισαμην [Αλοχ.Ἄγ.629], ἐπ. ἐφήμισάμην, παθ. μέλλ. φημισθήσομαι [Ιλυκάφρ.1082], παθ. ἀόρ. ἐφήμισθη [Πλούτ.ἩΒ.264Δ], ἐπ. ἐφήμιζέθην [Κρῆσιν. Σιδ.5,7], παρακ. πεφήμισαι, μτχ. [νε]φήμισμένος, ἐκπέμψω, ἀφήνω φωνῆν, ὁδ. προφητεύω, λέγω, λαλῶ, ἐκφράζω διὰ λόγων, ἐκφράζομαι : Αλοχ.Χο.558 ἦ καὶ Λοξίας ἐφήμισε· 1) κ. μέσ. ἐκφράζομαι διὰ λόγων, ἐκθέτω, λέγω : αὐτ.Ἄγ.629 μακρόν δὲ πῆμα συντόρωμα ἐφήμισω· 2) διαδίδω λόγους, ὁμιλῶ, διασπεύρω φήμας : Ἡσίοδ.Εργ.762 φῆμι δ' οὐ τις πάμπαν ἀπόλαυται, ἦν τινα πολλοὶ λαοὶ φημιζοίμεν, Κόιντ.13,538· κ. παθ. : Πλούτ.ἩΒ.264Δ· 3) καλῶ, ὀνομάζω : Διον.Ἄλ. ἐν ΕΜ.280,18, Ὀππ.Ἄλ.5,476· 1) κ. μέσ. : Εὐφορ. ἐν ΕΜ.181,32 τούνεκα Μαρμίδονες μιν Ἀχιλλεῖα φημιζέοντο· 4) πάμπ. μον., νεώτ., δημ. κ. φουαῖζάνα τὴν φήμην τινός, καθιστῶ τίναί γινωστόν, περιώνυμον, διάσημον, ἔξυμνῶ, διαφημιζῶ, εὐφηνῶ, ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω : Ερωτόκριτ.2,1232 παιδὸς πρῆπει νὰ παινεύσομαι, ποῖδὸς πρῆπει νὰ φημιζοῦμαι· 1) τὸ μέσ. φημιζομαι ἔγω φήμην, εἶμαι περιώνυμος, γνωστός : Πόπ. τὰ δντα τοῦ καιροῦ φημιζόμενα, Ζερβ.Ἰστ.1,83 κάποιος μάλιστα φημισμένος μετὰξὺ τοῦ λαοῦ διὰ γενναϊότητα· 1) πάμπ. κ. ἐπὶ πραγμ., τὰ δντα τοῦ καιροῦ φημιζόμενα· 2) ὀπισθομαίαι : Εὐρ.Ι.Α.1356 ἦν [εὐ-νήν] ἐφήμισεν ὁ πατήρ μοι· 6) μον.δημ. τὸ μέσ. μτχ. φημιζόντα, ἐπιδεικνύομαι, κάλλω ἐπιδείξειν τῆς θυμικῆς, ἰκανότητός μου, καλλωπιασμοῦ μου κτ. : Χρον.Μορ.50,64 ὑπάγαινε καὶ ἐρχετο φημιζόντα δρομαίως· κ. μέσ. : αὐτ.506,7 κ. ἀρεξοτο νὰ φημιζεταί μὴ πρὸς ἀπὸ τοὺς Φράγκους.

φήμις-ιος [ή], δωρ. φῆμις π. τ. ἀπὶ φήμη, φάτις, λόγος, φωνή, ὁμιλία, συνομιλία, συνδιάλεξις : Ἰλ.Κ.207 ἡ τινὰ ποὺ καὶ φήμην ἐνὶ Τρώεσσιν πεποιθο· 2) ἰδ. λόγος, φήμη, δημοσία γνώμη περὶ προσώπου τινός, ἢ ἡ κοινὴ γνώμη ἢ ἡ κρίσις περὶ τῶν πραγμάτων ἐκφερομένη ἐν τῇ κοινῇ ὁμίλῃ : Ὁδ.Ξ.239 χαλεπή δ' ἔχε δήμου φήμις, αὐτ.Ζ.273 τῶν ἀεεφίω φήμιν ἀδευεκαί, μὴ τις ὀπίσσω μω-

μεύη, Ἰθυκ.8 Κασσάνδραν . . φῆμις ἔχησι βροτῶν· 1) δήμιος φήμις ἡ φωνή, ἡ γνώμη τοῦ λαοῦ, ἡ ἀπόφασις αὐτοῦ : Ὁδ.Π.75 εὐνήν τ' αἰδομένη πάσιος δήμοιο τε φήμιν· 1) ὁμ. δήμιος φήμις ἡ ὁμιλία τοῦ λαοῦ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἢ ἡ φθοροφωρία αὐτοῦ ἢ κτ. Εὐστ. ἐλ. δημοτικῆ συνέλευσις ἐπὶ δὲ δημογραφία : αὐτ.Β.150 ἐξ ἔθκων πρόλογος δήμοιο τε φήμιν· 3) φήμη, ὑπόληψις : αὐτ.Ω.201 χαλεπήν τε φήμιν ὄπισσεν . γυναιεῖ· 1) μτχ. ἡ καλὴ φήμη, εὐδόξια : Μαν.3,183, αὐτ.237.

φήμισμός [ῶ] μτχ. τὸ φημιζέει ἢ φημιζέσθαι, φήμη : Ρήτ.1,584, Σουιδ.

φήμιστός-ή-δ δημ. κ. φουα- ὁ πεφημισμένος, ὀνομαστός, περιώνυμος, περιφημος : φημιστά κρσιτά- πορτοκάλια.

φήμις-ύος [ή] ἢ φήμη· ΕΜ.379,31.

φήν ἰων. τ. τοῦ ἔφηνη παρὰ τοῦ φημί βλλ.

φήναι ἀπαρφ. ἀορ. α' τοῦ φώνω βλλ.

φήνειτη βιωτ. τ. τοῦ φαίνεταί γ' ἐν. ἔνεστ. ὄποτ. μέσ. φων. τὸ φώνω βλλ.

φήνη [ή] εἶδος τι ἀετοῦ, πιθ. θαλασσίου, ὁ ἀλισίετος : Ὁδ.Π.217 φῆναι ἡ αἰγυπιοὶ γαυφόωνχες, αὐτ.Γ.372, Ἄριστοφ. Ὀρν.304, Ἀριστλ.Ζι.Β.3,2, αὐτ.9,34,2· 2) μτχ. ἱερὸν πτηνὸν τῆς Ἀθηνᾶς : Ἀλ.Ζι.12,4.

φήνός Ἀρκάδ.63,18 «λαμπρός».

φήη-πρός [ῶ] ἀολ. προσφ. τοῦ θῆρ βλλ., κτ. πληθ. ἐν χρ. ἐπὶ τῶν Κενταύρων : Ἰλ.Α.268, αὐτ.Β.743· κ. καθ' ἐν. : Σίμων.29, Πίνδ.Π.3,8, αὐτ.4,211· 1) κ. ἐπὶ τῶν Σατύρων : Γαλ.Ἰνν.Γλωσσω.Εἰς ἄγ.586.

φήρεα [τά] ἐπιμηκίεις ὑπὸ τὰ ὄντα ἀδενώδεις ἔξοχα, ἐπιμηκί ἐξογκώματα τῶν ἀένων, ὄμοια πρὸς τὰ κερᾶτα τῶν Σατύρων : Ἰνν.1175C, Γαλ.Ἰνν.Γλωσσω.Εἰς ἄγ.586.

φήρηκί [τά] δημ. ὁ καρπὸς τῆς φηρηκιάς βλλ.

φήρηκία [ή] δημ. ἔξαιρετος ποικιλία τῆς μηλέας τῆς κοινῆς.

φήρομανή-ος-ές μτχ. ποι. ἀολ. προσφ. τοῦ θηρομανῆς, ὁ ἐμμανὸς ἀγαπῶν τὴν θῆραν, ὁ οἰνεῖ μέχρι μανίας ἀγαπῶν τὴν θῆραν, ἐν χρ. ὡς προσωνυμία τοῦ Διονυσίου : ΑΠ.9,524.

φήρος [ῶ] κ. φήρον [τό] Ἡσ. ἐλ. τῶν θεῶν τροφή.

φήτιάλεις [οἱ] [λατ.] μτχ. δ.γρ. τὸ φητιάλεις.

φήτιάλοι [οἱ] [λατ.] μτχ. δ.τ. τοῦ φητιάλοι βλλ. : Πλούτ.Κάμ.18.

φήτηρη [ή] ἐφ. τ. τοῦ φρήτηρ βλλ. : Ἡρ.1,125.

φήτρια [ή] ἰων. τ. τοῦ φάτρια βλλ.

φθείρω δωρ. τ. τοῦ φθειρω βλλ. : Εὐστ.1648,5.

φθαλεῖνη [ή] νεώτ. χημ. ὄνομα μεγάλης τάξεως ὄργαν. χρωματῶν λαμβανόμενων δι' ἐπιδρόσεως φαινολῶν ἐπὶ ἀνυδρίτου τοῦ φθαλικοῦ ὀξέος. **φθαλικός-ή-ος** νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος, ὁ σχετιζόμενος πρὸς τὴν φθαλεῖνην· 1) φθαλικὸν ὄξω λευκὴ κρυσταλλικὴ οὐσία ἐξ ἧς λαμβάνεται ἡ φθαλεῖνη.

φθάνω κ. μον. κ. νεώτ., δημ. προσφ. φτάνω, μέλλ. φθάσω [Ἰνν.491,28, Ξευ.Π.5,4,38, αὐτ.7,1,191, Κομ.5, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημ. φθῆσομαι Ἰλ.Φ.444, Οὐκ.5,10, Πλάτ.Πολ.375C], ἀόρ. ἐφθασα [Ἡρ.7,161, Αἰαχ.Πέτρο.752] [ἐν χρ. καθ' ἄπασαν τὸς ἐγέκκ. πληθ. τῆς προστ.], ἐκτ. γ' ἐν. φθάσειε [Ἰσοκρ.183C], γ' πληθ. φθάσειαν [Ξεν.Ἑλλ.7,2,14], δωρ. ἐφθαεῖ [Θεόκρ.2,115], δημ. ἐφτασα κ. ἐφτασα, ἀόρ. β' ἐφθῆν [Εὐρ. Φοῖν.1468, Ἰσοκρ.83Β, αὐτ.58Β, Ἀντιφ.117,2], ἐπ. γ' πληθ. φθᾶν [Ἰλ.Α.51], ὑποτ. φθᾶσι, ἐπ. γ' ἐν. φθηή κ. φθηῖν [σοῦτ.Ρ.86], αὐτ.φ.805], ἐπ. α' πληθ. φθῆω-μεν [Ο.δ.Π.383], γ' πληθ. φθῆσωσιν [σοῦτ.Ο.437], ἐκτ. φθαῖνη, ἐπ. γ' ἐν. φθαῖσι [Ἰλ.Κ.346 παρὰ], ἀπαρφ. φθῆναι [Ἡρ.6,115, Οὐκ.4,4] μτχ. φθᾶς [Ἡρ.3,71], μτχ. μέσ. ἀόρ. φθᾶμενος Ἰλ.Ε.119, Ἡσίοδ.Εργ.552], παρακ. ἐφθακα [Δημ.239], μον. κ. κῆφθακα [Χρῆστ.Πισαχ.2077], ἄπερα, ἐφθᾶκειν [Πλούτ.

[Γλβ.17, Λουκ.Φιλοφ.6], μγν. παθ. άορ. έφθάσθην (ιδιον. 'Αλ. Ρωμ. 6,25, 'Ελλά. 'Επιγράμμ.315, αὐτ.358), νεώτ. μτχ. παρκ. (ε)φθασμένος, δημ. φτασμένος, έρχομαι ή πράττω τί πρώτος, πρό άλλου ή άλλων, θβ. μτ. σίτ. προσ. προλαβάνω τινά, κάνωμν τί πρό άλλου, τόν προφάτω: 'Ιλ.Φ 262 φθάνει δέ τε καί τόν Άγωνα, 'Ηιοδ. 'Εργ. 552, αὐτ.568, 'Ηρ.7,161 φθάσας δέ ο 'Αθηναίων άγγελσά τον Λακεδαιμονίων άμειβεταί μου τοισίδε, Εύρ. 'Ηρακλ. 120, αὐτ.ΙΓ 669, 'Ισοκρ. 197Β· || φθάνω τόν χειμώνα προλαβάνω ν' άποφύγω τήν θύελλαν: 'Ηρ.7,188 οί δ' έφθασαν τόν χειμώνα άνασπασάντες τάς νήσας· || ή πράξις ή ή ένεργεια έν ή ο είς περιλαμβάνει τον άλλον εκφέρεται διά μτχ. κατηγορηματικής του άποκειμένου: 'Ιλ.Ι 506 ('Αττ) πολλόν άπεκροθέει, φθάνει δέ τε πδσαν έν' αίσαν βλάπτουσ' άνθρώπους, 'Οδ. Χ 91 άλλ' άρα μιν φθῆ Τηλέμαχος κατόπισθε βάλων, 'Ηρ.4,136 έφθασαν πολλώ όί Σκύθαι τούς Πέρσας ένί τήν γέφυραν άπικόμοιοι, αὐτ.6,115, Εύρ.'Ηρ.986, Θουκ.3,112, αὐτ.7,25 ήν φθάσασιν πρότερον διαφθείραντες τό στρατόμαχον· όμ. κ. μτ. μτχ. παθ.: 'Ιλ.Ν 815 ή κε παύθ' φθαίη πόλις άδούσα, αὐτ.Π 861 ετε κε φθῆη τυτείς (ένάν κτηνηθῆ, τραυματισθῆ πρώτος), 'Ηρ.6,108 φθαίτη γάρ άν··· έξανδραποδισθέντες ή, Θουκ.3,83, Ξεν. 'Ελλ.1,6,17, αὐτ.ΚΠ 2,4,25· || σί προτ. αὐται ώς έχουσαι συγκριτική ένν. συνάπτονται συχν. μτ. γενικ.: 'Ιλ.Α 51 φθάν δέ μέγ' ίππῶν··· καυμήντες· || συνηθ. μτ. του πριν ή μτ. του συνηθ. ή: αὐτ.Π 322 εφθη όρεξάμενος πριν αὐτάσαι, αὐτ.Ψ 444 φθίσονται τούτοις πάδες καί γούνα καμύνα ή ύρνι, 'Οδ.Α 53, 'Ηρ.6,108· || κ. μτ. του πριν ή: αὐτ.9,70 εφθασαν αναδάντες πριν ή··· κ. πρότερον ή··· αὐτ.6,91 εφθασαν εκπεσόντες πρότερον ή· || ένί τής αὐτής ένν. συχν. εύριται ή μτχ. φθάς ή φθάσας κ. φθόμενος έν έπιρρ. χρ.: 'Ιλ.Ε 119 ός μ' έβαλε φθάμενος (άντι ός μ' εφθη βαλών όστις έπρόφθασε να μέ κτηπήσῃ πρωτύτερα), 'Οδ.Τ 449, 'Ηρ.3,71 αὐκ άλλος φθάς έμού κατήγορος έσται (ούδεις άλλος θά προφθάσει να γίνη κατήγορός μου), 'Αριστφ.Πιλ.1102, Θουκ.5,9 φθάσας προσπεσομαι, Ξεν.ΚΠ 1,5,3· || σπαν. έν τῆ μτχ. ένεστ.: αὐτ.3,3,18 φθάνοντες δηρομην· || φρ. κ. νεώτ. εφθην ειπίων πρό άλλου ειπών· || σπαν.μτ. άπαρφ.: Εύρ.Μήδ.1169 μόλις φθάνει θράνασιν έμπεσοδσα μή χαμαί πεσειν, 'Αριστφ. 'Ιπν.935 φθαίσις έτ' είς εκκλησίαν έλθειν, Θουκ.3,82, Απολλ. Ρ 1,1188, Διον. 'Αλ.Ρωμ.4,59, αὐτ.61, Λουκ.Νεκρ.Δ 13, 2, αὐτ.'Αρμον.2· || μτ. άρνησάσας διακρίνοντας αί έξῆς περιπτώσεις: μτ. του ού κ. μτχ. έπομένους καί ή καί εϋθῶς εκφέρει τό ρ.δύο ένεργεια, αϊτινες άκολουθοϋσιν ή μία τήν άλλην: Εύρ.'ικ.1219 άλλ' ού φθάνειν χρῆ συσκιδόντας γένου καί··· άρμύν (ούκ άν φθάνοιτε συσκιδόντες γένου καί··· άρμύντες), 'Αριστφ.Νεφ.1384, Ξεν.'Ιπν.5,10αφ θθάνει εξαγαμένους καί εϋθῶς δμοιος έστι τοισ' ακαθάρτους, 'Ισοκρ.588Β ούκ εφθμην είς Τροίχῆνα έλθόντες καί τοιαύταις νόσοισ' έλήθημην, αὐτ.92Β, αὐτ.179Α, αὐτ.199Ι), Δημ.1073 ούκ εφθμι μου συμβάσα ή άτυχία καί εϋθῶς έπεχειρήσαν διαφορησαι τάνδοθον, αὐτ.1319· || έν έρωτημ. φρ 10, τό ούκ άν φθάνοις, - ούκ άν φθάνοιτε μτ. μτχ. ένεστ. σημαίνει τήν άνυπομονήσαν του άναμένοντος τήν εκπλήρωσιν του έν τῆ έρωτήσει εκφραζομένου ή τήν σπουδήν αυτού, δδ. εκφοράζει ή λαχούρα, έντονον προτροπήν ή έσπευμένην προσταγήν ή είναι ήπιώτερος τ. τῆς προστ., ίδια ένί διαταγών εϋθῶς εκτελεστέων: 'Ηρ.7,162 ούκ άν φθάνοιτε άπαλλάσσόμενοι Ισπερίσας να άπέλθειτε), Εύρ.'Ορ.936 ού φθάνοιτ' έτ' άν θανόντες (σπεύσατε ν' άποθάνετε, ταχέως άποθάνετε), αὐτ.'Η-

ρακλ.721, αὐτ.Τρω.456, αὐτ.ΙΓ 245, 'Αριστφ.Πλ.485 ούκ άν φθάνοιτον τοϋτο πράττοντες, αὐτ.1133, αὐτ.874, Πλάτ.Συμπ.185Ρ ούκ άν φθάνοις λέγων, αὐτ.Φαιδ.100C, Ξεν.'Απομν.2,31· || μγν. κ. μτ. μτχ. άορ.: Λουκ.16ξ2· || ούκ άν φθάνοιμι (λέγων) όμείσας θά άρχισω να όμιλώ: Πλάτ.Συμπ. 214Ε· 2) άπόλ. έρχομαι πρώτος, άντιθ. ύστερός: Αισχ.Πέρσ.752, αὐτ.άν.22Β, Εύρ.Φοίν.975 κάμ μέν φθάσαμεν, έστι σι σωτηρία, Θουκ.4,121, Ξεν.'Αν. 5,9,18, 'Αριστλ.Πολιτ.5,3,4, αὐτ.Ρητ.1,2,30· || ή μτχ. φθάνω - ο φθάσας ο πρότερος: Ζώσ.1,26,2 έν τοις φθάσασιν χρόνοις· || τό φθάνον ώς ούς, ο πρότερος χρόνος: Αλκ.Ζ 14,6· || τά φθάσαντα τά πρότερον μνημονευθέντα: αὐτ.ΠΙ 1,34, Υ-πόθ.Δημ.112Β· 3) κ. νεώτ. κ. Δημ. εύρισκομαι έν τέλει εκεί όπου μεταβίβαι ή μεταφέρομαι ή είς ώρισμένην τί σημείον τῆς διαδρομῆς μου, έρχομαι σου, άφικνούμαι, γίνομαι, παραγίνομαι, καταφθάνω: Θουκ.1,100 έπειγόμενος μφ φθάσει ές τόν 'Ελλάποντον έσπλήσας, Ξεν.ΚΠ 5,4,9 οί δέ φθάσαντες είς πόλιν τινά του 'Ασσυρίου μεγάλην, ΠΔ Δαν.4,8 τό ύφας αυτού εφθασεν έως τόσ' αύραναϋ, ΚΔ Ματθ.12,28 άρα εφθασεν έφ' ύμῶς ή βασιλεία του θεου, αὐτ.Λουκ.11,20, αὐτ.Θεσ.2,16, Πρόδρ.2,112 φθάσε σήμερον γοργόν να ης στόν μύλον, - δέν κατώρθωσαν να φθάσουν μέχρι τῆς κορυφῆς, - τί ώρα θά φθάσατε στη Χίο···-εφθασαν τά νέα έμπορεύματα, - μόλις έφτασα από τό ταξίδι, - φθάνει ώς εδώ ή μερουμεδί - ή δυσωδία - ο άρχός· || Δημ. έφτασα ή έρχομαι αὐτοστιγμει, πάραστα, άμέσως· || φρ. έφτασε στην άκρη τῆς προκοπῆς επρόκοψε όλότελα· || εφθασα είς άκρον πλοϋτον κατέστην, έγινα πάμπλουτος· || έφτασε σε τόση άδιαντροπή έννε τελειώς άδιαντροπος· 4) μγν., νεώτ. κ. Δημ. εκτίνομαι μέχρις ενός σημείου, προχωρώ ή φέρω ή έχομαι έως σημείου τινός, εκτίνοϋμαι: ΚΔ Ρωμ.9,31 'Ισραήλ δέ διώκων νόμον, δικαιοσύνης είς νόμον ούκ εφθασεν, αὐτ.Φιλ.3,16 Πλούτ.'Ηθ.338Α, - ο γίός μου φήλωσε, μου φθάνει τώρα ως τόν ώμο, - τό μονοπάτι φθάνει ως τήν κορυφή του βουναϋ, - τό τελοκάκροτρο έφτασε ως τῆ θάλασσα, - τά γένια του φτάνουν ως τά πόδια του, - ή φήμη του έφτασε άκόμα κι εδώ, - ώς εκει φτάνει μόνο τό μυαλό του (τόσον μόνον έννοσι)· || φρ. έφτασε τό μοχαίρι στο κόκκαλο (ένί) καταστάσεως, είς τό άπροχώρητον· 5) νεώτ. κ. Δημ. πλησιάζω να έλθω, να είμαι έγυγός, πλησιάζω, προσεγγίζω: φθάνει ο χειμώνας - ο πόλεμος - έφτασε ή ώρα τών λογαριασμών· 6) όμ. σπεύδων πρός τινα (συναντῶ αὐτόν), καταφθάνω, προφθάνω, προλαβάνω: τόν έφτασε, όταν είγε βχῆ πιά εξω άπ' τό χωριό, τό αυτοκίνητο έτρεξε πιά γρήγορα άπ' τό δικό μου καί δέν μπορούσασί να τό φτάσομε· 7) όμ. νεώτ. κ. Δημ. συνεκδ. άμλλόμενος πρός τινα καθίσταμαι, γίνομαι Ισάξιος αυτού, άνοδεικνύομαι έφάμιλλος, εκξισομαι πρός τινα ώς πρός τί: ήταν πολύ πίσω στό γράμμαστο, μά τώρα τον έφτασα, - καμιά δέν τήν φθάνει στην όμορφιά - στη χάρη - από νοικοκυριό· 3) όμ. μτφρ. πραγματικοποι τό επιδιωκόμενον ακοπόν, εύρισκομαι είς καθωρισμένον σημειον τῆς σταδιοδρομίας μου, έπιτυγχάνω, άξίζωμαι, κατορθώνω: άγωνίστηκε πολύ, μά στο τέλος έφτασε στο σκοπό του, - έφτασε στο βαθμό του ύποστρατήγου· κ. παθ.: ένας καλλιτέχνης φτασμένος (έπιτυχών έν τῶ σταδίω του καί αναγνώρισθείς)· || κ. ένί κατατάρας: να μη φτάση να δῆ προκοπή (να μην άξιωθῆ να προοδεύσῃ, να προκόψῃ), - να μη φθάσῃς του χρόνου, (ω) πού να μην εφθανα (ως μη άφελον, είθε να μη···)· || φρ. Δημ. λέει δτι φτά-

ση (ὁ,τι τοῦ κοτέθη, ὅ,τι τοῦ ῥοθῆ) 9) νεώτ. κ. δημ. περιέρχομαι, περιπίπτω σου, ἢ εἰς τινα κατόστασιον, κατονώ : τοιοῦτόν τι δὲν ἐφάσκει μάχρισ ἡμῶν, - τὸ πρᾶγμα ἐφάσκει εἰς τὸ ἀπροχώρητον, - ἐφάσκει εἰς ἀπόγνωσιν, - ἐφάσκει νὰ ζητησῆται ὡς καὶ τὸ ψωμί ἀκόμα 10) ὄμ. μτφ. εἶμαι ἄρκετος, ἐπαρκῆς, συγχ. ὡς τριτοπρ. : σὰ νὰ μὴ φθάναν ὅλα τ' ἄλλα, ἐχομεν τῶρα καὶ τὴ γκρίνια, - γιὰ ἓνα ποικίλον φτάνουν πέντε πῆξες ὕψασμα, - τὸ φαί δὲν μᾶς ἐφάσκει, - δὲν μοῦ φτάνει ὁ καιρὸς νὰ τὰ διηγηθῶ, - φτάνουν τὰ δόκρυα, - τρεῖς λέξεις φτάνουν, παροίμ. τοῦ χωριάτη τὸ σκοινί μονὸ δὲ φτάνει, διπλὸ φτάνει καὶ περισσεύει 11) κ. ἀπρως. φθάνει - φτάνει εἶναι ἄρκετόν, ἄρκει, ἀσῶναι : φτάνει ριά, μᾶς ἐσκόπισες ἰ, μὴ βάζεις ἄλλο κρασί, φτάνει ἰ, - φτάνει νὰ ηῖς μιά κουβέντα καὶ θὰ γίνῃ ἡ δουλεία μᾶς 12) φτάνει μόνο νὰ ἄρκει μόνον νὰ . . : φτάνει μόνο νὰ βρέξῃ 13) ὄμ. νεώτ. κ. δημ. ἐκτείνω τὴν χεῖρα ἢ ὄλον τὸ σῶμα, ἴνα λάβω π ἢ δύναμαι νὰ ἐκτείνω τὴν χεῖρα μέχρι σημεῖου πινός : φτάσει μου τὸ βιβλίον ἀπ' τὸ ράφι, - πλῆγαν νὰ φτάσουν τὰ καρύδια ἴνα συλλέξουν κάρμα ἀπὸ . . , παροίμ. ὅσα δὲ φτάνει ἡ ἀλεπού τὰ κάνει κρεμασάτρια ἐπὶ τοῦ λέγοντος ἐπὶ τὰ παραιτεῖται ἐκούσιως ἀγαθὸ πινός, ἐνῶ παραιτεῖται ἐξ ἄδυναμίας 12) ὄμ. ἡ μτφ. παρ. κ. φθασμένος, η-ο ὁ εἰς ἡλικίαν, ἐνήλικος, ὁ ἐν ἀκμῇ ἄν. ἐνακμῶς, ἀκμαστός 13) ὁ πλήρως ἀποκατασθεῖς ἐν ἀξιοῦ ἡλικίᾳ κοινωνικῆς θέσει : λίγοι φθασιμένοι προσέχουν τὴ πτωχολογία.

φάρμα-ατος (τὸ) μτγ. φθορά, καταστροφή, ὄλεθρος : ΠΔ Λευτ.22,25 ὅτι φάρματά ἐστιν ἐν αὐτοῖς, ἄμμος ἐν αὐτοῖς 2) πᾶν τὸ προκαλοῦν φθοράν, πᾶν τὸ φαρτικόν : Ἐπιφάν.1,502A τὴν ἀποθήκην τὰ φάρμακα ταυτοῖσι καὶ σκώλικας καὶ σήτας 3) μτφ. ὁ διεφθαρμένος, τὸ κόθρομα : ἴωσ.Πλ 5,10,5 δοῦλοι καὶ συνήλυδες καὶ νόθα τοῦ ἔθνους φάρμακα.

φθαρμός(τὸ) μον. φθορά, καταστροφή, ὄλεθρος : Ἀραβ Μυθ.Χαλ.3,56.

φθαρμός-εως (ἡ) μον. φθορά, φθαρμός : Ψελλ. ἐν Α. J. H. Vincent, Notices des Manusc.16,2,340,10.

φθαρτός-ῆ-όν κ. νεώτ. ὁ ἐπιφέρων φθοράν, καταστροφικῶς, φθοροποιός, βλαβερός, ἐπιβλαβής, ὄλεθρῶς : Πλάτ. Ὀρ.416A μακρὰ ἐξὸς φαρτικῆ ἀληθοῦς ὑπολήψεως, Ἀριστλ.Φυσ.1,9,4, αὐτ. ΗΝικ.6,5,6 ἡ κακία φαρτικῆ τῆς ἀρχῆς 2) νεώτ. ἐμβρυολ. ὁ φαρτογενής βλ.λ.

φαρτικῶς ἐπιρρ. καταστροφικῶς, ὄλεθρῶς, ἐπιβλαβῶς : Ἀριστλ.Τον.7,3,7.

φθαρτογενής-οῦς-ές νεώτ. ἐμβρυολ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἐξωτέρων φθαρτῶν ἐμβρυϊκὸν δῆμένα : φθαρτογενῆ κύτταρα (τὰ φαρτικὰ κύτταρα).

φθαρτολάτρης (ὁ) μτγ. ὁ λατρεύων τὰ φαρτά, τὰ τοῦ φαρτικοῦ κόσμου, πράγματα : Εὐσπ. Φῶτ.Βιβλ.106,19.

φθαρτός-ῆ-όν κ. νεώτ. ὁ ὑποκείμενος εἰς φθοράν, ὁ ἔχων ἐν ἑαυτῷ στοιχία φθαρτός, ὁ δυνατόν νὰ καταστραφῆ, ἀντίθ. αἰδῖος : Ἀριστλ.Α' Ὑστ.1,8,2 αὐτ.24,5, αὐτ.Μεταφ.1,9,8, Παιαντ.Ἄγ. Ὀρ.5 τὸ σῶμά μᾶς εἶναι φθαρτός, - φθαρτῶν πκῆνυμα ἰτὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου 2) νεώτ. Ιατρ. φθαρτός ὄμην ἕκαστος τῶν τριῶν ὕμνων τοῦ ἐμβρύου, καλουμένων αὐτά, διότι ἀποπνίχουν μετὰ τὸν τοκετόν : 3) γνήσιος φθαρτός ὄμην ὁ ἐξώτερος τῶν τριῶν.

φθασίμο(ν) (τὸ) νεώτ., δημ. φτάσιμο τὸ νὰ φτάνῃ ἢ νὰ φθάσῃ τις εἰς τι μέρος ἢ εἰς τινα κατόστασιον, ἀφιξίς.

φθατέω Ἦσ. «φθάνω»,

φθέγγομαι κ. μον. κ. νεώτ., μέλλ. φθέγξομαι, ἀόρ. ἐφθεγγέμην, παρ. κ. φθεγγεῖν, β' ἐφθεγγεῖν (Πλάτ.Νόμ.830C1, γ' ἐφθεγγεταί Ἀριστλ.Α' Ὑστ.1,18,8), ἐκπέμνω φθόγγον, ἐκβάλλω φωνήν, ἦχον, τόνον, ὑψῶνα τὴν φωνὴν μου, ἴδια μὲ δύναμιον ὀμιλῶ, φωνάζω : ἴλ.Λ 603 φθεγγόμενος προσέειπε, Ὀδ. Ι 497 φθεγγέμενον τε ἢ αὐδῆσαντος, Πινδ.Ο 6,14 ὄν ἐν δίκᾳ ἀπὸ γλώσσας Ἀδραστος μάντιν Οἰκλειδαν ποτ' ἐς Ἀμφάρπον φθέγγεταί, Πλάτ. Σοφ.238B, Ξενοφάν.6,5 ἰψυχῆς φθεγγάμενος ὄλων, Πρόδρ.2,290 καὶ πρὸς ἡμᾶς φθεγγόμενος μετὰ θυμοῦ τοιάδε : 11) συγχ. μτ. μτχ. δηλοῦσης τὸ εἶδος τῆς φωνῆς : ἴλ.Φ 34) φθέγγετον ἔγνων ἰδχοῦσα, Ὀδ.Κ 229 τοί δ' ἐφθέγγοντο καλεῖσθαι : κ. μτ. ἐμτροθ. διορ. : Πλάτ.Νόμ.791E φθέγγομαι μετὰ βολῆς κ. μτ. ἐπιρρ. : Δημ.405 τίνα δὲ φθέγγασθαι μέγιστον ἀπόντων 12) κ. ἐν ἀναφ. πρὸς μικρῶν καὶ ἀσθενῆ φωνήν : Ὀδ.Ξ 492 ὀλιγὴ ὀπῆ φθεγγόμενος 13) συγχ. ἐν χρ. ἴδ. περὶ τῆς κραυγῆς τῶν στρατιωτῶν ἐν ὀρχῇ τῆς μάχης : Ξεν.Ἀν.1,8,18 καὶ ἅμα ἐφθέγγαντο πάντες οἰόντερ τῷ Ἐυαλλίῳ ἐλελιζούσι : κ. περὶ τῆς ἀπαγγελίας τοῦ χοροῦ : αὐτ.Οικ.8,3 ὅταν δὲ τεταγμένους ποιῶσι καὶ φθέγγωνται 14) κ. ἐπὶ βρέφοις ἀπὸ νηρηθέντος : Ἀριστλ.Ζ1,7,10,4 11) κ. νεώτ. ὀμιλῶ, λαλῶ, λέγω : Πλάτ.Πολ.368C μὴ βοηθεῖν εἰς ἐμπνεῶνα καὶ δυνάμενον φθέγγεσθαι, Ξεν.Ἀπομν.4,2,6, Δημ.320 καὶ εἰτα σὺ φθέγγει 2) κ. μον. μτ. συστοιχ. ἡ συνωνύμου αὐτ., προσέρω, ἐκαστομίζω, λέγω : Θεογν.532, αὐτ.761, Ἦρ.5, 106 βασιλεὺς κοῖτον ἐφθέγγεσθε ἔπος, Ἀλοχ.Πρ 34, Σοφ.Φιλ.682, Εὐρ.Φοιν.475 ἄρας, ἄς Οἰδίπου ἐφθέγγεταί εἰς ἡμᾶς τότε, αὐτ.Μήδ.1307, αὐτ.ΙΤ 1385, αὐτ.Ἰων 1189, Πλάτ.Φιλ.49B, Διγεν.Ἀκρ.4095 φθέγγου φωνὴν ἡδέως 2) τὸ πρὸς πρὸς ὁ λαλεῖ τις ἐκφέρεται συγχ. δι' ἐμτροθ. διορ. : Εὐρ.Φοιν. 475, Πλάτ.Ἰων 534D διὰ τούτων δὲ φθέγγεται πρὸς ἡμᾶς : κ. δι' ἀπλήξ. δοτ. : Πλούτ.Κράσο. 27 11) τὸ φθεγγόμενον ὁ φθόγγος, ὅστις φθεγγεται ἢ ἡ φθεγγόμενῃ φωνῇ : Ἦρ.8,35 εἰρσθεαί τε αὐτόν ὅ,τι τὸ φθεγγόμενον εἶη τοῦτο 3) ὄνομαζώ, καλῶ καὶ ὄνομα, ὄνομαστί, δίλω ὄνομα : Ἀριστφ.ἀπ.253 καὶ τὸν κύλλασιν φθεγγόμενον, Πλάτ. Πολ.527A προσηθέναι καὶ πάντα οὕτω φθεγγόμενοι, αὐτ.Σοφ.262D τῷ πλέγματι τοῦτῷ τὸ ὄνομα ἐφθεγγόμενα λαγόν, αὐτ.240A, αὐτ.Θεοίτ. 157B 4) μτ. αὐτ. προσ. ἐπανῶν, ὕμνω, γερσίρω, ἐξυμνω, ἴδια μεγαλοφώνως : Πινδ.Ο 1,37 αὐτ' ἄντια πρότερον φθέγγομαι 5) νεώτ. φωνῆ μετὰ στόμφοιο, ἀξιωματικῶς 6) ἐπὶ λέγωντος, ἔχω τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον ἦχον : Πλάτ.Κρατ. 394C 7) κ. ἐπὶ ζῶων, ὁλον τοῦ ἴππου, χρεμετίζω : Ἦρ.3,84 ὄνευ ἄν ὁ ἴππος ἡλάω ἐπανατέλλοντος πρώτος φθέγγεται, αὐτ.85 8) μτγ. κ. ἐπὶ νεβροῦ : Θεοκρ.13,62 ἐσκαοῦσας νεδρῶ φθεγγόμενας τις ἐν ὄρωσι 9) κ. ἐπὶ πτηνῶν, ὁλον αἰετοῦ, κλάω : Ξεν.Ἀν.6,1,23 ἀέτων ἀνεμυμῆσκοντο ἑαυτῷ δεξιῶν φθεγγόμενοι 10) ἐπὶ κροκοκός, κράζω : Θεοφρ.Σημ.1,16 κόραξ πολλὰς μεταβάλλειν εἰσὼδῶς φωνάς, τούτων ἐάν ταχὺ δις φθέγγεται . . ὁδῶρ σημαίνει 11) κ. ἐπὶ τῶνων ἰχθύων : Ἀριστλ.ἀπ.284 12) κ. ἐπὶ σκωλήκων : Θεοφρ.Φιλ.5,10,5 φθέγγεσθαι ὁλον τρισμόν 13) κ. ἐπὶ ἀφύχων, ὁλον τῆς θύρας, τρίζω : Ἀριστφ.Πλ.1099 ἀλλὰ δῆτα τὸ θύριον φθεγγόμενον ἄλλως κλαυσιᾶ 14) ἐπὶ σάλπιγγος, ἠχῶ : Ξεν.Ἀν.4,2,7 ἡ τε σάλπιγξ ἐφθέγγετο καὶ ἀλαλαξαντες νεντο ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου 15) κ. ἐπὶ τοῦ αὐλοῦ : αὐτ.Συμπ.6,3 ὅταν γὰρ ὁ αὐλὸς φθέγγεται παντάπασιν σιωπῶμων 16) κ. ἐπὶ λύρας : Ἀριστλ.Μετ.οφ.4,12,7 17) κ. ἐπὶ ἠγλήνου ὄγγελοι Πλάτ.Θεοίτ.179D εἶτε ὄγιες εἶτε

ααθρών φθέγγεται' 18) ἐπι βροντῆς ἔξεν.ΚΠ 7,1,3 βροντὴ δεξιὰ ἐφθέγγεται 19) μῆγν. ποι. φθέγγομαι παλάμαις κροτῶ τὰς χεῖρας, χειροκροτῶ ἑ. Νόνν.Δ.5,106' 20) ρι.ματ.π. φθέγμα, φθέγγις, φθόγγος, φθεγκτός.

φθγγώδης-ους-ες ὁ πρὸς φθόγγον, πρὸς φωνὴν ὁμοίως ἑ. Ἰνπ.27,10 ἰδ.ἀνάγν. φθινώδης.

φθεγκτικός-ή-όν μῆγν. ὁ ἔχων τὴν ἰκανότητα τοῦ φθέγγεσθαι, ὁ φθέγγεται ἑ. Μάξ.Τύρ.14,2.

φθεγκτός-ή-όν (φθέγγομαι) μῆγν. ὁ ἔχων, ὁ ἐκβάλλων φθόγγον, φωνητικός, ὁ ἔχων φωνήν ἑ. Πλούτ.'Ηθ.1017F.

φθέγμα-ατος(τό) ὁ φθόγγος, ὁ ἦχος τῆς φωνῆς, φωνή ἑ. Πίνδ.Π.8,31 εἰμὶ δ' ἀσχολος ἀναθέμεν πάσαν μακρογορίαν λύρα τε καὶ φθέγματι μαλαθῶ κῶ, Αἰσχ.Πρ.588, Σοφ.ΟΚ 1623, Πλάτ.Πολ.616Α μὴ γένοιτο ἐκάστω τὸ φθέγμα' || ὡ φθέγγ' ἀναίδες ὡ ἀναίδῃ φθεγγάσσει ἑ. Σοφ.ΟΚ 863-2) γλῶσσα, λαλιὰ ἑ. Αὐτ.Αντ.354 καὶ φθέγμα καὶ ἀνεμὸν φρόνημα καὶ ἀστυνόμος ὄργας ἐδιδόξατο ἑ. 3) λόγος, ὁμιλία ἑ. Αὐτ.ΟΚ 1177 ἔθιδιστον, ὠναῖ, φθέγμα τοῦθ' ἦκει πατρί, Πλάτ.Νόμ.655Α' 4) ὁ ἦχος τῆς φωνῆς, ἡ φωνὴ τῶν πτηνῶν ἑ. Σοφ.'Ηθ.18 ἔφα κινεῖ φθέγματ' ὄρνιθων σαφῆ, Εὐρ.'Ελ.747' 5) ὁ μυκηθμός τοῦ ταύρου ἑ. Αὐτ.'Ἰνπ.1215 οὐ πάσα μὲν χθών φθέγματος πληρομένη φρικώδες ἀντιφθέγγει' 6) μουσικὸς φθόγγος ἢ ἦχος ἑ. Πλάτ.Νόμ.812B' 7) τὸ ἄσμα τῆς ἀηθόνης ἑ. Ἀριστ.Φ.Ὀρν.204, αὐτ.223 ὡ Ζεῦ βασιλεῦ, τοῦ φθέγματος ταύρηνθιου 8) φθέγμα θυσίας ὁ κρότος, ὁ κτύπος ἰχθύου ἑ. Αὐτ.Εἰρ.235 ἡσθόμην κατὸς θυσίας φθέγμα πολεμιστρίας.

φθεγγατικός-ή-όν μῆγν. ὁ φθγγόμενος ἑ. Μάξ.Τύρ.2,274 φθγγατικόν μαντινόν.

φθέγγεις-εως(ή) τὸ φθέγγεσθαι, φθόγγος, φωνή, προφορά ἑ. Ἰνπ.1050 τῆς φωνῆς λυομένη πάντα λύεται ἢ γὰρ λύσις τῆ φθέγγει ὁμοίη, ΕΜ 430, 55 τὰ ἡμίφωνα τὰ ἐγγύς ὄντα τῶν φωνηέντων κατὰ τὴν φθέγγειν.

φθειόμεν ἐπ. α' πληθ. ὑποτ. ἀόρ. β' τοῦ ρ. φθάνω βλλ.

φθειρ-ειράς(ό,ή) κ. νεώτ., δοτ. πληθ. φθειροί, γένος ἐντόμων ἡμιπτέρων ἐκ τῶν φθειριδῶν, βιούστων παρασιτικός ἐπι τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν ζώων, φείρα ἑ. Ἀρχιλ.125, Ἡρ.2,37 ἴνα μήτε φθειρ μήτε ἄλλο τι μυσαρὸν μηδὲν ἐγγίνηται σοι, αὐτ. 4,168, Ἀριστ.Φ.Πλ.537 φθειρῶν τ' ἀριθμόν καὶ κωνώπων. -φθειρ τοῦ σιδοίου ἢ τῆς ἥθης ὁ φθειριος βλλ.ἑ. παροιμ. πρὸς φθειρα κειρεσθαι κειρεσθαι μέχρι χρωτῶς ἑ. Εὐδοκ.Δόλ.3' || κ. ἐπὶ τῶν φθειρῶν τῶν ζώων ἑ. Ἀριστ.Ζι 5,31,5' κ. τῶν πτηνῶν ἑ. αὐτ.: κ. τῶν ἰχθύων ἑ. αὐτ.7' κ. τῶν ἰχθύων ἑ. αὐτ.7' || κ. ἐπὶ τῶν φθειρῶν τοῦ σιτου ἑ. Λουκ.Κρόν.26 μὴ ὁ σίτος φθειρὶ ζήσει' 2) μῆγν. ἡ νόσος φθειρίας, φθειρίασμα ἑ. Πλούτ.Σύλλ.26 τὴν σάρκα εἰς φθειρας μεταβάλλειν, Διόδ.'Εκκ.529,66' 3) θαλάσσιος τις ἰχθύς ἐκ τοῦ εἰδούς τὴν ἐχνηθίδα ἑ. Ἀριστ.Ζι 4,104, αὐτ. 5,31,8' 4) ὁ κῶνος εἰδούς τινὸς πίτους ἑ. Φώτ.: 5) μῆγν. κ. νεώτ. τὸ μέσον, τὸ πλατὺ μέρος τοῦ ηηδαλίου ἑ. Πολύδ.1,89.

φθειρίδιος-ον γλωσσ. ὁ φθειριῶν, ὁ γεμάτος φείρες, ὁ φειριόριος, φειρός.

φθειρίσας-εως(ή) μῆγν. κ. νεώτ. Ιατρ. δερματοπάθεισα προκαλουμένη ἐξ ὑπερπληθύνσεως φθειρῶν ἢ φθειριῶν ἑ. Πλούτ.Σύλλ.36 μετὰ τὴν ἄλωσιν εἰς ῥώμην ἀγόμενον ὑπὸ φθειρίσσεως ἀποθονεῖν.

φθειρίδα κ. νεώτ. ἀναζητῶ καὶ καταστρέφω τὸς ἐπὶ τινας φθειρας, φειρίζω ἑ. Πλάτ.Περ.50,12 καὶ φθειριεὶ γῆν Αἰγυπτου ὡσπερ φθειρίζει ποιμὴν τὸ ἱμάτιον οὐτοῦ κ. μέα. ἀναζητῶ μόνος μου,

καταστρέφω τὸς ἐπ' ἐμοῦ φθειρας, φειρίζουσι ἑ. Ἀριστοτ.ἀν.66, Ἄθην.586Α ἐπὶ τῆς θύρας ἐστῶσα ἐφθειρίζετο.

φθειρίκος-ή-όν γλωσσ. ὁ ἀνήκων ἢ ὄναφειρόμενος εἰς φθειρας.

φθειριον(τό) μῆγν. σφαλις ἡ ἀγρία:ΨΔισσκ.4,156.

φθειριος(ό) νεώτ. ζωολ. εἶδος τι φθειρός ποραιοποιήσας εἰς τὴν ἠθίκην χθώνων, φθειρ τοῦ αἰδοίου ἢ τοῦ ἐφηβίου ἢ τῆς ἥθης, μουσόφειρα.

φθειριστικός-ή-όν ὁ ζῆτων ὁ συλλαμβάνων φθειρας ἑ. ὁθ. ἡ φθειριστικὴ Ἰτέχνη ὡς οὐσα, ἡ τέχνη τοῦ συλλαμβάνειν καὶ καταστρέφειν φθειρας ἑ. Πλάτ.Σοφ.227B.

φθειριώ-άω μῆγν., μιν. κ. νεώτ., μέλλ. -άσω, ἀόρ. ἐφθειρίσασα, εἶμαι πλήρης φθειρῶν, ἔχω φείρες, φειριάζω ἑ. Διογ.Α.5,5' 2) μστ. ἐπὶ πτηνῶν καὶ προβάτων ἑ. Γεωπ.17,29' 2) πάσχω ἐκ φθειριάσεως ἑ. Πλούτ.Σύλλ.36 λέγεται δὲ ἑ. Ἄκαστον φθειριάζοντα τὸν Πελίου τελευτῆσαι.

φθειροδρωτός-ον μιν. ὁ ὑπὸ φθειρῶν καταβρωθεῖς ἑ. Ἡσ.Μιλ.71,53 γέγονε δὲ ἰὸ Φερεκίδης φθειροδρωτός.

φθειρογομίδης(ό) κ. φθειροκομίδης Ἡσ. ἐὸ φθειρας ἑ.

φθειροκτόνος-ον μῆγν. κ. νεώτ. ὁ ἐξολοθρευτῶν τὰς φθειρας ἑ. φόρμακον φθειροκτόνον 2) μῆγν. φυτὸν τι ἐξολοθρευτικὸν τῶν φθειρῶν, φθειριον, ἀτοφίς ἡ ἀκρία ἑ. ΨΔισσκ.4,156' || νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ἐκ τῶν χοιραδισειδῶν.

φθειροκτανώ-έω φονεύω, ἐξολοθρευτῶ τὰς φθειρας ἑ. ΑΒ 71,15.

φθειροποιός-όν ὁ ποιῶν, ὁ παράγων φθειρας βλλ.Π. Πλούτ.'Ηθ.642C ἔπειρον φθειροποιόν 2) ὁ φέρων, παράγων φθειρας βλλ.41: Θεοφρ.Φι 2,2,6 πίτους φθειροποιός.

φθειροτραγῶ-έω μῆγν. ἄ. φθειροτραγῶ-έω ἑ. Ἀρρ.Εὐξ.181 τρώγω φθειρας βλλ.41, κῶνους πίτους ἑ. Ἡρ.4,109 νομάδες τε εἰσι καὶ φθειροτραγέουσι μοῦνοι τῶν ταύτη.

φθειροτραγῶ-έω μῆγν. ἄ. φθειροτραγῶ, τρώγω κῶνους πίτους ἑ. Ἀρρ.Εὐξ.18.

φθειροφάγος-ον μῆγν. ὁ καταθιδρωσκῶν φθειρας βλλ.41, ἐν χρ. κτ. πληθ. ὡς ὄνομα ἔθνους, λαοῦ πινος ἑ. Στράβ.11,419 τῶν δὲ συναρχόμενων ἔθνων εἰς τὴν Διοσκοουριόδα καὶ αὐτὸ φθειροφάγοι εἰσιν.

φθειροφόρος-ον κ. νεώτ. ὁ φέρων φθειρας βλλ.4), φθειροποιός ἑ. Θεόφρ.ΦΑἰτ.1,9,2 πίτης φθειροφόρος 2) νεώτ. ὁ φέρων φθειρας βλλ.11. φθειρα κ. μιν. κ. νεώτ., αἰολ. φθέρρω, δωρ. φθαιρῶ, γ' ἐν. ἰων. παρατ. φθειρεσκε ἑ. Ἡρ.1,36 δια-), μέλλ. φθέρσω, ἰων. φθέρεω (αὐτ.5,51 δια-), ἐπ. φθέρσω ἑ. Ἰλ.Ν 625), ἀόρ. φθέραιρα ἑ. Οἰουκ.2,91, ἔξεν. Ἐλλ.7,5,41, ποιητ. φθέραιρα ἑ. Λυκούφρ.1402), παρακ. φθέραιρα ἑ. Διέν.98,22), μέα. μέλλ. φθέρωμαι ἑ. Σοφ.ΟΤ 272,Εὐρ.'Ανδρ.708, Οἰουκ.7,48), ἰων. φθέρωμαι ἑ. Ἡρ.8,108 δια-, αὐτ.9,42), παθ. μέλλ. φθαιρίσομαι ἑ. Ἀριστ.Μεταφ.10,10,71, δωρ. φθαιρούμαι ἑ. Πη.Λοκρ.94D), ἀόρ. ἐφθάρην ἑ. Σοφ.ΟΤ 1502, Οἰουκ. 7,13), ποι. γ' πληθ. ἐφθάρην ἑ. Πίνδ.Π.3,61), παρακ. ἐφθάραι γ' πληθ. ἐφθάραιται ἑ. Οἰουκ.3,13), ἀνορφ. ἐφθάρθαι ἑ. Ἀριστ.Μεταφ.4,16,4), αἰολ. ἐφθάρθαι ἑ. Εὐστ.790,81, γ' πληθ. ὑπερατ. ἐφθάρτα ἑ. Ἡρ.8,90 δια-), καταστρέφω ὄλιγον κατ' ὄλιγον, βλάπτω, ἀναλαίσω, ἀφανίζω ἑ. Ὀδ.Ρ 246 μῆλα κακοὶ φθειροὶ νομῆς, Ἡρ.1,76 φθειρῶν τῶν Συσίων τοὺς κλήρους, Σοφ.Ατ.1344, Οἰουκ.2,91, αὐτ.7,48, Πλάτ. Νόμ.958C, ἔξεν. Ἀπομν.1,5,3, αὐτ.'Ελλ.7,2,11, αὐτ.'Αν. 4,7,20 παρεκτελεύσει αἰθεῖν καὶ φθειρῆν τὴν χθόρην' || ἐπὶ ἀνθρώπων περιλήπτ. ἑ. Ἡσίοδ.Θ 676 ναύτας τε φθειροῦσι, Αἰσχ.Πέρο.244 ὄστα Δαρίου πολὺν τε καὶ καλὸν φθειροὶ στρατόν

αὐτ. Ἀγομ.652, Σοφ. Α1.25 κ. παθ. : Πίνδ. Π.3,36 ἀμῆ δ' ἐφθαρεν, πολλὰν δ' ὄρει πῦρ ἐξ ἐνός σπέρματος ἐφθάρων ἀίτωσαν ὕλαν, Ουκκ.3,13 νόσφ τὴ γὰρ ἐφθάρρασι Ἀθηναίοι καὶ χρημάτων διαπάνῃ 2) κ. νεώτ. εἰδικώτ. κἀμωτὴ νὰ χαλάσῃ ἢ νὰ τριβῆ διὰ τῆς συνεχοῦς ἢ καυῆς κρήσεως ἢ ἄλλως πως, χάλωδ. : Αἰσχ. Ἀγ.949 ποσιν φθειρόντα πλεῖστον ἀρυμουνητοῦσ' ὅ' ὕφας, αὐτ. Χο.1013 νεώτ. τὸ παθ. : ἐφθάρρασι οἱ τάπητες - τὰ ἐνδύματά μου 3) ἐπὶ προσ., ἀπακτείνω, φονεύω : Σοφ. Τρ.716 φθείρει τὰ πάντα κνώδαλ', αὐτ. ἀπ. 449B κηροῖσι πλεκτοῖς πορφύρας φθείρει γένος κ. παθ. : Αἰσχ. Πέρσ.272 πλήθος νεκρῶν δυσόπτως ἐφθαρμένω Σαλαμίνοσ ἀκταί, αὐτ. 283 4) τὸ παθ. ἐπὶ προσ., καθίσταμαι χειρότερος, περιπίπτω εἰς χειροτέραν κατάστασιν, καταστρέφω, δυστόχῳ δὲ ἢ προσ. ἐπὶ κατάρας φθειροῦ - φθείρεισθε νὰ χαθῆσι νὰ καθῆσι : Ἰλ. Φ.128 φθείρεσθ', εἰσάκουσ' ἄστῃ κίχαιοσιν ἴλιου Ἰφῆσ, Ἀριστοφ. Ἄγ.460, αὐτ. Πλ.598, αὐτ. 610, Σαν. Ἰδ.1 φθείρεσθ' ἄητρίτοι φωμοκόλακας 5) ὁ θ. ἐπὶ ταύτης τῆς σπμ. κ. ἐν ἄ. ἐγκλίσει : Εὐρ. Ἄνδρ.709 εἰ μὴ φθερεθ' τῆσδ' ὡς τάχιστ' ἀπὸ στῆγος ἰδὼν δὲν φύγῃ, ἀν δὲν ἔσκομπίστῃσι 5) φθειρομαί τινος ἀφῆθη τινά, ἀπομακρύνωμαι αὐτοῦ. : αὐτ.715 φθείρεισθε τῆσδε, θμῶεσ, ὡς ἀν ἐκμάθω εἰ-τίς με λυεῖν τῆσδε κωλύσαι χεράσ 6) φθειρομαι εἰς τί - πρὸς τί διὰ τὴν καταστροφὴν μου, τὴν δυστυχίαν μου περιπίπτω, ἐπιπίπτω εἰς τίνας : Δημ. 560 ἀλλὰ δεῖνοί τιναί εἰσι . . φθειρεσθαί πρὸς τοὺς πλουσίοι 7) νεώτ. ἀπόλλυμι μέρος τοῦ κύρους μου ἐξ ἄλληπαλλήλων κακῶν ἐνεργειῶν μου ἢ ἀστοχῶν μου Ἰδ. κατ' ἄλοκουθιαν μακροχρόνῃ οὐράσεωσ ἢ κυβέρνησις ἔπεσε διότι ἐφθάρη 8) ἐπὶ παρόντων, ἀτιμάζομαι, διαφθέρομαι : Εὐρ. ἀπ.489 9) μτγν. διαφθέρω διὰ χρημάτων, διὰ δώρων : Διόδ.4,73 κ. παθ. : Πλούτ. Ἀριστ.40 τοὺσ μὲν ἐν Σικωνίᾳ ἐφθαρμένους ἀπέκτεινε 10) μτγν. βλάπτω ἡθικῶσ ἢ πνευματικῶσ, διαφθέρω : ἀρχ. γνομ. ὁμίλια κακαί φθειροῦσιν ἴδη χρυστά 11) ἐπὶ γυναικῶν ἀγάμων, μαραιοῦμαι, χάλωδ' : Σοφ. ΟΥ152 χέρσοσ φθαροῦσι κἀγῶσ οὐμάσ ὕμασ χρεῶν 12) μτγν. ἀνεμειγνῶσ καθωρισμένεσ, σταθερά χρώματα μετ' ἄλλων πρὸσ ἀποτελεσιν μικράσ τινος παραλλαγῆσ : Πλούτ. Ἠθ.393D 13) ρημ. π. φθόρος, φθορά, φθαρτός

φθειρώδης-ους-ες ὁ φθειριῶν, πλήρης φθειριῶν, φειριάρσ, Ἀριστολ. Ζ1.5,31,4.

φθείσθαι ὁ γρ. τοῦ φθίσθαι ἀπαρφ. παθ. παρκ. τοῦ φθῶν βλλ. : Ἰλ.1.246.

φθεῖτο ὁ γρ. τοῦ φθίτο γ' πληθ. ὕπερσ. μέσ.φων. τοῦ φθῶν βλλ. : Ὀδ. Α.329.

φθέρω αἰολ. τ. τοῦ φθέρω βλλ.

φθέρωσαι ποι. ἀπαρφ. ἀορ. α' τοῦ φθέρω βλλ.

φθειροβροτος-ον ὁ φθισμβροτασ βλλ. : Ἐπιγρ. π. Παιουσ.3,8,9 θηρόν γὰρ μὶχθῆσι σε κατασχέσουσιν ἄελπτοι φθειρομβροτῶν τε.

φθειρογενής-ους-ές ποι. ὁ φθειρῶν, ὁ καταστρέφω, φονεύω τὸ γένος, τὴν γενεάν : Αἰσχ. Ἐπτ.1054 ὡ μεγάλαχοι καὶ φθειρογενεῖσ Κῆρας

φθέωμαι ἐπ. α' πληθ. ἀόρ. β' τοῦ φθάνω βλλ.

φθήη ἐπ. γ' ἐν. ἀορ. β' τοῦ φθάνω βλλ.

φθῆνιαι (ἡ) δημ. ὁ. προφ. τοῦ φθῆνια βλλ.

φθῆνός-ἡ-ὸ δημ. ὁ. προφ. τοῦ φθῆνός βλλ.

φθῆρων Ἐπιγρ. ὁ γρ. τοῦ φθειρῶν μτγ. ἔνεστ. τοῦ φθειρῶ βλλ. : Ἐπιγρ. Τεγῆσ.

φθίδιος-α-ον (φθίω) Ἡσ. ὀλιγοχρόνιος, ὀλιγός.

φθίρρη ἐπιρρ. ἐν φθί : Ἰλ.1.323.

φθίμενος-ον Ἐπιγρ. ὁ φθιτός : κείται μὲν γαῖα θίμενον δέμασ.

φθίνα (ἡ) Ἡσ. ἐσθῆνεῖα τῶν σιτηρῶν, ἐρυσίβη 2) αὐτ. εἰζός θλαίκασ.

φθινάς-άδος (ἡ) [φθίνω] ἡ φθίνουσα, ἡ ἐκατταυμένη, ὀλιγοστεύουσα, ἐξαφανίζομένη ἢ πρὸσ τὸ τέρας φθάνουσα, ἐγγίχουσα : Εὐρ. Ἡρακλ.779 οὐδὲ λάθει μνηῶν φθινάσ ἡμέρασ, Ἡράκλειτ. Ἀλληγ.71 2) ἐνεργ. ἡ ἐπιφύρουσα φθίνασ, ἐλάττωσιν, καταπίνωσιν, φθορῶν, ἐξαφάνισι : Σοφ. Ἄντ. 819 οὔτε φθινάσιν πλῆγεῖσσι νόσοσι 3) φθινάσ (νόσοσ) (ἡ) ἡ νόσοσ φθίαισ βλλ. : Ἰνν.273,9.

φθίνασμα-ατος (τὸ) ποι. ἐλάττωσισ, ἐξαφάνισι, ὁθ. φθίνασμα ἡλίωσ ἡ δίασι τοῦ ἡλίου : Αἰσχ. Πέρσ.232 τῆλε πρὸσ θυμαῖσι, ἀνακτοσ Ἠλίου φθινάσμασιν.

φθινόκαρπος-ον ποι. ἐπὶ δένδρῳ, ἐκεῖνοσ τοῦ ὀνοῖου ὁ καρποὶ φθίνουσι, πίπτουσιν, ὁ ἀπολείσασ τὴν γονιμότητα ἢ τὴν δύναμιν τῆσ καρποφορίασ, ὁ ἀνευ καρπῶν, ἀκαρποσ : Πίνδ. Π.4.265 καὶ φθινόκαροσ ἔτοσα δίδω φάφον περ' οὐτάσ.

φθινόκλασ-ον μτγν. ποῖ. ὁ ἐκχων φθινόνοτα κῶλασ, φθειρόμενα μέλη, ἐν φθορᾷ εὐρισκόμενα : Μαν.4,500 ἰχνοβλοδέασ φθινόκλωροσ.

φθινόκωπος-ων (τὸ) τὸ μετόπωρον : Ἄν. Ὀξ.1,108, ΕΜ 37,50.

φθινόκωπος-ἡ-ὸ(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναπερόμενοσ εἰσ τὸ φθινόκωρον, ὁ ὑπάρχων ἢ γινόμενοσ κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ φθινόκωρου : Ἰνν. Ἀφορ.1245, Ἀριστολ. ἀπ.232, αὐτ. Ζ1.5,12,3 Ἰσημερίῳ ἡ φθινόκωρινῆ, Πολυδ.4,37,2, Πάν., φθινόκωρινῆ προχῆ 2) νεώτ. ὁ κατὰ τὸ φθινόκωρον χρησιμοποιοῦμενοσ : φθινόκωρινῆ ἐνδύμασισ 3) ὁμ. ὁ ὑπὸ τοῦ φθινόκωρου προκαλοῦμενοσ φθινόκωρινῆ μελαγχολία.

φθινόκωρις-ιδος (ἡ) ποι. ἀνώμ. θηλ. τοῦ φθινόκωρινόσ βλλ. (ἡ) ἡ φθινόκωρινῆ : Πίνδ. Π.5,120 μὴ φθινόκωρισ ἀνίμων χειμερία κατὰ νησάσ θαμαλίσοι χρόνῶν 2) μτγν. ἡ φθινόκωρισ (ἐλασία) ἡ κωλυμβάσ βλλ. : Καλλ. ἀπ.50.

φθινόκωρισμάσ (τὸ) ποι. τὸ φθινόκωρον : Ἄν. Ἄν. π. Ἀθῶν.7,282β ἰδὺ δ' ἐσθίειν χιμοίρησ φθινόκωρισμῶ κρετασ.

φθινόκωρι(ν) ὁ κ. μαν. κ. νεώτ., δημ. κ. χινόκωρο μῆσ τῶν τεσσαρῶν ὥρων, ἐποχῶν τοῦ ἔτους, ἡ ἐνδιόμενοισ μεταξὺ θέροσ καὶ χιμῶνοσ, καθ' ἣν φθίνουσιν ἂ ἀδώροι καὶ ἀνοπίτωσι τὰ φύλλα τῶν μὴ ἀειθαλῶν δένδρων, μετόπωρον : Ἡσ. φθινόκωρον ὁ ἀπὸ τῆσ πεντεκαιδεκάτης Αὐγούστου μηνόσ ἕωσ τῆσ πεντεκαιδεκάτησ Δεκεμβρίου. Οἱ δὲ ἀπὸ τῆσ εικοστῆσ δευτέρας Αὐγούστου ἕωσ πάλιν εικοστῆσ δευτέρας Δεκεμβρίου : Ἡρ.4,42 ὄκωσ δὲ γίνονται φθινόκωρον, προσίσχοντεσ ἀν σπείροσιν τὴν γῆν, αὐτ.9,117, Ἰνν. Ἀφ.1244, Θουκ.2,31, Ἀριστολ. Ζ1.8,19,4 2) νεώτ. μτγ. φθινόκωρον τοῦ βλοσ ἢ πρὸσ τὸ γῆρασ ἡλικία.

φθινόθω ποι. τ. τοῦ φθίνω, ἐν γρ. μ. κτ. ἔνεστ. κ. παρ. γ' ἐν. φθινόθωσκε (Ἰλ. Α.491), φθέρω, καταστρέφω, ἐπιφέρω φθορῶν, καταστρόφη, δλεθρον : Ὀδ. Α.250 φθινόθουσιν ἐσόντεσ οἰκον ἐμῶν 2) κατεξανθῶ, καταναλισκῶ, ἀπαντῶ ὑπερμέτωσ : αὐτ.ε.95 οἶνον δὲ φθινόθουσιν ὑπέριβον ἐξαφόντεσ 3) μτγ. καταστρέφω, κατατῆμα τὴν καρδίαν μου, λείωω : αὐτ.Κ.485 οἱ μευ φθινόθουσι φίλην κῆρα 4) ὁμ. καταστρέφω, μαραιοῦμαι, φθεῖρω Ἰδ. τὴν ζῶην μου : αὐτ.Σ.203 ἴνα μηκέτ' ὀδυρομένη κατὰ θυμῶν αἰῶνα φθινόθωι ἢ μὲτφ. φθειρομαι, ἀπόλλυμαι, καταστρέφωμαι, μαραιοῦμαι : Ἰλ. Ζ.327 ἄσσι μὲν φθινόθουσι περὶ πόλιον, αὐτ.Ρ.264, Ὀδ. Μ.131, αὐτ.Ὀ.530 ἀγεῖ φθινόθουσι παρειαί || κ. ὡσ ἀρά : Ἰλ. Β.346 τοῦσδε εα φθινόθειν.

φθινύλλα (ἡ) [φθίνω] σκωπτικὸν ὄνομα καταδεδημένησ γράσισ γυναικόσ, στρίγγια : Ἀριστοφ. Ἐκκλ.935 νῆ Ἰδ, ὡ φθινύλλα σὺ, εἰδεῖσι τάχ' αὐτόσ, ὡσ ἐγώγ' ἀπέρχομαι.

φθίω κ. νεώτ. μων. γ. τ. τοῦ φθίω βλλ. **φθίνω**-άω κ. μιν. μέλλ. φθίνω κ. φθινύω (Γεωπ.Ι,1234), άόρ. έφθίνισα Γ'Ιπν.1240Υ, Πλούτ. 'Ηθ.117C κατ-), παρακ. έφθίνικα Ιαυτ.Κικ.14 κατ-), φθίω βλλ.: Λουκ.Παράσ.57.

φθινώδης-ους-ες [είδος] ό έκ φθίσεως πάσχω, ό ύποκειμένος εις τήν νόσον ταύτην, φθισικός: 'Ιπν.'Αφορ.1249- 2) τó οὐδ. τó φθινώδες ζός οὐς. ή κατάστασις τοῦ φθισικοῦ: αὐτ.' 3) φθινώδης νόσος ή φθισία: Πασα.10,2,4 φθινώδης νόσος έπεταιί τοῦ ένυπνίου τήν ναυτίαν.

φθίρ 'Ησ. εό τής πίτους καρπός: Βιωτοίς.

φθίσια [ή] 'Ησ. εφθίσυλλα, ή λεπτή άπό φθίσεως.

φθισήνωρος-ος μ. γιν. ό φθισήνωρ: 'Οπν.'Αλ.2,667.

φθισήνωρ-ορος [ό,ή] [φθίω, φθίω] ποι. ό φθιέρω, ό καταστρέφω, άφανίζω, φονεύω, φονεύω τους άνδρας: 'Ιλ.Β 833 στείχειν ές πόλεμον φθισήνωρα, 'Ησιόδ.Θ 431- 2) μ. γιν. γεν. καταστρεπτικός, όλέθριος, θανατηφόρος: ΑΠ 9,457.

φθίσθαι άπαφφ. παθ. παρακ. τοῦ φθίω βλλ.

φθισιατρείων [τό] νεώτ. θεραπειτήριον φθισιάντων, φυματικών, σσατοάριον.

φθισιατρος [ό] νεώτ. Ιατρός ειδικός εις τή τή φθίσεως, τής φυματίσεως, φυματιολόγος.

φθισικώμαι μ. γιν. είμαι φθισικός, φυματικός: Γαλ.13,529, αὐτ.532.

φθισήκωρος-ον [κείαρ - κήρ] ποι. ό τήν καρδιαν φθειρω, ό φθίνω, έπι τής Σελήνης: 'Υμν. έν Μιλ.Μεί. άε Lit.gr.454.

φθισικός-ή-[τά]-όν κ. νεώτ. κ.δημ. ό έκ φθίσεως, έκ φυματίσεως πάσχω, φυματικός, χτικιασμένος: Μέν.'Αδύλ.127, 'Αριστλ.Πρ.5,3), Πλούτ.'Ηθ 674Β

φθισικός μιν όρώντες δυσχεραίνονμεν, άνδριάντα δέ και γραφάς φθισικός ήδεως θεάμεθα' || όημ. κ. έπι πραγμ.: Βίζυην.Ποιήμ.22,1 ό άρωστας Φθινώπωρος, μ' άφη φθισική.

φθισίμβροτος-ον [φθίω, βροτός] έπ. ό καταστρέφω, άφανίζω, έξολοθρεύω ή φονεύω τους βροτούς, τους ανθρώπους: 'Ιλ.Ν 339 έφριξεν δέ μάχη φθισίμβροτος έγγείσιν μακρή.

φθισιολογία [ή] νεώτ. ή φυματιολογία βλλ.

φθισιοφθία [ή] νεώτ. ό φαντασιώδης φόβος τού νομίζοντος ότι πάσχει έκ φθίσεως.

φθισίς-εως [ή] [φθίω] κ. μων. κ. νεώτ., δημ. φθισή ή άφρονημένη έννοια τοῦ φθίνω, φθορά, μάρανσις, έλάττωσις, σμίκρυνσις: Πίνδ.άπ.74,8 φθισίς καρπού: άντιθ. αύξησις, αύξη: 'Ιπν.'Αρχ.'Ιητρ.10,Πλάτ. Φαιδ.71Β μείζονος μιν πράγματος και έλάττωσ μεταύ αύξησις και φθισία, αὐτ.Πολ.521Β σώματος γάρ αύξης και φθίσεως έπισταται, αὐτ. Νόμ.897Α, αὐτ.Φιλ.42D, 'Αριστλ.Ζ1 582b,) φσαι τινες. . τήν σελήνην είναι θλίω, ότι άμα συμβαίνει ταίς μέν ή καθαρσις, τή δ' ή φθισία, αὐτ. Ζ1 767a,) άία τήν φθισιν και άπόλειψιν τής σελήνης, αὐτ.Φυσ.201a,14 αύξης και φθίσις' 2) κ. νεώτ. έπι προσ., μαρμαμός, άπισχάνσις, άτροφία: 'Ιπν.'Αρθρ.780- || κ. νεώτ. κ. δημ. είδ. ή φυματίσις βλλ., τó χτικιά: 'Ηρ.783 πεισών δέ αίμα τε ήμεε και ές φθισιν περιήλθε ή νόσος, 'Ιπν.'Αφορ.1247, 'Αριστλ.Ζ1 3,) έν ταίς φθίσει, αὐτ. Ηνικ.7,8,11, Γαλ.9,299,- καληάζουσα φθισίς' || κ. έπι νοσήματι τής κόρης τών όφθαλμών Γαλ.2, 392 φθισίς λέγεται σενουμένης τής κόρης, ώς κεντήματι είοικέναι, και άμαυροτέρως και ρυσότερας γινομένης, ή έξ άσθενείας έπικυδύων ή κεφαλαλιών έπιτεταμένω: Παύλ.Αλγ.3,22.

φθισίφρων-ονος [ό,ή] μ. γιν. ό φθίρω τας φρένας, ό καταστρέφω τόν νουν: 'Οπν.Κυν.2,423 άι-στούς πευκεδανούς, μαλερωτός φθισίφρονος.

φθισίω-άω κ. νεώτ. πάσχω έκ φθίσεως βλλ.2), είμαι φθισικός, φυματικός: 'Ιπν.'Αφ.1253, 'Αριστλ. Πρ.28,1), Πλούτ. Ηθ.43Α.

φθίω γ' έν. μέσ. άόρ. εύκτ. τοῦ φθίω βλλ.: 'Ιλ.Α 330.

φθίτός-ή-όν [φθίω] ό ύποκειμένος εις φθοράν, ό φθαρτός: 'Ησ. εφθαρτός, θνητός': 'Αριστλ.Φυσ. 201a,13 τού δέ αύξητοῦ και τού άντικείμενου φθιτοῦ . . αύξης και φθίσις' 2) ό φθιμένος, ό άφανισμένος, συνθ. κ. πληθ. φθιτοί ή νεκροί: Αισγ.Πέρα.220 χρή χάρις γή τε και φθισίς μέσασθαι, αὐτ.523, αὐτ.Εύμ.97, αὐτ.άπ.257, Εύρ.'Αлк. 100 χερνίθ' έπι φθιτών πύλαις, αὐτ.'Ιπν.1437, αὐτ. 'Ηρ.1026, αὐτ.'Ικ.78' κ. π. μ. γιν. πεζογράφος κ. π. έν.: Πλούτ.'Ηθ.955C φθιτών και έτέρων, αὐτ.16Β παύσεται δέ τόν φθιτόν 'Αχιλλέα και τόν 'Αγαμέμνονα τόν καθ' 'Αϊδου δακρυών, αὐτ.Νομ.19 τοίς φθιτοίς έναγίζουσι, Λουκ.Οε.Δ 26,2 ό μέν παρά θεοίς, ό δέ παρά τούς φθιτοίς ών.

φθίτω-ώ [φθίω] μ. γιν. φθίω, φθειρόμαι: Λουκ.φθρ.1159 τής εκ Λόφων Τράρωνος έφθιτωμένης [σχόλ. έεβαρμημένης].

φθίω κ. μων. κ. παρακ. έφθιον [μ. π. 'Ομ. κ. εκάτερος τούτων μ. άπαξ: 'Ιλ.Σ 446, 'Οδ.Β 368], συν-υλή, ένεστ. φθίω, παρακ. έφθίω [Ηρ.3,29, Πλάτ.Τιμ.77Α], μέλλ. φθίω, κ. άόρ. έφθισα [μ. γιν.], παρακ. έφθίκα [Ιδισοκ.Προοιμ.1,2, κ. κατ-: Θεμιστ.28,341], μέσ. κ. ποθ. έν τή αύτ ή σημ., μέλλ. φθίσομαι ['Ιλ.Α 82], 'Οδ.Ν 384], άόρ. π' άπαρφ. φθίσασθαι [κ. άπο-: Κόιντ.14,545], γ' πληθ. άόρ. παθ. έφθίθεν [πρδλ. άποφθίω], παρακ. έφθίμαι, γ' έν. έφθιται γ' Οδ.Υ 340], ύπερα. έφθίμων, έν χρ. άντι τοῦ άόρ. έφθισο [Αισγ.Έπτ.970], έφθίτω ['Ιλ.Σ 100, Θεογν.114, Αισγ.Εύμ.458, Σοφ. ΟΤ 962, Εύρ.'Αлк.414], γ' πληθ. έφθίωτο ['Ιλ.Α 251], προσ. γ' έν. φθίστω [άπο-: 'Ιλ.Θ 429], έπ. ύποτ. φθίεται [άντι -πται: 'Ιλ.Υ 173], φθίσκασθα [άντι -ώμεσθα, 'Ιλ.Ε 87], εύκτ. φθίμην [άπο-: 'Οδ.Κ 51], φθίτο ['Ιλ.Α 330], άπαρφ. φθίσομαι ['Ιλ.1 246], μ. γιν. φθίμενος ['Ιλ.Θ 359, αὐτ.Γ 58], 'Οδ.Α558, Πίνδ.Π 4,1], Αισγ.Χο.363, Σοφ.Τρ.1161, Εύρ.'Αлк.810], άμτθ. έπι χρόνου, κλινώ πρός τó τέρας, τó τέλος, έλαττώμαι, έξαναλοῦμαι, λίγω, τελειώνω, παρέρχομαι, περνώ: 'Οδ.Α 330 πλιν. . και νύξ φθίτο [σχόλ. έπιλίποις]: Ιδ. έπι τής σημ. ταύτης συνηδέστ. ό ένεστ. φθίω: αὐτ.183 φθίνουσι νύκτες τε και ήματα [παρέρχονται], αὐτ.Ε160 μηδέ τού αίών φθίνετω' κ. παθ. έν τή αύτ ή σημ.: Σοφ.Ατ.14] τής νδν φθιμένης νυκτός' || όμ. έπι τών σεληνιακών μηνών: 'Ησ. εφθίνοντες μινός, ληγόντες τού μηνός: 'Οδ.Κ 470 μηνών φθινόντων, αὐτ.Ε 162 τού μέν φθίνοντος μηνός, τού δ' Ισταμενός, αὐτ.Ι 307 [έπι τού τελευταίου ήμισιας τού μηνός], 'Ησιόδ.'Εργ.798 τετραδ' άλευσασθαι φθινόντός θ' Ισταμένου τε' || είδ. έν τώ άπτ. ήμερολογίω, μ. γιν. φθίνω ή τρίτη και τελευταία δεκάς τού μηνός: 'Ησ. εφθίνω δε μήν κλειται ή άπό εικόδος έως τριακάδος' μέσος δέ μιν ό άπό πρώτης έως πέμπτης: 'Οουκ.5,54 τού πρό τού Καρνείου μηνός έξελθόντες τετραδί φθίνοντες, 'Αριστλ.Ζ1 6, 17 όχύνονται δέ ό θύννοι και ό ακόμβροτι περί τόν έκατοβθολιώνα φθινοντα, τίκτουσα δέ έπι τόν έκατοβθολιώνα αρχόμενον, Πλούτ.'Αλέξ.24 έκέλευε μηκέτι τριακάδα τήν ήμέραν έκείνην, άλλα τρίτην φθίνοντος άριμειν' 2) έπι τών άστερων, κλινώ πρός τήν δύσιν, δύω, δύνα, βασιλειώ: Αισγ.'Αγ.7 άστερας, δταν φθίνωσιν' όμ. κ. έπι τής σελήνης: 'Αριστλ.Ουρ.21,1, 2) έπι προσ., φθειρόμαι, κατατίγμαι, άφανίζομαι, άπόλλυμαι, μαραινομαι, καταστρέφωμαι, άποθνήσκω, χάνομαι: 'Ιλ.Σ 446 ή τού ό τής άγώνων φρένας έφθινε, 'Οδ.Β 368 ώς κε δόλαφ φθίς, Σοφ. Τρ.558 Νέσσου φθίνοντος, Εύρ.'Αлк.203 φθίω. . και μαραινεται νόσος: τó παθ. έν τή αύτ ή σημ.: 'Ιλ.Υ 173 ή αύτός φθίεται' συνηδέστ. έν τώ μέλλ.

κ. άορ.: αὐτ.Α 821 ἤδη φθίσονται, αὐτ.Σ 100 ὁ μὲν μάλα πλῆθος πάτριος ἔφθιτο, αὐτ.251 Δύο... γενεαί μερόπων ἀνθρώπων ἐφθίατο, αὐτ.Ο 359, αὐτ.Ν 667, 'Οδ.Α 558, αὐτ.Ν 384. Αἰσχ.Εὐμ.458 ἔφθιθ' οὗτος οὐ καλῶς, Σοφ.ΟΤ 962 νόσοις ὁ τλήμων... φθιτο κ' ἐμροθ. [πρὸς τινάσι]: Αἰσχ. 'Επ.970 πρὸς φίλου ἔφθισο ἰερόνευθης ὑπὸ φίλου, Εὐρ.Μηδ.1414 αὐς ἤπιπ' ἐγὼ φύσας ὄφελον πρὸς σοῦ φθιμένους ἐπιδοῦσαι'. 4) μτχ. κτ. πληθ. φθίνοντες οἱ φυματικοί, οἱ φθισικοί: 'Ινν. 'Επιδ.1,963, αὐτ.'Αφρ.1247'. || παθ. μτχ. φθι- μενος ὁ φουευθεῖς, ὁ νεκρός: 'Ἡσ. «θόνων»: 'Οδ. Ω 436 τάχιστα θανάων φθιμένοισι μετεῖην, Χρησμ. 'Ἡρ.7,220 πενθήσιαι βασιλῆ φθιμενον, Αἰσχ.'Επ. 732, αὐτ.Πέρα.626 φθιμένων μομπούς, αὐτ.ἀπ.449, αὐτ.Τρ.1161 ὅστις Αἴδου φθίμενος σικήτηρ πέλο, Εὐρ.'Εκ.137 μηδὲ τινα... φθιμένων, αὐτ.Τρω. 1083 κ' σπασιώτ. μτ. τὸν ἄρθρου: Αἰσχ.'Επ.336 τὸν φθιμενον... προλέγω βέλτερα τῶνδε πράσσειν, αὐτ.'Αγ.1023 τῶν φθιμένων, αὐτ.403 ὀπα- νώτατον π. πεζογράφου: Ξεν.ΚΠ 8,71Β τοῖς δὲ φθιμένοις τὰς τιμὰς διαμένει'. 5) ὁ μτχ. κ. ἐπὶ ζῶης, ἰσχύος, ἡλικίας κ. ἀ., ἔλαττοῦμαι, παρακαμά- ζω, ἔξασθενῶ, ἐξασφαιζομαι, χάνομαι: Πινδ.Π 1, 94 αὐ φθίνει Κραίσου, ἀρέτα, Σοφ.ΟΚ 610 φθίει μὲν ἰσχύς γῆς, φθίνει δὲ σώματα, αὐτ.Τρ.548 ὀρῶ... ἄδην τὴν μὲν ἔρπουσαν πρόσω, τὴν δὲ φθίνουσαν, αὐτ.ἀπ.707 ὄβρις... ἀνθεῖ τε καὶ φθί- νει πάλιν, αὐτ.ΟΤ 906 φθίνονται... θέσφατα, Εὐρ. ἀπ.419,5 τοῖς μὲν αὐξεται βίος, τῶν δὲ φθίνει, Πλάτ.Φαιδ.71Β, αὐτ.Τίμ.77Α ὁπὸ τούτων τηρούμε- νον κεκοῦμένον τ' ἐφθινε'. 6) μτθ. ἐν τῷ μέλλ. φθισω, άορ. α' ἐφθισα, ἐνεργῶς, κἀμῶν νό ἐλατ- τωθῆ, νό χαθῆ τι, φθειρω, κατατήκω, καταστρέφ- ω, ἐξολοθρεύω, ἀφανίζω, φουεύω, σκοτώω, ἐν ἀναφ. πρὸς πρόσα: 'Ἰλ.Σ 407 φθίσει σε τὸ σὸν μένος, αὐτ.Π 461 τόν οἱ Πάτροκλος ἔμμελεν φθί- σην, αὐτ.Χ 61, 'Οδ.Δ 741 ὄ μεράσιον... 'Οδυσσεὺς φθίσαι γόνον, αὐτ.Π 369 ἵνα φθίσωμεν ἑλάντες αὐτόν, αὐτ.Υ 68' σπᾶν, π. 'Αττ.: Αἰσχ.Εὐμ.173 Μοί- ρας φθίσας, Σοφ.ΟΤ 202 τῶν... ὑπὸ σῶ φθίσον κεραυφῶ' ὁ μ. ὁ ἐνεστ. ἐν χρ. π. Σοφ.'Ἡλ.1414 νῦν σε μοῖρα... φθίνειν, Διογ.Λ 8,23' προβ. ἀποφθίνω, καταφθίνω'. 7) ρηματ.π. φθίσις, φθιτός.

φθιώτης (ὁ), θηλ. φθιώτης-ιδος, ὁ κἀστικός τῆς ἀρχαίας Φθίας τῆς Θεσσαλίας: 'Ἡρ.7,131 Ἀ- χαιοὶ αὐ Φθιώται, Εὐρ.Τρω.187 τῆς... 'Αργεῖων ἢ Φθιωτῶν, Οἰουκ.8,3, Στράβ.8,71'. || κ. ὡς ἐπίθ. φθιώτης ὁ ἐν Φθία τῆς Θεσσαλίας κατοικῶν ἢ ὁ ἐξ αὐτῆς καταγόμενος: Αἰσχ.ἀπ.13 Φθιώτ' Ἀχιλ- λεί, Εὐρ.Τρω.575, Καλλ.Δηλ.112 Πνευεῖ Φθιώτα.

φθιωτικός-ή-όν μτχ. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀνα- φερόμενος εἰς τὴν ἀρχαίαν Φθίαν τῆς Θεσσα- λίας: Στράβ.9,5,8 ὁ δὲ Φθιωτικὸς Ἄλος, αὐτ.10 ὁπὸ τῷ Φθιωτικῷ τέλει' || νεώτ. ὁ τῆς ἢ ὁ ἐκ τῆς Φθιώτιδος.

φθιώτιος-α-ον μτχ. ὁ τῆς ἢ ὁ ἐκ τῆς ἀρ- χαίας Φθίας τῆς Θεσσαλίας: Χριστοδ. 'Εκφρ.200.

φθιώτης-ιδος (ἡ) κ. νεώτ. θηλ. τοῦ φθιώτης βλλ., ὡς οὐα. ἡ περὶ τὴν ἀρχαίαν Φθίαν τῆς Θεσσαλίας χώρα, ἡ περὶ τὸ ὄρος 'Οθρυς χώρα τῆς ΝΑ Θεσσαλίας: Οἰουκ.1,3 Ἑλληνας δὲ καὶ τῶν παι- δῶν αὐτῶν ἐν τῇ Φθιωτίδι Ἰσχυασάντων, Στράβ.9, 5,3' || κ. ὡς ἐπίθ. φθιώτης ἡ τῆς ἢ ἐκ τῆς Φθίας τῆς Θεσσαλίας: 'Ἡρ.1,56 οἴκεε γῆν τὴν Φθιάν, Εὐρ.'Ανδρ.664, αὐτ.Τρω.1125 πρὸς ἀτάκας ναυστο- λειν Φθιωτίδας, αὐτ.'Ανδρ.1047 Φθιωτίδες γυναι- σκῆς, Πολύβ.5,99,2 τὰς Φθιωτίδας καλοῦμενος Θή- θας, Στράβ.9,5,8 Θῆβαι... οἱ Φθιωτίδες, καὶ ἡ Ἄλος δὲ Φθιώτις καλεῖται καὶ Ἀχαϊκή.

φθωατήσι 'Ἡσ. φθῶσις κτήσασθαι' ἰεσφ.γρ. ἀντι φθατήση.

φθογγάζομαι ἐκβάλλω φθόγγον, φθέγγομαι: 'Ἰων Χ ἀπ.10 ὀλιγοδρανῶν φθογγάζεται, ΑΠ 9,539 ἀδρός δ' ἐν προγαίης Κύκλωφ φθογγάζετο.

φθογγάριον (τό) μτχ. ὑποκορ. τοῦ φθόγγη, ὁ ἀγωγὸς τῆς φωνῆς σωλήν: 'Ἡρών Πνευμ.227 φθογ- γάριον τῶν νινόμενων πρὸς τὸ πᾶν φωνῆς πα- ρίσταθαι.

φθόγγη (ἡ) [φθέγγομαι] ποι. τ. τοῦ φθόγγος, ὁ ἦχος τῆς φωνῆς, ἡ φωνή, ἰδ. τοῦ ἀνθρώπου: 'Ἡσ. «φθογγή, φθέγμα ἢ φωνή»: 'Ἰλ.Β 791 εἰσατο δὲ φθογγὴν ὑπὶ Πριάμοιο Πολίτη, αὐτ.Π 508, αὐτ.'Οδ. Μ 198 φθογγῆς Σπυρῶνων ἠκούομεν, Αἰσχ.'Αγ.37 οἴκος δ' αὐτός, εἰ φθογγὴν λάθει, σαφέστατ' ἂν λέξειεν, αὐτ.325, αὐτ.1630 ὁ μὲν... ἔγε πάντ' ἀπὸ φθογγῆς χαρῆ, Σοφ.Φιλ.205 Εὐρ.'Ἐκ.338 ὡστ' ἀπθόνης στήμα φθόγγας ἰεῖσας, αὐτ.'Ἰνν.41Β' || ὁ μ. κ. ἐπὶ τῆς φωνῆς ζῶων: 'Οδ.1167 φθογγὴν ὄϊων τε καὶ αἰγῶν, Εὐρ.11293 φθογγὰς τε μό- σχων καὶ κυνῶν ὀλάματτα.

φθόγγηεις-εντος-εν μτχ. κ. συνηρ. φθογγῆς -ήντος ὁ ἐκβάλλων, ὁ παράγων φθόγγον, ὁ ἄκων, ὁ φωνήεις: Ζωνορ.Λεξ.1806 «φθογγήεις παρὰ τὸ φθόγγος»: Νικόμ.Γερ.'Αριθμ.37.

φθογγικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερό- μενος εἰς τοὺς φθόγγους, ὁ τῶν φθόγγων: φθόγγι- καὶ μεταβολαὶ - μεταπτώσεις κ. ἐπίρρ. -κῶς.

φθογγόγραμμα-ατος (τό) νεώτ. σημεῖον ἢ γράμμα τῆς πρωτογενῶς γραφῆς θελοῦν πλείονας τοῦ ἑνὸς φθόγγου.

φθογγογραφία (ἡ) νεώτ. ἡ διὰ φθογγογραμ- μάτων βλλ. γραφή.

φθογγογραφικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν φθογγογραφίαν, ὁ τῆς φθογγογραφίας βλλ.: φθογγογραφικὸν ἀλφάβη- τον κἀτ' ἀντιδ. πρὸς τὸ ἰδεογραφικόν, - φθογγο- γραφικαὶ ἐπιγραφαί, - φθογγογραφικὰ σημεῖα κ. ἐπίρρ. -κῶς.

φθογγολογία (ἡ) νεώτ. ἡ ἐπιστήμη ἢ ἔχουσα ἀντικείμενον τὴν ἔρευναν καὶ μελέτην τῶν φθόγγων ὡς καὶ τῶν νόμων καθ' οὓς τελοῦνται αἱ φθόγγι- καὶ μεταβολαὶ καὶ ἀλλοιώσεις, ἀ. φωνητικῆ βλλ.

φθογγολογικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀνα- φερόμενος εἰς τὴν φθογγολογίαν, ὁ τῆς φθογγολο- γίας: φθογγολογικαὶ μεταβολαὶ - ἀλλοιώσεις' 2) τὸ οὐδ. φθογγολογικὸν ὡς οὐα. τὸ πρῶτον μέρος τῆς γραμματικῆς τὸ ἐχον ἀντικείμενον τὴν ἐξέτασιν τῆς φύσεως καὶ τῶν μεταβολῶν τῶν φθόγγων, κατ' ἀντιδ. πρὸς τὸ τυπικόν.

φθόγγος (ὁ) [φθέγγομαι] κ. μων. κ. νεώτ. ὁ διὰ ὧν φωνητικῶν ὀργάνων παραγόμενος ἐναρθρὸς ἦχος, ὁ ἦχος τῆς φωνῆς, ἡ φωνή, κ. ἰδ. τοῦ ἀν- θρώπου: 'Ἡσ. «φθόγγος, φθογγή, φωνή καὶ τὰ ὄμοια»: 'Ἰλ.Ε 234 τῶν φθόγγων ποθέωντες, 'Οδ.Μ 4) φθόγγον ἀκοῦση ζειρήνων, αὐτ.Σ 199 ἀμφίπο- ο... φθόγγον ἐπερχόμεναι ἰωννάτοισασι, φλυα- σθασαί μεγαλοφώνως], Αἰσχ.'Επ.73 Ἑλλάδος φθόγγον χέουσαν, αὐτ.'Αγ.237, Σοφ.ΟΚ 1669 γόνον... οὐκ ἀσήμονες φθόγγοι, αὐτ.'Αντ.1218 τὸν Αἴμα- νος φθόγγον, αὐτ.1187 καί με φθόγγος οἰκείου κακοῦ βλάλει δι' ὧτων ἰαί φωναί, ὁ λόγιος...], Πδ Φωλ.μ.18,5 εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγ- γος αὐτῶν, Μνησι.3,11] 'Ορθρ.Οδ.6 ὁ φθόγγος τῶν σῶν λῶγων' || ὁ μ. κ. ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν πτηνῶν: Θεογμ.864 ἀλεκτρυόνων φθόγγος, Σοφ. 'Αντ.1001 ἀκούω φθόγγον ὀρνυθῶν, Εὐρ.1Α 9 φθόγ- γος... ὀρνυθῶν, Ξεν.'Απολλ.12 φθόγγος οἰωνῶν κ. ἐπὶ τῆς φωνῆς ζῶων: Πλάτ.Πολ.397Β κωνῶν καὶ προβάτων... φθόγγος' 2) γεν. κῶς, κτ. δια- στολῆν ἀπὸ τῆς φωνῆς: Πλάτ.Φιλ.18Α φωνῆς μὲν αἶ, φθόγγος δὲ μετέχοντα τινος Ἀριστλ.'Ακούσι. 5,21' || κ. νεώτ. ἐπὶ μουσικοῦ ἤχου: Εὐρ.'Ἡλ.716 λωτός δὲ φθόγγον κελᾶδει κάλλιτον, Πλάτ.

Νόμ.812D τοῖς φθόγγος τῆς λύρας, Κολλ.Λαυτρ. Παλ.14 συρίγγων αἰώ φθόνων, ΚΑΚορινθ.1,14.7 αὐλὸς εἴτε κιθάρα, ἐάν διαστολῆν τοῖς φθόγγος μὴ διῶν, πῶς γνωσθήσεται τὸ ἀλοῦμενον, Δίων Χρ.10,19 τὴν κιθάραν διασφείρειν καὶ ἀπορηγνύς τοὺς φθόγγους· μουσικὸς φθόγγος ἡ ἀπλὸς φθόγγος ἴλιχος ὠρισμένη δέξυττος ὑπὸ τῆς ἀνθρωπίνης φωνῆς ἢ μουσικοῦ ὄργανου παραγόμενος, ἄ. μουσικὸς ἦχος) 3) βούθ, βουθί: Σιμων.44|22|,11 ἀνέμων φθόνων, Εὐρ.1Α 9 φθόγγος· θαλάσσης· 4) τὸ σύμβολον, δι' οὗ πορισιαται γραφικὸς ὁ φθόγγος, γράμμα, φθογγόσημον: Πλάτ.Κρατ.389D καὶ τὸ ἐκάστη φύσει πεφυκὸς ὄνομα τὸν νομοθέτην ἐκείνου εἰς τοὺς φθόγγους καὶ τὰς συλλαβάς δεῖ ἐπιτάσθαι τίθεναι, Πλούτ.'Αλέξ.27 κῶ παιδίον· ἐν τῷ τελευταίῳ τῶν φθόγγων ὑπὸ βαρβαρισμοῦ πρὸς τὸ σίγμα ἐξενηχθῆναι καὶ εἰπεῖν κῶ παιδίος· ἀντὶ τοῦ νῦ τῷ σίγμα χρῆσάμενον || π.γραμμ.ἰδ. ὁ φωνηεὶς φθόγγος, τὸ φωνήεν: 'Απολλ.Δύο.Ανταν.379B ὄμμας. ·· Βσιωται μετὰ φθόγγου τοῦ ου οὐμέες· πρβλ. δὲ φθόγγος.

φθογγόσημον (τὸ) νεώτ. μουσ. σημεῖον ἢ σύμβολον ἐκφράζον τὴν ἀκριβῆ δέξυτητα καὶ διαφέρειαν μουσικοῦ τινος φθόγγου, ἢ νότα· πρβλ. ἐμφωνητικόν, σημάδιον, σημάδιφωνον.

φθογγότοκος ον μτγν. ὁ τίκτην, παράγων φθόγγου, ἤχους: 'Ιω.Χρυσ.εἰς Γρηγ.Θαυμ.36C φθογγότοκοί κύρανοί.

φθόγγῶ-έω μαν. ἐκβάλλω φθόγγον, φωνῶ, ἀναβοῶ: ΚΠορφ.'Εκθ.278-81 φθογγεῖ καὶ ὁ λαὸς ἐκ γ', παλλοί ὑμῖν χρόνοι!· φθογγεῖ ἐκ γ', ἀνάτειλαν!

φθόη (ἢ) φθῶι κ. μαν. ἀττ. τ. τοῦ φθίσας βλ.λ.2) Μοῖτρ.399 φθόην τὴν φθῶιν· Ἀττικοίς. Φρύν.π.ΑΒ 7 «φθῶ ἢ φθῶσις ἢ ἐν σώματι γινόμενή»: Πλάτ. Κομ.ἀπ.2 Πλάτ.Νόμ.916Α ἐάν τις ἀνδράποδον ἀποδῶται κάμνον φθῶη· ἢ τῆ καλουμένη ἰερῶ νόσῳ, 'Ισοκρ.19,11 φθῶη ὁχόμενον αὐτὸν καὶ πᾶλόν χρόνον ἀσθενήσαντα, Δημ.148), Λουκ.Χάρ.17 φθῶσι καὶ περὶ πνευμονίας, Γαλ.18,1), αὐτ.116,1) ἢ ἰδίως ὀνομαζοῦσιν οἱ 'Ελληνες καὶ μάλιστ' αὐτῶν οἱ 'Αθηναῖοι φθῶην, ταύτην νῦν ὁ 'Ιπποκράτης ὠνόμασε φθῶιν, Θεόδφιλ.Πρωτ.Σφυγ.5),24 (Βεργεῖται) φλεγμονάς καὶ φθῶας· 2) μαν. μῖασιμα, μόλουσιμα: Φιλῆς Ζῶων 29,14.

φθῶιδιον (τὸ) μτγν. ὑποκορ. τοῦ φθῶς βλ.λ.) κ.4): Πολυδ.δ.77.

φθῶϊς-ιος (ἢ) κ. ἀττ. φθῶϊς-ἴδος (ἢ), ὄνομαστ. κ. αἰτ. πληθ. φθῶεις ('Ιπν.792B, 'Αθην.11,489C) κ. ἀττ. φθῶϊς ('Αριστοφ.Πλ.677), δοτ. φθῶισι ('Εδν.ἀπ.71) εἰδος πλακοῦντος· 'Ηα. εφθῶϊς, πλακοῦς καὶ τὰ πρὸς λεπτόν ἀληθεαμένα, Σχδλ.Κλημ.'Αλ.7 «φθῶϊς πλακοῦντος εἶδος, ὁ συναλλεφύοντες 'Αττικοὶ φθῶϊς αλοοῦσιν»: 'Αριστοφ.Πλ.677 ὄρω τὸν ἰερῶ τούς φθῶϊς ἀφαρπάζοντα καὶ τὰς ἰσχυδῶς, Πλούτ.'Ηθ. 292B διὰ τὸ πέττεσθαι φθῶϊς, χρῦτα.Τυαν.π.'Αθην. 647D κ. Β· 2) εἶδ. ἱατρ. τροχίσκος, καταπόσιον, χῆσι: 'Ιπν.Γυν.636,10, αὐτ.15 διαπλάσσειν φθῶϊς· 3) κωνίη ἢ ἄμμος χρυσοῦ· 'Ηα. εφθῶϊς, .. καὶ τὸ ἀπορρέον φῆγμα τοῦ χρυσαίου· 4) εἶδος ὀμφακωτῆς φιλῆς· 'Αθην.11,50211 εφθῶϊς πλατεῖα φιλῆτα ὀμφαλωτοίς: 'Εδν.ἀπ.71 σὺν φθῶισι προπεπαικῶς, 'Αθην.11,489D φθῶϊς κυκλοτερεῖς καὶ ἀστέρως ἔχοντος.

φθῶϊς-ἴδος (ἢ) μτγν., αἰτ. φθῶϊδα, πληθ. ὄνομαστ. φθῶϊδες ἄ. φθῶϊς βλ.λ.: 'Αδαί.ΑΠ6,258 καὶ τροχίαν ἐν κανέῳ φθῶϊδα.

φθῶϊσικός (ἢ) ὑποκορ. τοῦ φθῶς βλ.λ.)· 'Ερωτ.Γιν.388 «φθῶϊσικός καὶ φθῶϊς ἐστὶ δὲ ποπάνων ἢ πλακοῦντων εἶδος οὗτω καλουμένων παρ' Ἀττικοῖς, φ' ἁρώτων εἰς τὰς θυσίας»· 2) ὑποκορ.

τοῦ φθῶς βλ.λ.2), ἄ. τροχίσκος: 'Ιπν.621,2 πλάσαι φθῶϊσικός.

φθονερία (ἢ) Ζηλοφθονία, φθόνος, Ζηλοτυπία: 'Αριστοφ.ΗΜ 1192b,18 νέμεσις δὲ ἐστὶν μεσότης φθονερίας καὶ ἐπιχειρηματικίας.

φθονεροποιός-άν μτγν. κ. μαν. ὁ ποιῶν τινα φθονερόν ἢ ὁ ἐγείρων, ὁ προκαλῶν φθόνον: Εὐστ. 'Οδ.Ε 457 (σ.1542).

φθονερός-αί-(ἢ)-ό(ν) (φθόνος) κ. μαν. κ.νεώτ., Δημ. προφ. κ. φτ- ὁ φθόνος, ὁ κατεχόμενος ὑπὸ τοῦ πάθους τοῦ φθόνου, ὁ Ζηλόφθονος, ὁ Ζηλοτύπος, ὁ μοχθηρὸς, ὁ Ζηλόρατος, ἰδ. ἐπι προσ.: Θεογν. 770 χρεῖ Μουσέων θεράποντα·· μὴ φθονερόν τελέθειν, Πινδ.Ο.1,48 ἔνεπε κρυφῶ τις ἀτίκα φθονερόν γειτόνων, αὐτ.Ν 8,21 ὄφον·· λόγοι φθονεροῖσιν, 'Αριστοφ.Ρητ.1387b,32 καὶ εἰ φιλότιμοι φθονερότεροι τῶν ἀφιλότιμων, Φιλῶδ.Κοκ.20,12 (Saupp) | τὸν φθονερόν λυπεῖ·· τάλλατρία τῶν ἀγαθῶν, - φθονερός ἀνθρώπος· κ. μτ.δοτ. πράγμα: Διον.'Αλ.Ρωμ.δ.46 φθονερός ταῖς εὐτυχίαις ὁ Ζηλοῦσαν διὰ τὰς εὐτυχίας· || κ. ἐπὶ τῶν θεῶν, θεωρουμένων ὡς Ζηλοτύπων ἐναντίον τῶν ποιουμένων κακῆν χρῆσιν τῶν θεῶθεν δῶρων ἢ καὶ ἐναντίον τῶν ἀπολούοντων περισσῆς καὶ ἀδισταρκίτου εὐτυχίας: 'Ηρ.1,32 ἐπιστάμενον με τὸ θεῖον πᾶν ἐόν φθονερόν, αὐτ.3,40 ἐμοί·· αἰ σῶλ·· εὐτυχία οὐκ ἀρέσκουσι, τὸ θεῖον ἐπισταμένῳ ἐστὶ φθονερόν, αὐτ.7,46, Πλούτ.'Αλλ.33 τύχη πονηρῆ καὶ φθονερῶ δαίμονι· ὁμ. κ. π. Πινδ.Π.10,20 φθονεραῖς ἐκ θεῶν μετατροπιαῖς ἵνεκα Ζηλοτύπων μεταβολῆν σκοποῦ· 2) ἐπὶ ζῶων, κακότροπος: 'Αριστολ.Ζ1,1) φθονερός ζῶα, Διογ.Α 5,85, Σύνεα. 57B, Φῶτ.'Επιστ.235,18· 3) ἐπὶ αἰσθημάτων κττ., ὁ πλήρης φθόνου, ὁ δυσμενής: Πινδ.11,44 μὴ φθονεραῖσι φέρειν γνώμην, αὐτ.2,43 φθονεραὶ θανάτων φρένας ἀμφικρέμανται ἐπιλήθεις, Διογ.'Αγ. 450·· φθονερόν ἄλλως, Σοφ.Φιλ.114 μὴ φθονερόν ἐξῶσαι γλώσσας ὀδύνας, αὐτ.ἀπ.324 φθονεραὶ ὀδοὶ (πληρεῖς φθόνου), 'Ἰωσ.Π1,10,1) φθονερόν πάθος, 'Ανακρεόντ.16|29|,38 φθονερῆν χεῖρις δὲ τέχνην, - φθονερά λόγια.

φθονερός ἐπίορ. κ. μαν. κ.νεώτ., Δημ. -ά μετὰ φθόνου, Ζηλοφθονίας, Ζηλοφθόνως, Ζηλοτύπος: Πλάτ.Φοῖδρ.243C καὶ ἔχουσι πρὸς τὰ παιδικὰ φθονερός τε καὶ βλασφημῶς, Ξεν.ΚΠ1,4,15, αὐτ. Κυν.3,10, 'Ἰωσ.Α1,1,4 φθονερώς εἶχε, 'Ακρον.Κ ἐν ASS Μαῖου 2,740F φθονερώς ἡμῖν ἰσφοβαλμίζων, φθῶνησις-εως (ἢ) ἰσθωνοῖ ἀρνησις: Σοφ.Τρ. 12|2 φορῶς·· φθῶνησις οὐ γενήσεται (Βεροναρδ. Γρηγ. ἐδὲν θά σοι ἀρνηθῶ τὴν χεῖριν τῆς μεταφορῶς [νὰ σὲ μεταφέρω]).

φθονητικός-ἢ-όν μτγν. ὁ φθονερός, ὁ κακηντροχῆς: Πλούτ.'Ηθ.682D τὴν φθονητικὴν ἔξιν || τὸ θηλ. φθονητικὴ ὡς οὐσ. ἢ κακὴ ἔξις τοῦ φθονεῖν: Φιλῶδ.Κοκ.33,36 [ἐκδ. Saupp].

φθονητικός ἐπίορ. μτγν. φθονερώς, Ζηλοφθόνως, Ζηλοτύπως: Πλούτ.'Ηθ.682D.

φθονητός-ἢ-όν (φθωνῶ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ φθονοῦμενος, ὁ φθονεῖ τις, ὁ ὑποκειμένος εἰς φθόνον, ὁ ἐπιφθονερός: Κλημ.'Αλ.Στρωμ.7,27.

φθόνος (ἢ) κ. μαν. κ. νεώτ., Δημ. κ. φθῶνας τὸ συναίσθημα τῆς λύπης ἐπὶ τῆ ἄλλοτρια ὑπεροχῇ, διὰ τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἄλλου, Ζηλοφθονία, Ζηλοτυπία, κακηντροχία, ζήλια· Πλάτ.'Ορ.4161 εφθόνος λύπη ἐπὶ φίλων ἀγαθῶς ἢ οὐσαν ἢ γεγεννημένους, 'Αριστοφ.Ρητ.1387b,22 «ἐστὶν ὁ φθόνος λύπη τις ἐπὶ εὐπράγῃ φαυνομένη τῶν εἰρημνῶν ἀγαθῶν περὶ τοὺς ὁμοίους», 'Ηα. «φθόνος, πάθος ἐπὶ τῆ τοῦ πέλας εὐπράγῃ»: Πινδ.Ο 8,55 μὴ βαλέτω με λίθω τραχεῖ φθόνος, αὐτ.1 6|7|,39, αὐτ.Π 1,29 ἴσχη·· ὀλβος·· φθόνον ἰεπίουρει τὸν φθόνον, τὴν δυσσρέακειαν), αὐτ.1,85 κρέσσων·· οἰκτιρμῶ

φθόνος ἰκαλύπτερον νὰ φθονῆται τις ἢ νὰ εἶναι ἄξιος οἰκτιρῶν, Ἦρ.3,30 τὸν ἀπέπεμψε ἐς Πέρσας φθόνω ἰδίᾳ φθόνον, Ζηλοφθονίαν, αὐτ.9,71, Αἰσχ.Πρ.859 φθόνον δὲ σωματίων ἔξει θεός (θὰ ἔχη ἢ θὰ αἰσθανθῆ Ζηλείαν), αὐτ.Εὐμ.686 δὲ ἡλθόν Θυσασίεσ κατά φθόνον στρατηλατοῦσσι ἰένενα Ζηλοφθονίας, Σοφ.Αἰ.157 πρὸς . . . τὸν ἔχονθ' ὁ φθόνος ἔρπει, αὐτ.Οἰ.382, Εὐρ.Μήδ.297, αὐτ. Βάκχ.1005, αὐτ. Ἀνδρ.780 ἔξιν φθόνω σφάλλειν, αὐτ.ἀν.296 εἰς τάπισση δ' ὁ φθόνος πηδᾷ φιλεῖ, Ἔουκ.2,45 φθόνος γὰρ τοῖς ζώσι πρὸς τῶν ἀντιπάλων ἰδιότη μετοξὺ τῶν ζώτων εἶναι ἰυφισταται φθόνος πρὸς τοὺς ἀντιπάλλου, Λυσ.24, ἰ ἐπαίωυ μάλλον ἄξιον ἢ φθόνου, Πλάτ.Νόμ.635Α τῷ μὴ φθόνῳ τὰ λεγόμενα ἀλλ' εὐνοίᾳ δεχομένω, Ξεν. Ἀπομν.3,98 φθόνον δὲ σκοπῶν, ὅτι εἴη, λήπην μὲν τινα ἐξηρίσκειν αὐτὸν ὄντα, οὐτε μέντοι τὴν ἐπὶ φίλων ἀτυχίαις οὐτε τὴν ἐπ' ἔθρων εὐτυχίαις γινομμένην, ἀλλὰ μόνουσι ἐφ' ἑθροῖν τοὺς ἐπὶ ταῖς τῶν φίλων εὐπραξίαις ἀνιωμένους, Ἰσοκρ.5,68 τὰ . . . τοιαῦτα τῶν ἔργων φθόνον ἔχει καὶ δυσμενίαν (ἐπισφουσαι τὴν Ζηλοφθονίαν), Φιλῶδ.Κακ.20,12 [Σεαυρ.], φθόνος ἀρπαγμία τις ἐστὶ ψυχῆς . . . καὶ τὸν φθονορὸν λυπεῖ . . . τάλλᾳτρία τὸν ἀγαθῶν, Πλούτ.Ἠ8,39D φθόνος . . . μετὰ βασκανίας καὶ δυσμενείας οὐδεὶν μὲν ἐργῶ παρῶν ἀγαθῶ, αὐτ.Ε. Ἀντίφ.ΑΠ 6,257 τίς ὁ φθόνος εἰς ἐμέ, ΚΔΜετ.8,27,18 ἦδε γὰρ ὅτι διὰ φθόνον παρεδωκαν αὐτὸν, αὐτ.Ρωμ. 1,29 μετὰ φθόνου φόνου ἐριδος, αὐτ.Τιμ.1,6,4, Λουκ.Ρητ.Διδ.22 φθόνος πρὸς ἀπαντας καὶ μίση, Ἀριστειδ.1,506 ἔσχατον τῶν ἀνθρωπίνων ἀμαρτημάτων ὁ φθόνος, Βασ.Λόγ.Φθόν.445 φθόνου πάθος οὐδὲν ὀλεθριώτερον ψυχᾶς ἀνθρώπων ἐμφυεταί . . . ὡπερ . . . ὁ ἴος τὸν σιδήρον, οὕτως ὁ φθόνος τὴν χροῦσαν αὐτῶν ψυχῆν ἀναλίσκει, Σωκρ.Σχολ.Ἐκκλ.Ἰστ.1,22,184 φθόνος τοῖς ἀγαθῶς ἐφειδρεύειν φιλεῖ, Ἰσίδ.Πηλ.Ἐπιστ.3,356,397 φθόνος ταῖς εὐπραγίαις ἀντιστρατεύεσθαι πέφυκεν, Πλάτ. οὐδέ τις φθόνος, Οἰκουρ.ΚΔΡωμ.1,255 φθόνος ἐστὶν ἢ ἐπὶ τοῖς τῶν πλησίον καλοῖς βασκανία, Ἀραβ.Μουθ.Χαλ.1,37 . . . κ. μτ. γενικ. ἀντικειμ. ἐνεκα φθόνου πρὸς τινα : Ἦρ.8,124 οὐ βρολυόμενων . . . ταῦτα κρίνειν τῶν Ἑλλήνων φθόνω, Αἰσχ.Πρ. 859 . . . κ. μτ. γενικ. ὑποκειμ. Ζηλοφθονία, Ζηλοτυπία ἢ ἀισθάνεται ἄλλος : Εὐρ. Ἀлк.135, Πλάτ. Ἰνν.Μ282Α εὐλαβομένους μὲν φθόνον τῶν ζώτων' . . . ὅμ. ἐπὶ τῆς Ζηλοφθονίας, τῆς Ζηλοτυπίας τῶν θεῶν, πρὸβ. Valc. εἰς Ἦρ.3,40, Βιομῆ. εἰς Αἰσχ.Πέρσ.368|362| 58. φρρ.π. Σοφ.Φιλ.776 τὸν φθόνον δὲ πρόσκουσον μὴ σοὶ γενεθείαις πολλόνου' αὐτὰ, Δημ.327 εὐλαβομένους τὸν φθόνον' . . . κτ. πληθ. φθόνου: αἰσθήματα φθονορᾶ : Πλάτ.Νόμ. 679C ἔπλοοι τε αὐ καὶ φθόνου οὐκ ἐγγίγγονται, αὐτ.801ε, ΚΔΓαλ.5,21 φθόνου, φρονος, μέθαι' 2) ἢ ἐκ Ζηλοφθονίας ἢ δυσμενείας ἀρνησι, ἀπονοήσις : Αἰσχ.Πρ.628 φθόνος μὲν οὐδέ τις' κ. μτ. ἀπαρφ. ὅταν παρῆχη τίς προθύμως τὸ αἰτιόμενον : Πλάτ.Φαῖδ.61D & . . . τυγχάνω ἀκηκόως, φθόνος οὐδέ τις λέγειν ἰδὲν γεννάται φθόνος, εὐχαριστία, αὐτ.Σοφ.217Α οὐδέ τις . . . φθόνος αὐτῷ διελέθειν αὐτὰ' 3) μέρμης, μομφή, ἀμικρύνσις, ὑποθίβασις ἐκ φθόνου : Εὐρ.Ἐκ.288 ὀποκτείναν φθόνος γυναικάς [ἐν. ἐστί] [εἶναι] ἄξιον μομφῆς καὶ δυσφημίας ν' ἀποκτείνῃς τὴν γυναικάς' 4) ἐπὶ προσ., ἀντὶ τοῦ ἐπιθ. φθονορῶς : Ἰμερ.Λογ.22,2. φθονῶ-έω [φθονος] κ. μον. κ. νεώτ., Δημ. κ. κτω- κ. -δω, ἀορ. ἐφθονοσα κ. μτην. ἐφθονοσα ἰΑΠ 5,304, αὐτ.7,607, Νόμ.Δ 3,159| κ. δημ. φθονοσα, μέμ. μέλλ. φθονοσομαι [ἐν παθ. : Δημ.1160], παθ. μέλλ. φθονηθήσομαι (Ξεν.Ἐπ.11,15), ἀορ. ἐφθονήθην [Εὐρ.Ἠλ.30, Ξεν. Ἀπομν.4,2,33, Δημ.

1378], παρακ. ἐφθονομαι, μτη. ἐφθονημένος Ἰ'ῶσα. Αἰ 11,101, αἰσθάνομαι ἢ ἔχω φθόνον πρὸς τινα ἢ διὰ τι, ἀποθλέω εἰς τινα μετὰ φθόνου, λυποσομαι καὶ διατιθεμαι κακῶς ἢ Ζηλοτύπως διὰ τὴν εὐτυχίαν ἢ τὴν εὐδοκίμυσιν τίνος, Ζηλοτυπῶ, Ζηλοφθονῶ, Ζηλεῶ, ἀπολ. : Ἠλ.Δ 55 εἰ περ γὰρ φθονέω τε καὶ οὐκ ἐὼ διαπέρω, οὐκ ἀνύω φθονοῦσα, Ἰβερνορδ.Γρηγ.ἰδιότη καὶ ἀν ἐγὼ ἀπὸ φθόνου δεινὸν ἔβλω καὶ δὲν σὲ ἀφῆνω νὰ τὰς ἐκπορθῆσης, δὲν κατορθώωω τίποτε μὲ τὸν φθόνον μου], Σοφ.Οἰ 624 ὅταν προδείξης σὶόν ἐστι τὸ φθονεῖν, Πλάτ.Φιλ. 48B ὁ φθόνω γε ἐπὶ κακίαις ταῖς τῶν πέλας ἡδόμενος ἀναφανέσεται, Ξεν. Ἀπομν.3,98 ἀλλὰ μόνουσι ἐφ' ἑθροῖν τοὺς ἐπὶ ταῖς τῶν εὐπραξίαις ἀνιωμένους, Δημ.35 μόνου δ' ἀνθρώπων κρείττω τὴν ἐπὶ τοῖς ἐργοῖσι δόξαν τῶν φθονοῦντων κατέλιπον' κ. μτ. δοτ. προσ. : Ἠσίοδ. Ἐργ.26 πτωχῶς πτωχῷ φθονεῖ καὶ αἰδοῖς ἀοιδῶ, Πινδ.Π 3,71 οὐ φθονεῖαν ἀγαθοῖς, Εὐρ. Ἰων.1025 φθονεῖν . . . φσαι μητριάς τέκνοισι, Πλάτ. Ἀπολ.33Α οὐδεὶν πῶποτε φθονήσας, Ἰσοκρ.12,241 τοὺς μὲν ὑπὸ πάντων ἐπαινεῖσθαι καὶ δοκεῖν εὐνοῦσι εἶναι τὰ πλήθει, τοῖς δὲ τοῖς μὲν πολλοῦς φθονεῖν καὶ δυσμενέως ἔχειν, αὐτ.8,13, ΚΔΓαλ.5,26 ἀλλήλοισι φθονοῦντες, Πλάτ. ἐφθονησεν ἐμοί' κ. συχμ. τῶν. μτη. : Ἦρ.7,236 εἰς φθονεῖται τοῦ εἰρησσοῦντι ἰδίᾳ τὴν εὐτυχίαν, αὐτ.237, Πλάτ.Φαῖδρ.240Α ἀνάγκη ἐραστὴν παιδοῖσιν φθονεῖν . . . οὐσίαν κερκτιμένους' ὅμ. κ. μτ. μτη. ἀνευ τοῦ ἀντικειμ. : Λυσ.21,15 πένθητα.ἐλεῖσαι μᾶλλον ἢ πλουτοῦντι φθονῆσαι, Ἰσοκρ.1,26 ἀτυχιστοὶ μὲν συνδύχονται, καλῶς δὲ πράττουσι φθονοῦσι' κ. μτ. δοτ. πράγμ. : Ἰσοκρ. 5,131 τοῦτοισι ὑπ' ἐμοῦ . . . λεγομένοις πολλοὶ φθονήσομαι, αὐτ.8,124 οὐδὲ φθονοῦμεν ταῖς εὐπραγίαις αὐτῶν, Πλάτ. πονηροῦ δαιμόνου φθονήσονται τῷ ἡμετέρῳ συνοικεῖτω' ὅμ. κ. μτ. γενικ. πράγμ. : Ὀδ.Σ 18 οὐδὲ τί σε χρὴ ἄλλοτροῦ φθονεῖν [συχλ. εὐταῖος ἢ ἀνταξίος : οὐ χρὴ σε φθονεῖν μοι τῶν ἄλλοτρίων], Εὐρ. Ἦρ.333 οὐ φθονοῦ μὴ ληλων, Ἔουκ.3,43 φθονήσαντες τῆς οὐκ ἐπίδοξοις δοκίμασι τὸν κερδῶν, Πλάτ.Μενεξ.238Α κούτε οὐδὲ τὸ κερνοῦ ὅμ ἐφθονησεν' κ. μτ. γεν. κ. πράγμ. κ. δοτ. προσ. : Φωκυλ.65 μὴ φθονεῖσθε ἀγαθῶν ἐτάροις, Πλούτ.Καισ.54 φθονῶ σοὶ τοῦ θανάτου' καὶ γὰρ σοὶ μὴ τῆς σωτηρίας ἐφθονήσας, Ἠρωδωσιαν.Ἰστ.6,19 φθονοῦσάν τε τῆς προσηγορίας ἐκεῖν' κ. ἐμπροθ. [ἐπὶ τιμ] : Ξεν.ΚΠ 2,4,10 μήτε τοῖς ἀγαθοῖς τὸ ἀρχοντος φθονοῦσάντων, Ἰσοκρ.1,26 τοὺς ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς μὴ φθονοῦντας, Δημ.503' νεώτ. κ. δημ. μτ. οἰτ. : παρομιμ. καλλίω νὰ σέ φθονοῦν παρὰ νὰ σέ φθομονοῦνται' κ. παθ. φθονοῦμαι εἶμαι ἢ γίνομαι ἀντικειμένου φθόνου, Ζηλοφθονίας : Ἦρ.3,52 φονεῖσθαι κρῖσσαν ἐστὶ ἢ οἰκτιρεσθαι, Σοφ.ἀπ.194 τοῖς φθονοῦμένοις, Εὐρ. Ἠλ. 30 παῖδων δ' ἔδεισε μὴ φθονηθεῖ φθόνω, αὐτ. ἀπ.811 φθόνου οὐ σέβω, φθονεῖσθαι δὲ θέλωμι' ἂν ἐπ' ἐσθλοῖς, Ξεν.ΚΠ 8,2,19 φθονεῖσθαι τοῖς δὲ' αὐτοῦς καὶ μισαῖσθαι, αὐτ. Ἀπομν.4,2,33, Ἰσοκρ.11,49 τῆς φιλοσοφίας . . . φθονοῦμένης, Πολύδ.13,2,5 διὰ τὴν ἀπλησίαν τῶν παρ' αὐτοῖς τοῖς διδοῖσιν φθονηθεῖς, Πλούτ.Ἠ8,72B εἰ καὶ τοῦ γάμου ἐφθονῆθι ὑπὸ δαιμονίου τινός' 2) κ. μτ. ἐπιμένους πρῶτα, διὰ τοῦ εἰ, ἢ τοῦ ἐάν, λυποῦμαι, δυσαρεστοῦμαι : Ἦρ.3,146 φθονήσας . . . Συλλασάντι εἰ . . . ἐμελλε ἀπολαμψέσθαι, Εὐρ. Ἰων 1302 φθονεῖς ἀπαις ὄσθ', εἰ πατὴρ ἐξηπύρε με, Λυσ.3,9 τῶν φθονεῖν εἰθισμένω, ἐάν τις . . . χρηστός εἴναι, Πλάτ.Πολ.528Α φθονοῖς μὴν οὐδ' ἂν ἄλλω, εἰ τίς τὴν δύναντο ἀπ' αὐτῶν ὄνασθαι, αὐτ. 579C φθόνω καὶ τοῖς ἄλλοις πολιταῖς, ἐάν τις ἐξω ἀποδημῶ, Ξεν. Ἐκκ.2,4,29 φθονήσας Λυσάνδρῳ, εἰ κατεργασμένος ταῦτα ἄμα μὲν εὐδοκί-

μήσοι' κ. μτ. προτάς. διὰ τοῦ ὅτι : Λυσ.18,16 ἀξίον . . φθονῆσαι ὅτι οὕτως . . δίκαιεται, Ξεν.ΚΠ 3,1,39 ἐφθάνουν ὅτι' 3) οὐ βούλομαι μεταδιδοῦναι τί τι τινος, ἀρνούμαι ἢ ἀποποιούμαι τι ἐφθόνου ἢ δυσμενείας, μτ. δοτ. προσ. κ. γενικ. πράγμ.: 'Ὁδ.Ζ 68 οὐτε τοῖς ἡμίανων φθονέω, τέκος, οὐτε τῶν ἄλλων, Αἰσχ.Πρ.583 μηδέ μοι φθονήσας ἐγγυμάτων Ἰβερναρδ.Γρηγ., εἰσαύκουσαν τῶν εὐχῶν μου), Εὐρ.Εκ.238, αὐτ.'Ηρ.1309, Πλάτ.Εὐθ.297Η καί μοι φθονήσας τῷ μαθητήσιν, Ξεν.ΚΠ8,4,16 παλλά . . συγγεγραμμένα, ὧν ἐγὼ σοι οὐ φθονήσω' ὅμ. μτ. αἰτ. πράγμ.: Σοφ.ΟΤ310 φθονήσας μήτ' ἀπ' οἰωνῶν φάτιν μήτ' ἐπ' τιν' ἄλλην μαντικής ἔχεις ὁδόν ἢ φουακὴ ὄμωσ ἄνταξις εἶναι : μὴ φθονήσας, εἴτε τιν' ἔχεις ἀπ' οἰωνῶν φάτιν, εἴτε μαντικῆς ὁδόν' κ. μτ. ἀπαρφ.: 'Ὁδ.Λ 381 οὐκ ἂν . . φθονοίμι . . ἀγορεύσαι, Πίνδ.1451,24 μὴ φθόνει . . κινρῶμεν, Εὐρ.Μήδ.63 μὴ φθόνει φράσαι, Ἀριστοφ.Θεσμ.249 σαυτὸν ἐπιδοῦναι φθονεῖς, Πλάτ.Πολ.338Α καί μὴ φθονήσας . . τόνδε διδάξαι, αὐτ.Γοργ.489Α κ.παραιρεῖσθαι τοῦ ἀπαρφ.: αὐτ.Πρωτ.320 εἰ . . ἔχεις . . ἤμιν ἐπιδείξαι, ὡς διακρίτον, ἢ ἀρετῆ, μὴ φθονήσας, αὐτ.Συμπ.222ε, αὐτ.'Ἰνν.Ε 363C κ. μτ. αὐτ. κ. ἀπαρφ.: 'Ὁδ.Α 346 τί . . φθονεῖς . . αἰοῖδον τέρπειαν, αὐτ.Σ 16, 'Ηρ.8,109 (θεοί) φθονήσαν ἄνδρα ἕνα . . βασιλευσάσι, Σοφ.'Αντ.553 οὐ φθονῶς ὄψεκεψυμέν, Εὐρ.Μήδ.312, Ἀριστοφ.Μεταφ.1,2,13 εἰ πέκυκε φθονεῖν τὸ θεῖον κ' μτ. δοτ. κ. ἀπαρφ.: 'Ὁδ.Τ 348 τῆ δ' οὐκ ἂν φθονοίμι ποδῶν ἀφασθαί ἐμετο, Αἰσχ.Επτ.236 οὐτο φθονῶ σοι δαιμονῶν τιμῶν γένος' κ. μ. ἀπαξ μτ. πτχ. ἀντὶ ἀπαρφ.: αὐτ.480 μηδέ μοι φθόνει λέγων [διόρθ. λόγων]' ἢ φρ. φθονεῖν τί τι ἀρνούμαι, δὲν παραδέχομαι νά δώσω, νά παράσχω τί εἰς τίνα : Πολυδ.6,58,5 παρακαλοῦντων τὴν σύγκλητον μὴ φθονῆσαι τοῖς ἐπαλοῦσι τῆς σωτηρίας' 4) ρηματ. π. φθονήσας, φθονήσας,

φθορά ἢ [φθείρω] κ. νεώτ., ἰων. φθορή ἢ ἐνέργεια καί τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ φθείρω, ὀλεθρος, καταστροφή, ἀφανισμός: 'Ηρ.2,161 ἴνα δὴ ἀπῶν φθορὴ γένηται, αὐτ.7,18 'Ἐλλήνας . . φθορῆ τις καταλαβάνει θεήλατος, Αἰσχ.'Αγ.406, Σοφ.ΟΚ 368 λόγῳ σκαποῦσι τὴν πάλοι γένουσ φθορῶν, Εὐρ.ἀπ.π.Στοδ.'Ανθολ.93,17 νῦνοι δὲ κἂν σοι καί φθοραί πολλαί βίωσ, ΚΔ Πέτρ.2,2,12 ἐν τῇ φθορῇ αὐτῶν καταφθαρῆσονται, αὐτ.Κολ.2,22, Λασκαρ.Μυστ.99 ἐφέριναν τὸν ὀλεθρο καί τὴ φθορὰ εἰς τὴν ἀνθρωπότητα' ἢ ἐν ἄναφ. πρὸς πρόσ., ἀφανισμός, θάνατος, κ. ἰδ. ἐξ ἐπιδημικῆς τιнос νόσου, ὅσον ἐκ λοιμοῦ: Θουκ.2,47 οὐ μὲν τοι τοσοῦτάς γε λοιμῶς οὐδὲ φθορὰ οὕτως ἀνθρώπων οὐδαμῶτ' ἐμνημονεύετο γενέσθαι, Πλάτ.Νομ.677Α τὸ πολλὰς ἀνθρώπων φθορὰς γηγανέναι κατακλιποῖς τε καὶ νόσοις' 2) ἢ κατὰ μικρὸν ἀποτριβή, ὁ βαθμιαῖος ἀφανισμός τῆς ὕλης: Πλάτ.Πολ.546Α ἐπεὶ γενομένην παντὶ φθορὰ ἐστίν, αὐτ.Φιλ.55Α τὴν δὴ φθορῶν καί γένειον αἰροῦν ἂν τί τοῦθ' αἰρούμενος, αὐτ.Φαιδ.96Β, Ἀριστοφ.Φυσ.229α,10 γένεσις καί φθορὰ, ΚΔ Ρωμ.8,21 καὶ αὐτὴ ἢ κτισίς ἐλευθερωθήσεται ἀπὸ τῆς δουλείας τῆς φθορᾶς - Περὶ γενέσεως καί φθορᾶς (ἔργον τοῦ Ἀριστοφ.) κ. μτ. δοτ.: Πλάτ.Τιμ.23C ὑπὲρ τὴν μεγίστην φθορῶν ὄσσαν' κ. ἐμπαρθ. [εἰς]: Θεοφρ.ΦΑΙτ.5,8,2 ἢ φθορὰ εἰς . . ' ἢ πᾶν κ. νεώτ. βλάσθη, ζῆμια, ἀπάλεια: Πάλ. ἐκφορίου ἀρταβῶν Χ ἀνυπολόγου πάσης φθορᾶς - ἢ ἀεροπορία μὲν ἐπρωξένησε μεγάλην φθορῶν εἰς τὰ στρατεύματα τοῦ ἐχθροῦ, - τὸν κατήγγειλεν ἐπὶ φθορᾷ ξένης ἰδιοκτίσιας' ἢ νεώτ. μφ. ἢ ἐκ τοῦ χρόνου τῆς χροάσεως ἢ τῆς τριβῆς βλάσθη: ἢ κυβερνήσις ὑπέστη μεγάλην φθορῶν [μειῶσιν ἐναντι τῆς κοινῆς γνώμης]' 3) ἢ ἁτίαισι, ἢ δια-

φθορὰ παρθενοῦ, ἢ διακόρῳσις, ἢ ἀποπλάνησις κόρης: Αἰσχ.1,12 ἐνοχος ἔστω κ' γυμνασιαρχῆς τῷ τῆς ἐλευθέρων φθορᾶς νόμῳ, Πλούτ.'Ηθ.712C φθοραὶ παρθένων' 4) πῶθ. ἢ φθισίς, ἢ φυματίσις: Ἰνν.'Αφορ.1261' 5) Ἐπιγρ. ἐξάμβλωσις, ἔκτριωσις' 6) ἢ μεῖζις καθαρῶν χρωμάτων μετ' ἄλλων, ἐν τῇ ζωγραφικῇ: Πλούτ.'Ηθ.346Α, αὐτ.7251: τὰς μεῖζις τῶν χρωμάτων οἱ ζωγράφοι φθορὰς ὀνομάζουσι.

φθοραῖος-αἰα-αἰον ὁ δάλεθριος, ὁ καταστρεπτικός: Βασ.1,776V φθοραῖος τισὶν ἐπαφάς, φθορεῖν ἰπὸ Ἐπιγρ. φάρμακον ἐπιφέρειν, προκαλοῦν φθορῶν βλλ.5).

φθορεῦς-έως ἰδί [φθείρω] μτγν., μων. κ. νεώτ. ὁ φθείρων, ὁ διαφθέρων, ὁ καταστρέφων ἢ ἰδ. ὁ ἐξαπατῶν, ὁ διαφθορεῦς' Μοιρ.390 φθορεῖα καὶ ἐφθορῆμεν οὐδεὶς τῶν παλαιῶν, ἀλλὰ τὸν βιασάμενον καὶ βεβιασάμενην. Φθορεῦς δὲ καὶ ἐφθορῆμεν Ἐλληνες': Μαν.3,195 φθορεῖς ἑκτέρων, Φιλ.2,311,23 προικίζετω τὴν παῖδ' ὁ φθορεῦς ἄλλω, αὐτ.1,412,15, Πλούτ.'Ηθ.18C & .. Σίσυφος ὁ φθορεῦς . . λέγων ἢ πράττων πεποιθῆται ἰδ.γρ. ἀντὶ φθορᾶς, αὐτ.1,164 κατ' αὐδένα τρόπον [αὶ παρθενοί] τοῦς φθορεῖας φθοδοῦνται, Κλήμ.'Αλ.5,28 [συγβ.] φθορεῦς κόρης. Ἄγαθ.ΑΠ 5,301 ποινὰς τὰς περὶ τῶν φθορεῶν, Φώτ.Βιβλ.480,29.

φθορία ἢ [φθείρω] φθορὰ, διαφθορὰ, βλάσθη: Ἰνν.'Ορκ.' 2) ἢ διάλυσις: Ἡρων Πνευμ.147,45 τὰ μὲν γὰρ λεπτότερα τῆς φθορίας εἰς τὸν ἀνωτάτω χωρεῖ τόπον.

φθοριζέω νεώτ. ἐμφανίζω φθορισμὸν βλλ.

φθορικῆς-ἠόν μτγν. ὁ δάλεθριος, ὁ καταστρεπτικός: Ὀραπ.'Ιερογλ.2,79 ἀνθρωπων προδάτων καὶ αἰγῶν φθορικόν.

φθοριμαῖος-α-ον μτγν. ὁ ἔχων τὴν ιδιότητα τοῦ φθοριμοῦ, ὁ ἔχων καταστρεπτικὸς ἰδιότητα: Εὐσ. Ἐκκλ.'Ιστ.4,22,183 φθοριμαῖοι φευδοδοξία, αὐτ.28,192, Ἐπιφάν.1,83D φθοριμαῖοις σώμασι πλησιάσαι.

φθορίμος-ῶν μτγν. ὁ δάλεθριος, ὁ καταστρεπτικός, ὁ βλαβερός: Μαν.2,346 φθορίμος ὕγρῶν' 2) ὁ ὑποκείμενος εἰς φθορᾶν, ὁ φαρτῶς: Ἰουστ. 3,2,336B [ὅτε] τῶν φθορίμων πραγμάτων, Στοδ. Ἐκλ.980 τὸ φθορίμων τῶν σωμάτων.

φθοριαλαμῆης-αῖς-έως νεώτ. ὁ ἔχων φθορισμὸν, φθορίζουσαν λέμφιν.

φθορίων ἰπὸ νεώτ. χημ. ἀμέταλλον στοιχεῖον ἐν ἀερῶδεσι καταστάσει, ἔχον ἀνοικτὸν ὑποπρασινίζον κίτρινον χρῶμα.

φθορίος-ον κ. μων. κ. νεώτ. ὁ ἐπιφέρειν φθορᾶν, ὁ καταστρεπτικός, ὁ βλαπτικός, ἰδ. ἐπὶ ἐκτριωτικῶν φαρμάκων: Ἰνν.'Ορκ. ὁμοίως δὲ οὐδὲ γυναικὶ πεσὸν φθορίων δῶσιν, Δισκ.5,77 φθορία ἐμθύρων αἰνος, Γαλ.19,456,8 πεσὸς φθορίας, Σουῖδ. ἐν λ. ἀμβλωθρίδιον φθορίων φάρμακον' 2) τὸ οὐδ. φθορίον ὡς οὐσ. τὸ ἐπιφέρειν, προκαλοῦν ἀμβλωσιν φάρμακον, ἐκτριωτικόν: Πλούτ.'Ηθ.134F καθάπερ ἀκόλαστοι γυναικες, ἐκδολοῖσι χρωμάται καί φθορίοις ὑπὲρ τοῦ πάλιν πληροῦσθαι καὶ ἡδυσταθῆναι, Σύνδω.'Αγρυφ. Καν.21 γυναικῶν σπουδαζουσῶν τὰ φθορία ποιεῖν' 3) νεώτ. χημ. ὡς οὐσ. τὸ οὐδ. φθορίον βλλ.

φθοριόυχος-ον νεώτ. ἐπὶ χημικῶν ἐνώσεων, ὁ περιέχων φθορίον βλλ.

φθοριοφόρμιον ἰπὸ νεώτ. χημ. ὄργανικὴ ἐνώσις τοῦ φθορίου ἀποτελοῦσα ἀέριον ἀνάλογον πρὸς τὸ χλωροφόρμιον, παρασκευαζόμενον ἐξ ἰωδοφορμίου καὶ φθοριόχου ὀργύρου.

φθορισμός (τὸ) νεώτ. τὸ φαινόμενον, καθ' ὃ σῶματὰ τινα ὑπὸ τῆς ἐπενέργειας φωτεινῆς τιнос ἀκτινοβολίας ἐκπέμπουσι φασφορισμὸν.

φθορίτης ἰδὸ νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτὸν φθοριόχον ἀσβεστίνον, ἄ. ἀργυροδάμας βλλ.

φθορίσις-εως [ή] νεώτ. ο ειδικός φωτισμός ή φωτοβολία, ήν έμφανίζουσαι ούσιαι τινές εκτίθε-
μεται εις τήν επίδρασιν τών χημικών ακτίνων του
ήλιακού φάσματος ή εις τήν τών ακτίνων Χ.

φθοροεργάτης [ό] μιν. ό εργάτης φθοράς, ό
επιφέρων, προκαλών φθοράν : Στουδ.Θεόδ.1489.

φθοροεργός-όν μιν. ά φθοροποιός : Δαμάσκ. π.
Φωτ.Βιβλ.348,36 δαίμονας . φθοροεργός.

φθοροποιός-όν μιν. μιν. κ. νεώτ. ό ποιών, ό
επιφέρων φθοράν, ό καταστρεπτικός, ό βλαπτικός,
ό δάετριος : Φιλ.2.457,14 άήρ φθοροποιός, αούτ.
96,30 φθοροποιός δύναμις, αούτ.1,102,10 ζών φθο-
ροποιών, Πλουτ.Ηθ.91Α, Διον.Άρεοπ.89,90, Γολ.
14,145,8, αούτ.152,7 πάσαν φθοροποιούν θλιν, Πο-
λυδ.5,132 φόρμακον φθοροποιόν, Κλήμ.Άλλ.141, 'Α-
θανάσ.2,304, Άνδρ.Κρ.168, Δαμασκ.1,2855Α φθο-
ροποιός έφθονία, Τέτξ.Όμ.Άλλ.Ήν.Σ 734 φθορο-
ποιόι καί βλάπτοντες, Καλλιγ.Θαν.ΒΧ.25 έφορο-
φούτο . . ή ληστεία ώς φθοροποιός επιδημία.
φθοροποιώ-έω μιν. ποιώ, επιφέρω φθοράν,
βλάθην : Διοσκ.Πρόδ.7,Σουίδ. έν λ. λοιμύεται.

φθόρος [ό] κ. μιν. άντί φθορά βλ.λ.ΙΙ : Θέογγ.
833 πάντα τάδ' έν κοράκεισσι καί έν φθόρῳ,
Θουκ.2,52 έν κολλόδοις πνιγηραίς . . διαιωμένωσαν
ό φθόρος έγγίνετο ούδένι κόσμῳ άλλα καί νε-
κροί έπ' αλλήλους άποθνήσκοντες έκειται, Πλάτ.
Ευθ.285B φθόρον τινά καί όθληρον, Πολυδ.3,51,3
πολύς έγγίνετο φθόρος τών φαρχηζώντων, καί
μάλιστα τών Ιππων, Πλουτ.Μάρκελλ.15 άμα φθό-
ρω πολλῶ τών έπιβάτων συντριβομένων, Προκ.
Ανεκδ.13 πολύς φθόρος έγγίνετο τών σωμάτων
συνήθ. έν φος άράς : Αισχ.Έπ.252 ούκ ές φθό-
ρον σιγάς άνασχίσει τάδε [ιδέν ηά να φαθήσι] ;
αούτ.Άγ.1267 Ττε ές φθόρον πεσόντ' ιδ' νά γαθήσι
τέ, Έπίχ.άπ.107 Αλετ. άπαγ' ές τόν φθόρον [όί στή
κοματάρη] 2) έπί προσκ.κ.η.λ. ό δάετριος, ό φθο-
ροποιός, ό λυμώης : Άριστ.Έπ.1151 σύ γ', ώ
φθόρος, αούτ.Θεομ.535 ταύτην έώσαι τήν φθόρον
τοιούτα περιουβρίκειν [έπί γυναικόσ] κ. ώς έπίθ. :
Λιθάν.Λόγ.64,83 φθόροι ούτοι καί λύμη πόλεωι,
Δημ.172 φθόροις άνθρώποισι οικιατριβών, Ίώσα.ΠΙ
1,26,2 Άντιπάτρῳ τῷ φθόρῳ, Βασ.2,795Α φθόρον
άνθρωπων || φθόρος άργυρίου ό άσώτος, ό
φατσούλας : Θεόμ.15,18 γώμος ταυτῶ έχει, φθό-
ρος άργυριώ, Διοκλειδία.

φθοροδύτης-ους-ες μιν. ό διεφθαρημένος τήν
φύσιν, ό εφθαρμένης ποιότητος, ό μεμολυσμένος :
'Ηρωδιαν.'Ιστ.1,12,2 τώ φθοροδύτες του άέρος.

φθόσις 'Ησ. εφθίσις.

φθόζω δαρω. τ. του πτώω βλ.λ.

φθ [τό] κ. νεώτ. κ. δημ. άκλ. τώ εικοστόν πρώτων
γράμμα του έλληνικού άλφαβήτου, έν φρ. πī και
φί : τά ειπε πī και φī [ώμωλησεν έν τάξει, ώς από
βιβλίου], - στο πī και φī [άμωσας].

φ η και -φιν, έπ. κατάληξις πτώσ. άντιστοίχ. πρόδ
τήν δοτ. όργαν. άντι -η' 'Απολλ.Δύσκ.574,7 'ετα
διά του φī παραγόμενα βαρέα έχειται τά-
σεως, λέγω περί του 'εφί βίηφι, ούρανόφι, άπερ
έσθ' ότε και σύν τῷ ν λέγεται, πασσαλόφι, άρι-
στερόφι, δεξιόφι, αούτ.576,2, οίον έν 'Οδ.Δ 47
στ' ηοί φαίνόμενφιν, αούτ.Ζ βίηφι δέ φέρετεροι
ήσαν || όμ. άντι -ω ή -οις, όπότε πάντοτε πα-
ροξύνεται, οίον έν παρ' αούτοφι, θεόφι μίστωρ
άτάλαντος' || όμ. άντι -ί έν. κ. πληθ., οίον έν
ναφί, κοτυληδονόφι, σύν όχεοφι, κατ' όρεοφι, διά
σπιδεοφι' 2) όμ. ώς κατάληξις τής γενικ. άντι -
ος, οίον έν 'Ιλ.Π 580 έξ ένύφιν' || όμ. άντι -ου
οίον έκ θεόφι, έκ πασσαλόφι' || όμ. άντι -ου
οίον κράταεφι [άντι κρατόσ] 3) π. Γραμμ. ώς
κατάληξις τής αίτ.' 'Απολλ.Δύσκ. Έπιρρ.576,2,Σου-
ίδ. έν λ. 'Ιφι ή εις φή συλλαβή κατά πάσιν πτώ-
σιν φυλάσσεται, ευθεία 'αόδος δ' έτέρηφι, γενική

'από χαλκόφι, δοτική 'επαφροούνησι, αίτια-
τική 'έπί δεξιόφι, κλητική 'ουρανόφι λίγανει.
4) όμ. ώς κατάληξ. τής κλητ. π. 'Άλκυμ.43 Βερκ.
5) έν χρ. κ.ώς άπλή έπύρρησις. κατάληξ. Ιδ. πρός
θήλων τόπου' πρβλ. Βυλλτ.Α.Ανθ.Γ.Σ.56,Απν.2.

φιάλη [ή] κ. μιν. κ. νεώτ. είδος πεπλατυμένου
καί άδαθοūs άγγείου ομοιόζοντος πρός λέβητα,
έν φ έβράζοντο ύγρά : Μοίρ.389 φιάλη 'Αττικί
διά του α, διό του ε 'Ελληνες' : 'Ιλ.Ψ 270 πέμπη
δ' άμφίθετον φιάλην άπύρρητον έθηνεν [όμειτα-
χείριστον, ίδιομένην ώς βραθειον' πρβλ. 'Αθήν.ΙΙ,
50 Α κέξ]. 2) είδος κοίλου άγγείου πρός ένα-
πόθειον τών όστών ή τής τέφρας νεκρού, κάλις
τής νεκρικής τέφρας, τεφροδόχος ύδρία : 'Ιλ.Ψ
243 τά μέν έν χρυσή φιάλη καί δίπλακι δημῶ
θειομεν, αούτ.253 3) μυροδόχον άγγείον, μυρο-
θήκη : Ξενοφ.1,3' 4) μέν 'Όμ. είδος πλατέας καί
όδαθοūs κυαβίου ή εκπόματος χραιμάτου πρός
πόσην ή πρός έκχυσιν απονόων' 'Ασκήσιόδ.Μ π.
'Αθήν.Ι,501 'εή μέν φιάλη [ρησί] κατ' άντιστοίχον
έστί πιάλη, ή τώ πιείν άλις έχουσα' μείζων γάρ
του ποτρίου : Πίνδ.Ο 7,1, αούτ.1516,40 οίνοδό-
κον φιάλην χρυσῶ περικυβαν, αούτ.9,51 άρ-
γυρέασι . . φιάλασι, 'Ηρ.9,80 φιάλας . . καί αί-
λα εκπόματα, αούτ.7,54 σπένδων έκ χρυσέας φι-
άλης, αούτ.2,151, αούτ.1,50 φιάλας χρυσέας, Εύρ.
'Ιων.1182 άργυρηλάτους χρυσέας τε φιάλας, Άσα.
12,11 φιάλας άργυρίου τέσσαρας, Πλάτ.Συμπ.
223C πίνειν έκ φιάλης μεγάλης, Ξεν.Συμπ.2,23
ό παίς έγγεγάτω μοι τήν μεγάλην φιάλην, Δημ.
1193 φιάλας λυκιοουργείς, ΚΔ 'Αποκ.15,7 φιάλας
χρυσάς, 'Αθήν.2,48F φιάλας λιθοκολλήτους χρυ-
σάς' 5) νεώτ. ύβλίον ή πλίνον ή μετάλλιον
συνήθως δέ στοργυλόδοχον έπίμικμο καί στε-
νούλιμον δοχείον ύγράν, μπουτλια, μπουκάλι : δύο
φιάλας σίνου' 6) π. κωμ. Ιδ. 'Άρεος φιάλη
ή άσπίς, ώς έκ του εύρέος καί άδαθοūs σχήμα-
τος αούτης : 'Αντιφάν.Κωμ.άπ. εΙ τή θήλας φιάλην
'Άρεος, κατά Τιμόδοκον, Ξυστάν τε βέλος, 'Ανα-
ξανδρ.άπ.22, 'Αριστ.Ρητ.1407α,17 τήν άσπίδα άρ-
μύπτει λέγεσθαί φιάλην 'Άρεως, αούτ.1412η,36'

7) συνεκδ. κ. νεώτ. τώ πρός τήν φιάλην παρεμ-
φερές κοίλον καί ακαλιστόν φάντωμα τής όρο-
φής : 'Αγαθρ.65, Διδ.Σ 3,47 τας δ' όροφας
καί θύρας χρυσάς φιάλας λιθοκολλήτους καί
πικναίς διειληφότες' 8) μιν. κ. νεώτ. ή πρό
του ναού Ιδ. μονής κυκλώτερης περιόστουλος εξέ-
δρα, ή έχουσα έν τῷ μέσῳ τήν λεκάνη του όγια-
μού : Θεοφάν.Συνεχ.3,43, Βασ.Καν.76, Συνόδ.
Τρουλλ. πρβλ.Δουκαγγ.' 9) κρήνη μετά λέκα-
νης έν διαφώροις δημοσίαις τόποις πρός χρήσιν
των πολιτών : Θεοφάν.'Όμ.Κορνη.έτος 9 θέλων
έν τῷ τόπῳ ποιήσαι φιάλην.

φιάληφόρος-ον μιν. ό φέρων φιάλην, ώς
ονομασία Λακρίδας Ιερέας : Πολυδ.12,5,9 ύπερ
τής φιαληφόρου παρ' αούτους λεγομένης τοιαύτ
της Ιστορία παρεδόδοτο' || όνομασία κωμω-
δίας του 'Αναξάνδρ. : 'Αθήν.Α,176Α.

φιάλιδιον [τό] μιν. κ. νεώτ. ά. φιάλιον, μικρά
φιάλη, μπουκακάκι : 'Ηρων Πινυμ.166,28.

φιάλιον [τό] όνοκρο. του φιάλη, μικρά φιάλη :
Εύδοκ.Νεόττ.άπ.1,3 ούμός υιός φάχετο έχων φιά-
λιον, 'Αριστ.Όσμ.33, Δούρ. π. 'Αθήν.6,231C φιά-
λιον χρυσοῦν, Έπιγρ., Πάπ.

φιάλις-ιδος [ή] μιν. όνοκρο. του φιάλη, μικρά
φιάλη, φιάλιον : Λουκ.Λεξ.φ.7 κυμβία δέ ήν καί
φιαλίδας καί ποτήρια.

φιαλίσκεπη [ή] οχλό. όνοκρο. του φιάλη, ά. φια-
λίς Σχόλ.Αριστ.φ.Βάτρ.1403 'κυνιακας άντι του
κύνιας, ώς φιάλας καί φιαλίσινας.

φιαλίτης άριθμός [ό] μιν. άριθμητικός τώ πρό-
δλημα περί ποσού φιαλών : Πρόκλ.Εύκλ.12.

φιάλλη (ή) πάπ. ἀντί φιάλη βλ.λ.
φιάλλω, μέλλ. φιάλλω, ὄρχομαι τινος, ἀναλαμβάνω, ἐπιχειρῶ τι, βάζω χερί σέ κάτι : Ἀριστοφ. Σφ. 1348 **ἀλλ'** οὐκ ἀποδώσεις οὐδέ φιαλέεις ἰδ. γρ. ἐφιαλέεις [Σουίδ]. «φιαλέειν δὲ κυρία ἐστὶ τὸ ἀρχεσθαι πράγμασι», αὐτ. Εἰρ. 432 ὅπως ἔργω φιαλοῦμαι [Εὔστατ. Ὁδ. 1403, 20 «καὶ τὸν ἄλλως οὐκ ἀναντιρρήτον, ὅτι ἐν τῷ «ἔργω φιαλοῦμεν» τὸ τοῦ ἐφιαλέειν ἔγκειται ῥήμα . . οὕτως εἶναι κατὰ συναλογίαν καὶ τὸ «ἔργω φιολοῦμεν», ἀντί τοῦ ἐφιαλοῦμεν καὶ ἐπιβαλοῦμεν ἔργω . . », Σχόλ. «φιαλοῦμεν, ὅσον ἐπιβῶμεν τῇ φιάλῃ ἐπὶ τῶν ἔργων, ἢ ἔργω ἐπιβαλοῦμεν, ἐπὶ τοῦτο ὀρμήσομεν!» 2) Σχόλ. Σφ. 1339 «φιαλέειν μὲν κείριος τὸ τῇ φιάλῃ πίνειν, νῦν δ' ἴσως καὶ κακεμφάτως».

φιαλοδόχη (ή) νεώτ. κ. φιαλοδόχος ἑρμάριον ἢ σκευὸς διηρημένον καθ' ὄψος καὶ πλάτος εἰς πολλὰ διαμερίσματα κατάλληλα πρὸς τοποθέτησιν φιαλῶν, ἢ μοτιλιέρα, φιαλοθήκη.

φιαλοδόχος (ή) νεώτ. ἄ. φιαλοδόχη βλ.λ.
φιαλοειδής-οὐς-ές μτυν. κ. νεώτ. ὁ δμο.σ πρὸς φιάλην, ὁ ἔχων σχῆμα φιάλης : Ἦρω Πνευμ. 2132 ἄγγελον φιαλοειδές, Ἦσα. ἐν λ. πατάνια φιαλοειδῆ ποτήρια.

φιαλοειτής (ὶ) νεώτ. ἢ φιαλοδόχη βλ.λ.
φιαλοθήκη (ή) νεώτ. ἢ φιαλοδόχη βλ.λ.
φιαλοκαθαρή-ἦρος (ὶ) νεώτ. ἔργαλειον πρὸς καθαρισμὸν τοῦ ἐσωτερικοῦ τῶν φιαλῶν.
φιαλοποιεῖον (τὸ) νεώτ. ἐργοστάσιον κατασκευῆς φιαλῶν.

φιαλοσυριγέ-ιγγοος (ή) νεώτ. κτ. κακόζηλ. ἐξέλη (ή) ὁ ναρηλιές βλ.λ.

φιάλω-ὄω μυν. σκιάτων καὶ αἰώνω τι εἰς σχῆμα φιάλης : Γεωπ. 9,57 τὴν βόθρον φιαλώσαντες, αὐτ. 10,2 2) ρηματ. π. φισλωτός.

φιαλώδης-οὐς-ές μτυν. αυμρ. τ. τοῦ φιαλοειδῆ βλ.λ. : Ἀθῆν. 11,488F τὰς φιάλας καὶ εἰ τι φιαλώδης ἐστὶ τὴν ἰδέαν, Σχόλ. Ἀριστοφ. 1227 φ- ποτήριον.

φιάλωτής-ῆ-όν (φιαλῶ) μυν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων τὸ σχῆμα φιάλης, ὁ κοίλας καὶ περιφερὸς ὡς ἡ φιάλη : Γεωπ. 12,13,8 θριδάσκας . . φιαλωτάς [μαρούλια ἔχοντα σχῆμα φιάλης].

φιάμολα (ή) δημ. ναυτ. ὁ ἐπισείων βλ.λ. 11, ἄ. φιλάμτρα.

φιάμολη (ή) δημ. ἢ γλυκούρριζα βλ.λ. 31.

φιάρδος-ῆ-όν μτυν. ἰων. φιαρδός-ῆ-όν ὁ λάμπων, ὁ λαμπρός, ὁ φωτεινός : Γαλλ. Λεξ. 588 «λαμπρός ὁπὸ ἀγρότητος : Καλλ. ἀη. 257 φιαρῆ τῆμος ἀνέσχευεν ἔως, Μάξ. Καταρχ. 594 ἀγλασί, φιαρῆσι» 2) γεν. ἐπὶ ἀγίουῦ καταστάσεως τοῦ ἀνθρώπινου σώματος ἢ μελῶν αὐτοῦ, ὁ σπιληνός, ὁ ζωφικός, ὁ ἐρῶστος : Θεόφρ. 11,2) φιαρῶτέρα ἄμαρκος ὡμας [ἐπὶ νεαρὰς κόρη], Μάξ. Καταρχ. 443 φιαρῶν θμας» 3) ἐπὶ ἰχθύος, ὁ λιπαρός : Θεόφρ. Βερενικ. ἀν. 4 ἰχθύων, ὁν λ. αἰδούκον λαλοῦσιν, ὁ γάρ φιαρῶτατος ἄλλων [ἰδ. γρ. ὁ ἱερῶτατος] ἢ ἐπὶ πτηνῶν, ὁ παχύς : Νικ. Ἀλεξ. 387 ὄρνιθος φιαρῆς 4) κ. ἐπὶ τοῦ παχέος ὄνθου τοῦ γάλακτος, τῆς κρέμας : αὐτ. 91 φιαρῆν δὲ ποτῶ ἀποαίνουσο γρηθὸν ἰαχόλ. «τὸν πενήγοτα ἄφρον ἢ τὸν ἐπὶ τοῦ γάλακτος γινόμενον πάγον».

φιαρῶνα Ἦσα. ελαμπρῶνα.

φιασκο (τὸ) [ἰταλ.] δημ. παταγώδης ἀπατυχία ἢ πάθωμα προκαλοῦν γλήνην ἰδ. ἐπὶ ἀπατυχίας θεατρικοῦ ἔργου ἢ ἄλλης δημοσίας ἐπιδείξεως.
φιασάλων (τὸ), κτ. πλ. φιασάλες Ἦσα. «εἶδος σῦκων, καὶ ἢ σμικρὸν ὀμάνυμωσ τινὲς δὲ ἰοχάδας».

φιδάλεως-ω (ή), πλθθ. ὄνομαστ. φιδάλεω, γενικ. φιδάλεων, αἰτ. φιδάλεως, εἶδος πρῶμων σῦκων λαθόντων τὸ ὄνομα ἐκ τῆ φιδάλις, τόπου ἐν Μεγαρίδι ἢ Ἀττικῇ, μτ. ἢ ἀνεμ τῶν λέξεων σῦκον, ἰοχάς : Φερεικρ. Κραπατάλ. ἀπ. τῶν φιδά-

λεων τρῶγε σῦκον τοῦ θέρουσ, Ἀριστοφ. Ἀχ. 802 φιδάλεως ἰοχάδας, Τελεκλ. Ἀμφικτ. ἀπ. 3 ὡς καλοὶ καὶ φιδάλεω, Ἐριμνη Στρατιώτ. ἀπ. 10 φιδάλεων, Ἀπολλ. Κρητ. ἀπ. 1 φιδάλεως πᾶνυ καλὰς, Ἀθῆν. 3,75B 2) τὸ δένδρον τὸ παρόγον τὸ φιδάλεα σῦκα : ΕΜ 7793, 26 ἐφιδάλεως γένος αἰκῆς».

φιδάλα-κως [ή] σχόλ., ἄ. φιδάλεως βλ.λ. 21 Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 802 ε. . γένος δὲ σμικρῆς ἢ φιδάλις ἐπιτήθειον εἰς ἔθρασίαν ἰοχάδων» 2) μτφ. ἐπὶ τῶν ἰσχυρῶν ἀνθρώπων Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 802 ε. . καὶ τοὺς ἰσχυροὺς τῶν ἀνθρώπων φιδάλεϊς κολοῦσιν».
φιδάλα [ή] [λατ.] λεξ. Ἦσα. «φιδάλα, πόρπη, φικίον, περὸν», Σουίδ. ἐν λ. πόρπη, «ἢ παρὰ Ῥωμαίοις φιδάλα».

φιδάλατούριον (τὸ) ἢ φιδλατώριον Σουίδ. ἐφιδλατώριον, περιδολαῖον Περιοκοῦ.

φιδουλατόριον (τὸ) μτυν. ἀσός, ἦτοι χονδρὰ χλαμύς ἐμποροπιμένη, λατ. sargum fihulatoarium : Διοκλιτ. Ἔδικτ. Συμπληρ. 85,73 [ἔκδ. Mommsen] φιδουλατόριον καινού μοτονισαίου.

φιδριβή (ή) νεώτ. χημ. εἶδος λευκώματος ἐκ τῶν γλοθουλίων, παραγομένου κατὰ τὴν δια βρομβιδίης θρομβώσιν τοῦ φιδριβανόου.

φιδριβόνιον (τὸ) νεώτ. φυσιολ. ἄ. ἰνδογόνον.

φιδροίτη (ή) νεώτ. χημ. λευκωμάτωδης οὐσία ἀποτελοῦσα τὸ κύριον συστατικὸν τῶν ἰνῶν τοῦ μετοξοσκόληκος [μετάξης].

φίγγι (τὸ) δημ. ὁ καρπὸς τοῦ φυτοῦ μυρτιδίου τὸ κοινόν, τὸ μύρτιλλον.

φιογούρα [ή] [ἰταλ.] δημ. μορφή, πρόσωπον 2) εἰκόνη : δὲν τ' ἀρέσουν οἱ φιογούρες τὰ βιδάλα : 3) ἔκαστον τῶν εἰκονογραφημένων παιγνιοκάρτων, οἷον ὁ ρήγας, ὁ βαλές ἢ φόντες κ. ἢ ντάμα 4) εἶδ. ναυτ. τὸ ἀκρόρῳρον βλ.λ. ἢ κτ. πλθθ. φιογούρες τὰ ἀφάλας τῆς πρῆμνης» 3) μτφ. ἐντύπωσις ἐκ τοῦ παρουσιαστικοῦ, τῶν λόγων κτ. : ἔκαμε καλῇ - κακῇ φιογούρα ἢ εἰδικῶτ. εὐηρόσοπος ἐμφάνισις, ἐπίδειξις, καλῇ ἐντύπωσις : ἔκαμε πολλὰ φιογούρα μὲν τὴν ἀπλάξ-νία τουαλέττα» 6) εἶδ. μουσ. σέθλον μελωδίκων ἢ ρυθμικῶν στοιχείων, ἐξ ὧν ἀποτελεῖται μελωδία τις, τὸ ρυθμικόν σχῆμα» 7) εἶδ. χορογρ. χορευτικῆ παραλλαγῆ : δὲν ἐμαθε ἀκόμη τις φιογούρες τὸ ταγκό.

φιογουράω δημ., ἀδρ. (ἐ)φιογουράρισα, ἀμθ. κάμνω φιογούραν βλ.λ. 5), καλῆν ἐντύπωσιν 2) ἐπιδεικνύσασαι, φαντάζω.

φιογουρίνι (τὸ) [γαλλ.] δημ. εἰκονογραφημένον ἔντυπον ὑποδείγματος τοῦ συρμοῦ, ἰδ. τοῦ γυναικεῖου : 1) περιοδικὸν περιέχον τὰς εἰκόνας ὑποδειγμάτων τοῦ συρμοῦ 2) μτφ. ὠραία, κομψὴ γυνὴ ἐνδεδυμένη συμφῶνας πρὸς τὰς ὑποδείξεις τῆς τελευταίας μόδας βλ.λ.

φίδα (ή) δημ. κ. φιδες [πλθθ.] τὸ θαμνώδες φυτὸν ἀρκυεθὸς ἢ φοινικικῆ, ἄ. δημ. κέδρος ἢ κέντρος.
φιδάγκαθο (τὸ) δημ. τὸ ποδὸς φυτοῦ ἠρύγιον τὸ ἀρούρατον : Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 46,13 φιδάγκαθο εἶναι σὲ λιθία» 2) ἄ. φίδα βλ.λ.

φιδάκη (ή) ἀττ. τ. τοῦ πιδάκη βλ.λ. Ματρ. 392F «φιδάκων Ἀττικῶς πλθος μέγας καὶ αὔστομος, πιδάκων Ἐλληνων».

φιδάκνιον (τὸ) Ἐπιγρ. ὕποκορ. τοῦ φιδάκη βλ.λ., πιδάκνιον, μικρὸν κρασοπιθαρὸν.

φιδεικομωσάριος (ὶ) [λατ.] πάπ. ὁ εἰς ὄν εἶναι ἐμπεμπασμένον καταπίστευμα βλ.λ., βηματοφύλαξ.

φιδένιος-ια-ιο δημ. ὄφιοειδής, στριφτός : φιδένια στριφογυρισία.

φιδές (ὶ) δημ. λεπτὸν νηματοῦδες ζυμαρικὸν πρὸς παρασκευὴν σούδας βλ.λ.

φιδήσιος-ια-ιο δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ὄριν, ὁ τοῦ ἢ ἐκ τοῦ ὄρεως : φιδήσιον τομάρι - δέριμα - ἀχνάρι» 2) παρεμφερὲς πρὸς

τι του θφωος : φιδήσια περπατησιά, - φιδήσια κορμί (λεπτόν και εύκαμπτον).
φίδι (τό) δημ. ὁ ὄφις: τὸν δάγκασε τὸ φίδι, - φίδι φαρμακερὸ (ιοδόλος ὄφις, - φίδι τοῦ νεροῦ (ἢ νεροφίδι) || φως εἶναι φίδι κολοδὸ (ἴαν πονηρὸς, ὑπουλοσί, - μαυρὸ φίδι ποῦ σ' ἔφαγε (μεγάλου κακοῦ δὲ πάθους ἢ ἐπαθεσί, - με ζώσανε τὰ φίδια ἢ ζώστικα με φίδια (ἴβριχσια νὰ κυριεῦμαι ὑπὸ ἀνησιχίας, νὰ διαβλέπω, νὸ ὑποφιάζωμαι κίνδυνον) παροιμ. βάλαν τὸν τρελλὸ νὰ βγάλῃ τὸ φίδι ἀπὸ τὴν τρύπα (ἀνέθεσαν εἰς τὸν ὀφελέστερον τὸ μάλλον ἐπικίνδυνον μέρος ἐργου τινός), - τὸ φίδι θωρεῖς και τὸ σурμὸ γυρεῦσι (ἐπὶ τῶν ζητούντων νὰ ἐξαγάγῃσι συμπέρασμα ἐξ-εικασίῶν, ἐνῶ εὐρίσκονται πρὸ τετελεσμένων γεγονότων).
φιδιασμένους-η-ο δημ. ὁ ὑπὸ θφωος δη-χρείς, ἄ. φιδιοδαγκημένος' 2) μτφ. ὁ φαρμακερὸς, ὁ φαρμακοκωμένος.
φιδιτιαν (τό) μτγν. ἢ φειδιτιαν, ἄ. φιλίτιον βλλ.: Πλουτ.Λυκ.12 «τὰ δὲ σασαίτια-Κρήτες μὲν ἀνδρεία, Λακεδαιμόνιοι δὲ φιδίτια προσαγορευοῦσι, εἶτε ὡς φίλιας και φιλοφροσύνης ὑπαρχόντων, ἀντί τοῦ ἢ τὸ δ λαμόνιους, εἶτε ὡς πρὸς εὐτέλειαν και φειδῶ συνεβίζοντων».
φιδνα 'Ἡσ. «ῥίξια ἢ Ἀχιλλεῖος καλουμένη» (ισθ.γρ.).
φιδοδάτρω (τό) δημ. ἄ. φιδόχορτο βλλ.
φιδολίστρα δημ. ὀλιθβαίνω ὄφις, δίκην ὄφωος γλιστρῶ σὰ φίδι με τὴν κοιλιὰ.
φιδόγλωσσα (ἢ) δημ. ἢ γλώσσα τοῦ ὄφωος' 2) μτφ. ὁ κακόγλωσσος βλλ.
φιδοδογακωμένος-η-ο δημ. πού τὸν δάγκασε τὸ φίδι, ἄ. φιδιασμένος.
φιδασζώνουμαι δημ. ἀνησυχῶ ὑποφιαζόμενος τ' πρὸλ. φρ. με ζώσανε τὰ φίδια.
φιδοκίλισμα (τό) δημ. τὸ κυλιεσθαί πρηνής δίκην ὄφωος, τὸ κύλισμα με τὴν κοιλιὰ.
φιδοκυλῶ δημ. ἔρωπα πρηνής ὡς ὄφις, κυλιέμαι με τὴν κοιλιὰ.
φιδομάλλη (τό) δημ., τὸ θηλ. -άλλα κ. -αλλαῦ κ. -μαλλοῦσα ὁ ἔχων βοστρύχους ἐξ ὄφωων ἢ ὄφιοειδοῖς.
φιδοποκίμωσι (τό) δημ. τὸ ἀποδαλλόμενον δέρμα τοῦ ὄφωος, σῆφαρ, γήρας.
φιδός-ἡ-ὸν ἀντὶ φειδῶς βλλ.: Καλλ.ἀπ.460 Μουσεῶν δὲ μάλα φιδῶς ἐγῶ.
φιδότροφυα (ἢ) δημ. ὄψαγιοις κρύπτη τοῦ ὄφωος, ἢ τρύπα τοῦ φειδοῦ.
φιδόχορτο (τό) δημ. τὸ φυτὸν δρακοντία ἢ κοινή' 2) τὸ ποδῶδες και πολυτετές φυτὸν ἄραυ τὸ ἀνατολικόν.
φιδωτός-ἡ-ὸ δημ. ἐπὶ γραμμῶν, ὀδῶν, ποταμῶν κ. ἄ., ὁ ἀπειροπέσσαρ ἐλκισόμενος, ὁ ὀφιοειδής' πρὸλ. φειδωτός.
φιδ (τό) (γρ.ἀλλ.) ἄκλ. τιμάριον, φέουδον : Χρον. Μορ.19(4 ἐξ.αλλ.) εἰκοσιτέσσαρα καθάλαρτων τὰ φιδ, αὐτ.1934, αὐτ.1940 νὰ ἐχῃ τὰ Καθάλαρτα και φιδε δέκα και δύο.
φιδή (ἢ) ἰων. τ. τοῦ φιάλη βλλ.: Μοῖρ.389, Μοσχόπ.Περλ Σχεδῶν 120.
φιδρός-ἡ-ὸν ἰων. ἀντὶ φιαρός βλλ.: 'Ἡσ. φιδεα ἢ σφιγγε' 'Ἡσ. «σφιγγα» : 'Ἡσίοδ.Θ 326 ἢ δ' ἄρα (ἢ Χίμαιρα) Φίκα' ὄλοση τέκα.
φικαρία (ἢ) νεώτ. βοταν. γένος ποωδῶν ραυνοσυκουλιδῶν φυτῶν φυομένων ἐπὶ ἄγραν δασωδῶν ἐκτάσων.
φικατι 'Ἐπιγρ. Παμφυλ. Φικατι, εἰκόσιν.
φικιδίξω Σουιδ. «φικιδίξαι ἐπὶ ταῦ παιδεραστεῖν».
φικηπῆδαλος-ον πάπ. ἐπὶ πλοῖων, πιθ. ὁ ἔχων τὸ ηῤῥῶδιον βεδοσμένον ἐρυθρόν : πλοστον Ἐλληνικὸν φικηπῆδαλον.

φίκος (τό) νεώτ. κ. δημ. κοινή ὄν. τοῦ ἀειθαλοῦς κοσμητικῶ φυτόν σικη ἢ ἐλαστικοφόρος.
φιλάθουλος-ον μτγν. ὁ φιλῶν ὄν. εἶναι ἄδουλος, ὁ ἐκουσίως ἄδουλος ὢν : Ἀντίη Σιδ.ΑΠ.133 τὸν .. φιλάθουλον ἐριν, Μελέαγρ.ΑΠ 12,80 μῆ .. ὦ φιλάθουλος, κινήσης τέφρῃ πᾶρ ὑπολαμπόμενον.
φιλάθρος-ον μτγν. ὁ φιλῶν τὴν ἀβρότητα, ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἄβροτους, τοὺς λεπτούς : 'Ἡλίοδ.Α10 7, 12 φιλέλληνά τε και φιλὰθρον.
φιλᾶγάθια (ἢ) μτγν. κ. μαν. τὸ φιλεῖν τὸ ἀγαθόν, τὴν ἀγαθότητα, ἢ ἀγάπην τοῦ ἀγαθοῦ, καλοῦ : Φιλ.2,136,9 φιλᾶγαθίας δ' ἀποδέχεσθαι τὰ φύσει καλά, Κλήμ.'Αλ.139 ὁ θεὸς τὴν μετάνοιαν ὑπὸ φιλᾶγαθίας ζητεῖ, 'Ἰω.Χρυσ.12,285Α.
φιλᾶγαθος-ον κ. μαν. ὁ φιλῶν, ὁ ἀγαπῶν τὸ ἀγαθόν, ὁ φίλος τοῦ ἀγαθοῦ, τῆς ἀγαθότητος : 'Αριστ.ΗΜ 12(2)β,18 ἐστι μὲν .. και φιλᾶγαθος, οὐ φίλατος, ΠΔΣοφ.Σολ.7,22 νεῖρα .. ἀπήμαντον,φιλᾶγαθον, ὄξυ, Φιλ.2,136,3,Πλοτ.τ. 'Ἡ8.140C φιλᾶγαθος και φιλᾶκαλος, ΚΔΤιτ.1,8 φιλᾶθρον, φιλᾶγαθον,'σῶφρονα, δίκαιον, Διον. Ἀρεοπ. 'Επιστ.8,778 (θεοῖν τὸν ὑπεράγαθον και φιλᾶγαθον, Δαρμασκ.1,389Α, ΑSS Μάϊου 2,785C τὸν φιλοκίτρομον και φιλᾶγαθον θεόν, Μιχ. Ἀττάλων Σάβ.1,11.
φιλᾶγάθω-ἔω 'Ἐπιγρ. κ. πάπ., μτχ. ὄσορ. φιλᾶγαθῆσις ('Ἐπιγρ.), εἶμαι φιλᾶγαθος βλλ. φιλῶ τὴν ἀγαθότητα, τὴν ἀρετὴν, ἀγαπῶ τοὺς ἀγαθοῦς.
φιλᾶγάθως ἐπίρρο. κατὰ τὸν τρόπον τοῦ φιλᾶγάθου, μετὰ φιλᾶγαθίας : 'Ἐπιγρ. μεγαλοπρεπῶς τε και φιλᾶγάθως, Κλήμ.'Αλ.Στρομ.4,631,37 τὰ δὲ ἀναγκαῖα εὐπόριστα γεγενῆσθαι φιλᾶγάθως παρὰ τοῦ θεοῦ, Κύριλλ.ΠΔ 'Ιεζ.59,828 ἔνεστι τῷ θεῷ και τὸ πανθενεῖς, και τὸ προσκοῖται φιλᾶγάθως τὰς παρὰ τὸν καμνόντων λιτάς.
φιλᾶγάθωσύνη (ἢ) μτγν. ἢ πρὸς τὸ ἀγαθὸν ἀγάπη, ἢ ἀγάπη τοῦ ἀγαθοῦ, ἢ φιλᾶγαθία : 'Ἰω. Χρυσ.4,311 ἡ τὴν πρὸς τοὺς πλῆσιον ἐπιδείκνυσθαι φιλᾶγαθωσύνην.
φιλᾶγέννητος-ον μτγν. ὁ φιλῶν, ὁ ἀγαπῶν τὲ ἀγέννητος ὡς ἰδιότητα τοῦ θεοῦ : Γρηγ.Ναζ.1,209β.
φιλᾶγίος-ον μαν. ὁ φιλῶν, ὁ ἀγαπῶν πᾶν δ,τι εἶναι ἅγιον : Ναυκρ.Θρον.Στουδ.1844 [ἐκδ. Μίμ].
φιλᾶγλαος-ον ὁ φιλῶν τὸ ἀγαθόν, τὴν λαμπρότητα, τὴν ὠραρότητα, ὁ ἀγαπῶν τὸ λουμπρόν, τὸ ὠραῖον, ὁ φιλόκαλος : Πινδ.Π 12,1 αἰτέω σε, φιλᾶγάλαε [σχολ. ἐὼ φιλόκαλος και καλλίστη τῶν πόλων], Βασκ.17,60 δειξάσαι δὲ φιλᾶγλαος' Ἀθάνας, 'Ασκληπιδ.ΑΠ 12,77 'Ερμῆς φιλᾶγλαος.
φιλᾶγνος-ον μτγν. κ. μαν. ὁ φιλῶν, ὁ ἀγαπῶν τὴν ἀγνότητα : Παιητ.π. Ἀν.Κρ.Παρ.4,266,7, αὐτ. 27,13 χορὸν φιλᾶγνων παρθένων σεμνοτρόπων, 'Ἰω.Χρυσ.5,740B τὴν τρυγῶσα φιλᾶγρον εἶναι και φιλᾶγνον, 'Ἰω.Κλήμ.496,16, Δαρμασκ.1,2,88)C ἀγνή .. αὐτὴ και φιλᾶγνος, ΑSS Σεπτεμβρ.3,857B.
φιλᾶγρᾶυλος-ον μτγν. ὁ φιλῶν, ὁ ἀγαπῶν τὸν ἀγροτικὸν βιον : Μακεδ.ΑΠ 6,73 Πανί φιλᾶγρᾶυλῶ, Νόνν.Δ 8,15 ἠὲ φιλᾶγρᾶυλος.
φιλᾶγρέτις-ιδος (ἢ) μτγν. θηλ. τὸ ἄχρο. φιλᾶγρέτης ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, ἢ φιλοῦσα τὸ ἀγροτικὸν τὴν θήρανα, τὸ κνήγιον : Παυλ.Σιλ.ΑΠ 9, 9,396 τριμάκισσα φιλᾶγρέτις Ἀρτεμικ.
φιλᾶγρευτής (τό) μτγν. ὁ φιλῶν τὴν θήρανα, τὸ κνήγιον : Βάβρ.106,10 και φιλᾶγρευταῖς ἐμπέσων νεανίσκοις (δ.γρ. φιλοαγρευταῖς).
φιλᾶγριαν (τό) μτγν. κ. μαν. ἢ φιλᾶγριαν εἶδος μαλάγγιστος βλλ.1) ἐπινοηθέντος ὑπὸ τοῦ Φιλᾶγρίου : Ἀλέξ.Τρολλ.1,14 ἐπειτα δὲ και ἐπιθέμασι, πολυσυγρῶν, ἢ φιλᾶγρίῳ, Παυλ.Αγ.17,18.
φιλᾶγρος-ον μτγν. ὁ φιλῶν, ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἀγροτοῦ ἢ τὸν ἀγροτικὸν βιον : Λουκ.Λεξιφ.3.
φιλᾶγρότις-ιδος (ἢ) δ. τ. τοῦ φιλᾶγρότις βλλ. : 'Ορφ. Ἰγμν.36,6.

φιλάγρυνος-ον *μτγν.*, *μον.* κ. *νεώτ.* ὁ ἀγαπών τὸ ἀγρυνεῖν, ὁ μὴ εἰς πολλὴν ὕπνον ἀρεακόμενος, ἀντίθ. φίλυπος, ὕπνηλός· ΑΠλ.Χριστοδ. Ἐκφρ.39 φιλαγρύνουσι μελίσσης· 2) κ. *νεώτ.* ὁ διάθεσις ἀγρυνεῖν ἐβδόλλων, ὁ ποιῶν ἀγρυνεῖν· Μελέαγγρ.ΑΠ 5,165 φιλάγρυνος ἔμοι ἄρθος Ἥαιδοῦρας· 3) ἐπιλύχων, ὁ τῆς ἀγρυνίας παραστάτης, ὁ τοῦ ἀγρυνουσίντος φίλος ἀντιρροφός· αὐτ.5,196 4) κ. *νεώτ.* ὁ φίλῶν τὸ ἀγρύνω, ἐν ἐργηόρασι, ἐν προαοχῇ διατελεῖν· Νικητ.Εὐγ.1,176G φιλάγρυνος καρδία - στοργή.

φιλαγρῶ-ἔω *μτγν.* φίλῶ, ἀγαπῶ ὅπου ἀγρούς ἢ τὸν ἀγροτικὸν βίον· Ἐπίκ.π.Διογ.Λ 10,120.

φιλάγρων-ωνος ἰό,ἡ) *μτγν.* ὁ φίλῶν, ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἀγῶνας ἢ ὁ ἐν χρ. εἰς διακόσμησιν, πρὸς βράδευσις εἰς τοὺς ἀγῶνας· Διοσκ. Ἐπιγρ.ΑΠ 7,708, Ἀθην.δ,241F τὸν φιλάγωνα κισσόν.

φιλαγωνιστικός-ή-ὄν *σχόλ.* ὁ φίλῶν, ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἀγῶνας· Σχόλ.Πινδ.1,4,47 οὕτω φιλαγωνιστικὰ καὶ φιλοδοξοί ἦσαν, ὥστε καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσι τῶν κοινῶν πανηγυρῶν ἀγωνίζεσθαι.

φιλαδελφεία (τὰ) *ἰένν.* ἱερὰ) ὀνομασία ἐορτῆς τιμῆς· Ἐπιγρ.· πρὸλ. ἐπινίκια, εὐτυχεῖα.

φιλάδελφια (ἡ) κ. *νεώτ.* ἡ ἀδελφικὴ ἀγάπη, ἡ μεταξὺ ἀδελφῶν στοργή· Ἄλεξ. ἐν ΑΒ 115,26, Βάβρ.27,15. ΚΔ Ρωμ.12,10 τὴ φιλαδέλφια εἰς ἀλλήλους φιλόστοργος, αὐτ.Θεσσα.1,9, αὐτ.Πέτρ. 2,17, Λουκ.Θε.Δ 26,2 ὑπὸ φιλαδελφίας τοῦτο ποιῶσιν, Ἰω.Χρυσ. εἰς Ματθ.607B, Παλαδῶ.Β1.Ἰω.Χρυσ.58,29, Ἐπιγρ. μὴδένα τῆς ἑαυτοῦ φιλαδέλφιας βουλόμενος ἀμοίρων γενέσθαι.

φιλαδελφικός ἐπίρ. *μον.* μετὰ φιλαδελφίας βλ.λ.· Εὐστ.321 [ἐκδ. Μί].

φιλάδελφος-ον κ. *νεώτ.* ὁ φίλῶν, ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἀδελφούς ἢ τὰς ἀδελφάς αὐτοῦ· Σοφ. Ἀντ. 527 φιλάδελφα καὶ κάτω δάκρυ ἐλαίμεν κ. ἐπι προσ.· Ξεν. Ἀπομν.23,17 ἐπιδείξει σὺ μὲν χριστὸς τε καὶ φιλάδελφος εἶναι, ΠΔ Μακκ.2,15, 14 ὁ φιλάδελφος οὗτός ἐστιν ὁ πολλὰ προσευχόμενος περὶ τοῦ λαοῦ, Πλούτ.Σόλ.27 Κλέθριν καὶ Βίτωνια, φιλαδέλφους καὶ φιλομήτορας διαφερόντως ἀνδρας, αὐτ.Λοῦκ.43 φιλαδελφάτους γενόμενος, ΚΔ Πέτρ.1,3,8 πάντες ὁμόφρονες, συμπαθεῖς, φιλάδελφοι, εὐσηλοχῶν· 1) συγχ. ὡς ἐπώνυμον βασιλέων, οἰσίων τοῦ Πτολεμαίου β' κ. Ἀττάλου τοῦ β'· Πλούτ.Κοριολλ.11 καθάπερ Ἕλληνας ἐτίθεντο πράξεις μὲν ἐπώνυμον τὸν Σωθῆρα καὶ τὸν Καλλίνικον, .. ἀρετῆς δὲ τὸν Εὐεργέτην καὶ τὸν Φιλάδελφον, αὐτ.Ἠθ.543B· πρὸλ. Clintoz.Fast.Hell.3,379[384]· ὄμ. κ. ἐπι Ἀττάλου τοῦ β'· Στεφ.Βυζ. ἐν κ. Ἀττάλεια κ. Φιλαδέλφεια· πρὸλ. Clintoz.Fast.3,407[417]· ὄμ. κ. ἐπι τῶν Ἀντωνίου καὶ Οὐρήρου· Ἐπιγρ.· 2) κ. *νεώτ.* τὸ οὐδ. φιλάδελφον ὡς οὐσ. ἡ φιλαδέλφια βλ.λ.· Αἰδῶδ.Σ 17,34· 3) ὄμ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. εἰδος θαμνώδους φυτοῦ φέροντος εὐώδη ἄνθη, πῖθ. τὸ φυτὸν Ἰασμος, γιασεμῖ· Ἀπολλῶν. Ἀθην.15,682C μυσροῖν γένη ποικίλα μιλὰς τε καὶ τὸ .. φιλάδελφον.

φιλάδελφῶ-ἔω *μτγν.* εἰμοι φιλάδελφος, περιδῶλλον τινὰ δι' ἀδελφικῆς ἀγάπης, ἀγαπῶ τινά ἀδελφικῶς· Γρηγ.Ναζ.1,905C ἐφιλαδέλφησαμεν.

φιλαδέλφως ἐπίρρ. *μτγν.* κ. *μον.* μετὰ φιλαδέλφια· Σχόλ.Λίρα.1λ.Κ 121 Βαχελμ. φιλαδέλφως ἀπολογισταί, Σχόλ.Σοφ. Ἀντ.527.

φιλαδέλφεια(-η-οῖν) *μον.*, *νεώτ.* κ. *δημ.* ὁ φίλῶν τὸ ἀδικεῖν, ὁ ἀγαπῶν τὴν ἀδικίαν· ΚΜανασσα. Χρον.316δ, αὐτ.381B.

φιλαδούρι(τὸ) *δημ.* ναυτ. τὸ ἐντόνιον βλ.λ.2).

φιλάδουμος-ον ὁ ἐπιφθόνος ἄδυναμιον κ. παρὰ β.· Ἰνν.Διατ.394 φιλάδουμαστῶσαν ὄσωρ.

φιλάεθλος-ον *μτγν.* ποι. τ. τοῦ φιλάθλος βλ.λ.· ΑΠ 12,143 ὦ φιλάεθλε, Χριστοδ. Ἐκφρ.ΑΠ 2,391.

φιλάθνηαιος-ον κ. *νεώτ.* ὁ φίλος τῶν Ἀθηναίων, ὁ ἀγαπῶν τοὺς Ἀθηναίους· Ἀριστ. Ἄχ. 142, αὐτ.Σφ.283 ἔξαπατῶν καὶ λέγων ὡς φιλαθῆναιος ἦν, Πλάτ.Τιμ.21E μάλα δε φιλαθῆναιος καὶ τινά τρόπον οἰκεῖο τῶνδ' εἶναι φασιν, Δημ. 439 εἶναι τε τὸν Φίλιππον αὐτῶν .. Ἑλληνοκώτατον ἀνθρώπων, .. φιλαθῆναιότατον, Πλούτ. Ἀντ.23 φιλέλλην ἀκούων ἔχαιρεν, ἐτι δὲ μάλλον φιλαθῆναιος, Γρηγ.Ναζ.1,328D ἐγὼ δὲ, ὁ φιλαθῆναιος καὶ μάστις.

φιλαθῆναιότης-ητος (ἡ) *μτγν.* ἡ ἰδιότης τοῦ φιλαθῆναιου, ἡ φιλία, ἡ ἀγάπη πρὸς τοὺς Ἀθηναίους· Γαλ.· πρὸλ.Κόντ.Γλωσσα.Παρατ.322,327,326.

φιλαθλητής(οῖ) *μτγν.* κ. *μον.* ὁ φίλῶν τοὺς ἀγῶνας, ὁ φιλάθλος· Πλούτ.Ἠθ.140C ὁ φιλαθμούσι τὸν βασιλίαν πολλοὺς μουσικοὺς ποιοῦσιν, .. οἱ φιλαθλητὰ γυμναστικοὺς, αὐτ.631A ἄνδρῶ ἐρωτῶν φιλαθλητὴν περὶ γυμνικῶν ἀγῶνων.

φιλάθλος(-η-οῖν) *μτγν.*, *νεώτ.* κ. *δημ.* ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἀγῶνας, τὰ ἀθλητικὰ ἀγωνίσματα ἢ ὁ ἐπιδιδόμενος εἰς τὰ ἀθλητικὰ ἀγωνίσματα ἡ παιδιὰς· Φιλ.1,268 φιλάθλους καὶ φιλωγυμναστας ἢ πρὸς ἰσχύν πρόσδοος οἰκεία, Πλούτ.Ἠθ.724B φιλάθλος ἄλλως καὶ φιλόνοικος ἦμιν ὁ θεός αὐτός ἐν κωροισι, Πρόκλ.Τετραβ.6,233,5, Ἑλλ. Ἐπίγραμ.113· 2) λεξ. ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἀθλους, τὸν μάχοντα· Φῶτ. κ. Σουίδ. ἐπιλοπανάς.

φίλαι· ἐπ. β' ἐν. προστ. μέα, ἄορ. α' τοῦ φιλῶ βλ.λ.· Ἰ.Π 117, αὐτ.Κ 280 νῦν αὐτὴ μάλιστα με φίλαι, Ἀθῆν.

φίλακτος-ος ὁ φίλῶν τὰς οἰμῶγας, τοὺς θρήνους, ὁ θρηνώδης, ὁθ. σενεκδ. ὁ ἀξιοθρήνητος· Αἰσχ.Ἰκ.803 τῷ γὰρ θονεῖν ἐλευθεροῦμαι φίλακτους κακῶν.

φιλαῖδημων-ονος-ον *μτγν.* ὁ φίλῶν τὴν αἰδῶ, ὁ ἀγαπῶν τὴν αἰδημοσύνην, ὁ σεμνός, ὁ ντροπαλός· Διοσκ. Ἐπιγρ.ΑΠ 7,450.

φιλαῖδης-οῦς-ές *μτγν.* ὁ φιλαῖδημων βλ.λ.· Βέττ.Βάλ.14,25.

φιλαῖθριον-ον *μτγν.* ὁ φίλῶν, ὁθ. σενεκδ. ὁ παρέχων τὴν αἰθρίαν, κ. μτφ. τὴν ἰλαρότητα, τὴν φαῖδρότητα· Γρηγ.Ναζ.Ἰδ.22Α φιλαῖθριον γὰρ οὐδὲν ὡς πανηγυρις.

φιλαίματος-ον κ. *μον.* ὁ φίλῶν, ὁ ἀγαπῶν τὸ αἷμα, ὁ αἰμοχαρής· Ἀνακρ.ΑΠ 7,226 φιλαίματος Ἄρης, Αἰσχ. Ἐπτ.45 φιλαίματος Φόδον, Εὐρ.Φοῖν.174, αὐτ.Ῥῆσ.932 φιλαίματος ἀλκικός [δ.γρ. φιλαρμάτους], Νικ.Ἄλεξ.498 φιλαίματος βόελλα, ΚΜανασσα.Χρον.4732, αὐτ.5299.

φιλαίμου-ον *μτγν.* κ. *μον.* ὁ φιλαίματος βλ.λ.· Πρόκλ.Τετραβ.3,18,230, Ἀνών.Βί.Χρυσ.8,327,29 ὁ αἰμοδόρος, .. καὶ φιλαίμου θῆρ.

φιλαίμου-ονος-ον Ἠα. ἐπιλῶν τὸ αἷμα, **φιλαίνα** (ἡ) *μον.* ἡμ. θῆλ. τοῦ φιλὰς βλ.λ., φίλη, φιλανιάδα· Ἐρωφ. Ἰντερμέδ.1,29 ἄν ἐλαίπε μιά φιλανια πιστὴ μας κορασίδα, Ἐρωτόκρ.2,660 τὴ βοσκοπούλα λογιαζε, πως φιλανια τοῦ γίνν.

φιλαίνεθλα(-η) *μτγν.* κ. *νεώτ.* ἡμ. ἡ φίλη, φιλανια βλ.λ.· Χατζῶν. Ἰγερ.125 τὴν ἀπάντησα μὲ κάποια φιλανιάδα, - πᾶσι στὶς φιλανιάδες τῆς· 2) ἐρωμένη ἀνδρός, γκόμενα, ἰάμοροζα.

φιλαριστικός-ή-ὄν *μτγν.* ὁ φίλῶν, ἀγαπῶν τὸν αἰρετικόν, ὁ προσκελόμενος εἰς τοὺς αἰρετικούς· Βασ.2,1068 εἰ μὲν καὶ αἰρετικός τὸ φρόνημα, οὐκ ἐπίσταται, πλὴν ἄλλὰ φιλαριστικός.

φιλαιτός κ. **φιλαιτάτος** ἀνώμ. συγκρ. κ. ὑπερβ. τοῦ φίλος βλ.λ.

φιλαιτίος-ον ὁ φίλῶν νὰ αἰτιάται, ὁ ἀγαπῶν νὰ φέγγ, νὸ κατηγορεῖ, ὁ φιλόφοβος, ὁ φιλοκατήγορος· Αἰσχ.Ἰκ.485 κατ' ἀρχῆς γὰρ φιλαιτίος λέως, Ξεν. Ἀπομν.2,8,6 χρῆ .. τοὺς φιλαιτίους ψεύγειν καὶ τοὺς εὐγνώμονας δῖωκεν, Πλάτ.Νόμ.903Α

μετριώς διειχέδα τῷ φιλιππίῳ τῆς ἀμαλείας περὶ θεῶν, Ἰσοκρ.1,31 μὴ δὲ φιλιππίως ὦν . . . μηδὲ φιλιππιμητῆς, Δημ.307 πονηρὸν ὁ σκοποφάντης καὶ . . . βᾶσανον καὶ φιλιππίον" || τὸ αὐτὸ τῷ φιλιππίῳ ὡς οὐσα, ἡ ἰδιότης τοῦ φιλιππίου, τὸ φιλόφρον· Πλούτ.Σ.6λ.25 διαφρονεῖ τὸ δυσᾶρεστον καὶ φιλιππίον τῶν πολιτῶν, αὐτ.Ἡ8.813Α. 2) ὁ ὑποκειμένος εἰς αἰτίαν, εἰς φόρον, κατηγορίαν· Δημ.150 τὸν μὲν τῶν ἰδιωτῶν βίον ἀσφαλῆ . . . τὸν δὲ τῶν πολιτευομένων φιλιππίον καὶ σφαλερόν.

φιλιππίως ἐπίρρ. μτγν. μετὰ διαθέσεως ἢ προθέσεως ἥρος κατηγορίαν· Στράβ.2,141 ὅπου τι φιλιππίως εἰρηκεν, αὐτ.4,1,7 μέμφοσθαί φιλιππίως, Πολυδ.3,139, Ὀριγ.3,487 φιλιππίως ἐγκαλοῦντες, Δαρμάσκ.Φώτ.Βιβλ.336β,2 οὕτε φιλιππίως οὕτε ἐβελέθηρος πρός οὐδένα δίκειται.

φιλακκίζομαι λεξ. Φώτ.647Α, EM 793,29 φιλακκίζεται, χαριεντίζεται [πιθ. ἀφα.γρ., διόρθ. φιλ' ἀκικίζεται].

φιλάκδαστος-ον μτγν. ὁ φιλῶν, ὁ ἀγαπῶν τὴν ἀκοκλασίαν· Πλούτ.Τιμ.14 φούσει ῥάθυμον ὄντα καὶ φιλακδόαστον, αὐτ.Γά8.19.

φιλάκδολουθος-ον κ. νεώτ. ὁ ἐτοιμῶς, ἀσμένως ἀκοκλουθῶν· Ἀριστ.Βάτρ.415 ἐγὼ δ' οὐκ ἔπειως φιλακδόλουθος εἶμι, αὐτ.δπ.2, Ναιμῶν.Ἀπ.π. Εὐσ.Εὐαγγ.14,728Α. 2) νεώτ. ὁ ἀγαπῶν νὰ ἐκκλησιάζηται, ὁ συγχνάζων τακτικῶς εἰς τὰς ἱερὰς ἀκολουθίας, ὁ τακτικῶς ἐκκλησιασζόμενος.

φιλαέρπτος-ον, ἴων. -πτος-ον, ὁ φιλῶν, ἀγαπῶν τὸν ἀκρarton, ἀμνήϊ οἶνον, ὁ δεδομένος εἰς ἀκροποσίαν, κ.γεγ. ὁ οἰνωπότης· Σίμων.179 ἱερὸ τοῦ Ἄνακρ.1, Ἄντιπ.Σιδ.ΑΠ7,26 φιλακρίτων σύμτροφος ἀρμονίης, Μελέαγρ.αὐτ.4,1,53 τὰν . . . φιλάκρητον . . . ἐρφυλλον, αὐτ.δ,169 ἀνέθηκε φιλακρήτῳ Διονύσῳ.

φιλακρίβω-έω φιλῶ, ἀγαπῶ τὴν ἀκριβείαν, εἶμαι λίαν ἀκριβής· Ἡσ. «φιλακριβούντες μετ' ἀκριβείας διαχωρίζαντες».

φιλακράδμων-ονος-ον μτγν. κ. μων. ὁ φιλῶν, ἀγαπῶν νὰ ἀκροτάται τι, ὁ ἐπιθυμητικὸς τοῦ ἀκούειν, ὁ φιλακροστικός· Κύριλλ.3,325C. Θεοφύλ.Σ 25,20 [Βοσπ.1, Δομοσι.1,2868B τοῖς φιλολόγοις ὅμνη καὶ φιλακροσμοί, Εὐστ.20,1,42 ἡ φιλῆ ἐπιστρέφειν εἰλωθε τοὺς φιλακροσμάνας.

φιλακροσάτης [ὁ] νεώτ. ὁ ἀγαπῶν νὰ ἀκροτάται, νὰ συγχνάζη εἰς διαλέξεις.

φιλαλαζών-ονος [ὁ,ἡ] ἀρχ. λεξ. ὁ φιλῶν, ἀγαπῶν τὴν ἀαζονείαν, ὁ καθ' ὑπερβολὴν ἀλαζών.

φιλάλειπῶ-έω λεξ. φιλῶ, ἀγαπῶ νὰ ἀλειφωμαι ὡς ἀθλητῆς· EM 61,13 οὐκ ἔστι πιστὸς ἀνδρὶ φιλαλειπτοῦντι, Ἀρκάδ.150,19.

φιλαλεξανδρεὺς-εως [ὁ] Ἐπιγρ. ὁ φιλῶν, ἀγαπῶν τὴν Ἀλεξάνδρειαν τῆς Αἰγύπτου, ἡ χαίρων ἐπὶ τῇ ἐν αὐτῇ διαμονῇ· πρβλ φιλοσθηναίος.

φιλάλεξανδρος-ον μτγν. ὁ ἀγαπῶν τὸν Ἀλέξανδρον, ὁ φίλος τοῦ Ἀλεξάνδρου· Στράβ.13,1,27 ὁ . . . Καίσαρ φιλαλέξανδρος ὦν, Διόδ.Σ 1,746 ὀνομάζειν τὸν θεόν τοῦτον Ἀπάλλω φιλαλέξανδρον, Πλούτ Πομπ.2 εἰ φιλιππος ὦν φιλαλέξανδρος ἐστί, αὐτ.Ἡ8.181β τὸ ὑπερβ. φιλαλεξανδράτος· Διον.Κ 77,9.

φιλάληθθια [ἡ] νεώτ. τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις φιλαλήθης, ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν ἀλήθειαν.

φιλάληθος-ους-ες [οὐχ] φιλαλήθης, κτ. Ἀρκάδ. 27,14] κ. μων. κ. νεώτ. ὁ φιλῶν, ὁ ἀγαπῶν τὴν ἀλήθειαν, ὁ φίλος τῆς ἀληθείας, ὁ μηδέποτε φευδόμενος· Ἡσ. «ὁ τὴν ἀλήθειαν φιλάων, ἀντιθ. φιλοφουδῆς· Ἀριστλ.ΗΝικ.4,7,8, Διόδ.Σ 1,76 τῶν φιλαλήθων καὶ κατασταλμένων τοῖς ἥθεσι, Πλούτ.Μάρ.20 τὰ μὲν ἄλλα φιλαλήθης ὄντη καὶ χριστάς, αὐτ. Ἡ8.39C, Εὐστ.144,28" || ἐπὶ φιλοσοφῶν τινῶν,

πιθ. τῶν Ἐπικούρειων· Διογ.Λ1,17, Ἄθην.13,588Α Ἐπικούρου τοῦ φιλαλήθεστου" || ὡς ἐπιθ. τοῦ Διὸς ἐπὶ νομισμάτων τῆς Λαοδικείας.

φιλάληθος-ον μων. φιλαλήθης· Τζέτζ.Ὀμ.Ἄλλ. Ἰλ.Μ.65 φιλάληθος γυνὴ χειρωνακτοῦσα.

φιλάληθως ἐπίρρ. μτγν, μων. κ. νεώτ. κατὰ τὸν τρόπον τοῦ φιλολήθους, μετὰ φιλαλήθειας· Διόδ.Σ 2,32 τοῖς φιλάληθως τὰς πράξεις Ἰσταρεῖν βουλομένοις, Γαλ.19,348,2 φιλαλήθως λέγομεν, Κλήμ. Ἀλ.Στρώμ.8,914, Ὀριγ.1,470C φιλαλήθως καὶ ἀδεκάστως, ASS Ἰουνίου1,612F, Φώτ.Ἐπιστ. 372,4 πρσδοτικῶς τε καὶ φιλαλήθως.

φιλάλληλια [ἡ] μτγν. μων. κ. νεώτ. ἡ πρὸς τὸν πλησίον, πρὸς τοὺς ἄλλους ἀγάπη· πρβλ. ἀλτροπισμός· Κύριλλ.Γλαφυρ.ΠΔ Δευτ.412 τὸ ἐξ ἀγάπης καὶ φιλαλληλίας ἐπίσταται δάκρυον, Εὐστ.126,32, αὐτ.Πον.13,] κ. ἐπὶ ἀριθμῶν· Νικόμ.Γερ.Ἀριθμ.134,2 Ἄστ. τὴν φιλαλληλίαν καὶ τὸ συλληπτικόν, Ἰάμβλ.Νικ.Ἀριθμ.41C, αὐτ.46B.

φιλάλληλος-ον μτγν, μων. κ. νεώτ. ὁ ἀγαπῶν καὶ ἀγαθόμενος ἀμοιβοίως, ὁ ἀισθανόμενος ἀγάπην πρὸς τὸν πλησίον· Πλούτ.Ἡ8.977C, αὐτ.979F, Ἀκλιφρ.3,73 ἀπλοϊκοὺς καὶ φιλαλληλούς τοὺς ἐαυτῆς τραφίμους ἀνεθρέφατο" κ. ἐπὶ τῶν ζῶων· Ζηνοδ.2,47 τὸ ζῶον φιλάλληλον καὶ συνδυαστικόν" || τὸ αὐτὸ. τὸ φιλάλληλον ὡς οὐσα. ἡ φιλολληλία βλλ.· Πλούτ.Ἡ8.977C, Ἰω.Χρυσ.6,540.

φιλαλληλώς ἐπίρρ. μων. μετὰ φιλαλληλίας βλλ.· Εὐστ.1126,29 φιλαλληλῶς τῷ κρατῆρι ἐρπίπτουσιν (ἐπὶ τὴν κοινοσίαν).

φιλαλληλογενής-ους-ές μτγν. ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἄλλογενεῖς, ὁ φίλος τῶν ξένων· Κύριλλ.ΠΔ Ἀρ. 381 εἰ μὴ φιλέλλων ἦσθα καὶ φιλαλληλογενής.

φιλαλλος-ον νεώτ. ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἄλλους, ὁ φιλάλληλος, ὁ ἀλτρομιστής.

φιλαλλότριος-ον μων. ὁ φιλῶν τὰ ἀλλότρια, ὁ ἀγαπῶν τὰ ξένα· ΚΜανασσ. Ἀριστ. Καλλιθ.323 [ἐκδ. Boiss. καὶ γὰρ τὸ φιλαλλότριον ὁ στρατιώτης χρέμα.

φιλάλυπος-ον ὁ φιλῶν, ὁ ἀγαπῶν τὸν ἄλλον βίον, ὁ μὴ ἀγαπῶν τὴν λήπην· Ὀρφ.Ἰγμν.49,7 χάρμα βροτοῖς φιλάλυπον.

φιλαλυστής [ὁ] ὁ φιλῶν ἀλύζειν, ριπτάζεσθαι· Ἰππ 28,25 κατήχησις ἰδιωτῶν φιλαλυστῶν.

φιλαμα-ατος [τὸ] φευδοῦσθ. ἀντὶ φιλῆμα βλλ.· Θεοδώρ.3,20 ἔστι καὶ ἐν κενεοσίαι φιλάμασιν ὄδεα τέρφεις [ὁ. γρ. ἀντὶ φιλῆμα].

φιλαμαρτήμων-ονος-ον μτγν. κ. μων. ὁ φιλῶν τὸ ἀμάρτημα, ὁ ἀγαπῶν τὴν ἀμαρτίαν· ΠΔ Γλαφυρ.17,19 φιλαμαρτήμων χαίρει μάχαις, Ἰω.Χρυσ. 3,237 ὡς φιλαμαρτήμονος καὶ φιλήδονου, καὶ πρὸς κακίαν βλεπούσης ψυχῆς, Κύριλλ.ΠΔ Ἰεζ. 54,770 μυσάρια ἡδονῆς τὰ κύματα φέρε τοὺς φιλαμαρτήμονας εἰς Ἄδου πυθμένα, ὡτ.Ἐπιστ. 93,28, Οἰκομ.ΚΔ Ἀποκ.239,1 τοῖς φιλαμαρτήμοσι καταφρονεῖταις.

φιλάμάρτητος-ον μτγν. ὁ φιλαμαρτήμων, ὁ εἰς τὴν ἀμαρτίαν ρέπων· Γρηγ.Νύσσ.3,222Α.

φιλάμαρτος-ον μτγν. ὁ φιλαμαρτήμων βλλ.· Νεῖλ.Ἐπιστ.190,20 τὰ φιλάμαρτα καὶ ἀκάθαρτα πνεύματα.

φιλάμπελος-ον ὁ φιλῶν, ἀγαπῶν τὴν θεμελον, ἐν χρ. κ. παραβ.· Ἀριστ.Εἰρ.308 τὴν θεῶν πασῶν μεγίστην καὶ φιλαμπελωτάτην, Νόνν.Δ 12,41 φιλάμπελος κοῦρη" || Φρόν.π.ΑΒ 71,27 φιλάμπελος ἀνθρώπος· ὁ φιλῶν ἀμπελών εργασίας" 2] ἐπὶ τόπων, πλοσῶσι εἰς ἀμπελούς, ὁ περιέχων πολλὰς ἀμπελούς ἢ ἀμπελώνας, ὁ ἐν ὧ λίαν εὐδοκίμει ἢ ἀμπελος· Διον.Ἀλ.Ρωμ.1,37 χωρὶα θαυμαστῶς ὡς φιλάμπελα.

φιλάμπελῶ-ώω μων. εἶμαι φιλάμπελος βλλ.1], ἀγαπῶ τὴν θεμελον, καὶ συνεκδ. τὸ τίς ἀμπελῶν

προϊόν : Τζέτζ.Χιλ.6,74 **ος** ἦν φιλοινότατος καὶ τὸν φιλαμπελοῦτων.

φιλάναγνώστης (ὁ) μτγν. κ. νεώτ., θηλ.-ώστρια, ὁ φιλῶν, ἀγαπῶν τὰ ἀναγνώστια, ὁ ἀγαπῶν τὴν ἀνάγνωσιν : Πλούτ. Ἀλέξ.8 ἦν δὲ φύσει φιλόλογος . . . καὶ φιλαναγνώστης.

φιλάναγνώστῳ-έω μτ κ. μον. εἶμαι φιλαναγνώστης, ἀγαπῶ τὴν ἀνάγνωσιν : Διόδ.Σ.1,77 τῶν νόμων δσοι . . . ὤφελισαν τοῖς φιλαναγνώστασι δύναται παρασχέσθαι, Τζέτζ.Λυκόφρ.265 τοῖς φιλαναγνώστασι τῶν νέων χαρίζομενος.

φιλάναλωτής (ὁ) ὁ φιλῶν τὰ δασαπῶν, ὁ ἀγαπῶν τὴν σπατάλην, ὁ σπάταλος, ὁ ἄσωτος, μτ. γενικ. πράγμ. : Πλάτ.Πολ.548B φιλαναλωταὶ δὲ ἀλλοτρίων δι' ἐπιθυμίαν, Δίων Κ.77,9, Ἀκλιφρ.3,43 φιλόγελος τῶν καὶ φιλαναλωτής.

φιλάναλωτος-αν μτγν. ἄ. φιλαναλωτής βλ.λ. : Δίωκ.39,37 (πθ. γρ.)

φιλανδρία (ἡ) ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν ἄνδρα, τὸν σύζυγον : Εὐρ. Ἀνδρ.228 μὴ τὴν τεκοῦσαν τῇ φιλανδρίᾳ . . . ζήτει παρελθεῖν, Λοκ. Ἀκκ.2 μεγάλην . . . διὰ τὴν φιλανδρίαν εἰληφὲν παρὰ θεῶν τιμὴν, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. (προσθ.) 497A, Γρηγ.Ναζ.1,180D οἰκουρίαν γυναικὸς καὶ φιλανδρίαν.

φιλανδρῆνικός (ὁ) μον. ὁ φιλῶν, ἀγαπῶν τὸν (βυζ. αυτοκρατορῶν) Ἀνδρῆνικός, ὁ φίλος τοῦ Ἀνδρῆνικού : Μιχ. Ἀκομ.171,31 (ἐνδ.Α.)

φιλάνδρος-ον κ. μον. ὁ φιλῶν, ἀγαπῶν τοὺς ἄνδρας, ἐπὶ χώρας ἀγαπῶνς τοὺς κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς : Αἰσχ. Ἐπτ.902 στένει πέδον φιλάνδρου 2) ἐπὶ γυναικῶν, ἡ φιλοῦσα, ἀγαπῶσα τοὺς ἄνδρας ἢ τὰς ἀνδρικούς ἔξεις : Σοφ.ἀπ.356' πρβλ. Ἑρμογ.3, 324 3) κ. ἐν κοινῇ σημ. ἐπὶ γυναικῶς, ἡ καθ' ὑπερβολὴν ἀγαπῶσα τοὺς ἄνδρας, μάγλος, ἀσελῆς, ἀνδρομανής : Πλάτ.Συμπ.191B γυναικῆς φιλάνδροσι τε καὶ μοιχεύτραι 4) κ. μον. ἐπὶ γυναικῶς, ἡ φιλοῦσα, ἀγαπῶσα τὸν ἑαυτῆς ἄνδρα, αὐτόζυγον : Φάλ.246 φιλάνδρου καὶ σώφρονος γυναικῶς, ΚΔ Τίτ.2,4 ἵνα σωφρονίζωσι τὰς νέας φιλάνδρους εἰναι, φιλοτέκνους, Πλούτ. Ἀκκ.8 εὐτακτοὺς δ' αἶσα καὶ φιλάνδρος ἡ Ἰππαρέτη, αὐτ. Ἡθ.57D, Εὐστ.346,22 τὴν γενναίαν καὶ φιλάνδρον Ἀκκῆστιν κ. συνη. ἐν ἐπιθυμίαις : Ἑλλ. Ἐπιγράμμ.387,12, αὐτ.642,12 κ. γεν. : αὐτ.547,14 φυχὲ φιλάνδρῶτάτη, Λοκ. Ἀκκ.8 τὸν εὐσεβῆ καὶ φιλάνδρον ἔρωτα.

φιλάνδρος : ἐπίρρ. Ἐπιγρ. Ἀνάφης μετὰ φιλάνδρους βλ.λ. : φιλάνδρος ἔξεις.

φιλάνθεμος-ον ἄ. φιλάνθης βλ.λ. : Εὐρ.ἀπ.888 Βακχίῳ φιλάνθεμῳ Αἰθῶνα πεπαινῶν ὄρχατος ἀπωρινούς, Νδων.Δ 17,83 καὶ μιν ἀναξ ἐδίδαξ φιλάνθεμον ἔργον ἄλωξ.

φιλάνθης-ους-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀγαπῶν τὰ ἄνθη κ. συνεκδ. ὁ ἐν ἄνθεσι διαπρέπων : Ρουφίν. Ἐπιγρ.ΑΠ.5,72 στέφανοι . . . φιλάνθεις, Μάρκ. Ἀργ.αὐτ.31 φιλάνθεις ἔργα μελίσης.

φιλάνθρωκεύς-έως (ὁ) ὁ φιλῶν, ἀγαπῶν τοὺς ἀνθρώπους, ὁ φίλος τῶν ἀνθρώπων : Ἀριστφ. Ἀχ.336 ἀπολείεσθ' ὀμλήικα τόνδε φιλάνθρωκεά.

φιλάνθρωπος-ατος (τὸ) φιλανθρωπείωμα μτγν. φιλάνθρωπος πράξις, ἔργον : Πλούτ.Σόλ.15 σεισάχθαι ὄνομασι τοῦ φιλάνθρωπέωμα τοῦτο, αὐτ. Ἡθ.970Α ἀπομιμησόμενοι τὸ πρὸς τὸν ἕμιονον φιλάνθρωπέωμα τῶν παλαιῶν Ἀθηναίων, Ἰουλ. Ἐπιστ.40,419B, Δαμάσκ.Φότ.342,36 δσα τοιαῦτα φιλάνθρωπέωματα 1) πράξις φιλοφροσύνης καὶ τρόπου εὐγενούς : Πλούτ. Ἡθ.816C.

φιλάνθρωπέωμαι ἀποθ. φέρομαι φιλάνθρωπος ἢ φιλοφρόνως, συμπεριφέρομαι ὡς φιλάνθρωπος : Δημ.384 ἐν θυσίᾳ τιμὴ καὶ δέλφωμ) πίνων καὶ φιλάνθρωπέωμενος πρὸς αὐτούς κ. μτ. δοτ. προσ. : Δίων Κ.50,2 φιλάνθρωπέωσονται τιμὴ

νικήσασατε οἱ καὶ πρὸν κρατήσαστε τὴν πεποιθότατες 1) ὡς παθ. φιλάνθρωπευθέντες τυχόντες φιλάνθρωπου χρήσεως, μεταχειρίσεως : Διόδ.Σ.18,18 Ἀθηναῖοι παρ' ἑλίπιδά φιλάνθρωπευθέντες 2) ὡς μτβ. ποῖα μιν φιλάνθρωπον, καθιστῶ τινά εὐμενῆ, διαλλόττω, συμπιλιῶν, μτ. αἰ. προσ. : Ἄνπ. Ἐμψ. Πολ.1,23 φιλάνθρωπέωσθαι τὸν δῆμον 3) μτ.αἰ. προσ. κ. πράγμ. πρῶτῳ φιλάνθρωπὸν τινά πράξιν πρὸς τινά : Ἡλιόδ.Αἰθ.9,2 ταῦτα ἡμᾶς ἡ τύχη τὰ μεγάλα φιλάνθρωπέωται 1) μτ. αἰ. πρῶγμ. δεικνύω φιλάνθρωπῶν παρέχων τι, προσφέρω τι φιλάνθρωπῶς, φιλοφρόνας : Ἡλιόδ.Αἰθ.9,27 4) ρηματ. π. φιλονθρώπευμα.

φιλάνθρωπία (ἡ) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ φιλάνθρωπου, ἡ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ἀγάπη, ἡ πρὸς τὸν πληθῶνα στοργή, εὐμενής διάθεσις, φιλαλήλεια, ἀγαθότης φιλευσπλαχνία : Πλάτ. Ὀρ.412B φιλάνθρωπία ἐξίς εὐάγωγος ἤθους πρὸς ἀνθρώπου φίλιαν, Διογ.Α.3,98, Ὁσμ.Μ896 φιλάνθρωπία . . . ἄλλο καὶ ἡ τινας ἀπάξ πρὸς ὄντινῶν φίλια καὶ διάθεσις ἀγαπητικῆ 1) ἐπὶ προσ. : Πλάτ.Εὐθφρ.31' ὑπὸ φιλάνθρωπίας . . . λέγειν, Ξεν. ΚΠ.1,4 διὰ τὴν φιλάνθρωπιαν καὶ φιλατιμίαν, αὐτ. Ἄγαστ.1,22, Ἰσοκρ.5,114 κατὰ γὰρ τὴς φύχης ἤθος καὶ τὴν φιλάνθρωπιαν καὶ τὴν εὐνοίαν, αὐτ.116 τὸν Ἑλλήνων . . . πρᾶτῶτα καὶ φιλάνθρωπιαν, Δημ.325 φιλάνθρωπία λύγων (φιλοφροσύνη), Πολυδ.1,81,8 ἐάν . . . συγγνώμην . . . προσάγῃς καὶ φιλάνθρωπιαν, αὐτ.79,8 τὴν Ἀμύκλου φιλάνθρωπία εἰς τοὺς ἀρχαυλώτους, ΚΔ Πρῶτ.28,2 παρῆγον οὐ τὴν τοχούσαν φιλάνθρωπιαν ἡμῖν, Πρόδρ.2,372 ὡς τῆς χριστομιμήτου του πολλὰς φιλάνθρωπίας 1) πρᾶτῆς, ἐπιεικεία : Ξεν.ΚΠ.7,573 οὐκὼν ὀδίκια γὰρ ἐξετε ὅτι, ἂν ἐχρητε, ἀλλὰ φιλάνθρωπία οὐκ ἀφαιρήσεσθε, ἦν τι ἐάτε ἔχειν αὐτοῦς 2) κ. νεώτ. συνεκδ. ὁτ. πληθ. φιλάνθρωποι πράξις, ἔργο εὐνοίας, εὐεργεσία : Δημ.107 χορηγίας καὶ χρημάτων εἰσφοράς καὶ λύσεις ἀρχαυλώτων, καὶ τοιαύτας ἄλλας φιλάνθρωπίας, Πλούτ.Σόλ.2 τὴν οὐσίαν τοῦ πατρὸς ἐλαττώσαντας εἰς φιλάνθρωπίας, Λοκ.Δημ. Ἐγκώμ.16 εἰ μετῆσι ἐπὶ τὰς φιλάνθρωπίας 2) κ. μτ. ἐν. : Πάπ. τὴν γεγονυῖαν ἡμῖν ὑφ' ὤμων περὶ τούτων φιλάνθρωπιαν, - τελευταῖας ἐπέδωθε εἰς τὴν φιλάνθρωπιαν 3) κ. μον. ἐπὶ τοῦ Θεοῦ, ἡ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ἀγάπη, στοργή : ΚΔ Τίτ.3,4 ὅτε . . . ἡ φιλάνθρωπία ἐπεφάνη τοῦ σωτήρος ἡμῶν Θεοῦ, Πάπ. φιλάνθρωπία τοῦ σωτήρος, Μιχ. Ἀτταλ.π. Σάθ.1,5 τὴν . . . ἀδυσσον τῆς ἀνυπερβλήτου χρηστότητος καὶ φιλάνθρωπίας αὐτοῦ τοῦ ἡρώδου . . . τοὺς ἀμαρτωλοὺς ἐπεδείξατο 4) ἐπὶ πραγμ., ἀγαθότης, μετριότης, ἠπιότης : Δημ.748 τὴν . . . τοῦνδματος φιλάνθρωπίας 1) π. Διοδ.Σ.17,50 χώρα ἔσπερμένη πᾶσης φιλάνθρωπίας (ἡ ἔσπερμένη παντὸς ἀνθρωπίνου ἔργου πολιτισμοῦ, δηλ. ἡ ἔρημοσι).

φιλάνθρωπικός-ή-ον νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναπεφρόμενος εἰς τὴν φιλάνθρωπιαν ἢ ὁ διανεμόμενος ὑπὸ τῆς φιλάνθρωπίας : φιλάνθρωπικά καταστήματα - ἰδρύματα - σωματεία, - φιλάνθρωπικὸν ἔργον, - φιλάνθρωπικός ἔρανος.

φιλάνθρωπικός ἐπίρρ. μτγν. ἔσφ. γρ. ἀντὶ φιλάνθρωπῶς βλ.λ. : Πολυδ.33,16,3.

φιλάνθρωπισμός (ὁ) νεώτ. τὸ φιλοσοφικὸν εἰς-στήμα, καθ' ὃ τὸ ὑπέρτατον ἀγαθὸν ἔγκειται εἰς τὴν ἀνύψωσιν τοῦ ἐκπολιτιστικοῦ καὶ τοῦ ὕλικῶ ἐπιπέδου τῆς ζωῆς τῆς ἀνθρωπότητος.

φιλάνθρωπος-ον κ. μον. κ. νεώτ. ὁ φιλῶν, ἀγαπῶν τοὺς ἀνθρώπους, ὁ ἀισθανόμενος ἀγάπην πρὸς τὸν πληθῶνα, ὁ φιλόλληλος, ὁ ἀλτροιστής, ὁθ. ὁ πρᾶς, ὁ ἀγαθός, ὁ ἥσιος, ὁ φιλόφρων, ὁ εὐπροσῆγορος : Ἐπιχ.125 (Ατρ.), Ξεν. Ἀ-

πορν.1,260 Σωκράτης . . φανερός ην και δημοτικός και φιλιανθρωπος αν, αυτ.ΚΠ.1,21 ψυχην δε φιλιανθρωπότατος, Ίσοκρ.2,15 φιλιανθρωπον ειναι δει και φιλοσοφιν, αυτ.Επιστ.5,2 ως φιλιανθρωπος εντ.κα και φιλοθησιος και φιλοσοφος, "Ηρωδιαν.Επ.4,3,3 χρηστας τε αν και φιλιανθρωπος τοις συνοουσι, Συνεξ.Επιστ.14 περιεστημεν ημεις εις το τοις μεν παιδικις γενεσθαι φιλιανθρωποι, Πάν. φιλιανθρωπότερός σοι εσομαι 2) το ουδ. φιλιανθρωπον μτ. του άρθρου, ως οσα. η φιλιανθρωπία: Πλουτ.Κάτ.Προεβ.3 ουδαμου δε τω φιλιανθρωπω της διαίτης εις τό σπουδατα και μεγάλη ράθυμος 3) ου. το ουδ. κτ. πληθ. ως οσα. φιλιανθρωποι πράξεις η περιποίησις, ευεργεσιαι . Πολύβ.10,38,3 τευξεσθαι . . απάντων των φιλιανθρωπων υπα Ρωμαίων, αυτ.12,5,3, Διόδ.Σ.13,3 εις . . Θουρίους κατεγενθέντες, πάντων εντυον των φιλιανθρωπων, Πάν. εσομαι τετευχώς των παρα σου φιλιανθρωπων, αυτ. τά γεγονότα υπό του πατρος φιλιανθρωπα 3) ου. το ουδ. κτ. πληθ. ως οσα. συγχρησις, άμνησις: Πάν. και μη καταφευξεται επί πρόσταγμα φιλιανθρωπων, αυτ. κατά τό εκκειμενον των φιλιανθρωπων πρόσταγμα 4) ου. το ουδ. φιλιανθρωπον ως οσα. φόρος τις εν Αιγύπτω: Πάν. 5) νεώτ ως επιθ. ό φιλευπλαγγος, ό ελεήμων, ό αγαθοσφρος: ό μεγάλος φιλιανθρωπος Ρομφέλλερ 6) επί των θεών, ό αγαπών τους ανθρώπους: Πλδτ.Συμπ.189D εστι . . θεών φιλιανθρωπότατος, αυτ.Νόμ.713I, Πλουτ.Νόμ.4 τόν θεόν . . φιλιανθρωπον δντα, Αιλ.ΖΙ.9,33 θεών φιλιανθρωπότατος ίεπί του "Ασκληπιού, Πάν. ευχαριστούμεν τω φιλιανθρωπω θεώ, αυτ. εν ύνδομαι του θεου του ελεήμονος και φιλιανθρώπου, Μηνσα.3,7 Έσπερ.Απολ. ως μόνος αγαθός και φιλιανθρωπος ίεπί του Χριστου 7) επί ζών, ό μετ' άγάπης, μετ' άφοσιώσεως προσκεκολλημένος τω άνθρώπω, επί κνός: Ξεν.Κυν.6,25 κών φιλιανθρωπος: κ. επί Ιησου: αυτ.Ιηπ.2,3 πώλος πρός τε και χειροήτης και φιλιανθρωπος: κ. επί ελάφου: Πλουτ.Σερτ.ΙΙ χρόνω δε ποιησάμενος τισασάν οστω και φιλιανθρωπον (τήν ψδρόν): 8) επί πραγμ., ό συντελών εις τό καλόν, εις τήν ευδαιμονίαν του άνθρώπου: Ξεν.Οικ.19,17 ή γεωργια οστω φιλιανθρωπός εστι και πραετα τέχνη, Πλουτ.Ήθ.1135D φιλιανθρωπος τρόπος ίεν τή μουσική 9) επί οίνου, π. Πλουτ.Κλεομ.13 άφθονώτερος ειναι τός παραθέσις και φιλιανθρωπότερον τόν οίνον (όλίγον καλύτερον): 4) επί λόγων, ενεργειών, διαθέσεων κτ., ό υπό φιλιανθρωπίας διανεύμενος, ό φιλιανθρωπικός: Αιοχ.Πρ.ΙΙ φιλιανθρώπου δε παύεσθαι τρόπον, αυτ.29, Ξεν.Προσα.3,6 φησιματα φιλιανθρωπα, Δημ.353 άκοδέτες . . της επιστολής, ως καλή και φιλιανθρωπος, αυτ.1102 φιλιανθρωποι λαγοι, Πάν. ό φιλιανθρωπος σκοπός, - φιλιανθρωπα αισθήματα: 10) το θηλ. φιλιανθρώπως ως οσα. το φυτόν άπαρλην βλλ.: Διοσκ.3,104.

φιλιανθρωπότατα υπερθ. του έπιρρ. φιλιανθρώπως βλλ.

φιλιανθρωπώ-έω εϊμαι φιλιανθρώπος ή φέρομαι φιλιανθρώπως, δεικνύω φιλιανθρώπιαν, μτ. δοτ.: Έπιρρ. τας έαυτου δύναμειν περιλιανθρώπηκε πάσαις 2) μτθ. μτ. αίτ. μεταχειρίζομαι τινα φιλιανθρώπως, συμπεριφέρομαι πρός τινα μετά φιλιανθρωπίας, αγαθόητις: ΠΔ Μακκ.2,13,23 και τόν τόπον έφιλιανθρώπησα, Πολύβ.3,76,2 τους δε προσεχόμενους έφιλιανθρώπει, αυτ.21,2,3 έφιλιανθρώπει τους άνδρας: κ. παθ. φιλιανθρώπηθεις γενόμενος φιλοφρόνως δεκτός: αυτ.39,3,2

φιλιανθρώπως έπιρρ. κ. μον. κ. νεώτ., θημ. φιλιανθρώπω κ. παθ. -άτερον, -ότατα, κατά τρόπον

φιλιανθρώπων, μετά φιλιανθρωπίας Ίσοκρ.4,29 θεοφιώς και φιλιανθρώπως έσχεν, Δημ.411 τούτω φιλιανθρώπως έκεχρήμην, αυτ.707 πάντα φιλιανθρώπως και δημοτικώς . . πράττειν, αυτ.760 φιλιανθρώποτα 7) εστιν άκούσαι, ΠΔ Μακκ.2,9,27 έπικώς και φιλιανθρώπως, Πολύβ.1,68,13 πρός δε Έσκόνα . . δίκειντο φιλιανθρώπως, ΚΔ Πράξ.27,3 φιλιανθρώπως . . τω Παύλω χρσθόμενος, Πλουτ.Ηθ.55Α ούτως έχουσιιν οικείως και φιλιανθρώπως πρός τους άποθανόντας, Λουκ.Φάλ.1,10 φιλιανθρώπως προσφέρομαι τοις κατοίρουσιν, Δίων Κ 69,2 φιλιανθρωπότητα άρξας, Γρηγ.Ναζ.1,801C δικαίως και φιλιανθρώπως, Μεν.Έφ.317,20 (Βοσα.) δέχεται έπικώς και πάνυ φιλιανθρώπως, Δαρμασκ.1,1,303, - συμπεριφέρθησαν φιλιανθρώπως πρός τους αιχμαλώτους.

φιλιάντρα (ή) θημ. ό έπιστολις βλλ.ΙΙ, ά. φιάμολα. **φιλιανώ-ορος** (ή), θημ. ρ. τ. του φίληνω βλλ., ό φιλονόρος: Αιοχ.Άγ.411 στίθοι φιλιανώρος, αυτ.856 τούς φιλιανώρος τρόπου, αυτ.Πέρσ.135 πόδω φιλιανώρι 2) ό φίλων, ό αγαπών τους ανθρώπους, επί των δελφίνων: Πιδ.άπ.260 φιλιανώρα ουκ έλιπον βιοταν (πρβλ.Σχόλ.Όδ.Κ 340).

φιλαξ Ίσα. έδρυς, νέος. "Ηκείσιον. **φιλαξιδος-ον** μτην. ό τήν ψδην ή τούς άοιδούς αγαπών, ό φίλος της άοιδής ή των άοιδών: Θεοκρ.28,23 και ό μναστίν άει τω φιλαξιδώ παρέχης ξένω, ΑΠ 9,372 φιλαξιδος τέττιε το ύπερθ. φιλαξιδότατος: Ποιητ.1ω.Χρυσ.1,694 2) μουσικός, ψδικός: "Αντιν.Σιδ.ΑΠ 6,47 κερκίδα τήν φιλαξιδών πρβλ. "Αρκάδ.86,24.

φιλασελλής-ος-ές μτην. ό φίλος του "Απελλού: "Αρκάδ.28,4.

φιλασεπτος-ον μτην. ό πάσχων έκ δυσπεφίας, ό κωνεύων κακός: "Ορειβ.92 (Matth.).

φιλασεχθιμόνως έπιρρ. κατά τόν τρόπον των φιλασεχθιμόνων, μετ' φιλασεχθιμοσύνης "Ησ.εφιλασεχθιμόνως φιλομίας, φιλοΰτας μισέσθαι: Πλάτ.Πολ.500B φιλοδορουμένους τε αυτοις και φιλασεχθιμόνως έχοντας, Φιλ.2,381,10, αυτ.120,21 έβελεχθώς και φιλασεχθιμόνως έχοντας, Λουκ.1στ.Συγγρ.59 τήν αυτην Θεοπόνημ αίτιαν έξεις φιλασεχθιμόνως κατηγορούσιν των πλειεστων, αυτ.Έρωτ.24, Κλήμ.Άλ.Στρωμ.1,378 φιλασεχθιμόνως πρός Έβραίους διακειμένος, "Οριγ.1,335Α ουκ αληθώς άλλα φιλασεχθιμόνως λέγειν. **φιλασεχθιμοσύνη** (ή) κ. μον. ή τάσις του να επιδιώκη τις να γίνηται έχθρός των άλλων, το φίλερι: Ίσοκρ.15,317 σιηθέντες τας μεν τόμαις και τας φιλασεχθιμοσύνας Ικανούς αυτούς έσοσθαι διαφυλάττειν τήν δημοκρατίαν, Δημ.1268 τοιαύτης φιλασεχθιμοσύνης και πονηρίας και αναίθελας, Διον.Άλ.Άμμ.1,757,14, "Αριστέδ.2,297, Κλήμ.Άλ.190,9 (Syrb.), Δαρμασκ.Π.Φάτ.Βιβλ.343,17 9) κτ. πληθ. πράξεις, ενεργείαι τεινουςαι εις άνακίνησιν έχθρας, εις υποκίνησιν έθιδος: Ίσοκρ.15,317 τας φιλασεχθιμοσύνας Ικανούς αυτούς έσοσθαι διαφυλάττειν τήν δημοκρατίαν.

φιλασεχθίμων-ορος-ον ό φίλων τήν έχθραν, ό αγαπών να κάμην έχθρούς, ό προσβάλλων τους άλλους άσμένους, ό φίλερις, ό φιλεχθρος: Λυσ.24,24 ότι πολυπράγμων εϊμι και βρασός και φιλασεχθίμων, Ίσοκρ.15,115 ό λόγος ε περί τούτων φιλασεχθίμων, Δημ.701 άνθρώπων πονηρώ και φιλασεχθίμωνι, Διον.Άλ.Θουκ.3 φιλασεχθίμονες γραφοι, Φιλ.2,248,19 βασκανών και φιλασεχθιμόνων γνώμης, Πλουτ.Ήθ.1100D, Ίουλ.Μισ.342D οι πάντων άνθρώπων άμαθέστατα και φιλασεχθιμονίστατα, Βασ.2,36.

φιλασεχθής-ος-ές μτην. ό φιλασεχθίμων βλλ.: Πολύβ.5,28,4 λοιδορία φιλασεχθεις, αυτ.12,25,6 φιλασεχθής και φείσταις.

φιλαπεχθῶς ἑπίρρ. μγν. ἄ. φιλαπεχθηδινῶς βλλ. : Πολύβ.32,20,3 κατηγορεῖν αὐτοῦ παρεσκευάζοντο φιλαπεχθῶς.

φιλαπλοϊκός-ή-όν μγν. ἄ. φιλόπλοκος βλλ. : Λουκ.Ἀλ.20 φιλαπλόητος τὸ γὰρ φιλόκαλος καὶ φιλαπλοϊκός.

φιλαπλόω-οος-οουν-οον γλωσσ. ὁ φιλῶν τὴν ἀπλότητα, ὁ φιλῶν τὴν ἐπικρίνειαν.

φιλαπόδημος-ον κ. νεώτ. ὁ ἀγαπῶν τὰ ἀποδημῆ, τὰ ξενιτεύματα, τὰ ταξιδεῖα, τὸ ἀρεσκόμενος εἰς τὰ ταξίδια, ταξιδευτής, ταξιδιάρης : Ξεν. Ἑλλ.4,3,2 ἀεὶ φιλαπόδημος ἦν, Αἰλ.Ζ17,24.

φιλαπόστολος-ον μγν. ὁ φιλῶν, ἀγαπῶν τοὺς ἀποστόλους : Διον. Ἀλεξ. κτ. Παύλ.Σμοσ. ὁ φιλαπόστολος Ὀνήσιος, ὁ σπουδαίος περὶ τὴν θεραπείαν τοῦ ἀποστόλου (τοῦ Παύλου).

φιλαπόστροφος-ον μσν. ὁ εὐκόλως ἀποστρεφόμενος, ὁ εὐμετάβλητος ὁ ἀσταθής : Θεοφύλ.Σ 55D (104,13 Βοιωτ.) φιλαπόστροφος γὰρ ἡ τύχη καὶ ἄπιστος.

φιλαράκος (ἰ) δημ. ὑπακορ. τοῦ φίλος, ἰδ. εἰρων. πανούργος, πονηρός, κατεργάρας, μηριμπάντης : τὸν ἔπισαν στὰ πρᾶσα, τὸν φιλαράκο.

φιλαργεῖος-ον μγν. ὁ φιλῶν, ὁ ἀγαπῶν τοὺς Ἀργεῖους, ὁ φίλος τῶν Ἀργείων : Θεμιστ.Λόγ.27,335C.

φιλαργινικός-ή-όν (ἀργός) μγν. ὁ ἀγαπῶν τὴν ἀργίαν, τὴν ὀκνηρίαν, ὁ ὀκνηρός : Φουλέγν.Μύθ. 2) φιλαργινικός βίος (πλήρης βίαιων ἀπολαύσεων).

φιλαργυρία (ἡ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ἡ υπερβολικὴ ἀγάπη πρὸς τὸ ἀργύριον, ἡ υπερβολικὴ προσήλωσις εἰς τὸ χρῆμα, φιλοχρηματία, ἀπληστία, ταιγιουνιά : Ἦσ. εὐπλόησις τοῦ τὸ ἀργύριον καλὸν εἶναι : Ἰσοκρ.8,96 τοὺς . . ἰδιώτας ἐνέπλησεν ἀδικίας, . . ἀνομίαις, φιλαργυρίας, Διφιλ. ἀπ.14, ΠΔ Ἑερ.8,10 ἀπὸ μικροῦ μέγας ἐπιλόων πάντες φιλαργυρίαν ὀπαδιώκουσι, Πολύβ.9,25,4, Διδό.Σ1,62 μικροφυχίαν καὶ φιλαργυρίαν, ΚΔ Τιμ.1,6,10 ρίζα γὰρ πάντων τῶν κακῶν ἐστὶν ἡ φιλαργυρία, Πλούτ.Ἠθ.451D τὴν ἐπιθυμίαν διὰ τὴν φιλαργυρίαν φέγουσιν, Ἀκολουθ.Μεγ.Παροισκ.Τροπάρ. τότε Ἰούδας ὁ θυσαυρὸς, φιλαργυρίαν νοσήσας ἐκακοτίετο, Πρῶδορ.2,422 ἐκεῖνοι τὰ νομίματα συνάουσι ἀπληστῶς | ἡμᾶς δὲ κατηχίζουσι περὶ φιλαργυρίας, Λασκαρ.Μυστ.69 φιλαργυρία εἶναι ἡ τυφλὴ ἀγάπη τῶν ἀργυρίων.

φιλαργύριος (κ-η)-ο(ν) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ καθ' ὑπερβολὴν ἀγαπῶν τὸ χρῆμα, ὁ υπερβαλόντως φιλοχρήματος, ὁ ἀπληστος χρημάτων, ὁ πλεονέκτης, ὁ λίαν φειδωλός, ταιγιουνής, ξηνηταβελόνης : Σοφ. Ἀντ.1055 τὸ μαντικὸν γὰρ πᾶν φιλάργυρον γένος, αὐτ.ἀπ.512, Ξεν. Ἀπομν.3,10 τοὺς φιλαργυρωτάτους πρῶτους καθιστάντες, αὐτ. 13,4, Πολύβ.9,22,8 τινὲς μὲν γὰρ ὤμων αὐτῶν οἴονται γεγονέναι καθ' ὑπερβολὴν, τινὲς δὲ φιλάργυροι, αὐτ.25,1, ΚΔ Λουκ.16,14 ὁ Φαρισαῖος φιλάργυρος ὑπέρχοντες, αὐτ.Τιμ.2,32, Πλούτ.Ἠθ. 457B ἀργιλιώτατος γὰρ ὁ φιλάργυρος πρὸς τὸν ἀκούσιον, Βιζυην.Ποιήμ.120,15 (ἐκδ. Φέξη) τοὺς θεσαυροὺς λιχνᾶνε, | πού τ' ἄφησε ὁ φιλάργυρος στὸν κόσμο τὰ φυλάνα, Λασκαρ.Μυστ.69 ὁ φιλάργυρος δίνει τῷ δντι τ' δνομᾶ της εἰς τὴν φιλαργυρία του' || παροιμ. στὸ φιλάργυρο τὰ γράσα καθῶς στὸ νεκρὸ ἡ γλώσσα (ἰσως ὁ νεκρὸς δὲν ὁμιλεῖ, οὕτω καὶ ὁ φιλάργυρος δὲν διδῆι χρημάτων' || τὸ οὐδ. ὡς οὐα. ἡ φιλαργυρία βλλ. : Πλάτ.Παλ.347B ὅτι τὸ φιλατίμιον τὸ καὶ φιλάργυρον εἶναι δνειδὸς λέγεσθαι τὸ καὶ ἐστιν.

φιλαργυρῶ-έω κ. μσν. εἶμαι φιλάργυρος, ἀγαπῶ καθ' ὑπερβολὴν τὰ χρήματα : ΠΔ Μασκ.2,10,20 οἱ δὲ περὶ τὸν Σίμωνα φιλαργυρῆσαντες ὑπὸ τινῶν τῶν ἐν ταῖς πύργους ἐπέισθησαν ἀργυρίῳ, Ἐπιγρ. ὅτι τελετῶς ἐν οὐδένι φιλαργυρησὰς βε-

βουλήμεθα, Κλήμ.Ρωμ.Ἐπιστ.Κορινθ.2,4, Ξέτ. Ἑσμ. Μαθ.11,122, Ἀκίμφρ.1,40, Ὀριγ.3,721D φιλαργυρήσας καὶ προδούς, Γρηγ.Νύσας.1,796D τοῖς φιλαργυροῦσιν, Ἀνών.ν. Ἀν.Κρ.Παρ.2,381,5 τὸ μὴ ἀργιζέσθαι, τὸ μὴ φιλαργυρῆσαι, Ἀκολουθ.Μεγ.Τριτ. ὁ Ἰούδας τὴ γνῶμη φιλαργυρεῖ κατὰ τοῦ Διδασκάλου ὁ θυσαυρὸς.

φιλαργύριος ἑπίρρ. νεώτ. κατὰ τὸν τρόπον τοῦ φιλαργύρου, μὲ φιλαργυρία.

φιλαρέσκεια (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τὸ γνῶρισμα τοῦ φιλαρέσκου, ἡ υπερβολικὴ ἐπιθυμία τοῦ ἀρέσκειν, ἐρωτώτερος διάθεσις, κοκεταρία.

φιλάρεσκος (κ-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ καθ' ὑπερβολὴν ἐπιθυμῶν καὶ προσπαθῶν νὰ ἀρέσκει, νὰ φωνήται ὠραῖος, ὁ κοκέτης ἑπίρρ. -σκως, δημ. -α.

φιλαρέτω (τὸ) δημ. ναυτ. τὸ αἰωροθέσιον βλλ. 2) κτ. ἐπέκτ. τὸ δρυφικόν, τὸ παραπέτο.

φιλάρετος-ον κ. μσν. ὁ φιλῶν, ἀγαπῶν τὴν ἀρετὴν, ὁ φίλος τῆς ἀρετῆς : Ἀριστλ.ΗΝικ.1,8,10 καὶ ὅλους τὰ κατ' ἀρετὴν τῶν φιλαρέτῳ ἴσθν. ἡδέα ἐστὶ, Φιλ.1,19,36 τὸν θένον ἄτε φιλάρετον καὶ φιλόκαλον, Ἀθανάσ.2,451C ὡς θεοφιλεῖς καὶ φιλάρετοι ἄνδρες, Φώτ. Ἐπιστ.284,8, Μάρκ. Εὐγγ.Ἐπιστ.178,24 κ. ἑπίρρ. μσν. -ρέτως : Μαρτυρολ. Ἀγ.Βοιωτ.347.

φιλαριστιεῖδης (ἰ) μγν. ὁ φιλῶν, ἀγαπῶν τὸν Ἀριστειδίην, ὁ φίλος αὐτοῦ : ΑΠλ.315 εἶμι δὲ Ἰλν καὶ φιλαριστιεῖδης καὶ φιλοθοκουκιδίδης.

φιλαριστοτέλης (ἰ) μγν. ὁ ἀγαπῶν τὸν Ἀριστοτέλη, ὁ φίλος, ὁπαδός, θαυμασιῶς ὢν αὐτοῦ : Στράβ.13,1,54 Τυραννίν τε ὁ γράμματικὸς διεχειρίζεται (τὴν βιβλιοθηκὴν) φιλαριστοτέλης ὢν.

φιλάρματος-ον ὁ φιλῶν, ἀγαπῶν τὰ ἄρματα, ὁ φίλος τῆς ἀρματολησίας, τῶν ἀρματοδρομιῶν : Πίνδ.1,781,20 ὁ τᾶν μὲν παρὰ καλλιρῶφ Δέρκα φιλαρμάτων πόλιας ὤμισεν ἀγεμνῶνα, Εὐρ. Ἠρ. 467 αὐ δ' ἦσθα Ἰθῶντων τῶν φιλαρμάτων ἀναξ. **φιλαρμονικὴ** (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ὀρχήστρα ἀποτελουμένη ἐκ ζυλῶνων, χαλκῶν καὶ κρουστῶν ὀργάνων : ἡ φιλαρμονικὴ τοῦ Δήμου τῆς Κερκυρας. **φιλάρπαξ-αγος** (ἰ,ἡ) μσν. κ. νεώτ. ὁ ἀρεσκόμενος ν' ἀρπάξῃ, νὰ ἰδιοποιήται ξένα κτήματα ἢ πράγματα, ὁ φίλος τῆς ἀρπαγῆς, ἀρπακτικός : Χαιροδ.ἐν ΑΒ 1199.

φιλαρσάκης (ἰ) μγν. ὁ ἀγαπῶν τὸν Ἀρσάκη, ὁ φίλος αὐτοῦ : Στράβ.16,1,28 διὰ τὸ εἶναι σφόδρα φιλαρσάκης τοὺς Παρθυαίους. **φιλάρτεμις** (ἰ,ἡ) Ἐπιγρ. ὁ ἀγαπῶν τὴν Ἀρτεμιν : Ἐπιγρ. Ἐφέσου.

φιλαρχαίος-ον μγν. κ. νεώτ. ὁ ἀγαπῶν τὴν ἀρχιαιότητα, τὰ ἀρχαία, ὁ τι διεσώθη ἐκ τῆς ἀρχαιότητος : Πλούτ.Ἠθ.1107B, Ἀθῆν.3,126B Νικανδρον αἰετᾶ θυμακας τὸν ἐπονοῖον ὡς φιλαρχαίον καὶ πολυμαθῆ.

φιλαρχία (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἀρχὴ ἐπιθυμία πρὸς τὸ ἀρχαῖον, ἀφορρὸν ἀγάπη τῆς ἐξουσίας : Θεόδωρ. Χαρ.26,1 δόξειεν δ' ἂν εἶναι ἡ ὀλιγαρχία φιλαρχία τις ἰσχυῖος καὶ κέρδους γλιχομένη, Πολύβ.6, 49,3 2) μγν. κτ. πληθ. φιλόδοξοι προσπαθεῖαι : Πλούτ.Εὐρ.13 ταῖς δὲ φιλονεικαίαις καὶ φιλαρχαίαις . . ἐπῆγε δεσποταζομένον.

φιλαρχικός-ή-όν ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς φιλαρχον ὄνθρωπον : || ὁ κλύων πρὸς τὴν φιλαρχίαν : Φερεκρ. Ἄγγρ.7 (ἰδιόρβ. φιλαρχικός).

φιλαρχιῶ ὡς μγν. ἐφετ. τ. τοῦ φιλαρχῶ βλλ. : Κέλ.π. Ὀριγ.1,373 ἡ φιλαρχιῶν τὴ ἠσφαῖα ἡ δόξης ἀντιποιοῦμεν, Ὀριγ.1,706,Β.

φιλαρχῶ ὡς ἰσχυρῆ κ. νεώτ. ὁ ζωνρῶς ἐπιθυμῶν νὰ ἀρχῇ, νὰ κατέχη τὴν ἐξουσίαν : Πλάτ. Φαῖδ.82C, αὐτ.Πολ.549Α φιλαρχῶς δὲ καὶ φιλότιμος || τὸ οὐδ. τὸ φιλαρχῶν ὡς οὐα. ἡ φιλαρχία βλλ.1 : Πλούτ.Ἠθ.793Β.

φιλαρχῶ-τω μτν. εἶμαι φιλαρχος βλ.λ., ἐπιδιώκω τὸ ἄρχων : Πολυδ.6,9,6, Διόδ.15,2, Πλουτ.Κατ. Νεωτ.44 διαφθειρομένου δὲ τοῦ δήμου ταῖς δωροδοκίαις ὑπὸ τῶν φιλαρχούντων, ΔίωνΚ 36,29.
φιλάρχων-οντος ἰδί μτν. ὁ φίλων, ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἄρχοντας : Ἀριστοτ.ἠ.Στοβ.243,39.

φιλάσαι ὄρωρ. τ. τοῦ φιλάσαι ἀπαρφ. ὄρωρ. τοῦ φιλῶ βλ.λ.

φιλάσθενος-(η)-σῆ) κ. μων. νεώτ. κ. δημ. ὁ εὐκόλως δοθένων, ὁ φύσει ἐπιρρηπὴς ὁσθενείας, ὁ ἔχων κράσιν ἀσθενικῶν : Ἰνν.Πε Κομισίης fahr. 281,18, Πρόδρ.2,253 φοδοῦμαι διὰ τὴν βλάβην των, φιλάσθενος ὑπάρχω.

φιλασκητής ἰδί μτν. ὁ φίλων, ἀγαπῶν τὴν ἀσκησιν, τὰς ἀσκήσεις : Βέττ.Βαλ.45,32.

φιλαστράγολος-ον μτν. ὁ φίλων, ὁ ἀγαπῶν τὸν παιζῆ τούτων ἀστραγάλους, φίλος τοῦ παιγνίου τῶν ἀστραγάλων : ΑΠ6,276 τῆ Λυκομηδείου παιδί φιλαστράγω ἰδ. γρ. φιλαστρογάλη, Σουίδ.

φιλαστραλόγος-ον μτν. ὁ φίλων, ἀγαπῶν τὴν ἀστρολογίαν : Πτολ.Τετραβ.2,17, Πρόκλ.Τετραβ.95,19.

φιλασφαλῆς-ουδ-ές μων. ὁ ἀγαπῶν, ἐπιδιώκων νὰ εἶναι ἀσφαλῆς βλ.λ.31 : Παχυμ.Γ.12,243.

φιλάστωτος-ον μτν. ὁ ρέπων ἐπὶ τὸν ἄστων βίον, ὁ ἀγαπῶν νὰ ζῆ ἀσώτως, ὁ διαίγων μαλακῶν καὶ ἀπάταλον βίον : Μελέαγρ.ΑΠ5,175 σὺ γε τὴν φιλάστων μνῦσαι μυρόπνοος ἀριτρεχῆς πλόκαμος, αὐτ.191.

φιλάτω ἐπ. γ' ἐν. μέσ. ὄρωρ. τοῦ φιλῶ βλ.λ. : Ἰλ.Υ 304.

φιλάττικος-ον μων. ὁ φίλων, ἀγαπῶν τοὺς κατοίκους τῆς Ἀττικῆς, φιλαθῆναιος : Εὐστ.Πον.59,22 Πινδάρου Φιλαττικῶν.

φιλαυθόμαιμος-ον μτν. ποι. ὁ φιλάδελφος : Λυκοφρ.566.

φιλαυλος-ον ὁ φίλων τὸν αὐλόν, ὁ ἐπιθυμῶν νὰ παιζῆ ἢ νὰ ἀκούῃ ποιζόμενον αὐλόν : Σοφ.Ἀντ. 965 φιλάυλος τ' ἠρέθιζε Μούσας, Εὐρ.Ἦλ.345, Ἀριστοφ.Βάτρ.1352, Ἀριστολ.ἩΝικ.10,5,3.

φιλαυλῆς-ουδ ἰδί, ἡ) μων. ὁ ἀγαπῶν τὸ αὐλαεῖσθαι, τὴν αὐλῆσιν : Νικ.Χων.Χρον.42D ἡ Ἐνωὺ φιλαυλῆς οὐσα καὶ ἀεὶ τὴν ἄνω ἐπιειμένη.

φιλαύστηρος-ον μτν. ὁ ἀγαπῶν τὴν αὐστηρότητα, ὁ φίλος τῆς αὐστηρότητος, αὐστηρὸς : Φιλ.1,39 φιλαύστηρῶν καὶ σεμνῶ βίω.

φιλαυτία ἰή) μτν. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ φιλαύτου βλ.λ.21, ἡτοι καθ' ὑπερβολὴν ἀγάπην πρὸς ἑαυτόν, ὑπέρμετρος ἐγωϊσμός πινος, ὁ ἀποθελκων εἰς ἱκανοποίησιν τῶν ἰδίων ἑαυτοῦ ἀξιώσεων, ἐπιδιώξων καὶ ὀρέξεων Ἦσ. «φιλαυτία τὸ πᾶντα πρὸς τὸ ἑαυτῷ ἀρέσκοντα πράττειν» : Πλουτ.Ἦθ.48F, αὐτ. Σύγκρ.Θησ. κ. Ρωμ.2 τοῦτο δὲ φιλαυτίας ἀμάρτημα καὶ χαλεπότητος, Κικ.Ἄττ.13,13, Ἰεροκλ.π. Στοβ.84,20,162.

φιλαυτοκράτωρ-ορος ἰδί, ἡ) μων. ὁ φίλων, ἀγαπῶν τὸν αὐτοκράτορα : Τζέτζ.Ἐπιστ.53 ἰεῖκδ. Ptesel.) δούλους ἀνάξιος μὲν φιλαυτοκράτωρ δὲ καὶ φιλαπάτρις.

φιλαυτος-ον κ. νεώτ. ὁ καθ' ὑπερβολὴν φιλήων, ἀγαπῶν ἑαυτόν : Ἀριστολ.ἩΝικ.9,8,4 2) ἐπὶ κσκ. σημ. ὁ ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ἀγαπῶν ἑαυτόν, ἄκρως ἐγαώστης, τὸ ἴδιον συμπερὸν ἢ τὸ εἰς αὐτὸν ἀρεστον ἐπιδιώκων Φώτ. «ὁ ἑαυτὸν δῆθεν φίλων καὶ πόνητα πρότμων ἑαυτοῦ χάριν» : Ἀριστολ.ἩΜ.2,14,3, αὐτ.Ρητ.1,1,26 ἐπει δὲ φιλαυτοί πάντες καὶ τὰ αὐτῶν ἀνάγκη ἡδεῖα εἶναι πᾶσιν 3) τὸ αὐτὸ τὸ φιλαυτον ὡς οὐσα. ἡ φιλαυτία : Πλουτ.Ἦθ.40F.

φιλαυτότης-ητος ἰή) μτν. ἡ ἰδιότης τοῦ φιλαύτου, ἡ φιλαυτία βλ.λ. : Βέττ.Βαλ.345,9.

φιλαυτοφιλαργυροφίλασκαρκα μων. λ. κωκῶζῆως συντεθειμένη, τὸ νὰ εἶναι τῆς φιλαυτος ἐν

ταυτῷ καὶ φιλάργυρος καὶ λίαν ἐγωϊστικῶς φίλος τοῦ σαρκίου αὐτοῦ : Φιλῆς 2,375.

φιλαυτῶ-έω μτν. εἶμαι φιλαυτος βλ.λ., τὰ τοῦ βίου μου ἢ οἱ ἐν τινι ὤρισμένῃ περιπτώσει πράξεις μου φανεροῦσαι δι κατέχουμαι ὑπὸ φιλαυτίας βλ.λ. : Φιλ.2,558, Ὀριγ.4,729A.

φιλαυτῶς ἐπίρωρ. μτν. κατὰ τρόπον φιλαύτου βλ.λ.2) : Λοικ.Ἐρωτ.27 καλὸν μὴ φιλαυτῶς ἀνολουσαὶ θελήσαντες.

φιλαυτος-ον ἀχόλ. ὁ φίλων τὴν αὐχνησιν, ὁ ἀγαπῶν τὰ καυχᾶται, κομποστής : Σχόλ.Ἰλ.Κ 249.

φιλαφροδισία ἰή) μων. κ. νεώτ. ἡ ζωρὰ ἐπιθυμία τῶν ἀφροδισίων ἡδονῶν, ἡ πρὸς τὰ ἀφροδισια ροπή : Φιλῆς ἐν Theopas.Ορωρ. 3,67.

φιλαχιῶς ἰδί, ἡ) ὁ ἀγαπῶν τοὺς Ἀχιωούς, ὁ φίλος ἄντων : ΕΜ 215,6.

φιλαχιλλεύς-εως ἰδί μων. ὁ ἀγαπῶν τὸν Ἀχιλλέα, ὁ φίλος, ὁ ἐπαινέτης τοῦ Ἀχιλλεύως : Εὐστ. 1696 πᾶνυ φιλαχιλλεύς ἄν ὁ ποιητής.

φιλαφευδῆς-ουδ-ές μτν. ὁ ἀγαπῶν τὸ ἀφευδῆς, τὴν ἀλήθειαν, φιλαλήθης : Φιλ.1,644 ἰηβ.γρ.1.

φιλιθισένιος-α-ο δημ. κ. φιλντισένιος ὁ κατεσκευασμένος ἀπὸ φιλντισι, ἀπὸ ἐλεφαντοστοῦν 2) ὁ κατεσκευασμένος ἐκ μαργάρου, ἀπὸ σεντέφι, ἀπὸ μαντραπέρας 3) συνεκδ. ἐπὶ ἐπιπλῶν, ὁ ἔχων ἐνθετον διακόσμησιν ἐκ μικρῶν τεμαχίων ἐλεφαντοστοῦ ἢ μαργάρου : φιλιθισένιο κομῶ 4) μτφ. ὁ ἔχων τὴν στιλινωτῆτα τοῦ ἐλεφαντοστοῦ ἢ τὰς μαριμαρῆς τοῦ μαργάρου : ὁ.διστ. μαλαματένιος ἀργαλεῖος καὶ φιλντισένιο χτένι, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 29,6 μαργαρένια ἢ αὐγῆ, φιλντισένιο τὸ δελι.

φιλιθισί ἰτό) [ταυρκ.] δημ. κ. φιλντισί ὁ ἐλεφαντοστός, τὸ ἐλεφαντοστοῦν, ἐλεφαντοκόκαλο 2) ὁ μαργαρος, τὸ σεντέφι, μαντραπέρας.

φιλέδδομος-ον μτν. ὁ ἀγαπῶν τὸν ἀριθμὸν ἐπίτᾳ : Φιλ.1,27 τί γάρ οὐ φιλέδδομον τῶν ἐν τῷ κόσμῳ μέρος :

φιλέγγυος-ον μτν. ὁ παρέγων, ὁ διδῶν εὐκόλως, προθύμως ἢ εὐχαρίστως ἐγγύησιν : Στραβ. 5,1,9 φασί δὲ τινα τῶν πᾶνυ γνωριζόμενον ὡς εἶη φιλέγγυος.

φιλεγκλήμων-ονος-ον μτν. ὁ φίλων νὰ ἐγκαλῆ, νὰ καταμηνῆ, νὰ κατηγορῆ : Πολυδ.3,139, Σχόλ.Ἰλ.Α 354, Ἦα ἐν λ. μωψίμοιρος, Κύριλλ. Ὀσπε 15 οἱ φιλεγκλήμωνες Φαρισαιοὶ || ἐπίρωρ. -μόνως : Πολυδ.3,139.

φιλεγκώμιος-ον ἀχόλ. ὁ ἀγαπῶν τὰ ἐγκώμια, ὁ ὀρεσκόμενος νὰ λέγῃ ἢ νὰ ἀκούῃ ἐγκωμιστικῶς λόγους : Σχόλ. Ἀριστοφ.Πλ.773 Ἄθηναῖοι φιλεγκώμιοι.

φιλεδάκι ἰτό) δημ. ὑποκορ. τοῦ φιλέδ βλ.λ.

φιλεθέρκος-ον μτν. ποι. ὁ φίλων τὰς τριχάς, ὁβ. συνεκδ. ὁ εἰς περιπολίαν τῶν τριχῶν συντελών : Φων.ΑΠ 6,307 φιλεθέρκων σινδῶνα.

φιλεθισένιος ἰδί) νεώτ. τὸ φίλειν τὸ ἴδιον ἔθνος, ἢ πρὸς τὸ ἔθνος, πρὸς τὴν ἴδιαν ἐθνότητα ἀγάπῃ συγγ. πατριωτικῶς : Λασκαρ.Μυστ.Κεφ.177 ὁ φιλεθισένιος σήμερον εἶναι ἡ ἀρετὴ τῆς ἡμέρας.

φιλειδήμων-ονος-ον μτν. ὁ φίλων, ἀγαπῶν νὰ μανθῆν, φιλομοθῆς, περιεργος : Στραβ.1, 1,23 πλὴν εἰ τι κινεῖν δύναται καὶ τῶν μικρῶν τὸν φιλειδήμονα καὶ τὸν πραγματικόν || τὸ φιλειδήμων ἡ ἀγάπη τῆς μαθησεως, φιλομάθεια : αὐτ.3,4,19 εἰς ἑαυτῶν δ' οὐ πολὺ μὲν προσφέρονται τὸ φιλειδήμων.

φιλειδωλος-ον μτν. ὁ ἀγαπῶν τὰ εἰδῶλα : Ἄθανάσ.2,269.

φιλειμι βοιωτ. τ. τοῦ φιλῶ βλ.λ., ἄ. φιλημι.

φιλειρηνικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ τὴν εἰρήνην ἀγαπῶν, εἰρηνοφίλος ὁ ὅπως εἶναι φιλειρηνικός 2) ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν

άγαπη και έξασφάλισιν τῆς εἰρήνης : ἡ φιλειρη-
νική προσπάθεια τοῦ Πάπα, - ἡ φιλα-κίνησις.

φιλειρηνισμός ἰδί νεώτ. ἡ ἐπίδωξις τῆς ἐξα-
σφαλίσεως τῆς παγκοσμίου εἰρήνης.

φιλασι ἀσιόλ. τ. τοῦ φιλοῦσι γ' πληθ. ἐνεστ. ὄριστ.
τοῦ φιλό βλλ. : Αἰολ. Ἐπιγρ. Αἰγιυτοῦ.

φιλεδμητής ἰδί μτγν. ὁ φιλεδμητος : Βέττ.
Βόλ.45,32.

φιλεδμητος-ον μτγν. ὁ φιλοπόδημος βλλ. :
Στράβ.1,2,29 τὸ φιλεδμητον τοῦ ποιητοῦ καὶ τὸ
φιλεδμητον.

φιλεδικος-ον νεώτ. ὁ ἀγαπῶν νὰ ἐκδικηταί,
ἐκδικητικός.

φιλεκκλησιος-ον μαν. ὁ φιλῶν, ἀγαπῶν τὴν
ἐκκλησίαν : Εὐστ.Πον.85,90.

φιλεκαπαιδευτικός-ή-όν νεώτ. ὁ φιλῶν τὴν
ἐκπαίδευσιν, ὁ ὑπὲρ τῆς ἐκπαίδευσως ἐργαζό-
μενος : φιλεκαπαιδευτικός σύλλογος.

φιλέλαιος-ον μτγν. ὁ ἀγαπῶν τὰς ἐλαίας, ὁ
φιλος ὧν τῶν ἐλαίων : Αἴτ.17,192.

φιλελεήμων-ονος ὀν μτγν., μαν. κ. νεώτ. ὁ ἀ-
γαπῶν νὰ ἐλεῇ, φιλέλεος, φιλεῦσπλαγγνος : ΠΔ
Τωβ.14,9 γενουὶ φιλελεήμων καὶ δικαιοσ.

φιλέλεος-ον μτγν. ὁ φιλελεήμων βλλ. : Κύ-
ριλλ. Ἰωήλ.2,219 ὁ τῶν ὀλων δεσποτῆς φιλάνθρω-
πός τε καὶ φιλέλεος καὶ οἰκτιρῶν.

φιλελευθερία ἰήι νεώτ. κ. δημ. τὸ νὰ εἶναι
τις φιλελευθερος, ἀγάπη τῆς ἐλευθερίας, φιλελευ-
θερισμός : Λασκαρ.Μυστ.Κεφ.205 ἡ ψυχὴ μας
πνεῖς ἀσθῆματα φιλελευθερίας.

φιλελευθεριος-ον μτγν. ὁ φιλῶν, ἀγαπῶν
τὴν ἐλευθεριότητα, τὸ ἐλευθεροφρονεῖν : Λιδάω.4,
798,1, Χορικ.191,9' || δδ. τὸ οὐδ. τὸ φιλελευθερίον
ὡς οὐσ. ἡ ἀγάπη τῆς ἐλευθεριότητος, τοῦ ἐλευθε-
ροφρονεῖν : Διον.Ἀλ.Ρωμ.11,15 τὸ τῆς γνώμης φι-
λελευθερίον.

φιλελευθερισμός ἰδί νεώτ. ἡ ἀπόφασις ἡ
προσαρμογὴ πρὸς τὰς φιλελευθεράς ἰδέας ἥτοι
πρὸς τὸ σύνολον τῶν ἀρχῶν τῶν βασιζομένων
ἐπὶ τῆς ἐλευθερίας τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως,
ἐπὶ τῆς πολιτικῆς ἐλευθερίας καὶ ἐπὶ τῆς ἐλευθε-
ρίας τοῦ ἐμπορίου καὶ τῶν συναλλαγῶν.

φιλελεύθερος-ον μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀγα-
πῶν τὴν ἐλευθερίαν, ὁ φιλος αὐτῆς ἡ ὁ τείνων
πρὸς ταύτην : Πλούτ.Τιμ.2 πόλιν φιλελεύθεραν
καὶ μισοτύραννον, αὐτ.Πελ.5 ἑταιρίαν φιλελευ-
θεράν καὶ δημοτικὴν, Λασκαρ.Μυστ.Κεφ.205 γυ-
ρούσαμε .. ἀπὸ τὴν Κυβερνηση θεσμοθεσίας φι-
λελεύθερες' || τὸ οὐδ. τὸ φιλελεύθερον ὡς οὐσ.

ἡ φιλελευθερία : Πολυδ.β.2,55,9 τὸ μὲν γὰρ Κλειτο-
ρίων φιλελεύθερον..κατήραχων,Κλημ.Ἀλ.Παίδ.1,99'

2) νεώτ. ὁ ἀπαδός τοῦ φιλελευθερισμοῦ : φιλε-
λεύθερα σχολή ἰτὸ σύστημα τῶν θεωριῶν τῶν
ἐχουσῶν ὡς βασικὸν ἀξίωμα τὴν ἀπεριόριστον
ἐλευθερίαν τῆς οἰκονομικῆς δράσεως τοῦ ἀτόμου.

φιλελήμων-ονος-ον Ἐπιγρ. ἀσηρν. τ. τοῦ φιλε-
λεήμων βλλ. : Ἐπιγρ.Ἀθηνῶν.

φιλέλληων-νος ἰδ, ἡ κ. νεώτ. ὁ ἀγαπῶν τοὺς
Ἕλληνας, τὴν Ἑλλάδα : Ἦρ.2,178 φιλέλληων δὲ γε-
νόμανος ὁ Ἀμασις, Πλούτ.Ἀντών.23' || ἔν χρ.
ἡ λ. κ. ὡς προσων. Ἕλληων τυράνων, οἶον τοῦ
Ἰάσσοτος τῶν Φερῶν καὶ τοῦ Εὐγόρου τῆς Κύ-
πρου : Ἰσοκρ.107Α, αὐτ.199Α' **2)** ὁ ἀγαπῶν τὴν
Ἑλλάδα, ἐπὶ παντός φιλοπάτριδος Ἕλληνας : Πλάτ.
Πολ.470Β, Ἔεν.Ἀγη.7,4 καλὸν Ἑλληνα δντα φι-
λέλληνα εἶναι, αὐτ.2,31, Ἰσοκρ.60Δ, αὐτ.199Α'

3) νεώτ. ἐπὶ παντός ξένου ὑποστηρίζοντος τὰ
ἐλληνικά συμφέροντα ἔξ ἀγάπης πρὸς τὴν Ἑλλάδα
ἢ ἐπὶ παντός ξένου συμμετασχόντος εἰς τοὺς πο-
λεμικοὺς τῆς ἀγῶνας : αὐ φιλέλληγνες τὸ **2)** ἰδι
μετασχόντες εἰς τὸν ὑπὲρ ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας
ἀγῶνα τοῦ 1821 τῶν Ἑλλήνων.

φιλελληνικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀνα-
φερόμενος εἰς τὸν φιλέλληνα ἢ τὸν φιλελληνισμόν'

2) ὁ ἐξηγητὴν τοὺς Ἕλληνας ἢ τὴν Ἑλλάδα :
φιλελληνική πολιτική - φιλελληνικὸν πνεῦμα'
|| ἐπίρρ. -ῶς.

φιλελληνισμός ἰδί νεώτ. τὸ νὰ εἶναι τις φι-
λέλληων ἡ ἀγάπη πρὸς τοὺς Ἕλληνας ἢ τὴν Ἑλλάδα.

φιλελλή-ιδος ἰδ, ἡ μτγν. ὁ ἀγαπῶν νὰ ἐλιπίξῃ,
ὁ εὐχαριστούμενος εἰς τὸ νὰ πλάττῃ ἢ νὰ ἐξη
ἐλιπίδος : Φρύν.ἐν ΑΒ70 «ὁ φιλῶν ἐλιπίδα καὶ ἡδύ-
μενος ἐν τῷ ἀεὶ ἐλιπίξεν».

φιλεμα ἰτὸι δημ. μικρὸν δῶρον, ἰδ. ἐκ βρω-
σίμων πρᾶγμα, εἰς ἐνδειξὴν φιλαίας διδόμενον, πε-
σκέσι' || δῶρον προσφερόμενον ὑπὸ τοῦ γου-
βροῦ ἢ τοῦ παρανόμου εἰς τὴν νόμην' **2)** πα-
ράθεσις ἐξ τινος γεύματος, ἐπίσσις.

φιλέμπορος-ον μτγν. ὁ τὸ ἐμπόριον καὶ τὰ
ταξίδια ἀγαπῶν : Νόν.Δ 9,88 πῖσανος πλεῖσσις
φιλέμπορος εἰν ἄλλι ναύτης, Ἀμφιλ.124Α' || τί-
λος κωμωδ. τοῦ Ναιβίου : Γρηγ.Νύσσ.3,174Δ.

φιλενάδα ἰήι δημ. ἐσφ. γρ. τοῦ φιλενάδα βλλ.

φιλενδεικτης ἰδί μτγν. ὁ φιλῶν νὰ ἐπιδεικνύ-
ται, ὁ ἀγαπῶν τὰς ἐπιδείξεις, ἐπιδεικτικός : Νεῖτ.
312D, αὐτ.328, αὐτ.540D, αὐτ.289 φιλήδονος καὶ
φιλενδεικτῆς ὑπάρχων, Σχόλ.Ἰω.Κλημ.38,5 φιλεν-
δεικτῆς καὶ φιλοδόξου.

φιλενδεικτικός-ή-όν μαν. ὁ εὐχαριστῶς δει-
κνῶν, ἐπιδεικνῶν ἐουτός, ὁ ἐπιδεικνόμενος, ἐ-
πιδεικτικός, ἐν χρ. μ. τὸ ἐπίρρ. συγκρ. βαθμ. φι-
λενδεικτικώτερον : Εὐστ.Πον.237,93 τὴν μοναχι-
κὴν μελαγχολίαν σερμνωτὴν ἡ πόλις φιλενδεικτι-
κώτερον.

φιλενδεικτῶ-έω μαν. ἀγάπῶν νὰ ἐπιδεικνύ-
μαί : Εὐστ.702,22 φιλιππος ἀνὴρ, ὅς καὶ .. φιλεν-
δεικτεῖ ἐπιπῶνον Ππους.

φιλενδειξία ἰήι μαν. ἀγάπη, τάσις ἢ κλίσις
πρὸς ἐπιδείξει : Εὐστ.Πον.146,28.

φιλενόθεος-ον μτγν. ὁ φιλῶν τὴν θόξαν ἢ
τὴν φήμην, ὁ ἀγαπῶν νὰ δοξάζηται ἢ νὰ δοξα-
σθῇ, φιλόδοξος : Κικ.Ἀττ.13,19,3.

φιλενόθεος-ον ὁ εὐχαριστῶς, εὐκόλως ἐνδίδων,
ἐνδοσικός, ὑποχωρητικός, ὁ ἔχων μαλακὴν, φιλεῦ-
σπλαγγνον καρδίαν, ἐλεήμων : Ἦσ.

φιλενόθεος-ον μτγν. ὁ εὐκόλως γινόμενος ἐν-
θους, ὁ συνήθως ἡ εὐκόλως ἐνθουσιαζόμενος, ὑπ'
ἐνθουσιασμοῦ καταλαμβανόμενος : Ὀρφ.Υγμ.10,5,
Ἑλλ.Ἐπιγράμμ.176.

φιλένυχος-ον ποι. μτγν. μαν. ὁ ἀγαπῶν τὴν
νύκτα : Παῦλ.Σιλ.Ἐκφρ.410 φῶς φιλένυχον.

φιλεντι ὄ.τ. τοῦ φιλείαι βλλ.

φιλέντολος-ον Ἐπιγρ. ὁ φιλῶν, ὁ ἀγαπῶν τὴν
ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ : Ἐπιγρ.Ῥώμης, Ἐπιγρ.Ἀλεξαν-
δρείας φιλόλαος, φιλέντολος, καλῶς βιώσις.

φιλέξοδος-ον ὁ φιλῶν νὰ ἐξέρρηται, ὁ ἀγαπῶν
νὰ περιερίρηται ἔξω τοῦ οἴκου : Ἐπίχ.139 γυναῖκα
φιλέξοδος.

φιλέρορταστής ἰδί μτγν. ὁ φιλέρορτος βλλ. :
Πολυδ.1,20.

φιλέρορτος-ον κ. νεώτ. ὁ φιλῶν, ἀγαπῶν τὰς
ἐρορτάς, ὁ φιλος δν αὐτῶν : Ἀριστφ.Θεσμ.1147
ἐχουσα δὲ μοι μόλιος εἰρήνην φιλέρορτον, Γρηγ.
Νατ.1,130Β, Δαμασκ.1,2,835C, αὐτ.791Α ταῖς φιλε-
ρορτίσις ἀνω δυνάμειν || νεώτ. ὁ ἀρεσκό-
μενος, προστρέχων εἰς τὰς ἐρορτάς, τὰς πανη-
γύρεις : πλήθη φιλερορτων παρηκολούθησαν τὴν
περιφορὰν τῆς εἰκόνας.

φιλεκαινετής ἰδί μαν. ὁ φιλῶν νὰ ἐπιπῶν, ὁ
ἀρεσκαινετός εἰς ἐπίσσις : Μιχ.Ἀκομ.2,317,8.

φιλεπίδημος-ον μαν. ὁ ἀγαπῶν, ἀρεσκόμε-
νος νὰ διαμῆνι συχνὰ ἐν τινὶ τόπῳ, ἐπιδημικός :
Θεοφύλ.Σ'ιστ.56Α 1104,17, Ἐκδ. Βόννης1 τοῖς Μή-
δαις φιλεπίδημον ἦν τὸ κακόν.

φιλιππισκοπος (ὁ, ἡ) μυν. ὁ εὐχαρίστως ἐπισκοπῶν, ὁ ἀρεσκόμενος καὶ παρατηρῶν αὐτὸν: Ἰω.Κλ.μ.6,5 φιλαγνόν τινα καὶ φιλιππισκοπον.

φιλιππιστημόνως ἐπίρρ. μτγν. μετ' ἀγόνης πρὸς τὴν γνώσιν ἢ τὴν ἐπιστήμην: Φιλ.2,300 φιλιππιστημόνως διακίτευεν εἰς ἕκαστον.

φιλιππιστήμωνος (ὁ, ἡ) μτγν. κ.νεώτ. ὁ ἀγαπῶν τὴν γνώσιν ἢ τὴν ἐπιστήμην, ὁ καταγιγνώμενος εἰς ἐπιστημονικά ζητήματα: Φιλ.2,374 τὴν τῶν φιλιππιστημῶν μνήμην διακίτευει.

φιλιπιμητής (ὁ) ὁ ἀγαπῶν, ἀρεσκόμενος νὰ ἐπιτηρᾷ, νὰ ἐπιπλήττῃ, φιλόσοφος: Ἰσοκρ.1,31 μηδὲ φιλαίτιος ὦν βαρῷ γὰρ· μηδὲ φιλιπιμητής παρασημονικὸν γὰρ, Ἀθην.9,385A ὁ φιλιπιμητής Οὐλίπτανός κατακειμένος μόνος.

φιλεραστής (ὁ) ὁ ἀγαπῶν τὸν ἐραστήν ἢ ὁ ἀρεσκόμενος νὰ ἔχῃ ἐραστὰς ἢ ὁ φιλῶν νὰ εἶναι ἐραστής: Πλάτ.Συμμ.192B πάντως μὲν οὖν ὁ τοιοῦτος παιδεραστής τε καὶ φιλεραστὴς γίγνεται, Ἀριστλ.Ρητ.1,1,26 φιλερασταὶ καὶ φιλότιμοι.

φιλεραστία (ἡ) τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τοὺς ἐρωτάς ἢ ἡ ἀγάπη πρὸς ἐραστήν, ἢ πρὸς αὐτὸν ἀφοσιώσις: Πλάτ.Συμμ.213D ὡς ἐγὼ τούτου τὴν μανίαν τε καὶ φιλεραστίαν ὀρωδῶ.

φιλέραστος-ον μτγν. ὁ φιλῶν, ἀρεσκόμενος νὰ ἀγαπᾷ, ὁ εἰς ἐρωτάς ἐπιρρηπής, ἐρωτικός: Πολυβ.24,57, παρὰ τὰς συνουσίας εὐτράπελος καὶ πολιτικός, ἅμα δὲ τοῦτος φιλέραστος, ΑΠ 5,144· 2) ὁ εὐχάριστος, ἀγαπητὸς, προσφιλεὶς εἰς τοὺς ἐραστάς, τοὺς ἀγαπῶντας: αὐτ.136 φιλέραστον ῥόδον, αὐτ.Συμμ.1327 πηκτὴς φιλέραστος.

φιλεράστρια (ἡ) μτγν. ποι. ἰδιότ. θηλ. τοῦ φιλεραστῆς, ἡ φιλῆ τῶν ἐρώτων: ΑΠ 5,4 φιλεράστρια ἀκοίτις, αὐτ.10,18 ἡ φιλεράστρια Κύπρις.

φιλεραστῶ-έω μτγν. εἶμαι εὐεπιφορος εἰς τὸν ἐρωτά, εἶμαι ἐρωτῶλόγητος: Πολυβ.3,68.

φιλεργαπικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν φίλον τῶν ἐργατῶν ἢ τῆς ἐργασίας: ἡ κυβέρνησις ἀκολουθεῖ φιλεργατικὴν πολιτικὴν.

φιλεργαπικός-ιδος (ἡ) μυν. ἡ φιλεργός βλλ.: Πιστ.δ.148.

φιλεργία (ἡ) κ.νεώτ. ἡ πρός τὴν ἐργασίαν ἀγάπη, φιλοπονία: Ξεν.Οικ.20,26 ἄλλον τοὶ εὐθέως ἀντεκωνεῖτο, ἀργὸν δὲ διὰ τὴν φιλεργίαν, Δημ.9,45, Ἀριστλ.Ρητ.1,5,6.

φιλεργός-ον μτγν. κ. νεώτ. δ. τ. τοῦ φιλεργός βλλ.: Πολυδ.6,166· || μτγν. κ. νεώτ. ἐπίρρ. φιλέργως φιλοπόνως: Αἰλ.Π1 12,45 μύρμηκας πᾶνυ φιλοπόνως καὶ φιλέργως ἐισέφρων τοὺς πυρούς.

φιλεργός-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ φιλεργός ὁ ἀγαπῶν τὴν ἐργασίαν, ὁ ἀρεσκόμενος εἰς αὐτήν, ὁ φιλόπωνος: Δημ.9,57 φιλεργὸν δάσαι καὶ χρῆσθαι εἶναι τὸν αὐτὸν θαυμαστὸν ἠλίκαν· || μτγν. τὸ οὐδὲ τὸ φιλεργὸν ὡς οὐσα ἡ φιλεργία: Αἰλ.Π1 13,1 || ὅμ. ἐπίρρ. -γώς: αὐτ.12,45 ἰδ.τ. φιλέργωσι.

φιλεργῶ-έω μτγν. εἶμαι φιλεργός, φιλόπωνος: Πιστ.δ.148,13A· κ. ἐπὶ τῆς ἀράχνης: Αἰλ.Ζ1 1,21.

φιλεργίος-ον κ. νεώτ. ὁ ἀγαπῶν τὴν ἐρσημῶν, ὁ ἀρεσκόμενος εἰς αὐτήν, ὁ φίλος τῆς ἐρσημῶς, τῆς ἀπομονώσεως, τῆς μοναξιάς: Ἰπν.1275,37, Ὀρφ. Ὑμν.55,2 ΑΠ 5,9, αὐτ.9,373, Φιλ.1,506,4, αὐτ. 490,47 φιλέργως γὰρ ἡ θεία σοφία, Σολωμ. Λάμψρ.31,2 καὶ δὲν ἔμεινε μῆτε ἓνα κλωνάρι, φιλέργημο πουλκίαι νὰ καθίσθῃ.

φιλέρι (τὸ) δημ. ποικιλία τις τῆς ἀμυγέλου καὶ ἡ ἐξ αὐτῆς σταφυλῆ ἔχουσα πυκνὰς σφαιρικές ῥάγας χρώματος ῥοδίνου· Ἰωδύου.

φιλέριος-ον μτγν. ποι. ὁ ἀγαπῶν τὴν ἐριουργίαν, ὁ ἀρεσκόμενος εἰς τὴν κλιάνον ἐρίων: ΑΠ 6, 247 φιλέριος κόρη Παλλαντίας· κ. ἐπὶ πρᾶγμα: Θεόκρ.28,1 ὦ φιλέριβ' ἄλακτα.

φιλερίς-ιδος-ι κ. νεώτ. ὁ ἀγαπῶν τὸς ἐρίδας, ὁ ἀρεσκόμενος εἰς αὐτάς, φιλόνηκος, ἐριστικός, καθυγατῆς: Ἀριστλ.Σοφ. Ἐλ.11,5, Ἀξιόν.Χαλκιδ.1,9 οἶον φιλερίδς ἔστι καὶ μάχεται τί μοι, Μουσών.ν.Στοδ.459,49.

φιλεριστής (ὁ) ποι. ὁ φιλῶν, ἀγαπῶν τὰς ἐρίδας, ὁ φιλερίς, ὁ καθυγατῆς: Ἀλεξ. Ἀδῆλ.56, Σουιδ.

φιλεριστικός-ή-όν οὐχλ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς φιλεριστήν, εἰς φιλόνηκον, καθυγατῆζήν: Σχόλ. Ἀριστφ.Εἰρ.788 φιλεριστικὸν τῶν ἀρρέων ὀργύγων ἡ φύσις.

φιλέριστος-ον μτγν. ὁ φιλερίς, ὁ φιλεριστής (Ἰουστ.2921), αὐτ.287D φιλέριστος καὶ κενός· || κ. ἐπίρρ. -ίσιως: ΨΩριγ.κ.Μάρκ.3,70.

φιλέριστῶ-έω μτγν. ἀγαπῶ τὰς ἐρίδας, ἀρέσκειμαι εἰς αὐτάς, ἀγαπῶ νὰ φιλοκῶ, νὰ ἐρίζω: Ἐπιφάν.1,252D, Ἰουστ.352D, αὐτ.345D παυσάμενοι τοῦ φιλεριστεῖν, Φώτ., Σουιδ.

φιλερμαιοσ-ον μυν. ὁ ἀγαπῶν, φιλῶν τὸν Ἐρμῆν, ὁ φίλος αὐτοῦ: Θεόδ. Ὑρτ. Ἐπιστ.7 ἐν Notices et Extraits 5,729.

φιλερνούτης Ἦσ. «ἐν συνδένδρῳ τόπῳ προσφιλῶς διαγόντος».

φιλερως-υτος (ὁ, ἡ) μτγν. ὁ ἀγαπῶν πολὺ τὸν ἐρωτά, τὰς ἐρωτικὰς ἀπολαύσεις, ὁ λίαν ἐπιρρηπής, ἐκδοτος εἰς τὰ ἐρωτικά, ἐρωτικός: ΑΠ 5,170 τὰς φιλερωτός Ζυνοφίλας, Λουκ. Ἐρωτ.12 παντὶ δένδρῳ . . ὁ φιλέρως προσεῖρνε κίττος.

φιλές (ὁ) δημ. δικτυωτὸν πλέγμα πρὸς περιέδωσιν τῆς γυναικείας κόμης· 2) τυπογρ. μικρὰ γραμμὴ χωρίζουσα αὐτοτελεῖα κείμενα εἰς ἐφημερίδα, περιοδικὸν ἢ βιβλίον.

φιλέπερος-ον μτγν. ποι. ὁ φιλῶν, ἀγαπῶν τὴν ἐσπέρον: ΑΠ 7,31 ἴον, τὸ φιλέπερον ἄνθος.

φιλειταίρεια (ἡ) (τὸ) ὄνομασία ἐορτῆς τινος: Ἀν. ὈΞ 3,277.

φιλειταίρ(ε)ία (ἡ) ἡ ἀγάπη, φιλία, ἀφοσίωσις πρὸς τοὺς ἐταίρους, τοὺς συντρόφους, τοὺς φίλους: Ξεν. Ἄγρσ.2,21 ἄλλ' οὖν φιλειταίρεια γε πρᾶχθέντα φανερά ἐστι, Ἀριστλ.Ρητ.1,7,18.

φιλειταίρικός-ή-όν οὐχλ. ὁ πρὸς τοὺς ἐταίρους φιλικῶς διακείμενος, ὁ φιλιῶν, ἀγαπῶν αὐτούς: Σχόλ. Ἰλ Δ 412 προσφώνησις φιλειταίρικῆ.

φιλειταίριον (τὸ) μτγν. κ. φιλειταίριος (ἡ) τὸ φυτὸν ἀπαρίην: Γαλ. Ἰπν.Γλωσσ. Ἐξῆλ.568 «φιλειταίριος ἦν καὶ ἀπαρίην ὀνομαζοῦσαι»: Διοσκ.4,8.

φιλειταίριος-ιδος (ἡ) μτγν. τὸ φιλειταίριον βλλ.: Νίξ. Ὀπρ.632.

φιλειταίριος-ον κ. νεώτ. ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἐουτοῦ ἐταίρους, τοὺς συντρόφους τοῦ, τοὺς φίλους, ὁ ἀφοσιωμένος, ὁ πιστὸς εἰς αὐτούς: Θουκ.382 τόλμα γὰρ ἀλόγιστος ἀνδρῶν φιλειταίριος ἐνομιόσθη, Πλάτ.Λυσ.211E, Ξεν.ΚΠ 8,3,49, Ἀριστλ.Ρητ.2, 12,13· || τὸ φιλειταίριον ὡς οὐσα ἡ φιλειταίρεια: Τιμοκλ.Δρακοντ.1,4· || ἐπίρρ. -ως: Αἰσχίν.1,5,32 ἔκλεπτον δὲ τῆς πόλεως κοινῆ καὶ μάλᾳ φιλειταίριος χίταις δραχμάς· 2) νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν ἔρροβοτικῶν τῆς οἰκοῦ τῶν σιτιζῶν.

φιλετάκι (τὸ) δημ. μικρὸν φλέτο βλλ.1)· 2) τεμάχιον δέρματος καλύπτον τὴν ὀπισθίαν ραφὴν τοῦ υποδόμηματος.

φιλετνής-οὺς-ές ΑΒ 70,21 «ὁ φιλῶν ἔντος ἐσθίειν».

φιλετνος-ον ὁ ἀγαπῶν, ὁ ἀρεσκόμενος νὰ ἐσθίῃ, νὰ τρώῃ ἔντος, κυλὸν ἐξ ὀσπίου, εἰδὸς τι φάθος, ἀ. φιλετνος: ΑΒ 70,21.

φιλέτα (τὸ) (ἰταλ.) δημ. πρόσθετον λεπτὸν περιγράμμα ἐνδύματος· 2) ἡ φῶς, ὁ φῶτης μὲν τῶν σφαιρῶν, τὸ κρέας τῆς νεφρικῆς χώρας τῶν σφαιρῶν, φαρνάεφροι.

φιλευγενής-οὺς-ές μυν. ὁ φιλῶν, ἀγαπῶν τὸ εὐγενές, τὴν εὐγένειαν ἢ τοὺς εὐγενεῖς: Θεοφύλ.Σ Ἰστ.4,11,105C.

φιλεύδιος-ον μτν. ὁ φίλων, ἀγαπῶν τὸν εὐ-
διον οὐρανόν, τὴν εὐδίαν: Ἑλλ. Ἐπιγράμμ.1028,55
φιλεύδιος Ἄφροδίτη.

φιλεύχρος-ον Ἐπιγρ. ὁ φίλων, ἀγοπῶν τοὺς
καλοὺς, τοὺς ἁρμονικοὺς ἤχους, ὁ ἀρεσκόμενος
εἰς αὐτοὺς ἢ ὁ ἀγαπῶν τὴν ἡχὴ ἢ τὰς μεγάλας
φωνάς, τὰς κραυγὰς: τῆνδε θεῶν ἀνέθηκε φι-
λευχῶ Διόσκρι Οὐτίκτωρ.

φιλεύσιος-ον μτν. ποι. ἐπιθ. τοῦ Βάκχου, ὁ
ἀγοπῶν τὸ βακχικὸν ἐπιφώνημα εὐσί: ΑΠ 9,524,
Νόνν.Δ.12,114.

φιλευλαθής-ους-ές μτν. ὁ ἀγαπῶν τὴν εὐ-
λάβειαν, τὴν προφύλαξιν, εὐσυνειδήτως: Κύριλλ.δ,
329C ὁ φιλαθέος τε καὶ φιλευλαθής.

φιλεύλειχος-ον (λείχμ) μτν. ποι. ὁ ἀγαπῶν
τὰ λιχνεύματα, ὁ ἀρεσκόμενος εἰς τὰ ἡδύσματα:
Λεων.Γαρ.ΑΠ 6,305 φιλεύλειχμ τε καὶ λαφυργμῶ.

φιλευμα-ατος(τῶ) νεώτ. τὸ φιλεμα βλ.λ.

φιλευνας-ον μτν. ποι. ὁ ἀγαπῶν τὴν γαμήλιον
ἐνήνη, τὴν συνουσίαν: Ἄνακρεόντ.1,7 γέρων μὲν
ἦν, καλοὺς δὲ καὶ φιλευνας.

φιλεύντι δωρ. τ. τοῦ φιλοῦσι γ' πληθ. ἔνεστ. ὄρ.
τοῦ φίλῶ βλ.λ.

φιλευποιία (ἡ) μτν. δωρ. τοῦ φιλοποιία βλ.λ.

φιλευπρόσωπος-ον μον. ὁ φίλων, ἀγαπῶν
τὰ ὄρατα πρόσωπα ἢ ὁ ἀρεσκόμενος εἰς τὰ ἔχρ.
ῥασιον πρόσωπον: Βί.Πολυκ.η.Ἡαλλοίχ.550A.

φιλευριπίδης(ιδ) ὁ φίλων, ἀγαπῶν τὸν Εὐριπί-
δην, ὁ ὢν φίλος αὐτοῦ: Πλοῦτ.755D ἄτε δὴ καὶ
φιλευριπίδην ὄντα' || ὄνομα κωμωδίας τοῦ
Ἄξιονικου.

φιλευσθέα (ἡ) μον. τὸ νὰ εἶναι τις φιλευσε-
θής, ἡ ἀγάπη τῆς εὐσεβείας: Νειλ.Νεώτ.153,18 δέ-
σμαι τῆς φιλευσεθείας ὤμων.

φιλευσεθής-ους-ές μον. ὁ φίλων, ἀγαπῶν τὴν
εὐσέβειαν: ΚΜανασα.Χρον.3021, Φώτ.Βίβλ.31,19.

φιλευσεθῶ-ἔω μον. εἶμαι φιλευσεθεθής, ἀγαπῶ
τὴν εὐσέβειαν: ΚΜανασα.Χρον.2874.

φιλευσεθῶς ἐπίρρ. μον. μετὰ φιλευσεθείας:
Ἰω.Γενέσι.6,10 (ἔκδ.2α).

φιλευσπλαγχνία (ἡ) νεώτ. τὸ νὰ εἶναι τις φι-
λευσπλαγχνός.

φιλευσπλαγχνος-ον μον. κ. νεώτ. ὁ φίλων
τὴν εὐσπλαγχνίαν, ὁ λίαν εὐσπλαγχνός, φιλελήμων,
ἀγαθοεργός: Ἰω.Ἰεροσ. ἐν Βί.Δαμασκ.1 ASS
Μαΐου 2,726P, Ἄκρον.Γ αὐτ.746D, Ἐφραῖμ Καϊσ.
5649 οἰκτῶ . . φιλευσπλαγχνούς τρόποις.

φιλευσπλαγχνῶς ἐπίρρ. μον. μετὰ πολλῆς
εὐσπλαγχνίας: Τυπικ.Σάββα 97C.

φιλεύτακτος-ον μτν. ὁ τὴν τάξιν, τὴν εὐτα-
ξίαν καὶ τὴν εὐπρέπειαν φίλων, ἀγαπῶν: ΑΠ 6,282
δέξαι δῶρα, φιλεύτακτου δῶτορ ἐφηβοσάνες.

φιλευτικῶς ἐπίρρ. μον. φιλικῶς: Ἐρωτόκρ.4,1629
ὡσάν ἐμνοῦσαι κι οἱ δυά, φιλευτικῶς μιλοῦσαι.

φιλευτρέπλος-ον ὁ φίλων, ἀγοπῶν τὰς εὐ-
τροπελίας, τὰς ἀστειότητας, ὁ ἀρεσκόμενος εἰς
αὐτάς, ὁ χωρατατῆς: Ἀριστλ.Ἀρετ.6,5 τὸ φι-
λογέλοισιν εἶναι . . καὶ φιλευτρέπελον.

φιλευπρόσυνος-ον μον. ὁ φίλων, ἀγαπῶν
τὴν εὐφροσύνην, ὁ συνήθως ἢ σφόδρα χαίρων:
Νικ.Χων.Χρον.313C.

φιλεύχλειας-αν ἔσφ.φρ. τοῦ φιλεύχλειος.

φιλεύω δημ., ἀδρ. (ἐ)φιλέψα, μτχ. παθ. παρακ.
φιλεμένος, προσφέρω φιλοφρόνως τινι, οἶον
γεῦμα, ποτόν, φαγησίμον εἶδος κττ.: με φίλεψε
ὁ θεός μου ἕνα καλῶς σῦκα' 2) προσφέρω
τι ἐνεκα φιλοφροσύνης, τρατόρω: Χατζόπ.Ἰνερ.
85 προσφέρθηκα νὰ πάω νὰ τῆ φιλέψω ἕνα
γλυκὸ' 3) δίδω μικρὸν φιλοδώρημα: ἄν μου
κάνης αὐτὸ τὸ θέλημα, θὰ σὲ φιλέψω κάτι'
4) φιλεύω τὴ νύφη ἐπὶ γαμβροῦ ἢ παρονύμφου,
προσφέρω, δίδω εἰς τὴν νύμφην δῶρον τι.

φιλεύωδης-ους-ες μον. ὁ φίλων, ἀγαπῶν τὰς
εὐδίας: Τζέτ.Χιλ.5,399 θηρίον ὁ μονόκερως
τογχόνας φιλεύωδης.

φιλεύσειος(ιδ) Ἐπιγρ. ὁ φίλων, ἀγαπῶν τοὺς
Ἐφοίσιος.

φιλέφθρος-ον μτν. ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἐφθρούς,
τὰ παῖδιά: ΑΠ 12,121 Δόρκιον ἡ φιλέφθρος.

φιλεχθής-ους-ές μτν. ὁ φιλεχθρός: Θεόκρ.
5,137 τὸ δ', ὡ τάλαν, ἔσαι φιλεχθής.

φιλεχθῶς(ιδ) μτν. ροπή, τάσις τοῦ νὰ κάμνη
τις ἐχθρούς: Βασί.1,821A κατεσθίει τὸ ἀγαπητικόν
ἢ φιλεχθῶς.

φιλεχθρικός ἐπίρρ. μον. φιλεχθρῶς: Εὐστ.
Ἰλ.1320,14.

φιλεχθρός-ον μτν. κ. μον. ὁ ἐπιρρηπῆς εἰς
ἐχθρῶν, ὁ τείνων ἢ ἀρεσκόμενος νὰ προκαλῆ
ἐχθρῶν, νὰ εὐρίσκηται εἰς ἐχθρῶν πρὸς ἄ.: Παῦλ.
2π.74,169, Πισιδ.Γ Ἐξαμ.581.

φιλεχθρῶ-ἔω μτν. εἶμαι φιλεχθρός, ἀγαπῶ
τὰς ἐχθρῶν: ΠΔ Παροιμ.3,30 μὴ φιλεχθρῶσαι
πρὸς ἄνθρωπον μάτην, Πρὸκλ.Τετραβ.171 φιλε-
χθρῶσαι καὶ φθονήσοσι.

φιλεχθρῶς ἐπίρρ. μτν. μετὰ φιλεχθρίας, ἐ-
χθρικός: Διογ.Λ 3,36 εἶχε δὲ φιλεχθρῶς ὁ Πλά-
των καὶ πρὸς Ἀριστιππον.

φιλέφθιος-ον μτν. κ. μον. ὁ φίλων, ἀγαπῶν
τὰ παίγνια, τὰς διασκεδάσεις: Νόνν.Δ.10,378 τοῖος
ἀγῶν τετέλεστο φιλέφθιος, Εὐστ.Πον.115,46.

φιληγῆ (ἡ) κ. μον. κ. νεώτ. κ. δημ. θηλ. τοῦ φίλος
βλ.λ.) 2) φίλη σιολ. τ. τοῦ φιλεῖ β' προστ.
ἔνεστ. τοῦ φίλῶ βλ.λ.

φιληγῶς-ον (ἡ)δὴ ὁ ἀγαπῶν τὴν ἡθην, τὴν νεό-
τητα, ἐν χρ. ὡς κύρ. δν: Πλατ.Διάλογ.Λοκκ.Ἰν.36.

φιληθής-ους-ές ὁ φίλων, ἀγαπῶν τὰ ἡδέα, τὸς
ἡδονάς, τὰς εὐχαριστήσεις: Ἀριστλ.ἩἨικ.8,4
καὶ γὰρ τὸ ἡδῶ ἀγαθὸν τι τοῖς φιληθεῖσι' 2) σχόλ.
ὁ εὐάρεστος, ἀρεστός, εὐάρεστητος

ἐμποῶν, εὐφρονητικός: Σχάλ.Πινδ.Π 2,133 ὡ γὰρ
προσκήει σε κολακεύουσιν ἡδεσθαι' ἢ οὐκ τοι-
σοῦτο φιληθεῖσι εἰσι παῖσι, τελείους γε μὴν γάρ τε.

φιληθία (ἡ) ἡ ἀγάπη, ἡ κλίσις πρὸς τὴν ἡδονήν,
ἡδονή, εὐχαριστήσις: Ἀριστφ.Πλ.307 ὤμεις δὲ
γροῦλίζοντες ὑπὸ φιληθίας ἐπισσεθε μπηρὶ χοροῖ.

φιληθονία (ἡ) μτν. κ. νεώτ. ἡ ἀγάπη τῶν ἡδον-
ῶν, ἡδονοπάθεια, ἡδονομαχία: Πλοῦτ.Ἡθ.12C, αὐτ.
216C, αὐτ.556B ὅπου φιλοπλουτία καὶ φιληθο-
νία περιμαχίτος καὶ φθόνος ἄκρατος.

φιληθονικός-ῆ-όν μτν. ὁ εἰς φιληθονίαν ἐπιρ-
ρηπῆς, ὁ ἔχων ἀγάπην, διόθεσιαν, κλίσιν, τάσιν,
πρὸς τὰς ἡδονάς: Ὀλυμπ.Γοργ. ἐν ΑΒ 1429.

φιληθονός(-η-ο-ν) ἰηδονή) μτν., μον., νεώτ.
κ. δημ. ὁ φίλων, ἀγαπῶν τὰς ἡδονάς, ἡδυ-
παθής, ἡδονιστής: Πολύβ.40,6,11, Πλοῦτ.Ἡθ.6B
καὶ τὸν βίον ὡς τὰ πολλὰ ἀσώτους καὶ φιληθο-
νίας ἀποβαίνοντας, αὐτ.140B, αὐτ.766B, Λοκκ.
Ἐρωτ.36, Δαμασκ.Π 1,295D, Θεοφύλ.Σ 167,6, αὐτ.
143,14' || τὸ αὐτὸ τὸ φιληθόνον ὡς οὐσ. ἢ φι-
ληθονία: Πλοῦτ.Ἡθ.1094A' 2) μτν. ὁ προκα-
λῶν ἡδονήν, εὐφρονητικός, εὐφροναῖον: ΑΠ 10,118
ἀλλά μοι Βάκχοιο φιληθόνον ἐντυπε νόημα.

φιληθονῶ-ἔω μτν. εἶμαι φιληθόνος βλ.λ.),
φιλῶ τὰς ἡδονάς: Κύριλλ. εἰς Ἰω.895.

φιληθόνως ἐπίρρ. μτν. μετὰ φιληθονίας:
Κλήμ. Ἀλ.Στρωμ.3,4,30.

φιληθῶ-ἔω ἀγαπῶ, ζῆτῶ, εὐρίσκω τὴν ἡδονήν,
τὸ εὐχάριστον, τὴν διασκεδάσιον εἰς τι, τέροισμα,
εὐφρόνισμα ἐπὶ τῆν, μτ. δστ.: Ἀριστφ.Ἐίρ.1130
ὡ γὰρ φιληθῶ μάχαις, Ἀντιφῶν.Κορινθ.1 ἐν τῇ
Κύπρω δ' οὕτω φιληθεῖται τὰς ὕσιν, ὡστε σκα-
τοφαγεῖν ἀπέρηξε τὸ ζῆον, Πολύβ.34,10,4' κ.
μτ. μτχ.: Αἰλ.Ζ 4,21' κ. ἀπολ.: Θεόφρ.Φι 9,
16,1' || φρ. φιληθονῶ τινι εὐχαριστοῦμαι ὑπερ-

βαλλόντων νά διαμένω, νά φοιτῶ που, ἔν τινι τόπῳ: Ἐθνή.7,312E φιληθοῦντας λιμώδεσιν ἐρημίαις || κ. πρὸς τιν: Ἄλκυια.3,24 πρὸς τὰς μυροπωλείας φιληθεῖ.

φιληκοῖα (ή) ἡ ἀγάπη τοῦ ἀκούειν ἢ ἀκροαθοῦναι: Ἰσοκρ.1,18 κατανάλισκε τήν ἐν τῷ βίῳ σχολήν εἰς τήν τῶν λόγων φιληκοῖαν, Πλούτ. Ἡ8.40A, αὐτ. 44A, Ἀριστοτέλ. 559, Ἰμερ.532, Ἰουλ.358D τήν τῶν νέων φιληκοῖαν.

φιληκοῖον (ἡ) ἰσόκη κ. νεώτ. ὁ ἀγαπῶν τὸ ἀκροάματα, ὁ ἀρεσκόμενος νὰ ἀκούῃ συνδιολεῖξεις, λόγους συζητήσεις, ὁμιλίας: Πλάτ. Πολ.535D φιλομαθῆς δὲ μή, μηδὲ φιληκοῖος μηδὲ ζητητικός, οὐτὲ 548E, αὐτ.475D, Πλούτ.: Ἀκκ.10, αὐτ. Ἡ8.418E ἀδολεσχοῦν πρὸςβύτη ὑποκατακλίνεσθαι φιληκοῖον νεανίσκων: || τὸ οὐδ. ἐνάβρηρ, τὸ φιλήκοον ὡς οὐσ. ἢ φιληκοῖα: αὐτ. Ἡ8.704F.

2) μτγν. ὁ ἀγαπῶν νὰ ἀκροάται, νὰ ἀκούῃ ἀπλῶς ὅπως κατατρίβη τὸν χρόνον του, κτ. ἀντίθ. πρὸς τὸ φιλομοθῶν: Φιλύβ.7,7 τοῖς φιληκοῖσις ἤδιων οὐτοῖς ἰό λόγῳι καὶ τοῖς φιλομαθοῦσι τῷ παντὶ χροσιμώτερος.

φιληκοῖ-έω μτγν. φιλῶ, ἀγαπῶ νὰ ἀκροάμαι, νὰ ἀκούω, ἀρεσκομαι εἰς τὰ ἀκροάματα: Πολύβ.3,57,4 αὐτὸ ἀποπλανῶν ἀπὸ τῆς πραγματικῆς ὑποθέσεως τοὺς φιληκοῦντας.

φιληκοῖος ἐπίρρ. μτγν. μετὰ φιληκοῖας: Ἡλιάδ.Αἰθ.5,16 ἠδόνῃ βεῖρα τῷ ὄντι συγκράτων φιληκοῖος ἔχει.

φιληλάκατος-ον μτγν. ποι. ὁ φιλῶν, ἀγαπῶν τὴν ἡλακίτην, τὴν ρόκαν: ΑΠ6.160 καὶ πῆνας καὶ τόνδε φιληλάκατον καταβίσκον.

φιληλάκας-άδος (ή) ἡλιόκη μτγν. ἡ φιλοῦσα, ἀγοπῶσα τὸν ἥλιον: Ἀθῆν.14,619E ἢ εἰς Ἀπόλλωννα ᾧδῃ φιληλάς, ὡς Τελέσιλλα παρισταπην.

φιληλασιότης (ὸ) ὁ ἀγαπῶν, ἐπιδιώκων νὰ εἶναι ἡλιαστής, ἤτοι νὰ μετῆχῃ τοῦ δικαστηρίου τῆς Ἡλιαστίας ἢ νὰ ἔχῃ δικὸς ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου, ὁθ. ὁ φιλόδικος: Ἀριστοφ. Σφ.88 φιληλασιότης ἐστίν ὡς οὐδεὶς ἀνήρ.

φιληλῆσιος-ον μσν. ὁ φιλῶν, ἀγαπῶν τὸν ἥλιον: Στουδ. Θεόδ. 1806 [ἐκδ. Μί.].

φιλημα-ατος (ὸ) κ. μσν, νεώτ. κ. δημ., ὄμρ. φιλήμα μζτηγική πως ἐπαφή τῶν χειλῶν ἐπὶ μέρους τοῦ σώματος ἄλλου προσώπου ἢ καὶ ἐπὶ ζώου ἢ καὶ πρῶματος πρὸς ἐκδήλωσιν ἔρωτος, πάθος, στοργή ἢ σεβασμοῦ, ἀσπασμοῦ, φιλή: Ἀισχ.ἀπ. 135 τῶν πυκνῶν φιλημάτων, Σοφ.ἀπ.482 κινυρὸς καὶ φιλημάτων φόφος, Εὐρ. Ἄνδρ.416 πατρι τῷ σφιδεῖ φιλημάτων ἰὼν δακρύα τὸ λείβων, αὐτ. ΙΑ.679 αὐτ.1238, αὐτ. ΙΙ.1155, Ἐνν. Ἀπομν.1,38, αὐτ. Συμπ.5,7, αὐτ.4,26, Θεόκρ.15,130 οὐ κενεῖ τὸ φιλήμα, ΚΔ Λουκ.22,48 ἰούδα, φιλήματι τὸν ἰσὺν τῶν ἀνθρώπων παραδίδωσ, Λουκ.Νεκρ.Δ.10,3, Ἰω. Χρυσ. Ὀμ.30,705, Ἀκολ.Μ.Παρασκ. Ὀρθρ. Ἀντίφ.5, Ἀκολ.Θ.Μεταλ. ὁ φιλήμα σοι δῶσω καθάπερ ὁ ἰούδας: || φρ. δημ. εἶναι γιὰ φιλήμα ὡς ἐκφρ. ἐνθουσιασμοῦ ἀναφ. πρὸς ἀνδρ. ἐξαιρητικῶς ὄραστον ἢ ἀγαθὸν ἢ ἱκανὸν ἢ μεταδόντα εὐχάριστόν τινα εἰδῶσιν κττ.: || μτγν., μσν, νεώτ. κ. δημ. τὸ φιλήμα θεωρεῖται ὡς σύμβολον τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης: ΚΔ Κορ.1,16,20 ἀσπάσασθε ἀλλήλους ἐν φιλήματι ἀγίῳ.

φιληματικῶς ἐπίρρ. μσν. διὰ φιλήματος, μετὰ φιλή: Ἐϋστ. ἐν Μει. Spicil. Rom.5,310, Γερμ.Α.257C τὴν λαβίδα τῶν χειλῶν συμπύσσουσας φιληματικῶς.

φιλημάτων (τὸ) μτγν. ὄποκορ. ταῦ φιλήμα βλ.λ.: Λουκ. Ἐταιρ.Δ.11,3.

φιλημερος (ὸ) ἡ μσν. ὁ φιλῶν, ὁ ἀγαπῶν τὴν ἡμέραν: Ἰω.Γαζ. Ἐκφρ.597 φιλημερος ὁδρῶς, **φιλημη** (ή) μσν. ἢ φιλή: Θεόγνωστ.Κων.112,ΕΜ 216,3.

φιλήμι Ἐπιγρ. αἰολ. τ. τοῦ φιλῶ-έω βλ.λ.

φιλημονήτα (τὰ) Ἐπιγρ. ἀγῶν πρὸς τμήν τοῦ Φιλημονος: Ἐπιγρ. Ἀφροδισιᾶδος.

φιλημοσύνη (ή) ποι. ἀγάπη, φιλή, φιλικὸν αἰσθημα, φιλικὴ διάθεσις: Θεόγν.284 μὴβ ὄρκω πῖσυνος μῆτε φιλημοσύνη, Ἐλλ. Ἐπιγράμμ.9.

φιληνάδα (ή) δημ. ἐσφ. γρ. τοῦ φιληνάδα βλ.λ.

φιληνεμος-ον (ἀνεμοῦ) μτγν. ὁ φιλῶν, ἀγαπῶν τὸν ἀνεμόν: Πλούτ. Ἡ8.676A, ΑΠ 6,92 αὐτὸν καμνευτήρα τὸν φιληνεμόν, Ἀκίτιφρ.3,12.

φιληνίος-ον (ήνιος) ὁ ὑπεῖκον, ὑπακούων εἰς τὰς ἡλιας, εἰς τὸν χαλινόν, εὐήνιος, πειθίσιος: Ἀισχ. Πρ.465 ὕφ' ἄρμα τ' ἤγαγον φιληνίους Ἰππους.

φιληνωρ-ορος (ὸ) ἡ μτγν. ἐπ. τ. τοῦ φιληνωρ βλ.λ.: Μουσα.267, Κόλουθ.213.

φιληνρεμος-ον μτγν. ὁ ἀγαπῶν τὴν ἡμερίαν || συνεδ. ὁ τὴν ἡμερίαν διαχέων, εἰδ. ἐπιθ. τῆς Σελήνης: Ὑμν. Μίη. Μει.δε Liter. Gr.454.

φιλητρεμος-ον (ἐρετμοῦ) ὁ φιλῶν τοὺς ἐρετμοὺς, τὰς κώπας, τὴν κωπηλασίαν: Ἡσ. ἐπιλόκωνος, φιλονοῦτής: Ὀδ.Θ.96 ἀίθα δὲ Φαίηκεσσι φιλητρεμοισι μετῆύδα, αὐτ.Α.182, Νόνν.Δ.39,214.

φιλήσια (τὰ) ἱεράτῃ μτγν. ἐσρτή τις ἀγομένη πρὸς τμήν τοῦ Φιλήσιου Ἀπόλλωνος: Κόνων ἐν Φώτ.8,16,136,31. **2)** Ἡσ. «φιλοτήσια».

φιλήσια (ή) Ἡσ. «κλεπτοσύνη» [ἐσφ. γρ. τοῦ φιλήσια].

φιλησιμολος-ον ποι. ὁ φιλόμολπος: Πίνδ.Ο. 14,14 ὦ πάτερ Ἄγλατα φιλησιμολεῖ τ' Ἐφροσύνα.

φιλήσις-εως (ή) τὸ φιλεῖν, ἀγάπη, αἰσθημα στοργῆς: Ἀριστ.Λ.ΗΝικ.9,51, αὐτ.9,7,6, αὐτ.8,5 εἶκοι δ' ἢ μὲν φιλήσις πάθει ἢ δὲ φιλή εἴξει.

φιλησιστέφανος-ον μτγν. ὁ φιλοστέφανος: Ἀριστοτέλ.1,316 ὑπεγέγραπτο τοῦ λόγου δὴ τοῦ πύργου φιλοστέφανος ἢ φιλησιστέφανος.

φιλήσχο(ς)-η(-ον) μσν, νεώτ. κ. δημ. ὁ φιλῶν τὴν ἡσυχίαν, ὁ ἀσπεύων τὰς ἐριδας, τὰς φιλονικίας, ἐριχνικῶς: Συμ.ἐν Βι. Ἰω.Χρυσ.8,378,27, Παχυμ.Ι.56,29 τέχνη τις ἐστὶ τῶν φιλησχωῦ ἢ γραφική: **2)** νεώτ. κ. δημ. κτ. ἐπέκτ. ὁ νομοτάχης: οἱ φιλήσχοι δὲν μετέσχον τῆς διαδηλώσεως, -φιλήσχοι οἰκογένεια: || ἐπίρρ. νεώτ. -ύχως.

φιλητωρ ἐσφ. γρ. τοῦ φιλητώω βλ.λ.

φιλητής (ὸ) μτγν. ὁ φιλῶν, ὁ ἀγαπῶν, ὁ ἀσπαζόμενος, ὁ ἐραστής: ΑΠ 5,271 οἱ δὲ φιληταὶ . . νὺν μέγα πεφρίκασι: **2)** ἐσφ. γρ. τοῦ φιλητής.

φιλητικός-ή-ἄν ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ φιλεῖν, ὁ φύσει κλινῶν εἰς τὸ φιλεῖν τι, ὁ λέων εἰς τὸ νὰ ἀγοπῆ τι: Ἀριστ.Λ.ΗΝικ.3,10,2, αὐτ. Πολίτ.7,7,5. **2)** ἀπολ. ἀγαπητός, τρυφερός, πλήρης στοργῆς, ὁ γεμάτος τρυφερότητα: οὐτ. Ηεῦδ.7,4,5, αὐτ.3,10 ἐκάτερος γὰρ τούτων χαιρεῖ οὐ φιλητικός ἐστί, αὐτ.Ζ1.1,1,33, Πλούτ.Περ.1 τὸ φύσει φιλητικὸν καὶ φιλοστόργον: **3)** ὁ ἀγαπῶν νὰ ἀσπάζηται τίνα: Ἀριστ.Πρ.30,1,8.

φιλητικῶς ἐπίρρ. μτγν. μετὰ πλήρηστον στοργῆς καὶ τρυφερότητος: Κλήμ. Ἀλ.768 φιλητικῶς διαθεθεῖσθαι πρὸς τὴν σοφίαν, Τζέτζ. Ἐε. ἴλ.85,103.

φιλητός-ή-ἄν(ι) κ. μσν. κ. δημ. ὁ ἀξίος ἀγάπης, ἀξιοαγάπητος: Ἀριστ.Λ.ΗΝικ.9,7,6 τούτου δ' ἄφτιον τὸ εἶναι πᾶσιν αἰρετόν καὶ φιλητόν, Ἐϋστ. Ὀδ.1750F: || τὸ οὐδ. τὸ φιλητόν ὡς οὐσ. τὸ ἀξιοαγάπητον: Ἀριστ.Λ.ΗΝικ.8,2,2. **2)** δημ. ὁ φιλοσιμόμενος, ὁ κολητήριος.

φιλητῶν (τὸ) ἔρωσ, ἐρωτικὴ σχέσις, ἐρωτικὴ περιπέτεια: Κράτ.ΑΠ.11,218 κατάγλωττ' ἐποίησέ τὰ ποιήματα καὶ τὰ φιλητῶν ἀπρεκῶς ἵδει: **2)** ΕΜ 795,15 «φιλητῶν».

φιλήτωρ-ορος (ὸ) ἡ μσν. ὁ ἐραστής, ἀγαπητικὸς παρὰ Κρσίπ: Στράβ.10,4,21 ἐτόν μὲν γὰρ ἔρωμον καλοῦσι κλεινόν, τὸ δ' ἐραστῆν φιλήτωρα: **2)** φιλήτωρ (ή) ἢ ἐρωμένη ἢ ἀγαπητὴ τῆς καρδιάς.

τινός, φιλήτωρ' ποδλ. μεγάλητωρ: Αλοχ. Αγ.1446
ή δέ τοι κύνωσθ' δίκην τόν δάτατον μέφασα
.. γόνον κείται φιλήτωρ τοῦδ', Νόνν.Εὔαγγ.ΐω.
18,55. ΐσούσθ' ἀνεκοφε φιλήτωρ Πέτρον Ιωθ.

φιλιπτός ἔπιρρ. μαν. ἀγαπήτωρ, ἀξιοαγήτωρ:
Εὔστ.1490,48 τὸ διακρίνων ἔσθ' δὲ μὲν φιλιπτός
λαλεῖται . . ποτὲ δὲ ἀνάπαλι.

φιλιφαιστός-ον ὁ φίλων, ἀγαπῶν, τὸν ἠφαι-
στον, ὁ φίλος ἄν' αὐτοῦ: Ἐραστον.261.

φιλι ἰτόι δημ. τὸ φίλημα βλλ. : παροιμ. ἀνάριε
ἀνάριε τὸ φιλι γιὰ νὰ χ'η νοστιμίδα.

φιλιὰ ἰήι κ. μαν. κ. νεώτ., μαν. δημ. κ. φιλιὰ, ἰων.
φιλιπ τὸ νὰ εἶναι τις φίλος ἄλλου, ἀμοιβαία
ἐξ ἐκτιμήσεως ἀγάπη μεταξὺ δύο ἢ περισσοτέ-
ρων ἀτόμων, διαστελλομένη τῆς ἐρωτικῆς: Θέ-
ογγ.306 ἀνδρασι κακοῖς συνθέμενοι φιλιαν, ἠρ.
7,170 δοκέων ὁ Ἐρῆξης ἀπὸ παντός ὀφας τοῦ
ἔθνεος ἐπαγγέλλασθαι φιλιαν, Εὔρ. Ἰπν.253. Πλάτ.
Φαῖδρ.237C, Ξεν. Ἀπομν.2,6,29, αὐτ.ΚΠ 3,1,28, αὐτ.
Συμπη.8,15 ἡ φυχῆς φιλιὰ διὰ τὸ ἀγνή εἶναι
συγχ. μτ. προθ. : αὐτ.Πολιτ.304B, Ξεν. Ἀπομν.
1,2,10 || τὸ πρόσ. συγχ. ἐκφέρεται διὰ τοῦ
πρός τινα : Ἰσοκρ.88D, αὐτ.100C: σπανιωτ.
διὸ τοῦ εἶς τινα : Εὔρ. Ἀлк. Ἰπν.253 χρεῖν γάρ με-
τριάς εἰς ἀλλήλους φιλιὰς θηητούς ἀνακίρνα-
σθαι' || κ. μτ. γενivi. ἀντικειμενικῆς, δδ. διὰ
φιλιαν αὐτοῦ ἔνεκα φιλιὰς πρὸς αὐτόν: Θουκλ.,
91' || ἡ μετῆρη φιλιὰ ἡ μεθ' ἡμῶν φιλιὰ:
Θέογγ.600, αὐτ.1002' || κ. ἐπὶ τῶν φιλικῶν ἀγέ-
σεων, ἐπὶ τῆς φιλικῆς ἀγάπης μεταξὺ θεῶν καὶ
ἀνθρώπων : Πλάτ.Συμπη.188C' || κ. γεν. ἐπὶ οἰ-
κονομικῆς στοργῆς καὶ ἀφασιώσεως: Ξεν. Ἰέρρ.
3,7 βεβαίονταί μὲν γάρ δήπου δοκοῦσι φιλιὰι
εἶναι γονεῦσι πρὸς παῖδας καὶ παῖσι πρὸς γονε-
ύς, Ἀριστλ.Ποιητ.14,9' || ὁ μ. κ. ἐπὶ τῆς ἀγά-
πης καὶ ἀφασιώσεως τῶν κατοιτέρων πρὸς τοὺς
ἀνωτέρους αὐτῶν: Ξεν. Ἀν.1,6,3 ἐνῆν δὲ ἐν τῇ ἐπι-
στολῇ καὶ τῆς πρόσθεν φιλιὰς ὑπομνήματα καὶ
πίστεως' 2) φιλικὴ διάθεσις, εὖνοια, κλίσις, εὐ-
μένεια, καλωσύνη ἄνευ στοργῆς τινος : Ἀριστλ.
ΗἨκκ.2,7,93, αὐτ.4,6,5' 3) μτγ. ἔφεσις, πόθος
πρὸς συνουσίαν, ἀγάπη σαρκική, ἔρωρ : ΠΔ Πα-
ροιμ.5,19 ἔλαφος φιλιὰς καὶ πῶλος σῶν χαρίτων
ὀμιλεῖτω σὺ' 4) ἐν ἀναφ. πρὸς πρόγμ., ἀγάπη
δρῆσι τῶ, ἐπιθυμία τινός: Πλάτ.Πολ.581A ἀρ' οὐν
καὶ τὴν ἡδονὴν αὐτοῦ καὶ φιλιαν εἰ φάσμεν εἶ-
ναι τοῦ κέρδους, Ἀριστλ.Οὐρ.3,7,10' 5) ἡ καθ'
ὑπόθεσιν φυσικὴ δύναμις ἢ συνάπτουσα, συνδέου-
σα τὸ διεστώτα στοιχεῖα καὶ τὰς κατ' ἀλλήλων
καταφερομένας κινήσεις, κτ. ἀντιθ. πρὸς τὸ νεϊ-
κος ἦτοι τὴν δύναμιν τὴν φυσικὴν ἣτις ὑποτίθεται
ὅτι ἀποχωρίζεῖ ταῦτα : Εὔσπ.π. Ἀριστλ.Φυσ.8,1,3,
Ἀριστλ.Γεν.Φθορ.2,6,7, αὐτ.Μεταφ.1,4,2' 6) θηλ.
τοῦ φίλιος βλλ.

φιλιὰ ἰήι μαν., δημ. τ. τοῦ φίλια βλλ. κ. εἰδικῶτ.
ἡ ἐρωτικὴ φιλιὰ : Ἐρωτόκρ.1,1100, αὐτ.1724, αὐτ.
2250 δυτὴν ἀρχίσου φιλιὰ νὰ κάμουν το' ἔρω-
τικῆς, Γρην.Σκ.Τερρ.81' 2) δημ. τὸ φίλημα βλλ.ἰη.

φιλιὰζω μτγν. εἶμαι ἡ καθίσταμαι, γίνομαι φι-
λος τινός: ΠΔ Σοφ.Σειρ.37,1 πᾶς φίλος ἐρεῖ, ἐφι-
λιασα αὐτῷ κἀγώ, Ὀλυμπ.π.Φάτ.Β16λ.63,23.

φιλικός ἡ-όν μτγν. ὁ φιλικός: Πλωτῖν.2,412,
24 [ἐκδ.Κίερεhh.] φιλικὴ διάθεσις.

φιλιωμα (τό) δημ. φιλιωμα' 2) ἐνωσις, ἀ-
δέλφωμα, συνταξίασμα.

φιλιωστής (ὁ) ἠσ. αὐνολλακτικῆς, διαλλακτικῆς.
φιλιάτρος-ον μτγν. ὁ φίλων, ἀγαπῶν τὴν ἱα-
τρικὴν τέχνην, ὁ φίλος αὐτῆς: Γαλ.6,262,12 τοῖς
ἄλλοις ἄσπισιν, οὗς ὀνόματι κοινῶ προσαγορεύ-
ουσιν ἔνια φιλιάτρος, Πρόκλ.Τετραβ.8,225,23'
|| ἐπίρρ. φιλιάρως : Ἀπολλ.Κιτ.1 θεωρῶν φιλι-
άρως διακειμενόν σθ.

φιλιάρω-έω μτγν. εἶμαι φιλιάρως ἀγαπῶ
τὴν ἱατρικὴν: Διοσκ. Ἀλεξ.401,13 [ἐκδ. Κηλη] φαρ-
μάκων . . οἷς χρώνται οἱ φιλιάρωυτες, Πλούτ.
ΗἨ.58A, αὐτ. Ἀλεξ.8 δοκεῖ δέ μοι καὶ τὸ φιλιάρ-
ωεν Ἀλεξάνδρω προστρίψασθαι μάλλον ἐτέ-
ρον Ἀριστοτέλῃς, αὐτ. ΗἨ.1221,1.

φιλιγκράν (τὸ) [γαλλ.] δημ. ἄκλ. κ. φιλιγκράμ
διάρτηρον δικτυωτὸν κόσμημα ἢ ἔργον τέχνης ἐκ
λεπτῶν καὶ ἀφανῶς συγκεκολλημένων φύλλων ἢ
σπυμάτων χρυσοῦ, ἀργύρου ἢ μοδιῶδου ἢ ὑέ-
λου: φλωρεντινὰ φιλιγκράν' 2) ὀδοσειδῆδες [κυ-
ματιστόν] σημείον, ἀχῆμα ἢ γράμμα ἐκτετυπωμέ-
νον διὰ πιέσεως κατὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ χάρ-
του πρὸς διάκρισιν, διαφήμῃσιν ἢ ἵνα μὴ εὐκόλως
γίνηται παραποίησης.

φιλικὸ (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν ῥάμνος ἢ ἀλάτρενας.
φιλικὸς ἡ-όν(ι) κ. μαν., νεώτ., κ. δημ. ὁ ἀνήκων
ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν φίλον ἢ τὴν φίλιαν: Πλάτ.
Νόμ.919A, Ξεν.ΚΠ8,7,15 ἄλλ' ἐπὶ ταῦτα εὐθὺς οἰ-
κοδομεῖτε ἄλλα φιλικὰ ἔργα, - φιλικοὶ δεσμοί,
- φιλικὸν ἐνδιαφέρον, - φιλικὰ σχέσεις, - φιλικὸ
σπίτ' κ. ἐπὶ προσ. : Ἀριστλ.ΗἨκκ.8,5,2' || φι-
λικὰ (τὰ) ὄς οὐσ. φιλικὰ αἰσθήματα, φιλικὰ δια-
θέσεις: Ξεν. Ἀπομν.2,6,21 φύσει ἔχουσιν οἱ ἀν-
θρώποι τὰ μὲν φιλικὰ . . τὰ δὲ πολεμικά, Ἀριστλ.
ΗἨκκ.9,4,1 τὰ φιλικὰ δὲ πρὸς τοὺς φίλους.

φιλικῶς ἔπιρρ. κ. νεώτ., δημ. φιλικῶ, συγκρ.
-ώτερον [Ξεν. Ἀπομν.4,3,12], φιλικῶ-κώτερα, ὑπερθ.
-κώτατα [αὐτ.Συμπη.9,4], δημ. τὸν τρόπον, με-
ωλικῶν τρόπων: Πλάτ.Γοργ.485B, Ξεν. Ἑλλ.4,8,17 πρὸς
ἑαυτοὺς μὲν πολεμικῶς ἔχοντα, πρὸς δὲ τοὺς
ἄθνηλους φιλικῶς, Ἰσai.64,11, Ἀριστλ.ΗἨκκ.7,
4,10, Πλούτ. ΗἨ.621A.

φιλιὰδα (ἡ) δημ. δ. τ. τοῦ φιλιανάδα βλλ.
φιλιάνος ΗἨ 793,50 ἐφίλιος.

φιλιόκοξ ὀ-όν(ι) (λατ.) μαν., νεώτ., κ. δημ. ἄκλ. ἐν
χρ. ὡς ὄρος δηλῶν τὸ δόγμα τῆς δυτικῆς καὶ
προσταταντικῆς ἐκκλησίας, καθ' ὃ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα
ἐκπορεύεται ὄχι μόνον ἐκ τοῦ Πατρὸς ἀλλὰ
καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ.

φιλιουσιόζω ὄν μαν. ὁ συντελεστικός, ὁ συν-
τελῶν εἰς φίλιαν: Εὔστ. ἰλ.1487,3.

φιλιουσιώ-έω μαν. συντελῶ εἰς τὴν φίλιαν, εἰς
τὴν σύναψιν φιλικῶν ἢ ἐρωτικῶν δεσμών: Τζέτς.
Ἐξήγ. ἰλ.86,9 ἐπὴν ἡ συνουσία παρὰ τὸ εὐνο-
ποιεῖν ἴσους φιλιουσιεῖν.

φιλιός (α)-ον κ. μαν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀνα-
φερόμενος εἰς φίλον, ὁ ἐκ φίλου προσερχόμενος,
φιλικός : Πίνδ.Π.1,60 ἀγ' ἐπειτ' Αἴτνας βασιλεῖ
φίλιον ἐξεύρωμεν ὄνον, ἠρ.7,163, αὐτ.9,4 προέ-
χων μὲν τῶν Ἀθηναίων οὐ φίλιος γνώμιος, Αἰσχ.
Ἀγ.1491, αὐτ.Κο.810, Σοφ.ΟΚ 201, Εὔρ.Τρω.849,
Θουκ.286, Ξεν.ΚΠ 6,1,19 ὥστε καὶ ταῦτα φίλια
τοῖς συμμάχοις ὑπάρχειν, - τοῦ ἔστινε φίλιαν
χεῖρα' || συγχ. κτ. ἀντιθ. πρὸς τὸ πολεμικός:
Θουκ.5,44 νομιζοντες πόλιιν τε σφισι φίλιαν ἀπὸ
παλαιού, - φίλια στρατεύματα' || φίλια τριή-
ρησ φιλικῶν πλοίων, πλοίων ἀνήκων εἰς φιλικὸν
κράτος: αὐτ.120' || πρῶσθεται φίλια καὶ πα-
λέμια πρῶσθεται πρὸς φίλους καὶ πολεμικός:
Ξεν. Λουκ.1,3,10' || φίλια καὶ πολέμια ναυάγια
ναυάγια φιλικῶν καὶ ἐχθρικών πλοίων: Λυσ.2,38
πολλῶν μὲν συμμητιπτόνων καὶ φίλιων καὶ πο-
λεμίων ναυαγίων' || ἡ φίλια χῶρα [ἔστι] ὡς οὐσ.
ἡ φιλικὴ χῶρα : Ξεν.ΚΠ1,6,9 ἔως ἐπὶ ἐν φίλια
ἔσμεν, αὐτ. Ἀν.5,5,3, Δημ.326' || ἐν τῇ αὐτῇ σμ.
κ. τὸ οὐθ. κτ. πληθ. τὰ φίλια : Ξεν. Ἰπν.7,6 ἀνα-
χωρίζεται τὰ φίλια οὐκ ἀκαίροτεροι' || Ζεὺς
φίλιος ὁ προστάτης τῆς φίλιας: Διόδ.Σιν.Επικλ.
1,5 τὸ παρασιεῖν εὐρεῖν ὁ Ζεὺς ὁ φίλιος, Πλάτ.
Φαῖδρ.234B πρὸς Διὸς φίλιου, Μέν. Ἀνδρῶν ὁ
μαρτύρομαι τὸν φίλιον . . Δία' || συγχ. κ. ἀπλῶς

φιλος· πρβλ. Θωμ.Μ 897 φελιος, ὁ τῆς φίλιας ἔφορος θεός· Ἀριστφ. Ἀχ.730 καὶ τὸν φίλιον, Πλάτ.Γοργ.500B πρὸς φίλιου, αὐτ.519E, αὐτ.Εὐθφρ.6B, αὐτ.Ἀлк.1,109B μὰ τὸν φίλιον τὸν ἐμὸν τε καὶ τὸν σὸν ἥ κ. ἐπὶ ἄλλων θεῶν· Ἀρισταιν.214, ΑΠ751, Λουκ.Τόξ7· 2) παθ. ἀγαπητός, ἡγαπημένος, φίλος, ἐπὶ πρσα. κ. πραγμ. Ἀισχ.Ἰκ.533 παλαίφατον ἀμέτροτον γένος φίλιας προγόνου γυναικός, Σοφ.Ἡλ.226, Εὐρ.Ἀлк.876.

φιλιόσας (ὁ) (ἰταλ.) δημ., θηλ. φιλιόσας, ὁ ἀναδοκτικός, βαφτισιμικός.

φιλιππίος (-α)-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν Φίλιππον, ὁ τοῦ Φιλίππου· Πaus.8,74 καὶ τὴν πηγὴν αὐτόθι ὀνομάζουσαν ἔτι ἀπὸ ἐκείνου Φιλίππειον· 2) μτγν. κ. νεώτ. φιλιππίος ἰχθυόσας, ατατήρ ὡς οὗσα. χρυσοῦς νόμισμα κοπὴν ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας Φιλίππου τοῦ Β' καὶ ἰσοδυναμοῦ μὲν βάρους 29,50 χρυσῶν δραχμῶν· Διόδ.Σ 16,8 ἐνόμισμα χρυσῶν κῶφας τὸ προσαγορευθεὺν ἄπ' ἐκείνου Φιλίππειον· Πλούδ.9,59, αὐτ.84· 3) φιλιππίων (τὸ) ὡς οὗσα. νεὰς τις τοῦ Φιλίππου Β' ἐν Ὀλυμπίᾳ· Πaus.5,20,9 ἐπὶ κορυφῇ δὲ ἐστὶ τοῦ Φιλίππειου μίκαν γαλικὴ σύνδεσμος τῆς δοκοῦς.

φιλιππία (ἡ) μτγν. τὸ φιλεῖν τοὺς ἵππους, ἢ πρὸς τοὺς ἵππους ἢ τὴν ἵππασίαν ἀγάγη· Στob.Ἐκλ.2,120.

φιλιππίουσαι-δομα λ. κωμ. καθίστασαι, γίνουμαι, καταπῶ ὡς ὁ Φιλίππιδης· Ἀλεξ.Μανδρ.5 ἀκαρῆς πεφιλιππίδουσαι.

φιλιππίως κ. νεώτ., μέλλ. ἄττ. -ιῶ, εἶμαι φίλος τοῦ Φιλίππου, φρονῶ τὰ τοῦ Φιλίππου, εἶμαι μὲν τὴν μερίδα τοῦ Φιλίππου· Δημ.287 μὲν γνάμη ῥήτων φιλιππίωντων, αὐτ.1324, Αισχιν.72,14, Πλούτ.Ἡθ.844F, Σχόλ.Δημ.79. Φωτ.Βιβλ.493,35 ἐπεὶ τοὺς μὲν ἑώρα τῶν πολιτῶν φιλιππίζοντας.

φιλιππικός-ή-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν Φίλιππον, ὁ τοῦ Φιλίππου· Πλούδ.3,327 τὸν δὲ φιλιππικὸν ἐκ τοῦ κατ' Ἀντιόχου· 2) φιλιππικός (ὁ) ὡς οὗσα. ἑκαστὸς τῶν κατὰ τοῦ Φιλίππου τοῦ Β' τῆς Μακεδονίας ἐκφυγθέντων τριῶν λόγων τοῦ Δημοσθένους· 3) συνειδ. ὄμ. τὸ ἄρα. ὡς οὗσα. σφοδρὸν κατηγορητήριον· τοῦ ἐφαλλε τὸν φιλιππικὸν σου.

φιλιππίων (τὸ) σχόλ. ὑποκορ. τοῦ Φιλίππου β.βλ. σκωπτ. ἢ διαπευτ.· Σχόλ.Ἰλ.Β 235.

φιλιππισμός (ὁ) σχόλ. τὸ φιλιππίζειν β.βλ.· Σχόλ.Δημ.275,12.

φιλιππόδρομος (ὁ, ἡ) μον. ὁ φίλων, ἀγαπῶν τὸν ἱππόδρομον, τὰς ἱπποδρομίας· Κωδ.Πάτρ.66.

φιλιππος-ον κ. νεώτ. ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἵππους τ' αὐτόθι, Σοφ.ἀπ.523, αὐτ.738, Εὐρ.Ἐκ.9· 2) ἐν χρ. τὸ ἄρα. ὡς κύρ. ὄνομα π. ἀρχ. κ. νεώτ. φίλιππος.

φιλιππότης-ητος (ἡ) μον. τὸ νὰ εἶναι τις φίλιππος β.βλ.· Πισιδ.Γ Χριστ.Ἀναοστ.79.

φιλιππότηφορος-ον ὁ ἀγαπῶν νὰ τρέφῃ ἵππους· Φαλάρ.66 φιλοπλοὶ καὶ μαχηταὶ καὶ φιλιππότηφοροι.

φιλιππῶ-έω ἀγαπῶ τοὺς ἵππους· ΑΒ 815.

φιλιπικός-ον ποι. ὑποκορ. τοῦ φίλος· Τέλ. π. Στοβ.516,19.

φιλιππαραλήτης (ὁ) μον. ὁ ἀγαπῶν τοὺς Ἰσραηλίτας· Πράδρ.Ἐπιγρ.8.

φιλιπτιον (τὸ) μτγν. τὸ φυτὸν φιλιππιαριον, ἀπαρτη β.βλ.· Γαλ.Ἰνπ.Γλωσσ.Ἐξηγ.588.

φιλιπτιώνεις-ον μον. ὁ τοῦ Φιλιστιῶνας· Φώτ.Ἐπιστ.92,420.

φιλιπτορία (ἡ) μτγν. ἡ σπουδὴ τῆς ἱστορίας, γεν. φιλομάθεια· Γρηγ.π.Βασ.1,320C φιλεῖ γὰρ ἐν τοῖς τοιοῦτοις φιλιπτορίαν ἢ ψυχῇ.

φιλιπτορῶ-έω σχόλ. ἀγαπῶ τὰς γνώσεις ἀρέσκομαι νὰ μαθῶμαι, εἶμαι φιλομαθής· Σχόλ.

᾽Οδ.1,174, αὐτ.229 ὑπὲρ φιλοτιμίας ἴδεν ἀπτόν θέλει φιλιπτορῶν.

φιλιπτος-ον ὑπερβ. τοῦ φίλος· Σοφ.Ατ.842.

φιλιπτρινη (τὸ) δημ. ναυτ. μικρὰ κυκλικὴ ἢ ἡμικυκλικὴ θυρίς ἀερισμοῦ ἐπὶ τῶν θαλαμοῦκων πλοίου.

φιλιπτωρ-ορος (ὁ, ἡ) μον. κ. νεώτ. ὁ φίλων, ἀγαπῶν τὴν ἱστορίαν, τὰς ἱστορικὰς μελέτας, ὄθ. γεν. φιλομαθής· Ἰεροκλ.π.Στεφ Βυζ.ἐν λ. Βραχυμέτας, Τζέτζ.Χιλ.7,716 ἐν φιλιπτορσιν λόγοις.

φιλιτία (ἡ) τὰ φειδίτια, συσσίτιο, κοινὰ τράπεζαι τῶν Σπαρτιατῶν, εἰς ἃς πάντες οἱ πολιτῆς συνεδείπνουν· Ἀντιφῶν.Ἀρχ.Ι βράδις· .. εἰς τὰ φιλιτία, ἀπόλαυε τοῦ ζυμαῦ.

φιλιτιανός (ὁ) πάπ. ὁ μετέχων φιλιτίων ἤτοι συσσίτιου, κοινοῦ σιτηρεσίου· φιλιτιανοῖς νομισμάτια Χ.

φιλιτιων (τὸ) ἡ κοινὴ αἴθουσα ἐν ἣ ὤπῃρχεν ἡ κοινὴ τράπεζα τῶν Σπαρτιατῶν· Ξεν.Ἑλλ.5,4,28 καὶ τότε μὲν δὴ ἐκ τοῦ φιλιτίου τὸν οἶκον ἐλθὼν ἀνεπαύετο (ἰδιόθρ. φιδίτου)· αὐτ.Λακ.3,5.

φιλιχίτους-ος (ὁ, ἡ) μτγν. ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἰχθύς· Ἀθην.1,6D φιλιχίτων τὸν Φιλόξενον φασιν.

φιλιῶ-ώω μτγν., μον. κ. νεώτ., δημ. φιλιῶναι κ. μον. πινά φίλον· Τζέτζ.Ὀμ.Ἄλληγ. ἥ τὸ παθ. γίνουμαι φίλος· Αἰσώπ.Μυθ.1 ἀετός κσι ἀλώπηξ φιλιῶθέντες, Κλήμ.Ρωμ.Ὀμ.1,3 τοῦ . . προσφῆταις φιλιῶθήσομαι· 2) νεώτ. κ. δημ. διαλόττω, συμφιλίῶ· ὄμτθ. συμφιλιοῦμαι· ἤμαστε μαλωμένοι, μὰ φιλιῶσασε.

φιλιῶμα (τὸ) δημ. κ. φιλιῶμα ἢ φιλιῶσις, συν. διαλλαγή, συμφιλίωσις.

φιλιῶνος-ον σμυκρ. τ. τοῦ φίλος ἀγαπητότερος, προσφιλέστερος· ᾽Οδ.Τ 35 οὐ γὰρ πῶ τις ἀνὴρ πεννημιόνοσ ὠδε ξείνων τηλεδωπῶν φίλων ἐμὸν ἴκετο δῶμα.

φιλιῶν δημ. συμφιλίῶ, διαλόττω· μῆγκανε στή μέση τὰ συμπεθερικὰ καὶ τοὺς φιλιῶσασε· 2) ὄμτθ. συμφιλιοῦμαι· ἦταν μαλωμένοι, μὰ φιλιῶσασε τώρα.

φιλιῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ φίλιον, φιλικόν τρόπον, φιλικὰ· Θουκ.3,65, Ξεν.ΚΠ 6,3,13.

φιλιῶσις-εως (ἡ) σχόλ. μον. κ. νεώτ. ἡ συμφιλίωσις τὸ μόναισμο, τὸ φιλιῶμα· Σχόλ.Εὐρ.Φοίν.375, Τζέτζ.Ἄλληγ.Ἰλ.Ο 192· 2) εἶδ. ἡ ἐρωτικὴ ἐσφή, συνοουσία, κτ. πληθ.· Σχόλ.Αισχ.Ἐπ.367 αἱ φιλιῶσις τοῦ Οἰδίοπουσ καὶ τῆς Ἰοκάστης.

φιλιῶτης (ὁ) μον. ὁ διαλόττων, συμφιλίων, ὁ συμφιλιωτής· Σουίδ. ἐν λ. διαλλακτής.

φιλιῶτικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ὄγων εἰς συμφιλίωσιν, διαλλαγήν, ὁ διαλλακτικός, συμφιλιωτικὸς· Θεολ.Ἀριθμ.5,160 (ἰπιθ.ἀνεγν.).

φιλιανδικός-ή-όν(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος εἰς τὴν Φιλανδίαν ἢ τοὺς Φιλανδοὺς.

φιλιάρυκος (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν φιλιάρυκος β.βλ.

φιλιάρυξ (ἡ) μτγν. ἐφέ. τ. τοῦ φίλυρος β.βλ.· Δισκ.1,125· 2) νεώτ. βοταν. δένδρον τῆς οἴκου.

τῶν ἐλααιοειδῶν, ἔχον λευκὰ καὶ ἀρωματικὰ ἀνθη, φελλῶκι, θελλῶκι, ἀγλαδιτζίνια, ἰόγλαυτζίνια.

φιλι (τὸ) ἰαγν. ἄκλ. νεώτ. κ. δημ. φωτογραφικὴ πλῆξ ἡ τανία [κορδέλλα] κινηματογράφου ἐκ κυτταροειδοῦς· 2) ὄθ. κ. κινηματογραφικὸν ἔργον· γυρίζεται ἕνα ὠραιότατο φιλμ παρμένο ἀπὸ τῆ ζωῆ τῶν Ἑσκιμῶων.

φιλιπτιόνεις-α-ο δημ. ἀ. φιλιπτιόνεις β.βλ.

φιλιπτιαι (τὸ) δημ. ἀ. φιλιπτιαι β.βλ.

φιλο- κ. μον., νεώτ. κ. δημ. α' συνθετ. λέξεων δηλοῦσαν τὸν ἀγαπῶντα, ὀρεσσιζόμενον εἰς τὴν ἄγασην, ἀρέσκειαν, τὴν ἰδιότητα τοῦ φιλοῦντός τι, ὅταν φιλόδοτος (ἡ Ἀθην.276F), φιλόδοτος (ἡ Εὐρ.Α 392), φιλόγελος (ἡ Πλατ.Πολ.388F), φιλογυμναστία (αὐτ. Σοφ.μ.182C), φιλογόνης (ἡ Πλούδ.10,19,3i, φιλόπολις (ἡ Πίνδ.Ο 4,14).

φιλόδακχος-ον μτγν. ὁ φιλῶν τὸν Βάκχον, δδ. συνεκδ. ὁ ἀγαπῶν τὸν οἶνον, ποῦ τοῦ ἀρέσει τοῦ κρασι· ΑΠ7,222 φῦε κατὰ στήλην, ἱρή κύνι, τῆ φιλοδάκχῳ μὴ βάτον, ἀλλ' ἀπαλάς λευκοτῶν κάλυκας.

φιλοδαρβαρίζω μτγν. ἀγοπῶ τοὺς βαρβάρους, διακείμαι εὐμενῶς πρὸς αὐτούς· Φιλόδ.ἀπ.δ.155.

φιλοδαρπαρος-ον μτγν. ὁ φιλῶν, ἀγαπῶν τοὺς βαρβάρους, τοὺς ξένους· Πλούτ.'Ηθ.857Α οὕτω δὲ φιλοδαρπαρός ἐστίν ὡστε Βούσιριν ἀπολύσας τῆς . . ξενοκτονίας . . ἐφ' Ἐλληνας ἀναστρέφει τὸ μῦθος.

φιλοδαρβίτος-ον ὁ ἀγαπῶν τὴν βάρβιτον, τὴν λύραν· Κριτ.π. Ἀθῆν.13,600Δ αὐλῶν ἀντίπαλον, φιλοδαρβίτον ἵππερ τοῦ Ἀνακρέοντος.

φιλοδασίλειος-ον μτγν. ὁ ἀγαπῶν τὸν βασιλέα ἢ τὸ βασιλικὸν πολίτευμα· Πλούτ. Αἴμ.24 αἶ μὲν οὐν λέγονται φιλοδασίλειοι Μακεδόνες.

φιλοδασιλεύς-ιδος (ὁ) μτγν. κ. μαν. ὁ φίλος τοῦ βασιλέως· Διόδ. Σ 17,114, Πλούτ.' Ἀλέξ.4 / λέγων τὸν μὲν Ἡφαιστίωνα φιλαλέξανδρον εἶναι, τὸν δὲ Κρατερὸν φιλοδασιλέα, αὐτ.'Ηθ.181Δ, Εὐστ. Πον.280,1 φιλαλεξίσις εἴ τ' οὐν φιλοδασιλεύσις.

φιλοδασιλικός-ή-όν νεώτ. ὁ φιλῶν, ἀγαπῶν τὴν βασιλείαν ὡς πολιτεύμα, ὁ θιασώτης τοῦ βασιλικαίου, τοῦ μοναρχικοῦ θεσμοῦ· 2) ὁ γινόμενος εἰς ἔκκρισιν ἀγάπης πρὸς τὸν βασιλέα· φιλοδασιλικαί ἐκδηλώσεις.

φιλοδασιλιστής (ὁ) πάπ. αὐλικός στρατιωτικὸς τίτλος ἐν Αἰγύπτῳ ἐπὶ Εὐεργέτῳ Β'.

φιλοδασκανία (ἡ) ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν βασκανίαν· Ψ'ἱπν.'Ἐπιστ.17,56 δι' οὐτιδανῶν φιλοδασκανίην τωδασθέντα.

φιλοδασκανος-αν μτγν. ὁ τεινῶν, ρέπων εἰς τὸ νὰ βασκανίη, ὁ φθονερός, ὁ μοχθηρός· Πρόκλ. Τετρὰδ.226.

φιλοδένετος-ον μον. ὁ φιλικῶς διακείμενος πρὸς τὴν φαρτρίαν τὸν βενετῶν βλλ.· Γλυκ.Χρον. σφόδρα . . ἐφίλει αὐτὸ καί ταῦτα φιλοδένετος ὢν.

φιλοδέβιδλος-ον μτγν., μον. κ. νεώτ. ὁ ἀγαπῶν τὸ βιβλίον, τὴν μελέτην, ὁ βιβλιοφίλος· Στράβ.13, 1,54 ἦν δὲ ὁ Ἀπελλικῶν φιλοδέβιδλος μᾶλλον ἢ φιλόσοφος· || τὸ οὐδ. ὡς οὐσα. ἡ πρὸς τὰ βιβλία ὑπερβάλλουσα ἀγάπη· Εὐστ. Πον.249,80 βαρυνηθεὶς τὸ ἐν ἐμοὶ οὕτω φιλοδέβιδλον.

φιλόδεικος-ον μον. ὁ ἀγαπῶν τὴν ζῳήν, φιλόζωος· Ἀναστ. Σιν. ἐν Μί. Patr. Γε.89,733.

φιλοδλαθής-οὐς-ές μον. ὁ συνήθως βλάπτων, ὁ ἐπιφθονῶν συχνὰς βλάδας· Πισιδ. ΓΠέρσ.2,198 κακῶθεν ἐκ φιλοδλαθεοῦς νόσου.

φιλόδρορος-ον μτγν. ὁ ἀρεσκομένος εἰς τὸ νὰ καταβιβρώσκη, νὰ κατατρώγη· Ἐρμ. Τρισμα. Στοδ. Ἐκλ.1,960 καίτοι φιλοδρωματώτου πάντων ἑασμένω τοῦ τῶν ἐνύδρων γένους.

φιλόδρωρᾶς (ὁ) μτγν. ὁ ἀγαπῶν τὸν βορρᾶν, τὸν βόρειον ἄνεμον· Ἀρκάδ.22,20.

φιλόδρωτρης-ου-ου μτγν. ὁ ἀγαπῶν τοὺς βότρους, τὸ σταφύλια· Φανοκρ.π. Ἀθῆν.4,276F Ἰσπερεὶ δὲ οἱ καὶ Ἀρκεσίλας φιλόδρωτρης ἦν, Νόνν. Δ 12,108 θεὰς φιλόδρωτρης, Πλούτ.' Ηθ.668Α.

φιλοδοῦπαις-παιδος (ὁ, ἡ) μτγν. ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἡδὲ ἀνεπτυγμένους παῖδας, τοὺς ἐφήβους· Στράτ. ἐν ΑΠ 12,255.

φιλόδρομος-ον μον. ὁ ἀγαπῶν τὰ βρώσιμα, τὰ φαγαίσιμα, ἀδηφάγος· πρβλ. φιλόδρομος· Ἰω. Κλίμ. Παραδ.6Α φιλαμάκελλον κύνια καὶ φιλόδρομον.

φιλόδρομος-ωτος (ὁ) μτγν. ὁ καθ' ὑπερβολὴν ἀρεσκομένος εἰς τὸ νὰ τρώγη, ἀδηφάγος, φαγάς· Ἐρμ. Τρισμα. Στοδ. Ἐκλ.1,960.

φιλογαθής-οὐς-ές δωρ. τ. τοῦ φιλογηθῆς βλλ.· Αλοχ. Ἐπ.918 ἀγάεσσ' ἰά τοὺς προπέμπει, δαίκτηρ γόος· . . δαίφρων, οὐ φιλογαθής.

φιλόγαιος-ον μτγν. ὁ ἀγαπῶν τὴν γῆν· Φίλιππ. Θεσα. ἐν ΑΠ 6,104 Ἰσθοδῶν τε αὖν γυροῖς ἀρότραις καὶ φιλόγαιον ὄνιν.

φιλόγαμος-ον ὁ φιλῶν, σφόδρα ἐπιθυμῶν τὸν γάμον· Εὐρ. ΙΑ 392 ὤμοσαν τὸν Τυνδάρειον ὄρκον οἱ κακόφρονες φιλόγαμοι μησητῆρες.

φιλογαρέλαιος-ον μτγν. ὁ ἀγαπῶν τὸ γαρέλαιον, ἐν χρ. ὡς κωμ. ὄν. παροιτοῦ· Ἀλκίφρ.3,58

φιλογαστροδίτης (ὁ) μτγν. ὁ ἀγαπῶν καθ' ὑπερβολὴν τὴν γαστήρα, ἀδηφάγος, λαίμαργος, κολοφασγός, κωμ. λ.· Γρηγ. Ναζ. ἐν ΑΠ 8,169.

φιλογελοιστής (ὁ) μτγν. ὁ ἀγαπῶν τοὺς γελοιστάς, ποῦ τοῦ ἀρέσσει οἱ γελωτοισοί· Πλούτ.5,161.

φιλογέλοιος-ον ὁ ρέπων, τεινῶν εἰς τὸ γελοῖα· Ἀριστλ. Ρητ.2,13,15 οὐκ εὐδράπειαι οὐδὲ φιλογέλοισι, αὐτ.' Ἀρετ. Κακ.6,5 τὸ φιλογέλοισιν εἶναι καὶ φιλοσκωπητῆν.

φιλογέλως-ωτος-ων κ. μαν. κ. νεώτ. ὁ ἀγαπῶν νὰ γελάῃ, ὁ ἔχων εὐκόλον τὸν γέλωτα· Πλάτ. Πολ.388B οὐδὲ φιλογέλωτάς γε δεῖ εἶναι, Ἀριστλ. Ρητ.2,12,16, Διόδ. Σ 1,18 εἶναι τὸν Ὀσιριν φιλογέλωτα, Ἀθῆν.6,261Δ Τிருμβλους φησὶ Θεόφραστος φιλόγελως ὄντας, Γρηγ. Νύσο.3,325D, Τζέτ. Ἀλληγ.954· || τὸ οὐδ. ἐν χρ. ἀντι οὐσα. ἡ πρὸς τὸν γέλωτα τάσις, διάθεσις· αὐτ.2,13,15 ἐναντίον γὰρ τὸ ὀδυρτικὸν τῷ φιλογέλῳ.

φιλογέννησιος-ον μτγν. κ. φιλογενναῖος ὁ ἀγαπῶν τὰ γενναῖα, τὰ εὐγενῆ τὸ οὐδ. ὡς οὐσα. ἡ πρὸς πᾶν τὸ εὐγενές ἀγάπη· Διογ. Λ 4,19 διὰ τὸ φιλογενναῖον ἐπιμᾶτο Ἰδιόρβ. φιλογέννησιον.

φιλογερμανικός-ή-όν (ἡ) Ἐπιγρ., νεωτ. κ. δημ. ὁ ἀγαπῶν τὴν Γερμανίαν, τοὺς Γερμανοὺς ἢ πᾶν τὸ γερμανικόν· φιλογερμανικαὶ ἐκδηλώσεις· 2) Ἐπιγρ. ἐν ἀναφ. πρὸς πρῶσ., ὁ φίλος τοῦ Ρωμ. αυτοκράτορος Γερμανικοῦ· φιλογερμανικοῦ καὶ φιλοσπάρτιδος (Βασιλέως Πολέμωνος).

φιλογερμανός (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀγαπῶν τοὺς Γερμανοὺς, τὴν Γερμανίαν, ἄ. γερμανόφιλος.

φιλογεωμέτρης (ὁ) μτγν. ὁ ἀγαπῶν τὰ ἀσχολῆται εἰς τὴν γεωμετρίαν· Πτολ. Τετράδ.163 φιλόλογους, φιλογεωμέτρους, μαθηματικούς.

φιλογεωμετρία (ἡ) μτγν. ἡ πρὸς τὴν γεωμετρίαν κλίσις, ἀγάπη· Στοδ. Ἐκλ.2,128.

φιλογεωργία (ἡ) ἡ πρὸς τὴν γεωργίαν, πρὸς τὰ γεωργικὰ ἔργα ἀγάπη· Ξεν. Οἰκ.20,25 διὰ τὴν φιλογεωργίαν καὶ φιλοπονίαν ἐπιθυμῆσαι ἐφε τοιούτου χώρου.

φιλογεωργος-ον ὁ ἀγαπῶν τὴν γεωργίαν, τὸν γεωργικόν, ἀγροτικόν βιον· Ξεν. Οἰκ.20,27 φῦσαι τὸν πατέρα φιλογεωργον εἶναι, αὐτ.21,23· 2) ἐπιθεῶν, ὁ εὐνόων τὴν βλάστησιν, τὴν γεωργίαν· Διόδ. Σ 1,15 γενέσθαι φιλογεωργον τὸν Ὀσιριν.

φιλογηθής-οὐς-ές, δωρ. γαθής ὁ ἀγαπῶν τὴν εὐθυμίαν, τὴν φαιδρότητα· Αλοχ. Ἐπ.918.

φιλόγλυκος-ον πιδ. ἐσφ. γρ. ἀντι φιλόγλυκος βλλ.· Ἀριστλ. Ηεῦδ.2,10,28.

φιλόγλυκος-εος-ου ὁ ἀγαπῶν τὰ γλυκεῖα, εἶδ. ὁ ἀρεσκομένος εἰς τὸν γλυκῶν οἶνον· Ἀριστλ. Τοπ.2,3,8 αὐτ. Πρ.3,28.

φιλόγλωσσος-ον μτγν. ὁ ἀγαπῶν νὰ ὀμιλῇ, νὰ λέγη πολλά, φαφαλάσις Γρηγ. Ναζ.3,113Α.

φιλογνώμων-ωνος-ον μον. ὁ ἔχων φιλικὸς διαθέσεις, ὁ τρέφων φιλικὰ πρὸς τινὰ αἰσθήματα· Πρόδρ.97 φιλόξενος καὶ φιλογνώμων.

φιλογονία (ἡ) μτγν. ἡ πρὸς τοὺς γόνους, πρὸς τὰ τέκνα ἀγάπη· Καλλιστρ. Εἰκόνες 906 τοὺς πρὸς τὰ ἔκγονα φιλογονίας δρους ἐκβάλλουσα.

φιλόγονος-ον μτγν. ὁ τρέφων αἰσθήματα ἀγάπης πρὸς τὸ ἴδιον αὐτοῦ τέκνα, ἐν τῷ συγκρ.· Ἰώσ. Μασκ.12 φιλογονία τέκνα ὑπάγουσιν οἱ μητέρες.

φιλόγραικος-ον μτγν. ὁ ἀγαπῶν τοὺς Γραικοὺς, τοὺς Ἕλληνας· Βάρρ. De Re Rust 3,10,1.

φιλογραμματία (ή) μτγν. ἡ πρὸς τὰ γράμμα-
τα, πρὸς τὴν σπουδὴν ἀγάπη: Στob. Έκλ.2,120.

φιλογράματος -ον μτγν. ὁ φίλος τῶν γραμμά-
των, ὁ ἀγαπῶν τὴν σπουδὴν, τὴν μελέτην: Πλουτ.
Ἡ8,963B φιλολόγος καὶ φιλογραμμάτος, Διογ.
Λ4,30, Πτολ.Τετρα6,63,13.

φιλογραμμάτων -έω μτγν. ἀγαπῶ τὰ γράμμα-
τα, τὴν σπουδὴν τῶν βιβλίων: Πλουτ.Αιμ 28 μόμο-
τα τὰ βιβλία τοῦ βασιλέως, φιλογραμματοῦσιν τοῖς
υἱοῖσιν ἐπέτρεψεν ἐξελεῖσθαι.

φιλογραφῶ -έω μτγν. ἀγαπῶ τὴν γραφικὴν τέ-
χνην, μοῦ ἀρέσει ἡ ζωγραφικὴ: δδ. κ. ἀσχολοῦ-
μαι εἰς αὐτὴν: Πλουτ.Ἡ8,1093I οἱ φιλογραφοῦν-
τες οὕτως ἀγονταί τι πιθανότητι τῶν ἔργων.

φιλορηγόριος (ὁ) μσν. ὁ ἀγαπῶν τὸν Γρη-
γόριον (τὸν Ναζιανζηνόν): Κοσμ. Έρσοσ.34I (έκδ.
ΔΓI, αὐτ.346.

φιλορηγορος -ον μτγν. ὁ ἀγαπῶν νὰ γρη-
γορῇ, ὁ φιλόρηγος: || τὸ οὐδ. ἐνάρθρ. ὡς
οὐσ.: Κύριλλ. Άλεξ.10,208 τὸ φιλορηγορον τῶν
ἐν ἀγέλαις κυνῶν ζηλοῦν οὐκ ἤθελον.

φιλογυμνασία (ή) ἡ δ.γρ. τοῦ φιλογυμναστία βλλ.
φιλογυμναστής (ὁ) ὁ ἀγοιῶν τὴν γυμναστικὴν,
ὁ φίλος τῶν ἀθλητικῶν ἀσκήσεων: Ἰηπ.Άερ 280
φιλογυμνασταί τε καὶ φιλάθλοι, Πλάτ.Πολ.535D,
Φιλ.1,265,4 φιλάθλος καὶ φιλογυμνασταίς.

φιλογυμναστία (ή) ἡ πρὸς τὰς γυμναστικὰς ἀ-
σκήσεις ἀγάπη: Πλάτ.Συμπ.182C τοῖς γὰρ βαρ-
βάροις διὰ τὰς τυραννίσεις αἰσχρὸν τοῦτό τε
καὶ ἡ γε φιλοσοφία καὶ ἡ φιλογυμναστία.

φιλογυμναστικός -ή-όν ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμε-
νος εἰς τὴν φιλογυμναστίαν: Πλάτ.Πολ.455E γυ-
μναστική δ' ἄρα οὐ, οὐδὲ πολεμική, ἡ δὲ ἀπέ-
λειος, καὶ οὐ φιλογυμναστική, Άριστ.Λ.Μεῦδ 2,5,5.

φιλογυμναστος (ὁ) μτγν. φιλ.έσφ.γρ. ἀντὶ φιλο-
γυμναστής βλλ.: Φιλ.1,657 φιλόλογος καὶ φιλο-
γυμναστος ὁ πρὸς τὴν τῶν καλῶν ἐπιτηδεύματα ἰ-
ώρημένους θήραν.

φιλόγυμος -ον μσν. ὁ ἀγαπῶν τὴν γυμνότητα,
ὁ διάγων γυμνός, ἐπιθ. τοῦ Άγίου Όνουφρίου:
Φιλῆς.1,214 (έκδ.ΜΙI, I.

φιλογυμνῶ -έω μσν. ἀγαπῶ τὴν γυμνότητα:
Στουδ.Θεοδ. ἐν Cod.Par.892, fol.107^r.

φιλογύναικες (οἱ) πληθ. τ. ἀχρηστ. φιλογύναιξ
οἱ ἀγαπῶντες τὰς γυναῖκας: Πλάτ.Συμπ.191D φι-
λογύναικες εἰσι, καὶ πολλοὶ τῶν μοιχῶν ἐκ τού-
του τοῦ γένους γεγόνασι, Άριστ.Αιν.1,12 οἱ παν-
ταχόθεν ἑρωτικοὶ φιλογύναικες.

φιλογύναικος -ον φιλογύναικος βλλ.: Μοῖρ.390 «φι-
λογύνης Άττικοί, φιλογύναικος Έλληνες»: Άριστ.
Φυσιογ.3,14, Άδσμ.Αντ.1,339^r 2) ὁ ἐκ φιλογύναι-
κος προερχόμενος, τελειόμενος: Φιλ.2,301,9 οἱ φιλο-
γύναικος συνουσίαις ἐπιμενηνότες.

φιλογύναια (ή) μτγν. δ. τ. τοῦ φιλογυνία βλλ.:
Κικ.Τουσκ.4,11,25.

φιλογύνης (ὁ) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ καθ' ὑπερβο-
λὴν ἀγαπῶν τὰς γυναῖκας, ὁ γυναικῆς: Άντιφῶν.
Ζακύνθιος 1 εἴτ' οὐ δικαίως εἶμι φιλογύνης ἐγώ
καὶ τὰς ἑταίρας ἠδέως πάσας ἔχω, Πτολῆδ.10,19,
3, Άθην.13,603B φιλομετραεῖ δ' ἔν δ' ὁ Σοφοκλῆς,
ὡς Εὐρηπίδης φιλογύνης, αὐτ.12,553C.

φιλογύνια (ή) μτγν. κ. νεώτ. ἡ πρὸς τὰς γυναι-
κας ὑπερβόλλουσα ἀγάπη, πόθος πρὸς τὸν μετὸ
γυναικῶν ἔρωτα: Πλουτ.Ἡ8 706B, Στob. Έκλ.2,182.
φιλογύνιαζω μσν. εἶμαι φιλογύνης: Ναυκράτ.
Εἰς θάνατον Στουδ.Θεοδ.1837 (έκδ.ΜI, I).

φιλόγυνος -ον μτγν. δ.γρ. ἀντὶ φιλογύνης βλλ.:
Άθην.464D.

φιλόγυνος -ον μσν. ὁ οἰσίνει διάγων ἐν γω-
νία τῆς, δδ. ὁ ἐν ἠσυχία διερχόμενος: Τζέτζ.Χιλ.1,
282 ὄθεν τὸν φιλογύνιον ἡρετισμένη βιον (τὴν
ἡσυχζ ζωὴ τοῦ σπιτιοῦ, τῆς γυναικῆς).

φιλοδαίμων -ονος -ον μτγν. ὁ φιλῶν, λατρεύων
τοὺς δαίμονας, τὸ φευδῶ ἐιδῶλα [κατ' ἀντίθεσιν
πρὸς τὸν φιλόθεον]: Γρηγ.Ναζ.1,88B, αὐτ.2,141,74.
φιλοδαιτυμῶν -ονος (ὁ) μτγν. ὁ ἀγαπῶν τοὺς
δαιτυμόνας, ὁ ἀσμένως δεχόμενος ξένους, ὁ φι-
λόξενος: Χαιροβ. ἐν Θεοδοδ.74.

φιλοδάκρυος -ον μτγν. φιλόδακρυς βλλ.:
Νόνν.Εὐάγγ.ΐω.11,107.

φιλόδακρυς -ουs -υ μτγν. κ. μσν. ὁ ἀγαπῶν τὰ
δάκρυα, ὁ συχνάκις κλαίων, ὁ κλαψάρης: Πολυδ.
2,63, αὐτ.6,102, Κύριλλ. Άλ.ΐωάνν.1064 φιλόδακρύ-
πως αἰεὶ τὸ θηλειῶν ἔστι γένος. 2) ἐπὶ γεγονό-
των, κωφάσασων, ὁ ἐπιφέρων θρήνηους, δάκρυα:
Θεοφύλ.Σΐστ.64,8 φιλόδακρυς πάλεμος, αὐτ.
201,2 (έκδ. Βδωνης).

φιλοδάκρυτος -ον σχόλ. ὁ φιλόδακρυς βλλ.:
Σχόλ.Σοφ.ΑΤ.580.

φιλοδάκρῶ -έω μτγν. φιλιῶς δαμάζω [ἀλλὰ πθ.
ἐφθαρμ. ἡ λ.]: Πλουτ.Ἡ8,745C.

φιλοδάπανος -ον μσν. ὁ ἀγαπῶν τὰς δαπά-
νας, ὁ ἔχων ροπήν, διαθέσιν εἰς τὸ νὰ δαπανᾷ,
νὰ ἐξοδεύη, ὁ ἀσώτως, σπάταλος:Φωκά Νεαρ 295.

φιλοδάριος -ον μτγν. ὁ ἀγαπῶν τὸν Δαρείον:
Θεμιστ.Λογ.7,95D.

φιλοδασικός -ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς
τὴν πρὸς τὰ δάση ἀγάπην, εἰς τὴν προστασίαν,
ἐπιμελείαν τῶν δασῶν.

φιλοδάφνης -ον ὁ ἀγαπῶν τὴν δάφνην, ἐπιθ.
τοῦ Διονυσίου: Εὐρ.ἀπ.480 φιλοδάφνης Βάκχες.

φιλοδενιστής (ὁ) μτγν. ὁ τερπόμενος, εὐχα-
ριστούμενος εἰς τὴν ὑπ' αὐτοῦ προσφορῶν δει-
νῶν, γευμάτων, ποῦ τὸ ἀρέσει νὰ δίνη τραπέ-
ζια, νὰ φιλεῖ: Διογ.Λ 3,98.

φιλόδειπνος -ον ὁ τερπόμενος ἐπὶ τοῖς δειπνοῖς,
ὁ ἀγαπῶν νὰ παρακαθῆται εἰς συμπόσια: Φρύν.
«φιλόδειπνος» ὁ ἐπὶ δειπνα καὶ ἐστιάσιως φιλῶν ἀ-
πιέναι: Άλεξ.Όμοῖα 1 οὐδὲ φιλοδειπνός εἰμι,
μὰ τὸν Άσκληπίου, τραγήμασι δὲ χαιρῶ μάλ-
λον. || τὸ οὐδ. ἐν γρ. ἀντὶ οὐσα. ἡ πρὸς τὰ δει-
πνα ἀγάπη: Πλουτ.Ἡ8,726A. 2) ὁ ἀγαπῶν νὰ
προσφέρῃ δειπνα, συμπόσια, φιλευτήεις, φιλόδειπ-
οί: Φιλ.2,70 φιλοεσιπτορες καὶ φιλόδειπνοι.

φιλόδειπνος -ον μτγν. ὁ τὴν κοίτην, τὰ δέμνια
ἀγαπῶν, ἐπὶ Ἰηπου: Όππ.Κυν.1,161 δτ' ἀλεύσασθαι
χρεῖω φιλόδειμνιον ἦτορ Ἰηπων.

φιλόδενδρος -ον μτγν. ὁ ἀγαπῶν τὰ δένδρα,
τὰ δάση, τὴν φυτικὴν βλάστηση: ΑΠΛ.2331.

φιλοδεαπστής (ὁ) μσν. ὁ ἀγαπῶν τὰ ποτήρια,
δδ. αὐνεκῶ τὴν ποσίαν, τὸ πιστό: Εὐστ.808,59.

φιλοδέσποινος -ον μτγν. ὁ ἀγαπῶν τὴν δέ-
σποιναν, τὴν οἰκοκυράν τὸ οὐδ. ὡς οὐσα. ἡ πρὸς
τὴν δέσποιναν ἀγάπη: ΐω.Χρυσ.Όμιλ.12 τοῦ δου-
τοῦ φιλοδέσποινον καὶ τοῦ βόδς.

φιλοδεσποτεία (ή) μτγν. δ.γρ. κῶδ. ἀντὶ φιλο-
δεσποτία βλλ.

φιλοδεσποτεύομαι ἀγαπῶ ἡ τείνω νὰ ἀρχω-
μαι ὑπὸ δεσποτίῳ: Άναξιλ.Άδλλ.9.

φιλοδεσποτής (ὁ) μσν. ὁ φιλοδεσποτος βλλ., τίτλος
κωμωδιῶν τῶν Τιμοστράτου καὶ Θεόγγητος.

φιλοδεσποτία (ή) μτγν. ἡ πρὸς τὸν δεσποτὴν,
τὸν κύριον ἀγάπη, ἀφοσίωσις: ΐωσ.Γενέσ.ΐατ.1
ικῶδ. φιλοδεσποτεία] δῶρον. . . ἐκ φιλοδεσποτίας
συντεθεῖν ἐκ τε πόθος.

φιλοδεσποτικός -ή-όν μτγν. ἐπὶ προσα. ὁ ἀ-
γαπῶν τὸν δεσποτὴν, τὸν κύριον τῶν: συγκριτ.:
ΐω.Χρυσ.7,227 ὁ Πέτρος. . . θέλει. . . τῶν λοιπῶν
μαθητῶν φιλοδεσποτικῶς εὐρεθῆναι.

φιλοδέσποτος -ον ὁ ἀγαπῶν τὸν δεσποτὴν, ὁ
εἰς τὸν κύριον αὐτοῦ ἀρρωσιμένος: Ἡρ.4,122 ἀν-
δράποδα φιλοδέσποτα φσαι εἶναι καὶ ἀδραστα,
Διόδ.Σ 17,66, Πολυδ.3,74. || ὁ ἄν. ἐπὶ πλῆθους ἀν-
θρώπων ἀρχομένους: Όθεογ.8,17 ὄημοι φιλοδέ-

σποδόν ἢ ἐπὶ κυνῶν : Πλούτ. Ἡθ.49C. 2) τὸ ὀσον τὸ φιλοδεσποτὸν ὡς οὐσά ἢ φιλοδεσποτία βλλ. : Λουκ. Δραμ.16 τὸ .. χρῆσιμον ὀπόσον ἔνεστι τῇ φύσει τῶν κυνῶν, ὄσον τὸ φυλακτικὸν ἢ οἰκουρικὸν ἢ φιλοδεσποτὸν.

φιλοδεσποτῶ-έω μγν. εἰμαι φιλοδεσποτος, ἀγαπῶ τὸν δεσπότην μου, τὸν κύριόν μου: Φιλ.2,340.

φιλοδημία (ἡ) μγν. ἢ πρὸς τὸν δῆμον, τὸν λαὸν ἀγάπη: Πολυδ.3,65.

φιλόδημος-ον ὁ φιλῶν τὸν δῆμον, ὁ φίλος τοῦ λαοῦ: Ἀριστοφ. Νεφ.1187 ὁ Σάλων ὁ παλαιὸς ἦν φιλόδημος τὴν φύσιν, Πολυδ.4,34. 2) ἐπι πράξεως, ἐνεργεῖας, ὁ ἐξ ἀγάπης πρὸς τὸν λαὸν γινόμενος, ὁ ἀγάπην πρὸς τὸν λαὸν ἐκδηλῶν: Ἀριστοφ. Ἰππ.787 ἔργον γενναῖον καὶ φιλόδημον. 3) ὁμ. ἐπὶ διαθέσεων, καταστάσεων: αὐτ. Ἐκκλ. 572 πυκνὴν φρένα καὶ φιλόδημον ἐνείρειν φροντίδα [ιδιόρθ. φιλόδοξος]. Δίων Χρ.2,139.

φιλοδημῶσις-ου μον. ὁ φιλόδημος βλλ. : Νικ. Χων. Χρον.39Α φιλοδημῶσις λογιστής.

φιλοδημοτικός-ή-όν μγν. ὁ τείνων, ρέπων πρὸς τὴν φιλοδημίαν, ὁ συμπαθῶν πρὸς τὸς λοιπὰς τάξεις: Διον. Ἀλ. Ρωμ.8,90 Γάϊον Ἰούλιον ἐκ τῶν φιλοδημοτικῶν.

φιλοδημῶδης-ους-ες μγν. ὁ φιλοδημοτικός βλλ. : Διογ. Α 4,22 ἴστην οὐ φιλοδημῶδες.

φιλοδήμως ἐπίρρ. μγν. ἐξ ἀγάπης ἢ μετ' ἀγάπης πρὸς τὸν δῆμον, τὸν λαόν: Πολυδ.3,66.

φιλόδηρις-ιος (ὁ, ἡ) μγν. ὁ τὸς ἐρίδας ἀγαπῶν, ἐριστικός, καθωστὴς: Γρηγ. Ναζ.2,170,78.

φιλοδαιρέτης ἰδί μον. ὁ ἀγαπῶν νὰ διαίρη: Νικὸλ. Μεθών. I [ἐκδ. Voese].

φιλοδιδάσκαλος-ου μγν. ὁ ἀγαπῶν τὸν διδάσκαλον: Παλλᾶδ. Βί. Χρον.86 ἢ αὐτῆς τῶν φιλοδιδασκάλων.

φιλοδικαίος-ον κ. νεώτ. ὁ ἀγαπῶν τὸ δικαίον, ὁ ἔχων ἀνεπτυγμένον τὸ ἠθικὸν συναίσθημα τῆς δικαιοσύνης, εὐθύς, ἴσιος, τίμιος: Ἀριστλ. Η Νικ.1,8,10, Πλούτ. Ἀριστ.22 οὕτω μὲν ὁ δῆμος ἦν φιλοδικαίος, Γρηγ. Ναζ.1,841B φιλόπρωτοι πλέον ἢ φιλοδικαίοι. || τὸ οὐδ. ἐναρθρ. τὸ φιλοδικαίον ὡς οὐσά ἢ πρὸς τὴν δικαιοσύνην ἀγάπη, ἢ ἀγαθὴ, δικαία κρίσις: Μάρκ. Αὐρ.1,14 τὸ φιλάλληλος καὶ φιλοδικαίον.

φιλοδικαστής (ὁ) σχόλ. ὁ ἀγαπῶν τὸ ὀξίωμα τοῦ δικαστοῦ, ὁ ἀρεσκόμενος εἰς τὸ νὰ ἀπονέμῃ τὸ δικαίον: Σχόλ. Ἀριστοφ. Σφ.103 διὰ τὸ φιλοδικαστής εἶναι οὐ καθέυδει.

φιλοδικία (ἡ) σχόλ. ἢ πρὸς τὰς δικας, τὰς δικαστικὰς ἐρίδας, διενέξεις ἀγάπη, κλίσις: Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἀχ.374 τῆς τῶν γενρότων φιλοδικίας.

φιλόδικος (-η-ο)(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀγαπῶν τὰς δικας, ὁ ἀρεσκόμενος νὰ ἔχη δικαστικὰς διενέξεις, φιλοπράγμων: Λυσ.10,1, Δημ.1287 ἐλαττοῦσαι τε καὶ συγχωρεῖν, ὥστε μὴ δοκεῖν φιλόδικοι εἶναι, Ἀριστλ. Ρητ.2,23,33 καὶ ψφαί μὲν εἶναι μὲν φιλόδικον, οὐκ ἔχει δὲ ἀποδειξέει δειδικασμένον οὐδεμιαν δίκην.

φιλοδικῶ-έω ἀγαπῶ τὸς δικας, τὰς διαμάχας, τὰς ἐρίδας: Θουκ.1,77 ποίσησάν τε καὶ κρίσεις, φιλοδικῶς δοκοῦμεν, Ἀριστλ. Ρητ.1,12,35 καὶ ὅσα φιλοδικῶν δόξεις ἐν ἡ ἐπέμω.

φιλοδίτης (ὁ) ὁ φίλος τῶν ὀδοιπορῶντων, ἐπιθ. τοῦ Πριάπου καὶ τοῦ Πανός: ΑΠ 6,102 σοί, φιλόδιτα Πριάπε, .. ἀνεθεο.

φιλοδολία (ἡ) μον. ἢ πρὸς τὸν δόλον κλίσις, τάσις, ροπή πρὸς τὴν δολιότητα: Κ' Ἐρμ. μγφρ. Ἰλ.2627 [ἐκδ. Μαυροφρ.].

φιλοδοξία (ἡ) μγν., μον., νεώτ. κ. δημ. ἢ πρὸς τὴν ἀγαθὴν φήμην, τὴν δόξαν ζωηρά ἀγάπη, τὸ νὰ εἶναι κανεὶς φιλόδοξος βλλ. : Πολυδ.3,104,1 ἦδει τὴν τε τῶν ἡγεμόνων πρὸς ἀλλήλους φιλοδοξίαν .. καὶ τὴν φιλοδοξίαν τοῦ Μάρκου, αὐτ. 26,28, Φιλ.2,448,22 μεθορμίζεταί ἐκ φιλοδοξίας εἰς ἀτυφίαν, Γρηγ. Ναζ.1,224B, Δαρσακ.1,510D, Φωτ. Ἐπιστ.185,41 κ. κτ. πληθ. : Πλούτ. Ἡθ.1030D. || ζωηρὰ ἐπιθυμία πρὸς ἐπιτέλειον ἀγαθού, λαμπροῦ τινος ἔργου: ἔχει τὴν φιλοδοξίαν νὰ ἐπιδώξῃ τὴν διδασίαν τῆς παιδείας.

φιλόδοξος (-η-ο)(ν) κ. μων., νεώτ. κ. δημ. ὁ καθ' ὀρεοβολὴν ἀγαπῶν, ἐκτιμῶν τὴν δόξαν, τὴν ἀγαθὴν περὶ τοῦ ἀτόμου του φήμην, ἐκτίμησις: Πλάτ. Πολ.480Α μὴ οὐν τε πλημμελήσαμεν φιλοδοξῶς καλοῦντες αὐτοὺς μάλλον ἢ φιλοσόφους. . . κ. κτ. προσδοξίαν: Ἀριστλ. Ρητ.2,10,3. || τὸ αὐδ. ἐναρθρ. τὸ φιλόδοξον ὡς οὐσά ἢ φιλοδοξία: Λουκ. Περειγρ.38.

φιλοδοξῶ-έω κ. μων., νεώτ. κ. δημ. ἀγαπῶ τὴν δόξαν, ἐνασμενίζομαι εἰς τὴν καλὴν περὶ ἐμοῦ γνώμην, τὴν ἐκτίμησιν τοῦ κοινοῦ: Σέξτ. Ἐμψ.713 ἐτὸ συντόμως ἐφίεσις τῆς δόξης ἐστὶ φιλοδοξεῖν: μτ. δὲτ. Ὀηλοῦσις τὸ ἀντικειμένον τῶν ἐπιδώσεων: Πολυδ.32,14,12 προήλθε πρὸς τὸ φιλοδοξεῖν ἀφορροσύνη καὶ καλοκαγαθία. || κ. ἐμπρὸθ. : Ἀριστλ. Ρητ.2,10,4, Πλούτ. Ἡθ.125I) ἐπερ φιλοδοξεῖν πρὸς τὰ τοιαῦτα. . . κ. ὀβολ. : Ἐπιγρ. Ἀττικῆς ὄπως ἐφάμιλλον ἢ πᾶσι τοῖς βουλευόμενοις φιλοδοξεῖν. || φρ. φιλοδοξῶ εἰς τινε ζητῶ δόξαν διὰ τὴν ἐναντί τινος διαγωγὴν μου: Πολυδ.1,16,10. || παροιμ. φιλοδοξῶ ἐν δευδωφῶ ἐπιτίτθω δόξαν διὰ μικρὰ πράγματα: αὐτ.24,9,3. 2) νεώτ. κ. δημ. ἔχω τὴν πρόθεσιν, τὴν φιλοδοξίαν νὰ . . . : φιλοδοξεῖ νὰ γίνῃ ὑπουργός.

φιλοδόξως ἐπίρρ. Ἐπιγρ. κ. νεώτ. δημ. -α μετὰ φιλοδοξίας, ἀγάπης πρὸς τὴν ἀγαθὴν φήμην, φιλοτίμως, διὰ τὴν ἀπόλαυσιν ἐκτίμησεως: Ἐπιγρ. Ἱερατοῦσσαντα τοῦ Διὸς καλῶς καὶ φιλοδόξως.

φιλοδοξία (ἡ) Ἐπιγρ. φιλοδωρία, γενναίοδωρία.

φιλοδουλος-ον μγν. ὁ ἀγαπῶν νὰ διδάγῃ ἐν δουλείᾳ, νὰ εἶναι δούλος: Ἰώσ. Πι 4,3,10 φιλόδουλοι δὲ καὶ φιλοδέσποτοι γεγόναμεν. 2) ὁ ἀγαπῶν τοὺς δούλους αὐτοῦ: Φιλ.1,126,5 φιλόδουλος δεσπότης.

φιλοδουπος-ον μγν. ὁ ἀγαπῶν τὸν δούπον, τὸν δόρυπον: Φανί. ἐν ΑΠ 6,297 φιλόδουπον φάρσος ἅμα στελεσῶ χεῖρον ἐλαίνεον.

φιλοδρηριος-ον Ἐπιγρ. ὁ ἀγαπῶν τοὺς Δρηρίους: Ἐπιγρ. Κρήτης ἐν Rang. Απτ. Heil.2477.

φιλόδρομος-ον μγν. ὁ ἀγαπῶν τὸν δρόμον, ποὺ τὸ ἀρέσει νὰ τρέχῃ: Ὀρφ. Ὑμν.13,11.

φιλόδροσος-ον μγν. ὁ ἀγαπῶν τὴν δρόσον: Νόνν. Δ.1,357 εἰρηνῶ Φαέθοντι φιλόδροσα νῶτα φυλάσσω.

φιλόδωρμος-ον μγν. ὁ ἀγαπῶν τοὺς δωρμούς, τὰς θρήνους: Πολυδ.6,202 φιλόδωρμον καὶ φιλόδωρνον.

φιλόδωρτος-ον ποι. ὁ ἀγαπῶν νὰ δώρηται: Αἰσγ. ἰκ.67 ἔγω φιλόδωρτος ἰασνῶσιαι νόμοισι δάπνω . . . τὰν παρσιάν.

φιλοδωσεύς (ὁ) μον. ὁ ἀγαπῶν τὸν Ὀδυσσεῦ, ὁ αμυσθῶν πρὸς αὐτὸν, περὶ τοῦ Ὀμήρου: Εὐστ. Ὀδ.1878,48.

φιλοδωρημα-ατος (τὸ) μον., νεώτ. κ. δημ. φιλικὸν δῶρημα, φιλικὴ προσφορά: Νικ. Χων. Χρον.1,5. 2) εἶδ. νεώτ. κ. δημ. μικρὸν χρηματικὸν δῶρον διδόμενον διὰ παρασχεθεῖσιν ἐκδούλευσιν, ἀπηρεσίαν, μονάξι, ρεγάλο, πουργμπούρο.

φιλοδωρία (ἡ) μγν. κ. μων. τὸ φιλοδωρεῖν, ἢ γενναίοδωρία: Λουκ. Βί. Πι.18 βαβαί τῆς φιλοδωρίας τῆς δεσφίας τῆς οἰοῦ τὸ κεφαλαίον, Αλλ. Πι 9,1, Κλήμ. Ἀλ.95,3, ΚΜανασσα. Χρον.105C, Ἐπιγρ. ἐκ βίαις φιλοδωρίας.

φιλόδωρος-ον ὁ ἔχων διδασίαν φιλοδωρίας, γενναίοδωρίας, ὁ γενναίοδωρος: Κρατίη. Αδὴλ.6.

Ξεν. Ἀπομν.3,1,6 καὶ προετικόν καὶ ἄραγα καὶ φιλοδωρον καὶ πλεονέκτην. 2) ἄσφ. πρὸς ἀφρημένα, ὁ παρέχων ὀφθόνως, ἀφιδῶς τι, μτ. δστ.: Πλάτ. Συμπ.197D φιλόδωρος εὐμενείας, ἄδωρος δυσμενείας, Συλέο.237D φιλοδωρότατος τῶν ἐγκωμίων. 3) ἐπὶ ἐνεργειῶν, ὁ χαρακτηριζόμενος ὑπὸ γεναιοδωρίας: Δημ.264 τὴν δόνατα τῶν ἰδίων καὶ ποιήσαντα πράγμα .. φιλόδωρον.

φιλοδωρῶ-έω μων, νεώτ. κ. δημ. παρέχων δωρεάν τινα εἰς ἐνδοξίην φίλας, ἀμείβω τὰν ἕλικῶς δι' ἄπρησιον ἦν μοι παρέσχε: Φραντζ.Χρον. 49A φιλοδωρήσας τὰ μέγιστα, - τὸν ἐφιλοδωρήσας γενναίοτατα.

φιλοδωρῶς ἐπίρρ. κατὰ τρόπον φιλοδωρον, μετὶ γεναιοδωρίας: Πλάτ. Θεαιτ.146D.

φιλοθενής-ούς-ές μτγν. ὁ ἀγαπῶν τὸ ἔθνος, τὴν πατρίδα του: Φιλ.2,386 φιλοθενές πάθος.

φιλοσηπής-ούς-ές μων. ὁ ἀγαπῶν τὴν ποίησιν, τὸ ἔπη: Σουίδ. ἐν λ. Κύρος Πανοπολίτης Εὐδοκία .. φιλοσηπής οὐσα.

φιλοεργός-όν μτγν. κ. φιλόεργος ὁ ἀγαπῶν τὴν ἐργασίαν, φιλεργος, ἐργαστικός, προκομμένος: ΑΠ 6,48 κερνίδα τὴν φιλοεργὸν Ἀθηναίη θέτο Βιττῶ ἄνεμα, αὐτ.7,423 ὑπερβ. ὁ αὐτ.6,288 αἱ Λυκομήδεις παῖδες .. αἱ φιλοεργόταται.

φιλοεσιτάμω-ορος (ὀ) μτγν. ὁ ἀγαπῶν νὰ ἐσιτῶ, νὰ παραθέτῃ γεῖμα: Φιλ.1,270.

φιλοζέφυρος-ον μτγν. ἐπὶ τόπων, ὁ ἀγαπῶν τὸν ζέφυρον, τὸν δυσμικὸν ἄνεμον, ὁ ἐν φῶ συνήθ. πνεεὶ ὁ ζέφυρος: ΑΠ 10,16 φιλοζέφυροι λιμένας.

φιλοζήλιος μτγν. μετὰ ζήλου: Ἰησοῦδ.μ.π.Στοβ. 251,15 φιλοζήλιος διατιθεσθαι.

φιλοζήτητής (ὀ) μτγν. ὁ ἀγαπῶν τὴν ζήτησιν, τὴν ἐρευνᾶν, ὁ ἀσχολούμενος εἰς ἐπιστημονικὰς ἐρεῖνας, μελετηρὸς, ἐρευνητικός: Κύριλλ. Ἀλεξ.3, 840C φιλόλογος τε καὶ φιλοζήτητής.

φιλοζωία (ἡ) μτγν., μων, νεώτ. κ. δημ. ἡ πρὸς τὴν ζωὴν ἀγάπη· εἶδ. ἐπὶ ταπεινῆς, ἀνευ ἰδανικοῦ, ἀνευ ἀνδρείας ζωῆ: Πολυδ.15,10,5 εἰ .. ἐλοιμμεθα τὰ μέγιστα τῶν κακῶν διὰ φιλοζωίαν, Διόδ.Σ 2, 50, αὐτ.17,84 τὸν ἐνδοξον θάνατον τῆς ἀγεννοῦς φιλοζωίας ἀλλάξασθαι, Διογ.Λ 6,19.

φιλόζωος (-η)-οῖν μων, νεώτ. κ. δημ. ὁ καθ' ὑπερβολὴν ἀγαπῶν τὴν ζωὴν του, ἴδιως ἐν τῇ σμῆ. του δελοῦ, ἀνάνδρου ἀνθρώπου: Εὐρ.ἀπ.813,6 ὡ φιλόζωοι βροτοί, Ἀριστλ.Ρητ.2,13,8, Λουκ.Νεκρ.Δ 15) ἀγεννή τινα Φρύγα δελοῦν καὶ πέρα τοῦ καλῶς ἐχοντος φιλόζωον· ἢ τὸ οὐτὸ τοῦ φιλόζωου ὡς οὐσα ἡ φιλοζωία βλ.λ.: Εὐστ.Εὐαγγ. Ἀποδ.11C 2) ἐπὶ φυτῶν, ἀειθαλής: Νίκ.Θηρ.δδ.

φιλόζωος (ὀ, ἡ) κ. νεώτ. ὁ ἀγαπῶν καθ' ὑπερβολὴν τὰ ζῶα, ἄ ζωόφιλος: Ξεν. Ἀπομν.1,4,7 εἰκε πατὰ σοφοῦ πινός δημιουργοῦ καὶ φιλόζωου τεχνήματι, - ἡ ἐταιρία τῶν φιλοζῶων.

φιλοζωῶ-έω μτγν. ἀγαπῶ καθ' ὑπερβολὴν τὴν ζωὴν: Πολυδ.11,210 μήτε προπετῶς κινδυνεύουσιν .. μήτε φιλοζωούσιντε παρὰ τὸ ζῆον.

φιλόθακος-ον ἦσ. ὁ ἀγαπῶν τὰ κάθηται, νὰ μὲν ὀργός.

φιλοθάλαμος-ον μτγν. ἐπιγυμνακός, ἡ ἀγαπῶσα τὸν γυμνασιὸν θάλαμον: Ψκαλλισθ.1,12.

φιλοθεαμοσύνη (ἡ) μτγν. ἡ πρὸς τὰ θεάματα ἀγάπη: Ἰώσ.Α1 19,1,15.

φιλοθεάμων-ουος-ον κ. νεώτ. ὁ ἀγαπῶν καθ' ὑπερβολὴν τὰ θεάματα, τὰς θεαματικὰς καταστάσεις: Πλάτ.Πολ.475B, αὐτ.476A φιλοθεάμονας τὸ καὶ φιλοτέχους· ἢ μτ. γενικ. διδασκῶς τὸ ὀπτικεῖν, τὸ ἀποτελεῖν τὸ θέαμα: Λουκ.Ἡρόδ.8 οὐ συμφεταῖδος ὄχλος, ἀθλητῶν δὲ μάλλον φιλοθεάμων, Κύριλλ. Ἀλεξ.135 τοὺς τῶν παραδόξων

φιλοθεάμονας· 2) ἀναφ. πρὸς ἀφρημένα, ὁ μετ' εὐχαριστίας διακρινῶν, ὄρων τι: Πλάτ. Πολ.475F τῆς ἀληθείας φιλοθεάμονας· ἢ τὸ οὐδ. τὸ φιλοθεάμων ὡς οὐσα ἢ πρὸς τὰ θεάματα ἀγάπη: Πλουτ.Ἡ6,704F.

φιλοθέατος-ου μων. ὁ ἀποτελῶν εὐχάριστον θέαμα: Στουδ.Θεόδ.909 ἰεκδ.Μ1.1.

φιλοθεῖα (ἡ) μτγν., μων. κ. νεώτ. ἡ πρὸς τὸν θεὸν ἀγάπη, εὐσεβεία: Κύριλλ. Ἀλεξ.10,976C ἐκ πολλὰς ἀγὰν φιλοθείας, Βασίλ Σιλ.465Π.

φιλοθεῖται (οἶ) μων. μοναχοὶ ἀνήκοντες εἰς τὴν μονὴν τοῦ Φιλοθέου: Πρόδρ.2,296.

φιλόθεος-ου μων. κ. νεώτ. ὁ ἀγαπῶν, λατρεύων τὸν θεὸν ἢ π. ἀρχ. τοὺς θεούς, θεοσεβής, εὐλαβικός: Ἀριστλ.Ρητ.2,17,6 ὅτι φιλόθεοι εἰσι καὶ ἐχουσι πρὸς τὸ θεῖον πῶς, Λουκ.Πιστ.Διαβ.14 πρὸς θεὸν εὐσεβῆ καὶ φιλοθεόν ὡς ἄθεος καὶ ἀνόσιος ὁ φίλος διαβάλλεται, Μηναιτ.3,9 Ὡδ. ἡ φιλόθεος μήτηρ τῆς εὐσεβείας καρπὸν προσάγει. **φιλοθεότης-πτος** (ἡ) μτγν. ἡ ἰδιότης τοῦ φιλοθέου βλ.λ.: Πολυδ.1,21, Ψ'Ἰω.Χρυσ.8,950F ἐπιφαινων φιλοθεότηα.

φιλόθεριος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀγαπῶν τὴν θερμότητα: Πλουτ.Ἡ6,648Π' 2) νεώτ. ὁ ἀναπτυσσόμενος, εὐδοκίμων εἰς θερμὸν περιβάλλον, εἰς θερμὴν ἀτμόσφαιραν: Θεόφρ.Φαιτ.2,3,3 δένδρα φιλόθερα, - φιλόθερα μικρόβια.

φιλοθερσίτης (ὀ) ὁ ἀγαπῶν τὸν ἐν Ὀμ.Ἰλ. Θερσίτην, οὗ τὸ ὄνομα πορέμεινε δηλοῦν τὸν αὐθάδη ἐπικριτὴν: ΑΒ 1189.

φιλοθεῶ-έω μτγν. εἰμαι φιλόθεος, εὐλαβοῦμαι τὸ θεῖα: Κύριλλ. Ἀλεξ.1,948B τῷ φ- ἡρηνέμω.

φιλοθεωρητής (ὀ) μων. ὁ φιλοθεάμων βλ.λ.: Φώδ.

φιλοθεώρος-ον ὁ ἀγαπῶν τὰ θεάματα: Ἀλεξ. π.Πολυδ.6,168, Ἀριστλ.ΗΝίκ.1,8,10 ἡδὺ θέαμα τῷ φιλοθεώρῳ· 2) ὁ ἀγαπῶν νὰ βλέπῃ τι, μτ. γενικ. τοῦ πράγμ.: Διον.Ἰ.Ρωμ.1,6,4 φιλοθεώρους τῶν καλῶν ἐργῶν καὶ μεγάλων· 3) ὁ ἀγαπῶν τὰς θεωρίας, τὰς παρατηρήσεις: Ἐπίκτ.1,29,58.

φιλοθεωρῶ-έω μτγν. ἀγαπῶ τὰς παρατηρήσεις, τὰς θεωρίας: Ἰάμβλ. Ἀριθμ.126 ὅσα ἄλλα συμπτώματα δύναται ἐπινοεῖσθαι ὑπὸ τῶν κατὰ τὸ φιλοθεωρεῖν συντινόντων ἑαυτοῦς.

φιλοθηλαίος-ον μτγν. ὁ ἀγαπῶν τὰς Θήλας, τοὺς Θηβαίους: Πίτος κωμῶδισ τοῦ Ἀντιφάνους.

φιλοθηλαίος-εος-υ μτγν. ὁ ἀγαπῶν τὸ θῆλυ γένος, τὰ θηλυκὰ: Αἰλ.Ζ1 2,43 ἑκαστος (ἑρασαί) ἐστὶ δεινὸς φιλόθηλος.

φιλοθηρία (ἡ) ἔσφ. ἀντὶ φιλοθηρία.

φιλοθηρία (ἡ) κ. νεώτ. ἡ πρὸς τὴν θήραν, τὸ κυνήγιον ἀγάπη: Ξεν.ΚΑΠ 2,4,26 μὴ μένοι, οὕτως αὐ ποιεῖ ὡσπερ ἐνίστε διὰ τὴν φιλοθηρίαν, Πλουτ.Ἡ6,633Α.

φιλόθηρος-ον κ. νεώτ. ὁ ἀγαπῶν τὴν θήραν, τὸ κυνήγιον: Πλάτ.Πολ.535D, Ξεν.Ἀν.1,9,5 ἐπαί δε τῆ ἡλικία ἐπηρεε, καὶ φιλοθηρότατος ἦν καὶ πρὸς τὰ θηρία .. φιλοκινδυνότατος.

φιλοθηρῶ-έω ἀγαπῶ τὴν θήραν, εἰμαι φίλος τοῦ κυνηγίου· δδ. κ. μεταβαίνω εἰς κυνήγιον: Αἰλ.Π1 19, 4 Λεονάτωφ καὶ Μενελάωφ φιλοθηρῶσαι αὐλάται σταδίω ἐκατόν ἡκολούθησαν· 2) μτφ. θηρευοῦ ἐπιδιώκω, κυνηγῶ: Κύριλλ. Ἀλεξ.489 διάκενον δόξαν φιλοθηρεῖν, αὐτ.630.

φιλόθειος-ον μτγν. ὁ ἀγαπῶν τὰ δεῖπνα, τὰς διασκευὰς· Κέδ.Π19,19 εἰς τῆς φιλόθειος κάμνων ἐτύγχανεν ἰδιόρθ. Κορ. φιλοτιμωαί.

φιλοθέρουτος-ον μτγν., μων. κ. νεώτ. ὁ ἀγαπῶν τὸν θέρουτον, τὴν ταραχὴν, ποῦ τοῦ ἀρέσει ἡ φασαρία: Πρόβλ.Παράφρ.Πολ.223 πολεμικὸς τολμητής, φιλοθέρουτος, Θεοφύλλ. Στ.218,20.

φιλοσοικυδίδης (ὀ) σχόλ. ὁ φίλος, ὁ θαυμαστής τοῦ ἱστορικοῦ Θεουκιδίδου: Σχόλ.ΑΠλ.315.

φιλοδρέμματος-ον Ἐπιρ. ὁ φιλοδρέμων βλ. λ.: Ἐπιρ. Περιγᾶμου οἰκοδεσπότης φιλοδρέμματος. **φιλοδρέμων-ονος-ον** μτγν. ὁ ἀσμένως ἀναγρέφων, διατηρῶν ζῶα, δθ. ἐπὶ βλαστήσεως, ἡ πρὸς τροφὴν ζῶων πρῶτοφορος: Χρησμ. Σιβ. 5, 395 φιλοδρέμωνος θλης, Μάξ. Tur. 7, 7, 117 ἀνὴρ φιλοδρέμων ὄρνιθας εἶλε.

φιλόθρεσκος-ον Ἐπιρ. φιλόθρησκος βλλ. λ.: Ἐπιρ. φιλοθρέσκων ἱερὸς νόμος. **φιλοθρηνη-οῦς-ές** μτγν. φιλόθρηνος βλλ. λ.: Μάοχ. 4, 68.

φιλόθρηνος-ον μτγν. ὁ ἀγαπῶν τοὺς θρήνους, ἡ ὁ συνήθως θρηνῶν: Νόνν. Δ. 9, 294 γυναικεῖον γένος ἐστὶ φιλόθρηνον.

φιλόθρησκος(-η-οίη) μτγν., νεῦτ. κ. δημ. ὁ ἀγαπῶν τὴν θρησκείαν, ὁ ἔχων ἰκανὰς ἀνεπτυγμένους τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα: Πτολ. κτ. Σκακλ. εἰς Manil. 13.

φιλόθυρος-ον μτγν. ὁ ἀγαπῶν τὸν θύραον βλλ. λ.: Ὀρφ. Ὑμν. 53, 11 Γάλλαι μητρὸς ὀρείης φιλόθυροισι νομάδες.

φιλοθύτης (ὁ) φιλόθυτος βλλ. λ.: Ἀριστ. Φ. 82 εἶναι φιλοθύτην αὐτὸν ἡ φιλόξενον, Ἀντιφ. 2, 6, 12, Θεόδωρ. π. Στοδ. Ἐκλ. 3, 50 χρῆ τὸν μέλλοντα θαυμασθήσεσθαι περὶ τοῦ θείου φιλοθύτην εἶναι, Πλούτ. Ἠθ. 613A.

φιλόθυτος-ον ἐπὶ προσ., ὁ ἀγαπῶν τὰ θῦθ, κ. ἐπὶ πραγμ. ὁ ἐπάγων θυσιας, ὁ καθ' οὗ θεύονται θυσιαί: φιλοθύτων δέ τοι πόλεως ὀργίων μνήστορας ἔστε μοι.

φιλοϊερατεία (ἡ) μτγν. ἡ πρὸς τὴν ἱερατεῖαν, τὸ ἱερατικὸν ἀξίωμα ἀγάπη, συμπάθεια: Βί. Νεῖλ. Νεωτ. 38, 13 φιλαρχία καὶ φιλοϊερατεία.

φιλοϊερεὺς-έως (ὁ) μσν. ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἱερεῖς: Δαμασκ. I ἐν Ὁριγ. Κ/πόλ. 140 τοσοῦτον ἦν φιλοϊερεὺς καὶ φιλομαχοῦς.

φιλοϊκεῖος-ον ὁ τοὺς οἰκείους, τοὺς συγγενεῖς αὐτοῦ ἀγαπῶν: Ἀριστλ. Ἀρετ. Κακ. π. Στοδ. Ἐκλ. I, 11, Θεμιστ. Λόγ. 6, 76D, Πλούτ. Ἠθ. 120A φιλοπάτωρ γινόμενος καὶ φιλομήτωρ καὶ φιλοϊκεῖος, Αἰλ. Ζ15, 28, Δίων Χρ. 55A. ἢ δδ. κ. ἐπὶ διαθέσεων, αἰσθημάτων: Φιλ. 2, 384 ἠτηθέντα εὐνοίας συγγενικῆς καὶ πάθους φιλοϊκεῖου, αὐτ. 274. ἢ τοῦ οὗδ. τὸ φιλοϊκεῖον ὡς οὐα. ἡ πρὸς τοὺς οἰκείους, τοὺς συγγενεῖς ἀγάπη: Πολύδ. 32, 149.

φιλοικαδόμος-ον ὁ ἀρεσκόμενος εἰς τὸ νὰ κτιζῆ, νὰ οἰκοδομηῆ: Ξεν. Οἰκ. 20, 29 ἐγὼ δὲ καὶ φιλοικαδόμους νομίζω οὐδὲν ἤττον οἴτινες ἀνἀποδιδῶνται ἔξοικονομοῦντες τὰς οἰκίας.

φιλοικος-ον ὁ ἀγαπῶν τὸν οἶκον, ὁ ἀρεσκόμενος εἰς τὴν οἶκον παραμονήν: Ἀριστλ. Ἀρετ. Κακ. β.

φιλοικτιρμόνως ἐπίρρ. μτγν. μετὰ συμπαθοῦς, οἰκτιρμόνος διαθέσεως: Πολυδ. β, 11.

φιλοικτιρμων-ονος-ον κ. μσν. ὁ ἔχων οἰκτιρμον, συμπαθῆ διαθέσει, φιλελεήμων, σπλαχνικός: Εὐρ. IT 345 εἰς ξένους γαληνὸς ἡσθα καὶ φιλοικτιρμων, Πλάτ. Μενέ. 244B, Σχόλ. Ὀδ. Z 310 φιλοικτιρμον τὸ ἧλυ, Κύριλλ. Ἀλεξ. 38, 496 Χριστὸς ἐστὶ καὶ φιλοικτιρμων ὁ τῶν ὄλων θαδός, Δαμασκ. I 2, 897A, ASS Ματθ. 2, 786C τὸ οὗδ. τὸ φιλοικτιρμον ὡς οὐα. ὁ οἶκτος, ἡ συμπάθεια: Πλούτ. Ἠθ. 959F.

φιλοικτιστάς-ον ποι. φιλοικτικός βλλ. λ.: Σαρ. Αἰ. 577 κάρτα τοι φιλοικτιστῶν γυνή.

φιλοίκτος-ον κ. μσν. ὁ κινῶν, προκαλῶν τὸν οἶκτον: Αἰσχ. Ἀγ. 232 ἐβαλλ' ἔκαστον θυτήρων ἀπ' ὀμματος βλαῖε φιλοίκτω. 2) οἰκτιρμων, ἐλεητικὸς, ψυχογονιάρης: πρβλ. φιλοϊκτιστάς: Σχόλ. Ἰλ. X 88 φιλοικτων χρῆμα ἡ γυνή.

φιλοίκτωρ-ορος (ὁ) μσν. ὁ οἰκτιρμων, σπλαχνικός: Πρόδρ. I, 388 σδ. . βασιλεὺς, φιλεὺσπλαγχνος, φιλότεκνος, φιλοίκτωρ.

φιλοινία (ἡ) ἡ πρὸς τὸν οἶνον ἀγάπη, φιλοποσία, ἀγάπη τοῦ κρασιοῦ, τοῦ πιστοῦ: Ἠρ. 3, 34 τῆ δέ φιλοινίᾳ σέ φασὶ πλεόνους προσκαίεσθαι, Ἀθῆν. 10, 430A, Κλήμ. Ἀλ. Παῖδ. 2, 2, 23.

φιλοινία ὁ ἀγαπῶν τὸν οἶνον, τὸν πότον: Πλάτ. Πολ. 475A, Ἀριστλ. Ρῆτ. I, 11, Πλούτ. Ἠθ. 652B πρῶταίεστα γινώσκον οἱ φίλοινοι.

φιλοινώ-έω μσν. ἀγαπῶ τὸν οἶνον, μοῦ ἀρέσει τὸ κρασί, τὸ πιστό κ. ὡς μτθ. παραθέτω τινὶ συμπόσιον, φιλῶω με κρασοπότη: Φώτ. Βιβλ. 543, 23 τοὺς κεκλιμένους ὁ βασιλεὺς φιλοινεῖ.

φιλοιστρομανής-οὐς-ές μτγν. ὁ ἀγαπῶν τὰν οἰστροληκτῆται, φιλοιστρος: Ὀρφ. Ὑμν. 13, 2 τυμπανόδοις, φιλοιστρομανές, χαλκῶκροτε κούρη.

φιλοιστρος-ον ὁ ἀγαπῶν τὴν μουσικὴν, τὴν ἐν ταῖς τελεταῖς τοῦ Βασιχοῦ καὶ τῆς Κυβέλης καταλαμβάνουσαν τοὺς ὀργαζόντας παράφορον ἐμπνευσίαν: Ὀρφ. Ὑμν. 26, 13.

φιλοϊστωρ-ορος (ὁ, ἡ) Ἠσ. ἐὸ φίλων ἱστορεῖν.

φιλοϊσφίς (ὁ) μτγν. ὁ ἀγαπῶν τὰς συνουσίας, τὰς ἀσέληγες πράξεις, σαρκίως, φιλήδονος: Θεόδωρ. 4, 62 εὐ γ', ὠνθρωπε φιλοϊσφ.

φιλοϊσφος-ον ἀρχ. λαξ. φιλοϊσφης βλλ. λ.

φιλοκαθάριος-ον μτγν. ὁ φιλοκάθαρος ὁ ἀγαπῶν τὴν καθαρότητα, τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ σώματος: Πρόκλ. Τετράδ. 90.

φιλοκαθάριος-ον μτγν. ὁ ἀγαπῶν τὴν καθαρότητα, φιλοκαθάριος: Πτολ. Τετράδ. 63.

φιλοκαθεδρία (ἡ) μτγν. ἡ τῆς ἐπισκοπικῆς καθέδρας τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος ἐπιθυμία: Σωκρ. Κ' Ἐκκλ. Ἰστ. 290A, Γεώργ. Ἀλεξ. Βί. Ἰω. Χρυσ. 25, 79 τὰ φιλοκαθεδρίας καὶ πρωτοκαθεδρίας πάθη, δι' ὧν ἐπύρασσαν τὸ σχίσμα.

φιλοκαθεδρῶ-έτω μτγν. προσδλέω συμπαθῶς εἰς τὴν ἐπισκοπικὴν καθέδραν, ὀποθλέω εἰς τὸ νὰ γίνω ἐπίσκοπος: Κλήμ. Ἐπιστ. πρὸς Ἰάκωβ. ἐν Coteler. Patr. I, 606.

φιλοκάθολος-ον μτγν. ὁ φίλων, ἀγαπῶν τὸ καθόλου, τὸ γενικόν: Ὀλυμπ. Ἀλλ. I.

φιλοκαίνος-ον μτγν. κ. μσν. ὁ ἀγαπῶν τὰ καινὰ, τοὺς νεωτερισμοὺς, τὰς καινοτομίας, δθ. γὸ οὐδ. ὡς οὐα.: Λοικ. Ἰκαρ. 24 τὸ δέ φιλοκαίνος αὐτῶν ἀκριβῶς οἶδα, Πλούτ. Ἠθ. 731B, Εὐστ. Παν. 202, 80 εἰς ἐπίσημον τὸ φιλοκαίνων, ASS Ἰουλιου 1, 611B τὸ τῶν ἀκροατῶν φιλοκαίνων.

φιλοκαίσιπρος-ος (ὁ) Ἐπιρ. ὁ φιλικῶς διακείμενος πρὸς τὸν καίσιρα, ποῦ ἀγαπᾷ τὸν αὐτοκράτορα.

φιλοκάκος-ον σχόλ. ὁ εὐνοῶν τοὺς κακοὺς, ὁ συμπαθῶν πρὸς τὴν κακίαν: Σχόλ. Πίνδ. Π 4, 285 Θεορίτην εἰσήγαγε φιλοκάκων καὶ μισάγαθον.

φιλοκακοῦρος (ὁ) μτγν. ὁ μετ' εὐχαριστήσεως κακοῦργῶν, ἐγκλημάτων: Κύριλλ. Ἀλεξ. II 10 τὴν τοῦ διεβδίου φιλοκακοῦργων γυνήν.

φιλοκακοῦργος ἐπίρρ. μτγν. μετ' ἀγάπης, κλισεως πρὸς τὴν κακοῦργίαν, ἐγκληματικῶς: Κύριλλ. Ἀλεξ. Ὁμν. Πασχ. 23, 279 πολυπλόκων ὀπαλλέττεσθαι λογιζῶν καὶ φιλοκακοῦργος ἐξηρητημένω.

φιλοκαλία (ἡ) κ. νεῦτ. ἡ πρὸς τὸ καλόν, τὸ ἠθικὸς ἡ τὸ αἰσθητικὸς ὄρατον ἀγάπη: Ἀριστοτ. 2, 311 φιλοκαλία τις . . καὶ διατριβὴ περὶ λόγου, Μαλάδ. I 418, 19 οἰκῆσθαι φιλοκαλίως τυγχάνουσα: ἢ φιλοκαλῶς διακομῆσθαι: Πάπ. ποιητῆσαι τὴν φιλοκαλίαν τὸ βαλανεῖον.

φιλοκαλλιπρόσωπος-ον μτγν. ὁ ἀγαπῶν τὰ ὄρατα πρόσωπα, τὶς ὠραῖες μορφές: Ἰππ. Κλήμ. Παραδ. 174.

φιλοκαλλιωπιστής (ὁ) μτγν. ὁ ἀγαπῶν τοὺς καλλιωπισμούς, ποῦ τὸ ἀρεσκόμενος τὰ στολίσια: Πτολ. Τετράδ. 70 φιλοκαλλιωπισταὶ ὑπάρχουσι καὶ κόσμους γυνοικεῖως περιζώνωνται.

φιλόκαλος-ον κ. νεώτ. ὁ ἀγαπῶν τὸ καλόν, τὸ ὠραῖον ἐν τε τῇ ἡθικῇ, ἰδίως δὲ τῇ αἰσθητικῇ οὐτοῦ σημασία: Πλάτ.Φαίδρ.248D **ἀνδρὸς** . . φιλοσόφου ἢ φιλοκάλου ἢ μουσικοῦ τινός αὐτ. Κρίτ.ΙΙΙ, Λοκκ.Ἐνάλ.Δ.5,2 ὅς οἶδε διαγωνίσαι τὴν καλλιόνα φιλόκαλος ὧν || ὅς, κ. εἰδ. ὁ ἀγαπῶν τὸν καλλοπισμὸν, τὸν στολισμὸν: Ξεν.ΚΠ.8,3, 5 **συνετὸν εἶναι** καὶ φιλόκαλον κ. μτ. ἐμποροῦ. Διορ.: αὐτ.2,1,22 καὶ φιλόκαλον περὶ θῆλα καὶ φιλόπυρον ἐπὶ πᾶσι τοῖς τοιοῦτοις, Ἰσοκρ.1,27: κ. συγκρ.: Ξεν.Συμπ.4,15 φιλοκαλωτέρους ἐν τοῖς κινδύνοις: 2) τὸ οὐδ. τὸ φιλόκαλον ὡς οὐσ. ἢ φιλοκαλῆ βλλ.: Φιλ.1 ἀγάμενος αὐτὸν τὸ φιλόκαλον καὶ μισοσπύνηρον.

φιλοκαλῶ-έω κ. μων. κ. νεώτ. ἀγαπῶ τὸ καλὸν εἰς πᾶσαν αὐτοῦ ἔκφρασιν, ἰδίως δὲ τὸ αἰσθητικῶς ὠραῖον, εἶμιο φιλόκαλος βλλ.: Θουκ.2,40 φιλοκαλοῦμεν γὰρ μετ' εὐτελείας καὶ φιλοσοφούμεν ἀνευ μαλακίας, Πλούτ.Ἡθ.1044(4): 2) ἐπιδιώκω τι, τινω πρός τι ὅπως τιμῶθ' δι' αὐτοῦ, μτ. ἀπαφρ.: Πλούτ.Ἀλέξ.35 φιλοκαλοῦν Ἐλληνας ψυτεῖαις διακοσμήσαι τὰ βασιλεία, Διδόξ.Σ.1,66 εἰς ταῦτην τὴν ἐπιβολὴν φιλοκαλοῦντες ἐσπευσαν ὑπερβάλλεσθαι τῶ μεγέθει τῶν ἔργων: 3) εἰδ. φιλοκάλως διακοσμῶ: αὐτ.20,37 τὰ περὶ τὴν ἑκφορὰν βασιλικῶς ἐφιλοκάλησας, Μαλακ.1,232,20 φιλοκαλήσας τὰ τετραῦνα αἰ μαρμάρους κ. παθ.: αὐτ.489,19 φιλοκαλοῦμένου τὸν τροχόλου τῆς ἐκκλήσιας, Παχυμ.Γ.16,2 φιλοκαλοῦμενος κήποι.

φιλοκάλως ἐπίρρ. μτγν., μων. κ. νεώτ. μετὰ φιλοκαλίας ἀντιλήφειας τὸ αἰσθητικῶς καλοῦ: Γαλ.14,218,4, Εὐστ.Εὐαγγ.Προπ.514Α, αὐτ.469C ἔδονα φιλοκάλως ἔξεργαστο, Ἰωσ.ΑΙ.12,21 περὶ τὴν συλλογὴν τῶν βιβλίων εἶχε φιλοκάλως, ΑἸΣΣ Ἰουνίου 5,270D φιλοκάλως καὶ μεγαλοσπρηγῆς.

φιλοκαμπῆς-οὐς-ές μτγν. ὁ εὐκόλως καμπτόμενος, λυγίζομενος: Φανέ.Ἰν ΑΠ.6,294.

φιλοκάνων-ονος-ον μων. ὁ ἀγαπῶν τοὺς κανόνες, ὁδ. ὑποτασσόμενος εἰς τοῦτους: Θεοφύλ. Βουλή.3,663 τῆ σῆ . . φιλοκάνωνι τιμιόταπτι.

φιλοκαρποφόρος-ον μτγν. ὁ φέρων ἀφθόνονος καρποῦς, ὁ οἰστέι ἀγαπᾶν νὰ καρποφορῶν: ΑΠ.6,42 φιλοκαρποφόρου γευσάμενος θέρεος.

φιλοκατάσκευος-ον μτγν. ὁ ἀσμένως ἀσχολούμενος εἰς τὴν τεχνικὴν κατασκευὴν τῶν περιόδων: Πιρόκλ.ἐν Φωτ.Βιβλ.318,30.

φιλοκατήγορος-ον νεώτ. ὁ φιλῶν, ἀγαπῶν νὰ κατηγορῆ, νὰ φέγγ τὸὺς ἄλλους.

φιλόκνεος-ον λεξ. ὁ τὰ κενά, τὰ μάτια ἀγαπῶν, ὁ ἔχων κλίσην, τῶσιν πρός τὴν ἐξωτερικὴν, ματῶσιν ἐπιθεῖξιν: Σαῦδ.

φιλοκέρδεια (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ὑπερβάλλουσα ἀγάπη πρός τὰ ὀλίκα κέρδη, πρός τὰς χρησιμικὰς ὠφελείας, πλεονεξία, ἀπληστία: Πλάτ.Νόμ.649D, Ξεν.Κυν.13,12, Θεοκρ.16,63 φιλοκέρδειη βεβλαμμένον ἄνδρα.

φιλοκέρδης-οὐς-ές κ. νεώτ. ὁ τὸ κέρδος, ἰδίως δὲ τὴν ὀλίκην ὠφέλειαν ἀγαπῶν, ἐπιδιώκων: Θεογν.199 θυμὸς φιλοκέρδης, Πινδ.1,2,6, Ἀριστ. Πλ.591 εἰ πλοῦσιος ὧν ἀνελευθερος ἐσθ' οὕτωςι καὶ φιλοκέρδης, Πλάτ.Πολ.581C ἐπίρρ. νεώτ.-ως.

φιλοκέρδεια (ἡ) μτγν. ἡ φιλοκέρδεια: Διδόξ.Σ.5,35, Λοκκ.Κυν.18, αὐτ.Κρόν.14 μικρολογία καὶ φιλαργγρία καὶ φιλοκέρδισ, ΕΜ.462,16.

φιλοκέρδιω-έω ἀγαπῶ τὰ κέρδη, τὰ χρηματικὰ ἀφῆλη, ἰδίως ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς δι' οὐανοῦσπασε μέσων ἐπιδιώξεως ὀλίκων ὠφελειῶν: Ξεν.Ἀν.1,9,10 ἐπιδεικνύσθαι βουλόμενοι περὶ παντὸς ποιεῖσθαι τοῦτους πλοῦσιωτέρους ποιεῖν τῶν ἐκ τῶν ἀδίκου φιλοκέρδοῦντων, αὐτ.ΚΠ.1,6,32, Πλάτ.Ἰππαρχ.225B τολμᾶν φιλοκέρδειν ὄ: ἀναίσχυνται.

φιλοκέρτομος-ον ὁ ἀγαπῶν, ἀρεσκόμενος νὰ περῶρῃ διὰ πικρῶν, ἐγγικτικῶν λόγων, ὁ τοσυχτερός στὰ περῶνιμάτῳ: Ὀδ.Χ.187 ὁ Πολυθερασίδη φιλοκέρτομος, ΑΠΛ.247 Ἰπποσύνης φιλοκέρτομος ὄλεστο τέχνη.

φιλοκηδεμών-ονος (ἡ) ὁ ἀγαπῶν τοὺς συγγενεῖς του: Ξεν.Ἀγγο.11,12 ἔκτεινον οἱ μὲν συγγενεῖς φιλοκηδεμόνα ἑκάλουν.

φιλοκηδῆς-οὐς-ές ὁ ἀγαπῶν τὰς φροντίδας, τὰς μερίμνας: Αριστ.ἀπ.700.

φιλόκηπος-ον μτγν. ὁ ἀγαπῶν τοὺς κήπους: Διογ.Λ.9,112.

φιλοκιθαριστής (ἰ) μτγν. ὁ ἀγαπῶν τὸν κιθαρισμὸν, ποῦ τοῦ ἀρέσει, νὰ παίξῃ τὴν κιθάρα: Πλούτ.Ἡθ.633Α φιλαμῶδου τινός καὶ φιλοκιθαριστοῦ θύραν κόψας.

φιλοκιθαριστία (ἡ) μων. θηλ. τοῦ φιλοκιθαριστῆς βλλ.: ΚΜανουσα.Χρον.6046 γυναιξίν φιλοκιθαριστίας.

φιλοκινδυνευτής (ἰ) μων. ὁ φιλοκινδύνος: Θεοφύλ.Σ.Ἰστ.96,17 τολμητὰς καὶ φιλοκινδυνευτὰς.

φιλοκινδύνος-ον κ. νεώτ. ὁ ἀγαπῶν τοὺς κινδύνους, ποῦ τοῦ ἀρέσει, νὰ ἐκτίθεται σὲ περιπέτειες, νὰ ἐπιχειρῇ τὰ τολμηρὰ, ριφικινδύνους: Ξεν.Ἀν.2,6,8 εὐπειθῆ τοῖς ἄρχουσι καὶ ἐθελόστονον καὶ φιλοκινδύνων, αὐτ.1,9,5, Δημ.145, Πλούτ.Ἀκμ.18 ἔδοκας μῆδὲν ἦττον εἶναι τοῦ Ἀλκιβιάδου διάπυρος καὶ φιλοκινδύνος ἐν τοῖς ἀγῶσι, Συνέα.Ἰστ.4 ὄνηρ εὐφυχός τε καὶ φιλοκινδυνότατος ἀποδειλιᾶ.

φιλοκινδυνεύω ἐπίρρ. κατὰ τρόπον τολμηρόν, ριφικινδύνος: Ξεν.Ἐλλάδ.1,4 φιλοκινδύως καὶ φιλοκινδύνως ἔχοντα πρός τοὺς πολεμίους, Πολύβ.3,92,5, Κλημ.Ἀλ.Στρομ.2,18,84, Φιλ.1,323,28 ἐκθύμως καὶ φιλοκινδύνως μαχομένου, αὐτ.2,383,1.

φιλοκισσοφόρος-ον ὁ ἀγαπῶν νὰ φερῇ τὸν κισσόν, νὰ σφρατίζεται διὰ κισσοῦ: Εὐρ.Κύκλ.616.

φιλοκλαδίσια (ἰ) Ἐπιγρ. ὁ φίλος τοῦ κλαυδίου.

φιλοκλαυτος-ον μτγν. ὁ εὐχαριστῶς ἢ συνήθως κλαίων, ὁ κλαφιόρας: Νόνν.Δ.12,158 πέπτηλα φιλοκλαύτων ἄκινθων.

φιλοκλέαρχος (ἰ) μτγν. ὁ φίλος τοῦ Κλεάρχου: Πλούτ.Ἄρτοξ.13.

φιλοκλεία (ἡ) Ἐπιγρ. ἑορτὴ ἐν Δήλῳ.

φιλοκνημῆ-ιδος (ἰ) ὁ ἀγαπῶν νὰ φέρῃ κνημίδας, ὁδ. γεν. ὁ ἀρεσκόμενος εἰς τὸ νὰ ὀλοφορῆ, νὰ εἶναι ἀρματωμένος: Ἡσα.

φιλοκνισσος-ον μτγν. ὁ ἀρεσκόμενος εἰς τὴν κνίσαν: Νόνν.Δ.19,177.

φιλοκνώσιος (ἰ) Ἐπιγρ. ὁ φίλος τῶν Κνωσίων τῆς Κρήτης: Ἐπιγρ. Δρήρων.

φιλοκνῖνος-ον μτγν. κ. μων. ὁ ἀγαπῶν τὴν ἐπικωνωνίαν, τὴν συντροφίαν, κοινωνικὸς: Ἀντιφιλ.ΑΠ.9,546 εἶχε τύχη τῆς πρῆνι ταῖατῆν τῶν φιλοκνῖνων ἐμῆ, Πλκ.Συντ.1,3 φιλοκνῖνον γὰρ ἔζων ὁ ἀνθρώπος, καὶ ἀνελαστικόν || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ἡ πρός τὴν κοινωνίαν ἀγάπη: Σχόλ.Σοφ.ΟΤ.669 τὸ φιλόκνῖνον αὐτοῦ κἀνταῦθα δεῖκνυσι.

φιλοκοιρανῆ (ἡ) μτγν. ἡ πρός τὴν τυραννίαν, τὴν βασιλείαν, πρός τὸ ἀρχεῖν ἀγάπη: Χρυσπ.Ριβ.14,4 φιλοκοιρανῆν αὐτὸς θεός ἐχθαίρει.

φιλοκοτία (ἡ) μτγν. ἡ ἀγάπη, ὁ πόθος τῆς γαμικῆς κοίτης, τῆς συνουσίας: Ἐπιφάν.1,544 τοῖς τῶν ἀνθρώπων εἰς φιλοκοτίαν ὀμιλήσαντες θυγατρᾶν.

φιλοκόλαξ-ακος (ἰ), (ἡ) ὁ ἀγαπῶν τὴν κολακίαν: Ἀριστ.Ἡθ.8,8.

φιλόκολλος-ον μτγν. ὁ ἀγαπῶν, ἀρεσκόμενος εἰς τὸ νὰ σκέπῃ, οἰσνεῖ νὰ προστατεύῃ εἰς τοῖς κόλλοις αὐτοῦ, ἐμμενῆς, ἀγαθός: Θεοφ.εἰς Αὐτολ.278 Ἀθῶνὰς τῆς φιλοκόλλου καὶ Ἀφροδίτας τῆς ἀναίσχυντου.

φιλοκόμωδος [ό] μγν. ὁ ὕπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Κορμόδου εὐνοούμενος : Ἡρωδιον.1,17.
φιλόκομος-ον ὁ καθ' ὑπερβολὴν ἀγαπῶν, περιποιούμενος τὴν κόμην του : Σουίδ.
φιλοκομία [ή] μγν. τάσις, διάθεσις πρὸς κομψασμόν, ἄλοζουεῖαν : Κύρ.
φιλόκομος-ον μγν. κ. μαν. ὁ ἀγαπῶν νὰ κομψῶν, ἀλαζών, κομπορρήμων : Ἰουστ.9 [ἐκδ. Βενετ.]. Φώτ.Βιβλ.96,32 τῶν φιλοσόφων τὸ φιλόκομον ἄθος.
φιλοκομῶ-έω μγν. ἀγαπῶ νὰ κομψῶ, νὰ κομπορρῶμαι, εἶμαι φιλόκομος : Σουίδ. «φιλοκομῶν μεγαλορρημονῶν», Κύριλλ.5,413F.
φιλοκονίων-ονος [ό] μγν. ὁ ἀγαπῶν, ἀρεσκόμενος εἰς τὸ νὰ κλιθεῖαι ἐν τῇ κόμῃ : Ἐπιχ.25 κορυδαλλας τε φιλοκονίμονας.
φιλόκορος-ον μγν. κ. μαν. ἐπὶ ἀγρῶν, ὁ ἀγαπῶν, ὅθ. ὁ ἀπαίτων κόρον, ποῦ ἔχει ἀνάγκη ὀπὸ κορίαι : Θεόδωρ.Π1,27,1 2) ὁ συχνάκις κορίαιος : Γεωπ.12,9,2 φιλόκορον ζῶον 3) μτφ. ὁ τὰ κορυδαλλοὶ κακὸν ἀγαπῶν, ὁ εἰς αὐτὰ ἀρεσκόμενος : Ἰω.Κλήμ.Παραδ.416 φιλόκοροι δαίμονες.
φιλοκορινθιος-ον μγν. ὁ ἀγαπῶν, συμπασθῶς ἔχων πρὸς τοὺς Κορινθίους : Θεμιστ.Λογ.27,335D.
φιλοκοσμία [ή] μγν. κ. μαν. ἡ πρὸς τὸν κόσμον, ἴτοι τὰ κοσμήματα, τὸς ἐξωτερικοὺς ἐπιδηξείαι, τὰ στολιδία ἀγάπη : Πλούτ.Φιλον.9 ὁ δὲ ἀρξάμενος ἐκτρέπειν ἀπὸ τῶν οὐκ ἀναγκαίων ἐπὶ τὰ χρίσμα καὶ καλὰ τὴν φιλοκοσμίαν, Κλήμ. Ἄλ.233, Ἰω.Κλήμ.Παραδ.434 κ.τ.πληθ. : Δαμασκ.1 510C φιλοκοσμία, περριεῖται.
φιλόκοσμος-ον μγν. μαν. κ. νεώτ. ὁ ἀγαπῶν τὰ κοσμήματα, τοὺς στολισμούς, τὰ στολιδία : Αἰκ.Π1 12,1, Πλούτ.Ἡθ.997A φιλόκοσμον εἶναι περὶ κόμην καὶ καλλωπιστήν, Κ Μανασσ.Χρον.3297 βασιλεὺς φιλόκαλος, φιλόκοσμος 2) π ἐκκλησιαστικὸς ὁ ἀγαπῶν τὸν κόσμον, τὰ κοσμικὰ πράγματα : Βασ.2,1085A τῶν φιλοκόμων ἀνθρώπων,Γρηγ.Ναζ.1,176 C,αὐτ.2,138,11,Πισιδ.Γ'Ἐσθμ.18 3) νεώτ. κ. ὁ ἀγαπῶν τὴν μετὰ τὸν ἀνθρώπων, μετὰ τοῦ κόσμου ἀναστροφὴν, κοινωνικὸς : Μωρσαΐδ.Διηγμ.1,17 αἱ θυγατέρες . . εἶχον ἀποκτεῖναι ἐν ταιαύτῃ ἀγωγῇ οὐχὶ τῶσαν φιλοκόμους ἔξαι.
φιλοκοσῶ-έω μγν. κ. μαν. ἀγαπῶ τὰ κοσμήματα, τοὺς ἐξωτερικοὺς στολισμούς : Κλήμ. Ἄλ. 202 φιλοκοσοῦσα ἀπαπέπτωκε καὶ τοῦ θεοῦ καὶ τοῦ γάμου τοῦ ἀσώφρονος, Εὐσ.Ἐκκλ.Ἰστ.6,18 προφήτης στιβίζεται, προφήτης φιλοκοσμεῖ.
φιλόκορος-ον γλωσσ. ὁ ἀγαπῶν τὴν κουράν, ποῦ τοῦ ἀρέσει νὰ εἶναι κουρεμένος.
φιλοκρατία [ή] μγν. ἡ ἀγάπη πρὸς τὸ κρατεῖν, ἀρχεῖν : Μεθόδ.Συμπ.280,14.
φιλόκρατον [τό] μγν. εἶδος ἱ φαρμάκου : Γαλ.14,161.
φιλόκρημος-ον μγν. ὁ ἀγαπῶν τοὺς κρημνοὺς, ὁ συνηθίζων, ἀρεσκόμενος εἰς τὸ νὰ φοιτᾷ εἰς κρημνῶδη μέρη : Λεωνίδ.Γαρ.ἐν ΑΠ 6,221 ἤθεε φιλοκρημνῶν αὐλιν εἰς ἀγινύμων.
φιλοκρινῶ-έω μγν. κ. μαν. διακρίνω, διαχωρίζω, μετὰ ἀπουδῆς, μελέτης, Εἰχωρίζω : Λουκ. Ἄποκ.4 τὸν ἱστρῶν οὐκ ἀκριβῶς φιλοκρινούτων τὰς νόσους, Φάλαρ.2,9 φιλοκρινεῖται τὰ ἀναθήματα, Κύριλλ.Ἡγ.2 ἕκαστα σαφῶς φιλοκρινούοντας, Βασιλ.Καισ.κ.Θρα.Στρω.ἐνλ. οὐδεις ὁ τοῦ ἀληθοῦς τὸ πεύδος φιλοκρινῶν, Φώτ.Ἐπιστ.282,7, Μιχ.Ἄκομ.Πανηγ.20,25.
φιλοκρας ον Ἐπιγρ. ὄωρ. ἀγτὶ φίλοκρας, ὁ φίλων, ἀγαπῶν τὴν Ἄκραν, ὡς ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης : Ἐπιγρ Σικελίας.
φιλοκράταλος-ον μγν. ὁ ἀγαπῶν τὰ κράταλα : ΑΠ 9,505 θυμέλαι φιλοκράταλοι.

φιλόκροτος-ον ὁ ἀγαπῶν τοὺς κρότους, τὸν θάρυθον, ἐπιθ. τοῦ Πανός : Ὑμν.Ὀμ.19,2.
φιλοκτεάνος-ον ἐπ. φιλοκτῆμων βλ.λ., ἀπληστος, πλεονέκτης ἐν τῷ ὑπερβ. : Ἰλ.Α 122A Ἄφρηϊδη κῦδιετι, φιλοκτεανώτατε.
φιλοκτῆματος-ον μγν. φιλοκτῆμων βλ.λ. : Πτολ.Τετραβ.64, Πρόκλ.Τετραβ.92.
φιλοκτῆμοσύνη [ή] μγν., μαν. κ. νεώτ. ἡ ἀγάπη πρὸς τὸ κτᾶσθαι, φιλοκέρδεια : Βασ.1,196D, Σχόλ.Ἰω.Κλήμ.27.
φιλοκτῆμων-ονος-ον μγν., μαν. κ. νεώτ. ὁ ἐπιθυμῶν νὰ κτᾶται, νὰ ἄποκτᾷ, ὁ ἐπιδιώκων τὴν πρόσκτησιν ὑλικῶν κερδῶν, ἀπληστος, πλεονέκτης : Σόλ.35,19, Γρηγ.Νύσσα.2,264Λ, Ἄθωνάσ.2,361I μὴ γίνου φιλόκρυμος, μὴ αἰσχροκερδῆς, μὴ φιλοκτῆμων ἢ μτ. προσδιορ. κηλούτος τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐπιδιωκουμένης κτήσεως : Παχυμ.Γ ἐν Ἄνεκδ.Ηασε 5,366 οὗτος ὁ λογισμὸς ἐποίησε καμὲ τὸ μέρος τῶν πανοπλιῶν φιλοκτῆμονα, Ἡσ.
φιλοκτιστής [ό] μγν. κ. μαν. ὁ ἀγαπῶν, ἀρεσκόμενος εἰς τὸ νὰ κτιζῆ, νὰ οἰκοδομῆ : Σχόλ. Διον.Ὀρ. ἐν ΑΒ 815,21, Μαλόλ.1 23,1,17.
φιλόκτιστος-ον μγν. ὁ ἀγαπῶν νὰ κτιζῆ, φιλοκτιστής βλ.λ. : Νόνν.Εὐαγγ.Ἰω.2,98.
φιλόκτιτος-ον μγν. δ. τ. τοῦ φιλόκτιστος βλ.λ. : Νόνν.Δ 40,503 φιλόκτιτον ἦθος ἀξέων.
φιλόκτιτος-ον μαν. ὁ ἀγαπῶν τοὺς φόνους, ὅθ. φονικὸς, θανατηφόρος : Πρόδρ.210 φ. μάχη.
φιλόκυβος-ον ὁ ἀγαπῶν τοὺς κύβους, τὰ ζάρια, τὰ τυχερὰ παίγνια : Ἀριστ.Φ.75 Ἀμυνίος μὲν ὁ Προνάσιος ψῆσ' οὐτοσσι εἶναι φιλόκυβον αὐτόν, Ἀριστ.Φυσιολ.3,13, Ἀδαμάντ.5,338, αὐτ.2, 44,443, Πολυδ.6,168.
φιλοκυδῆς-κος-ους-ές ὁ ἀγαπῶν τὸν κύβου, τὴν ἀγοθὴν φήμην, τὴν δόξαν : Ὑμν.Ὀμ.Ἐρμ.375 φιλοκυδῆος ἦθος, αὐτ.481.
φιλοκυμαιοῦς-ον Ἐπιγρ. ὁ φίλος τῶν Κυμαίων.
φιλοκυνηγέτης [ό] μγν. φιλοκύνητος βλ.λ. : Ξεν.Κυν. 5,14, αὐτ.12,11, Πολυδ.5,9, αὐτ.6,167.
φιλοκυνηγία [ή] ἡ πρὸς τὸ κυνηγεῖν ἀγάπη : Στοβ.Ἐκλ.120.
φιλοκύνητος-ον ὁ ἀγαπῶν τὸ κυνήγιον, τὴν θήραν : Πλούτ.Ἡθ.310E νέος φιλοκύνητος, Σχόλ. Εὐρ.Φοιν.169 ὡς φιλοκύνητος ἐν ὄρει διέτριβε ἢ κ. ὡς ἐπιθ. τῆς Ἀρτεμίδος : Διόδ.Σ 4,45 Ἐκάστου φιλοκύνητος 2) ἐπὶ ἔργων ἢ διαθέσεων, ὁ ἐξ ἀγάπης πρὸς τὸ κυνήγιον γινόμενος : Σώστρ.π. Στοβ.Ἐκλ.64,33 διὰ φιλοκύνητον ἐνεργάειον ἐν θλαίσι διέτριβε.
φιλόκυνος-ον μγν. φιλοκύνων βλ.λ. 1 Ἀδαμάντ. Φυσιολ.1,33.
φιλόκυνος-ον Ἐπιγρ. ὁ ἀγαπῶν τὸν κύριον.
φιλόκυρος-ον μγν. ὁ φίλων, ἀγαπῶν τὸν Κύρον : Στρόβ.11,11,4 Κύρου κτίσμα . . κατασκευαί δὲ τὸ κτίσμα τοῦτο καίητο δντα φιλόκυρον.
φιλοκύνων-κύνος [ό] μγν. ὁ ἀγαπῶν τοὺς κύνας : Πλάτ.Λυσ.212H, Ἰάμβλ.Πυθ.426.
φιλοκυνηγοσύνη [ό] μγν. ὁ ἀγαπῶν τὸν κυνηγισμὸν βλ.λ., ὁ ἀρεσκόμενος εἰς τὸ νὰ πῆνι μέχρις οὗ μεθυσθῆ : Ἀθῆν.10,433H φίλιονος ὁ πρὸς οἶνον ἔτοιμος, φιλοπότης ὁ πρὸς πότους, φιλοκωθωνιστής δὲ ὁ μέχρι μεθης.
φιλοκωμος-ον ὁ ἀγαπῶν τοὺς κώμους, ὁ ἀρεσκόμενος εἰς τὸς διασκεδάσεις, ποῦ τοῦ ὀρέσει νὰ γλεητοκοπᾷ : Σιμωνίδ.179, Ἄνων.ἐν ΑΠ 6,169 Διονύσιω φιλοκώμω ἰδ.γρ.' ἢ ὅθ. κ. ἐπὶ μουσικῶν ὀργάνων συνοδευόντων τὸς εὐχίους : Μελέαγρ. αὐτ.5,174 καλεῖ σε γὰρ ἡ φιλοκώμωσις πικρὴ καὶ κρατάλων . . πάταγος.
φιλοκώμωδος-ον ὁ ἀγαπῶν, ἀρεσκόμενος εἰς τὰς κωμώδιαις : τίτλος συγγράμματος π Σουίδ ἐνλ. Διονυσιαίδης . . Μαλλώτης.

φιλόκωπος-ον ὁ ἀγαπῶν τὰς κώπας, τὴν κωπη-
λοσίαν, τοὺς ναυτικούς: Ἦσα. «φιλήρητροι, φι-
λόκωποι, φιλοναῦται».

φιλόλαγος-ον ὁ ἀγαπῶν τὰς σαρκίικας, τὰς
ἀφροδιταίους ἡδονάς: Ἰηπ.479,9.

φιλολακεδαίμονιος-ον μτγν. ὁ ἀγαπῶν τοὺς
λακεδαίμονας: Θεμιστ.Λογ.7,96Α.

φιλολάκων-ονος (ὁ,ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀγα-
πῶν τοὺς Λάκωνας, τοὺς Σπαρτιάτας: πρβλ. φιλο-
λακεδαίμονιος: Πλούτ. Ἀρτέμ.13 Κτησίας, ἡ φιλό-
τιμος ὦν καὶ οὐχ ἤπτον φιλολάκων. ἡ εἰδ. ὡς ἐπιθ. τοῦ Κίμωνος: αὐτ.Περ.9, αὐτ.Κίμ.16.

φιλολαλία (ἡ) μτγν. ἡ ἀγάπη πρὸς τὸ λαλεῖν,
φασμαρία, πολυλογία: Γρηγ.Ναζ.Γ.463Α τῆς νῦν κα-
τεχούσης φιλολαλίας.

φιλολάσιος-ον μτγν. ὁ ἀγαπῶν τὰ λαλή, τὰ
ὄμιλα, ποῦ τοῦ ἀρέσει τὸ λέγειν: Διογ.Λ.192 φιλή-
κοος μᾶλλον ἢ φιλόλαλος. 2) σταμίλος, λά-
λος, φλόρος, πολυλογία: Πρόκλ.Τετραβ.225 πε-
ριέργους, φιλολάσιους.

φιλολάμπασος-ον ἀρχ. λεξ. ὁ ἀγαπῶν τὸς
λαμπάδας, τὰς δαδὰς, τὸ νύκτιον φῶς: ἐπιθ.
τῆς Ἀρτέμιδος: Ἦσα.

φιλόλασος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀγαπῶν τὸν
λαόν, ὁ φίλος τοῦ λαοῦ: Ἐπιγρ.

φιλόλειπνος ονος (ὁ,ἡ) μον. ὁ ἀγαπῶν τοὺς
λειπνούς, τὰ λιβάδια: Εὐστ.Ἰλ.1349,43.

φιλολαϊκός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ χαρακτηριζόμενος τὸν
φιλόλαον, ὁ ἐμπνευσμένος ἐξ ἀγάπης πρὸς τὸν
λαόν: φιλολαϊκαὶ διατάξεις.

φιλολήϊτος-ον ἐπ. τ. ἀντί τοῦ ἰμῆ ἀπαντῶντος φι-
λόλειπος ὁ ἀγαπῶν τὴν λείαν: Ὑμν. Ὀμ. Ἐρμ.335
οἶος ἐνὶ φιλολήϊτος εἰμι.

φιλόληπτος-ον ὁ ἀρεσκόμενος εἰς τὸ νὰ λαμ-
βάνη: Πολυδ.6,167.

φιλόλιθος-ον μτγν. ὁ ἀγαπῶν τοὺς πολυτί-
μους λίθους: Πλούτ. Ἦθ.462C ἀνθρώπου φιλολί-
θου καὶ περὶ σφραγίδος πολυτελεῖ νοσοῦντος,
Κλήμ. Ἀλ.257.

φιλόλιγνος-ον μτγν. ὁ ἀγαπῶν τὰ λιγευόμενα,
τὰ ῥόσιασμα, ὁ λιγούδης: Λεωνίδ.Ταρ.ἐν ΑΠ6,
302, Φανι.αὐτ.6,295 μάζας ἀνίκ' ἔκυρσε τελωνιά-
δος φιλολίγνου.

φιλολογία (ἡ) κ. μων., νεώτ. κ. δημ. ἡ ἀγάπη
τῆς διὰ τοῦ λόγου, τῆς διαλεκτικῆς ἐπιγυμνασι-
μῆς ἐπιστημονικῆς, ἀπρηκρωθιμῆς ζητήσεως, ἡ
πρὸς τὴν ἐπιστημονικὴν εἰρήνην τάσις: Πλάτ.
Θεαιτ.146Α. 2) ἡ περὶ τὰ γράμματα, περὶ τὴν
μάθησιν σπουδὴ: Ἰσοκρ.316, Ἀριστοκ.Πρ.18, Κικ.
Ἄττ.2,17. 3) εἰδ. ἡ λογια ἐνοσχόλησις περὶ τὰς
ἀρχαίας γλώσσας καὶ τὴν ἱστορίαν: Πλούτ. Ἦθ.
645C. 4) ἡ περὶ σπουδαίων ζητημάτων συζη-
τήσεως ἐνοσχόλησις: Ἀθηνῆν.12,548Α ἐποίησαντο τὰς
συνόδους ταύτας οἱ περὶ Πλάτωνος καὶ Σπεῦσιπι-
νον. . . τὸ πλεῖστον ἐνεκεν ἀνεύσεως καὶ φιλο-
λογίας. 5) νεώτ. ἡ ἐπιστήμη ἡ ὡς ὀνομαζέμενον
τῶν μελετῶν τῆς ἔχουσας πᾶσας τὰς διὰ τοῦ γρα-
ποῦ λόγου ἐκφραζομένας ἐκδηλώσεις τῆς πνευ-
ματικῆς, καλλιτεχνικῆς καὶ γενικώτερον τῆς κοινο-
ματικῆς ζωῆς λαοῦ τινος ἢ λαῶν ἐν τῇ ἢ ἐν πάσις
ταῖς ἐποχαῖς: ἑλληνικὴ - ἀστικὴ φιλολογία, -
ἐποποιῶσα φιλολογία τῶν ἀνατολικῶν λαῶν,
- κλασσικὴ φιλολογία (ἡ τοῦς κλασσικοῦς συγγρα-
φῆς μελετῶσα). 6) ὁμ. τὸ σύνολον τῶν εἰδικῶν
ἐπιστημονικῶν γνώσεων τῶν πρὸς κατανόησιν τῆς
λογιστικῆς γλώσσας τινὸς ἀπαιτούμενων, καὶ δὴ
ἡ γραμματικὴ καὶ κριτικὴ τῶν κειμένων. 7) ὁμ. τὸ
σύνολον τῶν ἔργων τοῦ ἐντέχνου λόγου τῶν ἀπο-
τελούντων τὴν παραγωγήν ἡρώων τινὸς ἢ ἐποχῆς,
λογιστικῆς: ὁ Παπαδιαμαντῆς ἐδημιούργησεν ἐν
ἐκ τῶν ὑψιστοτέρων ἔργων τῆς νεοελληνικῆς φι-
λολογίας. ἡ ἑλαφρὰ φιλολογία ἡ λογοτεχνία

ἡ στερουμένη οσοδαροῦ πνευματικοῦ περιοριμέ-
νου, ἡ κατωτέρου πως αἰσθητικοῦ ποιοῦ, ἡ μόνον
χάριν τῆς τέρψεως τῶν ἀναγνωστῶν συνθεθεμένη:
τὸ χρονογράφημα, τὸ εὐθυμογράφημα ἀνήκουν
εἰς τὴν ἑλαφρὰν φιλολογίαν. 8) νεώτ. κ. δημ.
τὸ σύνολον τῶν εἰς τινα κύκλον τοῦ ἐπιστητοῦ ἀ-
ναφερόμενων συγγραμμάτων: τὸ νέον του ἔργον
πλουτίζει σημαντικῶς τὴν ἑλληνικὴν ἱατρικὴν
φιλολογίαν. 9) νεώτ. κ. δημ. λόγος, ἀκείνῳ,
ὑπόθεσις ἀνευ πραγματικῆς τῆς βίας, χαρα-
κτιρῶς μᾶλλον ἀσαφούς, ἐπιπολαίου, ἀβεβαίου,
ἀερολογίου, φλαουριά κ. κτ. πλθβ.: ὄλα αὐτὰ ποῦ
μὰς ἀράδιασε εἶναι φιλολογίαις.

φιλολογικός-ἡ-ὄν μων., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀ-
νήκων, ἀναφερόμενος εἰς τὴν φιλολογίαν βλ.λ., ἡ
τοὺς φιλόλογους: κατέγινεν εἰς φιλολογικὰς
μελέτας, - φιλολογικὴ μόρφωσις, - φιλολογικὴ
ἐπιστήμη ἢ φιλολογία καὶ δὴ ἡ κλασσικὴ: ἡ ἐν
χρ. κ. ἀντί τοῦ λογοτεχνικός: ἔχει ἀξιόλογον φι-
λολογικὸν τάλαντον.

φιλολογικός ἐπίρρ. νεώτ., δημ. -ά ὡς πρὸς
τὴν φιλολογικὴν ἐπιστήμην: τὸ περιεχόμενον τῶν
Ἐλευσινίων μυστηρίων φιλολογικός ἀποτελεῖ
πρόβλημα. ἡ ὡς πρὸς τὰς φιλολογικὰς γνώ-
σεις, μελέτας: δὲν εἶναι ἀρκετὰ μορφωμένος φι-
λολογικός.

φιλολογιστικός-ἡ-ὄν μτγν. εἰδ. ὁ ἀρεσκόμενος
εἰς τὰς διὰ τοῦ λόγου, τῶν σοφισμάτων σκοπί-
μους παρεμπνεύσας πρὸς ἐξαπατήσιν, σοφιστικῆς:
Ἐπιφάν.1945D τῶν. τὰς κατὰ θεὸν δόξας ἐρευνῶντι
ἐκ συλλογισμῶν καὶ σῆς φιλολογιστικῆς ἐννοίας.

φιλόλογος-ον κ. μων., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀγα-
πῶν τοὺς λόγους, ὁ ἀρεσκόμενος εἰς τὸ νὰ ὀμιλῇ,
λάλος, φλόρος: Ἀλεξ. Ἀδῆλ.17 σίνος φιλόλο-
γους ποιεῖ. ἡ ὁ ἀγαπῶν ν' ἀγορεύῃ, ἐπιθ. τοῦ
ἡσίου: Πλάτ. Φαῖδρ.236B. ἡ ὁ ἀρεσκόμενος
εἰς τὴν ἐν ἐκτάσει, τὴν ἀναλυτικὴν ἀνάπτυξιν τῶν
ἰδεῶν τῶν ἀκεφῶν του, κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς
τὸν βραχυλόγον: αὐτ.Νομ.641P τὴν πόλιν ἀπαν-
τες ἡμῶν Ἕλληνας ὀλοπαθάνουσι εἰς φι-
λόλογος τίς εἶσι καὶ πολυλόγος. 2) ὁ ἀρε-
σκόμενος εἰς τὴν διὰ τῶν λόγων, διὰ τῆς διαλε-
κτικῆς συζητήσεως ἐρευνῶν, ἐξιχνιάσιν τὸν φιλο-
σοφικῶν ζητημάτων εἰδ. κ. Πλάτωνος ὡς ἀντιθ.
μισόλογος: αὐτ.Λόχ.188C, αὐτ.Θεαιτ.161Α φιλό-
λογος γ' εἰ καὶ χροστάς, αὐτ.Πολ.582B, Στοβ.
Ἐκλ.2,114 μὲδ' εἶναι φιλόλογον, λογάφιλον δὲ
μᾶλλον μέχρι λαλιάς ἐπιπολαίου προβαίνοντα.

3) ὁ ἀγαπῶν τὴν μῆθειαν, τὴν περὶ τοὺς συγγρα-
φῆς, τὰ γράμματα ἀσχολίαν, πεπαιδευμένους, μορ-
φωμένους: Φρυν.392 φιλόλογος ὁ φίλων λόγους
καὶ ἀποδοῦζῶν περὶ παιδείαν: Ἀριστλ.Ρητ.2,23, ἡ
λακεδαίμονιαι. . . ἤμισα φιλόλογοι ὄντες, Στοβ.
Ἐκλ.218,10, Πλούτ. Ἦθ.618B φιλόλογον ὑποκατα-
κλίνεσθαι φιλομαθῆ. 4) εἰδ. ὁ περὶ τοὺς λο-
γους σπουδάζων κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς τὸν με-
λετῶντα τὰ ζητήματα, τὰ πράγματα, πρὸς τὸν
φιλόσοφον: Συνέσ.43B. ἡ ὁμ. κατ' ἀντιδιαστο-
λήν πρὸς τὸν πολιτικόν: Πλούτ.Λοῦκ.42. 5) ἐπὶ
συγγραμματος, βιβλίου, ὁ ἔχων οσοδαρὸν ἐπιστη-
μονικὴν ἄξιαν, περισπούδαστος: Κικ. Ἄττ.13,12

6) νεώτ. κ. δημ. ὡς οὐσα φιλόλογος (ὁ,ἡ) ὁ τῆς
κλασσικῆς φιλολογίας ἐπιστήμων, ὁ καθηγητῆς
τῆς φιλολογίας: διορίζονται πενήντα νέοι φιλό-
λογοι εἰς γυμνάσια τοῦ Κράτους. 7) νεώτ. κ.
δημ. ἐν χρ. κ. ἀντί τοῦ λόγιος, λογοτέχνης.

φιλολογία-ἡ μτγν. κ. νεώτ. ἀγαπῶν τὴν μά-
θησιν, τὴν περὶ τοὺς συγγραφῆς, τὰ γράμματα
σπουδῆν, μελέτην, δθ. κ. μελετῶν τοὺς συγγραφῆς,
καταγινομαι περὶ τὴν φιλολογίαν: Πλούτ. Ἦθ.113B,
αὐτ.Κάτ.Νεώτ. ὁ λέγουσιν αὐτὸν ἐπι νέον ὄντα
εἰς σπῆλαιον ἀπίαντα κάκετ' φιλολογεῖν,

*Απολλ. Δόσκ. Συντ. 267, 25' 2) παθ. μγχ. τὰ φιλολογηθέντα εἶδ. τὸ χρημαίεσσαντα ὡς ὑπόθεσις λόγου σοβαροῦ, σπουδαίου : αὐτ. *Hb. 612B' 3) νεώτ. κ. καταγίνοντα, ἀσχολοῦμαι περί τήν λογοτεχνίαν, συνήθ. ἐν τῇ σμ. τῆς μάλλον ἐλαφροῦς, τῆς οὐχί κατ' αὐστηρά σπουδῆς, ἢ τῆς ἀσημάτου λογοτεχνικῆς δημιουργίας : διάφοροι φιλολογοῦντες νεαροὶ τὸν ἐπείσαν νὰ ἐκδώσῃ τὰ ἔργα τους.

φιλολόγως ἐπίρρ. μγν. μετὰ σπουδῆς, μαθήσεως : Πολυδ. 4, 11, Σχόλ. *Αριστ. Φ. Βάτρ. Ὑπόθ. τὸ δὲ δρᾶμα τῶν .. φιλολόγως πεποιθμένων.

φιλολοιδωρία ἰή) ἢ πρὸς τὰς λοιδορίας, τὰς ὕβρεις ἀγάπη, διάθεσις, ροπή : EM 403, 44.

φιλολοιδωρος -ον ὁ ἀγαπῶν, ἀρεσκόμενος εἰς τὸ νὰ λοιδορῇ, νὰ ὑβρίζῃ, λοιδοροῦς, ὑβριστῆς : Δημ. 269 οὐ φιλολοιδωρὸν ὄντα φύσει, *Αριστ. Ζ1, 9, 1, φιλολοιδωρὸν μάλλον καὶ πηλικιωτέρων.

φιλολοιδωρῶς ἐπίρρ. μγν. ὑβριστικῶς, προσβλητικῶς : Πολυδ. 3, 139, Φιλῶστρ. 587, 10.

φιλόλουτρος -ον ὁ ἀγαπῶν τὸ λουτρὸν ἀρεσκόμενος εἰς τὸ νὰ λουήται : *Ἰνπ. Διάτ. ὈΞ. 395 ἢ ὕγιανὸν ἐπὶ φιλόλουτρος, *Αριστ. Ζ1, 8, 24, 11.

φιλολουτρῶ-ἔω ἀγαπῶ τὸ λουτρὸν, ἀρέσκομαι εἰς τὰς συχνὰς λουάσεις : *Ἰνπ. Διάτ. ὈΞ. 395, Γαλ. εἰς Γλασκ. π. Θες. Στ. φ. ἐν λ. τοὺς δὲ φιλολουτροῦντας .. εἰ δις τῆς ἡμέρας λουέιν ἐθέλοις.

φιλόλυπος -ον μγν. ὁ ἀγαπῶν τὸ συνοίσθημα τῆς λύπης, τῆς θλίψεως, ὁ συχνὰς μελαγχολικός : Πλούτ. *Hb. 600C' || τὸ ἄλυτο, τὸ φιλόλυπον ὡς οὐσ. ἢ πρὸς τὴν λύπην ροιῆ, λυηρὰ, μελαγχολικὴ διάθεσις : Βασ. 1, 361A τὸ φιλόλυπον καὶ πολυῦθρον ὡς ἀγενεὶν παραιτούμενος.

φιλόλυρος -ον ὁ ἀγαπῶν τὴν λύραν : *Ἐπιχ. 69.

φιλομάθεια ἰή) κ. μαν. κ. νεώτ. ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν μάθησιν, τὴν γνώσιν : Πλάτ. Πολ. 499E, αὐτ. Τίμ. 90B τῷ δὲ περὶ φιλομάθειαν καὶ περὶ τὰς ἀληθείας φρονήσεις ἰσοποθᾶκοτὶ ἰδ. γρ. κῶδ. φιλομαθίαν, *Αριστ. ΗΝικ. 3, 10, 2, *Ἰάμβλ. Πυθ. 17, 24, Γρηγ. Νύσσ. 1, 473B, Θεοφύλ. Σ' ἰστ. 305B (Βόνν.).

φιλομαθῆς -οὺς -έος -ές κ. νεώτ. ὁ ἀγαπῶν τὴν μάθησιν, τὴν κτήσιν γνώσεων, ποῦ τὸν ὀρέσει νὰ μαθῆσιν : Πλάτ. Φαῖδ. 67B, αὐτ. Πολ. 376C φιλόσοφον καὶ φιλομαθῆ αὐτὸν δεῖ εἶναι, *Ἰσοκρ. 50 ἐάν τις φιλομαθῆς, ἔσει καὶ πολυμαθῆς κ. ἐν τῷ ὑπερβ. : Ξεν. ΚΠ 1, 2, 2' 2) μτ. γενικ. τοῦ πράγμ. ὁ ἐκθύμως ἐπιδιώκων νὰ μάθῃ τ. : Πλάτ. Πολ. 485D, Ξεν. Ἀν. 1, 9, 5 τοξικῆς καὶ ἀκοντίσεως φιλομαθέστατον' 3) τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ἡ φιλομάθεια : Πλάτ. Πολ. 376B, αὐτ. 41D εἰ τὴν ἔτην αὐτοῦ φιλομαθῆς ἐν τῇ ψυχῇ.

φιλομαθία ἰή) ὁ τ. τοῦ φιλομάθειαν βλλ. ἐν κῶδ. **φιλομαθῶ-ἔω** κ. μαν. κ. νεώτ. ἀγαπῶ τὴν μάθησιν, τὴν γνώσιν, εἶμιφι φιλομαθῆς : Πλάτ. Νόμ. 810A, Πολυδ. 1, 13, 9 τοῖς τε φιλομαθεῶσιν .. εὐμοδῆ καὶ ῥῥῶδιον ἐπὶ τὰ μέλλουσα βῆθησεσθαί παρασκευάσασμεν τὴν ἐφοδον, *Ἰάμβλ. Πυθ. 22, 23, *Ὀριγ. 3, 767C, Φώτ. Ἐπιστ. 286, 31' || μτ. προσδιορ. δηλοῦντος τὸ ἀντικείμενον τῆς μαθήσεως, τῆς σπουδῆς : αὐτ. 3, 59, 4 πολυπραγμανεῖν καὶ φιλομαθεῖν περὶ τῶν προεπιρημένων.

φιλομαθῶς ἐπίρρ. μγν. μετὰ φιλομαθείας : Ψ' ἰω Χρυσ. 5, 750A οἱ φιλοπόνως καὶ φιλομαθῶς ἀκούοντες, Κύριλλ. Ἱεροσολ. Κατηχ. 36.

φιλομακεδῶν -ἄνας ἰδ) μγν. ὁ φίλος τῶν Μακεδόνων, τῆς Μακεδονίας : Θεμιστ. Ἀδγ. 132B.

φιλομάκελλος -ον μαν. ὁ ἀγαπῶν τὴν μάκελλον, ποῦ τὸν ὀρέσει νὰ τσαπίζῃ : Δαμασκ. 1, 2, 839C, *ἰω. Κλημ. Παραδ. 6A.

φιλομάλακος -ον μγν. ὁ ἀγαπῶν τὴν μαλακότητα, τὴν ἡδυσθέναν : Πτολ. Τετραβ. 162 φιλοκόσμους, φιλομαλάκους.

φιλομαντευτής ἰδ) ὁ ἀγαπῶν τὰς μαντεῖας τοὺς οἰκονομοῦς : Πλάτ. Νόμ. 813D τοὺς σφόδρα φιλομαντευτὰς σεβόμενοι.

φιλομαντεῦς -εως ἰδ, ἡ) μγν. φιλομαντευτῆς βλλ. : Λοικ. Χάρ. 11.

φιλομάτρως -υρος ἰδ, ἡ) μγν. ἐκκλ. ὁ ἀγαπῶν τοὺς μάρτυρας : Βασ. 1, 526A, Γρηγ. Νύσσ. 2, 1017 A.

φιλομάστας -ον ὁ ἀγαπῶν τοὺς μαστοὺς, ἀρεσκόμενος εἰς τὸν θηλασμόν, ἐπὶ τῶν νεογνῶν ἔζωων : Αἰσχ. Ἀγ. 147 φιλομάστοις θηρῶν ἀδρικάλαισι, αὐτ. 720.

φιλομάστος -ον κ. μαν. κ. νεώτ. ὁ ἀγαπῶν τὰς μάχας, φιλοπόλεμος : Πινδ. ἄπ. 142, Αἰσχ. Ἐπιτ. 129 σὺ τ', ὡ διαγενεὶς, φιλομάστων κράτος, αὐτ. Ἀγ. 230, Κ Μονασσ. Χρον. 2223.

φιλομαχῶ-ἔω μγν. ἀγαπῶ, δδ. κ. ἐπιδιώκω τὴν μάχην, τὸν πόλεμον : Πλούτ. Πομπ. 65 ὥστε .. Καίσαρα διαχεραεῖς .. περιεχόμενον ἐξ ἀνάγκης φιλομαχίην, αὐτ. Καίσα. 52' 2) ὁ ἀγαπῶν τὰς φιλονικίας, τὰς λογομαχίας, εἶμαι καθυστάτης : αὐτ. *Hb. 1122B ἀλλ' ἔφυγον καὶ ἐφοδῆθην λαθὴν φιλομαχοῦντι παρασεχίην.

φιλόμβριος -ον ὁ ἀγαπῶν τὸν ὑβρον, τὴν βροχὴν, φιλοβριος : ΑΓ 6, 43 φιλόμβριος τέττιξ.

φιλόμβριος -ον μγν. φιλόμβριος βλλ. : Μελέανρ. ΑΓ 5, 143 θάλλει δὲ φιλόμβριος νάρισκος.

φιλόμβροτος -ον μγν. ὁ ἀγαπῶν τοὺς βροτοὺς, τοὺς θνητοὺς, ὁ φιλάνθρωπος : Μάξιμ. Καταρχ. 456.

φιλομεθῆς -οὺς -έος κ. νεώτ., ποι. φιλορμεθῆς κ. φιλομηθῆς ὁ ἀγαπῶν τὸ μεθίωρα, ποῦ τὸν ἀρέσει νὰ χαμογελά : Λοικ. Εἰκ. 8 φιλομεθῆ *Ὀμηρος ποιῆσαι [ἐνν. τὴν Ἀφροδίτην], ΑΓ 9, 254, Γρηγ. Ναζ. 2, 170.

φιλομελίχρος -ον μγν. ὁ ἀγαπῶν τὸν μελίχιον τρόπον, τὸν μαλοκὸν ἄθος : ἰω. Γαβ. Ποίημ. ἐν Μετρ. ΑΝ. Γρ. 2, 638 φιλομελίχρος γλώσσα Ποφίη.

φιλομεράκιος -ον μγν. φιλομεράξ βλλ. : Κλήμ. Αλ. 346, Διογ. Λ 4, 40 φιλομεράκιος ἢ καὶ καταφερέσις.

φιλομεραξ -ακος ἰδ, ἡ) μγν. ὁ ἀγαπῶν τοὺς μεϊρακος, παιδεραστῆς : Ἀθῆν. 13, 603B φιλομεραξ ἦν ὁ Σοφοκλῆς Παισα. 6, 23, 6.

φιλομερῆς -οὺς -έος μγν. ὁ ἀρεσκόμενος, ἔχων τάσην εἰς τὸ νὰ φέγῃ, νὰ ἐπιτιμᾷ, γκρινιάρης : Πλούτ. *Hb. 707A οἱ φιλομερῆς καὶ δύσκολοι τῶν τοιαυτῶν τῶν φίλων παραρῶσαι καὶ ἀνοίαις ἐπιτίθενται.

φιλομέριμος -ον μαν. ὁ ἀγαπῶν τὰς μερίμνας, τὰς φροντίδας : Θεοφύλ. Σ' Ἐπιστ. 29, 48 ἀγρυπνον, φιλομέριμον.

φιλομετάβλητος -ον μαν. φιλομετάβολος βλλ. : Θεόδωρ. Ἐπιστ. ἐν Ἀν. Βασσα. 5, 417.

φιλομετάβολος -ον μγν. ὁ ἀγαπῶν ἀρεσκόμενος εἰς τὰς μεταβολὰς, εὐμετάβολος : Σέξτ. Ἐμπ. Μαθ. 1, 82 φιλομετάβολὸν τὶ ἔστιν ὁ αἰῶν.

φιλομετρία ἰή) μγν. ἢ πρὸς τὸ μέτρον ἢ τὰ μέτρα ἀγάπη : Συνέα. 62C οὐδ' ἔστιν ἰδέα φιλομετρίας τινὸς ἢ ποιήσεως.

φιλομέτριος -ον πάπ. ὁ φίλος τῆς μετριοτήτος. **φιλόμετρος** -ον μαν. ὁ ἀγαπῶν τὰ μέτρα, τοὺς στίχους δδ. κ. τὸ οὐδ. τὸ φιλόμετρον ὡς οὐσ. ἢ πρὸς τὴν στιχογραφίαν, τὴν ποιήσιν ἀγάπη : Νικήτ. Εὐγ. 2, 7 ἤτησας στίχους .. ἔχεις γὰρ .. καὶ τὸ φιλόδοξον ἐν τῇ ψυχῇ καὶ τὸ φιλόμετρον.

φιλομήδιον ἰδ) μγν. τὸ φυτὸν χελιδόνιον βλλ. : Διοσκ. 2, 211.

φιλομήλια ἰή) κ. νεώτ. ποι., ἰων. φιλομήλι δνομα μυθικῆς γυναικὸς μεταμορφωθεῖς εἰς ἀψόδα : Δημ. 1397, *Απολλ. Σ. 1, 4, Β' || δδ. νεώτ. κ. ἡ ἀψόδα : 2) εἶδος ἰθύου, κώκκις : Κορ. εἰς Ξενοκρ. 71.

φιλόμηλος -ον μγν. ὁ ἀγαπῶν τὰ μῆλα κ. γεν. τὰς ὀπάρας : Δωρῶθ. π. Ἀθῆν. 7, 277E.

φιλόμυρος-ον μγν. ὁ ἀγαπῶν τὸν Ὅμηρον, ἀρεσκόμενος εἰς τὴν μελέτην τῆς Ὀμηρικῆς ποιήσεως: Στράβ.13,1,27, Ἀθήν.620B, Εὐστ.440,38.

φιλομήτωρ-ορος|ὸ| μγν. κ. νεώτ. ὁ ἀγαπῶν τὴν ἐαυτοῦ μητέρα: Πλούτ.Σδλ.27, αὐτ.Σερτύρ.2 πατρὸς ὀρφανῶν ὑπερφωῶς δοκεῖ φιλομήτωρ γενέσθαι· 2) ἐπών. Πτολεμαίου τοῦ δού, βασιλέως τῆς Αἰγύπτου: αὐτ.Ἠθ.543E.

φιλομῖσος μετὰ μεγάλου μίσους: Ἡσ. ἐν λ. φιλοπεθημῶνας.

φιλομειδής-οὐς-έος-ές ποι.τ. τοῦ φιλομειδῆς βλ.λ., ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης: Ἰλ.Γ.424, Ὀδ.Θ.362.

φιλομηδής-οὐς-ές βωιωτ.τ. τοῦ φιλομειδῆς βλ.λ., ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης: Ἡσίοδ.Θ.200.

φιλόμολος-ον ποι. ὁ ἀγαπῶν τὰς μολῆς, τοὺς χοροὺς καὶ τὰ τραγῳδία: Πινδ.Ν.7,12.

φιλομονάξω μγν. ἀγαπῶ τὸν μοναχικόν, τὸν ἀσκητικόν βίον, καλογερεῖω: Πολλὰδ.Λουα.1027B δια τὸν τὸ θεοῦ φρόδον .. ἐγένετο φιλομονάξων.

φιλόνοαχος-ον μον. ὁ ἀγαπῶν τοὺς μονάζοντας, τοὺς μοναχοὺς: Μόσχ.Λειμωνάριον1130F ὁ φιλόνοαχος καὶ φιλομόναχος καὶ φιλόπτοχος.

φιλομουσία |ή| μγν. ἡ πρὸς τὰς Μούσας ἀγάπη, ἡ πρὸς τὰς καλὰς τέχνας καὶ τὴν μουσικὴν κλίσις: Πλούτ.Ἠθ.283B, Λουκ.Ἐνάδ.Δ.8,2 ἐπαίνω σε τῆς φιλομουσίας, Ἀγασθρ.115,4.

φιλόμουσος-ον κ. νεώτ. ὁ ἀγαπῶν τὰς Μούσας, ὁ ἔχων κλίσιον, ἀγάπην πρὸς τὰς καλὰς τέχνας: Πλάτ.Φαῖδρ.259B φιλόμουσον ἄνδρα, αὐτ.Πολ.548E, Ξεν.ΚΠ.5,1,1.

φιλόμουσος-ον μον. ὁ εἶδ. ὁ ἀρεσκόμενος εἰς τὴν μουσικὴν: Ἀρίων ἐν Βεγκ.Υγρ.567 θελήσει φιλόμουσος, Πλούτ.Ἠθ.668C ἀριστος κριτής .. μελῶν ἀρετῆς ὁ φιλομουστάτος· 2) τὸ αὐδ. ὡς οὗς ἡ φιλομουσία: αὐτ.Ἠθ.984B.

φιλομουσῶ-έω μγν. ἀγαπῶ, θεραπεύω τὰς Μούσας, ἀσχολοῦμαι μὲ τὸς καλὰς τέχνας: Ἀθήν.1,633A συνέβαινε τὸ παλαιὸν φιλομουσεῖν τοὺς Ἕλληνας.

φιλόμοχθος-ον κ. μον. ὁ ἀγαπῶν τοὺς κακοὺς, τοὺς μοχθηροὺς ἀνθρώπους: Φιλωνίδ.Ἀδὴλ.Β.ΚΜανσος Χρον.4849 2) ὁ ἀγαπῶν τοὺς μόχθους τοὺς κόπους, φιλόμοχος, φιλόμοχος ὄγρ. ἐν Πλάτ.Πολ.535D.

φιλόμοχος ον ὁ ἀγαπῶν τοὺς μόχθους, τοὺς κόπους, φιλόμοχος, ἐργατικός: Φάλαρ.Ἐπιστ.120 ἵνα ἔχῃς ἐπιδείξει σαυτὸν μαχητὴν φιλόμοχθον, Πρόκλ.Τετράβ.222· ἢ τὸ αὐδ. κτ. πληθ. φιλόμοχθα ἐν χρ. ἔπιρρ.: Μαν.4,277.

φιλομουθία |ή| μγν. ἡ πρὸς τὰς μυθικὰς διηγήσεις ἀγάπη, ἀρέσεια: Στράβ.11,6,2 οὕτε τὰ παλαιὰ .. ἐς πσιν ἀφικνεῖτο μεγάλην διὰ τὴν τῶν συγγραφέων ἀπλότητα καὶ τὴν φιλομουθίαν.

φιλόμυθος-ον κ. μον. ὁ ἀγαπῶν τοὺς μύθους, ὁ ἀρεσκόμενος εἰς τὰς μυθικὰς, μυθιστορικὰς διηγήσεις: Ἀριστ.Ἠθ.Μεταφ.1,2,10 ὁ φιλόμυθος φιλόσοφος πῶς ἐστιν, Πλούτ.Ἠθ.30D δεῖον ἐστί τὸν μὲν φιλόμυθον μὴ λανθάνειν τὰ καινῶς ἱστορούμενα καὶ περιττῶς, Ἰουλ.Μισοπ.358, Ψελλ.Ἀναγ.344,8· 2) λόλος, ψέυδος, πολλολογία: Ἀριστ.Ἠθ.Κ.3,3 φιλόμυθος καὶ διηγητικός [παραρμυθία], ἀπ.618· 3) τὸ αὐδ. τὸ φιλόμυθον ὡς οὐσία, ἡ φιλομουθία βλ.λ., Λογγίν.Υφ.9,1 ἴδιόν ἐστιν ἐν γήρῳ τὸ φιλόμυθον.

φιλομυθῶ-έω μγν. κ. μον. ἀγαπῶ τοὺς μύθους, ὀρέσκομαι εἰς τὰς μυθικὰς ἀφηγήσεις [κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς τὴν ἐπιστημονικὴν ἀλήθειαν], μὴ ἀρέσων τὰ παραμύθια: Στράβ.9,3,11 ἐπιτημίνας γούβιν τοῖς φιλομυθοῦσιν ἐν τῇ τῆς ἱστορίας γραφῆ καὶ τὴν ἀλήθειαν ἐπιπέσειας, Συνέω.Ἐπιστ.105 τὰ μὲν οἰκία φιλοσοφῶν, τὰ δ' ἔξω φιλομυθῶν, Φώτ.Ἐπιστ.111,1 ποιητὰς φιλομυθοῦσιν.

φιλόμυρος-ον ὁ ἀγαπῶν τὰ μύρα, ἀρεσκόμε-

νος εἰς τὰ ὀρώματα: Ἄλεξ.Ἐκπωματοποῖσι | ἀεὶ φιλόμυρον πᾶν τὸ Σάρδεων γένος: ὡς οὐσία ἡ πρὸς τὰ μύρα ἀγάπη: Αἰλ.Φι.16,24 ἐνίσις τῶν Ἰππῶν τὰ τε φιλόκοσμον καὶ τὸ φιλόμυρον αὐτετεχνῆσαι.

φιλομύστης |ὸ| μον. ἐμπιστος φίλος, οἰκείος. Ἰω.Κλη.Παράδ.174C ὁ μὲν φιλόδοκος ἐαυτὸν, ἴσως δὲ καὶ ἕτερον ἕνα, φιλομύστην αὐτοῦ, λυμναίεσθαι πέφυκεν.

φιλόμυθος-ον ὁ ἀρεσκόμενος εἰς τὸ νὰ μέρηται, φέγγῃ τοὺς ἄλλους, ἐπικριτικός, κουτοσμπόλης: Σιμωνίδ.8,12 οὐ μὲν ἐγὼ μωμῆσσομαι· οὐ γὰρ ἐμὶ φιλόμυθος, Πτολ.Τετράβ.162,26.

φιλονάματα-ον ὁ ἀγαπῶν τὰ νάματα, τὸ ὕδωρ: Ὀρφ.Υμν.7,16.

φιλόναος-ον μον. ὁ ἀγαπῶν τὸν ναόν, τὴν ἐκκλησίαν: Μιχ.Ἀκομ.1,118,29 [ἐκδ.Λαμπρ.].

φιλοναύτης |ὸ| μγν. ὁ ἀγαπῶν τοὺς ναύτας: Φίλιππ.Ἔσση. ἐν ΑΠ.6,38 φιλοναύτην σπέρμα πυρὸς σώζειν πέτρον ἐπιστάμενον· 2) ὁ ἀγαπῶν τὰ πλοῖα, τοὺς πλοῖας: Ἡσ.

φιλονεκίημα-ατος|τὸ| κ. -νίκημα μον. ἡ φιλονεκία: Φωτ.Βιβλ.82,4 συνέβη τότε τὸ κατά τῶν ἀνθρωπομορφῶν ἐκραγῆναι φιλονεκίημα.

φιλονεκία |ή| κ. -νίκη κ. μον. νεώτ. κ. ὄημ. ἡ πρὸς τὰς ἐρίδας ἀγάπη, ἐριστικὴ διάθεσις· ἐρίς, λογομαχία, καθῆξις: Θουκ.1,41 ἐπει καὶ τὰ οἰκεία χεῖρον τίθενται φιλονεκίας ἔνεκα τῆς αὐτίκα, αὐτ.3,82, Πλάτ.Λύσ.2151) φθάνου καὶ φιλονεκίας καὶ ἐχθρας ἐμπίπασθαι, αὐτ.Γοργ.515B οὐ φιλονεκία γε ἐρωτῶ, αὐτ.Νόμ.938C, αὐτ.Μεν.243B, Ξεν.ΚΠ.8,7,12 ὑπὸ τῆς πρὸς τὰμὰ ἐργα φιλονεκίας, αὐτ.Ἀγασ.2,8, Ἰσοκρ.44D ἵνα παυσάμενοι τῆς πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς φιλονεκίας, κοινή τοῖς βαρβάρους πολεμήσωμεν, Δημ.114 ἐκεῖνος ἐκλάσας τὴν πρὸς Ἀλλήλους ἐριν ὑμῶν καὶ φιλονεκίαν· κ. κτ. πληθ.: Πλάτ.Πολ.548F, Ξεν.ΚΠ.2,1,22 περὶ ὁπόσων ἄν ἐγγένωνται ἀνθρώποις φιλονεκία, Ἰσοκρ.150C, Ἀριστ.Πολιτ.5,8,9 φιλονεκία καὶ στάσεις, Κορκβ.Ζητ.15 νὰ προβάλλουν τ' ὄνομα τοῦ μῆτις στὶς κομματικὰς φιλονεκίας τού, Ζερβ.Ἰστ.115 καὶ αὐτὸς δὲν ἤξευρε πῶς νὰ συμβεβάζῃ τὰς φιλονεκίας τῶν· 2) ἐπὶ καλῆς σημ. ἄμλλη, συναγωνισμός, ἀνταγωνισμός: Πλάτ.Νόμ.834C ἐστὼ τούτων .. κατά νόμον ἀμιλλά τε καὶ φιλονεκία, Ξεν.Ἀν.4,8,27 πολλοὶ γὰρ κατέβησαν καὶ ἀτε θεαμένων τῶν ἐταίρων πολλὰ φιλονεκία ἐγγίγνετο [περὶ ἀθλητῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι, αὐτ.Ἰέρ.9,6, αὐτ.Οἰκ.21,10] ἐμπῆνται φιλονεκία πρὸς ἀλλήλους καὶ φιλονεκία κρατίστη.

φιλόνομος-(η)-ο(ν) κ. -όντιος κ. μον. νεώτ. κ. ὄημ. ὁ ἀγαπῶν τὰς ἐρίδας, τὰς φιλονεκίας, ὁ ἀρεσκόμενος εἰς τὰς λογομαχίας, φιλικῆς, καθαρτικῆς· Ἡσ. «φιλόνομος» μάχημος, φιλικῆς φιλονεκία γὰρ ἡ μάχη: Πινδ.Ο.6,19 οὕτε δὲσπρη· ἕων οὕτε φιλόνομος Πλάτ.Πολ.550B τὴν ἐν αὐτῷ ἀρχὴν παρέδωκε τῷ φιλονεκίῳ καὶ θυμοειδεῖ, Ἰσοκρ.8D μὴ ὀσπερὶς ἂν μηδὲ πρὸς πάντας φιλόνομος· ἢ τὸ αὐδ. τὸ φιλόνομον ὡς οὐσία, ἐριστικὴ διάθεσις: Δίων.Κ.45,2 εἰς τὸ φιλόνομον προπετάσται δυνεα, αὐτ.56,40· 2) κ. ἐπὶ καλῆς σημ. φιλόνομος, ἐπιδόκων τὴν διὰ τῆς ἀμίλλης, τοῦ συναγωνισμοῦ ἐπιτυχίαν: Πλάτ.Πολ.551B ἀντὶ φιλοκίαν καὶ φιλοτίμων ἀνδρῶν φιλοχρήματα τελευτῶντες ἐγένοντο, Ξεν.Ἀνομ.3,4,3 ἀλλὰ καὶ φιλόνομος Ἀντισθένης ἐστίν, ὁ στρατηγῶν προσεῖται ἐπιτηδῶσιον ἐστίν· εἶδ. ἐπὶ θυμοειδῶν Ἰππῶν: αὐτ.Ἰππ.9,8· ἢ τὸ αὐδ. τὸ φιλόνομον ὡς οὐσία, ἡ ἀμλλη, ὁ εὐγενὴς συναγωνισμός, ἡ ἀγωνιστικὴ διάθεσις: αὐτ.ΚΠ.7,5,6 κατὰδρατὶ γίνονται καὶ ἐν τοῖς πολέμοις καὶ ἐν τοῖς θή- ραις ὅτι ἐσώζον τὸ φιλόνομον ἐν ταῖς ψυχαῖς.

φιλον[ε]κ[ε]ν-έω κ. μαν., νεώτ. κ. δημ. άγορά τās έριδας, τās λογαμαγίας, μοι άρέσουν τās τοακάματα, οι καθγάδες δθ. έριζώ, άντιμάχομαι, μολώνω: Οοικ.5,43 φρονήματι φιλοκενών ήναντιούτο ίάθόμενος έκ πνεύματος έριστικοί, Πλάτ.Γοργ. 457B φιλοκεκούνας, άλλ' αό ζητούντας τώ προκειμένω, Ξεν.Έλλ.6,3,16 νευκίκατες ήδη . . ούτω φιλοκενών ώστε . . Δημ.50. μηδέν ούν φιλοκενικοί, Λεπτίων' . . μτ. προσδιор. δηλούντος τώ πρόσωπον προς ό τις έρίζει, άντιμάχεται: Λυσ. 100,1, Πλάτ.Νόμ.731A φιλοκενικό σοι προς άρετήν' κ. περί πόλεως, κράτους: 'Ηρωδιον.Ίστ. 7,6,2 φιλοκεκούσα προς τήν 'Αλεξάνδρου πόλιν ήπερί της Καρχηδόνας'. || όμ. μτ. προσδιор. δηλούντος τώ ζήτημα δι' ό τις άντιμάχεται, χάριν τώ όποίο φιλοκενί' κ. έμψροθ.: Πλάτ.Νόμ.935C ή μηδέποτ' άριστέων πέρι φιλοκενίση, 'Ισοκρ. 19B, αού.217Γ θεάς περί κάλλους φιλοκεκούσας, Λοκ.Άστρολ.12 περί τή πατρώη βασιληή φιλοκεκέντων' κ. μτ. πλαγ. προτ.: Ξεν.Άποιν.2,3,17 φιλοκενίση όπως περιγνήνται σου' σπαν. κ. μτ. αίρ. άπλώς: Πλάτ.Πρωτ.360B φιλοκενικίς τώ έμέ είναι τόν άποκρινόμενον' 2) έπί κάλλης σημ. άμύλλωσι, συναγωνίζομαι: Ξεν.ΚΠ.1,4,15 έθεατο άμύλλωμένους έπί τά θηρία και φιλοκεκούστας, 'Ισοκρ.57B' 3) παθ. έν σπαν. χρ.: Πλάτ.Νόμ. 907B τούτου ένεκα πεφιλοκενήνται οι λόγοι, μή . . ίγι' αυτό γνήνηκα τά λόγια . .).

φιλοκενικός κ. -ίκως έπίρρο. μετά φιλοκενίας, άντιζήλιας: Πλάτ.Γοργ.505P, Ξεν.ΚΠ 3,3,57.

φιλόνομος-ον μτγν., ίων. φιλόνομος |Πάπ.1| ό άγαπών τούς νόμους, ό έρωτικώς προς αύτούς διακειμένος: Λοκ.Έρωτ.24 φυχής άρετήν λέγουσι τήν τού σώματος εύηρέπειασ οι φίλονομοι μάλλον ή φιλόσοφοι, Τζέτζ.Χιλ.6,55.

φιλονομία (τό) δ.γρ. τού φιλονομία βλλ.

φιλονομία (ή) δ.γρ. τού φιλονομία βλλ.

φιλόνομος-ον δ.γρ. τού φιλόνομος βλλ.

φιλονομί-έω δ.γρ. τού φιλονομί βλλ.

φιλονομία (ή) νεώτ. ή προς τούς νόμους άγάπη, ή εις τούτους ύποταγή, ή νομιμοφροσύνη.

φιλόνομος-ον μαν. κ. νεώτ. ό άγαπών τούς νόμους, ό εις τούτους ύποτασόμενος προθύμως, ό νομιμόφροσ: Ποχυμ.ΓΜελέτ.7,129,20 και ό φιλόνομος ού τίς έγένουο τότε, αύτ.12,274. - φιλόνομος πολίτης.

φιλονοσά-έω μτγν. σινηθώς, εύκόλως νοσά, είμαι φιλάσθενος, άρρωσπιάρης, βερέμει: 'Αλκίφρ.2,2 ούκ άν αύτό ήνεσχόμην φθειριώντως και φιλονοσοούντος.

φιλονομφιας-ον μτγν. ό άγαπών τούς νεονύμφους, έπίθ. τής Άφροδίτης: ΑΠ10,21, 'Ιω.Γαζ.2,634.

φιλόνομος-ον μαν. ό άγαπών τήν έαυτού αύχουγόν: Δασμασκ.1,2895A.

φιλόξενος-ον ποι. τ. τού φιλόξενος βλλ.

φιλόξενιος-ον μτγν. ό ύπό τού Φιλόξένου έπινοηθείς: 'Αθην.1,5D από Φιλόξένου τού Λευκάδου και Φιλόξένιοι τινες πλακοέντες ώνομάσθησαν.

φιλόξενια-τας (τό) μαν. πράξις, εκδήλωσις φιλοξενίας: Πρόδρ.100, Νικητ.Εύγ.6,244 ώς εοχασιστώ των φιλοξενιμάτων, αύτ.7,304.

φιλόξεντικός-ή-όν μαν. ό έπιδεικνύων, έχων φιλόξενον διάθεσιν, φιλόξενος: 'Αραθ.Μυθ.Χαλ. 3,98 να λάδων μεγάλην ύπάληφιν εις έκείνες τές ώρατες και φιλοξενητικές νέες.

φιλόξενία (ή) κ. μαν., νεώτ. κ. δημ., ίων. τ. φιλοξενία τώ φιλοξενείν τινα, ή φιλόφρων ύποδοχή και περιποίησις ξένων, ίδιως έν τώ σίκω τινός: Πλάτ.Νόμ.953A κατάλυσις . . φιλοξενίας ανθρώπων παρεσκευασμένας, 'Απολλ.Ρ.3,1108, Πολύδ.4,20,1, Πλούτ.Θησ.23 Θησεώς άποδόντος αύ-

τοίς άροισήν τής φιλοξενίας, Γρηγ.Ναζ.2,98,38 ακροτάτη φιλοξενία, Συνεα.Έπιστ.57,192C, Θεοφωλ.Σ'Ίστ.44,2, αύτ.184,12, ASS Μαίφου 3,22C. - οι χωρικοί τής 'Ελληνικής ύπαίθρου φημιζόντων δια τήν φιλοξενίαν των.

φιλόξενι-έω φιλοξένω βλλ.: Σχόλ.Θεοφρ.22,61.

φιλόξενικός-ή-όν μαν. ό εις τήν φιλοξενία αναφερόμενος ή άρμόζων: Ευστ.158,37 έπιμέλειαν έσχε φιλόξενικών.

φιλόξενος (-η-ο)ν κ. μαν., νεώτ. κ. δημ., ποι. φιλόξενος ό φιλών, άγαπών τούς ξένους, ό φιλοφρόνων ύποδεχόμενος και περιποιούμενος αύτούς έν τώ σίκω του: 'Οδ.Ζ.121 ή β' σ'ί γ' ύβρισταί τε και άγριοι ούδθ έδικοίαι, ή φιλόξενιοι και σφιν νάος έστί θεουδής, αύτ.0576, Πινδ.0 3,1, αύτ.Ν.1,30 έπ' αύλειας θύρας άνδρός φιλοξενίου, 'Αριστ.Άρετ.Κακ.5,5, αύτ.8,3, Κρατιν. 'Αρχιλ.1 σών άνδρι θέλω και φιλοξενούτατώ' || φρ. πάσχω φιλόξενον έργον φιλοξενούμαι: Πινδ.1,3,36.

φιλοξενωφών-ώντος (ό) μτγν. ό τόν Ξενοφώντα φιλών, αγαπών, προτιμών, ό έξαιρέτως άναγνωρίζων, εκθειάζων τώ συγγραφοίκόν έργον, τώ ύφος, τώ εκπικόν του Ξενοφώντος: 'Αρκάδ.17, Χοιροθ.Θεσ.74,22' προβλ. φιλοδοουκιδής.

φιλόξεν-έω μτγν., μαν., νεώτ. κ. δημ., παθ. -ούμαι, δημ. παθ. άόρ. (έ)φιλοξενήθηκα κ. μτχ. παρακ. φιλοξενημένος, ξενίζω βλλ., περιποιούμαι, περιθάλπω τινά ξένον έν τή πατρίδι μου ή έν ώ τόπω διαμένω, κ. ίδ. έν τώ σίκω μου: Ευστ. 1654,58 τούς έταίρους (έ)φιλοξένησεν, - τούς φιλοξένηε ό δάσκαλος τού χωριού' || καλώ τινα και περιποιούμαι έν τή οίκία μου, ιδ. ποραθέτων έπίσταση, φιλεύω: EM 4028, φιλοξενούντος τούς παρόντας, Δοικ.10D σών δώροισ διτ. πλειστοσι φιλοξενήσασκ κ. παθ.: Διογ.3 φιλοξενηθείς ύπό των τσκαντών, - φιλοξενήθημεις εις τήν νομήν, - ποτικός άπ' τούς άγρούς φερμένος | βρέθη φιλοξενημένος | άπό ποντικού σπιτιού' 2) νεώτ. κ. δημ. έν είρων. έκφρ. έπί φυλακής ή κρατητήριου, έν άνοφ.πρός κακοποιόν ή ταραξία, έχω έν έμοι έγκληματων, κρατώ εις περιορισμόν: α) φυλακαί των ύποδικων φιλοξενούσιν άπό τής χόδς τρεις διαρρήκτας - τούς λαθρεμπορους - τήν σπείραν των παρακρακτών' || κ. παθ. έπί προσ., έγκληματοι και φυλακίαι, ύφισταται προσωπ. κρατήσιαι: οι ταραξίαί μεθούσι (έ)φιλοξενήθησαν εις τώ τμήμα όλην τήν νύκτα' 3) νεώτ. έπί χωρών ή πόλεων περί έπισήμων ή περιφήμων προσώπων, χρησιμεύω ώς τόπος βραχείας, όλιγο ήμεροσ διαμονής: α) 'Αθήναι φιλοξενούσιν άπό προχόδς τόν έμληρη τής 'Αραβίας - τόν ποιητήν Ταγγόρ - τήν πρωταγωνιστράν τής Γαλλικής Κωμωδίας' κ. είρων. ώς άνωτ.: ό Πειραιεύς (έ)φιλοξένησε χόδς τόν διάσημον λωποδύτην Α μεταγόμενον εις τήν 'Ιταλίαν' 4) αγαπώ, στέργω τά ξένα ήθη, τας ξενικας λατρείας ή σινηθείας, άρέσκαμοι εις τράποος ξενικούς, διαφέροντας τόν πατριών: Στροβ.10,3,18.

φιλόξενως κ. νεώτ., δημ. -α κοτά τρόπον φιλικόν, εύμένη προς τούς ξένους: 'Ισοκρ.48D τήν τοίνυν άλλην διοίκησιν ούτω φιλόξενως κατεσκευάσατο' || νεώτ. δημ. κατά τρόπον φιλόξενον.

φιλόξενφάντωση (ή) μτγν. δημ. ή μετά φιλων διασακέδασις, ή ξεφάντωση με φίλους: Έρωτ.άορ. 1,865 ή φιλοξενφάντωση πολύ τόνη πειράζει.

φιλόξενος-ον νεώτ. έπί μικροβίων, ό άναπτυσόμενος έν τώ όξει.

φιλόξενότος-ον μαν. γραμμ. ό σινηθώς δευτονούμενος: Ευστ.72,39.

φιλόδοξος-ον μτγν. ποι. τ. τού φίλοδοξος βλλ. . 'Αγοθι. έν ΑΠ 5,261) είμι μέν ού φίλοδοξος' δταν δ' έθέλησ με μεθύσσαι.

φιλοπαθής-ους-ές μγν. κ. μον. ὁ ἐπιρρηπὴς εἰς τὰ πάθη, εἰς τὰς σαρκικὰς ὁρμὰς καὶ ἐπιθυμίας. ὀνικός: Φιλ.62Α κατασκευάσασα αὐτὴν ἀντὶ φιλαρέτου φιλοπαθῆ, αὐτ.106D, αὐτ.155D ὁ μισοτάτος καὶ φιλοπαθής, Εὐα.Εισαγγ.Προπ.204Α. **φιλοπατιγμόνως** ἔπιρρ. μγν. μετὰ φιλοποιήσασα διαθέσεως: Πολυδ.5,161.

φιλοπατιγμοσύνη (ή) μγν. ἡ πρὸς τὰς παιδιὰς ἀγάπη: Πλουτ.5,161.

φιλοπαίμων-ονος-ον κ. νεώτ., ἀπ. κ. φιλοπαίμων (Πλάτ. Πολ.452E, αὐτ.Κρατ.406C' δ.γρ.) ὁ ἀγαπῶν τὴν παῖζην, νὰ διακεκοδῶρ, γενεζίς: Ὁδ. Ψ184 αὐτὰρ θεός αἰδοῦς . . ἦν ἠγείσθω φιλοπαίμωνος ὀρχηθμοιο, Ἡσιόδ.ἀπ.13,3 Κούρητες τὲ θεοί, φιλοπαίμονες ἀρχητήρες, Ἄνακρεόντ.42 φιλοπαίμων Διόνυσος, ΑἰΠ11,32, Θεομ.Τ.Λόγ.24,301C τοῦς κομφούς καὶ φιλοπαίμωνας· 2) κ. νεώτ. ὁ ἀγαπῶν νὰ ἀστευεῖται, νὰ πειράζη: Λιδαν.Λόγ.4,180,9 τοῦς φιλοσκώμμονας καὶ φιλοπαίμονας.

φιλοπαίγιος-ον μγν. ὁ φιλοπαίμων, ὁ φιλοπαίκτης: Βέττ.Βόλ.3,25.

φιλοπαίδευτρία (ή) μγν. ἡ ἀγαπῶσα νὰ ἐκπαιδεύῃ, νὰ διδάσκη: Καλλίνικ. βίος Ὑπατίου ἐν ASS Ἰουλίου3,310F κατὰ φύσιν ἡ πατρὶς φιλοπαίδευτρία ἐστίν.

φιλοπαίδια (ή) σχόλ. ἡ πρὸς τὰ τέκνα στοργή, ἀγάπη: Σχόλ.Ἰλ.Γ 259.

φιλοπαίκτης (ὶ) μγν. φιλοπαίμων βλ.λ' πρβλ. κ. φιλοπαίστης: Πολυδ.5,161.

φιλοπαίς-αἰδός (ὶ,ή) κ. μιν. κ. νεώτ. ὁ ἀγαπῶν τὰ ἴδια αὐτοῦ τέκνα: Ἀριστ.αιν.1,13 φιλοπαίς πατήρ, Ἐπιγρ. Πάρον τὴν . . φίλανδρον καὶ φιλοπαῖδα καὶ φιλοπατριν, ASS Αὐγούστου6,30F· || ὁ ἀγαπῶν γενικῶς τοῦς παῖδας: Πολυδ.3,14, αὐτ.6,167· 2) ὁ ἐρωτικῶς διακειμένος πρὸς τοὺς παῖδας, ἐπὶ ἀνδρῶν, ὁ παιδεραστής, ὁ ὁμοφυλοφιλος: Πλάτ.Πολ.474D τὸν φιλοπαῖδα καὶ ἐρωτικόν, Θεοκρ.12,29, Ἀθην.14,603A φιλοπαίς δὲ ἦν ἔκμανῶς καὶ Ἀλέξανδρος ὁ βασιλεὺς, Λουκ. Ἐρωτ.4 πατέρος ἀμεινονας ἠγῆ, τοὺς φιλοπαῖδας ἡ τοὺς γυναικίους ἀσμενίζοντας· || κ. ἐπὶ διαθέσεων, ἐπιθυμιῶν, ἀδυναμιῶν ἔχουσῶν σχέσιν πρὸς τὸ παρὰ φύσιν ἐρωτικόν πάθος τῆς παιδεραστίας: Στράτ.ΑΠ12,81 ἔδοι φλόγα τὴν φιλοπαῖδα οἰδατε, Καλλ.αὐτ.12,150 τὰν φιλοπαῖδα νόσον.

φιλοπαίγιμων-ονος-ον ἀπ. τ. διὰφ. τοῦ φιλοπαίμων βλ.λ.: Πλάτ.Πολ.452E εἶτε τις φιλοπαίσιμων εἶτε σπουδαστικὸς (δ. γρ. κῶδ.) αὐτ.Κρατ.406C' φιλοπαίσιμονες γὰρ καὶ οἱ θεοί (δ. γρ. ἀντὶ φιλοπαίσιμονες).

φιλοπαίσιος (ὶ) μγν. κ. μιν. ὁ φιλοπαίσιμων, ὁ φιλοπαίσιμων βλ.λ.: Αἰκ.Ζ1,4,34, αὐτ.5,39, Σουίθ. ἐν λ. Θεοδόμου Θεοδέκτου.

φιλοπάλαστρος-ον ὁ ἀγαπῶν τὴν παλαίστραν, τὰς ἀθλητικὰς ἀσκήσεις: Ἡσ. ἐν λ. φιλέσιος.

φιλοπάπνυχος-ον μγν. ὁ ἀγαπῶν τὰς παννυχίδας, τὰς δλονυκτίους διασκεδάσεις, τὰ ξενύχια: Φιλόδ.ΑΠ5,123, Ὀρφ. Ἀργ.2,5 Ἀφροδίτη φιλοπάπνυχος, αὐτ.54,2.

φιλοπάπνος (ὶ) μγν. ὁ ἀγαπῶν τὸν πάπνον του, ὡς κύρ. ὄν.: Ἀθην.8,350.

φιλοπαράβολος-ον μγν. ὁ ἀγαπῶν τὰς παραβόλους ἐπιχειρήσεις, ὁ ἀρεσκομένος εἰς τὰ τοκμηρὰ ἐπιχειρήματα: Πλουτ.Φιλοπ.9 ἔπεισι φιλοπαράβολον καὶ πρόθυμον ἐπὶ τοῦς κινδύνους.

φιλοπαρθένος-ον μγν. ὁ ἀγαπῶν τὰς παρθένους, τὰ νέα κορίτσια: Ἀχιλλ.Τάτ.8,13 θεός ἐστὶ φιλοπαρθένος (περὶ τοῦ Πανός), Νόνν.Δ.48,430, Παλλάδ.Λαουα953Α· 2) ὁ ἀγαπῶν τὴν παρθένην, τὴν παρθενηκὴν ἀγάπητα: Δαμασκ.1 2,831C παρθένος Αὐτῆ καὶ φιλοπαρθένος.

φιλοπατορία (ή) μγν. ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν πατέρα, γεν. πρὸς τοὺς γενετήτορας: Καισάρ.Διάλ. 3,131 φιλοπατοριαν ἡμῶς διδάσκει.

φιλοπατρία (ή) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ πρὸς τὴν πατέρα ἀγάπη, ὁ πατριωτισμός: Ἀριστ.Ἐφ. 1465 διὰ τὴν φιλοπατρίαν καὶ σοφίαν ἰσχόλ. «διὰ τὸ ὑπερ τῆς πατριδὸς ἠγωνισθῆσαι».

φιλοπατρις-ιδος-ι κ. μιν. κ. νεώτ., αἰτ. φιλοπατριον (Πολυδ.1,14,4, Λουκ.Περγρ.15), ὁ τὴν ἐσούσαν πατρίδα ἀγαπῶν, ὁ πατριετής: Πολυδ.1,14,4 καὶ γὰρ φιλόφιλον δεῖ εἶναι τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα καὶ φιλοπατριν, Πλουτ.Κικ.49 λόγιος ἀνήρ καὶ φιλοπατρί, Λουκ.Περγρ.15· 2) τὸ οὐδ. τὸ φιλοπατρι ἐν χρ. ὡς οὐα. ἡ φιλοπατρία, ὁ πατριωτισμός: Πλουτ.Ἡθ.119C.

φιλοπάτωρ-ορος (ὶ,ή) ὁ ἀγαπῶν τὸν ἑαυτοῦ πατέρα: Κλήμ.Α.830 «φιλοπάτωρ ὁ τιμῶν τὸν πατέρα»: Εὐρ.Ὀρ.1605, αὐτ.ΙΑ 638 φιλοπάτωρ δ' εἰ ποτ' εἰ μάλαστα παῖδων ὄσοος ἐγὼ τέκον· Ἀριστ.ἩΝικ.7,4,5,Πλουτ.Δημήτρ.3 ἦν μὲν οὐν καὶ φιλοπάτωρ διαφερόντως, αὐτ.Ἡθ.120Α· Ἐπιγρ. προσωμῖα Πτολεμαίου τινὸς ὡς κ.α. βασιλέων.

φιλοπαίσμων-ονος (ὶ,ή) μγν. ὁ εὐκόλως καταπειθῶν, ὁ πειστικός: Μεθόδ.Συμπ.48 αἰε δεινός ἐν ταῖς ὁμιλίαις καὶ φιλοπαίσμων σφόδρα τυγχάνει, ἀπαντας ἀτεχνῶς ἐπέλεγχων.

φιλοπαλλάς (ὶ) μγν. ὁ ἀγαπῶν τοὺς γέροντας: Ἀρκάδ.22,20 τὸ δὲ φιλοπαλλάς . . τὸν τῶν ἀπλῶν ἐφύλαξε τόνον . . (οὔτ. ε . . τὸ μὲν τι πελλάς ὁ γέροντ περσιπάται ἐπὶ σκάμματος δν).

φιλοπνήθης-ητος (ὶ,ή) μγν. ὁ φιλῶν, ἀγαπῶν τοὺς πνήθας, ὁ βοηθῶν τοὺς πτωχοὺς: Ἰω.Χρυσ. 6,81,32 κατεπισθῶσαν οὐν εἰς μέσον οἱ φιλόθεοι καὶ φιλότιμοι καὶ φιλοπνήτες.

φιλοπνεθής-ους ἐς ὁ ἀγοπῶν νὰ πνεθῆ, ὁ συνήθως, ὁ καθ' ὑπερβολὴν πνεθῶν, θλιδόμενος: Γοργ.Ἐγκ.ΙΧ,95 (Reick.) ἔλαες πολὺδακρυς καὶ φιλοπνεθής, Πλουτ.Ἡθ.133Α γυναικίους γὰρ ἀνδρῶν φιλοπνεθέστεροι εἰσιν, αὐτ.882B, Σχόλ.Ἰλ. Σ 28, Ψ1,Ἰω.Χρυσ.10,937B· || τὸ οὐδ. τὸ φιλοπνεθές ὡς οὐα. ἡ ὑπερβάλλουσα θλιψίς, τὸ συνὸν πνεθός: Βασ.1,362F οὐτε γυναικίον ἐπιτρέπεται τὸ φιλοπνεθές καὶ πολὺδακρυ.

φιλοπνετάθλος-ον σχόλ. ὁ ἀγαπῶν τὸ ἀγώνισμα τοῦ πεντάθλου: Σχόλ.Πινδ.Ν 7,16 ὡς φιλοπνετάθλου θυτων τῶν Αἰγυπτῶν, ἐπειδὴ Πηλεὺς δοκεῖ εὐρηκέναι τὸ πένταθλον.

φιλοπερίεργος (η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ καθ' ὑπερβολὴν περίεργος, ἰδ. ὁ μετ' ἀδιακρισίας προσπαθῶν νὰ μάρη τὰ κατὰ τὴν ζωὴν τῶν ἄλλων ἢ τὰ καθέκαστα ἀλλοτρίων ὑποθέσεις, οἷον διενέξων, σκανδαλῶν κττ.

φιλοπέρσης (ὶ) μγν. ὁ ἀγαπῶν τοὺς Πέρσας: Θεμιστ.Λόγ.10,132C, αὐτ.34,467,27, Μέν.Π.1. 402,22 (ἐκδ. Βόνν.) τὸ φιλορῶμαιος μάλλον ἢ φιλοπέρσης ἠπασαστο.

φιλοπευθής-ους-ές μγν. ὁ ἀγαπῶν νὰ ἐρωτῆ, ὁθ. κ. νὸ μανθῶν: Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.1,42 φύσει φιλοπενθής ἀνθρώπος, Νόνν.Ἰω.1,181,Θεοφύλ.ΣΦουα.10,5, αὐτ.Ἰστ.17,5 τοῦς φιλοπενθῆσι ψυχαῖς.

φιλοπευθῶ-έω μιν. ὁ τ. τοῦ φιλοπενθῆστω βλ.λ.

φιλοπεύτης (ὶ) μγν. φιλοπευθής βλ.λ.: Πτολ. Τετράδ.160.

φιλοπευστία (ή) μγν. ἡ εἰς τὸ ἐρωτῶν, μανθῶν εἰν εὐχοριστίας, φιλομάθεια: Πλουτ.Ἡθ.51β1· **φιλοπευστικός** ἡ-ὸν μιν. φιλοπευθῆς βλ.λ.: Φῶτ., Σουίθ.

φιλοπευστικός (ὶ) μγν. ὁ φιλοπευθής, ἡδέως μανθῶν.

φιλοπευστώ-έω μγν. ἀρεσκομαι εἰς τὸ νὰ ἐρωτῶ, νὰ μανθῶν· Ἡσ. «φιλοπευστειν' ἀκούειν, μανθῶναι, ἐρωτῶν, αὐτ. «φιλοπευστοῦναι' ἡδέως

ἀκούοντα ἢ ἐρωτῶντας, Σουιδ. «φιλοπευσεῖ φιλοπραγμανοῖ»: Πολύβ.3,59,6 τοὺς τὴ φιλοπευστοῦντας ὀλοσχερέστερον βουλησάμεθα συνεπιστάσι, Σχόλ.Σοφ.Ήλ.80 ὑπὸ νεότητος ὁ Ὀρέστιος παράγεται φιλοπευστῶν κ. μτ. αἰτ.: Στράβ. 14,1,32 φιλοπευστοῦντας τὰ μὴ προσήκοντα, Χορικ.164 μὴ κακῶν τὴ Λάβη τὰ τῆς θεσποίνης φιλοπευστοῦσα παθήματα.

φιλόπικρος-αν μτγν. ὁ ἀγαπῶν τὰ πικρά: Ἄριστοτ.Ηεῦδ.2,10,28.

φιλόπιστος-ον μτγν. ὁ ἀγαπῶν νὰ παρουσῆν πιστός: Βασ.Ἐπιστ.2,738 μὴ φιλόνεικος, μὴ κενόδοξος, μὴ ἐξηγητικός, ἀλλὰ φιλόπιστος.

φιλοπλάκωντος-ον μτγν. ὁ ἀγαπῶν τοὺς πλακῶντας: Ἀθῆν.14,644Α.

φιλοπλάτανος-αν μτγν. ὁ ἀγαπῶν νὰ κῆθηται ὑπὸ πλάτανου: Ἀριστοτ.1,3.

φιλοπλατύνομαι μον. ἀγαπῶ νὰ μεγαλῶνω ἑμαυτὸν, νὰ περριφανεύωμαι: Ἰω.Κλημ.Παραδ.242Β ἀπῆστια τῶν ἐπαγγελιών τοῦ θεοῦ, τὸ φιλοπλατύνεσθαι.

φιλοπλάτων-ονος (ἰ,ῆ) μτγν. ὁ ἀγαπῶν τὸν Πλάτωνα: Διογ.Λ 3,47, Εὐστ.Εἰσαγγ.Προπ.795C.

φιλόπλεκτος-ον μτγν. ὁ ἀγαπῶν νὰ πλέκται, ὁ συνήθως πλεκόμενος: ΑΠ 6,206 φιλοπλέκτιοιο κόμης σφικτικῆρα.

φιλοπληκτικός-ῆ-ὸν ὁ συνήθως πλῆττων, ἀνίων: Κωμικ.κ.Εὐστ.1206,56.

φιλοπλοκάμος-ον ὁ ἀγαπῶν τοὺς πλοκάμους: Εὐφορ.π.Στεφ.Βυζ. ἐν λ. Δυμῶνες 42.

φιλοπλος-ον μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ ἀγαπῶν τὰ ὄπλα, τὴν ὄπλασκίαν: ΑΠ II,195, Ἑλλ.Ἐπιγράμμ. 223,7, ΚΜανασσ.Χρον.2476.

φιλόπλους οσς-ου-ον μτγν. ὁ ἀγαπῶν τοὺς πλοῦς, τὰ θαλάσσια ταξίδια: Φιλίππ.Θεασ.ΑΠ 6, 236 ἔμβολα χαλκογένεια, φιλόπλου ταίχεα νῆων.

φιλοπλοῦσις-ον μτγν. ὁ φιλόπλοτος βλ.λ.: Ἡλιδδ.Αιβ.5,12.

φιλοπλοῦτῆ (ῆ) μτγν. ἡ ἀγάπη τοῦ πλοῦτου: Πλούτ.Λυκοῦργ.30 ἐνέπλησται τὴν πατρίδα φιλοπλοῦτίας καὶ τρυφῆς, αὐτ.Ἡθ.556Β, Ἰω.Χρυσ. 3,34Β ὅσα τοῖς ἐρώσι χρημάτων ὑπὸ τῆς φιλοπλοῦτίας ἐπιφύεται δεῖνα.

φιλόπλουτος-ον κ. νεώτ. ὁ ἀγαπῶν τὸν πλοῦτον, ὁ ἐπιθυμῶν νὰ γίνῃ πλοῦσιος ἢ νὰ ἐπιδειχθῆ ὡς πλοῦσιος: Λουκ.Οἰκ.5 οὐ φιλόκαλοι γὰρ, ἀλλὰ φιλόπλουτοι εἰσιν οἱ βάρβαροι, Πλούτ. Ἡθ.140F. 2) ὁ ἀναπερῶμενος εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ πλοῦτου: Εὐρ.ΙΤ 412 φιλόπλουτον ἀμιλλαν αἰξόντες μελάβροισιν. 3) τὸ οὐδ. τὸ φιλόπλουτον ὡς οὐα, ἡ ἀγάπη, ἡ ἐπιθυμία τοῦ πλοῦτου: Πλούτ. Ἡθ.793Β.

φιλοπλουτῶ-έω μτγν. ἀγαπῶ τὸν πλοῦτον, ἐπιθυμῶ νὰ γίνῃ πλοῦσιος ἢ νὰ ἐπιδειχθῶ ὡς πλοῦσιος: Πλούτ. Ἡθ.524F, Βακ.1,878D ἤλικον ἀμάρτημα τὸ φιλοπλουτεῖν.

φιλοπλοῦσις-εως (ῆ) γλώσσ. ἡ ἐνέργεια τοῦ φιλοποιεῖσθαι, ἡ ἀπότησις φιλων, ὁ προσεταιρισμὸς τινος ὡς φίλου.

φιλοποιητής (ἰ) ὁ ἀγαπῶν τοὺς ποιητὰς: Πλάτ. Πολ 607D ὅσοι μὴ ποιητικοί, φιλοποιηταὶ δέ ..

φιλοποιῆ (ῆ) μτγν. φιλοποιεῖς βλ.λ.: Σέξτ. Ἐμπ.Μαθ.7,239 τὸν ἔρωτα ἐπιβολὴν εἶναι φιλοποιίας, Διογ.Λ 7,130.

φιλοποιήλας-ον μσν. ὁ ἀγαπῶν τὴν ποικίλιαν, τὸς μεταβολάς, ὁ ὑπὸ παντοίας μορφῆς ἐμφανιζόμενος, πολυμοικίλος: Θεοφύλ.Σ Ἰστ.35λ ὁ πόλεμος οὐκ ἐπίδηλα τὰ κινήματα κέκνηται, ὅτε φιλοποιήλας ὢν καὶ πολύμορφος.

φιλοποιήν-ονος (ἰ,ῆ) μτγν. ὁ ἀγαπῶν τοὺς ποιημένας ἢ τὴν ποιητικὴν ζωὴν ἢ τὸ ποίμνιον: Γρηγ. Ναζ.Ι, 107B. ἢ ἐν χρ. κ. ὡς κύρ. ὄν. ι Πισσ.4,29,10.

φιλοποιήμιος-ον μτγν. ὁ ἀγαπῶν καὶ προσεταιρῶν τὸ ποίμνιον, τὸ κοπάδι: Θεόκρ.5,106 χῆλιν ἐστὶ κύων φιλοποιήμιος, δε Λύκος ἀγχει.

φιλόποιος-ον μτγν. ὁ ἀγαπῶν τὴν ἐκδίκησιν, ὁ ἐπιθυμῶν τὴν τιμωρίαν, τὴν ποινήν: Ἐφορισμ. Καισ.2206 φιλόποιος καρδία.

φιλόποιος-ὸν μτγν. ὁ ποιῶν, προσεταιριζόμενος φίλους: Πλούτ.Κάτ.Πρεοδ.25 τὴν δὲ τράπεζαν ἐν τοῖς μάλιστα φιλοποιῶν ἡγεῖται. 2) φίλος: Ἡθ. 3) τὸ οὐδ. ὡς οὐα. φιλοποιῶ βλ.λ.: Πλούτ.Ἡθ.612D, αὐτ.632F.

φιλοποιῶ-έω κῆμν, προσεταιρίζομαι τινὰ ὡς φίλον: ΑΒ 423. ἢ τὸ πλείστον ἐν τῷ μέσ. τ. ἑλικῶν τινὰ πρὸς ἑμαυτὸν, τὸν ἔρωμα μετὰ τὸ μέρος μου, τὸν κῶν δικό μου: Πολύβ.3,42,2 καὶ φιλοποιήσασθεσαν παντὶ τρόπῳ τὸν παρικοῦντας τὸν ποταμόν, αὐτ.32,57, Διδδ.Σ 19,96, Γεωργ.Ἄλ. Βί.Ἰω.Χρυσ.214,38 φιλοποιεῖται τότε τὸν Ἐπιφάνιον.

φιλόπολεμος-(η)-ομ] κ. μσν. νεώτ. κ. δημ., ποι. φιλοπάλεμος (Χρυσμ.Σιβ.5,116. Θεόκρ.17,891 ὁ ἀγαπῶν τὸν πόλεμον, ὁ πολεμικός, πολεμοχαρής: Ἰλ.Π 65 ἄρχε δὲ Μυρμιδόνεσσι φιλοπολέμοισι μάχεσθαι, αὐτ.Π 90, Πλάτ.Τίμ.24D ἀτε οὐα φιλόπολεμος τε καὶ φιλόσοφος ἢ θεὸς οὐσα. ἢ νεώτ. κ. ὁ ὑπὲρ τοῦ πολέμου: φ- ἀγορεύσεις. 2) κ. ἐπὶ κόμης σμ. φίλικος, καθυστῆς: Πλούτ.Εὐμ. Σερτ.Συγκρ.2 τῷ δὲ ἄλλω τρόπῳ φιλοπόλεμος μὲν ὁ Εὐμένης καὶ φιλονομικός, ἡσυχίας δὲ καὶ πραότητος οἰκείος ὁ Σερτώριος, αὐτ.Φάβ.12, αὐτ.Μόρκελλ.1. 3) τὸ οὐδ. τὸ φιλοπάλεμον ὡς οὐα, ἢ πρὸς τοὺς πολέμους. τὰς μάχας ὀγάνη: Διδδ.Σ 2,21 Νινύδας Σερμιράμιδος υἱος .. πρην ἐιρηνηκῶς, τὸ φιλοπάλεμον .. τῆς μητρὸς οὐδαμῶς (Ἰλιώσας, ΚΜανασσ.Χρον.4744.

φιλοπολεμῶ-έω μτγν. ἀγαπῶ τὸν πόλεμον εἶδ. μτ. δοτ. προσ. διακείμεν ὁ πολεμικός, ἐθρικός πρὸς τινὰ, τὸν ἀντιμάχομαι: Παράφρ.Γρηγ.Ναζ. 6,77 ἔχθρῳ σοι καὶ φιλοπολεμῶντι δεῖ.

φιλοπόλεμος ἐπίρρο. κατὰ τρόπον φιλοπάλεμον βλ.λ.), μετὰ θεσιν πολεμικήν, μαχητικὴν: Ἰσοκρ. 8,97 οὕτω δὲ φιλοπόλεμος καὶ φιλοκινδύνας διετέθεισεν.

φιλόπολις-ιδος-ι κ. νεώτ., ποι. φιλόπολις (Ἐφρ. Ρῆσ.158), αἰτ. φιλόπολι (Πινδ.Ο 4,26, Πλάτ. Ἄνολ. 24B), πληθ. φιλόπολεις (Ἰαίωχ.Ἐπ.176), ὁ ἀγαπῶν τὴν πόλιν: Ἰαίωχ.Ἐπ.176 ἰὼ φίλοι θάσιμονες, Λυτήριος τ' ἀμφιβάντες πόλιν, δεῖξασθ' ὡς φιλόπολεις. 2) ὁ ἀγαπῶν τὴν ἑαυτοῦ πόλιν, τὴν ἰδιοκτήσαν αὐτοῦ πατρίδα, φιλόπατρις: Ἀριστοφ.Πλ. 726, αὐτ.900 σμ' ὡς ἀχθομαι ὅτι χρηστὸς ὢν καὶ φιλόπολις πάχω κακῶς, Θουκ.2,60 δε οὐδεὸς ἥσων οἴομαι εἶναι γυνῶνα τὰ δεῖονα .. φιλόπολις τε καὶ χρημάτων κρείστων, αὐτ.6, 92. ἢ φιλόπολις ἀρετὴ ἢ ἀρετὴ τῆς φιλοπατρίας: Ἀριστοφ.Λυα.547. 3) τὸ οὐδ. τὸ φιλόπολι ἐν χρ. ὡς οὐα, ἢ πρὸς τὴν πόλιν, τὴν πατρίδα ἀγάπη: Θουκ.6,92 τὸ τὴ φιλόπολι οὐκ ἐν ψ ὀδικοῦμαι ἔγω, ἀλλ' ἐν ψ ἀσφαλῶς ἐπολιτεύθην.

φιλόπολις (ῆ) νεώτ. ἡ ἀγάπη τῆς πολιτείας, ἡ τάσις τῆς μετοικήσεως ἐκ τῆς ὑπαίθρου χώρος εἰς τὰς μεγάλας πόλεις, ἀστυφιλία, οὐρμανισμός.

φιλοπολίτης (ἰ), ὄρω. φιλοπολίτας ὁ ἀγαπῶν τοὺς συμπολίτας του: Πλούτ.Λυκ.20 ἐκαθὸν ἦν τοι εἶπεν «ὡ ἔην, φιλοπολίταν καλεῖσθαι», αὐτ.Φλαμ.13. 2) ὁ ἀγαπῶν τὸς πόλεις: Βασ. 2,739Α.

φιλοπαύγελας-ωτος (ἰ,ῆ) μτγν. κ. φιλοπαυλέγελας ὁ ἀγαπῶν τὸν πολὺν γέλωτα, τοὺς χοριενγισμούς, παιχνιδίους, ναζιάφρος: Μακεδόν. ΑΠ 5,242 τὴν φιλοπαυλέγλωτα κόρην ἐπὶ νυκτὸς εἶχον.

φιλοπώνμα-ατος (τό) μιν. Έργον μετά φιλοπώνμας γενόμενον· πρὸς λ. πόνμα· Φωτ. Βιβλ. 99, 21, αὐτ. 292, 37 εἰς δοξολογίας θεοῦ ἀποπερατοῖ τὸ φιλοπώνμα, Γερμ. Κ/πολ. 254, 3.

φιλοπώνηρια (ή) μιν. κ. νεώτ. ἡ πρός τοὺς πονηροὺς ἢ τὰ πονηρὰ ἀγάπη, κίση, βροή· Θεόδωρ. Χαρ. 39, 'Αρέθ. 'Αποκλ. 673.

φιλοπώνος-ον μιν. κ. νεώτ. ὁ ἀγαπῶν τοὺς πονηροὺς ἢ τὰ πονηρὰ· Πλουτ. 'Αλκ. 24 οὐκ ἂν ἀπλοῦς ἀλλὰ κακοήθης καὶ φιλοπώνος, Πολυδ. 6, 168. 2) τὸ οὐδ. τὸ φιλοπώνηρον ὡς οὐσα ἢ φιλοπώνηρια· 'Ιω. Χρυσ. 5, 381Ε τὸ φιλοπώνηρον καὶ πρὸς κακίαν ἐπιρρηές.

φιλοπώνως ἐπίρρ. μιν. μετὰ φιλοπώνηριας· Μιχ. Μον. Βί. Στουδ. Θεοδ. 293 [ἐκδ. Μεί.]

φιλοπώνια (ή) κ. μιν. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ φιλοπώνου βλλ., ἢ πρὸς τοὺς κόπους, πρὸς τὴν ἐργασίαν ἀγάπη, φιλεργία, ἐργατικότης· Πλάτ. Πολ. 535C πρώτον... φιλοπώνια οὐ χαλῶν δεῖ εἶναι τὸν ἀφόμενον, τὰ μὲν ἡμίσεια φιλοπώνου, τὰ δ' ἡμίσεια ἀπνονου, αὐτ. 'Αλκ. 1, 122C, Καλλίμ. Ὄν. Βλ. 23 τοῦ γεωργοῦ... ὅστις διεκρίνετο ἐπὶ φιλοπώνιας καὶ πρᾶσθητι, Μωραϊτιδ. Διηγ. 1, 8 νὰ υποβιβάσῃ ἡ ὀκνηρία τὰ ἔργα τῆς φιλοπώνιας || μτ. προσδιόρ. ἐμπροσθ.· 'Ισοκρ. 1, 45 τεκμηρίω χρώμενος τῆ περὶ τὴν ἄλλην παιδείαν φιλοπώνια, Διμ. 1409 τὴν μὲν φιλοπώνιαν εὐθέως ἐν τοῖς γυμνασίοις ἐπιδειξάμενος' || μτ. γενικ. τοῦ πράγμ. φιλοπώνια τινὸς ἢ μετὰ κόπου ἔξεργασία πραγμάτων τινος· αὐτ. 1408.

φιλοπώνικός-ή-όν μιν. ὁ ἔχων ἐμφυτον τῶν. διάθεσιν πρὸς τὴν φιλοπώνιαν, τὴν φιλεργίαν, ὁ φιλόπωνος· Κοσμ. Ἰνδικα κλ. 7, 274.

φιλοπώνικῶς ἐπίρρ. μιν. μετὰ φιλοπώνιας· Εὐστ. Παν. 289, 16.

φιλοπώνος-ον κ. μιν. κ. νεώτ. ὁ ἀγαπῶν τοὺς πόνους, τοὺς σωματικοὺς κόπους, τὴν ἐργασίαν, φιλεργος, ἐργατικός, προκομικός, δουλευτής· 'Ἰνν. 'Αέρ. 280, Σοφ. Α' 1, 879 τίς ἄν φιλοπώνων ἀλιαδᾶν ἔχων ἀύπνουσ ἀγρας... 'Ισοκρ. 6, 56 φιλοπώνωτατο δοκοῦντες εἶναι τὸν 'Ελληζην, Μωραϊτιδ. Διηγ. 1, 29 ἐπὶ ὤρων τὰ ἐθαύμαζεν ἢ φιλοπώνους γρατὰ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν τῆς' || μτ. προσδιόρ. οὐχαικοῦ πρὸς τὸ ἀντικείμενον τοῦ μόχθου, τῆς ἐργασίας τινός· Ξεν. 'Απομν. 3, 4, 9 οὐκοῦν καὶ ἐπιμελεῖς καὶ φιλοπώνους ἀμφοτέρους εἶναι προσήκοντα περὶ τὰ αὐτῶν ἔργα,· Αἰλ. Π 1, 12, Μπ. ναϊ. 3, 5 Συνε. οὗτος, ἐν πάσι φιλόπωνος γενόμενος... ἐπὶ τὸ ἄκρον τῆς ἀσκήσεως προήλθε'

2) ἐπὶ πράγμ., ἐγχειρημάτων, ἐργῶδης, κοπιώδης, δυσχερῆς· Ξεν. ΚΠ 7, 5, 47 νῦν δ' ἐπειδὴ ὁ φιλοπώνωτατος πόλεμος ἀναπέσεται' || φρ. φιλοπώνον [ἐστὶ] μτ. ἀπαφρ., εἶναι δύσκολον να... αὐτ. Κυν. 6, 8. 3) τὸ οὐδ. τὸ φιλοπώνων ὡς οὐσα ἢ φιλοπώνια· Πλουτ. 'Ηθ. 88D.

φιλοπώνιος-ον ὁ ἀγαπῶν τὸν πόντον, τὴν θάλασσαν· Σωφρών. ἐν Μεί. Σπρίκ. Ρομ. 4, 101.

φιλοπώνω-έω κ. μιν. κ. νεώτ. ἀγαπῶ τὸν μόχθον, τὴν ἐργασίαν, εἶμαι φιλόπωνος, δουλευτής, ἐργατικός· Ξεν. ΚΠ 1, 6, 9 ἐνὶ δὲ οἷμα... τὸν ἀρχοντα οὐ τὸ βᾶθυσμενὴν χρῆναι διαφερέειν τὸν ἀρχόμενον, ἀλλὰ τῷ προσοεῖν τὴ καὶ φιλοπώνειν, αὐτ. Οἰκ. 21, 6' || μτ. αἰτ. τοῦ πράγμ. μοχθῶ, κοπιᾶζω χάριν τινός· Πλάτ. Πολ. 535D δταν τίς... πάντα τὰ διὰ τοῦ σμάματος φιλοπώνη' || ὁμ. φιλοπώνω περὶ τὴ ἐργάζομαι μετὰ προθυμίας, σπουδάζω, φροντίζω περὶ τινος· 'Ισοκρ. 1, 46 τὸ δὲ περὶ τὴν ἀρετὴν φιλοπώνειν καὶ σωφράνως τὸν... βίον οἰκονομεῖν' 2) ὁμ. ἐν τῷ μέσ τ. φιλοπώνομαι περὶ τινος· 'Αριστλ. Ρητ. 3, 2, 8, Θεόπομν. 'Ιστ. 260.

φιλοπώνως ἐπίρρ. κ. νεώτ. μετὰ φιλοπώνιας,

φιλέργως· Ξεν. 'Ελλ. 6, 1, 4, Δημ. 292 ταῦτα ἐπιμελῶς ἔπραξα καὶ φιλοπώνως ὑπὲρ δύναμιν.

φιλόπωνος-ον μιν. ὁ ἀγαπῶν τὰς πόνους, τὴν πορνεῖαν· Νεῖλ. Παροιμ. 222 οὐαί τῷ φιλοπώνῳ ῥυσοί γάρ τὴν στολήν... αὐτ. 'Ἐπιστ. 273, 27.

φιλοπρόφωρος-ον μιν. ὁ ἀγαπῶν τὴν πορφύραν· Κλήμ. 'Αλ. 257.

φιλοσοφία (ή) κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ φιλοσόφου βλλ., ἢ πρὸς τὴν πᾶσιν, τὸν οἶνον ἀγάπη, φιλοκαία· Ξεν. 'Απομν. 1, 222 ὄρα δὲ καὶ τοὺς εἰς φιλοσοσίαν προαχθέντας ἦπτον δυναμένους τῶν τε δεόντων ἐπιμελεῖσθαι' κ. κτ. πληθ.· Πλάτ. Φαῖδ. 81Ε τοὺς μὲν γαστριμαργίαις τε καὶ ὕβρεισι καὶ φιλοσοσίας μεμελετηκότας' πρὸς φιλοσοφία. **φιλοσοπότης** (ὀ) κ. νεώτ., θηλ. φιλοσοπότης, ὁ ἀγαπῶν τὴν οἰονοσίαν, οἰονοπότης, μέθυσος· 'Ηρ. 2, 174 λέγεται δὲ ὁ 'Αμασις... ὡς φιλοσοπότης ἦν καὶ φιλοσοκώμων, 'Ἰνν. 'Αέρ. 280, 'Αριστφ. Σφ. 79, Εὐπ. Πόλ. 10, 'Αριστλ. ΖΙ 6, 2, 5.

φιλοσοπία (ή) δ. τ. τοῦ φιλοσοφία βλλ.

φιλοσοπότης-ιδος (ή) μιν. θηλ. τοῦ φιλοσοπότης βλλ.· Αἰλ. Π 1, 241.

φιλόστημος-ον μιν. ὁ ἀγαπῶν τὴν δυστυχίαν, ὁ συνήθεος ἀθλιος, ἐν δυστυχίᾳ ἄν· Πλουτ. 'Ηθ. 986Ε.

φιλόστητος-ον ὁ φιλοπότης· 'Αριστλ. Πρ. 3, 23.

φιλοστώ-έω μιν. εἶμαι φιλοπότης· Πολυδ. 6, 120, 'Αθην. 11, 438C.

φιλοπολύγελως-ωτος (ὀ, ή) δ. τ. τοῦ φιλοπολύγελου βλλ.

φιλοπαράγματος (ὀ) μιν. ὁ φιλοπαράγμων βλλ.· Δίων Κ 61, 4... Νέρων οὐτ' ἄλλως φιλοπαράγματος ἦν καὶ ἔχαιρεν ἐν ῥαστάτῃ διαγών, ΑΒ 3, 13.

φιλοπραγμῶνία (ή) σχολ. ἡ φιλοπραγμοσύνη βλλ.· Σχολ. Εὐρ. 'Ἰνν. 73.

φιλοπαργμῶν-έω μιν., μιν. κ. νεώτ. εἶμαι φιλοπαργμῶν, πολυπαργμῶν βλλ., πολυπραγμῶν· Δίων Κ 77, 17 ἐν δὲ τούτῳ τὰ τε ἄλλα ἐφιλοπαργμῶνι, Φωτ. Βιβλ. 199, 27' 2) μτ. αἰτ. πράγμ. ἐπιζητῶ μετὰ σπουδῆς καὶ προθυμίας· Στοβ. 426, 43 ἰδ. γρ. τοῦ φιλοπρῶνῶν).

φιλοπραγμοσύνη (ή) κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ φιλοπαργμῶνος, τὸ νὰ εἶναι τις φιλοπαργμῶν, ἦτοι πολυάσχολος καὶ περιέργος, τὸ νὰ ἀγαθῶς τις νὰ ἀναμεινῆται εἰς ξένας ὑποθέσεις· Πλάτ. Πόλ. 549C: φεύγοντες τὰς τε τιμὰς καὶ ἀρχὰς καὶ δικας κοί τὴν τοιαύτην πᾶσαν φιλοπαργμοσύνην, Δημ. 13, αὐτ. 52 τὴν φιλοπραγμοσύνην... ἐμβάλεῖν Φιλίππῳ' 2) πολυπραγμοσύνη βλλ.· 'Αριστλ. Τοπ. 2, 4, 1. **φιλοπραγμῶνιος**-ον κ. νεώτ. ὁ ἀγαπῶν τὰς ἀποσχολήσεις, τὰς ἀσχολίας, ὅθ ὁ ἀρεσκόμενος νὰ ἀναμεινῆται παντοῦ καὶ πάντοτε, εἰς ξένας ὑποθέσεις, πολυάσχολος, πολυπαργμῶν, ἀνήσυχος καὶ περιέργος ἀνθρώπος· Λυκούργ. 148, 12, 'Ἰσαι 49, 31' || τὸ οὐδ. ἐνάρβρ. τὸ φιλόπραγμων ὡς οὐσα ἢ φιλοπραγμοσύνη βλλ.· Πλουτ. 'Ηθ. 515F.

φιλόπρακτος-ον μιν. ὁ φιλοπαργμῶν· Πτολ. Τετραβ. 3, 160, Πρόκλ. Τετραβ. 225.

φιλοπραπής-ους-ές μιν. ὁ ἀγαπῶν τὸ πρέπον, ὁ εἰς τὸ προσήκον ἢ εἰς τὴν εὐπρέπειαν ἀρεσκόμενος· Διον. 'Αλ. Ρητ. 3, 5 ἰδ. γρ. μεγαλοπροεπής.

φιλοπρόβατος-ον μιν. ἐπὶ ποιμένων, ὁ φίλων τὰ πρόβατα· Παλλὰδ. ἐν Βί. 'Ιω. Χρυσ. 493 χωρεῖν ἐπὶ τὴν μάνδραν τοῦ σωτήρος ἔρωτι τῆς σὺριγυγος τοῦ φιλοπρόβατου ποιμένους.

φιλοπροεβρία (ή) μιν. τὸ ἀγαπᾶν, ἐπιδιώκειν τὴν προεβρίαν, τὴν πρωτοκαθεδρίαν· Σωζ. Σμ. 'Ἐκκλ. 'Ιστ. 7, 2.

φιλοπρόδος (-η) -ομ(ή) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀγαπῶν τὴν πρόδον, ὁ ἐπιθυμῶν ἢ θέλων συνεκδοκῆνὰ προοδεῦν' 2) ὁ συντελών, ὁ συμβούλων εἰς τὴν καθόλου πρόδον, προοδευτικός.

φιλοπροσηγορία (ή) τὸ νὰ ἀγοπῆ τις νὰ προσφωνῆ, νὰ χαιρετίσῃ ὀπαντώντας, τὸ νὰ εἶναι ὀριοληγικός, φιλόφρων, πρὸς τοὺς ἐντυγχάνοντας· πρβλ εὐπροσηγορίας· Ἰσοκρ.6Β ἔστι δὲ φιλοπροσηγορίας . . . τὸ προσφωνεῖν τοὺς ἀπαντώντας; Διον. Ἄκ.Ρητ.5,1.

φιλοπροσηγορος-ον μτν. ὁ ἀγοπῶν νὰ προσφωνῆ, νὰ χαιρετίσῃ φιλοφρόνως τοὺς ἀπαντώντας· Ἰσοκρ.6Α τῷ τρόπῳ γίνου φιλοπροσηγορος.

φιλοπροσηγόριος ἐπίρρ. μτν. μετὰ φιλοπροσηγορίας βλ.λ.· Πολυδ.5,139.

φιλοπροσηγός-ους-ές μτν. ὁ φίλων νὰ φέρηται πρὸς τοὺς ἄλλους προσηγῶς, ὄθ. ἐπίρρ. φιλοπροσηγῶς, οὗ τὸ ὑπερβ. φιλοπροσηγέστατα π. Κικ. Ἄττ.5,9.

φιλοπροσωπία (ή) μων., νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐκδήλωση φιλίας, ἀγάπης πρὸς τὸ πρόσωπόν τινος· Χρον.Μορ.2183 τιμῆν μεγάλην τοῦ ἔπαινου καὶ φιλοπροσωπίας· 2) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐκδήλωση προτιμήσεως, εὐνοίας ὑπερ τινος εἰς βάρος ἄλλου, προσωποληψία, μεροληψία.

φιλοπροσῳπία (ή) μτν., μων. κ. νεώτ. τὸ φιλοπροσῳπεύειν, τὸ νὰ εἶναι τις φιλόπρωτος, ροπή, ἐπιθυμία τοῦ πρωτεύειν, φιλορχία· Μέν.Ἐφ.π.Σουῖδ. ἐν λ. φιλεριστήσαι τὸ φίλερι τῆς φιλοπροσῳπίας μετὰυτὸ αὐτοῦ συρρησάσθαι, Πορφ.Πλωτ.10. Εὐστ.Ἐκκλ. Ἰστ.1.46,1180). 2) μων. ὁ πόθος, ἡ ἐπιδιώξις τοῦ ἔχειν ἐν τιμῇ τὰ πρῶτεια· Φώτ.Βιβλ.393,27.

φιλοπρωτεύω μτν. ἐπιθυμῶ, ἐπιζητῶ ἢ ἀγωνίζομαι νὰ πρῶτεύω, νὰ εἶμαι πρῶτος· Κδ Ἰω.Ἐπ.3,9 ὁ φιλοπρωτεύων αὐτῶν Διοτρεφῆς οὐκ ἐπιδέχεται ἡμᾶς.

φιλοπρωτία (ή) κ.νεώτ.δ.γρ. τοῦ φιλοπρωτεία βλ.λ. **φιλόπρωτος**-ος μτν. κ. νεώτ. ὁ ἀγαπῶν νὰ ἔχη τὸ πρῶτεια, ὁ ἐπιζητῶν νὰ εἶναι πάντοτε πρῶτος· Πολυδ.Γραμμ.ἀπ.115 φιλότιμος καὶ φιλόνομος καὶ φιλόπρωτος ἦν· 2) τὸ οὐδὲ ἐνδύθρον, τὸ φιλόπρωτον ὡς οὐσ. ἡ φιλοπρωτία· Πλούτ.Σόλ.29 εἰ τις ἐξέλοι τὸ φιλόπρωτον αὐτοῦ τῆς φυχῆς καὶ τὴν ἐπιθυμίαν ἰσάσαιο τῆς τυραννίδος.

φιλόπτερος-ον μων. ὁ φίλων, ὁ ἀγαπῶν τὰ πτερά· Φιλῆξ.2,67.

φιλοπτόλεμος-ον ποι. τ. τοῦ φιλοπόλεμος βλ.λ.· Ἰλ.Π.65, αὐτ.90 μὴ σὺ γ' ἀνευθεὶν ἐμείοι λαίλαψεσθαι πολεμίζειν Τρωσσι φιλοπτόλεμοισιν.

φιλόπτολις (ὀ)ή. ποι. τ. τοῦ φιλόπολις βλ.λ.· Εὐρ. Ρῆσ.158 ἐπώνυμος μὲν κάρτα καὶ φιλόπτολις.

φιλόπτορθος-ον μτν. ποι. ἐπὶ μελισσῶν, ὁ φίλων, ἀγαπῶν τοὺς πτόρθους, τοὺς νέους κλάδους· Νόνν.Δ.13,261.

φιλοπτόματος-ον μων. ἐπὶ κόρακος, ὁ ἀγαπῶν ἧτοι ὁ τρώων τὰ πτόματα· Γερμ.Α' ἐν Combeβ. Anet. Patr. ποτ.1496Β φιλοπτόματοι κόρακες.

φιλοπτόχλα (ή) ἡ πρὸς τοὺς πτωχοὺς ἀγάπη· ΑΠ.15,35, Ἐθανάσ.2,67, Ἰω.Χρυσ.1,920,11.

φιλόπτωχος-ον μτν., μων. κ. νεώτ. ὁ ἀγαπῶν καὶ βοηθῶν τοὺς πτωχοὺς, ἐλεήμων· Ἐθανάσ.2,368D, Δαμάσκ.1,2,48Α. || νεώτ. κ. ἐπὶ πρᾶγμ. ὁ ὑπερ τῶν πτωχῶν ὑπάρχων· φιλόπτωχον ταμεῖον.

φιλοπυγιστής (ὀ) μτν. ὁ φίλων τὴν πυγῆν, ὁ ἀρεσκόμενος εἰς αὐτὴν, παιδεραστής, ἀσελγής, ἀκόλαστος· Σχόλ.Ἰουθεν.9,1.

φιλόπυρος-ον μτν. ποι. ἐπὶ τῆς Δημήτρος, ὁ ἀγαπῶν τοὺς πυρούς, τὸν σίτον· ΑΠ.6,36.

φιλόπυστος Ἰσα. «φιλοπράγμων».

φιλοπυστῶ-έω μτν. φιλοπυστῶ βλ.λ.· Ἰουστ.266.

φιλοπυστήτης (ὀ) μτν. ὁ ἀγαπῶν τὰς ὀπώρας, τοὺς καρπούς· ΑΠ.9,563.

φιλοπότης (ὀ) δ. γρ. τοῦ φιλοπότης βλ.λ.· Ἄθην.430C (κῶδ.).

φιλοργής-ους-ές μτν. ποι. ὁ ταχέως ὀργιζόμενος, εὐέξαπτος εἰς ὀργὴν· Νίκ.Ἀλεξ.175.

φιλόργισος-ον μτν. ὁ φίλων, ἐπιζητῶν τὰ ὄργια· ΑΠ.10,21, Νόνν.Εὐάγγ.Ἰω.6,9.

φιλορήτωρ-ορος (ὀ) μτν. ὁ ἀγαπῶν τὴν ρητορικὴν τέχνην ἢ τοὺς ῥήτορας· Κικ. Ἄττ.1,13.

φιλόρθιος-ος μτν. ποι. ὁ τὸ ὄρθιον, τὸ εὐθὺ ἀγαπῶν, ὄθ. ὁ πρὸς τὸ ὄρθιον, τὸ ἐατηκὸς ὄρθιον τέλων· ΑΠ.6,295 σελίδων κἀνοσίμα φιλόρθιον.

φιλορυστία (ή) μτν. ἡ ἀγάπη, ἡ ροπή πρὸς τὸ δίδειν ὀρισμούς· Γαλ.8,81 ἐπει καὶ τοῦτον τὸν ἄνδρα . . . τὸ τῆς φιλορυστίας ἐπενείλωμαι νόσημα.

φιλορυστίας (ή) μτν. ποι. ἐπιθ. τῆς Ἐφροδίτης, ἡ ἀγαπᾶσα, ὄθ. ἡ προστατεύουσα τοὺς ὄρμους, τὰ λιμῆνα· ΑΠ.10,21.

φιλορυνθία (ή) ἡ πρὸς τοὺς ὄρυνθας, πρὸς τὰ πτηνὰ ἀγάπη· Ἀριστοφ. Ὀρν.1300 ἦδον δ' ὑπὸ φιλορυνθίας πάντες μέλη, Φιλόστρ.273.

φιλορυνθισμός (ή) ὁ ἀγαπῶν τὰ πτηνὰ· Πλούτ. Νομ.4 καὶ ποὶ λόγων ἔχει τὸν θεόν οὐ φίλιππον οὐδὲ φίλορυνθ, Ὀππ.Κυμ.1,78· 2) ὁ φιλοῦμενος, ὁ ἀγαπώμενος ὑπὸ τῶν πτηνῶν· Αἰσχ.Εὐμ.23 ἔνθα Κωρυκίς πέτρα καίλη, φίλορυνθ.

φιλορρήτωρ-ορος (ὀ) δ. γρ. τοῦ φιλορήτωρ βλ.λ.

φιλόρρυθμος-ον μτν. ὁ φίλων, ὁ ἀρεσκόμενος εἰς τὸν ρυθμὸν ἐν τῇ μουσικῇ· Πλούτ.Ἦθ.1138B).

φιλορρύπαρος-ον μτν. ὁ φίλων τὸν ρύπον, τὴν ρυπαρότητα· ἐν χρ. κ. μτφ.· Νεῖλ.Ἐπιστ.82 δαιμόνων φιλορρύπαρων.

φιλορρύπαρος-ον μτν. ὁ φιλορρύπαρος βλ.λ.· Νεῖλ.Ἐπιστ.100.

φιλορῶμων-ωνος (ὀ)ή. μτν. ποι. ἐπὶ κημοῦ, ὁ τοὺς ῥῶμῶνας οἰνεῖ φίλων, ὁ εἰς τοὺς ῥῶμῶνας πρσαρμοζόμενος· ΑΠ.6,246.

φιλορῶμιας-ος μτν. δ. γρ. τοῦ φιλορῶμιας.

φιλορῶμίζω-ώρος (ὀ)ή. μτν. ποι. ὁ ἀγαπῶν νὰ παράγῃ, νὰ φέρῃ ῥάγας βοτῶν· ΑΠ.7,22.

φιλορτυγατροφῶ-έω μτν. ἀγαπῶ νὰ τρέφω ὄρτυγας· Ἀρεμίδ.Δαλδ.3,5.

φιλόρτυξ-υγος (ὀ)ή. ὁ ἀγαπῶν τὰς ὄρτυγας, τὸ ὄρτυκι· Πλάτ.Λύσ.2,12D οὐδ' ἄρα φίλιπποι εἰσιν οὐς ἐν ὀ ἰπποὶ μὴ ἀντιφιλιγῶσι, οὐδὲ φιλόρτυγες.

φιλόρφανος-ον μτν. ὁ ἀγαπῶν τοὺς ὄρφανοὺς, τὰ ὄρφανὰ· Ἐθανάσ.2,363.

φιλορχήμων-ωνος-ον μτν. ὁ φιλῶν τὴν ὀρχησιν, ὁ φιλορχηστής βλ.λ.· Ἀρρ.Ἄν.63.

φιλορχηστής (ὀ) μτν. ὁ φιλῶν, ἀγαπῶν τὴν ὀρχησιν, ὁ ἀρεσκόμενος εἰς τὸ ὀρχεῖσθαι· Ἀριστοτ.Κ.73, Πρόκλ.Υετράδ.230.

φιλορχικός-ή-άν διόρθ. τοῦ φιλορχικός βλ.λ.

φιλορχμιας-ος-ον μτν. κ. φ. λορ(ρ)μιασος ΙΕΜ 396,45) ὁ φίλων τοὺς Ῥωμαίους, ὁ φίλος αὐτῶν· Στράβ.14,2,5 Ῥωμαῖοις ἐγένετο φίλη καὶ τῶν βασιλευσάν τοῖς φιλορμιασίοι καὶ φιλέλλησιν, Ἐπιγρ.

φίλος(-η)-ον κ. -η-ον κ. μων. νεώτ. κ. δημ., συγκρ. φίλωτερος-α-ον [Καλλ.ἀπ.146] κ. φιλαίτερος [Ξεν. Ἄν.1,9,29] κ. φίλτερος κ. φίλων-ον [Ὀδ.Τ.35], αὐτ. Ω.268), ὑπερὸ φιλότατος-η-ον κ. φιλαίτατος [Ξεν. Ἐλλ.7,38], κ. φιλατῶνος κ. φιλατῶνος [Ξοφ.Ατ.842] [τὸ ὕ' ἄλλα π. Ὀμ. ἡ κλητ. φίλος ἐν ἀρχῇ αὐτοῦ ἔχει τὸ Τ] ὡς ἠγνημένους, περιηλθόντες, ἀγαπητῶν, προσφιλοῦς· Ἰλ.Η.279 μηκέτι, παιδὲ φίλω, πολεμίζετε, μηδὲ μάχεσθον, - τὸ φίλον ἔθνος, - ἡ φίλη ἐπικρατία· || συγν. μτ. ὄστ.· αὐτ.Α.381 μάλα ὀ φίλος ἦεν, αὐτ.Υ.347 φίλος ἀθανάτων θεοσσι || συγν. ἐν κλητ. προσφ.· αὐτ.Δ.155 φίλε κασίγηνε, θνατῶν νύ τοι ὄρνι' ἔταμνον, αὐτ.Ε.359 ὄμ. κ. μτ. αὐδ. οὐσ.· Ὀδ.Β.363, αὐτ.Γ.184 κῶς ἦλλον, φίλε τέκνον, ἀπευθύν, οὐδὲ τὶ ὀϊθα ἀέωνων· || ἐν κλητ. προσφων. ἐν χρ. τὸ φίλος ἀντὶ τοῦ φίλε· Ἰλ.Δ.189 φίλος ὡ Μενέλαε, αὐτ.Φ.106 Πηδ.Ν.3,133, Αἰσχ.Πρ.546, Εὐρ.Ἰκ.277, Ἀριστοφ.

Νεφ.1163' || σπαν. μτ. τῆς κλητ. συνάπτεται γενικ. : Θεοκρ.15,74 κείς ἄρας, κήριετα, φίλ' ἀνόδρον, ἐν καλῷ φίλῳ, αὐτ.24,40. 2) κ. νεώτ. συνεκδ. ὁ ἀγαπῶν τινος, ὁ φιλικῶς διακειμένος, προσηλωμένος εἰς τί, ὁ φίλος: 'Ιλ.Ο. 775, 'Οδ.Α.313 ὁ τὸν κειμήλιον ἔσται ἐξέ μευ, οἷα φίλοι ἐξείνοι ξείνοισι διδοῦσιν' συχν. μτ. γενικ.: Πινδ.Ν.5,1β φίλαν ξένων ἄρουραν, αὐτ.Π.5,9; - φίλος τοῦ λαοῦ - τῆς ἀληθείας - τῆς τάξεως' || κ. νεώτ. φίλα φρονῶ ἔγω, τρέφω φιλικῶ ἀισθήματα: 'Ιλ.Δ.219 τὰ οἶ ποτε ποτρί φίλα φρονέων πόρε Χάρων' || φίλα ποιοῦμαι τινι κέρων προτάσεις φιλικῶς πρὸς τινά, προσελκύνω εἰς φίλαν νύα: 'Ηρ.2,152, αὐτ.5,37, αὐτ.7,104. 3) ὄμ. συχν. τὸ ἄρα, κ. θηλ. ὡς οὐα. ἄτομον, μεθ' οὗ συνδέεται τίς δι' ἀμοιβαίας ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως: 'Οδ.Β.333 τέλει φίλων ἀπὸ Πηλῆτα, αὐτ.Ζ.287, Αἰοχ.Πρ.304 ὁ Διὸς φίλος, Σοφ.Φιλ.421 τί δ' ἔς παλαίος κἀγαθὸς φίλος τ' ἐμός, αὐτ.509, Ξεν.Ἐλλ.4,10,25, - εἶναι φίλοι ἀχώριστοι, - τοῦ κάνει το φίλο παρομοί. ἔστιν ὁ φίλος ἄλλος αὐτός ὁ φίλος μου εἶναι ἰδιώτα ἐαυτός μου: 'Αριστολ.Ηθικ.9,4,5' || ὄμ. κοινὰ τὰ τῶν φίλων: αὐτ.8,9,1, αὐτ.9,8,2' || ὄμ. οὐδεὶς φίλος ψ πολλοῦ φίλος: αὐτ.Ηεὐδ.7,12,17' || ὄμ. ἀπὸ μακριὰ καὶ φίλος (ἐπὶ διατηρήσεως οχέσεων τυπικῆς φιλοφροσύνης, ὅταν δέν δύναται νὰ ὑπάρξη πραγματικὴ φιλία) || ὄμ. ἀγάπη τον τόν φίλο σου μετ' ἡ ἐλάττωμα του ἢ πραγματικὴ φιλία συγχωρεῖ καὶ τὸ ἐλαττωματῶν τῶν φίλων' || ὄμ. μιά τοῦ φίλου, δυὸ τοῦ φίλου, τρεῖς καὶ τὴν κακὴ του μέρα ἰσάφαιε καὶ ὄριον ἀνεπικύπητος' 4) κ. τὸ θηλ. φίλη ἀγαπῶν τὸν πρόσωπον γυναικίως, ἀγαπημένη, ἀγαπητὴ, φιλιανδῶσα: 'Οδ.Δ.722 τῆς δ' ἄδινον γωδῶσα μετῴδα Πηνελόπειαν ἐκλάττε, φίλαια' || ἡ Ξέρξου φίλη ἡ μήτηρ του, ὡς τὸ κατ' ἔξοχην ἀγαπῶν τὸν πρόσωπον: Αἰοχ.Πέρσ.832' || κορυφίσιος φίλος ὁ σὺζυγος: 'Οδ.Ο.22' || τὸ θηλ. ἡ σὺζυγος: 'Ιλ.146, αὐτ.288. 5) μτγν. νεώτ. κ. ὄμ. ἡ κλητ. τοῦ ἄρα, φίλε ἐν ἄπολ.χρ., ὅταν διαλεγῆται τίς πρὸς ἀγνωστον: ΚΔ Λουκ.1,10 φίλε, προσανῶθητι ἀνέτερον' || συχν. νεώτ. κ. ὄμ. μτ. τοῦ μου: ἔδο, ποῦ τὰ λέμε, φίλε μου, δέν ἔκανες καλά' 6) ὁ σύμμοχος, πρ. ἀντίθ. πρὸς τὸ πολεμικός: Ξεν.Ἐλλ.6,5,48 εἰ πολλὰκις καὶ φίλοι καὶ πολεμικοί γεγόμενοι Λακεδαιμονίως, Δημ.113. 7) τὸ οὐδ. ὡς οὐα, ἀντικείμενον ἀγάπης: Σοφ.ΟΚ.187 ὅτι καὶ πόλις τέτροφεν ἀφίλον ἀποστυγεῖν καὶ τὸ φίλον σέβασθαι' || ἐπὶ προσ. τὸ οὐδ. φίλον ἀγάπη μου: 'Αριστοτ.Ἐκκ.952' || ὄμ. κ. τὸ φίλατον: αὐτ.970' || κτ. πλθθ. τὰ φίλατα τὰ ἀγαπητότατα, τὸ οὐκείωτατα καὶ προσφιλέστατα οἷα ἡ γυνὴ καὶ τὰ τέκνα: Αἰοχ.Πέρσ.851, αὐτ.Εὐμ.216, Σοφ.ΟΤ.366, αὐτ.ΟΚ.1110 ἔχω τὰ φίλατα, Εὐρ.Μῆδ.16. 8) κ. νεώτ. κ. ὄμ. ὁ ἐρωμένος, ὁ ἐραστής: Ξεν.Ἀπομν.3,11,4 ἐπὶ δὲ τοῖς τῶν φίλων ἀγαθοῖς καὶ τοῖς κακοῖς ὁμοίως σοὶ δοκοῖσιν ἔχει τὰ πρόσωπα οἷ τε φροντικόντες καὶ οἱ μὴ, αὐτ.Λακ.2,13, - ὁ φίλος τῆς τῆς συντριπεί' || ὄμ. κ. τὸ θηλ. φίλη ἡ ἐρωμένη: Σοφ.Ἀντ.543 λόγισι δ' ἐγὼ φιλοῦσθαι οὐ στέργω φίλῳ, Ξεν.Ἀπομν.2,1,23, αὐτ.3,11,16. 9) οἱ φίλοι οἱ φίλοι καὶ οἱ οἰκίεοι ὄμοιο: 'Ιλ.Ξ.256 καὶ μιν ἐπειτα Κόωνδ' ἐνωιομένην ἀπένεικας νόσφι φίλων πάντων' || συχν. ἐπὶ τῶν πλησιεστάτων συγγενῶν: αὐτ.Χ.408 ὡμωλεν δ' ἔλειπετο πατῆρ φίλος, αὐτ.1,146' || συχν. πθέμενον ὡς ἐπιθετικῶς ὀνομα. πολλῶν οὐα, καὶ ὅταν οὐδέμιαν ὀχέσις ἀγάπης δύναται νὰ νοηθῆ: αὐτ.555 μητρί φίλῳ Ἄλθαίη χωόμενος κῆρ' (ΘΑ) μτγν.εὐδ. οἱ πρώτοι φίλοι ὀξίλωμα ἰν ἐτῆ ἀλυπητικῶ αὐλῶ: 'Ἐπιγρ.' || ἐπὶ πραγμ. ὡς ἐπιθ. ἀγοπητὸς εὐάρεστος, εὐχάριστος, τερπνός: 'Οδ.

Θ.248 οἰεὶ δ' ἡμῖν δαῖς τε φίλη κίθαρις τε χοροί τε' κ. μτ. δοτ. προσ.: 'Ιλ.Ε.891 οἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη, 'Οδ.Ν.295, 'Ηρ.2,155, αὐτ.5,37' || συχν. ὡς κατηγορούμενον: 'Ιλ.Η.387, 'Οδ.Η.320 εἰ ποῦ τί φίλον ἔσται, αὐτ.317, αὐτ.Ν.145, αὐτ.335' συχν. μτ. ἀπαφρ.: 'Ιλ.Δ.372 οὐ μὲν Τυδεΐ γ' ὤδε φίλον πτωσκαζέμεν, αὐτ.Φ.101, αὐτ.Ο.334, 'Οδ.Ξ.378, 'Ηρ.1,87 ταῦτα δαίμοσι κόου φίλου ἦν οὕτω γενέσθαι' σπαν. μτ. μτγ. : Αἰοχ.Ἀγ.161 εἰ τόδ' αὐτῷ φίλον κεκλιμένω ἰδὸν ἀρέσει εἰς αὐτόν νὰ καλῆται οὕτω' συχν. κτ. πλθθ.: 'Ιλ.Α.108 οἰεὶ τοι τὰ κάκ' ἐστί φίλα φρεσί μαντεύεσθαι, αὐτ.Δ.345, 'Ηοἰοδ.Ἐργ.304 σοὶ δ' ἔργα φίλ' ἔστω μέτρια κοσμεῖν, 'Ηρ.3,49 τοῖσι Κορινθίοισι φίλα ἦν πρὸς τοὺς Κερκυραῖους' 12) π. 'Ομ. κ. ἄ. πον. γίνεται χρ. τοῦ ἐπιθ. φίλος ἐπὶ τῶν μελῶν τοῦ σώματος, τῆς ζωῆς κ. ἄ. τοῦ λαλοῦντος: 'Ιλ.Ε.155 φίλον δ' ἔβαντο το θυμόν, αὐτ.Χ.58, αὐτ.Γ.31 καταπλήγη φίλον ἦτορ, αὐτ.1.609, αὐτ.Τ.109 φίλον κατὰ λαίμον' || ὄμ. κ. πρὸς δῆλωσιν ἀπλῶς πράγματός τινος: αὐτ.Β.261 εἰ μὴ ἐγὼ σε λαβῶν ὄπό με φίλος εἶματα δύσω' || φίλος πόνος ὁ συνήθης κόπος, τὸ συνήθες ἔργον: Θεοκρ.21,20 τοὺς δ' ἄλιεῖς ἤγειρε φίλος πόνος. φίλος-ους (τὸ) 'Ἐπιγρ. ἡ φίλια: Ἐλλ.Ἐπιγρ.ἀμν.289,6. φιλοσαρκία (ἡ) μτγν. κ. μον. ἡ ἀγάπη τῆς σαρκός, τοῦ σαρκίου: Κύριλλ.Ἀλ.1,144, 'Ωριγ.2,813, Ἀναστ.Σιν.552C, Ἀν.Οξ.4,219. φιλόσαρκος-ον μτγν. ὁ ἀγαπῶν τὸν σαρκικῶς ἡδονῶν, ὁ ἀρεσκόμενος εἰς αὐτάς, ὁ παραδεδομένος εἰς τὸς τῆς σαρκὸς ἐπιθυμίας: Βασ.1,457 τὴν φιλόσαρκον καὶ φιλόσαρκον τιμῶν ζωῆν, αὐτ.4.625C, Γρηγ.Ναζ.1,893C. φιλοσαρκῶ-ἔω μτγν. εἶμαι φιλόσαρκος βλλ.: Κύριλλ.Ἀλ.4,313D. φιλοσεβάστος-ον μτγν. ὁ ἀγαπῶν τὸν σεβαστόν, ἦτοι τὸν Ρωμαιοὺν αὐτοκράτορα: 'Ἐπιγρ. τῆς μητροπόλεως τῆς Ἀσίας Ἀδριανῆς. 1) φιλοσεβάστος Κίζικηνων πόλεως, σὺτ. ἡ φιλοσεβάστος Βουλή- γερούσινα - σίνωδος, αὐτ. Αἰνείου φιλοραμίου καὶ φιλοσεβάστου. φιλοσεδῆς-ους-ἔς μον. ὁ φίλων, ἀγαπῶν τὴν εὐσεβείαν: Δαρμασ.1,839C. φιλοσιγματος-ον μν. ὁ ἀγαπῶν τὸ σίγμα, ὁ ἀρεσκόμενος νὰ μεταχειρίζεται λέξεις ἐχούσας τὸ γράμμα σίγμα: Εὐστ.1170,53. φιλοσῆτος-ον ὁ ἀγαπῶν τὸν σῆτον, τὰ σιτηρὰ, ὁ περὶ αὐτῶν ἀσχολούμενος: Ξεν.Οἰκ.20,27 τῷ ὄντι φύσει τὸν πατέρα φιλογεώρων εἶναι οὐδὲν ἦττον ἢ οἱ ἔμποροι φιλόσιτοί εἰσι' 2) ὁ ἀγαπῶν τὰ σῆτα, τὴν τροφήν, ὁ ἀρεσκόμενος, εὐχαριστούμενος νὰ τρώγῃ: Πλάτ.Πολ.475C οὐδὲ φιλόσιτον, ἀλλὰ κακόσιτον εἶναι, Παιδουδ.6,34. φιλοσεκαρῶ-ος-ον μτγν. ποι. ὁ ἀγαπῶν νὰ ηη-δῶ, νὰ χορεύῃ, ὁ εὐχαριστούμενος εἰς τὸν χορόν: Νῶν.Δ.5,115, αὐτ.10,222. φιλοσεκκος-ον ὁ ἀγαπῶν νὰ εἶναι ὑπὸ σκέπην, νὰ εἶναι ἀκεκασμένος: Θεόδωρ.Φαῖτ.2,7,3. φιλοσεκητρος-ον μτγν. ἐπὶ βασιλέως, ὁ ἀγαπῶν τὸ σκήπτρον, τὴν βασιλείαν: ΑΠ.9,691. φιλοσεκλήνω-ωνος (ὁ) μτγν. ποι. ὁ τὴν βακτιραν, τὴν ράβδον ἀγαπῶν, ὁ ἀγαπῶν νὰ φέρῃ, νὰ κρατῇ ράβδον: ΑΠ.6,222. φιλοσεκρητής (ὁ) μν. ὁ ἀγαπῶν νὰ σικρῆται, ἐπὶ τῶν Σατύρων: Ἀστερ.Ἀμασ.ἐνΜί.Ρε.Γρ.40,324. φιλοσεκος-ον κ. νεώτ. ἐπὶ φυτῶν, ὁ ἀγαπῶν τὴν σκιά, ὁ ἰπὸς σκιάς ἐνοσκόμενος: Θεόδωρ.Φαῖτ.3,7,1, 'Ομπ.Ἀλ.4,422. φιλοσεκπέλος-ον μτγν. ὁ ἀγαπῶν τοὺς σκοπέλους, τοὺς βρόχους: ΑΠ.6,32, Νῶν.Δ.5,230. φιλοσεσοπος-ον μτγν. ὁ συνήθως τοῦ σκοποῦ ἐπιτηγχνῶν: 'Ἰμέρ.Λόν.14,608.

φιλοσκόλαξ-ακος [λόη] μτγ. ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἀκόλακας, τοὺς κύνες : Νόνν.Δ.3,74.

φιλοσκόμῳνας ἐπίρρ. μτγ. μετ' εὐχαριστήσεως πρὸς τὸ σκώπτειν, μετὰ φιλοσκόμωσούνης : Πολυδ.5,161.

φιλοσκόμωσούνη [ή] μτγ. κ. νεώτ. ἡ ἀγάπη πρὸς τὰ σκώμματα ἢ τοὺς ἀστεϊσμοὺς, ροπή, κλίσις, τάσις πρὸς τὰ σκώμματα, πρὸς τὸ σκώπτειν : Πολυδ.5,161.

φιλοσκόμωμ-ονος-ον κ. νεώτ. ὁ ἀγαπῶν τὰ σκώμματα, ὁ ἀρεσκόμενος νὰ σκώπτῃ, ὁ σατιριστής, περιγελαστής : Ἱερ.2,174 φιλοπότης ἦν καὶ φιλοσκόμωμν καὶ οὐδαμῶς κατεσπουδασμένον ἀνήρ.

φιλοσκόπησις [σί] ὁ φιλοσκόμωμν : Ἀριστλ. Ἄρετ.6,5. Χρυσ.π. Ἀθην.14,616B.

φιλοσκόπητ-έω μτγ. ἀγαπῶ, ἀρεσκομαι νὰ σκώπτω : Ἀθην.14,616B.

φιλοσκόραγας-ον μτγ. ποί. ὁ ἀγαπῶν τὸν θόρυβον, τὸν κρότον, τὴν βοή : Νόνν.Δ.3,77.

φιλόσμηνος-ον μτγ. ἂ ἀγαπῶν τὰ σμήνη ἢ τὰς κυφλάς τῶν μελισσῶν, τὰ μελισσια : Νόνν.Δ.5,252.

φιλοσόφημα-ατος [τό] κ. νεώτ. τὸ ὑποκειμενὸν ἐπιστημονικῆς ἐρεύνης ἢ μελέτης, τὸ ἀποτέλεσμα ἐπιστημονικῆς ἐπιστημονικῆς ἐρεύνης, δθ. ἐπιστημονικῆ παρατήρησις, ἔρευνα, φιλοσοφικὴ διερεύνησις, φιλοσοφικὴ πραγματεία : Ἀριστλ. Οὐρ.2,13, 12 ὥστε περὶ τούτου ἀπορεῖν, εἰκότως ἐγένετο . . φιλοσόφημα πᾶσι, Πολυδ.6,34,4,4. 2) νεώτ. φιλοσοφικὴ ἰδέα, φιλοσοφικὴ ἀρχὴ ἢ δόγμα 3) εἰδικ. ἐν τῇ λογικῇ, ἀπόδειξις : Ἀριστλ. Τον.8,11,12. 4) μτγ. ἐπινοία, ἐφευρέσις : Πλάτ. ἩΒ.269A.

φιλοσόφησης-εως [ή] μνσ. ἡ σπουδὴ τῆς φιλοσοφίας : Θουμ. εἰς Ὀμιγ.72.

φιλοσοφία [ή] κ. μον., νεώτ. κ. δημ. τὸ φιλεῖν, ἀγαπᾶν τὴν σοφίαν ἢ τοὺς ἄνθρωποι, τὴν μόρφωσιν, ἢ πρὸς τὸ εἰδέναι, ἐπιστάσθαι, ἐννοεῖν ἐπιθυμία καὶ προσπάθεια καὶ ἐπίδοσις : Πλάτ. Φαιδ. 61A μουσικὴν ποιεῖν, ὡς φιλοσοφίας . . οὐσης μεγίστης μουσικῆς, Ἰσοκρ.12,209 ἀπολελειμμένον τῆς κοινῆς παιδείας καὶ φιλοσοφίας εἰσίν, ὡστ' οὐδὲ γράμματα μαθάνουσιν, Ἀριστλ. Φυσ.191a, 24 ζῆτοῦντες γὰρ οἱ κατὰ φιλοσοφίαν πρῶτοι ἀλλήθυσαν καὶ τὴν φύσιν τῶν ὄντων ἐξεστράφησαν. 2) ὁ κατ' ἐπίστημην, κατὰ μέθοδον τρόπον ἐρεύνης καὶ διεκρινήσεως πράγματός τινος, ἢ κατὰ σύστημα θεωρητικῆ σπουδῆ καὶ μύθησις : Ἰσοκρ.2,35 δ,τι ἂν ἀκριβῶσι καὶ βουλευθῆς ἂν ἐπιστάσθαι πρᾶσθαι τοὺς βασιλεῖας ἐμπειρῶς μίθῃ καὶ φιλοσοφίᾳ, Ἀριστλ. Πολιτ.8,7,3 τῶν ἐκ φιλοσοφίας ὄσοι τυγχάνουσιν ἐμπειρῶς ἔχοντες τῆς περὶ τὴν μουσικὴν παιδείας. 3) εἰδ. ἢ κατ' ἐπίστημην σπουδῆ, μάθησις, ἀσκήσις περὶ τὴν τέχνην τοῦ λόγου, ἢ τοὺς ῥητορικῶν κ. ἰδ. τὴν διαλεκτικὴν : Ἰσοκρ.4,42 τὴν περὶ τούτων λόγου φιλοσοφίαν, αὐτ.10,6 ἔστι δ' ἡ περὶ τὰς ἐριδας φιλοσοφία δυναμένη ταῦτα ποιεῖν ἢ κατὰ τὴν συστηματικὴν διαλεκτικὴν συζήτησιν. κ. κτ. πληθ. : Πλάτ. Θεαιτ.172C ἂν ἐν τῶν φιλοσοφίας πάλιν χρόνον διατριφάντες [οἱ εἰς θεωρητικὰ σπουδᾶς ἐπὶ μακρὸν ἀσχοληθέντες], Ἰσοκρ.10,67 χωρὶς τεχνῶν καὶ φιλοσοφῶν καὶ τῶν ἄλλων ὠφελειῶν. 3) ἔρευνα, ζήτησις πρὸς ἐρεσιαν τῆς ἀληθείας ἀναφορικῶς πρὸς τὰ ἐπιστάτα ἢ καὶ πρὸς τὰ κατὰ θεωρίαν μόνον ληπτὰ, ὑποθετά : Πλάτ. Ὀρ.414B ἐφιλοσοφία τῆς τῶν ὄντων αἰετῆστίης ὁρεξις : αὐτ. Φαιδ.68C τοῖς μάλιστα τῶν σωμάτων ὀλιγοροῦσι τε καὶ ἐν φιλοσοφίᾳ ζῶσιν, αὐτ. Παλ.521C φυχῆς περιαιγωγή . . εἰς ἀληθινὴν τοῦ ὄντος οὕσα ἐπάνοδοι, ἢ δὲ φιλοσοφίαν ἀληθῆ φήσομεν εἶναι, Ἰσοκρ.2,51 περὶ μὲν τῶν γυμνασίων τῶν τῆς φυχῆς ἀμφοισθητο-

σιν οἱ περὶ τὴν φιλοσοφίαν διατριβόντες, αὐτ.5, 84, Ἀριστλ. Φυσ.194b,14 πῶς δ' ἔχει τὸ χωριστὸν καὶ τὶ ἐστὶ, φιλοσοφίας τῆς πρώτης διορίσιν ἔργον, αὐτ.203a,2 οἱ δοκοῦντες ἀτίολογως ἠφθὰ τῆς τοιαύτης φιλοσοφίας παροίηται λόγον περὶ τοῦ ἀπειροῦ, Ἐπικ.π. Ἀθην.13,558A μακαρίζω σε, ὡ οὗτος, ὅτι καθαρὸς πάσης αἰτίας ἐπὶ φιλοσοφίαν ὠρμησας. 4) κ. νεώτ. εἰδ. ἢ κατὰ θεωρίαν διὰ τῶν δεδομένων τῆς ἐπιστήμης καὶ ἐμπειρίας, ὅρα δὲ καὶ διὰ τῶν ἀξιώματων, κανόνων καὶ θεωρημάτων τῆς καθαρᾶς λογικῆς ἢ τοῦ τῆς μαθηματικῆς ἐπιστήμης ἐξερεύνησις, διεκρινήσις, συσχετίσις τοῦ συνόλου τῶν ὄντων καὶ φαινομένων καὶ ἢ οὕτω διαμόρφωσις κοσμοθεωρίας, ἢς πόρισμα ἠθικῶν κανόνων ἀπορρόντες ἐκ τῆς συστηματικῆς ἀντιλήψεως περὶ τοῦ σμπάντος καὶ περὶ τῆς ἐν τῷ σμπάντι, ἰδιώσε δὲ ἐν τῷ ἡμετέρῳ κόσμῳ, ἰδιαζούσης θέσεως, ὀξίας τοῦ ἀνθρώπου. Σημειώσαν ὅτι ἀπὸ τῆς ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος καὶ μεχρὸν νῦν διάφοροι διετυπώθησαν ὀρισμοὶ τῆς φιλοσοφίας, μετὰ τῶν προσαρμογῶν τοῦ ὄρου πρὸς τὴν καθολικὴν θεωρίαν ἢ τοῦ διδῶν τὸν ὀρισμὸν αὐτὸς ἐπλάσεν ἢ ἀπεδέχεται. οὕτως ὁ Πλάτων ὠρίσεν ὅτι φιλοσοφία εἶναι ἡ γνῶσις τοῦ ἀειδύτου ὄντος, ὁ Ἀριστοτέλης δὲ εἶναι ἡ ἔρευνα περὶ τῶν αἰτίων καὶ τῶν ἀρχῶν τῶν ὄντων, ὁ Σωκρῆτος δὲ ἀντικείμενον, σκοπὸς, καὶ λόγος τῆς φιλοσοφίας εἶναι ἡ θεωρητικὴ καὶ πρακτικὴ ἀρετῆ, οἱ Ἐπικούρειοι δὲ ὅτι ἀφαιρέσει ὅρα καὶ τέλος αὐτῆς εἶναι ἡ διὰ τῆς λογικῆς πρόσκτησις τῆς ἰκανότητος πρὸς εὐδαιμονίαν. Ἐκ τῶν νεωτέρων φιλοσόφων ὁ Καρτέσιος ὀρίζει τὴν φιλοσοφίαν ὡς τὸ ἐν συστηματικῇ κατὰ λόγον διατυπώσει διαμεροφωμένον σύνολον τῆς γνῶσεως, ὁ Κάντ θεωρεῖ αὐτὴν ὡς ἔλλογον συσχετίαν καὶ συναρμογὴν πάσης γνῶσεως πρὸς τοὺς σκοποὺς τῶν ἀνθρωπίνων λόγου, ὁ Ἐγγελοσ χαρακτηρίζει ταύτην ὡς ἐπιστήμην τοῦ αὐτοῦ νοοῦτος λόγου, ὁ Ἀβγουστος Κόντ διχάζων τὸ περιεχόμενον αὐτῆς προαδιορίζει ἕκ θετικὴν μὲν φιλοσοφίαν τὴν ἐκ τῶν ὄντων καὶ τῶν φαινομένων κατ' ἐπιστημονικὴν μέθοδον προκύπτουσαν, ὡς μεταφυσικὴν δὲ τὴν ἐξ ἀφαιρέσεως ὑποθετικῶν γενικῶν θεωριῶν πλασασμένην, οἱ δὲ ἐμπειρικὸι νεώτ. φιλόσοφοι τὴν φιλοσοφίαν λογιζοῦσιν ὡς τὴν καθολικὴν ἐπιστήμην τὴν συνάπτουσαν καὶ συναρμολόγουσαν τὰς ἐκ τῶν ἐπὶ μέρους ἐπιστημῶν γνῶσεις εἰς ἐνιαῖον σύστημα. Ἀλλ' ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἀνωτέρου ἀρχικῶς δοθέντος ὀρισμοῦ παρίσταται ἀμέσως ἀντιληπτὴ ἡ σημ. τοῦ ὄρου φιλοσοφία ἐν ἢ χροσίαι ἐρρηται π. ἀρχ. καὶ νῦν πρὸς διάκρισιν καὶ διαστολὴν τῶν διαφόρων φιλοσοφῶν θεωριῶν καὶ συστημάτων : Ἀριστλ. Μεταφ.5,1, κλήμ. Ἀλ.Στραμ.1,228 φιλοσοφίαν στωϊκὴν, Πλατωνικὴν, Ἐπικούρειον, Διογ.Λ.1,122 ἢ ἰω-νικὴ φιλοσοφία, Πλάτ. ἩΒ.607C ὁ Ἐμπεδοκλῆς ἐν ἀρχῇ τῆς φιλοσοφίας, - ἡ Πυθαγόρειος - ἡ Ὀλιστικὴ - ἡ Καρτεσιανὴ - ἡ θετικὴ - ἡ ἐμπειρικὴ φιλοσοφία. 5) μτγ. κ. μον. π. ἐκκλ. συγγρ. φιλοσοφία ἡ χριστιανικὴ θεολογία : Γρηγ. Νύσ.3, 433 ἴνα μὴ προδῶν τὴν ἱερὰν φιλοσοφίαν, ἰαδ. Πηλ. Ἐπιστ.4,134 τὰ νομικὰ καὶ προφητικὰ εὐαγγέλια προπαίδευστά εἰσι τῆς νέας καὶ εὐαγγελικῆς φιλοσοφίας. 6) συνεκδ. μτγ. π. ἐκκλ. ὁ θεωρητικὸς βίος : Γρηγ. Νύσ.2,217 πολλοὺς χρόνους ἐχάριστ' τῇ ἡδονῇ, ὅδε καὶ τῇ φιλοσοφίᾳ σχολῆν, ἰω Χρυσ. Ὀμιλ.55 τὴν τῶν μοναχῶν φιλοσοφίαν ζῆλοσι. 7) δημ. προσεκτικὴ διερεύνησις περὶ ὅ, δὲ θέλει φιλοσοφία (εἶναι ἀπλοῦν, εὐνόητον). 8) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἀπάθεια, τὸ ἀσυγκλητόν, ἰδ. ἐν εἰκοῖς : πρὸβ. φιλοσοφῶ 4) : μετὰ φιλοσοφίαν ἐδέχθη τὰ ἀλλεπάλληλα πλῆγματα τῆς μοίρας, - ἤρε τὴ φτώχεια μετὰ φιλοσοφία.

φιλοσοφικός ἡ-όν μτγν.κ.νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν φιλοσοφίαν βλ.λ.41: Κικ.Τοπ..5,4 ἰα.γρ.1.-φιλοσοφικὴ θεωρία - πραγματεία - φιλοσοφικός καταρτισμός· || φιλοσοφικὴ σχολή τοῦ Πανεπιστημίου ἢ σχολή ἐν ἣ διδάσκονται ἡ φιλοσοφία καὶ αἱ φιλολογικαὶ καὶ ἱστορικαὶ ἐπιστήμαι· 2) ὁ ἰδιῶτα εἰς φιλοσοφίαν, ὁ ἐνέχων φιλοσοφικότητα, στωικός· φιλοσοφικὴ ἀπάθεια, **φιλοσοφικότης**-πτος|ἴη νεώτ. ἡ πρὸς φιλοσοφίαν διάθεσις ἢ τάσις· 2) τὸ ψυχικὸν ὁθεῖον ἀπέναντι τῶν πλημάτων τῆς τύχης, εὐψυχία, στωικότης, ἔγκραττερις, φιλοσοφία· ὑπέμεινε τὴν δυστυχίαν μὲ πολλὰν φιλοσοφικότητα, **φιλοσοφικός** ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ., δημ. -α φιλοσόφος βλ.λ.: Εὐστ.Κτ. Ἱεροκλ.523D· 2) νεώτ., κ. δημ. κατὰ τρόπον φιλοσοφικόν βλ.λ.1): ἐν τῇ ὅλῃ συγκολληθεὶς ὑστερεὶ φιλοσοφικός· 3) δημ. κατὰ φιλοσοφικόν βλ.λ.2) τρόπον· τὸ πῆρε φιλοσοφικὰ τὸ πάθημα τοῦ -τὸ ζήτημα, **φιλοσοφικλής**|ῶ μτγν. ὁ ἀγαπῶν τὸν τραγικὸν ποιητὴν Σαφοκλέα, τὴν σοφοκλείου ποιήσιν· Διογ. Λ.4,20 ἦν δὲ καὶ φιλοσοφικλής καὶ μάλιστα ἐν ἐκείνοις, ὅσοι κατὰ τὸν κωμικὸν τὰ ποιήματα αὐτῷ κύων τὴν ἐδόκει συνημιῶν Μολογτικός, **φιλοσοφμερατικός**|ῶ μτγν. ακωπτ. ὁ ἐξασκῶν τὴν παιδερσασίαν κατὰ οὐστήμα οἰονεὶ φιλοσοφικόν, συστηματικός· Ἀθην.13,572B, **φιλόσοφος**-ον κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ὁ τὴν ἐπιτηδεύματα, τὴν τέχνην, τὰς γνῶσεις, τὴν μάθησιν ἀγαπῶν ἢ ἀσκάων, ἐν πρώτοις περὶ αἰωματομίας, μηχανικῆς ἐμπειρίας· Πλάτ.Πολ.475E τούτους οὖν πάντας καὶ ἄλλους τοιοῦτων τῶν μαθητικῶν καὶ τοῦς τῶν τεχνυβρίων φιλοδόξους φήσασμεν· Ξεν.Πρόξ.5,4 καὶ μὴν χειροτέχνηται τε καὶ σοφισταὶ καὶ φιλόσοφοι, Ἡο. 2) ὁ τυχῶν ἐλευθερίου ἀγωγῆς, πεπαιδευμένος, ἐπιστήμων, ὁ τὴν μάθησιν, τὴν παιδείαν, τὴν ἐπιστήμην ἀγαπῶν, κτ. ἀντιθ. πρὸς τοὺς πολλοὺς κ. συνη. ἐν συνδέσει πρὸς τὸ φιλομαθῆ καὶ φιλόλογος· Πλάτ.Πολ.3761, αὐτ. C φύσει φιλοσοφικὸν καὶ φιλομαθῆ αὐτὸν δεῖν εἶναι· αὐτ.592E· || κ. κτ. ἀντιθ. πρὸς τὸ σοφιστῆς· Ξεν.Κυν.13,6 φέγουσι δὲ καὶ ἄλλοι πολλοὶ τοὺς οὖν σοφιστάς καὶ οὐ τοὺς φιλοδόξους· 3) ὁ ἐπογενελλόμενος ἐλευθερίου τέχνην ἢ ἐπιστήμην, ἰδ. ὁ διδάσκων τῆς λογικῆς, τῆς ρητορικῆς ἢ τῆς διαλεκτικῆς· Πλάτ.Συμπ.182E, Ἰσοκρ Παν.1· 4) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ φιλῶν, ἀγαπῶν τὴν σοφίαν, τῆς λ. ταύτης λαμβανομένης ἐν τῇ περιληπτικῇ τῶν θεωρητικῶν αὐτῆς περιεχομένων σημασίᾳ, ἴτοι, ἄλλως εἰπεῖν, ὁ μετὰ μαθήσεως καὶ κατὰ λόγον ἐπιδιδόμενος καὶ ἐνδιατριβῶν εἰς τὴν ἐξέταση, διερεύνησιν, διεκρινῆσιν τῶν τῆς φύσεως ὄντων καὶ φαινομένων ἐν τῷ τοῖς καθ' ἑκάστα καὶ ἐν τῇ ἀλληλοσχίᾳ καὶ συναρμογῇ αὐτῶν καὶ ἐν τῷ συνόλῳ, διαμορφῶν δ' ἐπακολούθως ἢ ἀποδεχόμενος κοσμοθεωρίαν τινά, τούτοις πιθανὴν γενικὴν ἀντίληψιν περὶ τῶν κοσμολογικῶν καὶ ὀντολογικῶν προβλημάτων, καὶ ἐξῆγων ἐκ ταύτης ἐν ἀναφ. πρὸς τὸν ἄνθρωπον πορίσματα περὶ τῶν ἠθικῶν ἀξιών καὶ κανόνων· Πλάτ.Πολ.475B οὐκοῦν καὶ τὸν φιλόσοφον σοφίης φήσασμεν ἐπιθυμητὴν εἶναι, αὐτ.473C, Διογ. Λ.Προοίμ.12 -οι τὸν δὺσιμον διδάσκοντες φιλόσοφοι, -οι ἀνηθικιστὰι φιλόσοφοι· || Ἡσ. κριλόσοφος ὁ πάντων πειραθείς, φιλομαθής· || ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῶν διαφ. φιλοσοφικῶν σχολῶν ἐν τῷ ἀρχ., ὁ διδάσκων τὴν φιλοσοφίαν κατὰ τὸ σύστημα τῆς ἰδίᾳς σχολῆς, ὁ ἀρχηγὸς τῆς σχολῆς ἢ ἴδιον φιλοσοφικόν σύστημα ἔχων καὶ ἑῶς διδάσκαλος παραδίδων αὐτό· Πλούτ. Αἰέξ.7, Ἀθην. 661A· || νεώτ. ὁ ἀσχολούμενος περὶ τὴν φιλοσοφίαν, ὁ διδάσκων αὐτήν, ὁ συγγραφεὺς φιλο-

σοφικῶν πραγματειῶν, ἔργων· || μτγν. κ. νεώτ. σκηνηικός ἢ ἀπὸ σκηνης φιλόσοφος περὶ τοῦ Εὐριπίδου ὡς φιλοσοφούντος ἐν τοῖς δραματικῶς ἔργοις αὐτοῦ· 5) ὁ ἀγαπῶν τὴν γνῶσιν τῶν ὄντων· Πλάτ.Φαιδ.64D φάσιναι σοὶ φιλοσόφου ἀνδρὸς εἶναι ἔσπουδακέναι, αὐτ.Πολ.501E, αὐτ. 494A, αὐτ.486B, αὐτ.498A· 6) τὸ οὐδ. ὡς ἐπίθ. π. τέχνης ἢ ἐπιστήμης ὁ φιλοσοφικός, θεωρητικὸς περιεχομένος, ἐν χρ. κ. συγκρ.: αὐτ.Φαιδρ.257B, Ἰσοκρ.289E, Ἀριστλ.Πολιτ.9,3 φιλοσοφώμενον ἱστορίας ἢ πολισίας· || τὸ οὐδ. ἐνάροθρ, τὸ φιλόσοφον ὡς οὐα. ἢ φιλοσοφία· Πλάτ.Πολ.411E· || ὁμ. ἐν ἀναφ. πρὸς πρόσ. ἢ φιλοσοφικὴ διάθεσις· 7) μτγν., νεώτ. κ. δημ. μτφ. ὁ μετ' ἀπαθείας, στωικότητος ἔγκραττερός, ὁ ἀδιαφορῶν διὰ τὰ ἐγκόσμια, ὁ ζῶν, ὁ διερχόμενος βίον πνευματικὸν ἐν αὐταρκαρίᾳ· Εὐστ.Εκκλ.1στ.6,3,59, **φιλοσοφῶ**-έω κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ἀγαπῶ τὴν σοφίαν βλ.λ.2), τ. ἔ. τὴν παιδείαν, τὴν θεωρητικὴν μόρφωσιν, τὴν ἐπιστήμην· ὅθ. συνεκτ. ἐπιδιδόμαι εἰς τὴν μελέτην, τὴν μάθησιν τῆς σοφίας, εἶμαι φιλόσοφος βλ.λ.2): Ἡρ.1,30 φιλοσοφῶμεν [Σδῶναι] γῆν πολλὰν θεωρίαις εὐνεκεν ἐπελάλυθε, Θουκ.2,40 φιλοκαλοῦμεν γὰρ μετ' εὐτελείας καὶ φιλοσοφώμεν ἄνευ μαθ.σικίας [σχολῆ]. ἐτά δυσχερῆ τῆς πενίας ὑπομένομεν, ἀλλ' ὄρθροτερον καὶ ἐκ τῶν προραζομένων ἐρμηνευτέον εἰς τὰ κατ' ἐπιστήμην καὶ θεωρίαν ἀσχολούμεθα χωρὶς τὰ ἐκλινωμεν οὕτως εἰς χωνούτητα· Πλάτ.Συμπ.203E θεῶν οὐδεὶς φιλοσοφεῖ οὐδ' ἐπιθυμεῖ σοφῆς γενέσεσιν ἐστὶ γὰρ, Ξεν.Ἀπομν.1,29 πολλοὶ τῶν φασκόντων φιλοσοφεῖν, Ἰσοκρ.2,35 ἐμπειρία μὲτιθι καὶ φιλοσοφία, τὸ μὲν γὰρ φιλοσοφεῖν τὰς ὁδοὺς σοὶ δεῖξει, τὸ δ' ἐπ' αὐτῶν τὸν ἔργων γυμνάζεσθαι δύνασθαι σε χρῆσθαι ταῖς πράγμασι ποίησαι· 2) καταγινομένης τῆς φιλοσοφίας βλ.λ.2), ἴτοι ἀσχολούμαι ἐπιστημονικῶς εἰς τὴν μελέτην ἢ τὴν διδασκαλίαν τῆς ρητορικῆς καὶ τῆς διαλεκτικῆς· Πλάτ.Συμπ.203D φιλοσοφῶν διὰ παντός τοῦ βίου [ὁ ἔρωσι], Ἰσοκρ.4,186 τίς τῶν ποιεῖν δυναμένων ἢ τῶν λέγειν ἐπιστημονῶν οὐ ποιεῖσι καὶ φιλοσοφῆσαι βουλομένων. . ἀρετῆς. . μνηστεῖον καταλείπει· || συζητῶ, προματεύομαι περὶ τινος ζητήματος συμφώνως πρὸς τὸν λογικὸν κανόνα, ἴτοι χρῆσιν ποιούμενος τῶν λογικῶν ἐπιχειρημάτων, ὅθ. κ. μελετῶ, ἀναλύω, διερευνῶ λογικῶς, φιλοσοφικός· αὐτ. Ἐπιστ.360D μῦθαμε παρ' αὐτοῦ καὶ τὰ ἄλλα φιλοσοφεῖ, Ἰσοκρ.4,6 ἔως δ' ἂν τὸ μὲν ὁμοίως ὡσπερ πρότερον φέρηται, τὰ δ' εἰρημονεῖα φάλλως ἔχοντα τυγχάνη, πῶς οὐ χρῆ σκεπεῖν καὶ φιλοσοφεῖν τοῦτ' ἂν λόγον. ., Ἀριστλ.Πολιτ.1340b,0 ταῦτα γὰρ καλῶς λέγουσιν οἱ περὶ τὴν παιδείαν ταύτην πεφιλοσοφηκότας, κ. παθ.· Πλουτ.Καίσα.59 τοῦ ἡμερολογίου διίδεσις φιλοσοφθελας χαριέντις· || συζητῶ κατὰ τὸν τρόπον, κατὰ τὴν μέθοδον τῶν φιλοσόφων βλ.λ.3): Λυσ.113,18 ἐγὼ μὲν φῆμιν φιλοσοφούνας αὐτοὺς περὶ τοῦ πράγματος ἀντιλέγειν· 3) διδάσκω τὴν φιλοσοφίαν βλ.λ.3) κ. 4): Ἄουκ.τῆλ. περὶ τῶν ἐπ' ἡμῶν φιλοσοφούντων, Φιλ.Κόσμ. αἱ παρ' Ἑλλῆσι φιλοσοφῆσαντες· || ἡ μτχ. παθ. ἔνεστ. τὰ φιλοσοφούμενα τὰ περιεχόμενα, τὰ ἐπιτιθέμενα ἐν τῇ θεωρίᾳ διδασκαλίας φιλοσοφίας· Διογ.Λ.4,49· 4) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὑπομένω τι μετ' ἀπαθείας μετ' ἀταρραξίας, ταπεινοφροσύνης, φιλοσοφικός· Γρηγ.Ναζ.Βι.Κυριαν. Ἰνα φιλοσοφήσῃ τὸ ταπεινὸν εἰς κάθαρσιν τῆς προτέρας ἀλαζονείας, - τὰ ἀλλεπάλληλα ἀτυχήματα θὰ τὸν κατέβαλλαν ἂν δὲν ἐφιλοσοφεί, - τὸ πῆρε κατάκαρδα, δὲν τὸ φιλοσόφησε· || ἐγκραττερός· Γρηγ.Ναζ. Ἐπιστ.58,821 εὐ με ὅτι φιλοσοφεῖς ἐν τοῖς πάθεσι, Ἰω.Χρύσα. Ὀμιλ.80 εἰς Ἰω.

Β89 τὸ διὰ ρημάτων φιλοσοφῆν εὐκόλον ἢ νεώτ. κ. τὸ μετ' ἀπαθείας, ἀντικειμενικῶς ἐξετάζειν, προσδίδειν τι: φιλοσοφῆν ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων· 3) λεξ. σπουδάζω τι, ὁκοῦμαι εἰς τι· Ἄριστοκρ. «φιλοσοφῆν ἀπὶ ποιεῖσθαι»: Φώτ. κ. Σουῖδ. «φιλοσοφῆν, σπουδάζειν».

φιλοσηλυγέ-υγος ἠγν. ὁ ἀγαπῶν τὰ ἀηλία, ὁ διατριβὴν εὐχαρίστως εἰς ἀηλία: ΑΠ 1,194 Πανί φιλοσηλυγί.

φιλοσπονδος-ον ὁ ἀγαπῶν τὰ σπονδάς: Αἰσχ. Χα.292 φιλοσπόνδου λιθάς.

φιλοσποδιστος-ον ἠγν. ὁ ὦν εὐχαρίστως σπουδαστάς: Ἰάμβλ.Πυ3,72.

φιλοσπουδος-ον ἠγν. ὁ ἀγαπῶν, ἐπιζητῶν τὴν σπουδὴν, τὸν ζῆλον: ΑΠ 5,45.

φιλοστασιαστής (ἰδὲ μιν). ὁ ἀγαπῶν τὰς στάσεις, τὰς ταράχας: Εὐστ.Πον.277,79.

φιλοστασιώτης (ἰδὲ γλωσσ). ὁ ἀγαπῶν τὰς στάσεις, φιλοστασιαστής.

φιλοσταυρος-ον μιν. ὁ ἀγαπῶν τὸν σταυρόν, ὁδ. σκευδ. τὸν ἐσταυρωμένον Ἰησοῦν: Λεόντ. Νεαπ.1673C.

φιλοσταφύλος-ον ἠγν. ὁ ἀγαπῶν τὰς σταφυλάς: Νόνν. Δ.29,234.

φιλοστεφάνος-ον ὁ ἀγαπῶν τοὺς στεφάνους: Ὑμν.Δήμ.103, Βακχ.12,184 σὺν Εὐκλείᾳ δὲ φιλοστεφάνῳ ἥδην κυβερνᾷ, Ἰων.π.Ἀθῆν.10,447F Διόνυσος φιλοστεφάνοισιν ἀρέσκειν ἄνδρα· 2) ἐπὶ κώμῳ, συμπόσιῳ κττ. ὁ καθ' ὃν γίνεται χρῆσις στεφάνου: Εὐρ.ἀπ.462,7 φιλοστεφάνους κώμους· 3) κ. ὡς κύρ. ὄνομα.

φιλοστεφανῶ-τω ἠγν. ἀγαπῶ ἢ ἐπιζητῶ τοὺς στεφάνους, τὰς τιμάς, τὴν δόξαν: Πολύβ.7,10,2 τῶν περὶ τοὺς γυμνικῶς ἀγῶνας φιλοστεφανῶντων, αὐτ.1,16,10 φιλοστεφανῶν καὶ φιλοδοξῶν εἰς τοὺς Ἑλληνας Ἰβροντίζων νὰ λάθῃ στέφανον παρὰ τῶν Ἑλλήνων.

φιλοστολος-ον Ἐπιρρ. ὁ ἀγαπῶν τὸ στολιζειν, διακοσμεῖν, εὐπρεπίζειν: Ἰουλίτα ἢ φιλοστολος ἐξῆσε ἔτη ἅγ' Ἰδιάρθ. εἰκ. Kaihei φιλοστοργος.

φιλοστονός-ον ὁ ἀγαπῶν, ὁ συνηθίζων νὰ στενάξῃ: Εὐστ.832,34.

φιλοστονός ἔπιρρ. μετὰ στεναγῶν: Αἰσχ. Ἐπτ.279 ταισὶτ' ἀπεύχου μὴ φιλοστονῶς θεοῖς.

φιλοστοργία (ἢ) κ. νεώτ. ἢ ἰδιότης ἢ ὁ χαρακτήρ τοῦ φιλοστόργου, ἢ τρυφερά ἀγάπη, στοργή, ἰδ. ἐπὶ γονέων πρὸς τὰ τέκνα: Ἀντιφ.ἐν ΑΒ 78, Διάδ.Σ 4,44 ἢ φυσικὴ τῶν γονέων εἰς τέκνα φιλοστοργία, Φύλαρχ.π.Ἀθῆν.606B δεινὴ τις φιλοστοργία γέγονε τοῦ θέρους πρὸς τοὺς παῖδιν ἰσπερὶ ἐλέφαντας), Πάπ. μητρικὴ φιλοστοργία ἢ γεν. στοργή, ἀγάπη: Ξεν.ΑΠ 1,4,3 ἀπλότης καὶ φιλοστοργία, Πολύβ.16,17,8 διὰ τὴν πρὸς τὴν πατρίδα φιλοστοργίαν.

φιλοστοργος(-η)-ον(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ τρέφων στοργῆν, ἰδ. ἐπὶ τῆς ἀμοιβαίας φυσικῆς ἀγάπης γονέων, τέκνων ἢ ἀδελφῶν: Ξεν.ΚΠ 1,3,2 παῖς φύσει φιλοστοργος ὦν, Θεόκρ.18,13 φιλοστοργῶν παρὰ ματρὶ, Πλούτ.ἠθ.608C, ΚΔ Ρομ.12,10 τῆ φιλοστελείας εἰς ἀλλήλους φιλοστοργοί ἢ ὡς οὐσ. τὸ φιλοστοργῶν ἢ φιλοστοργία: Ξεν.Ἀγιστ.8,1' 2) ἐν χρ. κ. ὡς κύρ. ὄν.

φιλοστοργῶ-τω τρέφω στοργῆν, ἀγαπῶ τρυφερῶς, ἰδ. ἐπὶ τῆς ἀμοιβαίας φυσικῆς ἀγάπης γονέων, τέκνων ἢ ἀδελφῶν: Πλάτ.Νόμ.927B τούτους ἰδὲ παῖδες παίδων φιλοστοργούντες ζῶσι μετ' ἑαυτῶν, Πολύβ.2,74,5 ἐπεφίλοστοργηκε τὴν παρθένον ὡς θυγατέρα ἢ κ. ἐπὶ ἐρωτικῆς ἀγάπης: Ἀθῆν.13,555D ἴνα φιλοστοργῶσι τε καὶ ἐν ἄρρρ προσίωσι τοῖς γαμοῖσι, Γεωμ.14,2,2.

φιλοστόργως ἔπιρρ. κ. μιν. κ. νεώτ., δημ. φιλόστοργα μετὰ στοργῆς: Ἄριστολ.Ζ1 9,37,13,

Πλούτ.Φάβ.2) ἔχων ἀδελφὴν πιστῶς καὶ φιλοστόργως διακειμένην, Πάπ.

φιλοστρατιώτης (ἰδὲ) ὁ ἀγαπῶν τοὺς στρατιώτας, ἰδ. ἐπὶ ἄρχοντος: Ξεν.Ἀντ.7,6,4 ἀνὴρ στρατιώτης, Πολύβ.1,4) φιλοστρατιώτης βασιλεὺς αὐτ. φ-στρατιῆς· 2) ὁ ἀγαπῶν τὸ στρατιωτικόν, τὰ στρατιωτικὰ ἄσκήσεις: Πλούτ.Φιλοπ.3 ἐκ παίδων εὐθὺς ἦν φιλοστρατιώτης.

φιλοστροφος-ον ὁ ἀγαπῶν τὴν ἀλλαγὴν, εὐμετάβολος Πολύβ.6,168 ἐλέγον δὲ καὶ ποιητοὶ καὶ φιλόστροφον τὸν εὐμετάβολον· 2) ὁ ἀγαπῶν τὴν ἐπιστροφήν ἢ πρὸς τινα τόπον, νοσταγός: Παρρ.Ἀντ.Νυμφ.19 ἰσπερὶ μελισσῶν.

φιλοσύγγαμος-ον Ἐπιρρ. Σιόρτ. φιλοσύγγαμος βλ.λ.: φιλοσύγγαμος σύνυγος.

φιλοσυγγένεια (ἢ) ἠγν. ἢ πρὸς τοὺς συγγενεῖς ἀγάπη: Παλλάδ.Λαυσ.6.

φιλοσυγγενεῖς-οὗς-ές ἠγν. κ. νεώτ. ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἑαυτοῦ συγγενεῖς: Ἰεροκλ.π.Στοβ.449,39' κ. ἕπερθ. φιλοσυγγενεστάτος: Δίων Χρυσ.1,136.

φιλοσύγχυτος-ον ὁ ἀγαπῶν τὴν σύγχυσιν: Σῦνοδ.Ἀρχ.101.

φιλοσύζυγος-ον μιν. ὁ ἀγαπῶν τὴν ἑαυτοῦ σύζυγον, ἢ ἐπὶ γυναικ. ἢ ἀγαπάσασα τὸν ἑαυτῆς σύζυγον: Εὐστ.Πον.102,81.

φιλοστικός-ον ἠγν. ὁ ἀγαπῶν τὰ αἰκία: Πλούτ.ἠθ.668A ἰσπερὶ τοῦ Πλάτωνος· 2) ὁ συκοφαντῶν: Σχολ.Ἀριστοφ.Πλ.874.

φιλοσυκοφαντία (ἢ) σχόλ. ἢ ἀγάπη, ροπή πρὸς τὴν συκοφαντίαν: Σχολ.Ἐρμογ. ἐν Ρήτ.7,265 πονηρὸν ὄνομα φιλοσυκοφαντίας.

φιλοσυμβιωτικός-ον ἠγν. ὁ ἐν συμβιώσει φιλιῶς διάγων: Βέττ.Βόλ.46,25.

φιλοσύμβυχος-ον ἠα. ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἑαυτοῦ συμμάχους (ἰσμφ.).

φιλοσυμπάθης-οὗς-ές μιν. ὁ εὐκόλως συμπαθῶν, φιλελεήμων: Ἰω.Μόσχ.Λειμ.1137E τὸ ἐλεῆμον καὶ φιλοσυμπάθης, Θεόδ.Στουδ.576.

φιλοσυνεπτικός-ον ἠγν. ὁ ἀγαπῶν τὰς συνεπείσεις: Βέττ.Βόλ.9,3.

φιλοσυνήθης-οὗς-ες ἠγν. ὁ ἀγαπῶν τὰς συνηθείας, τὰς συνανατροφάς: Πλούτ.ἠθ.56C τὸν δ' ἐρωτικὸν φιλοσυνήθῃ καὶ φιλόδοτρον.

φιλοσυνουσιάζω ἠγν. ἀγαπῶ τὰς συνανατροφάς: Διογ.Λ 3,98.

φιλοσυνουσιαστής (ἰδὲ) σχόλ. ὁ ἀγαπῶν τὴν σαρκικὴν συνουσίαν: Σχολ.Θεόκρ.4,62.

φιλοσύντομος-ον ἠγν. ὁ ἀγαπῶν τὴν συντομίαν, τὴν βραχυλογία: Πλούτ.ἠθ.511B.

φιλοσωκράτης (ἰδὲ) ἠγν. ὁ φιλῶν τὸν Σωκράτην, τὴν διδασκαλίαν τοῦ Σωκράτους: Ἀθῆν.3,215F πρὸλ. φιλοδοκουκίδης, φιλοξενεφάν.

φιλοσωματία (ἢ) ἠγν. ἢ πρὸς τὸ σῶμα ἀγάπη, περιποίηση: Πολύβ.2,235, Κλήμ.Ἀλ.739,872.

φιλοσώματος-ον ὁ ἀγαπῶν καὶ περιποιούμενος τὸ ἑαυτοῦ σῶμα: Πλάτ.Φαιδ.68B αὐτὸ φιλόσοφος, ἀλλὰ φιλοσώματος, Πλούτ.ἠθ.140C ἀνὴρ φιλοσώματος καλλήπισταριον γυναικῶν ποιεῖ ἢ τὸ οὐδ' ἐνάρθρ. τὸ φιλοσώματος ὡς οὐσ. ἢ φιλοσωματία βλ.λ.: Πλούτ.ἠθ.593D.

φιλοσωματῶ-τω ἠγν. ἀγαπῶ καὶ περιποιῶμαι τὸ σῶμα μου: Πολύβ.3,137, Κέλα.π.Ὀργι.1,736E.

φιλοσωματίας ἔπιρρ. μετ' ἀγάπης πρὸς τὸ σῶμα: Πολύβ.3,137.

φιλοσώφρων-ονος-ον ἠγν. ὁ ἀγαπῶν τὴν σωφροσύνην ἢ τὸ οὐδ'. τὸ φιλόσωφρον ὡς οὐσ. ἢ ἀγάπη πρὸς τὴν σωφροσύνην: Εὐμόδ.8,14.

φιλοταλαίπωρος-ον ἠγν. ὁ εἰς τὴν ταλαίπωριαν ῥέπων, ὁ τὴν ταλαίπωριαν ἀνεχόμενος: Στεφ.Ἀθ. ἐν Μαι.5,42.

φιλοτάπεινος-ον ἠγν. ὁ ἀγαπῶν τὴν ταπεινοφροσύνην: Γαλ.9,483.

φιλοτάραχος (-ή)-οἶν) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀγαπῶν τὴν ἢ τὰς ταραχάς, ὁ ταραξίας: Μέν. Ἰστ. 430,12 φιλοτάραχον χρῆμα ἄθμος || νεώτ. κ. δημ. ὁ προκαλῶν, ἔχων ἀγαπῶν ταραχὴν κατὰστασιν, ὁ ταραχοποιός: φιλοτάραχος σύν-οικος - φιλοτάραχη γειτονιά.

φιλοτάραχος-ον ὁ ἀγαπῶν τοὺς τεταρχει-μένους ἰχθύς, τὰ πασά: Ἀντιφάν. Ἀθῆν.3,125B.

φιλότας (ή) αἰολ. τ. τοῦ φιλότης βλ.λ.

φιλόταυρος-ον μων. ὁ ἀγαπῶν ταυρὸν τινὰ ἢ γενικ. τοὺς ταύρους, ὡς ἐπίθ. βασιλέως τὸν τῶν Αλυπτιῶν: Γεώργ.Σύγκλ.1,180.

φιλοτενία (ή) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἀγάπη πρὸς τὸ τέκνα: Πλούτ. Ἠ8,148 αὐτῆς τὴν φιλοτεκνίαν ἐπι-μνησκει τοῖσι τέκνοις, Πλούτ.3,14' 2) νεώτ. ἐπὶ ἡ ἐπιθυμία πρὸς ἀπόκτησιν τέκνου.

φιλοτεκνος-ον κ. νεώτ. ὁ ἀγαπῶν τὸ ἑαυτοῦ τέκνα: Ἠρ.2,66 φιλοτεκνον γὰρ τὸ θηριον (περὶ αἰλοῦρων), Εὐρ.Φοῖν.965 πᾶσιν γὰρ ἀνθρώποισι φιλοτεκνός βίαις, Ἀριστοφ.Θεσμ.752 φιλοτεκνός τις εἰ φῶσαι, Πλούτ.Αἰμ.6 φιλοτεκνότητος γενό-μενος, Πάπ. φιλοτεκνοὶ πατέρες || τὸ οὐδ. ἐνάριθ. τὸ φιλοτεκνον ὡς οὐσ. ἡ φιλοτεκνία: Πλούτ. Ἠ8,93F τῶν ζῶων τὸ φιλοτεκνον τοῖς μο-νοτόκοις λαχρότερον ἐμύστασι 2) νεώτ. ὁ ἐπιθυμῶν νὰ κἀμῃ, νὰ ἔχη τέκνα.

φιλοτεκνῶ-έω μτγν. ἀγαπῶ τὰ τέκνα μου: Φιλόστρ.66.

φιλοτελής-οὺς-ές (ὸ) νεώτ. ὁ συλλέκτης γραμ-ματοσῆμων, ἄ. φιλοτελιστής.

φιλοτέλεια (ή) νεώτ. ἡ πρὸς συλλογὴν καὶ με-λέτην τῶν γραμματισμῶν εὐχάριστος ἐνασχόλη-σις, δ. γραμματισμοφιλία.

φιλοτελικός-ή-όν νεώτ. ὁ ὄνῃκα ἡ ἀναφε-ρόμενος εἰς τὴν φιλοτέλειαν ἢ τοὺς φιλοτελιστάς βλ.λ.: φιλοτελικαὶ ἀσχολίαι - ἐνώσεις.

φιλοτελισμός (ὸ) νεώτ. ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν φι-λοτέλειαν βλ.λ.

φιλοτελιστής (ὸ) νεώτ., θηλ. -Ματρια, ὁ ἐπιδι-δόμενος εἰς τὴν φιλοτέλειαν βλ.λ., ὁ συλλέκτης γραμματισμῶν.

φιλοτερπής-οὺς-ές μτγν. ὁ ἀγαπῶν τὰς τέρ-ψεις, τὰς διασκεδάσεις: Ἰω.Χρυσ.7,360.

φιλοτεχνάζω μων. φιλοτεχνῶ βλ.λ.: Ἰωσ.Γενέσ.42B.

φιλοτεχνήμα-ατος (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. ἔργον κατασκευασμένον μετὰ τέχνης, φιλοτεχνῶς: Κικ. Ἄττ.13,40,1' 2) εἰδ. ἐντέχνως στηθεῖσα παιγία: Διόδ.Σ.3,37 ἐκνηθῆσαι ἐκ τοῦ φιλοτεχνήματος.

φιλοτεχνήμων-ονος-ον μτγν. ὁ μετὰ φιλοτε-χνίας βλ.λ.2) τεχνουργῶν: Κύριλλ. Ἀλεξ.8,560D.

φιλοτεχνός (ὸ) μτγν. ὁ μετὰ φιλοτεχνίας βλ.λ.2) τεχνουργῶν: Πολέμ.Φυσιογ.1,6,229.

φιλοτεχνικός-εως (ή) μτγν. ἡ μετὰ φιλοτε-χνίας βλ.λ.2) ἔξερασις: Γρηγ.Νύσσ.1,155B.

φιλοτεχνία (ή) κ. νεώτ. ἡ πρὸς τὴν τέχνην ἀ-γάπη, φιλοκαλία: Πλάτ.Κριτ.109C ἄμα δὲ φιλο-σοφία, φιλοτεχνία τε ἐπὶ τὰ αὐτὰ ἐλθόντες, Πολυδ.6,167' 2) ἐπιτηδεύσις ἡ ἐπιμελεία περὶ τὴν τέχνην, δεξιότητις: Κτήσ.π.Διόδ.Σ.2,8 τῶν Σε-μιράμιδος ἔργων τῆ φιλοτεχνία λειπασθαί' 3) ἐντεχνος ἐπέγραψις, τέχνασμα, πανουργία: Διόδ. Σ.3,37 φιλοτεχνία τε καὶ δόλω τὸ τῆ βία δυσκα-ταγώνιστον χειρῶσαντο.

φιλοτεχνικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν φιλοτεχνίαν ἢ τὸν φιλοτεχνῶν βλ.λ.

φιλοτεχνίτης (ὸ) πάπ. φιλοτεχνίτης βλ.λ.

φιλοτεχνός (-ή)-οἶν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀγαπῶν τὴν τέχνην, ἰδ. ὁ φίλος τῶν καλῶν τεχνῶν: Πλάτ. Πολ.476A φιλοθεμόνας τε καὶ φιλοτέχνους καὶ πρακτικούς, Πλούτ. οἱ κύκλιοι τῶν φιλοτέχνων || τὸ φιλοτεχνῶν ἡ φιλοτεχνία: Πλούτ.Δημητρ.20 οὐκ εἰς παιδίς οὐδ' εἰς διαγωγὰς ἀχρήστους

ἑστρέφει τὸ φιλοτέχνων 2) ὁ μετ' ἐπιμελείας καὶ δεξιότητος τεχνουργῶν, φιλοκαλός τεχνίτης, δεξιο-τέχνος: Ἀθῆν.15,700C σικιλία γὰρ ἴσαν αἱ παρὰ τοῖς Τυρρῶσι τὴν ἔρασιαι, φιλοτέχνων ὄντων τῶν Τυρρῶνων 3) ἐπὶ πράγμα, ὁ ἐντέχνως κατασκευ-ασμένος, τεχνικός: Διόδ.Σ.1,33 ἐμχανήσασα τι φιλοτέχνηον διάφραγμα 4) μτ. ἀπαφρ. κα-τορθῶνας διὰ τῆς τέχνης ὄστε νά... Διόδ.Σ.13,82 ἐφιλοτέχνησαν πλῆθος ἰχθύων ἐν αὐτῇ ποίῃσαι 5) παθ. ἐπὶ πράγμα, διὰ τῆς τέχνης γίνονται ἐπιτή-δειος πρὸς τι: Διόδ.Σ.3,38 στόμιον... πεφιλο-τεχνημένον πρὸς ταῦτην τὴν δεξιότητα, αὐτ.14,80 παράδεισον... πεφιλοτεχνημένον εἰς τρυφήν.

φιλοτεχνῶ-έω κ. νεώτ. παθ. παρκαμ. πεφιλοτε-χνῆμαι, μετ' ἀγάπης ἀσκή τὴν τέχνην, κατὰγ-νημοὶ εἰς τὴν τεχνουργίαν μετὰ ζήλου καὶ φιλοκα-λίας: Πλάτ.Πρωτ.321B εἰς δὲ τὸ τῆς Ἀθῆνας καὶ Ἠφαίστου σίχημα τὸ κοινόν, ἐν ᾧ ἐφιλοτεχνεί-την... ἢ ἐπέξεργάζομαι τι μετὰ δεξιότητις; 2) συζῆτ' περὶ τέχνης ὡς εἰδήμων: δεικνύω ἐν-διαφέρον διὰ τὴν τέχνην: Πολυδ.26,10,3 εὐρασιλο-γῶν καὶ φιλοτεχνῶν πρὸς τοὺς τορευτάς καὶ τοὺς ἄλλους τεχνίτας 3) ἐνεργῶς ἐντέχνως, χρησιμοποιοῦν τεχνήματα, πανουργίας: Πολυδ.16, 30,2 οἱ πολιορκωμένοι πρὸς ἀλλήλους εἰώθα-σιν ἀντιμηχανᾶσθαι καὶ φιλοτεχνεῖν.

φιλοτέχνως ἐπίρρ. κ. νεώτ. μετὰ φιλοτεχνίας, ἐντέχνως, ἐπιτηδεύως: Κτήσ.π.Διόδ.Σ.2,8 εἰς βυθὸν φιλοτέχνως καθίσασα τοὺς κίνας, Πλούτ. Ἠ8, 104B ἐμφαντικῶς σφάρα καὶ φιλοτέχνως ὑπερ-βολῆ χρῆσάμενος.

φιλότης-όπτης(ή) φίλια, ἀγάπη: Ἰλ.Π.282 μνη-θῶν μὲν ἀπορρίψαι φιλόπτηα δ' ἄλεσθαι, Ὀδ. Ο.197 ζῆνοι μὲν διαπερὲς εὐχόμεθ' εἶναι ἐκ πα-τέρων φιλόπτης κ. κτ. δστ. κ. μτ. ἐμπροθ. πλავ. πτ.: Ἰλ.Γ.453 οὐ μὲν γὰρ φιλόπτη γ' ἐκεῖ-θσαν, αὐτ.Η.302 ἐν φιλόπτηι διέτρυγαν γέφυρι-σθησαν ὡς φίλοι, Εὐρ.ΙΤ.498 φιλόπτη γε (κατὰ τὴν φίλιαν τοῦλάχιστον εἰμεθα ἄδελφοί), αὐτ.Ὀρ. 1048 σ' ὁμείψασθαι θέλω φιλόπτη χειρῶν (ἰδία φιλικῆς ἀφῆς τῶν χειρῶν) || ἐν φρ. δηλοῦσας ἀνάφην φιλικῶν σχέσεων: Ἰλ.Δ.16 φιλόπτηα μετ' ἀμοτέροισι βάλωμεν, αὐτ.Δ.83 φιλόπτηα μετ' ἀμοτέροισι τίθησι, Ὀδ.Ο.158 παρὰ σεῖο τυ-χῶν φιλόπτης, Αἰσχ.Πρ.191 εἰς ἀριθμὸν ἐμοὶ καὶ φιλόπτηα... ἤξει, Ἀνδ.27,16 φιλόπτηα ἀντὶ δια-φορὰς ἐθέλειν || μτ. γενικ. προσ. φίλια, ἀγάπη, στοργὴ πρὸς τινά: Ὀδ.Ξ.505 φιλόπτη καὶ αἰδοῖ φωτὰς ἐπὶος, Αἰσχ.Πρ.123 διὰ τὴν λίαν φιλόπτηα βρωτῶν ἵνεκα τῆς ὑπερβαλλούσης αὐτοῦ ἀγάπης πρὸς τοὺς ἀδελφούς: || ἡ κλητ. φῶ φίλοπτης ἐν φιλικῆς προσηφάσεσι, ἀγαπητὸ μου, φίλε μου: Πλάτ.Φαίδρ.288D, Φιλόξ.2,7,35' 2) φιλοξενία, περιποίησις: Ἰλ.Γ.354 εἰνεοδόκον... δκεν φιλόπτη-τα παράσχη, Ὀδ.Ο.55' || κτ. πληθ. φιλικαὶ ἐκ-δηλώσεις, φιλοφροσύνη: Ὀεὸν.860 πολλοὺς ἀ-σπασμούς καὶ φιλόπτης ἔχω 3) φιλικὴ συνεν-θσις μεταξὺ λαῶν, πολιτικὴ φίλια: Ἰλ.Γ.73 φιλό-πτηα καὶ δρκα πιστὰ ταμόντες, Ἠρ.1,172 κατὰ φιλόπτηα συγγίνοσθαι ἵνεκα τῆς ὑπαρχούσης φι-λίας συνέρχεσθαι, Λυσ.194,7 ναυμαχίαν ὑπὲρ τῆς φιλόπτης 4) παροιμ. ἰσότης φιλόπτηα ἀπερ-γάζεται ἡ ἀπλὸς ἰσότης φιλόπτηα: Πλάτ.Νόμ. 75A, Ἀριστοφ.ΗΝικ.9,8,2' 5) συνουσία ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, τὸ μετὰ γυναικῶν συνουρλεσθαι καὶ συγκοιμᾶσθαι, ἡ ἀμοιβαία ἐρωτικὴ ἀπόλαυ-σις: Ἰλ.Ξ.295 ἐμπαγέσθην φιλόπτηι, αὐτ.Ο.33 φι-λόπτης τε καὶ εὐνῆ ἢ εὐφγης ἱερβλ. μείγμων σῖι, αὐτ.Ξ.353, Ὀδ.Θ.313 καθεδρότων ἐν φιλόπτηι κ. μτ. γενικ. προσ.: Ἥαιδ.Α.31 ἱερῶν φι-λόπτης εὐζῶνιο γυναικός, αὐτ.Θ.374 ἴνε-πρίονος ἐν φιλόπτηι κ. κτ. πληθ.: Πινδ.Π.9,70

Ιερών φιλατών, αὐτ.Ν 8,2 ἀμφοροῖν φιλοτάτων· 6) εἶδ. ἐν τῇ φιλοσ. τοῦ Ἐμπεδοκλέους, ἡ μία ἐκ τῶν δύο δημιουργῶν τοῦ κόσμου δυνάμειον, ἥτις εὐρίσκεται ἐν συναγωγᾷ κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ νεῖκος, δ. φίλα βλλ. : Ἐμπεδ.81, Πλούτ. Ἡ8.756D.

φιλοτιμία (ἡ) ὡς οὐσ. τὸ θηλ. τοῦ φιλοτήσιος βλλ.ιι, εὐχέτικῃ πρόποσις ὑπὲρ φίλου συμπόσιον· συνεκδ. κ. τὸ διὰ τὴν πρόποσιν ταύτην προσφερόμενον πῶμα· Ἡσ. ἐφιλητῆσια, πρόποσις τις μετὰ τὸ δεῖπνον ὑπὲρ φίλιας· Ἀριστοφ. Ἀχ.985 πῖνε, κατάκεισο, λαβὲ τήνδε φιλοτήσιαν, Δημ.380 συνευαίωδιον Φιλίππων καὶ φιλοτήσιαν προύπινεν, Ἡρώδιαν· Ἰστ.1,17, Ἰγρη.Ναζ.1 Ἐπιστ.58,82.1· ἢ κἀκεῖ φιλοτιμία, ἡ διὰ τὴν φιλοτήσιον πρόποσιν κώλιε· Ἀριστοφ. Λυσ.203, Ἄλεξ.π. Ἀθῆν.ιι,502B.

φιλοτιμία-ια-ον ποι., ὄρωρ. -ασίας, ἰων. θηλ. -ιν ὁ φιλότιτα ἐνέχων, ὁ ἐκ φιλοτήτος, ἀγάτης, στοργῆς γινόμενος, ὁ φιλότιτα προκαλῶν, ὄβ. γενικ. ὁ φίλιος, ὁ εὐάρεστος· Σοφ. Ἡκ.1072 τὰ δὲ πρὸς τέκνων διπλῆ φύλιος οὐκ ἐΐσησται φιλοτασίῳ διαίτα, Πλούτ. Ἡ8.777D ἔμοιγε δοκεῖ τὰ τῶν μουσῶν ἔργα καὶ δῶρα μάλλον ἢ τὰ τῆς Ἀφροδίτης φιλοτήσια εἶναι, Ὀμπ. Ἀλ.114 σὴρρ θαλόγεμναι φιλοτήσιῳ, Ἐιάτ.Πον.47,40 φιλοτήσιον καὶ οὐδ' ἀπαισιον ἔδεσσα, αὐτ.70,8 φιλοτήσιαν βρώμα αὐσευκάσμεν· 2) εἶδ. φιλοτήσια ἔργα ἢ ἑσωτερικῆ συνάφεια, αὐνοουσία· Ἡσ. ἐφιλοτήσια ἔργα, ἀφροδίσια, τὰ αὐνοουσιαστικά· Ὀδ.Λ 246 ἐπεὶ δ' ἐτέλεσσα θεὸς φιλοτήσια ἔργα, Πλούτ. Ἡ8.654C νέοι παράσι γεγαμηκότες, ὕφ' ὧν δεῖ φιλοτήσια ἔργα τελεῖσθαι· ἢ κτ. ἐνικ. τὸ οὐδ. φιλοτήσιον ὄμιλος συνευαίωχόμενος μὲ ἀνδρᾶς ἑταίρων· Ἀθῆν.ιι,502B ἐκαλεῖτο δὲ καὶ τὸ ἑταιρικὸν συνευαίωχόμενον φιλοτήσιον· ἢ ὄμ. φιλοτήσιος χαρὸς ὁ ἐξ ἑταίρων ὄμιλος· Ἀριστοφ. ἀν.π. Ἀθῆν.αὐτ. ὅς ἤδη καλεῖ μ' ὁ χαρὸς ὁ φιλοτήσιος.

φιλοτιμῆριος (ὁ) ἡ γυν. ὁ φίλος τοῦ (αὐτοκράτορος) Τιβερίου· Φιλ.2,55I.

φιλοτιμία-στος (τὸ) ἡ γυν. ἡ πράξις φιλοτιμίας βλλ.ιι ἥτοι ἡ ἐξ ἀγάτης πρὸς τὸ τιμῆν, δόξαν ἔχειν, ἰδ. ἡ διὰ δαπανῶν, δῶρων πιν. γινόμενη· Πλούτ. Ἀλλ.16 ἐπιδοτίσις γὰρ καὶ χορηγία καὶ φιλοτιμήματα πρὸς τὴν πόλιν, αὐτ. Ἡ8.822A· 2) γεν. φιλοδοξία· Λουκ.Τιμ.43 ἀνοήτων ἀνδρῶν φιλοτιμήματα.

φιλοτιμίασιος (ὁ) ὁ φίλῶν τὸν Τιμαιο, ὁ ἀπολογητὸς τοῦ πυθαγορείου Τιμαίου· συγκρ. φιλοτιμιαότερος, ὄβ. ἐπιρρ. φιλοτιμιαότερον· Πολύβ.12,25A (ἰδ. γρ. φιλοτιμότερον).

φιλοτιμῆσις-εως (ἡ) νεώτ. τὸ διεγείρειν τὴν φιλοτιμίαν πρὸς βλλ.2I.

φιλοτιμία (ἡ) κ. μων. νεώτ. κ. δημ., ἰων. -ιν τὸ νὰ εἶναι τις φιλότιμος βλλ.ιι, ὁ χαρακτήρ καὶ ἡ διαγωγή τοῦ φιλοτίμου βλλ.ιι, ὁ χαρακτήρ καὶ ἡ διαγωγή τοῦ φιλοτίμου, ἢ πρὸς τὴν τιμῆν ἢ τὴν δόξαν ἐνθερμῶς ἀγάτη, φιλοδοξία, ζῆλος, συχν. ἐπὶ κακ. σημ. : Πίνδ.ἀν.229, Εὐρ.1A 527 φιλοτιμία μὲ ἀνέχεται, δεῖναι κακῶ, Ἀριστοφ. Θεσμ.383, Ἀριστολ.Η Νικ.4, Ἰσοκρ.400C· ἢ απαν. συνεκρίεται μετὰ τοῦ φιλονικία· Πλάτ.Νόμ.850B, αὐτ. Πολ.548C· κ. μτ. τὸ πλεονεξία· Ὀυκ.3,82· κ. ἐπὶ καλῆς σημ. : Ξεν. Ἀπομν.3,3,13 ὄουτε εὐφωγίαν τοσοῦτον διαφρονοῦν Ἀθηναῖοι τῶν ἀλλων, ὅσπερ σωματῶν μεγάλαι καὶ βῶμα, ὅσον φιλοτιμία, αὐτ. Ἰέρ.7,3, Ἰσοκρ.99C, αὐτ.104C· ἢ συχν. μτ. γενικ. ἀπτικειμενικῆς· Πλάτ.Πολ.555A ἀναγασίαν τῆς ἰδίας ἐν πόλει ὁ φριδωλὸς φάδος ἢ τινος νίκης ἢ ἀλλης φιλοτιμίας τῶν καλῶν, Ξεν. ΚΠ 3,1,35· κ. μτ. ἐμρροδ. ὄρωρ. : Πλάτ. Συμμ. 178D, αὐτ.Νόμ. 834B, Πολύβ.1,52,4, αὐτ.6,55,4·

ἢ φιλοτιμία πρὸς τινα φιλόδοξος ἀμίλλα πρὸς τινα : Ἰσοκρ.30C· 2) κ. νεώτ. ἡ μετὰ ζῆλου προσπάθεια, φιλόδοξος ἀμίλλα : Ξεν.ΚΠ 8,1,39 ὥστε πολλὴν πᾶσι φιλοτιμίαν ἐπέβαλλεν· ἢ συχν. μτ. πρὸβ. ἐν ἐπιρροη. σημ. : Λυσ.157,θ, Πλάτ.Πολ. 586C, αὐτ.Φαίδρ.257C, Ἰσοκρ.99C· ἢ ἡ δοτ. φιλοτιμία ἐν ἐπιρρ. σημ. : Δημ.23· 3) κτ. πλθθ. Ζηλοτυμία, ἀπτικειμενικῆς· Πλάτ.Πολ.548C διαφανέστατον δ' ἐν αὐτῇ ἔστιν ἐν τῷ μόνον ὑπὸ τῶ βυροειδοῦς κρατοῦντος, φιλονικία καὶ φιλοτιμία· 4) ἡ γυν. ὄμ. κτ. πλθθ. πατριστατικὰ ἀσθήματα : Πολύβ.3,21,10 αὶ φιλοτιμία τῶν συσραφῶν· 5) φιλόδοξος ἐπιμονή, λαχουρωμοσύνη : Ἡρ.3, 53 φιλοτιμῆ κτήμα σκίον· 6) φιλόδοξος ἐπιδείξις : Λυσ.91) φ-πλοῦτος· 7) δαφίλης δαπάνη, ἀστυία, ἀπατάλη : Δημ.312 μηδειατικῆς φιλοτιμίας μὴ ἴδιας μῆτε δημοσίας ἀπολείπεσθαι, Πλούτ.Νικ.3· 8) μεγαλοδωρία, γενναιοδωρία, ἐλευθερίασι : Αλοχιν.3,19 τὰς πατρῶας οὐσίας εἰς τὴν πρὸς ὑμᾶς ἀνήλωσα φιλοτιμίαν· 9) πᾶν τὸ ἐπιδικωκόμενον ἢ γινόμενον πρὸς τὸ περιποίησαι, δίδωαι τιμὴν, ὄβ. τιμητικὴ δικάριαις, ὑπόληψις : Δημ.477 ἐστὶ δὲ τοῦτο τὸ γράμμα· ὡς ἐκείων μὲν φιλοτιμία πρὸς ὑμᾶς αὐτοῦς, οὐτ. 765, αὐτ.410· 10) νεώτ. κ. δημ. ζωηρὰ καὶ διαρκῆς συναίσθησις τῆς τιμῆς, τῆς ἰδίας ἀξιοπροσέπειας, προσασπικὸς ἐγωισμὸς, φιλότιμο : ἐθίγη ἡ φιλοτιμία του· 11) ὄμ. αἰσθημα ἢ ἐκδηλώσις χαροκρατικῆς ἀνθρώπου φιλοτίμου : ἐργάσθη μὲ πολλὴν φιλοτιμίαν· ἢ νεώτ. φρ. τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίαν ποιεῖσθαι, δημ. κᾶνω τὴν ἀνάγκην φιλοτιμία (τὸ κατ' ἀνάγκην πραττόμενον ἐμφανίζω ὡς οικειοθελῶς γινόμενον) 12) κ. ἐν λογοπαίγνιῳ, διαγωγή πινος καλομένου Φιλοτίμου : Κικ. Ἄττ.7,1I, φιλοτιμῆσις δημ. κ. φιλοτιμῆσις δ. τ. τοῦ φιλοτιμῆσις μέσ. φων. τοῦ φιλοτίμου βλλ.

φιλότιμο (τὸ) δημ. ἡ φιλοτιμία βλλ.10I· δὲν ἔχει καθόλου φιλότιμο· ἢ συχ. ἐλρών. ἐπὶ μαρᾶς ἡ μικρολόγου φιλοτιμίας βλλ.10I· τὸ κουτσαβάκιμο φιλότιμο.

φιλότιμος-η-(ὁ) κ. μων. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀγαπῶν τὰς τιμᾶς, ὁ δειφῶν τιμῆς, φιλόδοξος, συχν. ἐν κακ. σημ. : Εὐρ.Φοίν.567 ὄν ζῆτις ἔχειν γενήσεται Θῆσδοξος, φιλότιμος δὲ σὺ, αὐτ.1A 520· ἢ ἐν ἀνεκφ. μτ. τοῦ φιλοκρήματος : Πλάτ.Φαίδ. 68C· ἢ κ. μτ. τοῦ φιλόνομος : αὐτ.Πολ.551A· κ. ἐπὶ καλῆς σημ. : Ξεν. Ἀπομν.2,3,16 οὐχὶ ὄρθς, ὡς φιλότιμος ἐστὶ καὶ ἐλευθερίος· Ἰσοκρ.189C φιλότιμος καὶ μεγαλόφυχος· ἢ συχν. εὐρηται μτ. ἀφρημένον οὐσ. ἐπὶ ἀμφοτέρων τῶν σημ. : Αἰσχ. Ἰκ.656, Εὐρ.Ἰκ.907, Ἀριστοφ.Βάτρ.679 οὐ σοφισαί μυρία κάθηται, φιλοτιμότεραι Κλεοφώντος, Ξεν. Οἰκ.13,9,Λυσ.19,27, Πλάτ.Πολ.545B· κ. μτ. ἀποφρ. Ξεν.Ἰνπ.2,2 ἐκ τῶν ἀμαρτῶν καὶ φιλοτιμότητων καλῶν τι ποιεῖν καὶ ἀκοῦειν· ἢ μτ. αἰτ. τροπ. : αὐτ.7,3 τὰ σῶματα τοίνυν οὐ χεῖρω ἔχονται ζῆς καὶ τὰς ψυχὰς φιλοτιμότεροι, Ἀριστολ.Ρητ.2, 17,2· ἢ τὸ οὐδ. ἐνάρθρ. τὸ φιλότιμον ὡς ἀσῆ, ἡ φιλοτιμία βλλ.ιι : Εὐρ.1A 342 τοῖς τρόποις ζῆτων πρᾶσθαι τὸ φιλότιμον ἐκ μέσου· Ὁουκ.244 2) φρ. φιλότιμος ἐπὶ τινὶ ὁ ἀγαπῶν τὰ τιμᾶτα διὰ τι, ὁ ἐπιθυμῶν νὰ διακρίνεται ἐπὶ τινι : Πλάτ.Πρωτ. 343C, αὐτ.Νόμ.744E· 3) ὁ φιλόδοξος ἀσώτος, δαφίλης εἰς δαπάνας : Δημ.566 ἀλλ' ὅς ἐαν ἐν ταῦτοις λαμπρὸς καὶ φιλότιμος θ, Πλούτ.Κράσος· 3) νεώτ. κ. δημ. ἐλευθερίος, γενναιοδωρος, κουθαρνότης· 4) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων ζωηρὸν τὸ συναίσθημα τῆς φιλοτιμίας βλλ.10I, τῆς τιμῆς, τῆς ἰδίας ἀξιοπροσέπειας· ἀντιθ. ἀφιλότιμος· 5) ὄμ. ὁ καταβάλλων εὐσυνείδητος προσπάθεια ὄπως φαηὶ ἄξιος, ὄπως ἀναδοξοῦ, ὁ ἔχων τὸν ζῆλον νὰ ὑπερτερῆσῃ ἢ νὰ διακριθῆ εἰς τι : εἶναι φιλό-

τιμα παιδί και θά προκόψῃ" || δημ. τὸ οὐδ', φιλότιμος ὡς οὐα. βλ.λ. 6) κ. ἐν παθ. σημ., ὁ φιλοτίμος, ὁ σεβαστός : Αἰοχ.Ευμ.1033 βῆτα δῶμο, . φιλότιμοι Νυκτός παιδες ἀπαίδες"

7) Ἐπιγρ. ἐπιών. Ἡ τίλος ἀρχόντων ἐν Μ. Ἀσίᾳ.

φιλοτιμοῦμαι-έομοι κ. μων. κ. νεώτ. δημ. φιλοτιμοῦμαι κ. φιλοτιμῆμαι, παθ. μέλλ. -πῆσσομαι (ἰδιόδ.Σ1,18), ἀόρ. ἐφιλοτιμήθη [Ξεν. Ἄποιου. 2,9,3, Πλάτ. Λόχ.182Β, Ἰσοκρ.49C], δημ. (ἐ)φιλοτιμήθηκα, μέσ. ἀόρ. ἐφιλοτιμήσῃην (Πολύδ.20,8,2, Π1,3), παρακ. πεφιλοτιμήμαι (Δημ.1046), νεώτ. κ. δημ. ἐν χρ. κ. τὸ ἐνεργ. φιλοτιμῶ-έω, ἀόρ. (ἐ)φιλοτιμήσῃην, εἰμαι φιλότιμος βλ.λ.), φιλόδοξος, ἀγαπῶ, ἡ ἐπίζητ' τὰς τιμὰς : Πλάτ. Ἄлк.2,146Α ὁπόταν ὁ-ρώης ἕνα ἑκαστὸν σάτων φιλοτιμοῦμένων τῶν, Δημ.488' || εἰμαι φιλόδοξος, ζηλότυπος, φιλονεϊκῶ : Ἀριστοφ.Βάτρ.281 ἡλαζονεύθ', ἵνα φοδῆθῃην ἐνώ, εἰδώς με μάχιμον ὄντα, φιλοτιμωμένους"

|| μτ. ἀπολλ. προτ. εἰσογράφης διὰ τοῦ δτι, ζηλο-τύπος διότι . . : Ξεν. Ἄν.1,4,7, Λυσ.141,28, 21 ουχὺ τὸ ἀντικείμενον τῆς φιλοδοξίας τίθηται ἐμπροσθ. φιλοτιμοῦμαι ἐπὶ τὴν στήριξιν τὴν φημην εἰς τὴν πράξιν, εἰμαι ὑπερήφανος δι' αὐτὸ : Πλάτ. Πολ.553D καὶ φιλοτιμῆσθαι μηδ' ἐφ' ἐνὶ ἄλλῳ ἢ ἐπὶ χρημάτων κτήσεσ', Ξεν. Ἄποιου.2,6,11, Λυσ.143,31' || κ. φ- ἐν τινι : Πλάτ. Λόχ.182Β' || κ. ὑπὲρ τινος φ- : Ἰσοκρ.178Α' || φ- περὶ τινος : Πλάτ. Ἡθ.760Β' δημ. περὶ τὴ φ- : Διάδ.Σ,3,18' || σπαν. μτ. οὐδ. ἐπίτ. κτ. ἀπ. : Ξεν. Οἰκ.4,24 αἰεὶ τὴ φιλοτιμωμένους, αὐτ. Ἐκλ.1,6,5, Λυσ.139,33' κ. μτ. συστοχ. αἰτ. : Πλούτ. Ἡθ.Β30F' 3] ἀμύλλωμαι : Πλάτ. Συμπ.178Β, αὐτ. Φαιδρ.234Α, Λυσ.29,14 οὐδ' πρὸς θυμῶς φιλοτιμωσόμενος ἐξέπλευσε" 4] φιλοτιμοῦμαι πρὸς τὴν πόλιν συμβάλλομαι μετὰ ζήλου πρὸς τὸ μεγαλεῖον τῆς πόλεως : Λυκούργ.167,39' 5] μτ. ἀ-παρφ. ἀγωνίζομαι μετὰ ζήλου καὶ δραστηριότη- τος τὰ πράξῃ τινι, προσπαθῶ ἐλλικρινῶς καὶ ἐνθέρ-μωθ' διὰ τι : Πλάτ. Φαιδρ.232Α φιλοτιμωμένοι ἐ-πιδείκνυσθαι πρὸς ἀπαντας, Ξεν. Οἰκ.21,6, αὐτ. Ἄ-ποικ.2,9,3 οἱ πόνοι ἄν φιλοτιμῶσιν εὖ φῆσαι χρῆσθαι" κ. μτ. μτχ. : Πλάτ. Πολ.330C' || μ. ἀπαρφ. θερμῶς, μετὰ ζήσεως προσπαθῶν νά : Ξεν. Ἰππαρχ.1,25' 6] νεώτ. δημ. δεικνύω φιλοτιμίαν, ζῆλον, παρακινῶμαι ἐκ φιλοτιμίας νά πράξῃ τι : ἐφιλοτιμήσασιν νά μάς περιποιήσθω" κ. ἐνεργ. φιλοτιμῶ βλ.λ. 7] μτν. μτ. δοτ. τοῦ μέσου, κι-νῶν τὸν ζῆλον τινος, πείθω : Προκ. Ἰστ.320Α χρήμα-σιν αὐτοῦς φιλοτιμῆσάμενοι" 8] Σουίδ. «φιλο-τιμῆσαι, ἐπιδοφίλευται, μεγαλοφρονεῖ, σπουδάζει, ἀγαπᾷ» 9] Φώτ. «χαμπρύνομαι» 10] Ἡσ. «σαφιλῶς τιμῶν» μτ. ἀπρ. πράμν. παρῆχ'ω διαφιλό-μω, ἐπιδοφιλῶ : Ἀριστ.Αιν.1,1.

φιλοτιμῶ-έω, δημ. -άω νεώτ. κ. δημ. διεγείρω τὴν φιλοτιμίαν βλ.λ.101 τινός, κίμων τινά νά ἐπι-δειξῇ ζῆλον, νά φανῇ φιλότιμος" || τὸ μέσ. φι-λοτιμοῦμαι βλ.λ.6], δημ. -έωμαι, κ. -ιοῦμαι.

φιλοτιμῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. δημ. φιλότιμος, συγκρ. φιλοτιμώτερον [Λυσ.16,20] κ. φιλοτιμώτερος [Ἰ-σοκρ.190Α], ὑπερβ. φιλοτιμώτατα [Πλούτ.Καίσι.3], μετὰ φιλοτιμίας βλ.λ.4], φιλοδόξως, μετὰ ζηλοτυ-μίας : Πλάτ. Χαρμ.162C, Ξεν.ΚΠ1,6,26, Λυσ.16,18 καθ' αὐτὸς φιλοτιμῶς καὶ κοσμίως πολιτευόμενος ἐκ τῶν τοιούτων σκεπεῖν, Ἰσαί.67,26, Ἰσοκρ.57D' 2] νεώτ. κ. δημ. κατὰ τρόπον φιλότιμον βλ.λ.3], μετὰ φιλοτιμίας βλ.λ.10]: εἰργάζεσθ' ἄλλαν φιλοτιμῶς.

φιλότιμος-ον μτν. ὁ ἀγαπῶν τὰ τέμνη, νά κόπη, ὁθ. κ. ὁ καθ' ἂν γίνεται τμήσις : Νόνν. Εὐαγγ.1ω.14,16 φιλότιμος ἢ ὡς ἡ πρώτη τῆς περιτομῆς.

φιλοτιμότης (ὁ) ὁ φιλος τῶν τοιούτων πραγμά-των : Ἀριστ. Ἡθ.Νικ.1,8,10 ἐκαστῶ δ' ἐστὶν ἕνα τῶ πρὸς ὃ λέγεται φιλοτιμότης, οἷον Ἰππος μὲν τῶ φίλιμῳ, θῆμα δὲ τῶ φιλοδωρῶ, αὐτ.3,11,4.

φιλοτακῶ-έω γλωσσ. τίκτω συγνάκις.

φιλότανος-ον μων. ὁ φίλος τοῦ λαχροῦ τοι-μοῦ, ὁ ἀγαπῶν νά προφῆρ' τὰς λέξεις μετ' ἰσχυ-ροῦ τόνου : Πλαν.ἐν Ἄν.Βάχμ.2,35,21.

φιλοτανῶ-έω μων. εἰμαι φιλότανος, ἀγαπῶ τὸν ἰσχυρὸν τοιμοῦν, τοὺς ἰσχυροὺς τόνους : Μο-σχόφ.4] [ἐκδ.Τιτ.].

φιλότοπος-ον μτν. ὁ φίλος τόπου ἢ θέσεως τινος : Ἰω.Χρυσ.5,654 ὡς φιλότοπος γὰρ ἠγωνιά-το καταλιπεῖν.

φιλοτραγῆμων-ονος-ον ὁ ἀγαπῶν τὰ τραγῆ-ματα, ὁ φίλος αὐτῶν : Εὐθουλ.Καμν.5.

φιλοτραγῆδος-άν ὁ τοὺς τραγικούς ποιητὰς ἢ τὰς τραγῳδίας ἀγαπῶν, ἐν χρ. ὡς τίλος κωμω-δίας τοῦ Ἀλέξειδος : Στοβ.108,52.

φιλοτράπεζος-ον μτν. ὁ ἀγαπῶν τὴν τρά-πεζαν, τὸ γεύματα : Ἀθῆν.3,113.

φιλοτραφήεις-οῦς-ές ὁ φιλοτρόφος : Εὐρ.ἀπ.283. **φιλοτροφία** (ἡ) μων. ἡ ἀγάπη τοῦ τρέφειν, ἰδ. ἐν ἀναφ. πρὸς ζῶα : Γεωμ.14,97,3.

φιλοτρόφιος-ον (ὁ) πάπ. ὁ καταλεγόμενος μετὰ τῶν φιλοτρόφων, ἰδ. τῶν τὰ τῆς τροφῆς τῆς συντηρήσεως ζῶων ἐπιμελουμένων.

φιλότροφος-ον Ἐπιγρ. ὁ τὸν ἢ τοὺς τρυφήμους φίλων, ἐξαίρετως περιποιούμενος : **φιλότροφε** χαίρει Ἐλένη Τιμοκλείδου.

φιλότροφος-ον μτν. ὁ ἀγαπῶν νά τρέφῃ, ὁ εὐχαρίστως τρέφω, διατηρῶν : Ὀρφ. Ὑμν.1,5.

φιλοτροφῶ-έω μτν. ἀγαπῶ νά τρέφω, εὐχα-ρίστως, τρέφω, ἀρεσκίμαι νά διατρέφω, νά διατη-ρῶ : Πλούτ. Ἡθ.684D φιλοτροφῆν κύναν" 2] τὸ παθ. τρέφομαι καλῶς, παχύνομαι : ΠΔ Βασί.128,24.

φιλοτροφήτης (ὁ) μων. ὁ φίλων τὴν τρυφήν, ἄ. φιλότροφος : Ἰω. Ἰεροσ.235C [ἐκδ.Βεν.].

φιλότροφος-ον μτν. ὁ ἀγαπῶν τὴν τρυφήν, τὴν πολυτέλειαν, τρυφηλός : Πτολ.Τετραβ.162C.

φιλοτροφῶ-ωγος (ὁ, ἡ) μτν. ὁ εὐχαρίστως τρώ-γων, ὁ ἀρεσκίμενος νά τρώγῃ διαρκῶς, λιχοῦδης : Αντίπ.π.Εὐστ. ἰλ.185.

φιλοτάρριον (τὸ) ποι. ὑποκορ. τοῦ φιλότης βλ.λ. : Ἀριστοφ. Ἐκκλ.891 σὺ δέ, φιλοτάρριον ἀλητᾶ, τοὺς ἀλοῦς λαβῶν ἄξιον ἐμοῦ καὶ σοῦ προ-σαυλῆσον μέλος.

φιλοτάρανος-ον μτν. ὁ τοὺς τυράνους ἢ τὴν τυρανίαν, τὸ τυρανικὸν πολιτεῦμα ἀγαπῶν, φίλος, ὁπαδός τῆς τυρανίας : Διον. Ἀλ.Ρωμ.4,83, Πλούτ.Περ.4,5 μεγαλοπράγμων καὶ φιλοτάραν-νος ἐξωστρακίσθη, ΔίωνΚ36' || τὸ οὐδ. ἐνάθρ. τὸ φιλοτάρανος ὡς οὐα. ἡ ἀγάπη τοῦ τυρανικοῦ πολιτεύματος : Διον. Ἀλ.Ρωμ.4,83.

φιλοτάφος-ον μτν. ὁ ἀγαπῶν τὸν τάφον, τὴν ὑπερηφάνειαν, τετυφωμένος, ὑπερήφανος ἢ τιν, ἀλαζῶν : Φιλ.1,67,1,5.

φιλοτάθαστος-ον ὁ ἀγαπῶν νά μέμφηται νά φέγῃ, νά εὐρίσκη σφάλματα, ὁ ἀρεσκίμενος -τυ-χῶ νά φέγῃ, νά σκόπητ' : Ἰπν. Ἐπιστ.1285 ἰδ' γρ. φιλοτάθασσονται.

φιλοψιγῆς-οῦς-ές ὁ ἀγαπῶν τὴν ὀργίαν, ὁ φί-λος αὐτῆς : Ἀριστ. Ἡεὐδ.2,5,3.

φιλοβλαί (ἡ) μων. τὸ φιλεῖν τὴν ὀργην, ἢ πρὸς τὸν ὀλίγον κῶμον, ἢ πρὸς τὰς σαρκίνας ἔντονας κίσις, ἀγάπη : Δαυσακ.1,2,2Β.

φιλόδουλος-ον μτν. ὁ τὴν ὀργην, τὸς σαρκίνας ἡδονὰς ἀγαπῶν, σαρκικός : Ἰγνάτ.693, Ὀργι.3,190Α.

φιλόδυνος-ον μων. ὁ φιλυνος βλ.λ. : Ἰω.Γεωμ. Ποροδ.51.

φιλοδύρα (ἡ) δημ. κ. -ριά τὸ φυτὸν τῆλα, ἡ φιλόρα, **φιλοφαλαξ**-ακος (ὁ, ἡ) ὁ ἀγαπῶν τοὺς Φαίσα-κος : ΑΒ1199.

φιλοφάρμακος-ον μτν. ὁ ἀγαπῶν τὸ φάρ-μακον, ὁ ἔχων τὴν συνήθειαν ἢ ἀρεσκίμενος νά λαμβάνῃ φάρμακα : Γαλ.16,322' || τὸ οὐδ. ἐν-ἄρ-

δρωσά το φιλοφθμακον ως ούσα. ἡ ἔξις ἡ προθυμία τοῦ λομβάνειν φάρμακα: Παυλ. Αλυ.35,45.

φιλόφθογγος-ον μτν. ὁ τοὺς φθόγγους, τὸν θόρυβον, τὰς κρούσας ἀγαπῶν: Ανύτ.ΑΠ Συμπλ.6.

φιλοφθονία (ἡ) μτν. ἡ ἰδιότης τοῦ φιλοφθόμου ἢ διζήσεις, τὸ πάθος τοῦ φθονεῖν ἢ λ. ἀπαντά ὡς τίλος πραγματείας τοῦ Βάρωνος.

φιλόφθονος-ον μτν. ὁ ἀγαπῶν τὴν φθονή, ὁ ἀγαπῶν τὸν φθόνον, φθονερός: Διδόξ.Σ'Εκλ.513,60' || τὸ οὐδ'. ἐνάρθρ. τὸ φιλόφθονον ὡς οὐσα. ἡ φιλοφθονία: Πλούτ.'Ηθ.91Β.

φιλοφιλία (ἡ) ἡ ἀγάπη τῶν τοῦ φίλους: Ἀριστ.ΗΝικ.8,1,5 ἰδ.γρ. τοῦ πολυφιλία).

φιλόφίλος-ον ὁ ἀγαπῶν τοὺς φίλους τοῦ: Ἀριστ.Ρητ.2,4,26, αὐτ.ΗΝικ.8,8,4.

φιλοφλύαρος-ον μτν. ὁ ἀγαπῶν τὴν φλυαρίαν, ὁ ἔχων συνήθειαν ἢ εὐρίσκαν εὐχαρίστησιν εἰς τὸ φλυαρεῖν: Ἀντοχ.Ρήτ.1062Β.

φιλόφρονος-ον μτν. ὁ ἀγαπῶν τοὺς φρόνους, ὁ ἀρεσκόμενος νὰ φανεύῃ: Ἰω.Χρυσ.7,321,26.

φιλοφρομυγιγνος (ἰδ,ἡ) ποι. ὁ ἀγαπῶν τὴν φρομύγη, ὁ συναδεύων συνήθως καὶ εὐχαρίστας τὸν ἦχον αὐτῆς: Αἰσχ.Ἰκ.696 ἀγῶν τ' ἐκ στομάτων φέρεσθω φάμα φιλοφρομυγιγ.

φιλοφρόνημα-ατος (ἰδ) κ. νεώτ. πράξις ἢ ἐνδειξις φίλου φρονήματος, εὐμενοῦς διαθέσεως, φιλοφροσύνης, εὐγενῆς, προσηνῆς συμπεριφορά πρὸς τινά: Αἰσχίν.Ἐπιστ.5,3.

φιλοφρόνησις-εως (ἡ) (φιλοφρονῶ) μτν. κ. νεώτ., ὄσμ. -η ἢ ἐκθῆλος φιλικὴ συμπεριφορά, τὸ μετ'εὐμενείας, προσηνείας, περιποιητικῆς φέρεσθαι πρὸς τοὺς ἐντυγχάνοντας ἢ εἶδ. πρὸς τινά: Διον. Ἄλ.Ρωμ.10,57 τὰς ἄλλας τῶν πενήτων φιλοφρονησίης, Ἰωσα.Α1 19,7, ἢ τὰς φιλοφρονησίης ἐγένετο φορτικὸς, Χαρίτ.4,3 ἠδεῖα φιλοφρόνησις: 2) κ. νεώτ. πράξις, ἐνέργεια γινομένη πρὸς ἐκθῆλωσην εὐμενοῦς προθυμίας πρὸς τινά, φιλικῶς περιποιητικὴ ἢ καὶ κολλυκευτικὴ, φιλοφρόνημα, κομπλιμέντο: Ἰώσα.Α1 13,6, ἢ ὑπέρχεται δώροις αὐτὸν καὶ φιλοφρονησίης, Πλούτ.'Ηθ.212Γ' ἀρεῖα φιλοφρονησίης τινοσ, - ἢ ὑπ' αὐτοῦ γενομένη πρὸς τὸν ἀντιπαλόν τοῦ πολιτικῶν φιλοφρόνησις ἐνεποίησε Ἰωρῆαν ἀσθῆναι.

φιλοφρονητικός-ῆ-άν μτν. κ. νεώτ. ὁ μεταχειριζόμενος τοὺς ἄλλους μετὰ φιλοφροσύνης βλλ., φιλικῶς, εὐνοῦς: Πράκλ.Τετρα6.225,29, Σχόλ. Ἰλ.2 27, Σχόλ. Ὀδ.Ξ 145' 2) νεώτ. κ. ἐπὶ πράξεως, ὁ ἐκ φιλοφρονησίης γινόμενος: || ἐπίρρ. νεώτ. -ως.

φιλόφρονος-ον μτν. τ. τοῦ φιλόφρον βλλ.2): Εὐσ.ἐν Β1.Κωνστ.4,4,548D τὴν σύνοδον ἔτιμα φιλοφρόνῳ δεξιῶσαι.

φιλοφρονῶ-τω κ. νεώτ. συχν. τὸ μέσ., μέλλ. φιλοφρονησάμαι (Λουκ.Τιμ.43), ὄρρ. ἐπιλοφρονησάμην |Ξεν.Ἀν.4,5,31, ποθ. ἀόρ. ἐπιλοφρονηθῆν |αὐτ.ΚΠ 3,1,40), φέρομαι πρὸς τινά μετὰ φιλοφροσύνης, μετ' εὐμενείας, περιποιητικῶς δεῖσονται πρὸς τινά εὐνοῦς, προσηνῆς: Ὀδ.Π17 ὡς δὲ πατήρ δν παῖδα φιλοφρονεῖων ἀγαπάει |ἰορθρ. φίλα φρονεῖωμ, Πλούτ.'Ηθ.750D, Νικόστρ. π.Στοθ.426,43 || συχνῶτ. τὸ μέσ.: Ἦρ 3,50 μετὰπεμφόμενος παρ' ἐαυτὸν ἐφιλοφρονεῖτο, Πλάτ.Νόμ.738D, Λουκ.Τιμ.48' || μτ. δοτ. προσ. δεῖκναι φιλοφροσύνην πρὸς τινά: Ξεν.Π 3,1,8 ὁ δὲ Κῆρος ἰδῶν αὐτὸν ἄλλο μὲν οὐδὲν ἐφιλοφρονεῖσάα αὐτῷ: || κ. μτ. ἐμπροθ. ἰορθρ.: Διδόξ.Σ 16,89, αὐτ.91' κ. παθ.: Ξεν.ΚΠ 3,1,40 φιλοφρονθῆναι ὡπερ εἰκόξ ἐκ συναλλαγῆς |ἀφού ἔκαμαν πρὸς ἀλλήλους τὰς ἀπαιτούμενας φιλοφρονησίης ὡς ἦτο ἐπίδομον μετὰ τὴν ἐπειθῆσαισιν συμφιλίωσιν' 2) ἀπολ. ἔχω ἀγαθὴν διάθεσιν, εἶμαι εὐδ'ἀθέτος: αὐτ.Ἀπολ.7 ὅταν ... γνίεις δὲ τὸ σῶμα ἔχων καὶ τὴν φυχὴν δυναμένην φιλο-

φρονεῖσθαι ἀπρμαραίνηται' 3) ἐπὶ πραγμ., εὐφραίνω, εὐραστῶ, εὐχαριστῶ: Πλάτ.Νόμ.820Β'

4) μτφ. φιλοφρονοῦμαι ἦθη κακὰ ἐγκολοῦμαι, ἐνστερνίζομαι κοκὸ ἦθη: αὐτ.669Β' 5) ἀμ. φιλοφρονοῦμαι θυμῷ χαρίζομαι, εἶκω θυμῷ, κάμνω κατὰ βούλησιν ἄλλου, πράττω ἢ ἐνεργῶ ὡπως τὸ ἀρέσει: αὐτ.935C' 6) ρημ.π. φιλοφρόνημα, φιλοφρονησις.

φιλοφρόνης ἐπίρρ. κ. νεώτ. μετὸ φιλοφροσύνης, εὐπροσηγόρω, φιλικῶς: Ἦρ.2,121 ὡς δὲ μιν παρὰ τὴν πόσιν φιλοφρόνης ἠσπάζοντα, αὐτ.3,13, αὐτ.51, αὐτ.5,18, Σοφ.Α1,751, Ἰλάτ Κριτί.120Β, Ξεν.Ἀπομν.3,10,4, αὐτ.Κ1Π 3,3,10 οἱ κοινοὶ κίνδυνοι φιλοφρόνης ποιοῦσιν ἔπειθε συμμάχους πρὸς ἀλλήλους, - τοὺς ὑπεδέχθησαν φιλοφρόνης.

φιλοφροσύνη (ἡ) (φιλόφρων) κ. νεώτ. φιλική, εὐνοῦς, εὐμενῆς, περιποιητικὴ πρὸς τινά διαθέσις, πρόθυμος, εὐνοϊκὴ πρὸς τινά μεταχειρίσας, συμπεριφορά: Ἰλ.1 256 φιλοφροσύνη γάρ ἀμείνων, Ἦρ. 5,92 δοκῶσάα σφραξ φιλοφροσύνης τοῦ πατρός εἵτεκεν αἰτέειν, Ἰλάτ.Νόμ.628C εἰρήνη πρὸς ἀλλήλους καὶ φιλοφροσύνη, αὐτ.640Β, Πλούτ. Πύρρ.ΙΙ, αὐτ.Μάρ.40, αὐτ.Κάτ Νεώτ.3' || νεώτ. εὐπροσηγορία, εὐγένεια, περιποιητικότης' 2) κτ. πληθ. φιλικὸς ἀσπαρμός, φιλικὴ ὑποδοχή, δεξιῶσας: Ἰλ.10,6 98 σὺν δὲ φιλοφροσύνης ἐκράτοις Ἄγχινα δεξάιτο κάμων, Λουκ.Εικ.21' 3) εὐδιοθεσία, εὐθύμια, φαῖδρότης, καλοκοψία: Ξεν. Συμπ.2,24 τὰς δὲ φιλοφροσύνας ὡπερ ἔλαιον φλόγα εἰγείρει.

φιλοφροσύνης-η-ον μτν. & φιλόφρον βλλ. | ΑΠ Συμπλ.282, Ἐπίγρ.

φιλόφρων-ονος-ον |φίλος, φρήν) κ. νεώτ. ὁ φίλα φρονῶν πρὸς τινά, ὁ φιλικῶς διακείμενος, εὐμενῶς διατεθειμένος, ὁ φιλικῶς, ὁ ἐν-εὐνοία πρὸς τινά οκεπιόμενος καὶ πράττων: Πίνδ.Π1,94 οὐ φθῖνει Κρίσσω φιλόφρον ἀρετῶ, Αἰσχ.Πέερ. 97 φιλόφρων γάρ παρασάσει βροτὸν εἰς ἄρκυας Ἄτα, Εὐρ.ΙΑ 1061' || συχν. ἐν ἀνάφ. πρὸς στρατηγούς, προσηνῆς συμπεριφορά, καλοὶ τρόποι: Ξεν.Ἀπομν.3,1,6 καρτερικὸν καὶ ἀγχίνουον καὶ φιλόφρονά τε καὶ ὡμῶν |χρη εἶναι τὸν στρατηγόν), αὐτ.5,3, αὐτ.Συμπ.8,16' || τὸ οὐδ'. ἐνάρθρ. τὸ φιλόφρον ὡς οὐσα, ἡ φιλοφροσύνη: Πλούτ.'Ηθ. 1102D' || νεώτ. ὁ εὐπροσηγορός, εὐγενῆς, εὐγενικός, περιποιητικός, ὁ ἔχων καλοὺς τρόπους.

φιλοφυσικός-ῆ-άν μτν. ὁ φίλος τῶς φύσεως, τῶν εἰς τὴν φύσιν ἀνηκόντων ἢ τῶν δυνάμεων αὐτῆς, ὁ φίλος τῶν φυσικῶν ἱαματικῶν φαρμάκων, ἢ λ. ὡς ἐπιθ. τῶν Ἀσκληπιάδου: Γαλ.13,102.

φιλόφωρος-ον μτν. ὁ ἀγαπῶν τὸ φωεῖν, ἦτοι λέγειν, λαλεῖν, ὁ λόλος, φλύαρος, θορυβώδης, πολυλογός, φωναικός: Πλούτ.'Ηθ.1125C φιλόφωρος καὶ κωλίωλος' || τὸ οὐδ'. ἐνάρθρ. τὸ φιλόφωρον ὡς οὐσα, ἡ ἰδιότης τοῦ φιλόφωρου: αὐτ.967Β.

φιλοχαλκηδόνιος-ον μαν. ὁ φίλα φρονῶν πρὸς τὰς ἐν Χαλκηδόνι Συνόδου: Εὐφμ.Β1 400.

φιλοχαρές-αῖς(ἰδ) μτν. τὸ ὄνομα τοῦ βιαιοῦ πρόσιου: Πλιν.ΦΙ 20,22,89.

φιλόχρητος-ον μτν. ὁ φίλος καὶ προστότης τῶν χρηρῶν: Πάμφιλ.1553Β.

φιλόχθος (ἰδ) νεώτ. ζωολ. γένος καρδιόδου μκροσώμων καθάρων.

φιλοχίτων (ἰδ) μαν. ὁ ἀγαπῶν τὴν ἐχθ ὡς ἐνδυμα οὐτόν τὸν χιτῶνα: Μιχ.Ἀκομ.1,34,18.

φιλόχλαινος-ον μτν. ὁ ἀγαπῶν τὴν ἐχθ ὡς ἐνδυμα αὐτοῦ τὴν χλαίνα: Νόνν.Δ 37,150.

φιλόχληρος-ον μαν. ὁ ἀγαπῶν τὴν παρέρχ. τοῖς ἄλλοις ὀχλήσει, ὁ ὀχλήρος: Ποχμ.Γ Προγ.3,43,7.

φιλόχλος-ον μτν. ὁ ἀγαπῶν τὸν ὄχλον, ὁ φίλων τὴν εὐνοίαν αὐτοῦ, ὁ φίλος τοῦ λαοῦ: Πταλ.

Τετράδ.16,3,11, Διον.Α.4,41 διὰ ταῦτα δὴ οὖν ἐδανκόν τε αὐτὸν ὁ προειρημένον ἢ ἐπέσκωπον ὡς φιλοχρον καὶ φιλόδοξον ἢ τὸ αὐτ. ἐνάριθρ. τὸ φιλόχρον ὡς οὐα. ἡ πρὸς τὸν ὄχλον ἀγάπη, ἡ ἐπιδοξία τῆς εὐνοίας τοῦ ὄχλου· αὐτ.42 εἰς δὲ τὸ διαβαλλόμενον αὐτῷ φιλόχρον καὶ Πίρων., φησιν.

φιλοχορευτής |δ| ὁ φίλος τοῦ χοροῦ, τῆς χορικῆς ποιήσεως· Ἀριστφ.Βάτρ.402 Ἰακχε φιλοχορευτῶ, συμπρόσπερ με.

φιλόχορος-ον ὁ τὸν χορὸν ἀγαπῶν, ὁ φίλος τῆς ὀρχήσεως· Αἰσχ.Πέρσ.448 ἦν ὁ φιλόχορος Πάν ἐμβατεύει· 2) ὁ φίλος τοῦ χοροῦ ἐν τῷ δράματι, τῆς χορικῆς ποιήσεως· Ἀριστφ.Θεσμ.1136 Παγλόδα τὴν φιλόχορον ἐμοὶ δεῦρο καλεῖν νόμος ἐξ χορῶν· κ.ἐπὶ τόπων, ἐορτῶν, μουσ. ὀργάνων ὁ ἐν φῶνι τῶν χορῶν, ὁ κατὰ τοὺς χοροὺς ἐν χρ.· Εὐρ.ΙΑ 1037 φιλόχορος κιδάρας, Ἀριστφ.Θεσμ.989 ἐγὼ δὲ κώμοις σὲ φιλοχόροισι μέλωθ εἶθιν.

φιλοχρηματία |η| κ. νεώτ. τὸ νὰ εἶναι τις φιλοχρήματος, ἀγάπη ἡ ροπή πρὸς τὴν κτήσιν χρημάτων· Ποιητ.π.Ζηνέδ.2,24, Πλάτ.Πολ.391C ἀνελευθερίαν μετὰ φιλοχρηματίας καὶ αὐτὴν ὑπερφανίαν, αὐτ.Νόμ.747B, αὐτ.938B· ἢ παροιμ. σαρραπική ἢ φιλοχρηματία ὀλεῖ· Ἀριστφ.ἀπ.501.

φιλοχρηματιστής |δ| ὁ ἀγαπῶν τὴν κτήσιν χρημάτων, ὁ φίλος τοῦ χρηματίζεσθαι, ὁ προσποθῶν νὰ ἀποκτήσῃ χρήματα, περιουσίαν· Πλάτ.Πολ.551A ἀντὶ δὴ φιλονεικῶν καὶ φιλοτῆμων ἀνδρῶν φιλοχρηματισταὶ καὶ φιλοχρήματοι.

φιλοχρηματιστικῶς ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τὸν τρόπον τῶν φιλοχρηματιστῶν· Πολυδ.3,113.

φιλοχρημάτης (-η)-ον κ. νεώτ. κ. δημ., συγκρ. φιλοχρηματώτερος |Ξεν.Συμμ.4,45|, ὑπερβ. φιλοχρηματώτατος |Διόδ.Σ.1,94|, ὁ ἀγαπῶν τὸ χρήμα, φιλοκερδῆς, ἀπληστος, παραδόξιστος· Ἀνδοκ.30,20,Πλάτ.Φαιδ.68C, αὐτ.82C, αὐτ.Πολ.551A, αὐτ.549B μάλλον ἀεὶ ἀσάξοιτο ἂν τῷ τε μετέχῃ τῆς τοῦ φιλοχρημάτου φύσεως, Ἀριστφ.Πολιτ.5,12,14· ἢ τὸ φιλοχρημάτον ὡς οὐα. ἡ φιλοχρηματία· Πλάτ.Πολ.435B τὸ φιλομαθές, ὁ δὴ περὶ τὸν παρ' ἡμῖν μάλιστα ἂν τις αἰτιασάσαιτο τόπον, ἡ τὸ φιλοχρημάτον.

φιλοχρημάτως ἐπίρρ. μετὰ φιλοχρηματίας, ὁδ. φρ. φιλοχρημάτως ἔχω φιλοχρηματῶ, εἶμαι φιλοχρημάτος· Ἰσοκρ.1,23.

φιλοχρηματῶ-ἔω εἶμαι φιλοχρήματος, ἀγαπῶ τὰ χρήματα, προσπαθῶ, πασχίζω νὰ γίνω πλούσιος, εἶμαι ἀπληστος περὶ τὰ χρήματα· Πλάτ.Νόμ.737A, Ἰσακ.2,29,αὐτ.10,17.

φιλοχρημονῶ-ἔω εἶμαι φιλοχρήμων, φιλοχρηματῶ βλ.· Πλάτ.Νόμ.729A.

φιλοχρημοσύνη |η| ἡ φιλοχρηματία· ΨΦωκυλλ.42, Πλάτ.Νόμ.938C, ΑΠ 11,270.

φιλοχρήμων-ονος-ον μτγν. ὁ φιλοχρημάτης· Δαμασκ. ἐν Φωτ.Βιβλ.380,18, Σουῖδ. ἐν λ. φυχή.

φιλόχρηστος-ον ὁ ἀγαπῶν τὴν χρηστότητα ἢ τὴν τιμιότητα, ὁ ἀγαπῶν τὸ καλὸν ἢ τοὺς καλοὺς· Ξεν.Ἀπομν.2,9,4 ἀλλὰ φιλόχρηστος τε καὶ ἐφηβῆστον εἶναι ἀπὸ τῶν συκοφαντῶν λαμβάνειν.

φιλόχριστος-ον μτγν. κ. νεώτ., ὑπερβ. φιλοχριστότατος |Στουδ.Θεόδ.401E|, ὁ ἀγαπῶν τὸν Χριστὸν, ὁ εὐσεβὴς χριστιανός· ΑΠ 1,10,13, Ἐπιγρ., Ἀκολ.Θ.Λεῖπ. ὑπὲρ τοῦ φιλοχριστοῦ στρατοῦ . . τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

φιλόχρονος-ον μτγν. ἐν ἀναφ. πρὸς τὴν ἀίρεισιν τῶν Ἀρειωνῶν περὶ τῆς κατὰ χρόνον γεννήσεως τοῦ δευτέρου προσώπου τῆς Ἁγίας Τριάδος, τοῦ Υἱοῦ, ὁ ἀγαπῶν νὰ καθορίσῃ τὸν χρόνον· Γρηγ.Ναζ.2,70B.

φιλοχρόσιος |δ| μτγν. ὁ φιλῶν τὸν χρῆσιν, ὡς γραμματ. παράδειγμα ἐν Χοιροδ.1,185,27.

φιλοχρυσία |η| μτγν. ἡ ἀγάπη τοῦ χρυσοῦ, τὸ φιλοχρυσεῖν· Πολυδ.3,113.

φιλόχρυσος-ον μτγν. ὁ ἀγαπῶν τὸν χρυσόν, χρυσομανῆς· Λοσκ.Ὀνειρ.13, ΑΠ 8,12,13.

φιλοχρυσῶ-ἔω μαν. ἀγαπῶ τὸν χρυσόν, εἶμαι φιλόχρυσος· Στουδ.Θεόδ.536C.

φιλοχώρα |η| ἡ ἀγάπη πρὸς τινὰ τόπον, τὸ νὰ ἀγαπᾷ νὰ συκιάσῃ τις εἰς τὴν τόπον, στοργή πρὸς τόπον· Ἀριστφ.Σφ.834 ὡς δεῖνον ἢ φιλοχώρα, Διον.Ἀλ.Ρωμ.1,27, Πολυδ.6,167.

φιλόχωρος-ον (χώρα) μτγν. ὁ ἀφοδῶρα ἀγοπῶν τόπον τινά, ὁ εὐχαριστῶν ἐν τινι τόπῳ διουμένον· Πολυδ.6,167, Γρηγ.Ναζ.1,553C.

φιλοχωρῶ-ἔω ἀγαπῶ τὸν ἢ χώρον τινά σφόδρα, μῆνα, διαμένω, κατοικῶ εὐχαριστῶς ἐν τινι τόπῳ ἢ χώρῃ· Ἡρ.8,111 θεοῦς δύο ἀχρηστῶς οὐκ ἐκλείπειν σφένω τὴν νῆσον, ἀλλ' ἀεὶ φιλοχωρεῖν, Ἀριστφ.ἀπ.198· κ. μτ. δοτ.· Πολυδ.6,46,1, Διον.Ἀλ.Ρωμ.1,13,αὐτ.8,47· κ. μτ. ἐμπροθ. διορ.· αὐτ.35, Πλούτ.Ἡθ.612A· κ. μτ. ἀπαρφ.· Διον.Ἀλ.Ρωμ.6,79 φιλοχωροῦμεν ἂν μείνῃ ἢ κ. μτφ.· Ἰάμβλ.Προτρ.112 φιλοχωρεῖν ἐπὶ τῷ φιλοσοφίᾳ, Πλούτ.Ἡθ.714A.

φιλόφθαλμος-ον μν. ὁ ἀγαπῶν τοὺς φθαλμούς, Νικ.Χων.Χρον.138,17.

φιλοφειδῆς-ους-ές κ. νεώτ. ὁ ἀγαπῶν νὰ φεύδῃται, ὁ προτιμῶν τῆς ἀληθείας τὸ φεύδος· Ἰλ.Μ 164 ἢ βᾶ νυ καὶ σὺ φιλοφειδῆς ἐτέτευρο πάγυ μάλ', Πλάτ.Πολ.485D· ἢ μτγν. τὸ φιλοφειδῆς ὡς οὐα. ἡ φιλοφειδία· Πλούτ.Ἡθ.61D.

φιλοφειδῆσι |η| ἡ πρὸς τὸ φεύδῃσθαι ἀγάπη, τῶσις, ροπή· Ἰνπ.1283,36 φιλοφειδῆιν ἄσκεισθαι, Πλούτ.Ἡθ.61D.

φιλοφειδολόγος-ον μν. ὁ φίλος τοῦ φευδολογεῖν, ὁ ρέπων πρὸς τὴν φευδολογίαν· Τζέτζ.Χιλ.5,140.

φιλοφειδότης-ου |δ| Ἡσ. ἐὸ τὸ φεύδος φιλῶν.

φιλοφία |η| μτγν. ἡ διάθεσις, ἡ ἰδιότης τοῦ φιλόφου βλ.· Πλάτ.Ἡθ.730A.

φιλόφιλος-ον ὁ ἀγαπῶν τὴν τελευταίαν θέσιν ἐν τῷ χορῷ· Σουῖδ. ἐὶ φιλοῦσα ἐπ' ἄκρου χοροῦ ἴστασθαι· Ἀκκ.144· πρβλ. φιλεῖς.

φιλοφιλία |η| μτγν. ἡ πρὸς τὸ φέγειν ἀγάπη, τῶσις· Κύριλλ.6,617A.

φιλόφωγος-ον κ. νεώτ. ὁ φιλῶν τὸ φέγειν, ἐπικρίνειν, ὁ φιλοκατήγορος· Εὐρ.Φοῖν.198 φιλόφωγον δὲ χρῆμα θηλειῶν ἐφω, Πλάτ.Πρωτ.346C οὐ διὰ ταῦτα σὲ φέγω ὅτι εἶμι φιλόφωγος.

φιλοφωγῶ-ἔω μτγν. εἶμαι φιλόφωγος βλ.· Κύριλλ.10,177B τῶν εἰωθῶτων φιλοφωγεῖν οὐ διέδρα λόγους.

φιλόφωγως ἐπίρρ. κατὰ τρόπον φιλόφωγον βλ.· Πολυδ.3,139.

φιλόφωρος-ον μτγν. ὁ ἀγαπῶν τὰ ὄψα, τὰ νόστιμα φαγητᾶ, ἰδ. ὁ ἀρεσκόμενος εἰς τὸ τρῆγειν ἰχθῆς, ὄψαρια· Πλούτ.Ἡθ.6651), οὐτ.Ἡθ.677E.

φιλόφωρος-ον μτγν. ὁ φιλῶν τὸν ὄψωπον, ὁ ἀγαπῶν τὸν περὶ ἑαυτὸν, περὶ τὸ νομοῦ τοῦ θούρου ὁ ἐπιδοκίμως· Πουστ.2,120 Κρίσκεντος τοῦ φιλόφωρου καὶ φιλοκόμμου.

φιλόφυχια |η| νεώτ., ἰων. -ῖη τὸ φιλεῖν τὴν φυχήν, τὸ ἀγαπᾷ τὴν ζωὴν, ἡ πρὸς τὴν ζωὴν ἀγάπη, φειδῶ· Ἡρ.6,29 φιλοφυχίην ἀναίρειται ἰγί-νεται φιλόφυχος, φιλόζωος, Πλάτ.Ἀπολ.37C πολλὰ μὲν ἂν με φιλοφυχία ἔχοι, εἰ . . αὐτ.Νόμ.944F φιλοφυχίας ἔνεκα.

φιλόφυχος-ον κ. νεώτ. ὁ λιαν ἀγαπῶν τὴν ζωὴν αὐτοῦ, ὁδ. συνεκδ. ὁ δολομῶς, δειλός· Εὐρ.Ἔκ.34B κακὰ φανοῦμαι καὶ φιλόφυχος γυνή, αὐτ.Φοῖν.597 δειλὸν δὲ πλοῦτος καὶ φιλόφυχον καινόν· 2) ὁ ἀγαπῶν τὰς ψυχὰς τῶν ἄλλων, φιλάνθρωπος· ΨΓρηγ.Ναζ.2,229.

φιλόφυχος-ον ὁ φίλος, ἀγαπῶν τὸ φύγον, ἐπιφυτῶν· Θεόδωρ. Φαίτ. 2,33 **δένδρα** φιλόφυχα, Πλούτ. Ηβ. 648D τῶν ἐναντίων ὀρέγονται· καὶ φιλόθερμον ἔστι τὸ φυχρὸν καὶ φιλόφυχρον τὸ θερμὸν.

φιλοφύχ-εω ἀγαπῶ τὴν φύχην μου, τὴν ζῶην μου, φειδόμεν τῆς ζωῆς μτ. τινος ἐννοίας δειλίας ἢ μικροφυχίας· Ἰουρτ. 7,18, Εὐρ. Ἐκ. 315 πάτερα μαχοῦμεθ' ἢ φιλοφυχισομεν τὸν καθανόν· ὀρώντες οὐ τιμῶμενον, αὐτ. Ἡρ. 518, αὐτ. Ἡρ. 533, Λυσ. 193,2 φιλοφύχειν ὑπὲρ τῆς ἀρετῆς, Δημ. 1397.

φιλοφύχος ἐπίρο μτγν. κατὰ τρόπον φιλόφυχον βλ. λ. 1), ἐκ φιλοζωίας· Πολυδ. 3,137.

φιλάτος-η-ον κ. νεώτ. ἀνώμ. ὑπερβ. τοῦ φίλος βλ. λ., ἀγαπητότατος, προσφιλέστατος· Ὀμ. P 584, Ἀλκίην. 64,42 τὰ φίλατα σώματα (ἐν ἀντίθ. πρὸς τὸ τοῦς ἀλλοτριούς)· ἢ περιληπτ. τὸ οὐδ. κτ. πληθ. τὰ φίλατα οἱ προσφιλέστατοι, τὰ ἀγαπητότατα πρόσφατα, οἱ γονεῖς, ὁ αὐζυγός, τὰ τέκνα, οἱ ἀδελφοί, σπαν. η. πεζ.· Πλάτ. Πρωτ. 313B, αὐτ. Γοργ. 513A, αὐτ. Νόμ. 650A· πρβλ. φιλντάτος.

φιλάτορας-α-ον ἀνώμ. συγκρ. τοῦ φίλος βλ. λ., ἀγαπητότερος, προσφιλέστερος· Ἰλ. Α 162, Ὀδ. Α 360 **φιλάτορας** ἀνδράσιν ἐῖπον πάνσιν, Ἡσίοδ. Ἐργ. 307 ἴπ. Ἄττ. δὲν ἀπαντᾷ.

φιλάτορας-α-ον ὁ πλήρης φίλων, γοητευτικός, γράς, ὄν. μὴδς ἐν Βατραχομ. 226(229) **Φιλτάσιον** δ' ἄρ' ἐπεφνεν ἁμῶν Εἰμβασιχτρος ἰδιόρθ. ἀντί Λιτροσίον.

φιλάτρισμα-ατος (τὸ) (ἰταλ.) δημ. ἢ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ φιλάτρω βλ. λ., διήθησις, σούρωμα, στράγγισμα ὑγροῦ πρὸς καθαρισμόν.

φιλάτρω (ἰταλ.) δημ. μτδ., ἄορ. [ἐ]φιλάτρισμα, παθ. φιλάτρωμαι, ἄορ [ἐ]φιλάτριστικα, μτγ. παθ. παρακ. φιλάτρισμένος, ἐνεργῶ τὴν διήθησιν, τὴν διύλισιν ρευστοῦ τινος διὰ τοῦ φίλτρον βλ. λ. 1) ἢ διὰ διηθητικοῦ χάρτου, διηθῶ· ἢ παθ. ἐπι ρευστοῦ, ὑποβάλλωμαι εἰς διήθησιν, εἰς διύλιση· λάδι **φιλάτρισμένο**.

φιλάτρος-ος (τὸ) μτγν. ἐπι φυτῶν πινῶν, ὁ διδῶν, ὁ παρέχων φίλτρον βλ. λ. 1)· Διοσκ. 4,60

φιλάτρος κατάδεσμος (τὸ) πᾶν. μαγικός κατάδεσμος πρὸς ἐρωτικὴν ἔνωσιν.

φιλάτροκίνητος-ον μσν. ὁ διὰ φίλτρον βλ. λ. 1) κινούμενος, διεγερόμενος· Τζέτζ. Ἡσίοδ. 7 **Τζέτζης** δὲ πληρῶν φίλάτροκινήτω πάθω.

φίλτρον (τὸ) ἢ (φιλῶ) κ. νεώτ ἀντί φίλτρον EM 795,16 (ἀπό τοῦ φίλω περιποῦμαι φίλτρον καὶ συγκοπή φίλτρον)· μαγικὸν μέσον ἢ ποτὸν, φάρμακον διεγείρον τὸν ἔρωτα ἢ ἐπανοφέρον αὐτόν, παρασκευαζόμενον συνήθως διὰ μαγικῶν τελετῶν (Θεόδωρ. 2,1)· Εὐρ. ἴπν. 509 ἔστιν .. φίλτρα μαι θελκίτρια ἔρωτος, αὐτ. Φοῖν. 1260, αὐτ. Ἀνδρ. 541· ἢ ἐπὶ τοῦ γιγάνθου ἢ τῆς Διόνηρα βάρφασα εἰς τὸ αἶμα τοῦ Νέσσοῦ ἐπερθε πρὸς τὸν Ἡρακλέα ὅπως ἐπανεγείρη τὸν ἔρωτα αὐτοῦ· Σοφ. Τρ. 584 φίλτροις δ' ἔθαν πως τήνδ' ὑπερβαλῶμεθα· αὐτ. Τρ. 1132 ἐπὶ θαλαττοφῶρων τοιοῦτων φαρμάκων· Ἀριστολ. ΗΜ 1,16,2, Ἀλκίφρ. 1,37·

2) γεν. θέγγυτρον ἢ μέσον προκαλοῦν τὴν αὐμπαθέαν, τὴν ἀόνησιν πίνος, ἐλακυστικὸν μέσον· Πίνδ. Π 3,112 καὶ τί φίλτρον ἐν θυμῷ μελιγάρους ἔμνοι ἀμέτρον τίθειν, Μέν. 100 ἐν ἔστ' ἀληθές φίλτρον, ἐγνώμων τράπος· ἢ πᾶν τὸ θέγγον, τέρον τινά· Εὐρ. ΙΑ 917 **δεῖνόν τὸ** τίθειν καὶ φέρει φίλτρον μέγα, αὐτ. ἀπ. 104, αὐτ. Ἡρ. 1407, αὐτ. Τρ. 52 αἱ ζυγγεῖαι ὀμιλῶσι φίλτρον αὐτ' σμικρὸν φερόντων·

3) μέσον παρορμῶν εἰς τι, προκαλοῦν τι, διεγερτικὸν τινος· Αἰσχ. Χο. 1029 φίλτρα τὸ ἄλλμης τῆσδε πλειστηρίζουμαι τὸν πυθόμεντι Λαζῆαν ἰεῖν τῶν τὸν τόλμην διεγείραντων χρησμάτων τοῦ Ἀπόλλωνος, Πλούτ. Νομ. 16 **φίλτρα** εἰρήνης (τὸ) δελεάσματα τῆς

εἰρήνης, Ἀπολλωνίδ. ΑΠ 9,422 **δεύτερα** φίλτρα γάμων ἰαροῦσιν ἐρεθισμὸς πρὸς δεύτερον γάμον·

4) μέσον δι' αὐτὴς κυριαρχεῖ, ἐπιβάλλεται ἐπὶ πινος· Πίνδ. Ο 13,95 φίλτρον ἴππειον (ὁ χαλινός)·

5) κτ. πληθ. ἀγάπη, ἔρωσ, αὐμαθία, στοργή· Εὐρ. Τρ. 859 τὰ θεῶν δὲ φίλτρα φροῦδα Τροίᾳ, αὐτ. Ἡρ. 1309, Ἀντιφ. 112,26 ἐπὶ φίλτροις, οὐκ ἐπὶ θανάτῳ δοῦναι φάρμακον, Αἰλ. Ζ 10,17, ΑΠ 7, 623· ἢ νεώτ. ἐν τῷ ἐν. ἐν τῇ σημ. ταύτῃ·

6) ἢ ἐν τῷ ἄνω χεῖλει, ὑπὸ τὴν ρίνα κοιλότης, ἄ. ὑπορρινική σάλας· Πολυδ. 2,90 (ἐν ἀντίθ. πρὸς τὴν ἐν τῷ κάτω, ἣτις ἐκαλεῖτο τύπος ἢ ὑμόφη)·

7) τὸ φυτὸν Ἰππομανέες βλ. λ.· Αἰλ. Ζ 16,18· πρβλ. Βιργιλ. Γεωργ. 3,281·

8) ἑτέρα ὀνομασία τοῦ φυτοῦ σταφυλίον· Εὐστ. 1163,10.

φίλτρον (τὸ) (τὸ) ἰσλαβ. νεώτ. κ. δημ. **δουλι**-στήριον, ἄθμος, σουρωτήρι.

φίλτροποιός-ον μτγν. ὁ παρασκευάζων φίλτρα, ἦτοι ἐρωτικὰ ποτῶ, ἢ ἐνεργῶν διὰ μαγικῶν τρόπων πρὸς διεγερσιν τοῦ ἔρωτος· Ἀριστολ. 2,18 ὁ ἐραστής τὸν φίλτροποιόν ἐκτεῖνε πᾶν κατ' ἐκείνης ἀνακινήσει τὰς λυγγὰς·

2) ὁ ἐπενεργῶν ὡς φίλτρον, ὡς διεγερτικόν· Στουδ. Θεόδ. 1108 φίλτροποιόν πράγμα ἢ γραμματικὴ προσφώνησις ἢ διὰ γραμμάτων, ἐπιστολὸν.

φίλτροπᾶταν (τὸ) μτγν. μαγικὸν ποτὸν, φίλτρον προκαλοῦν ἐρωτικὴν διεγερσιν· Καίλ. Αὐρ. Χρον. 1,5,326 ἃ **Γραεῖος** φίλτροπᾶτα **αρηλάτα**.

φιλυδριός-ιος (τὸ) ἢ μτγν. ὁ φίλος, ἀγαπῶν τὴν ὕδριν, τὸν ὑδριστικὸν τρόπον, τὸν ἀλαζονικόν, ἀκόλαστον βίον· Κράτ. κ. Κλήμ. Ἄλεξ. 492.

φιλυδριστής-οῦ (τὸ) μτγν. φιλυδρις βλ. λ.· ΑΠ 5,48 ἐισδέχομαι φιλόπαιδα, γυναικομανῆ, φιλυδριστήν.

φιλυγιής-οῦς-εῖς δ. γ.ρ. ἀντί φιλοβυγῆς βλ. λ.

φιλυδρηλας-ον μτγν. φιλυδρος βλ. λ.· ΑΠ 6,21 κήποιος φιλυδρῆλοιο.

φιλυδρίας-οῦ (τὸ) ἀρχ. λεξ. φιλυδρος βλ. λ.· Φώτ., Σουίδ., EM 795,2.

φίλυδρος κ. νεώτ. ὁ ἀγαπῶν τὸ λουτρόν, τὸ ὕδωρ, ἐπὶ τοῦ ἴππου· Ἀριστολ. Ζ 18,24 φίλυδρου τὸ ζῶον καὶ φίλυδρον· ἢ ἐπὶ φυτῶν, ὑδροχαρῆς, ἐν τῷ ὕδατι ἀναπυσασόμενος· Θεόδωρ. Φ 7,51 **φίλυδρα** λάχνα· ἢ νεώτ. ὁ ἀπορροφῶν τὸ ὕδωρ ἢ τὰ ὑγρά ἐν γενεῖ, ἄ. ὑδροφιλικός· **φίλυδρος βάρμβαξ**·

2) νεώτ. βοταν. φιλυδρον (τὸ) ὡς οὐσ. γένος φυτῶν ἐκ τῶν φιλυδροειδῶν·

3) νεώτ. ζωολ. φιλυδρος (τὸ) ὡς οὐσ. κατηγορία κολεοπτέρων ὑδροφιλιδῶν ἐντόμων.

φιλῶκη (ἡ) ἐβαθαλές τι φυτὸν, ἄ. κτηρινόξυλον· Θεόδωρ. Φ 1,9,3, αὐτ. Φ 1,3,1.

φίλυμος-ον ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἄνθρωπος, τὰ ἄσματα· Ανακρέων. 35,16 **φίλυμος** τέτιγιξ.

φιλυπερφάνως μσν. ἐπίρο. μετὰ τάσεως πρὸς τὴν ὑπερφημίαν· ΚΜανασσ. 1654 προσφερόμενος ὡμῶς καὶ φιλυπερφάνως.

φιλυπήκοος-ον μτγν. ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἑαυτοῦ ἠχημούς· Πλούτ. Ἀρτέ. 30 δόξας πράξας εἶναι καὶ φιλυπήκοος.

φιλυπος κ. νεώτ. ὁ φίλος, ἀγαπῶν τὸν ἕπνον, ὑπναρῶς· Θεόδωρ. 18,10, Πολυδ. 6,167.

φιλυπόστροφος-ον μτγν. ὁ ἀγαπῶν τὸ ὑποδέχεσθαι, ὁ εὐχαριστοῦμενος νὰ ζενίξῃ, νὰ δέχηται εἰς τὸν οἶκον του, φιλόθετος· Διογ. Α 2,133 ἦν φιλυπόστροφος .. καὶ πλείω συνάγων συμποσίας.

φιλυπόστροφος (-η)-οῖν νεώτ. κ. δημ. ὁ εἰθισμένος εἰς τὸ νὰ ὑποπέθῃ, ὁ εὐκόλως ὑποπέθων, κοχυπόστροφος, δυσπίστος· ἢ ἐπίρο. φιλυπόστροφως.

φιλυπόστραφος-ον ὁ ἀγαπῶν νὰ ὑποστρέφῃ, νὰ ἐπανερχεται ἐπὶ νόσων, ὁ εὐκόλως ὑποστροφίζων· Ἰπν. Κωικ. 172, αὐτ. Μοχλ. 862.

φιλοποστροφῶδ-ἔω ἀγαπῶ νὰ ὑποστρέφω, ἐπιπέρχομαι, ὑποτροπιάζω, ἐπι νόσων: Γερμ.Α' 732.

φιλοποστροφῶδης-οὔς-ες φιλοποστροφος βλ.α.: Ἰπν.1121f οὐ κρινόμενοι φιλοποστροφῶδες.

φιλοψία (ή) νεώτ., ἡ τίσια πρὸς τὸ ὑπο-
πιτεῖεν κακὸν τι, τὸ γνῶρισμα τοῦ φιλοπότου βλ.λ.

φιλόρα (ή) κ. νεώτ., ἰων. -η τὸ δένδρον τὸ πα-
ράγον τὸ θύσας τίλιον, φιλορσιὰ, φλομοῦρι: Ἡρ.
4,67 φίληρος ὡν φλοῖω μοντεύονται, Θεόφρ.Φ1
1,124. || νεώτ. βοταν. τὸ δένδρον τίλια βλ.λ.

2) μγν. τὸ ὑπὸ τὸν φλοῖον ὑπένδυμα τοῦ δέν-
δρου οὗτου, ἐν χρ. ὅς εἶδος χάρτου πρὸς γρα-
φήν: Ἡρωδ.αν.1,17, Δίων Κ 72,8' ἐν χρ. πρὸς κατα-
σκευὴν στεφάνων: Ξενοφ.Στρατ.1. Φιλύρας εἶχε
γὰρ ὁ παῖς θυπυλον στεφάνων ἀμφικυμένον.

φιλυρε α (ή) νεώτ. κ. Φιλυρέα θάμνος τῆς φέ-
ρον εἶδος σταφυλῶν: Θεόφρ.Φ1,9,3. Δισκ.1,125

2) νεώτ. βοταν. δένδρον ἐκ τῶν ἐλασιεῖδων φέ-
ρον σαρκώδη φύλλα καὶ ἄνηθ λευκὰ καὶ ἀρω-
ματικά, ἀγλατζινιά, ἀγλαθιτζιά, φελλύμι, φιλύμι.

φιλύριος-ιον ὁ ἐκ φιλύρας, ἐκ ζύλου φιλύ-
ρας, φλαμοῦριου: Ἰπν."Αρθρ.813 φιλυριν σασίε'

2) μγν ὁ ἐκ ζύλου φιλύρας ἐλαφρός, κούφας:
'Αριστφ."Ορν.1377 ἀσαζόμεθα φιλύριον Κινη-
σιαν ἰσάδ. ἐὰς εὐτελῆ καὶ κούφα ποιοῦντα, τοι-
οῦτον γὰρ τὸ ζύλον, κούφον καὶ ἐλαφρόν|| δ.ἔρμ.
π. Ἐθνήν.551f) ἐδία τὸ φιλύρας τοῦ ζύλου λαμβά-
νοντα σασίδα συμπεριζώνουσαι, ἵνα μὴ κάμνηται
διὰ τε τὸ μῆκος καὶ τὴν ἰσχυρότητα.

φιλύριον [τῶ] μγν. ὑπόκορ. τοῦ φιλύρα βλ.λ.,
πινικὸς ἐκ ζύλου φιλύρας: Αλ.Π.14,12 φιλύριον
εἶχε καὶ μαχαίριον ἵνα ξέη τοῦτο.

φιλῶ-ᾶω δημ. συνθ. ἐν τῷ ἀσυναίρ. τ. **φιλάω**
ἀντὶ φιλῶ-ῶ βλ.λ.: Μολκ.Συντρ.14.

φιλῶ-ἔω [φιλοσ] κ. μον. κ. νεώτ., δημ. κ. φιλάω
βλ.λ., αἰολ. φιλημι, β' πρὸς. φιλεῖσθαι [Σασηφ.89],
ἐπ. ἀπορφ. φιλήμηναι [Ἰ.Χ 265], ἰων. κ. ἐπ. παρατ.
φιλέσκε [Ἰ.λ.Γ 338], μέλλ. φιλήσῃ, ἐπ. ἀπορφ. φι-
λήσμεν [Ὀδ.Δ 171], ἀόρ. α' ἐφιλήσα κ. δημ. φι-
λήσα, παρακ. πεφιλήκα [Πινδ.Π 1,25], μέσ. φιλοῦ-
μαι, δημ. φιλοῦμαι κ. φιλιώμαι, δημ. παρατ.
[ἐφιλιώμηναι] ἰεκ τ. φιλάω βλ.λ., μέσ. ἀόρ. ἐφι-
λάμην ἰώς ἐξ ἔνεστο. φιλάω], γ' ἐνικ. ἐφιλάτο, φι-
λάτω [Ἰ.λ.Ε 61], προστ. φιλαίω [Ἰ.λ.Ε 17], ὑποτ. φιλοῦν-
ται Ἰ'Υμν.Δήμ.117' οὕτω πθ. ἐν Ἡοῖοδ.Θ 67 ἀντὶ
φιλένται|| δημ. φιλάτο, φιλάμενος, πτ. παθ. σημ.
Γ'Απολλ.Ρ 3,66], παθ. μέλλ. φιληθήσομαι, μέσ.
μέλλ. πτ. παθ. σημ. φιλήσομαι [Ὀδ.Α 132, αὐτ.Ο
28], Ἄντιπ.113,38], μέλλ. γ' πεφιλήσομαι [Καλλ.Δηλ
270], ἀόρ. ἐφιλήθην [Εὐρ.'Εκ.1000], ἐπ. γ. πληθ.
ἐφιλήθην [Ἰ.λ.Β 668], παθ. παρακ. πεφιλήμαι [Πινδ.
Ν 4,74], δωρ. μγν. πεφιλημένος [Ἰσοκρ.3,3], δημ.
φιλημένος-ο-σ, δημ. πεφιλήμι [Ἐφροῦν Καισ.35,
Τζέτ.Ἰ.λ.21,15] [τῶ] βροχῶ, πλῆν ἐν τοῖς ἐπ. τὸ ὅσιος
ἐφιλάτο, **φιλάτο** κττ., ἀποβλέπω εἰς τινα ὡς εἰς
φάνος, θεωρῶ τινα μετὰ τρυφερότητος, ἀγαπῶ,
ἀντιθ. τοῦ μισῶ, ἐπὶ τῆς ἀγάπης τῶν θεῶν πρὸς
τοὺς ἀνθρώπους: *Ἰλ.Β 197 φιλεῖ δέ ἐ μπίετα
Ζεὺς, αὐτ.117, αὐτ.Π 94 μέλια τοὺς γε φιλεῖ ἐκά-
στρος Ἀπόλλων, αὐτ.Π 204, Ὀδ.Ξ 146 δν περὶ
κῆρι φιλεῖ Ζεὺς, αὐτ.Ο 245' ἐπὶ τῆς ἀγάπης τοῦ
συνδύτου πρὸς τὸν ἐσούτου δεσπότην: Ὀδ.Ξ 146'
δη ἐπὶ τῆς πρὸς ἀδελφὸν ἀγάπης: Ὀδ.Ο 370'
δη ἐπὶ τῆς ἀγάπης τοῦ ἀνδρὸς πρὸς τὴν γυναῖκα
οὗτου: Ἰ.λ.1342 ὅς τις ἀνήρ ἀγαθὸς . . τὴν αὐ-
τῷ: φιλεῖ καὶ κήδετα ὡς καὶ ἐγὼ τὴν ἐκ θυ-
μοῦ φίλον, αὐτ.1450 τὴν αὐτὴς φίλεσκον, αὐτ.
1486, Ὀδ.Θ 309, Πινδ.Π.10.103 φιλεῖων φιλέοντα,
Σοφ.'Αντ.543 λόγους φιλοῦσαν οὐ στέργω φιλην'
ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ στυγῶ. ἐχθραῖρα: Αἰσχ.κο.907
μάλιστα σ . . ἠχθρα καφίλησ' ἐν ἡμέρᾳ μῆδ,
Μέν.Ζεὺς Ἐξαπατῶν 4 δν οἱ θεοὶ φιλοῦσιν ἀπο-

θῆνσκει νέος' ὁ ἐπ. μέσ. ἀόρ. ἔχει ἐνεργ. σημ.
π. Ἄττ., ἡ δὲ σημ. τοῦ μέσ. ἀόρ. ἐξεφέρετο περι-
φραστικῶς διὰ τοῦ φιλῶ ἑμαυτὸν: Εὐρ.'Ἐλ.999,
αὐτ.Μήδ.86' || παθ. γεν. ἀγαπῶμαι: Ἰλ.Β 668 φι-
λεῖσθαι ἐκ τίνος, αὐτ.Ν 627 φιλεῖσθαι παρὰ τι-
νος, Εὐρ.'Ἐκ.1000 φιλεῖσθαι τινί' || κ. νεώτ. ἐν τῇ
σημ. ταύτῃ μ. κτ. μγν. παθ. παρακ. πεφιλημένος
1δ. ἐπὶ τὰν νεκρῶν, ὁ ἀγαπητός, ὁ προσφιλεὶς
[νεκρός:] **2) φέρομαι** φιλοφρόνως, τρυφερῶς,
εὐμένως πρὸς τινα, 1δ. φιλῶν ἡ ζένον, ὑποδέχομαι
φιλοφρόνως ὅπως ξενίω, περιποιῶμαι τινο, φι-
λεύω: Ἰλ.Ζ 14 φίλος δ' ἦν ἀνθρώποισιν πάντας
γὰρ φιλέεσκον ὀδῶ ἐπὶ οἰκίᾳ ναίων, αὐτ.Γ 207,
Ὀδ.Ο 542 ζέτιον ἄγων ἐν δώμασι . . φιλεῖν καὶ
πιέμεν, αὐτ.Η 256 ἦ με . . ἐφιλείτε καὶ ἔτρεπον,
αὐτ.Θ 268 τίς δν φιλεῖτον μάχοιο; αὐτ.Ι 29, οὐτ.Θ 42
πρὸς φιλοζέοντα εὐμένως], αὐτ.Δ 173, αὐτ.Ο 42,
αὐτ.Ξ 322' || παθ. φιλοξενοῦμαι εὐμένως, φιλεύ-
ομαι: Ὀδ.Α 123 παρ' ἄμμι φιλήσεται ἰθά φιλοξε-
νηθῆς παρ' ἡμῖν, αὐτ.Ο 281' || ἐν ἀντιθ. πρὸς
τὸ ἐρῶ: Πλάτ.Φαῖδρ.231C τούτου μάλιστα φα-
σι φιλεῖν ὡν ἄν ἐρώσι [λέγουσιν ὅτι περιποιού-
νται τρυφερῶς ἐκείνους πρὸς τοὺς ὁσίους τρέ-
φοντες θερμὸν ἔρωται, Ξεν.Ιέρ.1], ὡστε οὐ μόνον
φιλοτο ἀν, ἀλλὰ καὶ ἐρῶ, οὐτ.Συμμ.8,21.'Αριστλ.
ΑἴΡ.2,27], φιλοῦσιν οἱ ἐρώμενοι: **3) ἐνίστε** ἐν
πλησιεστώτῃ πρὸς τὸ ἐρῶ σημ., ἀγαπῶ, τρέφω
ἔρωται: Ὀδ.Σ 325 ἦ γ' εὐκόμωχ μινέσκετο καὶ
φιλέεσκον, Εὐρ.Τρ.1051 ὅς ἐστ' ἔραστής, ὅστις
οὐκ αἰε φιλεῖ, Ἡρ.4,176, Ἄριστφ.Βάτρ.541, αὐτ.
Εἰρ.1138' πρὸλ. φιλότης|| **4) κ. μον.** νεώτ., κ.
δημ. ἐκδρῆμ τὴν πρὸς τὸ πρόσωπον ἀγάπην, 1δ.
ἔρωται, ἐπ' ἐξωτερικῶν σημείων, ἀσπάζομαι, δίδω
φιλημα [π. Ὀμ. δὲν ἀπαντᾷ ἐν τῇ σημ. ταύτῃ, ἐν ἡ
εὐχρ. τὸ κυνέω, κύσσαι]: Ἡρ.1,134 ἀντὶ γὰρ τοῦ
προσαγορεύειν ἀλλήλους φιλέουσι τοῖσι στό-
μασι ἰέν ἀντιθ. πρὸς τὸ φιλεῖν τὴν παρειάν], Αἰσχ.
Ἄγ.1560 πατέρα περὶ . . χεῖρες βαλοῦσα φιλήσει,
Σοφ.ΟΚ 1131 φιλήωω . . τὸ σὸν κάρσα, Ἄριστφ.
'Ορν.671, αὐτ.'Ορν 674, Πλάτ.Φαῖδρ.255B, Ξεν.
Συμμ.95 φιλεῖν τοῖς στόμασι, αὐτ.Κ1,4,27, ΑἴΡ
5,285 φιλεῖν κατὰ τὸ στόμα' μτ. διηλθῆς αἰτ. δίδω
εἰς τινα ἀσπασμόν, φιλεῖ: Μόσχ.3,69 τὸ φίλαμα,
τὸ . . τὸν Ἄδωνιν . . ἀποθῶσκαντα φιλάσεν,
δ.τραγ. νὰ τῇ φιλήσω ντρέπομαι, νὰ τῆς τὸ ἐλπῶ
ντριώμαρ' || μέσ. φιλοῦμαι, δημ. φιλιόμαι
ἀμοιβῶνως δίδω καὶ λαμβάνω ἀσπασμόν, ἀνταλ-
λάσσω φίλημα: Ἡρ.1,134 ἦν δ' ἡ οὐτερος ὑπο-
δέεστερος ὀλίγω τὰς παρειὰς φιλέονται, Σολωμ.
'Ἡ ἡμέρα τῆς Λαμψρίας 14 φιληθῆν γλυκὸν γείλη
μὴ γείλη' || π. μον. ἐνίστε τὸ φιλῶ ἀλλολοποθεῖς
ἐν τῇ σημ. ταύτῃ: Ἐρωτ.ἀκρ.5,780 πιάνονται κ
ἀγκαλιόζονται καὶ κλιόονται φιλοῦσι [φιλιού-
νται] **5) δημ. κτ. ἐπέκτ.** ἔρχομαι εἰς στενοτέρων
ἐρωτικῆν ἐπικοινωνίαν, συνευρίσκομαι ἐρωτικῶς,
συνουσιάζομαι ὁ μ. κ. παθ.: δ.τραγ. κορίτι φι-
λημένο δὲν κάνει προκοπή' **6) δημ. κτ. εὐφη-
μιόμιον**, ἐπὶ δήμοτος ἐρίεστω, 1δ. ὄρεωσ, ἀντὶ
δαγκῶν: τὴν κατασκα τὴν ἐφιλήσας φίδι' **7) ἐπὶ**
πραγμ. ὡς ἀντικείμενον ἀγάπης ἀγαπῶ, στέργω,
εὐσερτάς ὑποδέχομαι, εὐχαριστοῦμαι εἰς τι: **8)**
Ὀδ.Δ 83 ἀσχέλια ἔργα φιλεῖν, Πινδ.Ν 3,1] φιλεῖν
ἀσίδας, αὐτ.Ν 11,9 φιλεῖν δεῖπνον τέρψασα, Σοφ.
'Αντ.1056 φιλεῖν αἰσχροκέρδειαν, Ἐφίππ.1 Πρά-
μινον ἄλον φιλεῖν, Ἰηλεκλεῖδ.'Αμφικτ.1,6 μάσας
φιλεῖν' **ε)** ἐπὶ προγμ. ὡς ὑποκείμενον ἀγαπῶ
τὸ ἀρέσκομαι εἰς τι, μοῦ ἀρέσει κατὰ: Πινδ.Ν
9,114 ἀσχυῖον δὲ φιλεῖ συμποσίον, Καλλ.ἀπ.40 ἡ
[μῆτρ]η μαστοῦς ἐφιλήσας' **9) μτ. ἀπορφ.** ἀγαπῶ,
ἀρέσκομαι, ὀθ. συνθητικῶν νὰ πρῶτω τῖ: Πινδ.Ν 1,15
Μοῖσα νεμνάσθαι φιλεῖ, αὐτ.Π 3,31, Ἡρ.7,10 φι-
λέει ὁ θεὸς τὰ ὑπερέχοντα κολοῦσιν, Αἰσχ.'Ἄγ.764

φιλεῖ δὲ τίκτειν ὄβρις . . ὄβριν, Σοφ.Αἰ.987 τοῖς θεοῦσσι τοῖ φιλοῦσι πάντες κειμένοις ἐπέγγε-
λάν· ἢ ὄβριον, μτ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. Ἰ. Ἀριστοφ.
Πλ.645 φιλεῖς δὲ δῶσω· κττ ὀφθόρα· ἢ ὄμ.
ἐπὶ πραγμ., γειονόντων ἀπὸ ἔξω τῶν συνήθειον
νὰ . . Ἡρ.2,27 αὐρα φιλεῖ πνεῖιν, Αἰσχ.ἰκ.767

φιλεῖ ὠδῖνα τίκτειν νύξ, Σοφ.ΟΚ304 ἡμυρόν
ἐπὶ φιλεῖ πλανῶσθαι, Ουκ.4,125 φιλεῖ μεγάλη
στρατόπεδ' ἐκπληγυσοῦσθαι· ἢ ἰδ. τοῦ γίνε-
σθαι συνηθίζω νὰ συμβαίνω, νὰ γίνωμι, συνη-
θως γίνωμι: Ἡρ.7,9 ἀπὸ πείρης πάντα ἀνθρώ-
ποις φιλεῖ γίνεσθαι, αὐτ.7,10, αὐτ.7,50, αὐτ.8,
128, Φουκ.3,42· κ παρολειπομένου τοῦ γίνεσθαι:
Πλάτ.Πολ.467B οἷα δὴ φιλεῖ ἰός εἶναι ἀνοήθει,
Λουκ. Ἐρωτ.9 ἀποῖα φιλεῖ· ἢ ἰδ. ἀπορα συνη-
θίζεται, εἶναι σύνηθες: Ἡρ.6,27 φιλεῖ δὲ καί
κως προσμαρῖναι ἰένω, ὁ θεός· εὐτ' ἄν, Γλιούτ.
Συμπ.182C ὡς δὴ φιλεῖ . . λόγον ἔχειν ἀνθρώ-
πους ἢ χρ. αὐτῇ ἀπαντᾷ μ. παρὰ τοῖς μεθ' Ὀμ.
πρβλ. τὸ λατ. a-pare ἐν τῇ αὐτῇ χρ.: Ηορ.Οδ.3,10'

ἢ ἰδ. μτφ. ἔρχομαι εἰς ἐπιφάνη πρὸς τι, ἐφά-
πτομαι, ἐφαρμύζομαι τελείως ἐπὶ πινος: τὸ πα-
ροθυροφυλλα δὲν φιλεῖ στὸ πρεθόζι· ἢ ὄμ.
μτφ. φέρω τι εἰς τελείαν ἐπιφάνη πρὸς τι, ἰδ. ναυτ.
περὶ κεραῖος, τροχίλου κττ., ἐφαρμύζω ταῦτα
εἰς τὰς ὑποδοχὰς τῶν.

φιλω-ὄω μαν. ἀδόκιμος τ. ἀντὶ φιλω-ὄω βλλ.:
Εὐσ. Ἐκκλ. Ἰστ.1,6.

φιλω ἄρχ. ρίζα ἐξ ἧς παράγονται χρόνοι πινέ-
ς τοῦ φιλω-ὄω βλλ.

φιλωδός-ἄν (ῶδῆ) ὁ ἀγαπῶν τὰς ὠδὰς: Ἀριστοφ.
Σφ.270 ἀνήρ φιλωδός, αὐτ.Βάτρ.241 ἀλλ', ὁ φι-
λωδὸν γένος, παύσασθε, Φρύν.ἐν ΑΒ7), Νικ.Χων.
138,17 Δαυῖδ ὁ φιλωδός.

φιλωιδεῖον σκάφιον ἰτὸ Ἐπιγρ. σκάφιον ἀνή-
κον εἰς τινα ὀνόματι Φιλωνα.

φιλωιζέω ἄρχ. λεξ. μιμοῦμαι τὸν Φίλωνα, ἀκο-
λουθῶ τὸ φιλοσοφικὸν σύστημα τοῦ Φιλωνος:
Σουῖδ.ἐνλ.Φιλων'Ιουδαῖος Πλάτων φιλωιζει ἢ
Φιλων πλατωνίζει.

φιλωραῖος-ον μαν. ὁ φιλῶν, ἀγαπῶν τὸ ὠ-
ραῖον, φιλόκαλος: Τέζετ.Χιλ.6,234 Νάρκισσος φι-
λωραῖος ἦν νεός.

φιλωρεΐτης-ου ἰδὲ μτγν. ὁ ἀγαπῶν τὰ ὄρη:
ΑΠ6,96 φιλωρεΐτης Πάν.

φιλωρὸς ἐπίρρ. ἐκ τοῦ φίλος βλλ., φιλικός, με ἀγά-
πην ἢ Ἰλ.Δ.347.

φιλωτερί-ιδος ἡ) Ἡα. «καρτανέα».

φιλωτρός-ον συγκρ. τοῦ φίλος βλλ.:Καλλ.ἀν.146.

φιμάριον ἰτὸ ὑπόκορ. τοῦ φιδός βλλ., μικρὸν
φιμάριον: Ἱεροκλ.Φιλοκ.321,11.

φιμόληπτος-ον μαν. ὁ πεφιμαμένος, δεαυε-
μμένος, κρατούμενος ἀπὸ τῶν ἡνίας: Πλαν.7,30 ἰτὸ
ἰ βραχύ, ὡς καὶ ἐν τῷ φιδός η. Πλαν.15,16, ἐνῶ η.
παλαιότεροις φιδός.

φιμός-ος κ. νεώτ. πρ. ἔτερογενούς πληθ. τὰ φιδά
(ΑΠ6,312) πᾶν δι' οὐ κλείεται τὸ στόμα, ὡς ὁ κη-
μός, τὸ φιδωρον, τὸ πλέγμα, δι' ὃν κωλύονται τὰ
ζῶια νὰ δάκνωσιν ἢ νὰ θηλάζωσιν: Ἄνδρ.ἐν ΑΠ
6,312 φιδά περὶ στόμα, Λουκ.Βι.Πρ.22 φιδὸν πε-
ριθεῖται τινι· 2) μέρος τοῦ χάλινου τοῦ Ἰησοῦ
ἀνερχόμενον πρὸς τὴν ρίνα καὶ περιβάλλον αὐ-
τήν, ἔχον ἐνίοτε καὶ αὐλοῦς, δι' ὃν πορῆγοντο συ-
ριστικὰς τῆς ἦχος ἐκ τῆς ἀναπνοῆς τοῦ Ἰησοῦ ἢη.
Βαρβάρουσι: Αἰσχ.Ἐπτ.463 φιδά δὲ αὐριζοῦσι
βάρβαρον νόμον, αὐτ.ἀν.341 πάλω . . φιδωτοῖν
αἰλητοῖσιν ἀστομαμένους· 3) εἶδος ποτηρίου,
δι' οὗ ἐρριπτον τοὺς κούβους: Αλχιλ.ἰν.59 ἀστρα-
γάλως . . διασείστας καὶ φιδούς καὶ κλυετι-
κὰ ἔτερα δρυανὰ, Πολυδ.7,203,αὐτ.10,150 (πρβλ.ΕΜ
735,21: τὸ ἰ μακρὸν καὶ μόνον παρὰ μτγν. βραχύ
βλ. φιδόληπτος).

φιμῶ-ὄω κ. νεώτ. μέλλ. -ώσω, συσφιγγῶ, κλείω,
δένω διὰ φιδωῖ βλλ., φιδῶνῶ, βάζω φιδωτρον:
Ἄριστοφ.Νεφ.592 φιδωπότε τούτου τῶν ζῦλων τὸν
αὐχένα ἰνὰ δέσπεται τὸν λαίμνον του εἰς τὸν κλοιόν·
ἢ εἶδ. νεώτ. κ. δημ. ἀποσφράσσω τὸ στόμα διὸ
τῆς χειρὸς ἢ τεμαγίου ὑφασματός πρὸς παρεμ-
πόδιον τῆς φωνῆς· δθ. κατασιγάζω, ἀποστομῶ-
νω, βουλλῶνῶν τὸ στόμα: ΚΔ Ματθ.22,34 ἰδὲ
Φαρισαῖοι ἀκούσαντες διτὴ φιδωπώσε τοὺς Σαδ-
δουκαίους, αὐτ.Μάρκ.1,25 (παθ.), αὐτ.Μάρκ.4,39
(παθ.), Λουκ.Περεγρ.15 οἱ ἐχθροὶ ἐπεφιδωπντο·
ἢ παθ. φιδωμαι τινι ἀποστομανομοι διὰ τινος ἢ
ἐξ οἰτίας πινός: Ἰώσ ΠΙ1,22,3, αὐτ.ΠΙ5,1,5 ἢ παθ.
φιδωμαι πρὸς τινι γίνωμι ἀφωνος, ἀμίλητος ὡς
πρὸς τι, δὲν λέγω τι: Σέξτ.Ἐμ.Μοθ.8,275.

φιμώδης-ους-ες μτγν. ὁ ὄμιος πρὸς φιδὸν βλλ.,
πρὸς φιδωτρον μτφ. ἀποστοματικός, σκληρός,
δριμύς, στυφός: Νικ.Θηρ.892.

φιμῶνῶν νεώτ. κ. δημ. τ. τοῦ φιδῶ βλλ.

φιδωσις-εως ἡ) ἡ φιδωσις ἰδὲ μτγν. κ. νεώτ. ἢ
ἐμφραξίς πόρου, ἀποστοματικός, κλείσιμον διόδου,
ὀπῆς πινος: Διοσκ.4,90(92) φιδωσι τοὺς ἐν τοῖς
αἰδοῖσις χαλαρ, Γαλ. Ὅροι.2,274 φιδωσι ἐστὶν ἡ τῶν
αἰδοῖσιν πόρων κατάκλεισις· 2) νεώτ. ἰατρ. φιδω-
σις ἡ στένωσις τῆς πόροδος τοῦ αἰδοῖου, ὡστε
νὰ παρεμποδίζηται ἡ ἐξόδος τῆς Βαλάνου.

φιδωτής-ου ἰδὲ μτγν. δασμαστής, ἐξημερωτής:
Γρηγόρ.Διάλ.168,11 φιδωτῶν δαιμονῶν καὶ εἰ-
δῶλων.

φιδωτικός-ή-ων πάπ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸ φι-
μῶ ἢ τὴν φιδὸν βλλας· ἢ φιδωτικὸν καὶ ὑπο-
τακτικὸν μοικρὸν πορῶγγελα, ξόρη δι' οὐ τις
ἐξηναγκάσεται εἰς σιωπὴν κοῖ ὑποταγῆν, ὑπακοήν.

φιδωτρον ἰτὸ Σουῖδ. κ. νεώτ. ὄργανον δι' οὗ
ἐμφράσσεται, συσφιγγεται, κρατεῖται τὸ δεδεμένον·
2) νεώτ. πλέγμα ἢ δεμαῖος, δι' οὗ περιβάλλεται
τὸ ρύγχος τῶν ζῶων, ὡστε νὰ ἐμποδίζωνται ταῦ-
τα ἀπὸ τοῦ νὰ δάκνωσιν ἢ τρώγωσι.

φιν Ἡσ. βιοπατ. κατάλ. γενικ. ἐν. Ἡσ.ἐνλ. πασ-
σαλόφιν, αὐτ. ἐν λ. «Ἰδηφι Ἰδης, Βοιωτοῖς».

φιν σπαν. δῶρ. τ. ἀντὶ σφίν, σφρίαν: Ἐμπεδ.ἀπ.
22,3 ὄσα φιν ἐν θνητοῖσιν ἀπολαχθέντα πέφυ-
κεν, Καλλ. Ἄρτ.125, αὐτ. Ἄρτ.243.

φίνα ἡ) μαν. ἐκότερα τῶν δύο σειρῶν σκο-
πῶν τῶν τοποθετομένων περὶ τὴν Βασιλικὴν κερ-
την ἐν τοῖς στρατοπέδοις τῶν Βυζαντινῶν, ὧν ἡ
ἔσω (φίνα) ἀπετελεῖτο ἐξ ἄνδρῶν τῆς «Ἐται-
ρείας», ἢ δὲ ἔξω ἐκ τῶν τοῦ σώματος τῶν «Σχο-
λαρίων».

φίνα ἐπίρρ. ποδῶν. ἐκ τοῦ φινος βλλ., ὠραία,
ἐξαιρετικὴ, οὐκ καλὰ: περάσαμε φίνα, - φίνα
καὶ ὠραία.

φινακολιά ἡ) δημ. τὸ φυτὸν θυμελαῖα βλλ.

φινάλες ἰτὸ ἰταλ. νεώτ. κ. δημ. τὸ τελευταῖον
μέρος θεατρικοῦ, μουσικοῦ ἔργου, ρητορικοῦ λό-
γου, τελέτης κττ., τὸ τέλος, ἡ κατακλις: τὸ φινά-
λε τῆς συναυλίας - τῆς κωμωδίας - τῆς γιορτῆς·
2) μτφ. τὸ ἀποτελέσασιν πράξεως πινος: ἔξησε
ἄστω καὶ στὸ φινάλε πέθανε στοὺς δρόμους·
ἢ φρ. στὸ φινάλε ἐν τέλει, ἐπὶ τέλους.

φινάξ Ἡσ. «δρύς».

φινάστρα ἡ) ἰταλ. δημ. ἄ. φινεστρίον βλλ.

φινεστρίν-ιου ἰτὸ ἰταλ. δημ. κ. φιλιστρίν κ.
φινάστρα ἡ) παραφωτιστὴ πλοῖου.

φινάστρα ἡ) ἰταλ. νεώτ. κ. δημ. ἢ ἰδιότης
τοῦ φίνου, τοῦ λεπτοῦ, λεπτότης, δεξιότης, δεξιο-
τεχνία, ἐπὶ τῶνον, λόγων, ἐνεργειῶν.

φινάξ ἰδὲ μτγν. φινὴ βλλ.: Διοσκ.2,58.

φινικίος-ή-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμε-
νος εἰς τοὺς φινίους, τὸν ἐν τοῖς ΒΑ ἁκτίσι τῆς
Βαλτικῆς οἰκιστὸν λαόν, τοὺς νῦν Φιλανδοὺς:
φινικίος κόλπος.

φινος-α-ο (ιταλ.) νεώτ. κ. δημ. ἐπί πραγμ., ὁ λεπτός, λεπταῖος καταγεγραμμένος : **φίνο ὕφασμα** ἢ γεω. ὁ ἐξαιρετικός, ἐκλεκτὴς μορφῆς, ποιήτης, ὄρατος : **φίνο κρέας** - **βούτρο** - **λουλούδι** 2) ἐπὶ ἄνθρ., ὁ λεπτός, δεξιὸς τοῦ τρόπου, τὸς ἐνεργείας : ἢ ὁ δέουτος.

φιντανάκι (ἰδ.) (ἀραβ.) δημ., δ.γρ. φυντανάκι ὑποκορ. τοῦ φιντανί βλ.2), μικρὸς βλαστός, βλασταρόνι 2) εἶδ. ἰδ. μτφ. ἐπὶ προα. κ. ἰδ. κορασιών, νεόβγαλο, τρυφεροῦδι.

φιντανί-ιου (ἰδ.) (ἀραβ.) δημ., δ.γρ. φυντανί φυτῶν 2) νεαρόν φυτόν : ἢ νεαρός βλαστός, βλαστάρι τρυφερό 3) ἄ φεδόδι μέτρον ἐπιφανεῖας ἴσων πρὸς 420) περίπου τετραγ. μ.

φιντατος-π-ον δωρ. ἀντὶ φίλτατος βλ.λ. : Ἐπιχ.3).

φίντερος-α-ον Ἐπιγρ. δωρ. ἀντὶ φίλτερος βλ.λ.

φιξ (γαλλ.) νεώτ. κ. δημ. ἀλλ. ὡς ἐπίθ., ὠριμένους, καθωρισμένους μ. ἐν ταῖς φρ. πρὶ **φιξ** τιμὴ ὠριμένη, ζούρ **φιξ** (ὠριμένη) ἡμέρα δεξιώσεως.

φιζάρω-ατος (ἰδ.) νεώτ. κ. δημ. ἢ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ φιζάρω βλ.λ., σταθεροποιήσις, ἰδ. χρώματος : **φιζάρω φωταγρ.** βλαστός,

φιζάρω (ιταλ.) νεώτ. κ. δημ. ἰδ. ἐπὶ χρωμάτων, φωτοτύπων κττ., σταθεροποιῶ, καθιστῶ ἀμετάβλητον, ἀναλλοίωτον, μόνιμον : **φιζάρω τὸ φίλμ.** - **μὲ τὸ στάφι φιζάρουν τὰ χρώματα τῶν ὑφασμάτων,**

φιογκάκι νεώτ. κ. δημ. ὑποκορ. τοῦ φιογκό βλ.λ., εἶδος μικροῦ λαίμοδετου δνομένου εἰς φιόγκον.

φιογκός (ἰδ.) (ιταλ.) νεώτ. κ. δημ. τρόπος δεοίματος ταινίας, ὅστε ν' ἀποτελέσῃ ἐκατέρωθεν τὸ κῆρυξ εἶδος θυσάνου, φούντας : **ἔδενε φιογκός στὰ μαλλιά** εἶδ. τοιοῦτον δέσμιον λοιμοδέτου 2) ἢ δθ. λαίμοδέτης οἴτω δεδεμένος, ἄ. φιογκάκι.

φιογκῶ (ἰδ.) (ιταλ.) νεώτ. κ. δημ. κ. φιόρντ ἀλλ. ἐπιμηκής καὶ σχολιῶς κόλλας θαλάσσης βαθέως εἰσδύω εἰς ὄρεινῶν ἀκτῆν.

φιορίν(ον) (ἰδ.) νεώτ. κ. δημ. ἄ. φλωρίον βλ.λ.

φιοριπούρα (ἰδ.) (ιταλ.) νεώτ. κ. δημ. μουσ. διεθν. ὄρ. καλλιμασιός τις ἐν τῇ μουσικῇ, ἄ. ἀνθισμα.

φιορντ (ἰδ.) φιορό βλ.λ.

φιορό (ἰδ.) (ιταλ.) δημ. ἄνθος, λουλούδι.

φιούμμα (ἰδ.) δημ. κ. φλιούμμα πόρην ὑποδήματος, ἄ. ἀγκράφα : **παντοῦφλες μὲ φιούμμες,**

φιρί **φιρί** δημ. ἐπιγρ. φρ. ἐπιμῶνας, ἐπιζητητικῶς : **πέει φιρί φιρί** νὰ τσακωθῶμε.

φίρμα (ἰδ.) (ιταλ.) νεώτ. κ. δημ. ἐπωνυμία ἐμπορικῆς, βιομηχανικῆς, χρηματιστικῆς κτλ. ἐπιχειρήσεως : **φίρμα ἐργοστασίου** - **καταστήματος** 2) μτφ. ἐπρων. ἐπὶ προα. καλῆ φίρμα ἰδνεγυρισμένης καιοθηβας, ἀπεργεγυότητος κττ.) 2) μτφ. γινώρισμα χαρακτηριστικόν τῆς προελθεούσης πινος.

φιρμάνι (ἰδ.) δημ. κ. φερμάνι φερμάνιον βλ.λ.

φιρμάνι(ον) (τουρκ.) νεωτ. κ. δημ. κ. φερμάνι(ον) διάταγμα ἀπολυταρχικοῦ ἡγεμόνος, σουλτάνου.

φίσα (ἰδ.) (γαλλ.) νεώτ. κ. δημ. ἕκαστον τῶν μικρῶν καὶ ὁμοιοσχημῶν φύλλων χάρτου, ἐφ' ὃν ἀναγράφονται πρὸς ταξινομήσιν καθ' ἑλληνικὴν ἀλφάβητικὴν σειράν σημασίαις, ἰδ. ἐπιστημονικῆς φύσεως : 2) μάρκα χαρτοποικίαν.

φίσα (ἰδ.) (ιταλ.) δημ. ἀλλ. μονοκατάλ. ἐπιθ. ὁ ὑπερλόγητος, τελειῶς γεμάτος, ποῦ νὰ μὴ χωρῆ ἄλλο : **τὸ θέατρο εἶναι φίσκα ἀπὸ κόσμου** ὄμ. ὡς ἐπιγρ. ἐντελὸς, πλήρωος : **γέμισε τὴν κοιλίαν σου φίσκα**, - **μὸ γέμισε φίσκα τὸ πατήρι.**

φίσκος (ἰδ.) (ιταλ.) ὁ δημόσιος θησαυρὸς τοῦ ρωμαϊκοῦ κράτους περιλαμβάνων πᾶσαν τὴν περιουσίαν τοῦ ἡγεμόνος, ἀφ' οὗ ἐξέλειπε ἡ διακρίσις τῆς δημοσίας περιουσίας ὡς νομικοῦ προσώπου ἀπὸ τῆς τοῦ ἡγεμόνος : Ἡσ. : Ἐπιγρ. χωρία τὰ θῆθ τοῦ φίσκου **πραθέντα**.

φισκοσυνήγορος (ἰδ.) Ἴσθ. ὁ συνήγορος τοῦ δημοσίου ταμεῖου.

φιστάκια ἔσφ. πληθ. τοῦ πιστάκιον βλ.λ.

φιστικῶ-ιά-ύ δημ., ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ φιστικίου : **φιστικὴ φόρμα.**

φιστικί-ιου (ἰδ.) δημ. ὁ καρπὸς τοῦ δένδρου φιστικιά, τῆς πιστάκης 2) φιστικὴ ἀράκιον ὁ καρπὸς τοῦ δένδρου ἀραχίς βλ.λ.

φιστικιά (ἰδ.) δημ. τὸ δένδρον πιστάκη βλ.λ.

φιστούλας (ἰδ.) (ιταλ.) δημ. ουριγγίον βλ.λ.

φιστουλίνα (ἰδ.) νεώτ. βοταν. γένος ἐδωδιῶν μικρῶν ἐκ τῶν παλυποριδίων.

φισφιρίζω δημ. ὀνομαστοπ. λ. ἐκ τοῦ ουριγματος φι σφι σφι, κἄμω φι σφι σφι.

φιτίλι (ἰδ.) (ιταλ.), δ.γρ. φυτίλι ἑλλυθίνων, θρυαλλίς : τὸ φυτίλι τὸ **κανηλιού**, -**σάθηκε** τὸ **φιτίλι** 2) πυροδότηκὴ θρυαλλίς, ἄπτρα : ὁ **δυναμίτης** παίρνει **φωτιά μὲ φυτίλι** ἢ μτφ. φρ. **βύνω φυτίλι** ὑπεκκαίω, προκαλῶ **ἔριδα**, διενεξίν μετὰ ἄλλων, ραδιουργῶ 3) βύσμα ἑλακῶς ἀποχευτικόν τοῦ πύου : **καθαρίζε τὴν πλῆγὴ τὸ φυτίλι.**

φιτροῦ (ἰδ.) κυρ. κορυφός, στέλεχος δένδρου : Ἀριστλ.Φυτ.1.4.3. ἢ π. Ὀμ. ἀγίλα, τερμάνιον ἔυλου : **πρὸς τὴν κορυφός** : ἢ λ.Μ.29 **φιτροῦν καὶ λαίων**, Ὀδ.Μ.11 **φιτροῦς αἶφα γαρύοντες** 2) δαλός, δαυλός, δαυλί : **Λυκόφρ.913 φιτροῦ** . . . **μαίφονου** ἰσχυλ. ἐτόν φονεῶ τοῦ Ἀλεξάνδρου φιτροῦν δὲ τὸν Ἀλεξάνδρον λέγει διὰ τὸν δαλὸν τὸν φανέντα κατ' ἄνορον τῆ Ἐκάβηζ.

φίτσας (ἰδ.) δημ. πασσαλικός ἢ λίθος χρησιμεύων ὡς ὁμίσιον, ὁμαδί εἰς τὴν ποίησιν, ὁσον εἰς τὸ παγγίον, ἀμάδες, ἀγρά κττ.

φίττα (ἰδ.) αἰολ. ἀντὶ φίττα, σίττα βλ.λ. : Πολυδ. 9,112, αὐτ.9,127, Εὐστ.855,22.

φιττάκια (ἰδ.) αἰολ. ἀντὶ φιττάκια βλ.λ. : Εὐστ.1210,42.

φιττακίδες (αἰ) εἶδος τῆ γυναικείων σανδάλιων : Πολυδ.7,94.

φίτω (ἰδ.) ποι. ἀντὶ φίτμα βλ.λ. : Ἀριστλ.Εἰρ.1164 τὸ γάρ φῖτο πρώτων φύσει, αὐτ.ἀπ.π.Εὐστ.1291,26, Εὐπ.ἐν Σχόλ.Πλάτ.Κρίτ.164,10 **καινόν φῖτω τῶν βοῶν.**

φίτμα -**ατος** (ἰδ.) (φιτώω) φύτευμα, κλάδος, πορφυός, κλαδί, βλαστάρι μτφ. τέκνον, παιδί, βλαστάρι : **Αἰσχ.Αγ.1281** μητροκτόνον **φίτμα**, **ποινά-τω πατρός**, Πλούτ. Ἡθ.241α **ὁμὸν ἐκόν τὸ φίτμα** ἰπερὶ τοῦ δειλοῦ υἱοῦ αὐτῆς λέγει Σπρσιπῆτις μήτηρ] **πρβλ. φύτευμα.**

φίτυπο(μν)-ενος (ἰδ.) ποι. ἀντὶ φυτοκόμος, ὁ περιποιούμενος τὰ φυτὰ, κηπουρός : **Αἰσχ.Εὐρ.910** **στέρνω γάρ, ἄνδρὸς φῖτυποῖμος** ἔδικην.

φίτυς-**υος** (ἰδ.) μτγν. ὁ φυτεύων, ὁ γεννήτωρ, γονεὺς, πατήρ : **Λυκόφρ.462** **οὐ γάρ** **τι πεῖσει φῖ-τυν**, αὐτ.486.

φίτω, **μέλλ.** -**ἴσω**, ἄδρ. ἐφίτσω, ἐπ. μέγ. β' ἐνικ. **φίτσωσι** (Μῦθος.2,160), **φτεύω**, **σπεύω**, **γεννώ**, **παράγω**, **δημιουργῶ**, **φέρω** εἰς τὴν ζωὴν : **Αἰσχ.Πρ.233** **ἀίστωσας γένος τὸ πᾶν** **ἔχρηξεν ἄλλο φῖτῶ** **ἀίστων**, αὐτ.1κ.312, **Σοφ.Αντ.645** **ὅστις δ' ἄνο-φέλητα φῖτῶι τέκνα**, αὐτ.Α1.1296, αὐτ.Γρ.31], **Εὐρ.Αλλκ.294** ἢ μτφ. ἐπὶ γυναικός, τιττω, **γεννώ** Ἡσίοδ.Θ.986 Ἡώς . . . **Κεφάλω** **φῖτῶσάτο υἱόν**, **Ἀπολλ.Ρ.4,807**, Ὀμπ.Κυν.1,4. (Πῆθ. ποι. τ. τιθέμενος ἀντὶ τοῦ φυτεύω ἐκεῖ, **δθου ἢ πρώτῃ συλλαθῇ** **πρέπει νὰ εἶναι μακρὰ** π. πεζ. (Πλάτ.Πολ.461α, αὐτ.Νόμ.879δ, αὐτ.Κριτ.116C) ἴσως διορθωθῆναι διὰ τὸ φυτεύω.]

φιφριζῶ δημ. ὀνομαστοπ. λ. ὡς τὸ φισφιρίζω.

φκιασιδί-ιου (ἰδ.) δημ., ἔσφ. φκιασιδί καλλιωπιστικὸν παρασκευάσμα, φυμβῆθιον δι' οὗ προσδίδουσι ἐρυθρότητα εἰς τὰς παρειάς, κοκκινάδι.

φκιασιδού (ἰδ.) δημ. ἢ χρησιμοποιοῦσα φκιασιδί, ἢ διὰ τεχνητῆς ἐρυθρότητος καλλιωπισουσα τὸ πρόσωπον.

φκασιδώνω δημ., έσφ. φκασιδώνω καλλωπιζω μέ φκασίδι βλ. : φκασίδωσα τά μάγουλά της και βγήκε' || συνηθ. παθ. φκασιδώνομαι φημιθροίμαι, βάζω φκασίδι βλλ. : οι περισσότερες είναι φκασιδωμένες.

φκιάρι-ιού (τό) κ. φκί-δου. φτυάρι, πτύον βλλ. **φκολα** μον. δημ. κτ. άποκοπήν έκ τού εύκολα, έφκολα, προηγουμ. λ. ληγουόσης εις φωήην : Έρωτόκρ.5,497 κ. έώθ θανάτους έκάτο πλιά φκολα θέλω πάρει.

φλαβίλλιον (τό) (λατ.) μγν. ριπίδιον : 'Αθήν. 647F έν άν μή ή κόσκιον φλαβίλλιοις καινοτέ χρώ έν οις τό πύρ ριπίζεται.

φλαγέλλιον (τό) (λατ.) λεξ. σκυτάλη, ά. φλογέλλιον, φραγέλλιον, φρακέλλιον, φολλαταριον : Ησ. έν λ. σκυτάλη.

φλαγίλλιον (τό) πάπ. φλαγέλλιον βλλ. **φλάγω** μον. κ. δημ. συγκ. τ. τού φυλάσσω βλλ. έν τή σημ. έπιφυλάσσω : Έρωτόκρ.5,585 Ίτα μου φλάγ' ή μοιρά μου' 2) παραφυλάσσω, ένεδρεύω : ά.γρ. φλόγω μιάς αύγής φενγάρι, πιάνω μιά άπό τό ποδάρι.

φλαδιώ-άω 'Ησ. <φλαδιάν' θλαδιάν, μαλάττειν, τύπτειν> πρβλ. φλάω.

φλάζω άμθβ. τ. τού φλώ-άω, άόρ. β' έφλαδον, διαρρηγγυμι, διασχίζομαι, άνοίγω : Αισχ.Χο.2B μακίδες έφλαδον (ό ένεστώς άπαντά μ. έν τώ μετ' άνοδιπλασιασμού τύπω παφλάζω).

φλακατόρας (ό) μον. κ. δημ. πληθ. φλακατόροι Ιπρβλ. φλάγω, φλοκή) δεσμοφύλαξ : Έρωτόκρ.4, 587 και φλακατόρους μπιστικούς νά βλέπου άπάξω βάνει, αύτ.4,855.

φλακή (ή) μον. κ. δημ. φυλακή, δεσμοτήριον : Έρωτόκρ.5,412, αύτ.1,382 πάτε νά βρήτη στή φλακή τό μέλι και τό γάλα.

φλακιάζω μον. κ. δημ. έγκλειώ εις φυλακήν, φυλοκίω : Έρωτόκρ.3,794 νά μου φλακιάσουν τό κορμί, νά χάσω τήν έξά μου.

φλακίασμα (ή) μον. δημ. συγκ. τ. τού φυλακισμα, ή έκβάθειρις : Έρωτόκρ.4,754 τής 'Αρετής τό φλάκισμα και τού κυρού τή μάχη.

φλαμανδικός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τούς Φλαμανδούς, τούς καιτοιούς της Φλάνδρας ή ό έκείθεν καταγόμενος : φλαμανδική τέχνη - γλώσσα.

φλαμέντας-ου (ό) (λατ.) μγν. στεφανηφόρος ιερεύς, ά. φλαμήν βλλ. : 'Αππ.Έμφ.Πόλ.1,65 λέγεται ούτος ό Ιερεύς φλαμέντας.

φλαμήν (ή) μγν. φλαμέντας βλλ. : 'Επιγρ. πληθ. φλάμινες (flamines) : Διον.Α.Ρωμ.2,64, Πλούτ. Νομ.7, αύτ. 'Ηθ.274C όμ. πληθ. φλαμίνοι : Πλούτ. Μάρκελλ.5.

φλαμουαρίος κ. φλαμουαρίος (ό) μγν. κ. μον. ό φέρων τό φλάμουλον βλλ., σημαιοφόρος, φλομπουιάρης 'Ιω.Λυδ. 'Αρχ.1,46 έώ έν επί τού δόρατος φοινικιά όσνη έξήρητητος.

φλάμουλον ή φλάμουλον (τό) μγν. λατ. σημαία φλογίνου χρώματος' π. Βυζ. βασίλικόν λάδβρον φερόμενον κατά τάς έπισημους τελετάς πρδ τών βασιλέων, φλάμπουρο.

φλαμουλίσκιον (τό) μον. ύποκορ. τού φλάμουλον βλλ., μικρόν λάδβρον : Δών.375.

φλάμου(α)ν μον. κ. δημ. ά. γρ. άντι φλάμουλον βλλ.

φλαμούρι-ιού (τό) δημ. όν. τού φηιού φιλόρα βλλ., φλαμουριά' || τό Ξυλον της φιύρας' 2) τό έκ τών φύλλων της φιύρας άφέψημα, ά. τίλιον 3) όν. τού φηιού μέλια βλλ.

φλαμουριά (ή) δημ. φλαμούρι βλλ.ΙΙ.

φλαμουράριος (ό) (λατ.) μον. φλαμουράριος βλλ. : Χρον.Μορ.135 τό δε πληθος τού λαού και τών φλαμουραρίων, αύτ.923, αύτ.1175.

φλαμουριάρης (ό) (λατ.) δημ. φλαμουράριος, φλαμουαρίος βλλ., ιδ. ό κατά τήν τελετήν τού γάμου φέρων τό φλάμπουρο βλλ.21.

φλάμουρο(ν) (τό) μον. κ. δημ. έκ τού φλάμουλον βλλ., πολεμική σημαία άπολήγουσα εις ό-ξείαν γλώσσαν : Χρον.Μορ.643, αύτ.1932' 2) κτ. έπέκτ. λάδβρον φερόμενον πασιότερον κατά τάς γαμηλίους τελετάς και άποτελούμενον έκ Ξυλίνου κοντού φέροντος οταυρν, κατά τά άκρα τού όποιου προσηρμζόντον καρποί ροιάς και έκ τεμοχίου ύφάσματος ή μανδηλιού.

φλανέλλα (ή) δημ. ά. φανελλο βλλ.

φλάντζα (ή) δημ. πάν τεμάχιον έκ μεταλλίνου έλάσματος ή δέρματος ή έλαστικού κττ., παρεντιθέμενον κατά τήν συναρμολόγην δύο μερών πρδς άλληλο επί διαφόρων κατασκευών.

φλανούσα 'Ησ. <φλανούσις' φλουρεί, ληρεί>.

φλαούσιον ατράτευμα (τό) μγν. λατ. λεγών τού Φλαούσιου : Δίων.Κ 55,25.

φλαουτάλιος (ό) (λατ.) πάπ. στρατιώτης άνήκων εις τό φλαούσιον βλλ. οτράτευμα.

φλάουτα(ν) (τό) νεώτ. κ. δημ. πλαγιώλιος βλλ.

φλάρης (ό) νεώτ. κ. φλάρος Ιερεύς της καθολικής έκκλησίας : Βιζυην.36 κ. ούτε τών Φράγγων προδοσιές ούτε τών φλάρων δίχτυα τών Βασιλέα σειούσε' || κ. έν άρρ. ή ύβρει, φρ. τόν κακό σου τό φλάρο.

φλάσις-εως (ή) [φλάσι] μον. άντι θλάσις βλλ. : 'Ιπν. 911B προάει φλάσις και βύγμα' πρβλ. Θωμ.Μ 453 'ήλας . . ό παρ' ποιητάς φλάν λέγεται, ού-κέτι δε και όνομα φλάσις>.

φλάσκα (ή) (λατ.) μγν., νεώτ. κ. δημ. κ. φλάσκη-ης <γείωιν, δοχείον οίνου : 'ιοιδ.Σεβ.20,6' || νεώτ. κ. δημ. δοχείον οίνου ή και ύδωτος κατασκευασθένον ουνήθως έκ τού καρπού τού φυτού φλασκία βλλ. άποξηραϊνομένου, ή έκ Ξύλου, ά. φλασκή, τόστρα, τσίτσασ' || παροιμ. κατά πάς κουδουινέξ (ή μολογιά) ή φλάσκα, ούτε φέτας λαμπρη ούτε τού χρόνου πάσκα [κατά τά φαινόμενα, θα είναι άνεκκληρήωτα τά προσδοκώμενοι.

φλασκάει (τό) δημ. ύποκορ. τού φλασκή βλλ., μικρό φλασκή, μικρή τάστρα, τσίτσασ.

φλάσκασις (ό) δημ. έκ τού φλόσκα βλλ. επί πρσα., ό έχων φουσκωμένα τά μάγουλα, πρησκομαγούλος : Βλ.Συνμ. έν λ. άσκημος.

φλασκίον (τό) 'Ησ. φλάσκιον βλλ.

φλάσκη (ή) ά. φλόσκα βλλ.

φλασκή-ιού (τό) μον. κ. δημ. έκ τού ύποκορ. φλασκίον βλλ. άνευ ύποκορ. σημ., φλόσκα : Χρον. Μορ.8209 έπαρε φλασκή και άμε εις τό κάστρον.

φλασκιά (ή) δημ. τό φυτόν κοκκινών ή λαγυνοφόρος, ά. νεροκοκκινιά' 2) κτύπημα διδ τής φλάσκασις βλλ.

φλάσκιον ή φλασκίον (τό) άρχ. λεξ. μτ. ά.γρ. φλασκίον, δημ. φλασκή βλλ. ύποκορ. τού φλάσκα, μικρά φλάσκα, μικρόν δοχείον οίνου, φλασκάκι : Σουιδ. έν λ. putivn, 'Ησ.

φλασκόφυλλο (τό) δημ. άρχιτ. κυμάτιον βλλ. **φλάσκων**-ωνος (ό) μον. φλόσκα βλλ. : 'Ησ. <φλάσκων δε έσιν ειδος ποτηρίου> || μτφ. ό πίων διά τής φλάσκασις, κρασσοκάντας : Τζέτζ. Χιλ.13,644 'Ησ. εκοι δούλος δε τώ ποιητή κλησιν ύπήρχε Βύκιων, όν βικωων και φλάσκωνα παίζων ό Τζέτζης λέγει>.

φλασκωτός-ή-ό δημ. ό έχων τό πεπλατυμένον σχήμα τής φλάσκασις, πλατασσωκάτος.

φλάσκα-ατος (τό) Ιων. άντι θλάσκα βλλ. : 'Ιπν. 'Αρρθ.802 [Γολ.12,98 <φλάσματα διά τού φ καλείν έθος' Ιπποκράτης κατά τήν τώ 'Ιώνων διάόλεκτον, ά πρδς ήμών όνομάζεται διά τού θ θλάσματα>],

φλασμός (ό) 'Ησ. ετύφος>.

φλαστός-ή-όν ρηματ. επιθ. αιολ. τ. του θλαστός βλ.λ.: 'Αριστλ.Ζ1,4,14 τὸ δὲ σκαπρὸν αὐτῶν οὐ θραυστὸν ἀλλὰ φλαστόν.

φλαττόθρατ κ. φλαττοπραττοφλαττάθρατ κωμ. λ. άνευ σημ. πρὸς γελοιοποίησην τοῦ κομπωδίου τραγικοῦ ὕφους: 'Αριστοφ.Βάτρ.1286.

φλαυρίζω μτην. μέλλ. -ίζω, άπτ. άντι φαυλίζω βλ.λ.: Πλούτ.Κικ.38 φλαυρίζω δὲ τὴν τοῦ Πομπηίου παρασκευήν, αὐτ. 'Ηθ.1118C.

φλαυρός-α-ον Ισοδών. τοῦ φαῦλος βλ.λ. IEM 128,57' ὁ ἐπικρατῶν τ. π. 'Ιωσι πεζ. κ. συνήθης π. 'Αττ., τὸ πρῶτον ἐν Σόλ.12(4),15, Πινδ.Γ1,1,170, συνήθ. ἐπὶ πραγμ., φαῦλος, μηδαιμικός, ἀνάξιος λόγου, ἀσήμαντος, τιποτένιος, πρόστυχος: Σόλ.12(4),15, Πινδ.Π1,170, 'Ηρ.7,8 χώρων.. οὐκ ἐλάσσονα οὐδὲ φλαυρότερον, αὐτ.1,120 τοῦ ἐνυπνίου ἀποσκήφαντος ἐς φλαῦρον, αὐτ.1,99' 2) μηδαιμικός, οὐτιδανός, κακός: 'Ιππ.'Αφ.1258 φλαῦρον ση- μανών, Αλοχ.Πέρα.2,7 εἰ τὸ φλαῦρον εἶδος, Σοφ. Αἰ.1162 φλαῦρ' ἔπη μυθοῦμενος, αὐτ.Αἰ.1323 φλαῦρα κλύειν, 'Αριστοφ.Νεφ.1357 φλαῦρον ἐργάζεσθαι τινα |βλάπτειν νινά,αὐτ.Νεφ.834 φλαῦρον εἰπεῖν τινα |κακολογεῖν τινα, αὐτ.Αυσ.1041 φλαῦρον οὐδὲν δρᾶν, 'Αντιφ.133,5 φλαῦρον εἰπεῖν περὶ τινος, 'Ισοκρ.97C, αὐτ.175B φλαῦρον ἀπολαύειν τινος || ἀνωφελής, ἀσύμφορος, ἀχρηστός, Σοφ.ΟΚ 395 φλαῦρα δ' ἄρθρα ἐν φλαῦρῳ [ἐστί]' 3) σπανιῶτ. ἐπὶ προσα, ἀσήμαντος, ἀνάξιος, ἀνίκανος πρὸς τ. κατώτερος: 'Ηρ.7,171 οὐ φλαυροτάτους.. τιμηρούς |ὄχι ποταπωτάτους, εἰς ἄκρον ἀνίκωνος ἐνδικητᾶς, αὐτ.1,207 τῆς στρατιᾶς τὸ φλαυρότερον |τὸ ἥκιστα μᾶλλον τμήρη|| εὐτέλης, πενηδρός τὴν ἐμφάνισιν, πού δὲ γεμίζει τὸ μέλι: 'Ηρ.6,61' 4) τὸ ἄθλος κακός, φαῦλος, οὐχί χρηστός: Εὐρ.Μήδ.1103.

φλαυρότης-πτος(ή) μτην. άντι φαουλότης βλ.λ.: Πλούτ.'Ηθ.962Α τοῖς ἀνθρῳπίνους ἤθεσι τὰ τῶν ζῶων παρατιθέναι.. πολλὴν ἐν ὄλῳ φλαυρότητα ἔχει, Γολυδ.4,12.

φλαυροτόκεια(ή) μνη. τὸ φλαῦρα τίκτειν, ἢ γέννησι ἀνωφελῶν πραγμάτων: Πρῶδρ.'Επιστ.76.

φλαυροπρός-όν ὁ κακὸς ἐργαζόμενος κακὰ, ἀνάξιος λόγου κατασκευάζων: Σοφ.Φιλ.35 αὐτό-βυλόν γ' ἔκπιμα φλαυροπυροῦ τινος τεχνήματ' ἀνδρὸς |θάδιου πνὸς ἐργάτου|.

φλέθα(ή) μτην. κ. δημ. τ. τοῦ φλέψ βλ.λ.: 'Ιππιπιατ.159,24 διακοπυμένης τῆς φλέθης: || δημ. τὸ φλέψ ἐν πάσαις ταῖς σημ. οὐτόυ: φλέθα πηγασίου - μεταλλεῖου' 2) δημ. μτην. καταγωγή, γενεὸς: φος ἀπὸ καλή, - κακή - γερή φλέθα |ἐξ ἐκλεπτικῶν - κακῶν κτη. γονεῶν|| ὄμ. κρατάει ἀπὸ φλέθα |εἶναι ἐγγενεῖος καταγωγῆς| 3) δημ. μτην. τὸ σημειῖον τῆς ἀδυναμίας τινός, τὸ εὐαίσθητον σημεῖον: τοῦ βρῆκα τῆ φλέθας |τὴν εὐαίσθητον χορδὴν, τὸ κομμη||.

φλεβάζω |φλέψ| ὄρχ. λεξ. φλέω, φλάω, βρῦω βλ.λ.: Φώτ., ΕΜ 795,43.

φλεβαναισθησία(ή) νεώτ. Ιατρ. νάρκωσις δι' ἐνδοφλεβίου ἐνέσεως, ἄ. φλεβική νάρκωσις.

φλεβαρῆσιος-ια-ιο δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν μῆνα Φλεβόρην, φεβρουαρίου, φλεβαριάτικος: κάνει φλεβαρῆσιο κρῦσ' || ἄ κατὰ τὸν μῆνα Φεβρουάριον γινόμενος, σωμαθίων, γεννώμενος: φλεβαρῆσιος ἀπόκριες, -φλεβαρῆσιο ἄρνη |γεννηθὲν κατὰ Φεβρουάριον|.

φλεβαριάτικος-η-ο δημ. φλεβαρῆσιος βλ.λ.: φλεβαριάτικὸς βροχέξ, -φλεβαριάτικο μπόλιασμα τῶν δένδρων, -φλεβαριάτικὴ σπαραμοιδα.

φλεβαριώτικος-η-ο δημ. φλεβαριάτικὸς βλ.λ.

φλεβεκτασία(ή) νεώτ. Ιατρ. ἔκτασις, διαστολή ἢ ἀνευρισμός τῶν φλεβῶν παρατηρούμενος ἐπὶ πρσχόντων ἰδ. ἐκ κισῶν κτι.

φλεβεκτασις-εως(ή) νεώτ. Ιατρ. φλεβεκτασία.

φλεβικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς φλέβα ἢ τὸς φλεβίς: 'Αριστλ.Ζ1,3,1,13 φλεβικοῦ πόρου, αὐτ.Ζ1,6,33, -φλεβικὸν αἷμα-σύστημα, -φλεβικὴ πνεῖσις: || φλεβικὸν ἀτέλεχος ἑκατέρα τῶν δύο κοίλων φλεβῶν τοῦ σώματος αἰτνες εἰσαεχόμενοι τὸ αἷμα ἀπαστῶν τῶν φλεβῶν αὐτοῦ πλην τῶν πνευμονικῶν καὶ τῶν τῆς καρδίας ἐκβάλλουσιν αὐτὸ εἰς τὸν δεξιὸν κόλπον τῆς καρδίας [ἀνω] ἢ κατιόουσα καὶ κάτω ἢ ἰουίουσα κοίλη φλέψ|| φλεβικὴ νάρκωσις φλεβαναισθησία βλ.λ.

φλεβ(ον) |τὸ| κ. νεώτ. κ. δημ. ὑποκορ. τοῦ φλέψ βλ.λ., πάσα μικρὰ φλέψ, φλεβίτσα: 'Ιππ.'Αφ.1252 φλεβίου ρήξ, Πλάτ.Τιμ.65C, αὐτ.Τιμ.84E, 'Αριστλ.Ζ1,3,17, αὐτ.Ζ1,3,3,21' 2) μτην. ἐπὶ τῶν ἐν τῇ γῆ φλεβῶν, ὑπόγειον ρεῖθρον: Στραβ.379 ἔξ. ὑπό- νόμων τιῶν φλεβῶν συνθλίβεσθαι τὴν πρὸς τῇ ρίζῃ τοῦ ὄρουσ κρήνη: || δημ. κ. ἐπὶ ραβδωτῶν ἀποχωρῶσεων: φλεβιά τοῦ μαρμαρύου.

φλεβήσιος-ια-ιο δημ. φλεβικός βλ.λ.

φλεβίτις-ιδος(ή) νεώτ. Ιατρ., δημ. -η φλεγμονὴ τῶν φλεβῶν προκαλοῦσα τοπικὴν στάσιν τοῦ αἵματος, ἐξοίδηαν, ριγή κτι., ἐμφανιζομένη δὲ ἐπὶ γενικῶν λοιμώξεων διὰ μεταφοράς τοῦ ἰοῦ εἰς τινα φλεβικὴν περιοχὴν ἢ προερχομένη ἐκ τοπικῆς μολύνσεως: || φλεβίτις σφαιλαϊδικὴ ἢ παρουσισαζομένη κατὰ τοὺς 2-4 μῆνας ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ ἔλκουσ, ἰδ. εἰς μηρίασαν φλέβα.

φλεβίτσα(ή) δημ. φλεβιον βλ.λ.: || μτην. ἐπὶ τῶν φυτῶν, ἐκάστη τῶν ἰνῶν τῆς ρίζης, ἄ. κλωστή, ρόμφα, νεῦρο: Βλ.Συμμ.106 ἐν λ. κλωστή.

φλεβογενής-οδς-ές νεώτ. Ιατρ. ὁ γεννημένος, προερχόμενος ἐκ τῶν φλεβῶν.

φλεβογράφημα-ατος(τὸ) νεώτ. Ιατρ. τὸ διὰ φλεβογραφῆσεως βλ.λ. λαμβανόμενον διάγραμμα τοῦ φλεβικοῦ σφυγμοῦ.

φλεβογράφησις-εως(ή) νεώτ. Ιατρ. ἡ πράξις τοῦ φλεβογραφῶν βλ.λ., ἡ λήψις φλεβογραφήματος.

φλεβογραφία(ή) νεώτ. Ιατρ. ἡ περιγραφή τοῦ φλεβικοῦ αὐστημάτος.

φλεβογράφος(ὁ) νεώτ. Ιατρ. ὄργανον δι' οὗ λαμβάνεται διάγραμμα τοῦ φλεβικοῦ σφυγμοῦ ὀποτελούμενον ἐκ μικρᾶς ἰαλίνης χώνης συγκινο- νούσης δι' ἔλαστικῆς ὠληνης μετὰ γραφικῆς ἀ- εριστοῦχο κόψης, ἣτις τοποθετεῖται ἐπὶ τῆς σφαι- γίτιδος φλεβὸς οὗτως, ὥστε σι κινήσει τῆς φλε- βὸς μεταδίδονται εἰς τὸν ἄερα τῆς χώνης καὶ δι' αὐτοῦ εἰς τὴν γραφικὴν κάψαν ὕψ' ἧς γράφεται τὸ φλεβογράφημα.

φλεβογραφῶ-έω νεώτ. Ιατρ. λαμβάνω δι' αὐτογραφικῆς μεθόδου τὸ διάγραμμα τοῦ φλεβι- κοῦ σφυγμοῦ.

φλεβονώδης-οις-ες ὁ ἐπιφέρων διατάραξιν εἰς τὰς φλεβας: 'Ιππ.75F, αὐτ.120Α |πιθ. ἔσφ. άντι φλεβονώδης βλ.λ.].

φλεβολογία(ή) νεώτ. Ιατρ. μέρος τῆς ἀνατο- μικῆς ἐπιότημησ καὶ τῆς φυσιολογίας πραγματευό- μενον τὴν φλεβικὴν κυκλοφορίαν τοῦ οἴμοτος.

φλεβομαλακία(ή) νεώτ. Ιατρ. ἡ μαλκόνισις τῶν φλεβικῶν τοιχωμάτων προερχομένη ἐξ ἐμφυ- λισσεως τῶν ἱστῶν ἢ τῶν κίτῶνων αὐτῶν ἐκ παθο- λογικῶν αἰτίων.

φλεβονευρώδης-οις-ες ὁ ἀποτελούμενος εκ φλεβῶν καὶ νεύρων: 'Αριστλ.'Αναπν.16,4 τεινεῖ ἐξ ἄκρου τῆς καρδίας αἰλὸς φλεβονευρώδης εἰς τὸ μέσον.

φλεβοπαλία(ή) ὁ παλμὸς τῆς φλεβός, ὁ σφυ- γμός: Ἐρωτιαν.382 «καὶ Δημόκριτος δὲ φλεβοπα- λίαν καλεῖ τὴν τῶν ἀρτηριῶν κίνησιν|.

φλεβορραγία(ή) |ορήγνυμι| κ. νεώτ. Ιατρ. ἡ ἐκ τραυματικῆς ἢ ἄλλης ρήξεως φλεβός τινος προ-

καλούμενη φλεβική αιμορραγία, διάρρηξις φλεβός· Ἰνπ.403,26 ἸΓαλ.11,165 «φλεβορραγίαν λέγει τὴν ῥῆξιν τῶν φλεβῶν».

φλεβοσκήρωσις-εως ἡ| κ. φλεβοσκήρωσις νεώτ. ἱατρ. σκληρωδὴς ἀλλοίωσις, μεταμόρφωσις τῶν τοιχοματῶν τῶν φλεβῶν ἀνόλογος πρὸς τὴν ἄρτηριοσκληρῶσιν.

φλεβοσπλία ἡ| μτν. ἡ βλάβη τῶν φλεβῶν· Ἄθαν.2,1,409C.

φλεβοσπξία ἡ| νεώτ. ἱατρ. ὁ ἐφ' ὤρισμένον παθολογικὸν καταστάσεως καθιστάμενος οἰσθητὸς σφυγμὸς φλεβῶν πινωὺς τῶν σφραγιτῶν κ. ὁ.

φλεβοτμής ἰδ| μτν. ὁ ἔχων τετμημένην φλέβα· Ἡρωδιαν. π.Ζχδλ.Ἰλ.Π.44.

φλεβοτομία ἡ| κ. νεώτ. τομὴ, διάνοιξις, ἀνοίγμα φλεβός, ἡ διὰ τομῆς φλεβός ἀφαίρεσις αἵματος· Πόλυδος ἐν Ἄριστλ.Ζ1,331· ἢ νεώτ. ἱατρ. ἡ διὰ χειρουργικῆς ἐπεμβάσεως ἀφαιμαξίς ἐκ φλεβός, ἰδ. τὴς κατὰ τὸν βροχίονα μεσοδοιλικῆς, ἐνδοκνησμένη ἐπὶ μεγάλῃς ἄρτηριοκτικῆς πίεσεως, ἐγκεφαλικῆς συμφοροῦσος κττ.

φλεβοτομικός-ή-ον ἡ| κ. νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν φλεβοτομίαν βλλ.· ἢ ἡ φλεβοταμικὴ (γένν. τέχνη) ἡ τέχνη τῆς διὰ τομῆς τῆς φλεβός ἀφαιρέσεως αἵματος· Καίλ.Αὔρ.᾽ΟΞ.1,3,39.

φλεβοτόμος-ον ἰδ. τέμνων, ἀνοίγων τὰς φλέβας· 2) τὸ φλεβοτόμον λέγουν σμίκρην ὡς οὗτ. τὸ χειρουργ. μαχαίριδιον δι' οὗ κόπεται τὰς φλέβας· Λουκ. Ἀπαίδ.29, Καίλ.Αὔρ.᾽ΟΞ.1,3,39.

φλεβοτόμω-έω κ. νεώτ. τέμνω, κόπτω, ἀνοίγω φλέβα, ἰδ. πρὸς φλεβοτομίαν· Ἰνπ. Ἀφ.1254.

φλεβοτονόμοι ἔομαι ΑΒ 70 «φλεβοτονεῖσθαι» τὸ τείνειν τὰς φλέβας λέγοντάς τι ἢ πράττοντας.

φλεβώδης-ους-ες κ. νεώτ. ὁ ὑπὸ φλεβῶν χαρακτηρισθῆναι, ὁ πλήρης φλεβῶν ἢ ἔχων μέγαν κλάδον φλεβός· Σίμων.3,17, Ἄριστλ.Ζ1,1,5,5 σάρξ νευρώδης ἢ φλεβώδης, αὐτ.Ζ1,7,15· 2) νεώτ. ἀνατομ. φλεβώδης γυνία γυνία σχηματίζουσα ὅσπασθεν τῆς στερεοκλιδικῆς ἀρθρωσεως ἐκ δύο φλεβῶν εἰς ἣν ἐκβάλλουσι οἱ θωρακικοὶ πόροι· ἢ φλεβώδες σφραγιτιδικὸν τόσον κλάδος τῆς προσβίας σφραγιτῶς φλεβός· ἢ φλεβώδης κίμβος τὸ πλεον εὐαίσθητον σημεῖον τοῦ καρδιακοῦ μῦτος ὄψεσ τὸν δεξιὸν κόλπον, διακρινόμενον διὰ τὴν νευροβρίθειαν καὶ τὴν ἰδιόζυϊσαν πλοκήν τῶν μυϊκῶν ἰνῶν· ἢ ὑπερθ. φλεβωδέστατος-η-ον ὁ ἔχων πολλὰς φλέβας· Ἄριστλ.Πνευμ.5,11.

φλέγα ἡ| μαν. δημ. φλέβα βλλ.· Ἐρωτόμ.ρ.1,743 νὰ μὴν ἀφήσῃ τὸ κακὸ τὰι φλέγες του νὰ πιάσῃ· 2) μτφ. πηγή, ὄθεν τὴ προέρχεται, πηγάζει· πρβλ. φλέβα 2)· Ἐρωτόμ.ρ.1,82 ἴπνετο τὰ ἀρετῆς παιδί καὶ τὰ ἄρχοντίς ἢ φλέγα ἰδ. Ῥώκριπος.

φλεγέθω ποι. τ. τοῦ φλέγω βλλ. ἐν χρ. μ. κτ. ἐνεστ., μτφ. καταφλέγω, κατακρίω, πυρπολῶ· Ἰλ.Φ 738 πῦρ πόλιν φλεγέθει, αὐτ.Ψ197 ὄρα πυρ φλεγέθεισθα νεκροί· 2) ἀμτφ. φλέγωμι, καίμασι, ἀνοσιδῶ φλόγας, βγάζω λαμπρὸ· Ἰλ.Φ 358 πυρὶ φλεγέθοντι, αὐτ.Σ 211 πυροσὶ τὲ φλεγέθουσι· ἢ ἐπὶ κεραυνῶ, λάμπω, ἀστράφω· Ἡοίδ.Θ 846 κεραυνῶ τὲ φλεγέθοντος· ὅμ. ἐπὶ τοῦ ἡλίου· Σοφ.Τρ.99 ὦ λαμπρὰ στεροπὰ φλεγέθων, Εἰρ.Φοίν.169· 3) μτφ. λάμπω ζωρῶς, ἐκλάμπω, ἀναλάμπω, εἶμαι πλήρης σίγητος· Αἰσχ.Ἰκ.87 Διὸς ἱμερὸς.. παντὰ τὸι φλεγέθει· κἀν σκότῳ μελαίνω ζὺν τὰχα μερόεσσι λαίς.

φλεγέθω-ᾶω μτν. φλέγω βλλ.· Ἡρωδιαν. Π.μαν. λΞ.44· βλ. φλεγυῶ.

φλέγμα-ατος ἰδ| ἰφλέγωι κ. νεώτ., δημ. φλέμα φλόξ, κασις, πῦρ καὶ θερμότης ἐν ταυτῷ· Ἰλ.Φ 337 χαλεπὴν ὄρουσα θυελλαν, ἢ κεν ἀπὸ Τρώων κεφαλὰς καὶ τεύχεα κῆαι φλέγμα κακὸν φορέουσα, Ὀμπ.Ἀλ.1,20· 2) ὡς ἱατρ. ὄρας φλε-

γμονὴ καὶ τὸ ἔξ αὐτῆς καυσος, φλεγώσις ἔσωτερικῆ· Ἰνπ.Προγν.43, αὐτ.Προγν.470,9· 3) ὄμ. ἱατρ. κ. δημ. φλέμα φερόμενη ὡς ἀποτέλεσμα τῆς ἐσωτερικῆς ταύτης φλογώσεως, λευκὴ καὶ μυζώδης ψυχρὰ θλι ἐν τῷ ἀνθρώπινῳ σώματι, εἰς ἣν ἀπεδιδόν πολλὰς ἀσθενείας· Ἰνπ. Ἀφ.1260, Ἡρ.4,1κ7 καταρρέον φλέγμα ἐκ τῆς κεφαλῆς, Πλάτ.Τίμ 8·B φλέγμα ὄξυ καὶ ἀλυμρὸν πηγὴ πάντων νοσημάτων ὅσα γίνεταί καταρροϊκά, αὐτ.Τίμ.85C, Ἄριστλ.Πρ.1,29 ἢ χολή ἢ κολή ἢ κεν ἐστὶ θερμὸν, τὸ δὲ φλέγμα ψυχρὸν· ἐν τῇ σημ. ταύτῃ πολλὰκις συναπτόμενον μετὰ τοῦ χολῆ· Πλάτ.Τίμ.82E, αὐτ.Πολ.564B· 4) ὄδ. χολή, κακὴ διάθεσις, ὄργη· ΑΠ 7,70 ἄγριον Ἀρχιλόχου φλέγμα, αὐτ.7,337· 5) λευκὸν φλέγμα εἶδος ὕδρωπος· Ἰνπ.Ἀφ.1259· 6) νεώτ. ἡ βλενωδὴς ὕλη ἡ ἐκκρινόμενη ἐκ τῶν ρινικῶν κοιλοτήτων, ἄ. μυζα, ἢ ἐκ τῶν βρόγχων ἄ. φλέμα, ρόχαλο· 7) νεώτ. μτφ. ἀπάθεια, ψυχραιμία· τὸ ἀγγλικὸν φλέγμα· πρβλ. φλεγματικός.

φλεγμαγωγός-όν ἰφλέγμα| ὁ ἄγων, ἐξάγων, καθοίρων τὰ φλέγματα βλλ.31· Γαλ.10,463 τὸ καθοίρων φάρμακον., ὁ καλοῦσι φλεγμαγωγόν.

φλεγμαίνω κ. νεώτ., ὄδρ. ἐφλέγμανα κ. ἐφλέγμανα, μτφ. φλογίζω, προκαλῶ φλεγμονήν, ἐξοίδημα, πρήξιμον· ΠΔ·Ἡσ.1,6 πληθὴ φλεγμαίνουσα· 2) μτφ. ἐπὶ τροφῆς, πληρῶ, φουσκάνω, τρέφω, παχύνω· ἀντίθ. τοῦ ἰσχνάνω· Ἰνπ.419,46· 3) ἀμτφ. φλογίζομαι, εὐρίσκωμι ἐν φλογώσει, πάσχω φλεγμονήν· Ἰνπ. Ἀφορ.1255, Ἄριστφ.Εἰρ.276, Πλάτ.Τίμ.85B· 4) ἐπὶ τοῦ ὕδατος, βράζω· Μάρκ.Αὔρ.4,49 τὰ φλεγμαίνοντα τοῦ ὕδατος· 5) μτφ. ὁ ἐν ταραχῇ, συγχύσει εὐρίσκόμενος, ἀντίθ. πρὸς τὸ ὑγής· Πλάτ.Πολ.372B φλεγμαίνουσα πόλις, αὐτ. Νόμ.691B ἀρχὴ φλεγμαίνουσα ἰοσαργῶσα καὶ θυμομένη, Πλούτ.Πομπ.21 τὰ φλεγμαίνοντα τῶν πραγμάτων· 6) μτφ. ἐπὶ παντός θερμῶ ἢ φλογεροῦ πάθους· Πόλυδ.3,86 ὁ φλεγμαίνοντος τότε τοῦ πάθους· 7) μτφ. ἐπὶ πολυτελείας ἢ τρυφῆς, φουσκάνω, ἐπιτεκνύομαι· Πλούτ.Ἡθ.660F.

φλεγμανσις-εως ἡ| φλεγμονὴ βλλ.· Ἰνπ.607,2.

φλεγμασία ἡ| φλεγμὸν ἡ βλλ.· Ἰνπ.Διαίτ.389 οὗτε ἀκαζία ὄντων τῶν νοσημάτων καὶ ἐν φλεγμασίῃ ἔδωντων προσφέρειν, Ἄριστλ.Ζ1,10,4,2.

φλεγματικός-α-ον μτν. ὁ πάσχων ἐκ φλεγμάτων βλλ.31· Γεωπον.12,222 ῥαφανιζοῦς φλεγματιαίσις χροσμία.

φλεγματίας-ου ἰδ|, ἰω. -ἴης φλεγματιαίος βλλ.· Ἰνπ.Ἄερ.287, αὐτ.Διαίτ.389· 2) ὁ πάσχων ἐξ ὕδρωπος· Ἰνπ.Διαίτ.121C.

φλεγματικός-ή-ον κ. νεώτ. φλεγματώδης βλλ.· Ἄριστλ.Ζ1,10,10· 2) νεώτ. ψυχραιοσ, ἀσπαθῆς, ἀσυκλήνητος· οἱ Ἀγγλοὶ εἶναι φλεγματικοί, φλεγματικὸς χαρακτήρ ἰανθίν.εὐέξαπτος, θερμολομοί.

φλεγματίζω ἰδ| μτν. φλέγω βλλ.31· Σωτ.π.Σ τοδ. Ἄνθολ.22,26 ἀν μακρὰ πτῆσις φλεγματίζω κρατεὶ περισσῷ ἰδιόθρ. φλεγματίζω φλ. Ἰνπ.Πνευμ.602,3.

φλεγματοείς-εντος-εσσα-εν Ἡσ. φλεγματοῦς ἐκρηγμα, τὸ τῆς φλογός ἐκρηγμα.

φλεγματοῦμαι-όμαι μτν. μεταβάλλομαι εἰς φλέγμα, γίνομαι φλέγμα· Γαλ.14,659,11 τῆς τροφῆς φλεγματοῦσις.

φλεγματοῦδης-ους-ες κ. νεώτ. συνηρ. ἀντὶ φλεγματοειδῆς, φλογώδης, φλογισμένου, φουσκωμένου, ἐρεθισμένου, Ἰνπ. Ἄερ.281· 2) ὁ τρέφόμενος, οὐξανάμενος, ἀντίθ. ἰσχνανάμενος· Ἰνπ.4,1,9, Πλάτ.Πολ.406A· 3) ἐπὶ προσ., ὁ φλεγματικός βλλ.21, φλεγματικῆς διαθέσεως· Ἰνπ.Ἐπίδ.γ 1080, Ἄριστλ.Πρ.1,11· 4) ὁ ἄμοιος πρὸς φλέγμα βλλ.31· Ἄριστλ.Ζ1,6,20,5 φλ.-κάθασις, αὐτ.Ζ1,6,29· 5) ἢ ὑπερθ. φλεγματοδέστατος ὁμοιότατος πρὸς

φλέγμα: ἴπν.227,19 ὀνομασθεσθαι φλεγματοδέστωτα: 5) ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα, δύναμιον, κατάλληλον νὰ παράγῃ φλέγματα: ἴπν.Ἀέρ.283.

φλεγμονή (ή) κ. νεώτ. μεγάλη, ὑψηλή θερμότης: Πλούτ. Ηθ.398B: 2) φλόγως τὸν ὑπὸ τὸ δέρμα μορίων, καύσος: Πλάτ. Αἲ.366Α νόσους . . και φλεγμονὰς τῶν αἰσθητηρίων, Φίλημ, ἐν Ἀδῆλ.25: 3) π. Ιατρ. οὐδμια, πρῆξιμον προερχόμενον ἐκ φλογώσεως: ἴπν.Ἀρχ.Ἱππ.15, Πλάτ. Αἲ.368C, Πλούτ. Ἀλέξ.35, Πλν.20,13: 4) νεώτ. Ιατρ. ἐρεθισμός ἰατοῦ τοῦ σώματος χαρακτηριζόμενος ὑπὸ ἐρυθρότητος, θερμότητος καὶ ἀλγους: 5) μῦθ. ἔξωφς, ὄργη, ἀφροδισακὴ διέγερσις: Πλούτ. Ηθ. 994Α. αὐτ.1059C, Ἀθην.10E, Ἰώσ.Μαρκ.3,17.

φλεγμονικός-ή-όν νεώτ. Ιατρ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀνοφερόμενος εἰς τὴν φλεγμονὴν βλ.λ.

φλεγμονώδης-ους-ες λείδοσι κ.νεώτ. ὁ ὁμοιος πρὸς φλεγμονήν βλ.λ.3: 2) ὁ ἔχων τοιαύτην φλεγμονήν: Γαλ.10,320 φλεγμονὴν ἐρυσίπελατώδη καλεῖν ἥμισυ ἢ ἐρυσίπελος φλεγμονώδες, οὐτ.6, 191,7 ἀσθησις φλεγμονώδης: || νεώτ. Ιατρ. φλεγμονώδης ἐπεξεργασία τὸ σὺλον κατὸν ἐπὶ τῶν ἰστών παραγομένων ἐκ φλεγμονῆς ἀλλοιώσεων, ἄ φλογιστικὴ ἐπεξεργασία.

φλεγμός (ὁ) μῦθ. φλογός βλ.λ. Ἡσ. «τὸ αἶμα»: μῦθ. ἐπὶ τοῦ οἴνου: Κλήμ. Ἀλ.674 10ε σοι βρωμίου ἀσπονα φλεγμὸν λείβω.

φλέγμα-ωνος (ὁ) νεώτ. Ιατρ. φλεγμονὴ τοῦ ὑπόδορου ἰατοῦ ἢ τῶν βαθυτέρων μαλακῶν μορίων προκαλουμένη ἐκ μικροβιακῆς προσβολῆς.

φλεγμονής-ιδος (ή) μῦθ. εἶδος πολιτικῶν λίθων ἔχοντος λαμπρὸν χρώμα: Πλν.37,11,73.

φλέγος-ουσι (ή) Ἡσ. «φλέγος» τὸ φλέγμα.

φλεγστομώ-ώ μων. δημ. φλεβοστομώ βλ.λ.: Ἐρωτ.κρ.1,742 κὶ εἰν' χρεῖα γιγαμὶ ὁ ἀρρωστος νὰ τὴ φλεγοστομώσῃ.

φλεγυσώδης-ους-ες οχοῶ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀνοφερόμενος εἰς τὴν Φλέγρον, τὴν μυθικὴν χώραν, ἐνθα ὁ Ζεὺς ἐφυλίκισε τοὺς Ἱπτανοσ, ἢ ὁ ὁμοιος πρὸς τὸ χαρακτηριστικὰ τῆς Φλέγρας: Σχόλ. Ἀριστοφ. Λυσ.912 φλεγυσώδης λειμών (ὄνομα λειμώνος ἐν τῇ περιοχῇ τῶν Ἀθηνῶν).

φλεγύσας-ουσι (ὁ) πυρώδης, φλογίον χρώματος: || δη. ὄνομ. μέλανος ἀετοῦ: Ἡσίοδ. Α.134 μάρφονιο φλεγύσας καλυπτόμενοι πτερύγεσσι.

φλεγυρός-ά-όν φλογερός Γαλ.ἴπν. Γλωσσ. Ἐξήγ. 570 «φλεγυρὸν, πυρῶδες τὸ σίον φλέγων»: 2) μῦθ. θερμὸς, φλογερός, ἐνθουσιώδης: Ἀριστοφ. Ἀχ.665 δεῦρο Μοῦσῃ ἔλθε φλεγυρὰ πυρὸς ἔχουσα μένος: || ὁμ. μῦθ. ὁ ὄνομαστός, περιφώνιος (πιθ.): Κρατίν.Δραπέται Ι φλεγυρὰ φῆφος βρωτῶν.

φλεγυώ-ώ Εὐστ.933,14 ἀντὶ τοῦ φλεγυώ-ώ βλ.λ.

φλέγω κ. μων. κ. νεώτ., μέλλ. φλέγω, ἀόρ. ἐφλεξα, παθ. μέλλ. φλεγήσασμαι, παθ. ἀόρ. ἐφλέγηθην Ἰ.Μ.Ἐπιγράμ.14,Θουκ.4,1331), παθ. ἀόρ. β' ἐφλέγη-ην Ἰ.Μου.Θε.Δ 9,21, παρακ. πέφλεγμαι (Λυκούφω. 806), μῦθ. καιῶ τι διὰ φλογός, φλογίζω, θερμαίνω, ζεσταίνω: ἴλ.Φ 13 τὸ δὲ φλέγει ἀκαίματον πῦρ ὄμοιον ἐξάφηνος, Αἰοχ.Πέρσ.364 φλέγων ἀκτίσιν ἥλιος χθόνασ, αὐτ.Ἱρ.582 πυρὶ με φλέξου-ποθ. φλέγομαι, καιόμεν. θερμαίνουμαι: ἴλ.Φ 365 πυρὶ φλέγεσθαι: 2) μῦθ. ἐξόπτω, ἐξερεθίζω, ἐκκαίω, ἀνάθω, ζανθῶ εἰς ὄργην, ἔρωτα κτ.: Σοφ.ΟΙ 192 Ἄρεα . . δε . . φλέγει με, Μίσωχ.6,3, Αἴτ.5,123,αὐτ.5,283, Αἰδ Ροδ.1302 νὰ συμπονήσ τοὺς ἐφλέξεν ἢ φλόγα τῆς ἀγάπης, Μηναι.3,2 Ὀρθ. Ὡδ8 ἀῦλον πῦρ . . ἐφλέξε τρῶνονουσι: || παθ. ἀκαίμασι ὑπὸ πάθος, ἐξάπτομαι, ἀνάθω: Σοφ.ΟΚ 1695, Ἀριστοφ.Νεφ.993 κἀν σκώπητ τῆς σε, φλέγεσθαι, Πλάτ.Τίμ.85B καίθεσθαι τε καὶ φλέγεσθαι, αὐτ Χαρμ.155D, αὐτ.Νόμ.716A φλέγεσθαι τὴν φυχὴν νεώτητὶ καὶ ἀνοίῃ, Διον.Ἀλ.Ρωμ.11,28

φλέγεσθαι ὑπὸ τοῦ πάθους, αὐτ.9,66 φλέγεσθαι ὑπὸ δίφης ἱερθλ.ακάζω ἀπὸ τῆς δίφης, Αἰλ.Ζ1 14,27 φλέγεσθαι ὑπὸ τοῦ λιμοῦ, Σουίδ. ἐν λ. ἐφλεγέτω φλέγεσθαι ἐπὶ τίνι - φλέγεσθαι ἐξ ἔρωτος πρὸς μάθητι - ὑπὸ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ: 3) ἀναφλέξω, ἀνάπτω, προκαλῶ ἀνάφλεξιν, κάμνω ἢ ἀναπέμφῃ τὴν φλόγασ, πληρῶ φωτίζω τὶ: Αἰοχ.Ἐπτ.512 Ζεὺς διὰ χείρας:βέλος φλέγων, Εὐρ.Τρ.309 φλέγειν λαμπάσι τὸ ἱερὸν, Κωμ.Ἀνώμ.17 πυρὸς φλέξεν μένος: || παθ. ἀνάπτομαι, ἀναφλέγομαι, ἀναδιδῶ φλόγας: Αἰοχ.Ἀγ.9 βρωμὶ δῦροισιν φλέγουται: 4) ἀμῖθ. ἐπὶ πυρὸς, πυρῶσιν κττ., καιόμεν, φλογίζομαι, ἀναπέμνω φῶς, ἀναλάμπω: Αἰοχ.Ἀγ.30B Σαρωμακίῳ πορθοῦ κατόπτον πρῶν ὑπερβάλλειν πρῶσω φλεγύσασιν (ἐνν. φλόγα), αὐτ. Ἐπτ.433,Σοφ.Α.1,1278: || ἐπὶ κερανοῦ: Σοφ.ΟΚ 1466: ἐπὶ τῶν ταύρων τῶν ἐκφουσαντων φλόγας: αὐτ.ἀπ.320 φλέγει δὲ μυκτῆρ: || εἰδ. λάμπω, λαμποκαπῶ: Αἰοχ.Ἐπτ.388 φλέγων ὑπὶ ἀστροισ οὐρανὸν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, ἀστράφτω: αὐτ.ἀπ. 238: ἐπὶ ὀκλων, λάμπω, στίλβω, ἀπαστράπτω: Εὐρ.Φοῖν.251: ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ: Πλν.Ο 2,131 ἀνεμα χρυσοῦ φλέγει: 5) μῦθ. ἀναφλέγω, ἐξεγείρω ὡς φλόγα: Σοφ.Α.1,196 ἄταν οὐρανὸν φλέγων ἱεροκαλῶν τὴν μέχρις οὐρανοῦ ἀνάφλεξιν τῆς Ἀτῆς: παθ. ἀνερχομαι ὡς φλόγῃ, ἀναπέμπομαι: Βαοχ. ἀπ.4,131,17 συμποσίων δ' ἐρωτῶν βροιβῶν ἄγυαί, παιδικὸι θ' ἔμνοι φλέγονται: 6) αὐτ. μῦθ. ἐπὶ ὄργῃ, ἐξάπτομαι, ἐκρήγγυμαι, ξεσπάζω: Αἰοχ.Ἐπτ. 52 θυμὸς ἀνδρείῃ φλέγων ἰαχῶ. «θερμῶς κινου-μενος»: αὐτ.Ἐπτ.286, Ἀριστοφ.Θεσμ.680 μανιτικὴ φλέγων: 7) ἀμῖθ. μῦθ. ἐκλάμπω, γίνομαι λαμπρός, ἐνδοξος, περιφανής: Πλν.Δ.Ν 6,66 φλέγεται ἀρεταίς, Ἀπολλ.Ρ 3,773: πρβλ.φλεγορέσθαι ἢ λ. σπανία κ. πεζ. ἢ ὁ Πλάτων μεταχειρίζεται καύτην ἐν τῷ παθ. τ. φλέγομαι κ. ἐν τῇ σμ.2).

φλεβονία (ή) EM 796,3 ἀνωφελὴς φλυαρία, ἄσκοπος πολυλογία, κενολογία.

φλεβονομαί ἀρχ. λέξ. μέσ. φλυαρῶ, λέγω φωρίας, κοῦφισα λόγια: Ἡσ. EM 796,3.

φλεβονώ-ώ ἔω Ἡσ. φλεβονοῦμαι βλ.λ.

φλεβονώδης-ους-ες (εἰδοσι) μῦθ. ληρωδῆς, φλύαρὸς, κενολόγος, μωρός: Ἐρωταίν.280, Γαλ. ἴπν.Γλωσσ. Ἐξήγ.590: ὁτῶ πθ. διορθωτέον ἐν ἴπν.75F, αὐτ.120Α, αὐτ.1137Α ἀντὶ φλεβονώδης ἢ φλεβονώδης.

φλεβῶν-ονος (ὁ) [φλέω] φλύαρὸς, γλῶσς, κενολόγος: Τίμ. π. Διογ.Λ 6,618 φλεβῶνων ἐπὶ γυναικός: Αἰοχ.Ἀγ.1195 φευδομαντικῆς εἰμυ θυροκόπος φλεβῶν: || Ἡσ. κάλοζών, εὐθήτης.

φλεβῶν-ονος (ή) κενολογία, φλυαρία: Ξενοφ. π. Ἀθην.462F ἀσπασίας φλεβῶνας, Πλούτ. Ηθ.420B φλεβῶνας καὶ σκιάς ἔλικοντας εἰς φυσιολογίαν.

φλεβῶνς-π-ον ὁ πεποιθμένος ἐκ τοῦ φητοῦ φλέωσ βλ.λ.: Φρῶν.293.

φλεκτήρ-ηρος (ὁ) νεώτ. κ. φλέκτης-ου πάσα συσκευὴ χρησιμεύουσα πρὸς καυθὴν ἀερίων ἢ ὑγρῶν καισίων ὕλων: 2) συσκευὴ ἀναδιδουσα διὰ προστριβῆς φλόγα, ἀναφλεκτήρ: 3) πυρσὸς πυροδοτήσεως τῶν παλαιῶν πυροβόλων.

φλέκτης-ου(ὁ) νεώτ. φλεκτήρ βλ.λ.

φλεκτικός-ή-όν μων. ὁ ἱκανός, κατάλληλος πρὸς ἀνάφλεξιν, ἀναφλεκτικός: Πρσιδ.Γ 1577,αὐτ. 1793: || ἐπὶρω. φλεκτικῶς κατὰ τρῶπον φλεκτικῶν, δι' ἀναφλέξεως: Νικητ.Εογ.189.

φλέμα-ατος (τὸ) μων. κ. δημ. φλέγμα βλ.λ.: Ἐρωτ.κρ.3,825 τὸ φλέμα σάν ἐπλάθθη καὶ σάν τὸ σίμα γάσσω, βλ.Συμμ.α.325 ἐν λ.

φλεμόνι-οῦ (τὸ) δημ. πλεμόνι, πνεύμων βλ.λ.

φλεμόνι-οῦ (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν ἀριστολογία.

φλέγις-ιδος (ή) ἐν. ἀγνώστου πτηνοῦ: Ἀριστοφ. Ὀρν.883 καὶ πελεκίνω, καὶ φλέξι, καὶ τέτρακι.

φλέων (τό) νεώτ. βοταν. δ. όν. τοῦ φυτοῦ φλέως βλ.λ.2).

φλέος (ό) Ἦσ. «φλέος» βασκανία. φθορά. και ό αλιος φλοίδος.

φλέρι (τό) [αγγλ.] νεώτ. κ.δημ. άκλ. έλαφρά έρωτοτροπία· πρβλ. κόριε.

φλετράρα (φλέρι) νεώτ. κ.δημ. έρωτοτροπία έλαφρώς.

φλετζακίδα [ή] μιν. κ.δημ. ίδιωμ. φλετζακούδα, φλετζασκούδα, φλετζασκίδα σχίζα, πελεκούδα : Έρωτόκρ.2,1508 μία φλετζακίδ' άλύπητη έμψηκε πρός τ' άμμάτι.

φλετουρας δημ. κ. -ργας (ό) ή πετολούδα. **φλετουρώ-έω** κ. φλετουργώ κ. φλετουράω ήπι πηλών, άρχίζω να κινάω τάς πτέρυγας, να φετορουγίζω, πετώ : τό πουλί φλετουρώσε.

φλέψ (ή), γεν. φλεβός κ. νεώτ., δημ. φλέβα βλ.λ. κ. ώς όρα. ό φλέψ (Νόνν.Δ.47,1) φλέβος οϊδαίνοντες], άρχικώς αίμοφόρον άγγείον έν τῷ ζῳίῳ σώματι άδιακριτώς άρτηρίας ή κυρίως φλεβός, από δε τοῦ Ἰππ. κ. έξ. έν άντιδ. από τῆς άρτηρίας, φλέβα : Ἰλ.Ν.546, Ἰππ.1046C φλέψ σφύζει (πάλλει, κτυπά, Ἦρ.4.2, Αισχ.άπ.230, Σοφ.Φιλ.825, Λουκ.Δίς Κατ.1) φλέψ έξανίσταται (κτυπά) φλέψ κίελη ή δι' ής τό αίμα επανάγεται ες τήν καρδίαν : Ἰππ.344,30, Εύρ. Ἰων.101, Ἄριστλ.Ζ1,17,1' φλέψ μεγάλη, - φλέψ μεγίστη μτ. τῆς αὐτῆς σμ. : Ἄριστλ.Ζ1,16,12, αὐτ.3.3,17' φλέβα σχάζω διανοίγω, άνοίγω, χαράσσω φλέβα, φλεβοτομώ : Ξεν. Έλλ.5,4,58' όμ. φλέβα λύω έν τῷ αὐτῇ σμ. : Ἄθην.45F' || νεώτ. άνατ. αίμοφόρον άγγείον τοῦ σώματος διαρροδόμενον υπό τῷ μελανερύθρου ή φλεβικοῦ αίματος έν άντιδ. πρός τήν άρτηρίαν φλέψ όρτηριώδης ή πνευμονική άρτηρία φλέψ υπολόβιος ή κατά τήν βόσιν εκάστον ήπατικοῦ λοβίου ες ήν εκβάλλει ή κεντρική φλέψ τούτου φλέψ κεντρική ήπατος τό φλεβικόν στέλεχος ες ό ένοῦνται τό τριχοειδῆ άγγεία τοῦ ήπατικοῦ λοβου φλέψ ήπαρ μέση ή έκ τοῦ προσθίου ήπαρ πλέγματος άθροισμένη και έξηλωμένη επί τοῦ ήπαρ όστού φλέψ' 2) όνομασία κ. άλλων τινών άγωγῶν ή σωλήνων τοῦ σώματος : Ἄριστλ.Ζ1 3,2,7 φλέψ ήπατιτις, φλέψ απληνιτις [οι πάροι τοῦ ήπατος, τοῦ απληνός] αὐτ.3,2,15 φλέβες σπερματιζόμεναι || φλέψ νομική τό άνδροκίον αϊδοῦσας : ΑΠ6,218' κ. άπλῶς φλέψ έν τῷ σμ. ταύτῃ : ΑΠλ.261'

3) κ. νεώτ. πάν ὑπό χαρακτηριστικῷ χρώματος διακρινόμενον έν τῇ γῇ κίττασμα όρυκτοῦ : Ξεν.Προσ.1,5, Ἄριστλ.Γεν.Φθορ.1,9), Διόδ.Σ.2,36, - φλέψ χρυσοφόρος-άργυροφόρος' 4) νεώτ. έγχρωμος γραμμῆ έν τῇ μάζῃ όρυκτων τινών' 5) όπόμενον ρεῖθρον ύδατος : Ἄριστλ.Πρ.23,37, Πολύβ.34,9,7 αὐ φλέβες τῆς πηγῆς' πρβλ.Γεωπ.2,5,6 ή φλέβα τοῦ πηγαιδου' 6) έπι τῶν άγγείων τῶν φυτῶν, έν οἷς κυκλοφορεῖ ό χυμός : Ἄριστλ.ΖΜ3,5,10' 7) νεώτ. κ.δημ. μτφ. επί προσ., ίδιοφύα, κίαις, Ικανότης πρός πι, τολέντο : έχει φλέβα ποιητοῦ ή ποιητική φλέβα' κ. έν καιῶ σμ. έχει φλέβα άπατεώδης - λιποδιόπι.

φλέω εϋχρ. μ. κτ. μτχ. φλέων-ουσαν-ων γέμω, είμαι πλήρης, κατάμπετος, γεμάτος έντελώς : Αισχ.Άγ.377 δωματών φλεούτων ύπερφω, αὐτ. Ἄγ.146 μήλων φλεούτων εὐπόκους νομειμασιν' 2) Ἦσ. «φλεῖ» γέμει, εύκαρπεῖ, πολυκαρπεῖ'

|| Ἦσ. «φλεόντας .. φλουρόντας» ή ρίζα τούτου μεταβαλλομένη ποικιλοτρόπως σχηματίζει ήλεκστας λέξεις ώς εκφαλιων, παφλάω - φλέω, φλέψ, Φλέων κ. Φλεύς κ. Φλοῖος (έπιθ. του Διονύσου), Φλειώ [δν. Μαινάδος], Φλοιά [δν. τῆς Περσεφόνης], φλοια, φλόδος - φλώω, φλόαξ, φλοιαρος, φλυάσσω - φλύω, φλύσαι, οινόφυλε, φυλικτις φλύκταινα - φλέδων, φλήναφος, φληναφώ.

φλέωξ-ω (ό) κ. νεώτ., Ἰων. φλοϋξ, φλοδου φυτόν ή ύδροχαρδές, είδος άνθοῦσων σπόδου ή καλάμου : Ἄριστφ.Βάτρ.244 ήλάμεθα διά κυπέρου και φλέω, αὐτ.άπ.85, Ἄριστλ.Ζ1,9,40,49, Θεόφρ.Φί.4,8,1' πρβλ. φλόινος || νεώτ. βοταν. κ. φλέων (τό) φυτόν εκ τῶν άγρωστοειδῶν, ά. μουστάκα τῶν καυαυλοῦ.

φληδῶ-άω Ἦσ. «φληδῶντα» ληρούντα.

φληναφώ σχόλ. φληναφώ βλ.λ. : Σχόλ. Ἄριστφ.Θεσμ.468.

φληνάφημα (τό) μτγν. κ. νεώτ. φληναφος βλ.λ.) : Εύρ.Έπιστ.5, Δαμσσκ.1,4E.

φληναφία (ή) φλυαρία, μωρολογία : Οικουμ. Ἄποκ.313,32, Σουιδ.έν λ. φληναφος, Μησιή.Μαρτ.3

Ἰδ.5,2 στεργάτη νοός φληναφίαν έθραύσατε.

φληναφος (ό) [φλέω] κ. μιν. κ. νεώτ. μεταλογία, κενολογία, φλυαρία, άνοησία : Μέν.Υποβόλ.3 ή πρόνοια δ' ή θνητή κληνός και φληναφος, Λουκ.Δημ. Έγκωμ.35, αὐτ. Ένυθν.7 [πληθ.], Μην.Μαρτ.18' Ἰδ.7,1' πρόσταγμα τυραννικόν εἰς φληναφον θεμενον' 2) ό φληναφών, μεταιολογών, μωρολογών, φλύαρος, άνοητος : Μεν.Δεισιδ.2 ώ φληναφε, Πολυδ.6,119.

φληναφῶ-άω [φλέω] κ. νεώτ. κ. φληναφῶ-έω φλυοράω, μωρολογώ : Ἄριστφ. Ἰππ.664 ό δε ταῦτ' άκούσας έκπληγέως έφληναφάσ, αὐτ.Νεφ.1475, Ἄλεξ.Αυτοδιδ.1,1' ταῦτα ληρείς φληναφῶν άνω κάτω, Οἶνον. έν Εὐσ.Εὐαγγ.Προπ.217C.

φληναφῶ-έω μτγν. κ. νεώτ. φληναφῶ-άω βλ.λ.

φληνάφος επίρρ. μτγν. κατά τρόπον φληναφον βλ.λ. : Κύριλλ.5,483A τό αὐτοῖς φληνάφος δοκοῦν.

φληνάφωδης-ους-ες μτγν. κ. μιν. λάιος, φλύαρος, μωρολόγος' Γαλ. Ἰππ.Γλωσσ. Έξήγ.590 «φληναφῶδεις λέξεις» : ASS Αὐγούστ.2,435C φληναφῶδεις λέξεργει.

φληνάφος επίρρ. μτγν. μωρός, άνοήτως : Κύριλλ.5,414C, αὐτ.483A τό αὐτοῖς φληνάφος δοκοῦν.

φληνας-ους (τό) Ἦσ. φληναφος ίδιάρθ. άντι φληφορι.

φληνώω μτγν. φλυαράω, μωρολογώ' Γαλ. Ἰππ. Γλωσσ. Έξήγ.590 «φληνώουσα, φλυαρούσα».

φλησκοῦν(τι) (τό) δημ. τό πώδες φαρμακευτικόν φυτόν ήδούσων ό γλῆχων.

φλησκος-ους (τό) Ἦσ. «φλησκος» [ιθ.γρ.].

φλιά (ή) κ. νεώτ. εκάτερη τῶν όριθων δοκῶν έφ' ὧν στηρίζεται ή θύρα, παραστάς θύρας : ΕΜ 769,19 «φλιά τό πλόγιον τῆς θύρας, αι παραστάδες, έν ώ ἴσταται τις και έπεριδέεται», Σουιδ.

«φλιά ό παραστάτης τῆς θύρας» : Ἰδ. κτ. πληθ.

φλιά : Ὁδ.Ρ.221 δε πολλῆς φλιῆς παραστάς φλιάται Δευσις, Βιαν.1,87 έσθιασ λαμπνάς επί φλιῆται, Πιδ Αμωτ.δ.9 επί τάς φλιάς τῶν οικίων, Πολύβ.12,12,2 αὐ φλιάι τῶν νεών, Ἰώσ.Α1 5,8,10 τάς πύλας αὐταῖς τῆς φλιάς και μοχλοῖς' 2) κ.

νεώτ. κτ. έν. τό κατάφωιον : Θεόκρ.23,18 εκκίαε ποτῖ στυγγοῖσι μελόβουσι, και κύσε τῶν φλιάν, οὐτ.260 λαβοῖσα . . τά θρόνα . . ύπόμασιν τάς τήνω φλιάς καθ' ύπερτροπον' 3) τό άνώγιον

Κύρ. «φλιά, ή επάνωθεν τῶν σταθμῶν ήτοι τῶν παραστάδων» : Ἄπολλ.Ρ.3,278 ὡκα δ' ύπό φλιῶν προδῶμψ ένι τόσῃ τανούσας, Δωρ.Έπιγρ. τό φάφισμα . . αναγράφει ες τήν φλιάν' 4) Ἦσ.

«φλιη, πρόθυρον» 5) αι παραστάδες του άνώσκου βλ.λ.5) Έρωπιαν.386 «φλιά, τάς εκότερότερον τό βάθρον ορθια εύλα, έν οἷς ό δξωνες περιέχονται» : Ἰππ.813E τάς φλιάς τῶν άνίσκων, αὐτ.834A φλιάς βραχιαίας Ισχυράς, ετηρησομένας, άνίσκουσ έχην εκάτερωθεν.

φλιάρος-ά-ον Ἦσ. ό χλιαρός βλ.λ.

φλιάσιος-α-ον κ. νεώτ. ό τού ή εκ του Φλιοθουτος, άρχιος πλόγος τῆς Πελοποννήσου, ό κάτοικος του Φλιοῦτος ή ό έξ αυτού καταγόμενος :

Ἦρ.928 Φλιασίοι χίλιοι ἰδ.γρ. Φλειάσιοι, Θουκ. I,27, Πλάτ.Φαιδ.57Α τῶν πολιτῶν Φλιασίων, Ξεν. Ἐλλ.4,216, διόδ.Σ15,40. 2) τὸ θηλ. Φλιασία ὡς οὐσ. ἢ περὶ τὸν Φλιούτα χωρὸς τῆς Πελοποννήσου : Θουκ.6,105 οἱ Ἀργεῖοι ἐσβαλόντες ἐς τὴν Φλιασίαν ἰδ.γρ. Φλειασίαν, Πολυβ.4,67,7 κατεστραπέδευσε τῆς Φλιασίας, Στράβ.8,6,24 ἡ νῦν Φλιασία καλεῖται. 3) τὸ ἀρσ. ὡς οὐσ. ὄνομ. τοῦ μνηστὸς τοῦ θερισμοῦ παρὰ Λακεδαιμονίους. Στέφ.Βυζ. ἐν λ. Φλιούς «Λακεδαιμονίους δὲ τῶν μνηστῶν ἕνα Φλιασίον καλοῦσιν. ἐν φῶ τῶς τῆς γῆς καρποὺς ἀκμάζειν συμβέβηκεν».

φλίδα αἰολ. τ. τοῦ θλιδῶ βλλ. Ἦσ. «ἐφλιδεν, .. ἐβλιδεν». Ὀδ.Ρ.221 φλιθίαι παραστάς φλιδεναι ὠμοῦσι ἰδ.γρ. θλιβεται, Θεοκρ15,76 φλιβεται Εὐνόα ἔγγιν' πρβλ Σχόλ.Ὀδ.Ρ.221, Εὐστ.1817,42, αὐτ.102,1.

φλιδάνω Ἦσ. «φλιδάνει» διαπίπτει, διαρρεῖ πρβλ φλιδῶ.

φλιδιώμα-όμοι Ἦσ. «φλιδιώωντο» διεσπῶντο ἐτέμνοντο πρβλ φλιδῶ, φλιδῶμα.

φλιδῶ-ᾶ κ. φλυδῶ-ᾶ μτγν. σφριγγὼ ἐκ πλησμονῆς, περισσεΐας λίπους, ὑγραίνονται, μυδῶ, εἶμαι κάθυρος ἐκ τοῦ λίπους, εἶμαι πλασάρως, σαχλιάζω: Νίκ.Ἀλεξ.569 σιὸς φλιδῶντας ἀλοιφή || διαλύομαι, σασιζῶ: αὐτ.Θηρ.363 σηπεδάσι φλυδῶσασ (Ἦσ. «ρήγνυμένω»), Πλουτ.Ἦθ.642B τοῖς δέρμασι φλιδῶ καὶ βρακοῦται.

φλιδῶν-ῶνας ἰή μτγν. πτυχή ἢ ρυτίς Ἦσ. «φλιδῶνες» τὰ ἐν τοῖς ἱματίοις ἀπάσματα καὶ ρυτίδες. τινὲς δὲ καὶ σφρυμοῖς : Πλουτ.Ἦθ.420C φλιδῶνας καὶ σιὰς ἔλκοντες εἰς φυσιολογίαν.

φλιμέλια [τά] μτγν. τὰ σπᾶσματα, σκασιματα, φλεγμονὴ τῶν ποδῶν τῶν Ἰννων ἐξ ὑπερβολικῆς κοπιάσεως : Ἰνπιστρ.

φλιτζάνι [τὸ] δημ. κ. φλιτζάνι κύβαθος βλλ. Ἦσ. ἕνα φλιτζάνι καφέ.

φλιοβατῶ-ῶ μτγν. διέρχεται, διαβαῖται τὸ κατῶφλιον, εἰσέρχεται : Γεώργ.Ἀλ.Βι.Χρυσ.180,10 ἐν ταῖς πύλαις τοῦ Ἄδου ἤδη φλιοβατῆσαντα.

φλιούς Ἦσ. εἰ τῶν καρπῶν ἐκχυμοῖς ἰδιόρθ. φλιούσ' ὄπασαι.

φλιόσια ἰή δημ. τὸ πῶδες καὶ ἐτήσιον φυτὸν βραχυπόδον τὸ διαστόχον.

φλιτζάνι [τὸ] δημ. φλιτζάνι βλλ.

φλιφίς-εως ἰή [φλιβῶ] αἰολ. ἀντὶ θλιφίς βλλ. Ἦσ. φλόα μτγν. ἐπερὸκλ. αἰτ. τοῦ φλοῦς-όος βλλ. : Νικ.Ἀλεξ.302.

φλόγα ἰή δημ. φλόξ βλλ.

φλογαγωγός [ὁ] νεώτ. φλογωσάλην βλλ.

φλόγας-α-ον κ. μων. ὁ ἐκπέμνων φλόγας, φλογερός, καιῶν, θερμαίνων, φωτίζων, λάμπων : Ἰκ.Ε745 φλόγας ὄχρα, αὐτ.Θ.389, Εὐρ.Ἐλ.1104 φλόγεται πυρὸς αὐγαί, αὐτ.Τρ.1257 χέρας φλογέας δαλοῦται, Ἀριστ.Βατρ.340 φλογέας λαμβάδας ἐν χειρὶ τινάσσων, Ὀρφ.Αργ.812 ἀκτίσιον φλογαῖας, Νίκ.Θηρ.287, Νόνν.Εὐαγγ.Ἰω.15,25 φλογεφ πυρὸς ἀτμή, ΚΜανασσ.Χρον.45(ἐκδ. Μεντς.) φλόγουν ἄνθρωποιαν. 2) ὁ φλογώδης, ὁ ἐρυθρός πρβλ. Φοῦς.Οεσ.Εἰρη.

φλογέουσα ἰή ἑσφ.γρ. ἀντὶ φλογέουσα : Χρησ Σ16,3,72.

φλογέρα ἰή δημ. ὁ ποιμενικός σῦλλος : δ.τραγ. νὰ βγῶνι τὸ καὶ κλεπτόχρολα λαλῶντας τῆς φλογέρας, Σολωμ.Ἐθν.Ἰγμν.76 εἰς τὸν ἄσυχον αἰθέρα | .. δὲν ἀντιχεῖ | .. ἢ φλογέρα, Ζερδ. Τραγ.ΚΚ12,1 ἀχοῦν φλόγας | μι ἀχοῦνε γκάιδες. **φλογερήνους-οος** μων. ὁ νέων, ὁ ἐκπέμνων, ἐκφωσῶν φλόγας : Εὐστ.ἐν Μαι.Σπικ.Ρομ.5,222.

φλογερός -ᾶ(-ῆ)-ῶν [φλόξ] κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐκπέμνων φλόγας, πυρῶδης, πυριφλεγῆς, καυστι-

κός, δθ. κ. λάμπων, φωτίζων Ἦσ. «φλογερόν, θερμόν, λαμπρόν : Ἄνακρ.59,36 φλογερόν ἄστρον, Εὐρ.Ἦλ.991 φλογερός αἰθήρ, αὐτ.Ἐλ.1126 φλογερόν σέλας, Θεοκρ.3,134 Ἠφαίστιο σέλας φλογερώτερον αἰθεῖ, Ἀπολλ.Ρ126 φλογεραὶ ἀκτίνας, Μολακ.Συντρ.66 ὁ ἥλιος .. μέσ' στο φλογερό τὸ ἀνάβλεμμά του, - φλογερό καμίνι' 2) μτγν. μτφ. ἐπὶ τοῦ ἐρωτός, θερμῶς, διακοῆς : ΑΠ 5,239 ἐσθέθη φλογεροῖο πυρὸς μένος, αὐτ.9,443' || νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ παντοίων συναισθημάτων, ἐντονας, θερμῶς, ὑπεράγον ζωνρός, ἐνθουσιώδης : φλογερός πατριωτισμός, - φλογερὴ καρδιά - φυχή 3) ὁ ἐκῶν τὸ χρῶμα τῆς φλογός, ὁ φλογώδης, ὁ ἐρυθρός : Νίκ.Θηρ.754 φλογερὴ χροίη, Ὀμπ.Κυν.2,91 χροίην .. ξανθοί τε φλογεροί τε.

φλογερός-ητος ἰή νεώτ. ἢ ἰδιότης τοῦ φλογεροῦ βλλ.2), τὸ νὰ εἶναι τῆς φλογερός βλλ. : φλογερότης πάθους - φυχῆς.

φλογερόνυξ-υχορ [ὁ,ῆ] ἰδουζι' μτγν. ἐπὶ τῶν Ἰννων τὸν ἡλίον, ὁ ἐκῶν φλογερούς δυνυχας : Ἰω. Γαζ.Ἐκφρ.545 εἰ .. ἐλάση φλογερόνυχας ἴππους ἰὸ Ἥλιοι.

φλογερός ἐπίρρ. νεώτ., δημ. φλογερά κατὰ τρόπον φλογερόν βλλ., ὑπεράγον θερμῶς 2) μτφ. ὑπεράγον ἐνθουσιώδως, με ζέσειν μεγάλην, περιπαθῶς : ἀγαπᾷ τὴν πατρίδα φλογερός, - τῆ φίλης φλογερά.

φλαγετός [ὁ] γλωσσ. φλογερά θερμότης, ζέσις, πυρετός.

φλογιφόρος-ον μτγν. ὁ φέρων, ἐκπέμνων, ἀναδιὸν φλόγας, φλογερόλος, φωτοβόλος : Ἠλιόδ.Φιλ.173 λαμπτήρ φλογιφόρος.

φλογιά ἰή μτγν. ποι. ἀντὶ φλόξ βλλ. : Νίκ.Θηρ.54, αὐτ.Ἀλεξ.392 πολλὰς θάλασας ἐν φλογίη.

φλογιόγισον [τὸ] Ἦσ. «φλογιόγισαι αἱ κεχρίδες δι' ἐλαίου σκευάζομενοι».

φλογίζω κ. μων., νεώτ. κ. δημ., μέλλ. -ιῶ, νεώτ. κ. δημ. -ισα, νεώτ. ᾶρρ.(ἐ)φλογίσα, παθ. ᾶρρ.(ἐ)φλογιστήν, δημ. φλογίστηκα, νεώτ. μτχ. παθ. παρκα. [πε]φλογισμένος, φλέγω, καιῶ, καταφλέγω, κατακαιῶ Ἦσ. «φλογίσει, καύσει» : Σοφ.Φιλ.1197 ἄστεροπητῆς βροντᾶς ἀνάγας μ' εἰσι φλογίζων, ΠΔ Φοκ.96,3 φλογίει .. τοὺς ἐχθρούς αὐτοῦ, αὐτ.Μακκ.1,3,5 Γαλι.14,559,13 φλογίζων ἐν πυρὶ κ. παθ. : Ἀριστ.Κόσ.5,11' || ὄμ. τὸ παθ. φλέγομαι, καιομαι, λάμπω, φέγγω : Σοφ.Τρ.95 φλογιζόμενον Ἄλιον, ΠΔ Σοφ.Σειρ.3,29 πῦρ φλογιζόμενον ἀποσέθει ὕδωρ, ASS Αὐγόστοι.3,422D. 2) ἐκβέτω εἰς τὴν φλόγα, καιῶ κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, καφαλιζῶ : Σχόλ.Ἀριστ.Φ.Ἰνπ.1233' 3) κ. μων., νεώτ. κ. δημ. πυρακτῶ, πυρῶνας : ΚΔ Ἰω.3,6 ἢ .. φλογίζουσα τὸν τροχὸν τῆς νεφέρας καὶ φλογιζόμενη ὑπὸ τῆς γένεσιν κ. παθ. : Ἀχμ.Ὀνειροκρ.136,37 αὐτ.133,21, ἐφλογίσθη νέον, οὐκ ἐκάη δέ, Μολακ.Συντρ.12,4 τοῦ φλογισμένου ἀπειροῦ 4) νεώτ. ἐπιφέρει φλόγωσιν, προκαλῶ φλεγμονήν 5) μων. νεώτ. κ. δημ. μτφ. ἐπὶ πάθους ἰδ. ἐρωτικῶν, ἀνάπτυ, καιῶ βλλ.7) : Λιβ.Ροδ.1297 μὲ ἀπ φλογίη πρόσεχε τοῦ πόθου τὸ καμίνιν, Παύσω.Περ.Χαρ.28,3 φλογίει μυστικὸ Ἦ' ἀμιλπητὰ μου βᾶθη κ. παθ. : Νικήτ.Εὐγ.ἐκδ.Ρη. Lebas Bibl.de l' Ec. des chartes 2,421,19 φλογίζετο μοι στέφρα πυρὶ τοῦ πάθους, Γρηη.Σκ.Τερ.23,14 στήν ὀφί μου τῆ φλογισμένη ἐπάνω : 6) ἀμτθ. ἀναδιὸς, ἐκπέμνων φλόγας, βιάζω, πετῶ φωτιά : ΠΔ Ἐξ.9,24 πῦρ φλογιζὸν ἐν τῇ χαλάζῃ 7) ρηματ. π. φλόγισις, φλόγισμα, φλογισμός, φλογιστής, φλογιστός, φλογίστρα.

φλογικός-ή-ῶν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν φλόγα || νεώτ. φωσ φλογικός τόξον ἢ μεταξὺ δύο ραβδῶν ἐξ ἄσθρακος ἡλεκτρικῆ ἐκπέμνωσις

φλόγιονον (τό) μτγν. τὸ χρώμα τῆς φλόγος, τὸ πυρρὸν χρώμα : Ἰω.Λυδ.Ρωμ.116 ἐπὶ τὸ φλόγιον καὶ οὐ σφάδρα βαθύ ἀναπτομένη [βαφῆ].

φλόγιος-η-ον(ν) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ φλογερὸς, πυρῶδης, ἐκπέμπων φλόγας, πύρινος, ἐπὶ τῆς ρομφαίας τοῦ ἀγγέλου : ΠΔ Γέν.3,24, Φύλαρχ.η. Ἀθῆν.12,539E οἱ μὲν φλόγινα ἐνδεδυκότες ἴένν. ἱμάτια· 2) ὁ ἔχων τὸ χρώμα τῆς φλόγος πυρῶδης, τῆς φωτισῆς : Διόδ.Σ.2,22, τὰ μὲν φλόγινα, τὰ δὲ κροκώδη, τινὰ δὲ σμαραγδίζοντα, Αἰλ.Π1 9,3 τὰ φλόγινα ἱμάτια· ἢ τὸ οὐδ. φλόγιον ὡς οὐσ. βλ.λ.· 3) βοταν. φλόγιον τὸν εἶδος τι τοῦ, λιθ. τὸ πώδες κοσμητικὸν φυτὸν χείρανθος ὁ κοινῶς : Θεόδωρ.Φι 6,81· πρβλ. Ἀθῆν 15,680E.

φλόγιον (τό) μον. ὑποκορ. τοῦ πλός βλ.λ., μικρὰ φλόγι, φλοῖσιςσα : Λογιόν 35,4 τὸ ὑφ' ἡμῶν τοῦτ' ἠλόγιον ἀνακαίόμε·ον.

φλόγιος-α-ον ἀμφ.τ.οῦ φλόγιος ἢ φλόγιος βλ.λ. : Ἰνπ.534,25 φλέβες . . φλόγια ἢ μέλαινα ἰδιόρθ. (φλόγει), Ὀρφ. Ὑμν 651b51,2.

φλόγιος-(ἰδρ)ή μτγν. τὸ ἐπὶ τῆς φλόγος, ἐπὶ πυρᾶς ἀνθροδίκων, φητὸ στῆ ἀχάρα : Πολυδ.6,55 ἐτὸ δὲ ὀπίον κρέας φλογίς ἐκαλεῖται· Ἡσ. «φλογίος» κρέα ὀπτα διὰ τὸ φλογίζεσθαι· : Ἀρχιππ. Ἡρακλῆϊου.2 ταύρου . . φλογίδες, Στράττ. Καλλιπ.1 κἀπρου φλογίδες.

φλόγιος-(ἰδρ)ή μτγν. Ἡσ. φλογισμός βλ.λ.
φλόγισμα-ατος (τό) |φλογίζω| λεξ., μον., νεώτ. κ. δημ. φός βλ.λ., φλκασια, φουσκάια ἐκ καύματος· Ψελλ. ἐν σμν. Piers. εἰς Μοίρην 398 «φῶδας, τὰ φλογίσματα» || γν. φουσκάια, φουσακλῖδα, ὡς ἐπὶ τοῦ ἄστρου : Ἡσ. ἐν λ. οὐδ' ἄλα· 2) νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ φλογίζω, φλόγωσις, ἐρεθισμός.

φλογισμός-(ἰ) |φλογίζω| κ. νεώτ. φλογμός βλ.λ. Ἡσ. ἐν λ. φλογμός· 2) μουσικός τις ὁρος ἀμφ. σμν. : Ρήτ.6,293· 3) νεώτ. ἢ πράξις τοῦ φλογίζω βλ.λ. || τὸ φλόγισμα βλ.λ.2).

φλογιστής-ου (ὁ) |φλογίζω|. ὁ φλογίζων, θερμαίνων, καίων· 2) νεώτ. χημ. ὁπαδός τῆς φλογιστικής βλ.λ. θεωρίας.

φλογιστικός-ή-ον νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν φλογισμὸν ἢ τὸ φλογίζω· 2) νεώτ. χημ. φλογιστικὴ θεωρία πολυαὶ χημ. θεωρία δευρομένη τὸ φλογιστὸν βλ.λ.3), ἥτοι ὑποθετικὴν τινα οὐσίαν ἣτις ἐνομούη μετὰ τῶν ἐν καύσει σωμάτων ἐπάγεται μείωσιν τοῦ βάρους αὐτῶν.

φλογιστός-ή-όν (φλογίζω) κ. νεώτ. ὁ δυνάμενος νὰ ἐκπέμπῃ φλόγα ἢ νὰ φλεγῆ : Ἀριστ.Μετ. 4,9,30 τῶν καυστῶν τὰ μὲν φλογιστὰ ἐστὶ, τὰ δὲ ἀφλόγιστα· 2) ὁ πεφλογισμένος, ὁ καεὶς διὰ φλόγας, καμένος : Σαφ. Ἡλ.58 τούμην ὡς ἔρρει δέμας φλογιστὸν ἦδη καὶ καθηνθρακωμένον· 3) νεώτ. χημ. τὸ οὐδ. φλογιστὸν ὡς οὐσ. ὑποθετικὴ οὐσία, ἣτις κατὰ παλαιὰν θεωρίαν ἐνομούη μετὰ τῶν καιμένων σωμάτων προκαλεῖ μείωσιν τοῦ βάρους αὐτῶν· πρβλ. φλογιστικός 2).

φλογίστρα (ἡ) (φλογίζω) ἀχά. κ. μον. τὸ μέρος ὅπου φλογίζουσι βλ.λ.2) τοὺς χοίρους Σχόλ. Ἀριστφ. Ἰνπ.1233 εἰστράσις ἀπὶ τοῦ φλογιστράου, ὅπου τὰ ἱερέα θύεσθαι, Εὐστ.1286,20 «εἰστρά, ἢ τὸν σὺν φλογιστρά».

φλογίτης-ου (ὁ) μτγν. εἶδος λίθου φλογώδους χρώματος : Σολτν.37(50).

φλογίτης-(ἰδρ)ή μτγν. φλογίτης βλ.λ. : Πλίν.Φι 37,11.
φλογίτω-ἄω φλογίζομαι, καίω, ἀνάβω, κοκκινίζω, γίνομαι φωτιά· Γαλ.Λεξ.590 «φλογίω, πυροῦται μετὰ ἐρυθρόματος» : Ἰνπ.309,28 τότε μάλλον τὸ πρᾶσιον φλογίω, αὐτ.424,28.

φλογίτης (ὁ) κ. μον. φλόγι, φλόγα, λάμψις, ὡς ἢ τῆς ὄστρακῆς : Εὐρ. Ἐλ.1162 φλογμός ὡστε Διός, αὐτ. ἰκ.831 πυρὸς φλογμός ὁ Διός, αὐτ. Ἐκ.74, Ἀ-

πολλ.Ρ.4870 φλογῶ πυρός· 2) πυρῶδης θερμότης, ζέση, πυρῶδα : Αλογ.Εὐμ.940 φλογμὸς τ' ἀμματοστερῆς θύοιτο, μὴ περὶν ὄρον τόπων· || ἐπὶ τῆς καιούσης λάθος, ἢ ἐξ αὐτῆς ἀποδιδομένη θερμότης : Ἀριστ.Λ.Κα.6,33· κ.τ.πληθ. : Ἐρατοσθ.π.Σχόλ. ἰλ.Σ.468· 3) φλόγωσις, φλεγμονή : Ἰνπ. Ἀρχ. Ἰητρ.15· πρβλ. αὐτ.908F· || πυρετώδης θερμότης, πυρετός, κάφα : Λουκ.Περεγρ.44 χαρὰ κλυδίσμων καὶ τὴν φλογὸν οὐ φέροντα καὶ ψυχρὸν αἵτουνα . . ἐρωτικῶς· 3) κ. μον. μτφ. ἢ ἐρμη τοῦ πάθους, ἢ ἐξέσις, τὸ ξάνωμα : Φιλ.2,180 φλογμός παθῶν, ΚΜανασσο.Χρον.5443 τὸν φλογμὸν ἐμόρανε καὶ τὴν ὄρμην ἐπέχε.

φλογοσύρνανος-(ἰ) ὁ βασιλεὺς κύριος, ἐξουσιαστὴς τῶν φλογῶν βλ.λ.1) : Ποι. ἐν Εὐσ.Εὐαγγ. Προπ.5,13,201B λαμνηδῶνα φλογοσύρνανον.

φλογοβόλος-οὺς-ές μτγν. ὁ ἔχων χρώμα φλόγιον βλ.λ. : Ἰω.Λυδ.Ρωμ.2,13,116 Παρθικά τὸ φλογοβαφὴ συμβαίνει καλεῖσθαι.

φλογοβαλή-(ἡ) κ. -ιά, δημ. ἡ ἐκπομπὴ φλογῶν.
φλογοβόλος-ον νεώτ. ὁ βάλλων, ἐκπέμπων, ἀναοιδῶν φλόγας : φλογοβόλα τάνκις· || τὸ οὐδ. φλογοβόλον ὡς οὐσ. παλαιὰ πολεμικὴ μηχανὴ ἐκτοξεύουσα πυριφλεκτον ὕγρον.

φλογοβόλω-ἔω νεώτ., δημ. -ἄω ἀμτθ. ἐκβάλλω, ἐκπέμπω, ἀναοιδῶ φλόγας : Σολωμ.Λάμψιν.25, 06 κόλαση . . ἢ ὅλη φλογοβαλεῖ στὰ σωθικά με.

φλογογενής-οὺς-ές γλωσσ. ὁ ἐκ τῶν φλογῶν γεννηθεὶς, προεβλῶν, παραχθεὶς.

φλογοδαίμων-(ἰ) δημ. ὁ ἐκ φλογῶν δαίμων, ὁ φλόγας ἐκπέμπων, ὁ πύρινος δαίμων, μτφ. ἐπὶ τοῦ ἀίμου : Πλομ.Περ.Χωρ.136,2 τεραστίος φλογοδαίμονας τῶν καρδιῶν ὁ ἀχνός.

φλογόδεινον Ἡσ. ἔρμ. «δυνδρακεῖς ὁ ὑπὸ τῶν φλογῶν δευνοόμενοι, ἀναλισκόμενοι» (γρ. κωδ. φλογόδεινον) διόρθ. Ηεαδίαμ φλογότερνοι· πρβλ. πυριδείνον.

φλογοειδής-οὺς-ές κ. νεώτ. ὁ ὁμοῖος πρὸς φλόγα, πυρῶδης : Πλουτ. Ἠθ.695C, οὐτ.Πομπ 68 λαμπὰς ἀρθείσα φλογοειδής· 2) ὁ ὁμοῖος κατὰ τὸ χρώμα πρὸς φλόγα, ὁ πυρῶδης, φλόγιος, ποῦ ἔχει τὸ χρώμα τῆς φωτισῆς : Ἀριστ. Χρωμ.1,2, αὐτ.2,5, αὐτ.Φυσιογν.6,34· 3) ὁ φλεγμαίνων, ὁ διατελὼν ἐν φλεγμονῇ : Ἰνπ.489,37 φλογοειδέα ἐρυθρίματα· 4) μτφ. ὁ καυστικός, ὁ καυτερός : Εὐνάπ. Ἰστ.ἀπ.111,20 Nieb. κατὰ ἀκλήν σώματος καὶ θυμοῦ τραχύτητα φλογοειδής ἦν.

φλογόεις-εντος-εσσα-εν φλογεῖος βλ.λ. : Ὀρφ. Ὑμν.19,2 [Δίσι φλογέοντα, πυριθρόνον, Ὀππ. Ἄλ. 2,530 φλογέον σέλας· || ὁ πυρῶδης τοῦς ὀφθαλμοῦς : Στράττ.ΑΠ 12,225 φλογόεις κύων.

φλογοθύρις-(ἰδρ)ή νεώτ. ναυτ. ατεγνὴ θύρα τοῦ πύργου τῶν πυροβόλων ἀπομονοῦσα τὴν πυριδαποθηκὴν ἐκ τῶν φλογῶν κατὰ τὴν ἐκρήξιν ὀδίδου ἢ πυρκοῖαν.

φλογοιδούμαι-όμαι (οἰδάνω) μον. εἶμι πεφλογισμένος καὶ ἐξφωδῆκος, ξανωμένος καὶ πρησμένος : Τέξτ.Λυκόφρ.35 «φλοιδούμενος . . γίνεται ἀπὸ τοῦ φλογί· οἰδαόμενος, φλογοιδόμενος καὶ φλοιδούμενος».

φλογοκαμένος-η-ο δημ. (ἐκ τῆς παθ. μτφ. τοῦ καίω) καμένος ἀπὸ φλόγας, καφалиσμένος.

φλογοκαμένος-(ἡ) νεώτ. εἶδος καινίου θερμομονομένης διὰ τῶν φλογῶν παροκειμένης ἐστίας.

φλογόλευκος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων χρώμα λευκῆς, λευκαόμοσης φλόγας· Ἡσ. «φλογόλευκον, ἐρυθρόλευκον» : Πολυδ.7,127· 2) νεώτ. ὁ μέχρι λευκοπυρώσεως πεπυρωμένος.

φλογομαραινόμενα δημ. μτφ. παρακ. φλογομαραινόμενος, ἐπὶ φυτῶν, μαραινόμενος προσθηθεὶς, πυρῶθεις ἀπὸ φλόγος, οἶον ἡλιοκοῦ καύματος ἢ πυρκαϊῆς : ἀπὸ τῆς φωτιάς τὸ λόγιον φλογομα-

ρόθηκαν δλα γύρω τὰ σπαρτά, - από τήν πύρα του καλοκαίριου ήταν φλογομαρμένα τὰ λουλούδια του κήπου. 2) συνεκδ. ἐπι προσ. ἐκ πάθος, στον ἐρωτικό, ἢ ἐκ νόσου, πυρετικῶς ἐξασθενῶ βαθμῆδόν.

φλογός ἡ-όν μτγν. φλογερός, καυστικός, θερμός κτ. συγκρ. -ώτερος: Στασιερ Ἀνεκδ. Παρισια 4, 348 ἐρωτι φλογερωφ.

φλογόστομος-ον μσν. ὁ ἔχων φλόγιον, πύριον στόμα, ὁ σκληρῶς ἐπιτιμῶν ρήτωρ: Μιχ.Μοναχ. ἐν Βί. Στουδ. Θεοδ. 277 [ἐκδ. Μίι].

φλογοσωλήν-ήνος (ὁ) νεώτ. σωλήν τῆς ἐστίας ἀτμολεβήτων, ἔνθα συμπληροῦται ἡ καύσις τῶν ὑπὸ τῆς πυρᾶς ἐκλυσιμμένων θερμῶν ἀερίων, ἄ. φλογαγωγός.

φλογότρηνος Ἡσ. λιθ. ἀντὶ φλογόδεπνιοι βλλ. **φλογότραιος**-π-ο δημ. ἐπὶ πυρός, ὁ οὐ οὐ φλόγες τρέμουναι, ἀνεμίζονται. 2) μτφ. ὁ ὑποτρέμων ὡς ἡ φλόξ.

φλογότροφος-ον μτγν. ὁ τρέφων, ὑποθάλλων τὰς φλόγας: Γρηγ. Νύσσ. 2, 1011) τὴν φλογότροφον κάρνον.

φλογόφαιος-ον Ἡσ. ὁ ἔχων χρῶμα φλογός ἀποκλινόν πρὸς τὸ λευκόν.

φλογόφανής-οὔς-ές μτγν. ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῆς φλογός, φλόγινος, φλογώδης: Δαμασκ. 1, 2856B φλογόφανές ἔριον.

φλογόφθαλμος-π-ο δημ. ὁ ἔχων φλόγινο, πυρῶδες ὄφθαλμόν: πρβλ. φλογόεις: Βίζιγν. 120, 14 [ἐκδ. Φέξη] στοιχεῖα φλογόφθαλμα.

φλογόφθορος-ον μσν. ὁ φθειρόν, σθενύων, τὴν φλόγα: Νικητ. Εὐγ. 9, 90 φλογόφθορος θρόσος.

φλογόφορος-ον μσν. κ. νεώτ. ὁ φέρων ἐν ἑαυτῷ φλόγα: Στεφ. Ἀβ. ἐν I deler. Phys. 2, 204 ὁ φλογόφορος φεγγίτης, Ἀνδρ. Κρ. 240.

φλογόφορῶ-ῶ μσν. φέρω φλόγας, φλέγαμα: Στουδ. Θεοδ. 70 φλογόφορούσα.

φλογώ-ῶ κ. μσν. φλέγω βλλ. Σχόλ. Ἰλ. Ν 84f' πσθ. ἐπὶ τὸ πυρὸς ἀναπέμπον φλόγας, καίωμα: Θεοφρ. Πυρ. 7) φλογούται καὶ κατισχύεται [τὸ πυρ] ὅπ. ἐπὶ λίθου: αὐτ. Αἰθ. 20 λίθου τῆς φλογώμενης, Εὐστ. Πον. 49, 30. 2) μτφ. ἰδ. ἐπὶ ἐρωτικού πάθος, ἀνάπτυξ, κοίω βλλ. 7) τὸ παθ.: Μεθόδ. 288 Αἰλιτ. (= 163) φλογωμένη πόθοις. 3) ρηματ. π. φλόγωσι, φλόγωσις.

φλογώδης-οὔς-ες κ. μσν. κ. νεώτ. συνηρ. ἀντὶ φλογοειδῆς βλλ., ὁ ὁμοιος πρὸς φλόγα, πυρῶδης, καυτερός: Ἀριστ. Οὐσμ. 38, αὐτ. Κόσ. 2, 1), Λουκ. Ἀνάχ. 16 ἡλιον. . ὀξύν καὶ φλογώδη ἐμπίνοντα γυμνῇ τῇ κεφαλῇ, Δίων Κ 40, 15, Δαμασκ. 1, 74 δὶα πυρὸς φλογώδους. || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. τὸ φλογώδες ἢ πυρῶδης θερμότης, πύρα: Δίων Κ 48, 51 τὸ φλογώδες τοῦ πυρὸς σθένευσται. 2) ἐπὶ τοῦ ἀποτελεσματος τῆς φλογώσεως, ὁ ἐκ φλεγμονῆς ἐρυθρός, κόκκινος: Ἰππ. Κωκ. 220. || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. τὸ φλογώδες τὸ ἐκ τῆς φλεγμονῆς ἐρυθθῆμα, κοκκίνισμα: αὐτ. Κωκ. 118 τὸ φλογώδες ἐν τῷ προσώπῳ. 3) κ. νεώτ. ὁ ἔχων χρῶμα φλογός, ἐρυθρός, κόκκινος, τῆς φωπίας: Διόδ. Σ 2, 50 χρυσοῦ τὴν χροάν φλογώδης, - ἐξαι λάρψιν φλογώδη, - ὄφθαλμοι φλογώδεις. 4) νεώτ. ὁ πληθὺς φλογών, ὁ γεμάτος φλόγας.

φλογώμα-ατος [τὸ] (φλογώ) λεξ., νεώτ. κ. δημ. ὁ σκληρὸς ἐπίπατος, ὁ σκληρὰ ἐξωτερικῇ ἐπιφάνεια τοῦ ἄρτου, ἄ. κόρα: Ἡσ. «φλογώματα: τῶν ἄρτων τὰ ἐπικεκαυμένα». 2) δημ. ἐν ἄνοφ. πρὸς ἄνθρ. κ. ζῶα, πάσα τοπικῇ ἐκδήλος ἐπὶ τοῦ σώματος φλόγωςις.

φλογώων δημ. ἄ. κορώνω βλλ. 1) 2) ἀμτβ. ἐκπύρω, ἀναδίδω φλόγας. 3) ἀνάπτω βλλ. 8) παθίωω ἐξασφιν: φλόγωσε τὸ πρόσωπό του ἀπὸ τὸν πυρετὸ - ἀπὸ τὸ θυμὸ.

φλογωπός-όν [ὡψ] κ. μσν., νεώτ. -ἡ-όν, ὁ ἔχων ὄψιν φλογός, φλογώδης, φλογερός: Αἰσχ. Πρ. 253 καὶ νῦν φλογωπὸν (σπέρμ) ἔχουσι ἐφημεροί, Ἀποστ. 11. Ἀρ. Παροιμ. 13, 34 σίλας. . πυρῶδες καὶ . . φλογωπὸν. || μτφ. πυρῶδης, πύρινος, καυτερός: Εὐστ. 58, 14. 2) φλογωπὰ σήματα οὐ διὰ τοῦ πυρὸς αἰσίου, σήματα, σημεῖα ματικὰ διὰ τοῦ πυρὸς ἐκδηλούμενα: Αἰσχ. Πρ. 498 κνίστη τε κῶλα . . καὶ μακρὰν ὄσφιν πυρῶσας δυστέκμαρον ἐς τέχην ὠδωσα θνητοῦς καὶ φλογωπὰ σήματα ἐξωμμάτωσα. Εὐρ. Φοῖν. 954.

φλόγωσις-εως [ἡ] (φλογώ) κ. μσν. κ. νεώτ. ἡ διὰ φλογών καύσις, πυρῶδης, κάψιμο: Θεοφρ. Πυρ. 69, Εὐστ. Πον. 243, 60. 2) πυρῶδης θερμότης, καῖμο, ζέσθ, πύρωμα, ἀναμμα: Οἰκ. 2, 49 τῶν ὄφθαλμῶν ἐρυθθῆματα καὶ φλόγωσις ἐλάμβανε, Φιλ. 2, 1014, αὐτ. 563, 2 τὰς ἀφ' ἡλίου φλογώσεσιν. 3) νεώτ. ἡ φλεγμονὴ βλλ.

φλογώφ-ῶπος [ὁ, ἡ] φλογωπὸς βλλ.: Αἰσχ. Πρ. 791 πρὸς ἀντολάς φλογωπὸς ἡλίου.

φλοιαξ-ακος [ὁ] ἔσφ. γρ. ἀντὶ φλοιάξ βλλ.

φλοιοδῶ-ῶ Ἡσ. «φλοιοδῶν: πενήρησθαι».

φλοιοδῶ-ῶ μτγν. κ. μσν. φλυδῶ βλλ. Δαμασκ. 1, 2889B τὴν σάρκα φλοιοδύσαν τοῖς πάθεσιν: κ. παθ.: Λυκόφρ. 35 φλοιοδύμενος [σσιπίζων]. 2) μτφ. φλοιοδῶ τοῦς ὄφθαλμοῦς ἐκκόπτω, τυφλῶν, στραβῶν: Παχυμ. Γ 155B ἀπνηνῶς φλοιοδύτες τοῦς ὄφθαλμοῦς.

φλοίζω ἀπομυμῶ τὸ φλοιοῦ, ξεφλοιοδίζω, ξεφλοιοδῶ κ. μ. ἐν τῷ παθ.: Θεοφρ. Φι 3, 16, 3 φλοισθέντος τοῦ ἔσθλου, οὐτ. 3, 5, 4, οὐτ. 5, 9, 5 φλοισθέντα δὲ καὶ ἀποδρεχθέντα. 2) Ἡσ. «εφλοιοδέωναι φλυκταίνουσθαι» [ἀπαρφ. παρακ.]: || ὁμ. π. Ἡσ. μνημονεύεται μτφ. παρακ. πεφλοιοδῶς «ὁ τὸν φλοιοδὸν ἀποδαλῶν».

φλοιοῖον Ἡσ. «φλοιοῖον [ἰσιθ. φλοιοῖον].

φλοῖνος-π-ον ὁ ἐκ τοῦ φυτοῦ φλέας βλλ. κατεσκευασμένος: Πολυδ. 10, 178 «φλοῖνην σπυριδία ἢ ψιάδον ἢ ὀδιπόδιον . . ἡ δὲ ἕλη ὀθεν ἐπλέκεται, φλοῦς κατὰ τοῦς Ἴωνας, φλέως δὲ κατὰ τοῦς Ἀττικούς»: Ἡρ. 3, 98 ἐσθῆτες φλοῖναι, Εὐρ. ἀπ. 286 φλοῖναι ἡναί.

φλοιοδαρής-οὔς-ές σχόλ. ἐπὶ δένδρων, ὁ ἔχων βαρὴν ἢ πολλὴν φλοῖον, ὡς ἡ πίτς: Σχόλ. Ἰλ. V 574 πίτς βλωβρῇ ἴται φλοιοδαρῆ, Εὐστ. 939, 4.

φλοιοδαφῆ [ἡ] νεώτ. χρωστικῇ ἕλῃ προερχομένη ἐκ τοῦ φλοιοῦ τῆς δρυὸς κ. ἄ. δένδρων, ἄ. φλοιοχρωστικῇ.

φλοιοραγής-οὔς-ές ἐπὶ δένδρων, ὁ ἔχων τὸν φλοῖον ἐρρωγῶτα, τὴ φλοῖδα ραγιμένην, σισαμένην: Θεοφρ. Φι 4, 15, 2, αὐτ. ΦΑΙτ. 3, 18, 3, Διοσκ. 1, 12.

φλοιορραγῶ-ῶ μτγν. ἔγω ἐρρωγῶτα, ραγιμένον, σκαμμένον φλοῖον, εἶμαι ἢ γίνομαι φλοιορραγῆς: Διοσκ. 4, 180 [183] ξυλωδῶ, τραχῆ, φλοιορραγόντα ἰδ. γρ. φλοιορροοῦνται [ἐπὶ τῶν κλημάτων τῆς ἀγρίας ἀμπέλου].

φλοιορρίζος-ον ἐπὶ φυτῶν, ὁ ἔχων ρίζας ἀποτελουμένας ἐξ ἄλληλαλλήλων φλοῖων τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. φλοιορρίζα τὰ βολβώδη φυτὰ: Θεοφρ. Οὐμ. 63.

φλοιοός [ὁ] κ. νεώτ. τὸ ἐξωτερικὸν περιβλήμα τοῦ κορμοῦ ἢ τῶν κλάδων τῶν δένδρων, ἡ φλοῦδα, ἰδ. ἡ λεία: EM 796, 29 «φλοιοός: τὸ λέπος, παρὰ τὸ φλοῖς, φλόος», Οἰκ. Μ 895 «φλοιοός, τὸ ἐκτός τοῦ δένδρου»: Ἰλ. Α 237 περὶ γὰρ ῥά ἐ χαλκίος ἐλεφε φύλλα τε καὶ φλοῖον, Ἐμ. π. Πλούτ. Ἡθ. 919 D, Ἡρ. 4, 67 φλοῖρος ἔχων φλοῖω μαντεύονται, Θεοφρ. Φι 1, 52, Ἐοῦκρ. 18, 47 γράμματα δ' ἐν φλοῖω γεγράφεται, Πολύδ. 7, 1, 3, Στράβ. 11, 8, 7 τοῦς τῶν δένδρων φλοιοῦς, Πλούτ. Ἀντ. 17, -φλοῖος ἐλάτης - συκῆς - ἀμπέλου, - φλοῖος λεπίτος. || ὁμ. κ. νεώτ. τὸ περιβλήμα, ἡ φλοῦδα, τὸ φλοῦδι καρπῶ

πνων : Ἐμπ.π.Πλούτ. Ἡ8.624Α· 2) τὸ δατρακώ-
δες περιβλήμα ὡστὸ τὸ σάφλι : Ἀριστ.ΗΙ 5,34, ἢ
δὲ νεοττός [ἐνν. τοῦ ὄφεως] ὡν ἐπιγίνεται καὶ
οὐκ περιέχει φλοῖδας δατρακώδης· 3) κ. νεώτ.
ἐν γένει περιβλήμα, ἐξωτερικὸν κάλυμμα : αὐτ.ΖΙ 9,
39,7 δύνανται δ' ἀφίεναι αἱ ἀράχλαι τὸ ἀρά-
χλιον . . οὐκ ἔσωθεν ὡς ἐν περιττώματι, ἄλλ'
ἀπὸ τοῦ σώματος οἷον φλοῖδον, - φλοῖδας τῆς γῆς
ἢ ἐπίπλους, τὸ ἔξω στρώμα τῆς γῆνης σφαιρακί,
- φλοῖδας ἐγκεφάλου [ὁ περιβάλλων ἔξωθεν τὸν
τελικὸν ἐγκεφάλον χιτών]· 4) μῦθ. ἐπικάλυμμα,
ἐξωτερικόν, ἐπιπόλαιον, μάταιον κάλυμμα, ὅφ' ὃ
τὶ εἶναι ἀφανές, κρύπτεται : Πλούτ. Ἡ8.510F ὁ Λα-
κωνικός Λόγος οὐκ ἔχει φλοῖδον, Διογ.Λ 4,27 φω-
νῆ . . φλοῖδον μεστήν, Μάρκ.Αὐρ.12,2 γυνοῦς τῶν
φλοῖδων [γυμνωθεῖς παντός ἐξωτερικοῦ πράγματός]
ἢ ἐπιφανεια, πέτσα, ἐν ἀντίθ. πρὸς τὴν οὐσίαν :
Λοῦκ. Ἐρμ.79 περὶ τὸν φλοῖδον ἀσχολεῖσθαι,
φλοισφάγος-ον νεώτ. ἐπὶ ἐντόμων, ὁ βιβρώ-
σκων, τρώγων τὸν φλοῖδον τῶν δένδρων.
φλοισχρωστική [ἢ] νεώτ. φλοισδαφὴ βλ.λ.
φλοισβίζω νεώτ. κ. δημ. ἀμθβ. ἐπὶ κινουμένων-
ὑδάτων, παράγω φλοῖδων, σφαλτάξ ἐλαφρώς :
Σολωμ.Μίμν.Τραγ.Δεσδερ.5 ὁ ρύαξ ἔκει στὰ
πόδια τῆς] ἐφλοισβίζε τερονά, αὐτ. Ἀνοιξ.Με-
ταστ.13 τὸ σιγὸ τὸ κυματάκι εἰς τὰς ἄκρας τοῦ
φλοισβίζει, Πάλαμ.Περ.Χαιρ.144,6 πότφ φλοισβί-
ζει ἡ θάλασσα, πάτφ βερυβογγά· 2] ρημ.π.
φλοισβισμα.

φλοισβισμα [τό] ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ
φλοισβίζω βλ.λ., ὁ φλοισβος : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 4,5
καὶ στὸ φλοισβισμ' ἀπάνω τὸν κυμάτω.

φλοισβος κ. νεώτ. κ. δημ. ὑπόκωφος ἦχος,
συγκεκριμένος θόρυβος κινουμένου ὄγκου, ἴδ. πλῆ-
θους ἀνθρώπων, ὄχλοσολή, χλαλοή· ΕΜ 796,32
«φλοισβος, τάρραχος» : Ἰλ.Ε 322 τοῦς . . εὐθὺς
ἠράκακε . . Ἰπποῦς νόσφιν ἀπὸ φλοισβου ἰσχύλ.
[ταραχῆς, θορύβου], αὐτ.Ε 469, αὐτ.Κ 416 [οὐδα-
μὸν ἐν τῇ Ὁδ.]· 2) ὁ ρόθρος τῆς κρμαιομένης
θαλάσσης, ὁ θόρυβος τῆς φουκαοθαλασσίας· Κύρ.
ἐν Matth. γλωσσ.1,17 ἐφλοισβος, ἡ ταραχὴ καὶ ὁ
ἦχος τῆς θαλάσσης· Αλαξ.Πρ.792 πόντου περὶ
σφαλοισβον, Σοφ.ἀπ.380 Π. Ὁμ.ἐν τῇ σμ. ταῦτ.
μ.τὸ πολυφλοισβος βλ.λ.] ἢ ὁ θόρυβος τῶν θραυ-
ομένων ἐπὶ τοῦ αἰγιαλάου κυμάτων : Λυκόφωρ.379
φλοισβων δῖναις, Ὀππ. Ἀλ.1,777 **φλοισβος** ἰλιού-
εις· ἢ νεώτ. κ. δημ. γέν. ἐλαφρὰ παφλασμοῦ
κινουμένου ὕδατος : ὁ φλοισβος τοῦ ρυακίου·
πρβλ. ἀφλοισβός, ἀφλοισβός.

φλοισμός-οῦ [ὅ] ἡ ἀφαιρέσις τοῦ φλοῖδου, τῆς
φλοῦδας, τὸ ξεφλούδισμα : Θεόφρ.ΦΙ 5,1,1.

φλοιστικός-ἡ-ὄν ὁ ἀνήκαν ἢ ἀναφερόμενος εἰς
τὸν φλοῖδον βλ.λ., εἰς τὸ ξεφλούδισμα τῶν δέν-
δρων· ἢ ἡ φλοιστικὴ φωτῶν [ἐνν. τέχνην ἢ τέ-
χνη τῆς κατασκευῆς παντοειδῶν. πλεκτῶν ἀντικει-
μένων ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἴδ. φλοῖδου τῶν δένδρων·
Πλάτ. Πολιτ.288D καὶ πλεκτική, καὶ ἐπὶ φλοιστικὴ,
φωτῶν τε καὶ ἐμφύγων δέρματα σωμάτων περι-
στροφῶσα· πρβλ. Πολυδ.7,209.

φλοισμός-ἄω μῦθ. μεταβάλλω τι εἰς φλοῖδον, εἰς
φλοῦδαν : Νόνν.Δ 36,310.

φλοῖω σφριγῶ, εἶμαι ἐν ἀκμῇ φωτικῆς γονιμότη-
τος, ἀκμάζω : Ἀντίμ.π.Πλούτ. Ἡ8.683E φλοῖουσα
ὄψωρα, αὐτ. Ἡ8.735D πρβλ. φλέω.

φλοισώδης-ους-ες κ. μον. κ. νεώτ. ὁ ὁμοῖος πρὸς
φλοῖδον δένδρου, πρὸς φλοῦδαν : Ἀριστ.ΖΙ 5,23,2
ἐκ φλοισώδους καὶ ἀραχνώδους ὄλης Θεόφρ.
ΦΙ 1,6,7 ρίξαι φλοισώδεις ἢ λεπυρώδεις, Γεωπ.10,
75,9 - φλοισώδης οὐσα τοῦ ἐγκεφάλου· 2] μῦθ.
ἐπὶ πρσ., ἀπιπόλαιος, κοῦφος, ἐλαφρόνους, μα-
ταιόδοτος, ἐλαφρὸς, ἀθεός, κοῦφος : Πλούτ. Ἡ8.
81B τὸ φλοισώδες καὶ σοδαρόν ἀποτίθεται·

3] νεώτ. ὁ ἔχων πολὺν, παχὺν φλοῖδον, χονδρό-
φλοῦδος.

φλοισώδης ἐπίρρ. μῦθ. ἐλαφρώς : Φιλόδ.ἐν Ἡ-
ρωικῆ.Ποπ.1111,145 φλοισώδης καὶ ταχέως.

φλοισώτης-ιδος [ἢ] [φλοῖδος] μῦθ. ἢ ἐκ φλοῖδου,
ἐκ φλοῖδων συγκειμένη, ἀποτελουμένη : Λυκόφρ.
144 φλοιστῆν ἐκδύνουσα δίπλακα σφέτην ἰσχύλ.
[ἐν τῶν φλοῖδων διπλῆν οὐκέννη].

φλοκάτα [ἢ] (ἰταλ.) δημ. κ. φλοκάτι, φλοκάτα
παγῶ, χονδρὸν φλοκάτων ἐπανωφόριον ποιμῆνον
καὶ χωρικῶν : Βολσαορ. Ἀ8.Διάκ. ἐβρόντησαν τὰ
χαϊμαλιά, ἀνέμισε ἡ φλοκάτη.

φλόει [τό] δημ. κ. φλόκι κ. παρυσασμένον χνούδι
ὑψασμάτων· 2] θηλιά ἐξ ἐρίου ἢ βύβρακος.

φλοκιάζω δημ. κ. φλοκιάζω μῦθ. κατασκευά-
ζω ἐπὶ τοῦ ἰατοῦ, ὑφαίνει, φτιάνω φλόκια βλ.λ.
φλοκιάστος-ἡ-ὄ δημ. φλοκιάστος βλ.λ.

φλοκιάττα, φλόκι, φλοκιάζω, φλοκιάστος,
δ. γρ. τῶν φλοκάτα, φλόκι, φλοκιάζω, φλοκιά-
στος βλ.λ.

φλόει [κ]ος [ὅ] δημ. ναυτ. τὸ ἴστιον ἀρτέμων βλ.λ.],
φλοκιάκωτός-ἡ-ὄ δημ. ἐπὶ ὑφάσματος, ὁ ἔχων
φλόκια βλ.λ. : φλοκιάτφ κουβέρτα - βελέττα -
τσίγγα [μύλλιον κλινοσκεπάσμα μὲ φλόκια] κ.
ὡς οὐσα ἢ φλοκωτῆ ἐν τῇ αὐτῇ ὄμῃ.

φλομάκι-ιού [τό] δημ. τὸ ποῦδες, πολυτετές καὶ
κονδυλόρριζον φυτὸν εὐφόρβιον τὸ ἄπιον.

φλομάζω δημ. ἄ. φλομάζω βλ.λ.· 2] ρημ.π.
π. φλομάζω.

φλομάζω [τό] δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ φλο-
μάζω.

φλομῆς-ιδος [ἢ] μῦθ. κ. νεώτ. ἕτερα ὄν. τοῦ
φλόμος βλ.λ. : Διοσκ.4,104· ἢ φλομῆς λυχνίτις

εἰδὸς τῆ τοῦ φωτοῦ τούτου, οὐλὰ τὰ παχέα καὶ χρο-
νὸδη ἀποροφητικὰ ὄντα φλόκα ἐχρησισμευον ἄς
βρυαλλίδες λυχνίων : Διοσκ.4,104· 2] νεώτ. βο-
ταν. γένος τῶν χειλανθῶν φυτῶν, οὐ εἶδον ἐν τῇ δημ.
σφάκῃ, γαῖδουροσφάκῃ, ἀγκάθοσος, κολογρί-
τσα, φλόμος.

φλόμος [ἢ] κ. μον. νεώτ. κ. δημ. κ. φλόμος [Ζων.]
κ. πλόμος βλ.λ. κ. φλόνος [ὅ] τὸ φυτὸν βερβά-
σκον βλ.λ. Ἡσ. ἐφλόμος· πόσα τις, ἢ καὶ ἀντὶ ἐλ-
λυχνίου χρόνιστῶν : Κρατιν.135, Εὐπ.Αἰγες 1,5· 2] δι-
άφορα εἶδη τοῦ φωτοῦ τούτου : Θεόφρ.ΦΙ 9,12,3,
Διοσκ.1,27, αὐτ.4,104, Παύλ.Αγ.7,257,31 φλόμου
πλειονές εἰσιν· ἢ ἀγρία φλόμος [ἢ] τὸ πο-
ῦδες φυτὸν φλομῆς ἢ θραυνώδης, ἢ σφάκα, γαῖ-
δουροσφάκα· 2] φλόμος [ὅ] δημ. ὄν. εἰδους
τοῦ φωτοῦ φλομῆς βλ.λ.2]· 3] νεώτ. βοταν. ὄσρ.
δ. ὄν. τοῦ φωτοῦ εὐφόρβιον βλ.λ.· 4] νεώτ.
ὄσρ. ἢ ἐκ τοῦ φωτοῦ βερβάσκου τοῦ κολιῶδους
λαμβανόμενῃ ναρκωτικῇ οὐσίᾳ.

φλομῆρ [τό] [γαλλ.] νεώτ. κ. δημ. ἐλαφρὸν ὀπι-
σοθεγές ὄπλον ἢ πιστόλιον βάλλον μικροῦ διαμε-
τρήματος φωσιγῆ ἢ σφαιρίδιου.

φλομώδης-ους-ες ὁ ὁμοῖος πρὸς φλόμον βλ.λ.
Ἡσ. ἐν λ. αἰθιοπικῆ φλομώδης πόα.

φλομώων δημ. μῦθ. ναρκωτῶν τοῦς ἰχθῆς ρί-
πτων φλόμων βλ.λ.4] εἰς τὴν θάλασσαν· 2] δια-
χέω, σκοπιζῶ κληθὸν συνήθ. δύσασμον : φλό-
μωσες δηλ τῆ γειτονιά μετὰ σκουσιδία πού κως·
3] κ. ἀμθβ. πληροῦμαι [ἰδυσώδους] κληθὸν, ντου-
χνιάζω : φλόμωσες τὸ σπῆτι ἀπὸ τὸν κληθὸν· 4] ἀ-
μθβ. μῦθ. ἐπὶ πρσ., ὠρῶθω, γίνομαι κίτρινος ὄσρ.
ὁ φλόμος· 5] ἐμ. ἀνθ. ἐπὶ πρσ., διατελῶ ἐν
ταραχῇ, ἐν ἀνυχίσει, ἐν ζόλῃ, οἷον ἐξ ὄργης ἢ ἄ-
πάθους : δέν σ' ἔβρισε κανεῖς γιὰ τὰ φλομώσες
ἔτσι· ἐν τῇ σμ. τούτῃ κ. κτ. μῦθ. παθ. παρὰκ.
φλομωμένος.

φλοῖν-ιδος [ἢ] Ἡσ. ἐφλοῖνδες λειπίδες.

φλονίτις-ιδος [ἢ] μῦθ. ἕτερα ὄν. τοῦ φωτοῦ
ὄνωγῆς ἢ ὄνοσμα βλ.λς : Διοσκ.3,137.

φλόνας(ιδ) **μγν.** έτέρα όν. του φυτού φλόμας βλ.λ.ι: Διοσκ.4,104.

φλόξ-φλόγις(ή) κ.μον.κ.νεώτ., δημ.-όγα δερνιόδης γλώσσα πυρός αναδίδουσα φώς και θερμότητα: 'Αλ.Π35 δεινή δέ φλόξ ώρτο θθειού καιομένοιο, αι.Π123 τής δέ (νησί) κατ' άσβετος κέχυτο φλόξ, αút.Θ212, 'Οδ.Θ71, 'Ησιόδ.Θ859, Πίνδ.Π4400 βάσ, οι φλόγ' όπό ξανθάν γενύων πνέον καιομένοιο πυρός, Έξρ.Βάκχ.8 Δίου πυρός έτι ζώσαν φλόγα, αút.'Ηρ.914, αút.Τρω.344, Θουκ.2, 77 έμβασλόντες δέ πυρ: . έφαν την ύλην και έγένετο φλόξ τοςάτη, Πλάτ.Τιμ.67C, αút.58C, Ξεν.ΚΠ7,5,23 πολλήν . . πίτταν και στυπνητόν, ά ταχύ πολλήν παρακαλει φλόγα, αút.Συμπ.2,24, 'Αριστ.Φυσ.217b,6' 2) έν είδ. σμ.φλόξ κεραυνία ό κεραυνός, τό άστροπελέκι: Αίσχ.Πρ.1017 φάραγγα . . κεραυνία φλογί πατήρ σπαράζει τήνδε' 3) όμ. φλόξ ουρανια ή άστραή, ό κεραυνός: Εύρ.Μήδ.144 αιαί διαί μου κεφαλάς φλόξ ουρανια βαή (άστροπελέκι άς μέ κόψη) 4) έπί τής έντόνου, τής σίνελλι φλεγούσης ήλιακής θερμότητας: Αίσχ.Πρ.22 σταθετός δ' ήλιου φοιβη φλογί χροιάς άμείφεις άνθος, αút.Πέρα.505 λαμπρός ήλιου κύκλος . . θερμαινων φλογί, Σοφ.Τρ.696 ρίψασα . . ές μέσην φλόγα, ακτιν' ές ήλιώτων' 4) όμ. έν χρ. έπί τής στίλβης, τής λάμψης έν ήνεμπει στίλβουσα επιφανεια, γυαλάδα, λαμπράδα: 'Αλ.Σ206 βάλ' αίγιδα θυσανόεσσαν, άμφι δέ κεφαλή νέφος έσπερε . . εκ δ' αútου δάσι φλόγα παμφανώσαν, Πίνδ.άπ.88,5 ψυχρά φλόξ (περι τής λάμψεως πολυτιμου λίθου, πετραδιού): δδ. κ. έν χρ. έπί λήρους λάμπουσης: ΠΔ Κριτ.3,22 έλαβε την μάχοιραν . . και ένέπηξεν αυτήν έν τή κοιλία αútου και έπιστήνεκε και γε την λαβήν όπισω τής φλόγας' 5) είδ. κτ. πληθ. φλόγεις(αι) τά μετώρα: 'Αριστ.Μετ.1,4,1, αút.Κόσ.2,11, 'Ορφ.Αιβ.176' 6) έν ποιητ. παρομοίωσι περί όρημτικού πολεμικοú, ένθέρμου ισχυρόσι π. 'Όμ. έν φρ.: 'Αλ.Ν39, αút.330 οι δ' ώ' δ'ομηναι Ιδων φλογί είκελον άλκην, αút.668' 7) όμ. έπί έντόνου, ζωηροú πάθους: Σοφ.ΟΤ166 ήνισαί' έκτοπίν φλόγα ηήματος' 8) έπί σφοδρού, διακοπής πόθου, συναισθήματος: δέν ήδύνηθη να κατασδέση την φλόγα του έρωτας' 8) ή θερμαντική ιδιότης, ενεργεια: Εύρ.'Ακκ.753 πίνει . . ευζωρον μέθυ, έως εθέρμην' αútων άμφιβάσα φλόξ σίνου' 9) φυτόν τή κοσμητικόν Ιτό π. Πλιν.ίνφ νόσια alba): 'Θεόφρ.ΦΙ6,6,2' 10) νεώτ. βοταν. γένος φυτόν τής οικου, των πολεμωσιειδών.

φλόξινη(ή) νεώτ. έρυθρά χρωστική ούσια.

φλόσος(ιδ), αιτ. φλόσ, ό φλοισός, τό φλοιδί: ΑΠ9,706' 2) τό δέρμα τό άπορριπτόμενον ύπό των όφρων, λεθρίσις, σύμφρα, φιδουοκαμίαο: Νικ.'Αλεξ.302' 3) άνησις, ή ύψη, άκμοια κατάστασις φυτού: 'Αρατ.335.

φλωρεντιν(ιδ) [γαλλ.] δημ. κ. νεώτ. λεπτόν μετάρζων ύφασμα, έν είδει ταργά, κατασκευασθέν κατ' όρχάν έν Φλωρεντία.

φλωρετίνη(ή) νεώτ. χημ. κ. φλωιορετίνη μικρά, κρυσταλλική ούσια, λευκόχρους, λαμβανομένη έξ ύδρολυσεως τής φλοριζίνης και χρησιμοποιουμένη ως φάρμακον άντιπυρετικόν.

φλωρίον(ιδ) νεώτ. δημ. τοφ φλωρίων βλ.λ.

φλόρος(ιδ) λεξ. τό φώκον πτηνήν χλωρίς' πρδλ. φλώρος: Σουίδ.

φλωδάξω λεξ. φλωδάσω βλ.λ.: 'Ησ.

φλώδα(ή) δημ. κ. φλωδιδί(ιδ) ό φλοισός, τό έφώφισιον, τό τσούφλι: 1) λέπυρον ή κέλυφος.

φλουδάτος-η-ο δημ. ά.φλουδατός βλ.λ.21.

φλουδαρός-η-ό δημ. ό έκων φλοισόν, ίδίως δέ ό έκων χονδρόν ταιούτων, χοντράφλουδος: τά φλουδαρά ποσοκάκια είναι μονάχα νιά γλυκά.

φλωδιδ(αν)(ιδ) λεξ. κ. δημ. ό φλοισός, ά. φλωδά: Ζωναρ.1183, τά φλωδία του πορτοκαλιού'

|| κέλυρος: τό φλωδιδι τού άγνού.

φλουδατός-η-ό δημ. φλουδαρός, φλουδάτος.

φλωδατός(ιδ) 'Ησ. είδος βοφήματος.

φλουρι(ιδ) δημ. τό φλωριον βλ.λ., χρυσούν νόμισμα: δ. διατ. έχασα μαντήλι μ' εκότo φλουριά, 81ζην.Ποιήμ.83, τί μ' ώφελούνε τά φλουριά | τό κίτρινον χρυσάφι . . | ρυν.Σκ.Τερα.84,15 δέν τήν πουλά μέ αόδβέ φλουριά μέ αόδβέ σα κι' άλλα τάσα γράσα' || φρ. έγινε [κίτρινος] σάν τό φλουρι ώχρiσεν εκ φόδου ή εκ συκκινήςσεως' || όμ. είναι βουτηγμένος στό φλουρι ή είναι πάμπλουτοι.

φλουρακοπισμένος-η-ο δημ. ό έπικρυσωθείς, ό μαρμακοπισμένος, δδ. ξανθος τήν χροιάν: ρυν.Σκ.Τερα.14,9 και σμγ' ή τρίκα τάν μαλλιών ή φλουρακοπισμένη | μ' άσπρα μαλλιά.

φλωσ(ιδ) συνηρ. ίων. τ. του φλώρος βλ.λ., ό φλοισός: Πάπ. 2) είδ. ειόός τή σχοίνου, βούρου: 'Ηρ.3,98 έπεάν εκ του ποταμού φλούν δήμωσται και κόψαισι.

φλουσκούνι(ιδ) δημ. τό φυτόν ήδύσασμος ό γλήχαν, ά. φλοσκουίνι.

φλουτουριά(ή) δημ. τό φυτόν βλαωτή.

φλώ Σχόλ. Αίσχ.Πρ.504 έποιά λέξις τών λοπαδιών, τό φλώ όπω όταν βράζωσιν.

φλουκαγραφία(ή) λεξ. ή συγγραφή φλουκων βλ.λ.: Σουίδ.έν.λ. Ρίνθων.

φλουκαγράφος(ιδ) μγν. ή συγγραφεύς φλουκων βλ.λ.: 'Αθην.3,86Α ώς και Σώπατρος φησιν ό φλουκαγράφος έν τώ επιγραφομένω δράματι.

φλώξ-ακος(ιδ) διαρ. τ. του φλώρος βλ.λ., είδος ποιήσεως ήκαροτραγικής διαμορφώσεως ύπό του Ρίνθωνος εκ δημιωδών κωμικών ποιημάτων τών Δωριέων τής Μεγάλης 'Ελλάδος, ίδίως δέ του Τάραντος: ΑΠ7,414' 2) γελοιοποιός, άστειολόγος: Στέφ.Βυζ. έν λ. Τάρας, Ποικυδ.9,149, Εύσατ.884,26 Ικάδ. φλοίακες' πρδλ. φλουκαγραφία, φλουκαγράφος.

φλωάρημα-ατος(ιδ) μγν. λόγος μάτιας, φλουαριο, άνοησία, μωρολογία: Διον.'Αλ.Συνη.18.

φλουαρία(ή) κ. μων., νεώτ. κ. δημ. μαστία, μωρά πολυλογία, πλησομή όνωφελών λόγων, μωρολογία, άνοητολογία: Τιμοκρ.10, 'Αριστ.Φ.Λυσ.159 φλουαρία ταύ' έστί τά μεμνημένα, Πλάτ.Κριτ.46C νύν δέ κατάδηλος άρα έγένετο, δτι άλλως ένεκα λόγου έλέγχετο, ήν δέ παιδια και φλουαρία ως άληθώς, - τον κατεχεν ακατάσχετος φλουαρία, - μέ τήν φλουαρία του είναι άνυπόφορος κ. κτ. πληθ.: Πλάτ.'Ινπ.Μ304B ήλιος και φλουαρία, αút.Γοργ.486C ετέρε ληρήματα . . ετέρε φλουαρία' 3) κ. περί πραγμάτων περί ών γίνεται λόγος άσκοπος, άνωφελής, άνοησις: αút.490C περί σίτια και ποτά και λαγρούς και φλουαρία, Εύδουλ.'Ιξίωv.1,3 άνηθα και σέλινα και φλουαρία.

φλουαρογράφος(ιδ) μγν. κ. νεώτ. ό γράφων φλουαρία, μωρολόγος: Νικ.'Αλεξ.214

φλουαρογράφω-έω μγν. γράφω άνοησις, φλουαρία, είμαι φλουαρογράφος: Νικ.'Αλεξ.214 και οι 'Ιταλιώται τούς φλουαρογραφούντας φλυζογράφους εκάλοον.

φλουρακοπία(ή) μων. άκατάσχετος φλουαρία, μωρολογία: Ζωναρ.1495 παϊάν ύμνος άδόμενος . . έπί όφέσις λιμού, κατά τήν φλουρακοπίαv τών 'Ελλήνων.

φλουραροκόσ-ον μων. ό άκατασχέτως φλουαρώv άνοητολόγος: Διήγ.Παιδιόφρ.έν Κατμ.Gr. Medii Λεγί [εκδ. Wegner] 1874.

φλουραροκόπ-έω μων. άκατασχέτως, συνεχώς φλουαρώ, μωρολόγω, άνοησιώ: Ζωναρ.1626 ούτω φλουραροκοπούσιν οι άφρονες 'Ελληνες.

φλουρολογία (ή) μωρολογία, άνοητολογία : Πλάτ. Αξ.369D έκειθεν γάρ έστιν ήδε ή φλουρολογία, πρός τά μείρανία διακεκοσμημένη, Σχόλ. Αριστοφ. Νεφ.1109.

φλύδρος (-η)-ο(ν) κ. μον. νεώτ. κ. δημ. ό πολ-λό και άκριτα λέγων, άνοητοίτων, πολυλογός, μωρολογός, γεν. άνόητος : Πλάτ. Αξ.369Α δήμος γάρ . . . άχάριστον, άφίκορον . . . άπαιδευτον, ώς άν συνηρασημένων έκ σφυγκυδος δχλου και βίαιων φλυδρών, Στράττ. π. Αθην.14,654F. ΚΑ Τιμ.1,5,13 φλύδροι και περίεργοι, λαλουσαι τά μή δέοντα, Πρόδρ.2,291 του μωναχου του σταματά, του λά-λου, του φλυδρου, αút.2,363. - φλυδροτερη γυ-ναίκα δέν έχω γνωρίσει' 2) καθ' Ησ. «φλύδ-ρος» φαύλος, εύήθης : Μιχ. Ατταλ.έν Σάβ.1,42 άποσοδή μόν . . . τον λύκον τουτον και πονηρόν διώκτην και φλύδρον' 3) δβ. κ. επί άδων, σκέ-φειον, έκδηλώσαν άνοητον, μωρών : ΠΔ Μακκ.4, 5,10 ούκ έξηυνησας από τής φλυδρου φιλοσο-φίας ύμων, Αλκιφρ.3,69, Πλουτ. Η8.169E άποδει-κνυσι τον Πυθαγόρου λόγον φλυδρον.

φλύδρος (ή) μωρολογία, λήρος, άνοησία, φλυα-ρία : Αριστοφ. Νεφ.365 αυται γάρ τοι μνάσι εισι βεαι, τάλλα δέ πάντ' έστι φλύδρος, Πλάτ. Αξ. 365E, Πλουτ. Κικ.2 ταυτα θνεிரατα . . . και φλύ-δρον είναι δοκουντα' || κτ. πληθ. άνοητολογία, μωρία : Στράττ. Μακεδόνες 7.

φλυαρῶ-έω κ. μον. νεώτ. κ. δημ., ίων. φλυαρῶ λέγω άνοησιας, μωρίας, μωρολογιά, ληρώ, είμαι, γίνομαι πολυλογός : Ηρ.2,131 ταυτα δέ λέγουσι φλυαρῶντες, ώς έγω δσκέω, Αριστοφ. Ίπν.543 ούκ άνοήτως έσσηπθῆσας έφλυαρῆς, αút.Σφ.85, αút.Πλ.360 παύσαι φλυαρῶν, Φιλήμ. Αδ.ήλ.1, Καλ-ήν.Θάν.βλ.2B έφλυαρῆς . . . περί μεθόδου και γραμματικῆς' μτ. σαατ. αίτ. : Ηρ.7,103, Πλάτ. Απολ.19C φάσκοντα . . . άεροβάτειν και άλλην πολλήν φλυαρίαν φλυαρῶντα, αút.Πολ.337E ούκ έποδέξομαι σου άν άν τοιαυτα φλυαρῆς' κ. περιφροσ. μτ. των μη έχων, φάσκων, διατρί-βων : Αριστοφ. Βάτρ.202 ού μη φλυαρῆ-σεις έχων . . . Πλάτ. Γοργ.490E, αút.Συμπ.103A Αισχύλος φλυαρῆ φάσκων' 2) τό παθ. φλυα-ροῦμαι έν είδ. σημ. γίνομαι άντικείμενον φλυδρου κοηολογος, άνοητου ύδρεως, έμπολιζομαι : Διογ.Λ 7,173 τον μόν Διάγυσον και τον Ηρακλέα φλυα-ρομένους υπό των ποιητων και όργιζέσθαι' 3) κτ. επέκτ. πράττω, ενεργώ άνοήτως, άσκόδησ : Ξεν.ΚΠ1,4,11 έφλυαροῦμεν, ότε τά έν παραδείσῳ θηρία έθρωῦμεν, αút.Έλλ.3,1,18 νομίσας τον Δερκυλίδαν φλυαρῆν διατρίβοντα' 4) δημ. ποι. κ. επί άφύγων, θορυβῶ, ήχώ άδικαί-κως : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 3B στις πλαιγιάς που γ' σύ-λκία φλυαροῦν.

φλυαρῶδης-ουσ-ες μγν. φλύδρος, άνόητος : Πλουτ.Λυκ.6 φλυαρῶδεις άπεραζόμενα και χά-νουσας . . . τάς διανοίας, αút. Η8.615A φλ- διήγημα.

φλυαρῶς έπίρρ. σχόλ. κατά τρόπον φλυδρον βλλ.11, άνοήτως : Σχόλ. Αριστοφ. Σφ.588.

φλυάσσω Ησ. «φλυαρῶ».

φλυδαρός-ά-όν μγν. ύγρός, πιαδαρός : Γαλ. Ίπν Γλωσσ. Εξήγ.592.

φλυδῶ-άω (φλέω) ύγραίνομαι, μυδῶ, σήπομαι, γί-νομαι φλυδαρός, πιαδαρός : Ίπν.308,31.

φλυδάκιον (τό) κ. νεώτ. ύποκορ. του φλύκταινα βλλ. : Ίπν.401,7 φλυδάκια επί τήν όφρῶν και έρυ-θίματα ίσχει (Γαλ. φλυκταινισος).

φλυδαργάφος-ον σχόλ. φλυαρογράφος βλλ. : Σχόλ Νικ. Αλεξ.214.

φλύξ ά. φλύω βλλ.

φλυαρῶ-έω ίων. τ. του φλυαρῶ βλλ. : Ηρ.2,131. **φλύκταινα** (ή) κ. νεώτ. συσαλλίς έξανθημα-τας άναπτυσσόμενη επί του δέρματος ίδιως έξ

έγκύματος, φουσκάλα' Ησ. «τό άπό πυρός φθ-σημα γενόμενον έν τῷ σώματι», Εύστ. όπό τό κάσσεως έν σαρκι άνόστημα» : Αριστοφ. Σφ.1119 ήσσε τής χάρας ύπερ μήτε κώμη μήτε άδχην, μήτε φλύκταινας λαδών (σχόλ. εφύσαν έν τή χει-ρί έν τῷ κοψηλατεινῷ), αút.Βότρ.236, Όουκ.2,49 τό σώμα . . . πελιτών, φλυκταινίαις μικράς και έλευσαι ένληθηκόσ, Ίπν.42,34 φλύκταιναι γίνου-ται άνά τό σώμα, Θεόφρ. Πυρ.57 τά κατακύ-ματα τῷ θερμῷ καθίσταται και καλυβει φλυκται-νας έπαίρεσθαι, Νίκ.Θηρ.240 έν πυρι φλύκται-ναι άραιαι, Φιλ.2,101,1 σώματα . . . ύποσπύους έχον-τα φλυκταινας' || είδ. νεώτ. ίατρ. δερματική βλάβη δια πυογόνων μικροργανισμών έπιρρολυ-θειας, δυναμένη να προχωρήση βροθῶς και θί-γουσα τό χόριον να καταλήφ έπολυκωμένη είδι-όκριτον ούλην : α1 φλύκταινας άποδομητικῶς ήγγυ-όμεναι καλύπτονται υπό παχιαίας έφελκίδος' 2) νεώτ. έν τῇ μετολλοτεχνία, έξόγκωσις παρα-τηρούμένη επί τῆς έπιφανείας των μετάλλων και όφειλομένη εις άέρια παραμένοντα πολύ πλησιον τής έπιφανείας, ής λεπτόν στρώμα διέρρηξαν ή άνύφωσαν, πομφός.

φλυκταινίδιον (τό) ύποκορ. του φλύκταινα βλλ.11, μικρόν έξάνθημα, φουσκολίττα : Ίπν.183Α.

φλυκταινίς-ίδος (ή) ύποκορ. του φλύκταινα βλλ., ά. φλυκταινίδιον : Ίπν.594D.

φλυκταινοειδής-ουσ-ές ό όμοιάζων κατά τινα ιδιότητα, ποιότητα πρός τήν φλυκταιναι : Ίπν.έ41,12 **φλυκταινοίμαι** όσμαι κ. νεώτ. βρ19ω φλυ-κταινών, καλύπτομαι από φλυκταινας, φουσκα-λίδως : Ίπν.195C φλυκταινούμενοι τά θρσρα έξε-ρῦθροισι έπιπολαίοισ, Διοσκ.1,134 πυρικούτά τε ούκ έφ φλυκταινούσασ, καταχάριεμον μετ' φού, Αντιυλλ.π. Όρει.62,447,7, αút.2,412,6.

φλυκταινώδης-ουσ-ες σχόλ. κ. νεώτ. ό όμοιος πρός φλύκταινον, ό πλήρης φλυκταινών, φουσκα-λίσσόμενος : Σχόλ. Αριστοφ. Βάτρ.249, Ησ.

φλυκταινώσις-εως (ή) κ. νεώτ. ίατρ. ό σχηματι-σμός φλυκταινης, έξάνθησις φλυκταινών, φουσκά-λισμα : Ίπν.756F, Γαλ.14,163,16 τούς μετά φλυ-κταινώσεως μελανομένους.

φλυκτίς-ίδος (ή) κ. μον. ή φλύκταινα βλλ.11, φουσκάλα, έξάνθημα : Ίπν.673,37, ΠΔ Εξ.9,9, αút. 9,10 και έγένοντο έλικη, φλυκτίδες αναξείων έν τε τοις άνθρώποις, και έν τῷ τῆς τετραπόδι, Γαλ.19,433, Γρηγ.Ναξ.2,99, Βασ.1,722B φλυκτίδες άθρόως έπαναστάσαι, Αχμ. Ονειροκρ.62,14, αút. 104,23' || είδ. Ζωνορ.1815 εφλύειν . . . όθεν ή έν θερμότητος άνόξεσις λέγεται φλυκτίς.

φλυκτώδης-ουσ-ες σχόλ. ό έν είδει φλυκτίδος, φλυκταινης, ά. φλυκταινώδης : Σχόλ. Θεόκρ.9,30 φῶμα, φλυκταινας, φλυκτώδης φῶσκα.

φλώσος (τό) φλυαρία, πολυλογία, μωρολογία ι Αρχλ.1871(74).

φλώσις-εως (ή) ή ένεκα μεγόλης ύγρασίας έξάν-θησις : Γαλ. Ίπν.Γλωσσ. Εξήγ.592.

φλωσκουίν (τό) δημ. αντί φλωσκουίν βλλ.

φλωσος (ό) Ησ. «κασιθή».

φλώσσει Ησ. «ερύγγανει».

φλωσῶσα Ησ. «μαιομένη».

φλώσσης (ό) νεώτ. όρνητολ. γεωλογ. σύστημα πε-τριωμάτων άνηκον τό πλείστον εις τήν παλαιστρι-τογενή ήλικίαν έμφανιζόμενον με πάχος σημαντι-κόν εις νεώτερος όρεινούς σχηματισμούς και ά-ποτελούμενον έξ άργιλικῷ αχιστολίθου και έπαλ-λήλων στρωμάτων φαμίλιου.

φλωτάνιν (τό) δημ. ό. γρ. του φλιντζάν βλλ.

φλώω (ή) άναδρῶς, ύπερκεχλιζῶ έν χρ. επί άνα-δρῶδοντος ή άλλως γοργῶς άνακωνομένου ύδα-τος : Ίλ.Φ 361 άνά θ' έφλυε καλά βέθερα' || Σουίδ. εφλύειν. τό άναζειν».

φλώω (2) λέγω πολλά, φλωσῶ, μωρολογώ, είμαι, γίνομαι πολυλογός: Αισχ.Πρ.504 μη μάτην φλώσαι θέλων' κ. μτ. πρ. αντίκειμ.: Μελέογρ.ΑΠ7,352 πολλά δ' ὁ μικρός αἰσῆρα καθ' ἡμετέρας ἐφλωσε παρβενίης Ἀρχίλοχος, Διοσκ.ἀντ.7,351' || ἄνεφερά, λόγον ποιοῦμαι περὶ μεγάλων, οπου: Δαίων, μεγαλαυχῶ: Αἰσχ.Επιτ.661 γράμματα ἐπ' ἀσπίδος φλόοντα αὖν φησὶ φρονών ἰοχόλ. (φλωραοῦντα).

φλωραπινίη (ή) νεώτ. χημ. ὄργανική βάσις κρυσταλλική, ἀποτελοῦσα παράγωγον τῆς ἄμμωνίας.

φλωρένιος-ια-α μον.: Ἀραβ.Μυθ.Χαλ.3,5.

φλωρεντινός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐκ τῆς πόλεως Φλωρεντίας τῆς Ἰταλίας καταγόμενος ἢ προερχόμενος, ὁ ἐν αὐτῇ ἀναπτυχθείς: φλωρεντινὴ τέχνη - ζωγραφικὴ' || εἰδ. φλωρεντικὴ φιάλα φιάλα χρησιμοποιοῦμενα εἰς τὴν οὐλοῦσιν τῶν αἰθέρων ἐλαίων κατὰ τὴν μεθ' ὕδατος ἀπόσταξιν τῶν φυτῶν 2) ἐπί προσ. κ. Φλωρεντινός ὁ γεννηθείς ἐν Φλωρεντίᾳ ἢ ἐξ αὐτῆς ἔκκων τὴν καταγωγήν: μεγάλου Φλωρεντινοῦ ποιητῆ ἀπέφην ὁ Δάντης, ὁ Πετράρχης καὶ ὁ Βοκκάκιος.

φλωρί (τό) δημ. τὸ φώδιον πτηνὸν γλωρίς, ἄ. φλώρος: Γρουπ.Σκ.Τερρ.46,6 καὶ τιτυβίζοντας τὰ φλώρια, αὐ σπίνου.

φλωρί (τό) μον., νεώτ. κ. δημ. κ. φλουρί βλλ. παλαιοὶ ὄνομ. παντὸς χρυσοῦ νομισματοῦ, ἰδ. λεπτοῦ, ὅσον τὸ κωνσταντινῶν, τὸ ἐνετικὸν δοῦκατον, τὸ φλωρίνον, ὁ τουρκικὸς μαχμουδιές κ.ά.: Διγεν. Ακρ.2611 ἑκαβαλλίκευσα λοιπὸν τὸ ἀλοῦν ἐκείνων' || τὸ ἄλλου ἐφορτώσαμε δλοι φλωρί καὶ ἀσημὶ χρυσῶ καὶ ἀργύρῳ νομισματοῦ, Πολιτ.Ἐκλ. Τρογ.66,12 νὰ πιάσω ἀγάθης ζωντανούς. || νὰ φέρουν τ' ἀσηρα στὴν ποδιά καὶ τὸ φλωρία στὸν κόρφο, Καλλ.Θόν.Βλ.72 ἀφοῦ ἐμετρήθησαν τὰ χίλια φλωρία, ἐκομισθῆ αὐτάθι ὑπὸ δύο λεγστῶν ἢ Φατμέ.

φλωρικίνη (ή) νεώτ. χημ. ὕδρον κινιρλόφαιον λαμβανόμενον ἐκ μικελίου, χρησιμοποιοῦμενον διὰ τὴν παρασκευὴν ἰξωδῶν λιπαντικῶν ἐλαίων.

φλωρίων (τό) Ἰταλ. διοίσιον μον., νεώτ. κ. δημ. νόμισμα χρυσοῦ κοπῆν τὸ πρῶτον ἐν Φλωρεντίᾳ κατὰ τὰ μέσα τοῦ 13ου αἰῶνος, εἶτα δὲ διαδοθὲν ἐκ πλείστας χώρας τῆς Εὐρώπης ὡς νομισματικὴ μονάς παικιλύουσας ἀξίας, μετὰ δὲ τὸν 17ον αἰῶνα καὶ ἐξ ἀργύρου κατοουκασιῶν, νῦν δὲ ἐν χρῆσει μόνον ἐν Ὀλλανδίᾳ καὶ Δάντανίᾳ.

φλωρίων (τό) μον. κ. νεώτ. τ. τοῦ φλωρί βλλ.: Ἀραβ.Μυθ.Χαλ.3,38.

φλωροκαπνισμένος-η-ο δημ. ὁ ἐπιχρῶσος, μαλακοκαπνισμένος: πρβλ. κ. φλωροκαπνισμένος: Μαλακ.Μηάδρων | στοὺς τοίχους ἄρμαστο ἀσημὶ καὶ φλωροκαπνισμένον.

φλώρος (ό) δημ. κ. φλωρί (τό) τὸ φώδιον πτηνὸν γλωρίς, γλωρίων βλλ.

φνεῖ κωμ. ἀπομυθίσις τοῦ ρινικοῦ ἴχου φν: Λουκ. Λεζιφ.19 οὐδ' ὅσον τοῦ γρῦ καὶ τοῦ φνεῖ φροντιοῦμεν αὐτοῦ' || εἰδ. παρ' Ἀριστοφάνει ὡς ἀπομυθίσις τῆς φωνῆς πτηνῶν: Εἰμ ἐτὸ δὲ φνεῖ ἐπιτετηθεῦμενον ἐστὶ παρ' Ἀριστοφάνει μίμημα ὀρέμεν φωνῆς: Ἀριστοφ.ἀν.702.

φράα (ή) Ἡσ. ἐξάνθημα ἐν τῷ σώματι.

φροῦμα (ή) δημ. τ. τοῦ φροῦμου βλλ.

φοβέρια (ή) δημ. τὸ ἀφρημ. ὄνομ. τοῦ φοβερίῳ βλλ., ἐκφοβήσις, ἀπειλή: Σολωμ.Ἐθν' Ὑμν. 4,3 καὶ ἦταν ὅλα σιωπηλά, | γιατί τὸ 'σκιαζέ ἢ φοβέρα καὶ τὰ πλάκωνε ἢ σκλαδισά, Βαλαμ. Βράχος καὶ Κύμα 29 τὸ μούγκημα τοῦ κύματος τὴν ἀσπλαχνὴν φοβέρα, - θάλει λίγη φοβέρα τὸ παιδί γιὰ νὰ φρονιμέφθι, - τὸ εἶπε - τὸ 'καμε γιὰ φοβέρα (πρὸς ἐκφοβισμόν)' || εἰδ. φρ. φοβέρας πρᾶμα πράγμα φοβερόν, τρομερόν: Ἐρω-

τόκρ.4,127 κὶ ὄσοι κοιμῶνται τὴν ἀγὴ εἶδα φοβέρας πρᾶμα.

φοβέρια ἐπίρρο. δημ. κατὰ τρόπον, εἰς βαθμὸν ἐμπνεόμενα φόβον, τρόμον: ἦταν φοβέρια σκοτεινὴ ἢ νύχτα' || γεν. εἰς ὑπερβάλλοντα τὸ βαθμὸν, πάρα πολὺ: εἶμαι φοβέρια κουρασμένος - πειρασμένος, - φτάσαμε φοβέρια ξενιτλημένοι στὸ ξενοδοχεῖο.

φοβερίῳ μτγν., μον., νεώτ. κ. δημ., ἄορ. ἐφοβήσις, δημ. φοβήσις κ. (ἐ)φοβήρις, ἐκφοβῆ, ἀπειλῶ, κῶνα κάποιον νὰ φοβῆθῃ, νὰ τρομάξῃ: ΠΔ'Εσδρ.10,3 φοβέριον αὐτοὺς ἐν ἐντολαῖς θεοῦ, αὐτ.Δαν.4,2 ἐνύπνιον εἶδον καὶ ἐφοβήρις με, ΔSS Μαΐου,3,42Β φοβερίῳσιν πάντας, Ἐρωτάκρ.1,1708 ἀδικα τυραννῶ με, μ' ἄρματα φοβερίεις με, αὐτ.2,1598, - τὸν φοβήρισε πῶς θὰ τὸν καταγγείλῃ γιὰ νὰ τὸν ἀποσπᾷ λεφτά.

φοβήρισμα (τό) δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ φοβερίῳ βλλ., ἀπειλή, ἐκφοβήσις: σ' ἐμένα δὲν πᾶνουν φοβήρισμα.

φοβερισμός (ό) μτγν., μον. κ. δημ., ἐκφοβήσις, ἀπειλή, φοβήρισμα: ΠΔ Ψαλμ.87,17 ἐπ' ἐμὲ διήλθον αἱ ὄργαι σου, καὶ αἱ φοβερισμοὶ σου ἐξέταραζάν με, Boiss.Πράξ.Συνόδ.3,11241' τοὺς αὐξήσαντας φοβερισμοὺς ἀπελάσας, Ἀραβ.Μυθ.Χαλ. 1,16 τότε ἐκείνῃ ὄρχισε με φοβερισμοὺς καὶ τοὺς ἐβίασε καὶ ἐκλίναν εἰς τὰ θελήματά της.

φοβεριστικός-ή-όν μον. ἐκφοβιστικός, ἀπειλητικός: Ἀραβ.Μυθ.Χαλ.1,16 τοὺς λέγει με σιγανὴν φωνῆν, ἀλλὰ φοβεριστικὴν ὅτι ἄν δὲν καταθεοῦν . .

φοβεροειδής-οὺς-ές μτγν. ὁ φοβερός τὴν θέαν, τρομερός ἰδεν: ΠΔ Μακκ.3,6,18 τὰς οὐρανίους πύλας, ἐξ ἧν δεδοξασμένοι δύο φαβεροειδῆς ἄγγελοι κατέβησαν.

φοβερόρηματος-ον Ἐπιρρο. ὁ ἔχων φοβερόν δημ.: Ἐπιρρο. Μ. Maffeiων Μυσ. Veron.3,5 φοβερόρημα Βριμῶ.

φοβεροποιῶ-έω μτγν. ἰ. παριστώ, ἐμφανίζω τι ὡς φοβερόν, τρομερόν: Ὀνήσ.Στρατηγ.14,65 τὸν ἀπὸ τὸν παλεμίων ὑποσημαίνειν κίνδυνον, οὐχ ἤκιστα φοβεροποιουτὴν τὴν ἐκείνων ἐφεδρία.

φοβερός-ά-(η)-όν(ν) κ. μον., νεώτ. κ. δημ., ὁ ἐμποῖον, προεζώνων φόβον, τρόμον, ὁ τρομερός: Ἦρ.7,139 χριστήρια φοβεροὶ καὶ ἐς δεῖμα βαλόντα, Αἰσχ.Πρ.127 πᾶν μη φοβερόν τὸ προσέρον, αὐτ.Επιτ.78 φοβέρα μεγάλ' ἀχη, αὐτ.Εὐμ.900, Εὐρ.Ἐκ.77 δι' ὄνειρνον εἶδον γὰρ φοβεράν ὄφιν, αὐτ.Ἠλ.743, Ἀριστοφ.Ειρ.1101 οὗτος φοβερός τοῖς σπλάγχχνος ἐστὶν ὁ χρησάσθ, Πλάτ.Νόμ.677Β μύριαν μὲν γινα φοβεράν ἐρημίαν, Ξεν.ΚΠ 3,3,28 τὸ παλεμία ἐξάφνης ὀρώμενα φοβερώτερα τοῖς ἐναντιοῖς, Σολωμ.Εἰς Μοναχὸν 27 πικρῶ ἢ τὴ φοβερότατη | τοῦ κόσμου ἀνεμοζάλη' κ. μτ' ἀπαρφο: Αἰσχ.Πέρ.27 τὸ ἐξοδάρμαντες ἄβ' ἰνποδῆσιν, φοβεροί μὲν ἴδεν, ἐκεῖνοι δὲ μάχην . . , αὐτ.48 φοβερόν ὄφιν προσιδέσθαι, Εὐρ.Φοίν.128 ἐξ ἔως γαῦρος, ὡς φοβερός εἰσιδεῖν, Δημ.24 Φίλιππον . . φοβερόν προσολομειῖται νομίζει, Θεοκρ.22,2 φοβερόν Πολυδεῦμα Νόμ.677Β φοβερίων 2) εἰδ. ὅτι ἀκίεπταί τις, ἀναλογίζεται, ἀναμιμνησκαται μετὰ φόβου, ἀνησυχίας, εὐλαβείας: Θουκ.3,83 οὐ γὰρ ἦν ὁ διαλύσων οὐτε λόγος ἐχούρος οὐτε ὄρκος φοβερός, Ἀνδοκ.31,27 σεμνότερος καὶ φοβερώτερος δοκεῖ εἶναι, Πλάτ.Φιλ.32C φεβερὸν τὸ πρὸ τῶν ληπνῶν [προσδοκημα]'

|| μτ. πλάγ. προτ. ὁ ἐμπνεών ἀνησυχίαν, φόβον μὴ . . : Ξεν.Ἐπ.6,15 ἴππος . . φοβερός . . μὴ ἀνῆκεσθὸν τὴ ποιήσῃ' || φρ. φοβερόν (ἐστὶ) μὴ . . ὑπάρχει εὐλογος αἰτία νὰ φοβῆται, ἀνησυχῆ τίς μὴ . . : αὐτ.ΚΠ 7,5,22 θ' δὴ λέγεται φοβερόν εἶναι τοῖς . . εἰσιούσι . . μὴ βάλλωντι, αὐτ.Ἰέρ.1,12 φο-

δερών μή στερηθῶσι, Ἀριστλ.Μεταφ.9,8 αὐ φιδερόν μή ποτε στή' κ. ἐν φρ. : Ξεν.Ἑλλ.1,4,17 τῶν φιδερόν δυντῶν τῆ πόλει γενέσθαι ἰτῶν πραγμάτων περι ἄν ὑπῆρχε φιδός ὅτι δυνατὸν νά συμβῶσιν' || ἐπί προσ., ὁ δι' ὄν φιδεῖται τις δι τῆ θά... : Πλουτ.Ἄγ.12 ἐγένοντο φιδεροί τοῖς ὕπανατοῖσι ὡς πολλοῖς ἀποκτενοῦντες ἰεφιδήθησαν οἱ ἀντίπαλοι δι τῆ θά σκοτώσασιν πολλοῖς' 3) ἐν παθ. σμῆ. ὁ κατεχόμενος ὑπὸ φιδόου, δέσους, τρόμου' Πολυδ.5,124 κείποις ἄν καὶ φιδερόν ἀνθρώπων τὸν φιδούμενον, Ἦσ. «φιδερόν, δειλόν, ἐμφοβόν» : Σοφ.ΟΤ 153 ἐκτέταται φιδεράν φρένα δειματι πάλλων, Εὐρ.ΙΑ 620 φιδερόν γάρ ἀπαράμυθον ὄμμα πωλικόν' || δειλός, φιδησιάρης : Πλάτ.Πολ.413D ὡσπερ τοὺς πάλους ἐπὶ τοὺς φιδόφους τε καὶ θαυροῖς ἀγόντες ἀκοῦσθαι ἐπὶ φιδεροί' || εἰδ. κτ. ἀντίθ. πρὸ τῆ θαρσαλέος : Οὐκ.2,3 ἐν νυκτὶ φιδερωτέρου ἄντες., Ξεν.ΚΠ 3,3,15 ἐπὶ τῆ κείνουσι μὲν φιδερωτέρους ποιήσασιν, ἠμάς δὲ αὐτοῖς θαρραλεωτέρους' || μτ. αἰτ. ἐμπροθ. δηλοῦσας τὸ ἀντικείμε. τοῦ φιδόου : αὐτ.Οικ.7,25 γινώσκωμ ὁ θαδός δι τῆς πρὸς τὸ φυλάττειν αὐ κίκιου ἐστί φιδεράν εἶναι τὴν φυχήν' 4) ἐπὶ καταστάσεων, ὁ προκληθεὶς ὑπὸ τοῦ φιδόου, τῆς ταραχῆς : Αἰσχ.Πρ.144 φιδερά δσοσι ὄμηλιχ προσήξε' || ὄμ. ἄ μετὰ φιδόου γινόμενος, ἐνεργούμενος, τετραραγμένος : Οὐκ.4, 128 οἶα ἐν νυκτερινῇ καὶ φιδερά ἀναχωρήσει' 5) ἐπὶ σκέψων, αἰσθημάτων, ὁ μετ' ἀνησιας, φιδόου : Πλάτ.Θεάγ.127B πολλῶν καὶ φιδερόν φροντιδῶν' 6) εἰδ. ἐπὶ ὕφους ἐν τῷ ρητορικῷ ἢ τῷ ποιητικῷ λόγῳ, ὁ ἐμπνοῦν ἰσχυρῶν, ζωηρῶν ἐντύπωσι, αὐστηρὸς, ἐπιβλητικός, σοβαρὸς : Διον. Ἄλ.Λυσ.13, Λογγίν. Ὑφ.10,6 πλὴν μικρὸν αὐτὸ καὶ γλαφυρὸν ἐποίησεν ἀντὶ φιδεροῦ' 7) νεῶτ. κ. δημ. καταπληκτικός, ἐκκληρητικός : εἶναι φιδερός ἀνθρώπος ἰεπιτήδειος, - ἐκαμε ἔνα φιδερόν πλήθημα' || δημ. ἐπιτετ. φιδερός καὶ τρομερός [ἐπὶ ἀνθρ.]. 8) τὸ αὐδ. ἐνάρθρ. τὸ φιδερόν ὡς οὐα. ὁ φιδός, τρόμος, τὸ δέος : Οὐκ.6,55 τὸ σύνθησι τοῖς μὲν πολιταῖσι φιδερόν [ὁ συνήθως ἐπικρατῶν παρὰ τοῖς πολιταῖσι φιδός], Ξεν.Λακ.9,1 φιδερόστροφος-ον μων. ὁ φιδερόστροφος στρεφόμενος : Λέοντ.Μαγ.Ποιήμ.Απ.Gr.Μετρ.2,567 φιδερόστροφα πρῶσασα.

φιδερότης-ητας [ἢ] ἡ ἰδιότης τοῦ φιδεροῦ, τοῦ ἐμπνέοντος τρόμου : Ἀριστλ.Ρητ.1,5, ἴωσι.ΠΙ 7,31 ββάθος κρμνῶν, τῆ φιδερότητι πᾶσαν εὐτολίμιαν ἐκλήησι δυνάμενον.

φιδερόφθαλμος-ον μγν. ὁ ἔχων ὀφθαλμοῖς φιδερόν, ὁ τρομερὸς πρῶσθλήπων : Ἦρωδισαν.Ἐπιμερ.17' πρδλ. φιδερόμματα.

φιδεροχάριτος-ον μγν. ὁ φιδόου ἐμπνοῶν, ἄλλ' ἄμα καὶ χάριτος ἔκφρασις ἔχων : Ψ'Ιω.Χρυσ. 11,908B τὸν φιδεροχάριτον σταυρῶν.

φιδερω-ῶα λέξ. ἐμπνέω φιδόν, φιδερίζω : Ἦσ. εδεινοῦσι, φιδερούσι [μθ. ἐσφ.ἀνάγν.]

φιδερωπός-όν μγν. ὁ ἔχων φιδερόν ὄφιν : Ὀρφ.ἀπ.8,8 πρσιδεῖν φιδερωπὸν ἐχιδῶνα.

φιδερωπός ἐπίρρ. κ. μων. κ. νεῶτ., δημ. -ἄ κατὰ τρόπον φιδερόν βλλ., ἐμπνέοντα φιδόν, τρῶμον, τρομερά : Ξεν.Ἰνπαρχ.8,20, αὐτ.ΚΠ 8,3,5 πῶς ἔν τοῖς μὲν εἰνοῖς κάλλιστα ἰδεῖν ποιοῖτο τὴν ἐξέλασιον, τοῖς δὲ θυαμέναι φιδερωπάτα, αὐτ.Συμη. 1,10 φιδερωπὸν φθέγγεσθαι' || εἰδ. ἐκκληρηκτικός, καταπληκτικός : ΠΔΨαμ.138,13 ἐξομολογήσασαι σοι δι τῆ φιδερός ἔθασμασιθάβης' || εἰς μέγαν, εἰς ὑπερβάλλοντα βαθμόν : ASS Μαΐου 5, 346F φιδερός ἐπαίρομενος, - φιδερά ἐγωσιτάς.

φιδερωψ-ῶπος [ἰδ.ἢ] μγν. ὁ φιδερός τὴν ὄφιν' πρδλ. φιδερωπός : Ὀρφ. Ὑμν.69,8 φιδερωπός, ἀπόστροφος.

φιδεροστράτη [ἢ] ἡ φιδόν ἐμβάλλουσα εἰς τὸν στρατόν, ἡ πτοούσα τὰ στρατεύματα τῶν ἐναντιῶν ὡς ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς : Ἀριστοφ.Ἰνπ.1177.

φιδεράτρατος [ἢ] EM 797,54 ἐφ φυγῆν τοῖς πολεμίοις ἐμποιοῦσας : Ἦσιόδ.ἀπ.π.Γαλ.Δομγ.Ἰνπ.κ. Πλάτ.3,12,273 αἰγίδα ποιήσασα φιδεράτρατον ἔντος Ἀθῆνη' πρδλ. φιδεροστράτη.

φιδή [ἢ] θρίξ, τρίχα, ἰδ. τῆς κεφαλῆς : Σοφ.Ἦλ. 449 βαστρύχων ἄκρας φιδας, αὐτ.ΟΚ 1465' || ἐπὶ τῶν ὀφιδῶν πλοκάμων τῆς Γοργῶνος : Πίνδ.Π 10,75 ποικίλον κᾶρα φιδάσιν' || περιληπτικός ἢ κόμη' Ἦσ. «φιδή, κόμη» : Αἰσχ.Χο.188 πῶς γάρ ἐλπίσω ἀστῶν τιν' ἄλλον τῆσδε δεσπόζον φιδής; 2) ἡ καίτη τῶν Ἰνπῶν : Σοφ. ἀπ.587,7,Εὐρ. Ἄκκ.429 ζεύγνυσθε... πάλους, οἰδηρῶ μῆμετ' ἀχέωνων φιδῆν, αὐτ.Βάχκ.1188' 3) μτφ. ὡς τὸ κόμη, ἡ φυλλός, τὸ φύλλωμα τῶν δένδρων : Σοφ.Ἀντ.419 πᾶσαν αἰκίχων φιδῆν ὀλης πεδιάδος, Εὐρ.Ἄκκ.172 ἀποσχίζουσα μρσινοῖς φιδῆν, αὐτ.Βάχκ.684 πρὸς ἐλάτης νῶτ' ἐρεῖσασαι φιδῆν' || εἰδ. τὸ πτελοῖδές ἄνθος τῶν καλαμοειδῶν φυτῶν, τῆς κέχρου κτ. : Θεοφρ.Π 8,3,4 τὰ μὲν χεδροπὰ λῶδον ἔχει, τὰ δὲ κεγχρωδῆ φιδῆν' ἢ γάρ καλαμῶδης ἀπόφους, φιδῆν, αὐτ.4,4,10' || ὄμ. κ. συνειδ. τῶν φιδάσι σωρός τῶν : Πίνδ.ἀπ.45,18 εὐπέλατος φιδάσι ὁ βλαστοῖ τῆς ἀμπελῆς : ΑΠ 6, 158 τρισῶν ὄμ' εὐπέτελλος ὄρων ἐβηκε φιδῆν.

φιδήμα-ατος [τῷ] φιδῆτρον : Σοφ.ΟΚ 699 ἐγχείων φιδήμα δάψων 2) φιδός, τρόμος, τρομερόν : Ἀκύλ.Ψαμ.9,21, αὐτ.Δευτ.4,34.

φιδητικός-ή-όν ὁ ὑπόκειμένος εἰς φιδῶν, δειλός, φιδησιάρης : Ἀριστλ.Πολιτ.1342α,12 τῶς ἐλεήμονας καὶ τοὺς φιδητικούς.

φιδητός-ή-όν [φιδῶ] ὁ ἐμπνέων φιδόν, ὅν τινα πρῆπει νά φιδουῖνται, ἐπιφοβός, φιδερός : Σοφ.Φιλ.1154 χῶρος... οὐκίτε φιδητός ἦμιν.

φιδητρον[τῷ] κ. μων. νεῶτ. κ. δημ. τὸ προκαλοῦν, ἐμπνέων φιδόν, φιδερόν πρῶγμα' Σχῶλ. Εὐρ.Φοιν.1266 ἐφιδῆτρον τὸ φιδόου ποιητικόν : ΠΔ Ἦσ.19,17 καὶ ἔσται ἡ χῶρα τῶν Ἰουδαίων τοῖς Αἰγυπτίοις εἰς φιδῆτρον, ΚΑ Λοκ.21,11 φιδητρα τε καὶ σμμεῖα ἀπ' οὐρανοῦ μενάλια ἔσται' || κ. νεῶτ. τὸ μέσον δι' αὐ προκαλοῦμεν φιδόν εἰς τὴν ακιχάτρο : Ἰνπ.303,16 φιδητρα καὶ φιδήεις ἔξω, Πλάτ.ἈΕ.367Α νηπίων ἀλθῶς φιδήτρα, Ἰω.Χρυσ.1,201B, Θεοφῶλ.Σ'Ἐπιστ.33 τὰ δὲ φιδητρα ἄ ἦμιν ἐπανατίεσθε μορομυκαῖα παῖδων εἰσιν' || Τισιφῶνης τὰ φιδήτρα ἰμθ. τραγικὰ πρῶσῶπεία τῶν Ἐρινῶν' : ΑΠ 11,189.

φιδησιάρης-α-ικο μων. κ. δημ. κ. φιδησιάρης βλλ. δειλός, ἀτομος.

φιδησιάρικος-η-ο δημ. ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος, ἀρμόζων εἰς φιδησιάρην βλλ. : φιδησιάρικα μῆτρα - καμῶματα.

φιδησιάρης-ορος [ἰδ] μων. ὁ φιδόν, ὁ φιδόν ἐμπνοῶν, ἐμβάλλων : Νικ.Χρυσ.ἐν Σάβι.85 ὁ τῶν βαρβάρων φιδῆτρο, ὁ τῶν τυράνων λιμῆτρω.

φιδία [ἢ] νεῶτ. ἄ. φιδονοῦσθα βλλ.

φιδίω κ. νεῶτ. κ. δημ. προκαλῶ, ἐπιφέρω, ἐμπνοῶ φιδόν, ἀνησιχάν : διὰ τὸν φιδῶσιν οἱ φωνές, - με φιδίει κ' ημετέρος ποῦ ἀνεβίθει' 2) ἀπειλῶ, φιδερίζω : τὰ παιδιὰ τὰ φιδίζων με τὸν μπαμπούλα' 3) ρηματ. π. φιδίσιμα, φιδιστής.

φιδίσιμα-ατος [τῷ] δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν φιδίω βλλ.

φιδιστής [ἰδ] δημ. ὁ ἐπιχειρῶν, πρῶσῶθῶν διὰ τινας τρόπον νά ἐμβάλη εἰς ἄ. φιδόν, οἷον διὰ μεταμφίσεως, δι' ἰσχυρῶν κράτων κτ., ακιχάτης.

φιδησιάρης δ. γρ. τοῦ φιδησιάρης βλλ. : Ἐρωτόκρ.1,588 κάνει καὶ τὸν ἀνήμορα ἄντρα καὶ παλληκᾶρι, τὸ φιδησιάρην ἄφεδο.

φοβοδίακτορες|ο| πάπ. ὡς ἐπιθ. δαιμόνων, ὅτι διατάσσοντες, ὀ διέποντες, οἱ μεταδίδοντες τὸν φόβον· πρβλ. διάκτορες.

φοβοδίφιος-ον μπγν. ὑδροφόρος βλ.λ., ὁ φοβούμενος τὸ ὕδωρ· Καλλ. Αὐρ. Χρον. 3,9.

φοβοθεία|η| Ἥσ. εὐεισδαιμονία.

φοβοθάθεια|η| νεώτ. ἱσπρ. παθολογικός φόβος καταλαμβάνων νευρασθενικά ἢ ὑστερικά τινα ἄτομα δι' ἀόριστον αἰτίαν.

φοβοπιού-έω σχόλ. ἐμποικὸς φόβος, φοβῶ, φοβίζω, ἐκφοβίζω· Σχόλ. Ἡσίοδ. Ἐργ. I.

φοβός|ος| [φέβομαι] κ. μαν. νεώτ. κ. δημ. ἢ φυγή, φευγάλα [π. Ὀμ. μ' ἐν τῇ σσμ. ταύτῃ]· Ἰλ. I, 2 Ἀχαιοὺς θεσπεσίη ἔχε φύξας, φόβου κρυζέοντας ἔταιρα, αὐτ. Α. 402, αὐτ. Ν. 470 ἄλλ' οὐκ ἴδομενῆ φόβος λάδς . . ἄλλ' ἔμνευ, αὐτ. Ο. 396 ἀπὸρ Δαναῶν γένητο ἰαχὴ τῆ φόδος τε, αὐτ. Ρ. 596 πρῶτος Πηνέλαιος Βωϊώτιος ἤρξε φόβοιο, Ὀδ. Ω. 57· || δδ. κ. ἐν ἐπιρρ. τ. φόβονδε εἰς φυγὴν, εἰς ὀπισθοχώρησιν· Ἰλ. Ο. 666 ἐστάρμαι κρατερῶς, μηδὲ τρωπίσθε φόβονδε, αὐτ. Θ. 139 φόβονδ' ἔχε μώνυχας Ἴπποισ', ἐν εἰδ. ἐκφρ.· αὐτ. Ε. 252 μὴ τὸ φόβονδ' ἀγόρευ', ἐπει οὐδὲ με πεισμένω δίω (μὴ με συμβουλεύεις τὰ σῦγα) 2) εἰδικτός· ὁ πανικός ὁ καταλαμβάνων τὸν ἠτηθέντα στρατὸν, τὸ κινῶν εἰς φυγὴν καταθλιπτικὸν συναίσθημα τοῦ κινδύνου· Ἦρ. 7, 10, 5 ἄλλω δὲ καὶ στρατὸς πολλὸς ὄπ' ὀλίγων διαφθέρεται . . ἔπειδ ἄν σφι ὁ θεὸς φόβον ἤσασεν ἐμβαλάη ἢ βροντήν, αὐτ. Ρ. 69 ἐν δὲ τοῦτω τῷ γινομένῳ φόβῳ ἰδιαικούντος δὲ αὐτοῦ τοῦ πανικού· 3) κ. μαν. νεώτ. κ. δημ. δέος, τρόμος, τρομάρα· Διο. Α. 7, 112 ἐφόβος ἐστὶ προσδοκία κακοῦ· εἰς δὲ τὸν φόβον ἀνάγεται καὶ ταῦτα, δέημα, δίκνος· εἰς· Αἰσχ. Πρ. 181 ἐμάς δὲ φρένας ἐρέθισα διὰ τρούος φόδος, αὐτ. Χο. 32, αὐτ. Ἐπτ. 240, αὐτ. Πέρα. 205 φόβω δ' ἀρόγιστος ἐστάθην, Εὐρ. Ἰπν. 1204 παρ' ἡμῖν δ' ἦν φόδος νεανικὸς πόθεν ποτ' εἴη φθόγος, Θουκ. 3, 54 μεγίστος φόβος περιστέτη τὴν Σπάρτην, ΚΔ Λουκ. 5, 26 ἐπλησθησαν φόβου, αὐτ. Ματθ. 14, 26· || εἰδ. ἐν συνεκφ. μετὰ τὸν λέξ. δέος καὶ δέσμα κατ' ἀντιδιαορολήν δὲ πρὸς τὸ θάρρος· Εὐρ. Ἡλ. 319, Πλάτ. Νόμ. 644 C φόβος μὴ ἢ πρὸ λύπης ἔληξ, θάρρος δὲ ἢ πρὸ τοῦ ἐναντιοῦ || μτ. γενικ. δηλωτικῆς τοῦ ἀντικειμένου τοῦ φόβου· Αἰσχ. Πέρα. 115 φόβω . . Περιαικὸν στρατεύματος τοῦδε, Ξεν. Ἀν. 3, 1, 18 πᾶσιν ἀνθρώποις φόβον παρᾶχοι τοῦ στρατεύσαι ποτε, . . ὁ φόβος τοῦ πολέμου συνετέλεσεν εἰς ἀμοιβάδας ὑποχωρήσεις· κ. μτ. διπλ. αἰτ.· Σοφ. ΟΚ 729 ὀρῶ τῆ ὕμης ὀμμάτων ἐπληρότα φόβον νεώρη τῆς ἐμῆς ἐπεισόδου· || ὄμ. φόβος περὶ τινος ὡς πρὸς τι· Θουκ. 4, 88 καὶ περὶ τοῦ καρποῦ φόβω ἔγνωσαν οἱ πλείους ἀφίστασαι Ἀθηναίων· ὄμ. ὑπερπ. τινος· αὐτ. 7, 41· || κ. ἐμπροθ. εἰς δῆλωσιν τῆς αἰτίας, τῆς προελείσεως· Αἰσχ. Χο. 930 ἢ κάρτα μάντις αὐτῆ ἀνειράτων φόβος, Σοφ. Ἡλ. 783 ἡμέρα γὰρ τῆδ' ὀππλάγην φόβου πρὸς τῆσδ' ἐκείνου· Ἦρ., Ξεν. Ἀν. 7, 2, 37 φόβος ἀπὸ Λακεδαιμονίων ἦν, αὐτ. ΚΠ 3, 33· || εἰδ. ἐν συνεκφ. μτ. ρημ. περὶ τοῦ προκολλήσασθαι τὸ σίσθημα τοῦ τράμου, τοῦ δέουσι παρ' ἄλλω τινί· Αἰσχ. Πρ. 1090 τοιῶδ' ἐπ' ἐμοὶ βίηθι Διὸς ἐν τεύχεσσι φόβον στείχει φανερώς, Εὐρ. Ἐκ. 1113 φόβον παρέσχεν οὐ μέσως ὄδε κτύπος, Ξεν. Ἀν. 1, 8, Β καὶ ταῖς ἀσπίσι πρὸς τὰ δόρατα ἐδοῦθησαν φόβον ποιούσιν τοῖς Ἴπποισι, αὐτ. 4, κ. πτ. πληθ.· αὐτ. ΚΠ 3, 7, 18 [αἱ φυγαὶ] οἱ μὲν φόβος τοῖς μαχηφόσις ἐμβαλάουσιν· ὄμ. περὶ τοῦ πταομένου, τοῦ σισθηνομένου τὸν τράμου, τὸν δέος· Εὐρ. Ἡλ. 3, 7· ἀσθενεὶ δούς ἀσθενῆ λάδοι φόβον, Ξεν. Ἰέρ. II, 11· || μτ. συστ. αἰτ.· Εὐρ. Ἰκ. 548 φόβους πονηροῦς καὶ καινοῦς

δεδοικέναι, Πλάτ. Πρωτ. 360B οὐκοῦν δλας ἀνδρεῖοι οὐκ αἰσχροῦς φόβους φοβούνται· || φόβος ἐστὶ [πνλ] φοβέται τις, ἀντιμετωπίζει μετὰ δέουσι, τράμου τὴν περιπτώσειν . . κ. πτ. ἀπαρρ.· Ξεν. Ἀν. 2, 4, 3 ἴνα καὶ τοῖς ἄλλοις Ἑλλῆσι φόβος εἴη ἐπὶ βασιλείᾳ μέγαν στρατεύειν· || ἢ δοτ. ἐν ἐπιρρ. χρ. φόβω· Αἰσχ. Ἰκ. 786 πατρὸς σκοπία δὲ μ' εἰλων ὄχμοι φόβω· || ὄμ. ἢ ἐμπροθ. γενικ. κ. αἰτ. ἐν ἐπιρρ. χρ., οἷον διὰ φόβον, ἐκ φόβου· Σοφ. ΟΚ 837, Ξεν. Ἰέρ. I, 38· 4) πράγμα προσέουον τράμον, δέος· Σοφ. ΟΚ 1652 ὡς δεινοῦ τινος φόβου φανέντος· || κτ. πληθ. φόβοι φοβερά πρόγρηματα· αὐτ. ΟΤ 917, Ξεν. Ἀν. 4, 1, 23 πολλῶν φόβων πρσαγομένω· 5) νεώτ. φρ. μτφ. διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων [εἰς τοῦ ἐν τῇ ΚΔ Ἰω. 7, 13] ἐν χρ. ἐπὶ ὑπερβαλλούσης μερίμνης διὰ τὴν ἀποτροπὴν παντὸς ἀπεικταίου· || ὄμ. δημ. φρ. δὲν ἔχει φόβο δὲν διατρέχει κίνδυνον· παροιμ. ὁ φόβος φυλάει τ' ἀμύγλια ἢ πρόβλεψις περὶ ἐνδεχομένης νομικῆς τιμωρίας ἐξασφαλίζει τὴν ἰδιοκτησίαν· 6) ἐν προσωποποιίᾳ Φόβος ὡς κτφ. ὄνομα εἰς ἐκ τῶν δορυφωρῶν τοῦ θεοῦ τοῦ πολέμου Ἄρεως· Ἰλ. Ν. 299, Ὀδ. Α. 37, Ἡσίοδ. Ο. 934.

φοβῶ-έω [φέβομαι] κ. μαν. νεώτ. κ. δημ., γ' πληθ. προστ. φοβέοντων [Ἦρ. 7, 235], ἰων. παρρατ. φοβέεσκον [Ἡσίοδ. Α. 162], μέλλ. φοβήσω [Εὐρ. Ἦρ. 557, Θουκ. 4, 126 ἐκ-], ἀόρ. ἐφοβήσεσ [Ἰλ. Ο. 15, ἀττ.], παθ. κ. μέσ. φοβοῦμαι-έομαι δημ. κ. φοβώμαι, ἰων β' ἐνικ. φόβασι [Ἦρ. I, 39], ἰων. προστ. φόβεο ἢ φοβεῦ [αὐτ. I, 9, αὐτ. 7, 52], ἐπ. γ' πληθ. παρρατ. φοβέοντο [Ἰλ. Ζ. 41], μέλλ. φόβησομαι [αὐτ. Χ. 250], παθ. μέλλ. φοβηθήσομαι [Πλούτ. Βροῦθ. 40· ἐν Ξεν. ΚΠ 3, 330, Πλάτ. Πολ. 470Α, Δημ. 197 Διωρθώθη εἰς φοβήσομαι ἐπὶ τῆ βδοα τῶν ἄριστων χειραγωγῶν], παθ. ἀόρ. ἐφοβήθησιν ἰπάντοτε π. Ἀττ.), δημ. (ἐ-)φοβήθηκα, ἐπ. γ' πληθ. ἐφοβήθησιν ἢ φοβήθησιν (Ὀμ. I, μέσ. ἀόρ. ἐφοβήσαμην [μ. Ἀνακρεόντ. 34, 11], παροκ. πεφοβήμαι, ἀττ. γ' πληθ. πεφοβήθησιν [Πλάτ. Κρατ. 403B], ὑπερα. ἐπεφοβήην [Ξεν. Ἑλλ. 7, 4, 32], γ' πληθ. ἐπεφοβήθησιν [Θουκ. 5, 5], ἐπ. γ' πληθ. ἐπεφοβήσασθε [Ἰλ. Φ. 206], ἐν τῷ ἐνεργ. τύπῳ μ. π. ἀρχαίοις· ἐν τῇ νεωτ. κ. δημ. ἀντικατεστάθη ὑπὸ τοῦ φοβίζω βλ.λ.· π. Ὀμ. κυρίως ἐν τῇ Ἰλ. ἐν τῇ Ὀδ. ἀφαξ παθ.· Π. 163) κ. πᾶσι ἐν τῇ παρούσῃ σμῆν. τρέπω εἰς φυγὴν· Ἥσ. ἐφοβεῖ κνίει, δίκωκει· || Ἰλ. Π. 583 ἰρηξὶ ἐφόβησε κλοισίους, αὐτ. Π. 689 Ζεὺς καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ, αὐτ. Χ. II Τρώων οὐς ἐφόβησεν, αὐτ. Ρ. 505 φοβήσασι τε στήσας ἀνδρών, αὐτ. Ο. 15, αὐτ. Υ. 187 ἀποε ἐν Ἡσίοδ. Α. 162 φοβέεσκον ἐπὶ χροῖνι φύλ' ἀνθρώπων· || παθ. ἰπάντοτε π. Ὀμ. ὡς κ. τὸ φέβομαι βλ.λ.· Σχόλ. Ἰλ. Ε. 223, Ζ. 41, Φ. 606], τρέπομαι εἰς φυγὴν, φεύγω περιφοβος, τρομαγμένος· Ἰλ. Ε. 498 ὑπέμνησαν διαλλέουσ οὐδ' ἐφόβησαν, αὐτ. Π. 295, αὐτ. Α. 172 κάμ μέσων πεδῖον φοβέοντο, βόας ὄς δε τὸ λῶν ἐφόβησε, Ὀδ. Π. 163 κύνες . . διὰ σταθμισία φόβησεν· συνήθ. κτ. μτχ.· Ἰλ. Κ. 510 μὴ καὶ πεσοβήμενος ἔλθης, αὐτ. Ο. 4, αὐτ. Φ. 606, αὐτ. Ζ. 135 φοβηθεῖς δὺσεθ' ἄλός κατα κύμα, αὐτ. Χ. 137· || φόβουμαι ὑπὸ τινος τρέπομαι ὑπὸ τινος εἰς φυγὴν· Ἰλ. Θ. 149· ὄμ. φοβοῦμαι ὑπὸ τινος· αὐτ. Ο. 637· κ. μτ. αἰτ. φοβοῦμαι τινα· αὐτ. Χ. 250· πιβ. ἐν τῇ σσμ. ταύτῃ κ. ἐν Ἦρ. 9, 70 ἀλύκταξόν τε οἶα ἐν ὀλίγω χρόνῳ πεφοβημένοι [φυγαδὲς δυντες ἐν στενώ χάρω]. 2) κ. νεώτ. ἐμποικὸς φόβος, φοβίζω, πτωθ. τινα, κάμνω νὰ φοβῆθῃ τις, τρομάζω, σιάζω· Ἦρ. 7, 235 ἄλλὰ πάντα ὀμοίως φοβεόμενος ἀνδρῶν στόλον, Αἰσχ. Ἐπτ. 262 μὴ φίλους φόβεις, Σοφ. ΟΤ 296 φ μὴ ὅτι δρᾶντι τάρβος οὐδ' ἔπος φοβεῖ, αὐτ. ΟΤ 1013, αὐτ. Φιλ. 864 πόνος ὁ μὴ φόβου, Εὐρ. Ἰπν. 527, Ἀντιφ. 127, 23 ἢ δύνاميς φοβοῦσα, Θουκ. 5, 45 τὸν Ἄλκιβιάδην ἐφόβουον μὴ . . λέγωσιν, Ξεν. ΚΠ 7, 1, 42

αι κάμψλοι εφόδον τούς Ιππους· π. δοτ. του μέσου η του οργάνου, φοβίζω διά τινος τρόπου, οργάνου, μέσου, με κάτι: Αισχ.Πέρσ.215 οὐτ' ἄγαν φοβεῖν λόγου, Εὐρ. Ἦρ.357 μεγαληγορίασι φοβεῖν, Θουκ.8,82 ξυνέβαινε δὲ τῷ Ἀλικιανῶν τῷ μὲν Τισσαφάνει τούς Ἀθηναίους φοβεῖν, ἐκείνους δὲ τὸν Τισσαφάνην· π. μτχ. φοβίζω πράττων τῆ, διά τινος πράξεως: Ξεν. Ἰησοκρ.1,8 φοβεῖν τινα λέγων, Δημ.185 εφόδον λέγοντες ὡς ἔξει βασιλεύς· || ἀπολ. προκαλῶ φόδον, φέρνω τρόμο: Σοφ.Φιλ. 864 πόνος ὁ μὴ φοβῶν κράτιστος, Πλάτ.Πολ.551B φοβήσαντες καταστήσαντο τὴν πολιτείαν· || παθ. φοβοῦμαι, ἐμποιεῖται μὴ τρόμος ὑπὸ τινος, με φοβίζεις κάτι: Εὐρ.Ρήσ. 37 φοβεῖσθαι μάστιγι· 3) κ. μαν., νεώτ. κ. δημ. μέσ. κ. παθ. καταλαμβάνομαι ὑπὸ φόδου, ἀπολ. δοκιμάζω, αἰσθάνομαι, νιώθω φόδον, τρομάζω, σκιάζομαι, δειλιάζω: Σοφ.Α1,139 πεφόδημαι πτηνὴς ὡς ὄμμα πελαίας, Αἰσχίν.7,3 φοδηθέντες φονχον φεύγοντες (καταληφθέντες ὑπὸ φόδου ἀηλῶντων φεύγοντες)· πρβλ. Πλάτ. Ἀπολ.291B· || π. αἰ. προσ καταλαμβάνομαι ἢ κατέχομαι ὑπὸ φόδου ἐνώπιόν τινος, τρομάζω, τρέμω τινά, σκιάζομαι (ἀπό) κάποιον: Αἰσχ. Ἰκ.893 οὐ τοι φοδοῦμαι δαίμονας τούς ἐνθάδε, Σοφ.Φιλ.1250 στρατὸν Ἀργείων φοδοθεομαι, Πλάτ.Νόμ.927A φοδοθεομαι τούς ἄνω θεούς, Ἰσοκρ.5B, Ξεν.Κυν.5,16 φοδοθεομαι τούς κύνας, δ. παροιμ. φ. φοδᾶτ' ὁ Γιάννης τὸ θεοῖο καὶ τὸ θεοῖο τὸ Γιάννη ἵππῃ αὐτοῖσι ἄπολοιο πόδω, φρ. οὐτε θεὸ φοδοῖται, ὅμοιο ἀνθρώπων· ντρέπεται (ἐπὶ ἀνθρώπου ἀναϊδῶς ἀνηθικού, ἰδ. ἀδίκου): || π. αἰ. πράγμ. φοδοῦμαι τῆ, ὀπὸ κάτι: Αἰσχ. Ἐπι.476 βρόμον φοδηθεὶς ἐκ πυλῶν χωρήσεται, Σοφ.Α1,227 φοδοθεομαι τὸ προσέρπον, Εὐρ Ἀлк.1057 φοδοθεομαι μέμφιν, Ξεν.ΚΠ3,1,24 φοδοθεομαι δουλείαν, φοδοῖται ἢ φτάγχεια: || ὄμ. τρομάζω, ἔχω φόδον διὰ τῆ, περί τινος: Πλάτ. Φαιδρ.2,39C φοδοθεομαι τὸ σῶμα, - τὸ φοδοῦμαι τὸ κακὸ (φοδοῦμαι μὴν πάθω κακῷ) ὄμ. μὲν ἄνθρωπου ἄρσφ. || Πλάτ.Νόμ.522E φοδοθεομαι τὸ ἀποθνήσκειν ἰπὸν θάνατον: || π. αἰ. αἰ. φοδοῦμαι φόδον δοκιμάζω, αἰσθάνομαι φόδον: Εὐρ. Τρ.1166, αὐτ. Ἰκ.548 ὄμ. φοδοῦμαι φόδους: Πλάτ. Πρωτ.360B· || π. αἰ. ἄρσφ. φοδοῦμαι νὰ πράξω τῆ, δὲν τολμῶ νὰ κάμω κάτι: Αἰσχ.Χο.46 φοδοῦμαι δ' ἔπος τὸδ' ἐκβαλεῖν, Σοφ.Α1,264, Εὐρ. Ἰων.628· || σπαν. παρεμβολομένου τοῦ μὴ φοδοῦμαι μήπως πάθω τῆ: Πλούτ.Περ.7 φοδοθεομαι μὴ ἔξοστρακισθῆναι ὄμ. μαν., νεώτ. κ. δημ. π. προτ. εἰσαγ. διὰ τοῦ νὰ ἦ νὰ μὴ: Πρῶδρ.2,600 νὰ μὴ φοδοῖσ' εἰς ποταμὸν ξερόν νὰ κινδυνεύσῃς - φοδοῦμαι νὰ πάω - νὰ μὴ πάω· || π. μτχ. αἰπολ. συνήθ. φοδοῦμαι διότι: Λυκόφρ.150,6 φοδοῖδους ἐφοβήθη· || π. μτ. ἐμπροσθ. πτώσεων φοδοῦμαι ἐκ τινος ἔχω φόδον ἐκ τινος αἰτίας: Σοφ.Τρ.671 φοδοῦμαι ἀπὸ τινος φοδοῦμαι, τρέμω τινά, σκιάζομαι κάποιον ἰπὸ ἐθραυστάς: Πλάτ.Περ.1,8 μὴ φοδηθῆς ἀπὸ προσώπου αὐτῶν, ΚΔ Μαθ.10,28, αὐτ.Λουκ.12,4 μὴ φοδηθῆτε ἀπὸ τῶν ἀποκτεινόντων τὸ σῶμα· || φοδοῦμαι εἰς τῆ ἢ πρὸς τῆ καταλαμβάνομαι ὑπὸ φόδου διὰ τῆ: Σοφ. ΟΤ 980, αὐτ. Τρ.1211 φοδοῦμαι ἐπὶ τινι μτ. τῆς αὐτῆς σημ.: Λουκ. Ἐνάλ. Δ 14,4· || φοδοῦμαι ἀμφὶ τινι φοδοῦμαι, κατέχομαι ὄμ. φόδου διὰ κάποιον, διὰ κάτι: Ξεν.ΚΠ 5,2,35 ὄμ. φοδοῦμαι περί τινος ἐν τῆ αὐτῆς σημ.: Θουκ.2,90, Πλάτ.Εὐθύδ.275B, αὐτ. Ἀπολ.291B ὄμ.φοδοῦμαι τῆ περί τινος: Θουκ.3,123 ὄμ. φοδοῦμαι ὑπὲρ τινος μτ τῆς αὐτῆς σημ.: Ἀνδοκ. 33,43, Πλάτ.Πολ.387C· || φοδοῦμαι περί τῆ διὰ τῆ: Πλάτ.Κρατ.404B· φοδοῦμαι πρὸς τινα ἐν τῆ αὐτῆς σημ.: Σοφ.Τρ.150 ὄμ. μαν. φ· διὰ τῆ ἐνεκά του: Πρῶδρ.2,253 φοδοῦμαι διὰ τῆν βλάβην των

3) κ. νεώτ. κ. δημ. μέσ. κ. παθ. μτ. ἔξρητ. προτ. ἐνδοιαστικῶν ἢ φόδου σημαντικῶν, φοδοῦμαι ἢ κατέχομαι ὑπὸ φόδου διὰ πιθανόν τῆ κακόν, δι' ἀνεπιθυμητῆν τῆ, μήπως συμβῆ, γίγη τῆ: Εὐρ. Ὀρ. 770, Ἀριοφ.Επρ.606 φοδηθεὶς μὴ μετασχοί τῆς τύχης, - φοδοῖται μὴν ἄρρωσθήσῃ· || φοδοῦμαι μὴ οὐ φοδοῦμαι μήπως δὲν συμβῆ τῆ: Ξεν. Ἀπομν.1,7,2, αὐτ.Οικ.16,6· || ὄμ. νεώτ. κ. δημ. φοδοῦμαι μὴ δὲν. ἢ μήπως δὲν· || φοδοῦμαι ὅπως μὴ: Θουκ.6,13 φοδοῦμαι, ὅπως μὴ δόξει, Ξεν. Ἀπομν. 2,9,3 εἰ μὴ φοδοῖσθαι ὅπως μὴ ἐπ' αὐτόν με τράποιτο: || συνήθ. μτ. αἰ. ἀντικ. μεθ' ἦν ἐπιεται ἢ ἔξρητ. προτ. διὰ τοῦ μὴ ἐν τῆ αὐτῆς σημ.: Σοφ. Τρ.550 ταῦτ' οὐν φοδοῦμαι μὴ . . . Ξεν. Ἀνάθ.7,1,2 φοδοῦμενος τὸ στρατεύμα μὴ ἐπὶ τῆν αὐτὸν χώραν στρατεύεται· ὄμ. φοδοῦμαι ὑπὲρ τινος μὴ: Πλάτ.Πολ.387C ὑπὲρ τῶν φυλάκων φοδοῦμεθα, μὴ . . . μαλακώτεροι . . . γένωνται· || ὄμ. μτ. ἀρσφ., ἐπομένως τῆ ἐνδοιαστ. προτ. φοδοῦμαι νὰ πράξω τῆ, μήπως·: Πλάτ.Γοργ.457 E φοδοῦμαι . . . διελέγχειν σε . . . μὴ με ὑπολάβῃς, Ξεν. Ἀνάθ.3,17 φοδοῦμαι ἄν τῆ ἡγεμονί ἐπιστάθ, μὴ ἀγάγῃ· || ἐπὶ βητικώτερος ἐνωσίας, συγκεκριμένου ἢ βεβαιότερον προσδοκώμενου κακού, φοδοῦμαι ὅτι φοδοῦμαι ὅτι θεῶ, φοδοῦμαι μήπως: Ξεν.ΚΠ 3,1,1 ἐφοθεῖτο, ὅτι ὀφθήσασθαι ἐμελλεν, - φοδοῦμαι ὅτι θεῶ ἐχη φύγει - ὅτι δὲν θὰ δὲν συναντήσῃ ὄμ. προηγουμένου τοῦ ἀντικειμ. ἢ προδιάρμοῦ τινος: Θουκ.7,67 φοδοῦμαι τόδε, ὅτι . . . Πλάτ.Γοργ.479A, Ἰσοκρ.6,60,12B διὰ τοῦτο φοδοθεομαι τούς πολεμίους ὅτι, - τοῦτο φοδοῦμαι, ὅτι θ' ἀρῆσομεν· || φοδοῦμαι ὅς μτ. ὄμ. σημ., ἀλλὰ μετὰ τινος ἀβεβαιότητος: Ξεν. ΚΠ 5,2,12 ἀνδρὸς τῆ θυγατρὶ μὴ φοδοῦ ὅς ἀπορήσῃς ἀξίου ταύτης· || φοδοῦμαι εἰ κατέχομαι ὑπὸ φόδου ὅτι ἐνδεχομένως θὰ συμβῆ τῆ (ἢ ὄχι): Ξεν.ΚΠ 6,1,17 ὁ δ' ἴσως ἄν τινος ὕμνον φοδηθεῖν, εἰ δέσῃσι πόρρω τῆς αὐτῶν φρουρῆν· || φοδοῦμαι πῶς κατέχομαι ὑπὸ φόδου μὴ . . . τὸν τρόπον, τίνι τρόπῳ: αὐτ.4,5,19 φοδοῦμενοι . . . πῶς χρὴ ἀπειλοῦντι ὑπακούσαι. **φοδῶ-έω** (φόδη) ἐν χρ. μ. κτ. ἄρσφ. μέσ. παρκα., τρέφω κόμην, μαλλία· Ἦσ. «εφεδοῦσθαι» κεκομῆσθαι, κομάν. **φόνος** (ἰ) δημ. ναυτ. ἐπὶ κριον βλλ. **φῶδρα** (ἡ) (ἱταλ.) δημ. ὑπὸρροαμα, ἐσωτερικὴ ἐπένδυσις ἐνδύματος, (ἰεσῶπῶν): ἡ φῶδρα τοῦ πανωφοριού· 2) κτ. ἐπέκτ. πάσα ἐσωτερικὴ ἐπένδυσις ἀντικειμένου διὰ ξύλου, χάλυδος κτ., ἄ. ντουμπλιούρα. **φωδράρισμα** (ἰ) δημ. ἡ ἐνέργεια τοῦ φωδράρω. **φωδράρω** δημ., παθ. μτχ. φωδράρισμένος, ὑπενύδω, ἐπενύδω ἐσωτερικῶς ἐνδύμα: τὰ λινὰ δὲν τὰ φωδράρω, - τὸ γλεκεδικὸ ποῦ φορᾶς . . . τὸ 'χω φωδραρισμένῳ· 2) κτ. ἐπέκτ. ἐπενύδω ἐσωθεν ἐπιδήποτε: κιδῶπι φωδραρισμένο με λαμαρινα. **φῶδρῶ** (ἰ) δημ. ναυτ. ἐντερόνεα βλλ.ἱ. **φοιδᾶω** (Φοιδος, μέλλ. -αω, μαντεύομαι, προφῶρω μαντικῶς, προφητικῶς λόγους, προφητεύω, προλέγω: ΑΠ 9,525 Ἀπόλλων φοιδᾶζω, αὐτ.9,191 Κασσάνδρα φοιδᾶζε μίβους, Λυκόφρ.6 δαφνηφόρων φοιδᾶζεν ἐκ λαίμων δπα· 2) ἐμπνεύω, ἐνθουσιάζω: Ἦρ.2,22, Λογγίν.8,4 πάθος φοιδᾶζον τούς λόγους· 3) φοιδῶ-άω βλλ.ἱ. Λυκόφρ.731 ὀρνυθῆσθε ἴσρα φοιδᾶζων ποτις (χαλδ. «εκεκαίαν», καθαρίζων, πλύων), αὐτ.875, αὐτ.1166· 4) ρηματ. π. φοιδᾶσμαι, φοιδᾶμαός, φοιδᾶστήριος, φοιδᾶστής, φοιδᾶστρια. **φοιδᾶσμαι** ἄρχ. λέξ. Ἦσ. «φοιδᾶται λαμνηρῶν, μαντεύσασθαι, κοσμήσθαι, καθῆραι, ἀγνίσαι· καὶ φοιδᾶσαι ὁμοίως· || EM 797.6 «φοιδᾶναι, τὸ καθῆραι, ὡς τὸ φοιδᾶνᾶω δὲ τίς ἀσάμβινον».

φοινίκεα-άδος (ή) (έρειο του Φοίβου· δθ. θεόπνευστος γυνή, προφήτις· μάντισα· Εύρ. Έκ 827 παῖς ἐμῆ . . ἡ φοινίκεα ἦν καλοῦσα Κασσάνδρα Φρύγεως, Τυροδ.ἀπ.1' 2) ὡς θηλ. ἐπιθ. φοινιάζουσα, προφητική, μαντεῦτρα· Πλούτ. Ἠθ. 22Α "Αρτεμιν . . μαϊνάδα . . φοινιάδα, αὐτ.170Α" ἢ φοινίκεα ἰένν. Τέχνη Ἱ. Ιατρική· Νόνν. 7,356.

φοινιάσματος (ἰθ) ἰθ) μιν. προφητεία, χρησμός· ΚΜανασσ.3521 τὸ φοινιάσμα καὶ κόμψουσα τὰν τεραστολογούντων, Πρόδρο. ἐν Νοτίτ. Μss. 8,139.

φοινιάσμος (ἰθ) (φοινιάζω) μιν. τὸ φοινιάσμα βλ.σ· Ἄκρον.Κ.π. ASS Μαΐου 2,7581' πρὸς φοινιάσμον ἦ . . σαφή τὸν γενησομένου προδήλωσιν, Μετοχ.Θ 32 φοινιάσμοις καὶ πυθόχρηστα.

φοινιάστῆριος-α-ον μτγν. καθαρτῆριος βλ.λ· Θεόγονωστ.Καν.25,32 «φοινιάστῆρια, καθαρτῆρια».

φοινιάστῆς (ἰθ) ἰθ) μτγν. ὁ ἐνώσις, ἐνθουσιασμένος, μάντις, προφήτης· Μαν.4,237.

φοινιάστικός-ή-όν μτγν. ὁ ὑπὸ τοῦ Φοίβου ἐμπνεόμενος, μαντευτικός, προφητικός, ἐνθουσιαστικός· Λογγίν.13,2 ἢ φοινιάστικός χρησμάτων χρησιμοδοτών, διδων χρησμούς, προφητεύων· Πλούτ.Ρ.ωμ.2) φοινιάστικῃ ἐμμέτρων χρησμών.

φοινιάστρια (ή) ἰθ) μτγν. κ. μιν. θηλ. ἐξ ἄχρο. ἀρσ. φοινιάστῆρ, μαντεῦτρα, προφήτις, μάντισα· Λυκόφρ.1408 παρθένου φοινιάστρια, ΚΜανασσ. Χρον.6547 δυσάγγελος φοινιάστρια.

φοινίειος-α-ον κ. -α-ον ὁ τοῦ Φοίβου βλ.λ.3) ὁ ἱερός τοῦ Φοίβου· Εὐρ. Ἰων 461.

φοινίη (ή) ἰθ) Ἐπιγρ. κυρ. ἡ καθαρά, ἡ λάμπουσα, ὡς δν. πῶσιος τῶν Ἀθηναίων.

φοινίηος-α-ον ἰων. τ. τοῦ φοινίειος· Εὐρ. ΙΑ 756.

φοινίηις ἴδος (ή) ἰθ) μτγν. θηλ. τοῦ φοινίηος βλ.λ., ἡ ἀνήκουσα εἰς τὸν Φοῖβον, ἡ ἱερά τοῦ Φοίβου· ΑΠ9,201 φοινίηις τέχνη.

φοινίησις-εως (ή) ἰθ) μτγν. ἡ ἐνέργεια τοῦ φοινιδῶ βλ.λ.2) μαντεία· Βέττ. Βόλ.110,31.

φοινίητεύω ἦα. φοινίητεύειν, χρησιμοθεῖν.

φοινίητήρ-ἥρος (ἰθ) (φοινιά) πάπ. ἀντὶ φοινιητῆς.

φοινιητῆς-ἰθ (ἰθ) ἰθ) μτγν. φοινιδόλητος, θεόπνευστος, μάντις, προφήτης· Μαν.1,273 φοινιητῆς ἡ μάντις.

φοινιητῆς-ή-όν (φοινιά) μτγν. ρημ. ἐπιθ. θεόπνευστος, προφητικός, μαντικός· Μον.4,550 προλέγοντα φοινιητοῖς μύθοισιν ἀπαφθεγκτῆρια κρυπτά.

φοινιητρια (ή) ἡ καθαριουσα, ἡ ἐξαγιγίζουσα ἦα. «καθόστρια» 2) ἐν Ἐπιγρ. ἡ ἴοις· τοῦ ἱεροῦ τῆς Φοινιητριάς.

φοινιητῶρ-ορος (ἰθ) μτγν. φοινιητῆς βλ.λ.· Ὀρφ. Λιθ.383 φοινιητορὶ λαί πιθῆσας.

φοινιδάλας-ον μτγν. προφητικός, θεόπνευστος, μαντικός· ΨΚαλλιῶ.1,45 φοινιδάλας μάντις, αὐτ. φοινιδάλας τρίπους.

φοινιδάλαμπος-ον ἰων. ἀντὶ φοινιδόλητος βλ.λ.· Ἠρ.4,13 ἀπικόμενος ἐς Ἰσσηδόνας φοινιδάλαμπος γενόμενος.

φοινιδόλητος-ον μτγν. ὁ ὑπὸ τοῦ Φοίβου κατεχόμενος, ἐμπνευσμένος, ἐνθουσιασμένος, προφητικός, προφήτης· Λυκόφρ.1460 τὴν φοινιδόλητον χελιδόνα (ισχάδ. «εἰσὶν ἡνέρι ἡ Κασσάνδρα τὴν τῷ θεῷ ὀνειρωμένην»), Πλούτ. Πομπ.48 ἐπίπυρος καὶ φοινιδόλητος, Λογγίν.16,2 ἐμπνευσθεὶς ἐξαίφνης ὄντ' θεοῦ, καὶ οἰσινε φοινιδόλητος.

φοινιδόλαγος (ἰθ) ἰθ) μτγν. ὁ προφητικός, ὁ προφήτης· ΨΚαλλιῶ.1,46,52 [ἐκδ.Μ.Ἰ.1 φ. Τερεσσίας.

φοινίδης-η-ον (ἰθ) ἡ ἐκ τοῦ φῶς, φαιός) καθαρὸς, διαυγής, λαμπρὸς, ἀγνός, ὁμίαντος· ἦα.ἀπ.78 τὸν ἰδὼν ὕδαρ, Ἄκμ.45 φοινιδ ὀνειρον, Αἰσχ.Πρ. 22 ἦλιος φοινίη φλογί, Λυκόφρ.1009 φοινιδ ἐκδράσων ὕδαρ 2) ΕἰΜ 79,1 «φοινιά» κυρίως ἡ καθαρά καὶ λαμπρά τρίχες, παρὰ τὸ φοινίδης· 3) Φοινίδς ὡς κύρ. ὄνομα, ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλω-

νος ὡς φωτεινοῦ καὶ λάμποντος θεοῦ, π. Ὁμ. συνήθ. Φοινίδς Ἀπόλλων, ἀλλὰ κ. μ. Φοινίδς κτ. παρόλκιφιν τοῦ Ἀπόλλων)· Ἰλ.Α 443, αὐτ.Ο 221, Πλούτ.Κικ.27 Φοίβου ποτ' οὐκ ἑώντος ἐσπειρεν τέκνα (παρομι. ἐπὶ πατέραν θυσιαῖων τέκνων) σπαν. κτ. ἀντιστροφήν τῆσιν Ἀπόλλων Φοινίδς· Ἰλ.Π 68, Ἠσιόδ.ἀπ.π.Σχολ. Ὁδ.Δ 231 ἐμῆ Ἀπόλλων Φοινίδς ὑπέκ θανάτιον σώσασαι.

φοινίδης-ή-όν ὁ τ. τοῦ φοινίδος βλ.λ.1) Βακχ.12, 13911' φοινιδ ἐπιδόντες ὑπαὶ χεῖρων ἀγίλων.

φοινιδά-ἴω μτγν. καθαίρω, ἀγιγίζω, ἐξαγιγίζω· Καλλ.Λουτρ.Παλ.11 ἐφοινιάσεν δὲ παγέντα πάντα . . ἄφρον ἀπὸ στομάτων, Θεόκρ.17,134 χεῖρας φοινιάσασα μύροις, Ἀπολλ.Ρ 2,302 πινὸν ἐπερὶ δέρινα γεράντος πάντα φοινιάσαντες 2) ἀντὶ φοινιδάω βλ.λ.1)· Σχόλ.Σοφ.ΑΙ.322, ἦα· 3) ρημ.π. φοινιάσις, φοινιητῆρ, φοινιητής, φοινιδιός, φοινιητρια, φοινιδίτωρ.

φοινιδάτος (ἰθ) (λατ. Ἐπιγρ. ἄ. φοινιδεράτος βλ.λ. φοινιδεράτος) (ἰθ) μιν. λατ. π. Βυζ. μισθοφόρος στρατιώτης ἀνήκου εἰς ἴδιον σῶμα· κτ. πληθ. οἱ φοινιδεράτοι τὸ σῶμα τῶν ξένων μισθοφόρων.

φοινίδες ἐσφ. γρ. ἀντὶ φωιδας πληθ. τῶ φωλις βλ.λ.· Ἀριστ.Πρ.38,7.

φωίνα (ή) ἰθ) δωρ. ἀντὶ θοῖνη βλ.λ.· Ἄκμ.11.

φοινικεοφόρος (ἰθ) Ἐπιγρ. ὄν. ὁμηρέτου ἱεροῦ τινας· Ἐπιγρ.Τεγίας.

φοινεύς ἦα. «ἡ ἐρυσίβη».

φοινίηεις εντος-εσσα-εν (φοινιά) ὁ ἐχων φοινικιών, πορφυροῦν χρώμα, κατακόκκινος· ἦλ.Μ 202 φοινίηεντα δράκοντα φέρων δυνέχσει πέλαυρον [Εὐστ. φοινίηεις δράκων ἡ ὁ μέλας ἡ ὁ φόνω ἦγον σῆματα βεβαμμένους ἡ ὁ φόνιος], Μόσχ.2,52 φοινίην αἶμα ἢ ὁ αἰματοβαφής, ματωμένος· Νίκ.Θρη.158 φοινίηεσσα ἄσις.

φοινίγμα-ατος (ἰθ) (φοινιάσω) μτγν. τὸ γενόμενον, τὸ βαφέν φοινικιών, πορφυροῦν, κατακόκκινον πράγμα· Λιδάβ.4,1072 γλωσσῶσαν τὸ φοινίγμα καθυγραίνουσαν, Σχόλ.Εὐρ.Φοιν.1493.

φοινίγμα (ἰθ) (φοινιάσω) κ. μιν. κ. νεώτ. ἱατρ. ἐρυθρότης τοῦ δέρματος, ἐξ ἐπιθέσεως ἐρεθιστικῆς οὐσίας· Γαλ.19,714,17 τῷ δῖα τῶν ἰσχάδων καὶ νύσπος φοινίγμψ χρῆσθαι, Ποῦλ.Αἰγ.3, Φώτ. Βιβλ.177,22 σιναπισμοῦ καὶ φοινίγμου.

φοινικάδες (ἰθ) ἦα. «καὶ ῥάφανοι ὑπὸ Εὐβοέων».

φοινικακτέχνη (ή) ἰθ) μτγν. πορφυροῦν κάλυμμα τῶν ἱππῶν· Πολυδ.1,186.

φοινικάνθημος-ον ὁ ἐχων φοινικά, πορφυρά, ἐρυθρά ἄνθη· Πινδ.Π 4,114 φοινικάνθημον ἔαρ.

φοινικεῖμων-ανος-ον ἰεμιαὶ ὁ φωρῶν φοινικιών, πορφυροῦν, βαθὸ κάκκινον ἔνδυμα· Ἐπίχ.π. Ἐθνή.9,398D κορυδάλλας τε φοινικεῖμονας.

φοινικεῖμος-ον, ἰων. φοινικήος βλ.λ. ὁ ἀνήκου ἡ ἀναπερόμενος εἰς τὸ δένδρον φοινίξ, ὁ ἐκ φοινίκας προερχόμενος· Διόδ.Σ 1,91 φοινικέος οἶνος 2) ὁ ἀνήκου ἡ ἀναπερόμενος εἰς τοῦς Φοινίκας καὶ τὴν Φοινίκην, φοινικικός· Ἠλιδ.Αἰθ.5,18 φοινικίον φιλοτέχνημα ἢ ὁ πληθ. τοῦ οὐδ. ὡς οὐσ. τὰ φοινικεῖα ἰένν. γράμμαται τὸ φοινικιών, ἀρχαῖον ἰωνικὸν ἀμφάθητον· Πλούτ.Συμπ.9,3,2.

φοινικέλιαν (ἰθ) νεώτ. ἔλαιον παρασκευασθένον ἐκ τοῦ καρποῦ τοῦ φυτοῦ φοινίξ βλ.λ. ὁ κοκκοφόρος, ἄ. φοινικώλιπος.

φοινικελίτικος-ου (ἰθ) ἀπατηλός, ἀπατεῶν, παυόπυργος [κατὰ τὸ ἐν Ὁδ.Σ 298, Φοινίξ ἀνήρ ἀπατηλῆα εἰδώς]· πρβλ. Μεισεκκε Κωμ.ἀ.π.5,120)· Ποι.π. ἦα. φοινικελίτικην καὶ λόγων κήληλον ἀπατηλὸν καὶ ἀλάτωνα.

φοινίκεος-εα-ον ἰων. ἀσυναίρ. ἀντὶ φοινικαῶς βλ.λ.· Σίμων.23, Πινδ.1 4(3),30 φοινικεῖα ῥόδα, ἦρ. 1,98 φοινίκεοι προμαχέωνες, αὐτ.2,132 φοινίκεον εἶμα, αὐτ.7,76, αὐτ.9,22.

φοινικηγόν μέτρον (τό) πάπ. είδος μέτρον έν χρήσει πρός μέτρησιν τών φοινικοβαλάνων βλλ. **φοινικήος**-η-ον Ιων. άντί φοινικήος βλλ., φοινικήος ή φοινικοδένδρου: 'Ηρ.4,43 έσθής φοινικήη [ένδυμα έκ φύλλων φοινίκου], αὐτ.2,86 φοινικήος σίνας [έκ φοινίκων, χουρμάδων παρεσκευασμένος], αὐτ.1,194 βίκους χουρμάδιου .. σίνου [ιδίωθ. άντί φοινικηίου] || π. Ιατρ. φοινικήη νουσός ή έλεφαντίασις: 'Ιηπ.η.Γαλ.'Ιηπ. Γλωσσα. 'Ερής.592 ή κατά Φοινίκηη και κατά τά άλλα ανατολικά μέρη πλεονάζουσα: 2) φοινικήος βλλ.2), φοινικήος: 'Ηρ.3,37, αὐτ.8,90, αὐτ.8,97, αὐτ.5,58 φοινικήια γράμματα [τό φοινικικόν (άρχατον Ιωνικόν) αλφάβητον].

φοινικής-ίδες [ή] 'Ησ. φοινικής, **φοινικηρόν** μέτρον δ. φοινικηγόν βλλ.: Πάπ. [μέτροφ]: δρόμιον φοινικηρόν.

φοινί(ν)-ιοθ [τό] μιν. κ. δημ. τό δένδρον φοινίη ή φοινική: ΑΙβ.Ροδ.ΙδΙ [ίδες και θαύμασε τό δένδρον τό φοινικίν' 2) δημ. ό καρπός του δένδρου φοινίη ό δακτυλοφόρος' 3) δημ. μελομακρόνα.

φοινικία [ή] μιν. ή φοινικιά βλλ.: Διγεν.'Ακρ. 2519 φοινικία ήτο τό δένδρον και βρῖση εις τούτο ήτον.

φοινικιά [ή] δημ. τό μακρόβιον, ευθύτενές και μακροστέλεχον θίοικον δένδρον φοινίη ό δακτυλοφόρος: Πορφύρ.Σκ.56 από μακριά σάς χαιρετούν τής φοινικιάς τά τόξα.

φοινικιάζω δημ. δ.γρ. φωνηκιάζω, θηλυκιάζω, θηλυκίων βλλ.: Βλαστ.Συνμ.240 έν ή. χαλικίων.

φοινικιάς [ό] [ένν. άνεμοί] ό έκ τής κατευθύνσεως τής Φοινίκης πνεύσιν, νοτιοανατολικός άνεμος, δ. φοινίη, φρυγιάς: 'Αριστλ.Μετ.2,6, Γαλ.8,569.

φοινικίδιον [τό] ύποκορ. του φοινίη βλλ., μικρός φοινίη ώς ύποκορ. του όνόμ. Φοινίη: Διογ.Α.7,3 φησίν ό Κράτης, τί φεύγει φοινικίδιον; ουδέν δεικνόν πέπνοθας' 2) μικρόν δενδρόλλιον φοινίκης: 'Επιγρ. κόσμος χρυσοῦς επί φοινικίδιου.

φοινικίζω [φοινίη, Φοινίη] μτγν. κ. μιν., μέλλ. -ιώ, έχω φοινικοῦν, βαθυκόκκινον χρώμα: 'Ιω. Χρυσ.3,340Β χείλη φοινικίζοντα, Γεοπ.Ιδ.2,3 τών φοινικίζοντα συναριθμοῦσι τοις αγαθοῖς 'Ιπποῖς' πρβλ. πορφυρίζω' 2) κ. νεώτ. μιμοῦμαι τού Φοινίκα, ιδ. ώς πρός τήν άσέλισην, έν παραλληλία σσημ. πρός τό λεστιάζω βλλ.: Λουκ.Ψευδολ. 28, Γαλ.12,249, 'Ησ. σκύλαξ' σήμα άφροδισιακόν, ώς και τό τών φοινικίζάντων.

φοινικικός-ή-όν κ. μιν. κ. νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τούς Φοινίκας και τήν Φοινίκην: 'Ηρ.6,47 τά .. μέταλλα τά φοινικικά, Θουκ.6,46, Διδό.Σ.5,58 'φοινικικά γράμματα [τό φοινικικόν αλφάβητον], Σέφτ.'Εμπ.610,28 φοινικικά σήματα Κάδμου' 2) ύβ γεν. τό έκ τής σκετικής άρχαιότητος, έν άντιθ. πρός τό καινόν, σύγχρονον: Πλάτ.Πολ.ΑΙ4C μηδέν καινόν .. άλλα Φοινικικόν τ' 3) ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τούς Καρχηδονίους, καρχηδονικός, ιδ. εις δάλωσιν δόλου και πανουργίας: Πολύδ.3,78), φοινικικόν στρατήγημα, Ευστ.1757 φοινικικόν τ' φειδος' 4) φοινίκιος, φοινικούς βλλς, πορφυρόχρους, μτφ. σιματηρός, ό πλήρης αίματος, επί τών πολεμικών δεινών: 'Αριστφ.Είρ.303 άπαλλαγέντες .. κακών φοινικικών.

φοινικικός έπίρρ. μτγν. κατά τράπον φοινικικόν: Διογ.Α.7,25.

φοινικικός-η-ον ό φοινικήος, ό έκ του δένδρου φοινίκος ή του καρπού αυτού: 'Αντιόφν Θοαρίκιου 1,4 μύρω .. φοινικίνω, 'Επιπν.Α'Αθην.1,293 σίνας ό φοινικίνος' || κ. ώς ούς άνευ του σίνας έν τῷ αὐτῷ σσημ.: αὐτ.'Ερῆβοι Ι φοινικίνου βίκος τις ύπανεψώνυτο' 2) φοινικικός βλλ.)' φοινικίνη

νόσος ή φοινική βλλ.) νόσος: Γαλ.'Ιηπ.Γλωσσα. 'Ερής.592.

φοινίκη [τό] κ. νεώτ. ύποκορ. του φοινίη βλλ.3) άνευ ύποκορ. σσημ.: Γαλ.14,559,4 ροδίον και φοινική πότισον, 'Αλέξ.Τραλλ.1,24, Ζερβ.'Ιατ.Ι Ι φηλακόμοιο φοινικήα' 2) νεώτ. άντί φοινίη βλλ.5), ό καρπός του φυτου φοινίη ό δακτυλοφόρος, ό χουρμάς' 3) άντί φοινίη βλλ.7) ι' Α'ριστλ.Πρ.19,14 δια τί λανθάνει τό δια पासών και δοκεί όμόφωνον ειναί σίον έν τῷ φοινίκω και έν τῷ άνθρώπω [ιδίωθ. φοινική] 4) χρώμα φοινικίου, βαθύ κόκκινον, πορφυρόν: 'Επιγρ.

φοινίκιος-ία-ιον μτγν. τ. του φοινίκιος βλλ.: 'Αριστλ.Μετ.3,24, Πολύδ.6,23,12 πτεροῖς φοινικίσις [δ.γρ. φοινικίσις' 2) ό φοινικικός βλλ.: Σοφ. άπ.460, Διδό.Σ.3,67 τά γράμματα Φοινικήα κληθήσων, αὐτ.5,74, Πλαῦτ.'Ηθ.738β' 3) ό έκ του δένδρου φοινίη ή του καρπού αυτού: 'Αθην.1,29D φοινικίου σίνου μέμνηται.

φοινικίους-ή-ούν κ. νεώτ. ό έχων χρώμα φοινικίου, ό φοινίκιος: 'Αριστφ.'Ορν.272 καλός γε και φοινικίους [ίσουσι, 'Αριστλ.Χρωμ.5,796,32 τά τής μήκωνος φύλλα τά μέν άνω έχει φοινικιά [ιδίωθ. άντί φοινικιοῦται], αὐτ.797,28 άπλου φύλλα .. γίνεται φοινικιά, 'Επιγρ. μετά ταινιδίου φοινικίου' 2) τό οὐδ. φοινικίου δικαστήριον τι έν 'Αθηναις όνομασθέν έκ του χρώματος τών τοίχων αὐτου: Πaus.1,28,8' πρβλ. βατροχεισιῶν.

φοινικός-φόρος [ή] [φοινίη] κ. μιν. κ. νεώτ. φοινικίος, πορφυρόν ύφασμα οισαθήπου χρήσεως: 'Αριστφ.Πλ.731 καταπέσσας' αυτού τήν κεφαλήν φοινικιά, αὐτ.735 τούτῳ δ' ύπό τήν φοινικιά' ύποδύθη' ήσυχῆ' || φοινικίου ύφασμα έν χρ. ώς κάλυμμα 'Ιππου: Ξεν.8,3,12 φοινικίσι καταπεπαμένωσι 'Ιπποι' 2) πορφυρόν ένδυμα, μύδιον' Πολυδ.4,19 'φοινικός ή μελαμπόρφυρον μύδιον φόρημα νεωτέρων: 'Αριστφ.Είρ.1173 έχοντα και φοινικιά' άξείαν πένου, αὐτ.'Αχ.320 μη οὐ καταξείναι τών άνδρα τούτων ές φοινικιά [σχηδ. ελιδιοις αυτόν αιμώσσειν ώστε φοινικίουσ αυτόν ποιήσει τό σώμα. Τό δέ καταξείναι ώς επί έριών έθηκε διό και φοινικιά ειπεν ώς επί 'Ιματιού], 'Αριστλ.Ρητ.1405ε,13 δεῖ σκοπεῖν, ώς νέψω φοινικίς, οὕτω γέροντι τ' ό γῆρ ή αὐτῆ πρέπει έσθής' || ιδ. τό βαθέος έρυθρού χρώματος στρατιωτικόν ήμάτιον τών Λακεδαιμονίων: 'Αριστφ.Λυσ.1140 ό Λάκων 'Αθηναίων κίετης καθέξου έπί τοισι βρωτοῖς άχρός έν φοινικίδι, Ξεν.Λακ.1,3, 'Αριστλ. άπ.499, Μοίρ.398, Θωμ.Μ.899' || ό μ. κ. πορφυρόν χρώματος στρατιωτικόν ήμάτιον τών Περσών: Ξεν.ΚΠ.6,4,1 ήνθει δέ φοινικίσι πάσα ή στρατιά' κ. επί όμοίου ήματιου τών Ρωμαίων: Πλουτ.Αίμ.18 άστραπτόντες επήρυσσις δολιαις και νεουργοῖς φοινικίσι, ΑΙλ.ΠΙ.6,6 φοινικιά άμπέσσεισθαι κατά τός μάχας' || διάφορον τής πορφυρίδος βλλ.: Ξεν.ΚΠ.8,3,3 ουδέν φειδόμενος οὔτε πορφυρίδων οὔτε .. φοινικίδων' 3) έρυθρόν ή πορφυρόν παραπέσσα ή τάπης: Αίσιχ.3,76 προσεφέλαει έθηκε και φοινικιάς περιεπέτασε' 4) κ. μιν. έρυθρό σημάδι, ής ή έπαρσις έσθμιον ένναρξιν ναυμαχίας: Πολύδ.2,66,11 έπειδού φοινικίς έξαρθή παρά τού βασιλέως, Διδό.Σ.13,77 & δη συνιδόν ό Κώνων, ώς ήδη τής Μιτυληνής ήγχιον, ήρεν από τής ίδιαις νεώς φοινικιά, Λέων Σοφ.19,42' || νεώτ. ναυτ. τό σημα Β του διεθνούς κώδικος σημάτων' 5) γεν. έρυθρά σημάδι άνασειομένη υπό τών Ιερών επί καταρών ή άφορισμών από τής κοινωνίας: Λυσ.6,51 επί τούτοις Ιερείαι και Ιερείς στάντες καταπράσαντο πρός έσπείραν και φοινικιάς άνέσεισαν' 6) κ. νεώτ. έρυθρά πινακίς υπό εικόνα άνηρητημένη εις ύψος δηλοῦσα τί παριάται αὐτή: 'Ιω.Χρυσ.6,725.

φοινικιστής (ἴδ) (φοίνιξ) κ. μαν. ὁ βάπτων εἰς ἐρυθρὰ ἢ πορφύρα χρώματα, με κόκκινο χρώμα: Ζαναρ.1818'

2) π. Πέρσαις, ὁ φορών πορφύραν, ὁ πορφύραν ἐσθίατα ἐνδεδυμένος, δηλ. ὁ ἀνίκων εἰς τὴν ἀνωτάτην τοῖν, ὁ κατέχων τὰ ὕφιστα ὀξέωματα, ἡγεμών, σατράπης: Ξεν. Ἀν.1,2,20 ἀπέκτεινε ἀνδρα Πέρσων Μεγαφέρνην, φοινικιστὴν βασιλείων' **3)** ὁ φοινικίζων, ὁ λεοσιάζων, ὁ ἐκδοτός εἰς κτηνώδεις ἢ παρὰ φύσιν ἀσελγείας: Σχόλ. Ἀριστ. Εἰρ.883 κλειτικὴ διεβάλλετο ὁ Ἀριφράδης καὶ μεμπνῶς ἐπὶ γυναίξιν' ὡς φοινικιστῆς γὰρ λοιδορεῖται, ΕΜ 235,47 γλωττοκομείων . . εἰρηται τὸ γυναικείον αἰδοῖον ὑπὸ Εὐδούλου φοινικιστὴν σκώπτοντος.

φοινικιστὴ ἐπίρρ. μτγ. εἰς φοινικικὴν γλῶσσαν, ἐν τῇ διαλεκτῷ τῶν Φοινίκων ἢ τῶν Καρχηδονίων: Πολύβ.1,80,6 ἦδαι διαλεγέσθαι φοινικιστῆ.

φοινικίτης (ἴδ) φαίνιξ. μτγ. ἐπὶ οἴνου, ὁ ἐκ φοινίκων: Διοσκ.5,40.

φοινικίτης-ἴδος (ἴδ) μτγ. εἶδος πολυτίμου λιθοῦ, πθ. ἐρυθρομέλανος: Πλιν.Φι 37,10,6.

φοινικόβαλάνος (ἴδ) κ. μαν. ὁ καρπὸς τοῦ φυτοῦ φοίνιξ, ὁ χουρμάς: Πολύβ.12,2,6 βρώμα παραπλήσιον σῦκα καὶ φοινικοβαλάνη, αὐτ.26,10,9 εἶδῖον . . τοῖς μὲν ἀστραγάλους δορκαδεύουσ, τοῖς δὲ φοινικοβαλάνους, Ἐνιγρ., Ἰππιατρ.242,13.

φοινικόδαπτος-ον ὁ εἰς φοινικοῦν χρώμα βεβαμμένος, ὁ βαμμένος με κόκκινο χρώμα: Αἰσχ. Εὐμ.1023 φοινικόδαπτος ἐνδυτοῖς ἐσθίημασιν.

φοινικόδατῶ-ῶ μτγ. ὄνομαίνα, ἀνερχομαι εἰς φοινίκα, φοινικόδενδρον, ἀναρριχῶμαι ἐπὶ φοινίκου: Λοκκ. Συρ.29 ὄπωπε δὲ φοινικόδατέοντας ἢ ἐν Ἀρασίῃ ἢ ἐν Αἰγυπτῷ.

φοινικόδαφης-οὐς-ές μτγ. ἄ. φοινικόδαπτος βλλ. Φιλόστρ.Ε 225,2, αὐτ.244,4, Ἡλιδό.Αἰθ.3,3 φοινικοβαφῆ χλαμύδα καθεμμένος, Σχόλ. Ἀριστ. Ἀχ.319, Συνέσ.18C φοινικόδαφης χιτῶν.

φοινικόδαφης-αὐς-ἑς ὁ ἐν Φοινίῃ γεννηθεὶς ἢ ὁ ἐκ τοῦ γένους τῶν Φοινίκων, ἐπιθ. τῆς Εὐρώπης: Εὐρ.ἀν.475,1 Φοινικογενεοὺς παῖ τῆς Τυρίας τέκνον Εὐρώπης.

φοινικόδακτύλος-ον ὁ ἔχων φοινικοῦς, κοκκίνο-υς δακτύλους, οὐτίνας ὀ δακτύλοι ἔχουσι τὸ χρώμα τῆς πορφύρας, ἐπιθ. ἐπινοῦθ' ἐν ὑπὸ Ἀριστλ.: Ἀριστλ.Ρητ.1405b,19 διαφέρει δ' εἰπεῖν, οἶον ῥοδόδακτύλος ἢ ὡς μάλλον ἢ φοινικόδακτύλος, ἢ ἐπὶ φαυλοτέρων ἐρυθροδάκτυλος.

φοινικόδαφης-οὐς-ἑς κ. μαν. κ. νεώτ. ὁ ἐρυθροπός: Θεοδοσ.Διάκ.Κρητ.1,171 φοινικόδαφει τῶν πτεράων τῇ συνθέσει' **2)** ἐπὶ τοῦ οὐδ. κτ. πλθθ. φοινικοσειθ' ὡς οὐα. εἶδ. βοταν. οἰκογέν. μονοκοτυληδώνων φυτῶν, περιλαβάνουσα πλείεστα γένη Ἰθαγενῶν τῶν τροπικῶν χωρῶν καλλιεργούμενα ἴδ. πρὸς κόσμον.

φοινικόσιμων-ονος (ἴδ) ἰένυσσι) ὁ ἐνδεδυμένος πορφύρου ἐνδυμα, ὁ φορών κόκκινον ἐνδυμα, περιβλήμα: Ἐπιχ.π. Ἀθην.9,398D κορυδάλλας τε φοινικόσιμονας ἴδ.γρ. ἀντὶ φοινικέμουσιν.

φοινικόεις εντας-εσσα-εν (φοίνιξ) ποι.τ. τοῦ φοινικόε βλλ., ὁ πορφύροσ, ὁ ἔχων βαθύ ἐρυθρὸν χρώμα, ὁ ἐρυθρὸς ὁ κόκκινος: Ἰκ.Κ 133 χλαίταν.. φοινικόεσσα, αὐτ. Ὀδ.Ξ 500, Ἡαιόδ.Α 95 ἠνία φοινικόεσσα' || ὁ ἐρυθρὸς, κόκκινος ἐκ τοῦ αἵματος: Ἰκ.Ψ 717 σμῶδιγγες . . αἵματι φοινικόεσσα, Ἡαιόδ.Α 194 αἵματι φοινικόεσσι.

φοινικόθριξ-τριχος (ἴδ) κ. μαν. ὁ ἔχων πορφύρας, ἐρυθρὰς τρίχας: Βάκχ.10,105B1. φοινικόθριχας βῆς, ΚΠορφ.Θεμ.14D.

φοινικόκαρβᾶ (ἴδ) νεώτ. βοταν. γένος φοινικοειδῶν περιλαμβανὸν δένδρα Ἰθαγενῆ τῶν τροπικῶν χωρῶν τῆς Ἀμερικῆς.

φοινικόδακίον (ἴδ) πάπ. κφίνος φοινίκων.

φοινικοκράθμενος-ον οἶολ. τ. τοῦ μὴ εἶχερ. φοινικοκράθμενος ἐπὶ γυναικί., ἢ ἔχουσα, φοροῦσα φοινικοῦν, ἐρυθρὸν κρήθμενον: Βακχ.12,222 φοινικοκράθμενο Μούσας, αὐτ.10,97.

φοινικόκροκος-ον (ἴδ) κροκί ὁ ἔχων φοινικὴν κρόκην βλλ.1,1, ὁ ὕφασμένος με κόκκινο ὕφάδι, κ. γεν. με κόκκινο μαλλί: Πινδ.Ο 6,39 φοινικόκροκον ζῶναν ἰσχόλ. ἐκοκκινόδαφον).

φοινικόλαχανο (ἴδ) δημ. τὸ ἐκ τῶν φοινικοειδῶν δένδρων νανόρρωφ.

φοινικόλεγγος-ον κ. μαν. ὁ ἔχων φοινικοῦν λέγγον βλλ.1,1, ἐπιθ. τοῦ πτηνοῦ πηνέλοφ: Ἡσ. φοινικόλεγγον' ἴων τὸν πηνέλοπα, τὸ δρνεον' τὸν γὰρ τράχηλον ἐπίπαν φοινικοῦν. ἢ δὲ λέγνη παρέλκει: ἴων ἀπ.68, Τζέτζ.Λυκιδ.φρ.792.

φοινικόλιπος-ους (ἴδ) νεώτ. ἄ. φοινικέλιον βλλ. φοινικόλεφος-ον κ. μαν. ὁ ἔχων πορφυροῦν λῶφον, κόκκινην φαύντα ἀπὸ πτερᾶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς: Εὐρ.Φοιν.820 θηρατρόφος φοινικόλοφοιο δρᾶκοντος, Θεοκ.22,2 ὄρνιθων φοινικόλοφων, Γεωπ.14,16,2 ἀλεκτριζόντες φοινικόλοφοι.

φοινικόκωντας-ον ὁ φοινικόεσ κατά τὰ νῶτα, ὁ ἔχων ἐρυθρὰ, κόκκινα νῶτα: Βακχ.5,102 φοινικόκωντων βρῶν.

φοινικοπαράδεισος (ἴδ) πάπ. ὁ φοινικίων βλλ. φοινικόπαρθος-ον ἴων. κ. μαν. ἀντὶ φοινικοπαρείου, ὁ ἔχων ἐρυθρὰς παρείας, κόκκινα μάγουλα, ἄ. μιλιτοπάρης, ἐπὶ πλοίων, ὧν τὰ ἐκατέρωθεν τῆς πρῶρας καὶ τῆς πρῆμης ἦσαν ἐρυθροβαφῆ: Ὀδ.Α 124 νέας φοινικοπαρθούς, αὐτ. Ψ 271 μαν. ἐπὶ γυναικίος: ΚΜανασσ.Χρον.816 τρυφερὰ καὶ φοινικοπαρήφ.

φοινικόπαρθος-ον μτγ. ὁ ἔχων φοινικοῦ χρώματος, κοκκίην παρυφήν: Διον. Ἀλ.Ρωμ.2,70 τηθέντας ἐμπεπορημένους περιποφύρους φοινικοπαρῦφους, αὐτ.6,13 πορφυρὰς φοινικοπαρῦφους ἀμπεχόμενοι τηθέντας.

φοινικόπεδος-ον ὁ ἔχων φοινικοῦ χρώματος πυθμένα, ἐπιθ. τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης: Αἰσχ.ἀπ. 192 φοινικόπεδον τ' ἐρυθρὰς . . γεῦμα θαλάσσης.

φοινικόπεζα (ἴδ) ἢ ἔχουσα πόδας πορφυροῦς, κοκκίνο, ἐρυθροπόδες, ἐπιθ. τῆς Δήμητρος, πθ. ἐκ τοῦ πυρροῦ χρώματος τοῦ ὠρίμου σίτου: Πινδ. Ο 6,94 φοινικόπεζαν ἀμφίπει Δάματρα' κ. ἐπὶ τῆς Ἐκάτης: αὐτ.Παιάν.2,77 φοινικόπεζα . . Ἐκάτα' πρὸλ. ἀργυροπέζα.

φοινικόπεριδίαι (ἴδ) νεώτ. ζωολ. οἰκογέν. πλατυρρομφῶν καλοδατικῶν πτηνῶν τῶν εὐκράτων καὶ θερμῶν κλιμάτων.

φοινικόπτερος-ον ὁ ἔχων ἐρυθρὰ, κόκκινα πτερά: Κρατίν.Νευμέσ.ἀπ.4 ὄρνιθα φοινικόπτερον' **2)** τὸ ἀρσ. φοινικόπτερος ὡς οὐα. εἶδος ὕδροβίου πτηνοῦ, ἔχοντος πτέρωμα ἐρυθροῦ χρώματος: Ἀριστ. Ὀρν.273 καὶ γὰρ ὄνομ' αὐτῶν' ἐστὶ φοινικόπτερος' || νεώτ. ζωολ. γένος πλατυρρομφῶν φοινικόπεριδιῶν καλοδατικῶν μεγαλοσωμῶν πτηνῶν.

φοινικόπῶλης (ἴδ) πάπ. ὁ πωλὸν φοινικόβαλάνους, χουρμάδες, ὁ πωλητῆς φοινικόβαλάνων.

φοινικόραδος-ον ὁ ἔχων ἐρυθρὰ, κόκκινα ῥόδα, ὁ κόκκινος ἐκ τῶν ῥόδων: Πινδ.ἀπ.95 φοινικόρροδος ἐν Λεϊμῶνεσσιν, Πλουτ.Ἡθ.1130C, Ἀνών. ἐν Ἀν.Κρ.3,173 Διὸς κήπους . . φοινικόρροδος.

φοινικόρυγχος-ον ὁ ἔχων φοινικοῦν ρύγχος, κόκκινον ῥάμφος: Ἀριστλ.Ζ1 9,24 κορακίας ὄσων κορῶν φοινικόρυγχος.

φοινικόε-ῆ-άν εἶοφ. γρ. ἀντὶ φοινικόε βλλ. **2)** ἐσφ. γρ. ἀντὶ φοινικόε βλλ. **3)** ἐσφ. γρ. ἀντὶ φοινικόε βλλ.: Εὐνάπ.63.

φοινικοσκελής-οὐς-ἑς ὁ ἔχων σκέλη φοινικοῦ χρώματος, ὁ ἔχων κοκκίνοιο πόδας: Εὐρ. ἴων 1207 φοινικοσκελεῖς χηλὰς παρείας.

φοινικοστερόνης ἰδί, ὄαρ. -νας ὁ ρίπτων, ὁ ἔξακοντίζων ἐρυθρὰς ἀστράπας, κεραυνούς: Πίνδ.Ο 9,6 Δία τε φοινικοστερόναν.

φοινικόστολας-ον ὁ ὑπὸ τὴν Φοινίκων ἀστολεῖς, ριφθείς: Πίνδ.Ν 9,27 Φοινικόστολῶν ἔγγεων γέγχεων τοῦ τῶν Φοινίκων στόλου.

φοινικότροφος-ον μτν. ἐπὶ τόπου, ὁ τρέφων, ὁ φέρων, ὁ φύων φοινίκας: Στράβ.Ι 7,323 ὁ τάπος . . φοινικότροφος τε καὶ εὐδύδρος.

φοινικόουρας ἰδί κ. μιν. κ. νεώτ. τὸ φιδικὸν πτηνὸν φοινικόουρας ὁ κοινός, ὁ κοκκινόκαλος, κοκκινοούρα, απεντζάς, καμπογιαννίτης, γιαννάκιος ἴσα. «φοινικόουρος, ὄρνις ποιδός, . . καὶ ὁ ἐρίθακος»: Ἀριστ.Ζ 19,49b,4, Γεωπ.Ι 5,122 ἥ νεώτ. ζωολ. γένος φιδικὸν κοττιγιδῶν μικροσώμων πτηνῶν τῶν εὐκράτων χωρῶν τοῦ παλαιοῦ κόσμου.

φοινικόουρα-ῆ-ον κ. νεώτ. αυνηρ. τ. τοῦ φοινίκεος βλ.λ., ὁ ἔχων βαθύ ἐρυθρὸν χρῶμα ἴσα. «φοινικόουρ» πυρρόν, κόκκινον, αἰματώδες»: Πύθ.Λοκρ.ΙΟΙ C λευκόν, μέλαν, λαμπρόν, φοινικόουρον ἰχρῶμα, Ξεν.Ἀν.Ι,2,16 χιτώνας φοινίκους, οὐτ.ΚΠ 7,1,2, αὐτ.Ἀγησ.2,7 ἀπαντα . . φοινικὰ φαίνεσθαι, Πολύβ.6,41,7 ταῦτα . . ποιοδοὶ φοινικὰς ἰσὰς σημαίει, Πλούτ.Νομ.Ι 3 φοινικόεις . . χιτωνίσκουσ, Διοσκ.3,105 φοινικόον ῥάκος, Πολυδ.4,118, Ἀθῆν.Ι 2, 538D πορφυροῖς καὶ φοινικαῖς χρυσοῦφαι 2] τὸ οὐδ. φοινικόου ὡς οὐτ. τὸ πορφυροῦν, βαθύ ἐρυθρὸν χρῶμα: Ἀριστ.Φυσ.9,72.

φοινικόουρας-οὔσα-αῦν αυνηρ. τ. τοῦ φοινικέως βλ.λ.

φοινικόφαης-οὺς-ές ὁ φαινόμενος φοινικόους βλ.λ.: Ἰων.Ι 63 φοινικόφαη πόδα κινήσεις.

φοινικόφορος ἰδί μιν. ὁ φέρων φοινίκας: Πλαν. μτφ. Ὄβιδ. Μεταμ.Ι 0,478 φοινικόφοροι ἸΑραβες ἰλατ. psmiferi.

φοινικόφυτος-ον μτν. ἐπὶ τόπων, ὁ κατάφυτος ἐκ φοινίκων: Διόδ.Σ 2,48 ἀγαθὴ δ' ἐστι φοινικόφυτος (ἢ γῆ), αὐτ.Ι 9,98, ἴωσ.ΑΙ 3,1,3 φοινικόφυτος ἦν ἱ Γῆλις, αὐτ.4,8] φοινικόφυτον . . τὸ χωρίον.

φοινικόφυλλα ἰτά] μιν. τὰ φύλλα τοῦ φυτοῦ φοινίξ βλ.λ.: ΚΠορφ.Ἐκθ.Ι 70,412 ἰεύδ.β).

φοινικόχλοος-ον ἴσα. «φοινικόχλοός, ἔξανθοχλοός».

φοινικόχροους-οος-ουον-ουιν μτν. ὁ ἔχων φοινικὸν χρῶμα: Ποίημ.π. Ἀν.Κρ.Πάρ.4,287,5.

φοινικόχρωος-ωτος-ων μιν. ὁ ἔχων φοινικόον χρῶμα, ὁ φοινικόος τὸ χρῶμα: Σωφρόν. ἐν Μειῖ Spicil. Rom.3,257.

φοινικόκτιος ἐπίρρ. μτν. κατὰ τρόπον προκαλοῦντα ἐρυθρίασιν, ἐρυθρότητα, κοκκίνισμα: Σέξτ.Ἐπιμ.Μαθ.7,198 οἱ δὲ φοινικόκτιος, οἱ δὲ λευκαντικῶς πάχουσι.

φοινικτός-ῆ-όν μτν. ὁ διὰ φοινικόου χρώματος βεθαμιμένος: ἴωσ.ΑΙ 4,4,6 φοινικότον ἔριον.

φοινικῶ-ῶω γλωσσ. φοινισσῶ βλ.λ.].

φοινικῶν-ῶνας ἰδί] μτν., μιν. κ. νεώτ. τόπος κατάφυτος ἐκ φοινίκων, ἄλαος φοινίκων: Στράβ.Ι 6,2,41 ἐνταῦθα δ' ἐστὶν ὁ φοινικῶν, μεμειγμένη ἔχων καὶ ἄλλῃν θλίην, ἴωσ.ΑΙ 4,8,2, Αἰλ.Ζ 16,18 φοινικῶνας πεφυτευμένους εἰς στοίχον, Ἐπιρρ. ὕπεργνωμετρίας φοινικῶνων, Πάπ. ἑλαιῶνας καὶ φοινικῶνας ἀρούραι Χ, Προκ.ἴ 57C, Σουίδ. ἐν λ. φοινικῶνας, Ἀχιμ.Ὀνειροκρ.174,7 εἰσιπὸντα εἰς φοινικῶνα.

φοινίξ-ικος ἰδί κ. μιν. κ. νεώτ. κ. φοινίξ τὸ φοινικόον, πορφυροῦν ἢ βοθύ ἐρυθρὸν χρῶμα, τὸ ὅποιον ἐξήγουν οἱ Φοινίκες ἐκ τῶν ἀλειουμένων κοχυλίων καὶ ὄπτινος ἔγινετο χρῆσις ἐν τῇ ὑφαντοργίᾳ ἴσα. «φοινίξ, ἐρυθρὸφ βάρματι»: Ἰλ.Δ 14] ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνῆ φοινίξ μίσην, αὐτ.Ζ 219 ζωστήρα . . φοινίξ φαινόν ἴσα. «φοί-

νικὸ φαινόν» φοινικίφ χρώματι λεκαμπρυσμένον», Ἐύστ.682,43 ἐρυθροβοθαφῆ, φοινικὸφ ἀνθει φαθρόνι, αὐτ.Η 305, οὐτ.Ο 538 ἰλόφοι χαμδαίς κάππεσαν ἐν κοινησί, νέον φοινίξ φαινός [Εὐστ.Ι 030,39 «ἀλμπων φοινικὸφ νεαρὸφ χρώματι», Ὄδ.Ψ 20] ἰμύντα βοδὸς φοινίξ φαινόν ἥ γεν. ἢ ἐρυθρότης, ἢ κοκκινιάδα: Εὐρ.Φοίν.1488 τὸν ὄφ βλεφάροις φοινίξ ἐρυθρῶμα προσοῦν 2] δθ. ὡς ἐπίθ. μ. θηλ. ἐνδοῦσα [Πίνδ.Π 1,23], ἀλλά κ. φοινίξ ἱδὸς θηλ. ἐν Εὐρ.Τρφ 815, οὐδέποτε παρὰ τοῖς δικόμοις ὡς οὐδ., πρβλ.Λοβεκ.Παράλ.284], ὁ ἔχων φοινικόον χρῶμα, ὁ φοινικόεις, ὁ πορφυροῦς, ὁ πυρρός, ὁ κόκκινος, ἐπὶ ἴηπου: ἴλ.Ψ 454 ἴηπον . . ὄς τὸ μὲν ἄλλο τόσον φοινίξ ἦν, ἐν δὲ τὰ μετόπω λευκὸν σῆμ' ἐτέτυκτο κ. ἐπὶ βοδός: Πίνδ. Π 4,205 φοινισσά δὲ Ὀρηκίων ἀγέλα ταῦρον ὑπάρχειν, Θεόδρ.25,128 ταῦροι . . φοινίκες κ. ἐπὶ τὸ πυρρό: Πίνδ.Π 1,23 φοινισσά . . φάδξ, Εὐρ. Τρφ.815 πυρὸς φοινίξ ηνοῖφ κ. ἐπὶ τοῦ ἡλίου: αὐτ.Ἐλ.181 φοινίκας ἀλίου πέλουσ. 3] κ. νεώτ. τὸ μακροστέλεχον καὶ μονοστέλεχον δίσκον καὶ εὐθιγενὲς μακροδίσκον δένδρον φοινίξ ὁ δακτυλοφόρος, ἢ χουρμαδίς ἥ νεώτ. βοταν. γεν. ἔχουσι μονοκοτυλήδων φοινικόωδων φυτῶν ἰθαγενῶν τῶν θερμῶν χωρῶν: Ὄδ.Ζ 163 φοινίκες νέον ἔρνος ἴσα. «φοινικός ἔρνος» περιφραστικῶς τὸν φοινικόου, Ὑμν. Ἀπόλλ.117 ἀμφὶ δὲ φοινίξ βάλε φήγεσ, Πίνδ.ἀπ.45,13 φοινικός ἔρνος, ἴρ.1,193 φοινίκες περικτύουσ, Διόδ.Σ 2,53 τῶν δένδρων αὐ φοινίκες κατὰ μὲν τὴν Λιβύην αὐχμηροῦσ . . ἐκέρπουσι καρπούς, ΚΔ ἴω.12,13 ἔλαθον τὰ βαφα τῶν φοινίκων καὶ ἐξῆλθον εἰς ὑπάντησιν αὐτῶφ, Πάπ. ἀμπελῶν χερσοῦων, ἐφ' ἠσποράδεις φοινίκα: ἥ ἐνίστε ὁ θηλὸς φοινίξ διακρίνεται τὸν ἀρρενος διὰ τοῦ θηλ. ἀρθρου: ἴρ.1,193 φοινίκων τοῦς ἔρρενας . . τοῦτῶν τὸν καρπὸν περιδέουσι τὶς βαλανθοφοροῖσι τῶν φοινίκων σπαν. ὁ θηλὸς φοινίξ τὸ ἀρ. ἀρθρον: αὐτ.4,172 ὄσμηριπυτες τοῦς φοινίκασ. . πάντες ἐόντες καρποφοροί, αὐτ.183 φοινίκες καρποφοροὶ πολλοί 4] ὁ μετὰ ἄλλων κλάδος τοῦ δένδρου φοινίξ Πολυδ.1,244 ἀκαλειται δὲ καὶ ὁ κλάδος αὐτοῦ ὀμανιώω φωνίξ, καὶ ῥάδδωσ φοινίκοσ, καὶ ἐν τοῖς ποιηταῖς σπάζει: Ἀριστ.ΗΜ 1,34,43, ΚΔ ἸΑνοκ.7,9 φοινίκες ἐν ταῖς χερσὶν αὐτῶν ἥ μικρὸς κλάδος πρὸς πλοκὴν στεφανῶν διὰ τοῦς κητίδας: Πλούτ.ἠ 8,723β, αὐτ. 1045D φοινίκα ὀπότερῶ βούλειται ἀποδοῦσιν, Πολυδ.3,152 ὁ νικήσας τὰ ἄθλα ἀνέλειτο . . τὴν ῥάδδον τοῦ φοινίκας, ἢ τὸν φοινίκα ἔλαθον 5] κ. μιν. κ. νεώτ. ὁ καρπὸς, ἢ βάλανος τοῦ δένδρου φοινίξ ὁ δακτυλοφόρος, ὁ χουρμαδίς, ὁ φοινικόβουλιανός: Ἐλλάν.157, Ἀντιφῶν.Βουσιρ.ἀπ. Ἰ βότρως, ῥόσας, φοινίκας ἔτερα νόγαλο, Ἐπιρρ.ἀπ. 3, Ξεν.Ἀν.2,3,14 οἶνος φοινίκων, Γαλ.6,427 φοινίκων γάρ ἐκείνοι βαλάνους τὸν καρπὸν τοῦτον, οὐ φοινίκασ οὐδὲ φοινικόβαλάνουσ ἀμαχάουσι, Ἀθῆν.Ι 4,651F, Πάπ. φοινίκοσ πατητοῦ ἀρτάβη, Πρῶδρ.2,349 μηλίτζια καὶ φοινίκασ σῖκα καὶ καρυδίτζια πρβλ.ἴρ.1,193, Ἐρμην.Φαρμοφ.ἀπ. 1,22 6] εἶδος χαμοριφῶσ φυτοῦ ἔχοντος φύλλον μακακίον, ἐκ τῶν ἰών τῶν ὀπαιῶν πλείουσι μορφοῦς καὶ σπιρῖδος, τὸ φυτὸν χαμοριφῶ ὁ τοπεινός: Θεόδρ.Φ 2,6,11 ἥ φυτὸν ἢ ἐν Αἰθιοπία ἀναφερόμενον ὑπὸ τῶ Θεοφρ. κ. ἀνομαζόμενον ἀ. μύκας ἥ δμ. ἀναφερόμενον ὑπὸ Θεοφρ. βολάσσιον τι φυτὸν ὀγνώτωσ εἶδους ἥ ὄμ. εἶδος ὀγρίου καλαμοειδοῦσ φυτοῦ φουμένου ἐν ἀρούραισ καὶ ἐπὶ τῶν νεοκατὰχριστῶν στεγῶν οἰκοδομημάτων καὶ ἔχοντος φύλλα ὀμοια τῇ κριθῇ, βραχύτερα δὲ καὶ στενότερα: Διοσκ.4,43 7] εἶδος μουσικῶ ὀργάνου ὀμοιάοντος πρὸς τὴν κιθάραν καὶ ἐφευρεθέντος ὑπὸ τῶν Φοινίκων ἴσα.

θην.14,637Β «φοινίκα δὲ τὸ ὄργανον Ἐφορος καὶ Σκάμων ἐν τοῖς περὶ εὐρημάτων ὑπὸ Φοινίκων εὐρεθέντα ταῦτα τυχεῖν τῆς προσηγορίας. Θεόγωστ.Καν.25,32 «φοινίξ ὄργανον εἶδος»: Ἦρ.4,192 ὄρυς τῶν τὰ κέρα τοῖσι φοινίξ ἢ πλῆξες ποιεύεται, Φιλλ.π. Ἀθην.14,636Β φοινίκες ηηκτιζέσ μαγάδες, σαμβύκαι, αὐτ.4,122F* πρὸλ. φοινίκιον 8) κ. μαν. κ. νεώτ. Ἰερὸν μυθικὸν πτηνὸν τῶν ἀρχαίων Ἀλυπτῶν, διερ ἐλέγετο ὅτι ἔζη ἐπὶ 500 εἰη, αἰσθανόμενον δὲ προσεγγίζον τὸ τέλος αὐτοῦ ἤναπτε πυρὸν καὶ ριπτόμενον ἐντὸς αὐτῆς ἀνε, εν- νῆτο ἐκ τῆς τέφρας του: Ἡσιόδ.ἀν.50,4, Ἦρ.2,73 ἔστι. . καὶ ἄλλος ὄρνις ἱρός, τῷ ὀνομα φοινίξ. . ἐξ Ἀραβίης ὀρυμνόμενος ἐς τὸ ἱρὸν τοῦ Ἥλιου, Ἀντιφ.ἀν. Ἀθην.14,655Β ἐν Ἥλιου μὲν φάσι γίνεσθαι πόλει φοινίκα, ἐν Ἀθήναις δὲ γλαύκας, Λοκ. Ἐρμ.στ.53 ἢν μὴ φοινίκος ἐπὶ βίωσις (παροισμ. ἐπὶ μακροβιότητις), Κλήμ. Ἀλ.ΚΔ Ρωμ. Κορινθ.25, Ἐπιφάν.2,505, Κοτελ.1,102,103: || κτ. μτγν. μύθος ἦτο Ἰνδικὸν πτηνὸν ἐμφανίζομενον κατὰ περιόδους 500 ἢ 1461 ἐτῶν: Φιλόστρ.134* 9) νεώτ. ὄνομασία ὄργυρου νεοελληνικοῦ νομισματοῦ κοπέντος ἐπὶ Ἰω. Καποδίστρου. 10) Φοινίξ-ικος, θηλ. Φοινίσσα, ὡς ἔθνικον ἰδ. κτ. πληθ. ὁ κῆτοικος τῆς Φοινίκης, χώρας τῆς Ἀσίας, ὁ ἐκ Φοινίκης καταγόμενος: Ἰλ.Ψ 744 Φοινίκες δ' ἄγον αἰδῆδες, Ὅδ.ε 288 Φοινίξ ἦλθε ἀνὴρ ἀπαθλία ἐνδρῶς, αὐτ.Ν 272, αὐτ.Ο 415, Σοφ.ἀν.756 ὡς Φοινίξ ἀνήρ, Σιδώνας κἀπῆλος κ. θηλ.: Ὅδ.Ο 417 γυνὴ Φοινίσσα κ. ἐπὶ πραγμ.: Πίνδ.Π 2,68 κατὰ Φοινίσσαν ἐμπολάν, Εὐρ.Φοιν.6 Φοινίσσαν. . χθόνα, αὐτ.204 Φοινίσσας ἀπὸ νάσου, αὐτ.301 Φοινίσσαν Βοάν, αὐτ.Ἐλ.1272 Φοινίσσα κώπη || Φοινισσαί[αί] ὄνομασία δραμάτων τοῦ Εὐρ. κ. Φρυν. Τραγ. || κτ. πληθ. Φοινίκες[οἰ] κ. οἱ Καρχηδό- νιοι, ὡς ἐκ τῆς ἐκ Φοινίκων καταγωγῆς αὐτῶν: Βοκκ.β.ἀρ.τ. εἰς Πίνδ.Π,1721831 || ὄμ. κ. μτ. ὡς ἐπιθ.: Διόδ.Σ 13,80 Φοινίσσα ναῦς.

φοινίξ-ωσις (ἡ) [φοινίσσω] μτγν. ὁ φοινιγμός βλ.λ., ἡ ἐκ τῆς ἐπιθεσεως ἐμπλαστῶν ἢ ἄλλων ἐρεθι- στικῶν ὑδάν ἐρυθρότης τοῦ δέρματος: Ἀντιλλ. π. Ὀρειβ.2,59,2 πυρὶνὰ τὰ μέρη μέχρι φοινίξωσις. **φοίνιος-α-ον** (φοινός) κ. φοίνιος-ον [Πίνδ.1,314],53) ποι. ἐπιθ. ἐν χρ. ἀντὶ τοῦ φόνου βλ.λ. [ἰσάνεις ἢ πρώτη συλλαβὴ πρέπει νὰ εἶναι μακρά], ὁ δμοιο- πρὸς τὸ αἶμα κατὰ τὴν χροιάν, ὁ ἐρυθρὸς ὡς τὸ αἶμα, ὁ ἔχων βαθὺ ἐρυθρὸν χρῶμα, ὁ αἰματώ- εις, ὁ αἱματόχρους: Ὅδ.Σ 97 φοίνιον αἶμα, Αἰσχ. Ἐπ.737, αὐτ.Ἀγ.1390 φακάδι φοινίας δρόσου, Σοφ.Φιλ.783, αὐτ.Ἀντ.1239 φοίνιου σταλάγματος [δηλ. αἵματος], Ἀριστ.φ.Θεσμ.694 πληγὴν μαχαί- ρα. . φοινίας φλέβας καθαριώσασιν βωμόν πρὸλ. Αἰσχ.Περσ.82* 2) ὁ κατεργαζόμενος φόν- ον, ὁ ἐπιφρών θάνατον, ὁ φοινικός, ὁ θανατη- φόρος: Πίνδ.1,314],53 ἀλκάν φοίνιον [ἐπὶ τοῦ Αἴ- αντος, σγῶλ. ἐτὴν φοινῶν, τὴν πολεμικῆν], Αἰσχ. Ἀγ.643 φοινίαν Ξυνοριδα, αὐτ.1164 δῆγμασι φοι- νίω, Σοφ.Α1.772 χεῖρα φοινίαν, αὐτ.Ἀντ 601 φοι- νία. . κοπίς, αὐτ.770 φοινίας. . ἐχιθίνης ἰός || φρ. φοίνιος σάλος μτφ. ἐπὶ τοῦ λοιμοῦ: αὐτ.ΟΤ 24 ἄγαν ἔδη σαλεύει κἀνακουφίσει κἀρα Βυ- βῶν ἦτ' οὐχ ὅσα τε φοινίου σάλου. 3) ὁ αἰ- μοχαρής, ὁ αἰμοδιφής: Αἰσχ.Χο.614 φοινίαν Σκύλλαν.

φοινίλλα (ἡ) πῆμ. μικρὸς φοινίξ βλ.λ.3): ἀρου- ρα μῖα, ἐν ἡ φοινίσκα. **φοινίσσα** (ἡ) θηλ. τοῦ Φοινίξ βλ.λ.10). **φοινίσσω** [φοινός], μέλλ. φοινίξω, ποιῶ, κἀμνω τὴ ἐρυθρῶν, κόκκινων ὡς τὸ αἶμα, κοκκινίζω: Ἦα. «φοινίσων, βάπτων, ἐρυθρῶν Φοινίσι, αἰμάξοι, βάφαι»: Βοκκ.12,165 Β1. μέλλασιν. . φοινίξειν Σκά- μανδρον [ἐνν. αἵματι, Χρῆσμ.π. Ἦρ.8,77 αἵματι δ'

Ἄρης πόντων φοινίξει, Εὐρ. Ὀρ.1285 σφάγια φοι- νίσαισι, αὐτ.1Α 187, Λυκόφρ.1191 κρηπίδα φοινί- ξεις φῶμα ταύραν κ. παθ. γίνομαι ἐρυθρὸς, κόκ- κινος: Ἦα. «φοινιγθέντων, αἰμασχθέντων, αἰματω- θέντων»: Σοφ.Α1.110 μᾶστιν πρῶτων νῶτα φοι- νιθεῖς φανή, Εὐρ. Ἐκ.152 φοινισσομένην αἵματι παρθένον, Θεόκρ.20,16 καὶ χρῶα φοινιγθῆν, Ἀ- πολλ.Ρ,3,725 φοινίχθη δ' ἄμυδις καλὸν χρῶα, Λοκ.Πενθ.12 φοινισσομένη παρειαί, Ρουφίν.Ἐ- πιγρ.ΑΠ 5,35 φοινισσοτο χιονεῖ σάρε || τὸ μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σμ.: Νίκ. Ἀλεξ.254 κίλλη. . φοινίξαστο σάρκα ἰαχόλ. «ἔχουν τὴν ἀπολην σάρ- κη ἐπυράττωσεν», Νόνν.Δ 34,143* 2) κτ. τὴν διά- λεκτων τῶν Περσῶν, αἰμάσσω: Ἀριστλ.Θαυμ. 132* 3) ἀμτθ. γίνομαι, καθίσταμαι ἐρυθρὸς, κόκκινος ὡς τὸ αἶμα: Σοφ.ἀν.462Β φοινίξαστα μύρον, Νίκ.Θηρ.238 σάρε φοινισσοσα, αὐτ.303 σῦρα φοινισσαστα, Ὀππ. Ἀλ.2,427 αὐτίκα οἱ κη- στίς μὲν ἐπὶ χροῖ, θερμῶν ἔρευθος, φοινίσσει 4) ρηματ.π. φοινιγμός, φοινίξ.

φοινός-η-ον [φόνος] κ. μαν. ὁ ἐρυθρὸς, ὁ κόκ- κινος ὡς τὸ αἶμα, ὁ αἱματώδης: Ἦα. «φρονόν, πυρρῶν»: Ἰλ.Π 159 πᾶσιν δὲ παρήιον αἵματι φοι- νόν* 2) ὁ αἱμαχαρής, ὁ φοινικός: Ἰγν.Ἀπόλλ. 362 θυμὸν φοινὸν ἀπονεύουσα, Παῦλ Σιλ.ΑΠ 6,57 φοινῶ κρᾶτὶ συνεφέροσας. . δέρμα || ὀλέ- θριος, θανατηφόρος: Νίκ.Θηρ.146 φοινά δᾶκν. **φοινός** [ὁ] μτγν. ἀντὶ φόνος βλ.λ.: Νίκ Ἀλεξ.187 κέῖνω ποτόν δὴ γάρ τε καρφαὶ φοινὸν ἰάπει [αχόλ. «φοινὸν δὲ ἀντὶ τοῦ πεφοινιγμένου ἢ ὀλέ- θριον, φόνιον κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ἰα].

φοινώδης-ους-ες μτγν. ὁ ἔχων ὄψιν ἐρυθρῶν ὡς τὸ αἶμα, ὁ κόκκινος τὴν ὄψιν: Νίκ. Ἀλεξ.489 καρπὸν. . φοινώδεια σίδης. **φοῖς-ιδος** [ἡ] ἀντὶ φώτις βλ.λ.: Ἰππῶν.ἀν.59 |Bechtel.]. **φοιτάζω** μτγν. ὄντι φοιτίζω βλ.λ.: Ἑλλάδ.π.Φῶτ. Β.Πλ.532,10 ἐτὸ φοιτάξαι Καλλίμαχος παραλόγως εἶπε φοιτίζειν.

φοιτάλαος-α-ον ποι. κ. φοιταλέος-ον [Εὐρ. Ὀρ. 326] ὁ μανιώδῶς περιφερόμενος τῆδε κἀκείσε, ὁ περιπλανώμενος, παράφρων Ἦα. «φοιταλέος, παρ- ράσκοπος, μανιώδης»: Ὀρφ.Ἰγν.1,45, Μόσχ.2,46 **φοιταλή** δὲ πόδεσσιν ἐφ' ἄλμυρά βαινε κέ- λευθα || ὁ μανιώδης: Ἀντιπ.Θεσα.ΑΠ 9,603 Διωνύσιου θεραπιστῆς. . πᾶσι φοιταλέσι 2) ἐπὶ ἀνέμου, ὁ πνέων μετὰ μανιώδους ὄρησι, ὁ λιαν ὄρηπτικός, σφοδρὸς: Ὀππ. Ἀλ.1,45 φοιταλέων ἀνέμων σκέπας [αχόλ. «μανικῶν, μανικῶς ὀρυμ- μένωνκ】 3) ἐνεργ. ὁ ἐπιφρών μανίαν, ὁ ἐμβά- λων ἐπὶ μανίαν: Αἰσχ.Πρ.599 θεοστυον. . νόσον. . ἄ μανίαινε μὴ χρίσασα κέντροσι φοιταλέοις, Εὐρ. Ὀρ.327 γόνον ἔασατ' ἐκλαθεσθαι λύσασσ μανιάδος φοιταλέου, Ὀππ. Ἀλ.1,513 ἐπισπέρχει δ' ἄεκοντας φοιταλέῃ μᾶστιν χροεμένε.

φοιτάλειος-έως [ὁ] μτγν. ἄ. φοιταλιώτης βλ.λ.: Ὀππ.Κυν.4,236 Βάκχου φοιταλιῆς.

φοιτάλιωτης [ὁ] μτγν. ὡς ἐπιθ. τοῦ Βάκχου, ὁ περιπλανώμενος, ὁ περιφερόμενος τῆδε κἀκείσε: ΑΠ 9,524,22* πρὸλ. φοιταλέος, φοιτάς. **φοιτάς-ἄδος** [ὁ] [φοιτῶ] ἰδ. ὡς θηλ. τοῦ φοιτα- λέος βλ.λ.1], παράφρων πλανωμένη, ἐπὶ τῆς Κασ- σάνδρας: Αἰσχ.Ἀγ.1273 καλυμένη δὲ φοιτάς, ὡς ἀγύρτρια. . ἠνεσχόλην κ. ἐπὶ τὸν Βοκκῶν: Εὐρ.Βάκχ.162 ἱερά παίγμια Βρέμυ, σύνοχα φοι- τῆς ἐπὶ ἔσθρος* 2) ὡς ἐπιθ. ἡ περιφερομένη τῆδε κἀκείσε, ἡ περιπλανωμένη, ἡ μανιακὴ: Σοφ. Τρ.980 φοιτάδα ἔειπὴν νόσον [τὴν μανίαν, πορ- αφροσύνην], Λυκόφρ.610 φοιτάδος πλάνης [αχόλ. ἐτῆς ἐκ τῆου ἐπὶ τόπου φοιτώσας], Τρυφιδό.231 φοιτάς δῆπῃ ἢ ἀσταθῆς κινῆσις τῆς φλογὸς τοῦ πυρός], Ἰουλ.Αγ.ΑΠ 7,586 φοιτάδος ἐμπορίας [ἐπὶ τοῦ κατὰ θάλασσαν ἐμπορίου] || ὄμ. κ. μτ.

οὐδ. οὐα. : Εὐρ. Φοίν. 1024 φοιτάσι πτεροῖς ἰδίᾳ πλανωμένων πτερόν· πρὸλ. Λοδεκ. Παρὰλ. 262 ἡγν. κ. μτ. ὄρα. οὐα. : Ἰω. Γαζ. Ἐμφρ. 510 φοιτάδι μάχῳ· 3) ἀρχ. λεξ. ὡς οὐα. ἢ ἀνά τὸς ὁδοὺς περιφερομένη ὁρνίη, τροπέζα· 4) Σουίδ. «φοιτάδας, τετριμμένος. Τὴν θέσιν τῆς χώρας ἀνεζήτηε... καὶ φοιτάδας ὁδοὺς τε καὶ διαστήματα».

φοιταία (ἡ) λεξ. ἀντὶ φοιτήσις· Σουίδ. «φοιταία, πορεία», Θεόγλωσσ. Καν. 25, 22 «φοιταία ἡ μάθησις». **φοιτήσις** ἰδί. Ἡσ. «ὁ κήρυξ, παρὰ τὸ φοιτάν πανταχοῦ».

φοιτήσις-εως (ἡ) [φοιτῶ] κ. νεώτ. τὸ φοιτάν, τὸ συγχάζειν που, ἢ συχρῆ ἢ ἐπανελημμένη ἐπισκεψίς, μετάβασις εἰς τινὰ τόπον· Πλάτ. Νόμ. 784D τῶν εἰς τοὺς γάμους καὶ γενέσεις τῶν παιδῶν φοιτήσεων μὴ μετέχτω, Ξεν. Ἑλλ. 1, 67 ταῖς ἐπιτάς θύρας φοιτήσεων ὀργισθεῖς· 2) κ. νεώτ. τὸ συγχάζειν εἰς τὸ σχολεῖον, ἢ ἐν τῷ σχολεῖῳ μνηθεῖα : Πλάτ. Νόμ. 764D διδασκαλείων ἐπιμηλιτάς... καὶ παιδεύσεως ἅμα καὶ τῆς περὶ ταῦτα ἐπιμηλείας τῶν φοιτήσων τε πέρι καὶ ἀσκήσεων, ἢ φοιτήσις εἰς τὰ δημοτικὰ σχολεῖα εἰς ἀναπαιδευτικὴν· 3) φρ. ἐκ φοιτήσεως τινος ἐκ τῆς σχολῆς, τοῦ σχολεῖου τινός : Παισ. 5, 174 τούτου... ὁ διδάσκαλος τοῦ Κλέωνος, ὄνομα Ἀντιφάνης ἐκ φοιτήσεως Περικλήτου· 4) νεώτ., δημ. - ἢ εἰδ. ἢ ἐν τῷ πανεπιστημίῳ μαθηθεῖα, σπουδῆ : τετραετής φοιτήσις, - ἑλληπτής φοιτήσις· 5) ἢ ἔλευσις, ἢ ἀφιξις τοῦ Σωτήρος : Διδυμ. Κατ. Παλαμ. 1, 749, 10 γέγραπται περὶ τῆς δευτέρου φοιτήσεως τοῦ Σωτήρος.

φοιτητῆρ-ῆρος (ὁ) ἡγν. ἀντὶ φοιτητῆς βλλ. : Κόλουθ. 99 φοιτητῆρες ἔρωτες, Νόμ. Δ. 4, 270 Διονύσου... φοιτητῆρος.

φοιτητήριον (τὸ) ἡγν. ὁ τόπος ἐνθα φοιτᾷ τις, τὸ σχολεῖον : Οἰνόμε. π. Εὐσ. Εὐάγ. Προν. 226.

φοιτητῆς (ὁ) [φοιτῶ] κ. μαν., νεώτ. κ. δημ., θηλ. φοιτήτρια, ὁ φοιτῶν που, ὁ συγχάζων εἰς τινὰ τόπον, ἰδ. ὡς μαθητευόμενος, μαθητῆς· Φρύν. π. ΑΒ 71, 23 «φοιτητῆς, ὁ μαθητῆς. Κυρία δὲ λέγονται φοιτητὰ οἱ γραμματικὴν ἢ μουσικὴν μανθάνοντες», Σουίδ. «φοιτητῆς... παραγενομένου» : Πλάτ. Πολ. 563Α διδάσκαλός τε ἐν τῷ τοιοῦτῳ φοιτητῆς φοβεῖται, αὐτ. φοιτητὰ... διδασκάλων ὀλιγωροῦσιν, αὐτ. Εὐθ. 295D, αὐτ. Ἀκκ. 1, 109D, αὐτ. Νόμ. 779D, Φιλ. 1, 54, 45 τίς τὸν φοιτητῶν Μωσέως, Λιδάν. 3, 50, 13, Νεῖλ. Ἐπιστ. 33, 21, Εὐστ. 585, 13· πρὸλ. Ἀντιοπ. π. ΑΒ 116, 1· 2) νεώτ. κ. δημ., θηλ. φοιτήτρια, ὁ φοιτῶν, ὁ σπουδάζων ἐν πανεπιστημίῳ, ὁ σπουδαστῆς τοῦ πανεπιστημίου : φοιτητῆς φιλολογίας - νομικῆς - Ιατρικῆς.

φοιτητικός-ή-όν (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν φοιτητὴν βλλ. 2) φοιτητικὸν ἀναγνωστήριον, - φοιτητικὴ λέσχη, - φοιτητικὸν γυμναστήριον· 3) ὁ ἰδιῶν εἰς φοιτητὴν ἢ ὁ ὑπὸ τῶν φοιτητῶν γινόμενος : φοιτητικὸς τρέλλης, - φοιτητικὴ ζωή.

φοιτῶ ποι. ἀντὶ φοιτῶ βλλ., συγχάζω που : Ὑμν. Ὀμ. 25, 8 ὅθι τότε φοιτίζεσκε καθ' ὕληντας ἐναύλους, Καλλ. ἀπ. 148 φοιτίζεις ἀγαθοὶ πολλακίς ἡΐθει, Ἀπολλ. Ρ 354 οὐπι πάρος γε λην φοιτίζουσαι.

φοιτῶσις (ὁ) τὸ φοιτάν, συγχάζειν που ἀνεχώρως, ἢ φοιτήσις· κ. μτφ. ἢ περιπλάνησις τῆς διανοίας, μανία, παραφροσύνη, τρέλλης : Αἰσχ. Ἐπρ. 661 σὺν φοιτῶ φρονῶν.

φοιτῶ-α κ. νεώτ., ἰων. -ῆω [περὶ τοῦ ἐφοίτεσι (Νόμ. Δ 321), πρὸλ. Λοδεκ. Τεχν. 164, παρὰτ. ἐπ. γ' οὐκ. φοιτητῶν, ἀντὶ ἐφοιτῶν (Ἰλ. Μ 266), ἰων. φοίτεσκον Ἰ' Ἀσι. π. Ἀθην. 525 F], μέλλ. φοιτήσω [μτ. τῆς συν- : Πλάτ. Εὐθ. 304 D], ἀφρ. ἐφοίτησα [Πλάτ. Γοργ. 456 D, Ξεν. ΚΠ 239, ἀφρ. : Πλάτ. Γοργ. 489 D],

παρὰκ. πεφοίτηκα [Πλάτ. Ἀκκ. 1, 106 B] περιφερομαι τῆδε κἀκείσε, περιέρχομαι, πηγαῖον ἐδὼ καὶ ἐκεῖ, τριγυρίζω, μνησὼν βγαῖνον, πάντοτε ἐν τῇ σπμ. τῆς συχρῆς καὶ ἐπανελημμένης κινήσεως ἢ τοῦ ὁσκόπου καὶ ἀβεβαίου ἢ τοῦ τυχέου καὶ ἐν σπουδῇ βασιλευσάτος· Ἡσ. «φοιτᾷ, ἔρχεται, βαδίζει», .. περιεῖσιν, ἀφικνεῖσθαι, περιέρχεται, παραγίνεται· Ἰλ. Γ 449 ἀν' ὄμιλον ἐφοίτα, αὐτ. Β 779 φοιτῶν ἐνθα καὶ ἐνθα κατὰ στρατόν, αὐτ. Ε 595 φοίτα δ' ἄλλοτε μὲν πρόσθ' Ἐκτορος, ἄλλοτ' ὄπισθεν, αὐτ. Υ 6 πόντη φοιτήσασα, αὐτ. Ο 686, Ὀδ. 1, 401 ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος, αὐτ. Κ 119, αὐτ. Μ 420 διὰ νηὸς ἐφοίτων ἰεραροῦσθην ἀπὸ τοῦ ἐνός εἰς τὸ ἄλλο μέρος τοῦ πλοίου, αὐτ. Β 182 θρινας... πολλοὶ ὄπ' αὐγὰς ἡέλοισι φοιτῶσ', Ἡρ. 1, 78 οἱ Ἴπποι... φοιτείντες κατήσθιν ἰεπὶ νεμομένην Ἰθνην, Σοφ. Ἀν. 785 φοιτῆς δ' ὕπερ-πόντιος ἐν τ' ἀγρονόμοις οὐάσις ἰεπὶ τοῦ ἔρωτος περιφερομένου ὠνά τὴν ξηρὰν καὶ τὴν δάλασσαν, αὐτ. ἀπ. 234, 11 λαμπροὶ τ' ἐν Ἄθῃ καὶ πόλεως ἀγάλατα φοιτῶσ' ἰεπὶ νεανίων περιφερομένων τῆδε κἀκείσε, ὅπως ἐπιδείξεισι τὸ κάλλος αὐτῶν, Εὐρ. Ἰπν. 1059, αὐτ. 447 φοιτᾷ δ' ἀν' αἰθέρ', ἔστι τ' ἐν θαλασσῷ κλύδωνι Κύπρις, Ξεν. Κυν. 4, 4, αὐτ. 6, 19 ἰεπὶ κунνηγέτικων κунνῶν περιτρεχόντων καὶ κунνηλατοῦντων· 4) κινούσθαι ὄνω καὶ κάτω, περιφερομαι τῆδε κἀκείσε μνησάδως ἢ ὡς παρὰ ἄρῳν· Σχολ. Φιλόστρ. Ἡρ. 606 [ἐκδ. Boiss.] φοιτᾷν παρὰ τοῖς ποιηταῖς τὸ μαινέσθαι : Ἰλ. Ω 533 φοιτᾷ δ' οὔτε θεοῖσι τετιμῆνος οὔτε βροτοῖσιν, Ὀδ. Ε 355 οἱ δὲ μεγάλα στενωχόντες φοίτων, Σοφ. ΑΙ 59 φοιτῶντ' ἄνδρα μανίσις νόσοις [σχολ. ἐπεριχρόμενον ἐν τοῖς πομπίοις διὰ τὴν μανίαν], αὐτ. ΟΤ 476, αὐτ. 1255· 5) δῶμαι, κ. ἰδ. ἐπὶ τὴν θακχῶν καὶ τὴν ἱερῶν τῆς Κυβέλης, περιφερομαι τῆδε κἀκείσε ἐν ἐκστάσει ἢ ὡς μανιόμενος : Ἀγαθ. 6, 172 δὲ ἐς Διόνυσον ἐφοίτα κισσοῦντ' στέρνοις νεβρίδ' ἀναπτομένη· πρὸλ. φοιταλέος, φοιτάς· 2) ἐπὶ σαρκικῆς μετέωρεως, ἐπισκεπτομαι, πλησιάζω ἄνδρα ἢ γυναῖκα πρὸς συνουσίαν, ἐμπροθ. ἰεπ. παρὰ, πρὸς τινι : Ἰλ. Ε 296 εἰς εὐνήν φοιτῶν τε, Ἡρ. 2, 111 ἤτις παρὰ τὸν ἐσώτης ἄνδρα μόνον πεφοίτηκε, αὐτ. 4, 1 αἰ... τῶν Σκυθῶν γυναῖκες... ἐφοίτων παρὰ τοὺς θούλους, Λυσ. ΑΙ 19 ὅτι οὗτος ὁ φοιτῶν ἐπὶ πρὸς τὴν γυναῖκα, αὐτ. 15 δὲ οὐκέτι ὁμοίως ἐφοίτα παρ' αὐτῆν, Πλάτ. Πολ. 390C ὅτε τὸ πρῶτον ἐφοίτων πρὸς ἀλλήλους, Λοκ. Ἐυλόδ. 13, 1 κόρησ... καλλῆς φοιτώσεσ... παρὰ σέ, Ἀθην. 13, 596 F διὰ τὸ δύο δραχμῶν φοιτῶν πρὸς τὸν βουλευόμενον· κ. μτ. ὁστ. πρῶσ. : Ἡρ. 3, 69 αἱ γυναῖκες φοιτῶσι τοῖσι Πέρσῳσι· 3) ὄμ. κ. ἐπὶ τοῦ ἐπισκεπτομένου τὴν ἐρωμένην αὐτοῦ : Πλάτ. Φάβ. 20 ἔρωτι παιδίσκῃς κατεχόμενον τὸν ἄνδρα... φοιτῶντα πρὸς ἕκείνην ἀπὸ τοῦ στρατοπέδου· 4) κ. νεώτ. μεταβαῖνω, πηγαῖον που συγχάζω καὶ τακτικῶς, συγχάζω που πρὸς τινὰ σκοπὸν· Ἡσ. «φοιτῆσας, παραγενομένους, ἐμπροθ. ἰπρὰ, εἰς, ἐπὶ, πρὸς τίνου, ἐκ τινος» : Ἡρ. 1, 96 ἐφοίτων παρὰ τὸν Διόκαμο... δικασόμενον, αὐτ. 37 ἐς... πολέμου καὶ ἐς ἄγρας φοιτῶντας... αὐτ. ἐς τὴν ἀγορῆν καὶ ἐξ ἀγορῆς φοιτείνοντα, αὐτ. 3, 119 φοιτῶσα ἐπὶ τὰς θύρας τοῦ βασιλέως ἰσχυράζουσα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ βασιλέως ὅπως τύχη τῆς εὐνοίας καὶ βοηθείας αὐτοῦ, αὐτ. 6, 125 ἐς τὰ χρηστήρια φοιτείντων, αὐτ. 7, 103 ὄσοι... παρ' ἐμὲ φοιτῶσι... ἐς λόγους, Κρατιν. Διονυσίου λέξ. ὄπ. 3 ὡ γάρ τοι οὐγὲ πρῶτος ἀκλήτος φοιτᾷς ἐπὶ δειπνῶν ἄνησις, Οὐκ. 1, 95 φοιτῶντες... πρὸς τοὺς Ἀθναῖους [ἐπὶ πρῶτῶν τὸν ὑποτέλων πόλεων], Πλάτ. Νόμ. 794B φοιτῶσα εἰς τὸ ἱερὸν ἐκάστης ἡμέρας, αὐτ. 817Α πότερον φοιτῶμεν ὄμιν εἰς τῆν

πόλιν τε καὶ χώραν ἢ μὴ [ἐπὶ τῶν ἐπὶ τραγοῦδον ποιητῶν ἐρωτῶντων], αὐτ.Πολ.4'6ε. Ξεν.Κφ.β,1,δ, αὐτ. Ξαλλ.1,6,10 ἐπὶ τὰς ἐκείνου θύρας φοιτῶν, Δημ.1001 εἰς Ἴπποβοωνιδ' ἐφοίτα φυλὴν εἰς παῖδας χορεύσων, Πλούτ.Κάτ.Νεώτ.21 προσιών καὶ φοιτῶν ἐπὶ θύρας, αὐτ. Ξθ.643C: φοιτῶν εἰς καπήλου, Πάπ φοιτῶν πρὸς τὸν κίμπα: || κ. ἐπὶ ὄνειρου ἐπιφανομένω συγχνῆς εἰς τινα: Εὐρ. Ξαλλ.355 ἐν . . ὄνειρασι φοιτῶσά μ' εὐφραίνουσι σν, Πλάτ.Φαῖδ.69E παλλῆκας μὴ φοιτῶν τὸ αὐτὸ ἐνθῆνον, Πλούτ. Ξθ.735A, αὐτ.Κίμ.6 νύκτωρ εἰδῶλον αὐτῶν φοιτῶσαν εἰς τὸν θῆνον, Ξθ.163, Αἰθ.216 τῆ Χαρικλεία: . . ὄναρ ἐφοίτησεν: 4) μεταβαλῶν, συγχνῶζω πρὸς τινα ὡς πρὸς φίλον, ἐπισκέπτομαι πρὸς τὸν ὡς φίλος, φιλικῶς, ἐμπροθ. Ἰσπαρά τινα, πρὸς τῆ: Πλάτ.Εὐθ.295D παρὰ τοῦτον φοιτῶν, αὐτ.Λόχ.181C, αὐτ.Πολ.328D ὄναρ παρ' ἡμᾶς φοιτῶ τάς παρὰ φίλους . . καὶ πάυοι οικίους, αὐτ.Νόμ.624A κ. μτ. ὄστ. προα.: αὐτ.Γοργ.523C ὅτι φοιτῶν σφιν ἀνθρώποι ἐκατέρωσε ἀνάξιοι: 5) κ. νεώτ. μεταβαλῶν, συγχνῶζω εἰς τινα ὡς πρὸς διδάσκαλον, παρακολοῦθαι μαθήματα παρὰ τὴν διδασκάλῳ ἢ ἐν τῇ διδασκάλῳ, μαθητεύω, διδασκομαι παρὰ τὴν, ἐμπροθ. [εἰς, παρὰ, πρὸς, τινα]: Ἀριστοφ. Ξν.1235 παῖς ὧν ἐφοίτας εἰς τῆνος διδασκάλου [τοῖνον], Πλάτ.Φαῖδ.59D φοιτῶν . . παρὰ τὸν Σωκράτη, αὐτ.Συμπ.206B ἐφοίτων παρὰ σέ . . ταῦτα μαθησάμενος, αὐτ.Πρωτ.320C, αὐτ. Ξαλλ.1,109D, αὐτ.Γοργ.456D εἰς πάλαιστραν φοιτῶσας, αὐτ. Ἐρυξ.398E πρὸς τὰς τοῦ γραμματιστοῦ φοιτῶν θύρας, Ξεν.ΚΠ.1,26 παιδὲς εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτῶντες, Πλούτ.Κάμ.10 τοὺς . . παιδας αὐτῶν εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτῶν, Λοικ. Ἐνύκν.1 ἐπελασμένη εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτῶν, Πασα.2,8,4 ὅς παρὰ Ζήνων . . κατὰ μάθησιν σοφίας ἐφοίτησεν . . ἐφοίτησεν εἰς τὴν ἀνωτάτην ἐμπορικὴν σχολὴν - εἰς τὸ πανεπιστήριον, Ἀθῆν.13,584C κ. μτ. ὄστ. προα.: Φιλίστρ.35 φοιτῶν αὐτὸν τὰς μάγοις κ. μτ. τοῖ ἐπιρωτ. ὄποι: Ἰσαί.9,28 τῶν διδασκάλων ὄποι ἐφοίτων . . κ. ὄπολ. συγχνῶζω, πηγαῖω εἰς τὸ σχολεῖον, εἶμαι σπουδαστής, μαθητεύω, παρακολοῦθαι μαθήματα: Ἀριστοφ. Νεφ.916 φοιτῶν οὐδεὶς θέλει τῶν μετριωτῶν, αὐτ.938, Πλάτ.Νόμ.804D διδασκαίω . . τοὺς φοιτῶντας [τοὺς μαθητὰς], πρὸς 315 ἐδιδασκεῖς γράμματι, ἐγὼ δ' ἐφοίτων, Δίων Κ.41,33 ἀν οἱ φοιτῶντες τῶν παιδευτῶν ἀμελήσωνιν πρβλ. συμφοιτῶ, φοιτητής: 6) ἐπὶ λατρῶν, ἀσκή τὸ ἐπάγγελμῳ μου περιερχόμενος τὰς πόλεις: Ξν.Λεξ.: 7) ἐπὶ πραγμ. κ. ἰδ. ἐπὶ ἐμπορευμάτων, εἰσαγομαι, ἐσκομιζομαι, ἰδ. πρὸς ἐμπορίαν: Ξρ.3,115 ἀπ' ὄστου τὸ ἤλεκτρον φοιτῶν, αὐτ. ἐκ τῶν ὁ κασίτερος ἡμῖν φοιτῶ, αὐτ. 7,126 κέρσα . . τὰ ἐς Ἑλλήνας φοιτέοντα ἰτὰ εἰς τὴν Ἑλλάδα εἰσαγομῆται, αὐτ.23 στίχος . . σφὶ πολλὸς ἐφοίτα ἐκ τῆς Ἀσίης, Ξεν. Ξαλλ.1,35 ἐπὶ τῆς σχήσῃ καὶ ὄθεν ὁ κατὰ θάλασσαν στίχος φοιτῶ: || ὄμ. κ. ἐπὶ ἐπιτραπτομένω φέρων ἢ τελῶν: Ξρ.5,17 τάλαντον ἀργυρίου Ἀλεξάνδρω ἡμέρας ἑκάστης ἐφοίτα ἰδ' Ἀλ. εἰσέρπεται καθημερινῶς ἀργυροῦν τάλαντον: 8) ἐπὶ πράξεω, ἐπανερχομαι κατὰ περιόδους, περιοδικῶς: Εὐρ. ὄπ.597 ἄκαμας . . χροῖδος ἀνάωφ ρεύματι . . φοιτῶ: || ὄμ. κ. ἐπὶ τῆς ὀδοπορικῆς πῆρας ἢ ράβδου: ΑΠ7,65 Διαγόνεως τῶδε ὄστου . . ὡ μῆτα τῆς πῆρα μῆα διπλοῖς, εἰς ἀμ' ἐφοίτα οὐκῆν: 9) κ. ἐπὶ περιοδικῶν κενώσεων τῆς κοιλίας, τῆς μήτρας κτλ., ἐρχομαι, γίνομαι καθ' ὄρισμέναις χρονικῶς περιόδου: Ἀριστολ. Ζ1,19,22, αὐτ. Ζ1,7,2,1 ταῖς μὲν συνεχῶς καθ' ἑκαστον ὀλιγῆς τὰ κατὰ μῆνα φοιτῶ: 10) ἐπὶ νόσῳ, ἐπέρχομαι συγχνῆς, προσβάλλω: Ξιστοδ. Ἐργ.103 νοσοῖ δ' ἀν-

θρώποισιν . . αὐτόματα φοιτῶσι, Σοφ. Φιλ.808 [νόσοι] ὄξεια φοιτῶ καὶ ταχεῖ ἀπέρχεται: 11) ἐπὶ βρογχίς, χνόνος ἢ γαλῶζης, ἐπέρχομαι, πίνω συγχνῆς: Ἀριστολ. Μετ.1,11,1, αὐτ. Πρ.23,2: 12) ἐπὶ λόγου, φήμης, δόξης κτλ., διαδίδομαι μετ' ἐπιτάσεως, ἐξασπλοῦμαι: Διδό. Σ ἀπ.556,100 ἀρετὴ πάντῃ φοιτῶ δια τῆς φήμης, Πλούτ. Φάβ.21 λόγος ἐφοίτα πολὺς ἰέθρυλεῖται, αὐτ. Σερτ.23 μέγα . . κλέος ἐφοίτα πανταχόσε: 13) ρηματι. φοιταλέος, φοιτάς, φοιταίε, φοιτής, φοιτήσις, φοιτητήρ, φοιτητής, φοιτητήριον.

φόκο [τὸ] [ἰταλ.] ὄσμ. πῦρ, φωτιά, μ. ἐν ταῖς φρε: βάλε φόκο, -έβαλε φόκα [ἐπισηρόλησ, ἐνέπρησε], -πῆρε φόκα [ἀνεφελέη, κ.μ.φ. ἔξεμανη]. **φόλα** [ἡ] μων. κ. ὄσμ. εἶδος νομισματοσ, ὄβολος: πρβλ. ὄλλιος 2): Πρῶδρ.2,90 αὐτὸς κᾶν δεκα κέκταται λίτρας χρυσᾶς λογάριν, | καὶ σὺ φάλην οὐδὲν ἔχεις γὰ δῶσ' ἀπὸ τῆς ψυχῆν σου, Ἀρμενῶν. in Legg. Georg. κερῆτον ἐν, ἡγῶν φόλας δῶδεκα: 2) ὄσμ. μικρὸν δερματῖνον ἐπίρραμμα ἐπὶ ἐφαρμύμενω μέρουσ ὑποδήματος: 3) ὄσμ. μικρὸν τεμῶνον κρέατος ἢ βλαμῶς περιέχων ὄλητήριον πρὸς θανάτων τῶν ἀδεσποτῶν κυνῶν: λαΐκ. τραγ. τὸ σκυλί σου θέλει φόλα | κ' ἄνδρας σου μετὰ τῆ μιστολά.

φόλετρον [τὸ] ἀπλ. ἀντὶ φῶρέτρον βλ. **φολιά** Ἰα. «πάθα. Χρῦσιππος δὲ καὶ τὸ σέλινον οὕτω λέγει» [ισθ. γρ.].

φόλη [ἡ] μων. ἀντὶ φόλα βλ. ἡ: Πρῶδρ.2,272, αὐτ. 555 καὶ περπατῶ καὶ προσαιτῶ, καὶ φόλην οὐ λαμβάνω.

φολιδοειδής-οὐς-εἰς μτγν. κ. μων. ὁ ὄμοιάζων πρὸς φολιά (βλ. ἡ): Παυλ. Αἰγ.4,2 τὸ ἔδερμα φολιδοειδὲς ἀφίναί λεπίδας.

φολιδοῦμαι-ομαι μτγν. καλύπτομαι διὰ φολίδων βλ. ἡ: Ὀργ. Κέκσ.221, Ἀέτ.28 [in. Schaeffeler. Hist. pisc.349] τὰ κατὰ τὴν κοιλίαν μέρη πεφολιδῶται στοιχηδῶν πρβλ. λεπιδοῦμαι.

φολιδοειδής-οὐς-εἰς ὁ πλήρης φολίδων, ὁ ἔχων τῆ ἐπιφάνειαν κεκαλυμμένην διὰ φολίδων: Ξν. **φολιδοειδής-ἡ-όν** κ. μων. κ. νεώτ. κ. φολιδοειδής-ὄν [πρβλ. Ἰακωφ. εἰς Φιλῶστρ.793], ἐπὶ ζῶων, ὁ κεκαλυμμένος διὰ φολίδων, ὁ ἔχων φολίδας ἐπὶ τοῦ δέρματος: Ἀριστολ. Ζ1 490b,26 πεζῶν τὸ τῶν ὄφρων γένος: ἔστι δὲ τοῦτο φολιδοῦτον, αὐτ.517b, 15 ὄμοιος δὲ καὶ περὶ τῶν λεπιδοῦτων ἔχει καὶ τῶν φολιδοῦτων, Διδό.1,35 [κροκοδειλοῦ] τὸ δέρμα φολιδοῦτον ἔστι, Γεωπ.14,16,2 φολιδοῦτὰ σκέλη ἀλεκτριδῶν: 2) ἐπὶ τεχνητῶν ἀντικειμένων, ὁ κεκαλυμμένος ὑπὸ μικρῶν μεταλλίνων πετάλων κειμένων ἐπ' ἄλληλα δίκην δέρματος ὄφρων: Προσειδ. Χορευόμεν. ἀπ.8 ὄστις ἀν θῶρακ' ἔχη φολιδοῦτῶν, Πάπ. φολιδοῦτῆ παροφίς.

φολιζα [ἡ] ὄσμ. τὸ πτηνὸν φαλαγίς βλ. ἡ.

φολις-ιδος [ἡ] κ. νεώτ. ἕκαστον τῶν μικρῶν ὄστρακωδῶν πετολίων, ὄστια καλύπτομαι τὸ σῶμα διασφῶρον ἐπρωτῶν, τὸ λέπι, ἐν ἀντιπ. πρὸς τὸ λέπις: Εὐστ. Διον.441 ἐφοίς ἐπὶ ὄφρων, λέπις ἐπὶ ἰχθύος: Ἀριστολ. Ζ1 490b,24 ἔστι δ' ἡ φολις ὄμοιον χάρα λεπίδος, αὐτ.517a,3 ἔχει . . φολιδας . . ὄσα πεζὰ καὶ ὠστικά, λεπίδας δὲ ἰχθυέας μνοῦ, αὐτ. ΖΜ 691a,17, Ὀπν.Κυν.3,438 θρωῶν φολιδωσιν ὄμοιη, Ἀλέξ. Ἄφρ. Πρ.1,1 πεζοῖς δὲ ζώσις τρίχας ἢ φύσις περιέβαλεν, ἐπρωτῶς δὲ φολιδας, ἐνύδριοι δὲ λεπίδας ἢ ὄστρακα: 2) κ. ἐπὶ τῶν ὄστρακῶν τῆς κελύκης: Διδό. Σ 17,105 ἀντὶ δὲ τῶν κεράμων ταῖς φολίσι τῶν ζῶων τὰς στεγάς κατεκάλυπτον: 3) νεώτ. τὸ λέπιον βλ. ἡ. 31: 4) κ. νεώτ. μεταλλῶνων πετάλων ἐπὶ τῶν ἀντικειμένων: Ἰπν.689,10 φολις χαλκοῦ: 5) κηλίς ἢ στήμα ἐπὶ τοῦ δέρματος λεοπαρδάλωος ἢ πάνθηρος: Ξθ.168,9,28 χροῖαν καὶ ὄσραν παρ-

δάλειω, φολισιν άνθηρος εστιγμένην || γεν. πάν στήμη, στήμη: 'Απολλδ.Ρ.1,221. 6) φολις λιθοκόλλητος ή διά φροβετημάτων έν είδει φολιτών διοκόσμησης: Διδό.Σ 18,26 άρμάφαξαν, ης κατεσκευάστο κατά μέν τήν κορυφήν καμάρα χρυσαή, έχουσα φολίδα λιθοκόλλητων.

φολκός (οί) δ ραιβός ή στρεβλόπουλος, ο στραβοπόδαρος, δ. έρω. δ άλλοιθωρος: 'Ηα. «φολκός, στραβός οί δέ λιπόδερον» μ.π. 'Ιλ.Β 217 φολκός ένν, χάλκός δ' έτερον πόδα [αχόλ. «παρό, τό δ' έλέλκεσθαι τό τά φάη, ο τό φάη είλκυσιμένους δ' έστιν εστραμμένους»: προβ.Βουτίων.Λεξιλ.1,246].

φολλατώριον (τό) [λατ.] πάπ. έπικόλλωμα, περιβλημα βίθλου εκ δέρματος ή χάρτου: φολλατώριον κόκκινον καινόν έν περιστρώματι.

φόλλετρον (τό) πάπ. άντι φόλλετρον, φόρετρον.

φολλικώδης-ους-ες ο φολλικώδης, δ απογώδης: Γαλ. 'Ιππ.Γλώσσ. 'Εξή.592 «φολλικώδεια: τά σίονεθ λιπακώδεα και σισφά»: 'Ιππ.1127Β. 2) ο έχων θηλακώδη δέρμα: 'Ερωτιων.484 «φολλικώδη, τά έφιλλώδη και λερωώδη, οί δέ γάρ παλαιοί φολλικας έκόλλων τός φρωώδεις τραχύτητας.

φόλλις-ικας (ή) φωριώδης τραχύτης του δέρματος: 'Ερωτιων.384 «οί γάρ παλαιοί φόλλικας έκόλλων τās φρωώδεις τραχύτητας.

φόλλις-εως (οί) [λατ.] μτγν. κ. μαν. ή ψύσα, δ φυσήτηρ, τό φυσερό: Παλλ.ΑΠ 9,528 κώνη φόλλιν άουσα φερέσιον» 2) μτγν. κ. μαν. νόμοσι άουδυναμοθι πρός τεσσαράκοντα νομμία βλ.λ., όβολός: Σουίδ. «φόλλις, άρσενικώς, φόλλεως, ό όβολός, Πληθυντικώς τούς φόλλικες»: Προκ. 'Ανεκδ. 25 όβολοί δέ εσιν όυς καλούμεν φόλλικες, Ευστ. 136,13' || πασόν τι χρημάτων όδύλλου άξίας: Εύα. 'Εκκλ. 'Ιστ.10,6,1' ηρβλ. Δαυκαγγ.

φόλλος (οί) πάπ. άντι φόλλις βλ.λ.2).

φολώνει 'Ησ. «μολώνει, καταπιμπλησι» [ηβ.γο.]. **φώλυς-υος** (οί) κίδος ή τυνάς: 'Ησ. «φώλυες, κίδος εκ πυρραοί δυντες μέλανα στόματα είχαν: οί δέ φυλακάς»: 'Αντίμ.π. 'Ηρωδιαν. Περι] μον. λέξ.32,34 φώλυες κύνες.

φόμψ (τό) [άγγλ.] νεώτ. άκλ. διεθνής έμπορικός όρος πλασθείς εκ τών άρχικών γραμμάτων της φρ. Free or hard, και σημαίνει όπι εις τήν πμήν του έμπορεύματος έχουσι συμπεριληφθή και πάντα τά έξοδα μέγρι της φορτώσεως αυτού επί του πλοίου ή του σιδηροδρόμου.

φώναξ-ακος (οί) δ αίμοχαρής, δ αίμοβόρος, δ φονικός, όνομασία κυνός: Ξεν.Κυν.7,5.

φόνειος-α-ον μαν. δ φονικός: Νηιήτ.Ευγ.7,53.

φονεργάτης (οί) αχόλ. δ έργάτης φόνου, δ φονεύς, δ φονικός: Σχόλ.Νεώτ.Αίολχ. 'Επτ.122 ήχόν τινα φονικόν και φονεργάτην.

φόνευμα-ατος (τό) [φονεύω] τό όποτέλεσμα του φονεύειν 2) τό φονευθέν, τό άντικείμενον φόνου, τό θύμα: Εύρ. 'Ιων.1495 οίλωνών γαρηπλάς φόνευμα θείναμά τ' εις 'Αιδαν εκβάλλει.

φονεύς-εως (οί κ. ή) [φένω] κ. νεώτ., έπ. γενικ. φονεύς, αίτ. φονέξ [Σοφ.ΟΤ 362,αύτ.721], κ. φονέξ [Εύρ. 'Εκ.882], πληθ. όνομαστ. φονέες [Αισθών. 173,37] κ. συνηρ. φονής ['Αντιφ.4,2,7], αίτ. φονέας ['Αντιφ.4,3,11] κ. συνηρ. φονείας [Πλάτ. 'Ηβ.162Β], δ φονεύων, δ άποκτείνων τινά, άνθρωποκτόνος, δολοφόνος, φονιάς Μοιρ.401 «φονεία 'Απικαι, άνθροφόνον 'Ελληνες»: 'Ιλ.632 καινήνιπτό φονήσος ποιήνη, αύτ.Σ 335 μεγαθύμον σοφο φονήσος 'Οδ.Ο 434, 'Ηρ.1,45 δ φονεύς... του έμωυταύ άδελφούσ γενόμενος, Αίολχ.Εύμ.122 φονεύς... 'Ορέστης μητρόσ, αύτ.425 Σοφ.ΟΤ 362 φονεία σε φημι τάνόρος, αύτ.460, Εύρ. 'Ορ.74, αύτ. 'Ανδρ.403 φονεύσιν 'Εκτορος, 'Αντιφ.4,3,1 του τέληνκότος... φονεύς είναι, Πλάτ.Πολ.451Α, αύτ.Νόμ.872C εάν

περ βιω παίόμενος δ φονεύς, 'Ισοκρ.4,111 έτίμων τούσ αύτόχρητας και φονείας τών πολιτών, ΚΔ Μοιθ.22,7 άπάλεισε τούς φονείας εκείνουσ, αύτ. Πράξ.3,14 άνδρα φονεία, αύτ.Πέτρ.1,4,15 πασιέται ώς φονεύς: κ. ώς θηλ.: Εύρ. 'Ελ.230, 'Αντιφ.1,3 τήν τούτων μητέρα φονεία όδυσαν τού ήμετέρου πατρός: όμ. κ. τό άρα, έπί γυναικόσ: αύτ.1,20' || επί του ξίφους, έφ' ου δ Αίας έρριφεν έαυτόν: Σοφ.Αί.1026 'Οφ ου φονείας ήβ' έξέλευσεας: 2) ώς επίθ. δ φονικός: Εύρ.ΙΤ 586 ούχί τήν ήμήν φονεία νομίζω χείρα: 3) δ καταστροφεύς: Σοφ.ΟΚ 1361 σου φονείως μεμνημένους || κ. μτφ.: 'Αντιφ.4,2,7 τής ύμετέρας εύσεθείας αύτοί φονής είσι.

φονεύσιμος-η-ον [φονεύω] αχόλ. δν δύναται τις να φονεύσ ή δ προωρισμένος να φονευθή, δ διά φονεία: Σχόλ. 'Ιλ.Χ 13.

φονευτήριον (τό) μον. τό μέρος ένθα εκτελεί τό έργον του δ όήμιος ή τό δημόσιον σφαγείον: Κεδρ.Γεώργ.459.

φονευτής (οί) [φονεύω] μτγν. κ. μαν. δ φονεύς, δ άνδρόφρονος: ΠΔ Βασ.4,9,31 δ φονευτής του κυριου αύταθ, αύτ.Παροιμ.22,13, Σχόλ.Αίολχ.Εύμ.40 αυθέτητης λέγεται δ φονευτής, 'Αθανάσ 2,406Β φονευτής και στασιώδης, Θεοδόσ.Διάκ. 'Ακρ.3, 248, 'Ακρ.π.Γ Χρον.13,1.

φονευτικός-ή-όν αχόλ. δ φονεύων, δ έπιφένων θάνατον, δ καταστροφών, δ φονικός: Σχόλ. Νικ.Θηρ. τών φονευτικών και όλεθρίων θηρών κ. έπίρρ. -κώς: Λεξ.π. 'Αν.Βοσασ.4,409.

φονευτήρις (ή) μτγν. κ. μαν. θηλ. του φονευτής βλ.λ., ή δολοφόνος: Σχόλ.Εύρ. 'Ορ.261, Ευστ.Πον. 184,40' 2) μαν. ώς επίθ. ή φονική: Κ Μαύσασ. Χρον.357 έπνευγελιν παλάσι φονευτήρις.

φονεύω [φόνος] κ. μαν. κ. νεώτ., μέλλ. φονεύωσ, άόρ. έφονεύωσιν [Πλάτ.Νόμ.Β71Β], παθ. άόρ. έφονευθήν [Πλάτ.Νόμ.Β71Β], νεώτ., μτγ. παθ. παραικ. φονευμένος, διακόπητ ή άφαιρω βίαιώς τήν ζωήν τινος, άποκτείνω, θανατώνω, σκοτώνω, μτ. αίτ.: 'Ηρ.1,35 τίνα τε άνδρών ή γυναικίων έφόνευσεας: αύτ.211 οί... Πέρισσι... πολλούσ... σφώνην έφόνευσεαν, Αίολχ. 'Επτ.340 άλλος δ' άλλον άγει, φονεύει, Σοφ.Αί.409, Εύρ. 'Ανδρ.300, 'Ορ.1665 δε νιν φονεύσει μητέρ' έξηγνάκασα, Πλάτ. δ χρωάστης έφόνευσεον με, 'Αροθ.Μιθ.Χολ.1,9 έφόνευσεσιν ιδιοχείρως και τούσ δύο μοιχούσ κ. μτ. διπλήσ: αίτ.: Σχόλ.Εύρ. 'Εκ.335 φόνος δν τις φονεύει έτεροσ: κ. όπολ.: Σοφ. 'Αντ.1174 και τίς φονεύει, αύτ. 'Ηλ.34,ΠΔ 'ΕΞ.20, αύτ. φονεύσεις, ΚΔ Μοιθ. 521, κ. παθ.: Πινδ.Π 11,17 φονευόμενον πατρός, Εύρ.ΙΑ 1317 φονεούμαι διόλλυμαι, Θουκ.8,95 γαλεπωπάτα έπραξαν φονευόμενοι ύπ' αυτών, Πλάτ. Νόμ Β71Β, Σχόλ.Εύρ. 'Εκ.332 αυτόσ ύφ' έτέρου φονεύεται' κ. επί ζώνου: Πλάτ.Νόμ.Β73Β εάν... ζών... φονεύσιν τινά' 2) ρηματ. φόνευμα, φονεύς, φονεσίσιμος, φονευτήριον, -τής.

φονή (ή) [φένω] Ιων. τ. του φόνος βλ.λ., σφαγή, δολοφονία, άνθρωποκτονία, φονικό: 'Ιλ.Κ 521 άνδρος... άσπαίροντας έν άργαλέησ φονισίην, Πινδ.Π ή,37 θήκε τ' Αιγιοθον έν φοναίσι (τόν εφόνευσε), 'Ηρ.9,76 έν τήσ φονήσιν ένότας [έν τή εκτελέσει φόνου], Αίολχ. 'Αγ.446 τόν δ' έν φοναίσι καλύσ πεσόντα, Σοφ. 'Αντ.1003 απάντας... φοναίσι [διασπώντας, διασπαρίδοντες έν φόνω, φονικός], Εύρ. 'Ηλ.1207, αύτ. 'Ελ.154 άπεισι... έν φοναίσι θηροκτόνους [άνουσιόζει, εύρίσκαται εις κνήθιον θηρίων], || αίματόσιν πτώμα: 'Ιλ.Ο 633 μαχτήσασθαι... βοός άμφι φονήσιν Ιαχόλ. «φονήσιν τώ φόνω, ή τώ τώφ ένθα πεφόνευται' 2) ό τόπος φόνου, σφαγής, θέσις, πεδίον μόχης: 'Ηα. «φοναί' αύτασ καλούται οί τόποι ένθα τινές άναιρούνται» ηρβλ. Βόεκη.εις Πινδ.Π 11,37.

φονιάς (ὁ) μιν. κ. δημ., δημ. θηλ. φόνισσα, ὁ φονεύς, ὁ ἀνθρωποκτόνος, ὁ δολοφόνος: Ἐρωτόκρ. 2,108 κ. ἄν εἰς τὸ φόρο γῆ μαρῶ γῆ ἀνήμπορος προβάλλη, | κ. ἀπὸ κιανένα σκοτωθῆ, φονία μῆν τὸτε βγάλο, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 49,3 καὶ γιὰ τὸ Χάρο τὸ φονία | κοντάρια καὶ μαχαίρια, πορομ. κ. ἔπειτα φταεὶ ὁ φονιάς | πολλοὺς ὁ παθὼν διὰ τῆς καθόλου συμπεριφορᾶς τὸν γίνεται αἴτιος τοῦ ἀδικήματος, τὸ ὅποιον ὑφίσταται | 2) δημ. ὁ καθ' ἕξιν, κατὰ αὐστηρὰ ἢ κατ' ἐπάγγελμα δολοφόνος: Σολωμ. Ὀνειρ. 4 εἰς τὴν ὥρα ποῦ σκιασμένος, | καὶ παρὰ ξένα ντυμένος, | βγαίν' ὁ κλέφτης γιὰ νὰ κλέψῃ, | κ. ὁ φονιάς γιὰ νὰ φονεῖ. **φονικῆ** -ή(ν) κ. νεώτ. κ. δημ., ὁ ἔχων κλίσην, ὁ ρέπων εἰς τὸ φονεῦεν, ὁ ἐπιρρηθῆς εἰς τὸν φόνον, ὁ αἰσχαρῆς, ὁ αἰμοδόρος: Ὀσικ. 7,29 τὸ . . γένος τὸ τῶν Ἑρρακῶν. φονικώτατον ἔστιν, Πλάτ. Φαιδρ. 252C φονικὸι καὶ ἔτοιμοι καθιερούειν αὐτοῦς, Διόδ. 18,33 πολλοὶ τῶν φίλων ἐγκαταλιπόντες ἀπεχώρησαν πρὸς τὸν Πτολεμαῖον. καὶ γὰρ φονικός ἦν, Πλούτ. Ἡ8,256B φονικὴ γυνὴ | | τὸ οὐδ', τὸ φονικὸν ὡς οὐα. ἢ δρεξίς πρὸς φόνον, φονικὴ διδάσκεις: Αἰκ. Π1 2,17' 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν φόνον ἢ τὸν φονεά: Ἀντιφ. 4,1 | τὰς φονικὰς δίκας, Δημ. 122 ἐν τοῖς φονικαῖς γέγραπται νόμοις (τοὺς περὶ ἀνθρωποκτονίας), αὐτ. 528, Ἀριστλ. Πολιτ. 1275b, 10, αὐτ. 1300b, 24 (δικαιοτηρίων) τὴν τὸ φονικὸν καὶ τὸ ξενικόν, Διόδ. Σ. 1,77 τῶν μὲν . . φονικῶν νόμων, Πολυδ. 5,132 φονικὸν φάρμακον (τὸ προκαλοῦν τὸν θάνατον), - φονικὸν ὄργανον (τὸ πλῆγμα ἐπιφέρει θάνατον), - φονικὰ ὄργανα, - φονικὴ μάχη (καθ' ἣν ἐφονεύθησαν πολλοὶ) | κ. κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ οὐδ'. φονικό(ν) ἴδημ. κ. ἀνευ τοῦ ἄρθρου, ὁ φόνος, ἡ ἀνθρωποκτονία, ἡ δολοφονία: ΑΒ 194,12, - ἔκαμε φονικό, - ἔγινε φονικός | | ὄμ. κ. κτ. πληθ. φονικά φονικαὶ πράξεις, φόνον, ἀνθρωποκτονία, δολοφονία: Ἰσοκρ. 4,40 οἱ . . ἐν ἀρχῇ περὶ τῶν φονικῶν ἐγκαλέσαντες. **φονικός** ἐπίρρ. μτγν., μιν. κ. νεώτ., δημ., -ά κατὰ τὴν φόνον, ὁ φόνος, ἀσκληρῶς, ἀπανθρώπως: Πολυδ. 6,192, Γρηγ. Νάζ. 1,377C φονικῶς τε καὶ τυραννικῶς, Γεώργ. Ἀλ. Βλ. Χρυσ. 251,29 φονικός καὶ ἀκανονιστικός. **φόνιος**-ον κ. φόνιος-ία-ιον ποι. τ. τοῦ φονικός βλ. λ., ὁ τοῦ φόνου, ὁ ἐν φόνου προερχόμενος: Αἰσχ. Χρ. 400 φονίας σταγόνας χυμένας ἐς πέδον | | φόνιος Ἀΐδας ὁ ἐκ φόνου θάνατος: Σοφ. ΟΚ 168b κατὰ με φόνιος Ἀΐδας ἔλοι πατρί τάλαιαν | 2) ὁ πληρῆς αἵματος, ὁ κεκληιδωμένος αἷματι, ὁ αἰμοσταγῆς: Αἰσχ. Εὐμ. 317 χεῖρας φονίας ἐπιρούβηται | 3) ὁ καταργητέμενος φόνον, ὁ ἐπιφέρων θάνατον, ὁ φονικός: Σοφ. Ἡλ. 99 σχίζουσι κάρτα φονίῃ πελέκει, Εὐρ. Τρω. Β19 φονία . . αἰχμὰ, αὐτ. Ἐλ. 1089 παρήξει τ' ὄνυχια φόνιον ἐμβαλεῖ χάρος, Ἀριστ. Π. Ὀρν. 345 ἐπιφέρει πολέμιον δρῦμαν φονίαν, Μαν. 2,196 φονικώτερον (όν' | | ἐπὶ τραυμάτων, ὁ καιρὸς, ὁ θανατηφόρος: Αἰσχ. Χρ. 312 ὄντι δὲ πληγῆς φονίας φονίαν πληγὴν τινέτω, Εὐρ. Ρήσ. 749 οἶα μ' ὀδῶν τείρει φονίον τραύματ' | 4) μτφ. ὁ θανατηφόρος, ὁ ὀλέθριος, ὁ καταστρεπτικός: Πίνδ. ἄν. 97 φονία ἄλγος, Εὐρ. Φων. 1031 ἔφραξες ἄχα πατριδὶ φόνια, αὐτ. Ἡρ. 649 | 5) ὁ αἰσχαρῆς, ὁ αἰμοδιφῆς: Αἰσχ. Πέρσ. 82 φονίον δέρμα δρακόντας | | τὸ οὐδ', κτ. πληθ. φονία ὡς ἐπίρρ. με φονικὴν διάθεσιν, με δρεξίεν διὰ φόνον: Ἀριστ. Π. Βάτρ. 1337 φονία φονία δερκόμενον | 6) ἐπὶ ἐνεργειῶν, πρὸς ἔλεον κτ., ὁ φονικός, ὁ θανατηφόρος: Εὐρ. Ὀρν. 334 τίς ὄβ' ἄγαν φόνιος ἔρχεται, αὐτ. Ἡλ. 1178 ἴδετε τὰς δὲ φονία μυσάρ' (φόνουα), αὐτ. 1324, Ἀριστλ. ἄν. 624 ἠρθλ. φόνιος.

φονιδῶς ἐπίρρ. μιν. μετὰ φόνων, αἱματηρῶς: Λέων Δ 12,6 ὅσα φονιδῶς Ῥωμαῖοις εἰργάσαντο. **φονίως** ἐπίρρ. μιν. μετὰ φόνου, διαθέσεως πρὸς φόνον, ὠμός, ἀπανθρώπως: Βλ. ὀάκω. Νεωτ. 122,12 (Compef.) φονίως πᾶν ὄτιον διαρπάδουσιν, Οἰκωμ. Κ. Δ' Ἀποκ. 436,10 (Cramer) οἱ φονίως διατεθέτες. **φονόδαπτα**-ον μιν., ὁ εἰς φόνον, αἴμα βεδαμμένος: ΚΜανασσ. Χρον. 144b φονόδαπτα τὰ ἔξην. **φονογῶμων**-ονος-ον μιν. ὁ ἔχων φονικὴν γνώμην, ὁ φονικός: Βέλλ. Χρυσ. 1237 (ἐκδ. Μαυρ. 1). **φονοδρόμος**-ον μιν. ὁ ἄγων, ὀδῶν ἢ ἀποβλέπων εἰς ἐκτέλεσιν φόνου: Ψελλ. Σικωπ. Ἄσμ. 27 ἠν. Wiener Stud. XXV 14, ἐκδ. Stergachli κινεῖς ἀναιδῶς τοὺς φονοδρόμους πάδας, αὐτ. 131 καὶ χεῖρ ἔτοιπε πρὸς φονοδρόμους βλάδας. **φονόεις**-εντος-εσσα-εν Ἐπίρρ. κ. μιν. ὁ πληρῆς φόνου, αἱματος, ὁ αἱματώδης, ὁ αἱματηρῆς: Ἐλλ. Ἐπιγράμμ. Συμμηλ. 874a, B, Πρόδρ. ἐν Notices et Extraits 8,184 φονόεσσα μάχη (καθ' ἣν ἐφονεύθησαν πολλοὶ). **φονοεργῶν**-άν μιν. ὁ διαπραττὼν φόνον, ὁ φονικός: ΚΜανασσ. Χρον. 372 ἐκ παλαμῶν φονοεργῶν, αὐτ. 4729. **φονοκοπεῖον** (τὸ) μιν. κ. φονοκόπιον μεγάλη σφαγή, φθορὰ ἀνθρώπων ἐν μάχῃ, μακελλεῖο: Χρον. Μορ. 1533 ζήμιαν μεγάλην ἔπαικε, φονοκοπεῖο στοὺς Φράγκους, αὐτ. 6009 ἤθελεν ἔχει ἁμαρτία διὰ τὸ φονοκοπεῖα | τῆς μάχης. **φονοκόπιον** (τὸ) μιν. φόνος, μεγάλη σφαγή, μακελλεῖο, σκοτωμός: Θεοφάν. Ἰουστιν. 36 γέγονε λέξις ὄδατος ὥστε . . γίνεσθαι φονοκόπιον εἰς τὰ ὕδρατα. **φονοκτονία** (ἡ) μτγν. κ. μιν. φόνος, ἀνθρωποκτονία: ΠΔ Μακκ. 1,1,24 ἐποίησε φονοκτονίαν, Ἀθανά. 2,433E πρὸς φονοκτονίαν ἐπιζητεῖται, Νεῖλ. Ἐπιστ. 84,6 φονοκτονίαν καὶ ἀναίρεσιν, Ψ Χρυσ. 6,621A, Πασχ. Χρον. 22C φονοκτονίας . . καὶ ἀνηπαίθετας ἰδιόρθ. ἀντὶ φονοκτονίας. **φονοκτόνος**-ον μτγν. κ. μιν. ὁ φονεύς, ὁ ἀνθρωποκτόνος: Ἰω. Χρυσ. 5,2 (ἐκδ. Cotelier, Ψ Χρυσ. 9,746C τὸν φονοκτόνον Ἡρώδην, αὐτ. 10,905C. **φονοκτόνω**-έω μτγν. κ. μιν. μαιῶν διὰ φόνου, μοκλῶν δι' ἀνθρωποκτονίας: ΠΔ Ἄρ. 35,33 καὶ οὐ μὴ φονοκτόνησθε τὴν γῆν εἰς ἣν ὕμεις καταικεῖτε κ. παθ.: αὐτ. Ψαλλ. 105,38 ἐφονοκτονήθη ἢ κατ' ἣν ἐν τοῖς αἵμασι | 2) μτγν. κ. μιν. φονεύω, σκοτῶν: Γρηγ. Νύσας. 1,234A τοῖς φονοκτονήσασι, Ἰω. Χρυσ. 115,23 (Compef.) ἐφονοκτόνων κ. παθ.: Γρηγ. Νύσας. 1,434D ἐκείνων φονοκτονηθέντων πρβλ. Εὐστ. 437,13' 3) ῥηματ. φονοκτονία, φονοκτόνος. **φονολογίης**-οδς-ές ὁ στάζων αἷμα: Αἰσχ. Εὐμ. 164 κρατούντες τὸ πᾶν δίκας πλέων φονολογίῃ θάκου | | φονολογίῃ τυχὴ φόνος, ἀναίρεσις: αὐτ. Ἄγ. 1427 φονολογεῖ τυχὰ φρὴν ἐπιμαίνεται. **φονολουτῶ**-έω μιν. λούων καθαρῶς ἀπὸ φόνου: ΚΜανασσ. Χρον. 6565 φονολουτῶν τὰς χεῖρας. **φονομοιχεῖα** (ἡ) μτγν. κ. μιν. φόνος μετὰ μοιχειῶς: Ψ Χρυσ. 11,920B. **φονοδύτης**-ον ὁ ρέων ἀπὸ αἵμα: Αἰσχ. Ἐπ. 939 ἐν . . γαῖα ζῶα φονοδύτω μμερικταί. **φόνος** (ὁ) | 1) φῆνοι κ. μιν. νεώτ. κ. δημ. ἡ βία διακοπῆ, ἀφαίρεσις τῆς ζωῆς τινος, σφαγή, ἀκτόνησι: Ἡσ. φόνος, ὁ διὰ σφαγῆς θάνατος καὶ αὐτὸ τὸ φονεῖναι: Ἰλ Β 352 Τρώεσσι φόνον καὶ κηρὰ φέροντες, αὐτ. Ε 652, Ὀδ. Α 430 κουριδίω τεύχεσσα πόσει φόνον, αὐτ. Β 165, αὐτ. 325, αὐτ. Π 379, αὐτ. Δ 843, Πίνδ. Ν 3,46 ἔφρασεν φόνον, Ἡρ.

7.158 ἐπισκήτοντός τε τὸν Δωριεὸς τοῦ Ἀλεξανδρίδου πρὸς Ἐγεστίαν φόνον ἐκπρήξασθαι (ζητήσῃσι καὶ λῶσειν ἐκδιήκῃσιν ἐπὶ τῷ φόνῳ τοῦ .ι., αὐτ.7.17 φόνος Ἑλληνικός· ἡ σφαγή τῶν Ἑλλήνων), Σοφ.Φιλ.105 Ιούδ. . . προπέμποντας φόνον, αὐτ.Α1.1055, αὐτ.ΟΚ 542, Εὐρ.Ἰων114 κ. ἐν φρσ Ιδ. ποιητ. : Αἰσχ.Πρ.355 συρίζων φόνον, αὐτ.Ἐπτ.123 μινύρονται φόνον χαλιῶν, αὐτ.Ἄγ.1309, αὐτ.Εὐμ. 580 τῆς τοῦδε μητρὸς τοῦ φόνου, αὐτ.212 θυμαίμος αὐθέντης φόνος, αὐτ.Χο.805, Σοφ.Ἰλ.955, αὐτ.Α1.55, αὐτ.309, Εὐρ.Ὀρ.1579 Ἐλένην φονεύσας ἐπὶ φόνῳ πράσιος φόνου, αὐτ.Ἡο.1085, Πλάτ.Νόμ.869Α οἱ τὸν ἀκούσιον φόνον ἐξεργασμένοι, Διόδ.Σ 198 ἐπληρώθη τοῦ κατὰ τῶν πολιτῶν φόνου, ΚΔΜάρκ.15,7 οἴστινες ἐν τῇ στάσει φόνον πεποιθήκισαν, Πλούτ.Ἡθ.856Α τὸν ὑπὸ Θήβης Ἀλεξάνδρου . . φόνον κ. π. πλῆθ. : Ὀδ. Α 612 φόνον τ' ἀνδροκτασίαι τε, Ἡσιοδ.Θ 228, Ἐοργ.5) στάσιες τε καὶ . . φόνου ἀνδρῶν, Σοφ. ΟΚ 1234 ἐρις, μάχαι καὶ φόνου, ΚΔΜατθ.15,19 φόνου, μοιχεύει, αὐτ.Γαλ.5,21 φθόνου, φόνου, μέθαι· || εἶδ. ὡς νομ. ὄρος, ἢ ὑπ' ἀνθρώπου ἀφαιρέσις ἀνθρωπίνης ζωῆς, ἀνθρωποκτονία : Αἰσχ.Εὐμ.483 φόνων δικαστὰς ὀρκίων αἰδομένους θεσμόν, Σοφ.ΟΚ 962, αὐτ.Τρ.558, Εὐρ.Μήδ.795 παίδων φόνον φεύγουσα, Ἀριστ.Βάτρ.1032 φόνων . . ἀπέχεσθαι, Ἀντι 6,6,9 φόνου διώκοντες, αὐτ.5,12 τοῦς δικαστὰς . . φόνου δίκην καταγώνων, αὐτ. 5,59 πολὺ ἂν δικαιότερον ἀλοίης . . τοῦ φόνου, αὐτ.1,|| ἔνοχοι εἰσι τῷ φόνῳ, Πλάτ.Πολ.451Β ἀφιένει σε ὡς περ φόνου . . καθάρων, αὐτ.Νόμ.759C φόνου . . ἀγνόν, αὐτ.778D αἰ . . τῶν φόνων . . δίκαι, αὐτ.870C φόνου . . φόνους δόμους καθάρσασθαι, Δημ.643 δικαστήριον . . τῶν ἀκούσιων φόνων, αὐτ.1264 φόνου . . ἦν ὑπόδικος, Ἀριστλ. ἀν.385, αὐτ.417, ΚΔ Λουκ.23,25 τὸν διὰ . . φόνον βεβλημένον εἰς τὴν φυλακὴν, - ἔχει διαπράξει φόνον· || νεώτ. νομ. ἀνθρωποκτονία ἀποφασισθεῖσα ἐκ προμελέτης καὶ ἐκτελεσθεῖσα ἐσκεμμένως, κτ. ἀντιδ. πρὸς τὴν ἀναίρεσιν βλ.λ.5) : κατηγορεῖται ἐπὶ φόνῳ· 2) ὁ θάνατος ὡς ποιητ. ἢ ποιητ. τοῦ θανάτου : Σοφ.Ἀντ.36 ἄλλ' ὅς ἂν τούτων τὴν δρᾶ, φόνον προκτεῖσθαι δημόλευστον ἐν πόλει· πρβλ. φονή· 3) τὸ μέρος τοῦ φόνου, ὁ τόπος ἐνθα ἐγένετο φόνος, σφαγή : Ἰλ.Κ 298 βάν' ῥ' ἴμεν . . αἶμα φόνου, ἂν νέκυια, διὰ τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἶμα, Ὀδ.Χ 376 ἐκ φόνου εἰς ἀγλήν· 4) τὸ ἐκ τοῦ φόνου, τὸ κατὰ τὸν φόνον χυμένον αἶμα : Ἰλ.Π 162 ἐρευγόμενοι φόνον αἵματος ἰφθίμου αἵμα, Πίνδ.17(8).50 μέλανι βάλων φόνῳ πέδιον, Αἰσχ.Χο.1012 φόνον κηλῆς, αὐτ. Εὐμ.184 θρόμβους . . φόνου, Σοφ.ΟΤ 1278 φόνου μυδῶσας σταγόνας, αὐτ.Α1.43 χεῖρα χραίνεσθαι φόνῳ, Εὐρ.Ἐκ.24 φόνου σταλαγμοί, Λουκ.Τυραν. 20 ὄλιγου ἐμπνέοντα, ἠμαγμένον, ἐμπληθιμένον τοῦ φόνου· || ἐπὶ τοῦ αἵματος τοῦ θύματος, τῆς θυσιᾶς : Αἰσχ.Ἐπτ.44 θιγγάνοντες κερσὶ ταυροῖν φόνου, Εὐρ.ΠΤ 72 καὶ βωμός, Ἑλλήν οὐ καταστὰς φόνος· 5) ὁ νεκρός, τὸ πτώμα : Αἰσχ.Πέρσ.420 θελάσσα . . ναυαγίων πλήθουσα καὶ φόνου νεκρῶν, Εὐρ.Ὀρ.1357 πρὶν . . ἴδω τὸν Ἑλλάδος φόνον καθαμακτὸν ἐν δόρσις κείμενον, αὐτ.1490 ἐπὶ φόνῳ χαριπαπτεῖ ματρὸς· 6) ἐπὶ πρῶσ, ὁ ἀξίος θανάτου καιοῦργος, ἐγκλημάτις· ΕΜ 662,4 ἐφάνους δὲ ἔλεγον οἱ Δωριεῖς τοὺς ἐπονεοδίτους, ἦγον τοὺς δὲ ἀξία φόνου δεδρακτότας· πρβλ. Λοβεκ.Παρολ.345· 7) τὸ ὄργανον δι' ὃ διαπράττεται ὁ φόνος ἢ ἡ αἰτία τοῦ φόνου : Ἰλ.Π 144 φόνον ἐμμεναι ἠρώεσιν ἰνὰ ἐπιφῆρῃ θανάτου, Ὀδ.Φ 24 οἱ δὲ αἰ καὶ ἐπὶ πρῶσ φόνος καὶ μοῖρα γένοντο· 8) φάρμακον θανάσιμον : Πλάτ. ἐπιθός μαι φόνον ἰκανόν· 9) ὁ

φονεύς, ὁ φονιάς, ἐπὶ τῆς Μηδείας : Πίνδ.Π 4,250 Μηδεῖαν . . τὰν Πελλῶνα φονον· 10) κ. νεώτ. βόταν, τὸ ποῶδες φυτὸν ἀτρακτύλης ἢ μαλλοτῆ : Ἐσώφ.Φ 6,4,6· 11) δημ. τὸ θαμνώδες φυτὸν κεντοφύριον τὸ ἀκανθώδες.
φονοστάτης-ους-ές (στατάω) μsn. ὁ στατζων αἰμα φόνου : Πισιδ.Γ Ματαιδ.194, ΚΜανασα.Χρον. 2063 φονοσταγῆς παλάμαι, αὐτ.6574 φ· ἢ δεξιά.
φονουρία (ἢ) μsn. ἡ ἐκτέλεσις, ἡ διάπραξις φόνου : Θεοδώρ.Διάκ.Ἀκρ.2,69,21,αὐτ.3,33,Πρόδρ. 13,37, Ἐφραίμ 1654.
φονουργός-ων ἰεργῶν σχόλ. κ. μsn. ὁ διαπράττων, ἐκτελών φόνου, ὁ δράστης φόνου, φονεύς, ἀνθρωποκτόνος : Σχολ.Σοφ.Ἡλ.1150, Ἄνw.Καμν.258, Νικ.Χων.Χρον.ΒΑ, Ἐφραίμ 1731, αὐτ.5175.
φονοφύρτος-ον (φύρτω) μsn. ὁ φόνῳ πεφυρμένος, ὁ αἵματι μεμολυσμένος : ΚΜανασα.Χρον. 6574 φονοφύρτος ἢ σπάθη.
φονοχάρτο (τὸ) δημ. κ. φονοχάρτορο τὸ ποῶδες φαρμακευτικὸν καὶ κοσμητικὸν φυτὸν ἀγριμόνιον τὸ εὐπατόριον.
φονάτιον (τὸ) ἰαλλ. νεώτ. κ. δημ. ἀκλ. εἶδος σακχαρωτοῦ διαλυομένου εὐκόλλου ἐν τῷ στόματι.
φόνυτης ὁ φονεύς, κ. ἐν συνθεσί, ὅσον Ἀργειφόνυτης ΕΜ 517,37, Χαιρόμ.Θεο.50,1 Ἐκλεοφόνυτης παρὰ τὸ κλέος καὶ τὸ φόνυτης, ὁ σημαίνει τὸν φονεύσαντα·
φονύτιον (τὸ) δημ. τὸ ἀνω μέρος τοῦ ὑποδήματος τὸ ἀποτελειόμενον ἀπὸ δέρμα, ὕφασμα ἢ ἄλλο ὕλικόν καὶ τὴν φόδρον βλ.λ.
φόντα (τὸ) ἰαλλ. δημ. τὸ βάθος πράγματος, ἀντικείμενον τίος· 2) εἶδ. τὸ ἔω ἐπιπέδον εἰκόνας, ζωγραφικοῦ πίνακος, ἐφ' ὃ προέκει ἡ κυρίως παράστασις, τὸ βάθος : εἰκόνα τῆς Παναγίας με χρυσὸ φόντο· 3) μτφ. τὸ ἐφ' οὗ τίς στηρίζεται, χρηματικόν, ἠθικόν ἢ πνευματικόν κερφάλιον ἢ ἀξία : ἀνθρώπου δὶχως φόντο ἰεπίπολλοις ἢ ἠμμοθητί, - δὲν ἔχει γερά φόντα.
φονῶ-άω (1) ἐφ.τ. ἐπιθυμῶ νὰ φονεῶσω, διφῶ αἶμα : Ἡσ. «φονῶν» τὸ ἐπὶ φόνῳ μαίνεσθαι, αὐτ. «φονώντων, πρὸς φόνον θρασυνομένων καὶ λυσασάντων», αὐτ. «φονώσας, φόνου ἐπιθυμοῦσας» : Σοφ.Φιλ.1209 φονῶ φονῶ νόος ἦδη, αὐτ.Ἀντ.117 φονώσασιν ἀμφοικάνων . . λόγχαις ἰδιόθρ. ἀντὶ φωνίαις, σχόλ. ἐταῖς τοῦ φόνου κρώσεις λόγχαις· Φιλόστρ.Εἰκ.9 ἀγριος ἰδεῖν καὶ φονῶν τὸ δμμα, Αἰλ.Π1 2,44 ἐπιστεῖσι τὸ ἔριφος, φονώντι εἰσικώς, αὐτ.3,9 τῷ ἐξ Ἄρεως καὶ Ἐρωτος φονώντι.
φονῶ-άω ρημ. νὰ φονεῶσω, μολύβω δι' αἵματος : Ὀππ.Κυν.4,192 πεφονομένον ἔγχος.
φονώδης-ους-ες κ. μsn. ὁ ὁμοιος πρὸς φόνον βλ.λ.4) ὁ αἵματοειδής : Θεοφρ.Φ 6,4,6 ὁσμὴ δεινὴ καὶ φονώδης· 2) ὁ φονικός, ὁ αἰμοχαρής, ὁ αἰμοδιψής : ΠΔ Μακκ.4,10,17 ὁ αἰμοδόρος καὶ φονώδης . . Ἀντιοχος, Ἀλκιφρ.3,21 βέλων φονώδες τὶ καὶ αἰμοδόρων, Ἐπιφάν.1,85C, ΑΣΣ Μαΐου 7,576F ὁ αἰμοδόρος καὶ φονώδης, αὐτ. 787F τὸν παμμάρο καὶ φονώδους· 3) πυρετός ὁ φονώδης ὁ ἐπιφῆρων τὸν θάνατον· Ἰππ.484,44.
φωξίνος (τὸ) κ. νεώτ. ἡθδός ποταμίου ἰχθύος ΕΜ 798,14 «φώξινος [ισίε], ἰχθὺς εὐθέως γεννώμενος ἔχων κίμνα· τικτεῖ ἰδὲ ἐν ταῖς προλήμναις τῶν ποταμῶν» : Ἀριστλ.Ζ 568,20 οἱ τε φωξίνοι καὶ αἱ πέρκαι, Μνήσιφ.Ἰπποτρ.ἀν.1,33 φωξίνος ὄλος· || νεώτ. ἔρωλ. γένος ψυραστόμων κυπρινοῶν ἰχθῶν τῶν γλυκῶν ὕδατων.
φωξίλειος-ον ἐπὶ ἀγγεῖων, ὁ στενωδόμενος κατὰ τὰ χεῖλη, ὁ ἔχων στενά χεῖλη : Σίμων.Ἀρ.25 κῆλιξ φωξίλειος· πρβλ. Λοβεκ.Φρον.666.
φωξίς-ἰ-όν κ. νεώτ. ὁ ἀπολλύμενος εἰς δὲξ, ὁ ὀξύς, ὁ μυτερός, ὁ οὐμβλερός· Εἰστ.202,6 ἐπὶ φώξιν ἐπὶ τούτου (τὸ ἐν δὲξ ἀνημμένου) τάπτουσα·

Ήλ.Β.219 αὐτὸρ ὑπερθεν φοξός ἐν κεφαλῇν (ἐπὶ τοῦ Θεραπίτου, ὁ ἔκων κεφαλῇν ἀπολήγουσαν εἰς δέξιν), ἰοχόλ. εἰρηται ἀπὸ τῶν κεραμεικῶν ἀγγείων τῶν ἐν τῇ κομίνω ἀπὸ τοῦ φωτός ἀπωξυμένων κ. κροθῆ κυρίως εἰσὶ τὸ πυριραγῆ διστρακα), Ἰνπ.Ἐπιδ.6,1,2, αὐτ.8,49 ὁλον εἰ φοξός. Ἀριστλ.Φυσικῶν.137 οἱ τὰς κεφαλὰς φοξοὶ ἀναίθει. Φουσικ.Μετρ.Δ.25,1 ὁ φοξός ἐνὼ καὶ φεδνός, Γαλ.Ἰνπ.Ἐπιδ.164D φοξή κεφαλὴ προμηκαστέρας τοῦ δέοντας ἔχουσα τὰς ἐξοχὰς, Κλήμ.Ἀλ.Παιδ.3,4,30 συνανακλίνονται τοῖς φοξοῖς παῖζουσαι

2) νεώτ. ζωολ. τὸ ἄρα, φοξός ὡς οὐσ. γένος μαλακοστράνων φοξινιδῶν περιλαμβάνων μικροὺς κορινθίους τῶν βορειῶν εὐρωπαϊκῶν θαλασσοῶν.

φοξότης-πτος (ἡ) σχόλ. ἡ ἰδιότης τοῦ φοξοῦ βλλ.ἡ. ἡ εἰς δέξιν ἀπόληξις οχμήταξ πτος: Σχόλ. Γαλλ. Daremberg, Notices... des manuscrits. inédit. 1,109,36 κἀν τὸ σχῆμα τῆς κεφαλῆς ἡ βραχὺ μηκυνθῆ, τὸ αὐτὸ εἰδός ἐστὶ τῆς φοξότητος.

φοξόχειλος-ον ἔσφ. γρ. ἀντὶ φοξέχειλος βλλ. κ. n. (atker. Class. Journ. 13,17).

φός **τέρριρι** (ὁ ἡ τὸ) [ἀγγλ.] νεώτ. ἄκλ. κ. φός **τερρι** ποικιλία κυνός, ἀ ἀλοπεκοθῆρας.

φός **τράτ** (τὸ) [ἀγγλ.] νεώτ. κ. δημ. ἄκλ. εἰδός τῆ ἀρήσεως, χοροῦ ἀμερικανικῆς προελεύσεως. Μαθίλ.

φώρα (ἡ) δημ. φορός, ὄρμη, δύναμις, ἡ μάθιλ. Μούχρωμα φυσάει τ' ἀερίκι μ' ἀνάλαφρη φώρα, ἔπεισε ἀπάνω του μὲ φώρα 2) προπροσκεισαστικὴ κίνησις πρὸς ἄλλα ἢ ριθίν, φώρα, παλμός βλλ.4): πάρε φώρα γιὰ νὰ πηδῆσης τὸ ρυθίκι // φρ. πήρε φώρα (ἐπὶ ἄμολοῦτος ἀδικακόπως καὶ ἀκατοσχετῶς) 3) [ιταλ.] ὡς ἐπίρρ. μ. ἐν ταῖς φρ. βγάζω στή φώρα ἢ στὰ φώρα, κ. ἐκδόλλω εἰς τὸ φονερῶν, ἀποκόλυπται, φονερῶν τὶ κρύφιον ἢ μυστικόν, ξεσκεπάζω: τὰ ἐβγαλε ὄλα στὰ φώρα - θὰ σοῦ βγάλω φώρα ὄλα σου τὰ ἀπλάτα ὄμ. κ. φρ. φώρα τὸ μαχαίρι - τὸ κουμπούρι του (ἐνν. ἐβγαλε) γιάνεοπασε μάχησιον, ἀνέουρε πιστόδιω.

φορά (ἡ) [φέρω] κ. μων, νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια τοῦ φέρειν, μεταφορά, μετακόμισις, προσκόμισις, μετακομιδῆ, μετατόπισις: Σοφ.Τρ.1212 φοράς... φθδύνησι ὄν γενήσασσι [μανεῖς δὲν θὰ ἀρνηθῆν ἐν σέ φέρη], αὐτ.ἀπ.303 πιστοὶ μὲ κωχέουσιν ἐν φώρα δέμας (ἐν ταῖς ἀγκάλαις αὐτῶν), Πλάτ.Νόμ.739A ἡ... φώρα καθάνας πεττῶν ἡ μετακίνησις ὡς ἡ τῶν πεσῶν ἐν τῷ παιγνιδίω // φήφου φώρα ἡ φηφοφορία, ἡ δόσις τῆς φήφου πρὸς ἐκλόγην: Εὐρ.ἰκ.484 εἰ δ' ἦν παρ' ὄμμα θάνατος ἐν φήφου φώρα 2) ἡ ἀπόσις ὄφεικομένων γνημάτων ἢ ἡ καθολογὴ δασμοῦ, φόρου: Θουκ.2,72 ἐργαζόμενοι καὶ φορὰν φέραντες, Λυσ.ἀπ.25 αἱ ὑπόλοιποι φοραὶ, Πλάτ.Νόμ.706B χαλεπὴν τισα φώραν δασμοῦ, Ξεν.ΚΠ.8,6,16 ἦν δέ τις... δασμῶν φώρας ἄμελῆ, Λιβδῶν.2,5 περὶ ὅσα ἔστιν αἰπεινὴ ὡς μετέχον τῶν περὶ τὴν φώραν 3) παραγωγή κ. ἰδ. κορπῶν, εὐφορία, κορποφορία: Θεωγρ.ΦΑη.3,14,5 πρὸς τὴν τοῦ καρποῦ φώραν, αὐτ.Φ13,15,1 πολύκαρπον ἐν ταῖς φώρας κ. ἐπὶ ζῶων: Πλάτ.Πολ.546A ἐν ἐπινοίᾳ ζῶοις φώρα καὶ ἀφορία, Αἰλ.Ζ117,40 4) μων, νεώτ. κ. δημ. χρονικὴ περίοδος ἢ στιγμή, περιπτώσις ἢ κατάστασις ἐν συνδυασμῷ πρὸς χρονικὴν ἐννοίαν: αὐτὴν τὴ φώρα δὲ θὰ τὴ γαυτῶσις [εἰς αὐτὴν τὴν περιπτώσει]. ἄλλη φώρα νὰ σκέφτοσαι καλὰ πρὶν ἐπιλήσειν (ἀλλοτε, εἰς ἄλλων ὄρων, περιστάσειν ἡ εὐκαιρίαι), - νὰ μὴ τὸ ξανακάμεις ἄλλη φώρα, -μια φώρα κὶ νὰ κερρὸ [φρ. δι' ἧς γίνεται ἀρχὴ τῶν λαϊκῶν παραμυθιῶν, εἰς κάποια παραφωρημένη ἐποχὴν, κάπατε], - κάθε φώρα πού σὲ βλέπω, μού. ἅες τὰ ἴδια [ἰσοσῆς, ἐκίστατοτε] // κ. π. ἀριθμητικὸ ἢ ποσοτικὸ ἐπίθ. ὡς ποσοτικόν ἐπίρρ.:

Θεοφάν. Ἡρακλ.ἔτ.20 γίνεται πρώτη φορὰ πτώσις τοῦ στρατοῦ (τὸ πρῶτον), Λέων Σοφ.6,30 εἰς δύο φοράς (δίς), Τζέτζ.Χιλ.13,58 πάλιν φορὰ δεύτερὰ (τὸ δεύτερον), - μιά φορὰ πού βρεθῆκαμε στὴ ζωή, ἄς ζήσουμε (ἀποξέ), Ἐρωτόκρ.1,261 τόσες φορές καὶ τόσες ἰσοσῆσις, -δύο τρεῖς - δέκα φορές [δίς, τρίς, δεκάκις], -μερικῆς - κόμποσες φορές, - πόσες φορές τὴ φλίσα (ἰσοσῆσις) ὄμ. κ. κτ. παράλειψιν τῆς ἡ: Ἐρωτόκρ.3,225 ἀρχὴ τοῦε πολλὰ μικρὰ κὶ ἀφήφισα τὴν πρῶτην, αὐτ.45 λέει σι μὴ πὸ τσι πολλὰς, αὐτ.2,1671, αὐτ.2065:

// δημ. φρ. ἀντρας μιά φορὰ ἰὸ κατ' ἐξοχὴν ἀνήρ, ἀξίος τοῦ ἀνδρικοῦ ονόματος, ἀνδρείος, γεννοῖσις, δυνατός, - φορὰ σου καὶ φορὰ μου (ἴως ἀπειλή, θὰ ἔλθῃ καὶ δι' ἐμέ ἡ ὄρα τῆς ἀνταποδόσεως) 5) [ἐκ τοῦ παθ. φέρεσθαι] τὸ φέρεσθαι, τὸ κινεῖσθαι πρὸς τὸ μέρος, ἡ κίνησις: Ἡσ. ἐφορᾶν τὸ φέρεσθαι, τὴν ὄρμη, κίνησιν, ἰδ. ἐπὶ τῆς κινήσεως τῶν οὐρανίων σωμάτων: Πλάτ.Κρατ.421B ἡ... θεῖα τὸν δυνος φορὰ, αὐτ. Νόμ.897C ἡ ζῦμμασα οὐρανοῦ... φορὰ καὶ τῶν ἐν αὐτῷ ζῦμων, αὐτ.Γοργ.451C περὶ τὴν τῶν ἀστρων φορὰν καὶ ἄλλου καὶ σελήνης, αὐτ.Θεαιτ.152D φορὰς τε καὶ κινήσεως, αὐτ.Πολ.6,17B φορὰ ἵνα, Ἀριστλ.Φυσ.260α,28 τριῶν δ' οὐσῶν κινήσεων, τῆς τε κατὰ μέγεθος καὶ τῆς κατὰ πάθος καὶ τῆς κατὰ τόπον ἢν καλοῦμεν φώραν, αὐτ.260β,6 φωρᾶν... εἰσις πρῶτην τῶν κινήσεων, αὐτ.Ὀὐρ.1,2,2 6) ταχειά, ὀρμητικὴ κίνησις, ὄρμη, δύναμις, ἡ ἀψύχων: Δημ.316 φωρᾶν τισα πραγμάτων χαλεπὴν ἢ βίαν τῶν περιστάσεων, Πολύβ.1,43,2 ἀνέμου... βίαν καὶ φώραν, αὐτ.4,43,3 ἡ φωρὰ τοῦ ρευστῶτος, Φιλ.1,14 φωρὰ κυμάτων 7) κ. νεώτ. ἐπὶ προσ., ὄρμη, βία, φώρα: Πολύβ.10,4,3 τῆς τοῦ πλήθους φώρας, Πλούτ.Θεμ.2 παῖς ὦν... φορὰς μεστός εἶναι, Μάξ.Τύρ.11,6,200 ὄργη καὶ φωρὰ καὶ ἀλαγοὶ ἔξει, Χρον.Μαρ.4004 ἐν ποιήσασιν ὄρμην ὡς φρόνιμοι στρατιῶτες, τῶν Ἀλλασάνων τὴν φωρὰν τοῦ πολέμου ἀπαντήσαι, - ἐπέσασιν κατ' ἀλλήλων μετὰ μεγάλης φώρας ὄμ. κ. ἐπὶ ζῶων: Χρον.Μορ.4730 ἐνὸς φαρῖου καὶ ἡ φωρὰ νὰ ριθῆ δεκαπέντε

8) νεώτ. ἡ προπαρασκευαστικὴ κίνησις πρὸς ἄλλα, ριθίν κτ., φώρα: ἄλλα μετὰ φώρας, - ἀνευ φώρας 9) κ. νεώτ. ἡ κατεύθυνσις τῆς κινήσεως, ἡ διεύθυνσις τοῦ κινουμένου πράγματος: Πλάτ.Πολ.617A κυκλεῖσθαι... τὸν ἀτρακτον... τὴν αὐτὴν φώραν, αὐτ.Πολιτ.269B κατὰ δυνάμιν. ἐν τῷ αὐτῷ κατὰ ταῦτὸ μίαν φώραν κινεῖται, - ἡ φωρὰ τοῦ ἀνέμου - τοῦ ρευστῶτος - τοῦ βλήματος, - ὀρθὴ φωρὰ κινήσεως τῶν οὐρανίων σωμάτων ἢ ἐκ δυσμῶν πρὸς ἀνατολάς, - ἀνάδρομος φωρὰ ἢ ἀντίθ. πρὸς τὴν ὀρθὴν // φρ. νεώτ. ἡ φωρὰ τῶν πραγμάτων ἢ τοιαυτὴ ἢ τοιαυτὴ ἐξέλειξις τῆς καταστάσεως 10) ἡ ἔκτασις, τὸ διάστημα, μέχρι τοῦ σημείου καθ' ὃ ἐξικνεῖται κινούμενον σωμα: Ἰνπ.Προγν.38 ἡ τῶν χειρῶν φωρὰ, Ἀνφ.3,2,4 τοῦ... παιδὸς ὑπὸ τὴν τοῦ ἀκοντίου φώραν ὑποδραμόντος ἰτῆς τροχιάς ἢ διατρεχεῖ τὸ ἀκόντιον, Πλάτ.Νόμ.898B σφαιρὰς ἐντόρου ἀπεικασμένα φωράς 11) ἢ κατ' ἀνιούσαν ἢ κατιούσαν κλίμακα ἀλλάγη τῶν τῶνων, τῶν μουσικῶν φθόγγων: Πλάτ.Νόμ.747A ἐν φθόγγῳ καὶ κινήσει τας τε κατὰ τὴν εὐθυπορίαν τῆς ἄνω καὶ κάτω φώρας, αὐτ.Πολιτ.306D κατὰ φωνῆς φώραν 12) τὸ φωνόμενον τῶν πολιτροῶν, κ. ἰδ. ἡ ἄρμησις: Πλούτ.Μάρ.37 ἄχρι οὗ φωρὰ γένηται γίνεται δὲ τὴν εἰωθῶσαν ὄραν τοῦ πελαγίου μωρανομένου καὶ τῶν ἔλων ἀβραν ἀναδιδόντων 13) ἴως πρῶται τὸ φερόμενον, τὸ κομίζομενον, δὲ φορτίον, ὅσον δύναται πτενὰ σημάσῃ διὰ μιάς: Πλούτ.Ἀντ.68 καὶ

μίαν μὲν οὕτω φορὰν ἐνεγκείν' 14) εἰσφορά, φόρος: Θουκ.1,96 τῶν χρημάτων ἡ φορὰ, Ξεν. ΚΠ3,1,34 ἔλιπες τὴν φορὰν, Δημ.547 τούτῳ τὰς ὁμοίας φορὰς παρ' ἑκάστου δίκαιον ὑπάρχειν, οὐτ.776 || ἡ εἰς ἑκαστὴν εἰσφορά: *Ἀντιφρ.ἐν Κνωίδει· ἡ Γάστρων, 1,9 φέρων γὰρ ἀνθρώποι δέκα ἐρανοὺν τινα, οὐ φέρεῖ δὲ τούτων τὴν φορὰν οὐδεὶς' || εἰδ. ἀττ. δίκ. ἡ μνηστία κατοβολή, ἦν ὑπεκροεῦτο νὰ κατοβολή ἑκαστος τῶν ἐρανοῦντων εἰς τὸ κοινὸν αὐτῶν ταμείον, τὸ ὁποῖον εἶχε σκοπὸν τὴν ἀλληλοβοήθειαν τῶν μελῶν του καὶ τὴν δαπάνην διὰ τὰ κοινὰ δεῖπνα: 15) τὸ παραγόμενον, πλουσία πρόσδος, ἑσόδεια, πολλὰ προϊόντα: *Ἀριστλ.Πολιτ.1259a, II ἐλαίων φορὰν, Στράβ.3,2,7 φορὰς τε τῆς βαλάνου γενομένης φορὰν καὶ τῶν θύνων εἶναι' || μτφ. πληθώρα, μέγα πλῆθος: Δημ.245 φορὰ προδοτῶν καὶ δωροδόκων, *Ἀριστλ.Ρητ.1390b,25 φορὰ . . τίς ἐστὶν ἐν τοῖς γένεισιν ἀνόδων, Διδόξ.Σ.16,54, Πλούτ., Ἡθ. 999B φορὰν τῶν σοφιστῶν' 16) πληρωμή, ἀμοιβὴ τῆς μεταφορᾶς, μετακομιμῆς φορτίου, κόμιστρον βλ.2) : Ἐδπ.Φιλ.ἀν.7 πόσις τῆς ἡ φορὰς ῥ' πρβλ. *Ἀριστφ.ἀπ.293.

φορβαιά (ἡ) δημ. ἡ φορβὰς βλλ.: Πολιτ. Ἐκλ. Τραγ.107 **κι δασες φορβάδες τ' ἄκουσαν ἔβριξαν τὰ πούλαρα** || κ. ὄνειδιστ. ἐπι γυναικὸς ἰδ. μεγαλοσώμου.

φορβάνη ἐπίρρ. δωρ. ἀντὶ φορβάνη βλλ.: *Ἐπιγρ. *Ἐπιδάυρ. φορβάνη ἐπὶ τῶν ἱερῶν ἀφοικημένα. **φορβάνη** (φέρω) ἐπίρρ. κ. μων. διὰ μεταφορᾶς, ἐπί φορβέου, σηκωτὰ: Ἡσ. *φορβάνη . . ὁ φερόμενος βασταγῶς. ἰδ. ἐπὶ ὄσθενῶν: Εὐρ. Ἄνδρ. 1166 φορβάνη . . δῶμα πελάζει, αὐτ.Ρήσ.888 τὸν νεκρὸν ἐν χερσὶν φορβάνη πέμψει, Δημ.1263 ὕγι- ἡς ἐξελεύθων φορβάνη ἦλθον πλοκάς, Φιλ.2,528,12 φορβάνη ἐκκομισθέντας, Πλούτ.Πολλ.16 τραύμασι . . περιεσώθη ἀπεκομισθὴ φορβάνη ἐκ τῆς μάχης, Λουκ.Νεκρ.Δ.14,5 φορβάνη τοῦ πολέμου ἐκκομιζόμενον, Πολυδ.6,175 φορβάνων κομίζεσθαι, Δίων Κ.60,35 ἐκ τοῦ συμποσίου φορβάνη ἐξε- νηχόμενον, Ζώα.3,29 φορβάνη . . ἀνεταί, Ἄγαθ. 272,17 [Βοαν.] φορβάνη ἀγχεῖς, Πρόδρ.4,177, Τζέτζ. *Ομ. Ἄλ. ἡ.Θι29 φορβάνη ἀγχεῖται πρὸς τὰς ὕψεις' 2) φέρει π μεβ' ὀρηκὴ πρὸς τὸ μέρος, ὀρηγη- κῶς: Σουῖθ. *φορβάνη ὀρηγητικῶς φερόμενος: Σοφ.ΟΤ.1310 **φογγὰ διαιπένεται φορβάνη**.

φορβαιά (ἡ) μων. κ. δημ. φορβὰδες κ. γεν. φορτηγὰ ἄλογα: Χρυσ.Μορ.3714 **ἠφέραν τὰ φορβαιά τους βοῖδια καὶ ἀγελάδια**.

φορβᾶδιν (τὸ) πᾶν. τὸ φορβᾶδιν βλλ. **φορβᾶδιν** (τὸ) μτγν. κ. μων. ὑπόκορ. τοῦ φορὰς βλλ.2) : Σχόλ.Νίκ.Θηρ.925, Πλάτ., Λέων Σοφ.18,53, Μοσχόπ.Σχεδ.43 φορβὰς τὸ φορβᾶδιον. **φορκακωθῆς** ους-ες ἐσφ. γρ. ἀντὶ φαρκιδωθῆς βλλ.: Ἰππ.663,42.

φορὰς -άδος (ἡ) ἡ φέρουσα καρπὸν, καρποφόρος, εὐφόρος, γόνιμος: Θεόφρ.Φι.4,16,2 **φορβάδες γίνονται ἐξ ἀφρών** 2) ἄ. φορβὸς βλλ.: Ἡσ. *φορβάδες· ἄ ἠλθειαι Ἰπποῖσι, Σουῖθ. *φορὰς, φορβάδος ἡ ἵππος, θηλυκῶς: Σχόλ.Αἰσχ.Πρ.723 **φορβάδων γάλα ἠσθιον**, Βασ.Ἐπιστ.303.

φορπατῆς (ἡ) δημ. εἰσπράκτωρ δημοσίων ἡ δημοτικῶν φόρων.

φορβᾶ δημ. κ. φορῶ βλλ. **φορβᾶδικὸς**-ή-ον μτγν. ὁ ἔχων κλισίαν, ροπήν εἰς τὸ βόσκειν, τρέφειν, ὁ βοσκησιτάδης: Πλούτ. Ἡθ.713B **ἄσον ἔνεασι τῆ ψυχῆ φορβᾶδικὸν καὶ ἀγελᾶτον** πρβλ. φορβὰς. **φορβᾶια** (ἡ) μτγν. ἀντὶ φορβεία βλλ.1) *Ἡσ.εφορβᾶιον· περιτόμιον, καπίστρον: Πιδ.Ἰώδ.40,20 **ἀγεις . . δριόκοντα ἐν ἀγκίστρῳ, περιθήσεις δὲ φορβᾶϊαν περὶ ῥίνα αὐτοῦ**.

φορβαῖος-α-ον (φορβῆ) μτγν. ὁ παρέχων φορβήν, βοσκῆν, ἡ ὁ ἔχων ἀφθόνους φορβὰς, βοσκάς: Καλλ.Λουτρ.Παλ.50 **φορβαίων . . ἐξ ὄρων**.

φορβᾶμων-ονος (ἡ) ἡ Ἐπιγρ. ἀντὶ φορβὰς βλλ.1) **φορβᾶμωνα γαίαν** πρβλ. πολυφορβος. **φορβᾶντα** Ἡσ. ἐιστρικά φόραμακα) [διορθ. **Ἡεῖλιπ** *εφορβὰ τὰ ἱατρικὰ φάρμακα].

φορβᾶς-άδος (ἡ) [φέρω] κ. μων. κ. νεώτ. ὁ παρέχων φορβήν, βοσκῆν, τροφήν, ὁ τρέφων: Σοφ.Φιλ.700 **φορβάδος ἐκ γαίος** [τῆς παρεχούσης τροφῆν], οὐτ.ἀπ.285 **ἐξ Ὀλέουος γῆς φορβᾶδος κομίζομαι**, Νόνν.Δ.2) **φορβᾶδος ὄλης** 2) ὁ ἐν ἀγέλῃ νευόμενος, ὁ ἐν λειμῶνι βόσκων, ὁ ἀγελᾶσις ἐπὶ ἵππων, βοῶν: Ἡσ. *εφορβᾶδες, νομάδες, φοιτᾶδες, βοσκῆματα: *Ἀριστλ.Ζι.604a,23 τῶν ἵππων αἱ μὲν φορβᾶδες ἄνοισι, Ἰουστ.700C ἵππων φορβᾶδων, Συνέσ.Ἐπιστ.265B ἐν Ἴπποσι φορβᾶσιν ὄμ. κ. ἐπὶ χοίρων: *Ἀπολλ.Ρ.2,1025' κ. ἐπὶ αἰγῶν: Νίκ.Θηρ.925 **φορβὰς αἰγῶν ὡς ἄρα**: *Ἐπιγρ. **φορβὰς ταῦρος** || μ. φορβᾶς ἰένν. Ἰπποῖς ἡ μετὰ τῆς ἀγέλης βόσκουσα: Εὐρ.Βάχχ. 166 **πᾶλος ὄπως ἄμα ματέρη φορβᾶδι**, Πλάτ.Νόμ.666B' 2) μτγν., μων. κ. νεώτ. ἡ θήλεια ἵππος: ἡ φορβᾶα: *Ὀππ.Κυν.1,385, Ἰππιατρ.59,29 **συλλαβεῖν φορβᾶδα** 3) μτφ. ἐπὶ γυναικῶν τρεφόμενων διὰ τῆς πορνεῖας: Εὐστ.1088,34 **ἡ πολλοὶς προσομιλοῦσα τροφῆς χάρις**, Πινδ.ἀπ.87, II **φορβᾶδων κορᾶν**, Σοφ.ἀπ.645 **φορβὰς γυνή**, Πολυδ.7,203.

φορβασία (ἡ) ἀντὶ φορβεία βλλ.1) Σουῖθ. **εφορβασίον** καπίστριον.

φορβεία (ἡ) Ἡσ. ἐσφ.γρ. ἀντὶ φορβεία βλλ.1). **φορβεία** (ἡ) [φορβῆ, φέρω] κ. μων., νεώτ. κ. φορβᾶ ὁ ἐκ ακυτιῶν λωρῶν ἡ σχινίων δεσμός, ὁ περιβάλλων τὴν κεφαλὴν τῶν Ἰππιδῶν κ. ἰδ. τοῦ ἵππου καὶ χρησιμεύων διὰ τὴν πρόσδεσιν αὐτῶν εἰς τὸν στάβλον, τὸ καπίστρ. Ἡσ. *εφορβεία, ἔλυκιστρον, περιτόμιον, καπίστριον: Ξεν. Ἰππ.5) ἡ τῆς ἐπιφαντιδίας φορβείας, Στράβ.15,1,52 **οἱ δὲ Ἴπποι ἀπὸ φορβείας ἀγονται**, Λουκ.*Ὀν.51 **καὶ με ἐκ τῆς φορβείας ἐπιλαδομένη ἐπὶ τὸ χαμμένιον εἴλικε**, Πολυδ.1,203 **ἐκ φορβείας τὸν Ἴππον περιεκέτηον** πρβλ. Εὐστ.539,16 2) εἰδὸς δερματινοῦ περιτομίου, τὸ ὅποιον ἐφόρων ἐν αὐλήται κατὰ τὴν ἀλῆσιν πρὸς μετριάσμον τῆς φωνῆς τοῦ αὐλοῦ: Ἡσ. *εφορβεία ἡ ἀλῆθητικὴ στήμις, αὐτ. ἐπὶ περιεκίμενον τῷ στόματι τοῦ αὐλοῦ τὸ δέρμα, ἵνα ἡ ἀχισθῆ τὸ χεῖλος αὐτοῦ: *Ἀριστοφ.Σφ.532 **κἂν αὐλήτης γε δίκην ταύτος, ταύτης ἡμῖν ἐπὶ χεῖρα ἐν φορβείᾳ τοῖσι δικασταῖς ἐξοδον ἤλῃσ' ἀπιστοῦσιν ἰοχλό**. *εφορβείαι εἰσι τὰ δέρματα τὰ περὶ τὸ στόμα τῶν αὐλήτων προσδεσμευόμενα, ὅπως ἀν σύμπτρπον τὸ πνεῦμα περῶμενον ἠδεῖον τῆς φωνῆς τοῦ αὐλοῦ ποιήσῃ', *Ἀριστλ.Πολιτ.1324b,16 **περιεῶσθαι τὴν φορβείαν**, Πλούτ.56B, αὐτ.456B ὁ Μαρσύας φορβείᾳ τῆσι καὶ περιτομίοις βίτα τοῦ πνεύματος τὸ βαγδατον ἐγκαθεῖρε: ὄμ. κ. φρ.: Σοφ.ἀπ.753 **φυσὰ φορβείας ἀτερ ἴδου τοῦ ἐφεκτικού τοῦτο μέσου**, με ὄλην τὴν δύναντον τῶν πνευμένων, κ. μτφ. ἀνευ μέτρον, κτ. Κικ. Ἄττ.2,16).

φὸρβεις (ἡ) μτγν. ἡ γλῆνη, ἡ κόρη τοῦ ὄφθαλμοῦ: Ἀθανάσ.2,342A **φὸρβεις τῶν ὄφθαλμῶν**.

φορβή (φέρω) κ. μων. κ. νεώτ. νομή, βοσκῆ, τροφὴ τῶν κτηνῶν, χόρτον, ἰδ. τῶν ἵππων κ. ὄνων: Ἡσ. *εφορβῆ, βορὰ, τρυφή, βοτάνη, βρώσις: Ἰλ.Ε.202, αὐτ.Α.562 **ἐπει τ' ἐκορέσατο φορβῆς** || νεώτ. ζῆρὰ ὀδοθηκευμένη τροφὴ τῶν κτηνῶν, σίον σιανὸς ἄχυρον κτ.: || ὄμ. κ. τροφὴ τῶν ἀρκαδικῶν ὄρνέων: Σοφ.Ατ.1065 **δρῖσι φορβῆ παραλλοῖς γενήσεται** || κ. ἐπὶ τὰ βρώματα τοῦ ἰχθύος βατράχου: *Ὀππ. Ἄλ.288 **καὶ τῷ μῆ-**

της άνεστρατο γαστέρι φορβήν Ισχόλ. «φορβή, ή τροφή, από τοῦ φέρειν.. τόν βίον» || κ. έπί τής τροφής τών άνθρώπων: Μρ.1,202 καρποῦς . . ές φορβήν καταριθεσθαι, αὐτ.119, αὐτ.1,211 πληρωθέντες φορβής καί οίνου, Σοφ.Φιλ.43 ή 'η φορβή νόστος έξελάθηεν, αὐτ.162, 'Αντ.775, 'Απολλ.Ρ.2,189 έξέλπτο δ' άλλοτε φορβής ύδός δσον' πρβλ.Εύστ.539,13' 2) μυν. μτφ. καιουτική ύλη: Παλλ.Σιλ.Α.Π.5,238 φορβής ήπανη φύχεται αύτομάτως.

φάρεια 'Ησ. «φάρμακα, οί δέ φόρβα».

φορβιά (ή) νεώτ. ή φορβεία βλ.λ.11.

φάρβον 'Ησ. «άπανόνα» |πιθ. διάρθ. «Φοΐβον 'Απόλλωνα».

φορβόν (τό) άντί φορβή βλ.λ.11, μ. κτ. πληθ. φορβά(τόν): 'Ορφ.'Αργ.1118 μελιπόδα φορβά νέμοντα.

φορβύ 'Ησ. «τά ούλα, 'Ηκείσι» |πιθ.γρ.1.

φορβό-δω βσσκω, μτχ. καθ. φορβώμενος: 'Ησ.

«τρεφόμενος».

φοργάνη ή φοργόνη: 'Ησ. «ή άραιότης».

φορβάφορος (τό) μτγν. ή φορβαίφορος (ό) δουλόφω φέρων φορείον: Πλούτ.Γάλλ.25 τό φορείον έκέλευον αίρεσθαι, . . και τό φορβαίφορος έπιταχύνοντος, Διογ.Α.5,23 τούς φορβαίφορος.

φορβιά (ή) μτγν. βόρβορος: 'Αρκάδ.98 «τό δέ παρείδ και φορβεία και φορβαί ο βόρβορος . . όζίνονται».

φορβαίφορος (ό) μτγν. ά. φορβαίφορος βλ.λ.: Πλούτ.Γάλλ.25.

φορβιά (ν) (τό) (φορβ, φέρω) κ. μυν., νεώτ. κ. δημ. τό δι' ου φέρεται τις, έδρα ή φορητή κλίνη, έφ' ής μεταφέρεται τις βασιτάζόμενος υπό άλλων Φωτ.654,9 «φορείον, ό νύν όικνος λεγόμενος»: Δειν.94,41 έπί φορείου κατακομιζόμενος τήν εις Πειραιά όδόν, Πολύδ.31,3,18 έπόμπειον εν χρυσόσπι μιν φορείσι . . γυναικεις, 'Ιώσ.Α118,6,6, αὐτ.19,3,2 τό τό φορείον αύτοῦ φέροντες, Πλούτ. Νομ.10, αὐτ.Περ.27 άν χωλών όντα και φορείω . . προσκομιζόμενον, αὐτ.Πελ.30, αὐτ.Εϋμ.14, Λοικ. Μισθ.Συν.36 τώ φορβίω έπομένους, Διογ.Λ.5,41, 'Αθην.5,195C, αὐτ.212B φορείον άργυρόπουν, Εύστ. 809,2' 2) νεώτ. κ. δημ. τετράπλευρον σανίδωμα έπί δύο παραλλήλων δοκών πρός μεταφοράν άσθενών, τραυματιών κττ. 2) τό φέρετρον: ΠΔ Μακρ.2,3,27 πσάοντα πρός τήν γήν και πολλώ σκότει περιχθέντα, συναρπάσσοντα και εις φορείον ένθιεντες, Νικόλ.Δσμ.46,21 |Piccol.]ένθιέμενοι τόν νεκρόν εις φορείον' 3) κτήνος πρός μεταφοράν φορτίων, ύπαζύγιον: ΠΔ Γέν.45,17 γεμισσατε τά φορεία ύμών, και απέλθετε 4) μτφ. έπί τοῦ ανθρώπινου σώματος: Γρη.Νίσσα.2,872B σώμα φορείον άθανασίας' 5) μισθός, άμοιβή άχθοφόρου, κόμιστρον: Πολυδ.7,133.

φορβαίφορος (ό) γλωσσ. έσφ.γρ. άντί φορβαίφορος βλ.λ.

φόρμα-ατος (τό) (φορμά) μτγν., μυν., νεώτ. κ. δημ. άντί φόρμα βλ.λ., πάν 3η πφρεί τις ώς κλύμμα ή ένδυμα, όθ. ένδυμα, έσθής, ίμάτιον: Σοκρ.Σχ. 'Εκκλυμ. 'Ιστ.7,13, Φωτ. κ. Σουίδ. έν λ. φακέλος' || νεώτ. κ. δημ. τό έξωτερικόν ένδυμα κ. ιδ. τό γυναικείον || δημ. ό έπενδύτης, τό έπανωφορί: 2) δημ. κτ. πληθ. φορέματα τό σύνολον τοῦ ρουχισμού.

φορβεία (ή) δ. τ. τοῦ φορβαί βλ.λ.

φορβεία άντί φορβεία, άπαρφ. όορ. τοῦ φορβό βλ.λ.: Πλούτ.Κάτ.Πρεσοβ.4 έσθθητα . . ούδέποτε φησι φορβεία πολυτελεστέραν.

φορβιά (ή) (φορβώ), μυν. ένδυμασία, άμφιεσία, περιβολή, καστομό, φάρμα: 'Ιω. 'Αντ.825, Πισχ.Χρον.274 τής βασιλικής φορβείας, Θεοφάν. 'Ιουστ.έν.31 ή λοιπή φορβεία ατών όμοία τών λοιπών Οδώνων, Σουίδ.έν.λ. 'Αντωνίνος τάς φορβείας ατών χράσθαι.

φορβεία (ή) μυν. κ. δημ. φορβαία βλ.λ.: 'Ερωτόκρ.289, αὐτ.91 άσπα' άργυρή τά τά χροσά ή φορβαία ντου γίνω, αὐτ.116, δ. διστ. τής τρανταχυλλικής τά φύλλα θά τά κάνω φορβαί, Βιζύων. Ποιήμ.81,14 μό φορβαία πού πρέπει νά φαντάζη, Πασαντ.'Αγ.'Ορ.δ τρία κομμάτια ύφασμα, πού όποτελοῦν τή φορβεία του.

φορβεία εως(ή) σχόλ. κ. πάπ. άντί φάρμα βλ.λ.: Σχόλ.Αριστοφ.'Ορν.156, Σουίδ. έν λ. τριβή.

φορβείζω πάπ. φέρω, κομιζώ, πορίζω, προ-υθεύω: 2) πάπ. φορβώνω βλ.λ.

φόρετρον (τό) μτγν. ό μισθός, ή άμοιβή τοῦ άχθοφόρου, ά. φορείον βλ.λ.51' Πολυδ.7,133 «και ό μισθός, κόμιστρον, είποι δ' άν τις αύτόν και φόρετρον, και φορείον»: Πάπ.

φορβός-έως (ό) (φορβώ) κ. νεώτ., ίων. γενικ. -ής, ό φέρων, ό κομιζών ή βαστάζων κ. ή κουβολητής: 'Ησ. «φορείς: οί βαστάζοντες ή φερόντες τις»: 'Ιλ.Σ.566 μις δ' οίη άταρπητός ήεν . . τή νίσσαντο φορβής, 'Απολλ.Λ.132 ίών τε φορβός φύλακος τε βίοιο' || 'Ησ. «φορείς: οί τήν μεταλλικήν ύλην έκκομιζόντες παιδες» 2) ό βαστάζων φορείον, ό μεταφέρων τινά έπί φορείου: Πλούτ.'Αρτέ.22 και φορείς τούς κομιζόντας αύτόν μέχρι θαλάσσης μαλακώς έχοντα, Κλήμ.'Αλ. 269, 2ζσ.5,38 συμπαρατρεχόντων τοίς φορβάσιν, Νόνν.Δ.1,234 κορυσομένου δέ φορείου:

3) Ιπποσ φορβός σκευοφόρος, φορτηγός Ιππος: Πλούτ.Αμ.19 Ιππον αύτώ κελεύσαι τών φορέων προσαγαγείν' 4) νεώτ. τεχνικόν κατασκευάσμα πρός μεταφοράν φορτίων, οίον αι σιδηροδρομική ράβδοι, τά κεκλιμένα έπίπεδα κττ. 5) νεώτ. ό φέρων, ό μεταδιδώντι: φορείς τών μικροβίων, -φορείς νέων ίδών - ένεργείας - δυνατόεας' 6) νεώτ. έκαστον τών έκατερωθεν τής κάτω εισαγόντος τοῦ Ιππου τμημάτων τών ούλων, άτινα στεροῦνται δδόντων και χρυσιμεύουσιν όπως φέρωσι τήν στομίδα τοῦ χαλινοῦ.

φορβύ άντί φορβό βλ.λ.: 'Ησ. «φορβούσις φοροβύσις» κ. παθ.: αὐτ. «φορβούσις φοροβύμενα».

φορβών έπίορ. μτγν. άντί φορβόδη βλ.λ.11, σηκωτά, κουβαλητά: Λοικ.Τίμ.21 φορβδόν άρά-μενοι μετακομιζουσι.

φόρμα-ατος (τό) (φορμά) κ. μυν. κ. φόρμα ή ένεργεία και τό όποτελεσμα τοῦ φορείν, φέρειν, τό φεράμενον, όθ. φορτίον, άχθος, βάρος: Σοφ. Φιλ.474 δυσχέρεια . . πολλή τοῦδε τώ φορμάτος |πολλό άχηρόν είναι τό φορτίον τούτο! || τό βαστάζόμενον, τό έν χειρί κρατούμενον ή έπί τών γονάτων άποτειθειμένον: Πασα.9,30,2 κάθηται . . Ησίοδος κίθαρον έπί τού γόνασιν έχων ούδέν τι οικειόν 'Ησόδω φόρμα: κ. μτφ.: 'Ιπν. 'Αρθ.802 άσπρόν τό φόρμα, Αιοχ.άπ.258, Εϋρ. άπ.644 βάρη τό φόρμη' οίσις άνθρώπου κακού |δ.γρ. φρόνημα, Ξεν.ΚΠ.3,1,25 οίον φόρμα ό φόθος' 2) έν π.άν δ,τι φορβεί, φέρει τις έπί τοῦ σώματος του,οίον κώσμημα: 'Αριστ.άπ.310, Δίφιλ.Παλλ.άπ.1 Βουθέλλια, καρπών παρθένου φορμήματα Ιχθυάτα κοσμήματα περιθιέμενα εις τόν καρπόν τής χειρός παρθένου, Πλούτ.Δημ.30 τόν δέ κρικον είναι τούτον αύτώ φόρμα περιδραχίδιον' || κ. μυν. ιδ. πάν δ,τι φέρει, φορβεί τις ώς ένδυμα, ένδυμασία, φορβεία: 'Αριστ.άπ. 458 ή χλαίνα ήρωϊκόν φόρμηα, Διον.'Αλ.Ρωμ.2,72 κεκοσμημένος έσθθητι και φορμήσας Ιεροσί, Πολυδ.7,95, Εϋσ.Εϋαγγ.Προν.274Α ούκ έν έχοντες σχήμα φορμηάτων, αὐτ.276Α, 'Αών.π.Α.55 Μαίωυ 5,406F' 3) ώς μτφ. τοῦ λατ. ferulum τό φορείον, έφ' οῦ έφέροντο έν πομπήσ τό λάφυρα και αι εικόνας τών θεών: Πλούτ.Σύλλ.38, αὐτ.Λοικ. 37 φορμήματα εϊκοσι . . άργυρών σκευών' 4) περιληπτ. οί φορείς: Πολυδ.8,31,7.

φορήμεθα αἰολ. τ. ἀντὶ φοροῦμεθα : Ἰ. Αλκ.ἀπ. 18,3 ἄν τὸ μέσον νὰτὶ φορήμεθα σὺν μελαίνᾳ.
φορήμεναι ἐπ. ἀπαρφ. τοῦ φορῶ : Ἰ. Ο. 310.
φορήμι ἄφρ. ὁ. τ. τοῦ φορῶ βλ. λ.
φορήναι ἐπ. ἀπαρφ. τοῦ φορῶ βλ. λ. : Ἰ. Β. 107.
φορήσει-εως ἰή (φορῶ) μτγ. ἡ ἐνέργεια τοῦ φορέου, τοῦ φέρονε : Διον. Ἰ. Αλ. Ρωμ. 2,64 φορήσει τῶν πιλωτῶν, Ἰ. Αθ. ν. 5,220Α Ἰματίου . . φορήσειωσ' 2) τὸ φερεσθαι, φορᾶ, κίνησης : Διον. Ἰ. Αλ. Ρωμ. 2, 49, Ἰ. Γρη. Ναζ. 2,222,128.

φορητός-ή-όν (φορῶ) κ. μιν., νεώτ. κ. δημ. κ. φορητός-άν (Λοκκ. Ὀρχ. 27) ὁ φερόμενος, ὁ μεταφερόμενος, ὁ μετακομιζόμενος, ὁ μετακινούμενος, ὁ ἀκτός : Πίνδ. ἀπ. 58,6 κυμάτεσσι φορητά, Στράβ. 3,2,8 ἰστροῦσι τοὺς ἀνδρούρους . . φορητῶ ἐπικλυζόντες ὀδατι' 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ἄν δύναται τις νὰ μεταφέρῃ, νὰ μετακινήσῃ ἀπὸ τινος τόπου εἰς ἄλλον, ὁ δεκτικός μετακινήσεως, μετακινήτης, ἀντιθ. ἐδραϊός : Φιλ. 2,238,23 φορητὰ οἰκίαι, αὐτ. 145,29 φορητὸν ἱερόν, -φορητὸν ὄπλον - γραμμῶφωνον - δοχεῖον, -φορητὴ λυχνία, Παναντ. Ἰ. Α. Ὀρ. 100 φορητές εἰκόνες ἰαί ἐπὶ ξύλου ἢ φάσματος, κατ' ἀντιθ. πρὸς τὰς τοιχογραφίας' 3) ἐπὶ τῶν πλανητῶν, ὁ πλανώμενος : Πολυδ. 4, 156 ἄστρα φορητά' 4) μτφ. ὁ συνεχῶς κινούμενος, ὁ εὐμετάβολος, ὁ ἀστατός : Φιλ. 1,219,43 γενεσιν τὴν ἀστατον πάντα καὶ φορητὴν, Πλούτ. Ἰ. Ηθ. 428 Β φύσις φορητὴ καὶ μετὰβολος' 5) δημ. μτφ. μιν. ἄν δύναται τις νὰ φέρῃ, νὰ ὑποφέρῃ, νὰ ὑπομείνῃ, ἀνεκτός, ὑποφερτός' Ἰ. Α. «φορητά» ἀιτά, βαστακτά, ἃ δύναται τις φέρεω' : Αἰσχ. Πρ. 979 εἰλες φορητός οὐκ ἄν, εἰ πράσοις καλῶς, Εὐρ. Ἰ. Πη. 443 Κύπρις γὰρ οὐ φορητός, ἦν πολλὰ βύη, Λοκκ. Τίμ. 23 οὐκ ἀντὶ φορητός ἐστί τοῖς ἐντυγνάνουσι, αὐτ. Ἰ. Αλ. 27, αὐτ. Μισθ. Σ. υν. 36, Ἰ. Ηθ. Δ. Αἰθ. 4,19, Ἰ. Αλκίφρ. 1,8 χαλεπὸν καὶ οὐ φορητὸν, Ἰ. οὐλ. Γαλ. 201 Ε ἰστάτ' δὲ ὄπως πεπνυθεῖ ἄν καὶ φορητά, Ζώα. 5,48,5 ἐπὶ φορητοῖς καὶ μετρίοις ποιήσασθαι τὰς σπονδάς, Ἰ. Ακροῦ. Γ. π. ASS Μαίου 7,85Α ὀδύνας αὐδ' ὀπωσῶν ἄν φορηταί.

φορήγεις ἰαί Ἰ. Α. «τὰ ὄδυνα».

φορικός-ή-όν πάπ. ὁ εἰσφερόμενος, ὁ συνεισφερόμενος, ὁ παρεχόμενος ὅς συνεισφορά : Πάπ. ἀπὸ τ. τοῦ ἀγοραστοῦ καὶ τοῦ φορικοῦ σίτου, αὐτ. πυροῦ φορικοῦ, αὐτ. ἀράκου καθαροῦ καὶ φορικοῦ ἀρτάδαι Χ' 2) τὸ οὐδ. φορικόν εἶδος φόρου ἐν Αἰγύπτῳ.

φορικός-ον (φέρω) μτγ. καρποφόρος, παραγωγικός, γάνιμος : Γέμιν. ΑΠ 9,414 τίς μ' ἄφορον λέγει τὴν φορῖμυν φύλακα ; Κλήμ. Ἰ. Αλ. Στρωμ. 6,15, 118 τὰς ἀφόρους φορῖμους γίνεσθαι, Πάπ. φάριμος γή, αὐτ. φοινικῶν φόριμος, αὐτ. ἄφορα ἐν φορῖμοις ἀναγράφεσθαι' 2) γεν. χρήσεως, ἀφέλιμος Ἰ. Α. «λουσιτελής» 3) κ. μιν. τὸ θηλ. φορῖμη εἶδος τι στυπτηρίας : Διοσκ. Εὐν. 1,32, Ἰ. Πη. πρ. 213,9.

φορίνη ἰή κ. μιν. τὸ παχὺ δέρμα, δορὰ παχυδέρμων τινῶν ζῴων κ. ἰδ. τοῦ χόλρου : Ἰ. Πη. 404,55 ἐσθίειν δὲ καὶ ἀνευ τῆς φορίνης, Ἰ. Αθ. ν. 9,381 ; τῆς φορίνης ἦδη γενομένης κραιβαλαίας' ὁ μ. τοῦ ρινκόρω : Αἰ. λ. Ζ1 17,44' ὁ μ. τοῦ χαμαιλέοντος : αὐτ. 4,33 στερεὰν φορίνην ἔχει' ὁ μ. τοῦ βοδός : Εὐστ. 1915,13' ὁ κ. ἐπὶ τοῦ δέρματος τῶν ἰχθύων Φρόν. π. ΑΒ 70,26 «φορίνην τὸ τῶν κρεῶν δέρμα ἢ τῶν ἰχθύων» ὁ κ. ἐπὶ τοῦ δέρματος τοῦ ἀνθρώπου : Ἰ. Αρκοκρ. ἐν λ. «καὶ ἐπ' ἀνθρώπων δέρματος ἐλέγετο ἡ φορίνη» : Ἰ. Αρκοκρ. Γ. ἰητ. ἀπ. ὁ. Ἰ. Αντιφ. ἀπ. 115' 2) ἐνδυμα ἐκ χιταίου δέρματος : Πλούτ. Ἰ. Ηθ. 57Α ἀγροίκου . . φορίνην παχέαν φέροντος.

φορίνια ἰτὸ ἡσποκρ. τοῦ φορίνη βλ. λ., ἡ παχυθεῖσα ἐπιδερμὶς τοῦ ὀφθαλμοῦ Ὠτ. 427,12 ἐν λ.

πεφορίσθαι «φορίνον γὼρ λέγεται τὸ παχυνθὲν δέρμα τοῦ ὀφθαλμοῦ».

φορῖνούμαι-όμαι παθ. ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ, περιβάλλομαι, καλύπτομαι ὑπὸ παχείας μεμβράνης : Λυσ. ἀπ. Ἰ. Αρκοκρ. ἐν λ. πεφορίσθαι τὸν ὀφθαλμὸν τὸν ἔτερον γλαυκότερον εἶναι ἢ πεφορίσθαι, Μειπέτα εἰς Εὐφορ. 143.

φορισφόρος ἰδὸ γλωσσ. ἔσφ. γρ. ἀντὶ φοραιοφόρος βλ. λ.

φόρκες Ἰ. Α. «χάρακες» [πρὸ λ. λατ. fures].

φορκός-ῖδος ἰή Ἰ. Α. «μυοδὸφθαλμος».

φορκός-ή-όν μτγ. ποι. ὁ λευκός, πολίος, λευκόσκουρος : Λυκάφρ. 477' 2) Ἰ. Α. «φύσας».

φόρμα ἰή ἰταλ. ὄπμ. μορφή, σχῆμα πράγματις τινός : φόρμα καπέλλου, -ώραιες φόρμες' 2) μήτρα, καλοσύνη : παγὰτὰ τῆς φόρμας, -βάλα τὸ καπέλλο τοῦ φόρμα' 3) τὸ ὄφρος τοῦ γραπτοῦ λόγου, τὸ στυλ' 4) εἶδ. ἐργατικός ἐπενδύτης.

φορμαλεύδῃ ἰή νεώτ. χημ. ὕγρον ἀχρουν καὶ δριμύ, οὐ διάλυσις ἐν ὕδατι ἀποτελεῖ τὴν φορμολήν, ἔχει δὲ ἰσχυροτάτην ἀντισηπτικὴν δύναμιν.

φορμαλία ἰή (λατ.) πάπ. φύλλον, πινεὺ τροφοδασίας : παραδεδώκατε . . αἰς ἐπινέγκτας φορμαλίας χωρήσασι στρατιώταις ἄρτου μείζους Χ' 2) ἀπόδειξις καταβολῆς : αὐτ. τῆς καταβολῆς γινόμενης τὰς φορμαλίας κομίζειν.

φορμαλίνη ἰή νεώτ. ἡ φορμολή βλ. λ.

φορμαλισμός ἰδὸ ἰταλ. ἰ νεώτ. διεθν. ὄρ. ἡ τυποκρατία βλ. λ.

φορμαλιστής ἰδὸ νεώτ. θηλ. -ίστρια, ἐπὶ λογοτεχνίῳ, ὁ τὰ μάστιγα προσέχων τὴν μορφήν, ἔστω καὶ ἐπὶ ζῆμια τῆς ἐνοίας.

φορμαλία ἰή μτγ. δ. τ. τοῦ φορμαλία βλ. λ. Πάπ. 2) π. Ρωμαίσις ἀπόφασις θανάτου : Ἰ. Αμμιαν. Μαρκ. 14,1,3.

φορμηδών (φορμός) ἐπίρρ. ἐν εἶδει φορμοῦ, πλεκτοῦ καλύμματος, σταυροειδῶς, σταυρωτῶ πρὸ λ. κοφινηδών, φιαθηδών : Θεοκ. 2,75 ζυλα . . φορμηδὼν ἀντὶ τοιχῶν τιθέντες, αὐτ. 4,48 φορμηδὼν ἐπὶ ἀμάξας ἐπιβαλλόντες (τοὺς νεκρούς), Φιλ. 1,530 συνοδευμένω δοράτων φορμηδών.

φορμικτάς ἰδὸ ἔσφ. γρ. τοῦ φορμικτῆς βλ. λ.

φορμίζ-ιγγος ἰή τὸ ἀρχαιοτάτον τῶν ἐγχόρδων μουσικῶν ὄργάνων τῶν Ἑλλήνων ἀσιδῶν, παρεμφερές πιας πρὸς τὴν σημερινὴν ἄρπον ἀλλὰ μικροτέρου σχήματος, πολλὰκις ἐπίχρυσον, διὰ πολυτιμῶς ἡ ημιπολυτιμῶν λίθων κεκοσμημένον, πιθ. ἀρχικῶς τετραχορδόν, εἶτα δὲ ἀπὸ Τερπάνδρου ἐπταχορδόν ὥσπερ ἀναφέρεται π. Ὀμ. ὡς ὄργανον τοῦ Ἀπόλλωνος : Ἰ. Α. 603 φόρμιγγος περικαλλέας, αὐτ. Ὀ. 63, Ὀ. Ρ. 270, Ἰ. Ησίοδ. Α. 203 Ἰμερόεν κιθάρις Διδος καὶ Ἀπτοῦς υἱὸς χρυσεῖς φόρμιγγι, Πίνδ. Π. 2,71 τὸ Καστόρειον ὄν ἐν Αἰολίδεσσι χροδαῖς θέλων ἄθροισεν χρίνι ἐπακτύπου φόρμιγγος ἀντόμενος, αὐτ. Ν. 5,24, Ἰ. Αρκοκρ. Ὀρν. 219 ἐλεφαντόδετον φόρμιγγα' 2) ἐν ρητ. 1413α ὡσπερ ἡ ἀνάλογον μεταφορά. ἰσιν ἢ ἀσις φαμέν ἐστί φιάλη Ἰ. Αρως καὶ τὸν φόρμιγγε ἄχορδος.

φορμίζω ἰή ποι. μέλλ. -ισω, δωρ. -ίξω, παίζω τὴν φόρμιγγα : Ἰ. Λ. 605 μετὰ δὲ σφιν ἐμέλιστο θεῖος ἀσιδός φορμίζων, Ὀ. Δ. 155, αὐτ. Δ. 18, αὐτ. Ὀ. 266' 2) μτ. αἰτ. ὄδω πρὸς φόρμιγγα βλ. λ. Ἰ. Ἐρμησιαν. 3,48 Στ. ἀπὸ φόρμιγγος . . πόδων.

φορμίζω ἰ2) μιν. δημ. συγκεκομ. τ. τοῦ ἀφορμίζω, μοινοῖμαι, ἐξίσταμαι τῶν φρενῶν : Ἰ. Ἐρωτόκρ. 3,54 ἐφόρμισε στοῦ πόθου τὴν ὀδύνην.

φορμίσιον Ἰ. Α. «φορμίσιον».

φόρμικα Ἰ. Α. «μύρμικα».

φορμικτῆς ἰδὸ δωρ. τ. τοῦ φορμικτῆς βλ. λ.

φορμικτήρ-ήρος (ὁ) μγν. ποι. ὁ φορμικτής βλ.λ.: Νόνν.Δ 24,238.

φορμικτής (ὁ) ποι., ὄρω. φορμικτός (Πίνδ.Π.4, 17δ) ὁ παῖων φορμικῶν, τὴν κίθαριν : αὐτ. ἐξ Ἐπὶ Ἀπόλλωνος δὲ φορμικτὰς αἰοῖδαν πατὴρ ἔρολεν ἰέσφ.πρ. φορμικτὰς, Ἄριστφ.Βάτρ.231 προσπι-τέριπται δ' ὁ φορμικτὰς Ἀπόλλων, ΑΠ9,308.

φορμικτὰς-ή-όν ἐπί ὁσμάτων, ὁ πρὸς φάρμακα ἀδόξοτος : Σοφ.ἀπ.15 μῆλην καὶ πεζὰ καὶ φορμικτὰ, Σχόλ.Εὐρ. Ἄλκ.448.

φορμικὸν (τὸ) ὑπόκορ. τοῦ φορμῆς, πλέγμα ψια-βωτῶν, ψιαθῶδες : Ἰπών.129, Ἡσ. 2) εἶδος τι δροσμοῦ, δέματος : Διογ.Λ 5,3 φτὰ φορμικὰ τῶν φρυγῶν εὐλογικὰ ποιοῦσιν 3) εἶδος τι φυ-τοῦ, πῖθ. τὸ δρμινον βλ.λ.1).

φορμικός-ίδος (ἡ) ὑπόκορ. τοῦ φορμῆς, καθαθι-σκός, μικρὸ καλὸθι : Ἄριστφ.Σφ.58 ἡμῖν γὰρ οὐκ ἐστ' οὕτε κάρυ' ἐκ φορμικός, Ἄλεξ. Ἀδ'ἡλ.69' || πλεκτὸν τι δροσμον ἀλιείας, εἶδος τι κύρτου : Ἄριστ.Λ 21,5,15,5 ἐν ταῖς φορμίσιν . . ἐνίκτυοισιν,

φορμίσκιον (τὸ) μγν. ὑπόκορ. τοῦ φορμίσκου, καθαθικός : Πολυδ.7,173.

φορμίσκος (ὁ) ὑπόκορ. τοῦ φορμῆς, φορμῆς βλ.λ.1: ΕΜ 798,51 φορμίσκοι, καθαθίσκοι, πλεκτὰ ἀγγεία : Πλάτ.Λυσ.206B ἐκ φορμίσκων τινῶν προαιρουμένοι (ἀστραγάλους).

φορμικωτός-έω κοίμημα, κοίτομαι ἐπὶ φορ-μῶ, ἐπὶ φιάθου, σὲ φάθα : Κομ.ἐν ΑΒ 70,5.

φορμύλη (ἡ) νεώτ. γημ. κ. φορμάλην ὕδατι-κὸν διάλυμα τῆς μυρμηκιδροσῆς ἢ φορμολι-δεδροσῆς, ταχέως καταστρέφουσα τὰ μικρόδια καὶ ἀπὸ λαν ἀραιὰς διαλύσας.

φορμωραφίς-ίδος (ἡ) ραφίς, βελὸνη, δι' ἧς ράπτονται φορμῶ βλ.λ.3) : Αἰν.Τακτ.18.

φορμωραφῶ-έω κατασκευάζω καλύμματα, σκεπάσματα ἐκ σχοίνου, ψιδίου, σωρράπτα, συμ-πλέκω : ἐν χρ. τὸ παθ. περιπλέκωμαι ἀδεξίως, στε-νωχωροῦμαι ὡσάν νά ἔχω ραφῆ ἐντός φορμῶ βλ.λ.2) : Αἰσχίν.3,166 ἀμπελοφυροῦσι τινες τὴν πό-λιν, ἀνατετήκασι τινες τὰ κλήματα τοῦ δήμου, φορμωραφούμεθα ἐπὶ τὰ στενά.

φορμῶς (ὁ) (φέρω) πᾶν τὸ ἐκ σχοίνου ἢ καλύμου πλέγμα, πεπλεγμένον, πλεκτὸν σκεῦος, κίφινος ἰδία πρὸς μεταφορῶν γεννημάτων : Ἡσόδ.Ἐργ. 482 ἀντὶ δροσμεῦν κροκινῶν, οὐ μάλᾳ χαί-ρων, οἷσις δ' ἐν φορμῶ, Ἡρ.8,71. Πολύβ.1,19,13 φορμῶς ὀχύρων σεσαγμένους || παροιμ. ὁ ἐν Λυκίῳ φορμῶν δούς ἐπὶ ὑψηραῖς παρῶσχε-βίσις κατὰ τὴν κρίσιν ἢ τὴν ἀναγκαιοτάτην στιγμῆν : Ἄριστ.Ρητ.2,73 2) πλεκτὸν κάλυμμα ἢ στράμα, φάθα : Ἡρ.3,98 τὸ ἐντεῦθεν φορμῶ τρῶπον καταπλέαντες ὡς θώρακα ἐνδύνοισι, Ἄριστφ.Πλ.542, αὐτ.ἀπ.227' 3) ἐνδυμα ναυτῶν ἐκ χονδρῶ πλεκτοῦ ὑφάσματος : Θεόδκρ.21,13 νερά-θεν τὰς κεφαλὰς φορμῶς βραχύς, Πασα.10,29,8' 4) μέτρον σιτηρῶν, γεννημάτων αγείδων ἰσοδύνα-μον πρὸς τὸν μέδιμον : Ἄριστφ.Θεσμ.813 φορ-μῶν πυρῶν τανδρόν κλέφας, Λυσ.22,5 μ' πλείω σίτων συνωνεῖσθαι πενήτικον φορμῶν 5) μγν. δέσημ ἔξλων, δεμάτι : Διογ.Λ 4,1,6.

φορμωτικός Ἡσ. «παχύς»

φορμωταί (ἡ) νεώτ. νόμ., ὁ ἐν τῷ ρωμ. δικαίῳ ἐφαρμῆς κατὰ τὸν δῶν ἀπὸ κτίσεως Ρώμης αἱ, διαδικαστικὸς τύπος, δι' οὗ ὁ πρῶτος παρέφημεν εἰς τὸν δικαστὴν τὴν ἐκδικασίαν τῆς ὑποθέσεως ἀνευ πανηγυρικῶν τόπων καὶ ρητῶν λέξεων.

φορμωφόρος (ὁ) ὁ φέρων, ὁ κομίζων φορμῶς βλ.λ.1), κομίζων, φιάθην περιτυλίγματα, δεμα-τίων ἔξλων : Διογ.Λ 9,53, Ἀθῆν.8,354C Πρωτα-γῶραν φησὶ τὸν σοφιστὴν ἐκ φορμωφόρων καὶ ἔξλαφόρων πρῶτον μὲν γενέσθαι γραφέα || οἱ φορμωφόροι τίλους κωμωδίας τοῦ Ἐρμῖππου.

φορμωφόρῶ-έω μγν. εἶμαι φορμωφόρος, κο-μίζω, σηκώνω κομίζων ἢ δέμας φρυγῶν, ἀ-χθοφόρος, εἶμαι ἀχθοφόρος : Δίων Κ 52,25.

φορμωτικός (ἡ) εἶδος τι συκῆς : Ἄνδρ.ο.π.Ἀθῆν. 3,75D ἐπὶ δὲ τὸ πλείστον αἱ κλόουροι καὶ φορ-μῶνιοι . . συμφέρουσιν, ἐάν ἔχουσιν ὄρω.

φορωγράφος (ὁ) μγν. ὁ καταγράφων τοὺς φόρους γραμματέας : Γρηγ.Ναζ.3,1177A.

φοροδέσμοσι (ὁ) νεώτ. γένος γεωμετριδῶν ἐντόμων.

φοροδοτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφε-ρόμενος εἰς τὴν δόσιν φόρων.

φοροδετώ-έω μγν. θέτω, ἐπιβάλλω φόρους, φορολογῶ : Βασ.2,944A τίς τῶν ἐπισκόπων τοὺς λόγους ἐφοροθετήσε :

φορολογησά-ατος (τὸ) μγν. εἰσπραξίς φόρων : Ἄκρον.Γ Ἰστ.23B.

φορολογησά-ον νεώτ. ὁ δεκτικὸς φορο-λογίας, φορολογητέος : φορολογησίμων εἰσοδήμα.

φορολογητός-ον μγν. ὁ φορολογησάμενος, ὁ φόρου ὑποτέλης : ΠΔ Δευτ. 20,|| ἔσται πᾶς ὁ λαὸς οἱ εὐρεθέντες ἐν αὐτῇ ἔσονται αἱ φορολογητοὶ καὶ ἄνηκοοί σου || Ἡσ. «φορολόγητοι» ὑποτέλεις λειτουργοί.

φορολογία (ἡ) μγν., μων., νεώτ. κ. δημ. εἰσ-πραξίς, ζήτησις φόρων, ἢ δασμῶν : ΠΔ Μακκ.1,1, 29 ἀπέστειλεν ὁ βασιλεὺς ἀργύρα φορολογία εἰς τὰς πόλεις Ἰουδα, Φιλ.2,326, Εὐστ.Πον.258,80' 2) νεώτ. κ. δημ. ἡ πράξις τοῦ φορολογῶν, ἐπι-βολὴ φόρου 3) Ἐπιγρ., Πάπ., νεώτ. κ. δημ. συνειδ. φόρος : Πάπ. οὐκ ὄλιγην κατ' ἔτος φο-ρολογίαν τῷ ἱερωτάτῳ ταμείῳ εἰσφέρει, - ἡ φο-ρολογία τοῦ εἰσοδήματος.

φορολογικός-ή-όν (ἡ) μων., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνή-κων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν φορολογίαν : Εὐστ. Πον.258,70, Μιχ.Ἄκου.Πανηγ.56,13 ἔνευκτικὰς τὰ φορολογικὰ θηρία, - φορολογικὸν σύστημα, - φορολογικὸν κατάλογοι || νεώτ. ἐπιγρ. -ῶς.

φορολόγος-ον μγν. ὁ εἰσπραττῶν δημοσίους φόρους, δημοσίους φοροεισπρακτῶν : ΠΔ Ἰωθ 3, 18 ὁμοθυμαδὸν δὲ οἱ αἰώνιοι οὐκ ἤκουσαν φω-νὴν φορολόγου, Πλούτ.Πύρρ.23, Πάπ.

φορολογῶ-έω μγν., μων., νεώτ. κ. δημ., παθ. -οῦμαι, ἀρ. ἐφορολογῆθην, δημ. (ἐ)φορολογῆ-θηκα, ἐπιβάλλω ἢ εἰσπραττῶ φόρους ἢ δα-σμοὺς : Πολύβ.1,8,1 πολλά μέρη τῆς Σικελίας ἐ-φορολόγουν, Διόδ.5,32, οὐκ ὄλιγην τῆς Ἀσίας φορολογήσαντες, Πλούτ.Σύλλ.24, Πολυδ.4,28,Πάπ. νέμεσθαι καὶ κτᾶσθαι ἢ καὶ φορολογεῖν καὶ ἐκ-μισθῶν || τὸ παθ. ὑποβάλλομαι ἢ ὑπέκειμαι εἰς καταβολὴν, εἰς πληρωμὴν φόρου : Διόδ.Σ 19, 94, Ἀθωνας.2,404B ἄνω προσκυνούμενος καὶ κάτω φορολογούμενος, Θεοφῆλ.Σ 124,22 φορο-λογεῖσθαι ὑπὸ τῶν Βαβυλωνίων, - οἱ φορολογού-μενοι πολῖται.

φορομηγής (ὁ) δημ. εἶρων. ἐπὶ κυβερνω-νῶν, ὁ ἐπιβάλλων πολλοὺς καὶ βαρεῖς, δυσδα-στάτους φόρους εἰς τὸν λαόν.

φόρος (ἡ) (τὸ) λατ.1) πᾶν., μων., νεώτ. κ. δημ. κ. φόρος (ὁ) ἡ ἀγορά : Πάπ. συνηγορῶν φόρου Θεβαίτιδος, - σχολαστικὸς φόρου Θεβαίτιδος, - τὸ φάρον τῆς Ρώμης - τῆς Κωνσταντινουπόλεως, - πᾶγμα μαζὶ ὡς τὸ φόρο, - ἔχει μαγαζὶ στὸ φόρο || δημ. φρ. τὰ βγαλεὰ στὸ φόρο ἢ στὰ φόρα τὰ ἐφανέρωσα, τὰ διεδάχθησε.

φορονομία (ἡ) ἴσωρ, νόμος νεώτ. μαθημ. φασ. ἢ κινητικῆ, ἡ διδασκαλία περὶ τῶν νόμων τῆς κη-νήσεως ἀνευ ἀναφορᾶς πρὸς τὴν ἕλξη τῶν σω-μάτων καὶ τῶν προκαλοῦσας αὐτὴν δυνάμεις.

φόρος (ὁ) (φέρω) κ. μων., νεώτ. κ. δημ. πᾶν ὃ,τι φέρει πῆς, πᾶν τὸ εἰσφερόμενον ἢ ἀποτινόμε-νον, ἰδίᾳ χρηματικῶν ποσῶν καταβαλλόμενον ὑπὸ

των ὑπνικών εἰς τὴν κυβερνώσαν ἀρχήν, ὁμ. τὸ πᾶσον, ὅπερ πληρώνει χώρα τῆς ἡμιανεξάρτητος εἰς ἕτερον κυρίαρχον: Ἦρ.1,6 πρῶτος τῶν ἡμεῖς ἴδμεν τοὺς μὲν κατεστρέφασθαι Ἕλληνας ἐς φόρον ἀπαγωγῆν, αὐτ.27,Θουκ1,56 ἑμυμήχους φόρου ὑποτέλει· || φρ. φόρον ὑποτέλλω εἶμαι ὑποτέλης φόρου, ὀπίσθιν, πληρώνω φόρον: Ἦρ.1,171 φόρον μὲν οὐδένα ὑποτέλεοντες· || φόρον φέρω καταβάλλω, πληρώνω χρηματικῶν τι ποσῶν ὡς εἰσφοράν: Ἀριστ. Ὀρν.19, Ξεν. Ἀν.3,19, αὐτ. Ἀθ.2,1 οἱ φέρουσι τὸν φόρον καὶ κατὰ γῆν κράτιστοί εἰσι· || φόρον τάσσω τινὶ ὀρίζω τὸν ὄμιλον αὐτοῦ εἰς τινα φόρον: Ἄνδοκ.30,2, Δημ.690 τότε μὲν γὰρ τῷ κυρίῳ τῶν πόλεων γενόμενῳ τάξει Ἀριστείδῳ οὐδεμιᾷ δραχμῇ πλείω τὰ ὑπάρχοντα ἐγένετο· || φόρον δέχομαι λαμβάνω φόρον: Θουκ.1,96, Ξεν. Ἀθ.3,2 φόρον δεξασθαι καὶ κωρυβίων ἐπιμελήθησθαι καὶ ἱερῶν· || φόρος πρόσεισι ἢ φόροι ἤκουσι φόρος εἰσφέρειται, εἰσπράττεται, φόροι εἰσπράττονται: Ἀριστοφ.Σφ.657 ὁ προσιῶν ἀπὸ τῶν πόλεων φόρος, αὐτ. Ἀχ.505, Ἄνδοκ.24,29· || βασιλικὸς φόρος εἰδός τὴν φόρον ἐν Σπάρτῃ: Ἰλ.δτ.Ἀλλ.1,23Α· 2) γεν πᾶσα καταβολή, πᾶσα πληρωμὴ χρημάτων: Ξεν. Συμπ.4,32 φόρον ἀπέροον τῷ δήμῳ· || πᾶσα καταβολομένη ὁδός, ὄβ. φρ. κατὰ φόρον κατὰ δόσεις: Ψήφ. π.Πολύδ.18,27,7· 3) νεώτ. κ. δημ. ἢ ὑπὲρ τοῦ κράτους ἢ ἄλλων νομικῶν προσώπων ἐπιβολομένη καταβολή εἰς χρήμα ἢ εἰς εἶδος, πᾶσα τὸν ἰδιωτικῆς περιουσίας ὀφειλομένη καὶ καταβαλλόμενον εἰς τὸ κράτος ἢ εἰς νομικὰ πρόσωπα, ἵνα χροσημεύσῃ διὰ τὰς δημοσίας δαπάνας τὰς ἀναγκαίας πρὸς τήρησιν τῆς δημοσίας τάξεως καὶ ἐξασφάλισιν τῆς εὐημερίας τοῦ λαοῦ ἢ διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν οργανισμῶν δημοσίου δικαίου: ἔμμεσοι - ἄμεσοι φόροι, - ὁ φόρος τῆς δεκάτης κ. καθαριότητος· 4) ποι. ἢ καρποφορία, ἢ παραγωγή: Αἰσχ.Ἰκ.674 τίκτεσθαι δὲ φόρους γὰς ἄλλους τ' εὐχόμεθ' ἀεὶ· 5) μων. κ. νεώτ. ἢ ρωμαϊκῆ ἄγορα, τὸ φόρον βλλ.: Σουῖδ.,Πρόδρ. ἐν Κορ. Ἀτ.1,296 πάτερ, πυρέσσω δύσκολα, νὰ διδάξω ἀπὸ τῶν φόρον, Ἐρωτ.κρ.1,621· 6) περικομῆσις βιομοῦ: Ἐπιγρ. φορτός-ἄν ἱερώμ κ. νεώτ. ὁ φέρων, ὁ κομίζων τι, φορεύς, ὄβ. ἐπὶ ἀνέμου, ὁ εὐνοϊκὸς εἰς τὴν πλεύσιν, ὁ πνέων κατ' ἄμβλειαν γυναιὶν ὡς πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ πλοίου, λασκάδα: Πολύδ.1,60,6, αὐτ.31,23,8,Στράβ.6,3,5 ἐνταῦθεν δὲ τηρήσαντες φόρον πνεύμα προσέχουσι τοῖς μὲν βρεντεςίνων ἡμιέναι· || νεώτ. φορὸς Ἰστιοδρομία, χυτὰ· || κ. μτφ. εὐνοϊκός: φορὸς κύβος: Λουκ.Κράν.4· φορὸς πρὸς ὕψισιν: Στράβ.6,1,12 τοῦ τόπου πρὸς ὕψισιν. . ἔχοντάς τι φορὸν· || φορὸς πρὸς ἀρετῆν: Πλουτ.Ἠθ.5· 2) ὁ τείνων φόρος τινὰ διεύθυνσιν: Ἀριστ.Πρ.13,5· 3) εὐφορος, καρποφόρος, προσδοφόρος, γόνιμος: Θεοφ.Φ.Αἰτ.3,20,3· 4) ἐπὶ γυναικός, ἔγκυρος: Ἰππ.595,3 φορὸς δὲ οὐ δύναται εἶναι ὡδὲ ἐχούσα, Γαλ.Ἰππ.8,408,18 μέλαδονθεῖσσι ἢ γυνὴ φορὸς γίνεται, φοροσμελον ἰτό νεώτ. εἰδικὸν ἔσσημον, δι' οὗ εἰσπράττεται ὁ φόρος ἐπὶ ὠρισμένων τόκων, φοροτελής-οὗς-ές κ. νεώτ. πᾶν. ὁ τελών, ὁ καταβάλλων φόρον· || νεώτ. ὁ ὑπόχρεως εἰς πληρωμὴν φόρου. φορούσι ἰτό δημ. δ. προφ. τοῦ φουρούσι βλλ. φοροφορῶ-έω Ἐπιγρ. φέρω, ὑποφέρω φόρον: Ἐπιγρ.Δελφῶν κυριεμέτω δὲ καὶ τῶν ἔχει καὶ κατεσκεύασται φοροφορέων ἰὸ ἀπελευθερούμενος δούλος Ἰωτήριχος πάντων, φοροτίς-ἰδος ἰή) νεώτ. εἰδός τι ἐκκλητικῆς ἢ ἄλλης ἰσχυροτέρας τῆς δυναμότητος.

φορταγωγός-όν σχόλ., μων. κ. νεώτ. ὁ φέρων φόρον, φορτία, βάρη, ὁ φορτηγός: Σχόλ. Ὁδ.Ε 250 ναὺς φορταγωγός, Θωμ.Μ.900 φορταγωγὸν ναὺν φερων καὶ φορτηγίδα καὶ φορτωτικὴν, φορταγωγῶ-έω μτν. φέρω, σηκώνω φόρον, φορτία, εἶμαι φορταγωγός: Λογγίη.Υφ.43,4. φορτάξ-ἄκος ἰὸ) μτν. ὁ φέρων, ὁ σπώνων φόρον, φορτίον, βάρη, ἀχθοφόρος: Πολύδ.7,13,2· 2) φορτικός, ὄχηλος, ἐπαχθός ἢ πναυθός καὶ ἄλλος ἀνθρώπος: Νουμήν. ἐν Εὐσ.Εύαγγ.Προπ. 735C οἱ παῖδες φάρτακες ἴσαν. φόρτε [ἰτό] ἰταλ.) δημ. ἀνλ. δύνομις, ἔντασις, φερά· ἔβαλα ὄλο μου τὸ φόρτε· 2) ἰδιότης εἰς ἢν ἔξέχει τις, ἰκανότης μεγάλη: τὸ τάδι εἶναι τὸ φόρτε του· 3) ἐπὶ μουσικῶν συνθέσεων, ἕκαστον τῶν ἠχηροτέρων μερῶν· 4) κ. ἐν ἑπιγρ. χρ. ἐπὶ μουσικῶν συνθέσεων, ἰσχυρώς· ἀντίθ. πῖανον. φορτέσας ἰή) ἰταλ.) δημ. τεμάχιον χονδρῶ ἰνοῦ ὑφάσματος ραπτομένου ὑπὸ τὴν φόδρον εἰς τινα μέρη τῶν ἀνδρικών ἰδ. ἐνδυμάτων, ὅπως ἐμποδίζῃ τὴν ρίχνωσιν αὐτῶν· 2) τεμάχιον ἐκ χονδρῶ δέρματος ἐφαρμοζόμενον κάτωθεν τοῦ πᾶτου τῶν ὑποδημάτων ὡς ὑποστήριγμα τῆς καμάρας τοῦ ποδός. φορτηγία ἰή) ἢ μετακόμισις φορτίων, ὄβ. τὸ ἐμπόριον διὰ πλοίων φορτηγῶν: Ἀριστλ.Πολιτ.1,11,3. φορτηγικός-ή-όν ὁ ἀντικῶν ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν φορτηγίαν, εἰς τὴν μεταφορᾶν φορτίων, ὁ κατάλληλος δι' αὐτήν, ὄβ. πλοῖον φορτηγικὸν πλοῖον φορτηγῶν, ἐμπορικόν: Θουκ.6,88, Ξεν.Ἑλλ.5,1,21 τὰ δὲ φορτηγικά πλοία καὶ γέμοντα ἀναδούμενος ἀγειν ἔξω ἰδ. ἀνάγν. φορτικός· 2) φορτηγικά βρώματα βρώματα εὐρισκόμενα εἰς φορτηγὰ πλοία, ἢτοι τροφὴ ἄβλια: Διον.Κωμ.Ἐσθμοφ. 1,42 ἐξ ἀντάβης ἤκοντα καὶ γέμοντ' ἐπὶ φορτηγικῶν μὲν βρωμάτων ἀγναινας. φορτηγίς-ἰδος ἰή) μτν. κ. νεώτ. δ. γρ. τοῦ φορτηγός: Πολύδ.1,83· 2) νεώτ. ἀκάφος πλοῦτὸ καὶ χρημλῶν χρησιμεῖον δὲ μεταφορᾶν ἐμπορευμάτων εἰς μικρὰς ἀποστάσεις ἢ εἰς φορτώσεις ἀτμοπλοίων, φορτίς, μασούνα. φορτηγός-ήν κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ κομίζων, ὁ μεταφέρων φορτία, ἐμπορος: Θεόγν.679,Σιμων.181, Αἰσχ.ἀπ.256 ναυβάτης φορτηγός, Μεταγ.Ἀδρ.1 ἀβλητηρίδας, αἱ τε τάχιστα ἀνδρῶν φορτηγῶν ὑπὸ γούνατα μισθὸ ἔλυσαν· 2) μτν. κ. νεώτ. ἐπὶ πλοίων, ὑποζυγίων, ἀμαξῶν κττ.: Πολύδ.1,52,6 φορτηγὸς ναός, Διόδ.Σ 14,55, αὐτ.20,85, - φορτηγῶν ἀτμοπλοίων - ζῶον, - φορτηγὸς ἀμαξία. φορτηγῶ-έω φορταγωγὸ βλλ.: Ἦρ.2,96 τὰ δὲ δὴ πλοία-σφι, ταῖσι φορτηγέουσι, ἐστὶ ἐκ τῆς ἀκάνθησ παιδιόμενα· || κ. ἐπὶ φορτηγῶν ζῶων: Λουκ.Ὀν.33 ἀλλ' εἰ μὴ τι βαδίζων, ἔφη, ἐθέλει, μὴτε φορτηγῶν. φόρτι [ἰτό] ἰταλ.) δημ. τεμάχιον σκληροῦ δυσκόμητου δέρματος τιθέμενον εἰς τὸ ὄπισθιον μέρος τοῦ ποτιοῦ τοῦ ὑποδήματος κάτωθεν τοῦ ὑποράμματος, τῆς φόδρας αὐτοῦ. φορτίξ κ. νεώτ. φορτώνω, γεμίζω μὲ φορτία, μὲ ἐμπορεύματα: Βάδρ.116,3 φορτίσας τὸν ἄνον· || φορτίον φορτίξω τινὰ ἐπιτίθωμ φορτίον εἰς τινα, τὸν ζῶον: ΚΔ Λουκ.11,46 ὅτι φορτίξτε τοὺς ἀνθρώπους φορτία δὲσβ'ατακτ'· || τὸ μέσ. φορτώνω: Μάχ.π.Ἀθῆν 582F Ἐμπίτηον τε φορτούμενος μέλι, Θεοδώρητ.Ἰστ.Ἰμκ.840B τὴν φαστέρα φορτίξεται· || φρ. τὸ μὲνον φορτίξομαι ἐπιβάδῶ, φορτώνω ἐπὶ πλοίου τὸ μικρότερον μέρος τῆς περιουσίας μου: Ἡσιόδ.Ἐργ.688· || κ. παθ. φορτώνομαι βαρέως: ΚΔ Ματθ.11,28 δεῖτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτίσμενοι, Λουκ.Πλ.45 βαδίζ τὴν ἀριστερὰν πεφορτισμένος κατὰ δάκτυλον ἕνα.

φορτικέωμα σχόλ. φέρομαι, όμιλό φορτικός, είμαι φορτικός, επαγής, συμπεριφερόμαι άγροίκως, αυθαδώς, βανασώς, άταίριζομαι χυδαίως : Σχόλ. 'Αριστφ. Βάτρ.13 Φρούνηος εν ταίς κωμωδίαις παρ' έκαστα φεορτικέυετο.

φορτικός (τή) όημ. ό όνος, ιδ. ό φορτηγός.

φορτικός ή όν (φόρτοσι) κ. μον. κ. νεώτ. ό κατάλληλος πρός μεταφοράν φορτίων, όθ. πλοίων φορτηγών φορτηγών πλοίων : Δίων Κ 56,27 μήτε πλοία πλεΐν φορτικώ τέ ενός χιλιοφόρου, Δούκ. 'Ιστ.Βυτ.120 κατασκευάς φορτικών πλών 2) κ. νεώτ. επί προσ., ό κατ' επανάληψιν ενσχών τινα, όχληρός, ενόχλητικός, βαροτής : Δημ.57 ούτως ήγοράν φορτικόν και έπαχθές, ώτε άνάγκην ούσαν όρών όμως άποκνώ, Πλούτ. 'Ηθ.456Β, Λουκ.Νιγρ.13 φορτικώ όκολουθών όχλω, Πρόδρό. 2,273 άλλά 'Ινα μήπως φορτικός δόξω τοίς άδελφοίς μου' κ. επί πραγμ. : αύτ.1,245 τό κουθαλειών γάρ τόν πηλόν, ώς φορτικόν ήγομαι 3) ό διά τό τρόπον του. τών οχημάτων, τών όμιλιών του δεικνυόμενος βάνουσος, άγροίκος, χυδαίος, κοινός, πρόστυχος, άμέτοχος άγωγής και παιδείας έλευθερίου, ιδιώτης, άπαιδείτου : 'Αριστφ. Νεφ.524 είτ' άνεχώρουν ύπ' άνδράν φορτικόν ήτηθηές, 'Αριστλ. Πολιτ.8,76, αύτ.ΗΝικ.1,5,1, αύτ.4,8,3 βωμολόχοι και φορτικοί, Πλούτ. 'Ηθ. 708C φορτικός και νεόπλουτος, αύτ.634Β' || κ. επί πραγμ. χυδαίος, ταπεινός : 'Αριστφ. Σφ.66 ύμνων μόν αυτών ούχί δεΐξάμενον, κωμωδίας δε φορτικής σωφρότερον, αύτ.Λυσ.128, Κωμ. Ανών 274 φορτικός γέλωσ, Πλάτ. Φαιδρ.256B δίατα φορτικη και άφιλιδσφαρος, αύτ. Πολιτ.58D, αύτ. Γοργ. 482B φορτικά και δημηγορικά (έπιχειρήματα χυδαία προβαλλόμενα πρός εύκολον προσέκμισιν της ένόσιας του όχλου), αύτ. 'Απολ.32Α, αύτ. Κρατ.435C αύτ. Εϋθ.286E φορτικώτερον τι έρήσσαι, 'Αριστλ. ΗΝικ.10,87, αύτ. Ποιητ.26,2 ή άπαντα μιμουμένη (τέχνη) φορτική ή τέχνη ή μιμουμένη τα πάντα και αύτά άκόμη τά μηδουμένα είναι χυδαία ταπεινή), Αλοχίν.6,27 λέγω ύ τοϋ φορτικώ ένεκα [ούχί έκ τυχαίας άλαζονείας]' || κ. επί πομπήδουσ άλλά κατωτέρου ρητορικού ύφους : Δίων. 'Αλ.Λυσ.3' || τό φορτικόν και στρατιωτικόν επί τών δημηγοριών του 'Ιφικράτους : αύτ.12' || τό οϋδ. τό φορτικόν ή φορτικότης, ή χυδαίότης : αύτ.Θουκ.27 τό φορτικόν της λέξεωσ, Λουκ.Ζ Τραγ.13 τό φορτικόν τών μέτρων.

φορτικότης-πτος|ή| κ. μον. κ. νεώτ. τό να είναι τίς φορτικός βλλ.3), πρόστυχος, ταπεινή, άνάγωγος συμπεριφορά, χυδαίότης : 'Αριστλ. Ρητ. 2,21,15, Εϋστ.1081,8' 2) νεώτ. τό να ενίοι τίς φορτικός βλλ.2), ενόχλητικός : Καλλ. Οάν.Βλ.77 μετά φορτικότητος τόν κατεβάρουν.

φορτικός έπίρρ. κ. νεώτ. κατά τρόπον φορτικόν βλλ.3), κατά τόν τρόπον άνθρώπου άπαιδέτου, άγροίκου, χυδαίου, βανασώς : Πλάτ. Πολ.367Α μεταστρέφοντες αύτοιν τήν δύνάμιν, φορτικώς, ώς γέ μοι δοκει, αύτ.528B, αύτ.Θεαιτ. 183E, 'Ισοκρ.238Α, αύτ.150D, Πλούτ.Σόλ.3 τό φορτικώτερον ή φιλοσωφώτερον εν τοίς ποιήμασι διαλέγεσθαι περί τών ήδωνών.

φόρτιμος-η-ον σχόλ. φορτικός βλλ.1), φορτηγός : Σχόλ. 'Αριστφ. 'Ορν.599.

φορτίο (τό) όημ. τό υπό όνομαζοϋσ φερόμενον, βασταζόμενον φορτίον, ά, φόρτωμα : παροιμ. γιά τό φορτίο τοϋ γαιθουριού λόγιας τόν άνήφορα κι όχι τόν ίσιο δρόμο.

φορτίο(ν)|τό| κ. μον. νεώτ. κ. όημ. πών ό τι φέρει τίς ώς βάρος ή ό τι φορτώνεται εις μεταγωγικόν μέσον πρός μεταφοράν : 'Αριστφ. Πλ.352 τουτ' νοηρόν φαίνεται τά φορτίον και μ' ούκ άρέσκει, αύτ.Λυσ.312, αύτ. 'Αχ.214 έγώ φέρων άν-

θράκων φορτίον ήκολούθουν Φάλλω τρέχων, Τέλ.η.Στοβ.1,159, Ξεν.ΚΠ 2,3,14 εν μεγάλοις φορτίοις και βαδίζεις και τρέχειν, αύτ. Απομν.3,13,6 ήρετο αύτόν εί και φορτίον έφερε, αύτ. 'Αν.7,1,37-

2) ουνκ. κτ. πληθ. τό σύνολον τών έμπορευμάτων τών μεταφερομένων διά πλοίου ή διά τινος άλλου μεταφορικού μέσου : 'Ησιόδ. 'Εργ.641, αύτ.691, 'Ηρ. 1,1 ταύτας στάσιας κατά ηρμύνην τής νεός ύνεσθαι τών φορτίων, αύτ.2,179, 'Αριστφ. 'Αχ.899, αύτ. 910, αύτ.Σφ.1398, αύτ.Βάτρ.573' 3) τό έν τή μητέρα φερόμενον, βασταζόμενον έμβρυον : Ξεν. 'Απομν.2,2,5 ή γυνή φέρει τό φορτίον τουτό' 4) νεώτ. ήλεκτρικόν φορτίον τό ποσόν του ήλεκτρισμού ήλεκτρισμένου τινός σώματος, ά. ήλεκτρική μάζα 5) κ. νεώτ. μφ. πών πράγμα δυσκόλως φερόμενον, βασταζόμενον, δυσβάστακτον : Δημ. 156 ά νύ παθών ειός έκκενον μεζον φορτίον ή καθ' αύτόν αίρμενον, 'Αντιφών. 'Αγροίκ.4 μέγα τό φορτίον, αύτ. 'Αδήλ.53 ούκ έστιν ούδέν βαρύτερον τών φορτίων γυναικίας, 'Αναξάνδρ. 'Αδήλ.2 ούτοι τό γήρας έστιν . τών φορτίων μέγιστον, βαρύ φορτίον είναι ό έρωσ.

φορτίς-ιδος|ή| ηνασί νοϋς φορτηγός, φορτηγίς, όλικός, γαυλικός, φορτηγών, έμπορικόν πλοίον : 'Οδ. Ε 250 έδαφος . . φορτίδος εύρείης, Διόδ.Σ16,6.

φορτίσις-εωσ|ή| νεώτ. ή πράξις του φορτίωσ, φόρτωσις, πλήρωσις, γέμισμα : φορτίσις ήλεκτρικόν άγωγοϋ ή δι' έπαφής ή έπιδώρασεωσ ήλεκτρισιά αυτούδ|.

φορτίσιος|ό| μον. φόρτιος, φόρτωσις, φόρτωμα : 'Ιππιατρ.208,20 ταύτα δε συμβαίνει από δρόμου ή φορτίσιουδ|.

φορτίσιμο |τό| [ίταλ.] όημ. μουσ., διεθν. όρ. ή χρηρότασ, έντονώτασ έκτελούμενη περιόδοσ μουσικήσ συνθέσεωσ άντιβ. πανισιμο.

φορτίωδης-ους-ές (είδος) μον. ό όμοιος πρός φόρτωμα, φορτικός, ενόχλητικός, όχληρός : Τζέτζ. Παίδ. 'Αγ.263 τό φορτίωδές τών φώρων βάρος.

φορτοδοσάκτης|ό| σχόλ. φορτοφορέας, άχθοφόρος, βαστάζοσ : Σχόλ.Πλάτ.Ποτ.476, Σουίδ.ένλ. Πρωταγόρας.

φορτοφορτωτής|ό| νεώτ. εργάτης εργων έχων τήν φόρτωσιν επί πλοίων και τήν έξ ούτων έκφόρτωσιν έμπορευμάτων.

φορτοφωρίς-ιδος|ή| νεώτ. θυρίς πλοίου δι' ής εισάγονται τά φορτία, μπουκαπόρτα.

φόρτος|ό| φέρω| κ. νεώτ. τό φορτίον, βάρος, φόρτωμα όσον δύναται να βαστάξ άνθρώπος, ζών, ή να μεταφέρη οίονδήςποτε μεταφορικόν μέσον, όθ. τό φορτίον πλοίου : 'Οδ.Θ 163, αύτ.Σ 296 'Ινα οί σύν φόρτον άγοιμι, 'Ησιόδ. 'Εργ. 629, 'Ηρ.1,1 άπικόμενουσ δε τοϋσ Φοίνικας ές δή τό 'Αργος τουτό διατίθεσθαι τό φορτίον, Σοφ. Τρ.237' || νεώτ. φορτίον, βάρος και ίδια ύπερβολικόν 2) κ. νεώτ. μφ. πών ό τι είναι έπαχθές, όχληρόν, άφόρητον : Εϋρ. 'ΙΚ.20 κοινόν δε φόρτον ταΐδ' έχων χρειάς έμής, αύτ.ΙΤ 1306, 'Ανακρεόντ.167' 3) νεώτ. Ιατρ. φόρτος γαστρικός άσθημασ βάρος εις τόν στόμαχον όφειλόμενον εις δυσπεψίαν 4) πράγμα φορτικόν βλλ.3), χυδαίον, πρόστυχον : 'Αριστφ. Είρ.748, αύτ.Πλ.796 έπειτα και τόν φόρτον εκφύγοιμεν άν' 5) μγν. ύλη, ύλικόν πραγματείας : 'Αρετ.Χρον.Νουσ.1,4.

φορτοστόλος-ον μγν. ποι. ό έκπέμνων έμπορικόν πλοίον πεφορτωμένον : Μαν.4,134.

φορτώνα |ή| όημ. ό. τ. τοϋ 'ρουρτώνα βλλ. 1' || φρ. μφ. φο(υ)ρτώνα μου Ισοδυναμ. με τήν φρ. συμ(υ)φορά μου ή δυστυχία μου.

φορτοφορώ-έω μγν. φέρω, βαστάζω φορτίον, είμαι φορτοφόρος : Πλούτ.Γεμερικ.26 ώστε και φορτοφορείν και ταχυναυτείν (ό γρ. νοητόσ πορείν) 2) επί γυναικόσ, είμαι έγκυος : Χρυσμ-

Σιβ.2,190 ὁπόσαι κεινῶ ἐνὶ ἡμῖσι φορτοφορούσαι γαστέρι φαραθῶσι.

φάρτα (ἡ) ἱταλ. ἡμ. δύναμις, φορά, ἔντασις : ὁ ἀέρας φύσαγε με φάρτα· 2) ἐν ἐπιρρημ. χρ. ἰαχυρός, δυνατός, ἰσχυρός, ἐπιφωνητικῶς ὡς παρακλήσις τῶν ὁμοῦ μετακομιζόντων βαρῶ τὴν πράγμα. **φορτάδος** (ὁ) ἡμ., νεώτ. ἐπὶ ἀνέμου, ὁ ἰαχυρός, ὁ σφοδρός.

φορτάρισμα (τὸ) ἡμ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ φορτάρω βλλ.

φορτάρω (ἱταλ.) ἡμ. ἐντείνω τὴν μέχρην ὑπερβολῆς : φορτάρω τὴ δουλειά· 2) ἀμτβ. ἰδίᾳ ἐπὶ ἀνέμου, ἐντείνονται, αφοδρῶνται : φορτάρις ὁ βοριάς· 3) ναυτ. ἐπαυξάνω τὰ ἰστία.

φορτάρι (τὸ) ἱταλ. ἡμ. μέγα ζύλιον κιδῶτιον διὰ τὴν ἐναπόθεσιν ἐνδύματων, μπουῦλο, κασέλλα.

φορτώω μτγν. κ. μων. νεώτ. κ. ἡμ. φορτώνω, ἄορ. (ἐ)φορτάω, παθ. ἐφορτάωην, ἡμ. (ἐ)φορτώθηκα, νεώτ., ἡμ. μτγ. παθ. παρσκ. φορτωμένος, ἐπιθέτω βάρος, φορτίον, ἰδίᾳ πρὸς μεταφοράν, φορτίω : Ἡλιόδ. Αἰθ.3,5 βωμῶν τὰ παμμεγέθη σχίζεις μυρίαὶς φορτωμένους, Ἄν.Βοσας.5,91 οἱ τὰ κτήνη αὐτῶν φορτουύτες φορτία βαρῆα, - φορτώνω τὸ καρδί - τὸ κάρρο - τὸ γαϊδούρι κ. παθ. : Παλλὰδ. ἐν Βι. Ἰω.Χρυσ.64 κίνθηρος πεφορτωμένος τῆς κόπρου, Ἀμφιλόχ.98D ταισὺτα βάρη ·· φορτούμενος· || ἡμ. φρ. τὰ φέρτωσε στὸν πετεινὸ ἢ στὸν κόκορα ἐπὶ ἐμποδῶ, ἐπιώχουσε· ἐπὶ μαθητοῦ, οὐδεμίαν ἐπέδειξε πρόδον· || κ. κ. παθ. ἐπὶ γυναικὸς ἐγκυμονήσεως : Κ Μανασσ.Χρον.148 φορτουμένης τοκετῶν τελειομήνου βρέφους· 2) νεώτ. κ. ἡμ. ἀμτβ. ἰδίᾳ ἐπὶ πλοίων, λαμβάνω φορτίον, φορτίζομαι : τὸ καρδίω φορτώνει γιὰ τὸ Τριεῖσι· 3) ἡμ. μτφ. ἐπιβαρύνω : τὸν ἐφόρτωσαν καὶ μετὸ πρῶτοῦ κλάου, - τοῦ φέρτωσαν καὶ τὸν ἔλεγχον· || ἡμ. ἐπιβάλλω εἰς τὴν κοπιώδῆς τὴ : με φάρτωσε με πολλὰ δουλειά· 4) ἡμ. ἡμ. τὸ μέγα, φορτώμενοι καθίσταται, γίνονται βάρος, ἐνοχλητικὸς εἰς τὴν : με φορτώθηκε νὰ τοῦ δανεῖαν ἕνα χιλιάριμα, - μὰς φορτώθηκε στὰ καλά καθούμενα· 5) μτγν. πληρῶ τὴν τινα ἐν ἀφθονίᾳ, τὸ παθ. : Ἰω.Λυδ. Μαγ.3,73 θακρούσις πεφορτωμένος τὰς δούδας· || ἡμ. μεταδίδω τὴ εἰς τὴν ἐν πλημονῇ ἐν ἀφθονίᾳ, γεμίζω : μὰς φάρτωσε ὄλους φείρες κ. παθ. φέρω ἐν ἀφθονίᾳ : Ζερβ. Ἰστ.1,12 ἄλλη φορτωμένη ἀσίμημα ὡσάν ἡ σελήνη, αὐτ.115, Λακαρ.Μυστ.24 νὰ βγαίνει ἀπὸ τὸ σπιτὶ χωρὶς νὰ εἶναι φορτωμένη σολιδία· 6) ρημ.ατ. φάρτωσις, φάρτωμα, φορτώτηρ, φορτώτηρα.

φάρτωμα-ατος (τὸ) νεώτ. κ. ἡμ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ φαρτώνω, φάρτωσις : τὸ φάρτωμα τοῦ βαποριοῦ, - τὸ καίκι βύθισε ὡς τὰ χεῖλια ἀπὸ τὸ φάρτωμα· 2) φάρτος, φορτίον, ποσότης πραγμάτων, τὴν ὅποιαν ἰδίᾳ δύναται νὰ βαστάσῃ καὶ μεταφέρει ὑποζύγιον : μὰς ἔφεραν ἕνα φάρτωμα σανό, - ἀγόρασα τρία φάρτωματα ξύλα· 3) μτφ. βάρος λίαν ὀχληρὸν, πολὺ ἐνοχλητικόν : ἔχει ὄλους τοὺς συγγενεὶς τῆς γυναικας τοῦ φάρτωμα· 4) ἡμ. ἐν ἀναφ. πρὸς πρῶτα, λίαν ὀχληρῶς, πολὺ ἐνοχλητικὸς : μοῦ ἴνε φάρτωμα νὰ τοῦ βρῶ δουλειά.

φάρτωνῶ ἡμ. τ. τοῦ φαρτῶ βλλ.

φάρτωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ πράξις τοῦ φαρτῶν. φάρτωμα.

φορτώτηρ-ἡρος (ὁ) νεώτ., ἡμ. φορτωτήρα (ἡ) συσκευὴ ἐπὶ τοῦ πλοίου, δι' ἣς φαρτώνονται καὶ ἐκφορτώνονται ἐμπορεύματα.

ορτώτηρα (ἡ) ἡμ. ὁ φορτωτήρ βλλ· 2) στή-ξ στήριγμα, ἀκτηρ, διχαλωτὸν ξύλον, διὰ τοῦ ἵου ὑποβοηθεῖται ἡ φάρτωσις τῶν ζῶων.

φορτωτής (ὁ) νεώτ. κ. ἡμ. ἐργάτης ἔργου ἔχων τὴν φάρτωσιν ἐμπορευμάτων· 2) ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ φορτίου, τῶν ἐμπορευμάτων, τὸ ὁποῖον ἐπιβιβάζει εἰς πλοῖον, αἰδηρό-ρομον κτγ., ὁ ἀποστολεὺς τοῦ φορτίου.

φορτωτικός-ή-αν νεώτ. κ. ἡμ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναπερῶμενος εἰς τὴν φάρτωσιν· 2) τὸ θηλ. ἡ φορτωτικὴ ὡς οὐσα, ἀπόδειξις φαρτωσεως ἐμπερνεύων, περιέχουσα κατὰστασιν τοῦ συνόλου αὐτῶν· 3) τὸ οὐδ. κτ. πληθ. τὸ φορτωτικά ὡς οὐσα, ἡ δαπάνη διὰ τὴν φάρτωσιν ἐμπορευμάτων, ἡ ἀμοιβὴ τῶν φορτωτῶν.

φορτωκτός-ή-αν (φωρτώσω) μτγν. ὁ κεκρωματιομένος, ἐπιγυμνασμένος, κηλιδωμένος, λεικασιμένος : Λυκῶφρ.864.

φορῶνω μολύνω, κηλιδῶ, λερώνω, ἐν χρ. τὸ παθ. : Ὄδ.Χ 21 σίτος τε κρέα τ' ὀπτά φορῶνεται, Κόιντ. 2,356 λυθρῶ ἐφορῶντο γαῖα, αὐτ.3,604.

φορῶσαι Ἡσ. εὐδένδρον ποῖον [πιθ. φορυνέω].

φορύς (ἡ) Ἡσ. δασκτύλιος ὁ κατὰ τὴν ἔδραν.

φορῶσσω, ἀπαρφ. ἄορ. φορῶσαι (ἱ)πν.619,49), μτγ. φορῶξας (Ἰὸδ.Σ 336), γ' ἐν. μέσ. ἄορ. σ' ἐφορῶξαι (Ἰνικ.Θηρ.203), γ' ἐν. παθ. ἐνεοτ. φορῶσσαι (Ἰ'Οππ.Ἀλ.5,269), παρσκ. πεφορῶσμαι, φορῶνω, ἀναρμενίζω, ἀνακατώνω, ζυμώνω : ἱπν.619, 49 ὄδατι φορῶσαι, αὐτ.679,34 μέλιτι ἐθῶφ φορῶξαι καὶ ψυρήσαντα· 2) μολύνω, μισαίνω, κηλιδῶ : Ὄδ.Σ 336 δε τῆς σ' ἀμφὶ κρήνῃ κεκοπῆς χερσὶ στήθεσιν δώματος ἐκπέφυγα φορῶξας ἀματι πολλῶν· κ. παθ. : Νικ.Θηρ.302 πεφορῶσμένω ἰῶ, Ὄππ.Κυν.1,380· κ. μτ. γενικ. : αὐτ.Ἀλ.5,269 λυθροιο φορῶσσαι.

φορῶσις (ὁ) μείγμα διαφόρῶν ἀχρήστων πραγμάτων, ακουπίδια, ἀκαθορσίεις, δθ. γεν. πᾶν ὅτι σῦρει ὁ ἀνεμος, ἄχρα, φούγανα, φουγανώδη χόρτα, ακουπίδια, φρούκαλα, οἷα τὰ συσσωρευόμενα εἰς τὴν αὐλὴν ἀγροτικῆς οἰκίας, ἡ ροκανίδια, οἷα τὰ συσσωρευόμενα εἰς τὸ ἐργαστήριον ζυλοσυρῶν πρβλ. Ἡσ. κερύγανον, ἄχρα, καὶ ὁ ἀπὸ γῆς αἰρόμενος ὑπὸ ἀνέμου χάρτος, συρφετὸς, βόδροπος, ἀκαθαράσια : Ἀριστ.Ἀχ.72 σφῶδρα τὰρ' ἐσώζομην ἐγὼ παρὰ τὴν ἑπαλιὴν ἐν φορῶφ κατακειμένος, Ἀριστ.Ζ 9,41,13· || φουγανώδης τῆς χόρτος χρήσιμος πρὸς πρᾶξιλασιν ἀπὸ θρωσῖν ἐκ συγχροήσεως πηλίνων ὄγγειων κατὰ τὴν φάρτωσιν : Ἀριστ.Ἀχ.927 δός μοι φουρῶτον, ἴν' αὐτὸν ἐνδύσας φέρω· 2) μτγν. βρωμάτων φορῶσις μείγμα ἢ ἀνάμειξις παντοειδῶν φαγητῶν : Ἀκκίφρ.3,7.

φορῶ-έω κ. μων. κ. νεώτ., ἡμ. ἀσυναρπ. φάρῶω, γ' ἐν. ἐπ. ὑποστ. φαρῶσαι (Ἰὸδ.Ε 328, αὐτ.1 10), ἐπ. ἀπαρφ. φορῶσαι (ἱ)λ.Β 107, αὐτ.Η 149, Ὄδ.Ρ 224) κ. φορῶσμαι (ἱ)λ.Ο 310), παρσκ. ἐφόρεον κ. ἐφόρεον (Ἰὸδ.Χ 456, αὐτ.3) γ' ἐν. ἐφόρει (ἱ)λ.Δ 13), ἴων. φορέσκον (ἰαθ.Β 770, αὐτ.Ν 372), ἡμ. (ἐ)φοράγα κ. (ἐ)φοροδσα, μέλλ. φορήσω [Σκδλ.3, 3 ἐν. Πρόσα.4,321 μτγν. νεώτ. κ. ἡμ. φορῶω (ΠΔ Παρ.ομ.16,23, Χρημ.Σιβ.8,294), ἄορ. ἐφόρησα [Καλλ. Ἀρτ.213], ἑπ. φόρησα (ἱ)λ.Γ 11), μτγν. νεώτ. κ. ἡμ. (ἐ)φόρησα, παρσκ. πεφόρηκα (Ἐρμ.Ποιμῆν 97), μέσ. μέλλ. φορήσομαι (Πλούτ.Ἠθ.398D, Ἡσ.1, ἄορ. ἐφορησάμην (ἱ)ασι.60,16 ἐξ.), παθ. ἄορ. ἐφορήθην, ἡμ. (ἐ)φορέθηκα, παρσκ. πεφόρημαι, γ' ἐν. ὑπερσ. πεφόρητο (Ἰ'ορφ.Ἀρχ.819), ἡμ. μτγ. φορῶμενος, θαμιστ. τοῦ φέρω, σημαίνω τὴν ἐξαικολούθησιν τῆς πράξεως ἢ ἐνεργείαν ἐπαναλαμβάνομένην ἢ συνήθει, φέρω, κομίζω, φέρνω : ἱλ.Β 770 ἱπποῖ, σ' ἐφορέσκον ἀμύμονα Πηλεΐωνα, αὐτ.Β 323, αὐτ.Ζ 457, Ὄδ.Β 390 τὰ τε νῆες φορέουσι, αὐτ.Κ 358, αὐτ.110, αὐτ.Π 224· || φρ. φορῶ θρεπτήρια φέρω διαρκῶς, πάντοτε τὴν τροφὴν μου μαζὶ μου : Σοφ.ΟΚ 1262· 2) ἀγγελίας

φορώ είμαι φορεύς άγγελιών, φέρω συνήθως άγγελία, είδησεις, χρησιμεύω, ύπηρετώ ως άγγελιαφόρος, άσκήω τό έργον του άγγελιαφόρου, κτ. άντιτάσασθην προς τό άγγελίαν φέρω φέρω άγγελίας, δίωω είδηση άναξ (Ήρ.3,53) : αὐτ.34 τόν έτήμα τε μάλιστα καί οί τόι άγγελίας φόρεσε οὐτός· 3) κ. νεώτ. κ.ομφ. συχν. αναφορ. προς ένδύματα, έξαρτήματα ένδυμασίας, όπλισμού κττ. φέρω συνήθως, είμαι ένδεδυμένος : Ήλ.Α 238 νῦν αὐτέ μιν υίεσ· Άχαιῶν έν παλμύης φορέουσι δικασπόλοι, αὐτ.Ν 372 θώρηξ χάλκεα, όν φορέεσκε, Όδ. Ο 127, Ήρ.1,71 σκυτίνην δέ τήν άλλην εσθήτα φορέουσι, Σοφ.Ήλ.269 εσθήματα φοροῦντ' εκείνω ταῦτά, αὐτ.ΟΚ 1357, Άριστοφ.Ήνν.872, Πλάτ.Θεαίτ. 197Β, Πρόδροι.239 φόρει καί τό προσώμην σου, αὐτ.260, αὐτ.261 καί γάρ οὐκ έχω τί φορεῖν μεγάλης τουρταυρίζω, αὐτ.2,51, Έρωτόκρ.2,139, αὐτ.461, αὐτ.3,1470, Χατζόφ. Ήπερ.34, - δέν φορεῖ φαπέλλα, - αβριο θά φορέσω τό καινούργιο μου κουστοτόμν' || παροιμ. δημ. ό,τι έχει τό φορεῖ καί κλέφτη δέ φοβάται (έπί λιαν πένητος) || κτ. έπέκτ. κ. επί κοσμημάτων ή άλλων έξαρτημάτων : Άριστοφ.Πλ.883 φορώ γάρ πρώιμος τόν δακτύλιον τονδί παρ' Εὐδόμεω δραχμής, Έρωτόκρ.Α 1964, Γρυν.Σκ.Τεpp.86,6 στίς κομωπάτες πλεχτούδες των φοροῦν νεραζιδόμενα καί πολυτήρια, - δέν συνήθισε νά φορηῖ σκουλαρική, φορεῖ γυαλιά - μπερούκια - φεύτικά δόντια' || μαν. δημ. κ. μτφ. : Διγεν. Άκρ 1096 έφόρεσεν ασθένειαν ανθρώπων || δημ. κ. μτβ. ένδύω τινά τι, φοραίνω : φορέσε τό παπούτσια του παιδιού' || δημ. ή μτφ. παρ. κοκ. φορμένος-η-ο επί ένδυμάτων καί ύποδημάτων, ό μετοχησιμενός, άντιθ. άφορετος· 4) μτφ. επί μονίμων ιδιοτήτων ψυχικῶν ή ασωματικῶν, έχω τι ή είμοι τι : Όδ.Ρ 245 τῷ κέ τοι άγλαίας γε διασκεδάσειεν άπάσας, τάς νῦν ὕδριζον φορέεσ, Σοφ.άντ.573, αὐτ. Άντ 705 μή νῦν έν ήθας μοῦνον έν σαυτῷ φορεῖ, Άριστοφ.Πλ.1059, αὐτ.Ήνν.57, Πλάτ.Κωμ.Ζ.Κοκ 4' || συχν. συνάπτεται μτ. διορ. ή κατηγορουμένου : Ήρ.2,76, αὐτ. 3,12 τούτοις μὲν δὴ τούτῳ έστι αίτιον Ισχυρός φορέειν τάς κεφαλάς, Αισχ.άντ.258, Σοφ.άντ.143, Εὐρ.Έλ.618, Άριστοφ.Ήνν.757, Άναξίλ.Καλυψ.1 ρύγχος φορών ὕειον ήσθόμενν τότε, Πλάτ.Κωμ.Αδήλ.2, Άριστοφ.Ρητ.3,11,13, Άλεξ.ΐουστ.1,21 ένα θεωρούμεν οί παράντες τό στόμα ως κομψόν φορεῖ· 5) μτφ. ύφιστασι, ύπομείνω, ύποφέρω : Πλούτ.Ήθ.692C, Όπν.Κυν.1,297· 6) επί άνέμου, μεταφέρω, άγω καί φέρω έδώ καί εκεί, παραφέρω, παρασέρω : Ήλ.Ε 499 άναξας άνεμος φορέει, αὐτ.Φ 337, Όδ.Ε 328, αὐτ.Μ 68 κίμαρ' άλλός . φοροῦσιν θυέλλαι, αὐτ.Ζ 171' || τό παθ. φερόμαι ή μεταφέρωμαι βιαίως, μεθ' όρισίς : Αισχ.Έπτ. 362 πολλά δ' ακριτόφυρτος γάρ δόμος οὐδιδανοίς έν ροβίσις φορεῖται, Σοφ.Ήλ.752 φοροῦμενας ηρός οὐδας, αὐτ.715 κόνις δ' άνω φορεῖτ' Εὐρ.ΐκ.689, αὐτ.Έκ.29, Πλάτ.Τιμ.52λ' || όθ. παρασύρματι ύπό θυέλλης : Άριστοφ.Είρ.144 λιμνν δέ τίς σε δέξεται φοροῦμενον' || μτφν. κ. μτφ. : Πλούτ.Ήθ.398D φορήσεται έν φήμαις· 7) τό παθ. μεταφέρωμαι, μετακομιζομαι, λαμβάνωμαι : Όουκ.2,76 όπως μή διαχεόμενον, ώσπερ ή γή, φοροῖτο· 8) τό μετ. λαβώνω δια έμαυτόν, λαβώνω συνήθως : Εὐρ.Ήλ.309 αὐτή δέ πηγάς ποταμῶν ποιαμένη, Άπολλ.Ρ 2,192 Λευκανίωδε φοραόμενος (βέβαινητροφήν εις τό στόμα του), φορῶς έπίρρο. μτφν. συμπήκναι πρός τι, σύμφωρα με κάτι : Φιλ.δδ. έν Ηερκ.Stud.132,46, φόσσα (ή [λατ.] διωρῶξ, διωρηνή : Πλούτ.Φάδ.1, φασατικῶς έπίρρο μαν. κατά τόν τρόπον τῶν διωρῶν, τῶν χανούκων τῶν στρατοπέδων, έν είδει διωρῶνος : Θεοφάν.Χρον.567,11, αὐτ.662,16,

φόσσατον (τό [λατ.] μτφν. κ. μαν., δημ. κ. φουσατόν), μαν. όρυμν, τάφος, όριον : Έπιγρ.Ζωναρ. Σουιδ. έν λ. σέδεται· 2) στρατοπέδον βλ.λ. : Ήω.Χρυσ.11,174F, Μαυρικ.12,22, Πασχ.Χρον.725, Μακλάλ.130· 3) στρατός, στρατεύμα : Θεοφάν.603, 16, Στέφ.Διάκ.1129, ΚΠροφ.Έκθ.437,6, φουτέι· Ηο. εγενώ. Κύπριοι· φουῖ (τό μτφν, άγρία νάρδος, βαλερίανη : Διοσκ.1,10, φουῖ έπιφών. ποι. φέ βλ.λ. : Έπιχρ.Άθην.7, 2/7F περι σάμα με καλοῦσα κατῖσκα λέγει, φουῖ τῶν κακών, φουά· Ηο. «φουή», φουαγιέ (τό [γαλλ.] δημ. άκλ. αίθουσα συνήθ. μετά κυλικείου έντός θεοτόρου, έν ή ο θεοταί δύνανται νό περιφέρωνται κατά τά διαλείμματα τῶν παραστάσεων, φουά γκρά (τό [γαλλ.] δημ. άκλ. όρεκτικόν έδεσμο έξ ήπατος χνῶς ή καί χόιρα παρασκευαζόμενου μετά διαφόρων καρυκευμάτων, φουάδδει· Ηο. «ασωμακοί. Λάκωνες», φουάξις· Ηο. «ή επί τῆς χώρας αωμασκήα τῶν μελλόντων μαστιγούσθαι», φουαδού ή [δημ. κ. φουαυδ. δ. προφ. ταῦ φουφού, φουάρο (τό [ιτολ.] δημ. κηνοδόχη, ίδία έργοστασίω ή πλοῖου, φουγιών-ωνος [ή [λατ.] πάπ. ξιφιδίου, έχειριδίον πολεμιστοῦ : φουγιών κεράτινος, φούγκα (ή [ιταλ.] δημ. διεγν. μουσ. όρ. δηλῶν είδος τι πολυφωνικής συνθέσεως, καθ' ήν αί διάφοροι φωναί ή όργανα επακολουθεῖσιν καί άντιφωνοῦσι μετά παραλλαγῶν έπιτροχάδην τήν άρχικήν μελωδίαν, φουνοῦ ή [δημ. δ. προφ. ταῦ φουβού βλ.λ, φουδούρα ή [δημ. τό φυτόν ὕπερικόν τό έμπεριόφυλλον, φουῖξ· Ηο. «φῦσιγξ. Λάκωνες», φουκάλι (τό [δημ. τό φυτόν ὕπερικόν τό οὐλον, φουκαράκι (ή [δημ. ὕποκορ. του φουκαράς, φουκαράς (ή [αροβ.] δημ. πένης, πιτωχός· 2) συχν. σχετλ δυσισυχής, άθλιος, τολαίφωρος, κακομοίρης, φουκαράκος : βρεῖ τόν φουκαρά, τί έπαθε στή καλά καθόμενα) φουκαρτζίκος (ό [δημ. κ. φουκαράκος ὀποκορ. του φουκαράς, έν θαυπειτ. σμμ, φουκαρίρης α-ικο δημ. ό φουκοράς || ή αίτ. του οὐδ. φουκαρίρια έν έπιρρ. χρ. ώς, όπως ό φουκαράς, οὐν φουκαράς βλ.λ.2), φουκρούμαι μον. δημ. άρρωσταζομαι, άκρωμαί : Έρωτόκρ.1,247, αὐτ.794, αὐτ.1,23 αὐτ. 2,43, αὐτ.897, αὐτ.1245, αὐτ.3,429 ήγου στό δῶμα νά 'ν' αυτός απόξω νά φουκαράται, φούχτα (ή [ιπύκτη] μαν. δημ. κ. φούχτα κ. χούχτα τό κοίλον, τό βασοῦλάμια τῆς πασάμης· 2) συνειδ. όσον χωρεῖ ή παλμύη, χουστία : Πρόδροι.2,200 καί λίτραν μίαν έλαιον, πινέριν, φούχταν μίαν, φούλι (τό [άγγλ.] δημ. άκλ. συνδυασμός τριῶν όμοίων ποιηχοῦράτων μετ' άλλων δύο όμοίων εις τό παίγιον του πόκερ, φουλάρι (τό [γαλλ.] δημ. είδος τι έλαφροῦ μεταξίνου ὕφασματος, φουλιβόν (τό) πάπ. τό φουλβιον, φουλιβόν (τό [λατ.] πάπ. τύλη, προσέκοφαλον, φούλι (τό) δημ. τό φυτόν Ισμοσ ό άραβικό· 2) τό άθος του Ισμοσ του άραβικού· 3) είδος τι αίμψιακού κυάμου, φουλιανον (τό [λατ.] μτφν. είδος τι άλοιφής άρωματώδους, είδος τι μύρου : Γαλ 6,440,5 «τών μύραν τά έν Ρώμη σκευαζόμενα τῆς πλοσιουίς γυναισί», ά φουλιάτις τε καί σπικατά προσγορευοῦσιν : Πλιν Φ113,1,2, Γαλ 6,427,3, φουλικίζω μαν. άνασοκοπιζώ : ΨΚωδ.228,17

φουλι(λ)ίδες Ἡσ. «παρθένων χορός Λάκωνες». **φουλλικός(ος)** (ὁ) μγν. κ. φούλλικλον (τό) εἶδος τι σφοδρίου Ἀθῆν., 14F «ὅτι τὸ φούλλικλον καλούμενον, ἦν δὲ ὡς ἔοικε σφοδρίον τι, εὔρεν Ἀττικὸς Νεοπολιτῆς παιδοτρίβης».

φουλλομένους Ἡσ. «τὴλλόμενοι Δωριεῖς». **φουλλωνική** (ή) (λατ.) μγν. ἡ γναφευτικὴ τέχνη: Ἔδικτ. Διοκλῆτ. ἐν Ἐπιγρ.

φουλινατό (τό) δημ. ὁ βροντώδης ὑδράργυρος.

φουμάθα (ή) δημ. πυρά, φωτιά μετ' ἀφθόνου κομπού.

φουμαδόρος (ὁ) (ἱταλ.) δημ. ὁ ἔχων τὴν ἕξιν νὰ καπιζῆ, ὁ καθ' ἕξιν καπιζῶν ὑπερβολικά, ἐκεῖνος ποὺ φουμάρει, καπιζήτης.

φουμαρία (τά) δημ. κομποὶ τῆς φαντασίας, φαντασιοκοπήματα, ἰδέαι ἢ λόγοι ἢ πράξεις ζυγασημένου ἀνθρώπου, ἐπιδειξεις, ἐπιδεικτικαὶ πράξεις καὶ λόγοι, κεναὶ καυχαστολογίαι.

φουμαρία (ή) δημ. τὸ φυτὸν καπιζήτης.

φουμαρικόν (ὁ) (ἱταλ.) δημ. ἄ. καπνικὸν δξύ.

φουμαρίνη (ή) νεώτ. χημ. ἀλκαλοειδὲς λαμβανόμενον ἐκ τοῦ φυτοῦ φουμαρία ἢ φαρμακευτικῆ, **φουμαρίσμα** (τό) δημ. ἡ πράξις τοῦ φουμάρω, κἀνησιμα, ἰδία σιγάρων, αἰγορέττων.

φουμαρόλι (τό) (ἱταλ.) δημ. ἀμιδὲς ἐκνεπηόμενα ἐκ τοῦ κρατήρος ἢ ἐκ τῶν ραγμῶν τῆς ἐκχεομένης λάβας τῶν ἐν ἐνεργείᾳ ἠφαιστειῶν.

φουμάρω (ἱταλ.) δημ. κ. φουμαρῶν, ἀόρ. (ἐ)φουμαρίσα κ. (ἐ)φουμάρα, μγν. παθ. παρακ. φουμαρισμένος, καπιζῶν σιγάρων, ποῦρα, ναργιλῆν κττ. || φρ. τὶ καπνὸ φουμάρει; τὶ εἶδος ἀνθρώπων εἶναι, ποῖου χαρακτήρος, ποῖων κοινωνικῶν ἀντιλήψεων.

φουμάω δημ. δ. τ. τοῦ φουμιζῶ βλλ.

φουμάρην δημ. δ. τ. τοῦ φουμαρῶ βλλ.

φουμή (ή) δημ. δ. προφ. τοῦ φήμη. ἡ γενικῶς κρατούσα καλῆ ἢ κακῆ γνώμη περὶ τινος, ἡ φήμη.

φουμιά (ή) δημ. κοσμήμα, ἐγκαλλώπισμα, στολίδι.

φουμιζῶ δημ. κ. φουμιάω, ἀόρ. (ἐ)φουμίσιμα, παθ. ἀόρ. (ἐ)φουμιστηκα, μγν. παθ. παρακ. φουμισμένος, φημιζῶ, διαφημιζῶ, ἐγκωμιιάζω, ἐπινοῶ παρομοί. ποῖος φουμιζεῖ τὸν γαμπρὸ ἢ καλὴν τοῦ ἢ πεθερὰ (ἐπὶ τῶν ἐπαινούτων τῶ ἐαυτῶν) || ἢ μγν. φουμισμένος-η-ο ὁ πεφημισμένος, φημιαμένος, περιώνυμος, ὀνομαστός.

φουμισμα (τό) δημ. ἡ πράξις τοῦ φουμιζῶ.

φουμιστός-ή-ὸ δημ. ὁ φουμισμένος.

φουμο (τό) δημ. ὁ φουμός βλλ.2).

φουμός (ὁ) μων. δημ. τὸ ἀποκορῦμα τῆς στήθος: Χρον. Μορ. 4058 ἔπασε γὰρ κὶ ὁ θαυμαστός, τὸ φουμός τῶν στρατιῶτων' 2) δημ. ἀσβάλ, τὸ μέλαν τῆς αἰθάλης, καπνία, ἀ. φουμοσ' 3) εἶδος τι μελάνης ἐξ αἰθάλης ἀλάθης.

φουμώσας τυράς (ὁ) μγν. εἶδος τι πυρροῦ: Ἀθῆν. 3.113C καὶ τὸτ' ἐπιτίθειαι ὁ ἄρτος καὶ ἔλαιε χρώμα κάλλιστον, ὁμοιον τῷ φουμώσῳ τυρῷ.

φουνόθα (ή) (λατ.) μγν. κ. φουνόθῃ ἢ σφενδόνη: Διοκλῆτ. Ἐδικτ. 1.17 ἐάν τις ἔχων χαλκὸν μὴ παραδέξῃ ἥτε ἐν φουνόθῃ ἥτε ἐν καπιζιστρῷ αὐτὸν αἰτιάσεται.

φουόντα (ή) (ἱταλ.) δημ. θύσασα: ἡ φουόντα τοῦ φεσιου - τοῦ κομπολογοῦ' || φρ. δουλείες με φουόντες ἐπὶ ἐργασίῳν περιπλοκῶν καὶ πλήρων κακῶν συνεπειῶν' 2) ὁ ἀνοφρόρος θύροσος φυτῶν, ἀνθῆλη.

φουοντάλλα (ή) δημ. λατρ. βοθρίον ἢ φρεάτιον βλλ.ξ.

φουοντάρισμα (τό) δημ. βιαία βύβισις, καταποντισμός, βούλιαγμα' 2) ἀγκυροδόλημα.

φουοντάρω (ἱταλ.) δημ., ἀόρ. (ἐ)φουοντάρισα κ. (ἐ)φουοντάρω, μγν. παθ. παρακ. φουονταρισμένος,

βυβίζω πλοῦτον διὸ βιαίου μέσου, ἰδία δι' ἐμβολῆς ἢ διὰ συγκροσεως' 2) κ. ἐν αὐτῷ. χρ. καταβυβίζομαι, καταποντίζομαι, βουδιάζω' 3) ποιντίζω ἀγκυρα, ἀγκυροβολῶ.

φουόντι (τό) (ἱταλ.) δημ. ἐκάστη τῶν σανιδῶν τοῦ πυθμένος βορελίου' 2) (γερμ.) δημ. ἡ γερμανικὴ λίτρα, φουόντι.

φουόντος (τό) (ἱταλ.) κ. φουόντος (ὁ) ὁ βυθός, ὁ πυθμῆν, ὁ πάτος: δὲν βρίσκει φουόντι ἄγκυρα' || φρ. πάει (σὸς) φουόντος(ε) κοσπενοτισθῆ, ἐβουλίασε' || ἢ φρ. κ. ἐν μγφ. σμν. ἐπὶ ὑποθέσεως ἀποτοχούσης.

φουοντούει (τό) δημ. ὁ καρπὸς τῆς φουοντούκας, λεπτοκάρου.

φουοντούκιά (ή) δημ. τὸ δένδρον λεπτοκάρου: Παναπ. Ἀγ. Ὀρ.41 περιφρονῶνται τὴς φουοντούκίης τοῦς, τ' ἀπ' ἐλάια τοῦς.

φουοντούκος ἰά-ύ δημ. ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ φουοντούκου.

φουόντωμα (τό) δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτελεσμα τοῦ φουόντων: Παλαμ. Περ. Χαιρ. 118,17 φουόντωμα στῆ γλάστρα λουλουδιῶν, - τὸ φουόντωμα τοῦ δένδρου-τῆς φωτιάς' || κ. ἐν μγφ. χρ. τὸ φουόντωμα τῆς ἐπαναστάσεως - τῆς ἀρρώστιας- τοῦ κακοῦ' 2) τοποθέτησις τῶν φουοντιῶν εἰς βρελῖα' 3) ὄρενη στενοπρόση, δερδένω.

φουόντων (φουόντι) δημ., ἀόρ. (ἐ)φουόντωσα, μγν. παθ. παρακ. φουοντωμένος, ἐπὶ φυτῶν κοί δένδρων, ἀναδίδω πυκνὰ φύλλα καὶ κλάδους, ἀναπτύσσεται: Παλαμ. Περ. Χαιρ. 84,5 ὅπου πατῆς, μεστὰ τὰ στάχια φουόντωνσαν' || ἢ μγν. παθ. παρακ. φουοντωμένος-η-ο ἐπὶ δένδρων, ὁ πυκνὸ-φύλλος, δασύς ἀνεπτυγμένος, φουοντιῶς: αὐτ. Τάφ. 74,12 εἰμι βαθία σά νά ζῶ στήν' καρδιά ρουμανιῶ φουοντωμένου' 2) ἐπὶ πυρὸς ἀναδίδω, ἐκπέμπω πολλές, ἀφθόνους καὶ μεγάλας φλόγας, δυναμιάω, ἀναπλέγομαι' 3) μγφ. ἐντείνονται εἰς τὸ ἔπαικρον, ἐπεκτείνονται: Γρουπ. Σ. κ. Τερρ. 45,2 τὸ ἱταλινοῦ μεσημερὶς ποῦ τ' ἀνεφάρκαση πνιχτὸ φουόντωνει, - φουόντωση τὸ κακοῦ - ἡ ἐπαναστάση' || ἐφουόντωση ὁ θυμός τοῦ ἢ ἀπὸ τὸ θυμὸ τοῦ ἢ ὄργη τοῦ ἐνετάθη μέχρι μασίας' 4) (φουόντι) τοποθετῶ τὰ φουόντα εἰς βορέλια.

φουοντιώτης ἠ-ὸ δημ. ὁ ἐν εἰδεί φουόντας, θυσανώδης' 2) ἐπὶ φυτῶν, πυκνοφύλλος, δασύς, φουοντωμένος.

φουξία (ή) νεώτ. βοταν. γένος κοσμητικῶν φυτῶν ἐκ τῶν ἀναγροειδῶν.

φουξίνη (ή) νεώτ. ἐρυθρὰ χρωστικὴ οὐσία, ἐν χρ. πρὸς βαφῆν ἐρίων, μετάξης ἢ βάρβακος.

φουρία (ή) (ἱταλ.) δημ. σπουδῆ πρὸς διενεργεῖαν ἢ διεκπεραίωσιν ὑποθέσεως τινος, βία νὰ προφθάσῃ τίς τι, βιασίνος: Παλαμ. Περ. Χαιρ. 21,5 καὶ στὸ περὶ δάτι, τοῦ δρόμου ἢ φουρία, κἀτι λεκτικασμένο, σάν ἀγοράς, - στῆ φουρία τῆς δουλείας, - ἦταν πάλι στὶς φουρίας του' 2) κτ. ἐπέκτ. ὄρη, ὄρητικὴ μίνησις, σφοδρότης: μῆπκε με τὸση φουρία μεσ' στήν κάμαρα, ποῦ ἐρριζε ἢ ἐπασσε ἀνα βάλω.

φουριόζικος-η-ο δημ. ἐπὶ ἐνεργείας, ὁ ἐσπευσμένος, βιαστικὸς, ὄρητικὸς.

φουριόζω (τό) (ἱταλ.) δημ. μωσα. ὄρος σημαίνων ὄρητικῆν καὶ περιποθῆ ἀγωγῆν.

φουριόζωσ-ο (ἱταλ.) δημ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ ἐνεργῶν μετ' φουρία βλλ.λ.), ὄρητικὸς, ἀνευπόμνος' 2) εὐέξατος, ὄργηλος, θυμώδης.

φουρόκα (ή) (λατ.) μγν., δημ. κ. φουρόκα πάσσολος διχλωρῶς: Πλουτ. Κορ. 24 «ὃ γὰρ αὶ Ἕλληνας ὑπεστάτην καὶ στήριγμα . . ταῦτα Ῥωμαῖοι φοδοσκον ὀνομάζουσι' 2) δοκὸς ἐν σχήματι Τ ἢ σταυροῦ, ὅθ. κτ. ἐπέκτ. ἀχνόν, κρεμάλα' παρομοί. ὁ-που φούρκα καὶ παλοῦκι καὶ τὸ αὐτωμένου ἢ

μάννα (έπ) έταπεινάς τυχοδιωκτών και χυδαίων' 3) Ισχυρό μνησικαϊκό, μάννα, θυμός, άνευ έκδηλώσεων παραφοράς : Βιζυην.Ποιήμ.96,20 άπ' τή φούρκα μου θά κλάψω, - τόν έχω φούρκα (μη-νιά εναντίον του).

φούρκα (ή) [τουρκ.] δημ. στενωπός, στενή όρεινή διάβαση.

φουρκάδα (ή) [Ιταλ.] δημ. τό δικρανόν, ά. ό φουρκάς. 2) ποσότης άχύρου ή χάρτου αιρομένου διά μιάς ύπό τού δικράνου' 3) ναυτ. στήριγξ λέμβου.

φουρκάς (ό) δημ. ή φουρκάδα βλλ.1). **φουρκέττια** (ή) [Ιταλ.] δημ. κορφίς έπιμήκουσ οχήματος ύσειδούς χρησιμεύουσα πρός συγκράτησιν τής κομμάσεωσ τών γυναικών.

φουρκίζω μοι. κ. δημ., παθ. άόρ. [έ]φουρκίστηκα, μη. παθ. παρακ. φουρκιμένος, θέτω, κρεμάω τίς φούρκαν, άπαχυνόω: Μόσχ.11084Ξ έ-φουρκίζον τόν γέροντα, Έρωτάκρ.1,1748 κ. ό κύρις τσι σάν πίδουλη βάνει νά μέ φουρκίση' 2) δημ. στυλώνω μέ τήν φούρκα, διά διχαλωτού πασσάλου : φουρκίζω τή κλαρία τού δέντρου' 3) όμ. πορευοχλών ή στενωχωρών τινα, τόν έξοργίζω, παροργίζω, πειμώνω τινά : τόν έφουρκίσαμε μέ τά λόγια που του 'πε' || τó μέα. φουρκίζομαι έξοργίζομαι, θυμώνω, μέ πιάνει φούρκα.

φουρκισιά (ή) δημ. έξόργισια, μη έκδηλουμένη ψυχική όργηλι στενωχωρία : από τήν έπίληψη είχε μεγάλη φουρκισιά, μά δέν άποκρίθηκε.

φούρκισμα (τό) δημ. ή ένέργεια και τό άποτέλεσμα τού φουρκίζω βλλ.1), άπαχυνσμός, κρέμασις : τó φούρκισμα τής καπνισιάς. 2) έξόργισια, παρόργισια, άναμμα θυμού άνευ έκδηλώσεωσ και παραφοράς, ά. φουρκισιά βλλ.

φ(α)φούρκα 'Ήσ. «όχύρωμα. Λάκωνες: πρβλ «φούρκοσ, τείχος», «φούρκες, χάραινεσ».

φουρκρούα (ή) νεώτ. βοταν. γένος ποωδών φυτών έκ τών άμαρυλλιοειδών.

φούρλα (ή) δημ. ό ύβρος, άναγρίδα, κυκλάδα.

φούρμα (ή) [Ιταλ.] δημ. ναυτ. τρόπος πλοίου ναυπηγομένου.

φουρμάζω δημ. δ. τ. τού φουρμάζω βλλ.

φούρνα (ή) δημ. ό ίχθύσ φρύνος.

φουρνάκι (τό) δημ. όπωκορ. τού φούρνοσ.

φουρνάκιος-α-ον μγν. ό έν κλιδώνω ώπητμένος, φουρνιστός : Αθήν.3,113Β κλιδανίκιος δέ και φουρνάκιος χείρστρον άπαλωτέρα τή ζυμη. **φουρναρείω** (τό) δημ. παράρτημα άγροτικήσ οικίασ έν χρ. δι' άρτοποιητικά εργασιάσ.

φουρναρήσι (ό) [λατ.] δημ. κ. φουρνάρης, θηλ.

φουρνάρισσα κ. φουρναρίνα, ό κλιδανεύσ, άρτοποιός || τó θηλ. ή σύζυγοσ τού άρτοποιού ή γυνή διατρούσα, διευδύνοουσα άρτοποιείον.

φουρνάρικο (τό) [λατ.] δημ. φούρνοσ, κλιβανόσ, άρτοποιείον.

φουρνάρινα (ή) δημ. ή φουρνάρισσα βλλ.

φουρνάρισσα (ή) δημ. θηλ. τού φουρναρήσ βλλ.

φουρνέλας (ό) δημ. τού φυτόν βούβυλωσασ τού φαρμακευτικόν.

φουρνέλα(λ)σ [τό] [Ιταλ.] δημ. σκαφίδιον έκ χυτοσίδηρου, ου ό πυθμήν σχηματίξαι έσχάσαν, εις ήν γίνεται ή κασιόσ τών άνθρώπων εις τάσ μαγειρικάσ έστίασ. 2) πετρορρήκτησ βλλ. : βάρδα φουρνέλλο ή προειδοποίησις επί πρόκειπαι νά εκρογή πετρορρήκτησ ή φρ. έν χρ. κ. μφ.

φουρνιά (ή) δημ. όσα έφάπαξ χωρεί ό φούρνοσ ή όσα έκάστοτε εισάγονται όμοιο εις αυτόν πρός έψησιν, γιά φήσιμο : μιά φουρνιά φωμιά' 2) μφ. ποσότησ άνθρώπων ή πραγμάτων ώριμμένησ κατήγορίασ, όμάσ, όδασ : έφτασε ή πρώτη φουρνιά τών περιηγητών, - φουρνιές φουρνιάσ [κατ' άλλεσ] αλλήλων, άθρόασ όμάδασ].

φουρνίζω δημ., άόρ. [έ]φουρνισα, μη. παθ. παρακ. φουρνισμένος, εισάγω τι εις τόν φούρνον ίνα έψηθώ, πρός έψησιν, γιά νά ψηθώ' 2) έν φρ. αντί τού φουρνιόω βλλ. : πρβλ. ξεφουρνίζω.

φουρνίρισμα (τό) δημ. ή πράξις και τό άποτέλεσμα τού φουρνιόω βλλ.

φουρνίρω [Ιταλ.] δημ., άόρ. [έ]φουρνίρω κ. [έ]φουρνισα, προηθεύω, παρέχω, προσφέρω, μεταδίδω' || έν χρ. συνηθ. ειρωνικώσ : γιά νά μάς τó φουρνίρεισ.

φούρνισμα (τό) δημ. ή ένέργεια τού φουρνίζω βλλ.

φουρνιστός-ή-ό δημ. ό έν φούρνω έψηθείσ ή παρασκευασθείσ : εύκα - κάστανα φουρνιστά [τό άναξερανθέντα έντός φούρνου]' 2) τó θηλ. ή φουρνιστή ως ούσα ή άστράδη τών πλοίων.

φουρνιστός άρτος(ό) μγν. άρτοσ έψηθείσ έν κλιδώνω : Γαλ.13,607.

φουρνόξυλο (τό) δημ. μακρόσ κοντόσ, δι' ου εύθετείται ή πυρά τού φούρνου' 2) μακρόν ξύλον μετά μακρού εις τό έτερον τών άκρων πρός καθαρισμόν του έσωτερικού τών φούρνων' 3) κοντόσ καταλήγων εις πλατύσμα διακοειδέσ, δι' ου εισάγονται ή έξάγονται τά μετα έψησιν εις τών φούρνον, φουρνόφυταρο.

φουρνόπαννα (τό) δημ. τó μακτρον τού κλιδάνου, τού φούρνου, πάννα.

φουρνοπλάστησ (ή) μγν. ό Ιησολάθησ, ά κεραμεύσ : Τμ.Λεξ.149.

φούρνος (ό) [λατ.] μγν. κ. δημ. θολωτόν κτίσμο, έντός τού όποιου γίνεται έψησισ άρτου ή φαγητών, κλιβανόσ, κάμνοσ, νιγιεύσ, Ιηνόσ : 'Αθήν.3,113C έπειδάν δ' έμβλήθω εις τόν φούρνον, ύποπλάσσει τώ κερύμω χόνδροσ τις' || μαν. κ. δημ. οικιοδόμημα έν ή ύπάρχει τοιούτον κτίσμα παρασκευήσ άρτου ή έψησέωσ φαγητών κ.έν ή πωλείται άρτοσ, φωμάδικο : παροιμ. όποιος δέν ειδε κάστρο, βλάπει φούρνο και ζυπάστικη [ή θάμαξε οί μη άποδημούντεσ βλακίζου], - φωμιά νά μη λείψη και φούρνοσ άσ μύνη καννίρη [έπί άδιαφορίασ περί τής προελευσέωσ άγαθού τινος ή άναγκαίου διά τήν ζωή]' || δημ. παροιμ. φρ. φούρνοσ άσ μη καννίση [άσ έρημωθώ, άσ καταστροφώ τó παν], - κάποιιοσ φούρνοσ έπλεσε - γκρέμισε - γκρεμιστικη - χλάασε [έπί συμβουλόσ άπροσδοκώτου], - σάν τó φούρνο τού Ναστραδίν Χότζα Ισάκιωσ υπό διαφορών άνευθύνων διδονται εις τόν ένδοξαφερόμενον άλληλοσυγκρουόμενοι γνώμαι ή συμβουλαί' 2) δημ. ή έστία τού ότυολέθουτοσ.

φουρνός (ό) δημ. ειδόσ πη δηλητηριώδουσ βατράχου, φρύνοσ.

φουρνόφυταρο (τό) δημ. μακρόσ κοντόσ μετά διακοειδούσ πλατύσματοσ εις τό έτερον τών άκρων, ειδόσ τι πυρόσ διά τού όποιου εύθετείται ή έν τώ κλιδώνω πυρά, εισάγονται ή έξάγονται άνθρακεσ ή τά πρόσ έψησιν, φουρνόξυλο βλλ.3) : παροιμ. από ένα ξύλο φτειάνουν και τó φουρνόφυταρο καί τó κρηρόφυταρο [αί καλοί και οί κακοί έκ μιάσ ζήμιοσ πλασθέντεσ διαφέρουν ώσ πρόσ τά ήθη και τά αισθησάται].

φουρνούσι (τό) δημ. κ. φουρούσι προεξοχή έπιφανείασ τόλγου ή προδθετον έξάρτημα χροσημέουσ ώσ ύποστήριγμα έξέστου, γεισώματοσ, προτομής κττ., ώτίσ, ά. κωνσόλα.

φ(ο)ρτούνα (ή) [λατ.] δημ. τρικυμια, θαλασσοταραχή, χειμών, κλιδών, κακοκαιρία, άνεμοζάλη, θύελλα : παροιμ. ό καλόσ ό καπετάνιοσ στή φουρτούνα φαίνεται ιελεσ τάσ δυσκολόσ περιστασίασ άναδοικνύεται ή Ικανότησ τινάσ' 2) μφ. δεινή περιπέτεια, δυστυχία, συμφορά : έπέρασσ (άπό) μιά μεγάλη φουρτούνα, - φουρτούνα μάσ

βρήκε Ι - φουρτούνα σου | εις δήλωνσιν ολιγισμοῦ ἢ ἐλλειπολογίας, - φουρτούνα στά μπατζάκια σου | (όλιμον εἰς σέ τί πρόκειται να πάθης. και εἰρανοκῶς, οὐαί τῆς ἀδασμοσύνης σου II.

φουρτουσιάζω δημ., ἄορ. (ἐ)φουρτουσίασα, μτχ. παθ. παρακ. φουρτουσιασμένος, συχν. τριτοπρ. ἐπί καιρού, καθίστασαι, γίνουαι θυελλώδης, προκαλῶ τρικυμῶν : Βίζυνν.Ποιημ.117,7 φουρτουσίασαν ἡ θάλασσα και βουρκοθήκαν τὰ βουνά I' || ἢ μτχ. παθ. παρακ. φουρτουσιασμένος-ο ἐν ἐπιθ. χρ. τρικυμιώδης, πολυτάραχος' 2) μτφ. παλυσαθής, δυστυχής, ἀξιολύπητος.

φούσα (ή) βιωτ. τ. του φούσα, μτχ. θηλ. ἄορ. β' του φώ βλλ. : Κόρινθ.21.

φουσατήρια (τά) διαβρ. του φουσατήρια βλλ. **φουσατό(ν)** (τό) δ.γρ. του φουσατόν βλλ.

φουσακή (τό) δημ. τ. του φουσαί βλλ.

φουσεκιάδιον (τό) νεώτ. ἀσθένεια τῆς μηλέας προσβάλλουσα τούς νεαρούς βλαστούς και τὰ φύλλα τῆς, βούλλα τῆς ηλιόας.

φούσκα (ή) |φούσκη δημ. κύστις ἐλαστική ἢ οἰουδήποτε ἄλλοο εἶδους, ἴδια δὲ ἢ οὐροδόχος : καινούρια να σκάση ἡ φούσκα μου λέει μεγάλης ἐπιφέυξῃ πρόσ οὐρησιν! 2) μεγάλη φουσαλίς, πομφόλυξ, φούσιγ' 3) φλύκταινα, φουσαλά, φουσακλίδα : ἐπαθε δηλητηρίαση και γέμισε ὄλο του τὸ σώμα φούσκας' 4) εἰδικώτ. σφαίρα ἐξ ἐλαστικοῦ ὑμένους ἡ και χάρτου πληρομένη ἀέρος ἢ ἀερίου ἐλαφροτέρου του ἀέρος, ὄστε να ἀνυψοῦται, μπαλλόν' 5) τὸ κάτω μέρος τῆς βράκας, φουφούλα' 6) νουτ. τὸ ἴσχιον του πλοίου : ἀέρας τῆς φούσας |ὸ ἐπίφορος ἀνεμοῦ, - ἀρμενισιά τῆς φούσας ἢ ἐπίφορος ἱστιοδρομιά! 7) τὸ κανθῆλιον τῶν παλαιῶν τροχλιῶν ἀτροπλοίων' 8) βοταν. τὸ φυτὸν λεοντιῆ ἢ λεοντοπέταλος.

φούσκα (ή) |λατ.ι μγν. δξινος οἶνος, ξινὸ κρασί : 'Αλέξ. Τραλλ.7,295.

φουσκάλα (ή) δημ., φούσκα βλλ.3), φλύκταινα, φουσακλίδα.

φουσκαλιάζω δημ., ἄορ. ἐφουσκάλιασα, μτχ. παθ. παρακ. φουσκάλιασμένος, σχηματίζω φουσακάλες, φλυκταίνας, φλυκταινοῦμαι : Κερκβ.Ζητ.73.

φουσκάλιασμα (τό) δημ. σχηματισμός φλυκταινῶν, φλυκταινωσίας.

φουσκαλίδα (ή) δημ. φουσαλλίς ἀέρος' 2) φουσακάλα, φλύκταινα.

φουσκάριος (ὁ) πάπ. ὁ πωλητῆς φούσκας, ὁ πωλῶν φούσκων, δξινον οἶνον, ξινὸ κρασί.

φουσκί (τό) δημ. χῶμα μεμειγμένον μετὰ κόπρον πρόσ λίπασιν τῆς γῆς διὰ τὴν καλλιεργεῖαν φυτῶν, κοπρῶχωμα' 2) τὰ περιπτώματα τῶν μεταξοσκωλήκων τὰ χρησιμοποιοῦμενα ὡς τροφῆ τῶν κτηνῶν.

φουσκιάζω δημ., ἄορ. (ἐ)φουσκίασα, μτχ. παθ. παρακ. φουσκιασμένος, κίμων φούσκας, ἰδ. ἐπί πινων καρπῶν φέρω, ἐξω-ἐσωτερικῶς κενά, εἰμαι κοφύφους : κολακῦθια φουσκιασμένα' || κ. ἐπί ἄρτου, πλακοῦντῶν, πίττας, ἔχω φουσακάλες βλλ.' 2) ἐπί προσ., ἔχω πλοσδαρῆς ἐξοιδήσεις : ἐφουσκίασε ἢ ὄφη τὰ' || ἀνεκῶδ. κ. ἐπί του ὄλου σώματος : φουσκιασμένο κορμί.

φουσκί (τό) δημ. τὸ φουσκί βλλ.1).

φουσκίζω δημ. ριπτω φουσκί εἰς τὴν γῆν πρόσ λίπασιν, καθιστῶ εὐφορρωτέον τὴν γῆν ριπτῶ εἰς αὐτὴν κοπρῶχωμα' || ἐνιαχῶ φουσκίαν ριπτῶν φουσκί, κοπρῶχωμα.

φουσκισμα (τό) δημ. ἡ πράξις και τὸ ἀποτέλεσμα, τὸ φουσκίζω, λίπασιν τῆς γῆς με κοπρῶχωμα, με φουσκί.

φουσκοδεντριά (ή) δημ. ἡ ἐποχὴ και τὴν ὄψιν σχηματίζονται ὀ φθθαλλοῖ τῶν δένδρων,

αἰ πρόσ τῆς ἐνάρξεως του ἔαρος ἡμέραι, καθ' ἃς ὄργη ἢ φύσις πρόσ βλάστησιν, ἢ ἐποχὴ τῆς βλαστήσεως και τὰς ἀέρας πρόσ τῆς ἐνάρξεως του ἔαρος ἡμέρας : Γρον.Σκ.Τερα.33,2 ἄνοιξη σὰ βάρυνη παρθένα ξυπνέει με τὴ φουσκοδεντριά' 2) πληθ. φουσκοδεντρίες ἐν παικτ. χρ. πρώτως νεανικός ὄργασμός.

φουσκοθαλασσι(ή) ἢ δημ. κυματώδης, τεταραγμένη θάλασσα ἐν νημερῆ ἢ και ἡπὸ ἀνεμον, προεργμένη ὄμως ἐξ ἀνεμοῦ καταπαύοντος, διαφύρου του ἐπιπνεόντος, κολόκυμα, ἀποθαλασσία.

φουσκοκούτελος-ο δημ. ὁ ἔχων φουσκωμένο κούτελο, ἐξωγκωμένον κυρτὸν μέτωπον.

φουσκομάγουλος-ο δημ. ὁ ἔχων φουσκωμένα μάγουλα, φυσιγῶνας.

φουσκονεριά (ή) δημ. ἡ πλημμυρῆς και τὴν παλλήρσιν, ἀντίθ. φυρονεριά.

φουσκοπατιά (ή) δημ. δγκωσις, διόγκωσις, φούσκωμα τῶν ὑδάτων παταμοῦ.

φουσκος-ον |λατ.ι μον. ὁ μελόχρωος ἢ 'Ἰω.Λυδ. Ρωμ.3,22.

φούσκος (ὁ) δημ. ἴσχιον παταγῶδες ράπισμα, μπότατος, σφαλιόρα' 2) ναυτ. σφαιρικὸν κατασκευάσιμα ἐκ σχοινίου πλέγματος, χρησιμοῦτον ὄπως ἀμβλύνη τὰς κρούσεις τῶν πλευρῶν πλοιοῦ εἰς κρηπίδωμα ἢ ἄλλο τι, ἄ. μπαλλόνι.

φουσκοῦδι (τό) δημ. αἰλην ἢ φουσκώδης, γέφυρα φυτῶν καρυοφυλλωδῶν.

φουσκωμα (τό) δημ. ἡ ἐνέργεια και τὸ ἀποτέλεσμα του φουσκῶν, διάτασις, διεύρυνσις, ἐξόγκωσις, μεγέθυνσις μετὰ διατάσεως, ἔπαρμα : Παλαμ.Περ.Χαρ.127,15 γυρίζαμε λῆνα μάτιο πὲ μιὰς θάλασσας πέρα τὰ φουσκώματα και τὰ πλάτια' 2) οἶδημα, πρήξιμο' 3) εἰδικ. διασφαιρία ἐκ ατομακίης διαταρῆσεως ἢ δυσπνοίας' 4) μτφ. ἔπαρσις, ὑπερηφάνεια, ἀλαζονεῖα.

φουσκῶνω |φουσκαι μον. δημ., ἄορ. (ἐ)φουσκῶσα, παθ. ἄορ. (ἐ)φουσκώθηκα, μτχ. παθ. παρακ. φουσκωμένος, διογκῶν τὸ ἐν εἶδει φούσκας, μεγεθύνω και διευρύνω ἐμφυσῶν ἀέρα ἢ ἀέριον, ἐξοιδαίνω, ἐξογκῶν, ἐμπνευματῶ : Ἐρωτόκρ.2, 277 φόβοι, τρομαρῶς, μανίτες κύματα και ἄ φουσκῶσω, δὲν ἡμπαροῦ μιὰ μιστικὴ φιλιὰ να ξεπριζώσω, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 14,28 ἀδρες ἐλαφρῆς στὸ γιάλο θ' ἀπλῶσω, κύμα θὰ φουσκῶσω και ἡμορπον ἀφρῶ, - γιὰτὶ φουσκῶνεις τὰ μάγουλά σου; - φουσκῶνὸ τὸ ἀσκι - τὰ σφαγμένα πουλερικά - τὰ μπαλλόνια' || τὸ ἀμτθ. κ. παθ. φουσκῶμαι, διογκοῦμαι, διευρυνοῦμαι ἐμφυσωμένου ἀέρος : Μωραῖτ.1,55 οἱ ὀγκώμενοι, ὡς φουσκωμένοι ἀσκοί, φυσητῆρες, Παναντ. 'Αγ. Ὀρ.16 στήριζοντας τὰ χέρια τους στὶς φουσκωμένες ὄμφρες' || μτφ. φουσκωμένο ἄντρο ἐπὶ ἀνθρώπου μεταοιδοῦξου και κοφύφου' || ὄμ. φουσκωμένο ἀσκι ἐπὶ ἐπιπνεῦμον, περυσωμένο' παροῦν. ὄσο θέλεις φουσκῶνέ τα, με τὸ ζυγί: θὰ τὰ πάρω |προειδοποίησις πρόσ τινα : ἔχω λάθεις τὰ μέτρα μου, ὄπως μὴ ἀπατηθῶ ὑπὸ σου! 2) δημ. ἐπὶ ἰστίῳ, κολπῶ : Σολωμ.Ξανθοῦλα 5 ἐφουσκῶνε τ' ἀέρι λευκότατα πανιά' || ἀμτθ. κ. παθ. κολποῦμαι : τὰ πανιά του καιτίου φουσκῶνῶν ἀπ' τὸν ἀέρα, Ψυχῶρ.Ταξ.143 ἔνα καρὰ ἐπὶ πούρενὰ με φουσκωμένα πανιά' 3) ὄμ. γεν. διευρύνω, ἐξοιδαίνω, πρήσκω : αὐτὸ τὸ φαί μου φούσκωσε τὸ στομάχι, - με φούσκωσε ἡμοῦ δι-ήμυρε τον στόμαχον, ὄστε να οισθῶνωμαι δυσφορίαν' || κ. ἀμτθ. : φουσκῶσα και δὲν μπορῶ να φάω ἄλλο, - φουσκῶσα να τὰ μάγουλά του ἀπ' τὸ πολὺ πάχος' 4) ἀμτθ. κατακαυ-δάνομαι ὑπὸ δυσπνοίας, δυσπνοῦ, πνευστιῶ, λαχανιάζω : φούσκωσα ἀπὸ τὸν ἀνήφορο' κ. παθ. : Μαλακ.Συντρ.34,4 φουσκωμένα ἀπὸ πα-

ράπανο τὸ στήθια 3) μτφ. ἐξογκῶνα, μεγαλώνα : ἐφοσκῶσε παλὸν τὸν λογαριασμόν 6) ὄμ. μτφ. ὑπερβάλλω, λέγω, ὀμιλῶ περὶ νίος μεθ' ὑπερβολῆς, ἐξωγκωμένω, μελοποιοῦν : ἀψησέ τον, τὰ φουσκῶνι παλὸν 7) ὄμ. ὀμιλῶ, ἐπαίρομαι, βρεθνύσομαι, κορδῶνομαι : φουσκῶνει σάν τὴν διάνα 8) μον. δημ. ἐρεθίζω, παροξύνω, ἐξοργίζω, παροργίζω : με φουσκῶσε πέρα πολὺ με τὴν ἐπιμονή του κ. ἀμτβ. : Ἐρωτόκρι. 2, 1055 με μάνιτα και μ' ἀντρέπια ἀγριεύουσι καὶ φουσκῶνουσι 9) δημ. ἐπὶ δένδρων, ἐξοριδαίνονται ἐξ ὄργασαοῦ, ὄργῳ πρὸς βλάστησιν : πρβλ. φουσκῶδεντρία : Γρην. Σκ. Τερρ. 33, 4 κάθε δεντροί με νέο χυμὸ φουσκῶνει 10) ὄμ. ἐν ἀνοφ. πρὸ γυναικῶν, τὴν φουσκῶνω ἢ τὴν φουσκῶνω τὴν κοιλία καθιστῶ τινα ἔγκουσι 11) μον. δημ. ἀμτβ. κ. παθ. ἐπὶ τῆς θαλάσσης, καθίσταται, γίνεται τρικυμῶδης, ἐξω μεγαλὰ κύματα : Ἐρωτόκρι. 1, 674 και τὸ καρῶδ' ἀμυθῶσαι με μάνιτα μεγάλη στή φουσκωμένη θάλασσα, Παλαμ. Ὑμν. ΑΒ. 10, 2 ἡ θάλασα ἀντρέιεύεται, φουσκῶνει ἔσχειλιζει 12) ρηματ. π. φούσκωση, φούσκωμα, φουσκωτός.

φούσκωση (ή) μον. δημ. φούσκωμα βλ. λ.), φύσα, φύσμαι, ὀδησις, ὄγκωσις, ἐμπνευστικός 2) δημ. φούσκωμα βλ. λ. 3), δυσφορία προκυλούμενη ἐκ στομαχικῆς διαταράξεως ἢ δυσπνοίας 3) μον. δημ. ἐιδικῶτ. ἐρεθισμός, φυγικὴ δυσφορία ἢ δόνην, θλιψίς : Ἐρωτόκρι. 3, 533 φούσκωσι μεγαλυτὴρ δὲ θέλει να τοῖ δῶσθ, γιατί φοβήθηκε παλὸ δ νόθς τοι μὴ στικῶσι.

φουσκῶσε-ή-ό δημ. ὁ ἔχων σχῆμα φουσκῶσε, φουσκῶμένος, ἐξωγκωμένος, κυρτός : Σολωμ. Ἐθν. Ὑμν. 10, 2 νὰ ἀποφύγετε! τὸ κύμα ἐγινε ὄλο φουσκῶτό 1) φουσκῶτό φωμί ἐνζυμοσι ἀρτος, ἀνεβάτο φωμί, κτ. ἀντιβ. πρὸς τὸ λειψό.

φουσκῶσι (ὀ) νεώτ. ζωολ. γένος κτενοδραχίλων γυροστεροδῶν μαλακίων ἐκ τῶν μουρικίων.

φουσσάτευμα (τὸ) μον. δημ. ἡ στρατεύσις, ἐκστρατεία : Χρον. Μορ. 27, 04 ὠσαύτως εἰς φουσσάτευμα ἡ ἀπέλθωμιε διὰ κοῦρσα.

φουσσατέω μον. δημ. στρατεύω, ἐκστρατεύω : Χρον. Μορ. 1, 443 Βουλὴν ἐπήρειεν μετ' αὐτοῦς τὸ παῦ νὰ φουσσατέωσι, αὐτ. 4880.

φουσα(τέ)να(ν) τὸ (κατ.) μον. δημ. κ. φάσατον π. Βυζαντ. περιεχαρακωμένον στρατόπεδον, δδ. στίφος ἐνόπλων, στρατεύμα : Ἐρωτόκρι. 4, 867 εἶχε φουσατά δυνατά και ἡ μία μερά και ἡ ἄλλη, αὐτ. 872 2) ὄμ. φουσατά κ. φουσατά ἐν μτφ. σημ. ἐπιδεικτικῶς ἀπὸ ἐπαροσιν, ὑπερηφάνεια, ἀλαζονεία : αὐτοῦς ἔχειε πολλὰ φουσατά, - τοῦ κοπήκανε τὰ φουσατά.

φούστα (ή) (ἱτολ.) μον. δημ. γυναικίον ἐνδυμα κατερχόμενον ἀπὸ τῆς ὀσφύος πρὸς τοὺς πόδας ἢ τὸ κάτωθεν τῆς ὀσφύος μέρος τῆς γυναικείας ἐσθῆτος 2) μον. δημ. νεοτ. εἶδος μακροστένον καὶ ἀνευθεῖς πλοιαρίου κηληλάτου καὶ ἱστοφόρου χρησιμοποιομένου παλαιότερον ἐν Μεσογείῳ, ἴδια ὄς πειρατικῶ.

φουστάνει (τὸ) δημ. ὄνοκορ. τοῦ φουστάν βλ. λ. : Μωραϊτ. 1, 7 συμμαζεμένη μέσα εἰς τὸ μαῦρο φουστάνει τῆς.

φουστάνελλα (ή) δημ. εἶδος πολυτήχου κοντή φουστάς, ἴται ἐνδύματα ἀπὸ τῆς ὀσφύος μέχρι τὴν γονάτων ἢ λευκῆς κυρίως ὀθόνης, ἐν γρ. ὡς τμήμα τῆς παλαιότερας ἔθνικῆς ἑλληνικῆς ἐνδυμασίας καὶ νῦν δ' ἐπι φερομένης ὑπὸ χωρικῶν περιφερειῶν πινῶν τῆς χώρας καὶ ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν εὐζῶνων : Ζαλοκ. 1, 101 μ. 5, 4 λάμπουν ὄπλα χρυσά και λερὴ φουστάνελλα μαυρίζει.

φουστάνελλας (ὀ) δημ., ὄγρ. -ελλάς ὁ φουστάνελλοφόρος βλ. λ.

φουστανελλίτσα (ή) δημ. ὄνοκορ. τοῦ φουστάνελλα : Μαλακ. Συντρ. 97, 13 φουστανελλίτσα φέρας ζυγιασμένη.

φουστανελλοφόρος (ὀ) νεώτ. ὁ φερόν φουστάνελλον, φουστάνελλός : Καρκβ. Ζητ. 16.

φουστάνι (τὸ) δημ. τὸ γυναικίον ἐνδυμα, φέρεμα : Πολίτ. Ἐκλ. Τραγ. 10, 3 ἄλλη καμὰ δὲν τὸ βῆλε τὸ λιαχουρὶ φουστάνι, Καρκβ. Ζητ. 13.

φουστοκουδιά (ή) δημ. τὸ φυτὸν ὄραχλι βλ. λ.

φουσουρίζω δημ. ὁ φουσουρῶ, φουσομαίνω.

φουσουρῶ δημ. φουσουρίζω βλ. λ.

φουτάς (ὀ) δημ. κ. χουτάς ὕφαντον μάντιρον, ὕφαντὴ πετάση, ἣς τὸ ἐν ἄκρον χρησιμοποιοεῖται ὡς μαντήλι, τὸ δὲ ἔτερον ἀνεστρομμένον σχηματίζει σακκίδιον.

φουτὶ μῶλλ (τὸ) (ἀγγλ.) δημ. ἀκλ. ἡ ποδοσφαιρική βλ. λ.

φουτουρισμός (ὀ) (ἱταλ.) καινοφανὴς τις δοξασία ἱαχυρισμένη ὅτι πρέπει ν' ἀπορριφθῶν ἡ θεωρία καὶ ἡ παράδοσις, οἱ κανόνες καὶ οἱ τρόποι ὅσοι ἐν τῇ διαδόρῳμῃ τῆς ἱστορίας μέχρι τοῦδε καθιερώθησαν, ἰδ. ἐν τῇ συνθέσει τοῦ λόγου καὶ ταῖς καλαῖς τέχναις, νὰ ἐπιδιωχθῆ δὲ ἡ δημιουργία νέου ὕψους καὶ νέας τέχνης ἀποδιδοῦσας τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ὕψην τοῦ συγγραφοῦ μηχανοκίνητου πολιτισμοῦ. 1) διάφοροι τεχντροποιοὶ ἐν τῇ ζωγραφικῇ, τῇ λογοτεχνίᾳ, τῇ ἀρχιτεκτονικῇ, τῇ μουσικῇ, τῇ γλυπτικῇ, τῇ διακοσμητικῇ ἀπὸ τῆς ὄς ἀνω δοξασίας ἐμπνευσθεῖσαι, διακριθῶνται δὲ κυρ. διὰ τὸ παράδοξον, τὸ ἀηθές καὶ τὸ ἀσύνδετον.

φουτουριστής (ὀ) νεώτ., βηλ. φουτουριστρια, ὁ ὄπαδός του φουτουρισμοῦ.

φουτουριστικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὸν φουτουριστὴν ἢ τὸν φουτουρισμόν : φουτ- νίνας- σχολή - δράμα.

φουφῶ (ή) δημ. κ. φουδῶ ὁ φουγῶ μετακινητὸν πύρρανον ἐκ σιδηρελάσματος με τρεῖς ἡ τέσσαρας πόδας.

φουφούλα (ή) : δημ. τὸ κάτω κρεμάμενον μέρος τῆς νησιωτικῆς βράκας, ἄ. φουσκῶ, κόφα 2) αυνεκὸ ἡ βράκα.

φουφουλιαστός-ή-ό δημ. ὁ ἀναφουφουλιασμένος, ἀναφουφουλός.

φούχτα (ή) δημ. κ. χούφτα ἡ παλῶμα τῆς χούφτας : Γρην. Σκ. Τερρ. 1, 69 ἡ ὄσα και ἄν με τῆς χούφτες των σκορπιζουσι στὰ μαλιὰ 2) ὄσον χωρεῖ ἡ παλῶμα, δράξ, δράγμα, ἄ. φουχτιά : Σολωμ. Πορφυρ. 5, 12 με δυὸ φιλιὰ τῆς μάννας μου, με φουχτιά γῆς τῆς γῆς μου, - μιά φούχτα ἄλατι.

φουχτιά (ή) δημ. κ. χουφτιά ἡ τὸ περιεχόμενον μιάς φούχτας, φούχτα βλ. λ. 2) : ὄσωε του μιά φουχτιά στραγάλια.

φουχτιάζω δημ. κ. χουφτιάζω ἄ. φουχτῶνω βλ. λ.

φουχτιάσμα (τὸ) δημ. κ. χουφτιάσμα ἄ. φουχτῶνω βλ. λ.

φουχτιῶ δημ. φουχτῶνω βλ. λ.

φουχτώμα (τὸ) δημ. κ. χουφτώμα ἡ πράξις τοῦ φουχτῶνω βλ. λ.

φουχτώνω δημ. κ. χουφτῶνω κ. φουχτιάζω κ. φουχτιζῶ ἀρπάζω τι με τὴν φούχτα, διὰ τῆς παλάμης : ἐφοχτώσω τὸν παρὰ κίθυνη, - ἐφοχτώσω τὴ γυναικα (τῆς ἐπετέθη διὰ χειρονομίαν)

φουχτωσιά (ή) δημ. κ. χουφτωσιά ὄδραξιῶ, φουχτιά, φούχτα βλ. λ. 2).

φώσδε (τὸ) ἐπ. κτ. ἐπέκτ. ἐκ τοῦ φῶς βλ. λ. : Ἰλ. Α 2 ἴν' ἀθανάτοισι φῶς ἐφόει πῶδε βροσάσιν 2) τὸ φῶς, ἡ ἀνοίξις τοῦ ἡλίου : αὐτ. Β 47 Ζηνὶ φῶς ἐφέουσα και ἄλλοις ἀθανάτοισιν 3) ἴτα. ἐγάρῳ 4) αὐτ. «σωτηρία».

φώσδε ἐπίρρ. ἐπ. ἐπὶ τὸ φῶς, εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας : Ἰλ. Β 309 τὸν β' αὐτὸς Ὀλύμπιος ἤκε φώσδε, αὐτ. Τ. 103.

φραγγέλλη (ή) σχόλ. κ. δημ. τὸ φραγγέλιον: Σχόλ. Ἀριστφ. Ἀχ.724.

φραγγέλλη (ή) (τὸ) δημ. τὸ φραγγέλιον.

φραγγέλλιον (τὸ) [λατ.] μτν. κ. νεώτ. μάσιξ, μασίγιον, καμυλοτσι: ΚΔ Ἰω.2,15 καὶ ποιήσας φραγγέλιον ἐκ σκηνίων πάντας ἐξέβαλεν ἐκ τοῦ ἱεροῦ, Περ Χαίρ.100,15 σέ δέρνουν ποιά φραγγέλια, καρδιά.

φραγγέλλω-ώω μτν. κ. νεώτ., δημ. -ώνω δέρω διὰ φραγγέλλης, διὸ φραγγέλλω, μασίγιώνω: ΚΔ Ματθ.27,26 τὸν δέ Ἰησοῦν φραγγελλώσας παρῶσκεν ἵνα σταυρωθῇ.

φραγγέλλωμα (τὸ) νεώτ. κ. δημ. δαρμός διὰ φραγγέλλου, μασίγιώσις, μασίγιωμα.

φραγγελλώνω (τὸ) δημ. τ. τοῦ φραγγελλῶ βλ.λ.

φραγγελλώσις-εως (ή) νεώτ. ἡ πράξις τοῦ φραγγελλῶ, μασίγιώσις.

φραγγίδα (ή) μαν. δημ. προνόμιον, ἐλευθερία: Χρον.Μορ.7687 κί εἰς τὴν φραγγίδαν ποῦ ἔχουσιν νὰ μὴν τοὺς σκανταλισθ, αὐτ.8633.

φράγδην ἐπίρρο. πεφραγμένως, κεκαλυμμένως, τεωθρακισμένως, ἐνόητως: Βατροχοι.62, αὐτ.253.

φραγγέλλη (ή) σχόλ. δ. γρ. τοῦ φραγγέλλου βλ.λ.

φραγγέλιον (τὸ) μτν. δ. γρ. τοῦ φραγγέλλου βλ.λ.

φραγγελλῶ-ώω μτν. δ. γρ. τοῦ φρ., γελλῶ βλ.λ.

φραγή (ή) δημ. φραγμός, φράκτις.

φραγκεῦσθ δημ., ἀόρ. (ἐ)φραγκεφά, κίμνω τινὰ Φράγκον, τὸν προσπλιτίζω εἰς τὸ καθολικὸν δόγμα: || ἀμτθ. γίνονται Φράγκος, καθολικός, ἀσπάζομαι τὸ καθολικὸν δόγμα.

φραγκίζω δημ. διδάγω ὡς Φράγκος, φέρομαι ὡς Εὐρωπαῖος.

φραγκός-ή-όν μαν. κ. νεώτ., μαν. κ. δημ. φράγκικος-η-ο ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Φράγκους, ὁ τῶν Φράγκων: διαίρεσις τοῦ φραγκικοῦ κράτους, Χρον.Μορ.67 τὸς κεφαλῶδες κί ἀρχηγὸς τοῦ Φράγκικοῦ φουσσάτου, αὐτ. 5Bl, Πολιτ.Ἐκλ.Τραγ.28,9 γρήγορος εἰς τὴν φράγκην ἀράμδα ἐγράφανε παρόδονα μεγάλα:

2) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Φράγκους, τοὺς Εὐρωπαίους, εὐρωπαϊκός: || τὸ οὐδ. κτ. πληθ. φράγκικα ὡς οὐσα. εὐρωπαϊκὴ ἔνδυμασία, κτ. ἀντιδιαστολήν πρὸς τὴν ἑλληνικὴν ἢ ἀσιατικὴν: ἐβγαλε τὴ βράκα - τὴ φουστάνελλα κί ἔβαλε φράγκικα: || ὁμ. ἢ αἰτ. τοῦ οὐδ. κτ. πληθ. φράγκικα, ὡς οἱ Φράγκοι, οἱ Εὐρωπαῖοι, εὐρωπαϊκὰ: Πολιτ.Ἐκλ.Τραγ.102,5 σύρ, ἔουρισον φράγκικα καὶ ντύσου στὰ γυναίκες:

3) δημ. ὁ τοῦ δυτικοῦ, τοῦ καθολικοῦ δόγματος: φράγκικη ἔκκλησιὰ.

φράγκο (τὸ) δημ. τ. τοῦ φράγκου βλ.λ.

φραγκογαρουφαλιά (ή) δημ. τὸ φυτὸν διανθος ὁ γενειοφόρος.

φραγκόκλησα (ή) δημ. δ. τ. τοῦ φραγκοκλησιῶ.

φραγκοκλησιὰ (ή) δημ. κ. φραγκόκλησα φράγκικη ἔκκλησις, ναὸς τῶν καθολικῶν.

φραγκοκόρακας (οἱ) δημ. τὸ πτηνὸν ἔσοφ.

φραγκοκοττα (ή) δημ. τὸ πτηνὸν μελαγρις.

φραγκοκρατία (ή) νεώτ. ὄνομασις τῆς χρονικῆς περιόδου ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ 13ου μέχρι τῶν μέσων τοῦ 16ου αἰ., καθ' ἣν ἐκυριαρχήσαν κατὰ τόπους ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος οἱ Φράγκοι βλ.λ.21.

φραγκολεβαντίνος-α δημ. Φράγκος, ἄνθρωπος καταγόμενος ἀπὸ τὰς δυτικὰς χώρας τῆς Εὐρώπης, γεννηθεὶς καὶ κατοικῶν εἰς τινὰ χώρας τῆς Ἑγγύς Ανατολῆς.

φράγγα (ή) (τὸ) [γαλλ.] νεώτ. κ. δημ. νομισματικὴ μόνάς τῆς Γαλλίας, τῆς Ἐλβετίας καὶ τοῦ Βελγίου: 2) κτ. ἐπέκτ. δραχμή: δὲν ἔχω φράγγο στὴν τσέπη μου [εἶμαι ἀπέντηρος].

φραγκοπαναγιά (ή) δημ. γυνὴ κατ' ἐπίφωσιν σεσημ.αιγαναπαλαιὰ πρὸλ.χαμηλαβλεπούσα.

φραγκόπαππας (οἱ) δημ. ἱερεὺς τοῦ καθολικοῦ χριστιανικοῦ δόγματος.

φραγκορίψαφτάδικα (τὸ) δημ. τὸ κατὸς-η-μα του φραγκορράφτη, ραφειὸν ἀνδρικῶν ἐνδυμάτων εὐρωπαϊκοῦ τύπου.

φραγκορ(β)άφτης (οἱ) δημ., θηλ. -άφτρα, ράφτης ἀνδρικῶν ἐνδυμάτων τύπου εὐρωπαϊκοῦ κτ. ἀντιδιαστολήν πρὸς τὸν ἑλληνορράφτην.

φράγκος (οἱ) μαν. δημ. κ. νεώτ., δημ. θηλ. -α κ. -ας, ἰδ. κτ. πληθ. ὄνομασις δοθεῖσα ὀρχικῶς κατὰ τὸν 3ον μ.χ. αἰῶνα εἰς ὁμοσπονδίον βερμανικῶν λαῶν, μετὰ τῆς οἰσίας ἠνωθήσαν βασιμῶδον καὶ ἄλλα εὐρωπαϊκὰ φύλα: 2) μαν. κ. δημ. παρὰ Βυζαντινοῖς καὶ Τούρκοις περιλήγη. ὄνομ. τῶν κατοικῶν τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης, ἀνευ ἔθνολογικῆς διακρίσεως: Χρον.Μορ.2938 Φράγκοι ἔγκουσατο ἑνομοῖ μετὰ τὰ πράγματά τους:

3) δημ. ὁ ἀνήκων εἰς τὸ δυτικὸν ἢ καὶ τὸ προτε-σταντικὸν χριστιανικὸν δόγμα: δὲν εἶναι ὀρθόδοξος, εἶναι Φράγκος, - πάμε με τοὺς Φράγκους στὸ ἡμερολόγιον.

φραγκοσταφυλιά (ή) δημ. τὸ φυτὸν ριθῆσιον τὸ ἐρυθρὸν τῆς οἴκου τῶν ρηϊεπετρωδῶν.

φραγκοστάφυλο (τὸ) δημ. ὁ καρπὸς τοῦ φυτοῦ ριθῆσιου τὸ ἐρυθροῦ, τῆς φραγκοσταφυλιάς.

φραγκοσυκιά (ή) δημ. τὸ φυτὸν ὀπουντία.

φραγκόσυκο (τὸ) δημ. ὁ καρπὸς τῆς φραγκοσυκιάς.

φραγκοσύνη (ή) δημ. τὸ σύνολον τῶν Φράγκων, τῶν [δυτικῶν] Εὐρωπαίων: πρὸλ. ρωμισσύνη.

φραγκοσυριανός-ή δημ. ὁ κάτοικος τῆς νήσου Σύρου Ἐλλην τὸ γένος, δυτικὸς δὲ τὸ δόγμα.

φραγκοφάσουλο (τὸ) δημ. εἶδος τῆ φασολίου.

φραγκοφέρων δημ. φέρομαι ὡς οἱ Φράγκοι, οἱ [δυτικοί] Εὐρωπαῖοι, μιμοῦμαι αὐτοὺς, ἐνδοξαίω ὡς οἱ Φράγκοι, ἔχω τὰς συνηθείας αὐτῶν.

φράγκα-σας (τὸ) [φράσσω] κ. νεώτ. πᾶν δ.τ. φράσσαι, φραγμός, φράκτις, πρῶφραγμα: Ἡρ.8, 52 δικως στυπεῖον περὶ τοὺς ὀιστοὺς περιθέντες ἀψαιαν, ἐτόξευον ἐς τὸ φράγμα, Πλάτ.Πολιτ.279f.

πᾶν δὲ προβλήσαντων τὰ μὲν πρὸς τὸν πόλεμον ὀλλίσματα, τὸ δὲ φράγματα: 2) μτν. πᾶν τὸ ἀρτιστεῖον ὡς ἀμνητήριον: Λεωιδ.ΑΠ.6,110,4 τὰ δ' ὀκτάρριζα μετώπων φράγμασθ' ὑπὲρ κραναά: ἄλος ἐπαῖξε πῖτυν [ἐπὶ τῶν κεράτων τῆς ἐλάφου].

|| κ. ἐπὶ τὸ μέλανος ἵγρου τῆς σπῆσις: Ἀριστλ. ΖΜ.4,5,12: || κ. ἐπὶ τῶν βλεφάρων: αὐτ.Ψυχ.2, 9,13: 4) νεώτ. φασ. ὁάλιον ἢ μεταλλικὸν κάτοπτρον κεκαρωμένον διὰ πυκνοτάτων ἰσασπεχουσῶν εὐθειῶν γραμμῶν: 5) νεώτ. ὕδραυλ. τεχνητὸν ἔργον φράσσειν τὴν ἰσοδοὺν εἰς ρεόντα ὕδατα, ὕδροφράκτις: τὸ φράγμα τοῦ Μαραθῶνος.

φραγγίτης (οἱ) μτν. κ. νεώτ. εἶδος τῆ θάμνου φωιομένου παρὰ τοὺς φράκτους: Διοσκ.ἰ,121: || νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ἐκ τῶν ἀγρωστωδῶν: φραγγίτης ὁ κοινός [τὸ ἀγριοκάλαμρο].

φραγγόκωνος (οἱ) νεώτ. (ζωολ.) τὸ τμήμα τοῦ μανδύου μαλακοστράκων τινῶν, τὸ ελασροῦσθ ἐν τὸς τοῦ κωνικοῦ ὀστράκου τῶν.

φραγγόλυτος-ον νεώτ. βοταν. ἐπὶ καρπῶν, ἐκεῖνος κατὰ τὸ ἐξωτερικὸν αὐτῆς ταίχωμα, διατηρωμένον τῶν διαφραγμάτων.

φραγγορλάσσης (οἱ) νεώτ. βοταν. πτυχὴ σχηματιζομένη εἰς τὸ κέντρον τοῦ φυτικοῦ κυττάρου μετὰ τὸν μερισμὸν αὐτοῦ.

φραγγορραγής-οὐς-εἰς νεώτ. ἐπὶ καρπῶν: ὁ κατὰ τὴν διάρρηξιν τῆς κήφης αὐτοῦ διαχωριζόμενος εἰς τ' ὀπολοῦσι αὐτὴν καρπὸφύλλα.

φραγγμός (οἱ) φράσσειν κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ φράσαι, κατασκευῆ φράκτου, πρὸλ.φραξίς,

φράξιμο : Σοφ.ΟΤ 1387 ἄλλ' εἰ τῆς ἀκούουσης ἐστ' ἡ πηγῆς δι' ὧτων φραγμῶν. 2) τὸ δι' οὐ φράσσεται τι, φράκτις, διάφραγμα, διαχώρισμα : Ἦρ.7,36 καταρξάναντες δὲ καὶ τὴν γῆν φραγμῶν παρέουσαν ἔνθεν καὶ ἔνθεν, Ξεν.Κυν.11,4 τὰ δὲ ἀκούοντα τῆς φωνῆς ἐν τῇ τυκτὶ κύκλω τὸν φραγμῶν περιθεύουσι, - κικηλιδωτὰς φραγμῶν 3) νεώτ. μτγ. πᾶν δι, τὸ ἀσχαίττει, ἀνακόπτει, παρεμποδίζει : ἡ κακοῦθεία τοια οὐδένα γνωρίζει φραγμῶν. 4) τὸ διάφραγμα : Ἀριστ.ΖΜ 3,10,3. 5) μτγν. κ. νεώτ. ἐπὶ ὀδόντων, τὸ ἔρκος ἢ ὀδοντοστοιχία : Πολυδ.2,93. 6) τὸ κολός τῶν καθάρων : Ἀριστ.ΖΜ 4,6,4. 7) τὸ πλοῦς περιπεφραγμένους, ἀποκεχωρισμένους διὰ φράκτου : ΑΠ9,343. 8) μτγν. μτφ. διαχώρισμα, μερίστικον : ΚΔ' Ἐφεσ.2,14 ὁ ποιήσας τὰ ἀμφοτέρωτα ἔν καὶ τὸ μερότοιχον τοῦ φραγμοῦ λύσας. 9) νεώτ. στρατ. ὀργάνωσις πυκνοῦ δικτύου πυρᾶς καθιστῶντος ὀδόντων τὴν ἐντὸς ἐδαφικὴς τινοῦ ζώνης παρομνήν ἢ διόδου τοῦ ἐχθροῦ. 10) νεώτ. ναυτ. προκαθωρισμένη θαλασσία ζώνη ἐξ ἀνιχνευτικῶν πλοίων κατελιμμένη κινουμένων κατὰ γραμμὰς ἐπίσης προκαθωρισμένας εἰς τρόπον, ὥστε τὴν γῆν εἶναι δυνατὴ ἢ διόδου ἐχθρικοῦ σκάφους χωρὶς νὰ γίνει τοῦτο ὁρατόν.

φραγμῶν-ῶν μον. φράσσω, περιφράττω : Πισιδ. Ἐξομ.146 τὰ στοιχεῖα φραγμῶνόςας ὄλα.

φραγμῶν-ῶνος ἰδί. γλωσσ. ὁ φράκτικς.

φράγγυμι σπαν. τ. τοῦ φράσσω βλλ. : ΑΠ7,391 κελυθῶσι φράγγυτε κ. μεα. : Ἀριστ.ἀπ.336' κ. παθ. : Πλούτ.Καίσ.24 χωρὶα λαδῶν ἐπιτηδείως ἔχοντα πρὸς πολλοὺς μαχομένη μετ' ὀλίγων φράγγυται στρατόπεδον.

φράγγυλα ἴη) δημ. ἄ. φράσσω βλλ. **φραδῆ** ἰα) ὄωρ. τ. τοῦ φραδῆ, βουλή : Πίνδ.Ο 17,9. Βοακ.18,7.

φραδῆ ἴη) φραδῆ) ποι. ὀμιλῶ, λέγω, ποιῶ τι ὄλλον, καθιστῶ γνωστόν : Πίνδ.Ν.3,26 διὰ τ' ἔξε-ρεύνασε τεναγέων ῥάος, . . καὶ γὰρ φράδασε.

φραδῆόν ἴη. «ἐρμηνεύδον. Δωριεῖς.

φραδατήρ-ἴηρος ἰδί) ἔπιγρ. ὁ γραμματικὸς, ἐρμηνεύς, συμβολαιογράφος : Ἐπιγρ.Σικελίας.

φραδάω μτγν. λέγω ἢ βουλεύομαι : Ἀρκάδ. 155,17.

φραδῆω ἴη. «λέγω».

φραδῆ ἴη) φραδῆ) ποι. ὄνομα, γῶσις : Πίνδ.Ο 12,9 τῶν δὲ μελλόντων τετύφλωνται φραδαί'.

2) προαγγελία, προειδοποίησις ἢ συμβουλή, ἐντολή, διατογή : ΑΙσχ.Χο.94 ἔλασε δ' ἐς τὸ πᾶν ὁ πυθοχρήτασ φραδῆσ ἐπὶ φραδασιῶν ὤρωμνός, Θεόκρ.25,52 ἄθανάτων φραδῆ ἐνθᾶδ' ἰκάνει πρβλ. ΑΙσχ.Εὐμ.245. 3) βουλή : Εὐρ. Φοιν.667 διας ἀμάρτορας Παλλάδος φραδαίσι γαυετῆς δικῶν ὀδόντων εἰς βαθυσπῆρους γύας. 4) ἴη. «φρόνησις, αὖνεσις».

φραδῆς-ἴος-ἴες ἐπ. ὁ νοήμων, ὁ φρόνημος, ὁ ἔμπειρος, ὁ φράδμων, ὁ συνετός καὶ ἀριστα δυναμένος βουλεύεσθαι : ἴλ.Ο 354 φραδῆος νόου ἔργα τέτυκται.

φραδῆσση ἴη) ποι. νόησις, φρόνησις, εὐφροια, δεξιότης, ἐπιτηδείατις, πανουργία : ἴγν.Ἰ.Α.νόλλ.99, Ἰοῖοδ. Ἐργ.245 μινύβουσι δὲ σῖμοι, Ζη-νός φραδῆσσησσην Ὀλυμπίου, Ἐθέογν.626, Ἰ.Α.νόλλ.Ρ.2,647, ἴη.

φράδμων-ἴος-ἴος φρόνησις, ἔμπειρος, συνετός, νοήμων, ὀξῆς, πανούργος : ἴλ.Π 638 οὐδ' ἄν ἐτι φράδμων περ ἀνήρ Σαρπηδόνα δῖον ἔγνω ἰσχυλ. «ὁ δὲ λόγος οὐδὲ ὁ πᾶν γινώμιος φσι καὶ συνήθης τῷ Σαρπηδόνι ἠδύνατο γωρῖσαι αὐτόν, διὰ τὸ σῖμα καὶ κόνη πεφύρωται», Χρησμ.ἠ.Ἦρ. 3,57 τότε δὴ δεῖ φράδμωνος ἄνδρος.

φραδῶς ἴη. «φραστικῶς, φονερώς».

φράζω, ὄωρ. φράσσω, ποι. παρ. φράζων | Πίνδ. Ν.1,61, μέλλ. φράσσω, ὄδρ. σ' ἔφρασαι ἴγν. Ἀφρ. 128, αὐτ. Ἐργ.442, ἐπ. φράσα (Ὀδ.Α 22), ποι. φράσσο | Πίνδ.Π 4,117, ἐπ. ὄδρ. β' | ἐπέφραδον ἴλ.Κ 127, Ὀδ.Α 273, γ' ἐν. πρ.σ.τ. πεφράδω (ἴλ.Σ 335) ἀπαφρ. πεφραδέειν ἴΟδ.Τ 477 | κ. πεφραδέειν (αὐτ.Η 49), πορ.κ. πέφρακα ἴσοκρ.101Α, μέσ. κ. παθ. φράζομαι, ἐπ. πρ.σ.τ. φράζω ἴλ.Ε 440 | κ. φράζω (αὐτ.1251), ἀπαφρ. φράζεσθαι ἴΟδ. Α 294, ἐπ. γ' ἐν. παρ.τ. φράζετο (αὐτ.Α 624) | κ. φράζεσθαι ἴγν. Ἀπόλλ.346, μέλλ. φράσσομαι ἴλ.Ο 234 | ἐπ. φράσσομαι ἴΟδ.Π 238, ὄδρ. σ' ἔφρα-σάμην (αὐτ.Ρ 161), ἐπ. φρασάμην (αὐτ.Ψ 75), γ' ἐν. ἐφράσαστο (αὐτ.Δ 527), γ' πληθ. φράσσομαι ἴλ.Ο 671, β' ἐν. πρ.σ.τ. φράσαι ἴΟδ.Ω 331, ἐπ. γ' ἐν. ὑποτ. φράσσαιται (αὐτ.217), ἐπ. ἀπαφρ. φράσσο-σθαι | Χρησμ.ἠ.Ἦρ.3,57, παθ. ὄδρ. ἐφραρήσθην ἴΟδ. Τ 485, αὐτ.Ψ 260, Ἦρ.1,84, Εὐρ. Ἐκ.546 παθ. πορ.κ. πέφρασαι | ΑΙσχ.ἴ.437, μτχ. πεφραδῆμένος ἴΗ-σιόδ. Ἐργ.653 προ-, δεικνύω, ὑποδεικνύω, δηλῶ, κάμνω φανερόν : ἴλ.Ψ 138, Ὀδ.Α 22 ἐς χώρον δὴν φράσε Κίρκη, αὐτ.Σ 3 ἢ ὁ Ἀθήνῃ πεφράσε δῖον ὑφορβόν, αὐτ.Τ 250 σῖματ' . . τὰ οἱ ἔμπεδα πέ-φραδ' Ὀδυσσεύς, αὐτ.Ψ 206, αὐτ.Α 273, Πίνδ.Π 4,117 λευκίππων δὲ δόμων πατέρων, κελῶν πο-λίται, φράσσαιται μὴ σαφέως, Ἦρ.7,213, αὐτ.Α 113 φωνῆσαι μὲν οὐκ εἰχε, τὴν δὲ χειρὶ ἔφραξε, Αἴσχ. Πέρσ.173, αὐτ.ἴ.κ.319' || φράζω τινί τι λέγω εἰς τινά τι :

Ἦρ.6,100, Αἴσχ.Π.ρ.781 ἐλοῦ γὰρ ἢ πῶν τὰ λοι-πά σοι φράσσω σαφηνῶς ἢ τὸν ἐκλύσων' ἐμέ' || ὄμ. κ. φ. - τὴν πρὸς τινά : Ἦρ.1,68, Ἀριστ.Περφ.Νεφ. 359' || κ. μτ. διπλῆς αἰτ. : ἴσοκρ. Ἐπιδ.107' || κ. μτ. μ. αἰτ. πράγμ. : Πλάτ.Φοῖδρ.267C, Πάπ. φρά-ζοντες τὸς αὐτὸν ὄνομα καὶ ἐν ἡ κόμῃ οἰκοῦ-σιν' || κ. φ. - περὶ τίνος : ἴσοκρ. Ἀντιδ.107' || κ. φ. - ἐπὶ τίνος : αὐτ.419D' || κ. μτ. γενικ. ὀμιλῶ περὶ τίνος : Σοφ.Γρ.1122 τῆς μητρὸς ἧκω τῆς ἐμῆς φράσων, ἐν οἷς νῦν ἐστί' || κ. μτ. ἐξήρτ.πρ.σ.τ. ἐνομ. : Αυσ.123 ἢ θεράπαινα ἐπεγείρασα μὲ εὐ-θύς φράζει ὅτι ἔνδον ἐστί, Ξεν.Οἰκ.1,68' || σπαν. μτ. μτχ. : Ὀδ.Τ 477 πεφραδέειν ἐθέλωσα φίλον πᾶσι ἐνδόν ἐνόντα. 3) ἐξήγῶ, διευκρινίζω, δια-σαφηνίζω : Σοφ.Φιλ.559 φράσων, ἄπερ γ' ἔλα-ξας, αὐτ.Ο 655, αὐτ.Φιλ.49, Πλάτ.Νόμ.814C, Ξεν. Ἄν.2,4,18 ἄγουσιν αὐτὸν παρὰ τὸν Κλέαρχον καὶ φράζουσιν ἄ λέγει, ἴσοκρ. Ἀντιδ.124 οὗτ' ἀπλῶς εἶπειν, ἀλλὰ σαφῶς φράσαι περὶ αὐτῶν, αὐτ.104' || τὸ ρ. ἐν χρ. κ. ἐπὶ τῶν διδασκόντων : Ἀντιφ.143, 3, Πλάτ.Θεαιτ.180B' κ. ἐπὶ μοναχῶν : Ἀριστφ. Ἰνπ.1048, αὐτ.Πλ.46, Πλάτ.Νόμ.923Α' || μτγν. κ. ἐπὶ ἐπιστολῶν : Πλούτ.Κικ.15. 4) ἀπολ. σημαίνω, ὑποδηλῶ : Ξεν.Συμπ.8,30 τοῖσδε τὸν φράζει ὅτι ἡ-δεται δὲ τ' ἀκούων. 5) μτ. ὄωρ. πρ.σ.τ. κ. ἀπαφρ. λέγω, ὀδηγῶ, καθοδηγῶ τινά να πρὲξ ἢ τ' Ἀριστφ. Εἰρ.98 τοῖς τ' ἀνθρώποισι φράσων σιγᾶν, Ἰσοκρ. 6,58 τοῖς ἐπικούρωσι φράσας τὰ ἑαυτὰ ὑπολα-βεῖν πρβλ. ἴλ.Κ 127, Ὀδ.Θ 68' || σπαν.μτ.αἰτ.πρ.σ.τ. κ. ἀπαφρ. : Θεόκρ.25,47. 6) ἀπολ. παρῆξ, διδῶν γνώμην, συμβουλήν, συμβουλεύω : Σοφ. Ἰλ.197 δό-λωζ ἦν ἄ φράσας, ἔρος ὁ κτείνας, Αἰσχίν.18,17-7) τὸ μέο. κ. παθ. δεικνύω, ὑποδεικνύω, δηλῶ πρὸς ἑμαυτόν, σκεπτόμαι, συλλογίζομαι ἐπὶ τίνος, κρίνω, αμζιτῶ κατ' ἑμαυτόν : ἴλ.Α 554 ἐπὶ κη-λος τὰ φράζειαι ἄσα' ἐβέλησθα, αὐτ.Σ 313, Ὀδ. Α 510, Ἰσοδ. Ἐργ.686, Ἦρ.1,84 ἐφραθήη καὶ ἐς θυμὸν ἐβάλετο' || ἀμφίφ φράζομαι διάφορα φρονῶ, διχονομῶ : ἴλ.Β 14 οὐ γὰρ ἐτ' ἀμφίφ Ὀ-

λύμια δώματ' έχοντες άθάνατοι φράζονται' || συνη. ένεται προτ. κτ. μέλλ. όριστ. είσαγομένη διά του ει : αὐτ. Α.83 οὐ δέ φράσαι, ει με σωώσεις, 'Οδ.Κ.192' 8) όμ. σκέπτομαι, διαλογίζομαι, διανοούμαι, έπινοώ, σχεδιάζω, μηχανώμαι : 'Ιλ.Μ.212, 'Οδ.Α.205 φράσασθαι ώς κενέηται, αὐτ. Γ.129, αὐτ. Β.367, αὐτ. Γ.242, αὐτ. Ν.373, αὐτ. Δ.444' 9) όμ. άποφρασίζω τι κατόπιν σκέψεως : 'Ιλ.Ψ.126 φράσαστο Πατρόκλῳ μέγα ήριον' 10) όμ. τι. άπαρφ. σκέπτομαι, νομίζω, ύποθέτω, φαντάζομαι, πιστεύω : 'Οδ.Λ.624 οὐ γάρ έτ' άλλον φράζετο τοῦδέ γε μοι κρατερώτερον είναι εθελον', 'Ηρ.3.154 οὐκ έφράζετο δυνάτας είναι' σπαν. μτ. μτχ. : Πινδ.1.168 ψυχάν 'Αΐδα τελών οὐ φράζετα δόξας άνευθεν' 11) όμ. παροτηρώ, αντίλομβάνομαι, καθορώ : 'Ιλ.Κ.339 τὸν δέ φράσαστο προσιόντα, 'Οδ.Ρ.161 τοίον έγών οϊώνων . . έφρασάμην, αὐτ. Ψ.75' 12) όμ. μτγν. μτ. γενικ. σισθάνομαι, προσθέτω, προσιθάνομαι : Θεοίμρ.284 καυδέ τι πομπάς τήνας έφρασάμαν, 'Αρατ.745 χειμῶνος έφρασάστο' 13) όμ. παροτηρώ, έχω προ δ-φθαλμόν, φυλάττω, παραφυλάττω : 'Οδ.Χ.129 τήν δ' 'Οδυσσεύς φράζεσθαι άνώγει δισον ύφορβὸν έστευτὸ' άγγ' αὐτῆς' 14) πληροφοροῦμαι, λαμβάνω γνώσιν, πινος, άκούω : Θεοφρ.2,69 φυλάζα μευ τὸν έρωθ' δδεν ικετο' 15) όμ. άμτθ. φυλάττομαι, προσφιλάττομαι, προσέχω : Χρυσμ. 'Ηρ.3.57 τότε δη τέ φράζομαι άνδρός φράσασσασθαι ξυλίονιν τε λοχον κήρυκά τ' έρυθράν, 'Αριστφ. 'Ιππ.1030 φράζευ κύνα, αὐτ.1067 φράσαι κυναλώπεκα' κ. μτ. ένδοιαστικῆς προτ. : Σοφ. 'Ηλ.213 φράζου μη πάρος φωνεῖν, 'Αριστφ. 'Εισρ.1065 φράζεο δη μη . . μάφρη' κ. άπολ. : Αΐαξ.Εϋμ.130 λαδέ, λαδέ, λαδέ, λαδέ, φράζου, Σοφ. 'Ηλ.383.

φράζω [2] δημ. τ. του φράσσω βλλ.

φραζία [ή] [γαλλ.] δημ. έγκυπτική μηχανή καταργασίας ξυλῶν ή μεταλλων.

φραίνουμαι δημ., άόρ. (έ)φράθηκα, συγκεκ. τ. του εύφραίνομαι βλλ.

φράκ [τό] [γαλλ.] δημ. άκλ. ά. φράκο βλλ.

φράκ(α) [τό] [γαλλ.] δημ. έπίσημον άνδρικό ένδυμα, βελάδα.

φρακτεύς πάπ. περικλείω διά φράκτου, διά φράγματος, περικυκλώνω.

φρακτή [ή] νεώτ. ναυτ., δημ. φραχτή έκαστον τὸν ύδατοστεγῶν διαφραγμάτων τῶν ήλσιων, μπουλιμέ.

φρακτήρ-ήρος [ό] νεώτ. έπί μηχανῶν, όργανον δι' οὐ έγκλείεται ή άποφρασαστοί τι, φράκτικ βλλ.3).

φράκτικης [ό] μτγν. κ. νεώτ., δημ. προφ. φράκτικης φράγμα ή τείχιμα περικλείον χώρον τινα, ήδη φράγμα ύδατος μετ' όλης τινος : Προκ.3,219.5' 2) νεώτ. κ. δημ. τ. του εκ κλῶδων ή άκανθῶδων θάμνων περίφραγμα άγροῦ, άμπέλου κττ.' 3) νεώτ. φρακτικῆ βλλ.

φρακτικός-ή-ό(ν) μτγν. κ.νεώτ., δημ. προφ. φρακτικός ό κατάφρακτος : 'Αθην.5.214Α δορυφόρος έχων πολλούς τῶν φρακτικῶν καλουμένων' 2) νεώτ. ό κατάλληλος πρὸς άποφροξιν ή περίφραξη : φρακτικῆ δένδροστοιχία' 3) νεώτ. τ. τουδ. κτ. πληθ. φρακτικῶν, δημ. φραχτικῶν ώς οὐσ. ή δαπάνη, τά έξοδο περιφράξεως τόπου, περιοχῆς τινος, οἶον άγροῦ, άμπέλου κττ.

φρακτός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ., δημ. προφ. φρακτός ό πεφραγμένος, ό κεκαλυμμένος, θεωρουσιμῶνος, σκεπασμένος : 'Οπν. 'Αλ.1,641 δασα φθλα ή λειπίσι πυκνῆσι καλύπτεται ή φολλῶσει φρακτά' 2) νεώτ. κ. δημ. ό πεφραγμένος, ό διά φράκτου περικεκλεισμένος, φρομένος. || δημ. τ. τουδ. φρακτό κτήμα περιπεφραγμένον, περιφρακτόν' 3) νεώτ. ό δυνάμενος να φραχθῆ, να περικλειασθ διά φράκτου.

φραμασόνος [ό] [γαλλ.] δημ. κ. φαρμασόνος έλευθερος τέκτων βλλ.5).

φραμπαλάς [ό] δημ. ά. φαμπαλάς βλλ.

φράν [ό] δωρ. τ. του φρήν βλλ.

φράνιζω 'Ησ. κφρενώω, σωφρονίζω' πρβλ. δωρ. ζοτ. πληθ. φροσί [φρεοσί].

φράνκα [ό] [ιταλ.] δημ. έμπορ. όρος δηλών ότι ή τιμή προσφερομένου έμπορεύματος περιλαμβάνει και πάντα τά έξοδο μέχρι τῆς άφξείως του εις ώριωμένον σημείον : φράνκο σταθμόν φρωτώσεως - λιμένα.

φράντζα [ή] δημ. ταινιόπλεγμα συνήθως μετά κροσσών.

φραντζέλικος-η-ο δημ. κ. φραντζο- ό άναφερομένος εις τούς Φραντζέζους, τούς Γάλλους, γαλλικός. || ή αίτ. του οὐδ. φραντζέλικα έν έπιπρ. χρ. κατά τὸν τρόπον τῶν Γόλλων ή εις γολκικήν γλώσσαν' 2) τ. τουδ. κτ. πληθ. τά φραντζέλικα ώς οὐσ. ή γαλλική γλώσσα.

φραντζόλα [ή] δημ. κ. φραντζέλα, ύποκορ. φραντζολάκι [τό], όνομ. του άρτου του έχοντος σχήμα στενῶν και έπίμηκες' || φραντζολάκι όμ. στενῶν έπίμηκῶς σχήματος άρτίσκιος, συνήθ. καλυτέρας τῆς συνήθους ποιότητος.

φραξία [ή] [γαλλ.] δημ. ξενίζων όρος δηλών όμάδα κομμουνιστῶν δρώσαν έν έξω του κόμματος όργανισμούς, οἶον εις τὸν στρατόν, εις τά διάφορα σοματεία κττ.

φραξίδια [τό] δημ. μικρός φράκτικς : Σολωμ. Τό καλοκαίρι 14,3 φηπλωμένα στά φραξίδια πρὸς τὸν ήλιο έχουσι στολή.

φραξιμο [τό] δημ. ή ένέργεια του φράττω, ή κατασκευή φράκτου, ή διά φράκτου περιβολή χώρου πινός, περιφραξίς.

φραξίνος-ή-ο δημ. ό πεπονημένος από φράζον, ό εκ ξύλου μελίας.

φραξίς-εως [ή] 'Επιγρ. φραγιός : 'Επιγρ. Δελφών.

φράξος [ό] δημ. κ. φράξιτολό τ. του φυτόν μελία.

φράουλα [ή] δημ. κ. φράγουλα ό καρπός τῆς χαμαικέραςου, τῆ χαμαικέροσσαν.

φραουλό [ή] δημ. τ. του φυτόν χαμαικέρασον.

φράπ[η]α [ή] νεώτ. κ. δημ. ή δόδος τ' έσπεριδοσειδούς δένδρου' 2) ό καρπός αυτού.

φραπ[η]νονεραντζιά [ή] δημ. τ. του φυτόν νεραντζία ή μεγαλόκαρπος.

φρασοδω δωρ. τ. του φράζω βλλ.

φρασεολογία [ή], όρθότ. φρασιο- νεώτ. ό τρόπος τῆς συνθέσεως τῶν φράσεων, τῶν προτάσεων, του λόγου, έκφραστικῶς τρόπος : καλλιεπις - εύπρεπις - σεμνή φρασεολογία' 2) συλλογή φράσεων πρὸς διδασκαλίαν.

φρασεολογικός-ή-όν, όρθότ. φρασιο- νεώτ. ό άνήκων ή άναφερομένος εις τήν φρασεολογίαν, ό τῆς φρασεολογίας.

φράσι [ή] δημ. τ. του φράσις βλλ.

φρασιζών 'Ησ. είσακεπτόμενον εις ζωήν.

φρασιολογία [ή] νεώτ. ά. φρασεολογία βλλ.

φράσις-εως [ή] κ. μον. κ. νεώτ., δημ. φράσι όμιλία, λόγος γλώσσας : Ανκ.Πι1 9,16 εις τήν 'Ελλάδα φράσιν' 2) νεώτ. κ. δημ. συγκρότημα λέξεων έκφραζόν πληρή έννοιαν, πρότασις : διετύπωσε τήν γνώμην του διά μιᾶς και μόνης φράσεως' 3) κ. νεώτ. κ. δημ. ό τρόπος του λαλείν ή έκφράζεσθαι, έκφρασις, φρασεολογία, ύφος : 'Αριστφ. άπ.59, Διον. 'Αλ. 'Ερωκ.22, αὐτ. Πομπ.2-εύπρεπις φρασις, - ά' άκαταλλήλων φράσεων' 4) μτγν. τ. του φρασιτικῶν, ή έκφρασιτικῆς : αὐτ. 3,19, Σχόλ. 'Αριστφ. Νεφ.488' 5) μτγν. προφορῶ, άπαγγελία : Κάτ. Πρεσβ.12 θαυμασαι δέ φσι τοὺς 'Αθηναίους τὸ τάχος αὐτοῦ και τήν όξύτητα τῆς φράσεως' 6) μτγν. πρόφρασις : Διον. 'Αλ. Ρωμ.184.

φρασεολογία (ή) Ἐπιγρ. ὁ προφ. τοῦ φρασεολογίου· μαντεῶν φρασεολογία μητρὸς ἑπηναν.

φράσσειν Ἡσ. ὀφθαλμοῦν.
φράσσεται ἑλ. τ. τοῦ φράσσειν γ' ἐν. μέσ. μέλλ. τοῦ φράζω βλ.λ.

φράσσειν κ. μιν. κ. νεώτ., δημ. φράζω, ἄτ. φράττω [Ἐν.Κυν.2,9, Διηρ.520], ὄφρ. φράσσειν, παρακ. πέφρασα [Σχόλ.Ἡσίοδ. Α.298 περι-], γ' πληθ. ὕπερα. ἐπέφρασαν [Ἰώσ.ΑΙ.12,8,5], μέσ. μέλλ. φράσσομαι [Ιουκ.Τιμ.19 ἔμ-], ὄφρ. ἐφραξάμην, ἄτ. ἀπαρφ. κ. φάρξασθαι, παθ. μέλλ. φραχθήσομαι κ. φραγήσομαι [ΚΑ Κορ.2,10], ὄφρ. ἐφράχθην, ἄτ. ἐφράχην [Ἀρετ.Ὁξ.Παθ.1,7 ἔν-, ΚΔ Ρωμ.3,19], δημ. [ἐ]φράχτηκα, παρακ. πέφραγμα, μτ. παθ. παρακ. πεφραγμένος, δημ. φραγνίμενος, γ' ἐν. ὕπερα. ἐπέφρακτο [Ἡρ.9,142], κατασκευάζω φραγνίον, περιφράττω, περικλείω διὰ φραγμοῦ, μέ φράτην, συχη. μτ. τῆς ἐν. τῆς προστασίας, ὕπερα-οπισθεως, προφυλάττω ἢ ἀσφαλείας, προφυλάττω, προστατεύω, ἀσφαλίζω διὰ φραγμοῦ, μέ φράτην; Ἰλ.Μ.263 ρινοῖσι βοῶν φράξαντες ἐπέσσει, Ὁδ.Ε.256 φράζει δέ μιν ἰπὴν σχεδίην ῥίσι-περ, Αἰσχ.Αγ.1375 ἀρκύσται ἐν φράξειεν, ὕφρ. φράσσω τὸν ἀγρόν, - φράζω τὸ περὶδολί' ἢ ὄμ. σμη. κ. μέσ.: Ἰλ.Ο.566 φράξαντο δὲ νῆας ἔρικαι χαλκίαι [Θ.Γαζής ἐδιέφρασαν δὲ τοὺς ναυῖς σιδηρῶν περιφράγματος]. Ἡρ.8,5] φραξάνοι τὴν ἀκρόπολιν, Αἰσχ.Ἐπ.798 πύλας . . ἐφραξάμεθα προσταταίς κ. παθ.: Ἰλ.Ρ.268 φραχθέντες ἀσκεῖν χαλκήρεσιν, Ἡρ.7,142, Εἰρ.ΙΑ.825 ἢ ἀπολ. ὁ πεφραγμένοι οἱ ἄωυρήμενοι, οἱ ἄωυρήμενοι, οἱ πορτοκευασμένοι· πρόσ ἄμυναν: Ἡρ.5,34, Θουκ.182 ἢ ἐπὶ προσ., ὁ δι' ὀπλισμοῦ ἐαυτὸν προστατεύων, ἄωυρήμενος, ἐνοπλος: Σοφ.ἀπ.376 πεφραγμένους τοξέυμασιν ἢ κ. μτφ.: ἐλίπιδος πεφραγμένους ἔχων τὴν ναυονλήν τῆς ἐλίπιδος: αὐτ.Ἀντ.235 2) τὸ μέσ. ἀπολ. ἐνάχων τὸ ὀχυρά μου: Θουκ.8,35 καὶ ὡς ἄμυνον φραξάμενων αὐτῶν ὑπὸ νύκτα' 3) συνάπτω δύο ἢ πλείονα πράγματα, ὥστε νὰ ἀποτελέσουν φραγμὸν: Ἰλ.Ν.130 φράξαντες δόρυ δούρι, σάκος σάκει, Ἡρ.9,61 φράξαντες τὰ γέγρα [τοποθετήσαντες, θέντες αὐτὰ εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἀποτελῶσι φραγμὸν] 4) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀνοικεῖω διδοῦν, ἀποφράττω, κλείνω: Ἡρ.8,7 φράξαντες αὐτῶν τὴν ὀπίσω φέρουσαν δδόν, Θουκ.4,14, Διηρ.520, -μέ τὰ χαλκίω πού ῥίξαν φράξαν τὸ δρόμον κ. παθ.: Ἡρ.2,99, Πλάτ.Τιμ.84D ὑπὸ ρευμάτων φραχθεῖς ἰὸ πλεύμωνι, Ἀριστοτ.Πρ.23,37 πεφραγμένων τῶν πόρων' 5) πάν., νεώτ. κ. δημ. κλείω ἀτόμω, βουλλῶνών: Πάπ. ἐφραξέ τὴν διώρυγα ἡμῶν, - ἐφραξέ μέ στουπὴ τὴν τρούπα τοῦ βαρελίου κ. παθ.: Πόπ. θύρα πεφραγμένη πλινθοῖς ἢ φρ. μτφ. τοῦ φραξέ τὸ στόμα [τὸν ἀποστρώμασε, τὸ βούκλασε τὸ στόμα] κ. παθ.: ΚΔ Ρωμ.3,19 ἴπὸ τῶν στόμα φραγθί' ἢ κ. ἐν ἄμτδ. χρ. ἀποφράσσομαι, βουλλῶνών: ἐφραξέ ἡ τρούπα τοῦ νεροχύτη' 6) μτγ., νεώτ. κ. δημ. μτφ. ἀποφράττω, ἐμποδίζω, παρακαλύω, κρατῶ, δεμαίνω: Ἀθῆν.157D αἱ βαρεῖαι αὐταὶ τραφαὶ φράττουσι τὸ ἡγεμονίον καὶ οὐκ ἐῴσι τὴν φρόνησιν ἐν αὐτῇ εἶναι τι' 7) δημ. τὸ οὐδ. κτ. πληθ. τῆς παθ. μτχ. τοῦ παρακ. ἀφράγνιμενα ὅς ὄσα. οἱ περιφρακτοὶ ἀγροί' 8) ρημ. παθ. φράξεις, φράγμα, φράκτης, φραγμὸς, φρακτικός.

φράσσειν [2] ὁ. προφ. τοῦ φράζω βλ.λ.(1), π. Ταροπίνος: Ἀν.Ὁξ.1,62.16.

φραστήρ-ἦρος (ὁ) φράζω) ὁ ἐκφράζων, ὁ ἐξηγῶν, ὁ ἐρμηνεύων, ὁ πληροφορῶν περὶ τινος, ὁ ὀδηγητής, ὁ δεικνύων τὴν εἶς τινα, ὁ πληροφοριοδότης: Ξεκ.ΚΠ.4,5,17 πεμφάντων δὲ καὶ ὀπτήρας ὧν πράττομεν καὶ φραστήρας ὧν ἐρωτῶμεν

2) φραστήρ ὁδῶν ὀδηγός: αὐτ.5,4,40 ὁ Κύρος . . ἔει ἔχων καὶ ὀδῶν φραστήρα, Πλούτ.Ἠθ.243F, Φιλ.2,77,17 σκοποὶ καὶ φραστήρες τῆς ὁδοῦ' 3) φραστήρες ὀδόντες ἢ γινώσκοντες, οἱ ὀδόντες διὰ τῶν ὁπίων διακρίνεται ἡ ἡλικία ζῶου πινός: Σχόλ.Ἀριστοφ.Βάτρ.421, Σουιδ.ἐν λ. ἐπέτης.

φραστικός-ἦ-όν κ. νεώτ. ὁ κατάλληλος πρὸς φράσιν, πρὸς δὴλῶσιν ἢ ἐκφράσιν τινος: Πλάτ. Ὁρ.414D φραστικὴ [ἡ φωνή] ἐκάστου τῶν ὄντων, Λογγίν.Υφ.30,1 τὸ φραστικὸν μέρος τοῦ λόγου' ἢ φραστικοί τῶνοι τῶνοι ἐκφραστικοί: αὐτ.32,6 ἢ φραστικὴ δύναμις ἢ δύναμις τῆς ἐκφράσεως: Αἰλ.ΠΙ.3,1 ἢ τὸ οὐδ. τὸ φραστικὸν ὡς οὐα: ἡ ἰκανότης τοῦ ἐκφράζεσθαι, ἡ γλώσσα: Πλούτ. Ἠθ.909A 2) μτγ. ἐπὶ προσ., ὁ διακρινόμενος ἐπὶ ἐκφραστικότητι, ἐκφραστικός, εὐγλωττος: Διογ.Λ.5,65 τοῦτον διεδέξατο Ἀλικύων Ἀστύνιακτος, τραπέζης, φραστικός Ἀνήρ' 3) νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν φράσιν, ὁ τῆς φράσεως: φραστικοί τρόποι ἢ φραστικά σφάλματα ἢ ἐπιρρ. νεώτ. -ως.

φραστύς-ύος (ἡ) Ἡσ. ἐσκέψαι, ἔνωσια, βουλή, φράσει'.

φράστωρ-ος (ὁ) ποι. ὁ φραστήρ βλ.λ., ὁ ὀδηγός: Αἰσχ.Ἰκ.493 ὀπάνους δὲ φράστοράς τ' ἐγχαίρων ἔμψυμφον.

φραστειρός-ἦ-όν ὁ. γρ. τοῦ φραστορικός βλ.λ.
φράτηρ-ερος (ὁ) κ. φρατήρ-ἦρος κ. φράτωρ-ορος [Ἐπιγρ.] μέλος φράτρας, φρατρίας: Αἰσχ. Εὐμ.656 ποῖα δὲ χερσίν φρατέρων προσδέξεται, Ἀριστοφ.Ἰππ.255, αὐτ. Ὁρν.1669, Λυσ.30,2 καὶ ὅσα ἐπὶ γενοῦσιν εἰς τοὺς φράτερας εἰσηγήθη, Ἰσάι.68,4, αὐτ.58,25, αὐτ.28, αὐτ.46,8, Διηρ.1092 ἕνα τινὰ τῶν φρατέρων ἐνέγραψεν εἰς τὸ φρατορικὸν γραμματεῖον' ἢ φύω φράτερας μτ. τινος παιδίας πρὸς τὸ φραστῆρας ὀδόντας, φύω, βγάζω τοὺς πολιτικούς μου ὀδόντας, καθίσταμαι τέλειος πολίτης: Ἀριστοφ.Βάτρ.41B ὅς ἐπέτης ὧν οὐκ ἔφρασε φράτερας ἢ φρατέρας τριωδύλου οὐκ Ἀθηναῖοι δικαστοὶ: αὐτ.Ἰππ.255 ὡ γέροντες ἡλιασταί, φράτερες τριωδύλου' 2) μτγ. μτφ. ὄνομο, τὸ πτηνὸ ἀγρέως βλ.λ.2) Αἰλ.ΖΙ.8,24 τὸ γένος κοσμάων φράτωρ.

φράτορα (ἡ) σχόλ. ἡ φράτρα βλ.λ.: Σχόλ.Ἀριστοφ. Ὁρν.766 τρίτη μοῖρά ἐστὶ τῆς φυλῆς ἢ φρατορία, ὀδιστίας τριτῶν λέγειται.

φρατορίαρχος (ὁ) μτγ. ὁ φρατορίαρχος, Λεξ. Ρητ.ἐν ΑΒ.313,28 φρατορία τὸ τρίτον μέρος τῆς φυλῆς, φρατορίαρχος δὲ ὁ ἡγούμενος τούτου τοῦ μέρους.

φρατορικός-ἦ-όν ὁ φράτορος: Διηρ.1092 ἕνα τινὰ τῶν φρατέρων ἐνέγραψεν εἰς τὸ φρατορικὸν γραμματεῖον ἰδ.γρ. φρατορικόν.

φρατορίας-ον ἐσφ.γρ. τῶν φρατορίας.
φράτρα (ἡ) κ. νεώτ. ἰων. φρήτρα, δωρ. πάτρα, ἄτ. φρατρία ἀδελφότης, πάντοτε ἐπὶ πολιτικῆς σμη., ὀθ. κτ. τοὺς ἠρωτικούς χρόνους μέσος λαοῦ συνδεδεμένων διὰ φυλετικῶν καὶ οἰκογενειακῶν δεσμῶν, λαὸς συγγενῆς ἐκ τοῦ αὐτοῦ γενάρχου καταγόμενος, φυλή, γένος: Ἰλ.Β.32 κριν' ἀνδρας . . κατὰ φρήτρας, ὡς φρήτρα φρήτρασιν ἀρήνη' Ἡρ.1,125 ἐν τοῖσι καὶ Ἀχαιοῖσιν εἰσι φρήτρα' 2) κατὰ τοὺς ἱστορικούς χρόνους, πολιτικὴ μέρος τοῦ λαοῦ ἔχουσα ἀνεκῆθεν τὴν ἀρχὴν αὐτῆς ἀπὸ συγγενείας ἐν Ἀθῆναις ὑποδιαιρέσις τῆς φυλῆς συγγειμένης ἐκ τριῶν φρατέρων ἢ φρατρίων, ὧν τὰ μέλη ἐκαλοῦντο φράτερες ἢ φράτορες, ὡς τὰ μέλη τῆς φυλῆς ἐκαλοῦντο φυλεταί, συνεδέοντο δὲ διὰ ποικίλων θρησκευτικῶν τελετῶν ἰδίαζούσαν ἐκάστη' ἡ φράτρα ἢ φρατρία περιελάμβανε τριάκοντα γένη, ὧν τὰ μέλη ἐκαλοῦντο γεννηταί [κτ. τὸ πολιτεῖμα τῶν Ἀθῆνῶν τὸ ἰδρυθῆν

ὄπδ τοῦ Σάλωνος, οἱ Ἀθῆνας ἐπολυθὲ δώδεκα φράτριες ἢ φρατρίας καὶ 360 γένη· Πιλουδ.8,101η, Πλάτ. Νόμ.746D, αὐτ.785A παραγεγράφαι δ' ἐν ταίχῳ λελευκωμένῳ ἐν πάσῃ φρατρία τῶν ἀριθμῶν τῶν ἀρχόντων, Ἰσοκρ.176D, Αἰσχίν.47,39, Ἀριστολ. Πολιτ.2,5,17, Ἐπιγρ. πρὸς φυλὴν καὶ φρατρίαν προσγραφεῖν ὅσοιαν ἀν βούλονται· 2) μὴν ἢ ρομ. κοῦρια βλλ.· 3) Διον. Ἀλ.Ρωμ.2,7, Πλούτ. Πονλ.7 ἐν Ρώμῃ γενέσθαι πολιτὴν καὶ φέρειν φήγον ἢ βούλοιο φρατρία προσμερηθέντα· 4) μὴν, ὄμιλος συστατούτων· Ἰώσ.Α)3,10,5, οὐτ. Π)6,9,3 ὡσπερ δὲ φρατρία περὶ ἐκάστην γίνεταί βυσαν· 4) ὄμ. δειπνητικὴ κλίνη ἢ δειπνητικὸν ἀνάκλιτρον· Δημήτρ.Σκ.π. Ἀθῆν.4,141F ἔχει τε ἐκάστη σκιάς φρατρίας τρεῖς.

φρατρία (ἡ) ἄπτ. τ. τοῦ φράτρα βλλ.
φρατριάζω, μέλλ. φρατριάσω, εἶμαι τῆς αὐτῆς φρατρίας μετ' ἄλλον, ἀνήκω εἰς τὴν αὐτὴν φρατρίαν· Δημ.1054 μεθ' ὧν . . ἐφρατρίαζε καὶ αὐτὰς ἰδ.γρ. ἐφρατρίαζε, Ἄρποκρ.ἐν λ. ναυτοδίκαι, αὐτ.ἐν λ. φράτορες· 2) σχολ. συναμοτῶ· Σχολ.Δημ.744 συνταξάμενοι· ἀντὶ τοῦ φρατρίσαντες καθ' ἡμῶν, Σχολ.Αἰσχίν.55,23.

φρατριάκος-ἡ-ὄν μὴν. ὁ φρατριάκος· Διον. Ἀλ.Ρωμ.2,23, αὐτ.9,41 φρατριάκῃ φησὶ φρατρία.

φρατρίαρχος (ὁ) ὁ ἀρχηγὸς φρατρίας· Δημ. 1305 λαβὲ δὴ καὶ τὰς τῶν δημοτῶν μαρτυρίας καὶ τὰς τῶν συγγενῶν περὶ τῶν φρατρίων, ὡς ἐπὶ τὸν με φρατρίαρχον, Διον. Ἀλ.Ρωμ.2,7.

φρατρίαρχ-ἔω Ἐπιγρ. εἶμαι φρατρίαρχος, ἀρχηγὸς φρατρίας· Ἐπιγρ. Ἀττικῆς.

φρατρίασμός (ὁ) μον. αὐνδεσμος, αὐνωμασία, φρατρίασμός· Εὐστ.647,34.

φρατρίαστής (ὁ) μὴν. κ.μον. ὁ φράτρη βλλ.1)· Διον. Ἀλ.Ρωμ.4,43 συνόδους κομητῶν ἢ φρατρίαστῶν ἢ γειτόνων· 2) μον. ὁ φρατρίαστής, συνωμότης· Ἀνών. De matr. Crol. ASS Aύγ.2,44B ὡς φρατρίαστὴν καὶ οὐχ ὡς ὀμολογητὴν.

φρατριάτικος-ἡ-ὄν μὴν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν φράτριν βλλ.21 ἢ φρατρίαν· 2) ὁ ἐκ τῶν ἀνηκόντων εἰς τὸς φράτρας ἀποτελούμενος, φρατριάκος βλλ. ὄμ. νόμος φρατριάτικὸς μῆτρο. τοῦ λατ. lex curiata, νόμος ὑπὸ τῆς φρατρίας θεθείς· Δίων Κ37,51 ἐν γὰρ τῇ εἰσφορῇ τοῦ φρατριάτικοῦ νόμου μόνως ἐξῆν γίνεσθαι.

φρατριάς-ἔως (ὁ) μον. ὁ φράτρη βλλ.1)· Διον. Ἀλ.Ρωμ.2,64 τοῖς τριάκοντα κοῦριωσιν, οὗς ἐφην τὰ κοινὰ θύειν ὑπὲρ τῶν φρατρίων ἱερὰ.

φρατριάζω λεξ. φρατριάζω· Ἄρποκρ., Φώτ.

φρατριάκος-ἡ-ὄν μὴν. ὁ ἐκ τῶν ἀνηκόντων εἰς τὸς φράτρας βλλ.2) ἀποτελούμενος ἢ γινόμενος· Διον. Ἀλ.Ρωμ.4,20 ἐκκλησία φρατριάκῃ (ἀπόδοσις τοῦ λατ. comitia curiata).

φράτρηος-α-ον κ. νεώτ. ἰων. φρήτρηος-π-ον ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν φράτριν βλλ.1) ὁ τῆς φράτρας, ἐν χρ. ὡς ἐπιθ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀθηνᾶς ὡς προστάτων τῶν φρατρίων· Πλάτ.Εὐθ.302D, Δημ.1054 ἀπὸ τοῦ βωμοῦ φράτρηος τοῦ Διὸς τοῦ φρατρίου, Κρατίν.Νεώτ.Χείρ.1,5 Ζεὺς ἐστὶ μοι ἔρκητος, ἐστὶ φράτρηος, τὰ τέλη τελῶ, Ἐπιγρ. οἱ θεοὶ οἱ φρήτριοι· 2) τὸ οὐδ. τὸ φράτριν ὡς οὐα. ναὸς τῶν θεῶν τῶν προστάτων τῆς φρατρίας, ἰδίᾳ δὲ τὸν Διὸς καὶ τῆς Ἀθηνᾶς, ἢ πᾶν ἱερὸν οὐ ἐποίητο χρῆσιν ἢ φρατρία· Πολυδ.3,52.

φράττω ἄπτ. κ. νεώτ. τ. τοῦ φράσσω βλλ.

φράτρω-ορος (ὁ) δ. τ. τοῦ φράτρη βλλ.

φραχτή (ἡ) δημ. προφ. τοῦ φρακτῆ θηλ. τοῦ φρακτῆ βλλ.

φραχτής (ὁ) δημ. προφ. τοῦ φρακτῆ βλλ.

φραχτικά (τὸ) δημ. προφ. τοῦ φρακτῆ, ὄνομ. πληθ. οὐδ. τοῦ φρακτικῆ βλλ.

φραχτικός (ὁ) δημ. προφ. τοῦ φρακτῆ βλλ.

φραχτικὰ (τὸ) δημ. προφ. τοῦ φρακτῆ, ὄνομ. πληθ. οὐδ. τοῦ φρακτικῆ βλλ.

φραχτικῶς (ὁ) δημ. προφ. τοῦ φρακτῆ βλλ.

φραχτικῶς (ὁ) δημ. προφ. τοῦ φρακτῆ, ὄνομ. πληθ. οὐδ. τοῦ φρακτικῆ βλλ.

φραχτός-ἡ-ὄ δημ. προφ. τοῦ φρακτῆ βλλ.2)· 1) τὸ οὐδ. τὸ φραχτὸ ὡς οὐα. τὸ περιεφραγμένον μέρος, οἷον δεινδρόκηπος, λαχονόκηπος, ζωοστάσιον κττ., κτήματος.

φραχτῆς (ὁ) μὴν. ὁ ἀντῶν ὕδωρ ἐκ φρέατος, ἢ ἐν χρ. ὡς ἐπώνυμ. τοῦ φιλοσόφου Κλεάνθους· Διογ. Α)7,168 νύκτωρ μὲν ἐν τοῖς κήποις ἦνταί, μεθ' ἡμέραν δὲ τοῖς λαοῖσι ἐγυμνάζετο, ὅθεν καὶ φραχτῆλιος ἐκλήθη.

φραχτῆρος (ὁ) κ.μ. κ. νεώτ., συνηρ. γενικ. φραχτῆρος (Χοιροδ.ἐν EM 800,10), ἐπ. πληθ. ὄνομ. φραχτῆρα, πληθ. ὕδατος τεγνητῆ, διακριομένη ἐπομένως κατὰ τοῦτο τῆς κρήνης· Ἰλ.Φ197 πάσαι κρήναι καὶ φραχτῆρα μακρὰ νάουσι· 2) κ. νεώτ. κυλινδρῶν συνήθως καὶ βιβθῶ δρυμοῦ ἐντός τοῦ ἐδάφους φθόνον μᾶχρῃς ὑπογείου ὕδατος πρὸς ἀντήληνον τοῦτο, ηἰκάδι· Ἡρ.1,68 ἐγὼ γὰρ ἐν τῆδε ἐθέλω τῇ αὐλῇ φραχτῆρ ποιήσασθαι, αὐτ. 4,120, Θουκ.2,42, οὐτ' 49, Πλάτ.Πρωτ.350A, ΚΔ'Ιω. 4,11 οὐτὸ ἀντήλημα ἔχεις καὶ τὸ φραχτῆ ἐστὶ βαθῦ, Σέξτ.Ἐπιμ.Μοθ.8'120'· 1) ποροῖμ. ἢ περὶ τὸ φραχτῆ ὄρησαι ἐπὶ ἀνθρώπων εὐρισκομένων εἰς τὸ γέιλος τοῦ οἰκέτορος· Πλούτ. Ἡθ.68A· 3) μὴν. γεν. βόθρος, δρυμοῦ, λάκκος· ΠΔ Ψαλμ.54,24 σὺ δὲ ὁ θεὸς καταβῆς αὐτοῦς εἰς φραχτῆ διαφθορᾶς, ΚΔ Λουκ.14,5 τίνας ὕμων υἱὸς ἢ βούς εἰς φραχτῆ ἐμπεσεῖται καὶ οὐκ εὐθέως ἀνασπάσει αὐτόν· 4) χάσμα γῆς μέγα· ΚΔ Ἄποκ2 καὶ ἠνοῖξε τὸ φραχτῆ τῆς ἀδύσου· 4) δεξαμενὴ ὕδατος· Πλάτ.Λοχ.193C εἰς φραχτῆ καταβαίνοντες καὶ κολυμβῶντες· 5) ἀγγεῖον. δοχεῖον ἐλαίου· Ἀριστοφ.Πλ.810 τὸ φραχτῆ δ' ἐλαίου μεστὸν· 6) μὴν. ἐν ἀνοφ. πρὸς πότον, μέγα ποτήριον· Ἀθῆν.11,461C κοί φάσκοντες τὸ μέγα ποτήριον φραχτῆ ἀργυροῦν εἶναι· αὐτ.5,192A καὶ πίνει ἐξ ἀργυροῦ φραχτῆ· 7) μῆφ. δυσχερῆς θέσις· Πλάτ.Θεαιτ.174C εἰς φραχτῆ τε καὶ πάσαν ἀπορία ἐπιπτεῖν ὑπὸ ἀπειρίας, αὐτ.165B.

φραχτῆρος-ον ἐπώνυμ. τῆς Δήμητρος, πηθ. δοθέν εἰς αὐτὴν ἐκ τοῦ ἐν Ἐλευσίνι Καλλιχόρου φραχτῆρος· Ἐπιγρ. Ἀθηνᾶν.

φραχτῆς (ἡ) κ. μον. τόπος ἔχων φραχτῆ, ὕδραγωγία μετὰ φραχτῆ, ὕδροθῆκη, δεξαμενὴ· Ξεν. Ἑλλ.8,1,7 ποισάμενος αὐ χελώνην ἐβλήθη ἐπέστησεν ἐπὶ τῇ φραχτῆ, Πολυδ.10,28,2· Ἡλιόδ.Αἰθ.9,4, Γεωπ.2,6,43 ὄρυσσειν φραχτῆαν.

φραχτῆσιος-α-ον ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ φραχτῆ, εἰς δεξαμενὴν, ὄμ. φραχτῆσιον ὕδωρ ἱερὸν πηγαδῆσι· Θεόδωρ.ΦΑἰτ.2,6,3, Ἐπιμην.Κέκρ.3, Πλούτ. Ἡθ.954C καὶ γὰρ τῶν βυτῶν ὕδατων τὰ πετραῖα καὶ ὀρεῖα πυκρότατα καὶ τῶν φραχτῆσιων τὰ κοιλότατα.

φραχτῆσιος (ὁ) ὑπόνομος, ὀχετὸς ὑπόγειος πρὸς διοχέτησιν ὕδατος ἐκ φραχτῆος· Ξεν.Ἑλλ.3,1,7 φραχτῆσιον τερόμενος ὑπόνομον ὤρυτταν.

φραχτῆσιος-α-ον μὴν. ὁ φραχτῆσιος βλλ.· Πλούτ. Ἡθ.690B.

φραχτῆσιον (τὸ) μὴν. κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ φραχτῆ, πηγαδάκι· Πάπ. περὶ τῶν φραχτῆων· 2) ἰσθμῖον, τὸ τοῦ φραχτῆος περιστόμιον· Μοῖρ.193, Φώτ.· 3) Σουῖδ. ἐβαθῦ δρυμα· 4) νεώτ. κατασκευασμα ἐν εἰδίε μικροῦ φραχτῆος, διὰ τοῦ ὁποῖου γίνεταί ἡ καθόδος εἰς ὑπόνομους, ὕδρογωγία κττ. ἢ κοί ὁ καθαρισμὸς αὐτῶν· 5) νεώτ. ναυτ. χόρισμα ἐν τῷ κύματι τῶν πλοίων, ἐντός τοῦ ὁποῖου στοιβάζεται ἢ ἄλυσος τῆς ἀγκύρας· 6) ὄμ. νεώτ. ναυτ. περιφραγμὸν πολεμικοῦ πλοῖου κατακόρυφον, ἐν τῷ ὁποῖω κινουῖται οἱ ἀνεκμιστῆρες ἀναορηγίας πυρομαχικῶν ἀπὸ τῆς πυριτιδοποθήκης· 7) νεώτ. λατρ. βοθρίον βλλ.

φραχτῆσιος-α-ον μον. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ φραχτῆ, ὁ ἐκ φραχτῆος προε-

χόμενος, φρεατιάος, ηγηδοήσιος: Γεωη.2.6.33 εν τόποις τοις μη έχουσι ὕδωρ μήτε ἔπιρρωτον, μήτε ηγγαλον, μήτε φρεάτιον, Σουίδ.

φρεατίς-ιδος (ή) μτν. κ. νεώτ. ὑπόγειος θάλασμος, ὄρυμα: Βασ.Ι.1033) ἐκάστη γάρ φρεατίς τῆς ἐτέρας ἔχειται 2) νεώτ γάσμα γῆς συγκοινωνίω μεθ' ὕδροφόρου ὑπογείου ατρώματος. 3) ὄμ. νουτ. ἐκαστον τῶν θυριδίων ὑδροφόρου πλοίου, δ' ὄν εἰσέρχονται οἱ νεῦται εἰς τὸ κύτος πρὸς καθαρισμόν αὐτοῦ.

φρεατοκάμιμος (ή) νεώτ. κάμιμος πρὸς τῆν μετᾶλλων ἔχουσα σχῆμα φρέετος.

φρεατορύκτης (ή) κ. νεώτ. ὁ φρεωρύχος βλ.λ., ὁ ὀρύττων, σκάπτων φρέατα: EM 799,41.

φρεατοτύμπανον (τό) μτν. κ. νεώτ. βαροβλκον ἢ χρ. πρὸς ἀνέκκυσιν ἀπὸ φρέετος ὑδάτων ἢ μεταλλευμάτων, μαγγάνοι: Πολύβ.ἀπ.135.

φρεατίτῃ-ουσις (ή) δικαστήριον ἐν Πειραιεῖ, εἰς τὸ ὅποιον εἰσῆγοντο δίκαι ἐπὶ διπλῇ ἀκουσίῳ ἀνθρωποκτονίῳ, τοῦ δευτέρου φόνου διαπραχθέντος κατὰ τὸν χρόνον τῆς φυγῆς τῆς ἐξορίας· κατὰ τὴν διαδικασίαν ὁ μὲν κατηγορούμενος ἴστατο ἐπὶ λέμβου παρὰ τὴν παραλίαν, διότι δὲν ἐπετρέπετο τὸ πατήσθαι ἐπὶ τῆς χώρας, οἱ δὲ δικασταὶ εἰς τὴν ἕρπον: Δημ.645 ἐπι τοίνυν πέμπτον δικαστήριον ἄλλο θεάσασθε οἷον ὑπερέβηκε, τὸ ἐν Φρεατοί, αὐτ.646, Ἀριστ.Πολιτ.4,16,3, Ἀρποκρ.ἐν β.

φρεατώδης-ουσις-ες σχόλ. ὁ δμοιος πρὸς φρέαρ βλ.λ.2): Σχόλ. Ἀριστ.Π.43) φρεατώδεις χάσμα.

φρεατορύχος (ή) μον. κ. νεώτ. ὁ φρεωρύχος, ἐργάτης ὀρίσασων φρέατα, ηγηγάδος: EM 799,41.

φρεγάδα (ή) δημ. κ. φρεγάτα δημ. τ τοῦ φρεγάς βλ.λ.

φρεγάς-ἄδος (ή) νεώτ. δημ. φρεγάδα κ. φρεγάτα κ. φρεγάδα τριστήλον πολεμικὸν πλοῖον. εἰδός τι ὀρόμματος. 2) μτφ. γυνή εὐσταλής, εὐσαρκος, καμαρωτή.

φρεγάτα (ή) δημ. προφ. τοῦ φρεγάς βλ.λ.

φρέζα (ή) δημ ἄ. φραζα βλ.λ.

φρέζια (ή) δημ. τὸ κοσμητικὸν φυτὸν φρεεσία ἢ εὐσόμα: Παλαμ.Περ.Χοιρ. ἢ φρέζια στή γαστρούλα τῆς | λυγιάς τὸ ἀνάστημα τῆς.

φρέαρ-ἄτος (τό) ἐπ. τ. τοῦ φρέαρ βλ.λ.: Ἰλ.Φ.197.

φρεμινούρης (τό) μον. κ. φρεμνούρης κ. φρεμνούριος μοναχὸς τόγγατός τινος Λατίνων, ἄ. μισορίτης: Χρον.Μορ.2659 φρεμινούριους ἀπέστειλεν. . . στὸν Πάπαν τὸν ἀγιώτατον, αὐτ.8622.

φρένα (τό) δημ. (ἀντί τοῦ ἀ φρένης) ὁ νοῦς, τὸ λογικόν: Παλαμ.Περ.Χοιρ.9,2 ἔδωκα ριγμέννα ἀπὸ φηλά, ποῦ θάλωσαν τὰ φρένα, Μολακ.Μπαταριάς 49 μὰ ἐκεῖ ποῦ πέλαγο ἢ φωνῆ ὄσλευς πιά τὰ φρένα, - ἔχασε τὰ φρένα τὸν ἰεῖναθε διανοητικὴν παρόκαουσαν, τοῦ στρίφανα, τρελλάθηκε).

φρεναδόρος (τό) δημ. ὁ τροποεδητήτης.

φρεναπάτη (ή) νεώτ. κ. δημ. ποι. ἀπάτη, πλάνη τῶν φρενῶν ἢ τῶν αἰσθησῶν, ἀποτήλη, φευδῆς αἰσθησις, ἀντιληψίς, ψευδαἰσθησις, πλάνευμα: Γρην. Σκ.Τερρ.23,4 κὶ ὅλοι. . . τὸ καταπόδι σου πετοῦν στὸν νοῦ τῆ φρεναπάτη.

φρεναπάτης (ή) μτν. ὁ φρενοπατῆς, ἐξαπατῶν, πλάνους, ἐξεγκατάτης: ΚΔ Ἰτ.1,10 εἰσι γὰρ πολλοὶ . . ματαιολόγοι καὶ φρεναπάται, Παλλάδ.Βι. Ἰω Χρυσ.83,24, Ἐπιγρ.Ἀλεξάνδρ.Ἐρωτ. ὁ φρεναπάτης ὁ πρὸ τοῦ μέγα φρονῶν.

φρεναπατώ-ᾶω μτν. κ. μον. ἀπάτω, ξεγελάω, πλανεύω: ΚΔ Γαλ.6,3 εἰ γὰρ δοκεῖ τις εἶναι τι μὴδὲν ὄν, ἑαυτὸν φρεναπατᾶ, Ἐφστ.Πον. περιεῷσται φρεναπατῶν τούς πολλούς. κ. ποι.: Αἰωδῶν.Μύθ.201 πρὸς ἄνδρα ἐν φιλονεικίαις φρεναπατούμενον, Θεοφᾶν.Συνεχ.82ϛ τούτους οὐ μαλοκισθεῖς, μηδὲ φρεναπατῆεις 2) εἰδ. ἄ. νεφ. πρὸς γυναῖκα, ἀποηκανῶ: Συμ.Μόγ.Χρον.

432A γυναῖκά τινα φρεναπατήσαντες 3) Ἰσο. φρεναπατῆς· χλευσάεις· πρὸλ. EM 811,3.

φρεναρία (τό) δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτελεσμα τοῦ φρενώω βλ.λ., ἡ τροχοπέδησις.

φρε ἄρω (ἰταλ.) δημ. τροχοπέδῶ, ἄ πατῶ φρένο: Ἐξαφικ.φρεναρίασε τὸ αὐτοκίνητο.

φρερερημία (ή) μτν. ἔρημιά, ἔλλειψις φρενῶν: Διδ.Ἀλ.992 (ἐκδ.Μι.1).

φρένης (το) κ. μον. κ. νεώτ. πλθθ. τοῦ φρην βλ.λ.

φρενήρης-εος-ουσις-ες κ. μον. κ. νεώτ. ὁ ἀφρωρῶς τὰς φρένας, φρόνιμος, ἐφέφρων, μυαλωμένος, ὀγιῆς τὸν νοῦν: Ἦρ.3,25 οἷα δὲ ἐμμανῆς τῆς ἑῶν καὶ οὐ φρενήρης. Εὐρ.Ἦρ.151 φρενήρη γ' ὄντα σε, αὐτ. Ἦλ.1053, Διον. Ἀλ. Ρωμ.4,77, αὐτ.11,36, Πλουτ.Ἦθ.323C συνετήν οὖσαν καὶ φρενήρη, Ἀρρ.Ἀν.3,22 ἄνδρα τὰ πολέμια . . μαλθακὸν τε καὶ οὐ φρενήρη, Σχόλ.Ἀριστ.Ἰνπ.118 ἐγκέφαλος οὐκ ἔστιν ὕμιν, οὐδὲ ἐστὶ φρενήρης 2) νεώτ. ὁ ὑπὸ φρενήτιδος κατελιγημένος, ἔξαλλος, ἀλλόφρων, ἐντὸς ἑαυτοῦ.

φρένησις-εως (ή) μτν. ἐν λατ.μεταγραφ. phrenesis ἢ φρενήτις: Σενέκ. De Ira 1,13,3, Ἰουβεν.14,136.

φρενήτης (τό) μτν. φρενήτις βλ.λ.: Κύριλλ.Ἰεροσ Προολμ.6.

φρενητίω μτν. ἐσφ.γρ. ἀντί φρενητίω βλ.λ.: Πλουτ.Ἦθ.112Βν.

φρενητικός-ή-όν μτν. ἐσφ.γρ. ἀντί τοῦ φρενητικός βλ.λ.: Ἐπικτ.Γνωμ.2,15,3, Θεόφρ.Νόων.1,130.

φρενητιώ-ᾶω μτν. ἐσφ.γρ. ἀντί φρενητιώ βλ.λ.: Πλουτ.Ἀλεξ.75, Ἐπιφάν.1,662C.

φρενιάζω δημ., ἀόρ. (ἐιφρένιασα, μτφ. παθ. παρ. φρενιασμένος, ἐρεθίζω τινά μέχρι μανίας, ἐκμάλιν, δαιμονίζω, κῶν λέξω φρενῶν: Γρην.Σκ. Τερρ.9,8 Ἡρωιδίος . . τοῦ Ἰοχανανὴν τὴν κἄταρα γροικαίε ποῦ τὴν φρενιάζει, - με φρένιασε με τὰ λόγια του 2) κ. αὐτῶ. γίνομαι ἔξαλλος, ἔξω φρενῶν, ἐκφαινόμαι, δαιμονίζομαι: θαρρεῖς, πῶς φρένιασε ὁ ἄπιστος καὶ δὲν ἔξερε τί ἐκαμε 1) εἰδ. θορυβῶ καθ' ὑπερβολήν: ἀκου το πῶς φρενιάζουσε τὰ μασταρδάκια 3) εἶμαι ἐν ἐκοτόσει, ἐν ἱερῷ μανία: Παλαμ.Παράκ.60,3 πιά ὁ φάλλης δὲ φρενιάει . . στήσ θρηκίης κηθάρας γερμένους τῆ χορδῆ 4) ποι. κ. ἐπὶ τῶν στοιχείων τῆς φύσεως, ὁ ἐν σφοδρότητι, ὁ σίονε ἐν μανίᾳ ὄν, ἐνεργῶν, κτ. παθ. μτφ.: Ζερό.Ἰστ.1 123 πῶς τῆ γῆ δέρνουν φρενιασμένες μπόρες.

φρενιασμέ (τό) δημ. ἡ κατάστασις καὶ τὸ ἀποτελεσμα τοῦ φρενιάζω βλ.λ., μανιώδης ὄργη, ὄλλοφροσύνη, ἔξαφίς: τί φρενιασμα καὶ τί κακὸ τὸν ἔπισσε πάλι 1

φρενικτομία (ή) νεώτ. ἄ φρενικτομία βλ.λ.

φρενικοεξάρσεις-εως (ή) νεώτ. φρενικτομία, φρενικό-ή-όν νεώτ, ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος εἰς τὰς φρένας, ὁ σχετικὸς πρὸς τὴν διανοητικὴν κατάστασιν: φρενική νόσος (ή φρενοπάθεια) 2) ὁ πάσχων ἐκ φρενοπαθείας 3) εἰδ. ἀνατομ. ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος εἰς τὸ διάφραγμα: φρενικὸν νεφρον κλάδος τοῦ ἀσχηκίτου πλέγματος, νευρῶν τὸ διάφραγμα, διερχόμενος δὲ ὀπισθεν τῆς στερονοκλειδικῆς ἀρθρώσεως μεταξύ ὑποκλειδίου φλεβὸς καὶ ὑποκλειδίου ἀρτηρίας, ὅπου καὶ γίνεται συνήθως ἡ τομὴ αὐτοῦ κατὰ τὴν ἐγχειρήσιν τῆς φρενικτομίας βλ.λ., ἄ διαφραγματικόν, - φρενικαὶ ἀρτηρία - φλέβες τὰ διαφραγματικῆ).

φρενικτομία (ή) νεώτ. ἡ διὰ χειρουργικῆς ἐπεμβάσεως τομὴ τοῦ φρενικοῦ νεύρου τοῦ ἡμιθωρακίου, καθ' ὃ κείται πνεύμων προσθελαήμενος ὑπὸ ψωμιασέως, ἢ καὶ ἢ ἐξάρσεις τμήματος αὐτοῦ ὀλίγων ἐκαστοσμομέτρων (φρενικοεξάρσεις).

φρενίον (τό) μτν. τὸ φυτὸν ἀνεμώνη: Πλιν. Φ1,21,94.

φρενιπτιος-α-ον φρενιτικός: Ἰνπ.Ἐπιδ.3,1079.

φρενιτισμός (ή) μsn. παραφροσύνη Σουδ. κλαρικοπή φρενών, ή φρενιτισμός.

φρενιτιζώ μτγν. κατέχομαι υπό φρενιτιδος, παραφροσύνη. Ίουστ. Έπιστ. Ίδμβλ.424Α καιτοι δί- καιον ήν, ώσπερ φρενιτιζοντας, ούτω και του- τους άπαντας ίσθασι. || ειδ. έν χρ. περί τών έκ του ύψηλου πυρετού παραοληρούτων, οίονει μοιωνίμων: Γολ.8,693 μαινεσθαι άνομαίουςι πάν- τες άνθρωποι τούς άνευ πυρετού παραφροσύν- τας, φρενιτιζειν δέ τούς έν πυρατώ.

φρενιτικός-ή-άν κ. νεώτ. επί προσ., ό πάσχων έκ φρενιτιδος βλ.λ., μονιακός: Ίπν.Άφ.1252, Γαλ. 8,27) έκείνους μόνον φρενιτικούς, όσοι κεκρά- γασιν, ή άναπηδώσιν. 2) ό σχετικός πρός την φρενιτιδα, ό άναφερόμενος εις τας φρενικας παθήσεις δθ. τού ούδ. πληθ. φρενιτικά [κτ. παρόλ. τρω νοσημοται: αύτ. Επιδ.1,944.

φρενιτις-ιδος (ή) κ. νεώτ. έγκεφαλική φλεγμο- νή, συνοδευομένη υπό ένόντου πυρετού μετά πα- ραληήματος: Ίπν.Άφ.1248, Πλούτ.Η8,81F ο δ' εις μελαγχολίαν ή φρενιτι ή παρακοπή ήσυν- τες. . υπό του σφόδρα νοσείν μηδ' ότι νοσούσιν άσθανόμενοι, Άρει.72 όκόσα ζύν πυρετούσι ό- ζα ή γίνεται πάθεα, οίον φρενιτις, Λουκ.Συμν.20 φρενιτιδι έσλωκώς, Άλέξ.Άφρ.Πρ.1,96 2) νεώτ. όμ τού επί έγκεφαλιτιδος ή μνιγγίτιδος παραλή- ρημα. 3) όμ φλεγμονή τού διαφράγματος. 4) όμ διατάραξις τών φρενών, μανία.

φρενιτισμός (ό) μτγν. μανία, φρενιτις: Πλούτ. π.Στω.Έκλ.6,4,31 έν ταίς παρακοπαίς και φρε- νιτισμοίς.

φρενιτιώ-άω μτγν. μsn. κ. νεώτ. καταλαμβάνομαι πάσχων υπό φρενιτιδος βλ.λ.Ι: Πλούτ. Α- λέξ.75 εκ τούτου φρενιτιόσαι και τελευτήσαι τριακάδι Δαισιου μηνός 2) γεν. έκμαινομαι, μανιάζω, φρενιάζω: Δομασκ.12,805D υπό φρε- νιτιώντως ύβριζόμενος

φρενιτιώδης-ους-ες νεώτ. ό πλήρης φρενι- τδος, ό έξσλλος: φρενιτιώδη χειροκροτήματα.

φρένο [τό] δημ. τροχοπέδη.

φρενοάρας [ό] δωρ. τ. τού φρενήρης βλ.λ.: Βακχ.16,113 φρενοάραις βρωτών.

φρενοάρβαρας-ον ό βάρβαρος τός φρέ- νους, τήν διανοητικήν ύπόστασιν: Σωφρ. έν Φα- δρικ.Έκλ.Βιβλ.7,485.

φρενοθάλαξ [ή] μτγν., μsn. κ. νεώτ. βλάβη τών φρενών, τής διανοητικής λειτουργίας, μανία, παραφροσύνη, τρέλλα: Διον.Άλ Ρωμ.5,9, Φιλ.4, 230, Λουκ.Συρ.18, Άθανάσ.2,306C τής Ίουδαϊκής σκληροκαρδίας και φρενοθλαξείας, ASS Ίου- νιου.3,567Α. || εκθλώσις μανίας, βλάβης τών φρενών κ. κτ. πληθ.: Κύριλλ.Άλεξ.5,431B τόν επί ταίς άνωτάτω φρενοθλαξείας γέλωτω.

φρενοθλαξής-ους-ές κ. νεώτ. ό βεδλαμμέ- νος τας φρένας, τήν διανοητικήν λειτουργίαν, πα- ράφρων, μανιακός: Ηρ.2,120 ού γάρ οη ούτω γε φρενοθλαξής ήν ό Πρίσιμος ούδέ ό Άλλαι. . ώστε. ., Έυπλ.Πλούτ.Νικ.4 νύν δ' ώς έπ' άρηρό- τισι.τούσιον έν τώ βίω φρενοθλαξείας τετύ- φωνται, Λουκ.Συρ.43, ASS Ίουνιου.3,319Γ, - φρε- νοθλαξής εκ κληρονομικής συφιλιδος.

φρενοθλαξία [ή] ποι. τ. τού φρενοθλαξείας βλ.λ.: Μαν.6,79, Νειλ.Έπιστ.290.

φρενόθλαβος-ον μτγν. φρενοθλαξής βλ.λ., δθ. κ. ό τού φρενοθλαβούς: Χρσμ.Σιδ.8,115 φρενό- θλαβον αύθην.

φρενοθλαβώ-έω σχόλ. κ. μsn. είμαι φρενα- θλαξής βλ.λ., παράφρων: Σχόλ.Ίλι.1232, Εύατ.Πον. 300,20 έδούλοντο άνασθητείν ήμάς και φρενο- θλαξείν, ASS Σεπτεμβρ.3,853C.

φρενοθλαβώς έπίρρ. μsn. άφρόνως, μωρώς, παλαδό: Εύατ.Πον.26,80, Νικ.Χων.Χρον.232C.

φρενογηθής-ους-έος-ές ό έμποιών χαράν εις τας φρένας, ό προκαλών εύφροσύνην: ΑΠ 9,525,22.

φρενογαστρικός-ή-άν νεώτ. ό άνήκων, άνα- φερόμενος εις τού διαφράγμα και τόν στόμαχον.

φρενογλωττισμός [ό] νεώτ. σπασμός τής γλωτ- τίδος και τού διαφράγματος.

φρενογράφος [ό] νεώτ. δργανον αύτογραφι- κόν, χρησιμοιον πρός γραφικήν παράστασιν τών κατά τήν άνοσην κινήσεων τού διαφράγματος.

φρενοδαλής-ους-έος-ές [δη]λέομαι ό προκα- λών βλάβην εις τας φρένας: Αισχ.Εύμ.330 παρα- κολά, παραφροά φρενοδαλής [ιδιό]δθ. φρενοπλα- νής, αύτ.343.

φρενοδαλής-ους-έος-ές μτγν. ό οίονει περιδι- νών τόν νούν: Νόων.Εύαγγ.Ίω.12,109 φρενοδινώς ώρης.

φρενοθελγής-ους-έος-ές μτγν. ό θέλων τας φρένας, εύφραίνων τού πνεύμα, βελτικώς, γοη- τειτικός: Πράκλ.Υγν.Μούσ.17 κλέας εύελγής φρε- νοθελγής, Νόνν Δ.1406 φρενοθελγός αισιός, αύτ.8,1/5 Παφής φρενοθελγέα κεστόν, Έπίρρ. έν Άν.Κο.Παριο.4,386,10.

φρενόθεν έπίρρ. οίκειαι βουλήσαι, οικειοθε- λώς: Σοφ.ΑΤ.183 ούποτε γάρ φρενόθεν γ' έπ' ά- ριστερά. . έδασ [σχόλ. κ]ήγουν οίκοθεν, από οί- κείας γνώσεως[κ].

φρενοκηδής-ους-έος-ές μτγν. ό λυπών, θλι- θανό τού πνεύμα, τήν ψυχήν: Συνέσ.Υγν.2,85.

φρενοκλόπος-ον ό κλέπτης τήν διάνοιαν, έξ- σπαστών τού πνεύμα, πού ξεπλανεύει: Μαικ.ΑΠλ.19B φρενοκλόπος Έρως.

φρενοκλωπέ-έω Ησ. «φρενοκλωπέι έξεπατάξ.

φρενοκολικός-ή-άν νεώτ. ό εις τού διαφρά- γμα και τού κόλον άνήκων, άναφερόμενος: φρε- νοκολικός σύνδεσμος [περιτοναϊκή πτυχή συνδέ- σιας τήν άριστεραν καμήν τού κόλου μετά τού διαφράγματος].

φρενοκομείον [τό] [τό] νεώτ. κ. δημ. φιλανθρω- πικόν ίδρυμα δημοσίον ή ιδιωτικόν, σκοπόν έχον τήν περιθώφιην φρενοθλαδών, ά. ψυχιατρείον, τρελλοκομείο: φρ. είναι γιά τού φρενοκομείο [πά- σχει διανοητικώς, δέν είναι στό καλά του].

φρενόληπτος-ον μτγν., μsn. κ. νεώτ. φρενο- θλαξής, παράφρων, πού έχει πάθει τού μαιλό του Σουδ. εκ άναίσθητος: Ίω.Χρυσ.5,920,24, Δα- μοσκ.2,903Α φρενοθλαξής και φρενόληπτος.

φρενοληπτούμαι-έομαι μτγν. καταλομβάνο- μαι, πάσχω έκ φρενικής νόσου, είμαι, γίνομαι φρε- νόληπτος βλ.λ., τρελλαινομαι: Ίω.Χρυσ.8,665C ό Ίσραήλ φρενοληπτεται [ό] άνάγν. φρενολυπεύει.

φρενοληπτής [ό] μτγν. ό ληστεύων, δθ. κ. ό έξεπατών τόν νούν πρβλ. φρενοκλόπος: Μελέαγγ. ΑΠ 12,144 τί κλαίεις, φρενοληπτά;.

φρενολογία [ή] νεώτ. ή έπιστήμη ή άσχολου- μένη εις τήν λειτουργίαν τών φρενών, ίδίως δέ με- λετώσα τας διαφόρους μορφάς, έκδηλώσεις τών φρενικών νοσημάτων, ώς και τά μέσα πρός θερα- πείαν αύτών πρβλ. ψυχιατρική.

φρενολογικός-ή-άν νεώτ. ό άνήκων ή άνα- φερόμενος εις τήν φρενολογία βλ.λ.: φρενολο- γικά μελέται - οπουδαι

φρενολογικώς έπίρρ. νεώτ. ώς πρός τήν φρε- νολογίαν, από όπάφως φρενολογικής: ή περι- πτωσις πρέπει νά έξετασθί φρενολογικώς.

φρενόληγος [ό] νεώτ. Ιατρός ειδικός εις τήν οπουδην τών φρενών άσχαλούμενος, ό σπουδά- στας τού φρενικά νοσηματα, τήν φρενολογία βλ.λ. πρβλ. ψυχιατρός.

φρενολυπούμαι-έομαι μτγν. δ. άνάγν. άντι φρενοληπτούμαι βλ.λ.

φρενόλυσος-ον μτγν. ό λυσών τας φρένας: Καισάρ.1096 [εκδ.Σι.].

φρενομανής οὐς-ής ποι. ὁ μανιώδης τὸς φρένας, παράφρων, μανιακός: Αἰσχ. Ἀγ. 1140 φρενομανής τις εἰ θεοφόρητος.

φρενομῶρως ἔπιρρ. ποι. ἐν χρ. μόν. ἐν τῇ φρονοσούτῳ φρενομῶρως νοσοῦντα ἐκ φρενικῆς νόσου, ἐκ μανίας, μαινόμενον: Σοφ. Αἶ. 626.

φρενοπάθεια ἡ) νεώτ. πάθησις, βλάβη τῶν φρενῶν, φρενοβλάβεια, παραφροσύνη.

φρενοπαθής-οὐς-ές νεώτ. ὁ πάσχων ἐκ φρενικῆς νόσου, ποῦ τοῦ ἔχουεν στρίψει, τρελλός.

φρενοπαθολογία ἡ) νεώτ. ἡ παθολογία τῶν φρενικῶν νοσημάτων.

φρενοπαθολογικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν φρενικὴν παθολογίαν: φρενοπαθολογικά φαινόμενα, - φρενοπαθολογικὰ μελέται.

φρενοπαθολογικῶς ἔπιρρ. νεώτ. ὡς πρὸς τὴν φρενικὴν παθολογίαν, ἀπὸ φρενοπαθολογικῆς ἀπόψεως: ἡ περίπτωσις, φρενοπαθολογικῶς ἐξεταζομένη, προσκομίζει σπουδαία στοιχεία.

φρενοπληγής-οὐς-ές ποι. ὁ πλήττων τὰς φρένας, ὁ ἄγων εἰς παραφροσύνην: Αἰσχ. Πρ. 879 φρενοπληγῆς μανία.

φρενοπληκτικός-ον ποι. ὁ τὰς φρένας πληγείς, παράφρων, τρελλός, μανιακός: Αἰσχ. Πρ. 1054 τοιᾶδε μέντοι τῶν φρενοπληκτικῶν βουλευμάτων ἔπιρρ. ἔστιν ἀκούσαι.

φρενοπληξία ἡ) μον. ἡ πληγὴ τῶν φρενῶν, μανία, παραφροσύνη, τρέλλα: Κ Μονασ. Χρον. 684. **φρενοπρωσία** ἡ) νεώτ. ἱατρ. ὑπόβρωσις τοῦ βόλου τοῦ διαφράγματος, ὅς ἐπακόλουθον τῆς πτώσεως τῶν κοιλιακῶν σπλάγχχνων.

φρενοπληξία ἡ) μον. ἡ πληγὴ τῶν φρενῶν, μανία, παραφροσύνη, τρέλλα: Κ Μονασ. Χρον. 684. **φρενοπρωσία** ἡ) νεώτ. ἱατρ. ὑπόβρωσις τοῦ βόλου τοῦ διαφράγματος, ὅς ἐπακόλουθον τῆς πτώσεως τῶν κοιλιακῶν σπλάγχχνων.

φρενοπληξία ἡ) μον. ἡ πληγὴ τῶν φρενῶν, μανία, παραφροσύνη, τρέλλα: Κ Μονασ. Χρον. 684. **φρενοπρωσία** ἡ) νεώτ. ἱατρ. ὑπόβρωσις τοῦ βόλου τοῦ διαφράγματος, ὅς ἐπακόλουθον τῆς πτώσεως τῶν κοιλιακῶν σπλάγχχνων.

φρενοπληξία ἡ) μον. ἡ πληγὴ τῶν φρενῶν, μανία, παραφροσύνη, τρέλλα: Κ Μονασ. Χρον. 684. **φρενοπρωσία** ἡ) νεώτ. ἱατρ. ὑπόβρωσις τοῦ βόλου τοῦ διαφράγματος, ὅς ἐπακόλουθον τῆς πτώσεως τῶν κοιλιακῶν σπλάγχχνων.

φρενοπληξία ἡ) μον. ἡ πληγὴ τῶν φρενῶν, μανία, παραφροσύνη, τρέλλα: Κ Μονασ. Χρον. 684. **φρενοπρωσία** ἡ) νεώτ. ἱατρ. ὑπόβρωσις τοῦ βόλου τοῦ διαφράγματος, ὅς ἐπακόλουθον τῆς πτώσεως τῶν κοιλιακῶν σπλάγχχνων.

φρενοπληξία ἡ) μον. ἡ πληγὴ τῶν φρενῶν, μανία, παραφροσύνη, τρέλλα: Κ Μονασ. Χρον. 684. **φρενοπρωσία** ἡ) νεώτ. ἱατρ. ὑπόβρωσις τοῦ βόλου τοῦ διαφράγματος, ὅς ἐπακόλουθον τῆς πτώσεως τῶν κοιλιακῶν σπλάγχχνων.

φρενοπληξία ἡ) μον. ἡ πληγὴ τῶν φρενῶν, μανία, παραφροσύνη, τρέλλα: Κ Μονασ. Χρον. 684. **φρενοπρωσία** ἡ) νεώτ. ἱατρ. ὑπόβρωσις τοῦ βόλου τοῦ διαφράγματος, ὅς ἐπακόλουθον τῆς πτώσεως τῶν κοιλιακῶν σπλάγχχνων.

φρενοπληξία ἡ) μον. ἡ πληγὴ τῶν φρενῶν, μανία, παραφροσύνη, τρέλλα: Κ Μονασ. Χρον. 684. **φρενοπρωσία** ἡ) νεώτ. ἱατρ. ὑπόβρωσις τοῦ βόλου τοῦ διαφράγματος, ὅς ἐπακόλουθον τῆς πτώσεως τῶν κοιλιακῶν σπλάγχχνων.

φρενοπληξία ἡ) μον. ἡ πληγὴ τῶν φρενῶν, μανία, παραφροσύνη, τρέλλα: Κ Μονασ. Χρον. 684. **φρενοπρωσία** ἡ) νεώτ. ἱατρ. ὑπόβρωσις τοῦ βόλου τοῦ διαφράγματος, ὅς ἐπακόλουθον τῆς πτώσεως τῶν κοιλιακῶν σπλάγχχνων.

φρενοπληξία ἡ) μον. ἡ πληγὴ τῶν φρενῶν, μανία, παραφροσύνη, τρέλλα: Κ Μονασ. Χρον. 684. **φρενοπρωσία** ἡ) νεώτ. ἱατρ. ὑπόβρωσις τοῦ βόλου τοῦ διαφράγματος, ὅς ἐπακόλουθον τῆς πτώσεως τῶν κοιλιακῶν σπλάγχχνων.

φρενοπληξία ἡ) μον. ἡ πληγὴ τῶν φρενῶν, μανία, παραφροσύνη, τρέλλα: Κ Μονασ. Χρον. 684. **φρενοπρωσία** ἡ) νεώτ. ἱατρ. ὑπόβρωσις τοῦ βόλου τοῦ διαφράγματος, ὅς ἐπακόλουθον τῆς πτώσεως τῶν κοιλιακῶν σπλάγχχνων.

φρενώλης (ἰά, ἡ) ποι. ὁ ἀπολέσας τὸς φρένας, παράφρων, τρελλός, ποῦ τὰ χειρ. χουμένα: Αἰσχ. Ἐπ. 757 παράνοια συνάγει νυμφῶνα φρενώλειος. **φρένωσις**-εως (ἡ) μτην. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ φρενῶ βλλ., σωφρονισμός: Ἦσ. ἐφρῶνσις, νουβήτησις: Κλήμ. Ἀλλ. 145 φρένωσις ἐστὶ φῶγος φρενῶν ἐμποητικός.

φρενωτήριον (τό) Ἦσ. «παραίνεσις».

φρεορρυκτής (ὁ) ὁ φρεορρυκτὸς βλλ.: Σουῖδ.

φρεορρυκτέω φρεορρυκτῶ βλλ.: Σουῖδ.

φρεσκάδα (ἡ) δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ φρέσκου, τοῦ νωποῦ, ἡ νωπότης: φρεσκάδα τὸ φρούτου:

2) ὄρσορρότης: ἔχει φρεσκάδα τὸ δέρμα τῆς:

3) ὄρσορρό, εὐχάριστος ἀτμοσφαιρική κατάστασις, εὐκρασία: εἶχε φρεσκάδα στὴν ἀκρογιαλιά:

4) μτφ. πνευματικὴ εὐφορία, εὐδιαθεσία τοῦ πνεύματος, πνευματικὸ κέφι: γέρασε, μὰ τὸ μυαλό του διατρεῖ ὅλη τὴ φρεσκάδα του.

φρεσκαλειμένος-η-ο δημ. ὁ ἄρτι κεχρισμένος, ποῦ μόλις ἀσπρίστηκε: Καρκ. Ζητ. 6 τὰ γιανιά, ... ἐφήλωναν .. φρεσκαλειμένα.

φρεσκάω (ἴταλ.) καθιστῶ τι νωπόν, προσδίδω ὄψιν, ἐμφροῖσι δροσροῖν: κοιταξε νὰ βάλῃ τὰ φρούτα στὸν πάγο νὰ τὰ φρεσκάωρῃ λιγάκι:

2) συνεκδ. ἀνακαινίζω, μετεπιῶ τι ὥστε νὰ φρονεταὶ καινούργιος: μὲ τὸ σιδερωμα τὰ φρεσκάρισα τὰ ρουχὰ σου, - ἔδωσα τὸ καπέλλο μου στὸ καθαριστήριο νὰ μὴ τὸ φρεσκάρουν:

3) ἀμτβ. γίνομαι, φρονεταί νωπός, ὄρσορρός, φρέσκος: φρεσκάρουν τὰ λουλούδια μὲ τὸ πότισμα || συνεκδ. φρονεταί, γίνομαι καινούργιοτερος: μὲ τὴν περιποίηση φρεσκάρανε τὰ ρουχὰ:

4) ὄμ. ἀμτβ. ἐπὶ ἀτμοσφαιρικῶν φρονιμένων, καιρικῶν καταστάσεων, γίνομαι πλέον ὄρσορρός, ψυχρότερος, εὐχάριστος: Γρυπ. Σκ. Τερρ. 21,4 προσμένει | ὅπ. τίς μεγάλες τίς κορφές τ' ἀγέρι νὰ φρεσκάρωρῃ || κ. τριτοπρόσωπος ἰενοσυστήσις τῆς ἀτμοσφαιρικῆς καταστάσεως: πρὸς τὸ βράδυ φρεσκάρισε λίγο.

φρέσκο (τό) (ἴταλ.) δημ. τὸ ὄψ. τοῦ ἐπιθ. φρέσκος βλλ. ὡς οὐσα, ζωγραφικὴ ἐπὶ τοίχου διὰ χρωμάτων διαλελυμένων εἰς ὕδωρ, ἐμποητικῶν τὸ κωσίμα, νωπογραφία:

2) ὄρσορρός καιρός, εὐχάριστος ψυχρὰ ἀτμοσφαιρική κατάστασις: ἔχει φρέσκο ἀπόφει:

3) εἶρων. ἡ φυλακὴ: τοὺς ἔπιασαν ἐπ' αὐτοφώρῳ καὶ τοὺς κλείσανε στὸ φρέσκο.

φρέσκο-α' συνθετ. λέξεων τῆς δημοτικῆς προσδίδον εἰς τὸ δεύτερον τὴν ἔννοιαν τοῦ νεωστί, τὸ μόλις πρὸ πινος ἀποκηθίσαντος ἰδιότητά τινα ἢ ποιότητα, ἰδ. εἰς σύνθετ. μτ. ιτη. παθ. παρακ., ὁλον φρεσκοδαμμένος, φρεσκοξυρισμένος, φρεσκοποτισμένος, φρεσκοδιωρισμένος.

φρεσκοδαμμένος-η-ο δημ. ὁ ἄρτι, πρὸ ὀλίγου βαφεί, ὁ φέρον νωπὰ εἰσέτι ἐπ' αὐτὰ τὰ χρώματα τῆς βαφῆς: κάθισε σ' ἔναν πάγκο φρεσκοδαμμένο καὶ λέρωσε τὸ παντελὸν του.

φρεσκογαλισμένος-η-ο δημ. ὁ ἄρτι στιλβωθείς, ποῦ μόλις πρὸ ὀλίγου μυαλῆθηκε: φρεσκογαλισμένα παπούτσια, πῆγε καὶ τὰ βούτηξε στὶς λάσπες.

φρεσκομαγειρευμένος-η-ο ἐπὶ φαγητῶν, ὁ ἄρτι μαγειρευθείς.

φρεσκοξυρισμένος-η-ο δημ. κ. φρεσκοξυρισμένος ὁ ἄρτι ξυρισθείς, ποῦ μόλις ἔκοψε τὸ γένια του.

φρεσκοπλυμένος-η-ο δημ. ὁ μόλις πρὸ πινος πλυθείς: φρεσκοπλυμένα ρουχὰ - δρόμοι || συνεκδ. κ. ἐπὶ τῆς ἡγῆς ἄρτι ὑπὸ βροχῆς ποτισθείσης: φρεσκοπλυμένα χῶμα.

φρεσκοποτισμένος-η-ο δημ. ὁ ἄρτι ποτισθείς: φρεσκοποτισμένα λουλούδια.

φρέσκος-η-(ια)-ο (Πτρ.) δημ. πρόσφατος, νεώπρος· φρέσκο φάρια· φρούτα - οσαφύλια - λαχανικά 2) ὄρσοερός, εὐχάριστος, ψυχρός· φρέσκο δέρμα - μάγουλο· || ἰδ. δὲ ἐπὶ ὁμοσφαιρικῶν φαινομένων, καταστάσεων· φρέσκο ἀράκι 3) ἐπὶ προσ., ζῶηρος, εὐρώστου, εὐδιόθετος, κεφάτος· ἦρθε τὸ πρῶτ' φρέσκος φρέσκος 4) μτφ. ἐν χρ. ἐπὶ διασηπτικῆς εὐφροίας, πνευματικῆς γονιμότητος, ὄρσοερότητος· ἔχει ἓνα μυαλὸ πάντοτε φρέσκο 5) φρ. φρέσκος ἀέρας πρὸς χαρακτηρισμὸν λόγων, υποθέσεων, ἐπιχειρημάτων ἀνευ τινὸς περιχομένου, σοβαρότητος 6) τὸ οὐδ', ὡς οὐσα. φρέσκο (τὸ) βλλ. **φρέω**, μέλλ. φρήσω, ἐν χρ. μ. ἐν συνθέσει ὡς διαφρέω, ἐκφρέω, ἐπιεσφρέω, παρεσφρέω βλ. κς κ.δ. **φρεωρυχία** ἰήλ μτγν. κ. μ. ἡ ἀνόρυξι φρέατος, ἀνοίγμα πηγადίου ὁδ. κ. ἡ ἐξάσκωσις τοῦ ἐπαγγέλιου τοῦ φρεωρύχου βλλ.: Ἰώσα.ΑΙ.18,2 παρασχάντος αὐτῆ τὴν φρεωρυχίαν ἀνεπικώλυτον (τὸ δικαίωμα . . .), Εὐστ.461,5.

φρεωρυχικός-ή-όν λεξ. κ. μν. ὁ ἐν χρήσει εἰς τὴν φρεωρυχίαν βλλ.: Φωτ.Λεξ. ἐν λ. τορὸς φρεωρυχικῶν ἐργαλείων, ΕΜ762,33, Εὐστ.1533,10. **φρεωρύχος**-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ χρησιμεύων εἰς τὴν ἀνόρυξιν φρεάτων· Πλούτ.Ἡθ.159C φρεωρύχα σκεύη 2) τὸ ἀρα. ὡς οὐσα. ὁ ἴδιος κατ' ἐπάγγελμα ὄρσορας φρέατα, ποῦ ἀνοίγει πηγάδι, ὁ πηγάδης· Ἰω.Χρυσ.5,845,42, Γρηγ.Νύσα.3,102D, Βασ.Ι.10D τὴν τοῦ ὕδατος φύσιν ἐνυπαρχουσαν τῇ γῆ οὐ φρεωρύχοι δεικνύουσιν, Θεμιστ.Λόγ.152C. **φρεωρυχῶ-έω** ὄρσορας φρέατα, ἀνοίγει πηγάδι, γεν. ἀνασκάπτω τὸ χῶμα πρὸς ἀνεύρεσιν ὕδατος· Στράβ.16,4,14 οἱ ἐλεφάντινες ταῖς προδοσκάσι . . . φρεωρυχοῦσι καὶ ἀνευρίσκουσιν ὕδωρ, Πλούτ.Ἡθ.776D 2) κτ. μτφ. ἐπὶ ἐμπόδου ἡ κώλυσις, οἰονεὶ ἀνασκάπτω τὸ δέριμα τινός, κωμ.: Ἄριστφ.Λυσ.1133 πάλαι γέ μ' ἐφρεωρύχει |σχόλ. ἐκθὸ μεταφορᾶς τῶν τὰ φρέατα ὀρυτάντων. Εἰς βάθος ὡς φρέαρ ἀνώρυπτεν, ψησία.

φρήν-φρονός(ἰ) κ. μν. κ. νεώτ., δωρ. φρήν, πληθ. φρένες, γενικ. φρενῶν, δωτ. φρεσί, δωρ. φρεσί, ὁ κυκλοτερὴς μῦς, ὁ διαχωρίζων τὴν θεωρακίην κοιλότητα, ἐν ἣ ἡ καρδία καὶ οἱ πνεύμονες, ἀπὸ τῆς κοιλιακῆς τοιαύτης, ἐνθά τὰ λοιπὰ ἀπλάγχθη· Ἐρωταίν.386 φρένας ἐκάλοισι οἱ ἀρχαῖοι τὸ διάφραγμα, Αἰσχ.Πρ.881 κραδίαια δὲ φρέω φρένα λακτίζει· εὐχρ. ἴδιως ἐν τῷ πληθ.: Ἰνπ. Ἀρχ.Ἱητρ.18, αὐτ. Ἀρθρ.807, Πλάτ.Τιμ.70Α τὰς φρένας διάφραγμα εἰς τὸ μέσον αὐτῶν τιθέντες, Ἄριστλ.ΖΓ 3,10,1 τοῦτο δὲ τὸ διάζωμα καλοῦσι τινες φρένας, ὁ διορίζων τὸν τε πνεύμονα καὶ τὴν καρδίαν· πρβλ. αὐτ.Ζ1,1,17,8 2) γενικ. τὰ περὶ τὴν καρδίαν μέρη, τὸ στήθος· Ἰλ.Π.481 ἐνθ' ἀρα τε φρένες ἔρχεται ἀμφ' ὀδίνων κήρ, Ὀδ.1301 πρὸς στήθος, ὅθι φρένες ἦπαρ ἔχουσιν, Αἰσχ. Πρ.361 φρένας γάρ εἰς αὐτὰς τυπέει, αὐτ.Εὐμ.158, Σοφ.Τρ.931 πλευρᾶν ὄφ' ἦπαρ καὶ φρένας πεπληγμένην 3) εἰδ. ἡ καρδία ὡς ἔδρα τῶν ἐπιθυμιῶν, παθῶν, συναίσθημάτων· Ἰλ.Κ.10 ὡς πυκνὴ ἐν στήθεσιν ἀνατεσνάχι· Ἀγαμέμνων νεῖοθεν ἐκ κραδίης, τρομεντο δὲ οἱ φρένες ἐντάς, αὐτ.Ν.493 γάνυται δ' ἀρα τε φρένα ποιμήν, οὐτ. Ο.627, Ὀδ.Ζ.147 μὴ οὐ γόνυ λαθόντι χολώσαιτο φρένα κούρη, Πίνδ.Π.1,21 δαιμόνων θέλαει φρένας, Αἰσχ.Ἰκ.379 ἀμχανῶ δὲ καὶ φόδος μ' ἔχει φρένας, αὐτ.Ἐπ.484 4) φρ. ἐκ φρονός ἀπὸ βάθους καρδίας· αὐτ.Χο.107 λέξω . . . τὸν ἐκ φρενός λόγον, αὐτ.Ἐπ.919 ἐτόμως δοκρυχέων ἐκ φρενός· || ὁμ. φρ. ἀπ' ἀκρας φρονός ἐπιπολαῖως, ἀμελῶς, χωρὶς διέθεσις· αὐτ. Ἀγ.805 νῦν δ' οὐκ ἀπ' ἀκρας φρονός οὐδ' ἀφίλως εὐφρων ἠνός εὐ τελέσασιν 4) ὁ νοῦς, ὁ ἐγκέφαλος

ὡς κέντρον τῶν διανοητικῶν δυνάμεων, τῆς ἀκρίβειας, ἀντιλήψεως, τῶ λογικῶν, ἡ διάνοις, τὸ μυαλό· Ἰλ.Α.55 ἀγορήνδε καλέεσσαι λαόν . . . τῷ γάρ ἐπὶ φρεσί θῆκε θεός, αὐτ.Β.301 εὐ γάρ δὴ τῶδε ἴδμεν ἐν φρεσίν, οὐτ.1.434, αὐτ.Ν.121, Ὀδ.Κ.438 αὐτὰρ ἐγὼ γε μετὰ φρεσὶ μεμνηρίξα, Πίνδ.Ο.8,31 ὀρθῶ διακρίνει φρενὶ (με σαστό μυαλό), αὐτ.Β.80, αὐτ.Π.2,105, Αἰσχ.Πέρα.767 φρένας γάρ αὐτὸ θυμὸν ὠκαστρόφουον, Εὐρ.Ἰνπ.612 ἡ γλῶσσαι δὴ μῶμοχ', ἡ δὲ φρήν ἀνώματος, Ἄριστφ.Βάτρ.535· || π. Ἄπρ. εὐχρ. ἰδ. ἐν συνεκφ. μετὰ ρημ. εἰς δὴλων τῆς ἀπολλείας τοῦ νοῦς· Σοφ.Φιλ.865 σιγᾶν κελεύω μηδ' ἀφαστάναι φρενῶν, αὐτ. Ἀντ.648, Εὐρ. Ὀρ.1021 ὡς σ' ἰδοῦσ' ἐν ὄμμασι πανυστάτην πρόσφον ἐξέστη φρενῶν ἰέχασα τὸ λογικὰ μου, αὐτ.Βάκχ.943, αὐτ.Ἰνπ.1012· || ὁμ. μτ. ἐπιθ. ἡ μτχ. ἐπὶ τοῦ ἀπολλέουσιος τὴν διανοητικὴν ἀριότητα, τὴν πνευματικὴν αὐτοῦ κυριαρχίαν, τοῦ ἀνισορόπου· Αἰσχ. Ἀγ.479, Σοφ. Ἀντ.754 ὧν φρενῶν αὐτὸς κενός, Εὐρ.Βάκχ.33 παρὰ κοῦ φρενῶν· || φρ. ἐξ φρενῶν ἐκτός τοῦ λογικοῦ· Πίνδ.Ο.786 καὶ πορέκειε πραγμάτων ὀρθάν ὁδόν ἐξ φρενῶν ἢ φρ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ προσ., ἀλλόφρων, πολυθῶς, μανόμενος· ἔγινε ἐξ φρενῶν μόλις τὸ δίκουσε ἐξεμνήνη· || ὁμ. ἐπὶ τῶν ὕγιων ἐχόντων τὸν νοῦν· Σοφ. Ἀντ.492, Πάπ. Λογισμοῦς καὶ φρένας ἀπαθεῖς διασώσων, -δὲν χεῖ οὐσας τὰς φρένας· κ. ἐν ἑπιφρ.φρ. ἔσω φρενῶν ἰαν ἐλλόγως, σωφρονέως· Αἰσχ. Ἀγ.1052 ἔσω φρενῶν λέγουσα πειθῶ νιν λόγῳ, Σοφ.Φιλ.1325 5) νεώτ. νομ. κατάσταση διαφροσύνης φρενῶν ἢ κατάστασις ἐκείνου αὐτινος ἢ πνευματικῆς νόσος δὲν εἶναι τελείως ἀποδοτεμένη, ἡ κατ' ἀκολουθίαν δημιουργοῦσα δυνατότητα ἀπορρηφῶς μὲν τῆς περὶ ἀπαγορεύσεως αἰτήσεως, διορισμοῦ δὲ δικαστικοῦ ἀντιλήπτορος ἀπαραίτητου διὰ τὴν ἐγκυρόν διεξαγωγήν τῶν νομικῶν πράξεων τοῦ ἐν τῇ καταστάσει ταύτῃ εὐρισκομένου.

φρήνας(ἰ) μν. δ. προφ. τοῦ θρήνος· Χρον. Μορ.2462 φρήνας πολὺς ἐγίνετον εἰς δλον τὸ Μορέαν |κῶδ. Παρια.1.

φρητάρχης(ἰ) Ἐπιφρ. ὁ ἀρχηγὸς φρατρίας, ὁ φρατρίαρχος.

φρητάρχος(ἰ) Ἐπιφρ. ὁ φρητάρχης βλλ.

φρητῆρ Ἰσα. ἐάδελεφός.

φρητία ἰήλ |1| Ἰσα. ἐστόμα φρέατος.

φρητία ἰήλ |2| Ἐπιφρ. ἡ φρατρία βλλ.

φρήτιον ἰήλ |2| Ἐπιφρ. δωρ. τὸ φρέατον βλλ., η-γαδάκι.

φρήτος Ἐπιφρ. γενικ. τοῦ φρέαρ ἀντὶ φρέατος. **φρήτρη** ἰήλ ἰων. τ. τοῦ φράτρα βλλ. ἐπ. δωτ. φρήτρηφιν.

φρητρία ἰήλ Ἐπιφρ. ἰων. τ. τοῦ φρατρία βλλ.

φρητρίος-ον ἰων. τοῦ φράτριος βλλ.: Ἐπιφρ. φρητρίοι θεοί.

φρητρω-ορος(ἰ) ἰων.τ. τοῦ φράτρω βλλ.: Ἐπιφρ. φρητρωοί θεοί.

φρίγας-εος-ους(ἰ) ἔσφ. γρ. ἀντὶ σφρίγος· Ἐρμιμπ. Στρατιώτας.

φρίκα ἰήλ (γαλλ.) δημ. ἡ ζωφορός.

φριζάριμα-ατος(ἰ) (φριζάρω) δημ. βοστρυχικός, ὄντυλασιόν.

φριζάρω (γαλλ.) δημ. βοστρυχιζῶ, ὄντυλάρω.

φρικάζω μτγν. φοικιά, τρέσω· Ποιητ.Βοταν.71 φρικάζω δ' ὀπόντα τῆς ἀνάρ, βοτάνης ἀπὸ ταύτης κλωνίας ἐλῶν, κἀμνοντος ἐναντίως Ἰστωσο.

φρικαλέος-α-ον κ. νεώτ. ὁ φρισσιων, φοικίων, ἀναροῖων ἐκ τοῦ φύλλου· Ἰνπ. Ἀρχ. Ἱητρ.14.

2) ὁ τραχὺς τὴν ἐπιφάνειαν· ΑΠ7,382, Τρωϊδ. 195 φρικαλέσιν ἐπὶ πλευρήσιν 3) κ. νεώτ. ὁ πολλῶν φρίκην ἐμποίων, προκαλῶν, φρικτός, τρο-

μερός, φοβερός : ΑΠ7,69, αὐτ' 9,300' || ἀπαίσιας, ἀπεχθής : ἔχει ἕνα μούτρο φρικαλέο.

φρικαλεότης -ητος (ή) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ φρικαλοῦ Βλ.Λ.31, τοῦ ἐμπνευστοῦ φρικῆν : διεπράχθησαν ἐγκλήματα πρωτοφανοῦς φρικαλεότητος ὑπὸ τῶν ληστῶν' || ἴδ. κτ. πληθ. πράξις φοβερά, φρικτή : οἱ φρικαλεότητες τοῦ πολέμου. **φρικαλέως** ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον φρικαλέον, φρικτῶν, ὑπὸ μορφῆν φρικαλέον.

φρικαντῶ (τὸ) (γαλλ.) δημ. εἶδος ἐδέσματος ὁμοιάζοντος πρὸς τὸν καπαρνά.

φρικασμός (οἱ) μτγν. φρικῆ, τρόμος, τρεμούλα : ΠΔ Μασκ.2,3,17 περιεχέτω δέ περὶ τὸν ἄνδρα δέος τι καὶ φρικασμὸς σώματος.

φρικασεῖ (τὸ) (γαλλ.) εἶδος ἐδέσματος ἐκ κρέατος μετὶ μικρῶν κρομμύων κοί ἄλλων λαχανικῶν, οἷον μαρζότου, ἀνήθου κ.ά.

φρικῆ (ή) κ. μαν., νεώτ. κ. δημ. ἑλαφρὰ ρυτίδωσις τῆς θαλασσίας ἐπιφανείας, μικρὸς κυματισμός : Αλκ.Ζ1 16,19 Πλούτ.' ΗΒ.92Γ', Ἄκλιφρ.1,10 τὴν ἄλλατταν φρικῆ κατέχει' 2) φρικασίς, ρίγος, ἀνατριχίασμα : Ἰνν.' Αφ.1255, Πλάτ.Φαίδρ.251.1 ἰδόντα δὲ αὐτὸν οἶον ἐκ τῆς φρικῆς μεταβολή τε καὶ ἰδρώα καὶ θερμότης ἀήθης λαμβάνει, Θεόδωρ. ἀπ.3,74, Νικ.Θηρ.721 φρικῆ δ' ἐν βέβαιῃ σκηπρίττει' κτ. πληθ. : Ἀριστ.Πρ.1,39' 3) εἶδ. δέος θρησκευτικόν : Ἦρ.6,134 πρὸς τῆσι θύρῃσι τε γενέσθαι καὶ πρόκατε φρικῆς αὐτὸν ὑπελθούσης ὄψωσ' . Ἰεσοῦ, Σοφ.ΟΤ 1306 τοίνυ φρικῆν παρέχεις μοι, αὐτ. ἀν.921, Ξεν.ΚΠ 4,2,15, Πλάτ. Πολ.387C' 4) γεν. δέος, φόβος, τρόμος ἔξ ὀράματος ἢ ἀκούσματος ἀποτροπαιοῦ, φρικαλέον : Εὐρ.Φοίν.1285 τρομερῶν φρικᾶ τρομερῶν φρέν' ἔχω, Διόδ.Σ 17,118 τῆς σφαγῆς φρικῆν ἐμπούσους τοῖσι φίλοις, Αλκ.π.Σουίδ. φρικῆ τις αὐτὴν περιέχεται, Σολωμ. Ἐθν. Ὀμν.34,1 ἔρμια, θάνατος καὶ φρικῆ ἴδου ἐπέρσασε κι ἐστ' || δθ. κ. πράγμα φρικαλέον, ἀποτρόπαιοιον : ἴταν φρικῆ αὐτὸ πού ἀντίκρισάν τε μάτια μου, - είναι φρικῆ νά τὴν βλέπεις (ἀπαίσια, εἰδεχθῆς) 5) φῦχος ὄρω, πηγανά : Γέλλ.17,8,7.

φρικία (τὸ) μτγν. αἰ ἐκ τοῦ φύχους φρικιαδίεσται ἀνατριχίασματα : Διοσκ.4,14.

φρικιάζω δημ. (προφ. τρισύλλαβου) φρικιώ, ἀνατριχίω, ἀνατριχιάζω : Βλαστ.Συνν.219 231.

φρικία (αι) μτγν. κ. νεώτ. ἰατρ. φρικιασίς, ρίγη : Διοσκ.1,182 στομάχου τε ἀλγηματα καὶ φρικίασ' || εἶδ. ἑλαφρὸν αἰσθημα ρίγος ἐμφανιζόμενον εἰς οὐμπύμα πρὸδρομον πυρετικῶν καταστάσεων ἰδίως λοιμώδους φύσεως, προσδίδον δὲ εἰς τὸ δέρμα ὄψην χαρακτηριστικῆν, κρούαδες, **φρικιασίς** -εως (ή) μτγν. κ. νεώτ. αἰσθησις ρίγος ὀφειλομένη εἰς αἶμα φυσικὸ (φύχος) ἢ φυσικὴ ἰσχυροσθήμη χαρᾶς, φόβου, οὐκινήσεως ἢ εἰς παθολογικὰ καταστάσεις (πυρετικές), κρούαδα, ἀνατριχίλα : ΨΔιοσκ.47B πυρετῶν ἐκ φρικιασέως, Ζερβ.Ἰατρ.1 54 ἀπὸ τὸν ὕπνου τὴν κουρασμένωσιν καὶ τὴν φρικιασίν τῶν ἀπολαυστῶν' 2) ἑλαφρὰ κῆμνασις ὑδατιγῆς ἐπιφανείας : φρικιασίς τῶν κυμάτων.

φρικιασπιέος -ή-ων νεώτ. ὁ προκαλὸν φρικιασίν, ἀποτρόπαιοσιν, ἀνατριχιαστικὰς : φ-θέσιας.

φρικιασπιέως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον φρικιασπικῶν, φρικτῶς, φρικαλέως.

φρικιῶ -ώω (φριξί) μαν. κ. νεώτ. αἰσθάνομαι φρικιασίν, ριγῶ ἐκ πυρετοῦ, φόβου ἢ ἐντόπου συγκινήσεως, ἀνατριχιάζω, τρεμουλιάζω : Μοσχόπ.

Λεωνοδρ.1058Α ἤρξαστο φρικιάσιν καὶ πυρεσείας.

2) αἰσθάνομαι φρικῆν, ἀποτροπιασμόν' 3) ἐπὶ ὑδατιγῆς ἐπιφανείας. ἑλαφρῶς ρυτιδούμαι, κυμαίνομαι : Βίζυην.Πύργος Κόρης 297 ταρασσετ' ἀρούς φρικιοῦν τὰ νερά.

φρικιόν Ἦσ. «φρικαλέον, δεινόν, φοβερόν».

φρικοποιός -ὸν μτγν. ὁ ἐμπούσων φρικιασίν, προκαλὸν ρίγος, ἀνατριχίασμα : Διφιλ.Σ 3,74C ὁ σικυὸς φυκτικὸς ὑπάρχων . . ἔτι δὲ φρικοποιὸς καὶ γεννητικὸς χολῆς.

φρικός -εος (οἱ) μτγν. φρικῆ, φρικιασίς ἀνατριχίλο : Νικ.Θηρ.778.

φρικούμαι -ομαι γλωσσα. φρικιῶ, τρέμω, ἀνατριχιάζω.

φρική ἐπίρρ. δημ. κ. φρικτᾶ φοβερά, τρομερά : Βίζυην.Ποιήμ.24,38 ὄρωσ ἄν κί ἐπιμωρηθῆ τόσο δά φρικήτ.

φρικοθέδας (οἱ) μαν. ὁ φρικτῶς βῶων, πού φοβερά, τρομερὸ φωνάζει : Πρόδρ.' Ἐπιστ.14.

φρικοτιδῆς -οὐς -ές μαν. ὁ φρικτός τὸ εἶδος, τὴν ὄψην, τὴν μορφήν : Στοῦδ.Θεόδ.179α (ἐκδ.Δ1.1.

φρικτός -ή -θη) κ. μαν. κ. νεώτ. δημ. προφ. φρικτός (ρηματ. ἐπίθ. τοῦ φρικόςω) ὁ προξενὼν φρικῆν, φοβερός, φρικώδης, φρικιαστικός, ἀποτρόπαιος : Ὀρφ. Ὀμν.13,6, Πλούτ.Κικ.49 τὴν δὲ κεφαλήν καὶ τὰς χεῖρας ἐκέλευσεν . . ἐπὶ τοῦ βήματος θειναί, θέαμα Ρωμαίων φρικτῶν, Βηλορ. Ποιήμ.126,26 τὸ φρικτὸ καὶ φλογερὸ . . σου ἄστροπέλεκι, Ζαλοκ.Ποιήμ.13,19 ὄπου ἔχαινε ἄσασμα φρικτῶν | ἡ μεγάλη πληγή του, Βίζυην.Μητέρα τῶν Ἐπτα 378 νὰ μείνη αὐτὴ ὀλομοσχολ σ' ἐρήμωση φρικτῆ' || εἶδ. εἰδεχθῆς, ἀπαίσιας, δύσμορφος : ἔχει ἕνα πρόσωπο φρικτὸ' 2) ὁ προκαλὸν δέος, ἔκστασις, ἐκπληξίς : Μηναι.3,2 Θεοτοκ. ἀκατάληπτον ὑπάρχει, Δέσποινα, τὸ πεπραγμένον ἐπὶ σοὶ φρικτὸν μυστήριον.

φρικτοταλῆς -οὐς -ές μαν. ὁ εἰς φρικτάς, μυστηριώδεις, καταπληκτικὰς τελειὰς καθιερωμένος, περὶ τῆς Ἁγίας Τραπεζῆς : Δομοσκ.1,2,839C.

φρικτῶς ἐπίρρ. μτγν., μαν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον φρικτῶν, φοβερῶς, τρομερᾶ, ὑπὸ μορφῆν φρικτῆν : ΠΔ Σοφ.Σολ.6,5 φρικτῶς καὶ ταχέως ἐπιστήσεται ὕμιν, ὅτι κρισίς ἀπότομος ἐν τοῖς ὑπερέχουσιν γίνεται' || κατὰ τρόπον καταπηκτικῶν : Μηναι.3,5 Σταυροθεοτ. καὶ ρήγγυται φρικτῶς ναοῦ σου τὸ καταπέτασμα.

φρικώδης -οὐς -ες κ. νεώτ. ὁ ὑπὸ φρικιασέως, ρίγος συνοδευόμενος, ἐπὶ νοσηρῶς παθολογικῶν καταστάσεων, προκαλοῦσάν ρίγος : Ἰνν.' Ἐπίδ.1, 949 πυρετὸς φρικώδης, αὐτ.' Αφ.1247 δυσσορία φρικώδης' || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ἡ τραχύτης τῆς ριγούσης ἐπιθερμιδός : οὐτ'. 2) κ. νεώτ. ὁ ἐμπούσων φρικῆν, τρόμος, φρικαλέος, τρομερός, ἀποτρόπαιοσιν, εἰδεχθῆς : Ἀριστ.Φ.Βάτρ.1336 φρικώδη δεινὰν ὄψην, Ἄνδοκ.5,5 τὰ δεινὰ καὶ φρικώδη, Ἀριστ.Θαυμ.130,2' 3) εἶδ. ὁ προκαλὸν δέος, θρησκευτικῆν ἔκστασις : Πλάτ.Γράχμ.21 τὸ ἀγιώτατον καὶ φρικωδέστατον ἐν τῇ πόλει τῶν ἱερῶν, Ἀριστ.εἰδ.,256' 4) τὸ οὐδ. φρικωδέες ἐν χρ. ἐπίρρ. φρικτῶς, φρικωδῶς : Εὐρ.' Ἰνν.1216 τέρας, οὐ πάσα μὲν χθῶν φθέγγατος πληρομένη φρικωδέας ἀντεφθέγγετ'.

φρικωδία (ή) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ φρικώδους, ἡ φρικαλεότης : Νικὸμ.ἐν Φώτ.Βιβλ.143,29 στίγχα τὴν μονάδα τερατολογουσί καὶ φρικωδίασιν καὶ βάρσασθρον.

φρικωδῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον φρικώδῃ Βλ.Λ., φρικτῶς, φοβερά' || φρ. ἔχω φρικωδῶς : ἐμπνέω φρικῆν, δέος : Δημ.644 τριῶν δ' ἕτερον πρὸς ταῦτοισι δικαστήριον, ὁ πάντων ἀγιώτατα τούτων ἔχει καὶ φρικωδέστατα.

φριμαγμός (τὸ) μτγν., μαν. κ. νεώτ. τὸ φριμάσασθαι Βλ.Λ., τὸ ἐκ τῶν μικτῶρων φύσμη, τὸ φριμασμά γεν. δὲ πάσα κινήσις θυμοειδοῦς (φῶς, ἴδιως τοῦ ἴππου : Λυκόφρ.244, Πρόδρ.' Ἀνδρῶν, Κορμ.173' 2) Ἀρμῶν 144 «φριμαγμός ἢ τὸ τραγῶου φωνή».

φριμάζω δημ. ἐπι ἴππων, φριμάσσομαι βλ., δ. φρουμάζω.

φριμάσμα (τό) δημ. φριμαγμός βλλ.

φριμάσσομαι ἐπι ἴππων, εἰτα δὲ καὶ ἄλλων ζώων, φουατῖ ἰσχυροῦς διὰ τῶν μυκτῆρας ἐξ ἀνυπομονῆς, ἐντόνου ανυαι- ἀθῆματος ἢ ὀργασμοῦ, φρουμάζω : 'Ηρ.3,87 τὴν χεῖρα πρὸς τοῦ Δαρείου Ἴππου τοὺς μυκτῆρας προσενεκαί, τὸν δὲ αἰσθόμενον φριμάζεσθαι τὰ καὶ χρεμετίσαι' βλλ. ΑΠ 9,281

2) Σουίδ. «φριμασσομένη, χρεμετίζουσα, ἀγριουμένη ἠ ἀτάκτως πηδῶσα» || εἰδ. σκιρτῶ ἐξ ὀκολόστου ἐπιθυμίας, ἐκ λαγνείας : Θεόκρ.5,141 φριμάσσο, πᾶσα τραγίσκων νῦν ἀγέλα· βλλ. Πόλυδ.5,88.

φρίν ἐπιγρ. Λοκρ. τ. ἀντί τοῦ πρίν.

φρίνιον (τό) πᾶν. ἀγρωστὸν τῆ οἰκίανον ἀκευθός.

φριξέ-ικός (ἡ) φρικιάσις, ἐλαφρά κύματα ὑδατίνης ἐπιφανείας : 'Ἰλ.Η 63 Ζεφύροισι ἔχευατο πόντον ἐπὶ φριξέ (ἐλαφρὸς κυματισμός ἐκ τῆς νηοῦς τοῦ Ζεφύρου), αὐτ.Ψ 692, 'Ὀδ.Δ 402 μελαίην φρικί καλυφθείς (ἐπί τοῦ Πρωτέως ἀνερχομένου εἰς τὴν ἐπιφανείαν), ΑΠ 7,668 οὐδ' ἐπὶ μοι γελώσασα κατασταροέοις γαλήνη κύματα, καὶ μαλακῆν φρίκα φέροι Ζέφυρος· απαν. ἐν χρ. π. πεζογράφοις : Αἰλ.ΖΙ 151, αὐτ.δ.19 φασί δὲ αὐτὸν (τὸν λαγὼν) ἐπ' ἀκρα τῆ φρικί τῆς θαλάττης νήσσοιαι· 2) φρικιάσις, ἀνατριχίασμα : Βάθρ.93,7 κριός βαθει φρικί μαλλὸν ὀρθώσας· || παροξυσμὸς ρίγους : 'Ἰπν.485,15 πυρετὸς ἴσχει ζῆρος καὶ φριξέ ἄλλοτε, Βάθρ.95,59 φριξέ ἐπέσχευ ὡτα καὶ κνήμας ἱρίγους διέδραμε), Πάπ. ἐπιμημερινός φριξέ, αὐτ. καθημερινός φριξέ.

φριξάσχην-ενος (ἰ,ῆ) ποι. ὁ ἔχων ἠνωρθωμένη τὴν χεῖτην : 'Ἀριαν.π.Αἰλ.ΖΙ 12,45 πλωταί θήρας φριξάσχενης ἱπερί τῶν δελφίνων), Ποιητῆς π.Πλούτ. 'Η8,402ε κάρων φριξάσχενα.

φριξέ-εως (ἡ) ἡ γην. τρεμοδαλ, τρόμος προκαλῶν φρικίασιν, ἀνόρθωσιν τῶν τριχῶν : 'Ἐπιφάν.1,85C φρόβον καὶ φριξέιν ἐπιμοίησω.

φριξέθριξ-ιχος (ἰ,ῆ) ἡ γην., μαν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἠνωρθωμένους τὰς τριχάς : Κλήμ.'Αλ.26, Ζαλοκ. Ποιήμ.10,10 τὸ πᾶν βλέπει μὲ θῆν ἄνορθο | τὴν φριξέθριχα κόμην κινῶν· 2) ὁ ἀνορθῶν τὰς τριχάς, ποὺ κάνει νὰ σηκωθοῦν οἱ τριχες:EM 800,32.

φριξέκοκῆ (ἰ) ἡ γην. ποι. ὁ ἔχων φρισσοῦσαν, ἠνωρθωμένη τὴν κόμη, α. φριξέθριξ βλλ.ιι : 'Αν.τὸ ΑΠλ.291 φριξέκοκῆ Πανί.

φριξέολδοφος-ον λεξ. φριξάσχην βλλ. 'Ησ. «φριξέολδοφος· ὀρθοχαλίτης».

φριξέος (ἰ) κωμ. ὄνομα τοῦ θεοῦ ἢ τοῦ δαίμονος τοῦ προκαλοῦντος τὴν φρίκην, τὸν τρόμον : ΑΠ 9,617 φριξέος καὶ Νάρκης οὗτος τόπος.

φριξέος-ῆ-όν ὁ ἐν φρικιάσις διατελῶν, ἠνωρθωμένος ἐκ ρίγους : 'Ἀριστλ.Φυσιογν.5,8 τριχες φριξέαι, αὐτ.δ.41.

φρίσσα (ἡ) δημ. ὁ ἰχθύς θρίσσα.

φρίσσω κ. μων. κ. νεώτ., ὀππ. φρίττω (Πλάτ.Πολ. 287C), μέλλ. φριξέ ἰχρησι.Σιβ.3,6791, ὄδρ. φριξέα 'Ἰλ.Ν 339, Αἰσχ.Ἰκ.608, Σοφ.Τρ.1044, Θεόκρ.24,141, παρακ. πέφρικα |Αἰσχ.Πρ.697, 'Ἀπολλ.Ρ 4,134|ι μτχ. παρακ. πεφρικίως 'Ἰλ.Δ 282, Πῶδ 16,59| ὑπερα. ἐπεφρίκειν (Φιλῶστρ.58), Θεοδῶρητ. 'Ἐκκλ.'Ἰστ.51, μέσο. ὄδρ.α' φριξέσχην |Πολύαιν.4,6,71, κινούμαι ὡς ἢ ἐλαφρὸς κυμαίνουμένη θάλασσα, ταράσσομαι, ἀνακινούμαι, ἀνορθοῦμαι : 'Ἰλ.Ψ 559 ταῖα δὲ θυμὸς ἰάνθη, ὡς εἶ τε περὶ σταχθεύσιν ἐφέραι λίπυ ἀλόφικοντος, ὅτε φρισσοῦσιν ἄρουραι ἰσχάλ «ὅτι πεπυκνωταί διανεοτηκότες ταῖς χώροις αἱ ἄρουραι», Εὐρ.Ἰκ.31 φριξέ κάρημος στάχης· || ἐπί παρατάξεως πρὸς πόλεμον, ἀνακινούμαι, ἀναταράσσομαι : 'Ἰλ.Ν 339 φριξέε δὲ μάχη . . ἐγχεῖραι |σχόλ. «ἐπυκνωθὴ δὲ ἡ μάχη, τῆ τῶν δορά-

τῶν ἀνατόσων· φρίσσειν γὰρ τὸ ὀρθοῦσθαι ἐπυκνώσ», αὐτ.Δ 282 φάλαγγες σάκεσι τε καὶ ἐγχεοὶ πεφρικυταί |σχόλ. «τῆ ἀνατάσει τῶν δοράτων πεπυκνωμέναι»· || ἐπί φυλλώματος, ἐλαφρὰς κυμαίνουσαι ὑπὸ τῆς πνοῆς τοῦ ἀνέμου : ΑΠλ.13 πύκη φριξοῦσα Ζεφύροις· || ἐπὶ τῶν τριχῶν κόμης, χαίτης, ἀναρθοῦμαι, σηκῶνομαι, ἀνατριχιάζω : 'Ἡσιόδ.'Εργ.538 ἴνα τοι τρίχες ἀτρεμῶσι μὴδ' ὀρθαί φρισσοῦσιν ἀεὶ ὀρθοῦμαι κατὰ σῶμα, Θεόκρ.25,244 πυρσαι δ' ἐφρίσαν ἔθειραι· || ἀνορθῶ : 'Ἡσ. «φριξέον ἔθειραν· ὀρθὴν ἔσθησαν τὴν τριχῶν· κ. μτ. αἰτ. : 'Ὀδ.Τ 446 φριξέε εὐλαφίν, 'Ἡσιόδ.Α 391 ὀρθάς δ' ἐν λοφίῳ φρίσσει τριχάς, 'Ἀριστφ.Βάθρ.822 φριξέας χαιταν, Βάθρ.82, Δίων Χρ.574Α ὑπὸ τῆς ὀργῆς φριξέας τὴν χαιτην· || φρ. Πινδ.Π 4,326 περσοίαι νῶτα πεφρικόντες ἔχοντες ἠνωρθωμένα τὰ κατὰ τὰ νῶτα περῶ· ὄμ : Εὐρ.Φοίν.1121 λέοντος δέρος χαίτη πεφρικῆς· 2) εἰδ. ἐπὶ ὑδατίνης ἐπιφανείας γαλήνη, ἐλαφρῶς ρυτιδωμένης : Διον.Περ.112 δοῖαι . . φρίσσοσαν θάλασσα . . νηοῖσιν ἐλαυνόμεναι· βλλ. 'Ἀλκίφρ.1.)· || ὄμ. ἐν χρ. κ. ἐπὶ τῶν κωμάτων : 'Ἀπολλ.Ρ 4,1575, Αἰλ.ΖΙ 7,33· 3) κ. νεώτ. ριγῶ, ἀνατριχιάζω, τρεμουλιάζω, ἀνατριχιάζω ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ φύχους ἢ ἀνωράλου, παθολογικῆς καταστάσεως, οἷον πυρετοῦ κττ. : 'Ἡσιόδ.'Εργ.510 καὶ πᾶσα βοῶ τάδε νήριτος ὄλη . . θήρας δὲ φρισσοῦσ', οὐράς δ' ὑπὸ μέρε' ἔθευτο ἰένν. πνεύσματος τοῦ βορρῆ, 'Ἀριστλ.ΖΙ 6,2,20, αὐτ.Πρ.8,12, Διον.'Αλ.Ρητ.9 ὅταν ὑπὸ τῆς ὀργῆς ἀεὶ στρυφνοῦ, μὴ οἷα τ' ὡσεὶ τῆμενοι αἱ ὀδόντες ὡσπερ φριττοντες ἰώσαν ὑπὸ τρέμουσιν ἀπὶ τὸ κρούει· 4) ὄμ. φρικιά, ριγῶ ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν καταθλιπτικοῦ, βάρους ἐκδηλωμένου συναισθηματός, οἷον ἐκ φόβου, ἐντόνου πάθους, ζωηρῆς συγκινήσεως, τρεμουλιάζω ὄπ . . : Αἰσχ.'Επὶ 490 ἄλω δὲ πάλιν . . ἐφριξέαι δινῆσσαν (κατελήφθη ὑπὸ τρόμου ὄμα ὡς περιέστρεψε τὴν ὀσπίδα), Σοφ.'Ἰλ.1408 ἡκούσ' ἀνήκουστα . . ὡστε φριξέαι, αὐτ.Τρ.1044 κλύουσα ἐφριξέαι τάσδε συμφοράς, 'Υμν.'Ομ. 27,8· || μτ. αἰτ. προσ. φρικιά, ριγῶ, τρέμω ἐνώπιόν τινος : 'Ἰλ.Α 383 ὅ τε σε πεφρικασίαι, λέοντ' ὡς μηκάδες αἴγες ἱποῦ σέ τρέμουνε, ὅπως τὸ λιοντάρη τρέμουνε τὰ κατακίαι, αὐτ.'Ομ 775,Πινδ.Ο 7,70, Σοφ.'Ἰπν.997 τὸ σὸν φρίσσω στόμα· || κ. μτ. ἀπαφρ. φρικιά, τρέμω ἐπὶ τῆ ἰδέᾳ, τῆ ὑπόθεσιν ὅτι . . : Αἰσχ.'Επ.720 πέφρικα . . 'Ερινὺν τελέσαισι ἰνάλοισιζόμενος ὅτι ἢ 'Ερινὺς θά . .)· βλλ.'Ἀριστφ. Νεφ.1133· || μτ. δοτ. φρικιά ἐπὶ τῆ θέα τινός : Χρησμ.π.'Ηρ.8,96 κωλιάδες δὲ γυναικείας ἐρεμῶσι φριξοῦσι : κ. μτ. χ. : Αἰσχ.'Ἰπν.345 πέφρικα λεύσσαν τάσδ' ἔδρας κατακίαισιν, αὐτ.Πρ.540 αὐτ 695 πέφρικ' εἰσιδοῦσα πρῶσιν ἰούσ· || μτ. ἐμπροθ. προσοπίορ : Δημ.1230 φρίσσειν ἵπερ ὄν προσκίει παθεῖν, Πλούτ.'Η8,87· 5) πόλλομαι ἐξ ὑπερβαλλούσης χαρᾶς, ὑπὸ ζωηρᾶς, εὐχαρίστου συγκινήσεως ταράσσομαι : Σοφ.Αἰ.693 ἐφριξέ' ἔρωτι, περὶχαρῆς δ' ἀνεπίτῳμαν· βλλ.Αἰσχ.ἀν.384· 6) ἐν φρ.Πινδ.Ν 10,14 ἀσθηματὶ φρίσσοσαν πνοᾶς πνευστιῶνα, ἀναπνεύοντα μετ' ἀγωνίας, ἐπὶ ψυχωραγούτος.

φριττάλαρις (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος λιπριοειδῶν φυτῶν, δημ. γαζούλι, καλογριά.

φριττοῦρα (ἡ) (ἱταλ.) δημ. τηγανιστὸς ἐντὸς ζέοντος ἐλαίου ἢ λίπους· 2) μεγίμα λίπους καὶ ἐλαίου διὰ τὸν τοιοῦτον τηγανισμὸν· 3) ὄπτα ἐν τηγνῶ ἰχθύδια.

φριττώ ὀπ. κ. νεώτ. τ. τοῦ φρίσσω βλλ.

φριχτά ἐπιγρ. δημ. φριχτός, φοβερός, τρομερός ἀπαίσια : Σοκρμ.Λάμπρ.19,20,δ γκλάν γκλάν οἱ ἀντιλαοί | τῆς ἐρημίας | ἀποκρινόμενα φριχτά· 2) εἰς μέγαν βαθμὸν : ἀνοσοῦσα φριχτά.

φριχτός-ή-ό δημ. φρικτός βλ. λ.: Σολωμ. Εἰς Μοναχὴν 59 φριχτὴ 'ναι ἡ ὥρα πού ἀνθρώπος ἔβαρι ψυχομαχᾷ.

φροιάζομαι συναρ. τ. τοῦ φροσιμάζομαι βλ. λ., ὄφρ. φροισιάσθην ('Αριστλ. Πολιτ. 1460a 10), παρ. κ. πεφορισάσμαι, προαγοιάζομαι, κωνε εισαγωγή: Αἰσχ. 'Αγ. 1354, Εὐρ. IT 1262, Λουκ. 'Ιστ. Συγγρ. 53.

φροίμων (τό) συναρ. τ. τοῦ φροσιμῶν βλ. λ.: Αἰσχ. 'Αγ. 829, αὐτ. 'Ικ. 830, Εὐρ. 'Ηρ. 755, ΑΠ9, 236, 'Ίδω. Α1 13, 6, 9, Συνέδ. 'Επιστ. 54.

φροκαλήτης (τό) δημ., θηλ. φροκαλήτρα, ὁ κατ' ἐπαγγελμα ἐκτελών σαρώσεις, ἰδ. ὁ ὁδοκαθαριστής: ὁρώστηκε ἡ φροκαλήτρα τοῦ γραφείου.

φροκάλι (τό) δημ. ἄ. φρόκολο βλ. λ.

φροκαλία (ή) δημ. τὸ σαρώθρον, ἡ σκούπα.

φροκαλίσι (τό) δημ. ὑποκορ. τοῦ φρόκολο βλ. λ., ὁσοῦραβια, σαριδί.

φροκαλίω δημ. ἄ. φροκαλώ βλ. λ.

φρόκαλο (τό) δημ. τὸ διὰ τῆς σαρώσεως παρασυρόμενον, σαριδί, σκουπίδι || φρ. μ' ἔκαμε φρόκαλο μ' ἐταπεινώσε δι' ὕβρεων, προσδλητικῶν λόγων ἢ πράξεων.

φροκαλῶ-ᾶω δημ. καθαρίζω διὰ τοῦ σαρώθρου, μετ' ἡ φροκαλία: νά φροκαλήσης τὸ μπασκόνι.

φρόνα (τά) μsn. ἡ φρόνησις, ἡ ἰκονότης τοῦ ὀρθῶς σκέπτεσθαι, ἀντιλομβάνεσθαι, τὸ μυλόθ: Χρον. Μορ. 239, αὐτ. 6942 ἄλλά ἄς τοῖς πολεμιστῶν μεν μετ' ἡ φρόνα καὶ φρόνα, αὐτ. 7366 ἐκείνος μετ' ἡ φρόνα του.

φρόνασις-εως (ή) μτγν. ὄφρ. τ. τοῦ φρόνησις: Στωϊκ. 'Εκλ. 1, 6, 19.

φρόνημα-ατος (τό) κ. μsn. κ. νεώτ. ὁ νοῦς, τὸ πνεῦμα, ἡ ἀφρημένη σκέψις, διάθεσις διανοήσεως, οὐναισθηματικῆ κλίσις: Αἰσχ. Πρ. 376 ἐστ' ἄν διός φρόνημα λωφρήν χόλοιο, Τηλεκλειδ. 'Ησιόδ. 1 Αἰσχόλοιο φρόνημ' ἔχων || ἐν χρ. ἰδ. μετ' ἐπιθετικῶν προσδιορισμῶν: Αἰσχ. Χο. 191 φρόνημα . . . δύσθεον, αὐτ. 595 ὑπερόπλοιο ἄνδρος φρόνημα, Πλάτ. Νόμ. 865b ἐν ἐλευθερώ φρονηματι βεβιω- κῶς, αὐτ. Πολ. 573b, Ξεν. Ἀσκ. 158' 2) διανόησις, ἐπιθυμία, σκέψις: Σοφ. Ἀντ. 354 φθέγμα καὶ ἀνεμῶν φρόνημα' πρδλ. αὐτ. 176' εὐχρ. ἰδ. κτ. πληθ.: Αἰσχ. Πρ. 207 καρτεροῖς φρονησίαι, αὐτ. Πέρσ. 827 Ζεύς τοι κολασῆς τῶν ὑπερόκωπων ἄναν φρονημάτων, Σοφ. Ἀντ. 169, οὐί 473 ἄλλ' ἴσθι τὸ τὰ σκλήρ' ἄναν φρονηματα πηπειν μά- λιστα, Εὐρ. 'Ηρ. 388, Πλάτ. Συμπ. 190b, οὐτ. Κριτ. 120P, Σολωμ. Λόρδ. Μπαύρ. 36, 2 μ' ἔνα βλεμ- ῶν οὐνοῦ φρονηεῖ | τὰ φρονηματα τὰ αἰσχρὰ'

3) οὐναισθησις ὀξείας, ὑπεροχής ἢν ἔχει τις, αὐτοπειοιθῆσις, ὑψηλοφροσύνη, περηφάνεια: 'Ηρ. 814 ἄτάρ αἰσχροῦς γε οἰκατε ἐξέπισταμένοιο τ' Ἀθηναίων φρονημα ἀρρωδῆσαι, Αἰσχ. Πρ. 953, Οἰκ. 2, 43 ἄνδρῖ . . φρονημα ἔχοντι, 'Αριστλ. Πολιτ. 3, 11, 5 φρόνημα καὶ πίστις' || φρ. ἐν φρονηματί εἰμι ἔχω τὴν φιλοτιμίαν, τὴν φιλοδοξίαν ὄπως . . : Οἰκ. 5, 40 ἐν φρονηματί δυντες τῆς Πελοποννήσου ἡγήσασθαι, - τὸ ἔθνικον φρόνημα' || εὐχρ. κτ. πληθ. σκέψις, διαθέσις ὑψηλή, οχέ- δια μεγάλα: 'Ηρ. 6, 109 διασείεν τὰ Ἀθηναίων φρονηματα, Πλάτ. Συμπ. 182C οὐ . . . ζυμφέρει τοῖς ἄρχουσι φρονηματα μεγάλα ἐγγίνεσθαι τῶν ἀρχομένων πρδλ. αὐτ. 190b' 3) ἐπὶ κακῆς οἰμ. κομισσάσθαι, ἀλαζονεῖα, ὑπερηφάνεια, τύφος: Αἰσχ. Πρ. 955, Εὐρ. 'Ηρ. 426 μὴ ποτ' ἐμοὶ φρονημα φυχτὰ τ' ἀκόρεστος εἴη, 'Αριστοφ. Σφ. 1024 οὐκ ἐκ- τελέσαι φρονη ἐπαρθεῖς οὐδ' ὀγκώσαι τὸ φρο- νημα' || εἰδ. κ. ἐκκλ. ἀκόλαστος, ἰοχυρὰ ἐπιθυ- μία, ἀσέλγεια: Μηναι. 3, 7 'Εσπερ. νεκρῶσας τὸ φρόνημα τὸ τῆς σαρκός' 4) εἰδ. κτ. πληθ. αἰ φρένες, ἡ καρδίη: Αἰσχ. Εὐμ. 478 ἰός ἐκ φρονη-

μάτων πεισῶν' 5) νεώτ. κ. δημ. γνώμη, ἰδεολο- γία: πολιτικὰ φρονηματα, - μάλις ἔπεισε τὸ κόμη- του του ἀπὸ τὴν ἀρχή, ἀλλάξε φρόνημα.

φρονηματίας (τό) ὁ ἔχων ὑψηλὸν φρόνημα, με- τολόφρων, ἀλαζῶν, ὑπερήφανος, τὸ πλείστον ἐπὶ κακῆς οἰμ.: 'Αριστλ. Πολιτ. 5, 11, 5 ἐστὶ δὲ πρὸς σωτηρίαν τῆς πατρίδος τὸ τοὺς ὑπερέχοντας κολοῦειν, καὶ τοὺς φρονηματίας ἀναίρειν, Διογ. Λ7, 183 οὕτω δ' ἢν φρονηματίας, ὥστ' ἐρομένου- τινος . . . || μτ. προσδριφ. ὀλοουῖν τὸς ἐφ' ᾧ τις φρονηματιῶ, ὑπερηφανεύεται: Ξεν. Ἀγρο. 1, 24 φρονηματίας . . . ἄν ἐπὶ τῆ ἱππικῆ γενέσθαι' || ἐπὶ ἱπ- που θυμοειδοῦς, ζωηροῦ, ὑπερηφάνου: Πολυδ. 1, 194.

φρονηματίζομαι κ. μsn. εἶμαι, γίνομαι φρονη- ματίας, ἀλαζῶν, ὑπερήφανος, ἀλαζονεῦσαι, περ- ρηφανεύομαι, μτ. ἐμρηθ. προσδριφ.: 'Αριστλ. Πολιτ. 2, 12, 5, αὐτ. 8, 6, 11 φρονηματιόθεντες ἐκ τῶν ἔργων, αὐτ. 3, 13, 19, αὐτ. 5, 7, 2, Πολυδ. 22, 8, 8, Διόδ. Σ 5, 24 διὰ τὴν τὸ σώματος βῶμνη καὶ τὴν θου- μαζομένην εὐπρέπειαν φρονηματισμένη' κ. ἀπολ.: 'Ανδρ. Κρ. Οἰκλ. Δημ. 1) τῷ περρονηματι- σμένῳ καὶ πληρῶ οἰκῶ δαίμονι' 2) φρ. φρο- νηματίζομαι ὅτι φρονῶ, νομιζῶ, φανταζομαι ὅτι: Σχόλ. Θεόκρ. 14, 48.

φρονηματίζω μτγν., μsn. κ. νεώτ. ποιῶ τινα ἐξίστασθαι τῶν φρονην, κῶν κάποιον νὸ χῆσθαι τὸ μυλόθ του' κ. καθ. ἐξίσταμαι τῶν φρονην, τρελλαιόνομαι: Εὐα. Εὐαγγ. Φωτ. 435C φρονηματι- σθέντα ἐπὶ τῷ γενεῶντι, Πρδλ. 'Επιστ. 58, 18' 2) νεώτ. κ. δημ. ποιῶ τινα σῶφρονα, φρόνημον, τοῦ βαζῶ μυλόθ' κ. καθ. μετ' ἡ τιμωρίαν πού τοῦ ἔχιντε ἐφρονηματισθᾷ' 3) ὄμ. νεωτ. ἐμβάλλω ἐκ τινα φρόνημα, θάρρος, αὐτοπειοιθῆσις, ὁ στρατηγός ἠθέλησε νά φρονηματίσθαι τὸν στρατόν διὰ λό- γου πραγρεπτικοῦ.

φρονηματισμός (τό) μτγν., μsn. κ. νεώτ. ἔπαρ- σις, ἀλαζονεῖα, περηφάνεια: Πολυδ. 'Εκλ. ἄν. 136 θεασάμενοι τὸν φρονηματισμὸν τῶν ἀνθρώπων ἐν . . . ταις ὀμιλίαις καὶ . . . ἐντευξασιν, Θεμιστ. Λόγ. 2, 251B, Ἰαχυμ. Γ ἐν 'Αν Βοασσα 5, 362' 2) νεώτ. σῶφρονησις: οἱ ὄρασιαι θά τιμωρηθῶσι σκλη- ρῶς πρὸς φρονηματισμὸν.

φρονηματιώ-ᾶω μτγν. κ. μsn. φρονηματίζο- μαι βλ. λ. 1) ἀλαζονεῦσαι: 'Ιω. Χρυσ. 4, 576, 38, Γρεῖζ. 'Εξήγ. 1λ. 2, 23 μὴ τις ἐμὲ οἰσισαιο φρονηματιώ- ται καὶ τοληματιώται.

φρονηματιώδης οὐς-ες μτγν. φρονηματίας βλ. λ., ἀλαζῶν, ὑπερήφανος: Δίων κ 48, 19, Φιλόστρ. 'Ηρ. 705 λαμπρὰ τῆ φωνῆ καὶ φρονηματιώδεις' || τὸ οὐδ. ὡς οὐς. ἡ ὑπερηφάνεια, ἀλαζονεῖα: αὐτ. 535 τὸ μεγαλόγνωμον καὶ φρονηματιώδες.

φρόνησις-εως (ή) κ. μsn. κ. νεώτ., δημ. φρόνηση σκέψις, πρόθεσις, οἰκοπέθ δν διανοεῖται τις: Σοφ. OT 664 φρόνησις εἰ τάνδ' ἔχω, αὐτ. Πηλ. 1078 χού- τος τὰχ' ἄν φρόνησις ἐν τοῦτω λάθῳ λῶψν τῷ' ἡμῖν ἴσως καὶ αὐτίθ στο μετῶδ σκεψθὶ καλύ- τερα γιά μάς' 2) αἰσθησις, ἀντικληψις περὶ τι- νος: 'Ισοκρ. 308B εἰ τῆς ἀρα τοῖς ἐκεῖ φρόνησις περὶ τῶν ἐνθάδε γινόμενων' 3) ὑψηλὸν φρό- νημα, ὑπερηφάνεια: Εὐρ. ἄν. 739 τὸ φύναι πατρός εὐγενεῶς ἀπο ὄσπην ἔχει φρονησι' 4) κ. ἐπὶ κακῆς οἰμ. τὸ ὑπερφρονεῖν, ἀλαζονεῖα, ἀγερω- χία: αὐτ. 'Ικ. 162' 5) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ γνώσις τοῦ ὄρθου, ἡ ὄρθη, ἀκριβοδικαία κρίσις, ἰκανθ- τῆς τοῦ ὄρθου φρονησις, οὐνεσις, φρονημάθ, γνώ- ση: 'Αριστοκ. 'ΗΝικ. 5, 5, 8 «ἐπειταί ἀρα αὐτὴν ἱπν φρονησιμὶ εἶναι ἐξῖν ἀληθῆ μετὰ λόγου προκτι- κῆν περὶ τὰ ἀνθρώπων ἀγαθὰ καὶ κακά»: Πλάτ. Συμπ. 209A φρονησις τε καὶ δαλῆν ἄρετῆν, αὐτ. 202E, Ξεν. Ἀπομν. 1, 2, 10 οὐκουν τῶν φρονησιν ἀ- σκούτων τὸ βιάζεσθαι, 'Ισοκρ. 275D, ἴδαν πάσης φρονησεως καὶ νουνεχίας ὑπέρτερον' κ. κτ.

πληθ. : Πλάτ. Φιλ. 63Α, αὐτ. Νόμ. 665D· 6) ἐγκράτεια, σωφροσύνη : Μηνιάδ. 3,12 'Ὁδ. σωφρόνας.. τὴν ζῶνιν διηύσασα.. μετὰ φρονήσεως ἔσχεσ' 7) ἐν χρ. κ. ἐπὶ τῆς εὐφύας, τῆς παρουσίας ζῶνιν πρὸς : 'Αριστλ. ΖΓ 3,2,5· πρὸλ. ΖΙ 9,1,1.

φρονητικός-ή-όν μων. 6) κατὰ τὴν φρόνησιν προέχων, ὑπερέχων : ΕΜ 605,49 νομιζομένης τῆς Ἀθηνᾶς πολεμικῆς καὶ φρονητικῆς.

φρόνιμα ἑπίρρ. δημ. μετὰ σωφροσύνης, συνειδήσεως, μετ' φρονιμῶδα : σκέπεται φρόνιμα καὶ γι' αὐτὸ προκόβει· || ἡδύως, ἐν πνευματικῇ ἡσυχίᾳ, γαλήνῃ, ἄνευ ταραχῶν, ἀτάκτων ἐκδηλώσεων : Πολιτ. 'Εκλ. Τραγ. 77,3 πῆ του νά κἀν φρόνιμα κ' ὄλο ταπεινωμένα, - ἄν καθόντουσαν φρόνιμα καὶ δὲ σηκῶσαν παντιέρα δὲν θά τὰ παθαίναν· || χρῆστος, μετ' ἡγευατίας, ἀγνότητος. τῶρα ποῦ ἀρραβετὴν ἄρρωστία, τῶρα κατάλαβε τί θά πῆ νά μὴν κἀθεται κανεὶς φρόνιμα.

φρονιμῶδα (ἡ) μων. κ. δημ. φρόνησις, σωφροσύνη, φρονιμότης : 'Αροθ. Μυθ. Χαλ. 1,7 τὸν ἀγαποῦσεν ὁ λαὸς του διὰ τὴν φρονιμῶδα του καὶ καλῆν κυβερνήσιν, - δὲν εἶχε ποτὲ φρονιμῶδα αὐτὸ τὸ παῖδ'· || σοβαρότης χαρακτῆρος, διαθέσεως, ἡθους : Βιζ. Ψην. Πολίμ. 12 κ' ἡ φρονιμῶδα σου ἀποπῆ χωρὶς καιρὸ· 2) χρῆσταῖα, ἀγνότης ἡθῶν : ὄλοι στῆ γειτονιά μιλοῦνε γιὰ τὴν φρονιμῶδα τοῦ κοριτσαίου.

φρονιμαίνω δημ. γίνομαι ἐμφρων, βάζω μυαλό : Παροιμ. Ἀραβαντ. 90 ὁποιος γεννήθηκε ζουρλὸς ποτὲ δὲν φρονιμαίνει.

φρονιμειυμα ατος (τὸ) μτγν. φρόνησις, συνετὴ διαγωγή : Στοβ. 'Εκλ. 2,194.

φρονιμειυσις-εως (ἡ) ἀσχόλ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ φρονιμειύουσι βλ. λ. : Σχόλ. Λοκ. Δίς Κατ. 21.

φρονιμειύμαι μτγν. εἶμαι, γίνομαι φρόνιμος, σωφρονίζομαι : Λοθέκ. εἰς Φρῦν. 386.

φρονιμειῶ δημ., ἀόρ. εἰς φρονιμειῶς, γίνομαι φρόνιμος, σωφρονίζομαι, βάζω μυαλό : φρονιμειῶ πιά τὸ παιδί καὶ σωστὰ συλλογιέται· || γίνομαι ἐγκρατής, ἀπέχω ἐπιβλαθῶν ἐκδηλώσεων, πράξεων, ἐνεργειῶν : ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ παντρεῦτηκε φρονιμειῶ πιά καὶ ἀψοσε τὰ ξενοῦτῆα.

φρονιμίτης (ὸ) δημ. 6) σωφρονιστῆρ ὁδοῦς : φρ. δὲν ἐβγαλε ἀκόμα τὸ φρονιμίτη ἰδὲν ἐθεσῶσεν εἰς ἡλικίαν καθ' ἣν σκεπταί τις, κρίνει ὀρθῶς.

φρόνιμα(-τῆ)-ο(ν) κ. μων., νεώτ. κ. δημ., ὄηλ. κ. φρονιμῆ ἸΠλούτ. 'Ηθ. 1070 Β), ὁ ἔχων σῶας τὸς φρένας, ἐμφρων, γνωστικός : Σοφ. Ατ. 259 καὶ νῦν φρόνιμος νέον ἀγλος ἔχει· 2) κ. μων., νεώτ. κ. δημ. σῶφρων, συνετός, μυαλωμένος : Πλάτ. Σοφ. 247Α ψυχῆν.. τὴν μὲν φρόνιμον, τὴν δὲ ἄφρονα. Ἰσοκρ. 2,14 εἰ δυνατόν ἡγήσαιο τὸν χείρους τῶν βελτιάνων ἀρχαι καὶ τοὺς ἀνοπιστέροους ἀποτῆς φρονιμιτέροους προστάττειν, Βάτπ. 'Αθῆν. 4,163Α τὸν φρόνιμον ζητοῦντας.. ὡσπερ ἀποδεδρακτοί, Χρον. Μορ. 233 ὡς φρόνιμον κ' εὐγενικὸν οἱ ὄλοι τὸν ἐκλέξαν, παροιμ. τῶν φρονιμῶν τὰ παιδιὰ πρὶν πενθᾶσαν μαγειρεύσαν ἰσὶ συνετοὶ μεριμνᾶσι περὶ τῶν μελλόντων· || μτ. ἐμπροσθ. προσδιόρ. ὁ δεικνύων φρόνησιν, σύνεισις τί : Ξεν. ΚΠ 1,6,15 συνῆν τούτοις, οὐς μάλιστα φρονιμῶσι περὶ τούτων ἤκουον εἶναι, αὐτ. 1,6,2, Πλάτ. Τοργ. 490 Β ἐάν.. εἰς.. ἡμῶν εἰ φρονιμιτέροους περὶ ταῦτα, αὐτ. Ἀκ. 1,125 Α· 3) ἐγκρατής, μετριοπαθὲς ἔχων ὡς πρὸς τὴν χρῆσιν τιος : Ξεν. ΚΠ 5,2,17 οὕτω κἀκείνῳ ἐν τῷ σίτῳ σίονται δειν φρόνιμοι καὶ μέτριοι φαίνεσθαι· 4) κ. ἐπὶ σκέψεων, πράξεων, ἐκδηλώσεων, ὁ ἐμφαίνων σύνεισι, φρόνησιν : Ἀριστφ. Λυσ. 42 τί δ' ἄν γυναικεις φρόνιμον ἐργασιατο ἢ λαμπρῶν, αὐτ. 543, - φρόνιμα λόγια, - φρόνιμα πράγματα, παροιμ. καμιά φορά κ' ὁ ἀγνωστος ἡ ἀγνωροσὶ

φρόνιμη γνώμη δίνει ἰδῆ γνωστος, ὁ μὴ ἔχων γνώση, νοῦν!· 5) εἶδ. ἔν χρ. περὶ τὸν πτηνῶν τῶν προοιωνίζοντων τὰ μέλλοντα : Σοφ. 'Ηλ. 1059 τοὺς ἀναθεν φρονιμιωτάτους οἰωνοῦς ἐσορῶμενοι· πρβλ. Πλάτ. Πολιτ. 263 D· || γεν. ἐν χρ. περὶ τὸν ζῶν ὅσα δεικνύουσιν εὐφύαν, παρουσιάζουν τινά : Πλάτ. Πολιτ. 263 D εἰ που φρονιμῶν ἐστὶ τὴν ζῶν ἕτερον, Ἀριστλ. ΖΙ 1,2,32, οὐτ. ΖΜ 2,2,4 καὶ τῶν ἐναίμων τὰ ψυχρῶν ἔχοντα καὶ λεπτόν αἷμα φρονιμιώτερα τῶν ἐναντιῶν ἐστί, αὐτ. ΖΙ 3,2,14· 6) τὸ οὐδ. τὸ φρόνιμον ὡς οὐσα ἡ ἰδιότης τοῦ φρονιμῶν, τοῦ σῶφρονος, ἡ σύνεισις, φρονιμῶδα : Εὐρ. ἀπ. 53,9 τὸ φρόνιμον εὐγένεια, καὶ τὸ συνετόν ὁ θεὸς δίδωσιν, Πλάτ. Πολ. 586 D, αὐτ. Φαιδρ. 236 Α παρέντα τοῦ μὲν τὸ φρόνιμον ἐγκωμιάζειν, τοῦ δὲ τὸ φρόνιμον φέγειν, Ξεν. Συμπ. 3,14· κ. κτ. πληθ. : Σοφ. ΟΤ 692 Ἰσθι δὲ.. ἀπορον ἐπὶ φρόνιμῳ πεφάνθαι μ' ἄν, εἰ σ' ἐνοσοφίζομαν.

φρονιμότης-ητος (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ φρονιμῶν, τοῦ συνετοῦ, φρόνησις, σύνεισις, φρονιμῶδα : Γαλ. 19,48,16 τὴν λογικότητα καὶ φρονιμιότητα, 'Επιφάν. 1,215, Γρηγ. Νύσσα. Ἄντιρρ. κ. Ἀπολ. 7,140.

φρονιμώδης-ους-ες μτγν. ἐσφ. γρ. ἀντὶ φρονιμιωδῆς : Φιλόστρ. 705 [κῶδ.].

φρονιμῶς ἑπίρρ. μων. κ. νεώτ., συγκρ. φρονιμώτερον κ. φρονιμιωτέρας, συνετός, σωφρόνως, γνωστικός, σωστὰ : Ἀριστφ. Ἰνπ. 1364 τοῦτὶ μὲν ὀρθῶν καὶ φρονιμῶς ἡδὴ λέγεις, αὐτ. Ὀρν. 1333, Ξεν. ΚΠ 3,3,57, Ἰσοκρ. 3,9 οὐδὲν τῶν φρονιμῶς πρατορμένων εὐρύσομεν ἀλόγως γιγνόμενον· κ. συγκρ. : αὐτ. 3,15 οὐδὲν δ' ἄν.. πρὸς πολλὰ φρονιμιωτέρας διακεῖσθαι ποιήσειςιν, Διογ. Λ 10,140 ζῆν φρονιμῶς καὶ καλῶς καὶ δικαίως, ΑΣΣ Ἰουίου 5, 269 C· || ἐν τῷ πρῆποντι μέτροφ : Πλάτ. Λόχ. 192 Β ἀναλίσκων ἀργύριον φρονιμῶς.

φρόνις-εως (ἡ) (φρῆν, φρονώ-ω) ποί. τῆς φρόνησις, σύνεισις : Ὁδ. Γ 244 παρῖοις δίκας ἡδὲ φράνιν ἄλλων ἡπερὶ τοῦ Νέστορος, αὐτ. Δ 358 κατὰ δὲ φράνιν ἡγας πολλῆν ἔουστ. ακατήγαις εἰς τοῦς Ἐλληνας φρόνι, ὁ ἐστὶ φρονιμῶσιν πολλῆν, συνετώτατος δόξας· πρβλ. Ὀππ. Ἀλλ. 1,653, Αὐκόμφρ. 1456.

φρόνος (τὸ) μων. τὸ φρόνιμα : Πολεμ. Τρωαδ. 20 (Μαυροσφ.) ἀπὸ μεγάλα φρόνα· 2) εἰς πρσα., ὁ ἐφ' ᾧ φέμα φρονεῖ τί, τὸ καμάρῖ : Διηγ. Ἀχιλλ. 1264 [κῶδ. Wagnepi] ὁ Ἀχιλλεὺς ὁ θαυμαστός, τὸ φρόνος τῶν Ἑλλήνων.

φρονούντως ἑπίρρ. ἐκ τῆς μτχ. ἐνεστ. τοῦ φρονῶν, φρονιμῶς, συνετός, μετ' φρόνησιν : Αἰσχ. Ἰκ. 204 πάτερ, φρονούντως πρὸς φρονούντας ἐνέειπες, Σοφ. Ἄντ. 682 λέγειν φρονούντως ὦν λέγεις δοκεῖς πέρι.

φροντιβία (ἡ) δημ. τ. τοῦ φροντις βλ. λ. **φροντιδοσκοπία**-εομαι μων. κόπτοιμα, ταλαιπωροῦμαι ὑπὸ φροντιδῶν, ἔχω ἕνα σωρὸ μελάζης : Νικ. Χων. Χρον. 214 D φροντιδοσκοπείται ὑπὲρ αὐτῶν.

φροντιζέω κ. μων., νεώτ. κ. δημ., μέλλ. ἀπ. φροντιῶ [Εὐρ. Τρω. 1234, Ἀριστφ. Νεφ. 125], ἀόρ. ἐφροντιζα, δημ. φρόντιζα, παρακ. πεφρόντικα, μέσ. μέλλ. φροντιζομαι [Εὐρ. IT 343], ἀκέντοιμοι, μελετῶ, συλλογίζομαι : Θεόγν. 912 δὴ εἰσὶν πράσεν ὁδοὶ μοι φροντιζέω ταῦτων ἦντιν' ἡ προτέρην, Ἦρ. 5,24 ἔγω φροντιζῶν εὐρίσκω ἐμοὶ.. εἶναι οὐδένα σω ἀνδρα εὐνοέοτερον, Αἰσχ. Πρ. 1034 σὺ δὲ πάπταις καὶ φροντιζέας, αὐτ. Ἰκ. 419, Ἀριστφ. Νεφ. 700 φροντιζε δὴ καὶ διάρβει· 2) εἶμαι πλήρης ἀνησυχιῶν, φροντιδῶν, μεριμνῶ, γνοιάζομαι : Φρῦν. Κωμ. Μονότροπ. 3 τίς δ' ἐστιν ὁ μετὰ ταῦτα φροντιζῶν ὄθ. κ. : Εὐρ. Ἀκ. 773 τί πεφροντιτικός βλάπεις; κ. ὀφρητικός : αὐτ. Ἐκ. 256 οἱ τοὺς φίλους βλάπτοντες οὐ φροντιζέτε [χρ. νεοιαζέ-

ασασιε' || τὸ οὐδ. τῆς μτχ. παρακ. τὸ πεφρον-
 τικὰς ὡς οὐα. σκέφει, φροντίζει: Πλούτ. Ἡθ. 983D'
 3) κρίνω, ἐξετάζω, διανοοῦμαι τι, συνήθ. μτ. οἰτ.
 τοῦ πράγμ.: Θέογν. 1247 φροντισὺν ἐχθρὸν ἐμὸν
 καὶ ὑπέρασιν, Ἡρ. 7,16,β πεπλάνησθαι αὐτὰι μά-
 λιστα εἰδώσαι [αἰ] δῆφιες [τῶν] ὄνειράτων, τὰ τις
 ἡμέρης φροντίζει' ὄμ. κ. ἐπομένης πλάγιας προ-
 τάσεως: αὐτ. 7,θ, 'Αριστ. Φικκλ 263 ἐκίνο δὲ οὐ
 πεφροντίκαμεν, ὅτῳ τρόπῳ. || μνημονεύομεν'
 || κ. μτ. πλγρ. προτ. ἀνευ αἰτ. ὡς ἀντικειμ. : Ἡρ.
 8,100 φροντισας. . ὡς δῶσαι δίκην, Πλάτ. Γοργ.
 502E, αὐτ. Πολ. 344E οὐδέ τι φροντίζειν εἴτε χεί-
 ρον εἴτε βέλτιον βιωδόμεθα ἀνοοοῦντες δ' οὐ
 φῆς εἰδέναι, Ξεν. Ἀν. 3,7,6 τοὺς ἐν τῇ ἀγορᾷ με-
 τοβαλλομένους καὶ φροντίζοντας ὅτι ἐλόττονος
 πρῶμοιοι πλειονος ἀποδῶνται, Πολύβ. 2,8,8'
 κ. μτ. ἀπαφρ. : Πλούτ. Φαθ. 12' 4) λαμβάνω
 φροντίδα, μεριμνῶ περὶ τίνος, μτ. γενικ. τοῦ πράγμ.:
 Εὐρ. Βάκχ. 242, Λυσ. 7,17 εἰ τῶν σικετῶν παρήσει
 μοι μὴδὲν φροντίζειν, Πλάτ. Νόμ. 888C θεοὺς εἰ-
 ναὶ μὲν, φροντίζει δὲ οὐδὲν τῶν ἀνθρωπίνων,
 Ξεν. Ἀπομν. 3,1,10 καὶ τῷ σφόδρα σοῦ φροντί-
 ζοντι ὅλη τῆ ψυχῇ κεχαρίσθαι, Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ.
 325 μπεδνας ἄλλω φροντίζων πλὴν ὅπως. . Ἡρι-
 ναί. 3,3 Qd. ὑπερ τὰ γενεὰ, σφραγίσαν φροντί-
 σαντες' κ. μτ. προθ. ὡς φροντίζω περὶ
 τίνος λαμβάνω μερίμναν περὶ τίνος, δεκτικῶν ἐν-
 διασφέρων: Ἡρ. 8,36 Δεῖλοι δὲ ταῦτα ἀκούσαντες
 σφάμν αὐτῶν περὶ ἐφρόντιζον, Ξεν. Ἀπομν.
 1,1,12 περὶ τῶν τοιούτων φροντίζειν, φροντίζει
 περὶ τῆς καλῆς ἀνατροφῆς τῶν τέκνων του,
 -περὶ τῆς εὐμεριᾶς τῶν γονέων του: || ἔν τῃ
 σμῆ. ταύτῃ σπαν. κ. μτ. αἰτ.: Ἐδῆ. Ἀδῆλ. 10, Ἰσοκρ.
 κρατῆς ἄλλα μὲν πεφροντίσεν, Πλάτ. Γοργ. 501E
 τὴν ἠδονὴν ἡμῶν μόνον διώκειν, ἄλλο δ' οὐδὲν
 φροντίζειν: Μέν. Μισογόνης 10 ἄλλ' οὐδὲ τὰ βίου
 . . δεῖ φροντίσα, Πλάτ. ταχῆτορον τὰ ἐπιεργάσια
 ἔργα φροντίζετε, Βηλαρ. Ποιήμ. 2,8 τὸ νόυ σοῦ μὴ
 σικτιζέ[ις] πορῶμοια νὰ φροντίζε[ς] κ. μτ. ἀπαφρ.:
 Πλάτ. φροντίσαστε οὐν τὰ ἀναλωθέντα ἐτοιμά-
 σαι' || δημ. φροντίζω νὰ ἐπιδιώκω: Καρῖθ.
 Ζητ. 114 φροντίζοντας νὰ τὸ ἐξασφαλίσῃ καλύ-
 τερα, Ζευθ. Ἰστ. 182 ἐφρόντις μὴ κάθε τρόπον
 νὰ τερῖ κρήφῃ [τοῦς] ὄσπαουρος του), φροντί-
 ζει νὰ διορισθῇ στὴν τράπεζα, - θά τὸ φροντίσω
 ἐγὼ τὸ ζήτημα τῶν παιδιῶν: 3) παθ. εἶμαι,
 γίνομαι ἀντικείμενον φροντίδος, μερίμνης: Ξεν.
 Ἰέρ. 7,10 οὐκ ἐπιβουλεύεσθαι μου, ἄλλα φροντίζο-
 μενον μὴ τι νόθη' || ἡ παθ. μτχ. πεφροντί-
 σμένους ἐν χρ. ἀντὶ οὐο. ἐπιμελῶς ἐξετοσθεῖς, ἐπι-
 τετιθευόμενος, περιποιημένος: Διάδ. Σ 15,78, Αἰλιζ. 7,
 7,9 τρέφονται τροφῇ πεφροντισμένη, Πάπ. πᾶν
 ἐμοὶ ἐσται πεφροντισμένον πρβλ. δημ. φροντι-
 σμένους 6) δημ. μτβ. μτ. αἰτ. προσ. συντηρῶ
 ἢ τακτικῶς περιποιοῦμαι ἢ ὑπηρετῶ τινά: τὸν
 φροντίζει ὁ γίος του, - τὸν ἐφρόντιζε μὴ νοσο-
 κῆσαι 7) ρηματ. π. φρόντισαι, φρόντισμα, φρόν-
 τισα, φροντισιά, φροντισμός, φροντιστής.

φροντίς-ἰός [ἰ] κ. μον. κ. νεώτ. κ. δημ. φροντίδα
 ἢ δύναμις τοῦ ἀκέντησθαι, τοῦ διανοεῖσθαι, ἀκέ-
 φης, πνεύμα, ὥς: Σοφ. Φιλ. 863 τὸ δ' ἀλώσιμον
 ἐμφ' φροντίδι. . πόνος, οὐτ. ΟΤ 1390 τὸ γὰρ τὴν
 φροντίδ' ἔξω τῶν κακῶν οἰκτεῖν γλυκὺ εἶναι
 γλυκὸ τὸ πνεῦμα νὰ ζῆ μακρὸν ὅπ' τὸ κακὸν, Εὐρ.
 Μῆδ. 48 νεο γὰρ φροντίς οὐκ ἀλγεται φιλεῖ [αρχὸν].
 εἰ γὰρ τῶν νέων δίδονα πονεῖν ἢ λυσιθεῖσαι οὐ
 φιλεῖ. . : 2) ἐπιθυμία, πόθος: Πίνδ. Π 10,96 ἐπέ-
 ροις ἐτέρον ἔρωσ ὑπέκλινο φράνας: τὴν δ' ἐκα-
 στος ὄρουει, τυχῶν κεν ἀραπαλεῖν σχεθεῖ φρο-
 ντίδα τὸν πάρ ποδός. 3) κ. νεώτ. κ. δημ. μέ-
 ριμνα, ἢ μετ' ἐνδιωφερόντος ἀπασχολήσις τοῦ
 πνεύματος, τῆς καρδίας περὶ τι, μτ. γενικ.: Σι-

μωνδ. 85,10, Εὐρ. Μῆδ. 1301 ἄλλ' οὐ γὰρ αὐτῆς
 φροντίδ' ὡς τέκνων ἔχω' || γεν. μέριμνα, ἐγνοια:
 'Ἡρ. 6,129 οὐ φροντίς Ἰηποκλείδῃ κ. ἐμρηθ.:
 Πλάτ. Φαθ. 101E ἐκείνιος οὐδέ εἰς περὶ τοῦτου
 λόγος οὐδὲ φροντίς, Διάδ. Σ 15,28. || φρ. ἐν
 φροντίδι εἶμι φροντίζω, μεριμνῶ: Ἡρ. 1,111 ἦσαν
 δὲ ἐν φροντίδι ἀμφότεροι ἀλλήλων περὶ' || νεώτ.
 λαμβάνω φροντίδα ἀπασχολοῦμαι μετ' ἐνδιαφε-
 ροντος, νοιάζομαι: Καλλίμ. Ὀάν. Βλ. 51 οὐδὲ φρο-
 ντίδα ἐλάμβανον νὰ διασώσωσιν ὅτι ἠδύνατο εἰ-
 σέτι νὰ διασωθῇ' || ὄμ. ἐπομένης ἐξηρη-
 νῆς πρωτόσεως: Ξεν. Ἐλλ. 6,5,33 ἐν φροντίδι
 ἦσαν ὅτι χρῆ ποιεῖν περὶ Λακεδαιμονίων || ἀ-
 πολ. ἀκέφης, συλλογῇ: Αἰσχ. Ἀγ. 912 τὰ δ' ἄλλα
 φροντίς. . θῆσει δικαίως, Σοφ. ΟΤ 67 πολλὰς. .
 ὁδοὺς ἐλθάντα φροντίδος πλάνους. 4) εἶδ.,
 ἀνησχία, ἀγωνιάδης μέριμνα: Αἰσχ. Πέρσ. 141 καί
 με καρδίαν ἀμύσσει φροντίς, οὐτ. Ἀγ. 102 ἐλπίς
 ἀμύνη φροντίδ', Ἀνιφ. 116,28, Μέν. Συναριστῶσαι ὁ
 τριστάθλιον γε καὶ ταλαίφρονον φύσει πολλῶν
 τε μετῶν ἐστί το ζῆν φροντίδων, Παλαμ. Ὑγν.
 'Αβ. 5,57 καὶ τὸ χιλιάρκισθαι πιστὸ πού διώνχει τῆς
 φροντίδες [περὶ τοῦ οἴνου], - ἐπεσε μικρὰς μι-
 κρὸς σὲ φοβεράς φροντίδας' || φρ. ἐμβαίνω
 εἰς φροντίδα, - τίθημι φροντίδα ἐμβάλλω τινά
 εἰς ἀκέφεις, ἀνησχίας: Ἡρ. 1,46, Αἰσχ. Πέρσ. 142
 φροντίδα κεδνῶν καὶ βαθυδουλον θώμεθα. .
φροντίσας αἰολ. τ. τοῦ φροντίω: Σαφ. 41.
φρὸν τισι [ἰ] δημ. μέριμνα, ἐπιμέλεια: τῆ φρο-
 ντισ τῆς δουλείας τὴν ἀφασε στὸν ἀδερφὸ του.
φροντισία [ἰ] δημ. ἡ ἰδιότητα τοῦ φροντίζου-
 στος, τοῦ μετ' ἐπιμελείας ἐπιλαμβανομένου τίνος,
 ἐπιμέλεια, ἐνδιαφέρον.
φροντισι-εὐκ [ἰ] μον. ἐπιμέλεια, φροντίς: ὁδ.
 κ. ἀέλωμα, λειτουργία: Ἰουστ. Ἐδικτ. 13,10.
φροντίσματος -ατος [ἰ] κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ, ὅτι ἀκέ-
 πταιί τις, ἐπινοῦμα, ἀκέφης: Ἀριστ. Περ. 155 τί
 δῆτ' ἄν, ἔτερον εἰ πύθοια Σωκράτους φρόντισμα:
 Λουκ. Δίς Κατ. 34 καὶ τὸ φρόντισμα ἠδὲ αὐτῶ
 δοκεῖ' || εἶδ. τὰ φροντίσματα αἰ προμεμε-
 λετημένοι λόγοι: Φιλῶστρ. 482 2) νεώτ. ἐπιμέλεια,
 φροντίς: 3) δημ. τὸ φροντίζειν βλλ. 2) ἰνά.
φροντισμένα ἐπίρρο. δημ. μετὰ φροντίδος,
 ἐπιμελείας, μετὸ προγενοτέρας τακτοποιήσεως:
 2) μετὰ προσοχῆς, διακρίσεως: Παλαμ. Τρισεύ.
 61 μετὰ κάθε ἀνθρώπου πού θά φέρονταν πρὸς
 ἐμένα εὐγενεῖα καὶ φροντισμένα.
φροντισμένως -η-ο δημ. μτχ. παθ. παρακ. τοῦ
 φροντίζω βλλ. ὁ τυχῶν μεγάλῃ φροντίδος, ἐπι-
 μελείας, περιποιημένος, ἐπιμελημένος: φροντισμέ-
 νην ἐκδοση, - φροντισμένο ντύσιμο - γράφμιμο.
φροντισμός [ἰ] φρόντισμα βλλ. 2) ἴσα.
φροντιστηριακός -ἠ-ὸν ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμε-
 νος εἰς τὸ φροντιστήριο, ὁ ἐν φροντιστηρίῳ διε-
 -ξαγόμενος: παρακολοῦθε φροντιστηριακὰ μαθη-
 ματα, - φροντιστηριακὰ ἀσκήσις.
φροντιστηριακῶς ἐπίρρο. νεώτ. ἀναφορικῶς
 πρὸς τὰ ἐν τῷ φροντιστηρίῳ μαθήματα διὰ τοῦ
 φροντιστηρίου, ἐν τῷ φροντιστηρίῳ: καθηρηθῆ
 φροντιστηριακῶς, - ἀπεκλείσθη τῶν ἐξετάσεων,
 διότι δὲν ἦτο ἐν τάξει φροντιστηριακῶς.
φροντιστήριο [ν] [ἰ] μον. νεώτ. κ. δημ. ὁ
 πρὸς μελέτης, σπουδῆς ἐντεκτασίων σπουδαζόν-
 των, μελετώντων, σχολῆ, σπουδαστήριο: Ἀριστ. Περ.
 94, αὐτ. 128 ἄλλ' εὐξάμενος τοῖσιν θεοῖς δι-
 δάξομαι αὐτὸς βαδίζων εἰς τὸ φροντιστήριον,
 οὐτ. 142, 181, Λουκ. Νέρ. 1, τοῖς. . ἀφιγμένους εἰς ὁδὴς
 αὐτῶ φροντιστηρίου ἐπὶ τῷ σπουδάζειν, Που-
 λυδ. 4,41' || 69. κ. διδασκαλῆ ἐν σπουδαστη-
 ρίῳ: Ἀναστ. Ἰσίδριος ἐν δὲ 3,439 καὶ φροντιστη-
 ρίους παντοδαπῶν μαθημάτων τοῦ τῶν Ἑλλά-
 νων γένους σεμνυνόμενου. 2) εἶδ. νεώτ. κ.

δημ. προποροσκαευστική σχολή διὰ μαθητῶς ἡ φοιτητῶς : φροντιστήριον νομικῶν σπουδῶν - μαθηματικῶν 3) εἰδικὸν πανεπιστημιακὸν μάθημα καθ' ὃ γίνεται ἐξέταση καὶ ἐφαρμογὴ τῶν διδασκόμενων 4) ἀποδοχὴ φροντιστοῦ.

φροντιστής (ὁ) μαν., νεώτ. κ. δημ. ὁ φρονιζῶν, ἐπιμελούμενός τις, ἐπιμελητής: Σχόλ. Ἀριστοφ. Πλ. 908 φροντιστής τῶν δημοσίων πραγμάτων, Ἐπιμρ. φροντιστής τοῦ ἱεροῦ || οἰκονόμος, ἐπιμελητὴς οἰκίας: Γεωμ. 7, 81 || κ. ἀνοφ. πρὸς πρῶσ., ὁ λομβῶναν μερίμων, φροντιδα περί τιος, ὁ προσάτης: Παλαμ. Τρισεύγ. 59 ἀφέντης μου καὶ φροντιστής μου ὁ δντρας μου 2) ὁ βαθεῶς ἐρευνῶν, μελετῶν τι, βαθύς, εὐδριβής φιλόσοφος: Ἀριστοφ. Νεφ. 267, οὗτ. 414 ἐφ νηῶν ἐφ καὶ φροντιστής, αὐτ. 456 || μτ. γενικ. δηλοῦσας τὸ ἀντικείμενον τῆς σπουδῆς: Σεν. Συμπ. 6, 6 ἐφ μὴ γε ἔδοκες τῶν μετεωρῶν φροντιστής εἶναι, οὗτ. Ἀπομ. 4, 7, 6 || ὁμ. μτ. αἰτ. τοῦ κατὰ τι: Πλάτ. Ἀνολ. 18B 3) νεώτ. πολλοῖς τίλους οικονομικοῦ ἀξίωματικοῦ τοῦ παλεμικοῦ ναυτικοῦ, νῦν πλωτάρχης οικονομικός 4) ὑπάλληλος θεάτρου ἔργον ἔχων τὴν προμήθειαν καὶ φιλοξίν τῶν κινητῶν πραγμάτων καὶ σκευῶν τοῦ θεατροῦ.

φροντιστικός - ἡ - ὄν κ. νεώτ. ὁ φρονιζῶν περὶ τιος, ἐπιμελητὴς περὶ τι: Ἀριστολ. Ζ1, 9, 5 τὰ θῆλα περὶ τὴν τέκνον τροφήν φροντιστικώτερα 2) ὁ εἰς ἀκέφεις, εἰς μερίμνας δεδομένος: αὐτ. Μαντ. 2, 8 ἡ δίασινα τῶν τοιούτων οὐ φροντιστική, Ἀντιφῶν. Ἀδὴλ. 33 ὑποπλην δὲ πάνυ φροντιστικός [γίνεται] 3) τὸ οὐδ. ὡς οὐα. τὸ φροντιστικὸν ἡ θεωρία, ἡ ἀφρημένη ἀκέφεις, διανόησις: Πλάτ. Ἠθ. 432C.

φροντιστικός ἐπιμρ. μετὰ φροντιδος, μερίμνης: Σεν. Ἀπομ. 3, 1, 10 καὶ ἀρρωστίασαντος γε φίλου φροντιστικῶς ἐπισκέψασθαι.

φροντιστρια (ἡ) πάμ. κ. μαν. θηλ. τοῦ φροντιστής, ἡ φροντιζουσα, ἐπιμελουμένη τιός, ἐπιμελήτρια, ἐπιατρία: Πλάτ. ἡ δεινα φροντιστρια τοῦ υἱωνῶν, Κ Μανασσα. Χραν. 4967 τοῦ κράτους φροντιστρια, αὐτ. 6434 τῶν παιδῶν φροντιστρια.

φρονθ-έω (φρήν) κ. μαν., νεώτ. μ. κτ. ἐνεστ. κ. παρστ., ἐπ. ὄπστ. φρονέσις Ἰ' Ὀδ. Η 751 κ. πληθ. φρονέω [Ἐπιμρ. Κύπρ.], ἐπ. παρστ. φρόνεον Ἰ' Π. Ρ 286 κ. φρονέσκον Ἰ' Ἀπολ. Ρ 4, 1164, μέλλ. φρονήσω [Σεν. Κ11 8, 7, 23], ἀόρ. ἐφρόνησα [κ. συνθ. παρ-], παρσκ. πεφρόνησα Ἰ' Σοκρ. 5, 124, Διόδ. Σ 18, 66, κ. ὑπερ-: Πλάτ. Ἀλλ. 1, 104A] παθ. μ. ἐν τῇ προστ. φρονέισθω [ΚΔ Φιλ. 2, 5] Ἰρ. ἐφφράζον κατ' ἀρχὰς πάσας τὰς ἐνεργείας τῆς φρονός ἡ τῶν φρενῶν, ἦτοι τὴν ἐνεργείαν οὐ μόνον τῆς διανοίας ἀλλὰ καὶ τῆς βουλήσεως εἶμαι ἐμφρων, σκέπτομαι, νοῶ, συλλογίζομαι, διανοοῦμαι, ἔχω νοῦν, φρονῶν, λογικόν, εἶμαι συνετὸς φρόνιμος: Ἀριστολ. Ψυχ. 427a, 19 εδοκεὶ τὸ νοεῖν καὶ τὸ φρονεῖν ὡσπερ αἰσθάνεσθαι τι εἶναι: ἐν ἀμοφτέροις γὰρ τοῦτοις κρνεῖ τι ἡ φυχὴ καὶ γρωρίζει τῶν ὄντων, καὶ οἱ γε ἀρχαιοὶ τὸ φρονεῖν καὶ τὸ αἰσθάνεσθαι ταῦτον εἶναι φσιν, ὡσπερ καὶ Ἐμπεδοκλῆς εἶρηκε . . . : Πλ. Ζ 79 ἀριστοι . . . μάχθησθε τὸ φρονεῖν τε [ἀριστοι εἰς τὴν μάχην καὶ φρονιμῶνται εἰς τὴν σκέψιν], Αἰαχ. Ἀγ. 176 τὸν φρονεῖν βροτούς δδῶσαντα, αὐτ. Ἰκ. 204 φρονούντως πρὸς φρονούντας ἐννεπίεις, αὐτ. 176, αὐτ. Χα. 753 τὸ μὴ φρονοῦν [ἐπὶ νηπιου], Σοφ. ΟΤ 617 φρονεῖν γὰρ οὐ ταχεῖς οὐκ ἀσφαλεῖς ἰοι ταχέως κρινόντες σφάλονται], αὐτ. Ἰρ. 313 δσση περ καὶ φρονεῖν οἶδεν μόνη, Πλάτ. Φαιδρ. 266B ἴν' οἶός τε ὦ λέγειν τε καὶ φρονεῖν, αὐτ. Φαιδ. 96b, Σεν. ΚΠ 5, 5, 44 τοὺς ἰκανωτάτους τῶν φιλοῶν καὶ φρονεῖν καὶ συμπαρττειν, Ἰσαί. 76, 37 ἐπειδὴ τάχιστα ἄρχετο φρονεῖν, Αἰαχίν. 19, 34 ἡ φρονοῦσα ἡλικία, ΚΔ Κορινθ.

1, 13], ὅτε ἦμην νήπιος, ὡς νήπιος ἐλάλων, ὡς νήπιος ἐφρόνου, ὡς νήπιος ἐλογιζόμεν' || τὸ ἀπαρφ φρονεῖν ἐνάρθρ. φρόνησις, νόησις, σύνεσις, ὀρθή κρίσις: Σοφ. Ἀντ. 1348 πολλὰ τὸ φρονεῖν εὐδαιμονίας πρώτων ὑπάρχει, αὐτ. 1353, Πλάτ. Ἀλλ. 1, 133C περὶ δὲ εἰδέναι τε καὶ φρονεῖν ἔστιν, οὗτ. Φιλ. 11B τὸ φρονεῖν καὶ τὸ νοεῖν, Ἰσοκρ. 4, 50 περὶ τὸ φρονεῖν καὶ λέγειν' || κ. μτ. ἐπιμρ. εὐ φρονῶ οὐκ ἐποστομὶ ὀρθῶς: Ἠρ. 2, 16 οὐκ εὐ φρονέουσι περὶ Αἰγύπτου, Αἰοχ. Πρ. 385 εὐ φρονούντα, Σοφ. Ἠλ. 394 εἰ σὺ γ' εὐ φρονεῖν ἀπίστασο, Πλάτ. Πρωτ. 333D τὸ δὲ σωφρονεῖν λέγεις εὐ φρονεῖν; . . . τὸ δὲ εὐ φρονεῖν εὐ βουλεύεσθαι, Ἀριστ. Ρητ. 1354b, 1 πολλοὺς εὐ φρονούντας καὶ δυναμένους νομοθετεῖν ἀντιθ. μῶρα φρονεῖν: Σοφ. Αἰ 594 μὲν οὐκ οὐκ εὐ φρονεῖν 2) εἶμαι ἐμφρων, ἔχω, διοτηρῶ σῶας τὰς φρένας μου, τὸ λογικόν μου, εἶμαι μακαχμένος, εἶμαι στὰ οὐγάκα μου: Θεογμ. 625 ἀργαλέον φρονέοντα παρ' ἀφροσι πάλλ' ἀγορεύειν, Αἰοχ. Πρ. 385, Σοφ. Αἰ. 82 φρονούοντα ἰάνθιθ. μεμνηόται, αὐτ. 344, αὐτ. ΟΚ 1666, αὐτ. Ἀντ. 557, Εὐρ. Μήδ. 1329 ἐγὼ δὲ νῦν φρονῶ, τότ' οὐ φρονῶν, αὐτ. Βάκχ. 853 ἐξω . . . ἐλαύνων τοῦ φρονεῖν, αὐτ. 332 φρονῶν οὐδὲν φρονεῖς ἰδὼν καὶ ἔχεις τὰς φρένας σου, δὲν εἶσαι ὁμῶς φρόνιμος, Ἀριστοφ. Ἰνπ. 112 νοός οὐκ εἶναι ταῖς κάμας ὑμῶν, ὅτε μ' οὐ φρονεῖν νομίζετε, Σεν. Ἀπομ. 1, 3, 12 τοὺς ἀνθρώπους . . . τοῦ φρονεῖν ἐξίστασι ἱοῦς κάνει νὰ χάνουν τὸ λογικὸ τοῦς, Ἰσοκρ. 5, 18 διὰ τὸ νῆρας ἐξεσττικῶς . . . τὸ φρονεῖν, Ἐπιμρ. ζῶν καὶ φρονῶν [διαελέων ἐν τῇ ζωῇ καὶ ἔχων σῶας τὰς φρένας] ὁμ. κ. μτ. ἐπιμρ. ἰδῶν, εὐ, ἰαίνι: Σοφ. Αἰ. 942 ἴδων φρονεῖν [εἶμαι ὑπὲρ τὸ δέον φρόνιμος], Εὐρ Βάκχ. 851 φρονῶν μὲν οὐ, αὐτ. ἸΑ 924 ἴδων φρονεῖν, Ἀριστοφ. Νεφ. 817 εὐ φρονεῖς; 3) ἔχω κατὰ νοῦν, σκέπτομαι κατὰ τὴν τρόπον, διανοοῦμαι, μελετῶ, ἔχω σκοπὸν, πρόθεσιν, θέλησιν, μτ. αἰτ. κ. ἀπαρφ. ἰ' Ἰλ. 98 φρονέω . . . διακριθῆμαι . . . Ἀργείος' κ. μ. μτ. ἀπαρφ.: αὐτ. Ρ 286 φρόνεον . . . ἄστυ . . . ἐρέειν, Σεν. ΚΠ 3, 3, 66 ταχεῖς . . . καὶ ἀνοφτιζειν . . . ἐφρόνου; κ. ἀνευ ἀπαρφ.: αὐτ. Μ 124 ἰδὺς φρονέων ἰέναι [ἐκοκπέουν νὰ χωρήσω πρὸς τὰ ἐμπρσί], αὐτ. Ν 135, αὐτ. Π 130 ἡ περ δὲ φρονέω [τελέσασθαι] || ὁμ. κ. ἐν φρος: Ὀδ. 1, 445 πυκνὰ φρονέοντι [ἔχοντα συνετὰς ἡ πανούργους ἀκέφεις], αὐτ. Φ 85 ἐφμερία φρονέοντες [σκεπτόμενοι μόνον διὰ τὴν σήμερον εὖστ, ἐτὸ παρὸν μόνον καὶ παραιτικά σκοποῦμενοι] 4) σκέπτομαι, λομβῶνω ὑπ' ἄδημον, φρονιζέω, προσέχω, ἔχω στὸ νοῦ μου, λογαριάζω: Ὀδ. Π 136 γιννώσκω, φρονέω ἰτὸ ξαίρω, τὰ σκέπτομαι, αὐτ. Ρ 193, αὐτ. 281, Σοφ. Ἠλ. 117 θνητοὺ πέφυκα πατρός, Ἠλέκτρα, φρονεῖ [ἔχει το ὑπ' ἄδημον σου], Αἰοχίν. 67, 11 ὀρῶντων, φρονούντων, βλεπόντων' || κ. μτ. αἰτ. πράγμ. διδω προσοχὴν εἰς τι, συλλογίζομαι, φρονιζέω περὶ τιος, κρνω ἡ σταβιζέω τι ἐν τῇ δρονοίᾳ μου: Ὀδ Β 116 τὰ φρονέουσα ἀνὰ θυμόν, ἄ, αὐτ. Ε 82 οὐκ οἰδία φρονέοντες ἐνὶ φρεσὶν ἰούδωλως προσέροντες], Ἠρ. 9, 16 πολλὰ φρονέοντα μηδεὶν κρατέειν, ΚΔ Ρομ. 14, 6 φρονῶν τὴν ἡμέραν Κυρίω φρονεῖ' 5) κ. μαν. κ. νεώτ. ἔχω τοιοῦτην ἡ τοιαύτην γνώμην, ἰδέον, νομίζω, δοξάζω, πιστεύω: Πλ. Ν 345 ἀμφὶ φρονέοντες ἔχοντες διάφορον γνώμην, αὐτ. 441 μηδὲ θεοῖσιν ἰσ' ἔθελε φρονεῖν μὴδὲ νὰ θέλων νὰ νομίζεῖς ασαυτὸν ἴσον πρὸς τοὺς θεοὺς], αὐτ. Δ 361 τὰ γὰρ φρονεῖς ἄ τ' ἐγὼ περ, αὐτ. Ο 50 ἴσον ἔμοι φρονέοντες ἔχουσα τὴν οὕτην πρὸς ἐμὲ γνώμην, Ἰγμ. Ἀπόλ. 469 ἄλλη φρονῶν σκεπτομαι ἀλλεως, ἔχω διάφορον γνώμην, Ἠρ. 1, 60 τωῦτὸ φρονήσαντες, αὐτ. 7, 145 τὸν περὶ τὴν Ἰαλόδα τὰ ἀμείνω φρονέοντων

λέχοντων τὴν καλύτερον γνώμην), αὐτ.9,54 ἄλλα φρονούντων καὶ ἄλλα λεγόντων, Σοφ.Ἀντ.375, αὐτ.ἀπ.62 σῶφρα φρονεῖν, αὐτ.Ἡλ.228, Ἄριστ.821 φρονεῖν ἀρχαίκα λέγειν πελαγομένους γνώμης ιδέας, αὐτ.Σοφ.507, Ἰσοκρ.8,126 τὴν πόλιν χεῖρον μὲν φρονοῦσαν, ΚΔ Πραξ.28,22 ἀκούσαι ἃ φρονεῖς, αὐτ.Ρωμ.15,5 τὸ αὐτὸ φρονεῖν ἐν ἀλλήλοις, αὐτ.Φιλ.2,2 αὐτ.3,15 καὶ εἰ τι ἐτέρως φρονεῖτε, Λουκ.Νεκρ.Δ.20,5 περὶ ἐμοῦ δὲ τί φρονοῦσιν; Πάπ. οἱ ἀλλότρια φρονήσαντες, αὐτ. οἱ τὰ ἴδια φρονοῦντες' κ. μτ. ἐπομ. προτάσεως διὰ τοῦ ἕως ἡ τοῦ ὅτι εἰσαγομένης: Σοφ.Ἀντ.49 φρόνοντο . . πατήρ ἕως νῦν ἀπεχθής . . ἀπάλο, αὐτ.ΟΚ.872 φρονοῦσ' ὅτι ἐργασί πεπονώως ῥήμασιν σ' ἀμύνομαι . φρονῶ δὲ τί θά ἔχωμεν βροχῆν ὅμ. κ. μτ. τοῦ ὡς κ. αἰτ.Σοφ.Τρ.288 φρονεῖ νιν ὡς ἔξοντα']] φρ. φρονῶ τὰ τινος συμμεριζομαι τὴν γνώμην ἢ τὰς σκέψεις τινος, ἔχω τὰ αὐτὰ μετὰ ἄλλων φρονήματα, εἶμαι μετ' ἡ γνώμην τὸ μέρους τινός: Ἡρ.2,162 οἱ εἶτι τὰ ἐκείνου ἐφρόνοντο, Ἀριστ.Φ.Ε.ρ.639 φρονεῖ τὰ Βρασιόδου, Δημ.187 Θεβαίων τάκεινον φρονοῦσάντων, ΚΔ Μητρ.16,23 οὐ φρονεῖς τὰ τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τὰ τῶν ἀνθρώπων, αὐτ.Μάρκ.8,33, αὐτ.Ρωμ.8,5 οἱ . . κατὰ σάρκα ὄντες τὰ τῆς σαρκὸς φρονοῦσιν' ὅμ. κ. ἐν ἄλλαις φρς: Ἡρ.7,102 πάντες τὸ σὰ φρονῶσαι, Σοφ.Ἀντ.491 εὐ φρονῶ τὰ σὰ, Θουκ.3,68 ὅσοι τὰ σφέτερα φρονοῦντες Πλαταιῶν, Ξεν.Ἀν.7,30 φροεῖσθαί τε αὐτοὺς καὶ φρονεῖν τὰ πρὸς σέ [δ.γρ. σωφρονεῖν], Λουκ.Ζ.Τραγ.17 τὰ ἡμέτερα . . ἐφρόνεις, Ἀκρον.Γ.Χρον.44Β τὰ οὐχ ὑπὲρ Δημητρίου φρονοῦντα' θ) ἔγωγε τοιαῦτην ἢ τοιαύτην διδάσκω πρὸς τινα, δάκνωμαι, εἶμαι διατεθειμένος κατὰ τινα τρόπον πρὸς τινο, ἐν ποικίλαις φρς μτ. διαφρόνον ἐπίρρ., ἰλ.Δ.219 πατρὶ φίλα φρονέων, αὐτ.Ζ.162 τὸν οὐτὸ πεῖθ' ἀγαθὰ φρονέοντα, αὐτ.Α.542 κρυπτάδια φρονοῦντα λέχοντα κεικρυμένα σχέδια, κρυφῶς σκοπούς, αὐτ.Π.701 τῷ ὅσῳ φρονέων, αὐτ.Σ.567 ἀταλα φρονέοντες ἰόντες εὐθύμως διατεθειμένοι, αὐτ.Χ.264 κατὰ φρονοῦσαι . . ἀλλήλοισιν, αὐτ.Ο.173, Ὀδ.Α.307 ταῦτα φίλα φρονέων ἀγορεύεις, αὐτ.Η.74 οἴσιν τ' εὐ φρονέοιαι καὶ ἀνδρῶσι νεῖκα λυεῖ, αὐτ.Σ.168 οἱ τ' εὐ μὲν βάλοισι, κακῶς δ' ὀπισθεν φρονοῦσαι, Ἡσιόδ.Ο.989, Πίνδ.Ν.4,95 μαλακά . . φρονοῦν ἐσθλοῖς, αὐτ.Ο.3,17 πιστὰ φρονέων Διὸς ἀπτεῖ, Αἰσχ.Ἀγ.1436 τὸ πρῶθεν εὐ φρονῶν ἐμοί, αὐτ.Χο.774 φρονεῖς εὐ τοῖσι νῦν ἠγγεμένοις ἰχαιοῖσι διὰ τὰ . .], Ἰσοκρ.4,60 τοιαῦτα καὶ περὶ ἀπόντος φρονεῖτε' θ) ἔγω φρονῶ τισιν, θάρρος, πεποίθησι, ἰδ. ἐν τῇ φρ. μέγα φρονῶ ἔγω μεγάλη, ὑψηλὰ φρονήματα, μεγάλην ιδέαν, μέγα θάρρος, εἶμαι θαρραλέος καὶ ὑπερήφανος, ὑψηλόφρων, μεγαλοφρονῶ: ἰλ.Α.296 αὐτὸς δ' ἐν πρώτοισι μέγα φρονοῦν ἐβδελήκειν, αὐτ.Ν.156, Ἰσοκρ.4,132 τοὺς φύσει καὶ μὴ διὰ τύχην μέγα φρονοῦντας' η) Ἀπ.συνήθ. ἐν κακῇ σπμ. ἔγω μεγάλην ιδέαν, εἶμαι ἀλαζόν, ἐπιπόριστοι, ἀλαζονεῖομαι: Σοφ.Ο.Τ.1078 φρονεῖ γόρ ὅς γυνὴ μέγα, Πάπ. οὐκέτι γὰρ μέγα μέλλω φρονεῖν' κ. μέγα φρονεῖν ἐφ' ἑαυτῷ: Θουκ.6,16 οὐδέ γε ἀδικον ἐφ' ἑαυτῷ μέγα φρονοῦντα ἢ μὴ ὄντα, Ξεν.Ἑλλ.7,1,27 μέγα ἐφ' ἑαυτοῖς φρονοῦντων' κ. ἐμπροθ. [εἰς τινα, ἐπί τιμ, περὶ τί]: Εὐρ.Ἰπν.6 σφέλλω δ' ὅσοι φρονοῦσιν εἰς ἡμᾶς μέγα, Πλάτ. Πρωτ.342Δ ἀνδρὸς ἐπί παιδεύσει μέγα φρονοῦντες, Αἰσχίν.44,36 μέγα φρονεῖν περὶ τί' ὅμ. κ. ἐπομ. μὲν προτῶ. διὰ τῶν ὡς, ὅτι κ. μὴ εἰσαγομένων: Πλάτ.Συμπ.198Δ καὶ πάντι δὴ μέγα ἐφρόνοντι ὡς ἐπὶ ῥῶν, Ξεν.ΚΠ.2,3,13 οὗτοι μέγα φρονοῦσιν διὰ βεπαίδευται, αὐτ.Ἑλλ.5,4,45 μέγα φρονοῦντες κὴ

ὑπέβαιν τοῖς Θεβαίοις' ὅμ. κ. μ. φρονεῖν ἀντὶ τοῦ μέγα φρονεῖν: Πουσι.1,12,5 φροναῖσα δὲ ἐφ' ἑαυτῷ Κορηθόνων, Ξεν.Ἀν.5,6,8 ἀλλὰ μείζονα δὲ ἢ Μεσσηνίαν διὰ τὸν πατέρα' ὅμ. κ. μτ. ἄλλων ἐπίρρ. οἶον μείζον φρονῶ μεγαλοφρονῶ, ἐπαίρομαι ὑπὲρ τὸ δέον: Σοφ.Ἀντ.758 δρᾶτω, φρονεῖτω μείζον ἢ κατ' ἀνδρ' ἰών, Εὐρ. Ἡρακλ.933 ἔστεχε μείζον τῆς δίκης φρονῶν, Ξεν.Ἀν.5,6,8 ἀλλὰ μείζον φρονεῖ ὁ ἄρχων αὐτῶν, Ἰσοκρ.7,7 μείζον φρονησάντες τοῦ δέοντος, αὐτ.6,34 κ. μτ. τοῦ ὑπέρθ. : Πλάτ.Φαιδρ.25/ε οἱ μέγιστον φρονοῦντες τῶν πολιτικῶν, Ξεν.Ἄγην.2,5 τοὺς μέγιστον φρονοῦντας ἐφ' Ἰππικῇ' ὅμ. κ. μτ. ἄλλων ἐπίρρ. Αἰσχ. Πρ.1000 πρὸς τὰς παρούσας πημονὰς ἀρῶως φρονεῖν, Πλάτ.Συμπ.217Α ἐφρόνοντο . . ἐπὶ τῇ ὥρᾳ θαυμάσιον, αὐτ.Ἰπν.Ε.371Α τοῦ Ὀδυσσεῦς τοσοῦτον φαίνεται φρονῶν πλέον, Δημ.836 ἐφ' ὧ φρονεῖ μάλιστα' κ. μτ. ἀντιθ. ἐπίρρ.: Σοφ.Αἰ.1120 ὁ τζόβτης ἔοικεν οὐ σμικρὸν φρονεῖν ἰδὲν ἔχει τοπεινὸν φρόνημα, δὲν εἶναι δειλὸν, μικρόψυχον, Εὐρ. Ἡρακλ.386 καὶ μάλ' οὐ σμικρὸν φρονῶν εἰς τὰς Ἀθήνας, αὐτ.Φοῖν.1128 ὁ δ' οὐκ ἔλασσαν Ἀρεος εἰς μάχην φρονῶν Κανανεύς, αὐτ.Ἀνδρ.313 ἦσσαν φρονοῦσα τοῦδε, Ξεν.Ἰππρ.7,3 οὐ μείον φρονεῖν ἐπί τιμ, Ἰσοκρ.4,151 προκαλινδόμενον καὶ πάντα τρόπον μικρὸν φρονεῖν μελετῶντες' κ. ἀντιθ. μέτριον φρονεῖν ἀκείμενον μετριοφρόνωνας: Ξεν.ΚΠ.4,3,7 τοῦτους τε ἔχοιμεν ἂν τότε μετρίωτερον πρὸς ἡμᾶς φρονοῦντας' ὅμ. κ. ἐν ἄλλαις φρς: ἰλ.Ρ.23 οὐτ' . . παρδάλοισ τόσσον μόνος . . ὄσσον Πανθόου ἰδεν . . φρονοῦσιν [τὸ μένος τῆς παρδόλοισ ὡς εἶναι τὸσσον μέγος ὄσον εἶναι τὸ θάρρος τῶν υἱῶν τοῦ Πανθόου], Αἰσχ.Ἐπ.425 ὁ κόμπος δ' οὐ κατ' ἀνθρώπων φρονεῖ, αὐτ.Πέρο.820 οὐχ ὑπέρφρων θνητὸν ὄντα χρῆ φρονεῖν, Σοφ.Τρ.473 ἐπεί σε μανθάνω βυθητὰ φρονοῦσαν θυμῶτα, αὐτ.ἀπ.515, αὐτ. Αἰ.77, Εὐρ. Ἄλκ.799, Πλάτ.90C φρονεῖν . . ἀθάνατα καὶ θεῖα, Ξεν.ΚΠ.8,7,3 οὐδὲναποτε ἐπὶ ταῖς εὐτυχίαις ὑπὲρ ἀνθρώπων ἐφρόνησα, Λουκ.Τίμ.57 μέτριον χρῆ εἶναι τὸν φιλοσοφούντα καὶ μηδὲν ὑπὲρ πᾶσαν φρονεῖν']] κ. ἐπὶ λεδόντων κ. κἀπρων, ταύρων, ἢ φρ. μέγα φρονῶ εἶμαι πλήρη ἀλκή, μένος: ἰλ.Π.758, αὐτ.Α.325 ὅς τε κἀπρω ἐν κούρῃ . . μέγα φρονέοντε νέηστον, Ξεν.ΚΠ.7,5, 62 ταῦροι ἐκτεμνόμενοι τοῦ . . μέγα φρονεῖν . . ὤφλενται' 7) ἔγω συναισθηθῶσι, συνειδηθῶσι, ζωήν, διατηρῶ τὰς αἰσθήσεις, τὸς φρένας μου, τὸ λογικόν μου, διατελῶ ἐν τῇ ζωῇ: ἰλ.Χ.59 ἐμὲ τὸν δύστηνον ἐπὶ φρονέοντ' ἔλεψαν [ἐν ὄσῳ ἀκόμην ζῶ, εἶμαι ἐν τῇ ζωῇ], Αἰσχ.Χο.517 θανόντι δ' οὐ φρονοῦντι θεῖαίτα χάρις ἐπέμπετο, Σοφ.Αἰ.554 ἐν τῷ φρονεῖν . . μηδὲν ἥδιστατος βίος, Πλάτ.Σοφ.249Α μηδὲ ζῆν . . μηδὲ φρονεῖν, Ἐπίρρ. νόων καὶ φρονῶν' θ) σημαῖνο, ὀκλῶ, φαμερῶνῶ: Ἡρ.1, 46 δέεπνεμ . . πειρώμενος τῶν μαντηῶν ὅτι φρονέοισεν']] ἀποσκαπῶ, ἔγω ὡς σκοποῦν: Θουκ.5,85 τοῦτα φρονεῖ ἡμῶν ἢ ἐς τοὺς ἀλίγους ἀγωνίη' 9) ρηιστ. π. φρόνημα, φρόνησις, φροξυλιάνθι [τὸ] δημ. ἄ. ἀφροξυλιάνθι βλλ.21, τὸ ἀνεὸς τοῦ ψιτου φροξυλιὰ βλλ. φροξυλιὰ [ἢ] δημ. κ. ἀφροξυλιὰ τὸ θομῶδες φυτόν ἀπὴ τῆ μέλαινα, Ζαμπούκος. φροῦδας-π-ον κ. φροῦδος-ον [Σοφ.Ἡλ.Β07,Εὐρ. 1Τ.154] [μκ. συναπρ. ἐκ τοῦ προ-δδοσ' πρδλ. ἰλ.Δ.382] κ. π. κ. νεῦθ. ὁ ἀπεθθὸν ἦδη καὶ προχωρήσας οὐτάς, ὡστε νὰ μὴ φαίνεται πλέον, ὁ προαιθεῖθὸν καὶ γενόμενος ἀφαντος, ἔξαφανισθεῖς, ὁ πρὸ προσ. ὁ ἀναχωρήσας, ὁ φυγῶν' Ἡσ. ἐφροῦδος, πρόσδος, ἐξ ὅ τοῦ οὐκ ἐρχεσθαι δηλοῦται' οἱ δὲ ἐλληθῶς, ἐκλόρησ, ἀφανής: Σοφ.Ἀντ.15 φροῦδος ἐστίν Ἀργείων στρατῶς, Εὐρ.1Τ.1289 βεδάσι

φρούδοι . . νεανίας, αὐτ. Ἄλκ.94 φρούδος . . ἐξ οἴκων, αὐτ. Ἀνδρ.73 φρούδος . . δόμων ἀπο, αὐτ. Ἰων.804 φρούδος . . σκηνάς ἐς ἱεράς, Ἄριστοφ. Ἄγ.210 οἰχεταί φρούδος κ. μτ. πτχ. : Σοφ.Φιλ.561 φρούδος δῶκαντες σε [εἰσί], αὐτ. Ἠλ.848 φρούδος ἀναρπασθεῖς, Ἄριστοφ.Εἰρ.197 φρούδοι . . ἐχθές ἐναντι ἐξμικρισμένοι, Ἄντιφ.5,29 φρούδος ἦν πλέων ἄμ. κ. ἐπὶ νεκρῶν : Σοφ. Ἠλ.1152 φρούδος αὐτὸς εἰ θανών, αὐτ.Φιλ.425 ἐπεὶ θανών Ἀντιλοχος αὐτῷ φρούδος : 2) ὄμ. ἐπὶ προσ., ὁ ἀπολεσθεὶς, ὁ καταστρεμμένος, ὁ χουμένος : Εὐρ.Μῆδ.722 εἰς ταῦτο γὰρ δὴ φρούδος εἰμι πάς ἐγώ, αὐτ. Ἠρ.703, αὐτ. Ὀρ.390 : 3) κ. νεώτ. ἐπὶ πραγμ., ὁ ἐξασπασθεὶς, ὁ μάταιος, ἀνώφελος, χαμένος : Σοφ.ΟΚ.660 φρούδα τοπεληματα, αὐτ.Αἴ.264 φρούδος γὰρ ἦδη τοῦ κακοῦ μείων λόγος, Εὐρ. Νεφ.335 λόγαι πρὸς αἰθήρα φρούδοι, αὐτ.Τρω.1071 φρούδαί σου θυσαί, αὐτ. Ἰων.866 φρούδαί . . ἐλπίδες, αὐτ. Ἠρ.592, αὐτ. Ἀνδρ.1078 φρούδη μὲν αὐδῆ, φρούδα δ' ἀρβρα μου κάτω [ἐχάθηκε] ἡ φωνὴ μου καὶ κόρηκον τὰ πόδια μου, Ἄριστοφ. Νεφ.718 φρούδα τὰ χρήματα, φρούδη χροιά, φρούδη ψυχῆ, φρούδη δ' ἐμβάς, Λουκ.Μισθ.Συν.24 φρούδα πάντα καὶ αὐδῆ μνήμη τις αὐτῶν || μον. ἐν φρ. εἰς φρούδον εἰς ὀπλίειον, εἰς καταστροφὴν, ἀφανισμόν : Θεορῶν.Συνεχ.257C τὸ κάστρον . . καταπολεμήσας . . καὶ εἰς φρούδον ἀπωλείας τοῦτο ποιήσας, αὐτ.231A εἰς τροπὴν καὶ φρούδον καὶ ἀπωλείαν παρέειπεν : 4) μτ. γενικ. φρούδος ἀπληστίας ὁ ἐλευθερωθεὶς τῆς ἀπληστίας : Κλήμ. Ἄλ.440 ἡ ἀπληστία ἢς φρούδος ὁ ἀγαθός . . καὶ πλουσίος γ' ἂν εἴη.

φρουκτόζη [ἡ] νεώτ. κημ. ἡ ὀπωρόζη, τὸ ὀπωροσάχαρον βλ. λ.

φρουαίγιέλλα [ἡ] [ἰταλ.] δημ. εἶδος σκληροῦ τυροῦ, ἰδ. τῆς περιοχῆς τοῦ Παρνασσού.

φρουμάζω δημ. κ. φουρμάζω ἀρτβ. φουμάσσομαι : 2) φουάσσω : 3) ρηματ. π. φουούσομαι.

φρουμάσμα [τὸ] δημ. ὁ φουμαγμός ἵππου, ἄ. φουμάσμα.

φρουμαρία [ἡ] [λατ.] πάπ. σιτοδοσία, τὰ ἐπιτήδεια : τῷ δεῖνα ὀπτιών ἀκολούθως Ῥωματικῆ αὐτοῦ φρουμαρία Ἰβραι κ.

φρουμνέντριος [ὁ] [λατ.] μτγν. ὁ σιτώνης βλ. λ.2: Ἰω.Αυδ.Ρωμ.3,7,αὐτ.Μην.1,30.

φρούθος [ὁ] μτγν. κ. μαν. τ. τοῦ φρούτος βλ. λ. : Εὐστ.Διον.Περ.752 ἰάμφ.γρ.1.

φρούρα [ἡ] κ. μον. νεώτ. κ. δημ., Ἰων. ῥή φρούρησις, φυλακίς καὶ ὑπερόπισσις τινος, ὡς ἔργον ἢ καθήκον : Ἠρ.2,30 τοὺς . . Αἰγυπτίους τρία ἔτια φουρήσαντας ἀπέλυε οὐδέτις τῆς φουρήρας, Αἰσχ. Ἄγ.2 αἰῶ . . ὀπλολαγὴν πόνον φουράς ἔστιας μήκος, αὐτ.Πρ.143 φουράν διήλων ὄχλον, Σοφ.Τρ.225 οὐδὲ μ' ὄμματος φουράν παρήλαθε [ἰδὲν διέφυγε] τὸ ἀγρυνον ὄμμα μου, Εὐρ. Ὀρ.1252 εἰς φουράν δάμην, αὐτ. Ἀνδρ.1099, Ἄριστοφ.Νεφ.721 φουράς ἔδων [ἰδὼν ὡς φουρούς ὁ ὀπίστος φοβεταὶ μίληας ἀποκοιμηθῆ παροίμ. ἐπὶ τὴν ἀγρυνονούτων κ. γεν. καταπονομένην, ὀπίστος ὀφείλουσι πρὸς τοῦτοῦς μὲν εἶναι εὐχαριστημένοι, Πλάτ.Κριτ.117b] τοῖς . . πιστοτέροις . . διετάκτο ἡ φουρά : 2) φυλακὴ, φουρήρησις ἐν καιρῷ νυκτός : Εὐρ.Ρῆσ.5 οἱ τετράμοιρον νυκτός φουράν [ἰδιόρβ. φυλακῆ], Ἡρωδ.3.11 τὴν νυκτερινὴν φουρὴν ἐκ περιόδου ἐγκχεκρισμένους || νεώτ. κ. δημ. ἡ ὑπηρεσία τοῦ φουρού, βάρδια βλ. λ.2: εἰμὶ τῆς φουράς : 3) κ. μον. εἰρικτῆ δεσμοκτήριον, φυλακὴ : Πλάτ.Φαιδ.62B, ὡς ἐν τῇ φουρῷ ἔσμεν ὁ ἀνθρώποι, αὐτ.Γοργ.525A, Λουκ.Ἰων.Ἰν.22 ἐκέλευον . . τὴν γραῦν . . τὴν παιδα ἐν φουρῷ ἔχειν, Ἡρωδ.Ἰαν.3,2,5 συλλαβὸν πάντας . . φουρῷ δεῶς

εἶχε σὺν αὐτῷ, Μην.αἰ.4,6 Ὀρβρ. Ὡδ.3 Κόθισμο φουρῷ συγκλιθεῖντες χρόνιος πολλοί : 4) φουρίον : Ἐπιγρ. ἐισαγησαμένους τῶν φουράων καὶ κατασκευασάντων : 5) κ. νεώτ. κ. δημ. ὄρας ἀνδρῶν κ. ἰδ. οἰρωπαίων ἐντετολήμενη τὴν φουρήριον θέσεως, πόλεως ἢ καὶ προώπου τινός, βάρδια : Ἡσ. φουράς, . . στρατός : Ἠρ.6,26, αὐτ.7,59 Περσῶν φουρήν ἐν αὐτῷ κατεστῆκεσθε ὑπὸ Δαρείου, Αἰσχ. Ἄγ.301, Εὐρ. Ἀνδρ.1099 φουράν ἐτάσαντ' ἐν περιστύλις ὄμοις, Θουκ.1,115 φουράν ἐγκαταλιπόντες ἀνεχώρησαν, αὐτ. 3,51, Ξεν.ΚΠ.7,4,10 καταλιπόν ἐν ταῖς ἀκραῖς Ἰσχυράς Περσῶν φουράς, Δημ.119 φουραῖς καὶ ξενίους τοὺς τόπους τούτους κατέχει, αὐτ.258, αὐτ.1334, Διδό.Σ.20,19, αὐτ.77 πόλις ἀσφαλιζόμενος φουραῖς, Πλούτ. Ἠρ.77411 τὰς πόλεις φουραῖς κατελήφσαν, αὐτ. Ἄλκ.30, Ἡρωδ.Ἰαν.1στ.2,5,9 φουράς ἐπὶ τῶν πύργων καταστήσαντες, Πλάτ. τὸν ἀπειθοῦντα μετὰ φουράς τῷ ἀρχιερεῖ πέμψειν, -φουρά τῶν φυλακῶν - τῆς βουλῆς - τῶν ἀνακτόρων || ἰδ. ἐν τῇ Ἀττικῇ ὁ κοτὰ τὰ μεθόρια τεταγμένοι στρατιῶται, οἱ περίπολοι : Λυσ.16,18 τῶν . . ἄλλων στρατειῶν καὶ φουράν οὐδέμινος ἀπελειφθῆναι πῶποτε, Ξεν. Ἐλλ.6,5,24 φουράς . . καθεστάναι . . ἐπὶ τοὺς ἀπρωροδοτάτους, Δημ.1257 ἐξήλθον . . εἰς Πάνακτον φουράς ἡνὶν προφαιρέσει, 6) νεώτ. κ. δημ. τὸ σύνολον τῶν ἐν τῇ πόλει ἐδρευόντων στρατευμάτων : 7) ἐν Σπάρτῃ, στρατιωτικὸν σῆμα ἐξωπλισμένον καὶ προωρισμένον δι' ἐκστρατείας ὡς καὶ αὐτῆ ἑκστρατεία, συνθή. ἐν φρ. φουράν φαίνειν σχηματίζειν ἐκστρατευτικὸν σῆμα : Ξεν. Ἐλλ.3,2,23 φουράν ἐφηναν οἱ ἔσφα, αὐτ.6,4,17, αὐτ.4,7,1 φουράν ἔφαιναν ἐπὶ τοὺς Ἀκαρνανάς, αὐτ.5,1,29, αὐτ.2,4,29 ἐξάγει φουράν ἠρβλ. φυλακῆ

φουραρχεῖα [ἡ] [τὸ] νεώτ. κ. δημ. δημόσιον κατῳκεῖμα, ἐν ᾧ τὰ γραφεῖα τοῦ φουροδάρχου βλ. λ.2 καὶ τῆς ὑπ' αὐτὸν στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας.

φουραρχής [ὁ] κ. μον. δ. τ. τοῦ φουραρχος βλ. λ.1 : Ξεν.ΚΠ.5,3 ἰδ. γρ. ὅτι φουραρχος, Θεμιστ.Λόγ.10,1361, Θεοφύλ.Σ. Ἰστ.179,13 Ἰωαν.1.

φουραρχία [ἡ] ἡ θέσις, τὸ ὑπόουρημα, τὸ ἀξιωματικὸν τοῦ φουραρχου βλ. λ. : Ξεν. Ἀπομν.4,4,17 τῷ δ' ἂν μάλλον ὁ σύμμαχος πιστεύσειον ἢ ἡγεμονίαν ἢ φουραρχίαν ἢ πόλεις, Πλούτ.Φωκ.31.

φουραρχος [ὁ] κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ διοικῶν φουράν βλ. λ.5, ὁ ἀρχηγὸς φουρούς ἢ ὁ διοικητὴς φουρούσι : Πλάτ.Νόμ.7601, αὐτ.843D, Ξεν. Ἀν.1,1,6 ὀπίστας εἶχε φυλακὰς ἐν ταῖς πόλεσι παρήγγειλε τοῖς φουραρχοῖς, αὐτ.ΚΠ.5,31, αὐτ.7,5,34 τὰς . . ἀκρας . . παρελάβαν καὶ φουραρχους τε καὶ φουρούς εἰς ταῦτας ἀνέμειπε, Μέν.Ἐπιτρ.479, Πολύδ.6,22,25, τὸν ἐπὶ τῆς Πέργης καθεστάρχησεν ὄμ' Ἀντιόχου φουρορχον οὕτε τὴν φουράν ἐξέστανε, Διδό.Σ.20,45 τοὺς μὲν φουρούς ἠνάγκασαν θέσθαι τὰ ὅπλα, τὸν δὲ φουρορχον . . ἐξώγησαν, Ἠλιδό.Αἰθ.2,24, Γρηγ. Ναζ.1,389A χρέμασι τὸν φουραρχον ὀπισθοσάντες : 2) νεώτ. κ. δημ. ἀξιωματικὸς ἐπισφραγισμένος τὴν ἀνωτάτην ἐπιπέφυθον τῶν ἐκτός ἀπρωροσίας στρατιωτικῶν τῶν ἐδρευόντων ἐν τῇ πόλει ἢ περιοχῇ καὶ κανονίζων τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ὁπ. τοῦ στρατιωτικοῦ κανονισμοῦ πόλεων προδεδωμένων ὑπηρεσιῶν φουράς : φουραρχος Ἀθηναίων : 3) ὁ δεσμοφύλαξ : Ἀριστ.Αἰν.1,20.

φουραρχεῖω ἐμ. μτγν. εἰμὶ φουραρχεῖσθε βλ. λ.1, προϊσταμαι, διοικῶ φουράν βλ. λ.5: Πλούτ. Διόν.11 τὸν ἀκραν διεφύλαξε φουραρχῶν ἐπὶ πᾶσι χρόνον : 2) μτφ. φουρῶ, φυλάττω, ἐν χα. κ. μτφ. συγκριτῶ : Γρηγ. Νόσ.3,263D φουραρχεῖτω τῆς σάρκα σωφροσύνη.

φρουρήμα-ατος (ἰδί φρουρά) τὸ φρουρούμενον, τὸ φυλαττόμενον : Σοφ.Α1.54 λέϊας ἄδαστα θουκόλων φρουρήματα (ἰὰ ὑπὸ τῶν θουκόλων φρουρούμενα ἄμοισραστα [βουκόλια] ἐκ τῆς λέϊας) 2) ὁ φρουρός, ὁ φύλαξ : Αἰσχ.Εὐμ.706 εὐδόντων ὄπρ ἔληροντες φρουρήμα γης καθίσταται, αὐτ. Ἐπι.449 Πολυφόντου βία, φερέγγυν φρουρήμα (κίκανος φρουρεῖν τὴν πατρίδα), Εὐρ.Ψ.798 λόγχα, . . θέντες δεσπότου φρουρήματα 3) τὸ φρουρεῖν, φρουρήσις, φύλαξις : Εὐρ.Ψ.511 αἱ τῶνδ' ἀμφὶ κρηπίδας δόμων θυοδόκων φρουρήμ' ἔχουσαι.

φρουρήσις-εως (ἡ φρουρῶ) κ. νεώτ. τὸ φρουρεῖν, φυλάσσειν διὰ φρουρός, ἡ φύλαξις : Ἐπιγρ. ὄπρ τῆς γενομένης ἐπὶ τῆς Ῥωμαίων στρατείας φρουρήσεως, ΠΔ Βασ 2.5,23 ἴδ.γρ.1.

φρουρήτηρ-ῆρος (ἰδί φρουρήτωρ) μτγν. ὁ φρουρῶν φρουρός, -φύλαξ : Μάν.4,47.

φρουρητικός-ή-όν μτγν. κ. μων. ὁ κατάλληλος, ὁ ἐπιτήδειος πρὸς φρουρήσιν : Διον. Ἀρεοπ.56,59, 63 κ. μτ. γενικ. : Ἐρμει. Ἀλ.Φοῖδρ.134,141, Ἰω.Λυδ. Μην.4,67,120,20, Σχόλ.Μογ.Χρησμ.96.

φρουρητός-ή-όν (φρουρῶ) μτγν. ὁ φρουρούμενος ἢ ὁ ἄνθρωπος τὴν φρουρήσιν, ὁ δεκτικὸς φρουρήσεως : ΑΠ 6,230.

φρουρήτωρ-φρος (ἰδί φρουρῶ) μτγν. φρουρήτηρ, φρουρός : ΑΠ 9,Β12 φρουρήτωρ θεσμός.

φρουρηκός-ή-όν κ. μων. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ φρούριον, ὁ τοῦ φρουρίου: φρουρηκὸν πυροβολικόν, -φρουρηκὸς πῦλαξ, φρουρὸς ἰδ' ἐναντίον φρουρίου διεξυγιόμενος 2) ὁ συγκείμενος, ἀποτελούμενος ἐκ φρουριῶν : φρουρηκὸν συγκρότημα.

φρουρηκός-ή-όν ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν φρουρίαν βλ.λ.5), ὁ τῆς φρουράς : Οἰουκ.5,80 ὡς ἐξήλασε τὸ ἄλλο φρουρηκὸν ἰδ. γρ. ἀντὶ φρούριον, Δίων Κ 56,42 τὸ ὀπλιτικὸν τὸ φρουρηκὸν (ἰὸ στρατεύματα τῆς φρουράς).

φρούριον(ν) (ἰδὸ) κ. νεώτ. κ. δημ. ὄχυρός κατακρημένος τόπος, θέσις ἄχυρωμένη διὰ μονίμων ἔργων, περιλαμβανούσα φρουρῶν πρὸς ὑπεράσπισιν αὐτῆς, κάστρον Ἡσ. «φρούριον, προφύλαγον, προφυλακτικόν» : Αἰσχ.Εὐμ.919, Οἰουκ.7,28 ἀντὶ τοῦ πόλις εἶναι φρούριον κατέστη, Δημ.379 τὰ φρούρι' ἐπισκευάζειν καὶ τὸν Πειραιά τεχνίζειν 1) ἰδ. ὄχυρωμα ἐπὶ λάφου ἢ βουοῦ, πύργος, ἐν ἀντίθ. πρὸς τὴν ἄχυρωμένην πόλιν : Οἰουκ.2,18 Οἰνὴ . . ἐτετέλιχτο καὶ αὐτῶ φρουρίῳ οἱ Ἀθηναῖοι εἰ- χρώταν, αὐτ.3,18, αὐτ.51 εἰχώταν δὲ αὐτῆ πύργον ἐνοικοδομήσαντες οἱ Μεγαρήσι φρουρίῳ, Λυσ.12,40 τὰ περὶ τὴν Ἀττικὴν φρούρια καθέλω, Ξεν.ΚΠ1,4,16 ἀφικαμένος . . ὅπου ἦν αὐτοῖς τὰ φρούρια καὶ ἡ φυλακὴ, αὐτ.24,17, Μέν.Ἀοπ.5 βίαν ὡς οἰκτρὸν ἐξαντλοῦσιν οἱ τὰ φρούρια τηροῦντες 2) εἰρηκτῆ, δεσποτήριον, φυλακὴ : Πλάτ. Ἀξ.365Β ζῶν ἀθάνατον ἐν θνητῶ καθειργμένον φρουρίῳ 3) οἱ ἀσπίτες καὶ φρουροῦντες τὸ φρούριον στρατιῶται, ἡ φρουρὰ τοῦ φρουρίου : Αἰσχ.Πρ.801 τοιοῦτο μὲν σοι τοῦτο φρούριον λέγω, Εὐρ. Ὀρ.760 φυλασσόμεσθα φρουρίασι πανταχῆ 4) ποι. μτφ. πῶλεως φρούριον τὸ ἐν Ἀθῆναις δικαστήριον τῆς ἐξ Ἀρείου Πάγου βουλῆς : Αἰσχ.Εὐμ.949 ἡ τὰδ' ἀκούετε, πῶλεως φρούριον.

φρουρίς-ίδος (ἡ) ναῦς πρὸς φρούριον, πλοῖον πρὸς φρούριον, φύλαξις : Οἰουκ 4,13 προσεδόθησαν . . τῶν τὸ φρουρίδων τινὲς αὐτοῖς, Ξεν. Ἐλλ.13,17 ἄλλα καταλειμμένα φρουρίδες.

φρουριόθεσμος(ἰ) μων. ὁ θεσμοῖς ἐν φρουρίῳ : Στουδ. Θεοδ.1368 (ἐκ.διδ.1).

φρουροδόμος-ος μτγν. ὁ φρουρῶν τὸν δόμον, τὸν οἶκον : ΑΠ 9,245, φρουροδόμη κύνας.

φρουρός(ἰ) (φρουρός) κ. μων., νεώτ. κ. δημ. ὁ φρουρῶν, ὁ φυλάττων, φύλαξ, ἰδ. στρατιώτης ὁ ποτελῶν μέλος φρουράς βλ.λ.51 : Εὐρ.Ψ.22, αὐτ. Ρῆσ.505 κτανῶν . . φρουροῦς . . ἐξήλθεν, Οἰουκ. 2,6 φρουροῦ ἐγκατέλιπον, αὐτ.8,108 ἐκβάλλουσι τοὺς φρουροὺς αὐτοῦ ἐκ τῆς ἀκροπόλεως, Πλάτ. Πολ.560β φρουροὶ τε αἱ φυλακαί, Ξεν Κ17,8,6,3 εἰσὶν ἡμῖν ἐν ταῖς καταστραμαμέναις πόλεσι φρουροὶ καὶ φουράρχοι, Ἀριστ.Λοιτ.1264α.26 ποιεῖ . . τοὺς μὲν φύλακας οἶον φρουροῦς, Φιλ. 1,335,43 τὰ μὲν . . ἀνθρώπων κτήματα φρουροῦς ἔχει καὶ φύλακας, Αἰλ.Π1 2,14 φρουροὶ καὶ φύλαξ τῆς ἐρωμένης, Ζαλοκ.Ποιήμ.15,1 νὰ ἰδῶ τοὺς ἀνδρείους φρουροῦς, - οἱ φρουροὶ τῶν συνόρων 1) νεώτ. κ. δημ. εἰδ. ἐπὶ στρατιωτῶν νουτῶν, ὁ σκοπὸς ποῦ φυλαεῖ βάρδια, βαρδιάρχος : Μωραϊτ.52 τὸ . . φῶς τοῦ σιγάρου τοῦ πρῶται- οῦ φρουροῦ, ἀγρυπνοῦντος βαρδιῶν 2) κ. ἐπὶ κυνὸς φύλακος : Πουο.2,26,4 ἐφύλασσε δὲ ὁ κύων ὁ τοῦ αἰολίου φρουρός 2) κ. μων. κ. νεώτ. γεν. ὁ ἐντεταλμένος τὴν φυλαξίαν, ὁ ἐπιμε- λούμενος τῆς ἀσφαλείας τινός : Ξεν Ἐλλ.2,3,7 δέκα ἄρχωνας καταστήσας φρουροῦς ἰδ γρ. φρουρεῖν ἰεπὶ τῶν ὀρνυτῶν οὗς κατέτιπνε ὁ Λύσανδρος εἰς Σάμον πρὸς φρουρήσιν τῆς πόλεως, ΨΧρυσ.12,105211 τὸν φρουρὸν τῆς Χριστοῦ πόλεως, Ἀνών.π.ΑSS Μαΐου 2,771E τῆς οἰκουμένης ἀσφαλεστάτους φρουροῦς, - φρουροὶ τῆς τάξεως - τοῦ πολιτεύματος 1) κ. μτφ. : ΨΧρυσ.10,941U νυμφίος ἀθαρτάς φρουρός.

φρουρούς-ῶ (φρουρός) κ. μων., νεώτ. κ. δημ., ὄνομα φρουρίας (Ξεν.ΚΠ1,2,12), μέλας, μέλλ. φρουρήσασαι ἰέν ποθ. σημ. : Εὐρ.Ψ.603), παθ ὄνομα φρουρήσθην (Εὐρ.Ψ.1370), παρακ. πεφροῦρησαι (Ἰνπ.1289,21, κ. βλα., Αἰσχ.ἀν.263), ἀμτβ. φυλάττω ὡς φρουρός ὁ βίαι., εἶμαι φρουρός : Ἡρ.2,30 ἐν Ἐλεφαντίνῃ Πέρσαι φρουρούσι, αὐτ.4,133, Σοφ. Τρ.915 κῆνυ λαθραῖον ὄμμ' ἐπασκισμένῃ φρουροῦσιν, Οἰουκ.2,80 ἀπὲρ Ναιάκων ἐφρουροῦσιν ἰεπὶ πλοῖαίνα, Πλάτ.Νόμ.763D ὅσῳ ἂν αὐτοῖς πέμπωσι . . οἱ φρουροῦντες (οἱ φυλάττοντες), αὐτ. 758B συνάπτειν . . ἄρχωνας ἄρχουσι, φρουροῦν- τας τὸ φρουροῦσι, αὐτ.Ἰολ.420A, Ξεν.ΚΠ 6,1,17 εἰ δεήσει πάρω τῆς εαυτῶν φρουρεῖν 1) παρ.οιμ.π.Σοφ.ὄπ.35 ἐν παντὶ . . σκορπίος φρουρεῖ λῖθῳ πρὸλ. κ. Ζηνὸδ.6,20, κ. ἐμπροθ. ἰεπὶ πινι, ἀγρυπνῶ ἐπὶ τινός : Εὐρ. Ἀκκ.35 νῦν δ' ἐπὶ τῆδ' αὐ χέρα τοξήρη φρουρεῖς ὀπλίτας 1) νεώτ. κ. δημ. εἰδ. ἐπὶ στρατιωτῶν, ἐκτελῶ ὑπηρεσίαν φρουροῦ, σκοποῦ, εἶμαι ἡ φυλάξ βάρδια 2) μτβ. κ. μων. κ. νεώτ. φυλάττω, ὑπερασπίω τὸ : Ἡρ.3,90 φρουροῦσαν . . τὴν χώραν, αὐτ.4,133 φρουρή- σαστας τὴν γέφυραν, αὐτ.7,217, Αἰσχ.Εὐμ.1024, Σοφ.ΟΤ 1479, Εὐρ.Κύκλ.690 φυλακασί φρουρῶ σῶμ' Ὀδυσσεως, αὐτ.1κ.103, Οἰουκ.3,17 τὴν . . Πο- τιδαιαν . . φρουροῦσαν (ἐφύλαττον διὰ φουράς), Ξεν.ΚΠ 6,1,17 φρουρήσειν . . τὰ ἐγγύτατα χωρία, Πολυδ.17,18),4,6 τοὺς στρατιώτας . . τοὺς φρου- ροῦντας αὐτῆν, ΚΔ Κορινθ.2,11,32 ἐφρουροῖ τὴν Δαμασκηνὴν πόλιν, Ἡρωδιδ.Ἰστ.3,6,10 τὸν . . φρουρήσαντα τῆς Ἰταλίας τὴς εἰσεβολῆς, Ζαλοκ. Ποιημ.11,7,2 ὄρακον ἠπῆρχε πλοῖον | τὴν θέσιν φρουρῶν κ. ποθ. : Ἡρ.7,203 ἡ θάλασσα ἡν' . . Ἀθηναίων . . φρουροῦσμένη, Αἰσχ.Εὐμ.218, Σοφ.ΟΚ 1013 οἶον ἦν ἄνδρων ἠδε φρουρεῖται πόλις, Οἰουκ.1,107 ἡ Γεράνια . . φρουροῖται . . ὑπὸ Ἀθη- ναίων, Πλάτ.Πολ.579B κῆκω φρουροῦμενος ὑπὸ πάντων πλορηῖων ἰεπὶ πολιορκουμένην, Ἡ- ρωδιδ.Ἰστ.8,3,1 φρουροῦσμένη καὶ κεκλεισμένη . . ἡ πόλις, Ἀριστ.Ἰν.2,5 παιδισκάριον . . εἰ βαλα- μούμενον, ἐπὶ φρουροῦμενον, Νικητ.Εὐγ.2,61,40 μυγαϊτάτῳ θαλάωω ποουσοῦσῶν . . φρουροῦσῳ

ται όλα τα επίκαιρα σημαία τής πόλεως, - φρουροῦνται ἢ ξίνας πρσβεία - τὰ δημόσια καταστήματα' 2) μτφ. πέτραν φρουρῶ φυλάττω φρουρῶν ἐπί τοῦ κρημνοῦ, εἰμαι σκοπῆς, βάρβια πάνω στὸ βράχο, ἐπὶ τοῦ Προμηθεῶς : Αἰσχ. Πρ. 31 ἀνθ' ἴω ἀτερπῶς τήνδε φρουρήσεις πέτραν' 3) νεώτ. γεν. ἐπιμελοῦμαι τῆς ἀσφάλειας τινός, μεριμνῶ, φροντιζῶ διὰ τὴν ἀσφάλειαν ἢ τὴν ἐξασφάλισιν τινος : κατὰ τὴν σύναφιν τῆς συμδάσεως ἡλεκτροφωτισμοῦ ἐφωροῦσασμεν δεόντως τὰ συμφέροντα τοῦ δημοσίου· 4) φυλάττω, διαφυλάττω, τηρῶ, διατηρῶ : Εὐρ. Ἄλκ. 27 φρουρῶν τόδ' ἡμαρ ᾧ θανειν αὐτὴν χρεῶν, Σοφ. Φιλ. 151, φρουρεῖν δὲμ' ἐπὶ σῶ μάλιστα καιρῷ, αὐτ. Ἠλ. 74 τὸ σὸν μελέσθω βάντι φρουρήσαι χρεός (νὰ τηρήσης, νὰ φυλάξης τὸ χρεός σου)' || φρ. στόμα εὐφρονῶ φρουρῶ τῆρῶ σιγῆν, σιωπῶ : Εὐρ. Ἰων. 98 στόμα τ' εὐφρονῶ φρουρεῖ τ' ἀγαθόν' 5) φυλάττομαι, προσφυλάττομαι ἀπὸ τινος, λομβάνω προσφυλακτικὰ μέτρα, προσέχω, ἔχω τὸν νοῦν μου μὴ πάθω τι : Εὐρ. Ἰκ. 900 ἐφρουρεῖ μηδὲν ἐξαρματεῖν (ἐπρόσσεχε ὥστε νὰ μὴ ὑποπέσῃ εἰς κανένα σφάλμα)' κ. ἐπομένως προτάσεως ἐκφερομένης διὰ τοῦ δήμου ἢ ὅπως ἀν ἢ μὴ κ. ὑποτ. : Σοφ. Ἠλ. 1402 φρουρήσουσ' ὅπως Αἰγισθος ἡμᾶς μὴ λάθῃ μολῶν ἔσω, Εὐρ. Ἐλ. 742 φρουρεῖν ὅπως ἀν εἰς ἔν ἐλθόντες τύχης ἐκ βαρβάρων σωθῶμεν, αὐτ. Ἠλ. 1139 φρουρεῖ δέ μοι μὴ σ' αἰθαλώσῃ παλῦκαπνον στέγος πέλοῦσ' || τὸ μέσ. φρουροῦμαι ἐν τῇ αὐτῇ σμῆ : Εὐρ. Ἀνδρ. 1135 δεινὰς δ' ἄν εἶδες πυρρίχας φρουρομένου βλέμενα παιδός· 6) ρουρητ. φ. φρούρημα, φρούρησις, φρουρητήρ, φρουρητός, φρουρητῶρ. **φρουρῶπῶρας** (ἰδ) μτγ. ὁ φρουρός, ὁ φυλάξ τῶν ὀπῶρων, ὄραγῆτης : Καισάρ. Διαλ. 2, 144, 672 παραδέισσι φυτοκόμοι καὶ φρουρῶπῶροι. **φρούσις** (ἰδ) δημ. ὁ. φουρούσις β.β.β. **φρούτιερα** (ἢ ἰταλ.) δημ. ἐπιτραπέζιον δοχεῖον ἐν ᾧ παρατίθενται τὰ φρούτα β.β.β. **φρούτο** (ἰδ) (ἰταλ.) δημ. ὀπῶρα, καρπός· 2) μτφ. εἶδ. εἰρων. ἐν φρσ τὶ φρούτο εἶναι πᾶσι αὐτὸ ; -σπουδαῖο φρούτο (ἐπὶ καινοφανοῦς καὶ παραδόξου πράγμασι). **φρού φρού** (ἰδ) δημ. ἴχνος, θρούς παραγόμενος ἐκ τοῦ ἐνδύματος τῶν γυναικῶν κατὰ τὴν βᾶδισιν : τὸ φρού φρού τοῦ φουστανιοῦ· 2) ὡς ἔπιρρ. ἐν σπουδῇ, ἐσπευσμένως, ἐπιτροχάδων, ἐν παροιμ. φρού φρού καὶ τ' ἀμπελία ζέφραγα (ἐπὶ τῶν κατεπευσμένως καὶ ἀπροσεκτικῶς ἐκτελούσων τὸ ἔργον αὐτῶν). **φρούχειλο** (ἰδ) δημ. τὸ χεῖλος, ὁ ἐπιστάμιος λιθοῦ, τὸ περιστόμιον τοῦ φρέατος. **φρούγμια-ατος** (ἰδ) (φρυάσσω) κ. μον. κ. νεώτ. ἢ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτελέσμα τοῦ φρούσσειν, ἰσχυρῶν, ἡχηρῶν φύσημα διὰ τῶν μυκτηρῶν, ἰδ. θυμοειδοῦς ἴππου κ. γεν. ἀκατάσχετοι κινήσεις ὀκνηροῦ ζῶου· Πολυδ. 1, 216, EM 801, 11 «φρούγμα, ἢ τῶν ἴππων καὶ ἡμιῶνων διὰ τῶν μυκτηρῶν ἡχη, ἀριφύ φουσιματὶ ἐκνήπιτοσασ· Αἰσχ. Ἐπρ. 245 ἀκούω . . Ἰππικῶν φρυγμάτων, αὐτ. 475, Σοφ. Ἠλ. 717 φρούγμαβ' Ἰππικῶ, Ἰππ. Ξέν. 11, 12 ἀδρῶν δὲ τὸ φρούγμα καὶ τὸ φύσημα τῶν ἴππων' ὁμ. κ. ἐπὶ κἀρρου : Ὀππ. Κυν. 2, 457 σὺδς ἀγραυλοῖο φρούγμα· 2) μτφ. μτγν. κ. μον. ἀκόλαστος τρόπος, ἀλαζονικὴ συμπεριφορὰ, αὐθάδης ἔσρασις, αὐθάδεια· Ἦσ. «φρούγμα» ἔσρασις, μετῴρησις, ὑπερφάνεια· Μελέογρ. ΑΠ 12, 101 τὸ δ' ἐπ' ἀφρούσι κείνο φρούγμα, Πλούτ. Αἰμ. 27 τὸ κενὸν φρούγμα τοῦτο καὶ γανύσιμα τῆς νίκης, Λοκ. Κατὰ 1λ. 26 τοῦ πρὸς ἐπιγυγνόντας φρούγματος, Αἰλ. Ζ1 7, 12 τὸ φρούγμα ἀφραιν, Θεοφύλ. Σ' Ἰστ. 41, 14 (Βοηπ.), ASS Σ επτεβρ. 8, 152E κατὰ 81ηθ-

ναὶ τὸ φρούγμα' πρβλ. φρυγμισσομένακος 3) νεώτ. μονιῶδης ὄρηγ, ὑπερβολικὸς θυμός. **φρυγμῆστις** (ἰδ) ἰφρούσσω) μτγν. ὁ ἀτίθασος, ἀδάμαστος, ζῶηρὸς ἴππος : Ἦσ. ἐν λ. πεδορωιστής· 2) μτφ. ὡς ἐπίθ. ὁ αὐθάδης, ὁ ἀλαζονικός, ὁ ὑπερήφανος : Πλούτ. Ἀντ. 2 πρὸς τὸν βίαν αὐτοῦ κομῶδη καὶ φρυγματίαν ὄντα. **φρυγματώδης-ους-ες** μων. ἐπὶ λόγων, ὁ πλήρης φρυγμάτων βλ.λ. 2, ὁ κομῶδης : Κεδρ. Γεώργ. 2, 277, 11 [ἐκδ. Β] φρυγματώδεις λόγοι. **φρυγμός** (ἰδ) (φρυάσσω) μτγν. ἀντὶ φρούγμα βλ.λ. 11 : Διόδ. Σ 19, 31 Ἰππων φρυγμῶς ἰδιόθρ. ἀντὶ ἰππέων· || ὁμ. κ. ἐπὶ τράγων : Διον. Ἄλ. Σ υθ 16 2) ἀντὶ φρούγμα βλ.λ. 2 : Ἀθανάσ. 2, 454C φρυγμῶς αἰρεσιάρχων. **φρυγμωσέμνακος-ος** ὁ γαῦρος καὶ ἀλαζῶν, ὁ αὐθάδης, ὁ λίαν ὑπερήφανος, ἀγέφυρος : Ἀριστφ. Σφ. 135 ἔχων τρόπους φρυγμοσεμνάκος τινός· πρβλ. φρούγμα 2). **φρυάξω** δημ. ἀμθ. ἀντὶ φρουάτω βλ.λ., μαίνομαι ἐξ ὀργῆς, κυριεῖομαι ὑπὸ μονιῶδους ὀργῆς. **φρυακτής** (ἰδ) ἰφρούσσω) μτγν. ὁ φρυγματίος βλ.λ. 1 : Διογ. Α 6, 7 φρυακτῆς ἴππος. **φρυακτίας** (ἰδ) μον. ὁ φρυακτῆς βλ.λ. Κ Μαυνοσ. Χρον. 3, 409, οὐτ. 3708. **φρυάξεις-εις** (ἢ ἰφρούσσω) μτγν. ὁ φρούγμα βλ.λ. : Γρηγόρι. Διαλ. 497. **φρυάσσομαι** μων. κ. μτγν. ἀπτ. -ττομαι, μέλλ. φρούσσειν, κυρ. ἐπὶ θυμοειδοῦς ἴππου, φουσῶ διὰ τῶν μυκτηρῶν, ἰσχυρῶς, ἡχηρῶς, ρομβωδῶς, χρεμετιζῶ καὶ ἀνορθοῦμαι, κ. γεν. νιόσσομαι πλῆθταιον τοῦς πόδας, κἀνω ἀνυπόδημα κινήματα, φριμάζω : Καλλ. Λουτρ. Πολ. 2 τῶν Ἰππων ἀπτι φρουσσομενῶν τῶν ὑεράν ἐσάκουσας, Πλούτ. Λυκ. 22 Ἰπποσι . . φρυαττομένοις πρὸς τοὺς ἀγῶνας (πρὸ ἀνυπομονοῦσι διὰ νὰ ἀγωνισθῶσιν), ΑΠ 5, 201· ἐσπερινῶν πῶλων ἀπτι φρουσσομένων· || ὁμ. κ. ἐπὶ ἄλλων ζῶων, οἶον τοῦ ἀλέκτορος : Αἰλ. Ζ1 7, 7, Ὁσμ. Μ 901, πρβλ. φριμάσσομαι· 2) κ. μον. μτφ. ἐπὶ πρσσ., ἀλαζονεῖομαι, ὑπερφηανεῖομαι, εἰμαι αὐθάδης, ἀλαζῶν, μεγάλουχος· Ἦσ. «φρυάσσειται», ἐπεγείρεται, μεγαλοφρονεῖ, γαυριᾶς, αὐτ. «φρυάττειται, ἐπαίρεται» : ΠΔ Μακκ. 2, 7, 34 μὴ μάτην μετρυαίφω φρυαττομένους ἀδῆλαις ἐπίσιν, Μελέογρ. ΑΠ 12, 33 μὴ γαῦρα φρούσσομαι, Φιλ. 1, 151, 297, Φιλίππ. Ὁεσσ. ΑΠ 215 ἔρωτες φρυασσομένοι, Ἄλκιφρ. 3, 27, Δαμασκ. 1, 1414 τὴ μάτην λαλοῦντες φρυάττεισθε· κ. ἐμπροθ. ἰεπὶ, ἐν τιμ, κατὰ τινος : Διόδ. Δ 4, 74 ἐπὶ τῷ πλῆθει τῶν τέκνων μέγα φρυαττομένη, ΑΠ 4, 3, 27 ἐν τοῖς ἐκείνων πέμψαισι φρυάττομαι, ΚΜανασ. Χρον. 451 φρυάττομαι κατὰ τινός· 3) EM 801, 17 «φρυάτπεισθαι, καταπλήττειν» οὕτω Μένανδροσ. **φρυάσσω** κ. φρυάττω μτγν., νεώτ. κ. δημ. ἐν χρ. ἰδ. τὸ μέσ. φρυάσσομαι βλ.λ. 1, φριμάζω· 2) ὁμ. ἐπὶ πρσσ., ἀπτὶ τοῦ μέσ. φρυάσσομαι βλ.λ. 2 : ΠΔ Φαλυμ. 2, 1 ἰνατὶ ἐφρούσσειν ἔθην, ΚΔ Πρῶξ. 4, 25, Χριστ. Πάσχ. 2409 [Ἰδὴη. 1] ταῦτ' ἐφρούσσειν ἱερεῖς μάτην φθόνω· 3) νεώτ., δημ. μ. κτ. μέλλ. κ. ἀδρ ἐπὶ πρσσ., καταλαμβάνομαι ὑπὸ μονιῶδους ὀργῆς, λυσοῦ ἔξ ὀργῆς, εἰμαι καθ' ὑπερβολὴν ἀφρησιμένος : φρούαξ ἀπὸ τὸ κακό του· 4) ρημ. ἀπ. φρούγμα, φρυγματίας, φρυγμός, φρυακτής, φρυακίσις, φρούαξις, φρούαξις. **φρυγανιά** (ἢ) δημ. λεπτὸν τεμάχιον ἀρτου πεφρομένον εἰς τὴν πυρᾶν, φέτα φαιμῶ φρυγανισμένη· 2) εἶδος γλυκίσματος ἐκ λεπτῶν τεμαχίων ἀρτου ἐμπεποτισμένων διὰ γάλακτος καὶ τηγανίζομένων, ἐφ' ᾧν περῆνεται ἀρίπιον βλ.λ. **φρυγανίζω** μτγν., μον. κ. δημ., ἀδρ. ἐφρυγάνισα, μτχ. παθ. παρσκ. φρυγανισμένος, συλλέγω φρούγανη πρὸς καῖσιν : Πολυδ. 7, 142· || τὸ μέσ. φρυ-

γανίζονται εν τῇ αὐτῇ σμ. : Γρηγ. Νύσα. 1,439Α εἰ φρυγανίζομεν τῶ Παύλῳ ἐνάψας ὁ χρις οὐδ' αὖτις προσετραπίφαστο Βαδβην, Ἄναν. π. ASS Ἰουνίου 5,421C φρυγανίζομεν τοῦ Παύλου. 2) δημ. κῶφα ἐλαφρῶς ἐπὶ πρὸς λεπτό τεράχια ἄρτου, κῶφα φρυγανιές 3) ρημ. π. φρυγάνισμα, φρυγανισμός, φρυγανιστήρ, φρυγανιστρά, φρυγανιτίς, **φρυγανικός-ή-όν** ὁ ὄμιος πρὸς φρύγανον, ἄ φρυγανῶδης : Θεόφρ. Φι 6,1,1 φρυγανικὰ οὐστά, αὐτ. Φαιτ. 3,7,11 φρυγανικώτατα πάντων τῆ προσόφει, Γρηγ. Νύσα. 1,126D ἥ τι τῶν φρυγανικῶν βλαστημάτων ἐγένετο, Βασ. 2,144Α τοῦ σινάπew, ὁ μικρότατον ὄν τῶν φρυγανικῶν σπερμάτων, **φρυγάνιον** ἰτόν μτγν. ὄσκαρ, τοῦ φρύγανον βλλ., μικρόν φρύγανον, ταχαλόκι : Διοσκ. 3,105.

φρυγάνις (ἴδος) ἡ μτγν. κ. μων. φρύγανον, ταχόλο : Εὐατ. 862,33 δεσπὶ, δεσμοὶ δάδων . . συνδεδεμέναι φρυγανίδες.

φρυγάνισμα ἰτόν δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ φρυγανίζε βλλ. 2).

φρυγάνισμός (ἴ) ἰφρυγανίζω) ἡ ἐνέργεια τοῦ φρυγανίζε βλλ. 1, τὸ συνάγει, συναβροίζειν φρύγανα ἡ ξηρὰ ξύλα πρὸς καύσιν : Οὐσκ. 7,4 ἐπὶ φρυγανίσον ἀμα ὀπότε ἐξέλθοισιν ὀ ναστάι, αὐτ. 13, Φιλ. 2,167,32 ἐπὶ φρυγανισμὸν ἐξέτη, Ἰώσ. Πι 4,9,8 λαχανεῖας ἐνεκα ἡ φρυγανισμοῦ, Γρηγ. Νύσα. 1,441Α : πρβλ. Ἐλισαός.

φρυγανιστήρ ἡ-ος ἰτόν ἰφρυγανίζω) μτγν. ὁ συνάγων, συλλέγων φρύγανα ἡ ξηρὰ ξύλα πρὸς καύσιν : Πολύαιν. 1,18.

φρυγανιστρία (ἡ) θηλ. τοῦ φρυγανιστήρ βλλ. : Ἀριστ. φ. ἀν. 618.

φρυγανιτίς -ιδος ἰτή μτγν. κ. μων. ὡς θηλ. τοῦ φρυγανικός βλλ. : Ἠλιόδ. ΑΙθ. 9,6,3 χούτν τε ἀμα καὶ φρυγανιτίδα θλην συνδέοντες.

φρυγανσιώδης -οῦς-ές μτγν. ὁ ὄμιος πρὸς φρύγανον, ἄ φρυγανῶδης βλλ. : Διοσκ. 4,38.

φρυγάνιον (ἰτό) ἰφρύγω) κ. μων. κ. νεώτ., συνήθ. κτ. πλθ. φρύγανα λεπτά ξηρὰ ξυλάκια, ξηροὶ κλαδίσκοι ἡ θάμνοι ἐν χρ. 18. πρὸς καύσιν, ὡς ἐναυσμα, ἄ κληματίδες, κάρφη, τσάχαλα, φλέουρα Ἡσ. ἐφρυγάνον, θλη λεπτή καὶ ξηρὰ, ΕΜ 801,19 ἐφρυγάνον τὰ εἰς τὸ κατεῖν καὶ φρύγειν ἐπιθήδεια : Ἡρ. 4,62 φρυγάνων φάκελοι, Ἀριστ. φ. Ὀρν. 642 κάρφη καὶ . . φρύγανα, Οὐσκ. 3,111 ἐπὶ λαχανισμὸν καὶ φρυγάνων ἔφυλλογην ἐξελθόντες, Ξεν. Ἀν. 4,3,11 φρύγανα συλλέγοντες ὡς ἐπὶ πύρ, Ἀριστ. Ζ18,20,5 φρυγάνους καὶ λίθους περιφράζαντες ΠΔ 106 30,7 ὁ σὺπὸ φρύγανα ἀγρια διηκότων, αὐτ. Ἱερ. 13,24 ὡς φρύγανα φερόμενα ὀπὸ ἀνέμου, Φιλ. 2,564,28 φρύγανα συνεφόρων, ΚΔ Πρὸξ. 28,3 φρυγάνων πλῆθος . . ἐπιθέτων ἐπὶ τὴν πυρᾶν, Πλαῦτ. Ἠ8.525E ξύλα καὶ φρύγανα κατακομίζων, Διογ. Λ 4,3 τὰ φορμῖα τῶν φρυγάνων, Παλλ. δ. ΒΙ. Χρυσ. 57,18 ἐμπρησι φρυγάνους τὰς κέλλας, Γεωπ. 9,6,3, Καλλιγ. Θ. ἀν. Βλ. 52 ἐσφαζαν τὴν . . οἶγα, . . τὴν ἐπιξαν εἰς τὸν ὄβελον καὶ συλλέξοντες φρύγανα τὴν ἐπέσθικαν ὄμ. κτ. ἐν. μ. ἐν περιληπτ. σμ. : Ἀριστ. φ. Εἰρ. 1026 δοκῶ σοι μαντικῶς τὸ φρύγανον τιθέσθαι, Πλαῦτ. Ἠ8.553C τὸ φρύγανον ἐπικαίεται. 2) κ. νεώτ. κτ. πλθ. φρύγανα τὰξίς ἡ διαίρεσις τοῦ φυτικού βασιλείου διακρινόμενῃ ἐκ τῆς τῶν δένδρων, θάμνων, ποδῶν : Θεόφρ. Φι 1,3,1. 3) νεώτ. φρύγανα τὰ ξυλώδη φυτὰ τὰ φέροντα πολλὰ στελέχη καὶ πολλοὺς κλαδίσκους, ὁσὺν ὄμιος ὁ κεφαλατός, τὸ ποτήριον τὸ ἀκανθώδες, ρυτί ἡ κνήπ. κτ.

φρυγάνοσφορος -ον ὁ φέρων, κομίζων φρύγανον βλλ. 1) : Λυσ. π. Πολυδ. 7,130.

φρυγάνω -ῶ μων. ἀντὶ φρυγανίζω βλλ. 1) : Ψ Κωδ. 224,18 [ἐν δ. Ρηγ.]

φρυγάνωδης -οῦς-ές κ. μων. κ. νεώτ. ὁ ὄμιος πρὸς φρύγανον βλλ. 1,1, ἄ φρυγανσιώδης : Θεόφρ. Φι 6,6,2 κέκωνον ἡ φύσις φρυγανῶδης, Διοσκ. 4,48, αὐτ. 162, Γρηγ. Κορ. 557. || τὸ οὐδ. κτ. πλθ. **φρυγανῶδη** τὰ ὄμιοι πρὸς φρύγανα : Θεόφρ. Φι 1,3,4. 2) νεώτ. ὁ πλήρης φρυγάνων, ὁ γεμάτος φρύγανον.

φρυγάνιον (ἰτό) νεώτ. τὸ ἐν εἶδει κολοῦρου κῶφον ἀνεστραμμένον κάτω τμήμα ὑψικαμίνου, ἐν ᾧ γίνονται χημικαὶ μεταβολαὶ πρὸ τῆς τήξεως τοῦ μεταλλεύματος.

φρύγετρον ἰτόν ἰφρύγω) κ. νεώτ. τὸ σκεῦος ἐν ᾧ φρύγεται ἡ κριθή, κ. νῦν ὁ καφέξ κτ. τὸ καθουρδιστήρι : Πολύξ. Διονύσι. Γον. 1) οὐπερ αὶ χύτρασι κρέμανται καὶ τὸ φρύγετρον, Πολυδ. 1,246 Σάλων . . τὰς νύμφας ἰούσας ἐπὶ τὸν γάμον ἐκέλευσα φρύγετρον φέρειν σμῆτιον ἀλιουργίας [ὡς σμῆτιον τῶν οἰκιακῶν καθηκόντων] πρβλ. Ἰλίν. Φι 18,3. 2) τεμαχίον ξύλου, δι' ᾧ ἀνεταράσσον τὴν φρυγομένην κριθήν Ἡσ. ἐφρύγετρον ξυλόφιον, ᾧ κινούσι τὰς πεφυρωμένας κριθάς.

φρυγέυς -έως ἰτόν ἰφρύγω) ἀγγεῖον, σκεῦος ἐν ᾧ ἐφρύγετο ἡ κριθή κτ., φρύγετρον : Πολυδ. 7,181 ἐφρυγέυς, ἀγγεῖον ὅπου ἐπέφρυγον : Θεόδομ. Κωμ. Σειρ. 4 φρυγέυς, θύσια, λήκυθος. 2) ὁ φρύγαν, ἐκείνος ποῦ ξεροφθίμει, καθουρδίει : Πολυδ. 7,181.

φρυγέωδης ἀντὶ φρύγω βλλ. : Πολυδ. 7,181.

φρυγία ἰή ἰφρύγω) μτγν. ἐπὶ γυναικῶν, ἡ ἔχουσα ἔργον τὸ φρύγειν Ἡσ. ἡ φρύγουσα. 2) φυτὸν τὸ ἐκ τοῦ εἶδους ἀσπληνῶν : Διοσκ. 3,151.

φρυγιάκος -ή-όν μτγν. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀρχαίαν χώραν τῆς δυτικῆς Μικρᾶς Ἀσίας Φρυγίαν : Μάχ. π. Ἀθην. 13,578B ἀλεχθὸν γὰρ ὄνομα φρυγιάκων γυναικ' ἔχειν, Στράβ. 10,3,15 καὶ ὁ Σαβάζιος . . τῶν Φρυγιάκων ἐστὶ, Νικόλ. Δσμ. Ἀθην. 332F περὶ Ἀρμενίαν τὴν φρυγιάκην, Σουίδ. ἑλ. Μιδίας κώμη Φρυγιάκη.

φρυγιάτικόν (ἰτό) μων. ἀγνωστον εἶδος φυτοῦ : Γεωπ. 12,1.

φρυγιάλιον ἰτόν πάπ. εἶδος μελωδίας διὰ φρυγικὸν αὐλόν.

φρύγιξ μτγν. κ. μων. ὀμοιάζω πρὸς τοὺς Φρύγας εἰς τὸ : Στεφ. Βυζ. ἐν λ. Ἀρμενία ὁ Ἀρμενιοὶ τὸ μὲν γένος ἐκ Φουνας καὶ τῆ φωσῆ πολλὰ φρυγιάουσι.

φρυγιάκος -ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Φρύγας ἡ τὴν Φρυγίαν, ἄ φρύγος : Διον. Ἀλ. Ρωμ. 1,29 ἄλλα ἔθνη. 1) τοῦτο ἐπαθὸν ὄνομα τὸ Τρωικὸν καὶ τὸ Φρυγικόν, - φρυγικὴ γλῶσσα, - φρυγικός πῖλος.

φρυγιάλιος (ἰτό) ἀγνωστον εἶδος πτηνοῦ, πῖθ. τὸ λατ. fringilla : Ἀριστ. φ. Ὀρν. 763 φρυγιάλιος ὄρνις ἐνθάδ' ἐστὶν, αὐτ. 875.

φρυγίνδα ἰή) λεξ. εἶδος παιδίας παιζομένης διὰ πεφυρμένων κυδῶν ἡ δι' ἄστρακων τοποθετούμενων εἰς τὰ δίσματα τῶν δοκτύλων τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς καὶ πηλητούμενων ἐν ρυθμῷ διὰ τῆς δεξιᾶς : Ἡσ. «παιδίας εἶδος διὰ κυδῶν», ἐν φρ. φρυγίνδα παιζειν : Πολυδ. 9,110, αὐτ. 114.

φρύγιον ἰτόν μτγν. ξηρὸν κασίμιον ξύλον, φρύγανον Ἡσ. ἐφρύγιον, ξύλον ἔθρονον : ΠΔ Ψαλμ. 101,4 τὰ δαστὰ μω ὡσεὶ φρύγιον συνεφρύγαναν. 2) τόπος ἐνθα ἐκτίθεται διάφορα πράγματα πρὸς ἔξηραναι εἰς τὸν ἥλιον : ΕΜ 561,12 ἐλέαχας, τὰ φρύγια καὶ ἀλείουσι τὸπους.

φρύγιος -α-ον (ἡ ἰφρύγω) Ἡσ. ὁ ξηρός ὁ στεγνός. **φρύγιος** -α-ον (2) ἰφρύξ) κ. νεώτ. κ. φρυγικός-ον ἰφρυξ. Ἀρμ. 1) ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Φρύγας ἡ τὴν Φρυγίαν, ἄ φρυγικός. Ἀλαχ 11 548 δι' ἑτάς . . Φρυγίας, Σοφ. Ἀντ. 824, Εὐρ. Ὀρ. 1382 Φρύγιον ἄστυ, αὐτ. ΑΙ 1627, Ἀριστ. φ. Ὀρν. 493 χλαί-

van . . Φρυγίων έριων, - φρύγιος ήλιος. Ιείδος κολουρακικού εκούσου βλ.κ., ούτιος τό άνω άκρον έδιπλοτό προς τό έμπρός: || τό φρύγιον δηλ. έδαφος, τό. έδαφος της Φρυγίας: Στράβ.12,4,5 και ήν αυτής τό μέν Φρύγιον τό δε Μύσιον άνωτέρω δε της Τροίας τό Φρύγιον || τά Φρύγια δηλ. πράγματα: Στράβ.10,37 οί παραδόντες τά Κρητικά και τά Φρύγια: 2) έν τη μουσ. ο ιδιάζων παρά τοίς Φρυγί, ο ύπό των Φρυγών έν χρήσει ών: Εύρ. Όρ.1426 Φρυγίοις έτυχον Φρυγίοις νόμοις, αὐτ.Τρω.545: Φρύγια τε μέλει (ήν) άγρίων και ζωηρών μουσικών μελών των παιζομένων ένλ ούλου έν τη λατρεία της Κυβέλης), αὐτ.Βάκχ.127 Φρυγίων αυτών, Άριατλ.Πολιτ.1276b,9 είναν άρμονίαν των αυτών φθόγγων έπέραν είναν λέγομεν, άν ότε μέν ή άώριος άτε δε Φρύγιος, αὐτ.1342b,7 πάσα: . . βασιλεία . . έστιν έν τοίς αυτίσι, . . οδύδραμβος ομαλονομηώς είναι δοκεί Φρύγιον, Πλούτ.Ηθ.1134B Φρύγιος τόπος, Λοκ.Άρμ.1) της Φρυγίου τό ευθενον, αὐτ. Νίγρ.37, Πολυδ.4,79 Φρύγιος νόμοι, Βασίλ.579Α, Σουίδ. Φρύγιος αθλητής || νεώτ. μουσ. φρύγιος τρόπος έκ των τριών θεμελιωδών τρόπων της άρχαίας μουσικής, ά. φρυγιστί άρμονία: 3) φρύγιος ήλιος, είδος αστιχηκής κισάσθρεως έν χρ. ύπό των βαφών: Διοσκ.5,141, Ιουλ.Μια.341B Ισπε δήπου τον Φρύγιον λίθον, ώ έώκει μάλιστα τό λευκό τουτό τά κρύσταλλα.

φρυγιστί έπίρρ. κατά τον τρόπον των Φρυγών, ίδ. έν τη μουσ. κατά τον φρυγικόν μουσικόν τρόπον: Πλάτ.Πολ.399Α άωριστί λειπείσθαι και φρυγιστί, Άριατλ.Πολιτ.1340b,5, αὐτ.1342b,2 έχει . . την αυτήν δύναμιν ή φρυγιστί των άρμονιών, αὐτ.6 έν τοίς φρυγιστί μέλεισι, Πλούτ.Ηθ.1134B, Κλήμ. Άλ.Στρωμ.6,288, Άθην.14,637D διένειμε δ' έκάστη χώρα τάς τρεις άρμονίας, την τε άωριστί και λυδιστί και φρυγιστί: 2) κατά την φρυγικήν διάλεκτον: Στέφ.Βυζ.ένλ. Άδραμύτειον τον Έρμωνα Λυδοί Άδραμίν καλούσι φρυγιστί.

φρυγιστίς ίδος ή ή μτγν. ά. φρυγία βλ.λ.2): Διοσκ. Ι168.13,151.

φρυγμένος-η-ο δημ. κ. φρυμένος παθ. μτχ. του φρύγω βλ.λ.

φρυγμός ή ή (φρύγω) Ησ. κ. νεώτ. ή ένεργεια και τό άποτέλεσμα του φρύγειν, φρυγάνισμα, ξερόφθμα, ά. φρούξις.

φρύγω κ. μων., νεώτ. κ. δημ., μτγν. κ. μων. κ. φρύττω (Διοσκ.2,177, Σχόλ.Όδ.1388, Εύστ.154711), μέλλ. φρύξω ΙΧρησμ.π.Ηρ.8961 κ. άωρ. Έξω (Έε-όικρ.7,66), άόρ. έφρυξα (Ιηπ.874H, Κρατιν.Όδυσσ.5), παθ. άόρ. έφρύχθην (Όμ.Έπιγρμ.π.14,4, Χρησμ. Σιβ.8,237) κ. έφρύγην (Ιηπ.878C), παρακ. πέφρυγμα (Όουκ.6,22), μτχ. πορακ. πεφρυγμένος κ. δημ. φρυμένος, έφω ή χηραίνω δια τό πυρό, φρυγιστικός, ξεροφίω, κομπορδίζω: Χρησμ.π.Ηρ.8,96 έρεστησι φρύξασθαι με τό έζοτα των κωπών, αὐτ. 2,94 φρύξαντες άπέφασσι, Κρατιν.Όδυσσ.5 φρύξας, έφίσσας κάπ' άνθρακιάς όπησσης, Άριστφ. Βάτρ.511 τραγίματα έφρυξας, αὐτ.Έκκλ.221, Θεόκρ. 7,66 κύμαρον δε τις έν πυρί φρυξεί' κ. παθ.: Όμ. Έπιγρμ.π.14,4, Φερεκρ.άπ.2 πεφρυγμένοι έρέδινθοι, Άριστφ.Έκκλ.844 φρύγεται τραγίματα, Όουκ.6,22 πυρούσι και πεφρυγμένα κριθάς, ΠΔ Λευίτ.2,14 νέα πέφρυγμένα χίδρα, Γαλ.6,534,4 φρυγμένων έρέδινθων, αὐτ.506,16 νέων κριθών φρυγιστών, Γεωπ.7,12,9 φρυγεται καρπόν, αὐτ.14,18,4 φρυγνεται κύμαρος, - φρυμναι σίκα - κουκιά' κ. μτφ.: Τελεκλ.άπ.2 φρούγει τί δράμα καινού Εύριπιδω, και Σωκράτης τά φρύγαν' άποτίθισι' 2) ένλ του ήλιου κττ., Ήραϊνω, καταΉραϊνω τί δια της θερμότητός μου: Θεόκρ.6,16 τό καλόν θέρας άνίκα φρούγει, αὐτ.12,9 σικιέρην δ' ύπό φρυ-

γόν ήελίου φρυγόπιος οδοιπόρος έδραμον ώς τις || κ. παθ. επί της δίτης: Ισίδ.Αλγ.ΑΠ 7, 293 άνήμερον πλώω πεθελεία έφρύγη δίτης όσο, Αλκ.Ζ17,47: 3) ρημ.π.φρυγμός, φρυκτός.

φρυδάς ή ή δημ., τό θηλ. φρούδι, ο έχων μεγάλη ή ήλικός όφρύς, ά. φρούδάτος.

φρυδάτος-ή-ο δημ. ο φρούδος βλ.λ.

φρύδι ή ή (φρύω) κ. δημ. όφρύδιον, όφρύς: Διγεν.Άωρ.259: τά μάτια της ήσαν ήλιος, τά φρούδια της φεγγάρι, Έρωτόκρ.2,492 τά φρούδια ντου ένέσπερε, τά μάτια του άγριτεύει, Ζαλοκ.201,4 τά φρούδια της σάν νά ήταν γραμμένα με κονδύλι.

φρυκτωρία μων. . πυροπόλα: Νικ.Χων.Χρον.21,3.

φρυκτωριδής-ός-ές μτγν. κ. μων. ο όμοιος προς φρυκτόν: Εύστ.608 (έκδ Μί.).

φρυκτός-ή-όν (φρύω) κ. μων. κ. νεώτ. ο πεφρυγμένος, ο φρυγοποιημένος, ο ξεροφθμένος, ο κομπορδισμένος: Άριστφ.Σοφ.1331 ύμάς . . φρυκτούς σκευάσω (βά σάς ξεροφίω), Γαλ.6,498,10 έρέδινθους έφρούς τε και φρυκτούς: 2) τό άρα, φρυκτός άνήμερη δός, δαυλός φλεγόμενος: Άγαθ.ΑΠ 5,293,9 φρυκτούς αίθαλδεντας έψης ριπίσμαι κώπησ έσθεσας || όμ. ώς ούα. δαυλός φλεγόμενος ή πυρός προς έκτέλεσιν σημάτων Σουίδ. ή δια των δάδων γνωμένη έν πολεμοίς λομπός: Αισχ.Άγ.30 ώς ο φρυκτός άγγέλλων πρήπει, αὐτ.282 φρυκτός δε φρυκτόν δεύρ' άπ' άγγάρου πορος έπειται, αὐτ.292,Όουκ. 2,94 ές . . τάς Άθήνας φρυκταί . . ήροτο πολέμιοι (άνήπιτονα πυροί, ίνα σημάσωσι την προσέγγισιν του ήχθρού, αὐτ.3,22, Άριστιδ.225 φρυκτοί φιλοί και πολέμιοι, Συνέσ.Έπιστ.130 της άώρας πολάκις φρυκτούς όρων, και αυτούς άνάπτων και ατώς, και σίρων τοίς άλλοις σημεία: 3) όμ. τό άρα, ο φρυκτός ήέν. κύμαρος, ώς ούα. κληρος, φηρος, έπειδή κατά τόσ φηφοφορίας ήσαν πολλάκις έν χρ. πεφρυγμένοι κύμαροι: Πλούτ.Ηθ.492Α των Έσασαλων φρυκτούς περι βασιλέως προς θεόν πεμπόντων || όμ. κύμαρος προς φηφοφορίαν: Πολυδ.8,18: 4) όμ. τό άρα. κτ. πληθ. φρυκτοί ή τό ούδ. κτ. πληθ. φρυκτά ώς ούα. είδος μικρών ήχθών δια τη γίνισμα: Άνοξάνδρ.Όδυσσ.1 τις δε συνειδέσθαι βρωτών φρυκτούς καταβαλών ή κορακίνους ώνίλους, Άλεξ.Όδυσσ.Υφανί2: || Ησ. φρυκταί Ήρα Ιχθύδια ετέλη: 5) κ. μων. τό θηλ. ή φρυκλή ώς ούα. είδος τί ρητινης: Γολ.13,715 Ήρατοτή των όπιτων έστιν ήν ονομάζουσι τινες φρυκλήν, Γεωπ.16,17.

φρυκτωρήμα-ατος ή ή (φρυκτωρῶ) μων. λήμφικ. φεγγόδλημα: Άνών.π.ΑΣΣ Μαίωυ 2,767D τοίς άστρων φρυκτωρήμασι.

φρυκτωρησις-εως ή ή μων. ή ένεργεια του φρυκτωρῶ βλ.λ., μτφ. ύπέκκασσις: Έφραϊμ 2082 μήνω ένάσων ές φρυκτωρήσιν πάδους.

φρυκτωρία ή ή (φρυκτωρῶ) κ. μων. κ. νεώτ. ή δια φρυκτόν βλ.λ.2) έν μεγάλων άποστάσεων συνενώσεις κατά την νύκτα Σουίδ. ή δια των πυρσών παραφυλακή νυκτερινή, ή λαμπός ή καύσις, παρά τό πυρσών και άρείν, δ' έστι φυλάττειν: Αισχ.Άγ.33 τά δεσποτών γάρ ώε πεσόν' αίσθήσμαι τρις έξ βαλούσης ήσδὲ μεν φρυκτωρίας, αὐτ.490, Σοφ.άπ.379 στρατώ φρυκτωρίων έδειξας, Εύρ.Ρισ.55 φαίνει μ' ένυκχας φρυκτωρία, αὐτ. 128, Άριστφ.Όρν.1161 φυλακαί καθεστήκασι και φρυκτωρίαί έν τοίσι πυροίσι, Όουκ.3,22 όσωσάσφη τά σημεία της φρυκτωρίας τοίς πολεμίοις ή, Άριστλ.Κόα.5 φύλακας φρυκτωριών τε έποτήρες, Λυκόφρ.1096, Δίων Κ 65,18 πῶρ ώσπερ έκ φρυκτωρίας αίρόμενον, αὐτ.60,11: 2) κ. μων. αὐτό τουτό τε: προς συνενώσιν άναπτόμενον πῦρ: Σχόλ.Εύρ.Όρ.432 φρυκτωρία ήσφ πελί τάς

ἀκτάς τῆς Εὐβοίας· Ἀγο9.313,2 | Ἰβονη. | φρυκτωρίας ἀνήτε πολλὰς· 2) μαν. μτφ. τὸ πνευματικόν ἴδ. φώς· Δαμοσκ.12.3721ε τῆ φρυκτωρία λαμπομένη τοῦ Πνεύματος, Μηναι31 | Ἐσφ.Θεοτ. νοῦς ἀστράφην θείας φρυκτωρίας· 4) ὄμ. μαν. μτφ. ὄρη, παραφώρα· Θεοφύλ.Σ | 17,13 | Ἰβονη. | ὀμαρταίνων τῶν ἀστρωτιῶν τὰς μαινόμεναι τῆς ὄρης φρυκτωρίας.

φρυκτωρίον ἰδὲ μτγν. φυλακίον ἢ πύργος, φρεῖ· οὐ ἐλαμβάνοντο καὶ ἐξεπέμποντο φρυκτωρία· βλ.λ. | : Πλούτ.Πομπ.24 ἦν. . ναύσταθμα πολλὰχθῆ πειρατικά καὶ φρυκτωρία τετελιγμένα, Πολυδ.4,127· 2) εἰδός τι φάρμακον πρὸς καθάρασθαι τῶν ναυτιλλομένων· Ἡρωδιαν. | στ.4,2,8 ἀπεικάσαι τι ἀντὶ τὸ σχῆμα τοῦ κατασκευάσματος φρυκτωρίοις, & τοῖς λιμέναις ἐπιπέμεινα νύκτωρ διὰ τοῦ πυρός ἐς ἀσφαλεῖς καταγωγὰς τῆς ναῦς χειραγωγεῖ.

φρυκτωρός ἰδὲ | φρυκτός, αὔρασι κ. μαν. ὁ φρουρῶν ἐν φρυκτωρίῳ πρὸς διαβίβασιν φρυκτωρίων βλ.λ. |, φύλαξ φρυκτωρίου διαβιβάζων ἐκείθεν σημεῖα διὰ πυρᾶσαν· Αἰσχ. Ἀγ.590 φρυκτωρῶν δια πεισθείας, Οἰουκ.8,102 ὡς αὐτοῖς οἱ τε φρυκτωροὶ ἐσήμεινον καὶ ἠσθάνοντο τὰ πυρὰ . . ἐγνώσαν ὅτι· πρδλ. Αἰσχ. Ἀγ.281· 2) κ. μαν. αὐτὸ τοῦτο τὸ διὰ πυρᾶσαν σημεῖον· Λυκόφρ.345 ὄταν . . ἄμφη κακῶν φρυκτωρῶν αὐτανεφέσιος τῶν . . ἐκπελευκῶσιν· | μαν. αὐτὸ τὸ πῦρ, ὁ πυρᾶς· ΚΜανασά Χρον.1437 φρυκτωρῶν ἦσαν.

φρυκτωρῶ-τω κ. μαν. κ. νεώτ. ἐκτελεῖ φρυκτωρίαν βλ.λ. |, διδω σημεῖα διὰ πυρᾶσαν κατὰ τὴν νόση πρὸς συνεννόησιν· Ἀρποκρ. ἐφρυκτωρεῖν ἐστὶ κυρίως τὸ διὰ πυρᾶσαν ἀνατεταμένον σημαίνειν ὀπίσω, Δεινόςχος ἐν τῇ Αἰσχίνου αὐνηγορίᾳ κατὰ Δεινίου· Ὀνήσανδρο.Στρατηγ.91,10 | Cor. | τοῖς φρυκτωρῶσιν· κ. παθ.· Οἰουκ.3,380 ὑπὸ νύκτα αὐτοῖς ἐφρυκτωρήθησαν . . νηλες . . προσεπλευσαι· ἐβδόμη σημεῖον διὰ πυρᾶσαν ὅτι προσεγγίζουσιν πλοῖα· 2) μτγν. κ. μαν. μτφ. φωτίζω, καταδύμω· Γρηγ.Ναζ. Λόγ.28,520Α πῶθεν ἤλιος φρυκτωρεῖ ἴσως τῆ οἰκουμένη, καὶ πάσαις ὀφθαί, αὐτ.1.679D ἴσως τὸ οὐρανὸς ἀνωθεν φρυκτωρεῖ, Δαμασκ.1.2818B πᾶσα φρυκτωροῦντα τοῖς ἀγλαῖς ἀμφογγασιν· κ. παθ.· Νεῖλ. Ἐπιστ.116,26 οὐρανὸς φρυκτωροῦόμενος | ἰδὲ φωτίζω· 3) ρηματ.π. φρυκτωρήμα, φρυκτωρήσις, φρυκτωρία.

φρυμάζω δημ. κ. φρουμάζω κ. φριμάζω φριμάσσομαι· 2) φρυάτω.

φρυμνέος ἰδὲ EM801.29 ἐδηλονότω φρυμνέος· φρυμνέος . . εἶδος βατραχίου, παρὰ τὸ ἐμφορεῖ εἶναι πρὸς τοὺς ἄλλους, ἢ ἀπὸ τοῦ φερέσθαι ἀπὸ τῆς λιμνώδους φύσεως ἐπὶ τὸ χερσαίονα.

φρύνη ἡ | φρύνος νυκτοβίου βατραχίου ζῶντος ἐν τῇ ζῆρᾷ ἐνδὸς τραυλῶν καὶ τρεφομένου ἐκ ποικίλων ζωφίων· Ἀριστλ.Ζ1.4,57· 2) σκωπτ. ὄνομα, ἔταιρον πινῶν τῶν Ἀθηνῶν· Ἀριστφ. ἔκκλ.110 | Φρύνην ἔχουσαν λήκυθον πρὸς τὰς γνάθους.

φρύνιον ἰδὲ μτγν. εἶδος φυτοῦ, ἄ. βατραχίον, ποτήριον βλ.λ.· Δισσκ.3,17.

φρύνουσειθής-οδς-ές κ. νεώτ. ὁ θύσιος πρὸς φρύνην βλ.λ. | : Ἀριστλ.Πρ.1,22 μικρῶν βατραχῶν τῶν φρύνουσιδῶν· 2) νεώτ. ζωολ. τὸ οὐδ. πληθ. φρύνουσιθῆ οἶκος ἀρραχνωδῶν ἀρθροπόδων.

φρυναεικάφελος ἰδὲ νεώτ. ζωολ. γένος σαυροειδῶν ἀγαμίδων ἕρπετων.

φρύνολόγος-ον ὁ συλλέγων ἢ συλλαμβάνων φρύνους βλ.λ.· Ἀριστλ.Ζ1.9,36,1 | ἰδ.γρ. ἀντὶ -λόγος.

φρύνολόχος-ον ἰσοχῶν ὁ ἐνεδρεῦων, θηρεύων τοὺς φρύνους, ὄνομα ἀρπακτικοῦ πινός ὄρνεου, πηθ. εἰδὸς πινός ἴερακος· Ἀριστλ.Ζ1.9,36,1 οἱ δὲ φρύνολογοὶ εὐθιῶνται καὶ χθαμαλολήτοι ἰδ. γρ. φρύνολογοί.

φρυνόμαντις-εως ἰδὲ νεώτ. ζωολ. γένος ἔγγυστοριδῶν ἀνοῦρων ἀμφίβωτων περιλαμβάνον διάφορα εἶδη μικρῶν βατραχίων.

φρυνόρρομος ἰδὲ νεώτ. ζωολ. γένος μαλακοπέτρων μικροσώμων ἰχθύων τῆς Μεσογείου.

φρύνος ἰδὲ μ. κ. ἡ· Βάβρ.28,61 ἄ. φρύνη βλ.λ. | : Ἡσ. ἔφρυνος, Βοτάνηχος· Ἀριστλ.Ζ1.9,40,41, Νικ. Ἀλεξ. 580 ἦν γε μὲν ἐκ φρύνουιο θηρειομένου ποτῶν ἴσως, Βάβρ.24,4, Πλούτ.· Η8.537Α γαλαῖς καὶ κανθαρίδας ἐνίοι μισοῦσι, καὶ φρύνους καὶ ὄφεις, Λοσκ.Φιλοφ.12 ἐχίδνα . . καὶ ἀκούνται φρύναι τε καὶ φύσαλοι, Βασ.2.920 | : ἐπιχειρας ἡμῖν σαύρας τε καὶ φρύνους, Συνέσφ.262Α ὄσπιδα, φρύνον, ὄφιν καὶ Λαδικίας περιέφυγε· | νεώτ. ζωολ. γένος οὐόρων φρυνιδῶν ἀμφίβωτων περιλαμβάνον βατραχία ἔχοντα σώμα ἀτροκτοειδές καὶ πόδας βραχεῖς· 2) νεώτ. ζωολ. γένος φρυνιδῶν ἀραχνειδῶν περιλαμβάνον μικρὰς ἀράχνας.

φρῦα ἡ | μτγν. σκυθικὴ ὀνομασία εἰδούς πινός μαγικῆς βοτάνης ὀμοίας πρὸς ἡλίανον· Πλούτ. Πστ.14.5 Βοτάνη, τῇ διαλεκτῶ τῶν βαρβάρων Φρῦα καλουμένη, ὄπερ μεθερμηνευόμενον ἐστὶ μισοπόνηρος· πηγνῶν δὲ εἶς παρὰ μῶσιν.

φρῦεις-εως ἡ | νεώτ., δημ. φρῦξι, ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ φρῦσαι, φρυγγῖος, φρυγγίαμα· 2) δημ. ἐπίσχεσις τῶν κοπρῶν, δυσκοιλίτης ἐν τῇ φρ. ἔχει φρῦξι εἰναὶ δυσκοιλίας· 3) νεώτ. ἐν τῇ μεταλλουργίᾳ ἡ ἀνευτήξεως ἄλλα μετὰ χημικῆς μεταβολῆς πύρωσις ἀποτελοῦσα τὴν βάσιν τῶν κυριωτέρων μεταλλουργικῶν μεθόδων.

φρῦσσα Ἡσ. κ. νεώτ. ἄ. φρῦγυ βλ.λ.· Ἡσ. ἐν λ. πεφρυγγεῖαν.

φρῦττω μτγν., μαν. κ. νεώτ. τ. τοῦ φρῦγω βλ.λ.· Δισσκ.2,177, Σχολ. Ὁδ.Σ.27 φρυττοῦσθαι τὰς κριβὰς· κ. παθ.· αὐτ.1.388 φρυττομένων τῶν σαρκῶν, Εὐστ.1.547,11 εἰ . . ἡλίω ἀθλητοῖ, οὐκ . . ἐφρῦττοται.

φρῦσῖον ἰδὲ κρητ. τ. τοῦ φρούριον βλ.λ.· Ἐπιγρ. **φταίγω** δημ. τ. τοῦ πταῖω βλ.λ.4)· δ.διστ. πέδ μου, πουλί-μου, ἄν σου ἔφταιξω, ἄν δῆρω τὸ κορμί μου, ὄμ. ἢ σου ἔφταιξει ἢ ἐγὼ ἔφταιξα ἀς εἶν' συμπαιθιόμενον, φρ. κ. ἐπειτα φταιεῖ ὁ φωνιάξ· **φτάζωμ** ἰδὲ | δημ. ἐπτάζωμος βλ.λ.

φταιξίμο ἰδὲ | δημ. τὸ πταῖσιμον βλ.λ.· δ.διστ. κῆκία κ' ἀμάχη μου κρατᾷ τὸ γιορνεποῦλό μου, | νὰ τὸ ρωτήσω ἄν μου ἢ ἡ ἴντ' ἡ ν' τὸ φταιξίμο μου, Παλαμ.Τρισεύγ.59 ἀνίσιως καὶ δὲ μου τὸ φωνιάξος ὄλοστράγγυλα τὸ φταιξίμου μου. **φταισκα** ἰδὲ | δημ. τ. τοῦ πταίσμα βλ.λ.

φταιστῆς ἰδὲ | δημ. κ. φταιχῆς, θηλ. φταιχῆρο, ὁ πταίστης βλ.λ.

φταισι δημ. ἀντὶ πταῖω βλ.λ.4).

φτάκκοιλο ἰδὲ | δημ. τὸ ἐπτάκκοιλον βλ.λ., ἄ. ἔφτακοίλη.

φτάνω δημ. προφ. τοῦ φθάνω βλ.λ.

φταρμῖος ἰδὲ | δημ. ἀντὶ φταρμῖος βλ.λ.

φταρμιζω δημ. βασκανίω βλ.λ. |, ἄ. ματιάζω βλ.λ.2)· 2) ρηματ.π. φτάρμισμα.

φταρμιζομαι ἰδὲ | δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ φταρμιζω, ἡ βασκανία βλ.λ. |, ἄ. βασκομα, μάτιασμα.

φταρνίζομαι δημ. κ. φταρνίζομαι φταρνίζομαι, φταρνίζομαι ἰδὲ | δημ. ὁ φταρμῖος βλ.λ.

φταρχνιτικο ἰδὲ | δημ. τὸ θαυνώδες κοσμητικόν φωτῶν αἰώνων τὸ δεινρόδεδες.

φταιγαμένος-η-ο δημ. μτγ. παθ. παρακ. τοῦ φτειάνω, ὡς ἐπιθ. ὁ τεχνιτῆς, ὁ μὴ φυσικός, ὁ νοθευμένος· **φταιγαμένο** κρασί τοῖνος περιέχων προσθέτους καὶ βαθεράς χημικὰς οὐσίας.

φτειάνω μαν. κ. δημ. κ. φτιάχνω κ. φτιάξω, ἄφρ. ἐφτ(η)ομαι κ. φτ(η)ομαι, ἄ. ἐφκίεσθαι, κ. ἐφκίεσθαι, μτγ. παθ. παρακ. φτ(η)αγμένος κ. φτ(η)α-

σμένος κ. φκιασμένος, μτθ. διευθετώ, τακτοποιώ, διορθώνω, αιάζω, ιδ. τι οτιρεβλόν: φτειάνει μόνος του τό κρεβάτι του, - φτειάζει τό γιακά σου - τή γραβάτα σου, - φτειάζει τὰ βιδάλια - τὰ μαλλιά της. 2) μιν. κ. δημ. πλάττω, κατασκευάζω, παρασκευάζω, δημιουργώ, εργάζομαι τι: Πρόδρ.2,111 άπελευθ φτιάσει τό θερμόν, δός νήμαν τoίς πατράσιν, αυτ.25), - φτειάνω σπιτι -καράβι - φόρεμα - παπούτσια - πουκαμίσι, παροη: Ξέρ' ή μάννα μου νά φτειάζη πίττω, μόν' άλευρί θεν έχει ίεπί των γιωριζόντων νά κατασκευάσωσί τι, μη έχόντων δέ τὰ πρός τούτο άναγκαία! || φρ. του τήν φτειάζαν Ιτόν ενέπειξαν, τόν ήπότησαν! 3) γεν. καταγίνομαι, άσχολοῦμαι εις τι, κάμνω κάτι: τί φτειάνεις άλημενής έδω; φρ. τί φτειάνεις; ίάντι του τί κάνεις; πώς έχεις; είσαι καλά; 4) άμιβ. άποκοθιαταμαι, επανέρχομαι εις καλήν κατάστασιν, διορθώνομαι, αναλαμβάνω: άφ' ότου παντρεύθηκε, έφτειάζει, - στήν έξοχή έφτειάζει τό πρόσωπό της. 5) φρ. τὰ φτειάνω συνάπτω έρωτικώς σχεζόμεν μετά τινος. || όμ. τὰ φτειάνω συμβιβάζομαι, συμφιλιούμαι, συνδιαλλάσσομαι πρός τινά. 6) μέσ. φτειάνομαι κ. φκιά(χ)νομαι καλλωπίζομαι, ψιμυθιοῦμαι: γιά νά βγή έξω, φτειάνεται δύο ώρες τόν καθρέφτη. 7) ρηματ. η. φτειάομαι, φτειστικώ, φτειαστός.

φτειάζιμο (τό) δημ. ά. φτειασίμο βλλ. **φτειασίβι**, φτειασίδω, φτειασίδωμα, φτειασιδών κττ. έσφ.γρ. άντι φκιασιβί, φκιασιδού, φκιασιδωμαι, φκιασιδών βλλ.κ.

φτειασίμο (τό) δημ. ή ενέργεια και τό άποτέλεσμα του φτειάνω βλλ., ή κατασκευή, ή άρτιωσις, ή έπιδιόρθωσις πράγματός τινος: τό φρ- τής πίττας - του κουστουμιού - του ρολογιού.

φτειαστικά (τά) δημ. κ. φτειαστικά ή άμοιβή διά τό φτειάσιμο βλλ.

φτειαστικός-ή-ό δημ. κ. φτειαστός ή τεχνήτός, ό μη φυσικός, ά. φτειασμένος.

φτειάδι (ή) δημ. τό μέγα και μακρόδιον δένδρον πετέλας ή πεδινή.

φτελακοτσά (ή) δημ. τό μέγα δένδρον κελτικής ή νότιος.

φτενάδι (ή) δημ. μικρός πλακοειδής άβας, μικρό πλακάκι.

φτενόπετακος-η-ο δημ. ό έχων λεπτόν πετσι βλλ., άντιθ. χοντρόπετακος.

φτενός-ή-ό δημ. ό λεπτός βλλ.2), άντιθ. χονδρός: φτενόν σανίδι - ξύλο.

φτενασία (ή) δημ. τό μέρος καθ' ό λεπτόνεται τι, εκεί όπου είναι τι λεπτόν, φτενόν: έσπασε τό σανίδι στή φτενοσία.

φτενόφλοῦθος-η-ο δημ. έπί καρπών, ό έχων λεπτόν φλοῖον, φτενή φλοῦδα βλλ.: φτενόφλοῦθο πορτοκάλι.

φτέρα (ή) δημ. ά. φτέρη βλλ.

φτερακώ δημ. πετώ έλαφρώς.

φτεραδ δημ. κινώ τας πτερυγας.

φτέρη (ή) δημ. τό ποδός φυτόν πτέρις ή άείτειος ή κοινή.

φτεριάζω δημ. έπί νεοσσών, εκφύω, κάνω πτερό, πτεροφυώ. 2) ρηματ. η. φτεριάσσω.

φτεριάσμα (τό) δημ. ή ενέργεια και τό άποτέλεσμα του φτεριάζω, ή πτελώσις, ή πτεροφυία.

φτερίνα (ή) δημ. τ. του πτερίνη βλλ.

φτερίνι (τό) δημ. ή πτερίνα του ποδός: τόν βράκη ή πέτρα στό φτερίνι. 2) ή πτερίνα υποδήματος.

φτερινιά (ή) δημ. τό διά τής πτερίνης ή πτερινιστήρος πλέγμα: Πολιτ. Έκλ. Τραγ. 92.4 φτερινιά δίνει του μαύρου τας, πάει σφράντα μίλια.

φτερινίζομαι δημ. ά. φταρινίζομαι βλλ.

φτερίνισμα (τό) ά. φτάρνισμα βλλ.

φτερινιστήρα (ή) μον. τ. του πτερινιστήρ βλλ.: Πρόδρ. 2.69 αυτός δέ καθάλαριος διπνεκώς ό-δεύει, | βουτουλωμένος τοίς ποσίν φέρων τας φτερινιστήρας.

φτερινιστήρα (τό) δημ. ό πτερινιστήρ βλλ.: Πολιτ. Έκλ. Τραγ. 92.3 φθία στρώνει τό φάρο της κι όχιές τόν καλιγώνει, | και τούς άστρίτες τους κακόψ, τοῦς βάνει φτερινιστήρια.

φτερινίτης (ό) δημ. έκαστον τών τεμαχίων χονδρού δέρματος έξ ών άποτελείται τό τακούνι βλλ. του υποδήματος.

φτεροκοπώ δημ. πλήτητ, κτυπώ διά τής πτερίνης ή του πτερινιστήρος, ά. φτεροκτυπώ.

φτεροκτυπώ-άω δημ. ά. φτεροκοπώ βλλ.

φτερό (τό) δημ. τ. του πτερόν βλλ.

φτεροδέννομαι δημ. έπί πτηνών, πλήτητ, πλήτητ ενμαυτόν, δέρνομαι διά τών πτερυγών: Καρκβ Ζητ. 174 άρχισαν νά πετόν εμπρός στις φωλιές τους, νά φωνάζουν άπελαικτικά και νά φτεροδέννωνται με συγχυσμένο σάλαγον.

φτεροδορυβάω έω δημ. έπί πτηνών, παράγω, προκαλώ θόρυβον διά τής κινήσεως τών πτερυγών: Βολααφ. Βράγ. Κύμ. 27 καθως άνεροδέρνουνε και φτεροδορυβούνε | ή δυσωδία του νεκρού τά όρνια άν μυριατούνε.

φτεροκόπημα (τό) δημ. ή ενέργεια του φτεροκοπώ, ή πλήξις του άέρος διά τών πτερυγών' || ό διά του φτεροκοπήματος παραγόμενος θόρυβος: Καρκβ Ζητ. 62 και οι λυγροί του άντιχούσαν μέσα στον άχυρώνα, σαν φτεροκόπημα νυχτερίδας.

φτεροκοπώ-άω έπί πτηνών, πλήτητ, κτυπώ διά τών πτερυγών τόν άέρα. 2) ρηματ. η. φτεροκόπημα.

φτερολογίαιμα δημ. έπί πτηνών, άρχίζω νά εκφύω περά, πτέρυγας. 2) έπί πτηνών, δοκιμάζω τας πτερίγας μου πρός πτήσιν: παροιμ. άπ' όσα φτερολογιούνται τρώει ό γάτος.

φτερομάδω-άω δημ. τίλλω, άποτίλλω. 2) μτφ. άφαιρώ, όποστερω τινά τινος τελείως: τόν φτερομάδισαν στό πόκερ ιδ. τόν άπεγύγωσαν).

φτεροπετώ-άω δημ. μτφ. φτεροπετόμενος, ίταμαι, πετώ διά τών πτερυγών.

φτεροπηλώ-άω δημ. έπί πτηνών ή έντόμων, ηπλώ τή βοήθεια τών πτερυγών: τὰ κοττοπουλάκια - οι άκριδες φτεροπηδούν. 2) μτφ. έπί άνθρ., σίωει ίπτάμενος ηπλώ, χορεύω.

φτεροπόδαρος-η-ο δημ. ό οίονει πτερυγος έχων εν τοίς ποσίν, ό λίαν ταχείς πόδας έχων, ό άκίπους, ό γρήγορος, ά. γοργοπόδαρος.

φτεροσπαθώκος-η-ο δημ. έπί πτηνών, ό έχων φτερό όμοιάζοντα κατά τό σχήμα πρός σπαθία, ά. σπαθόφτερος.

φτερούρα (ή) δημ. ή πτερούρα βλλ. η: Πορφύρ. Σκ. 7.7 τής στέγες, που χιονίζουνε παριστρίων φτερούρες, Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 45.5 στις φτερούρες της ή φύμη | ως τὰ αίθρια θά τόν πάρη.

φτερουγιή (τό) δημ. ά. φτερουγίωμα βλλ.

φτερουγι (τό) δημ. τ. του πτερουγιόν βλλ. η. 2) άντι πτερουγιόν βλλ. 3): Καρκβ Ζητ. 55 τὰ φτερουγις τής μήτης του άνακινούνται.

φτερουγίωμα (τό) δημ. έπί νεοσσών, ή άρ χομένη πτεροφυία.

φτερουγίζω δημ. τ. του πτερουγίζω βλλ.

φτερουγίωμα (τό) δημ. τ. του πτερουγίωμα βλλ.

φτερουγώ-άω δημ. ά. φτερουγίω βλλ.

φτερουγυτός-ή-ό δημ. τ. του πτερουγυτός βλλ.

φτεροκτυπώ-άω δημ. κτυπώ διά τών πτερυγών τόν άέρα, ά. φτεροκοπώ.

φτερούρα δημ., άόρ. έφέτωρα, έπί νεοσσών, εκφύω περά, πτεροφυώ. 2) μτφ. άνοπτερούμαι βλλ. 3).

φτερωτός-ή-ό δημ. τ. του πτερωτός βλλ.

φτηναίω δημ. καθιστώ τι εὐθνήν βλ.λ.21, ὀποτιμώ: θά φτηνῶναι τις πατάς. 2) ὀμτβ. ἐπι ἐμπορευμάτων, ὑποτιμῶμαι, καθιστάμαι εὐθνήν βλ.λ.2: ἐπέρσας τὸ καλοκαίρι κι ἀκόμη δὲν ἐφῆρτῆναν οἱ τομάτες.

φτήνια (ή) κ. φθῆνια δημ. τ. τοῦ εὐθνήνα βλ.λ.5), ὀμτβ. ἀκρβεία: φτήνια ἐφέτος στά φρούτα.

φτηνοβουλεία (ή) δημ. ἡ μή ὀπαιτούσα μεγάλη δαπάνη ἐργασία, φτηνὴ δουλεία: || συνεκὸ κωτασκόπισμα εὐτελέες, ἀμελῶς γενόμενον.

φτηνός-ή-ό δημ. τ. τοῦ εὐθνήν βλ.λ.2), ὁ εὐωνός, ἀντιθ. ἀκριβός Παλου.Τρισεύγ.19 παννία πολὺ φτηνότερα, πού τὸ δούλεμά τους δὲ συγκρίνεται μὲ κελίνο, 7 ἀκριβοπλήρωσεν παρομοί. ἀκριβός στά πίτυρα καὶ φτηνός στ' ἀλεύρι (ἐπὶ τῶν φειδομένων τὰ μικρὰ καὶ δαπανώτων ἀφειδῶς τὸ ἀκριβὰ. τὰ πολύτιμα), τὸ ἀκριβὸ πράμα εἶναι τὸ φτηνὸ (ἰδίω τὸ ἀκριβὸ πράγμα εἶναι καλύτερος ποιότητος καὶ διαρκείας).

φτιάνω μαν. κ. δημ. ὄγρ. τοῦ φτιάσιμου βλ.λ.: Πρόδρ.2,251 καὶ ὄς μὰς φτιάσιμου καὶ ἄλλας.

φτιαξιά (ή) δημ. κ. φτιασὶ τὸ φτιάσιμο βλ.λ.

φτιάσιμ (ή) δημ. ἡ φτιαξιά βλ.λ.

φτιασιδί (τό) δημ. ἄντι φτιασιδὶ βλ.λ.

φτιασιδοῦ (ή) δημ. ἔσφ.γρ. ἀντι φτιασιδοῦ βλ.λ.

φτιασιδώνω δημ. ἔσφ.γρ. ἀντι φτιασιδῶν βλ.λ.

φτιάσιμο (τό) δημ. ἀντι φτιάσιμο βλ.λ.

φτιαστός-ή-ά δημ. ἀντι φτιαστικός βλ.λ.

φτιαστικός-ή-ό δημ. τ. τοῦ φτιασικός βλ.λ.

φθονερός-ή-ό δημ. τ. τοῦ φθονερὸς βλ.λ.

φθων κ. -άω δημ. τ. τοῦ φθωνῶ βλ.λ.

φθου, ἔμφ. δημ. ἔκ τῆς λ. φτύνω, πρὸς ἔσφραση ἀδησίας καὶ περιφρονησεως: φθού σου μασκαρῶ, - φθού νά μου χαθῆς, παλιὰθρωπε' || ἐν χρ. ἐν φρος κ. πρὸς ἀποτροπὴν βασανίας ἡ ἐρωικῶς: φθού σου νά μὴ βασκαθῆς πᾶς πᾶχυνες.

φτουραίνω δημ. ἄ. φτουρῶ βλ.λ.

φτουρῶ κ. -άω δημ. ἐπὶ πράγμ. κ. ἰδ. ἐδωδῆμων, ἐπαρκῶ, διαρκῶ, βαστῶ πολὺ: τὸ ἄσπρο φτωμὶ δὲ φτουρᾶ | κατανάλισκεται, τρώγεται γρήγορα!

φτουάρι (τό) δημ. κ. φτουάρι φτουάριον, πτύον: Βίζυην.Ποιμ.10,18 βγαίν' ὁ γεωργός, ἀντὶ σπαθί, μ' ἐνα τσαί καὶ φτουάρι.

φτουαρίζω κ. φτουαρίζω τ. τοῦ πτυορίζω βλ.λ.

φτώκα (ή) δημ. σύνλημμα οταχῶν σίτου ἀναρωτώμενον εἰς τὴν ὄσφην τῶν ἀγροτικῶν οἰκιῶν, καὶ ὡς σύμβολον εὐτυχίας καὶ ἀλεξητήριον τῶν κακῶν πνευμάτων.

φτώμα (τό) (πτώω) δημ. προφ. τοῦ πτώσμα βλ.λ.1).

φτώνας δημ. προφ. τοῦ πτώ βλ.λ.

φτώσιδι (ή) δημ. τὸ πτώσμα βλ.λ.1).

φτώσιμο (τό) δημ. πτώσις, πτωσμός: τοῦ χρειάζεσαι φτώσιμο, - εἶναι γιὰ φτώσιμο (σφ. πρὸς ἐξευτελισμόν).

φτώ δημ. ἀντι φτώνω βλ.λ.

φτωαδάκι (τό) δημ. ὁ μικρός ἢ ὁ ὀξυλόπτης πτωχός: φρ. ἐμεῖς τὸ φτωαδάκια.

φτωχαίνω δημ. κ. πτωχαίνω πτωχῶν βλ.λ.

φτωχάκια (ή) δημ. τ. τοῦ πτωχάκι βλ.λ.1): Βηλορ. 1214 ἡ ζῆσα τὴ ζῆή με, μεγάλως καὶ λαμπρός, | ἡ πάλι τὴν περᾶσω σὲ φτώχια, Παλου' Ὑμν.

*ΑΒ.Μάτ.Ψυχ.26,6 ζῆη χαρούμενη . . καὶ πλάστια | μέσ' ἀπὸ χρόνια συμφορὰς καὶ φτώχιας.-τοὺς δῆρνε ἡ φτώχια, - τοὺς ἔφαγε ἡ φτώχια, παρομοί. ἡ φτώχια δὲν εἶναι ντροπὴ ἢ πτωχία δὲν ἐπιφέρει κατασχύνην).

φτώχεψη (ή) δημ. τ. τοῦ πτώχευσις βλ.λ.

φτωχικός-ή-ά δημ. τ. τοῦ πτωχικός βλ.λ.: Παλαμ. Ὑμν. Αδ.Μάτ.Ψυχ.75,22 καὶ τὸ μικρὸ, τὸ φτωχικὸ μὰς σπῆτι, Κορκδ.Ζητ.5 ἔχει τὴν φτωχικὴν ἐκείνην καὶ φοδισμένην ἐκφροσῶν, - σ' ἐνα κελυδί φτωχικὸ εὐρέθηκε μιά μέρα. 2) τὸ οὐδ.

φτωχικὸ ὡς οὐα. οἶκος πτωχοῦ, ἐνδίαίτημα πένητος' || κ. κτ. ἔκφρ. μετριόφροσύνης, γεν. πᾶς οἶκος μὴ πολυτελής: δταν θὰ ἔλθῃς στὸ φτωχικὸ μὰς θὰ σὲ φιλέψουμε.

φτωχογειτονιά (ή) δημ. συνοικία ἐν ἣ κατοικοῦσι πένητες, γειτονιά ὅπου κατοικοῦν φτωχοί, φτωχομαχαλάς.

φτωχογειτονικά (ή) δημ. γυνὴ πτωχῆ, ἐκ πτωχῆς οἰκογενείας.

φτωχόδεχνω δημ. διάγω ζῶην πτωχοῦ, βίον στερησῶν, περὶ φτωχικῆ ζωῆ.

φτωχοκόριτος (τό) δημ. κόρη πτωχῆ, πτωχῆς οἰκογενείας.

φτωχολαγία (ή) μαν. δημ. -για τὸ σύνολον ἢ τὸ πλῆθος τῶν πτωχῶν, ὁ πτωχὸς κόσμος: Χρον. Μορ.4087 οὐδὲν ἐγγλύτῶσαν τινες, μόνη ἡ φτωχολαγία, οὐτ'.7226 ἄντραν εἶχαν οἱ χῆρες, | ἀφέντην καὶ διαφέεστορα ὅλη ἡ φτωχολαγία.

φτωχολογία δημ. φτωχολογία βλ.λ.

φτωχομάνινα (ή) δημ. μπα. ἐπὶ χωρῶν, ἡ τροφὸς τῶν πτωχῶν, μάννα διὰ τοὺς πτωχοῦς: καπ-μένη Ἑλλάδα φτωχομάννα.

φτωχομαχαλάς (τό) δημ. μαχαλὸς βλ.λ. ἐν φ κατοικοῦσι πτωχοί, φτωχογειτονιά.

φτωχοκοικωκόρησις (τό) δημ. ὁ πτωχὸς μὲν ἀλλὰ νοικοκύρης βλ.λ.51.

φτωχοπάιδ (τό) δημ. παῖς ἡ νέος ἀνήκων εἰς πτωχὴν οἰκογένειαν, παιδί ὀπὸ φτωχοφαιμέλι.

φτωχοπάζαρο (τό) δημ. ἡ ἀγορὰ, τὸ παζάρι. ὅπου πωλοῦνται εὐτελεῖα πράγματα. 2) ἡ ἀγορὰ ἐν ἣ δὲν προσφέρονται πολλὰ εἶδη πραγμάτων πρὸς πώλησιν.

φτωχοπερήφανος-η-ο δημ. ὁ πτωχὸς μὲν ἄλλ' ὑπερήφανος. 2) ἄ. φωροπερήφανος.

φτωχοπροδρρομικός ἔπιρρ. νεώτ. κ. δημ. κατὰ τὸν τρόπον τοῦ φτωχοπροδρόμου, δι' ἰκσειῶν, ἐκλιπρῶσεων.

φτωχοπρόδρομος (τό) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνθρωπος ὅστις ἐπαγγελόμενος τὸν λόγιον καὶ διεκτραγωδῶν τὴν πένιν του, ἐκλιπρῶει οὕτω τὴν ἀρῶν τῶν γνωρίων του καὶ τῶν πλουσίων.

φτωχός-ή-ό μαν. κ. δημ. τ. τοῦ πτωχός βλ.λ.: Χρον.Μορ.7228 ποτὲ φτωχῶν οὐκ ἄφηνεν δὰ δυστυχαστήρησιν, Πολιτ'.Ἐκλ.Τραγ.33,1 ὁ πλούσιος ἔχει τὸ φλωριά, ἔχει ὁ φτωχὸς τὰ γλέντια.

φτωχοούλης (τό) δημ., τὸ θηλ. -ούλα, τὸ οὐδ. -ούλικο, βωπευτ. ὁ πτωχός.

φτωχοῦτικος-η-ο δημ. ὁ σχετικῶς πτωχός.

φτωχοφαιμέλι (ή) δημ. ἡ πτωχὴ οἰκογένεια.

φτωχοφαιμέλιτης (τό) δημ. ὁ πτωχὸς οἰκογενειάρχης, ὁ ἀρχηγὸς πτωχῆς οἰκογενείας.

φῶ ἔμφ. πόνου, δυσασκεΐας καὶ ἀηδίας, σφῆ1: *Αριστφ.Λυσ.295 φῶ φῶ. Ιοῦ Ιοῦ τοῦ κεννοῦ, οὐτ. 305. 2) φῶ ἐπ. ἀντι ἔφω, ἄσρ. β' τοῦ φῶ βλ.λ.

φῶ (ή) ἀντι φῶ, φῶσις βλ.λ.ς: *Ἐπιρρ. ἐν δὲ κατὰ φῶν διαφθορῆς τις τῶν βλῶν.

φῶς-ἄδος (ή) (φῶ) μτγ. κ. μαν. κλάδος φωτὸς παρὰ τὴν ρίζαν, παρομοιάς, κωλορρίζι: Ψ Χρυσ.β,724C κ. Β τὰς παρενοχλοῦσας φῶδας τεχνικῶς τέμνουσιν.

φῶγάωγος-ἄν (φῶγας) μτγ. ὁ συλλαμβάνων καὶ προσάγων τὸν φῶγάδος ἢ σιχημῶγους: Πολύαινος.8,16 ὁ φῶγαγῶφι παρθένον ἤγαγον ἰέσφ.γρ. ἀντι λαφουργαῶφι.

φῶγάδ (ή) (φῶγῆ) ἔπιρρ. εἰς φῶγῆν: *Ἰλ.Θ 157 φῶγῶδ' ἔτραπε . . Ἰππουσ. οὐτ.257. οὐτ.Λ 446 ὁ μὲν φῶγῶδ' αὐτὶς ὑποστρέφας ἐθεδῆκειν, οὐτ.Π 697 οἱ ἄλλοι φῶγάδες μνωσάντο ἕκαστος πρῶθ. φῶγῶθ.

φῶγάδεια (ή) μτγ. κ. μαν. φῶγῆ, ἔσφορα: Πολύδ.6,147 ἄκοῦσιον ἑαυτοῦ καταγνῶντα φυγαδεῖαν, Σχδῶ.Ἰλ.Ν 513 οὐκ ἦν αὐτῷ ἐγκλίται καὶ φῶγαδεῖαν ἀσπάσασθαι, Γρηγ.Ναζ.1,394B καὶ τὴν

φυγάειν ὡς κάλλιστα διατίθεται, Νικ.Χων.Ίστ. 34,18 (Hοπα.1, Σχόλ.Ίω.Κλίμ.18,1) τῆσδε φυγάειας ἀνακαλέσται· 2) δραπέτευσις, φυγή· Πά'Εσθρ. 2,4,15 καὶ φυγάδειαι δούλων γίνονται ἐν μῶσφ οὗτης· 3) σώμα ἢ πλῆθος φυγάδων· Πά'Ιεζ. 17,20 καὶ πάσας φυγάδειας αὐτοῦ ἐν πάσῃ παρατάξει αὐτοῦ ἐν ῥομφαίᾳ πεσοῦνται.

φυγάθειν (ἦ) Ἐπιγρ. ἀντί φυγαδεῖα βλλ.1).
φυγάθειον (τό) μτγν. τόπος κατοφυγῆς, καταφύγιον, ὄσουλον· Πά'Αρ.35,15 ἔσονται αἱ πόλεις αὐταὶ εἰς φυγάθειον ἰδ.γρ. ἀντί φυγαδεύθριονι.

φυγάθειντι Ἐπιγρ. ἀντί φυγαδεύσαντι, μτχ. ὄσρ. τοῦ φυγαδεύω βλλ.Λ.

φυγάθειντος εως (ἦ) γλωσσ. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ φυγαδεύειν βλλ.1)· 2) νεώτ. τὸ φυγαδεύειν βλλ.3,1) τὸ φευγάσιμα.

φυγάθειντριον (τό) μτγν. κ. μον. τόπος ἢ πόλις καταφυγῆς, ὄσουλον· Πά'Αρ.35,15 ἔσονται αἱ πόλεις αὐταὶ εἰς φυγαθειντριον, αὐτ.6, αὐτ.1ησ. 20,2 τὰς πόλεις τῶν φυγαθειντριῶν, αὐτ.3, Γρηγ. Ναζ.1,4,9C ὁσῆς σοὶ τὸ φυγαθειντριον, Δαμ.ασκ.1,2,879A, Ἄνν.Κομν.12,352G· 2) καταφύγιον, προφυλακτικῆριον ἀπὸ τίνος· Ἰουστ.40C παθῶν . . φυγαθειντριον, Ίω.Χρυσ.2,62C ὄλόγω πάθους καὶ λογισμοῦ φυγαθειντριον τὸ ἄνομα.

φυγάθειντριον-ια-ον μτγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ φυγαδεῖν· Ἄθανάσ.η.Σωκρ.Σχ. Ἔκκλ.Ίστ.3,8,21 πόλεις φυγαθειντριῶς [καταφυγῆς]· 2) τὸ οὐδ. φυγαθειντριον ὡς οὐσα.

φυγαδευτής (ὶ) ἰφυγαδεῖω) κ. μον. ὁ φυγαδεύων· Ἀστέρ.Κατ.Ψαλμ.1,325,27 τῶν τῶν δαιμόνων φυγαδευτῆ, Μιχ.Σύγκ. Ἐγκώμ.Διον. Ἀρεοπ.359,5.

φυγάδευτικός-ἡ-όν μτγν. κ. μον. ὁ φυγαδεύων, ὁ ποῖν τινὰ φεύγειν· Κλήμ. Ἀλ.72,52 (Sylb) φυγαδευτικός τῶν περιόντων, Ἠλιόδ.Αιβ.8,11 δύνανται νινὰ ἤκειν τῆ λίθω πυρὸς φυγαδευτικῆν, Γρηγ. Νύασ.1,589C ἡμέρον ἧς ἡ νηοῦ φυγαδευτικῆ τῶν σκιῶν, Κλήμ.Ρώμ. Ἀποστ.Διατ.8,29 δύνανται δαιμόνων φυγαδευτικῆν· 2) φυγαδευτικὰ χρήματα ἢ περιουσία τῶν εἰς ἀειψίαν καταδικαζομένων· Φώτ.Λεξ.248,21 ἐν λ. μαθητρῶς.

φυγάδευω κ. μον. κ. νεώτ. παιῶ, κάμνω τινὰ φυγάδος, ἐκδιώκω, ἀποδιώκω τινὰ ἐκ τίνος, ἐξορίζω· Ἀντιατ.π.ΑΒ 115,1B «φυγαδεύσαι» τὸ φυγάδα ἐλάσαι· Ξεν.Ἑλλ.2,3,42 οὐκ αὐτὸ ἐδάκα μοι . . Ἄλκιβιάδην φυγαδεύειν, αὐτ.5,4,19, Ἰσοκρ.Ἐπιστ. 7,8 ἀπέχειν τοῦ τῶν πολιτῶν τινὰς ἀποκτείνειν ἢ φυγαδεύειν, Δημ.101B οὐδὲ τοὺς τῶν τριάκοντα υἱεῖς φυγαδεύσαι· ἐκ τῆς πόλεως ἠξιώσατε, Ἀριστ.Πυθαγοριστ.2 δεῦρ' αὐτὸν ἐφυγάδουσαν ὡς ἡμᾶς κάτω (τὸν Ἐρωίω), Ἀριστ.Πολιτ.1288a,25 αὐτε . . κτείνειν ἢ φυγαδεύειν οὐδ' ὄστρακίζειν . . τῶν τοιοῦτων ἤρπον, Πολύβ.4,35,5 ἐφυγάδουσαν δὲ τοὺς ἀντιπρότασις τοῖς Αἰτωλοῖς, Ἀπολλ.δ.2,3 κελουόντος φυγαδεύσαι δέκα ἐτη τὸν ἀνελόνητα, Διοδ.Σ.4,57 τοὺς Ἡρακλείδας ἐξ ὄλης τῆς Ἑλλάδος φυγαδεύσαι· κ. παθ.· Ξεν.Ἑλλ.2,4,14 ἀλλ' οὐδ' ἐπιδημοῦντες ἐφυγαδεύομεθα, Ἀπολλ.δ.3,6,1 φυγαδεύθεις . . ἐκ Θηβῶν ἤκειν εἰς Ἄργος, Πλούτ. Ἀντ.15 ἐνίους . . καὶ καθῆγε πεφυγαδεύομενος· 2) μτγν. κ. μον. τρέπω εἰς φυγῆν, ἐκδιώκω, ἐξορίζω· Γαλ.6,49ῆ πνεύμων ὄνου ἄπαν ἰοδόλον φυγαδεύει, Δοσίθ.Μαγ.Ἐρμ.79,13 ἢ ὀκείνη) Αἴας τοὺς Τρώας ἐφυγάδουσα, Πάπ. φυγαδεύοντα τοὺς θανειστάς, αὐτ. τὸν πατέρα τῶν παιδῶν μου ἐφυγάδουσαν· κ. παθ.· Γαλ.19,679,8 πάθη φυγαδεύομενα, Φώτ.Ἐπιστ.203,2· ἢ μτφ. ἐκδιώκω, ἀπομακρύνω, παρεμπερίζω ἰδ. ἢ καταφυροῦσως· Λοκμ.Ἐρωτ.38,1 καὶ τὸ θῆλυ τοῦ θίου φυγαδεύει· 3) νεώτ. διεκκοκλῶν ἢ βοηθῶ τινὰ νὰ φύγῃ, νὰ δραπέτευσῃ, φευγατίζω· 4) ὀμνῶ. κ. μον. διαιελῶ φυγάς, ἐξορίστας, ζῶ ἐν ἐξορίᾳ·

Ἰνπ.1201 τοὺς ἀνδρὸς αὐτῆς φυγαδεύοντος, Πολύβ.10,25,1 Κλέανδρον . . φυγαδεύοντα, Ἄνών. π. ASS Σεπτεμβρ.3,852C ἐμάρκωνα φυγαδεύων· ὄμ. κ. παθ.· Ἰουλ.43,17 [Hεγρ.] τοῖς Γαλιλαίοις τοῖς φυγαδευθείσι, Βασ.1,518C: αἱ ἐρημίαι πλήρεις τῶν φυγαδεομένων, Εὐάγγ.2ε3Α ἀνὰ τὴν καλομένην Ὀσάν φυγαδεύεται· 5) ρηματ. π. φυγάδεις, φυγαδῆσι, φυγάδεις, φυγαδεύθεις.

φυγάδις (ὶ) μον. ὁ φυγάς, ὁ ἐξορισθεὶς· Κ Μανασσ.Χρον.663 λαγαῶς φυγάδις, Κίναμ.22D, Παχυρ.Γ Βί, Ἄνδρον.432A.

φυγάδικός-ἡ-όν ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος ἢ ὀρμῶν εἰς φυγάδα, ἐξορίστας· Θουκ.6,92 τὴν φυγαδικὴν προθυμίαν, Διοδ.20,31 συνθηροικῶτα φυγαδικὴν στρατιάν, Πλούτ.Πελ.8 φυγαδικαὶ ἐλιπίδες, αὐτ.Ἠθ.603B φυγαδικὴ νῆσος· 2) τὸ ἀρα. κτ. πλῆθ. φυγαδικὸς ὡς οὐσα. σὶ φυγάδες· Ἰσοκρ.9,28 τοὺς . . πάντους τοὺς φυγαδικούς . . ὑπερείπιδεν, Πολύβ.23,10,6 ἦσαν δὲ παρὶ τῶν φυγαδικῶν τοῖς Μεσσηνίοις ἀντιρροσῆς· ἢ ὄμ. τὸ οὐδ. φυγαδικὸν ἐνάβρῃ. ἐν τῇ οὗτῃ σμῃ· Διον.Ἄλ.Ρωμ.6,63,Διοδ.Σ 14 32 συμβολεῖν οὐτῶ τὸ πιαλῶσι τὸ συνεσθηκὸς φυγαδικόν.

φυγάδικῶς ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τὸν τρόπον τῶν φυγάδων, ὡς φυγάς· Πλούτ.Τιμ.24 φυγαδικῶς καὶ ταπεινῶς ζῶντας.

φυγάδις ἐπίρρ. λεξ. εἰς φυγῆν· ΕΜ 805,8.

φυγάδοθήρας (ὶ) μτγν. ὁ θηρεύων, ὁ κυνηγῶν ἢ καταδιώκων τοὺς φυγάδος ἢ τοὺς ἐξοριστάς· Πολύβ.9,29,3 εἰς τοῦτο δ' ὀθραως ἤθεε καὶ παρανομίας ὡς-φυγαδοθήρας κατασπῆσας ἐξέπεμφε πρὸς τὰς πόλεις, Πλούτ.Δημ.28 Ἄρχισ δὲ κληθεῖς φυγαδοθήρας, αὐτ.Ἠθ.846E, αὐτ.849H.

φυγάχιμος (ὶ) ὁ φεύγων, ἀποφεύγων τὴν αἰχμῆν, τὸ ἀκόντιον· ὄθ. ὁ δειλός, ὁ ὀπόλεμος· Ἀλαχ. Πέρας.1025 ἰάνων λαός οὐ φυγάχιμας, Καλλ.ἀν.117.

φυγανθρωπία (ἦ) μτγν τὸ φεύγειν, ἀποφεύγειν τοὺς ἀνθρώπους· πρβλ. μισανθρωπία· Ἄρετ. Χρον.Παθ.1,5,30,32.

φυγανθρωπιῶ-τω μτγν. ἀποφεύω τοὺς ἀνθρώπους· Ἄρετ.Χρον.Παθ.1,6,33,5 φυγανθρωπιῶσαι ἐς ἐρημίην (διόρθ. ἀντί φυγανθρωπεύουσαι· 2) ρημ. π. φυγανθρωπία.

φυγανρσενία (ἦ) μτγν. τὸ ἀποφεύγειν τοῦ θρασενας, τοὺς ἀνδρός, ἢ πρὸς τοὺς ἀνδρας ἀποστροφῆ· Μαν.4,64 ἐνθα φυγανρσενίη μυστήρια τεύγει· ἀποστ.

φυγάς-όσος (ὶ,ἡ) ἰφεύγω) κ. νεώτ. ὁ φεύγων· Εὐρ.Ίωμ.108 πτηνῶν τ' ἀγέλας . . τόξοισιν ἐμοῖς φυγάδας θῆσομεν· ἢ ἰδ. ὁ φεύγων ἐκ τῆς ἰδίας αὐτοῦ πατρίδος εἴτε ἐκὼν ὡς δροπότης εἴτε ἀκων ὡς ἐξορίστας, ὁ ἐκπεσὼν τῆς πατρίδος, ὁ φυγὼν τὴν πατρίδα, ὁ καταφυγὼν εἰς τῆς ἐξην ὡς δικαίωμενος ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ χώρα· Ἠρ.1,150 οἱ φυγάδες τῶν Κολοφωνίων φυγάδεύστας τοὺς Συμριανούς, αὐτ.3,138,Αλοχ.Ἄγ.1282 φυγάς δ' ἀλήτης τῆσδε γῆς ἀπόθενος κτείστιν, αὐτ.ἢκ 214 φυγάδ' ἀπ' οὐρανοῦ θεόν, Σοφ.Ἠλ.1135 ἐκτός οἴκων κἀπὶ γῆς ἀλλης φυγάς . . ἀνώλου, αὐτ.ΟΤ 309, αὐτ. ΟΚ 400 κἀεπιπροχθην φυγάς, αὐτ.1292, αὐτ. Ἀντ. 108, Εὐρ. Ὀρ.765, Λυσ.13,64 τοὺς μὴ ἀπέκτενας, τοὺς δὲ φυγάδας ἐντεθεθεν ἐποίησαν ἱούς ἐξώρισεν ἀπ' ἐδῶ), Πλάτ.Ἀκκ.2,145B φυγάδα ποιεῖν τῆς πατρίδος, Ξεν.Ἑλλ.4,17 φυγάδα πάσης τῆς χώρας . . πεποήκων, αὐτ.3,229 τοὺς ἐξ Ἠλιδος φυγάδας, αὐτ.6,4,34, αὐτ.1,5,19 φυγάδα ἐξ Ἀθηνῶν . . ὄπθ' Ἀθηναίων, 5,2,10 ἐφηφισαντο καταδέχσασθαι τοὺς φυγάδας, αὐτ.2,2,20 τοὺς φυγάδας καθέντας, αὐτ.Ἀν.5,6,23 ἐνθεν καὶ εἰμι φυγάς, αὐτ.ΚΠ 6,3,11 φυγάς εἶνοι παρ' ὀμῶν ἰαυτομολήσας ἀπὸ σάς), Πλούτ.Ἀντ.69 φυγάς ἀνθρώπων, Πάπ. ὄπρ τοῦ μὴ φυγάδας γενέσθαι· κ. μτ.

αίτ.: Πλάτ.Νόμ.855C μηδένα εἶναι . . ὑπερρίον φυγάδα· κ. ποροίμ. : Εὐρ.Φοῖν.396 αἰ . . ἐπίθετος βίασται φυγάδας ἰοι φυγάδες τρέφονται διὰ τῶν ἐκπίδων. || π. Θουκ.6,92 φυγάς . . εἰμι τῆς τῶν ἐξελασάντων πονηρίας καὶ οὐ τῆς ὑμετέρας . . ὠφέλιος [Βερναρδ.Γρηγ. ἐφευῖα τὴν πονηρίαν [τ. εἰ. ἀπὸ λαγαμῶν τῆς πονηρίας τῶν ἐξελασάντων καὶ οὐ τὸ ὠφελεῖν ὑμᾶς]. || φρ. φυγάδες πύλαι αἰ πύλαι δι' ἃν ἔσονται οἱ ἐν τῆι πόλει : Διον. 'Αλ.Ρωμ.1,46 ἀνοίξας τὰς φυγάδας πύλας· 2) νεώτ. ὁ φεύγων, ἡ ὁ τραπέσι εἰς φυγὴν ἐν τῇ μάχῃ ἢ πρὸ τοῦ κινδύνου· πρβλ. τρεσσάς κ. τρέσας.

φυγάνα ποι. τ. τοῦ φεύγου βλ.λ. : Αἰσχ.Πρ 513 ὄδε δεσμὰ φυγάνα, Σοφ.'Ηλ.132 ἔζηνημι· τὰδ' οὐ τί με φυγάνει, Γρηγ.Νοσ.2,241,235.

φυγάδα ἔπιρρ. ὀντι φυγάδε βλ.λ. : Αἰσχ.Εὐμ.256 μη λᾶθη φυγάδα βας πατροφόνους ἀπίτας.

φυγάνη ἔπιρρ. μτην. ἄντι φύδα, εἰς φυγὴν, φεύγοντας : Νίκ Θηρ.21.

φύγεθλον (τό) μτην. κ. μων. φλεγμονή καὶ ἐξοίδησις τῶν ἀδένων κ. ἰδ. τὸν κατα τὸς μασχάλας καὶ τοὺς βουβῶνας : Γαλ.2,274, Πολυδ.4,191, Ψελλ. π.'Αν.Βροσσ.1,228,1291 βουβῶν δὲ καὶ φύγεθλον, ἀλλὰ καὶ φύμα, πάθη πέφυκεν ἀδένων.

φυγειαν (τό) μων.κ.-ιον ἀτακτος φυγή, φευγάλα : Χρον.Μορ.3333, αὐτ.4825 βλοῖ εἰς φυγιον ἐβάλλθησαν εὐθα ἡμῶρεσι ὁ καθένας, αὐτ.5336 βλα εἰς φυγιον ἐβάλλθησαν, ἐφευγαν ὅπου ἐφτάσαν. **φύγεργος**-ον (ἔργον) ὁ ἀποφεύγων τὴν ἐργασίαν : Ἀριστοφ.Ἐν Κωμ. Ἀποσπ.1131.

φυγή (ἡ) [φρῆγῶν κ. μων., νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐπευσημένη, ἡ κρυφία ἀναχώρησις, φρευγίδη, φρευγάλα, ἰδ. τὸ φεύγειν κατὰ τὴν μάχην, τροπή, ταχέως ἀποσποχῆρησις : 'Οδ.Κ 117 τῶ δὲ δὴ ἄξιταν φυγή ἐπὶ τῆς ἰσέθου, αὐτ.Χ 306 οὐδὲ τις ἀλκή γίγνεται οὐδὲ φυγή, 'Ηρ.8,89 ἐπει δὲ αἰ πρῶται εἰς φυγὴν ἐτρέπαντο, Αἰσχ.Πέρσ.481 οὐκ εὐκοσμον αἴρονται φυγὴν, Εὐρ.Ρῆσ 54, αὐτ.143 εἰς φυγὴν ὀρυμῶμενοι, Πλάτ.Νόμ.737Α ὄνη παρ' ἃν ἐποιούμεθα αὐτῆς τὴν φυγὴν, Ξεν.ΚΠ 4,223 οἱ δὲ πλείστοι εἰς φυγὴν ὤρμων, αὐτ.1,4,22 ἰσχυρὰν τὴν φυγὴν τοῖς πολεμίοις. . ἐποιοί, αὐτ.7,1,26, οὐτ.'Αν.1,8,24 εἰς φυγὴν ἐτρέπευε τοὺς ἔθρακιστοίους, Διόδ.Σ 10,12, ΚΔ Ματθ.24,20 ἵνα μὴ γένηται ἡ φυγὴ ἡμῶν χειμῶνος, Λουκ.16,54 τὸ μὲν ἄφευγευεν οὐ πᾶνυ σαφῶς ἤτημένον ἀλλ' ἀναχώρησις ἔδωκε ἡ φυγή, Πάπ. εἰς φυγὴν ὤρμησαν, - ὁ ἐχθρὸς κατετροπῶθη τραπέσι εἰς ἄτακτον φυγὴν κτ. πλῆθ. συνήθ. ἄντι ἐν. ἐν ταῖς φυγαῖς ἐπὶ τῆς εἰς Ἄθῆνας φυγῆς τῶν ἐν τοῖς χωρίοις τῆς Ἀττικῆς οἰκοῦντων, κατὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον : Ἀριστοφ. Ἐκκλ.243 ἐν ταῖς φυγαῖς μετὰ τὰνδρῶν ὦκησ' ἐν κενῇ πρβλ.Θουκ.2,17. || ἡ δοτ. φυγῆ ὡς ἔπιρρ. ἐν ἐπευσημένῃ φυγῇ, μετὰ σπουδῆς, ἐπευσημένως, ταχέως : Σοφ.ΟΤ 468 φυγᾶ πόδα νομῶν, Εὐρ.'Ορ.1468 φυγᾶ . . ποδί . . τυχὸς ἐφερεν(φεύγουσα ταχέως μετέφερε τὸν . . πόδα, αὐτ.'Ηλ.218 φυγῆ . . ἐξαλύξωμεν ποδί, αὐτ.Βάκχ.437, αὐτ.'Εκ.1064, Πλάτ.Συμπ.195Β φεύγων φυγῆ τὸ γήρας, οὐτ.221Α ὅτε ἀπὸ Ἀθηνῶν φυγῆ ἀνεχώρησε τὸ στρατόπεδον, αὐτ.'Επιγ. 974Β, Λουκ.'Αποσπ.16 φυγῆ φευκτέον· 2) ἐκφυγή, ἀποφυγή, ἀπολλυγῆ ἀπὸ πινος πράγματος, μτ. γενικ. : Αἰσχ.11.395 γάρμυ δὺσφορον φυγῆ, Σοφ.Αντ.364 νόσαν δ' ἀρμηχάνων φυγάς ζυμῆφρασταί, Εὐρ.'Ελ.799 λέκτρων ἱκετούμεν φυγάς, Πλάτ.Τιμ.691 ἰαγαθῶν φυγάς· 3) ἡ ἐκ τῆς πατρίδος ἔξωσις, ἐκδιώξις, ἐξορία : 'Ηρ.7,3 φυγὴν ἐπιβαλὼν ἑωυτῷ ἐκ Λακεδαίμονος ἴως ποιήνη, Αἰσχ.Αγ.1412 νῦν μὲν δικάσει ἐκ πόλεως φυγὴν ἔμοι, αὐτ.'Κκ.614, Σοφ. ΟΤ 659 ζητῶν δλεθρον ἡ φυγὴν ἐκ τῆς πόδε γῆς, Εὐρ.'Ἰνν.37 ἐνιαυσίαν . . φυγὴν, αὐτ.'Ορ.900 φυγῆ

. . ζημιούτης, Ἄνδοκ.1,106 τῶν δὲ φυγὴν κατέγνωσαν, Λυσ.4,38 φυγὴν αὐτοῦ καταγνώσας, 13,74 τῆς φυγῆς ἦς αὐτοῖ ἐφυγον, αὐτ.3,42 ἐπὶ τούτοις ἤξωσαν τῆς πατρίδος φυγὴν ποιήσασθαι, Πλάτ.'Απολ.21Α ἐνεφύγη τὴν φυγὴν ταύτην καὶ μεθ' ὧδων κατῆθε μέξωρισθη μαζὶ σοκ], οὐτ.37C ἀλλὰ δὴ φυγῆς τιμῆσμαι (ἐνν. δίκην)· κ. κτ. πλῆθ. : Εὐρ.'Ἰνν.1043 ἔκτεινά τοι σ' ἄν κού φυγαῖς κτησίον, αὐτ.Μῆδ.400 φυγάς ἐμὲ γονόσ, Πλάτ.Νόμ.639Α φυγαὶ καὶ διώξεις, αὐτ.706C φεύγουσι . . φυγάς, Ἰσοκρ.4,116 ἀθυμωτέρως διάγουσι οἱ τὰς πάλαισι οἰκοῦντες τῶν ταῖς φυγαῖς ἐξημιωμένων, Πολυδ.4,17,4 πολλὰς μὲν κατ' ἀλλήλων πεποιθῆσαι σφαγὰς καὶ φυγάς, αὐτ.81,13 πλείστοις . . ἐπάλασαν ἀναδασοσίσι καὶ φυγαῖς· 4) περιηπτ. οἱ φυγάδες, οἱ ἐξορίσται : Αἰσχ.1κ. 74 τὰσδε φυγάς . . ἀπὸ γὰς εἰς τῆς ἐσπὶ κηδεμῶν, Θουκ.8,64 φυγῆ αὐτῶν ἔξω ἦν ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων παρὰ τοῖς Πελοποννησίοις, Ξεν.'Ελλ.5,2, 9 καταγεῖν ἐβουλοῦντο τὴν φυγὴν ἰνακαλεῖν τοὺς φυγάδας, ἐπαναφέρειν τοὺς ἐξορίσταις, Αἰσχ.1κ. 2, 143 τοὺς ἀπὸ τῆς τῶν Βοιωτῶν φυγῆς ἠρημύμενος, Ἄριστοειδ.1,172 δεξάμενοι τὴν φυγὴν' ὄμ. κ. κτ. πλῆθ. : Πλάτ.Νόμ.6821ε διὰ τὸ τὸν συλλέξαντα εἶναι τὰς τῶτε φυγάς Δωριᾶ, Πλούτ.Φαρμ.12 καταπαύων μὲν τὰς στάσεις, καταγῶν δὲ τὰς φυγάς· 5) καταφυγὴ, καταφύγιον, ἀστυον : Διόδ.Σ 17,78 καταφυγεῖν εἰς δρος . . ἔχον πολλὰς δυσχωρίας καὶ φυγάς εὐθέτους τοῖς μὴ τολμῶσι

ἔξ νεώτ. μουσ. εἶδος πολυφωνικῆς μουσικῆς συνθέσεως, ἀναπτυσσόμενον κατὰ τοὺς κινόντας τῆς ἀντιπίξεως βλ.λ. ἐν εἰδει μιμησεως βλ.λ. καθ' ἣν τὸ διάφορα ὄργανα ἡ φωναὶ ἐναπολαμβάνουσι καὶ ἀντιφωνοῦσι μετὰ παραλλογῶν τὴν ἀρχικὴν μελωδίαν, ἣτις οὕτως ἀκούεται οἰνεῖ φεύγουσα ἀπὸ φωνῆς εἰς φωνὴν καὶ ἀπὸ ὄργανου εἰς ὄργανον, πελομομένη συνεχῶς εἰς ἐν προοδευτικὸν οὐλόγον, ἡ φύογκα.

φύγιμον (τό) (φρῆγῶν) καταφυγή, καταφύγιον, ἀστυον : Ἐπιγρ. τοῖς δούλοισι φύγιμον ἔστω τὸ ἱερὸν, καθῶς ἂν οἱ ἱερεῖ ἀποδείξωντι τὸν τρόπον, Ἐπιγρ. φύγιμον εἰμεν τοῖς δούλοισι.

φύγινα ἔπιρρ. μων. ἐν χρ. μ. ἐπὶ ποιιδίας τινος : Θεόγνωστ.Καν.165], φυγινα παίζειν μέσφ. γρ. ἄντι φρυγίνα].

φυγοδέμιας-ον μτην. ὁ τὴν κλήνην κ. ἰδ. τὴν συζυγίαν ἀποφεύγων, ἐπὶ τῆς Πιλλῆδος : Ἀντίπ. Σιδ.ΑΠ 6,10 Διὸς φυγοδέμια κοῦρα, Παλλὰς. **φυγοδέμιας**-ον μτην. ἄα φυγοδέμιας βλ.λ. : Νόνν. Δ 2,98 Δαφναῖα φυγοδέμιας Ἀμαδρυάς.

φυγοδικία (ἡ) ἴλωσα, κ. νεώτ. τὸ φυγοδικεῖν, τὸ ἀποφεύγειν τὴν δίκην διὰ τῆς μὴ ἐμφανίσεως ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου.

φυγοδικῶς (ὁ, ἡ) πάπ. κ.νεώτ. δημ. θηλ.-η ὁ φυγοδικῶν, ὁ φεύγων τὴν δίκην, ὁ μὴ παρουσιαζόμενος ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, ὅπως δικασθῆ διὰ τὴν ὑπ' αὐτοῦ διαπραχθεῖσαν ἢ εἰς αὐτὸν ἀποδιδόμενην ἀξιόποιον πράξιν.

φύγοδικῶ-τω κ. νεώτ., μέλλ. φυγοδικῶω, φεύγω, ἀποφεύγω τὴν δίκην, κρύπτομαι καὶ δὲν προσέρχομαι ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ὅπως δικασθῶ διὰ τὴν ὑπ' ἐμοῦ διαπραχθεῖσαν ἀξιόποιον πράξιν, εἶμαι φυγοδικῶς : Δημ.1013 ὡς δ' οὐκ ἀπῆλθον αὐτοῖ, ἀλλὰ ἐφυγοδικῶν, Σχόλ.Δημ.580, 13 τῶν μὴ ἐθελοδύνατον ὑπακούοντων, ἀλλὰ ἀναθοκούοντων· 2) ρηματ. π. φυγοδικία.

φύγειν ἀπαφρ. ἄντι θύειν βλ.λ. : Ἐπιγρ. Δαδώνης. **φυγοκεντρικός**-ῆ-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν φυγόκεντρον δύναμιν, ὁ τῆς φυγόκεντρον δύναμεις : φυγοκεντρικὴ ἀντίπλα.

φυγόκεντρος-ον νεώτ. ὁ φεύγων τὸ κέντρον, ὁ τείνων ν' ἀπομακρυνθῆ τὸ κέντρον, ὁ κεντρό-

φυε, αντίθ. κεντρομόλος : φυγόκεντρος δύναμις ή κατά την ταχειάν περιφερικήν κίνησιν σώματός τινος άναπτυσσόμενη και τείνουσα να έκτινώξη αυτό προς έξω! 2) ό φυγοκεντρικός : φυγόκεντρος ρυθμητής.

φυγόκεντρος-ον ό φεύγων, άποφεύγων τό λέκτρον, ά. φυγοδένιος : Όρφ.31,8.

φυγομάχια (ή) μιν. κ. νεώτ. τό φυγομαχέιν, ή άποφυγή τής μάχης, τό ν' άποφεύγη τήν μάχην έκ δειλίας : Θεοφάν.Συνεχδ31ι φυγομαχία και ταυτών ειπείν προδοσία.

φυγομάχος-ον κ. νεώτ. ό φυγομαχών, ό άποφεύγων τήν μάχην έκ δειλίας : Σίμων.π.Στοβ' Άνθολ.118,6 ό θάνατος έκίχε και τόν φυγομαχόν.

φυγομάχων-έω μτγν. κ. νεώτ. άόρ. έφυγομάχισα, άποφεύγων τήν μάχην ή τόν άγώνα, δέν μετέω μάχης, ιδ. έκ δειλίας : Πολύβ.3,90,10 όρών τόν Φάβιον έφυγομαχόντα μέν προδάλια, Διόδ.Σ 17,27, αύτ.19,42 άναλαμβάνει τούς μετά Φίλιππον τεταγμένους, οίς ήν παρηγιακώς φυγομαχών, Δίων Κ άπ.76,3 φυγομαχέιν έν ταις άμύλλαις, Όυσάνοδρ. 60,26 (Cor.) έπικεσθαι φυγομαχοῦσι τοίς πολεμίοις 2) ρηματ. π. φυγομαχία.

φυγόμαχος-ον ό φεύγων, άποφεύγων τούς ξένους, ό άφιλόξενος : Πιύβ.Ο 1011,18 φυγοξενον στρατόν Ισχόλ. εμισόξενον, φυγαδεύοντα τούς ξένους, κακόξενονσι.

φυγόπατρις-ιδος (ή) μτγν. ό φεύγων τήν πατρίδα, ό έκπεσών τής πατρίδος, ό εξόριτος : Γρηγ.Ναξ. Λόγ.28,483,6 !Boiss., έπ. Έπικτ.64,822,18.

φυγόποινος-ον νεώτ. ό φεύγων τήν ποιήν, ό άποφεύγων να έκτίση τήν υπό του δικαστηριου έπιβληθείσαν αυτόν ποιήν, ό μη εύρισκόμενος έν τή φυλοκή κατάδοικς.

φυγοπόλεμος-ον μτγν., μιν. κ. νεώτ., έπ. φυγοπάλεμος (Όδ.Σ 213) ό έκ φόβου φεύγων τόν πόλεμον, ό άποφεύγων να πολεμήσει, να μετάσχη μάχης, ό δειλός : Σουίδ. «φυγοπόλεμος, λιποτάκτης» : Σχόλ.'Ιλ.Θ 77 δόξαν έχουσιν ώς ουδέεις έστι φυγοπόλεμος (κωδ. φυγοπολοκίς) ! νεώτ. 18. ό καλούμενος υπό τά όπλα στρατευόμενος έν καιρώ ή έν παρανομαις πολέμου και άποφύγων να προσέλθη, ώς και ό έατρατευμένος, ό προσπαθών ν' άποφύγη τήν εις τόν πολεμικόν άγώνα άμεσων συμμετοχήν του 2) έπί διαθέσεων κτ., ό εμφανίων προσπαθείαν άποφυγής του πολέμου, ό φανερώων φόβου τού πολέμου, δειλιαν : Ήσ. φυγοπόλεμος τρόπος, Παχυμ.Γ.Προφ.11,227.

φυγόπολις-ιδος-ι μτγν. ποι. φυγόπαλις ΙΜάξιμ. 349) ό φεύγων έκ τής πόλεως ήτοι τής πατρίδος του : Χοιροβ. έν Θεοδοσ.188,28, EM 328,54.

φυγοπονία (ή) μτγν. κ. νεώτ. ή άποφυγή τών πόνων, τών κόπων, ή άποστραφή προς τήν εργασία, άκηρία, τεμπελιά : Πολύβ.3,79,4 τής τών Κελτών μακαρίας και φυγοπονίας.

φυγοπονός-ον μτγν. κ. νεώτ. ό άποφεύγων τούς κόπους, τήν εργασία, άκηρός, άδοούλης, τεμπελιά : Πολύβ.40,6,10 και κατά τόν Λοιπόν βιον έ-ζήλωκει να χριστόν τών Έλληνικών και γάρ φιλήδονος ήν και φυγοπονός.

φυγοπονός-έω μτγν. κ. νεώτ. εσμα φυγοπονός βλλ., έχω φυγοπονίαν, άκνεύω, τεμπελιάζω : Ωριγ. Κέλα.348, - έάν φυγοπονός, δέν θά προκόψης.

φυγοπόλεμος-ον έπ. ό φυγοπόλεμος βλλ., ό δειλός : Όδ.Σ 213 ούκ άποφώλιος ής ουδέ φυγοπάλεμος, Κόιντ.1,740.

φυγόπολις-ιδος-ι ποι. φυγόπολις ΙΜάξιμ.349. **φυγός** (ή) δημ. ό φυγάς : παροιμ. τού φυγού ή μύνα δέν κλαίει (ό άποφεύγων τούς κινδύνους διαφεύγει τόν δλεθρον ή τήν συμφοράν).

φυγοστρατία (ή) νεώτ. ή κατάσταση του φυγοστράτου βλλ.

φυγόστρατος-ον νεώτ. ό άποφεύγων να προσέλθη εις στρατεύματα, καιτοι κατά νόμον κληθείς || ό μη έκπληρώσας τήν θητείαν του.

φύζα (ή) έπ. έν κωδ. κ. φύζα Γ'Αρκάδ.96,111 φυγή έκ τρόμου, φόβου, φευγάλα' Άπολλ.Σοφ.Λεξ.'Όμ. 'Αριστοταχος οσημύματα' δθι συνήθως φόβος έπί τής φυγής, φύζα δέ έπί τής μετά δειλίας φυγής*, 62. «φύζα, φυγή, φόβος, άθμυρία, δειλία» : 'Ιλ.Ό 162, ούι.366, αύτ.12 αυτάρ 'Αχαιοῦς θεασαίη έχε φύζα, φόβου κρυδέουτος έταίρων, Ισχόλ. ετήν μετά δέουσι φυγήν), αύτ.Ρ 381 έπισοσόμενα θάνατον και φύζαν έταίρων, Όδ.Σ 269 φύζαν έμοις έταροισιν κεικην βάλεν, Άπολλ.Ρ 4,5 φύζαν άεικίλλιην, ή κάλλιπεν έθνεα Κόλχων, Νικ.Θηρ.402 φύζη δέ παλιντροπέες φερόντοαι.

φύζα κενός-ή-ον έπ. ό ραδίως εις φυγήν τρεπόμενος, που δμέσως τό σκάει, δειλός, φοβιτοπάρης : 'Ιλ.Ν 102 Τρώας . . οί τό πάρος περ φύζακινής έλθοφρονες έόικεσαν.

φύζαλέος-α-ον μτγν. ποι. δειλός, τρεπόμενος εχερώς εις φυγήν : ΑΠ 6,237 'Ωμησάν δ' έτραπε φύζαλέον.

φύζα ναι 'Ήσ. «φυείν, δειλιάσαι».

φύζαω μτγν. ποι. τ. τού φεύγω έν τή μτχ. παθ. άορ. : Νικ.Θηρ.825 άλιχας εις άλα φύζηθέντας.

φύζηλος-ή-ον φυζαλέος βλλ. : π. 'Ήσ. ώς παροξύτ. «φύζηλος» δειλός, φυγάς.

φύζω έπ. άχη. ρηματ.τ. διαφ. τού φεύγω βλλ., έξ υπό έοχηματίοση ή παρ' Όμ. κ. τοίς μτγν. έπ. μτχ. πεφυζός (άντί τού πεφευγός) : 'Ιλ.Φ 528 όπ' αυτού Τρώες άσπα κλονέοντο πεφυζότες, αύτ. ό, Νικ.Θηρ.128 άάγμα πεφυζός περκνώς έχις.

φυή (ή) παι., δωρ. φυά ή σωματική άνάπτυξις, διάπλασις τό άνάστημα, ιδίως έν χρ. έπί του καλώς, άρμονικώς διαπεπαισμένου σώματος (π. Όμ. κτ. άπ. πάντοτε) : 'Ιλ.Α 115 ού έθέεν έστι χρείων, ού έθμας ουδέ φυήν, ούτ' άρ φρένας, αύτ.Β 58 Νέστορι δίω ειδός τε μέγεθος τε φυήν τ' άγχιστα έφίκε, αύτ.Γ 208, Χ 370, Όδ.Ε 212, αύτ.Ζ 152, Θεοκρ.22,160 ούτε φυής έπίθευεις ούτε νόσιο' 2) άπαν. π. τοίς τραγικοίς, έν τώ δωρ. τ. : Εύρ.'Ήλ.461 φυάν Γοργώνος Τραχέιν' έν χρ. κ. έπί τού σώματος ζώων : Πινδ.Γ 4,419 έμβόλων έριπλεύρω φυά κέντρον Ισχόλ. «τή μεγαλοκλειφρω φύσει τού ταύρων» || έπί φυτου, ή άνάπτυξις, βλάστησις : Μόσχ.2,36 τερπόμεναι ροδέαι τε φυή 2) ή φύσις, ή έκ φύσεως ένυπαρχουσα τώ άνθρώπω δύναμις : Πινδ.Ο 2,154 σφόδρα ό πόλλ' ειδώς φυή, αύτ.Ν 1,38, αύτ.Π 8,62 φυά τό γενναίον έπιπρέπει, Κρατιν.Τροφώνιος 1 3) ή ηλικία : Πινδ.Ο 1,109 πρηνέων ενάδων δ' δτε φυάν λάχανα νιν μέλαν γένειον έφερον 2) Σουίδ. «βλαόστην, αύξησιν ηλικίας» 4) ή ύπόστασις, σύστασις : Όπν.'Αλ.1,639 άναίμων έστί φυή μελιαν και άνόστειος' || μορφή ύφ' ήν έμφανίζεται 1 : 'Αρετ.Χρον.Παθ.2,3 νεροσι τήν φυήν δθενώδεες' κ. άναφορ. προς άφρορημένα : αύτ.Ν.Όπ.Στεφ. έν λ. χρονή ή τής νοούσου φυή' 5) τό γένος, ή φυλή : ΑΠλ.183,7 και μερόπων δέ φυήν έγερόπραμεν Ιετίμησμεν τήν φυλήν τόν άνθρώπωνι.

φύημα-ατος (τό) άμφιβ. γρ. αντί φύμα : 'Ιπν.1,200Γ' 2) 'Ήσ. φύημα, κόπρος.

φύις οιολ. τ. τού φύω βλλ. : 'Αλκ.94.

φυκαρίζω μτγν. χρω διά φύκος, σφυκό, φικασιδώω : 'Ηρωδιων.'Επιμειρ.146, Σχόλ.'Όπν.'Αλ.1,127.

φυκαρίων (τό) λεξ. ύποκορ. τού φύκος βλλ. : 'Ηρωδιων.'Επιμειρ.146, 'Ήσ., Ζαναρ.

φύκη (ή) τό θηλυκόν τού Ιχθύος ό φύκης βλλ. 1 'Απολλ.δ.3,12,6.

φύκην-ήνος (ή) μτγν. ό Ιχθύς φύκης βλλ. : Δίφιλ.Σ 8,35C ό φυκήν και ή φυκίς, άπαλάττα Ιχθύδα όντα, δδρωμα και εφθαρά είσι.

φύκης (ὁ) ἰχθύς τις βοσκόμενος εἰς τὰ φύκη· Ἀριστ. Ζ16,13,8 διαφέρει ὁ ἄρρον φύκης τῆς θηλείας τῶν μελάντερος εἶναι· καὶ μείζους ἔχειν τὰς λεπίδας.

φύκη (τὸ) δημ., πληθ. φύκια κ. ἰδιωμ. προφ. φύκια· ὑπερόδον φυτὸν, τὸ φύκος βλλ.· Πορφ. Σκ. 62,6 θαλασσινὸν φθινόπωρον στὸν πάτο· ἔχει σκεπασίαι· ἡ τις ἀστραπὴ τῶν κοχυλιῶν κ. τῶν φύκιων τὰ ὄσση, Γουπ. Σκ. Τερρ. 18,4 τὴν ἀμυρὴν τοὺς μωριώδη γύρω σκοροῦν τὰ φύκια.

φύκια (ἡ) τὸ φύκος βλλ. Ζ1· Φιλ. ἐν Ἀρχ. Μαθ. 85 ἀξάντες τὰ στήματα φύκιας.

φύκιον (τὸ) μὲν ὑπομ. τοῦ φύκος βλλ.· ΑΓ 5,185.

φύκιζω φυκῶ βλλ.· Ἡρωιδαν. Ἐπιμ. 146 ἐφυκίζεσθαι τὸ φυκαρίζεσθαι.

φυκίδεις-εντός-εσσα-εν ὁ κεκολλημένος ὑπὸ φύκων, σκεπασμένος με φύκια· Ἰλ. Ψ 693 ὡς δ' ὄθ' ὑπὸ φύκιδος βορέω ἀναπάλλεται ἰχθύς θιν' ἐν φυκίδειν, Θεοκρ. 11,14 αὐτὰ ἐπ' ἀπάνος κατατάκετο φυκίοσση, αὐτ. 21,10.

φυκίων (τὸ) κ. φύκιον τὸ φύκος βλλ. 11, τὸ φύκι· Ἀριστ. Ζ16,13,13 φασί... ἄνθος εἶναι τὸ φυκιδόν τὸ φύκιον· ἢ τὸ πλείστον ἐν χρ. κτ. πληθ.· Πλάτ. Πολ. 611D, Ἀριστ. Ζ1 5,18 ἢ σσηπὴ ἐντίκειται περὶ τὰ φύκια, Θεοκρ. 7,58 εὐρον ἢ ἔλαχα φύκια κινεῖ, Πλούτ. 119,980D· τὰ δὲ ἐβώδιμα τῶν βρώων καὶ τῶν φυκίων ἀναλαμβάνουσαι· Ἰουλ. Ἐπιστ. 46, ΑΓ 6,24 παλλὰ β. φύκι· ἀπ' εὐρύμων εἰκασται αἰγιαλῶν· ἢ ΕΜ 801,55· φύκια, θαλάσσια ὡσα ἢ ὁ σφῆρος παρὰ τὸ φύω· λέγεται δὲ καὶ τὰ βρούα φύκια καὶ φύκις· 2) τὸ φύκος βλλ. 2), τὸ φυκισίδι· Λουκ. Ἰστ. Συγγρ. Β ὡσπερ ἂν τις ἄλλη τήν... ἀλοურγία περιβάλοι καὶ τῶν ἄλλων κόσμῳ τῶ ἑταιρικῶ καὶ φύκων ἐντρίβει, Φιλόδοτ. Ἐπιστ. 39, τὸ δὲ φύκων καὶ ὁ κηρός, Θάϊδος καὶ Λατ. 6,3 φάρμακα, Ξενοφ. Λό. 13,167D, αὐτ. 27,336C κοσμοῦντες τοὺς λόγους ὁλον φυκίω.

φύκισος (ὁ) ἰφύκος Ἐπιγρ. Μυκόνου. ἐπιθ. τοῦ Πασειδίου.

φυκιοφάγος-ον ἐπὶ ἰχθύων, ὁ τρεφόμενος ἐκ φυκῶν· Ἀριστ. Ζ1 8,19,9 ἰθ. ἄναγν. φυκιοφάγος.

φυκιοφόρος-ον ὁ φέρων φύκια, φύκη· Ξενοκρ. Ἐνθρ. Τρωπ. 29 φυκιοφόρος ἀκτῆ.

φυλοχαίτης (ὁ) Ἦσ. ἐφυκιοχαίτην φαφαροχαίτην.

φύκις-ιδος (ἡ) τὸ θηλ. τοῦ ἰχθύος ὁ φύκης βλλ.· Ἀριστ. Ζ1 8,2,39, Ἀπολλωνίδ. ΑΓ 6,105 τρίγλαν ἀπ' ἀνδρακίης καὶ φυκίδας αἰσι λεμνιτίν.

φυκτιζο-ιδος (ἡ) μὲν. εἰδος τὴν πολυτήμον λιθου· Πλίν. Φ1 37,10,66.

φυκῶ-ὄω γλωσσ. κ. μον. φυκῶ βλλ., φυκισιδῶν· Πλωσσ.· ἢ παθ. Τζέτζ. Χλ. 3,418 ἔφυρόμενος καὶ πεφυκισμένος.

φυκιδῶδες-ους-ες σχόλ. ὁ διὰ φύκων κεκαλυμμένος, σκεπασμένος με φύκια· Σχόλ. Ὀπν. Ἀλ 3, 42) Ἄβει φυκιδῶδες.

φυκαγεῖτων-ονός (ὁ) μὲν. ὁ γειτανεῶν πρὸς τὸ φύκη, ὁ παρὰ τὴν θάλασσαν κατοικῶν· ΑΓ 6,193 Πρίην· αἰγιαλῆτο, φυκαγεῖτων.

φυκοφρίξ-τριχος (ὁ) ἡ μὲν. ὁ φέρων ἄφθονα ἐπ' αὐτῷ τὰ φύκη ὄσα κήμη, ὁ ὑπὸ φύκων κεκαλυμμένος· Μάτρ. π. Ἀθῆν. 4,135B πῖνας ἡθαβε φέρων.

φύκος-ος γλωσσ. κ. μον. φυκῶ βλλ., φυκισιδῶν· Πλωσσ.· ἢ παθ. Τζέτζ. Χλ. 3,418 ἔφυρόμενος καὶ πεφυκισμένος.

φυκιδῶδες-ους-ες σχόλ. ὁ διὰ φύκων κεκαλυμμένος, σκεπασμένος με φύκια· Σχόλ. Ὀπν. Ἀλ 3, 42) Ἄβει φυκιδῶδες.

φυκαγεῖτων-ονός (ὁ) μὲν. ὁ γειτανεῶν πρὸς τὸ φύκη, ὁ παρὰ τὴν θάλασσαν κατοικῶν· ΑΓ 6,193 Πρίην· αἰγιαλῆτο, φυκαγεῖτων.

φυκοφρίξ-τριχος (ὁ) ἡ μὲν. ὁ φέρων ἄφθονα ἐπ' αὐτῷ τὰ φύκη ὄσα κήμη, ὁ ὑπὸ φύκων κεκαλυμμένος· Μάτρ. π. Ἀθῆν. 4,135B πῖνας ἡθαβε φέρων.

φύκος-ος γλωσσ. κ. μον. φυκῶ βλλ., φυκισιδῶν· Πλωσσ.· ἢ παθ. Τζέτζ. Χλ. 3,418 ἔφυρόμενος καὶ πεφυκισμένος.

φυκιδῶδες-ους-ες σχόλ. ὁ διὰ φύκων κεκαλυμμένος, σκεπασμένος με φύκια· Σχόλ. Ὀπν. Ἀλ 3, 42) Ἄβει φυκιδῶδες.

φυκαγεῖτων-ονός (ὁ) μὲν. ὁ γειτανεῶν πρὸς τὸ φύκη, ὁ παρὰ τὴν θάλασσαν κατοικῶν· ΑΓ 6,193 Πρίην· αἰγιαλῆτο, φυκαγεῖτων.

φυκοφρίξ-τριχος (ὁ) ἡ μὲν. ὁ φέρων ἄφθονα ἐπ' αὐτῷ τὰ φύκη ὄσα κήμη, ὁ ὑπὸ φύκων κεκαλυμμένος· Μάτρ. π. Ἀθῆν. 4,135B πῖνας ἡθαβε φέρων.

φύκος-ος γλωσσ. κ. μον. φυκῶ βλλ., φυκισιδῶν· Πλωσσ.· ἢ παθ. Τζέτζ. Χλ. 3,418 ἔφυρόμενος καὶ πεφυκισμένος.

φυκιδῶδες-ους-ες σχόλ. ὁ διὰ φύκων κεκαλυμμένος, σκεπασμένος με φύκια· Σχόλ. Ὀπν. Ἀλ 3, 42) Ἄβει φυκιδῶδες.

φυκαγεῖτων-ονός (ὁ) μὲν. ὁ γειτανεῶν πρὸς τὸ φύκη, ὁ παρὰ τὴν θάλασσαν κατοικῶν· ΑΓ 6,193 Πρίην· αἰγιαλῆτο, φυκαγεῖτων.

φύκος-ους εὐός (τὸ) ἰατρ. κ. νεώτ. γενική ὀνομασία ἀποδομιμένη εἰς θαλάσσια φυτὰ, τὸ φύκι· Ἰλ. 17 ἄμυρξ δὲ τε κῆμα κλειάνων καρβύται, πολλὸν δὲ παρὲ ἔλα φύκος ἔχειεν, Ἄλεξ. Κρατεῦσ 7, Ἀριστ. Ζ1 8,20,6, Θεοκρ. Φ1 4,62, Πλούτ. Ἠ9,456C τὴν μὲν γὰρ θάλασσαν, ὅταν ἔκτορα χθεῖσα τοῖς πνεύμασι τὰ βρούα καὶ τὸ φύκος ἀνοβάλλῃ· 2) ἐρυθρὸν τὸ φυκιδόν κατοσκευαζόμενον· εἰς τὸν ὄσω φυτῶν, τὸ φυκισίδι· Ἀριστ. φ. ἄπ. 309,5. Θεοκρ. 15,10 λέγομενος δὲ... νιτρον καὶ φύκος ὀνό σκανάς ἀγοράσσειν.

φυκοστρωτός-η-ο δημ. ὁ διὰ φυκῶν ἐστρωμένος.

φυκοφάγος-ον ὁ τρεφόμενος φυκῆ· πρβλ. φυκιοφάγος· Ἀριστ. ἄπ. 300,12.

φυκτός-η-ον ποι. τ. τοῦ-φεικτός βλλ., ὃν δάνασι τις τὰ ἐκφύγη, διάσφυγις· Ἰλ. Π1 128 μὴ δὲ νῆας ἔλωσι καὶ οὐκ ἐπι φυκτὰ πέλωνται, Ὀδ. Θ 299 καὶ τότε δὴ ἰγνῶσκον, δ' τ' οὐκ ἐπι φυκτὰ πέλωνται, αὐτ. 3,489.

φυκῶ-ὄω μὲν. κ. μον. ἐντρίβω, χρίω διὰ φύκους βλλ. 2), βάνω φυκισίδι· Κλήμ. Ἀλ 254· ἢ κ. παθ. ἐντρίβουμι διὰ φύκους, φυκισιδῶναι· Πλούτ. Ἠ8,142A, αὐτ. 693B φυκοῦμαι καὶ μωρίζομαι, καὶ χρυσὸν ποροῦσαι καὶ πορφύραν· 2) ἐν ἀπαν. χρ. παθ. καλύπτουμι ὑπὸ θαλασσιῶν φυκῶν· Διόδ. Σ 17,45 διαφέροι πεφυκισμένοι.

φυκιδῶδες-ους-ες ἐπὶ θαλασσίῳ πύθμεν ἡ αἰγιαλοῦ, ὁ ἔχων πολλὰ φύκη· Ἀριστ. Ζ1 8,19,9 φυκιδῶδες τόποι· 2) ὁ ἐκ τῶν φυκίων προερχόμενος· Διοσκ. 3,135 φυκιδῶδες ἀποφορα.

φυκίωμα-ατος (τὸ) μὲν. τὸ ὡς φύκος ἐπιτιθέμενον τῷ πρῶστώ, φυκισίδι· Ἰω. Χρυσ. Κατ. ἐπιστ. 2,424A φυκίωματα καὶ ἐπιτρίμματα.

φυλαγμία-ατος (τὸ) μὲν. τὸ δι' αὐτῶν φυλάσσειν, προφυλάσσειν τις, φρονεῖν· Σχόλ. Ουκ. 6, 66, ΕΜ 293,5, 2) παρῶν ἔμνη, ἐντολή. Πλάουτ. 8,35 φυλάσσειν τὰ φυλάγματα κυρίου, αὐτ. Μακκ. 1,8, 26, αὐτ. 1,8,28, Ἰουλ. κτ. Χριστ. 306B, αὐτ. 238C τίς μὲν γὰρ Ἑβραῖος ἐστὶ φυλάγματος κυρίου, ASS 1610,7,55A φυλάττει τὰ φυλάγματα τῶν μωγών.

φυλάγομαι δημ. παθ. τ. τοῦ φυλάσσω βλλ.

φυλάγω μόν. κ. δημ. τ. τοῦ φυλάσσω βλλ.

φυλάττω μὲν. λακων. τ. τοῦ μὴ εὐχρ. φυλάζω, διαίρω εἰς φύλας· Πλούτ. Λυκ. 6 φύλας φυλάξαντα καὶ ὠδῶς ὠδάξαντα... γεροῖσαν κατάστησαντο.

φυλάκτος (ὁ) δημ. τ. τοῦ φύλαξ βλλ.

φυλακτέρος (ὁ) δημ. ὁ κατ' ἐπάγγελμα φύλαξ.

φυλάκεια (ἡ) μὲν. διαμῶς, ταινία δι' ἧς περιδέεται τὴν πρὸς διαφύλαξιν, φασκία· Ποιητῆς π. Βοταν. 1Β1.

φυλακίον (τὸ) μὲν. τόπος, οἰκία ἐν ὧ διαμένουσι φύλακες, ἰδιώς δὲ στρατιώται ἀποτελοῦντες φρουρᾶν· Πολύβ. 5,75,10, αὐτ. 5,76,3 προσαγγελλάντος δὲ τινος ὁ μὲν ἐπὶ τὸ περιὸν ὤρων μετὰ σπουδῆς, οἱ δ' ἐπὶ τὰ φυλακεία· 2) φυλακή, φρουρὰ ἐκ στρατιωτῶν, ὀπίσκασι· αὐτ. 6,35,6 τῶν δ' εἰς τὰς φυλακάς ἀπασταχθέντων, ἀπ' ἐκδοσῶν φυλακείων τῶν τῶν πρώτων μελλόντων τρεῖν... αὐτ. 6,33,6 αὐτ. 6,33,7, Πόν. ἀπαστάλακμεν πρὸς τὰς τῶν δελνα μετὰ φυλακῆς· 3) τὸ παρὰ τοῖς γυναιξὶν κατὰ τὴν ἐμνηνον περιόδον χρησιμοποιούμενον τεμάχιον ὑφάματος· Σουίδ. ἐφυλακεία ἐμφαιεῖα τῶν γυναικῶν πολιοῦσθῶν· Δαμάσιος. ἐν Φωτ. 8,βλ. 338,25.

φυλακίως-έως (ἡ) μὲν. ἐπ. ὁ φύλαξ, κτ. πληθ. φυλακίως.

φυλαξ (ἡ) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ἡ κατάστας καὶ τὸ ἀποτελεσμα τοῦ φυλάττω βλλ., ἰδ. δὲ ἢ κερφῶ φυκτός φύλαξ, φρουράς· Ἰλ. Η 371 φυλακῆς μνήσασθε καὶ ἐγρήγορε, αὐτ. Κ 99 μὴ.

φυλακής ἐπὶ πάγχυ λάθονται, Ἡοιδό.ἀν.47.7 φυλακή δ' ἔχειν φρουρὰν αὐτὸν ἰδιὸν ἀποχάσει τὸ ζήτημα τῆς φρουρήσεως, Εὐρ.Τρω.194 τὰν παρὰ προῤῥοισιν φυλακῶν κατέχουσα, Οἰουκ.4.67 ὅπως... τοῖς Ἀθηναίοις ἀπάνηξ ἢ εἴη ἡ φυλακή [αρχαί. εδωκας ἄναξεν δὴθεν ἡ τοῖς Ἀθηναίοις τὴν χαλ' φυλάττεσθαι], Λυκούργ.150.4 φυλακὴν τῶν τοιῶν ἐρημον καταλιπεῖν || φρ. φυλακὴν ποιοῦμαι κ. φυλακῶν ποιοῦμαι κ. φυλακὴν ποιῶ ἀντὶ τοῦ φυλάττω, φρουρᾷ: Ξεν.Ἀν.5,7,31, αὐτ.ΚΠ1,6,37 ἐν τούτοις μὲν γὰρ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ πάντες Ἰσχυράς φυλακῶν ποιοῦνται: || ὁμ. φυλακῶν καθίστημι - κατασκευάζω: Ἀριστοτ. Ορν.841 φυλακῶν κατὰσθησι ἰδ.γο.κωδ. φυλακῶσι, Ξεν.Ελλ.7,2,23 || ὁμ. κ. υποστικῶς φυλακὴν φυλάττει φρουρᾷ: Ξεν.Ἀν.2,6,10, Πλάτ. Νόμ.758D κοινῶ. δεῖ τὰς φυλακῶν ταύτας φυλάττειν, Δημ.80: 2) σῶμα φυλάκων, φρουρὰ ἐνοπλοῦ, κοστωαδία: Πλάτ.Πρωτ.321I οἱ Διὸς φυλακαὶ φοβεραὶ ἦσαν || φυλακὴ τοῦ σώματος ἢ φυλακὴ περὶ τὸ σῶμα ἐνοπλοῦ φρουρὰ διὰ τὴν προσωπικὴν ἀσφάλειαν τιος, σωματοφυλακὴ: Ξεν.ΚΠ7,5,58 φυλακῆς περὶ τὸ σῶμα ἤγησάτο δεῖσθαι, Δημ.622 Χαριδῆμυ φυλακὴν τινα τοῦ σώματος διδόναι: 3) ἡ τῶν τῶν φυλακῶν: Πλάτ.Πολ.415C ἀνάξουσι τοὺς μὲν εἰς φυλακὴν... 4) ἡ θέσις τοῦ φυλακῶν σταθμῶς: Ἰλ.Κ 408 πῶς δ' αἱ τῶν ἄλλων ἰρώων φυλακαὶ τε καὶ εὐναί, αὐτ.4.16, Εὐρ.Πρῆσ.18 τὴ σὺ γὰρ φυλακῶν προλιπὼν κινεῖς στρατιάν: 5) κ. νεώτ. κ. δημ. κλειστής χώρος ἐν ᾧ φυλάσσεται τίς ὡς κατάδικος ἢ ὑπόδικος: Λουκῆ. ἐν ΑΠ11,276 εἰς φυλακὴν βληθείς ποτε Μάρκος ὁ ἀργῶς ἐκόντι, ΚΔ Ματθ.18,30 ἐβαλεν αὐτὸν εἰς φυλακὴν ἕως οὗ ἀποθῶ οὗ ἐφαλλόμενον, αὐτ.14,3 ὁ γὰρ Ἡρώδης κρατήσας τὸν Ἰωάννην ἔδρασεν αὐτὸν καὶ ἔθετο ἐν φυλακῇ, Μνηστ.3,6 Ἐσπερ. δέσμοιο γεγόνατε καὶ ἀπετάθητε ἐν φυλακῇ ἐπὶ μῆκιστον, Χρον.Μορ.4138 νὰ τὸν κρατῆ εἰς φυλακὴν ὡσάν κρατεῖς ἐμέναν, Πολιτ.Ἐκλ.Τρω.35,31 ὦρα καλῆ, πασά μου καὶ Τοῦρο κρητῆ, νὰ βγάλῃς τὰ παιδιὰ μου ἀπ' τῆς φυλακῆς 6) ἡ διατήρησις, διαφύλαξις τιος πρὸς ἀσφάλειαν ἢ περιορισμὸν, κράτησις προσώπου: Ἡρ.1,24 Περιανδρὸν δὲ ὑπὸ ἀπιστίας Ἀριονα μὲν ἐν φυλακῇ ἔχειν οὐδαμῆ μετιέντα, Οἰουκ.3,34 ὁ δ' ἐκεῖνον μὲν ἐν φυλακῇ ἀδέσμω εἶχεν || φρ. ἐν φυλακῇ ἔχω προφυλάττω, ἐπιμελῶς φροντίζω περὶ τιος, ἀναφορ. πρὸς πρόσωπα ἢ καὶ ἀφηρημένους καταστάσεις: Ἐόεγο.439 τὸν ἐμόν μὲν ἔχει σόν ἐν φυλακῆσιν, Ἡρ.1,57 τὸν ἠνεῖκοντο γλώσσας χαρακτῆρα μεταβαίνοντες ἔς ταῦτα τὸ χωρία, τούτων ἔχουσι ἐν φυλακῇ || ὁμ. ἐν φυλακῇ [εἰμ] τυγχάνω φροντίζω, ἐπιμελείας ὑπὸ τιος: Δημ.300 τὰ παρὰ πᾶσιν ἐν πλείστῃ φυλακῇ, παῖδας καὶ γυναῖκας || ὁμ. διὰ φυλακῆς ἔχω - ποιοῦμαι τιος λαμβάνω προφυλάξω, μετὰ προφυλάξεως ἐνεργῶ τι: Ἡρ.2,154, Οἰουκ.7,8, αὐτ.8,39 καὶ πλείω τὸν πλοῦν διὰ φυλακῆς ποιησάμενοι ἐς τὴν Κοῦσὸν... καθάρην || ὁμ. εἰμ ἐν φυλακῇ λαμβάνω πολλὴν προφυλάξω: Ἡρ.3,152 ἀλλὰ γὰρ δεῖνός ἦσαν ἐν φυλακῇ οἱ βαθυλώνησι || φυλακὴν ἔχω μτ. πλοῦ. προτ. προσέχω, κοιτάζω, ἔχω τὸ νοῦ μου...: αὐτ.1,38 φυλακὴν ἔχων, εἰ κωκ συναίμην... Οἰουκ.2,69 φυλακὴν εἶχε μὴ ἔκλειπεν ἐκ Κορίνθου... μηδὲνα μὴ ἔσπλειν 7) προφυλαξὴ ἐναντίον τιος, μτ. γενικ.: Πλάτ. Ὀρ.413C εὐλόδεια φυλακὴ κακοῦ, Ἀντιφ.115,7 πάσης ὑποφίας φυλακὴν ποιήσαντα 8) ἀσφάλεια, ἐξασφάλισις: Ἀνδοκ.31,32 τὴν μεγίστην φυλακὴν ἀναίρειν τὴν πόλεως [τὴν κυριώτερον αὐτῆς ἀσφάλειαν] 9) εἰδ.

ἡ ἐπιτροπεία: Ἀριστοτ.Πολιτ.5,9,5 10) ἐν χρ. κ. ἐπὶ χρονικῆς διαίρεσως, βάσει ἔχουσι τὸ διάστημα χρόνου καθ' ὃ φρουροῦν οἱ φυλακῶν, ἢ βόρδια Σουδ. «φυλακαὶ» αἱ διαίρεσις καθ' ἃς οἱ φύλακες τὰς φυλακῶν ἀλλήλους ἐγκειρίζουσι: Ἡρ.9,51 ἔπειτα τῆς νυκτὸς ἡ φυλακὴ μεταρῆ, Εὐρ.Πρῆσ.765 φυλακαῖσι νυκτερόισιν. ΚΔ Ματθ.14,25 τετάρτη δὲ φυλακῇ τῆς νυκτὸς ἀπῆλθε... ἃ Ἰησοῦς, Πάπ. πρώτης φυλακῆς ἀρχομένης. φυλακίω μτγν. μων. νεώτ. κ. δημ. ἀόρ. [ε]φυλάκισα, δημ.κ. φυλάκισσα, δημ. μτγ. παθ. πορακ. φυλακισμένος, ἐγκλείω τιὰ εἰς φυλακὴν, εἰς ἐφυλακῆν, τὰν βάζω φυλακῇ: ΚΔ Πράξ.22,19 ἄνω ἤμην φυλακίω καὶ δῆρων κατὰ τὰς συναγωγὰς τοὺς πιστεύοντας ἐπὶ σέ, Ἐπιφάν.2,281A κ. παθ.: ΠΔ Σοφ.Σαλ.18,4 ὄρισ μὲν γὰρ ἐκείνος στερηθῆναι φωτὸς, καὶ φυλακισθῆναι ἐν τικίτῃ, Μάρκ.Ἐρημ.980A, Ἀχιμ. Ονε.ροκρ.94,31, αὐτ.97,37, - συνελέθη κατόπιν ἐντάματος καὶ ἐφυλακίσθη κατηγορούμενος ὡς συνυπεθύνοσ. φυλακίος-ἰδ. ὁμ. διστεθεμένος τὸ φυλάττω, νὰ τῆρῃ τι, μτ.γενικ. τοῦ ἀντικειμ.: Πλάτ. Νόμ.412E εἰ φυλακικώτεροι εἰσι τούτου τοῦ δόγματος 2) ἐπιμελῆς, προσεκτικὸς, ἀγρυπνῶν διὰ τὴν φυλάξην, τὴν αὐτηρήσιον τιος: αὐτ.375F, αὐτ.456A. φυλακίω(ν) μτγν.; μων., νεώτ. κ. δημ. σταθμῶν, σῶμα χρησιμοποιοῦμενον ὡς σωματηρίου φυλάκων, φρουρῶν, φυλακείων βλλ.: Ἀππ. Ἰλ.Μορ.26, Σουδ.: 2) νεώτ. μικρὸν στρατιωτικὸν ὄπασμα ἀποτελοῦν κλιμακὸν ἐπιτηροῦσας τὸν προφυλακῶν σταθμῶν τοσ στρατεῦματος. φυλακίς-ἰδος(ἰ) κ. νεώτ. θηλ. τοῦ φύλαξ βλλ.: Πλάτ.Πολ.457C ὡς δεῖ κοινῆ πάντα ἐπιπυδεῖν τοὺς τε φύλακας καὶ τὰς φυλακίδας || ἡ προφυλάττουσα, προστάτις ἐπιθ. τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς: Δίων.Κ 47,17 ἀγαλαμα τῆς Ἀθηνᾶς τῆς φυλακίδος, ὁ πρὸ τῆς πυγῆς ὁ Κικέρων εἰς τὸ Καπυθῶνον ἀνετίθη, αὐτ.38,17 2) εἰδ. ναὺς φυλοκίς ἢ χρησιμοῦσα πρὸς φρούρησιν: Ἀππ.Ἐμφ.Πολ.5,72 οἱ δὲ αὐθις συνήλθον ἐπὶ τὸ ἀρκεῖν χῆμα περιορισμοῦν φυλακίδων νεῶν || κ. ὡς οὐσα. [κτ. παρὰλ. τοῦ ναῦσι: Διδό.Σ 20,16 αἱ φυλακίδες τὸν Καρχηδονίων ἐπεδίκων || ὁμ. κ. νεώτ. μικρὸν πολεμικὸν πλοῖον ἡκυροδοημένον κατὰ τὸν εἰσπλοῦν λιμένος καὶ ἐκτελοῦν τὴν ἐπιβλεψὴν τὸν εἰς τὸν λιμένα καταπλεδύτων πλοίων ὡς καὶ τὸν ἔλαγον τὸν ναυτικῶν τὸν ἐγγράφων || εἰδ. ἐν Τουρκίᾳ ἐπὶ συλλαντικῶν καθεστῶτος, πολεμικὸν πλοῖον ἔζηλες δυνάμεις νομίμως ναυλοῦσιν ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ τελοῦν ὑπὸ τῶς διαταγᾶς τοῦ οὐκείου πρεσβετοῦ. φυλακίσις-εὼς(ἡ) νεώτ., δημ. -ἡ ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς φυλακίως βλλ., ἐγκλείσις εἰς φυλακὴν || ἡ κατάστασις τοῦ ἐν φυλακῇ κρατουμένου κατάδικου ἢ ὑποδίκου 2) εἰδ. νομ. εἶδος ἐπανορθωτικῆς ποινῆς διαρκούσης ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν μέχρι πέντε ἐτῶν. φυλάκισμα [τοῦ] δημ. ἡ φυλακίσις βλλ. φυλακισμένος-ἡ-ο δημ. μτγ. παθ. πορακ. τοῦ φυλακίω βλλ., ὡς οὐσα. ὁ ἐν φυλακῇ ἐγκλειστικός ὡς ὑπόδικος ἢ κατάδικος: || κτ. ἐπέκτ. ὁ ὑπὸ περιορισμὸν ὡς πρὸς τὴν δυνατότητα τῆς ἐξόδου τοῦ: τὴν ἔχει φυλακισμένη τὴ γυναῖκα του. φυλάκισσα [ἡ] μτγν. κ. μων. θηλ. τοῦ φύλαξ βλλ., ἃ. φυλακίς: ΠΔ Ἀσμ.1,6 ἔθεντο με φυλακισσαν ἐν ἀμπελώσιν, ἀμπελώνα ἐμόν οὐκ ἐφύλαξα. φυλακιστής[ἰ] μτγν. ὁ ἐγκλείων τιὰ ἐν φυλακῇ, ὡς χαρακτηρισμὸς ἀστυροῦ, σκληροῦ δασετοῦ [ἐν] τῷ λατ. physiceistei: Πλάτ. Λυτ.315,44 2) ὁ κουσπάρω βλλ.: Ἰω. Αὐδ.Μαγ.1,46. φυλακίτης[ἰ] μτγν. κ. μων. ὁ ἐν φυλακῇ κρατούμενος, φυλακισμένος δασωτής: Ἐπιγρ., Ἀ.

ποστ. Διατ. 4,2 φυλακίτας βόθειαν, Νικ. Χων. Ἀνδρόκ. Κοιν. 2,2 τοῖς φυλακίταις τιθέσαι τὴν ἐξοδὸν ἀνετον· 2) ἐν Αἰγύπτῳ, κτ. πληθ. φύλακες τῶν πόλεων, εἶδος ἀστυφυλάκων· Πάπ.

φυλακτικόν (τό) πάπ. ὁ μισθὸς τῶν φυλακίτων· **φύλακος** (ὁ) ἐπ. κ. ἰων. τ. ἀντι τοῦ φύλαξ· Ἰλ. Ω 566 οὐδὲ γὰρ ἄν φυλάκος ἄδδοι, Ἦρ. 1,81 κατὰ τοῦτο τῆς ἀκροπόλεως τῆ οὐδεῖς ἐτέτακτο φύλακος, αὐτ. 1,89 κάπσον τῶν δορυφορῶν ἐπὶ πάσῃ τῇσι πύλῃσι φύλακούς· || ἐν χρ. κ. ὡς κῆρ. ὄνομα· Ἰλ. Ζ 35, Ὀδ. Ο 231.

φυλακτήρ-ἦρος (ὁ) κ. νεώτ. ποι. ὁ φύλαξ· Ἰλ. 1,66 φυλακτήρας δὲ ἕκαστοι λεξάσθων παρὰ τὰ φρον, αὐτ. 80, Ω 444, Ὀμπ. Ἀλ. 4,55, Κόιντ. 7· 2) ὁ φυλάσων, διατηρῶν ἐν αὐτῷ, μτ. γενικ. τοῦ πράγμ· Ἰώσ. Π 7,8,2 λόκκουσ φυλακτίρας ὕδάτων· 3) νεώτ. εἰδ. μέρος τῆς λαβῆς ζίφουσ ἡ σπάθης προφυλάσων τὴν χεῖρα τοῦ κρατούτουσ ἀπὸ τὰ πληγματα τοῦ ἀντιπάλου.

φυλακτρία (ἡ) φυλακή· Ἦσ. ἐπαννυχίς.

φυλακτρίων (τό) κ. μον. κ. νεώτ. θέσις ἰαχυρῶσ φρουραυμένη, φυλάσσομένη, ὄχυρον, φρούριον· Ἦρ. 5,52 ὁ ἄλυσ ποταμός, ἐπὶ ᾧ πύλαι τε ἐπιεσι... καὶ φυλακτρίων μέγα ἐπὶ αὐτῷ· || εἰδικώτ. προμαχῶν ἐπικουπιῶν μετὰ τοῦ κυρίου φρουριουκοῦ συγκροτήματος· Θουκ. 4,33 ὡς εἶδον τοῖς πρώτων φυλακτρίων διεφθαμένων καὶ στρατῶν σφισιν ἐπιόντα, αὐτ. 4,110, Ξεν. ΚΠ 7,5,12 ἐπιτήθ δὲ καὶ ἄλλουσ πολλοὺσ πύργουσ... ὅπουσ δὲ πλείστα φυλακτρία ἐπὶ, Ἀριστολ. Πολιτ. 7,12,1, Παλ. 6,8,17,5 πεπιστεῦθαί τοι τῶν φυλακτρίων τῶν κατὰ τοὺσ ὁπισθὲν τόπουσ, Προκ. Γότθ. 3,282· 2) μέσον ἀσφαλείας, προφυλόξουσ ἀπὸ πνοσ· Πλάτ. Νόμ. 9,17β καλῶσ ἀπόμνησιν ἐν τοῖς τῶν ἀγορανόμων νόμοισι τε καὶ φυλακτρίαις· || μέσον διατηρήσεωσ, συντηρήσεωσ, ὁμόνησ· Δημ. 71 ἐν δὲ τι κοινῶν ἡ φύσις τῶν εὐ φρονοῦντων ἐν αὐτῇ κίκτιται φυλακτρίων πρὸς τοὺσ τυράννουσ· 3) κ. νεώτ. ἀντικείμενον περὶ οὗ πιστεύεται ὅτι ἔχει τὴν δύναμιν τῆσ ἀποτροπῆσ τῶν δεινῶν ἄτινα ἀπειλοῦσι πρόσωπων τι ἡ καὶ πράγμασ, φυλαχτῶ, φυλαχτῆρι, χαίμαλ· Διοσκ. 5,159 φυλακτρία περιπάτα, αὐτ. 5,158 καὶ ἀντι φυλακτρίων περιπάματα σπθῶ ἡ γυναικαε κρώνται, Πλάτ. Ἦθ. 3,78β· || εἰδ. παρὰ τοῖς Ἰουδαίοισι χωρὶσ μεμβράνησ φέρουσα ἐπιγεγραμμένα ἐπὶ αὐτῆσ χαρὶα πᾶσ τοῦ Νόμου καὶ ἦν περιέδωνον περὶ τοῦ μέτωπον κατὰ τὴν ὥραν τῆσ προσευχῆσ ὡσ ἀμύθελον ἐξόχου θεοσεβείας· ΚΔ Ματθ. 23,5 πλάστουσι γὰρ τὰ φυλακτρία σπθῶν καὶ μεγαλῶνουσι τὰ κρόσπεδα τῶν Ἰσραϊτιῶν.

φυλακτρίους-ἰα-ον ὁ χρησιμῶν πρὸς φύλαξιν· Πλάτ. Νόμ. 8,42D τοῖς περὶ τὰ τοιαῦτα φυλακτρίους τε καὶ ἐπιστάταισ ὀργάνων κ. μτ. γενικ. τοῦ πράγμ· Διοσκ. 5 φυλακτρίους τῶν συνειληφύων.

φυλακτῆς (ὁ) μτγν. φύλαξ, δεσμοφύλαξ, ὄνομ. ὄργανου ἐν Κύμῃ· Πλάτ. Ἦθ. 291E.

φυλακτῆς (ὁ) μτγν. ὁ φύλαξ ὁ τηρητῆς πνοσ· Φιλ. 1,α1,31 φ- τῶν Ἰδίων ἔδων.

φυλακτικόν-ή-όν κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ φυλάσων, διαφυλάσων τι, τηρῶν τι· Ἀριστολ. ΗΝικ. 4,1,20· || μτ. γενικ. τοῦ πράγμ, ὁ διατηρῶν τι· Πλάτ. Ὀρ. 414α μνήμη διάθεσισ ψυχῆσ φυλακτικῆ τῆσ ἐν σπθῇ ὑπαρχούσεσ ἀληθεία, Ἀριστολ. Τον. 1,15,10 φυλακτικὸσ ὕψαισ· 2) ἐπὶ προσ., ὁ ἀφάνεισ φυλάττων τι· Ξεν. Ἀπομν. 3,4,9 ἀλλὰ φ- φυλακτικὸσ τῶν ὄντων σθκ ἀμφοτέρουσ εἶναι προσήκει· 3) ὁ λομβάνων προφυλάξαισ, προφυλακτικὸσ, προσεκτικὸσ· Ἀριστολ. Ρητ. 1,12,19· || ὅθ. κ. τοῦ σπθ. ὡσ οὐσ. ἡ διὰθεσισ πρὸσ προφύλαξιν· Ξεν. Ἰππορχ. 5,15 τὸ λαν φυλακτικόν ποσοποιήσασθαι εἶναι

καὶ μπδαμινῶσ φιλοκίνδυνον· 4) εἰδ. ὁ διατηρῶν τὴν ἀνάνησιν πνοσ, μτ. γενικ.· Ἀριστολ. Ρητ. 2, 4,17 φυλακτικὸσ τῶν ἐγκλημάτων· 5) νεώτ. κ. δημ. τὸ σπθ. κτ. πληθ. φυλακτικά ἡ εἰς τινα ἀμοιβῆ διὰ τὴν ὑπὸ αὐτοῦ φύλαξιν πράγματουσ· Ἰλ. Ω, ἀ. φυλακτῆρα.

φυλακτικῶσ ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον φυλακτικόν, μετὰ διαθεσεωσ πρὸσ συντηρήσιν, διατηρήσιν, προφυλακτικά, προσεχτικά· Παλούδ. 6,8,3 καὶ κηδεμονικῶσ καὶ φυλακτικῶσ ἕκαστα χειρίζοντεσ· || μετὰ προφυλόξεωσ, ἐν φρ. φυλακτικῶσ ἔχω προφυλάσσομαι· Εὐσ. Εὐαγγ. Πρσπ. 14Α φυλακτικῶσ ἔχειν τῶν τῆσ κακίασ ἐπιτηδευμάτων, **φυλακτικόν**(τό) μον. κ. νεώτ., δημ. προφ. φυλαχτῶ φυλακτῆριον βλ. λ. 31, φυλαχτῆρι· Βι. Νεῖλου 4 ἐξουθενεῖν τὰ λεγόμενα φυλακτικά καὶ τοὺσ λεγόμενουσ ἐξορκισμοὺσ ASS Ἰουλιου 1,164E οὐδὲ μαντεῖαν οὐδὲ φυλακτῶν· || φυλακτῶν ἐπὶ τινι τὸ δυνάμενον τὰ ἔχη μαγικῆν εὐτυχῆ ἐπιδρῶσιν ἐπὶ πνοσ· Ἀρμενόπ. 6,10,3 φυλακτικά ἐπὶ φίλις· || εἰδ. μικρὰ θημν περιήουσα λείψανα ἀγίων, ἠτιε ἐξηρητημένη ἀπὸ τοῦ λαμοῦ ἐφέρετο ὡσ ἀποτροπήων παντὸσ κακοῦ· Ἀναστ. Σιν. Ψαλμ. 6 φυλακτικά ἀπέστειλε, Θεοφάν. 318 ἐν τῷ τραχίλῳ φυλακτικά.

φυλακτός-ή-όν μτγν, μων., νεώτ. κ. δημ. ὁ δυνάμενον τὰ φυλαχθῆ, νὰ περιφρουρηθῆ, νὰ διαφυλαχθῆ· ΕΜ κπαρὰ τὸ φυλάσων περὶ αὐτοῦσ φυλακτόσ· Ἀλέξ. Ἄφρ. ἐκδ. Δ Σχινά 1378,6 φυλακτῆ ἡ ὕψαισ· 2) κ. νεώτ. ὁ ἐξιεσ φυλάξεωσ, διατηρήσεωσ, ὅθ. συνεκδ. ὁ ἐξιεσ προσοχῆσ· Φαλ. Ἐπιστ. 334 ταῦτα 3 ὁκοτάληπτα πᾶσιν ἔστιν, ἀλλ' οὐ φυλακτικά· 3) μων., νεώτ. κ. δημ. ὡσ οὐσ. τὸ φυλακτῶν βλ. λ.

φυλακτῶν (τό) πάπ. κ. νεώτ. ἡ εἰς τὸν φύλακα περισχίσι πνοσ, ἰδ. νικητόφλακα, διδομένη τακτικῆ ἀμοιβῆ ὕφ' ἐνὸσ ἕκαστου τῶν ἐνδιαιοφερομένων διὰ τὴν φύλαξιν, ὁσιν ἀποθηκῶν, καταστημάτων, οἰκιῶν, ἀγρῶν· Πάπ.· 2) νεώτ. κτ. πληθ. φύλακται τὸ διὰ τὴν φύλαξιν, ἰδ. ἐμπερομῶτων ἐν ἀποθήμῃ ἡ ἐπὶ προκυμαίασ καταβαλλόμενον εἰς τὸν ὕφ' οὗ ἐγένετα ἡ φύλαξιε εἶτε ἀπ' εὐθείασ εἶτε ὅπῳ τῶν ἐντεταλμένων ὑπ' αὐτοῦ, τὰ φυλακτικά.

φυλακτικῶσ-ορασ (ὁ) μτγν. κ. μον. ποι. ὁ φυλάσων, φύλαξ· Νόνν. Δ 2,176, Πρῶδρ. ἐν Νοτίστ. Μεσ. 8,2,163.

φυλακτέω-έω μων. φυλακίζω, ἐγκλειῶ εἰς φύλακὴν· Δοδύ. Ἰστ. Βυζ. 117β φυλακτικῶσ αὐτὸν ἐν τῷ πύργῳ.

φυλακῶν δημ., ἰδιωμ. θυλακῶν φυλακίζω βλ. λ., ἐγκλειῶ εἰς τὴν φυλακὴν· κ. παθ.· ἦταν φυλακωμένονσ τρεῖσ ἄνηεσ.

φυλακτικῶσ-ή-ὸ δημ. ὁ ἐγκλειεσμένος ἐν φυλακί· ἦταν δυὸ χρόνια φυλακτικῶσ.

φύλαξ-ακος (ὁ) κ. μον. κ. νεώτ., δημ. φύλακας ὁ φυλάττων, ταγματέωσ, διωρισμένος νὰ φυλάττει τι, φρουρὸσ· Ἰλ. 1,477 ἐξήλθον... λαδὼν εὐλακάσ τ' ἀνδρῶσ δμωάσ τε γυναικαεσ, αὐτ. Κ 58, Αἰοχ. Ἄγ. 914 δμωάτων ἐμῶν φύλαξ, Σοφ. Φιλ. 543 ὅσ ἦν νεώσ σῆσ σὺν δυοσιν ἄλλουσιν φύλαξ, Θουκ. 2,78 καταλιπόντεσ φύλακασ τοῦ ἡμίεωσ τεύχουσ ἰδ. γρ. κῶδ. φυλακτικά, Ξεν. Ἐλλ. 4,4,8 τῷ ἀνδρῶ... ἐγενέσθην φύλακεσ κατὰ τὰσ πύλασ ταῦτασ, Πλάτ. Κριτ. 43Α θαυμάζω, ὅπουσ ἠθέλησεσ σοι ὁ τοῦ δεσμοφυτῆρου φύλαξ ὄπακουσιν ἰδὲ δεσμοφύλαξ ἡ κ. νεώτ. κτ. πληθ. φύλοκεσ ἡ φρουρὰ· Θουκ. 6, 100 ὁ τριακόνταισ οἰροῦσι τὸ σταθῶμα. καὶ οἱ φύλοκεσ σπθῶ ἐκλιπόντεσ, φύλακαεσ γρηγορεῖτε ἵτυποσ διατεταγμένησ ποραικλεύσεωσ πρὸσ ἀλλήλουσ τῶν φρουροῦντων ἐν κερῶφ νικητόσ εἰρηκῆ πνα, ὅπουσ ἀγρυπνοῦσι· || ὅμ. ἐν γενικῶτ. σμν. κτ. πληθ. οἱ φρουροί, οἱ ἐπόπται, οἱ ἐπιμηλητοῖ· παροῦμ. φρ. ἔχουσι τὴν γνώσιν οἱ φύλακαεσ ἰσοθλ

λατ. *conserve consuler'* || εἶδ. φύλοκος τοῦ σώματος ἢ σωματοφυλακῆ : Πλάτ. Πολ. 566B' || ἀπαν. κ. ὡς θηλ. φύλαξι (ή) μφ.: Αἰσχ. ἄπ. 307 ἐστὶ κωμαί κληρὶ ἐπι γλώσσῃ φύλαξι, Ἐδδούλ. Ὁρσθάνη 7, Τίμοκλ. Ἡρώες 2 φύλαξι φίλας (ή) τράπεζαι' 2) κηδεμών, προστατῆς, ὑπερασπιστής, μτ. γενικ. προσ.: Ἡσίοδ. Ἐργ. 122 δαίμονας . . φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων, αὐτ. 25), Πίνδ. ἰ. 8, Βι, Ἡρ. 1, 41 φύλακα παῖδος σ τὸν ἔμοῦ χρητίζω γενέσθαι, Ξεν. ΚΠ δ. 3, 14 δ φύλαξι τῆς Σουσίως γυναικός, Ἄνδοκ. 31, 12' κ. μτ. γενικ. τοῦ πράγμ.: Ἐὐρ. Φοῖν. 1094 λαχαγέτας πύλας ἐφ' ἐπτά, φύλακας Ἀργείου δοράς: 3) τηρητής, ἐκτελεστής πινος: Πλάτ. Πολ. 413C τίνες ἀριστοὶ φύλακες τοῦ παρ' αὐτοῖς δόγματος, Ξεν. Κύν. 12, 2 φύλοκος τοῦ ἐπιταττομένου' 4) ἐπιβλέπων, ἐπιτηρῶν τ.: Λυσ. 165, 54 φύλακες ἐπὶ τοῖς ὠνίοις, ὁ ἀγαράνομοι.

φύλαξι (ή) δημ. ἢ διαφυλάξις, ἢ φροντίς περὶ τῆς διατηρήσεως, ἐπιβλεψίς: ἀφίνω τὰ παιδιὰ στή φύλαξή σου, ὅσα ποῦ νὰ γυρίσω.

φύλαξικακος-ον μνη. ὁ λαιβδῶνων προφυλάξις, μέτρα προληκτικὰ κατὰ παντός ἐνδεχομένου κακοῦ: Ἐσάτ. Που. 113, 30 φύλαξικακος εἰμι, εὐμαθέστερον δὲ εἰπεῖν, διελός, εὐλοθῆς.

φύλαξιμος-ον μνη. μθ. ἐσφ. γρ. ἀντὶ φύξιμος βλ.λ.: Πλούτ. Πομπ. 76.

φύλαξιμος Ἐπιγρ. ἀντὶ φύλοξομεν: Ἐπιγρ. Κρητ. ἐν Τέω.

φύλαξις-εως (ή) κ. μνη. κ. νεώτ., δημ. φύλαξι βλ.λ. τὸ φυλάττειν, φρουρήσις: Σοφ. ἄπ. 379, 6, Νικ. Χωκ. Χρον. 6, 8 εἰς πόλεως φύλαξιν ταγαμένης, Ἀκροπ. Χρον. 76 D πρὸς φύλαξιν τῆς χώρας:

2) ἀσφάλεια, ἐξασφάλισις: Ἐὐρ. Ἐλ. 506 δισσάς δὲ μοι ἔχει φυλάξις: 3) προφυλάξις: Ἀραβ. Μυθ. Χαλ. 1, 55 νὰ τοῦ ξεμυστηρευθῆ μιαν ὑπόθεσιν πολλὰ ἀναγκαίαν πρὸς φύλαξιν τῆς ζωῆς τοῦ, ὅπου εὐρίσκειται εἰς κίνδυνον: 4) διατήρησις, συντήρησις, διαφυλάξις: τοῦ ἀνεπιστάθην τῆν φύλαξιν τῶν θησαυρῶν τοῦ.

φύλαρχη (ὸ) μνη. κ. μνη. ὁ ἀρχηγὸς φυλῆς, ὁ φύλαρχος: ΠΔ Μακκ. 2, 8, 32 τὸν δὲ φυλάρχην τῶν περὶ Τιμόθεον ἀνέλιον, Φιλ. 1, 497, 37.

φύλαρχια (ή) τὸ ἀξίωμα τοῦ φυλάρχου: Ἀριστολ. Πολιτ. 1322b, 5 τριπαραρχία καὶ λοχαγία καὶ φυλαρχία: 2) Ἦσ. «φύλαρχια» πομπή τις.

φύλαρχος (ὸ) κ. μνη. κ. νεώτ. ὁ ἀρχηγὸς φυλῆς, ὁ φύλαρχος: Ἡρ. 5, 69 τὰς φυλάς μετωνόμασε, καὶ ἐποίησε πλεῦνας ἐξ ἑλασσόνων δέκα τε δὴ φύλαρχους ἀντὶ τασσέων ἐποίησε, Ξεν. ΚΠ 1, 2, 14, Διον. Ἀλ. Ρωμ. 4, 14 ἡγεμόνας ἐφ' ἑκάστης ἀποδείξεις συμμορίας, ὡσαυτ φύλαρχους ἢ κωμάρχας: || εἶδ. πρὸς ἀπόδοσιν τοῦ ρωμαϊκοῦ *tribunus*: αὐτ. 2, 7 φύλαρχοί τε καὶ τριπύραρχοι, οὐκ καλοῦσι Ρωμαῖοι τριδούτους, Πλούτ. Ρωμ. 20' 2) γεν. ἡγεμών, ἀρχηγός, ἡγέτης: Πτοκ. Πέρσ. 1, 17 Σαρακηνῶν ἡγεμόμοιοι, οἱ φύλαρχοι ἐπικαλοῦνται: 3) εἶδ. ὡς ὄρος στρατιωτικὸν ἐν Ἀβδηῖσι, ὁ διοικητῆς ἐνὸς τῶν παρ' ἑκάστης φυλῆς παρεχομένων εἰς τὴν πολιτείαν ἱππικῶν σωμάτων: Ἀριστολ. Ἀθ. 90, 12 χειροτονοῦσι δὲ καὶ φυλάρχους [17], ἐνα τῆς φυλῆς, τὸν ἡγούμενον τῶν ἱππῶν, ὡσαυτ οἱ ταξίμαχοι τῶν ὀπλιτῶν: 4) κτ. πληθ. εἶδ. συμβολῶν ὀλυγαρχικῶς διοικούν ἐν Ἐπιδαμνῶ: Ἀριστολ. Πολιτ. 1301b, 22 ἀντὶ γὰρ τῶν φυλάρχων βουλήν ἐποίησαν.

φύλαρχῶ-ῶ κ. μνη. εἶμαι φύλαρχος, ἡγοῦμαι φυλῆς πινος, ἢ μτχ. ἀντὶ τοῦ οὐσ. ὁ φύλαρχος: Ἀριστοφ. Λυσ. 561 φύλαρχοῦν' εἶδον ἐφ' ἱππον, Ξεν. Ἰπν. 11, 10, Ἰσαί. 88, 18, Βίος Νεῖλου 26, 5 τὸν Σαρακηνῶν φύλαρχοῦντων, ASS Μαίου 3, 19A' || μτ. γενικ. δηλοῦσας: τὸν τῶνον ἐν ᾧ τις ἡγεμονεύει: Ἰσαί. 55, 19 φύλαρχῶν τῆς Ὀλυσσίας.

φύλασιος (ὸ) κ. μνη. κ. νεώτ., ἀπ. φυλάσιος, δημ. φύλαγι κ. φυλάω, ἐπ. ἀναφρ. φυλάσσομενοι: Πλάτ. Κ 312, 419), μέλλ. φυλάξω, ὄδρ. ἐφύλαξο, ἐπ. κ. δημ. φυλάξα: Πλάτ. Π 636), παρακ. πεφύλαξα ἰδία: Ξεν. Κί 18, 6, 3, Δειναρχ. 91, 15, παρὰ: Πλάτ. Νόμ. 632A) κ. πεφύλακα (ΠΔ Βασ. 1, 25, 21, Ἐὐρ. Μῆδ. Ὑπόθ. 1, μέσ. μέλλ. φυλάξομαι Ἰσοφ. Φιλ. 48, Ξεν. Οἰκ. 4, 91, ὄδρ. ἐφύλαξομαι (Π 1ρ. 7, 130), παθ. φυλάσσομαι κ. φυλάττομαι, δημ. φυλάγομαι, μέλλ. φυλαχθήσομαι Ἰδιον. Ἀλ. Ρητ. 5, 61, ὄδρ. ἐφυλάχθη (Λοκ. Ἀλ. 15), δημ. (ἐ)φυλάχθηκα κ. (ἐ)φυλάχτηκα, παρακ. πεφύλαγμα Ἰεὐρ. ἄπ. 475a, 20), μτχ. πεφυλαγμένος, δημ. φυλαγμένος, προστ. πεφύλαξο (Ἡσίοδ. Ἐργ. 795), ἐπιτηρῶ, φρουρῶ τι, μένω, ἵσταμαι ὡς φύλαξ, φρουρῶς πινος ἰδ. δὲ ἀγρυνῶν φυλάττω: Ἰλ. Κ 312 οὐδ' ἐθέλωσι νύκτα φυλάσσομενοι, αὐτ. 419, Ὀδ. Ε 466 εἰ μὲν κ' ἐν ποταμῷ δυσκοῖθα νύκτα φυλάσσω, αὐτ. Ὑ 52 ἀνὴρ καὶ τὸ φυλάσσειν πάντων ἐγρήσονται, Αἰσχ. Ἐὐμ. 243, Θουκ. 7, 28 πρὸς γὰρ τὴ ἐπάλλει τὴν μὴν ἡμέραν κατὰ διαδοχὴν οἱ Ἀθηναῖοι φυλάσσομεν, τὴν δὲ νύκτα καὶ ξυμπαντες, Ξεν. ΚΠ 7, 5, 68 μυρίους δορυφόρους, οἱ . . ἐφυλάττον περὶ τὰ βασιλεία, Διγεν. Ἀκρ. 2702 ἴνα καὶ αὐτὸν λάβωμεν τὴν κόρην οὐοῦ φυλάττει, Ζαλοκ. 1, 1οῖμ. 95, 10 τοῦ προμαχῶνος ὄπισθεν τὴν θέσιον τοῦ φυλάττει: || ὄδ. κ. διαμῆνα ἐν τινι τόπῳ, κἀμοῖοι: Ὀδ. Ε 208 τὸ δὲ δάμα φυλάσσοις, ἀθάνατος τ' εἶη: 2) διαφυλάττω, προστατεύω, ὑπερασπίω, σκέπω: Ὀδ. Ο 35 πέμψει δὲ τοι οὐρον ὄπισθεν ἀθανάτων ὅς τις σὲ φυλάσσει τὸ ρυεῖαί γε, αὐτ. Ρ 536, Αἰσχ. Ἐπ. 136 πόλιιν φύλαξον κηδεῖαί τ' ἐναργῶς, Ἀριστοφ. Ἰπν. 560 φυλάττει σε Ζεὺς, ὁ θεός τὸ νὰς φυλάξῃ ἀπὸ τέτοις συμφορῆς: 3) προφυλάσσω τινά, μτ. ἀναφρ.: Σοφ. ΟΚ 667 οἶδ' ὅτι τοῦμόν φυλάξει σ' ὄνομα μὴ πάσχειν κακῶς, Δημ. 329' || δημ. ἐπομένει ἐξερτηγμένης προτάσεως: Πλάτ. Γοργ. 480A αὐτὸν ἐαυτὸν μάλιστα φυλάττει ὅπως μὴ δίκησιν, αὐτ. Κρατ. 393C, -φυλάξει τὸ παιδί μήπως πέσῃ καὶ γῆν πῆσῃ' || κ. ἀναφρ. πρὸς καταστάσεις: Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 1Β, 3 φύλαξ τὸν ὄνομα ἀπὸ ἀμορτίο: 4) ἐπιτηρῶ, ἐπιβλέπω, προσέχω: Ἰλ. Μ 303 βῶταρος ἀνδρῶς σὺν κωσι καὶ δούρεσσι φυλάσσοτας περὶ μήλα ἰνὸ προέχων, τὸ φυλάνε τὰ πρόβατα, ὁ τραγ. τσομπανάκος ἡμῶνα, προβατάρια φύλαγα: 5) ἐνεδρεῦμαι τινά, παραφυλάττω, στήνω καρτέρη: Ὀδ. Δ 670 αὐτὸν ἰντα λοχάσομαι ἠδὲ φυλάξω ἐν πορθμῷ Ἰθάκης, Θαικ. 3, 105 φυλάσσομεν τοὺς μετὰ Ἐυρωλόχοιο Πελοποννησίου, μὴ λάθωαι διελθόντες, Ξεν. Λοκ. 12, 2, -τὸν φύλαξ τὴν ἄρα ποῦ περνούουσι τὸ μονοπάτι καὶ τὸν ἐσκότωσε' || κ. ἐν. φρ. φυλάξω καρτέρη: ἐνεδρεῦμαι: Βλαχογ. Παληκ. Παλ. 70 μῆκενα δύο τρία παλλήκαρια χωρὶς τοῦφάκη . . κὶ οἱ ἄλλοι φυλάγανε καρτέρη: 6) ὄδ. κ. ἀναφρ. πρὸς πράγματα, γεγονότα, καταστάσεις, ἀναμένο, παραδοκῶ, περιμένω νὰ ῥθῇ, νὰ φανῇ: Ἡρ. 1, 48 φύλαξας τὴν κυρίην τῶν ἡμερῶν ἐμπαχῆνατο τοιάδε, Αἰσχ. Ἀγθ. φυλάσσω λομπάδος τὸ σύμβολον, Δημ. 48 φυλάττων τοὺς ἐπισηῖας ἢ τὸν χεῖμων: 7) ἀναφρ. πρὸς καταστάσεις, τηρῶ, διαφυλάσσω, διατηρῶ: Πίνδ. Ο 3, 74 ἐσεβῆ ἡ γῆμα φυλάσσομεν μακρῶν τελεσθῶ, -φύλαξε τὴν παραθεσίαν τῆς ὡς τὴν ἡμέρα τοῦ θανάτου τῆς: || πιστώσ ἐμμένω εἰς τι, ἀναφρ. πρὸς διατάξεις, ὑποσχέσεις, βεβαιώσεις: Ἰλ. Γ 280 ὄμειτε μάρτυροι ἔστε, φυλάσσετε δ' ὄρκια πιστά, αὐτ. Π 686, Πίνδ. 1, 216 ὠν δ' ἐρίστη τὸ τῶργελοι φυλάξαι βῆμ', Σοφ. Τραγ. 616 καὶ φύλασσε πρῶτα

μὲν νόμον. Πλάτ. Πολ. 484B φυλάξει νόμους τε καὶ ἐπιτηδεύματα πάσιων, αὐτ. 484D, αὐτ. Πολιτ. 292A, Βίος Ἀλεξάνδρ. 139I φυλάττοντες τὸ νόμιμον μέχρι τῆς δευρῶ. ὅν ἐφυλάξε τῆς συμφωνίας τοῦ κάμμου. || δὲν ἐπιμόνος, μοιτῶς διοτηρῶ συναισθηματικῶν τινα κατὰστασι, τρόπον διαγωγῆς, ἐκδηλώσεως, συμπεριφορᾶς: || Π 30 μὴ ἐμὲ γ' οὐδ' οὐδὸς γε λάβοι χόλος, δὲν σὺ φυλάσσεις, αὐτ. Q II αἰδῶ καὶ φιλότιπα τῆν μετόπισθε φυλάσσω, Σοφ. ΟΚ 123 σκαίσισάν φυλάσσω ἐν ἐμοὶ κατὰόλος ἔσται, Εὐρ. Ἰων 736 ἀξίω γεννητόρων ἦθη φυλάσσεις, Μέν. Μον.4 ἀθάνστον ὄργην μὴ φύλαττε, Διον. Ἀλ. Θουκ.34 τὴν διάνοισιν φυλάττων ἀδέκαστον, - τῶσιν καιρῷ μοῦ φυλάξει κάκια γιὰ ἓνα μικροστέλο. || παθ. ἐπὶ αἰσθημάτων, καταστάσεων, διαβάσεων, διατηροῦμαι: Σοφ. ΟΤ 383 ὄσος παρ' ὄντι ὁ φθόνος φυλάσσειται. β) ὄμ. ὄναρ πρὸς πραγμ., διοτηρῶ ἐν τι κατὰστασι: Λοκκ. Ἐνάδ. Δ 61 ἀκύμαντον ἐν τοσοῦτ' φυλάττειν τὸ πλάγος. κ. παθ.: μ' αὐτῆ τ' ἐσότη δὲν φυλάγονται φρέσκα τὰ φάρια γιὰ πολλὴν ὄρω. || κ. ἀπλῶς, διατηρῶ, συντηρῶ: Μέν. Μον. 172 εἰ μὴ φυλάσσεις μικρῶ, ἀπολείς τὰ μείζονα. μτ. δοτ. προσ. διαφυλάσσω, διοτηρῶ τὴν χάριν νόμος: Ξεν. Ἀν. 5.3.4 θιέλαθον αἰ στρατηγῶν τὸ πένος ἑκατοσ φυλάττειν τοῖς θεοῖς. κ. νεώτ. κ. ὄμ., κ. φυλάξέ μοι σὲ παρακολῶ μί καλὴ μερίδα, - τὸν παρεκάλεσα νὰ μοῦ φυλάξῃ τὰ πράγματα. φ) εἰδ. νεώτ. κ. ὄμ., ἀναφ. πρὸς πραγμ., διοτηρῶ τὴν εἰς καλὴν κατὰστασιν, δὲν ἀφίημι νὰ φερῆθ, κατὰστραφῆ ἢ ἀπολεσθῆ: δὲν φυλάει καθόλου τὰ βιβλία του - τὰ ἐπιπλάτῃ της, παροιμ. ὄμοιος φυλάξει τὰ φοῦχά του ἔχει τὰ μισὰ ἴση ἢ προφυλάξει ἀποταλεῖ ἐγγύσιον, ἔξασφαλίσει. || φυλάω τὰ χρήματα - τὰ λεπτὰ μου εἶμαι οἰκονόμος, δὲν τὰ ἀπαταλῶ. || ὄθ. κ. ἀπὸλ. ἐν παροιμ. ὄμοιος φυλάει, φυλάει γ' ἄλλοτε (τὸν φαργύρων τὰς ἀποταμείους καρπονοῦσι ἢ κληρονομοῖ). || ο) τὸ μέγ. φυλάσσομαι - φυλάττομαι, ὄμ., φυλάγομαι κ. φυλάομαι διοτηρῶ ἐν τῷ νόμ., ἐν τῇ μνήμῃ, κρατῶ μέσο μου: Ἡσίοδ. Ἐργ. 263 ταῦτα φυλάσσομενοι, βασιλῆες, ἰθύνετε δίκας. || κ. μτ. προαδιορ. καθίστασθαι πληροστέραν τὴν ἐκφρασιν: αὐτ. 491 ἐν θυμῷ δ' οὐ πάντο φυλάσσο, ὄμ. Ἀπόλλ. 544. || β) ὄμ. τὸ μέγ. διοτηρῶ ἐν ἀφοραῖς, ἔξασφαλίσω: Χροσ. μ. π. Ἡρ. 7, 148 καὶ κεφαλήν πεφυλάξω (φυλάξε, τὸ κεφάλι σου). || 12) ὄμ. τὸ μέγ. εἶμαι προσεκτικός, προσφυλάσσομαι, προσέχω, ἔχω τὸ νοῦ σου: Ἡρ. 1, 108 ταῦτο δὲ ὄν φυλάσσομενος ὁ Ἀστυάγειος, αὐτ. 7, 130, Αἰσχ. Ρωμ. 15 αἰ σιδροτρέκτονος αἰκοῦσι Χάλυβες, ὄθ. φυλάσσομαι σὺ χροῖ. || κ. μτ. ἀναφρ.: αὐτ. Ἡκ. 205 φυλάσσειαι δὲ τάδε μεμνησθαί. || ἐφετημάς, Δημ. 773 οὕτω δὲ δει φηφίεσθαι, φυλαττόμενον. || μὴ κατὰσταν ταῦτιν, Ἀριστ. Ζ19, 53. || ἐπομένης ἀρνήσεως, προσέχω μήπως: Αἰσχ. ἱκ. 498 φύλασαι μὴ φράσος τέλε φόδον, Ἀριστ. Ἀγ. 257, αὐτ. Ἐκκλ. 831 ἄ ἄγῶ φυλάξομαι. || μὴ κατοῦρησάσαι μου, Ξεν. Ἀποιν. 2.2.14 τοῦς ἀνθρώπους φυλάξῃ μὴ σὲ αἰσθόμενοι τὸν γόνυον ἀρπάζοντα, πάντες ἀτιμῶσάσαι. - φυλάξω γόνυος θεοῦ: Ἄσπ. νὰ σὲ γαλόσω. || μτ. ἐμπροσθ. προαδιορ.: Θουκ. 7.69, Ξεν. ΚΠ 2.39 φυλάττεσθαι. || ὄφ' ὄν μάστιχα δει, αὐτ. Ἐλλ. 7, 2, 10 - φυλάξου δὲ ὑπὸ τὸν ἀνδρῶπο γιατί εἶναι ἐκινύδουος. - δὲν ἔσται νὰ φυλάγεται ἀπὸ τῆς κακοστοπείας. || ἀπαν. μτ. γενικ. : Σοφ. ΟΚ 161 τῶν, ἔπει ἀμόμορ', εὐ φύλαξαι. || 13) ὄμ. τὸ μέγ. εἶμαι ἐπιφυλακτικός, δὲν ἀποφασίζω: Ἀριστφ. Ἐκκλ. 769 φυλάξομαι, πρὶν ἀν γ' ἴσω τὸ πλῆθος εἰ βούλεται. || ἂ μτ. κερυλαγμένος ὡς οὐς. ἐπιφυλακτικός, φρόνιμος:

Ξεν. ΚΠ 5.2.30. || 14) ὄμ. μέγ. λαίφάνω μέρμιον, φρονιδα, ὡστε τὰ ... μτ. ἀναφρ.: Ἡρ. 7.5 καί τις ὑστερον φυλάσσειται ἐπὶ γῆν τὴν στρατεύεσθαι, Αἰσχ. ἱκ. 205. || 15) ῥημοτ. π. φυλακή, φυλακίτηρ, - ἄκτης, - ἄκτωρ, φυλακῶν, φύλος, φύλαξ. **φυλαχτάρι** (ἴδι) ὄμ. φυλακίτηρ βλ. λ. 4, φυλαχίδι: (Πολιτ. Ἐκκλ. Τραγ. 133. 2) κ ἀνόμεσα στὰ δυὸ βυζιῶ τ' ἀντροῦ σου φυλαχτάρι. **φυλαχτής** (ἴδι) ὄμ. ὁ διαφυλάσσω, διοτηρῶ τ'. 2) φύλαξ, βαρδιοτήτορας: Βλαστ. Συμμ. 50. **φυλαχτικός** - ἴδι ὄμ. διοτηρητικός, συντηρητικός. 2) προσεκτικός, ἐπιφυλακτικός: Βλαστ. Συμμ. 234. **φυλαχτό** (ἴδι) ὄμ. ἀντικείμενον χρησιμεῖον πρὸς ἀποτηροῦν κακοῦ ὡς ἐνέχον μαγικός ἰδιοτήτας, φυλακίτηρ βλ. λ. 4, περιῆπον, φυλαχτόρι. Δρσο. Χῶμα Ἐλληνικό 5 ἀφασε μαζὶ μου φυλαχτό νὰ πάρω γιὰ τὴν κάθε λύπη, κάθε τι κακοῦ, μόνο λίγο χῶμα, χῶμα ἑλληνικό. **φυλαχτρα** (ἴδι) ὄμ. τὸ θηλ. τοῦ φυλαχτός βλ. λ. 2, τὸ μέρος, ἡ θέσις ἐνθα ἐνεδρεύει τις, παραφυλάει: Βλαστ. Συμμ. 98. **φυλατεῦω** δέχομαι νὰ προσλάβω, περιλάβω εἰς τοῦς κόλπους φυλῆς τινός, πολιτογραφῶ: Ἀριστ. Πολιτ. 3.2 παλλοῦς γὰρ ἐφυλάτευσσε ἔξνοους, καὶ βούλοους μετοίκους. **φυλάτης** (ἴδι) κ. νεώτ. ὁ εἰς τὴν αὐτὴν φυλὴν ἀνήκων: Ἀνθ. 19, 31, Πλάτ. Νόμ. 955D κωμῆται εἰς καὶ φυλάται, Ξεν. Ἰππαρχ. 2.5, Αἰσχίν. 5.22 φυλακῶσι καθήσται βοηθοῦντας τοῖς νόμοις, Δημ. 521, αὐτ. 689 καὶ παρὰ τῶν φυλετῶν τινέσ ὄρημοι συνδικοὶ δειπῶσιον, Λοκκ. Τιμ. 43, οὐτ. Δις Κατ. 27 εἰς φυλάτας τοῦς ἐμοῦς παρέγρραφα, καὶ ἄστων ἀπέφνησα, Φιλ. 2, 11, 20 οὐδένος οὐδ ἐν φροντίσας, οὐ φυλετῶν, οὐ δημοτῶν, οὐ συμφωνητῶν, οὐχ ἔταιρων, αὐτ. 2, 81, 34, Ἐπιγρ. συμπεριερχεθεις φυλάταις καὶ τοῖς ἄλλοις πολιτοῖς. . . φιλοστόργως. κ. μτ. γενικ. τοῦ προσώπου: Ἀριστφ. Ὀρν. 368 τῆς ἐμῆς γυναικός ὄντε ξυγγενέε καὶ φυλάτα ἰσχύλ. εσμπανωτάσσει. 2) ἐν χρ. ἀντὶ ἐπιθέτου, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν φυλὴν: Ἐλλ. Ἐπιγρ. ἀμμ. 927 φυλέτης χορὸς ἰδὲ χορὸς φυλῆς τινος. **φυλετικός** - ἴδι ὄμ. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος εἰς τοῦς φυλάτας, τοῦς εἰς τὴν αὐτὴν φυλὴν ἀνήκοντας: Ἀριστ. ἩΝικ. 8, 121 φυλετικὴ φίλια ἢ μεταξὺ τῶν συμπυλετῶν ἀγάπη, Διον. Ἀλ. Ρωμ. 7, 59 φυλετικὸν ἐκκλησίαν (τὰ πορὰ Ρωμαίους τριβυνῆτις comitia). || ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸς μεταξὺ τῶν φυλετῶν σχέσεις, ἐνεργείος: Πλάτ. Νόμ. 915C δίκαι δ' ἔστωσαν ταῦτων ἐν τοῖς φυλετικοῖς δίκαι, Δίων Κ. 5.2.23 φυλετικὰ ἀρχαίρεσαι, - φυλετικὸς πόλεμος ἰδὲ ἐμφύλιος. || ὄθ. κ. εἰδ. ὁ ἐκδικητῶν τὰς μεταξὺ φυλετῶν διαφορὰς: Πλάτ. Νόμ. 768C τοῖς μὴ δυναμμένοις. . . ἐν τοῖς φυλετικοῖς δικαστηρίοις ἀπαλλάττεσθαι. 2) νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὰς μεταξὺ φυλῶν, ἔθνων σχέσεις: φυλετικὸν μῖσος (τὸ μεταξὺ δύο λαῶν ὄπαρχον μῖσος, τὸ εἰς ἔθνικος διαφορὰς συγκροπέσις ὄμοφιλομῶν). **φυλετικός** ἐπιρρ. κ. νεώτ. ὄς πρὸς, κατὰ τὸς μεταξὺ τῶν φυλετῶν σχέσεις: Ἀριστ. Σοφ. Ἐλλ. 1, 2. 2) ὄθ. ὄφ. φυλετικῆς βλ. λ. 2) ἀπόφως, ὄς πρὸς τὴν φυλὴν, τὴν καταγωγῆν: ὄς βούλογομαι φυλετικῶς ἀνήκουσιν εἰς τοῦς ἑλῶσους. **φυλέτης** - ἴδος (ἴδι) μτν. θηλ. τοῦ φυλέτης βλ. λ. ἐν ἐπιθ. χρ. ὄς θηλ. τοῦ φυλετικός βλ. λ. ἢ, ἡ εἰς τὴν φυλὴν ἀνήκουσα: Διον. Ἀλ. Ρωμ. 7.59, Ἀπν. Ἐμφ. Πολ. 3.30 ἢ δὲ βουλή τὴν φυλετὴν ἐκκλησίαν ἐνόμιζε συλλαγεῖσθαι ἰτὰ π. Ρωμ. comitia curiata. **φυλη** (ἴδι) ἴσθαι κ. μον. νεώτ. κ. ὄμ. σύνολον ἀνθρώπων διὰ κοινῆς καταγωγῆς συνδεομένων πρὸς ἄλλολους: Ἡρ. 5.68 φύλας δὲ τὰς ἀσπι-

των . . μετέβλεψε εις θλλα ονόματα, Ξεν.ΚΠ 1,2, 5, αὐτ.1,2,12 ἐν ἡ δ' ἄν φυλῆ πλείστοι ὡσι δια-
 μονίστατοι, ΚΔ Ματθ.19,23 κρίνοντες τὸς δῶδε-
 κα φυλάς τοῦ Ἰσραὴλ, Πλούτ.Σολ.19 δευτέραν
 προσέειπε βουλήν ἀπὸ φυλῆς ἐκάστης, - ἡ φυ-
 λή τῶν Δαναῶν, - αὶ Δωρικαὶ φυλαί || νεώτ.
 κτ. ἐπέκτ. ἐπὶ τῆς ἐνοσίχθωνος τοῦ ἔθνους, τῆς ἐθνό-
 τητος : ἡ ἑλληνική - ἡ ἰταλικὴ φυλή. 2) ὁμ.
 ὁμάς, σύνολον ἀνθρώπων ἠγαγμένων διὰ τὴν ἐν τῷ
 αὐτῷ τόπῳ συνοικίσεως, ἀποτελούντων δὲ πολι-
 τικὴν, τεχνικὴν καθαρῶς ὑποδιορίσεως, σχηματι-
 σθεισάν διὰ λόγους διοικητικῆς ὀργανώσεως εὐ-
 χειρεστέρας ἢ γ.λ.χ. αἱ ἐν Ἀθῆναις δέκα φυλαὶ
 αὶ ἀπὸ τοῦ Κλεισθένου σχηματισθεῖσαι|| Δικαιογρ.
 π.Στεφ.Βυζ. ἐν λ. πάτρα ἐφυλῆ δὲ καὶ φυλέται
 πρότερον ὠνομάσθησαν ἐκ τῆς εἰς τὸς πόλεις . .
 συνόδου γενομένης : Ἦρ.5,69 τὰς φυλάς μετα-
 νόησαν καὶ ἐποίησε πλείους ἐξ ἑλασσόνων, αὐτ.
 6,131 Κλεισθένης τε ὁ τὰς φυλάς καὶ τὴν δημο-
 κρατίην Ἀθηναίσι καταστήσας, Δημ.556 ἀλλ'
 ἐπὶ μὲν τοὺς εἰς τὴν χορὸν γεγεννημένους ἀδική-
 μων, ἡ φυλὴ τὸ δέκατον μέρος ὡμῶν συνδι-
 κταί, Ἀριστλ.ἈΒ.30,20. 3) εἰδ. στρατιωτικῶν
 αἰσῶν ἑν Ἀθῆναις, ἐκ τῶν παρεχόμενων ὑφ' ἐκά-
 στης τῶν δέκα φυλῶν (βλ. ἀνωτ.) : Ἦρ.6,111 τὸν
 πολέμαρχον ἔχειν κέρως τὸ δεξίν. ἠγεμένου
 δὲ ταύτου ἐξεδεκόντο ὡς ἀριθμόντο αἱ φυλαί,
 Θουκ.6,98 καὶ τῶν Ἀθηναίων φυλὴ μ.αὶ τῶν θ-
 λητῶν καὶ αἱ ἱππεῖς μετ' αὐτῶν . . αὐτ.3,90,
 Πλάτ.Νοῦ.755D ἐκάστη φυλὴ ταξίρχον. || ὁμ.
 αἰσῶμα ἢ τόγμα ἱππέων : Ξεν.Ἑλλ.4,2,19. 4) νεώτ.
 ἀνθρωπολογικῶς : σύνολον ἀτόμων ἐχόντων κοινὰ
 σωματολογικὰ χαρακτηριστικά : κοικασία - κι-
 τρινη-μαύρη φυλή, ἡ φυλὴ τῶν Ἐρυθροδέρμων.
φυλλία (ἡ) εἶδος τῆ ἑλαίας ἀγρίας : Ἦσ. φυλλία
 ἐστίν εἶδος ἀγρίαελαίας : Ὀδ.Ε.477 θίους δ'
 ἄρ' ὑπήλυθε θάμνους, ἐξ ὁμοῦθεν πεφυῶτας ὁ
 μὲν φυλλίος, ὁ δ' ἑλαίος ἰοχόλ. φυλλία εἶδος ἑ-
 λαίας, μυρρίνης ὁμοία φύλλα ἔχουσας. Οἱ δὲ τὸ
 ἀγρίαελαίου (λεγούσιν), Παισα.2,32,9 πᾶν ὄσον ἄ-
 ραρον ἑλαίας, κτίονον καὶ φυλάν' || Ἦσ.
 εἰδος . . ἄλλοι συκῆς, οἱ δὲ εἶδος δένδρου ὁμοίου
 πριφῆς. || Ἀρμάν. . . φυλλὰ δὲ ἡ σκίνας.
φυλλική (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οικο-
 γεν. τῶν ραμνοειδῶν, περιλαμβάνον ἀειθαλῆ δέν-
 δροῦλλα καὶ θάμνους.
φύλλιος-ία-ον μτν. ὁ τῆς φυλῆς, ὁ εἰς τινα
 φυλάν, ἐθνότητα ἀνήκων : Στεφ.Βυζ. ἐν λ. Φύλον
 ἐσυνθετον ἐμφυλος καὶ ἐμφύλλιος : λέγεται καὶ φύ-
 λιος δνευ τῆς ἐνς' εἰδ ὁ ὑπὸ τινος φυλῆς λατρευ-
 ὄμενος : Πολυδ.3,51 φύλλιο θεοί, αὐτ.8,110.
φυλλιάς-ιδος (ἡ) νεώτ. εἶδος ἀνάπνου πυρίτιδος.
φυλλάδα (ἡ) μων, νεώτ. κ. δημ. μικρὸν, ὀλι-
 γοσπείδιον βιβλίον, λαϊκῶ συνήθως περιεχόμενον :
 ἡ φυλλάδα τοῦ γαβδάρου - τοῦ Νασιτσαντι
 Χότσα - τοῦ Μηρτόλδου. 2) εἰδ. κ. νεώτ. κ.
 δημ. κ. μτφ. ἐν χρ. πρὶ παντὸς ἀσπόνδων, ἀνα-
 ξίου λθίου βιβλίου, συγγράμματος. 3) δημ. τὸ
 φυτὸν νήριον ἢ ραδοδάφνη, ἄ. μικροδάφνη. =
φυλλάδιον (τό) νεώτ. κ. δημ. ἔντυπον μικρὸν,
 ὀλιγοσπείδιον, ἰδ. τελοῦς περιοδικῆς ἐκδόσεως
 || ὁμ. τυπογραφικὸν φύλλον βιβλίου ἐκδομένου
 καὶ κυκλοφοροῦντος περιοδικῶς : αἱ παροδόσεις
 τῶν καθηγητῶν τῆς Ναυτικῆς κυκλοφοροῦν κατὰ
 φυλλάδια. 2) ἀτομικὸν βιβλίον, τετράδιον
 τῶν συναξιοῦχων, καταθετῶν, πελατῶν πρὸς ἑγ-
 γραφῆν τῶν ἐκάστοτε δασοληφίων. || εἰδ. φυλ-
 λάδιον ἀπαγραφῆς βιβλίων ἀτομικὸν ἐκδοδι-
 μενον διὰ τοὺς ἀργάτας θαλάσσης ἰσχῶν ὡς ἄ-
 δεῖα ἀσκήσεως ναυτικῆ ἐπαγγελματος.
φυλλάξω γλωσσ. ἔχω φύλλα, σχηματίζω, βιάζω
 φύλλα, φύλλωμα.

φυλλάκανθος-ον μτν. κ. νεώτ. ὁ ἔκων ἀκαν-
 θώδη φύλλα : Θεόφρ.Φ11,10,7 αὐτ.4,1,3 ταῦτα γάρ
 καὶ τὰ τοιαῦτα ἐπὶ τῶν φύλλων ἔχει τὴν ἀκαν-
 θαν' διὸ καὶ φυλλάκανθα καλεῖται. 2) νεώτ.
 ζωολ. γένος ἐκινოდέρμων τῶν θερμῶν θαλασσῶν.
φυλλάμπελον (τό) γλωσσ. φύλλον ὀμπέλου,
 κληματόφυλλον.
φυλλάνεός (τό) μτν. φυτὸν τι φέρον ἀκαν-
 θώδη φύλλα, πῖθ. ὁ ἀστερικεφάλος βλ. : Θεόφρ.
 Φ17,83' πρὸλ. Πλιν.Φ121,59.
φυλλάριον (τό) δημ. ὑπόκορ. τοῦ φύλλον βλ.
φυλλάριον (τό) μτν. κ. νεώτ. ὑπόκορ. τοῦ φύλ-
 λον βλ., μικρὸν φύλλον, φυλλοράκι : Δισαι.3,176,
 αὐτ.4,27, Ἰππιατρ.46,4. || εἰδ. νεώτ. βοταν. ἔκα-
 σταν τῶν μικρῶν πεταλιῶν ἐξ ὧν ἀποτελοῦνται
 τὰ σύνθετα φύλλα. 2) κ. μτφ. ἐπὶ πραγμάτων
 ἀδυνάτων, δυναμένων νὰ παρασυρθῶσιν ὑπὸ τῆς
 πρώτης δυσμενοῦς καταστάσεως, ὡς τὰ φύλλα
 παρασύρονται ὑπὸ τῆς ριπῆς τοῦ ἀνέμου : Μάρκ.
 Αἰρ.10,34 φυλλάριο δὲ ὁμοίως καὶ τὰ διαδεξό-
 μενα τὴν ὑστεροφημίαν.
φυλλαροῦσι (τό) δημ. ἄ. φυλλαράκι βλ.
φυλλάριος-ἄδος (ἡ) τὸ σύνολον τῶν φύλλων δέν-
 δρου, τὸ φύλλωμα, ἡ φυλλωσιά : Αἰσχ.Ἀγ.566 βί-
 ζης γὰρ οὐδας φυλλὰς ἴκετ' ἐξ ὄμου, ΚολλῆΞ.
 π. Ἀθην.5,204 κισιτην φυλλάδα : κλάδος μετὰ
 φύλλον : Εὐρ.ΐκ.32 δεσρὸν δ' ἄδδσαν τόνδ' ἔ-
 χουσα φυλλάδος μὲν πρὸς ἄνατς ἐχάραται,
 αὐτ.259, Ἀριστοφ.Σφ.398 ταῖσιν φυλλάσι παῖτε
 || ὁμ. κτ.πληρ.κλάδοι φυλλώδεις : Λογγ.51 ἄρμα-
 νος τὰς φυλλάδας ἐξ ἑκφών, Γεωγ.3,10,6. || Ἦσ.
 εφυλλάδας : οἱ ἔρηροι κλάδοι καὶ φύλλα ἔχοντες. 2)
 σπῆρος, στρώμα φύλλον : Ἦρ.8,24 τούτων ὡς
 χιλιῶν, τοὺς λοιποὺς τῆφρους ὀρυζήμενος ἔθα-
 φε, φυλλάδας τε ἐπιβόλων καὶ γῆν ἐπαρμωμέ-
 νος, Σοφ.Φιλ.33 σπιτή γε φυλλάς ὡς ἐναυλί-
 ζοντί τω, Ἄνθ.Ἐμφ.Πολ.1,62 εἰς τὴν φυλλάδα ἀνε-
 κρῦφθ' πρὸλ.Βίων.1,65, Ἀπολλ.Ρ1,1183. 3) ποί.
 ἐν χρ. ἀντὶ δένδρου ἢ φυτοῦ : Εὐρ.Ἄνδρ.1100 ποῖα
 φυλλάδος Παρνασσας (θάφνης). || ὁμ. ἐν χρ.
 ἐπὶ συνόλου φυτικού, σπειρῶς δένδρων : Σοφ.ΟΚ
 676 φυλλάδα μυριόκαρπον (πικρὸν ἄλοος), αὐτ.
 Τροχ.753. 4) ἔδεσμα ἐκ χλωρῶν λαχάνων, εἶδος
 τῶ σαλάτας : Μνησίμ.Ἰπποτρόφος1,31, Δίφιλ.Ἀπο-
 λιώτσα.2,4 ἡ φυλλάς ἡ ὄριμετα. 5) ἐν χρ. κ.
 συνθετικῶς, φυλλώδης, πλήρης φύλλον : Νών.Δ
 26,112, Ἰωάν.Ἐυφρ.2,292 φυλλάς λόχημ.
φυλλάφης-ιδος (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἡμιπτερον
 ἐντόμων τῆς οικογεν. τῶν ἀφιδιδῶν.
φυλλάειον (τό) ὑπόκορ. τοῦ φύλλον, ἄ. φύλλον
 βλ., τὸ πλείστον κτ. πληθ. : Ἀριστοφ.Πλ.544 βα-
 φανιδῶν φυλλεῖα. || εἰδ. Ἦσ. φυλλεῖα : τὰ τῶν
 λαχάνων, ἄ προστιθέσαι τοῖς ὠνομήμοις ἔλα
 καὶ φαλας : αὐτ. Αχ.469 ἐς τὸ ομηριδιον ἰσχνά
 μοι φυλλεῖα θῶς [σχόλ. εἶλον ἐτελετὴ καὶ μεμα-
 ραμενὰ τῶν λαχάνων φύλλα] τοιαῦτα γὰρ οἱ πτω-
 χοὶ ἐσθίουσι . . καλεῖται δὲ φυλλεῖα καὶ τὰ τῆς
 θριδοκίτης φύλλαι.
φυλληραφῆς-οὺς-ές νεώτ. ὁ σκιοζόμενος, σκε-
 πόμενος ὑπὸ φυλλωμάτων δένδρων.
φυλλιάζω δημ. κ. φελλιάζω ἐμφυλλίζω, ἐγ-
 κεντρίζω φυτὸν, κεντρώω.
φυλλιάσμαι (τό) δημ. κ. φελλιάσμαι ὁ ἐγκεν-
 τρισμὸς φυτοῦ, κέντρωμα. 2) εἰδ. ἐμβολιασμὸς
 κατὰ τῆς νόσου εὐλογίας, εὐλογοσμός.
φυλλιοθεῖν (τοῖ) νεώτ. ζωολ. οικογένεια μαλα-
 κίων γαστροποδῶν ὀπισθοβαδῶν.
φυλλιοθωρῆς-ἡ-άν νεώτ. ὁ εἰς λεπτὰ φύλλα, πε-
 τῶλια σχιζόμενος, διαχωριζόμενος.
φυλλιζω μτν. μων. κ. νεώτ. ἀφαιρῶ τὸ φύλλον,
 ἀποφυλλίζω, ξεφυλλῶ : Ὀρειδάς.α1,433,4 φυλλί-
 σος ταῦτα [τὰ τα] βρέξον. 2) νεώτ. ναυτ. ἐν

εἶδ. σμ. ἐπὶ ἱστίου ὄταν ἐκ κερουλήσεως αὐτοῦ, μεταπωρεσῶς τὸν ἀνεμῶν ἢ στρωφῆς τοῦ πλοίου, πλῆρες κολλοῦμενον, σβέννυται ἰδιω. τὸν παρ. εἰεὶ σὺν φύλλο, παίζει).

φυλλικός ἡ-ον μγν. ὁ ἀνήκων ἀναφερόμενος εἰς τὸ φύλλον, τὸ φύλλωμα: Θεοφρ. Φι 3,5 βλάστασις φυλλική πρὸς αὐτ. 3,7,5.

φυλλίνη ἰη νεώτ. πελοητικὴ ὄνομασις δι' ἣς χαρακτηρίζονται τὰ προΐοντα τῆς δια τῶν ὀρέων καὶ τῶν βλασάν ὀπισθωθεσῶς τῶν χλωροφυλῶν, τὰ συγκοινοῦντα τὸ μνησινόν.

φυλλίνης ἰοί φυλλίτης βλλ. ἰ): Πολυδ. 3,154, EM 802,38 φυλλίνοι ἀγῶνες, Ἥρα.

φυλλίνος ἡ-ον μγν. ὁ ἐκ φύλλων ὀποτελεσθεὶς, πεποιημένος, καμωμένος ἀπὸ φύλλα: Θεοφρ. 21,8 τὸ μγν. κεκλιμένοι τῶ φυλλίνω, Λουκ. Μισθ. Σαν. 13 ἴσα μγν. φυλλίνος μόνος ὁ στέφανος ἦ.

φύλλιον ἰοί: μγν. ὕποκορον τῶ φύλλον, φυλλαρόκι πρὸς φυλλεῖον: Ἀρ. σιειδ. 1,2π3, Πολυδ. δ. 6,94 τὰ ἐπὶ τοῦδαφος ἀπεριχρήματα . . φυλλία, Αἰλ. Φι 13,26 τὰ φύλλια ὄντα ἄβητι ἰπερὶ τοῦ Διογένηος, δ. γρ. κώδ. φύλλων.

φυλλιόρη ἰη νεώτ. ζωολ. γένος μαλακίων γαστροπόδων τῶν θερμῶν θαλάσσιων.

φυλλίς -ἰδος ἰη) μγν. κ. μον. τὸ σύνολον τῶν φύλλων δένδρου, φυτοῦ, τὸ φύλλωμα: Προκ. Γαζ. ἐν Ἄν. Βασσα. 76, Γεωμ. 7,18, ἀφανροῦσι πᾶσαν τὴν φύλλισα (τῆς ὀμπέλου) πρὸς. φυλλός 2): 2) ἐδασμὸς τι ἐκ φύλλων πρὸς. φυλλός 4): Ἀθῆν. 3,12011 προπαρτιθεσθαι δ' ἐστίν ὑφέλιμον τὴν λεγομένην φυλλίσαν καὶ τευτλίαν.

φύλλισος -εως ἰη) γλωσσ. ἡ ἀφαίρεσις τῶν φύλλων, τὸ ξεφυλλισμα πρὸς. φυλλίσις.

φυλλίτης ἰοί ἰη) μγν. ἐν εἶδ. γρ. φυλλίτης ἀγῶν ὁ γινόμενος διὰ τὴν ἀπόκτησιν φυλλίνου στερφάνου πρὸς. στεφονίτης, χρηματίτης: Παλαιφ. 37.

φυλλίτης ἰοί 2) νεώτ. πέτρωμα ἀνήκον εἰς τὰ κρυσταλλοσχηστώδη, ἀργίλιον, ἔχον κίρσα αὐστατικά τὸν χαλαζῖον καὶ τὸν μαρμαρυγιαν.

φυλλίτις -ἰδος ἰη) μγν. φυτῶν τ. πιθ. τὸ ἀκολλοπέδριον: Διοσκ. 3,121.

φυλλιώ -αω μγν. ἔρα. τμ. φυλλιώων, φύω φθονον φύλλα: Ἀριστ. 333 οὐκ εἶ τι κενόν αἶμα ἦελω ἀνόητα φυταλία φευδοναί ἀναλιδέα φυλλιώωσα ἰσχόλ. εἰναυθῆ θάλλουσαι.

φυλλόδοσις ἰοί νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτέρων ἐντόμων, περιουθάνων μικροῦς καθάρους.

φυλλοδολή ἰη) δημ. ποι. ἡ φυλλοβολία βλλ., τὸ πέριον τῶν φύλλων: Πορφύρ. Σ κ. 11, γ. ἰφυλλοί, πού . . τρεμοσθίνεις μέσ' στή φυλλοδολή.

φυλλοδόλασις -εως ἰη) μον. ἡ φυλλοβολία βλλ.: Παχυμ. 12,248.

φυλλοδολία ἰη) μγν. κ. νεώτ. ἡ πτώσις τῶν φύλλων, ἡ φυλλοδολή: Θεοφρ. 1,15 οὐκ ἀνάλογον δέ αἰ φυλλοδολία ταις βλασποσῆσιν 2) τὸ ραίνειν τοὺς ἐν τοῖς ἄγῶσι νικητὸς διὰ φύλλων καὶ πετάλων ἀνθέων: Κλήμ. Ἀ. Πισθ. 2,8,72 ἐπὶ δὲ τοῖς ἀγῶσι πρῶτον ἡ τῶν ἀθλητῶν ὄδους ἦν, δευτερον δὲ ὁ ἐπαγερός, τρίτον ἡ φυλλοδολία.

φυλλόδολον ἰοί) Ἐπιγρ., κτ. πληθ. φυλλόδολα φύλλο πεπτωκότα, πεομένα φύλλα.

φυλλόδολος -ον μγν. ἐπὶ δένδρων, ὁ κατὰ τὸν χειμῶνα ἀποβάλλων τὸ φύλλωμα, πού πέφτοντα τὰ φύλλα του: Θεοφρ. Φι 1,9,3, Βασ. 1,627 Β τὰ δειθαλή, τὰ φυλλοδόλα, τὰ αἰσιφυλλα.

φυλλοδόλω -έω μγν. ἀποβάλλω, ρίχνω τὰ φύλλα, φυλλορροῶ: Ἀριστ. Γ. 1εφ. 1007 λέκνης φυλλοδόλοσις, Ἀριστ. ΖΓ 5,3, Θεοφρ. Φι π. Ὀση. Στεφ. ἐν λ. φυλλοδολεῖ δὲ πάντα τὸ μωτοκώροσ καὶ μετὰ τὸ μετόπωρον, Βασ. 1,67Α φυλλοδολεῖ γὰρ καὶ ἔλαια καὶ πίτυς, εἰ καὶ λεληθότως ὀπαλλάσσει τὰ φύλλα || ὄμ. ἐπὶ ἀν-

θέων, ἀποβάλλω τὰ πέταλα, μαδίεμαι: Καλλιμ. ΑΠ 12,134 ῥόδα φυλλοδολοῦντα 2) κοσμῶ διὰ φύλλων, στεφανῶν, ραίνω μέ φύλλα, μέ ἀνθη: Ἡρωδιαν. 8,7,2 εὐφῆμον τε καὶ φυλλοδολοῦντων τὸν Μάρτυρον κ. παθ.: αὐτ. 7,10,15, Φιλ. 2,591 φυλλοδολοῦμενος καὶ θαυμαζόμενος.

φυλλόγαθος ἰοί νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτέρων ἐντόμων περιουθάνων καθάρους τῶν μεσογειακῶν χωρῶν.

φυλλοδόκτος ἰοί) νεώτ. ζωολ. γένος ἐρπετῶν τῆς οἰκογεν. τῶν σαυροειδῶν.

φυλλοδόφανη ἰη) μγν., μον. φύλλον δάφνης: Μαχάλ. 1,272,15 βάλλασσαι ἐν τῷ πυρὶ τῶν φυλλοδοφανῶν λίβανον πολὺ, αὐτ. 287,11 ἀτέφανον ὀλάγουσιν τύπω φυλλοδοφανῶν.

φυλλοδότης ἰοί) νεώτ. γένος κολεοπτέρων ἐντόμων προσβαλλόντων τὴν λευκὴν καὶ τὴν ἰτέαν.

φυλλοειδής -οὺς -ές νεώτ. ὁ ἐν εἶδει, ἐν σχήματι φύλλου || εἶδ. ἀνατομ. φυλλοειδὲς θηλαὶ ὀπισθωθίδεις γευστικά θηλαὶ ἐν τῇ ὀπισθίᾳ μοίρᾳ ἐκτερόστρον πλαγίου τῆς γλώσσας.

φυλλοδρομία ἰη) νεώτ. γένος ὄρβοπτέρων ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν βλατιδῶν: φυλλοδρομία ἡ γεμναική, δημ. ζωνθή κατασπίδα.

φυλλοκάρδια ἰοί) μον. κ. δημ. οἰοεὶ τὰ ἐνδον, τὰ ἐσώτατα φύλλα τῆς καρδίας: κ. μτρ. τὰ μυαίσιατα τῆς ψυχῆς, τὰ πλέον ἐξοδύμχα οἰσθήματα: Φλωρίος κ. Πλατ. Γαζ. φλωρο 1153 ἰεδ. Μουρφορ. ἰ, Σολωμ. Λάμπρ. 25,93 ὄσα ἐδῶσαν φιλιὰ, τόσα μαχαίρα ἰ στοῦ δυστυχή τὰ φυλλοκάρδια ἐμῆσκαν, - τρέμουν τὰ φυλλοκάρδια μου ἀπὸ τὸ φόδο.

φυλλοκρεαί ἰοί) νεώτ. ζωολ. κατηγορία μαλακίων, ὧν αἱ κερατὰ προσμοιάζουσι πρὸς φύλλα.

φυλλοκρέως -ωτος ἰοί) νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτέρων ἐντόμων φυτοφάγων.

φυλλοκλάθιον ἰοί) νεώτ. βοταν εἶδος βλαστοῦ προσμοιάζοντος πρὸς φύλλον καὶ ἐκτελούμενος πάσας τὰς λειτουργίας τῶν φύλλων, ἄ. κλαδῶδιον ἢ φυλλοκλάδιον ἀπαντῶν εἰς τὸν ὄσπαραγον, τὸν λάβυρον τῶν φυλλοκλάδων κ. ἄ.

φυλλοκλάσις ἰοί) νεώτ. βοταν. γένος δένδρων δειθαλῶν τῆς οἰκογεν. τῶν κωνοφόρων.

φυλλοκομος -ον μγν. ὁ πυκνὸς φύλλος: Ἀριστ. Ὀρν. 215 καθαροὶ χωρεῖ διὰ φυλλοκόμου σιμλακος ἡχῶ πρὸς Διὸς ἰδρας, αὐτ. 742.

φυλλοκόπος ἰοί) νεώτ. μαχαίριδιον ξύλινον ἢ ἐξ ἄλλης τινὸς ὕλης, ἐν γρ. εἰδικῶς διὰ τὴν κοπήν τῶν φύλλων βιβλίου.

φυλλοκρινῶ -έω ἐσφ. γρ. ἀντὶ φυλλοκρινῶ βλλ.

φυλλοκρότων -ον μγν. ὁ ἐπιφέρων τὸν θάνατον, τὴν μείρανσιν, τὴν πτώσιν τῶν φύλλων, πού ρίχνει τὰ φύλλα: Βασ. 31,11 φυλλοκρότωνος, οὐ φυτοκρότωνος χειμῶν.

φυλλολόγημα -ατος ἰοί) νεώτ. κ. δημ. ἡ συλλογὴ τῶν φύλλων φυτοῦ, γάρην τούτων κυρίως καληγερομύνημον, οἶον τῆς μορέας: 2) εἶδ. καλλιερητικὴ ἐργασία ἀκοποῦσα εἰς τὴν ἀφαίρεσιν μέρους τινὸς τῶν φύλλων τῶν φυτῶν κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς βλαστήσεώς των.

φυλλολογία ἰη) πάπ. ἡ συλλογὴ τῶν φύλλων φυτοῦ, τὸ φυλλολόγημα.

φυλλολογῶ -έω μγν. κ. νεώτ. οὐλλέγω τὸ φύλλα φυτοῦ τινοῦ, οἶον μορέας, ἀμπέλων, σικκῆς: Πολυδ. 7,143, Πάπ. βοτανολογῆσαι καὶ φυλλολογῆσαι 2) νεώτ. διεξέρχονται τὰ φύλλα βιβλίου, φυλλομετρῶ.

φυλλομαθῶ -έω δημ. μαδῶ τὰ φύλλα φυτοῦ ἢ τὰ πέταλα ἀνθῶος: φυλλομαθῶσαι μιά μαργαρίτα καὶ τῆς πρωτοῦς γιὰ τὴν ἀγάπην.

φυλλομανής -οὺς -ές σχόλ. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἀφθονα φύλλα, πυκνὸν φύλλωμα: Σχόλ. Σοφ. ΑΤ. 143.

φυλλομαντεία (ή) μν. κ. νεώτ. η διδ καύσεως τών φύλλων μαντική· Ψελλ.Πουμν.42

φυλλομανθ-έω μτγν. κ. μον. φώα άφθονα φύλλα, ίδιως επί βλάστη τής καρποφορίας· Θεόφρ. Φ18,7,4 εν ταις αγαθαίς χώραις πρόσ τού μή φυλλομανειν επίνεμυροι και επικείρουσι τόν σίτον.

φυλλομέτρημα (τό) δημ. τού μέτρημα τών φύλλων βιβλίου· || κτ. συνενδ. ή επιτροχάδην άνάγκως βιβλίου· μ ένα φυλλομέτρημα μονάχα δέν μπορείς νά δώσης εξετάσεις.

φυλλομετρέω-έω νεώτ., δημ. κ. -έω μετρέω τά φύλλα βιβλίου· || διεξέρχουαι επιτροχάδην βιβλίον, σύγγραμμ τ· φυλλομέτρημα τού βιβλίου του, μά δε μαυ φάνηκε νό λέη τίποτα.

φύλλα(ψ) (τό) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. έν έκαστον τών από τών βλαστών ή κλάδων φυτού εκφωμενων μεμβρανωδών όργανων άναπτουή του φυτού, λεπτά και πλατέα ή έπιμήκη, ως επί τού πλείστου δε κατά τή άκμή αυτών προαγοχρόνών ύποκορ. φύλλιον, δημ. φυλλάκι, φυλλάραι· π. Όμ., 'Ησιόδ., 'Ηρ. πάντοτε κ. π. τραγ. συνήθ. κτ. πληθ. (τό) φύλλα περιληπτ. ήτοι τó φύλλωμα· 'Ιλ Β 146 σ1η περ φύλλων γενεή τοιη δεε και άνδρών, Αισχ. Πέρσ.616 τής τ' ατέν έν φύλλοι: θαλλούσης βιον Ξανθής έλάας, Εύρ. Βάκχ 685 αι δ' έν δρυός φύλλοισι . . βλαούσαι, Πλάτ. Πολ.372Β επί κάλαμνν νινα παραβαλλόμενοι ή φύλλα καθάρσθ, ΚΔ Ματθ.21,19 ίδών σικκην . . ήληεν έπ' στήην και ούτέδν εύρεν.έν αυτή είμη ή φύλλα μόνον, -έκάλυφαν τήν γυμνότητα ούτων οι πρωτόπλαστοι διά φύλλων σικκής παροιμ. φύλλα έχουν όλα τα δέντρα, μά πλῆσα δέν καρπίζουν κ. κτ. ένικ· Σοφ.ΟΚ 701 ήλοιακάς πασιδοτρόφου φύλλον έλαται (ιοι. ή ελαία) κ. περιληπτ. τó φύλλον του φοίνικας - τής άμπέλου - τής βανανός κττ. τó φύλλωμα· || έν φρ. φύλλοις βάλλειν ραίνειν διά φύλλων, σίον δάφνης, μυροσίν ή διά πετάλων άνθέων βάλ. κατοπτ·: Εδρ. Έκ.574 άλλα σί μέν αυτών τήν θανούσαν εκ χειρών φύλλοις έβαλλον· δη. πλεκτά φύλλα στέφανος έκ φύλλων ή άνθέων ή τι κόσμημα εκ τεχνητών φύλλων· αút. 'Ινν.807 άνέστεμμοι κάρα πλεκτοίσι φύλλοις· 2) πέταλον άνθος· 'Ηρ.8,138 ρόδον έχον έξήκοντα φύλλα πρόλ. νεώτ. εκάτομφυλλον· || συνενδ. άνθος· Θεόφρ.11,26 άκίονθινα φύλλα έξ έρσος δρεφέασθαι· || δη. ήνθισμένος χόρτος· αút.18,3? ες λεμυώνια φύλλα έρφευμες οτε φάνος δρεφέυμεναι· 3) είδ. ó φυλλοστέφυλος άπόρος τού σιελίου βλλ·: 'Ιπν.274, Θεόφρ.Φ1 6, 31· 4) γεν. φυτών, χόρτος· Νουμην. 'Αθήν. 9,371Β φύλλων δ' όσα' άσπαρά τ' έρρίζωνται άρσάρας· 5) ώς όνομα διαφ. φυτών, ήτοι τής βρωσιανής βλλ (Διοσκ.3,140), τού ίνδικού μαλαθόθρου (Πολιδαν.4,3,32), ανατολικού τινος φυτού καλουμένου επηχωρίας hελε (Διοσκ.1,11) και τινος φυτού μη σαφώς καθοριζόμενου, ιπθ. τού mercurialis (Θεόφρ.Φ1 9,18,5)· || δη. έν φρ. ως έν. ένδεικτικόν Ιατρικής βότανης· Σοφ.Φιλ.4? αút.698 αιμάδα κνικιομείαν έλέκων . . ήπισιοι φύλλοις κατευνόσων, αút.650· 6) νεώτ. κ. δημ. συνενδ. πάν λεπτόν και πλατύ πράγμα έκ χάρτου ή μετάλλου ή ζύμης ή έξλου κττ·: φύλλον χάρτου - φευδαργυρος - καρσιότρον - χρυσοθ, - φύλλο γιά πάστες· || δθ. φύλλα βιβλίου, - τó φύλλα τών παγινωχάρτων· κ. φρ. δημ. έγύρσει τó φύλλο ήλλαξε τρέπον ένεργειας ή μετέβαλε φρονήματα, στάσει κττ·: δη. έν χαρτοποίηη. έχει φύλλο (έυνοειται υπό τής τόχης πλέσιν τών άλλων)· 7) συνενδ. εκ τής σημ. χάρτης φύλλο ή έφημερίδ ή τó περιοδικόν, 8) δημ. στρατ. έγγραφον δηλούν τήν κατάστασιν, εις ήν τελεί στρατηγικός πς· φύλλον νοιότητες - όδεις·

πορείας· 9) είδ. τυοαργαφόν φύλλον μέγα φύλλον χάρτου, όπερ τυπούμενον και διπλωμενον καταλλήλως άπαρτίζει 4 ή 8 ή 16 ή 32 σελίδας αναλόγως τού όριζόμενου διά τó βιβλίον μεγέθους, άλλό και αναλόγως τού μεγέθους Ιτών διαστάσεων τού χάρτου· (10) δημ. έκαστον τών τεμαχίων ύφάσματος, έξ ών ουραποτιόμενων άποτελείται φόρεμά τ, ίδ. γυνοικειον ή φουστανέλλα βλλ·· (11) νεώτ. κ. δημ. τó άνοιχόμενον τυήρα θύρας ή παραθύρου· παράθρου με δύο φύλλα.

φυλλοξήρα (ή) νεώτ. κ. δημ. γένος ήμπτέρων έντόμων τής όμοιογενείας τών άφιδιδών, κτ. 6, δε βοτανολόγους εις ίδιον όμοιογένειον τήν τών φυλλοξηριδών, καθ' όσον αι παρθενογενετικαι μορφαι τής φυλλοξήρας είναι ώρτόκοι και ούχι ζωοτόκοι, ως αι τών άφιδιδών. Πάντα τά είδη φυλλοξήρας είναι άπλήτους φωτοφάγα, βίους δε παρασιτικός επί δένδρων και φυτών και αποθαινώσι λην έπιβλαβή ή και καταστρεπτικά ένεκα τού μεγάλου και ταχυτότου πολλαπλασιασμού αυτών τó γυνώστοτερον και μάλλον διαδεδομένον είδος είναι φυλλοξήρα ή έρμηγώτρια ά τής άμπέλου, προκαλούσα μεγάλας ζημιας εις τās άμπελοφούτος χώρας· 2) συνενδ. ή έκ τού έντόμου φυλλοξήρα προερχομένη νόσος τών φυτών κ. ίδ. τής άμπέλου· φέτος τ' άμπέλια τρέ νομομ μαζ έχουν φυλλοξήρα· 3) δημ. μτφ. έν φρ. περι προσώπων εις δήλωναν τού λην έπίχειμού ή όλεθρίου τής δράσεως αυτών ή και τής όποιοθεμένης άτυχίας ήν ή επέμβασις ή ή παρουσία αυτών έπάγεται· σ' όποια επείχειρηση άνακαστεύτηκε έπασ φυλλοξήρα.

φυλλορόστημα (τό) νεώτ. ά. φυλλόροσθ, ή πτώσι των φύλλων δένδρων ή πετάλων άνθους.

φυλλόροσος-ον μτγν. δ. γρ. φυλλόροσος ó επάγων φυλλόροσται, ό καθ' έν γίνεται φυλλόροσται, πτώσις τών φύλλων τών δένδρων· Όππ.Κων.1,116 εταρι φυλλοτόκω και φυλλόροσ φθινωπόρω.

φυλλορραγέω-έω, φυλλορραγία έσφ. έν κώδ. αντί φλοιορραγώ, φλοιορραγία.

φυλλορροφή (ή) μτγν. ή φυλλόρροια βλλ·: Καισάρ.έκδ.Με1.1096.

φυλλόρροια (ή) φυλλορροϊή κ. νεώτ. ή πτώσις τών φύλλων τών φυτών κ. ίδ. τών δένδρων, ή φυλλοβολία· Θεόφρ.Φ1 2,19,2.

φυλλόρροσος-ον δ. γρ. τού φυλλόροσος βλλ.

φυλλορροσώ-έω κ. νεώτ. άμτθ. επί φυτού, άποβάλλω, ριπτά, χώνω τά φύλλα μου· 'Ιπν.378,5 δένδρα φυλλορροσόντα, Φερεκρ.π. 'Αθην.6,269B τά δε δέν δένδρα τών τοίς έρθεον χορδαίς όνταίς έρπείφις φυλλορροσεί ύβου ή δι' ένός ρ γρ. χάρην τού μέτρου, 'Αριστλ.Α'Υατ.2,611· || κ. κτ. κομητ. επί τής άπορριπτομένης υπό φυάδος μαμητό άπόδος· 'Αριστφ.Όρν.1481 τού δ' χειμόνος πάλιν τās άσπίδας φυλλορροσεί (ó Κλεώνυμος - Κλέων)· 2) δημ. μτφ. επί προσ., πάσως πτώσιν τών τρηχών τής κεφαλής, γίνονται φλοοκρός· 'Αριστλ.ΖΓ 5,3,26· 3) νεώτ. μτφ. έλαίσινα βραμηδόν, χωρδ τών εξάλειψην· φυλλορροσσαι επείχειρησι· εδχρ. ίδ. έν τή φρ. φυλλορροσσειν αι έλίφιδες.

φυλλοσπηής-ους-ές μτγν. ό έπιφύρον βλάστηη, καταστροφην εις τά φύλλα· Νικ.π. 'Αθην.15,683F φυλλοσπινή έρηπτά.

φυλλοσκηπής-ους-ές νεώτ. ό υπό φυλλώματος κολυπηόμενος, ό ακεπασμένος από φύλλα· πρόλ. φυλλόσκηπος.

φυλλόσκηπος-ον μτγν. κ. νεώτ. φυλλοσκηπής βλλ·: Θεόφρ.Φ Αη.2,73 φυλλόσκηπια δένδρα [ιπθ. έσφ. γρ. αντί φύλλοσκηπαι].

φυλλοστάφυλον (τό) μτγν. τó φυτόν κάρπαρος· Διοσκ.2,204.

φυλλοστρωμένος-η-ο Δημ. επίθετ. μτχ. φυλλοστρωτός βλλ. : ήτανε φυλλοστρωμένοι οι δρόμοι για να περάσει.

φυλλοστρώς-ώτης (ό,ή,τό) μτγν. φυλλοστρωτός βλλ. : Θεόκρ.ΑΠ 9,338 φυλλοστρωτή πέδω.

φυλλοστρωτός-ον κ. νεώτ. κ. Δημ. ό δια φύλλον έστρωμένος, κεκαλυμμένος, οικιασμένος: Εύρ.Ρήσ.9 λέεινε χαμένους φυλλοστρώτους.

φυλλοταξία (ή) νεώτ. βotan. ή επί του βλαστού διατάξις των φύλλων, ώρισμένη νεκρί σταθερά ούσα δι' όλα τα φυτά τα είς τό αυτό γένος άνήκοντα, παρουσιαζόμενη δέ ύπό δύο γενικά μορφάς, τελείως διακεκριμένες: έναλλασσομένη φυλλοταξία (ή διατάξις καθ' ήν επί τινος όριζόντιου τμήματος του κλάδου έν μόνον φύλλον ύπάρχει, άμέως δέ κατόπιν τα φύλλα άκανονίστως διατάσσονται επί του άξονος), άντιθετος ή αντίπλευρος φυλλοταξία (ή καθ' ήν επί όριζόντιου τμήματος φονται δύο φύλλα).

φυλλοτόκος-ον μτγν. ό τίκτων, γενών, φύων φύλλα: Όπν.Κυν.Ι,116.

φυλλοτόμος-ον γλωσσα. κ. νεώτ. ό τέμνων, διατριπών τα φύλλα: Γλωσσ. 2) τό όρσ. ώς ούσα, φυλλοτόμος νεώτ. ζωολ. γένος έντόμων ύμενοπτερών ών οι ανόριμνοι σφηματίζουσι έν τω φύλλον διαφόρων διαοικων φυτών στοάς, έντός των όποιων μεταμορφούνται είς βομβύκια, άφου καταφάγουν τήν έπιδερμίδα.

φυλλοτρήτης (ό) νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτέρων έντόμων φυτοφάγων περιπαρθάνων πλείστα είδη, καταστρεπτικά κυρίως των αταυραθών φυτών, ών διατριπώσι τα φύλλα.

φυλλοτρώξ-ώγος (ό,ή) ό τρώγων φύλλα, λαχανικά, χαρσιρικά, φυτοφάγος: Άντιφάν.Οινόμαος 1,2 τί δ' άν Έλληνες μικροτρώπεσι φυλλοτρώγες θράσειν;

φυλλοτρώγος-ον νεώτ. ό κατ' έξοχήν διά φύλλον τρεφόμενος πρβλ. φυλλοτρώξ.

φυλλουρία (ή) Δημ. τό φύλλωμα, ή φυλλωσιά: Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 59,4 παίζετ' άγέρι στή ροδιά | κι ή φυλλουριά της σείταται.

φυλλοφόρος-ον κ. νεώτ. ό φέρων, έχων φύλλα: άντίθ. άφυλλος || είδ. ό καθ' όν φέρουσι φύλλα, φυλλίνος ογεφώρος: Πινδ.Ο 8,101 Βλαντιάδασις έπίκων, έκτος ός ήδη στέφανος περίκειται φυλλοφόρων άπ' άγώνων: πρβλ. φύλλινος, φυλλήτης, φυλλήνης 2) τό όρσ. ώς ούσα, φυλλοφόρος νεώτ. ζωολ. γένος έχινόδερμων άπαντων άνά τήν Μεσόγειον.

φυλλοφορέω-έω μτγν. μον. κ. νεώτ. φέρω φύλλα, έχω, σφμησιζώ φύλλωμα: Θεόφρ.ΦΙ 3,9,2 φυλλοφορέειν έβέλουσι τα λάχανα, Άχμ. Όνειρογρ. 180,35 ούτε άνω φυλλοφοροβισιν, ούτε κάτω βρίζουσιται.

φυλλοφολλίνη (ή) νεώτ. ή έκ τής διασπάσεως τής χλωροφύλλης λαμβανομένη φυλλίνη.

φυλλοφωδέω-έω γλωσσα. φώω, έκφώω φύλλα, σχηματίζω φύλλωμα.

φυλλοχαρής-ούς (ό) νεώτ. ζωολ. γένος έντόμων κολεοπτέρων.

φυλλοχαρήςτης (ό) νεώτ. πετρογρ. όρυκτόν άπαντών ένοχού ώς συστατικόν του φυλλίτου βλλ.

φυλλόχλωρος-η-ο Δημ. ποι. ό έχων χλωρά τα φύλλα: Βαλαωρ. Δάφνηλ κατ' Αηδόνη 70 καί σύ δασυόυα ελληνική, | φυλλόχλωρη δασυόυα.

φυλλοχόος-ον κ. μον. ό χύνων, ρίπτων τα φύλλα: επί χρονικών διασπείρων, έποχών, ό καθ' έν τα φύλλα πύπτουσι: Ησιόδ.π.Πολυδ.1,231, Πλούτ. Ηθ.734β, άντ.7351) φυλλοχόοις μήνας (αί φθινοπωρινοί μήνες), Άπολλ.Ρ 4,217, Βασ.2,842β, Εύστ.631,4.

φυλλοχοδέω-έω ρήτω, άποβάλλω τό φύλλωμα: Φρόν.έν ΑΒ 71, || έφυλλοχοείν επί των δένδρων των

άποβαλλόντων τα φύλλα, φυλλορροείν· 2) κ. μφ. επί τής κόρης: ΑΠ 7,141.

φυλλώθης-ούς-ές μτγν. κ. νεώτ. ά έν είδει φύλλου, ό όμοιαζών πρός φύλλον, φυλλωοείθης: Θεόφρ. ΦΙ 6,3,1 σπέρμα φυλλώθης· 2) ό έχων όμοια φύλλα, πυκνόν φύλλωμα: αύτ.7,β,3 άνθεμιον τό φυλλώθης: || επί άνθέων έχόντων πολλά πέταλα: αύτ.8,3,3.

φυλλώδιον (τό) νεώτ. βotan. όρος δι' ού χαρακτηρισίζεται ό μέγιστος των φύλλων φυτών τινων ό πλατυνόμενος περι τό μέσον τής έπιφανείας του φύλλου και έκτελών πρσας τας λειτουργίας των έλαττωματικών ή άνοανοίπτικών φύλλων.

φυλλώμα-ατος (τό) μτγν. νεώτ. κ. Δημ. τό σύνολον των φύλλων φυτού τινος, ή φυλλωσιά: Διάδ. Σ 3,18 έλάτοι πυκναι τοίς φυλλώμασι, Πορφύρ. Σ κ 58,1 τα σκετείνά φυλλώματα τα πεύκα άργοσαλείου, Ζερβ.Ίστ.192 μέσα είς τα φύλλωματα του έχουν φωλιές τα πουλιά, Γρυν.Σκ.Τερρ. 101,13 καί φράνον στή φυλλώματα του πένθιμου κισσού . . ό σπουριγίτες || άμ. σύνολον βλαστήσεως: Ζαλοκ.Ποιήμ.116,17 [έκδ.Φέξη] περών άπό φύλλωμα κήπου δασύ.

φυλλωσιά (ή) Δημ. τό φύλλωμα βλλ.: Παλαμ. Παράκ.15,2 τα γυρνά λιγνοκλώνια . . και χωρίς πρσιανόδες και φυλλωσιάς.

φυλοβασιλεύς-έως (ό) κ. μον. κ. νεώτ. έκαστος τών τεσσάρων βασιλέων των ισριθμών έν Αθήναις Ιωνικών φυλών, έχόντων κυρίως θρησκευτικήν και δικαστικήν έξουσίαν και έπιμελουμένην τα τών Ιερών τελετάν: Πολυδ.8,11,1, αύτ. 8,120 «φυλοβασιλείς έκ των φυλών άρειτοί, οι τάς θυσίας έπιτελούντες»: Άριστλ.όπ.349, Φώτ.Λεξ. 288,15 μετά τήν Κλεισθέσειον μεταρρύθμισιν έξελέγοντο δέκα φυλοβασιλείς.

φυλοβασιλικός-ή-όν Έπιγρ. ό άνήκων ή άναφερόμενος είς τον φυλοβασιλέα έν χρ. κ. ούδ. πληθ. φιλοβασιλικά (ένν.χρησιματά): Έπιγρ. Αθηνών.

φυλογένεια (ή) νεώτ. ή γένεσις και ύπορξίς των φύλλων άρρενος και θήλεος, ώς και αι είς έκάτερον τούτων προσιδιάζουσαι ιδιότητες.

φυλογενετικός-ή-άν νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος είς τήν φυλογένειαν βλλ.

φυλογονία (ή) νεώτ. ή γένεσις, δημιουργία, ό σχηματισμός των φυλών 2) ή έπιστήμη ή πραγματευομένη τα τής γενεσεως και έξελξεως των διαφόρων ζωικών και φυτικών μορφών ώς και των διαφόρων γενών και είδών αυτών έν αιτιώδει σχέσει πρός τους διαφόρους σταθμούς έξελξεως τής γής, ά. όντογονία 3) καταγωγή, γένεσις έκ συγγενών μορφών.

φυλογονικός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος είς τήν φυλογονία βλλ. 2) είδ. ό άναφερόμενος είς τας γενετηαίους σχέσεις των φυλών: φυλογονικόν ένστικτον (ά. γενετήσιον).

φυλογόμος-ον νεώτ. επί έντόμων, ό παράγων άτομα έγγενή ή έμφυλα.

φυλοκρινής-έως (ή) μτγν. ή ένέργεια και τό άποτέλεσμα του φυλοκρινώ βλλ., διάκρισις, διαχωρισμός, ξεχώρισμα: Κλήμ. Αλ. Στρωμ.28,38.

φυλοκρινητικός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων, άναφερόμενος ή έπιθήδεσις είς τήν φυλοκρίνησιν βλλ., διακριτικός, διαχωριστικός: Κλήμ. Αλ. Στρωμ.2,8,36.

φυλοκρινώ-έω κ. μον. διακρίνω τας φυλάς κ. γενικ. διακρίνω, ξεχωρίζω: ΑΒ 71,8 φυλοκρινειν κυρίως μόν τό τας φυλάς τας έν τοίς πόλει διακρίνειν, σημαίνει δέ καί τό άλλο τι διατάττειν καί διακρίνειν: Όουκ.6,18 ει γε λυχαράτοιμ πάντως ή φυλοκρινοίμεν είς χρεών βοηθειν ιδ.γρ. φιλοκρινοίμεν, Λουκ. Άποκ.4 ιδ.γρ. κώδ.1, Πολυδ.8,110 Γρηγ.Νόσσι.1,66Α έκαστον φυλοκρινών τε και δι-

εξετάζων ό νοός, ελτ.1.460C, Φώτ. Έπιστ.1827 τών άρμενων ειπόντα φυλοκρινειν, Εύστ.239,22.
φύλον (τό) (φύω) κ. μιν. κ. νεώτ. άθροισμα έμφύλων όντων όμοίων μέν ός πρός τήν φύσιν, άλλ' ώς πρός τό είδος διακρινομένων όπ' άλλήλων : 'Ιλ.Ε.441 ούποτε φύλον όμοιον θανάτων τε θεών χομεί έρωκίμων άνθρώπων, αút.Ρ.220, 'Οδ.Η.206 ώς περ Κύκλωπές τε και άγρια φύλα γίγν-αντο, 'Ησιόδ.Θ.202 θεών . . ές φύλον, Πινδ.Π.3,36' || είδ. έπί ζώων, τό γένος ή τό είδος : Σοφ.'Αντ.342 κουφονόων τε φύλον όρνιθών άμφιβαλόν άγει, Εύρ.άπ.27 φύλα πάντου (οι Ιχθύες), Αριστοφ.'Όρν.1088 εδδαιμων φύλον πτηνών αιώων, αút.777, Πλάτ.Σοφ.220Β' 2) τό άρρον ή τό θήλυ γένος : 'Ησιόδ.Θ.1020 νύν δε γυναικων φύλον άείσατε, Αριστοφ.Θεσμ.786 καιτίο πάς τίς τό γυνωκεϊον φύλον κακά πάλλ' άγορεύει, Ξεν.Λακ.1,4 σωμασκεϊν έστειν ούδέν ήττον τό θήλυ του άρ-ρώπου φύλου, - τό Ισχυρόν φύλον (οι άνδρες), τό άρραιον φύλον (οι γυναικες) 3) γένος άνθρώ-πων, φυλή, έθνος, λαός : 'Ιλ.Β.840 'Ιππόθοος δ' άγε φύλα Πελασγών, Αισχ.Πρ.808 ηλουρον δε γην ήξεις κελευίνων φύλον, οί πρός ήλιου ναίου-σι πηγας Ιπερι του λαου τών Αθιδώνω, Εύρ.ΙΤ.827 θανάτω πελάσεως ανά βάρβαρα φύλα, Ξεν.ΚΠ.1,5,2' 4) έν πλείον στενή έννοία, σύνολον άν-θρώπων έχόντων δεσμούς συγγενείας, γενιά : 'Ιλ.Β.362 κριΰν άνδρος κατά φύλα, κατά φρήτρας, αút.363, 'Οδ.Ε.68 ώς άφείλλ' 'Ελένης από φύλον όλέσθαι πρόχυν' 5) όμ. τάξις, σύνολον άνθρώ-πων έχόντων κοινό τό έπάγγελμα, τήν άποστολήν, ή χαρακτηριστικάς τινας ιδιότητας : Πλάτ.Σοφ.218C τό φύλον . . ού . . βήστον συλλαβεϊν τί ποτ' έστιν, ό σαφιστής, αút.Όσατ.160D, Εδν.Μα-ρικός 25 περιήλθομεν και φύλον άμφοραεφό-ρων, Διων.Κ.59,9 έκ του βουλευτικού φύλου γε-νηνημούς 6) νεώτ. βιολ. ή Ιδιαίτουμεα διαμορ-φωσις όργανικου τινος όντος, ή καθιστάουσα τούτο κατάλληλον όπως έπιτύχη τόν πολλαπλασιασμόν του' || όμ. βιολ. τό άθροισμα τών άργανικών όντων, ζώων ή φυτών, τών έχόντων τα αυτά πο-λλαπλασιαστικά όργανα.
φύλοπις-ιδας (ή), έν. σήφ. φυλόπιδα κ. φύλοπιν, ή κραυγή, βοή τής μάχης, ό πολεμικός σάλαγος : 'Ιλ.Ε.496 κατά στρατόν ώχετο πάντα ότρύνων μοχέσσομαι, έγειρε δε φύλοπιν αινήν, αút.Ε.635, 'Οδ.Π.314 φυλόπιδα . . πολυάκιος πολεμίου, αút.Δ.15,82, αút.Υ.141, 'Ησιόδ.Α.114, Σοφ.'Ηλ.1071, Λυ-κόφρ.555 συμβαλόντα φύλοπιν, Χρησμ.Σ.β.3,451, αút.4,62 φύλοπις αινή στίσεται έν πόλέμω, 'Ε-πιγρ.Κερκ. φυλόπιδος σ' έξέρυσαν στυγεράς.
φυσιοπαρφυρίνη (ή) νεώτ. χημ. χρωματική ουσία παραγομένη έκ τής χλωροφύλλης.
φυσιοστάφυλον (τό) μτν. δ. γρ. του φυλλοστατά-φυλον βλλ.
φυσουριά (ή) δημ. τό φυτόν άγριελαια.
φύμα-ατος (τό) (φύω) κ. μιν. κ. νεώτ., μτν. ποι. δοτ. φυματσαί (Μάρκελλ.Σ.ιδ.83), - πάν δ, η φύ-εται, έχει φυή, ίδία τό έπί του δέρματος φύμε-νον βλάστημα, έξόγκωμα, οίδημα επί του σώμα-τος ένεκα φλεγμονής, πράξιμο, σπυρι, άπόστημα ή έλκος όπό τό δέρμα : 'Αρχ.Ιλ.123, 'Ηρ.3,133 Δαρεί-ου δε γυναικι επί του μαστου έξυ φύμο, 'Ιπν.'Αρχ.'Ιπτρ.18, Πλάτ.Τιμ.85C λαμβάνουσα μέν ούν άναπνοήν έξω παντοία αναπέμπει φύματα, Μάρ-κελλ.Σ.ιδ.83 φέρει φυματσαίον άρωγην, Γρηγ.Ναζ.'Ασμ.19' || νεώτ. φύμα τής 'Ανατολής ερμαιοπο-νάθεια υπό μορφήν έρυθρόν κηλίδω, έρμαιοπο-μένη επί τών άκαλύπτων μερών του σώματος τών κατοίκων τής 'Αφρικής ίδία και τής 'Ασίας 2) μτν. φλεγμονή και έξοίδησις τών αδένων τών βουβώνων, φάγγελον : Γαλ. De Inait med. 2,274

εφύμα έστι κατά βουβώνα γινόμενον άπόστημα : Πολουδ.4,191 φύμο περι βουβώνα μετά πυρετού 3) μτν. κ. μιν. έρμαιοπονάθης φλεγμονή άδέ-νος : Αριστοφ.Νών.2,254, 'Ιω.Ψυχρσ.1,1019B' 4) νεώτ. έπαρμα επί τών όστών ή και τών μαλακών μορίων του σώματος : φύμα γενναϊκών- ήθικόν βλλ.η) 5) 'Ηα. εφύματα, φυδρόνια, φώρια.
φυματία (οί) ό έχών φύματα, έπάρματα, έξογκώ-σεις ή οίδηματα επί του σώματος : 'Ιπν.'Αρθρ.807 φυματίας σκληρώφ φυμάτων 2) μτν. ό φυματικός : Ρουφ.π.'Όρειβ.2,932 φυματία κατά θώρακα και δισπνοια και βηχώδεις.
φυματίαισις-εως (ή) νεώτ. όρθότ. τ. τής λ. φυμα-τίαισις βλλ.
φυματικός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή άναφερό-μενος εις τά φυματία ή τήν φυματίαν : 2) ό πάσχων έκ φυματίαισις, φθισικός, χηκισσόμενος.
φυματινή (ή) νεώτ. Ιατρ. ύγρόν παρσκευα-σθέν όπό του Κώχ πρός διάγνωσην τής φυματί-αισις, ά. τουμπερκουλίην.
φυματιολόγος (οί) νεώτ. Ιατρος ειδικός άσχο-λούμενος επί τών φυματίαισιων.
φυματίον (τό) νεώτ. άποκρ. του φύμα, μ-κρόν φύμα, έκφυμα : 'Ιπν.648,19, Ρουφ.η) ή φυμα-τίαις ή ατόματτοις έλκεϊν. 2) νεώτ. παθολ. σωματίον άναπτυσσόμενον εις τό παρεγχυμα ή επί τής έπιφανειας τών Ιστών, όφειλομενον εις τήν είσοδον έν τώ όργανισμώ και άνάπτυξιν του βα-κίλλου Κώχ.
φυματιώ-άω νεώτ. έχω φυματία, είμαι πλήρης φυματίων, πάσχω έξ αναπτύξεως παθολογικών φυ-ματίων : φυματίων πνεύμων - έγκέφαλος 2) πά-σχω φυματίαισις, είμαι φυματικός, φθισικός.
φυματιώδης-ους-ες νεώτ. ό άνήκων ή άναφε-ρόμενος εις φυματία ή τήν φυματίαισις, φυματι-κός : φυματιώδης άρθριτίς - λαρυγγίτις - μηνιγ-γιτις - φυματιώδης βακτηριδίον.
φυματίωμα-ατος (τό) νεώτ. όφθαλμ. φυματιώ-δης όγκος του χοριοειδούς.
φυματίωσις-εως (ή) νεώτ. κ. όρθότ. φυματίαισις άνάπτυξις παθολογικών φυματίων 2) μεταδο-τική λοιμώδης νόσος όφειλομένη εις τήν έν τώ όργανισμώ άνάπτυξιν του βακίλλου του Κώχ : πνευμονική φυματίαισις - φυματίαισις τών όστών - του λάρυγγος 3) φυματίαισις τής έλαίας νό-σος πός τής έλαίας, ά. έσκαρκώσις, καρκινώσις, κοροπόλις, κομπιά.
φυματιώμαι-όμαι γίνομαι φυματίας βλλ.η) πλη-ρούμαι γερμίζω φύματα βλλ.η) : 'Ιπν.1299H.
φυματιώδης-ους-ες κ. νεώτ. ό όμοιος πρός φύματα, όζώδης, ή ό πλήρης φυματίων βλλ.η) : 'Ιπν.400,39 σκέλεα φυματιώδεια.
φυν δ. τ. του φυναι άποφρ. άορ. β' του φύω βλλ.: Πορμενίδ.άπ.7,10,10.
φυναις άποφρ. άορ.β' του φύω βλλ.
φυνταειός (τό) δημ. δ. γρ. του φυντανάκι βλλ.
φυντανί (τό) δημ. δ. γρ. του φυντανί βλλ.
φύε ύποθετική όνομ. του φύγαδε βλλ. : ΕΜ 802, 46, Εδστ.1080,17.
φύξια (ή) έσοφ. γρ. του φύζα βλλ.
φύξιακω-ορος (οί, ή) ποι. ό άποφύγων έκ φύ-θου τούς άνδρος ή τούς συζύγους : Αισχ.'ικ.9 άλλ' ατόνογαί φυξάνομαι γάρμον Αίγυπτος παιδών ά-σεβή γ' όνοταόόμεναι (ιδιόρθ. φυξανορία).
φύξιαλιος-ον μτν. ποι. ό άποφύγων τόν ήλιον και έπιζήτων τών οκιάν : Νικ.Όθρ.660.
φύξιαλιος-ιός (οί, ή) ποι. γενικ. κ. -ιδος, φυξίς έρ-γοπόλεμος, δειλός : 'Ιλ.Ρ.143 ή σ' σπυας έλεος έ-σθλόν έχει, φύξιαλιν έδουτα, Νικ.'Αλεξ.472, Λυ-κόφρ.943, Συνέα.Υμν.3,46.
φυξίμηλος-ον ποι. έπί δένδρων, ό ίκανός σά-ξηθείς, ώστε να μη βλάπτεται ή κατοστρέφεται

ὑπό τῶν προβάτων ἢ ἄλλων παρομοίῳν ζῶων : Αἰσχ.σπ.377, Πλούτ. Ἡ8,293Α.

φύξιμος-ον (φύξιμα) ποι. τ. τοῦ φεύξιμος βλλ., ἴσθι τόπων, εἰς δὲ δύνανται τις νὰ καταφυγῇ, νὰ ἐβρῇ καταφύγιον, ὄσουλον : Πλούτ. Ἡ8,823Α· ἢ ὄθ. ἱερῶν φύξιμον ἢ ἀπλῶς φύξιμον τόπος καταφυγῆς, καταφύγιον, ὄσουλον : Ὀδ.Β 359 ὄθι μοι φάτο φύξιμον εἶναι, Πολυδ.9,29,4, Πλούτ. Ρωμ.9 ἱερὸν τι φύξιμον τοῖς ἀπισταμένοις κατασκευάσαντες· 2) ὄν δύνανται τις ν' ἀποφύγῃ, νὰ διαφύγῃ, ἀπὸ τοῦ ὀπίου δύνανται τις νὰ ἐκφύγῃ, ἀποφευκτός : Μάξ.Καταρχ.358· 3) ὄν θέλει τις ν' ἀποφύγῃ, ἀντιπαθητικός, βδελυκτός, ἀπεχθής, ἀηδής : Σίμων. 251· 4) μτ. αἰτ. ὁ δυνάμενος, ὁ ὢν εἰς κατάστασιν νὰ ἐκφύγῃ, νὰ διαφύγῃ τινά : Σοφ. Ἀντ.787 καί σ' ὄθι· ἀθανάτων φύξιμος οὐδὲς οὐθ' ἀμερίων ἐπ' ἀνθρώπων.

φύξινας (ἴ) εἰδός τ' ἰχθύος : Μνηστρ. Ἰππότηρ.1,33. **φύξιον** (ἴδ) μτν. φύξιμον, τόπος καταφυγῆς, καταφύγιον, ὄσουλον : Πλούτ. Ὀησ.36 ἐστὶ δὲ φύξιον οἰκέταις καὶ πᾶσι τοῖς ταπεινοτέροις καὶ δεδι- οῦσι κρείττονας (ἴδ. γρ. φύξιμον).

φύξιος-ον μτν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναπερόμενος εἰς τὴν φυγὴν, ὁ τῆς φυγῆς, ὄθ. φύξιος οἶτος ὁ θάνατος : Ἀπολλ.Ρ 4,699· 2) ὁ βοθητὸν τοῖς πυνάσι, ὁ διευκολύνων τὴν φυγὴν, τὴν δάσασιν τῶν φυγόντων, ὡς ἐπιθ. τοῦ Διός : Ἀπολλ.δ.1,9,1· ἢ ὄμ. ὡς ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος : Φιλῶστρ.710, Σοῦιδ.

φύξιπαις-εως (ἴ) μτν. ποι. ὁ φεύγων ἐκ τῆς πόλεως, ὁ διακόμενος, ὁ ἐκδιωχθείς, ἐξόρι- στος : Ὀππ. Ἀλ.1,278.

φύξις-εως (ἴ) ποι. τ. τοῦ φεύξις βλλ., φυγὴ : Ἰλ.Κ 311, αὐτ.447 μὲ δὴ μοι φύξις γε, Ἀδλων, ἐμβάλλ- λεο θυμῷ· 2) μτν. καταφυγὴ, διαφυγὴ, ἀπο- φυγή, ἐκφυγὴ : Νικ. Ὀηρ.588.

φύσις (τό) Ἡσ. «φύσιμα, γέννημα».

φύρα (ἴ) δημ. ἡ ἐξ ἀποστραγγίσεως ἢ ἐξα- τρισεως ἐλάττωσις τοῦ γαίου ἢ τοῦ βάρους ἢ καὶ ἀμφοτέρων χυμῶδους πράγματος, ὡς καρ- πῶν, γαλακτωδῶν πραϊτώνων, ζυμορικῶν : τὸ γιαι- ούριον σὰ γίνεται σακκουλοῦσι ἔχει μεγάλη φύρα, - τὰ πεταῖα δταν ξεραθοῦν ἔχουν κάποια φύρα, - τὸ τυρί - τὸ σαποῦνι ἔχει φύρα· ἢ ὄμ. ἡ μειώσις τῆς ὅλης ποσότητος πράγματος καθα- ριζομένου ἀπὸ ξένων ὑλῶν διὰ τῆς αἰς ἄλλως, ἢ ἰγτῆρα : τὸ βούτυρο - τὸ μελισσοκέρι - τὸ μέλι ἀφύρον φύρα· ἢ ὄμ. ἡ ἐκ τριβῆς ἐπερχομένη εἰς τινα εὐθρυπτα πράγματα μειώσις τοῦ βάρους καὶ τοῦ γαίου αὐτῶν : τὰ μπισκότα πακετίζονται, γιὰ νὰ μὴ ἔχουσιν φύρα· 2) μτφ. ἐν φρ. φύρα τοῦ μυαλοῦ ἡ μεγάλη μειώσις τῆς πνευμα- τικῆς ἰκανότητος, ἡ ἐλάττωσις τῆς νοημοσύνης, τῆς ἀντιλήψεως, τῆς κρίσεως· τὸ γρονιτάκι ἐπα- θεύ φύρα τοῦ μυαλοῦ· πρβλ. ἐν ὄμ. σμμ. φουραῖ- ος, κλουβιαῖος· 3) μτφ. ἐν ἀναφ. πρὸς κοινωνι- κὸν σύναλον ἡ φύρα ὁ χῦδην ὄλιος, ἴδ. ὁ ἐν ἠθικῇ ἐκπτώσει· πρβλ. ὑποστάθμη.

φυράδην ἐπίρρ. μτν. τ. τοῦ φῦρδην βλλ. : Πο- λυδ.δ,175.

φουραῖος δημ. ὑφίσταμαι ἐλάττωσιν, παθαίνω φύρα βλλ.· 2) συστέλλομαι, συρρικνῶμαι, μα- εῖω, ἐκ τῆς ἐπιδρόσεως τῆς θερμότητος ἰδίας : ἐφύρανε ἡ πόρτα· 3) μτφ. ἐφύρανε τὸ μυαλὸν τοῦ ἐμψάραθι· πρβλ. κλουβιαῖος 3).

φύρασις-εως (ἴ) μτν., ἰων. φύρησις, ἀνάμειξις, ἀνακάτωμα, ὄθ. ζύμωσις, ζύμωμα : Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ.23.

φουρατής (ἴ) μτν. ὁ ἀναμειγνύων, ὁ ἐπιφέρων σύγχυον : Κικ. Ἀττ.7,1,δ.

ΑΦΥΡΩ (φύρω) ἐπίρρ. κ. νεώτ., ὄρω. φῦρδαν (ΑΠ7,531) μερμειγμένως, πεφυρμένως, ἀναμειξί, ἀνάκατα, ἀνακαταμένα : Αἰσχ.Πέρσ.812 δαιμόνων

ἰδρύματα πρῶριζα φῦρδην ἐξανέστραπται βῆ- θρων, Ξεν.ΚΠ7,1,37 φῦρδην ἐμᾶχοντο καὶ περὶ οὐ καὶ ἰππῆσι, Πολυδ.8,30,14,6 φῦρδην πάντα ἐπράτ- τετο· ἢ νεώτ. ἴδ. ἐν φρ. φῦρδην μίγδην ἐν παντελεῖ ἀναμειξί, ὄλιως διόλου ἀνακατωμένα.

φύρησις-ιος (ἴ) ἰων. τ. τοῦ φύρασις βλλ.

φύρι **φύρι** ἐπίρρ. δημ. ἐπιμόνας, πεισματικά : πᾶσι φύρι φύρι γιὰ μάκωμα.

φυρκλήρις Ἡσ. ετιχίρεισι.

φύρκεο Ἡσ. ἐχώρῳμας.

φύρκεο-ους (ἴδ), ὄρω. φῦδρος Ἡσ. «ετιχος».

φύρμα-ατος (ἴδ) μτν. μείγμα ἀκρήτων ὀλῶν, ἀκαθαρσίας, ρύπος, κόπρος : Νικ. Ἀλ.485.

φύρμος (ἴ) μτν. μείξις, ἀνάμειξις, ἀνακάτωμα, ὄθ. σύγχυσις, ἀτάξις : Κικ. Ἀττ.14,5· 2) Ἡσ. «μολυσμός, ρύπος, μίσσμα».

φουρομαλλίζω δημ. γίνεσθαι φουρόμαλλος.

φουρόμαλλος-η-ο δημ. ἐκείνους τοῦ ὀπίου τὸ μυαλὸν εἶναι φουρό, ὁ ἀνάτηα πράττων ἢ λέγων, ἀνάητος.

φουρός-ή-(ὴν) παπ. κ. δημ. πυρός βλλ. : Πάπ.· 2) δημ. ὁ ἔχων φύραν βλλ., ὁ ἀφ' ἐαυτοῦ κατ' ὄγκον ἢ βάρος ἠλαττωμένος ἐξ ἐξατρίσεως ἢ τριβῆς· ἢ μτφ. φουρό μυαλὸ ὁ διχ' ὕλης νεός, ὁ μὴ ὀρθῶς σκεπτόμενος· 3) ὁ συρρικνωθείς :

φουρό παράθωρο (ἴδ) παράθωρον οὐ αἰσινίδες συσταλεῖσαι ἀφύρονον ρωγμῶς κατὰ τοὺς ἀρμούσι.

φουρῆσιος-ον μτν. ὁ ἀναμειγμένως, ἀνακα- τωμένος : Νικ. Ἀλ.324.

ζύμωσις-εως (ἴ) μείξις, ἀνάμειξις, ἀνακάτωμα, ζύμωσις, ζύμωμα : ΑΒ838 κατὰ φύριον δὲ ἐπὶ ξηρῶν καὶ ὑγρῶν, ἀλεύρου καὶ ὕδατος.

φουρῶστομος (ἴ) μτν. ἐμπαυκτικὸν παρωνύ- μιον τοῦ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου : Ζηγοβ. ἐν Μί. 131,53 «φουρῶστομον τὸν Ἄγιον Ἰωάννην τὸν Χρυ- σῶστομον ἀτιμάζουσι οἱ παμμύραροι βογομίλοι».

φῦρητις (ἴ) μσν. ὁ φῦρών : Εὐστ.Μον. ἐν Μί. 86,1,932.

φουρτίζεσθαι Ἡσ. «τὸ παίζειν ἀνοστραμμένους φουροῖς τοῖς ἱματίοις».

φουρτίτης (ἴ) Ἡσ. «εἶδος οἴνου».

φουρτῶς-ή-όν μτν. ὁ συμπεφυρμένος, ἀναμει- γμένως, ἀνακατωμένος : Ἐπιφάν.1,773Α, Ἡσ.

φῦρα κ. νεώτ., παρατ. ἐφῦρδον, ἀόρ. ἐφύρα (Ὀδ.Σ 21), μτν., μαν. κ. νεώτ. ἐφῦρα (Λοικ.Πρωμ. 13, Εὐστ.Πον.279,87), μέσ. μτχ ἀόρ. α' φουράμε- νος (Νικ. Ὀηρ.507), μέλλ. πεφύρασμαι (Πίνδ.Ν.1, 104), μτν. φουρήσμαι (Σχόλ.Πίνδ.Ν.1,104 συμ-), παθ. ἀόρ. ἐφῦρδην (Αἰσχ. Ἀγ.732), μτν. ἐφῦρην Ἰλοικ. Ἐπ.Κρον.28), παρακ. πέφουρασι, μτχ. πεφυρμένως, μειγνύω, ἀναμειγνύω τι ξηρὸν μετ' οὐσίας ὑγρῶς, συχνάτα δὲ μετ' ἑν. τοῦ φθειρεῖν, καταστρέ- φειν ἢ μαιεῖν : Ἡσίοδ. Ἐργ.ὀ1 φῦριον γαῖαν ὀθει, κ. παθ. : Σίμων. Ἀμ.6,3 πάντα βορδῶρυ πεφουρμᾶ- να· ἢ κ. ἐπὶ ξηρῶν οὐσιῶν ἡ πραγμάτων : Εὐρ.

Ἡκ.496 γαῖαν φῦρουσα κάρα· κ. παθ. : Πίνδ.Ν.1, 104 γαῖα πεφύραται κόμαν· 2) ροντίζω, βρέ- χω, μολύνω, λερῶμαι : Ἰλ.Ω 162 δακρυῖον εἶματ' ἐφύρον, Ὀδ.Σ 21 στῆθος καὶ χεῖρας ὄλιως φῦρσιν αἰ- ματος· κ. παθ. : αὐτ.Ρ 103, αὐτ.1,397, Αἰσχ. Ἀγ.732 σίματι δ' οἶκος ἐφῦρθη, Εὐρ. Ὀρ.1411 δμῆα δα- κρυόσις πεφουρμένοι, Ξεν. Ἀγ.2,14· 3) βάπτα, ἐκ- χρ. τὸ παθ. : Σίμων.23 ἱστίον . . πεφουρμένον ἀν- θεῖ πρίνον· 4) μτφ. ἀναμειγνύω, συγχέω, φέ- ρω εἰς ἀτάξιον, κᾶνω ἄνω κᾶνω, ἀνακατῶμαι : Αἰσχ.Πρ.450 ἐφύρον εἰκὴ πάντα ἰάνμευλινον, ἀ- νοκάτωναν ἀδιακρίτως τὰ πάντα, ἐπράττον τὰ πάντα ἀνευ τάξεως καὶ κανόνος, Εὐρ. ἔκ.958 φῦ- ρουσι δ' αὐτὰ θεοὶ πάλιν τε καὶ πρόσω ταρα- μὸν ἐπιπέτασεν, Ἀριστοφ.Βάτρ.945, Πλάτ. Φαῖδ. 97Β· κ. μέσ. : αὐτ.101Ε οὐκ ἄν φῦροιο· κ. παθ. : Εὐρ. ἴκ.20) αἰνώ δ' ὄς ἡμῖν βλοτον ἐκ πεφουρμῆ-

ναυ καί θηριώδους θεῶν διεσταθμίστα [ἐκ καταστάσεως ουντεταραγμένης καί ἀτάκτου, συγκεχυμένης καί ἀγρίας] || φύρω ἐν τοῖς ὄμιλοις ἀπροσέκτα καί συγκεχυμένως ὀμιλῶ : Μάρκ. Αὐρ. 8,51 5) ἐν τῷ παθ. ἀναμειγνύομαι, ἀνακατώνομαι μετ' ἄλλων, ἀναμειγνύομαι ἐν κοινωνίᾳ : Πλάτ. Νόμ. 950Α || φύρωμαι πρὸς τὸν ἀνθρώπον συνανασιγρέφωμαι, ἔχω ἀσχέσις πρὸς αὐτόν : αὐτ. Ἰνν.Μ 291Α' 2) μτγν. φύρωμαι πρὸς γαστέρον δρμήν κωλύομαι ἐν ταῖς ἐπιθυμίαις τῆς κοιλίας : Ὀππ. Ἀλ. 3,440' 7) ὄμ. μολύνω δι' αἰσχροῦν, διὰ κακῶν λέξεων, κακολογῶ, ὕβριζω : Πλάτ. Ἰδ. 891' 8) ρηματ. η. φύρις, φύρις, φύριμα, φυρίδος, φύριμος, φυρίδην.

φύρω-άω κ. μων. νεώτ. κ. δημ., μέλλ.-άσω (Αἰσχ. Ἐπ. 48, ἀόρ. ἐφύρωσα (Πλάτ. Τιμ. 73Β), ἰων. ἐφύρωσα, μέα. ἀόρ. ἐφύρωσάνην ('Αριστφ. Νεφ. 979), ἰων. ἐφύρωσάνην (Ἰνικ. Θηρ. 932), παθ. ἀόρ. ἐφύρωθην (Πλάτ. Θεαίτ. 147C, ΑΠλ. 191), ἰων. ἐφύρωθην (ΑΠ 7,74Β, παρακ. πεφύρωμαι, ἐκτεταμένος τ. τοῦ φύρω βλ. λ), πειγνύω, ἀναμειγνύω ἀνακατώνω ἴδιᾳ ἄλευρον μεθ' ὕδατος πρὸς τὸ ἀποτελεῖσιν φυράματος, ζυμαρίου : Ἡρ. 2,36 φυρούσιν τὸ μὲν σταῖς τολοί ποσί, Ἰνν. 8901) σίγη φύρωσας, αὐτ. 355,36, Ξεν. Ἐλλ. 7,2,22 καταλύμβανον δὲ τοὺς ἐν τῷ τείχεϊ πολεμῖος τοὺς μὲν λουόμενος, τοὺς δ' ὀφθαλοποιούμενος, τοὺς δὲ φυρώντας' κ. παθ. : Ἰνν. Ἀρχ. Ἰηρ. 13 πολλῶν ὕδατι πεφυρημένους, Θουκ. 3, 49 οἶνω καί ἐλαίῳ πεφυρημένα ἔλαφιτα, Πλάτ. Θεαίτ. 147C γῆ ἄγρῳ φυράθεστα πηλὸς ἀν εἴη' 2) μτφ. μολύνω, κερῶνω : Αἰσχ. Ἐπ. 48 γῆν θανόντας τήνδε φυράσειν φόνω' 3) ὄμ. μτφ. μαλακὴ φωνὴν πρὸς τινά φυρώμαι προσποιούμαι, ὀμιλῶ πρὸς τινά με μιλιχίον φωνήν : Ἀριστφ. Νεφ. 979 μαλακὴν φωνὴν πρὸς τοὺς ἐραστάς φυράσασθαι' 4) δημ. φυραίνω βλ. λ.) : δ. διστ. ἐφύρωσεν ἡ θάλασσα κὶ ἐπέλεξεν αὐτὸ καβήσοῦρι.

φύσα(ί) κ. νεώτ. ἐργολέισον δι' οὐ φυσάται ἀήρ, ἴδιᾳ πρὸς ἀναρρίπισον τοῦ πυρός, φυσάτηρ, φυσερό : Ἰλ. Σ 372 τὸν δ' εἶρ'... ἐλίσσομενον πηρὶ φύσας, Ἡρ. 1,68, Θουκ. Α. 100 φύσας ἐσθλόντας ἐφύσαν, Ἀριστλ. Ἀναπν. 7,7 2) ὁ σωλὴν τοῦ ὡς ἀνω ἐργαλείου : Ἰνν. Ἀρθρ. 837' 3) πνοή, φύσημα ἀνέμου, ἀνεμος αφοδρός, ἴδιᾳ ἢ ἀεινήδης πνοή αὐτοῦ : Ἰνν. Ἀρθρ. 814, Σοφ. ἀπ. 753 ἀγρίαις φύσαισι φυσῶ' 4) κ. φύσα ἐσιφ. γρ. κώδ. ἢ πνοή, τὸ ρεῦμα ἀέρος τὸ παραγόμενον ἐκ πυρός : Ἰγν. Ἐρμ. 114 φλόξ φύσαν ἱεῖσα πυρός' 5) κ. νεώτ. Ιατρ. τὰ ἐν τοῖς ἐντέροις ἀέρια ἐκφυσώμενα διὰ τοῦ ἀπευθυμένου, βδόλος, πορδί : Ἰνν. Ἀρχ. Ἰηρ. 12,18, αὐτ. Ἀφορ. 1252, Πλάτ. Πολ. 405D φύσας τὲ καὶ κατάρρους νοσήματα ὀνόματα τίθεσθαι ἀναγκάζειν τοὺς κοψῶδες' Ἀσκληπιίδας, Ἀριστλ. Ζ1 8,22, αὐτ. Πρ. 339' 6) πομφόλυξ, φυσάλις πλήρης ἀέρος : Λουκ. Μισθ. Σπ. 22' 7) ὄμ. μτφ. ἀάκζανεῖα, τύφος, ὀπισθηρῶνεια, φούσκωμα : Σύνεκ. 2791' 8) κρατήρ ἢ φουσκώτοιο, ἡφαιστειώδες τρεῖσμα : Στράβ. 13,3 ἢ «δεικνύουσι δὲ καὶ βδόροις ἀέρις, οὗς φύσας καλοῦσιν» 9) ὄνομα εἰδους τινὸς ἰχθύος εἰρησκόμενον ἐν τῷ Νεῖλω : αὐτ. 17,24 ἔτι εἰλουρος, κισθρός, θρίσας, καστρεύς, λύχνος, φύσα, βοῦς.

φυσάκτηρ Ἰσ. «ἐρτάς ποιός τις ποναυδός».
φυσσαλέος-α-ον μτγν. ὁ πλήρης φύσης βλ. λ. 31, ἀνέμου : Νάνν. Δ 43,405.
φυσσαλις-ιδος(ί) δ. γρ. τοῦ φυσαλλίς βλ. λ.
φυσσαλις(ι)θῆθος-ους-ες νεώτ. ὁ πρὸς φυσάλιδα ὀμοίας 2) ὁ πλήρης φυσαλλίδων βλ. λ. 2) : φυσαλλιδῶδες ἐρυθρήματα.
φυσσαλις(ι)ζ-ιδος(ί) κ. νεώτ. ποσότης μικρὰ ἀέρος ἢ ἀέριου ἀνερχομένη ἐν σχήματι σφαιριδίου εἰς τὴν ἐπιφανείαν ὑγροῦ, πομφόλυξ, πομφού-

μπουλήθρα : Λουκ. Χαρ. 19 πομφόλυγας... τὰς φυσαλλίδας λέγω ἀφ' ὧν συναγείρεται ὁ ἀφρός' 2) νεώτ. δερματολ. κύστις ἐπὶ τοῦ δέρματος ἐξ ἐγκυμώσεως, ἡ νόσος τινὸς προελθοῦσα, φλύκταινο, φουακάλα, φουσακάλιδα' 3) πνευστόν μουσικὸν ὄργανον, εἰδὸς τῆς πλαγιάουλου : Ἀριστφ. Λυσ. 1245 λαβὴ δῖτο τὰς φυσαλλίδας' 4) μτγν. εἰδὸς τῆς φυτοῦ ἕχοντος καρπὸν βυσιον πρὸς φυσαλλίδας, εἰδὸς τῆς στρόχου, ἀλικακάβου : Διοσκ. 4,72 || νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ἐκ τῶν σολαναριεῶδων ἀγροβασιᾶ, κερασσοῦλι.

φύσσαλος(ί) μτγν. κ. νεώτ. εἰδὸς τῆς φρόνου ἢ βοτράχου περὶ οὗ ἀναφέρεται ὅτι διαστέλλεται ἢ φουσκάνει ἐκουσίως μέρει καὶ διαρρήθεται καὶ ὅτι ἔχει πνοὴν δηλητηριώδη : Λουκ. Φιλοφ. 12, αὐτ. Διφ. 3' 2) εἰδὸς τῆς τερατοπόρφου καὶ δηλητηριώδους ἰχθύος, ὁ ὀμοίος κατὰ τὸν Αἰλιανόν (Ζ1 3,18) ἐξέω τοῦ κύματος γενόμενος οὐδαίνει... εἰ δὲ οὗτος ἐθέλοι τις ζῶντα εἰς τὴν θάλασσαν μεθεῖναι, ὁ δὲ ἐπνύχεται ἀικην κύστεως ἀρβείσιν πνεύματι καὶ φρονσὶ ἐκ τοῦ πάθους φύσαλον ἐκάλουον αὐτόν' 3) μτγν. κ. νεώτ. μέγα κήτος ἐκ τῶν φαλινοπεριδῶν : Ὀππ. Ἀλ. 1,368.

φυσάντες βιοιτ. τ. φυσῶντες τοῦ φυσῶ βλ. λ.
φυσαντήρια(ί) δ. γρ. φυσατήρια, δ. ἀττ. φυσαλλίδες βλ. λ. 3) : Ἀριστφ. Λυσ. 1242 λαβὴ τὰ φυσατήρια, ἴν' ἐγὼ διποδίζω τὴν κείσου.
φυσάριον(ί) τὸ μτγν. ὑποκορ. τοῦ φύσα βλ. λ. 5) : Ἀντυλλ. Ὀρειβ. 323.

φυσαρμόνικα(ί) δημ. κ. σαρμόνικα μουσικὸν ὄργανον ἐκ φυσητήρος καὶ σειρᾶς μεταλλικῶν γλωττιδῶν, ἐκ τῶν ὁποίων ἐκάστη παράγει διαφέρον τόνον ὑπὸ τῆς ἐπινεύσεως τοῦ ρεῦματος τοῦ ἀέρος' 2) ἡ ὀρμητικὴ βλ. λ.

φυσασμός(ί) τὸ φύσημα, κατ' ἀντιθ. πρὸς τὸ ἀσπασμός : Ἀριστλ. Πρ. 34,7,2.

φυσάτηριον(ί) δ. γρ. τ. τοῦ φυσητήριον.

φυσάτηριον(ί) τὸ ὑποκορ. τοῦ φύσις : Θεόγλωσσ. Καν.

φυσάτις(ί) μτγν. λίθοι τινὲς τίμιοι ποικιλόχροοι ἀνευ ὀριζομένου ἢ εἰδικοῦ ὄνοματος : Πλίν. Φ1 37,74.

φυσέκι(ί) τὸ δημ. φυσίγιον πυροβολοῦ ὄπλου' 2) δυναμίτις φυσίγιοειδής : Πολίτ. Ἐκλ. Τραγ. 13,12 καὶ τὰ φυσέκια ἀνάφανε κὶ ὀλοι φωτιά γενήσκον, φαρσῶσι μὲ φυσέκια' 3) συνεκτ. κύλινδρος φυσίγιοειδής ἐκ πολλῶν ὀμοίων μεταλλικῶν κερμάτων περιετλημένον διὰ φύλλου χάρτου.

φυσεκλίσι(ί) τὸ δημ. ἡ φυσίγιοθήκη.

φυσέκρ(ί) τὸ δημ. φυσητήρ, φύσα.

φυσέχη(ί) λ. πλαστέια ἐκ τοῦ φύσιν ἔχειν ἢ ὀχετιν πρὸς ἐπιμολογίαν τοῦ ψυχῆ Πλάτ. Κρατ. 400Β.

φύση(ί) (ί) ἰων. τ. τοῦ φύσα.

φύση(ί) (2) μων. δημ. τ. τοῦ φύσις βλ. λ. Ἐρωτόκρ. 1,620, αὐτ. 2238.

φυσηάτης(ί) (ί) ἐλαύνω) γλωσσ. ὁ ἐλαύνων, ὁ κινῶν τὰς φύσας.

φύσημα-ατος(ί) κ. μων., νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ φυσῶ, τὸ διὰ φύσιν ἀναπνοῆς παραχθέν, πνοή : Εὐφ. Φιν. 1438 σπέρνων δ' ἀπο φύσημ' ἀνεῖς δὺσθηνον Ἐτεοκλῆς ἀνάξ ἡκούας μητρός' || δημ. φρ. παίρων τὸ φύσημά μου ἢ παίρων φύσημα ἀφρο κρητῶσ ἢ ἀναπνοῆν μου ἀναπνέω ἔπειτα μετ' ἀνακυψίσεως' || κ. μτφ. ἡ φρ. ἀναχωρῶ, φεύγω δραμαίως' 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ φυσῶν γένος ἀήρ, πνοή ἀνέμου : αὐτ. Τρωφ. 79 πέμφει μνοφῶδ' τ' αἰθέρος φύσηματα, αὐτ. Ρῆσ. 440, αὐτ. Ἰνν. 1211 κέπειτ' ἀνοιθῶσάν τε καὶ περίε ἀφρόν πολὸν καχλάζον νοτῆψ φύσηματι χωρεῖ πρὸς ἀκτῆς' 3) νεώτ. Ιατρ. ἡχος παθολογικός ἀκουόμενος ἐν τῷ βόρακι : πλευροπνευμονικὸν - καρδιακὸν φύσημα' 4) μτγν. πᾶν τὸ φυσώμενον, τὸ ἐκ φυσήσεως οἰδιανόμενον, φυσαλλίς, πομφό-

λυξ: Λουκ.Χάρ.19 || κ. ἐπὶ τῶν ἀτελῶς ἐσχηματισμένων ὀστράκων: Πλίν.ΦΙ 9,54. 5) οἰδήμα, φούσκωμα: Δίφιλ. Ἀδῆλ.7 δούρειον . . . χήνα τῷ φουσηματί χήνα ὁμοίαν πρὸς τὸν δούρειον. Ἰπποκράτης τὸ φούσκωμα, δηλ. χήνα παραγεμιστήν. 6) τὸ φούσαν, ὀνομασθῆναι, ραβωνισμός, φράσμα Ἰπποκράτους: Ξεν. Ἰππ.11,2 ἀβρότον δὲ τὸ φούσκωμα καὶ τὸ φούσμα τῶν Ἰππων συμπιέρονται. 7) μτφ. ἀλαζονεῖα, τύφος, ὑπερηφάνεια, φούσκωμα: Πλάτ. Ἄγκ.2,145E πρὸς δὲ καὶ ἀνδρῶν ρητορικῶν πολιτικῶν φύσημα φουσαντών, Ὑπερείδ.π. Ἀθῆν.13,591F. 8) μέλας οὖματος φουσηματία μέλαν, μαύρον οὖμα ἐκφυοῦσιν ἐκφυόμενον ἐκ τῶν μαυρῶν ὀφειζομένων ζῶου: Εὐρ.ΙΑ114. 9) μτγν. ἡ ρητὴ τῶν πεύκων, ρητὴν πιτυίην: Γαλ.13,833.

φουσηματιά ἡ| μαν. δβμ. ἡ φουσητιά βλ.λ.: Ἐρωτῶρ 2,387.

φουσημάτιον (τὸ) μτγν ὑποκορ. τοῦ φύσημα βλ.λ.): Γλωσσ. 2) μτφ. μικρὸς τύφος, μικρὰ ὑπερηφάνεια, ἀλαζονεῖα: Ἄρρ. Ἐπίκτ.2,16,10.

φουσητιά (ἡ) δημ. φύσημα, φουσηματία.

φούσησις-εως (ἡ) τὸ φούσαν, τὸ ἀναπνεῖν, ἀναπνοή, ἀνάσα: Θεόδωρ ΦΙ 5,19,3 εἰς τὴν φούσησιν ἀπνεύσας ἢ ἥσον καταπραϊνωμένοι.

φουσητήρ-ῆρος (ὁ) κ. νεώτ. συσκειὺ δι' ἧς φουσατο ἄηρ, σφύργξ, σωλήν, ὄσκος πρὸς ἐμφύσησιν: Ἡρ.4,2 ἐπέαν φουσητήρας λάβωσι δ-σταίνους, Ὀππ. Ἄκ.4,463, Διοσκ.5,85. 2) μτγν. κ. νεώτ. ἀγαθός, δι' οὗ προσφουσατο ἄηρ εἰς κάμνον, ὠροφώσιον, φουερό: Πολυδ.1,147. 3) κ. νεώτ. τὸ φουσητήριον ὄργανον τῆς φαλαίνης ἢ διπλ. διὰ τῆς ὀσείας ἢ φαλαίνας ἀναπνεῖσαι καὶ ἀναφύσασθαι τὸ ὕδωρ: πρβλ. Ἡσ. ἐὸ τὴν κηπαδῶν ἰχθύων οὐλός: Ἀριστ.Ζ1 6,12,1. 4) ἡ ὀμὴ διὰ τῆς ὀσείας ἢ σπῆια ἐκτινάσσει τὸ μέλαν ἐκμάτα: αὐτ.5,6,4. 5) ὁ ἀνθρώπος ὁ μεταγεφυωμένος φουσητήριον ὄργανον, Σουίδ. ἐν λ. ἐξέλιπε «φουσητήρ καὶ τὸ ὄργανον, ὡ ἐμφύσασθαι ὁ χρώμενος καὶ ὁ ἀνθρώπος ὁ τὸ ὄργανον μεταγεφυωμένος»: Διοσκ.5,85. 6) εἶδος τι κήτους: Στράβ.3,2,7 ὀρύγων τε καὶ φαλαίνων καὶ φουσητήρων || νεώτ. ζῶολ. γένος θηλαστικῶν κητῶν τῆς οἴκου. τῶν σπητηρίων.

φουσητήριον (τὸ) δημ. φουσατήριον πνευστῶν μουσικῶν ὄργανον, δ. φουσαλῖς βλ.λ.3: πρβλ. Ἡσ. αὐλός: Ἀριστ.Φυλ.1242 ὡ πολυχρηρίδα, λαβὲ τὰ φουσατήρια, τὴν ἐγὼ διποδιόδα τὸ κέεισσω καλῶν.

φουσητιά (ὁ) μτγν. ὁ φουσητήρ, ὁ φουσατῆρ Μον.1,79.

φουσητικός ἡ-όν κ. νεώτ. ὁ προκαλῶν, προξέων φύσημα, φούσαν, φούσκωμα: Ἰππ.622,9. Ἀριστ.Ζ1 8,7,1, αὐτ.Πρ.13,6,2. 2) νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ φύσημα, ὁ τοῦ φουσηματός: φουσητικός ὄργανα.

φουσητός ἡ-όν κ. νεώτ. ὁ πεφουσημένος, ὁ διὰ φουσηματος κατεργασμένος: Ἡρόδ. Ἰατρ.π. Ὀρειθ. 79 φουσὸν φουσητῆ. 2) τὸ οὐδ. τὸ φουσὸν εἰς οὐα. φουσητήριον ὄργανον, ριπίδιον χρῆσιμον εἰς φούσησιν τοῦ πυρός: Ἐπιγρ.

φουσητῆρ-ῆρος (ὁ) μτγν. ποι. ὁ φουσητήρ βλ.λ.1: Νόν.Δ 30,70 φουσητῆρας ἄσκούς.

φουσηματίας-ατος (τὸ) ποι. ἰσχυρὸν φύσημα, ἰσχυρὰς ἐντάσεως πνοή, ρουθιόνομα: Αλοχ.Εὐμ.53 βέγκουσι δ' οὐ πλατοσί φουσημασίαι.

φουσημαστικός (ὁ) χαρακτηριστικὸς ἤχος παραγόμενος κατὰ τὴν ἀναπνοήν, ρουθιόνομα, ροχάκισμα: Ἀριστ.Πρ.11,41.

φουσημαστική (ἡ) νεώτ. ἡ ἐπιστήμη ἡ χρῆσιμότητα τὰς φυσικὰς δυνάμεις ἐν τῇ θεραπευτικῇ.

φουσιγγή (ἡ) σχόλ. κ. νεώτ. φύσιγγ βλ.λ.2: Σχόλ. Ἀριστ.Φῶξ 526, Σουίδ. 2) νεώτ. σακκίδιον φέρον τὸ ἐκ πυριτίδος γέμισμο τῶν παλαιότερων

πυροβόλων. 3) ὄμ. ὄλομερές βλήμα πυροβόλου ἧτοι κάλυξ μετὰ τοῦ γεμισματος καὶ βολῆς.

φουσιγγιοθήκη (ἡ) νεώτ. φορητὴ θήκη φουσιγγῶν ὑπὸ μορφῆν κυτίου ἡ ζώνης φερομένη ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν ἢ τῶν κληρῶν, φυσικέλικι.

φουσιγγιότης (τὸ) νεώτ., δημ. κ. φυσικὴ ἡ φυσικὴ μικρὸς κυλινδρικός σωλήν, μετάλλινος ἢ χάρτινος, περιλαβάνων τὴν γόμωσιν φορητῶ πυροβόλου ὅπλου καὶ φέρον εἰς τὸ πρᾶσθιν αὐτοῦ ἄκρον τὴν βολίδα ἢ τὰ σφαιρίδια. || νεώτ. φουσιγγιον **δυναμιτίδος** κυλινδρικός ἐκ δυναμιτίδος.

φουσιγγιοδόχη (ἡ) νεώτ. στρατ. θήκη δι' ἧς μεταφέροντο αἱ φουσιγγαὶ πορὰ τὰ πυροβόλα κατὰ τὴν βολήν πυροβολικῶν.

φουσιγγοῦμαι-όμαι (φουσιγγεῖ) θυμοῦμαι, ἐξερθεῖζαμαι, εἶμαι θυμωμένος, ὠργισμένος ὡς οἱ μαχητικὸ ἀλεκτρονόμος, τοὺς ὁποίους ἐξερθεῖζον δίδοντας εἰς αὐτοὺς τὰ φάγωμα ἀσκορόδα: Ἀριστ.Φῶξ 526 κῆθ' οἱ Μεγαρήσι δδύνασι πεψωιγγόμενοι ἀντεξέκλεψαν Ἀσπασίας πόρνα δια.

φουσιγγεός-ον ὁ ἐχών πεφυοῦσιν τὰς γνάθους, τὰς παρειάς, φουσακρογούλος, ὄνομα βατραχῶν ἐν Βατραχῶμ.: πρβλ. Δημ.442.

φουσιγγεῶδ-εω μαν. φουατὸ τῶν γνάθους, τὰς παρειάς, φουσακῶν τὰ μάγουλα: Τζέτζ.Χιλ.8,20.

φουσιγγώμων-ονος-ον μτγν. ποι. ὁ φουσιγγώμων: Θεόδωρ. Ἐπιγρ.11,1 Εὐσθένης τὸ μνάμα φουσιγγώμων ὁ οφιστήξ.

φουσιγγε-ιγγος (ἡ) κ. νεώτ. κύστις φούσκα Πολυδ.4,198 ἐχληλα ἡ φούσιγγες γαγῶδες πετρῶν, αἰδοίου. 2) νεώτ. φαρμακὸ ὕαλην κλειστή κύστις περιέχουσα φουσακτικῶν διόλυμα δι' ἐνεσθιν, ὀμολύσσα. 3) ὁ πρὸς κύστιν ὁμοιος κενὸς καυλὸς τοῦ σκοροδίου καὶ τῶν ἄλλων βολβοειδῶν φυτῶν, ὡς καὶ ὁ ἐξωτερικός φλοιὸς ὁ περιβάλλων τὸν βολβόν: Ἐρωτῶν.352 «σκοροδίου φούσιγγα τὸ ἐξῆλον λέγεται»: Γαλ. Ἰππ.Γλωσσ. εἶχη. 594. 4) Ἡσ. κείδος σκοροδίου, ἄλλοι δὲ σκοροδίων κεφαλίδας: Διοσκ.Καρ.π. Ἀθῆν.2,68E.

φουσιζέος-ον (τὸ) μτγν. ζωή κ. μαν. ὁ παράγων, ὁ διδοὺς ζωήν, ὁ ζωοποιῶν: Ἰλ.Γ 243 τοὺς δ' ἦδη κἄτεγε φουσιζέος αἶα, αὐτ.Φ 63 ἡ μιν ἐρούει ἡ φουσιζέος, Ὀδ.Λ 301, Χρῆμα π. Ἡρ.1,67, Αἰολ.ἱκ.585 φουσιζέου . . . Ζηνὸς γένος, ΑΠ 9,383 φουσιζέου θ-δωρ, Τριφυλί.77 φουσιζέος ἀήρ, Φουσι.410.

φουσιζέωσ-ον Ἐπιγρ. ὁ φουσιζέος βλ.λ.

φουσικά ἔπιπρ. δημ. φυσικῶς βλ.λ.:Καρκ.Ζητ.14).

φουσικευματίας (τὸ) μαν. τὸ φυσικόν, ἡ φυσικὴ δύναμις: Τζέτζ.Χιλ.11,480.

φουσικεῖσθαι μτγν. εἶμαι ἡ ὀμιλῶ ὡς ἐπιστήμων φυσικῶς, ὡς γινώσκων τὴν φυσικὴν ἐπιστήμην ἡ φυσιογνωμίαν: Ἰουλ.π.Γαλ.18,1,258.

φουσική (ἡ) νεώτ. ἡ ἐπιστήμη ἡ σπουδάζουσα τὸς ἰδιότητας τῶν σωμάτων καὶ τοὺς νόμους, καθ' ὅς ταῦτα μεταβάλλων κατὰ τῶσιν ἢ θέσιν ἀνευ ἀλλοιώσεως τῆς ἴλης, ἐξ ἧς ἀκύκλιται ἰθεωρητικὴ - πειραματικὴ φυσική.

φουσικίλλος (ὁ) μτγν. ὄνομασία λακωνικῆ εἰδος τῶσιν ὄσται: Ἀθῆν.4,139A.

φουσικό (τὸ) δημ. φυσικὴ ἰδιότης ὄσται, ἰδιοκυμρασία, χαρακτήρ, ἰδίξι δὲ ἰδιοτροπία ἡ ἐλάττωμα: δὲν ἔξρω τὰ φυσικὰ τῶν, - ἐχει τὸ φυσικὸ νὰ κομῆται στὴν καρκέλα, - ἐχει ἀσχημα φυσικὰ ἰελαττώματα.

φουσικοθεραπεία (ἡ) νεώτ. θεραπευτικὴ ἀγωγή χρῆσιμοποιούσα τοὺς φυσικοὺς παράγοντας πρὸς θεραπευτικὸς σκοποὺς σταν ἀεροθεραπεία, ὑδροθεραπεία, ἀκτινοθεραπεία, ἠλιοθεραπεία.

φουσικοθεραπευτής (ὁ) νεώτ. ἰατρός ἐφορμῶζων τὴν φυσικοθεραπείαν.

φουσικομαθηματικά (τὰ) νεώτ. κ. δημ. ἡ φυσικὴ καὶ ἡ μαθηματικὴ ἐν ταῦτῷ ἐπιστήμη.

φυσικομαθηματικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν φυσικὴν ὄμα καὶ μαθηματικὴν ἐπιστήμην· **φυσικομαθηματικὴ σχολή** || τὸ ἄρα. ὁ **φυσικομαθηματικός** ὡς οὐσα. ἐπιστήμων φυσικός ὄμα καὶ μαθηματικός. || τὸ οὐδ. κτ. πληθ. τὰ **φυσικομαθηματικά** ὡς οὐσα. βλλ.

φυσικός-ή-όν (φύσις) κ. μαν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν φύσιν, ὁ ἐκ τῆς φύσεως, ὁ ὑπὸ τῆς φύσεως πλάσθεις. **ποραχθεὶς, γεννηθεὶς**· **Ἐνν.** Ἀπομν.3,9,1 ἄλλιν δὲ ἐρωτώμενος, ἢ ἀνδρεία πότερον εἶη διδασκτὸν ἢ φυσικόν, Ἀριστλ.ΗΝικ.5,7,1

2) ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος ἢ ἀποβλέπων εἰς τὴν τάξιν τῆς φύσεως, ὁ τὴν φύσιν ἐξετάζων· Ἀριστλ.ΖΜ 1,1,13 ἢ φυσικὴ ἐπιστήμη, αὐτ.44, αὐτ.2,7,13, αὐτ.ΗΝικ.7,14,5, αὐτ.Τον.4,14,4. - **φυσικοί νόμοι** |σθ| διέποντες τὰ τῆς φύσεως, οἱ καθ' ὅσους λειτουργεῖ ἡ φύσις, - **φυσικαὶ ἐπιστήμαι** |σθ| ἀνερευνώσαι τοὺς φυσικούς νόμους καὶ τὰ φυσικά φαινόμενα || νεώτ. τὸ οὐδ. κτ. πληθ. τὰ **φυσικά** ὡς οὐσα. αἱ **φυσικαὶ ἐπιστήμαι** || τὸ θηλ. ἡ **φυσικὴ ὡς οὐσα**. ἡ **φυσικὴ φιλοσοφία**· Ἀριστλ.Μεταφ.5,1,8

|| νεώτ. ἡ **φυσικὴ ὡς οὐσα**. βλλ. τὸ οὐδ. **φυσικόν** ὡς οὐσα. τὸ μέρος τῆς φιλοσοφίας τὸ πραγματευόμενον τὴν φύσιν καὶ τὴν ἀρχικὴν αἰτίαν τῶν πραγμάτων ὡς ἴδιον αἰ Στωϊκοὶ διαίρουσι τὴν φιλοσοφίαν εἰς φυσικόν, ἠθικόν καὶ διαλεκτικόν· **Σέξτ.** Ἐμπ.Πυρρ.2,13

|| ὁ **φυσικός ὡς οὐσα**. ὁ ἐρευνητὴς τῆς φύσεως, **φυσικός φιλόσοφος** ἢ ἐπιστήμων· Ἀριστλ.Ψυχ.1,118, αὐτ.ΖΜ 1,1,29, αὐτ.Μεταφ.5,1, αὐτ.Δυσ.2,7,2 **περὶ πασην τῶν αἰτιῶν εἰδέναι τοῦ φυσικοῦ** || οἱ **φυσικοί** οἱ ἰώμενοι καὶ ἄλλοι φιλόσοφοι αἰ πρό τοῦ Σωκράτους ὑπέφραζαν εἰς· α.π.1,2,1, αὐτ.4,1, αὐτ.3,5,12, αὐτ.Ψυχ.1,11

|| νεώτ. ὁμ. ὁ **φυσικός ὡς οὐσα**. ὁ ἐκ τῆν φυσικῆν ἀσχαλοῦ ἐνος ἐπιστήμην ἢ ὁ διδάσκων αὐτήν || τὰ **φυσικά** τίτλος πραγματείας τοῦ Ἀριστοτέλους· αὐτ.Γεν.Φθορ.1,20

3) **νεώτ.** ὁ τῆς ὕλης ἢ τοῦ σώματος, ὕλικός, σωματικός, **κατ' ἀντίθ.** πρὸς τὸ ψυχικόν, πνευματικός· **φυσικαὶ ἀνάγκαι**, - **φυσικὴ ἀγωγή** 4) ὁμ. ὁ κατὰ φύσιν ὑφίσταμενος ἢ συμβαίνων· **φυσικός θάνατος** |σθ| ἐκ γήρατος ἢ ἀσθενείας ἐπερχόμενος ἀντιφ.βίαιος 5) ὁμ. **νεώτ.** συνεκδ. ὁ οἰσνεὶ κατὰ φυσικόν νόμον συμβαίνων, ὁ ἀναγκαίως ἐπακολουθεῖν· **φυσικὴ συνέπεια** τῶν μέτρων τοῦτων ὑπῆρξεν ἢ ἐξῆθνητως τῶν ἀκρότων, - **φυσικόν ἦτο** νὰ ἐξεγερθοῦν οἱ ὀδύκηθέντες 6) κ. **νεώτ.** μτφ ὁ ἀλήθης, ὁ ἀπλοῦς, ὁ εὐλικρινής, ὁ ἀνεπιτήδευτος, ὁ ἀδόλος· Διον.Ἄλ.Θουκ.42. - **φυσικὴ ἐκδήλωση**, - **φυσικόν ὄψος**

7) δημ. **φυσικὴ ἰδιότης**, μόνιμον χαρακτηριστικόν· Ἐρωτῶ κρ.4,615 **γιατί εἶται τὸ χεὶ φυσικό τῆς Μοίρας τὸ παιγνίδι** || τὸ οὐδ. τὸ **φυσικό ὡς οὐσα**. βλλ. 8) **μον.** ὁ νόμιμος· Χρον.Μορ.821 **τὸν βασιλέαν ποῦ ἐχέσαν διὰ φυσικόν ὄφειντν** 9) **μον.** **φυσικός οὐξ**· παῖς, νεώτ. **φυσικόν τέκνον** τὸ ἐξῶ, μόνον τέκνον· Θωμ.Μ' 10) **αἰχλ.** ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς κεκρυμμένους νόμους τῆς φύσεως, ὁ μαγικός, ὀθ. **φυσικὸ γόητες**, μάγοι οἵτινες διετινόντο διτι κατεῖχον τὸς περὶ τῶν τῆς φύσεως κρυπτῶν δυνάμεων γινώσκεις.Σχδλ. Ἀριστφ.Πλ.894.

φυσικότης-πος (ἡ) νεώτ. δημ. -πτα (ἡ) τὸ νὰ εἶναι πὶ φυσικόν, ὄχι τεχνητὸν ἢ ἐπιπλαστον, ἀλλ' εἰλικρινές, ἀπροσποίητον· ἢ **φυσικότης** τῶν κινήσεων ἦτο θαυμασθῆ.

φυσικοχημεία (ἡ) νεώτ. ἡ ἐπιστήμη ἢ ἐρευνῶσα τὰ χημικὰ φαινόμενα ἐν ἀσχεαὶ ἰδίως πρὸς τὰς παραλλήλως πρὸς τοῦτα χωρούσας φυσικός μεταβολὰς τῶν διαφόρων μορφῶν ἐνεργείας.

φυσικοχημικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν φυσικοχημείαν.

φυσικός ἔπιρρ. κ. νεώτ., δημ. -ά ἐκ φύσεως, κατὰ φύσιν· Ἀριστλ.Φυσ.3,1,7, αὐτ.Οὐρ.4,1,1, Διδδ.Σ 20,55 **φυσικῶς ἀχρωμαμένω**, Πολυδ.6,4,7 2) **κατὰ τοὺς νόμους τῆς φύσεως**· Ἀριστλ.Φυσ.2,7,2, αὐτ.3,5,8 3) **νεώτ.** κ. δημ. **κατὸ τρόπον φυσικόν βλλ.** 4) **κατ' ἀκόλουθον**, **βεβαίως**· **φυσικὰ δὲν θὰ γίνῃ τίποτα, νὰ εἶσθε βέβαιος** 4) **μον.** **κατὰ τρόπον φυσικόν** βλλ.91· Γεωπ.9,1,5.

φύσιμος-ον ὁ δυνάμενος νὸ παραγῶν, ὁ ἰκανὸς πρὸς παραγῶν, βλάττωσιν, ἀνάπτυξιν· Θεοφρ.ΦΑἰτ.4,4,8, αὐτ.16,3.

φυσιογνωμία (ἡ) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ἐσφ. τ. τοῦ φυσιογνωμονία βλλ.· Σατοβ.Ἐκλ.1,764 2) **νεώτ.** κ. δημ. τὸ σύνολον τῶν χαρακτηριστικῶν γνωρισμάτων προσώπου ἢ πράγματος. Ἐκφρασις, μορφή· ἔχει πολὺ ἔκλυστικὴν φυσιογνωμίαν, ἀνδρική - γυναικεία **φυσιογνωμία**, - ἡ **φυσιογνωμία** τῆς πόλεως ἢ ἄλλας καταπαληκτικῶς 2) ὁμ. ἰδιόουσα προσηγορικῶς· **πολιτικὴ - ἐπιστημονικὴ - ἐκκλησιαστικὴ φυσιογνωμία**, - αἱ **μεγάλαι φυσιογνωμίαι τῆς νεωτέρας ἱστορίας**.

φυσιογνωμία (ἡ) νεώτ. κ. φυσιογνωμονική ἢ ἐρευνα τῶν σχέσεων τῶν ὑπαρχουσῶν μεταξὺ φυσιογνωμίας καὶ χαρακτικῶν ἢ τῶν ψυχικῶν ἐν πολλοῖς δὲ καὶ τῶν πνευματικῶν ἰδιαιτήτων τοῦ ἀτόμου. **φυσιογνωμικός-ή-όν** νεώτ. ἐσφ. τ. τοῦ φυσιογνωμονικός βλλ. 2) **νεώτ.** ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν φυσιογνωμίαν, ὁ τῆς φυσιογνωμίας· ἔπιρρ. -ὡς || τὸ θηλ. **φυσιογνωμικὴ ὡς οὐσα**. βλλ.

φυσιογνωμιστής (ὁ) νεώτ. ὁ φυσιογνώμων. **φυσιογνωμονία** (ἡ) ἡ ἐπιστήμη ἢ τέχνη τοῦ κρίνειν ἀνθρώπων τινα ἐκ τῆς φυσικῆς οὐτοῦ κατασκευῆς, ἴδια ἐκ τῶν ἔξωτερικῶν αὐτοῦ γνωρισμάτων· Ἰππ.π.Γαλλ.19,530,5 ὅπως τὴν ἱατρικὴν ἀσκέοντες **φυσιογνωμίας ὁμοίρεοσι**.

φυσιογνωμονική (ἡ) νεώτ. ἡ φυσιογνωμικὴ βλλ. **φυσιογνωμονικός-ή-όν** νεώτ. κ. **φυσιογνωμικός-ή-όν** ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν φυσιογνωμονίαν, ὁ ἠσκημένος εἰς τὴν ἐφορμικὴν αὐτῆς· **Σέξτ.** Ἐμπ.Πυρρ.1,85 || τὸ ἀρ. -ονικός ὡς οὐσα. τίτλος πραγματείας τοῦ Ἀριστοτέλους· Ἀθην.655F || τὰ **φυσιογνωμονικά** ὡς οὐσα. τίτλος πραγματείας τοῦ Ἀριστοτέλους || κ. ἔπιρρ. -ὡς· Εὐστ.838,19 2) **νεώτ.** ὁ **φυσιογνωμικός** βλλ.

φυσιογνωμονῶ-έω κρίνω τὴν φύσιν, σπουδῶς τι ἐκ τῆς φύσεως, ἐκ τῆς φυσικῆς αὐτοῦ μορφῆς, μελετῶ τὴν ἔξωτερικὴν ὄψιν ἢ τοὺς χαρακτικῶς, κρίνω περὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἐκ τῆς ἔξωτερικῆς αὐτοῦ ὀψεως· Δημ.799 εἰς **ἔκαστον τὸν παριτόνα βλέπονται** καὶ **φυσιογνωμονήσουσι** τοὺς ἀποφθερισμένους, Ἀριστλ.ΑΠρ.2,27,8 αὐτ.Φυσιογν.1,9, αὐτ.4, αὐτ.7 κ. παθ.· αὐτ.2,1.

φυσιογνωμῶ-έω ἐσφ. τ. τοῦ φυσιογνωμῶν βλλ. **φυσιογνωμονήσαντες-ον** κ. νεώτ. ὁ κρίνων περὶ τινος ἀνθρώπου ἐκ τῶν ἔξωτερικῶν αὐτοῦ γνωρισμάτων, ἐκ τῆς ἔξωτερικῆς οὐτοῦ ὀψεως, ὁ ἐκ τῆς φυσιογνωμίας διαγινώσκων τὸν χαρακτικῶς, ὁ ἀσχαλοῦμενος εἰς τὴν φυσιογνωμονίαν, **φυσιογνωμιστής**· Ἀριστλ.ΖΓ 4,3,32, αὐτ. Φυσιογν.1,4.

φυσιογνωσία (ἡ) νεώτ. τὸ σύνολον τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν, ὠν ἀκόπτος εἶναι ἡ σπουδὴ τῶν φυσικῶν σωμάτων καὶ τῶν μεταβολῶν τῆς ὕλης 2) **εἰδικῶτ.** ἡ φυσιογνωσία τῆς ἐνοργάνου φύσεως, ὁ βιολογία.

φυσιογνωστικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν φυσιογνωσίαν, ὁ τῆς φυσιογνωσίας· **φυσιογνωστικὰ μαθήματα**.

φυσιογραφία (ἡ) νεώτ. ἡ περιγραφή τῆς φύσεως καὶ τῶν ἐν αὐτῇ φαινομένων. **φυσιογραφικός-ή-όν** νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν φυσιογραφίαν βλλ., ὁ τῆς φυσιογραφίας.

φυσιογράφος (ἰ) νεώτ. ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὴν φυσιογραφίαν βλ.λ.
φυσιοδίφης (ἰ) νεώτ. ὁ ἐρευνητὴς τῆς φύσεως, ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν σπουδὴν τῶν φυτῶν, τῶν ζῶων καὶ τῶν ὄντων.
φυσιοδιφικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐρευναν τῆς φύσεως ἢ τὸν φυσιοδίφην, ὁ τοῦ φυσιοδίφου· **φυσιοδιφικαί** ἔρευνοι
φυσιοθεραπεῖα (ἡ) νεώτ. ἄ. φυσιοθεραπεία.
φυσιοκράτης (ἰ) νεώτ. ὁ ἡσυχαστὴς τῆς φυσιοκρατίας βλ.λ.)· 2) κτ. πληθ. **φυσιοκράται** (οἱ) οἱ ἀσπαζόμενοι, οἱ ἀκολουθοῦντες τὰ δόγματα παλαιᾶς σχολῆς τῆς πολιτικῆς οἰκονομίας οἰκονομολογοί, καθ' ἣν κυρία πηγή πλοῦτου καὶ εὐημερίας τῶν ἐθνῶν εἶναι ἡ γεωργία, κτ. ἀντίθ. πρὸς τοὺς ἐμποροκράτας.
φυσιοκρατία (ἡ) νεώτ. φιλοσ. μεταφυσικὴ θεωρία, καθ' ἣν τὰ πάντα θεῶν νὰ κινῶνται κατὰ τὸ μέτρον τῆς ἐξωτερικῆς φύσεως· 2) ἠθικολογικὴ θεωρία, καθ' ἣν ἡ ἠθικὴ πρέπει νὰ πηγάζῃ ἐκ τῶν φυσικῶν τοῦ ἀνθρώπου ὁρῶν καὶ νὰ καταλείπῃ ἔλευθερον τὴν ἀνάπτυξιν τῶν φυσικῶν αὐτοῦ ἱκανοτήτων
φυσιοκρατικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν φυσιοκρατίαν· 2) ὁ ἀσπαζόμενος, ἀκολουθῶν τὰ τῆς φυσιοκρατίας· **φυσιοκρατικὸς φιλόσοφος**· 3) ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν θεωρίαν τῶν φυσιοκρατῶν βλ.λ.)· **φυσιοκρατικὴ οἰκονομικὴ θεωρία**.
φυσιολατρεία (ἡ) νεώτ. ἡ ὀργὴ τῆς φύσεως, τῆς κατὰ φύσιν ζωῆς, τῆς ἐν ὑπαίθρῳ διαμονῆς, τῶν ἐκδρομῶν κττ.
φυσιολάτρης (ὁ) νεώτ., θηλ. -ῖς-ιδος, ὁ ἀγαπῶν τὴν φύσιν, ὁ ὀρεσκόμενος εἰς τὴν κατὰ φύσιν ζωὴν, εἰς τὴν ἐν ὑπαίθρῳ διαμονήν, τὰς ἐκδρομὰς κττ.
φυσιολατρία (ἡ) νεώτ. ὄργ. τοῦ φυσιολατρείου.
φυσιολατρικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν φυσιολατρείαν ἢ τὸν φυσιολάτρην· **φυσιολατρικὸς ὄμιλος** Ἀθηνῶν.
φυσιολογεῖν (τὸ) νεώτ. ἐπιστημονικὸν φυσιολογικὸν ἐργαστήριον.
φυσιολόγημα-ατος (τὸ) μτγν. διερεῦνησις, ἐξέτασις, ἔρευνα τῆς φύσεως· Ἐπίκλ. Διογ. Α 87 δηλοῦν ὅτι καὶ ἐκ παντὸς ἐκπλητὴ φυσιολόγηματος.
φυσιολογία (ἡ) κ. νεώτ. ἔρευνα, διερεῦνησις, ἐξέτασις τῶν φυσικῶν αἰτίων καὶ φαινομένων, φυσικὴ φιλοσοφία· Ἀριστ. Αλοθ. 4,24, Πλουτ. Ἡθ. 420B, Λογγίν. Ὑφ. 12,5· 2) νεώτ. κλάδος τῆς βιολογίας σπουδάζων τὸν τρόπον τῆς λειτουργίας τῶν ζῶωνται ὀργανισμῶν, ἄ. ἐπιτομήν τῆς ζωῆς· 3) ὄμ. τὸ μέρος τῆς Ιατρικῆς τὸ πραγματευόμενον περὶ τῆς λειτουργίας τοῦ ὀργανισμοῦ.
φυσιολογικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν φυσιολογίαν βλ.λ.)· τὴν ἐξέτασιν τῆς φύσεως, ἴδια δὲ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως· Γολ. 2,365· **φυσιολογικὸν Ιατρικὴν μέρος**, ἐν ᾧ περὶ τῆς φύσεως τοῦ ἀνθρώπου διολομβάνομεν· Φιλ. 1,139, Γολ. Ὀρ. Ιατρ. 19,451· **φυσιολογικὸν μὲν οὖν ἐστὶ τὸ περὶ τὴν θεωρίαν τῆς διοικουσίας ἡμᾶς καὶ οἰκονομοῦσις δυνάμεως φύσεως**· 2) νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν φυσιολογίαν βλ.λ.)· ὁ τῆς φυσιολογίας· **φυσιολογικὸν ἐργαστήριον** (τὸ φυσιολογεῖον), -φυσιολογικαί ἔρευνοι· 3) ὄμ. κτ. ἐπέκτ. ὁ κατὰ τὴν ἡγίαν φύσιν ὑπάρχων, γινόμενος ἢ ἐξελισσόμενος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ παθολογικόν· **φυσιολογικὸς σφυγμὸς** - ὀργανισμὸς· || ἐπίρρ. -ῶς, Δημ. -ά.
φυσιολόγος (ὁ) κ. νεώτ. ὁ ποιοῦμενος λόγον περὶ τῆς φύσεως, ὁ ἐξετάζων τὰ φυσικὰ αἰτία καὶ φαινόμενα, φιλόσοφος ἢ ἐρευνητὴς τῆς φύσεως, ἴδια ἐπὶ τῶν ἀρχαίων ἴωνων καὶ τῶν ἐκ τῆς Με-

γάλης Ἑλλάδος φιλοσόφων· Ἀριστ. Μεταφ. 1,5, 11, αὐτ. 8,17, αὐτ. Ψυχ. 3,29, αὐτ. ΖΜ 1,1,26, αὐτ. Ποιητ. 1, 11· **φυσιολόγος μάλλον ἢ ποιητὴς**· 2) νεώτ ἐπιτομή των ειδῶν ἀσχολούμενος εἰς τὴν φυσιολογίαν βλ.λ.)· 3) ὄμ. σπαν. ὁ φυσιοθεραπευτής.
φυσιολόγῳ-ἔω κ. νεώτ. λόγον ποιοῦντα περὶ τῆς φύσεως, ἐξετάζω, διερευνῶ τὰ φυσικὰ φαινόμενα καὶ αἰτία· Ἀριστ. Μεταφ. 1,8, 1, Διόδ. Σ 3,62, Πλουτ. Ἡθ. 921,11, αὐτ. 11B· || νεώτ. ἀσχολούμαι εἰς τὴν φυσιολογίαν βλ.λ.)· 2) ἐρευνῶ τὰ τῆς φύσεως, εἶμαι φυσιολόγος· 2) ἐκ φυσικῶν ἀρχῶν ὀργανισμὸς ἐρμηνεύω, ἐξηγοῦμαι διὰ φυσικῶν ἀρχῶν· Ἀριστ. Ψυχ. 1,3,13 Τίμαριος **φυσιολογεῖ τὴν ψυχὴν κινεῖν τὸ σῶμα** κ. παθ.· Πλουτ. Ἡθ. 894F·
φυσιολόγως ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τὸν τρόπον τοῦ φυσιολόγου βλ.λ.)· ὡς ὁ φυσιολόγος, δι' ἐξετάσεως, διερευνήσεως τῶν φυσικῶν φαινομένων καὶ αἰτίων· Μάρκ. Αὐρ. 10,31.
φύσιον Ἡσ. «καθόλιον».
φυσιοποιῶ ἔω μτγν. καθιστῶ, κάμνω τὴ φυσικόν, ἢ μετασχηματίζω οὐσαὶ διὰ νέας φύσεως· Κλήμ. ΑΑ. 631.
φυσιοσκοπῶ-ἔω μτγν. παρατηρῶ, ἐρευνῶ, ἐξετάζω τὴν φύσιν, τὴν φυσικὴν κατασκευὴν τῶν πραγμάτων· Κύριλλ. Ἱερσ. 164.
φυσιοσυργός (ὁ) μτγν. ὁ τὴν φύσιν ἐργαζόμενος, θεραπεύων ἢ ὁ αἴτιος, ὁ ποιητὴς αὐτῆς· Ἀθωνάδ. 2,390.
φύσις εως (ἡ) κ. μ. μ. νεώτ., δημ. φύσις, γενικ. κ. φύσεως ἹΑριστ. Φ. 1282, αὐτ. 1458), ἰων. φύσις, ἄττ. δεικ. φύσει κ. φύσει ἹΠλάτ. Παλ. 410E), ἡ ταισὺτὴ ἡ τοιαύτη ὑπόστασις οὗτος τινός, ἢ ἐν πτω ὑφισταμένη κυρία ἰδιότης αὐτοῦ, ἡ φυσικὴ αὐτοῦ κατάστασις καὶ μορφή, ὡς ἀποτέλεσμα τῆς φυσικῆς ἀναπτύξεως· Ἀριστ. Πολιτ. 1,28 οὐκ ἔκαστόν ἐστι τῆς γενέσεως τελεσθεῖσης, ταύτην φαιμένη τὴν φύσιν εἶναι ἕκαστον· 2) ὄθ. αἱ φυσικαὶ ἰδιότητες, ἡ φυσικὴ δύναμις, χωρητικὴ, ἰδιοαυστασία πράγματός τινος· Ὁδ. Κ 303 καὶ μὴ φύσιν αὐτοῦ (τοῦ φαρμάκου) ἔδειξεν, Ἡρ. 2,5 Ἀλυπτοῦ γὰρ φύσις τῆς χώρας ἐστὶ τοιαύτη, Ξεν. Πρὸς. 1,2, αὐτ. Οἰκ. 16,2, αὐτ. Ἰνπ. 5,5, Δημ. 2,6, 12, Ἀριστ. ΖΜ 2,29· || ἀρχ. παροιμ. φύσιν πονηρῶν μεταβάλλει οὐ ράδιον (ὄν μεταβάλλεται εὐκολα ὁ ἀπὸ χαρακτικὸς κακός ἢ ἐλαττωματικὸς), -φύσις ἀγαθῆ, -εἶναι ἐκ φύσεως δύστροπος· 3) φυή, ἀνάστημα· Ἡρ. 8,38 μέγανος ἢ κατ' ἀνθρώπον φύσιν· 4) ἡ μορφή, τὸ ἐξωτερικόν· Πινδ. Ν 6,9 ἡ νόον ἢ τοι φύσιν, αὐτ. 1,4, 83 οὐ γὰρ φύσιν Ὀρειωπέων ἔλαχεν, Αλοχ. Ἰκ. 496, Σοφ. Οἴ 740 τὸν δὲ Λαίον, φύσιν τιν' εἶχε, φράξῃ, αὐτ. Τρ. 379, Ἐν. Ὁδοκ. 1355 Ὁρακλινὴς φύσιν ἔχουσαν ἀγρίαν, Ἀριστ. Φ. 1071, Ἰσοκρ. 204: τὴν τοῦ σώματος φύσιν· 5) τὸ σύνολον τῶν φυσικῶν ἰδιοτήτων τῆς διανοίας ἢ τῆς ψυχῆς· Αλοχ. Πρ. 489, αὐτ. Πέρα. 440, Σοφ. Φιλ. 874 εὐγενὴς γὰρ ἡ φύσις κατ' ἐξέτασιν . . ἢ σὴ, αὐτ. 902, αὐτ. 1310, Ἐν. Μῆ. 105, Ἀριστ. Φ. 1458, αὐτ. 1282 Ὁσοκ. 1,76, Ἐν. ΚΠ 1,22, Δημ. 499, Πλουτ. Κορ. 18 τῆ φύσις χρῆσθαι· 6) συχν. ἐν χρ. ὡς ἀπλῆ περίφρασις ἢ κ. μ. π. συνάμεως ἐπιθετικῆς· Σοφ. Οἴ 334 πέτρον φύσιν τὸ νύγ' ὀργανεῖται, Πλάτ. Φαιδρ. 251B, αὐτ. Φαιδ. 109E, αὐτ. Συμπ. 186S, αὐτ. 191A, αὐτ. Φαιδ. 87E, αὐτ. Τιμ. 84C, αὐτ. Νόμ. 362D· 7) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ σύνολον τῶν ὄντων τῆς δημιουργίας, ὁ φυσικὸς κόσμος, ὡς καὶ οἱ νόμοι οἱ διέποντες αὐτὸν· ὄθ. κ. νεώτ. φρ. κατὰ φύσιν ὄμν. σφύμωνα μὲ τὸς φυσικοὺς νόμους· Πινδ. ὄπ. 151 κατὰ φύσιν νόμος ὁ πάντων βασιλεύς, Ἡρ. 2,38, Πλάτ. Πολ. 4441 ἐστὶ δὲ τὸ μὲν ὕψιαν ποιεῖν τὰ ἐν τῷ σώματι κατὰ φύσιν καθίσταται, Πολύδ. 3,9,6, αὐτ. 12, Πλουτ. Σύγκρ. Δημ. κ. Κικ. 5 ὁ κατὰ φύσιν θά-

νατος. - τὸ κατὰ φύσιν ζῆν ἢ φυσικὴ ζωή, ἐκκληνη δὲ ἢν ἐκ φύσεως ἐπάσθη ὁ ἀνθρώπος' || συνη. ἢ δοτ. φύσει ἐν ἑπιρρ. χρ.: 'Αριστφ.Πλ. 273 πάντως γὰρ ἀνθρώπων φύσει τοιοῦτον εἶς τὰ πάντα ἠγεσθῆ μ' εἶναι, αὐτ.279, Πλάτ.Πολ. 318Α, αὐτ.Γοργ.482Β, αὐτ.Πρωτ.337D, Δημ.774 Α-πος ὁ ἀνθρώπων βίος φύσει καὶ νόμοις διοικεῖται, - εἶναι φύσει ἀγαθός, - εἶναι φύσει ἀδύνατον' || φύσει μακρὰ οὐλαβδὴ ἢ ἔχουσα μακρὸν φωνήεν ἢ δίφθογγον κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς τὴν θέσει μακρὸν' || φρ. φύσιν ἔχει πέφυκε: 'Ηρ.2,45 κῶς φύσιν ἔχει πολλές μυριάδας φωνεῖσιν τὸν Ἡροκλέα'; || οὐκ ἔχει φύσιν εἶναι ἐναντίον τῆς φύσεως, δὲν εἶναι φυσικόν: Πλάτ. Πολ.473Α: || νεώτ. πορὰ φύσιν ἔξω τῶν φυσικῶν νόμων: παρὰ φύσιν ἀσέλευσι' || δηρ. πορὰ φύσιν ἔξω τῶν φυσικῶν ὁρίων, καθ' ὑπερβολήν: εἶσαι παρὰ φύσιν φαγάς: 8) νεώτ. πᾶν ὅ,τι εἶναι φυσικόν, ὄχι τεχνητόν: φύσις καὶ τέχνη' 9) ἡ γεννώσα καὶ κλάπτουσα δύναμις, ἡ δίδουσα ἀρχήν, γένεσις ἢ κίνησις, ὁθ πρώτη γένεσις, πλάσις, παραγωγή: 'Ερμ.π.Πλουτ'.Πό.111F. Πλάτ.Νόμ.892C φύσιν βούλονται λέγειν γένεσιν τὴν περὶ τὰ πρῶτα, 'Αριστλ.Φυσ.2,1,1, αὐτ.Οὐρ.1,4,6 ὁ δὲ θεός καὶ ἡ φύσις οὐδὲν μᾶτην ποιεῖ, αὐτ.Μετοφ.1,3,2 ἡ μὲν τέχνη ἀρχὴ ἐν ἄλλω, ἡ δὲ φύσις ἀρχὴ ἐν αὐτῷ' 10) τὸ σύνολον τῶν στοιχειωδῶν συστατικῶν τῶν πραγμάτων, ἡ οὐσία: 'Αριστλ.ΖΜ.1,1,29' 11) γεν. ἢ καθόλου συστάσις καὶ οὐσία τῶν πραγμάτων, τὸ σύμπαν: Πλάτ.Πρωτ.315C, αὐτ.Γοργ. 483' 12) τὸ γεννηθὲν, πλάσμα, ζῶον. ὁθ. τὸ γένος, τὸ σύνολον τῶν ἀνθρώπων: Σοφ.ἀπ.515 θνητὴ φύσις ἰτὸ ἀνθρώπινον. γένος, αὐτ. 'Αντ.346 πάντου εἰναλίο φύσις ἰτὰ ἐν τῇ θαλάσῃ ζῶσι' 13) θῆλιγα φύσις ἢ γυνή, τὸ γυναικεῖον φύλον: 'Ξεν.Λακ.3,4' || φύσις καρποφοροῦσαι τὰ φυτὰ: Διόδ.Σ 2,49' 13) κ. νεώτ. εἶδος: Σοφ.Φιλ.165 ταῦτην ἔχειν βιοτήσ. . φύσιν, Πλάτ. Πολ.429D ἐκλέγοντες ἐκ τούτων χρωμάτων μίαν φύσιν, τὴν τῶν λευκῶν, 'Ξεν.Κυν.3,1' φύσις ἄλκυονίδων, - ἡ φύσις τῆς ὑποθέσεως ἐπιβάλλει ἐχεμύθειαν' 14) τὸ φύλον, τὸ γένος: Σοφ.Τρ.1062 θῆλυς κοῦκ ἔχουσι ἀνδρὸς φύσιν, αὐτ.ΟΚ 445, 'Θουκ.2,45, Πλάτ.Νόμ.770D, αὐτ.944D' 15) μτην. τὸ χαρακτηριστικὸ τοῦ φύλου, τὰ γεννητικὰ ὄργανα ἢ μῆρια: Διόδ. 'Εκλ.521,92, Σχόλ. 'Αριστφ. Λυσ.92, Σουῖδ.' || νεώτ. τὸ ἀνδρικόν αἰδοῖον.

φυσισοφορς-ον μτην. ὁ ἐκ φύσεως σαφός: 'Α-νών.ἐν τῇ ῥα κώδ.Πορισ.Ρήτ. Waiz 3,530 τὸν θυμὸσφορον αὐτὸσφορον, τὴν μέλισσαν φυσισοφορον. **φυσισοφρων-ανος** ἰδ.ἢ 'Ησ. ἐὸ πεφουσημένος τὰς φρένας, μάτιος'.
φυσισῶ-ῶ, ἐπ. μτη. φυσισῶν, φυσῶ βλλ ἰ), πνεῦ ἰσχυρῶς, ἀναπνεῖν δυνατὰ καὶ μετὰ δυσκολίας, ἀσθμῖαν: 'Ἰλ.Δ 227 καὶ τοὺς μὲν θεράπων ἀπνεύθῃ ἔχε φυσισῶντας Εὐρομίδων, Αἰσχ.Εὐμ.248 μόθβοις ἀνδροκυμβῆσι φυσιστὶ ἀπλάνγων. Σοφ. 'Ηλ. 1238 φυσισῶν. . ἐκδάλλει πνοήν. . φοινίον σταλάγματα' 2) μτην. αὐριζῶ: 'Οππ.Κυν.1,262 φυσισῶσα ἔχισ, αὐτ.2,245' 3) μτη. φυσισῶμι, ἀλαζεύνομαι, φυσικῶσῶ, ὀπερηφανεύομαι: Ναυμάχ.63. **φυσισῶ-ῶ** ἰ) (φύσις) διαθῆτω τὴν κατὰ φύσιν, κἀμῶν τι φυσικόν εἰς τὴν: Σιμπλικ. 'Επικτ.219 ὁ διὰ τῆς φαντασίας συνειθεμιός φυσιστὶ πως ἡμᾶς πρὸς αὐτὰ ἔχειν ὡς πρὸς συνήθη' || κ. παθ. ἰδ. κτ. μτη. παρὰκ. πεφουσημένους-η-ον ὁ καταστάς, ὁ γενόμενος φυσικός: 'Αριστλ.Κατ.8,3. **φυσισῶ-ῶ** ἰ) (φύσας) μτην. νεώτ. ἐν χρ. μ. τὸ μέσ. κ. παθ. φυσιοῦμαι-όμεαι, παθ. ἀδρ. ἐφυσισῶ-θη, μτη. παθ. παρὰκ. πεφουσημένους, πληρῶ φυσισμάτος, ὄπερος, φυσικῶσῶ τινά: ΚΔ Κορ.1,8,1 ἡ γνῶσις φυσιστὶ, ἡ δὲ ἀγάπη οἰκοδομεῖ' || τὸ παθ.

ἐν μτη. χρ. ἐπαίρομαι, ἀλαζονεύομαι, ματαιοδο-εῶ: αὐτ.4,6 ἴνα μὴ εἰς ὑπὲρ τοῦ ἐνός φυσιοῦσθε κατὰ τοῦ ἐτέρου' || ἰδ. ἐν χρ. κ. νεώτ. ἢ μτη. παθ. παρὰκ. πεφουσημένους-η-ον ἑτηρημένους, ὑπερῆφανος, ἀλαζῶν, φανισσόμενος: αὐτ.191 καὶ γυνώσασαι οὐ τὸν λόγον τῶν πεφουσημένων. **φυσισῶ-ῶ** ἰ) (φύσις) μτην. ὁ πεφουσημένος, φουσκωμένος: Ροῦς Dec. Ηἱρρ. ἐν λ. φύσα.
φυσισῶμα-ατος ἰ) (τὸ) μτην. φυσικὴ τάσις, ἐμφυτος ροπή, κλίσις, ὄρμη: 'Ἰνπαρχ.Κωμ.π.Στοθ 574,55 φυχᾶν μεσάν φαύλων φυσισῶμάτων.
φυσισῶσις-εως ἰ) μτην. ἡ φυσικὴ τάσις, ἐμφυτος ροπή, ὄρμη, κλίσις, χορακτῆρ: 'Αρετ.Χρον. Νούσ. ἐν προοίμ. 2) μτην. κ. νεώτ. ἑπαρισ, τύφος ἀλαζονείας, ὑπερηφάνεια: ΚΔ Κορ.2,12,20 μήπως ἔρσις, ζῆλος, θυμολ. . φιθυρισμοί, φυσισῶσις, Κλήμ. 'Αλ.108.
φύσκα ἰ) δ. τ. τοῦ φύσκη βλ λ.
φύσκη ἰ) κ. νεώτ. κ. δημ. κ. φύσκα (Σχόλ. 'Α-ριστφ.Σφ.1117) ὁ ἀτόμοςος ἢ τὸ παχὺ ἔντερον: 'Αριστφ. 'Ἰππ.364 ἐγὼ δὲ κινήσω γέ σου τὸν πρωκτὸν ἀντὶ φύσκησ. 2) σακτὸς, παραγεμιστὸς στόμαχος ἢ παχὺ ἔντερον, τὸ λουκάνικον: Φερεκρ. ἐν Δουλοῦ.1. Κρατίν.Πλουτ.1, Εὐθουλλ.Λόκ.1, Φίλημ. Παρεια.1' 3) δημ. φύσκα (ἀνευ ἀρῶρ). ἰδ. ἐπὶ συναγωγῆς πρὸς. ἐν τινι τῶν, πλήρης, ὑπερηλήρης: τὸ θέατρο - ἡ πλατεῖα - ἡ αἴθουσα ἢ γυμνασιεῖα' 4) νεώτ. κούσις, φύσκα' 5) σχόλ. κ. νεώτ. φυσαλλίς, φύσα, φλύκταινα, φουσκάλα, φουσακλίδα: Σχόλ. 'Αριστφ.Σφ.117.
φύσκα-ωνος ἰ) ὁ παχὺς τῆν γαστέρα, γάστρων, πραγῶστωρ, κοιλιαρός: Διογ.1,81 ἰουτόν 'Αλκίσιος ἀποκαλεῖται φύσκωνα καὶ γάστρωνα διτι παχὺς ἦν. 'Ἰωσ.Α 12,4,11' 2) μτην. εἶδος π βό-λου ἐν τῷ κούθειν' Πολυδ.7,205 ἐὰν δὲ βελτίους βόλοι ἐφ' οἷς καὶ τὸ εὐκυθεῖν ἐλέγετο, βόλος πρηνής. . φύσκων.
φυσῶσθερον ἰ) (φύσας) Σουῖδ. ἐβάθρον τῶν φυσῶν χαλκῶος.
φυσῶσιδης-ους-ές σχόλ. ὁ πρὸς φύσιν, πρὸς φυσαλλίδα ὄμοιος, ὁ ἔχων τὸ σχῆμα φύσκαος: Σχόλ. Νικ. 'Αλεξ.293.
φυσῶσκη ἰ) νεώτ. ἱατρ. κήλη τοῦ ὀσέου δια-τεταμένου ἐξ ἀναπτύξεως ἀερίων.
φυσῶσμημα ἰ) (τὸ) δημ. κ. φυσῶσμηματὸ φύσμημα ἰσχυρῶν καὶ συνεχῆς.
φυσῶσμανῶ-ῶ δημ. φυσῶ ἰσχυρῶς καὶ συνεχῶς, ἰδία ἐπὶ ἰσχυρῶς πνεύσας ἀνεμῶς 2) μτη. ἐπὶ ἰαν ὀργισμένου ἀνθρώπου' 3) ρηματ.π. φυσῶσμημα, φυσῶσμηματὸ.
φυσῶσμητρα ἰ) νεώτ. ἱατρ. διάτασις τῆς μήτρος ἐκ αὐσωσθῆσεως ἀερίων ἐντός τῆς κοιλότητος αὐτῆς, ἀνεμογλιῖστροι.
φυσῶστωσις ἰ) (τὸ) νεώτ. ζωολ. πολυπληθὴς τάξις τρεῖσιν ἰσχυρῶν περὶαμβάνουσα περὶ τὰς τρεῖσις χιλιάδας εἰδῶν, ἐν οἷς τὰ κήτη, ἢ κυπρινῶδι, ἀσολμῶδιαι.
φυσῶστωσι-όμεαι μτην. κ. μων. οἰδαίνουμαι, πρήσκειμαι: Διοσκ.4,69, 'Αχμ. 'Ονειροκρ.198.
φυσῶσῶνα ἰ) δημ. κ. φυσῶσῶν ἰ) (τὸ) φυσήγηρ, φῶσῶ, φουερό.
φύσας ἰ) ἐσφ.φρ. τοῦ φύσα βλ λ.
φυσασαλῖς-ἰδος ἰ) ἐσφ.φρ. τοῦ φυσαλῖς βλ λ.
φύσασαλῖος ἰ) ἐσφ.φρ. τοῦ φύσας βλ λ.
φυσῶσσητῆρ-ηρος ἰ) ἐσφ.φρ. τοῦ φυσήγηρ.
φύσση ἰ) (τὸ) ἡ φυσήτῆ βλ λ.: EM 803,1.
φύσση ἰ) δ. τ. τοῦ φυσήτῆ βλ λ.: Μοίρ.384.
φυστή ἰ) ἰ) μτ. κ. φυστή κ. φύστη, ἀ. φύστας ἰ) (τὸ) εἶδος τι πλαιούτος ἐξ ἀλφριτων καὶ οἴνου, τοῦ ὀμοῖου τὸ φύσμα ἐξζυμώμενον ὄλιγον καὶ οὐχ ἰσχυρῶς: Χιωτῶ.Πτωχ.4, 'Αριστφ.Σφ.610, ΑΠ 7,736, 'Αθῆν.114F. αὐτ.149Λ.

φυσικί (τό) δημ. ἄ. φυσικί βλλ.
φυσικιά (ή) δημ. ἄ. φυσικιά βλλ.
φυσικόφιχα (ή) δημ. ὁ κορπός τῆς φυσικιάς ἀποπεφλομένης, ξεφλουδισμένου φυσικί.
φύσις-εως (ή) (φύω) ἄμφ τ. τοῦ φύσις βλλ.ΙΙ, γενεά, ἀπόγονοι: Αἰολ.Περσ.926 πάνυ γὰρ φύσις ἡμιρὰς ἀνδρῶν ἰδιόθρ. πάνυ ταφρῶς τισί.
φυσῶς (ή) ἡ φύσις, π. Ἐμπεδοκλεί.
φυσῶ-ἄω κ. μον. κ. νεώτ., δημ. κ. -ἄω, ἰων. φυσῶ -έω, μέλλ. -ήσω, μέλλ. ἐφύσασα, δημ. (ἐ)φύσηξα, παράγω, προξενῶ, κόμνω ἄερα, πνέω, κτ. ἀντίθ. πρὸς τὸ ἀάω: Ἰλ.Σ 470 φύσαι δ' ἐν χροάνοισιν εἰλκοισι πᾶσαι ἐφύσαν· 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἀνέμου, πνέω: αὐτ.Ψ218 παννύχιος δ' ἄρα τοί γε πυρῆς ἀμυδῆς φλόγ' ἐβαλλον, φυσῶντες λιγύεω, δ.τραγ. φύσηξε βοριάς, φύσηξε τραμουντᾶνα· || δημ. κ. ἀπρα. φυσῶ ἢ φυσάει πνέει ἄνεμος: φυσάει πολὺ, δέν φυσάει καθόλου· 3) ὄμ. ἐκπέμνω, κατευθύνω ἐπὶ τινος ρεύμα ἀέρος διὰ φυσήτηρος ἢ ἄλλως πρὸς: Ἦρ.4,2 φυσήτηρος εὐσθέτης. . φυσῶσι τοῖς στόμασι· || ὄμ. διὰ φυσήματος προσπαθῶ νὰ ἀνάψω πυρᾶν: Φερερκ.Ἰων.5 ἀνέπληρα τῶφθαλμῶ πάλῃς φυσῶν τὸ πῦρ, Φίλιπ.Συμπλ.1, -φυσῶ τῆ φωτιά ἰδναρριπίζω τὴν πυρᾶν διὰ φυσήματος πνοῆς ἀέρος: || ὄμ. διὰ φυσήματος προσπαθῶ νὰ σβῆσω, σβῆνω: Ἀριστοφ.Βότρ.1098 φυσῶν τὴν λαμπρὰν ἔφευγε, -φυσῶ τὸ κερί νὰ σβῆσῃ· || ἐκπέμνω ἐκ τοῦ στόματος ἢ ἐκ τῶν μυκήθρων τῆ, ἐκφῶσω, ἐκπέμνω φυσῶν: Σοφ.ΑΙ.918 φυσῶντ' ἄνω πρὸς ρίνας. . αἶμα· || κ. μτφ. ἀπονέω: αὐτ.Ἰλ.1385 ἰδεθ' ὅμοι προνοεῖται τὸ δυσπρίστον αἶμα φυσῶν Ἀρης· 4) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀναπέμπω ὀρηκτικῶς: Ἐρρ.ΙΑ 381 τὶ θεῖα νὰ φυσῆς αἰματῆρὸν ὄμυ' ἔχων, -ἄνω τὸν ἀκούεις πῶς φυσῶσαε ἄν' τὸ κακὸ τοῦ· 5) δημ. φυσῶ τὴ μύτη μου ἀπωθῶ διὰ φυσήματος, ἐκφῶσω τὴ ὑπάρχον ἐν τῇ ρινί· 6) ἐμψῶσά τὴ εἰς τι, φυσῶσκῶν: Ἀριστοφ.Νεφ.405 ἐνδοθεὶς οὐτάς ὄσπερ κύστιν φυσῶθ, Ξεν.Αν.3,5,9 κ. παροιμ.: ΑΒ 69,26 φυσῶν δίκτυον ἐπὶ τῶν μόντιν τὶ πρᾶτόντων· || κ. ἐπὶ ἀσκαλοῦν: Ἀριστοφ.Αχ.863 τοῖς ὀστίνοις φυσῶθε τὸν πρῶκτὸν εὐνός· || φυσῶ τὴν γνάθον φυσῶσκῶν τὴν παρειάν, ἵνα εὐκολώτερον κυρισθῶ: αὐτ.Θεου.221 φύσα τὴν γνάθον τὴν δεξιάν κ. παθ.: Ἦρ.4,2 φέλιος φυσῶμενός, Ἀριστοφ.Πλ.699 ἡ γαστήρ ἐπεφύσθη μοι, Ξεν.Αν.3,5,9 πράδατα ἀποδοσάμεντα καὶ φυσῶθέντα, αὐτ.Λακ.5,8· 7) μτφ. τυφοῦμαι, ὀλαζομένημα, ὑπερφορνεύομαι, φυσῶσκῶν: Πλάτ.Ἀκ.2,145B πρὸς δὲ καὶ ἀνδρῶν ρητορικῶν πολιτικῶν φήσημα φυσῶντων, Δημ.442 κ. παθ.: Ξεν.Ἀνομ.1,2,25, Δημ.1378 ἐφ' οἷς φυσῶσθῆ Παισιανίς, Πλούτ.Ἠθ.68F· 8) ὄμ. μτφ. ἐμπλημῆτιν τινα ἀνέμου, κόμνω πινά ματαιόφρονα καὶ εὐματίαν, δθ. ἀπατώ: Δημ.169, αὐτ.1357 ἐπάρας δὲ αὐτὴν οὐτὰς ἐν τοῖς Μεγάροις τῶ λόγῳ καὶ φυσῶσας· 9) διὰ φυσήματος ἀέρος κόμνω νὰ τέρῃ εἰς ἐνέργειαν μουσικῶν πνευστῶν ὄργανον: Εὐρ.ΙΤ 303 κόχλους τε φυσῶν συλλάγων τ' ἐγκυρίους κ. ὄπουλ.: Ἀριστοφ. Ὀρν.859 ποῖσαι αὐ φυσῶν, Ἠράκλειος, Ὀεδῆκρ. 19,3 δ δ' ἄλγες καὶ χέρ' ἐφύσα κ. παθ.: αὐτ.22,77 ὀ) δὲ θοῶς συνάγερον. . κόχλου φυσῶσθέντας· 10) ἐκ φυσήματος ἢ διὰ φυσήματος ἀέρος φέρομαι παρασώρομαι τῆδε κακείας: Σοφ.Ἰπ.748 ἀκάνθης πάππος ἐκ φυσῶμενος, Εἰδούλ.Σίγησι. 1,22 πέταται ὀ πάππου) κοῦφος ὢν, δῆπουθεν ὄπθ τῶν παιδῶν φυσῶμενος.
φυσῶδης-ους-ες (φύω) κ. νεώτ. ὁ πλῆρης ἀνέμου, ἀνεμώδης: Πλάτ.Κρατ.427Α· 2) μτγ. μτφ. ὁ περυσμένος, τετυφωμένος πομπῶδης: Λυγγίν. Ὑψ.28,1· 3) κ. νεώτ. ὁ προκαλῶν φύσας, ἀέρις,

ἰδία ἐν τῇ κοιλίᾳ καὶ τοῖς ἐντέροις: Ἰνν.Δι.293, Ἀριστολ.Ζ 3,21,5, αὐτ.7,12,1, αὐτ.8,26,1 φυσῶδῃ νοσήματα, -φυσῶδης δισηπείφα.
φύσσωσις-εως (ή) μον. ἡ δία φυσῶν, δ' ἀέριων πλῆρωσις, φυσῶσκῶμα: Ἀχμ. Ὀνειροκρ.198.
φυταγωγῶ-έω καλλιερῶ φυτὸν τι, εὐθύνω, δίδω τὴν προσκόουσαν διεθρυσιν εἰς τοῦς κλάδους φυτοῦ: ΕΜ 886,30.
φυτελιά (ή) (φυτόν), ἰων. -ιή, φυτοφόρος γῆ, δευδρόφυτος τόπος, φυτεία, ἰδία δὲ δευδρόφυτος ἢ ἀμπελόφυτος γῆ· κτ. ἀντίθ. πρὸς τὴν σπειρομένην γῆν τὴν καλουμένην ἄρουραν· Εὐστ. «φυτοφόρον γῆν», αὐτ. «δευδρόφυτον χωρίον»: Ἰλ. Ζ 195 οἱ Λύκιοι τάμενος τάμον, ἔξωκον ἄλλων, καλὸν φυταλιῆς καὶ ἄρουρῆς, αὐτ.Μ 314, αὐτ.Υ 185· 2) τοῦ φυτοῦ: Καλλ.Λαυτρ.Παλλ.26 φυτελιῆ Παλλάδος (ἢ ἑλαίας, ΑΠ 6,44, αὐτ.774· 3) μτγν. ὁ καταλλῆλος χρόνος πρὸς φυτεῖαν ἢ ἢ ἐποχὴ ταῦτης, ἥτοι τὸ β' ἡμισυ τοῦ χειμῶνος: Γαλν. Ὀρειβ.2,297, Β· 4) ὄμ. ἢ πράξις τοῦ φυτεῶ, φύτευμα: Ἀπολλ.Ρ 2,1003 φυταλιῆ καρποῦ.
φυτελιῶ ἢ φυτεῶ, πλῆσιάζω.
φυτελιῆ (ή) ἐπ. κ. ἰων. τ. τοῦ φυταλιῆ βλλ.
φυτάλιμος-ον λεξ. ἄ. φυτάλιος βλλ.: Ἦρ. «φυτάλιμοις» φυτευτικοῖς γανθίμοις, ΕΜ 803,4 ἐφυτὸν φύτιμος καὶ πλεονασμῶ, φυτάλιμος, Σχολ.Αἰσχ. Ἀγ.327 «ἐκ τῆς φύτης δὲ γίνεται φυτάλιος, ἵγουν φυτοφόρος καὶ μεταθέσει διὰ καλλιφωνίαν φυτάλιος·
φυτάλιος-ον ἀντὶ φυτάλιος βλλ.: Ὀρφ. Ὑμν. 14,9 φυτάλιε Ζεῦ, Πολυδ.1,24 φυτάλιοι θεοί.
φυτάλιος-ον (φύω) κ. φυτάλιος-ια-ον (λυκιστρ.341) ὁ φύων, γονιμοποιῶν, γενῶν, παράγων, τρέφων, ὡς ἐπιθρ. θεῶν· Ἦρ. «Φυτάλιος Ζεὺς» συνηθῆ ἢ (λογοῦντο): Πλούτ.Ἠθ.158B φυταλιμῶ Ποσειδῶνι παῦθ βωμῶς ἔσται, αὐτ.451C Διόνυσος φυτάλιος, Παισ.2,32,8 Ποσειδῶνος ἱεῶν Φυταλιμῶ, Ἐμπίστ.Λόγ.30,349Α Διο καὶ Ποσειδῶνα φυτάλιμον· κ. ἐπὶ προσ.: Αἰσχ.Ἀγ.327 φυτάλιμοι παῖδων γέροντες ἰοι γηραιὸι πατέρες, Σοφ.ἀν.957 προσήθε μῆτρὶ καὶ φυταλιμῶ πατρὶ· κ. ἐπὶ πραγμ. ἰ Εὐρ.Ρήσ 920 λέκτρος ἐπλάσθην Στρυμόνος φυταλιμῶς ἐπὶ τῆς συζυγικῆς κλησίᾳ, Λυκόφωρ.341 ἀμπελοπλήτης τῆς φυταλιμῶς χθονός (τῆς γενετέρας)· || τὸ οὗδ. φυτάλιμος ὡς οὐα. παραγωγικῆς δόξαμος: Πλούτ.Ἠθ.994B· 2) ὁ ἐκ φύσεως ὑπάρχων ἢ προεργῶμενος, ὁ φυσικός, ὁ σύμφυτος, ὁ συγγενῶν: Σοφ.ΟΚ 149 ἄρα καὶ ἴσθα φυτάλιος δυσάειον (σχολ. ἐκθὸ φύτης, ὁπὸ γενεσῶς καὶ ἐξ ἀρχῆς τυφλὸς πέφυκα).
φυτάνη (ή) μτγν. ὁ χρόνος, ἡ ἐποχὴ ἢ περίοδος τῆς φυτεῦσεως: Γαλ.Γουα.594 ἴσσοφρ. ἀντὶ φυταλιῆ.
φυτάνω μον. φυτεύω: Ἀποστολ.Μιχ.Παροιμ.16,28 φυτάνωντες (ἔσφ.γρ. ἀντὶ φυτεύοντες).
φυτᾶριον (τό) μτγν. ὄνοκρ. τοῦ φυτοῦ βλλ. μικρὸν φυτόν: Μάρκ.Αὐρ.5,1) οὐ βλασκεῖ τὰ φυτᾶρια, τὰ στροβοῦρια, Ἀθῆν.5,210C ζῶσιον καὶ φυτᾶρια, Σχολ.Ἀριστοφ. Ὀρν.663, Σχολ.Ὀεδῆκρ.5,92
φυτᾶρις-ἄδος (ή) μτγν. νεαρὸν φυτόν, παραφῶς ἰδ. τῆς ἑλαίας: Πλούτ.Ἠθ.411D γεννώμενον ἐκ φυτᾶδος νεας.
φυτᾶται (ή) (φυτεύω) κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ φυτεύειν, φύτευσις, φύτευμα: Ξεν.Οικ.7,20 σπῆρος καὶ φυτεία, αὐτ.19,1 ἡ τῶν δένδρων φυτεία, αὐτ.12, Θεόφωρ.Φι 1,8,2 κατὰ τὴν φυτεῖαν μονὰ καὶ πυκνὰ, Ἀντίκ.Καο.106,21 (West) φυτείας κριθῆς, Διόδ.Σ 3,62 ἀμυλᾶν φυτεία, Κλήμ. Ἀ.Στρωμ. 7,18,111, αὐτ.6,1,2 ἡ τῶν ἀκροπόρων φυτεία· 2) γέννησις, παραγωγή: Πλάτ.Ἠθ.121C εἰτε φυτεῖται εἴτε ποιδουσιῶναι δει αὐτὴν ὀνομαῖεν· 3) ἡ βλάστησις, αἰξίσις τοῦ φυτοῦ: Ξεν.Οικ.

20,12, Θεοφρ. ΦΑΙτ.1,1,3 4) κ. νεώτ. τόπος πεφυτευμένος, κατάφωτος: Έπιγρ. || νεώτ. τόπος πεφυτευμένος υπό εἰδούς τινός φυτών: φυτεία ἀμπέλων ἐλαίων· 5) φυτόν: ΚΑ Ματθ.15,13 πᾶσα φυτεία ἢν οὐκ ἐφύτευσεν ὁ πατήρ μου, Πλούτ. Αλξ.35 Ἑλληνικαῖς φυτεταῖς διακοσμηθεῖσαι τὰ βασίλεια καὶ τοὺς περιπάτους, Ἀθῆν.5, 207D ἐν οἷς κήποι παντοῖοι θαυμασιῶς ἦσαν περιβάλλοντες ταῖς φυτεταῖς διὰ κεραμιδιῶν . . κατεσφραγισμένων· 6) νεώτ. ἡ διὰ φυτῶν τεχνικὴ δάσωσης ἢ ἀναδύσωσης γυμνῶν ἐκτάσεων· 7) νεώτ. τὸ σύνολον τῶν ἐν τινὶ τόπῳ πεφυτευμένων ἢ καλλιεργουμένων φυτ. v.

φυτεῖα (ἡ) δημ. περιληπτ. τ. ῥ ἐκτάσις τινὶ ἀγρῷ ἢ κήπῳ νεαρὰ μεταφυτεῦμ. ἢ καλλιεργητικῶς φυτᾶ· || εἰδ. ἡ νέα, ἢ μὴ κα ἰοφορήσασα εἰσαῖ ἀμπέλως.

φυτεμα (τό) δημ.τ. τοῦ φύτευμα βλλ. : Παλομ.Τάφ. 33,16 με δίχως φύτεμα ἢ καὶ πότιμα κανένα.

φύτε(υ)μα-ατος(τό) (φυτεύω) κ. μ. :, νεώτ. κ. δημ. τὸ φυτευόμενον φυτόν, ἐνθεμα, μόσχευμα: Πινδ.Ο.3,18 ακιάρων . . φύτευμα, Σοφ.ΟΚ 698 φύτευμ' ἀγήρατον αὐτοποιόν, Θεοφρ.ΦΙ 3,11,5, αὐτ.ΦΑΙτ.3,24,1 φύτευματα τὰ κάλλιστα καὶ λοχυρότατα· || γεν. φυτόν: Πλάτ.Νόμ.761B κασιμούνης φυτεμάσσι τε καὶ οἰκοδομήμασιν, Ἐπιφάν.1,458β τὰ θριμαὶ φύτευματα, Εὐστ.1291,26 φυτόν, ὁ θελοῖ φυτόν ἢ φύτευμα· || κ. μφρ.: Ἐπιφάν.1,828B φύτευμα πῖστεως· 2) ἐπὶ τέκνων, ἢ γέννησις, παραγωγή: Παλυδ.3,12· 3) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια τοῦ φυτεῖν, φυτεῖα, φύτευσις· 4) φυτόν τ, πιθ. τὸ ἐτήσιον φυτόν σπορασιδῆς τὸ φύτευμα ἐκ τῶν σπορασιδομήμων: Πλιν.ΦΙ 27,99, Διοσκ.4,130· || νεώτ. βοταν. γένος κοσμητικῶν κωδωνανθῶν ποωδῶν φυτῶν.

φυτεῦσιμος-ον (φυτεύω) μγν.,μον.κ.νεώτ. ὁ δεκτικὸς φυτεύσεως, ὁ κατάλληλος, πρόσφορος πρὸς φύτευσιν: Διόδ.Σ.1,36 βρέχει τὴν γῆν ὁμοίως τῆν τε ἀργὴν καὶ σπέρμιον καὶ φυτεῦσιμον, Σχόλ. Λυκόφρ.1275 (ἐκδ. Litd.Bachm.) τοὺς φυτεῦσιμος καὶ εὐλείμωνας τόπους, Τζέτ. Ὀμ. Ἄλλ.1 109 γῆν περιήσιον φυτεῦσιμον.

φυτεῦσις-εως(ἡ) (φυτεύω) κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ φυτεῖν, φυτεῖα, τὸ φύτεμα: Ἀριστλ.Κόσ.5 γῆς ἀρόσις καὶ φυτεῦσις· 2) πλῆθος φυτῶν πεφυτευμένων ἐν τινὶ τόπῳ: Ἰώσ.ΑΙ 18,22 ἐνθα φοινίκων πλείστη φυτεῦσις.

φυτεῦτήριον (τό) (φυτεύω) κ. μον. κ. νεώτ. παραφασὶς ἡ νεαρὸν φυτόν ἐκ φυτωρίου πρὸς μεταφυτευσιν, φύτευμα, μόσχευμα, φιντάνι: Ξεν.Οἰκ. 19,13 πρέμνα πᾶσι τοῖς φυτευτήρισις πρόσεστιν, Δημ.1251 φυτεῦτήρια ἔλαδων περισιτώχων κατέκασεν, Θεοφρ.ΦΑΙτ.3,6 τὰ δὲ φυτεῦτήρια δεῖ λαμβάνειν ἀπὸ νέων τε τῶν δένδρων ἢ ἀκαμάρζοντων, αὐτ.ΦΙ 2,8 ἐν . . ταῖς τῶν ἄλλων φυτεταῖς τὸνάπαιιν τίθενται τὰ φυτευτήρια, καθάπερ τῶν κλημάτων, Ἐπιγρ. φυτεῦσαι φυτεῦτήρια ἐλαῶν με δλεζον ἂ διακόσια, Παλυδ.7,152 τὰ φυτευτήρια τῶν συκῶν συκιδας Ἀριστοφάνης, Γεωπ.9,2 ἀπὸ φυτευτηρίων πεφυτευμένα πάντα· 2) νεώτ. ἐργαλεῖον ἐκ ξύλου ἢ σιδήρου πρὸς φύτευσιν τῶν ποωδῶν ἰδ. φυτῶν.

φυτεῦτήριος (τό) (φυτεύω) γλωσσ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ φυτεύων: Παλαμ.Τάφ.34 ἔχουν μόνο φυτεῦτη ἢ ἔχουν περιβολάρη.

φυτεῦτικὸς-ῆ-ὄν μγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος ἢ ὁ κατάλληλος πρὸς φύτευσιν ἢ α. ἐφτάλιμος: Εὐστ.Εῤῥηγ.Προπ.121C.

φυτεῦτός-ῆ-ὄν (φυτεύω) κ. νεώτ. ὁ φυτόμομος, ὁ διὰ φυτεύσεως παραχθεὶς καὶ οὐχ αὐτοφυής: Πλάτ.Πολ.ΣΙΟΑ πᾶν τὸ φυτευτὸν καὶ τὸ σκευαστὸν ἔδλον γένος.

φυτεῦσά (φυτεῖν) κ. μον., νεώτ. κ. δημ., μέλλ. φυτεῦσά [Ξεν.Οἰκ.19,13 κ. περι.: Πλάτ.Νόμ.947B], ἀόρ. ἐφύτευσα, δημ. (ἐ)φύτεψα, παρκα πεφύτευκα (ΠΔ), μέν. μέλλ. φυτεῦσάσμαι (Πινδ.Π 4,15), ἀόρ. ἐφύτευσάσμαι [Ξεν.Ἀποιν.1,1,8], παρ. μέλλ. φυτεῦθησάσμαι (Γεωπ.5,19), ἀόρ. ἐφύτευθησάσμαι. (ἐ)φυτεῦτηκα, παρκα. πεφύτευμαι [Ξεν.Ἑλλ.3,2,10], μτχ. πεφυτευμένος, δημ. φυτεμένος, τοποθετῶ, ἐμβάλλω ἐντός τῆς γῆς σπέρων φυτοῦ ἢ ρίζαν νεαροῦ φυτοῦ ἐκρίωθέντος ἄλλοθεν, ὅπως ρίζοβολῆσθαι καὶ ἀναπτυχθῆ, κάμνω τὴν νά φυτρώσθαι, ἐν ἀναφ. πρὸς φυτᾶ: Ὁσμ.Μ 905 ἐπὶ φυτεῦσά ἐπὶ φυτῶν λέγεται, ἦγουν τὰ τῆν ρίζαν αὐτῶν καταβάλλειν εἰς γῆν, μτ. αἰτ. τοῦ φυτευομένου πράγῳ: Ὁδ.1 108 φυτεῦσῶν χειρὸν φυτόν, αὐτ. Σ 358 δένδρα μακρὰ φύτεων, Πινδ.Ο.3,34, Ξεν. Οἰκ.20,4 οὐδ' οἶνον ἔχει αὐτῶν· οὐ γὰρ ἐπιμελεῖται ὡς φυτεῦσθαι ἀμπέλους, αὐτ.19,12 συκῆν . . δεῖ φυτεῦσθαι, αὐτ.13 ἔλαϊαν . . φυτεῦσθαι, ΚΑ Ματθ. 21,33 ἐφύτευσεν ἀμπέλων, αὐτ.Κορινθ.1,9,7, Βιζυην.Ποιήρ.62,12 ἐφύτεψε μῆδ λουλουδιὰ ἰστοῦ κήπου του τῆ μέση, -φυτεῦσις -δένδρα -ἀνθη -καπνὸν -ἀμπέλι -συκιές κ. ἄπολ.: Ἡσιόδ. Ἐργ.22 σπεῦδει μὲν ἀρῶμεναι ἠδὲ φυτεῦσθαι, Ξεν. Ἀποιν.2,1,13 ἄλλων σπειράτων καὶ φυτεῦσάντων, ΚΑ Λουκ.17,28 ἠγόρασαν ἐπιβάλλον, ἐφύτευσαν, ῥικοδόμου· κ. παθ.: Ἡρ.2,138 ἄλλος δένδρων μεγίστων πεφυτευμένον περὶ νηόν, Δημ.1275, ΚΑ Λουκ.13,6 συκῆν εἶχε . . ἐν τῷ ἀμπέλῳν . . πεφυτευμένην, Ζαλοκ.Ποιήμ.202,13 σὸς νημῆα τὸ ζευγαρωτὸ διὸς δένδρα φυτεῦμένα, Παλαμ. Ὑμν. ἈΒ.Μάτ.Ψυχ.24,6 τὸ λευκοπράσινο δένδρον . . κενένο χερί ἀνθρωπινῶν δὲν τὸ 'χει φυτεμένο' . . τὸ μέσ. φυτεῦσαι αμπελῶς δι' ἐμαυτοῦ: Λουκ.Κατὰπλ.20 τίς . . τὰς ἀμπέλους τρυφήσιν, ἄς πέρυσιν ἐφυτευσάμην· 2) τὸ ἐνεργ. ἐν ἀναφ. πρὸς γῆν, ἀγρὸν κτ., φυτεῦσθαι πληρῶν χῶρῶν τινα διὰ φυτῶν, μτ. αἰτ. τοῦ ἐδάφους εἰς ὃ φυτεῖται τὸ φυτόν: Ὁσुक.1,2 γῆν φυτεῦσάσθαι, Ξεν.Οἰκ.20,3 τοὺς ὄρχους ἐφύτευσεν, Ἰσαί.77,34 φυτεῖσθαι χερσὶν καὶ γεωραῖν, Πλούτ.Νομ.20 γῆν φυτεῦσθαι, Καρκβ.Ζητ.22 καὶ φεθέφον ἀμπελοχώραφα κ. ἄπολ.: Εὐθ.Αἰγ.ἀν.9 ἐπίσταμαι . . ἀιπλοῖται, ἀκάπτειν, νεῦν, φυτεῖσθαι κ. παθ.: Ἡρ.4,127 γῆ πεφυτευμένη ἰάνθῃ φιλή, Εὐθ.Πολ.ἀν.4 πεφυτευμένη δ' αὐτῆ 'στὶν ἡ φιλή μόνον, Ξεν.Ἑλλ.3,2,10, Δημ.491 γῆ πεφυτευμένης (κατὰφωτῆς) ὄμ. κ. γεωργία πεφυτευμένη' ἀνθῆ, φιλή ἢ: Ἀριστλ.Πολιτ. 1259α,2 περὶ γεωργίας καὶ φιλής καὶ πεφυτευμένης· || τὸ μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σμν.: Ξεν.Ἀποιν. 1,1,8 τῷ καλῶς ἀγρὸν φυτευσάμεν· 2) μτφ. φῖα, σπειρῶ, γενῶ· Ὁσμ.Μ 905 ἐεῦρηται δὲ καὶ φυτεῖσθαι ἀντὶ τοῦ σπειρίαι ἐπὶ πατρός: Ἡσιόδ. Ἐργ.812 ἐσθλή μὲν γὰρ ῥ' ἠδὲ φυτεῦσθαι ἠδὲ γενεῖσθαι ἀνέρι τ' ἠδὲ γυναικί, αὐτ.Α.29, Πινδ.Ν. 7,84 λέγοντι . . Αἰακῶν νιν . . φυτεῦσθαι, Ἡρ.4,145 προσάχοντας δὲ τοῦτους ἐς Ἄλημον φυτεῦσασσάσθαι, Σοφ.ΟΤ 793 φουεῖα . . τὸ φυτεῦσασσάσθαι πατρός, αὐτ.154, Εὐρ.Ἀлк.662 φυτεῦσθαι παῖδας, αὐτ.ΙΑ 29, αὐτ.Μήδ.832, Ἀριστφ.Σφ.Ο.133 παῖδας χροῖ φυτεῖσθαι καὶ τρέφειν, Πλάτ.Κρίτ.50D ὁ πατήρ . . ἐφύτευσέ σε, αὐτ.Πολ.407D, αὐτ.Νόμ.69D κ. παθ. γενώμας, γίνομαι ἐκ γενεῶν: Πινδ.Π 4,144 ἄμρας . . κείνων φυτεῦθέντες, αὐτ.Ν.57 ἄκ . . Ζηνὸς ἦρας . . φυτεῦσθέντες, Σοφ.ΟΚ 1324· || ἡ μτχ. τοῦ ἀορ. φυτεῦσάσθαι ὁ πατήρ: Σοφ.Τρ.1244 οὐ γὰρ δικαίως τὸ φυτεῦσάντων κλέειν, Λυσ. 11,4 τὴν τεκούσσαν ἢ τὸν φέσαντα κ. κτ. πληθ. φυτεῦσάσθαι ἰσθι οἱ γονεῖς: αὐτ.ΟΤ 1007 οὐ πατὴρ μὲν τοῖς φυτεῦσάσθαι γ' ὄμοσ, αὐτ.ΟΚ 1377 τοῖς φυτεῦσάσθαι σέβειν, αὐτ.ἀν.62 τὸσφ τεκούσας καὶ φυτεῦσάσθαι· || κ. μτφ. γενῶ, δω

μουργώ : Σοφ.ΟΤ 873 ὄβρις φυτεύει τύραννον' 3) γεν. παρόγω, ἐπιφέρω, ἐπιτέλω, συνήθ. ἐπὶ κακῷ ἴσθ. «φυτεύεις, κατασκευάζεις, γίνεσθ» : Ἰλ.Ο 134 τοῖς ἄλλοισι . . κακῶν . . φυτεύσεις, Ὁδ. Ε 340 ὅτι τοὶ κακοὶ πολλὰ φυτεύει, αὐτ.Β 165 φόνων καὶ κήρα φυτεύει, αὐτ.Δ 668 πρὶν ἡμῖν πῆμα φυτεύσει, αὐτ.Ρ 82, αὐτ.Ξ 218, αὐτ.Ο 178, Πίνδ. Ν 4,59 φυτεύει οὐ θάνατον, Σοφ.ΑΙ 953 φυτεύει πῆμα ὄμ. κ. ἐπὶ καλῆς σμῆ. : Πίνδ.Ρ 9,11 πατήρ . . θυγατρί φυτεύων . . γάμον, αὐτ.Ι 516,12 δαίμων φυτεύει δόξαν, αὐτ.ὀπ.105 θεὸς χάριν αἰοῖσά φυτεύει κ. παθ. : αὐτ.ΝΒ 17 φυτεύθεις δόλος' 4) ἐμφυτεύω, ἐνθίπρω, ἐμβάλλω, μτ. δστ. πρσσ. κ. αἰτ. πράγμ. : Πλάτ.Τίμ.80Ε τοῦθ' ἡμῖν ἐφύτευσεν' μτ. αἰτ. πράγμ. κ. ἐμπροθ. [εἰς τι] : αὐτ.Φαῖδρ.248D νόμος ταῦτην μὴ φυτεύσει εἰς ἡμετέριαν θηρείαν φύσιν' ὁ δημ. μτφ. εἰσάγω τὴν βαθέως, ἐμπηχύνω : τῆς φύτεψε μιά σφαῖρα στὴν καρδιά' 5) ρηματ. π. φτεία, φύτευμα, φυτεύομαι, φύτευσις, φυτευτήριον, φυτευτής, φυτεύτορας.

φυτικήα (ἡ) μτγν. κ. μον. τὸ φυτοκομειν, ἡ καλλιέργεια τῶν φυτῶν, δενδροκομία, κηπουρική : Ὀππ.ἸΑ 1,309 ἀγιάλοισι φυτικήασι μερικῶς, αὐτ.Κυν.4,331, Νόων.Δ 47,2 οἰνοφύτους εἰδίδαξε φυτικήασι Διονύσου, Γρηγορ.Ν'ιστ.2,4,17ε.

φυτήκομος -ον μτγν. κ. μον. ὁ ἐπιμελούμενος τῶν φυτῶν, ὁ περιποιούμενος, ὁ κολλιεργῶν φυτὸ, δεινδοκόμος, κηπουρός, ἀμπελοκόμος ἴσθ. «φυτικήατος» ὁ φυτοργός : Νόων.Εὐογγ.Ἰα 18,8, Εὐστ.Πον.172,40 μελεδωνῶν καὶ φυτήκομψ τῆς ἀφίθλου ἐκείνης φυταλίας, Νικ.Χαν.5,7,97Δ' 2) κατάφθορος τόπος Σουίδ. «καὶ ὁ οὐδένδενδρος τόπος διὰ τὸ τοῖς φυτοῖσι κομῆν».

φυτήκομῶ-έω μτγν. κ. μον. ἐπιμελοῦμαι, περιποιῶμαι, καλλιερῶ φυτὸ : Ὀππ.Κυν.1,122, αὐτ.4, 254, 116β, 4,606, Γρηγ.Νύσσ.1,61Β φυτήκομει, εὐστ. Πον.308,20 κ. παθ. : Μετοχ.Θ' Ἀνάκτ.701 βίσι βασιτάσσαισι καὶ φυτήκομηθείσαι παμφωρῶτα' 2) ρηματ.π. φυτήκομια, φυτήκομος.

φυτικός -ή-ό(ν) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὰ φυτὰ, ὁ τῶν φυτῶν : Ἀριστ.ΛΗΝικ.1,13 τοῦ ἀλόγου δὲ τὸ μὲν εἶκοι κοινῶν καὶ φυτικῶν, Μάρκ.Αὐρ.8,41 κακῶν τῆς φυτικῆς κατασκευῆς, Ἀθην.2,54F Θεοδωραστός ἐν φυτικῶς αὐτ.3,74Α Ἰστωρεὶ δὲ ταῦτα ἐν φυτικῶς αἰτίοις (ὀνομασία συγγραμμάτων Θεοφρ.), αὐτ.77C, Σχολ.Ὁδ.10,510 Θεάφωραστρ ἐν φυτικῶς, Γρηγ.Νύσσ.2,637D, Δαμασκ.1,1,180D, αὐτ. 230E, φυτικῶν ἐμβρυον - ἐριον, - φυτική μετάξα, -φυτικῶν βασιλείων (τὸ σύνολον τῶν φυτῶν τῆς φάσεως), - φυτικῶν λίπας' 2) φυτικῶν ζῶων ἄ. ζωόφυτον βλ.λ. : Ἀριστ.ΖΜ 4,5' 3) νεώτ. φυσιολ. ὁ ζῶν ἢ γινόμενος ἀνεξαρτήτως τῆς συνειδηθῆσεως καὶ τῆς βουλήσεως, ἀνίθ. ζωικός : φυτική λειτουργία.

φυτικός ἐπίρρ. μτγν. δίκην φυτοῦ : Διον. Ἰ. Ἀρεοπ.304.

φυτίλι (τὸ) δημ. ἔσφ.γρ. ἀντὶ φηλίλι βλ.λ.

φυτιλιάζω δημ. ἔσφ.γρ. ἀντὶ φητιλιάζω, τοποθετῶ φηλίλι βλ.λ. εἰς λύχνον ἢ λάμπαν' 2) ρηματ.π. φυτιλιασμο.

φυτιλιασμο (τὸ) δημ. ἔσφ.γρ. ἀντὶ φητιλιασμο, ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ φυτιλιάζω : τὸ φυτιλιασμο τοῦ λύχνου.

φυτιλώνω δημ. ἔσφ.γρ. ἀντὶ φητιλώνω, μτφ βάνω φηλίλα, προκαλῶ ἐριδία, διενεχθῆσε μετοξὺ ἄλλων.

φυτίλη (ἡ) νεώτ. χημ. ὄξιον διπλοῦν ἄλας ὄξωστος καὶ μαγνησίου τοῦ ἰσοδοσοφορικοῦ ὄξεος λαμβανόμενον ἐκ τῶν σπερμάτων φυτῶν τιτων.

φύτιος -ον (ἴσθ) κ. φητίας-α-ον μτγν. ὁ φῶν, ὁ γενῶν, ὁ παρῶν, ὡς ἐπίθ. θεῶν, ὁ φυτάκιος : Ἀντωνίν.Λιβ.17 Ἀπτῶ φυτία, ἴσθ. Ζεύς φύτιος' πρβλ. Ἀθην.2,35B.

φύτιστρα (ἡ) δημ. τὸ φυτῶριον βλ.λ.11.

φύτλη (ἡ) ποι. κ.-α φύτρα, γένεσις, γένος, γενεά, καταγωγή ἴσθ. «γέννα, γένεσις, γένος» : Πίνδ.Ο 9,55 ἀρχάθεν Ἰαπεινίδος φύτλας, αὐτ.Ρ 9,33 ποίας δ' ἀποσπασθεῖσα φύτλας, Ὀρφ. Ἀρ. 428 ἀνδρώπων . . πολυθεβία φύτλην, Δωσιάδ.ΑΠ 15,25,9, Διον.Περ.1000 ἀνδρῶν φύτλη' 2) ἀντὶ τοῦ φύσις βλ.λ. : Σάφρ.π.Μιλιαζβ. Conject. Ρyz.22,100 ἀπ' Ἀσθρ ἔουσο φύτλης, ΑΠ 7,74, Ζώα.10,11 [Rei-tem.] οἷς ἀμφιβαλῆς ἐπὶ φύτλη.

φύτλον (τὸ) Ἐπιγρ. φυτῶν.

φύτοβασίλη (ἡ) μτγν. τὸ φυτὸν λεοντοπόδιον βλ.λ. : Διοσκ.4,131.

φύτοβιολογία (ἡ) νεώτ. κλάδος τῆς βοτανικῆς ἔχων ἀντικείμενον τὴν βιολογίαν τῶν φυτῶν.

φύτογεωγραφία (ἡ) νεώτ. ἡ ἐπιστήμη ἢ ἔχουσα ἀντικείμενον τὴν ἔρευναν καὶ μελέτην τῆς κατανομῆς τῶν φυτῶν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς.

φύτογεωγραφικός -ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν φυτογεωγραφίαν, ὁ τῆς φυτογεωγραφίας.

φύτογῆ (ἡ) νεώτ. φυτική γῆ, χῶμα προελθὸν ἐκ τῆς ἀποσπινθῆσεως φυτικῶν οὐσιῶν.

φύτογραφία (ἡ) νεώτ. κλάδος τῆς βοτανικῆς ἔχων ἀντικείμενον τὴν περιγραφὴν τῶν φυτῶν.

φύτογραφικός -ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν φυτογραφίαν, ὁ τῆς φύτογραφίας.

φύτοσιδῶς ἐπίρρ. μτγν. φυτωδῶς, δίκην φυτοῦ, ὁμοίως μὲ φυτῶν : Ζήν.π.Διογ.Α 7,86.

φύτοσεργός -όν ποι. τ. τοῦ φυτοσεργός βλ.λ. : Διον.Περ.997 ὄλην παυτολήν φυτοσεργός ἀνὴρ ἐθέρισστο καρπῶν.

φύτοζωία (ἡ) νεώτ. τὸ φυτοζωεῖν, τὸ νὰ ζῆ τις ὡς φυτῶν.

φύτοζωα (τὸ) νεώτ. ζωολ. κατηγορία μεταζῶων περιλαμβανούσα ζῶα πολυκύτταρα, κίλητα, παρραυσιάζοντα τυπικῶν ἄξονικῶν συμμετρίαν καὶ ὕψην παρεμφερῆ πρὸς τὴν τῶν φυτῶν, ἄ. ζωόφυτα.

φύτοζωῶ-έω νεώτ., ἀόρ. ἐφυτοζῶσσαι, ζῶ ὡς φυτῶν, διάγω, διέρχομαι βίον πλήρη στερήσεων' 2) στεροῦμαι δρόσεως, κινήσεως, ἀδράναι, ἐκδηλῶ ὑποτυπῶδη ὑπορρην : ἡ βιομηχανία φυτοζωεῖ' 3) ρηματ.π. φυτοζωία.

φύτοθεραπεία (ἡ) νεώτ. ἡ διὰ φυτικῶν σκευασίῶν θεραπεία, ἢ πρὸς θεραπευτικὸν σκοπὸν χορήγησις διαφόρων φυτικῶν σκευασίῶν.

φυτοκία (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτέρων φυτοφάγων κεραμυδικῶν ἐντόμων τῶν εὐκράτων καὶ θερμῶν χωρῶν τῆς γῆς.

φυτόκαλλα (ἡ) νεώτ. ἀζωοτοῦχος ὕλη ἀπαντάσα εἰς τὰ σπηρῶν, ἄ. γλοῦτην.

φυτοκομειον (τὸ) νεώτ. μέρος ἔνθα καλλιερῶνται ἐπιστημονικῶς φυτά.

φυτοκομία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἄ. φυτικήα βλ.λ., ἡ τέχνη τοῦ φυτοκόμου : Γρηγ.Νύσσ.1,2D' ἢ νεώτ. ἡ ἐπιστημονικὴ καλλιέργεια τῶν φυτῶν.

φυτόκομος -ον μτγν., μον. κ. νεώτ. ἄ. φυτήκομος βλ.λ. : Γρηγ.Νύσσ.1,471D, Βασ.1,61β, Ἰω.Χρυσ.10,749, Φώτ.Ἐπιστ.285,32' ἢ νεώτ. τὸ ἀρσ. ὡς οὐσα ἐπιστήμων καλλιερητῆς φυτῶν, ὁ ἐπιστημονικῶς ἀσχολούμενος εἰς τὴν καλλιέργειαν τῶν φυτῶν.

φυτόκομῶ-έω μτγν. κ. μον. ἄ. φυτήκομῶ βλ.λ. Γρηγ.Νύσσ.1,546D φυτοκομῶν, Εὐστ.166,31.

φυτοκόπησι (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος παρρασιτικῶν νουλιδικῶν μικροτάτων ἀκέρειων.

φυτόλη (ἡ) νεώτ. χημ. ὄξιον διπλοῦν ἄλας ὄξωστος συστατικὸν τῆς χλωροφύλλης.

φυτολογία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. κλάδος τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν ἔχων ἀντικείμενον τὴν μελέτην τῶν φυτῶν, ἄ. βοτανική.

φυτολογικός -ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν φυτολογία, ὁ τῆς φυτολογίας.

φυτολόγιον (τὸ) νεώτ. συλλογὴ φυτῶν ἀπεξησαμένων καὶ διατηρουμένων κατὰ τρόπον ἐπιτρέποντα τὴν μελέτην τῶν κυριωτέρων χαρακτηριστικῶν αὐτῶν.

φυτολόγιον (ἡ) νεώτ. ἐπιστήμων ἀσχολούμενων περὶ τὰ φυτὰ, εἰδικὸς εἰς τὴν φυτολογίαν, ἢ βοτανολόγος, βοτανικός.

φυτομυζα (ἡ) νεώτ. ζῷολ. γένος διπτερῶν ἀγρομυζιδῶν ἐντόμων.

φυτόν (κ. μων., νεώτ. κ. δημ. πᾶν ὄντι φύτεται, φυτρῶναι εἰς τοῦ ἐδάφους, εἰς δ' εἶναι προσηλωμένον διὰ ριζῶν, ἰδ. πόσα, θάμνος ἢ δένδρον κήπου : 'Ιλ.Σ 123 φυτῶν . . ὄρχατοι, αὐτ.Σ 57, αὐτ. 438, 'Οδ.1108 οὕτε φυτεύουσιν χερσὶν φυτὸν, 'Ἡσίοδ. 'Εργ.571 ὄπῳ' ἄν φερέοικας ἀπὸ χθονός ἀν φυτὰ βαίνῃ, Πίνδ.Π.9.53 οὕτε παγκράσιον φυτῶν νηπιονον, 'Αριστ.Φ.Εἰρ.599 σκυκίδια τὰλλὰ θ' ὄπῳ' ἐστὶ φυτὰ, Πλάτ.Πολ.546Α φυτοῖς ἐγγυέται, αὐτ.Τίμ.59Β τῶν ἐκ γῆς φυτῶν, Δημ.1251 φυτὰ ἀκροδρύων, Θεόδωρ.Φι1,12,9 ἀμπέλων φυτὰ, Θεόδωρ.2,48, Πάπ. ἀμπέλου καὶ παντοίων φυτῶν' || νεώτ. βοταν. ἐνόργησαν ὄν, ὄπερ προσλαμβάνον ἀνόργησαν τροφῆν ἐκ τῆς ὀσμωσφαίρας καὶ τοῦ ἐδάφους ἢ τοῦ ὕδατος, ἀφομοιοῖ καὶ μεταβάλλει ταύτην εἰς διαφόρους ὀργανικὰς ἐνώσεις καὶ τέλος εἰς ὀμοιοῦσιν πρὸς τὸ σώμα τῶν ἀφομοιωσίων ὄλην' 2) παραφυάς, κωλορριζὴ ἢ κλωνορριζή : 'Αριστ.Θαυμ.51' 3) τὸ φυτὸν κινυλόγησσαν βλ.λ. : Δισκκ.4,129 4) φύμα, ἐξοιδίωμα, ἐξάγκωμα εἰς τοῦ σώματος : 'Αρχιλ.80' πρβλ.Σχόλ.Θεόδωρ.2,48' 5) ἰδ.π. τοῖς 'Αττ. ποιηταῖς ἐν χρ. κ. ἐπὶ ἐμφύχων, πλάσμα : Αἰσχ.1κ.28 καὶ Νέλλος ἄν θρῆφιε τοιοῦτον φυτὸν, Εὐρ. Μήδ.231 γυναικίς ἔσμεν ἀθλιωτάτων φυτῶν, 'Αλξ.Μανδραγοργί.ἀπ.1) εἰτ' οὐ περιεργὸν ἔστιν ἀνθρώπων φυτὸν : Μέν.Μον.304 κἀνὸν φυτὸν πέτρωκεν . . γυνή· κ. π. Πλάτ.Πολ.401Α ἢ τῶν σωμάτων φύσις καὶ ἢ τῶν ἄλλων φυτῶν, αὐτ.Σοφ. 233Β' 6) γόνος, ἔγκονος, ἀπόγονος, τέκνον, παιδίον : Εὐρ.'Ἡρακλ.281 πολίταις γῆ τε τῆδε καὶ φυτοῖς, Πλάτ.Τίμ.90Α ἀπὸ γῆς ἡμῶς αἰρῆν ὡς ὄντας φυτὸν οὐκ ἔγγισιν ἀλλὰ οὐράνιον, Θεόδωρ. 28,7 Χρητῆταν ἱεροφάντων ἱερῶν φυτῶν, Πλούτ. 'Ηρ.400Β, Παλλῶδ.ΑΠ 10,45.

φυτονόμος (ὁ) νεώτ. ζῷολ. γένος κολεοσιτέρων φυτοφάγων κουρῶν οὐλιονιδῶν ἐντόμων.

φυτονόσος (ἡ) νεώτ. νόσος τῶν φυτῶν ὀφειλομένη εἰς προσβολὴν ζωικῶν ἢ φυτικῶν παρασιτῶν ἢ εἰς δυσμενεῖς αὐνηθῆκος τοῦ περιβάλλοντος' πρβλ. ἐπιφυτῖα.

φυτοπαθολογία (ἡ) νεώτ. ἡ παθολογία τῶν φυτῶν, ἐπιστήμη ἔχουσα ἀντικείμενον τὴν ἔρευναν καὶ ἀπουδῆν τῶν φυτονόσων καὶ τὴν ὑπόδειξιν τοῦ τρόπου θεραπείας αὐτῶν.

φυτοπαθολόγος (ἡ) νεώτ. ἐπιστήμων καταγιγνώσκων εἰς τὴν φυτοπαθολογίαν βλ.λ.

φυτοπαράσιτον (τὸ) νεώτ. πᾶς ζῷικός ἢ φυτικὸς ὄργανισμὸς ζῶν παρασιτικῶς ἐπὶ τῶν φυτῶν, **φυτοσιφίλη** (ἡ) νεώτ. πρωτεολυτικὸν φύμα ἀπαντῶν εἰς τὸν ὄπῳ τῶν φύλων, τῶν καρπῶν καὶ τοῦ κορμοῦ τοῦ φυτοῦ κερικῆ ἢ παθῶσα.

φυτόπλοκος-ον μων. ὁ ἐκ φυτῶν κ. ἰδ. φυτικῶν ἰνῶν πεπλεγμένους : Φιληρ.2,179 ἰεῦδ.Μί.1 φυτόπλοκος κάλως.

φυτός ἡ-ὄν (φύω) ὁ δυνατόνος νὰ βλαστήσῃ, νὰ φυτρῶσῃ, ἐπὶ ἔσῳνον γενομένου ἐκ φύσεως ἄνευ ἀνθρωπίνης ἐπεμβασιῶς : Πίνδ.Π.5,42 Κρήτες ὄν τοσφάροι τάγει Παρνασίω καθέσσαντο μονόδροπον φυτῶν' 2) ἐνεργ. ὁ παράγων, ὁ καρποφόρος, ὁ γόνιμος : Πάδ'1εζ.17,5 καὶ ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ σπέρματος τῆς γῆς, καὶ ἔδωκεν αὐτὸ εἰς τὸ πεδῖον φυτὸν ἐφ' ὕδατι πολλῷ.

φύτωση ἡ-ὄν (φύω) ἡ ἐκκαμφθῆ, τὸ ἀκάφιμον τῆς γῆς περὶ τῆς ριζῆς τῶν φυτῶν, τὸ σκάλισμα, ξελόκωμα φυτῶν : ΑΠλ.202 ἔργα φυτοσκαφίης, Γρηγ.Ναζ.2,50,436 τοῖσι γένησθε φυτοσκαφίης τὸ πάνσιον.

φυτοσκαφος-ον λεζ. ὁ ἐσκαρμῆνος, ὁ παρεσκευασμένος πρὸς φύτευσιν' ΕΜ 803,12 «φυτοσκαφος, ἢ τὰ φυτὰ ἐσκαρμῆνη γῆ».

φυτοσκαφος-ον μτην. ὁ σκάντων, ἀνοίγων λίκων περὶ τὴν ρίζαν φυτοῦ, κηπουρός, γεωργός' ΕΜ 803,12 «ὁ τὰ φυτὰ περισκάντων γεωργός' Θεόδωρ.24,138 ἀσφαλῆς κε φυτοσκάφον ἀνδρὸς κορέσαι, 'Απολλ.Ρ 1,1172 φυτοσκάφῃ ἢ τις ὀρτρεῦ', Φίλιππ.Θεσσα.ΑΠ 6,102 φυτοσκάφος ἀναβατὰ Λάμων, αὐτ.9,384,7 φυτοσκάφος ἔρρεα τάνμων, Θεμιστ.Λόγ.30,349D ἄρῳται καὶ φυτοσκάφοι'

φυτοσοπία (ἡ) μτην. τὸ διὰ σπόρου ἀναπτύσειν καὶ μεταφυτεύειν φυτὰ : Μαν.4,432.

φυτοσπόρος-ον κ. μων. ὁ σπείρων, ὁ φυτεύων φυτὰ : Βέττ.Βόλ.239,10' || μτφ. ὁ ἀπείρων τέκνα, ὁ γεννῶν, ἐπὶ τοῦ πατρὸς : Σοφ.Τρ.359 οὐκ ἔπειθε τὸν φυτοσπῶρον τὴν παῖδα δοῦναι, Νόνν. Εὐαγγ.18,8,105 εἰ σαφὰ τέκνα, φυτοσπόρος ἤροισεν, 'Αβραμ. Πρῶδρ.Ροδ.1,10,17· κ. μτ. γενικ. : Χριστόδ. 'Ἐκφρ.106 στήλια . . πᾶσιν ἔπειαν φυτοσπῶρον ἀρεσκος αἰδέου, 'Υπόδ.Σοφ.ΟΤ ζητῶν ἑαυτὸν καὶ γένους φυτοσπῶρον' || κ. μων. ἐπὶ τῶν διαδιδόντων τὴν χριστιανικὴν πίστιν : 'Ακροπ.Κ ἐν ASS Μαίου 2,7341 τὸν ἁγίων φυτοσπῶρον.

φυτοτεχνία (ἡ) νεώτ. ἡ τέχνη τῆς καλλιέργειας τῶν φυτῶν' πρβλ. ζωοτεχνία.

φυτοτομία (ἡ) νεώτ. ἡ ἀνατομικὴ τῶν φυτῶν πρὸς μελέτην τοῦ σχηματισμοῦ αὐτῶν.

φυτοτοξίνη (ἡ) νεώτ. χημ. γενικὴ ὀνομασία τοξικῶν προϊόντων παραγομένων ὑπὸ πινῶν φυτῶν καὶ ἐκόντων ἰδιότητας ἀναλόγως πρὸς τὸς τῶν μικροβιοκῶν τοξινῶν.

φυτοτροφία (ἡ) μων. ἡ καλλιέργεια, περιποίησις τῶν φυτῶν : Γεωπ.9,5,11.

φυτοτρόφος-ον μτην. κ. μων. ὁ τρέφων, ὁ αὐξάνων τὰ φυτὰ : 'Απολλ.Ρ 3,1401 κλήρου σημαντήρα φυτοτρόφον, Γεωπ.5,124 τὴν ἔως δ' ποδῶν γῆν φυτοτρόφον εἶναι νόμιμα' || κ. μων. μτφ. ὁ τρέφων, ὁ προάγων π : Κί Μανασσα.5,713 ἐμφύχου ἢν παράδεισος χαρίτων φυτοτρόφος.

φυτοτροφουμία-εομαι μτην. παθ. ἐπὶ φυτοῦ, τρέφομαι, καλλιερῶμαι, ἀναπτύσσομαι, αὐξάνω : Διοισγ.π.Στοθ.'Ανθολ.43,95 οὐ μήποκα τὸν καρπὸν ὄνασιφῶρον ἔμπελοι γεννήσουσι μὴ τροφρηθεῖσαι καλῶς.

φυτορμαί-ομαι μτην. φύομαι, φυτρῶναι : Θεολ. 'Αριθμ.6 φυτοσθαῖ ἢ βρεφοσθαῖ ἀρχόμενον.

φυτουργεῖον (τὸ) μτην. φυτώριον, φυτοκομῆιον, θενορόκομῆιον : Διόδ.Σ 2,10, αὐτ.13 εἶχε πηγῆν . . ἐξ ἧς ὀρδαῖεσθαι συνέβαινε τὸ φυτουργεῖον ἰδ. γρ. φυτοῦργιον.

φυτοῦργημα-ατος (τὸ) βλ.φυτοργῆ μτην. τὸ φυτουργεῖν, ἢ φυτοργῆσαι ἰδ.λ. : Πολυδ.7,140' 2) τόπος κατάφυτος, κήπος : 'Αθανάσι.2,389.

φυτοურγία (ἡ) κ. μων. ἡ καλλιέργεια, περιποίησις τῶν φυτῶν, ἡ κηπουρικὴ : Θεόδωρ.Φι 3,7,5 ταῦτα τῶν περὶ τὴν φυτουργίαν ἐστὶ, Διόδ.Σ 20, 8 διελεπτητο κηπίσας καὶ παντοίας φυτουργίας, Φιλ.1,55,4, Κλήμ.'Αλ.Στρωμ.1,7,338, Θεμιστ.Λόγ.13, 169, Γεωπ.9,9,1 περὶ τῆς φύτεως τῶν ἐλαίων καὶ φυτουργίας' 2) μτφ. περιποιήσις, ἀνατροφή : 'Αθανάσι.2,388Ε παιδὸς φυτουργίαν.

φυτουργικός-ή-όν μτην. κ. μων. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν φυτουργίαν ἢ τὸν φυτουργόν : Πολυδ.7,141, Τζέτζ.Χιλ.3,52 φυτουργικός πάνος, αὐτ.4,175 οἱ τὰ φυτουργικά συνταξάμενοι (τὰ σχετικὰ μὲ τὴν φυτουργίαν) || τὸ θηλ. φυτουρ-

φυτοτροφία (ἡ) μων. ἡ καλλιέργεια, περιποίησις τῶν φυτῶν : Γεωπ.9,5,11.

φυτοτρόφος-ον μτην. κ. μων. ὁ τρέφων, ὁ αὐξάνων τὰ φυτὰ : 'Απολλ.Ρ 3,1401 κλήρου σημαντήρα φυτοτρόφον, Γεωπ.5,124 τὴν ἔως δ' ποδῶν γῆν φυτοτρόφον εἶναι νόμιμα' || κ. μων. μτφ. ὁ τρέφων, ὁ προάγων π : Κί Μανασσα.5,713 ἐμφύχου ἢν παράδεισος χαρίτων φυτοτρόφος.

φυτοτροφουμία-εομαι μτην. παθ. ἐπὶ φυτοῦ, τρέφομαι, καλλιερῶμαι, ἀναπτύσσομαι, αὐξάνω : Διοισγ.π.Στοθ.'Ανθολ.43,95 οὐ μήποκα τὸν καρπὸν ὄνασιφῶρον ἔμπελοι γεννήσουσι μὴ τροφρηθεῖσαι καλῶς.

φυτορμαί-ομαι μτην. φύομαι, φυτρῶναι : Θεολ. 'Αριθμ.6 φυτοσθαῖ ἢ βρεφοσθαῖ ἀρχόμενον.

φυτουργεῖον (τὸ) μτην. φυτώριον, φυτοκομῆιον, θενορόκομῆιον : Διόδ.Σ 2,10, αὐτ.13 εἶχε πηγῆν . . ἐξ ἧς ὀρδαῖεσθαι συνέβαινε τὸ φυτουργεῖον ἰδ. γρ. φυτοῦργιον.

φυτοῦργημα-ατος (τὸ) βλ.φυτοργῆ μτην. τὸ φυτουργεῖν, ἢ φυτοργῆσαι ἰδ.λ. : Πολυδ.7,140' 2) τόπος κατάφυτος, κήπος : 'Αθανάσι.2,389.

φυτοურγία (ἡ) κ. μων. ἡ καλλιέργεια, περιποίησις τῶν φυτῶν, ἡ κηπουρικὴ : Θεόδωρ.Φι 3,7,5 ταῦτα τῶν περὶ τὴν φυτουργίαν ἐστὶ, Διόδ.Σ 20, 8 διελεπτητο κηπίσας καὶ παντοίας φυτουργίας, Φιλ.1,55,4, Κλήμ.'Αλ.Στρωμ.1,7,338, Θεμιστ.Λόγ.13, 169, Γεωπ.9,9,1 περὶ τῆς φύτεως τῶν ἐλαίων καὶ φυτουργίας' 2) μτφ. περιποιήσις, ἀνατροφή : 'Αθανάσι.2,388Ε παιδὸς φυτουργίαν.

φυτουργικός-ή-όν μτην. κ. μων. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν φυτουργίαν ἢ τὸν φυτουργόν : Πολυδ.7,141, Τζέτζ.Χιλ.3,52 φυτουργικός πάνος, αὐτ.4,175 οἱ τὰ φυτουργικά συνταξάμενοι (τὰ σχετικὰ μὲ τὴν φυτουργίαν) || τὸ θηλ. φυτουρ-

γική (ένν. τέχνη) ή τέχνη του φυτουργου, ή φυτουργία, ή κηπουρική : Πολυδ.7,140' έπίρρ. μτγν. -κως : Πολυδ.4,141' (δ.γρ.).

φυτούργιον (τό) μτγν. δ. γρ. άντί του φυτουργείου-βλ. : Διδόξ.Σ.2,10, ούτ.13 πνήθ. . . έξ ής άρξείν-εσθαι συνείδανς τό φυτούργιον.

φυτούργος-όν κ. μον. δ. κολλιεργών, δ φυτεών και περιποιούμενος φυτά κ. ιδ. φυτό και έδενδρα τού κήπου, ώς ούσα. κηπουρός, άμπελοργός : Έπιγρ. φυτουργός γάρ Ιερούς 'Απόλλωνος φόρον έπρασσεσ και χώραν σκαπανεύειν βέβηλον επέτασσεσ, Πλουτ. Ήδ.2Β έπί τής γεωργίας πρώτων μέν άγαθών ύπάρξει δει τήν γην, είτα δε τόν φυτουργόν έπιστήμονα, είτα τά σπέρματα σπουδαία, ΑΠΛ.255, Γρηγ.Ναζ.1,703D άρτι δε φυτόν φυτουργός θραπειών, Δαμάσκ.1.283Α τού νοητού άμπελωνος φυτουργόν 2) μφ. δ. παράγων, δ γενητήρ : Αισχ.ΐκ.592 πατήρ φυτουργός, Σοφ.ΟΤ1482 τού φυτουργού πατρός, Φιλόστρ.750 δ πατήρ τε και φυτουργός αυτών 'Αρης, Ίουλι.83Α τούτου.. πατέρα τόν Δία φυτουργόν κ. άνευ του πατήρ : Εύρ.Τρω.481 τόν φυτουργόν Πρίαμον, αυτ.Α.949 Νηρέα, φυτουργόν Θέτιδω. 3) κ. μον. δ. πρώτος φυσικός ούσιος, δ πραυτοργός, δημιουργός πράγματός τινος : Πλάτ.Πολ.597D βούλει ούν τούτων μέν φυτουργόν τούτου προσαγορεύωμεν ή τι ταιούτων, Πιαιδ.Γ.Κατ.Σεβ.167 τή φυτουργώ τής μάχης.

φυτουργός-έω μτγν. κ. μον. κολλιεργώ, φυτευώ κ. περιποιούμαι φυτά : Πολυδ.7,141, Λουκ.Δίς Κατ.1.τούσ άνέμους φυτουργούσανς λέγοιμι (ώ-φελούσανς τό φυτό) κ. παθ. : Πισιδ.Γ Περσ.2,111 τήν φυτουργηθείσαν άμπελον 2) μον. μτφ. : Πισιδ.Γ 'Εξαίμ.656 φυτουργεί τήν καρδιαν, αυτ. 81. 'Αναστ.31,9 με έφυτουργήσας 3) ρημτ. ή φυτοργήμα, φυτοργία.

φυτοφαγία (ή) νεώτ. τό τρέφεσθαι διά φυτών, διαιτητική άγωγή, καθ' ήν γίνεται χρήσις πρός διατροφήν ούτου φυτικής ούσίαις, δ. χορτοφαγία.

φυτοφαγικός-ή-όν νεώτ. δ άνήκων ή άναφερόμενος είς τήν φυτοφαγίαν, δ τής φυτοφαγίας : φυτοφαγική δίαιτα, -φυτοφαγικός μενού.

φυτοφάγος-ον νεώτ. δ τρεφόμενος άποκλειστικώς διά φυτικών ούσιών : ή οίξ είναι φυτοφάγος ζώον || τό άρα, ή θηλ. ώς ούσα. άπομον διαιτουμενον κατ' έξοχήν διά φυτικών ούσιών.

φυτοφάγος-έω νεώτ. είμαι φυτοφάγος, τρέφωμαι άποκλειστικώς διά φυτικών ούσιών.

φυτοφθειςρες (ή) νεώτ. ζωολ. όμας ήμιπτέρων έντόμων περιλαμβάνουσα λαν σημαντικά παράσιτα τών ζυλωδών και ποσδών φυτών, ών έπιβλοθέστατον ή φυλλόξηρα.

φυτοφθόρος-ον μτγν. κ. μον. δ φέρων, δ παράγων φυτά : Εύστ.636,17.

φυτοφύλαξ-ακος (ή) πάπ. δ φύλαξ τών φυτών : διά τών φυτοφυλάκων.

φυτοχημεία (ή) νεώτ. μέρος τής γεωργικής χημείας, έχον άντικείμενον τήν έρευναν καί απουδών τών χημικών συστατικών τών διαφόρων φυτών.

φυτοχώμα-ατος (τό) νεώτ. είδος γής, χλωιατος, χρώματος φοιού μεχρι μελάνος, ποροδύουσ, άπαντάντος είς έδάφη πλούσια είς όργανικός ούσίαις έν άποανοθέσει.

φύτρα (ή) (φύω) 'Ησ., νεώτ. κ.δημ. φύτλη, γένος, γένεσις, φύλη, καταγωγή : νά πάρ δ δάτανος τή φύτρα σου [άρά] 2) νεώτ. τό κύριον μέρος τού σπέρματος τό σχηματίζον τό στελέχος, τό φυτικόν έμβρυον, δ. φυτόρον.

φύτρα(ν) (τό) μον. κ. δημ. δ. φύτρα βλλ.2) 2) βλαστήμα 3) μον. κ. δημ. γέννημα, προτόν : Ερωτόκρ.1,401 έρωτα άδικοκρητή φύτρα καταραμένην, -φύτρο τό διάβόλον.

φυτρούμαι-όμαι μον. παθ. φύομαι, φυτρώνω, βγάνω φύτρα : Νηκ.Χων.271.

φύτρωμα (τό) δημ. ή ένέργεια του φυτρώνω, κυρ. ή άνάπτυξις του έν τή έπέρματι φυτικού εμβρυου είς τέλειον φυτόν ή πρώτη βλαστήσις του σπέρματος : έφαγαν τίς ντοματιές τό κουνέλια στο φύτρωμα, -πρώμο -όμο φυτόωμα.

φυτρώνω μον. κ. δημ. όορ. (έ)φύτρωσα, μτχ. παθ. παρακ. φυτρωμένος, άμτθ. έπί φυτού, έκ-φύω τήν βλαστήν, φύομαι, βλοσάτω. Δουκώγ, Πολομ. 'Υγν. 'Αθ.Μάτ.Ψυχ.26,7 φύτρωσε ή πρωτο-γέννητη ελιά, Ζερβ.Ίστ.1.27 οί σχίνοι και αί θυμαριαί, πού έφύτρωσαν κοντά είς τό ρεύμα, αυτ. 31 όπως δ καρπός, πού σπινίξει, φυτρώνου.ας έσαι, -δέν φύτρωσε άκόρη τό στάρι. || φρ. φυτρώνει έκεί πού δέν τόν σπερνον (ενί τών έπεμβαιόντων είς ξένας ύποθέσεις ή είς συζήτη-ον άνευ τής προς τούτο προσκλήσεω), γαρσιμ. όδε πατήρ χορδίη δέ φυτρώνει (ένί τών κα-κεντρεχών). 2) μον. μτφ. βλασάτωμα, φύομαι : Αιβ Ροδ.1001 δ πόδος είς φυχίξ ύπομωνήν φυ-τρώνει 3) ρημτ. π. φύτρωμα, φυτρωτής.

φυτρωτής (ή) νεώτ. γενική όνομ. διαφ. ούσιών ύποβοηθουσαών τό φύτρωμα τών σπερμάτων.

φυτόωθης ούς-ες μτγν. δ όμοιος, δ όμοιάζων πρός φυτόν : Ερωτιαν.138 ένλ. έγγλοιοιμένη περι-αγωγή φυτόωθης.

φυτόωνος (ή) μτγν. τόπος κατάφυτος, πλή-ρης φυτών, κ. ιδ. άμπελών 'Ηρωδιον.Επιμ.146.

φυτόωνμος-ον μτγν. δ έχων ή λοθών τό όνομα έκ τινος φυτού : Χρησ.η. 'Αχιλλ.Τάτ.2,14, ΑΠ14,34 νήσας τίς πόλις έστί φυτόωνμος αίμα λαχούσα.

φύτωρ-ορας (ή) δ φυτευσός, δ γεννητήρ, δ πα-τήρ : 'Ησ. «φύτωρες» γεννητόρες, Σχόλ.Αισχ.233, 100,11 «φύτσοι» ποιήσαι, γεννησαι : έξ ού και φύ-τωρ δ οτήρ : Σοφ.Ιρ.1031 τόν φύτωρ' ιδιόθρ. άντί του φύσοντ'.

φύτωριον (τό) μτγν, μον. κ. νεώτ. έκτασις γής ένθα οπειρίονται και άναπτύσσονται νεαρό φυτά προωρισμένα πρός μεταφύτευσιν άλλαχο, φυτί-στρο Γεωπ.5,3 «φύτωριον καλείται έν ώ τά φυτά μεταφύτεύθεισιν μέλλοντα καταπιθέσθαι» : Κλήμ. 'Αλ. Στρωμ.31,21 [1]ινδ1 είς τά φύτωρια και είς παρα-δείσους, Γεωπ.3,2,1 μεταθήσομεν άπό του φυτω-ριου τός ένριζους άμπελους, αυτ.11,9 2) νεώτ. μφ. έν φρ. σχολή ή περιβάλλον, ένθα διαμορ-φούνται οι ύπέρμαχοι ιδεολογίας τινός ή προπα-ρασκευάζονται οι διά τί στάδιον προοριζόμενοι.

φύω κ. μον. κ. νεώτ. αίοιλ. φύω ('Αλλκ.94), παρατ. έφωον [Πλάτ.Μενξ.2371], έν. γ' έν. φύεν 'Ιλ.Ξ.347], μέλλ. φύωσ 'Ιλ.Α.235, Σοφ.ΟΤ.437], μτγν. μέλλ. φύωσ [ΠΔ 'Ησ.37,31], άόρ. έφωσα [κ. συχν. έν., συτ., περι-], άόρ. β' έφων [άμτθ. κ. συχν. έν., προσ., π. 'Ομ. κ. 'Αττ.], έπ. γ' έν. φύ 'Ιλ.Ζ.253], γ' πληθ. έφων 'Ι'Ο.Ε.481, άντί έφωσαν, όπερ είνοι κ. γ' πληθ. άόρ. αι, ύποτ. φύωσ, φύρς, φύωσι, εκύτ. γ' έν. φύη ή φυη [Θεοδ.κ.15,94], άπόφρ. φύναι κ. έν. φύμεναι [Θεοδ.κ.25,39], μτχ. φύς-φύνας κ. ούδ. φύν [Πλάτ.Νόμ.771β], αίοιλ. θηλ. φύοσα ΙΚό-ρινν.21, άντί του φύσαι, παρακ πέφωσα [άμτθ. κ. συχν. έν., συμ., προσ., περι-, έμ., π. 'Ομ. κ. 'Αττ.], έν. γ' πληθ. πεφύσσαι 'Ιλ.Δ.484, 'Οδ.Η.128, 'Ησίοδ. Θ.72β], ύποτ. γ' έν. πεφύθ έμ., π. Θεογν.39α] έν. μτχ. αίτ. πληθ. πεφύθωσ 'Ι'Ο.Ε.477, θηλ. πεφύθωτα [έμ., 'Ιλ.Α.513], ύπερο. έπεφύκειν [η Πλάτ. κ. Ξεν.], έν. πεφύκειν [Ιλ.Δ.107β], έπ. γ' πληθ. ε. έφούκον [άντί πεφύκεσαν, π. 'Ησίοδ. 'Εργ.149, αυτ.Α.76, αυτ.Θ.152], μέσ. κ. παρ. μέλλ. φύσομαι [Αισχ.Πρ.871], μτγν. κ. μον. φυήσομαι [Γεωπ.2,37,1], άόρ. β' έφύσαν 'Ι'Ιωσ.Α18,1, γ' πληθ. έφύσαν [Παολ.6,1], ύποτ. φυώ, -θ, -ώσι [Εύρ.δπ.378, Πλάτ.Πολ.415ς, ούτ.597 Cl. ύναρφ.φύθηναι [Διοσκ.2,8, κ. άνα- Διδόξ.

Σ 1,7), μτχ. φυείς (1ηπ.7,514, Μέν.ἀπ.87), μτχ. ὄρ. α' συμφύσεις (1σλ.7,725), μθ. ἐν τῷ ἐνεστί, μέλλ. κ. ἐνεργ. ὄρ. α', ἐνεργία, κείμενο, συντελεῖω να φυτρώσει τῇ, ἐκφύω, βλαστάνω, γεννώ. βγάζω: *Ἰλ.Ζ 148 φύλλα... ὅλη πληθύνουσα φύει, αὐτ.Α.235 τὸ μὲν οὐ ποτε φύλλα καὶ δζῶους φύσει, αὐτ.Ξ 347 τὸ φύει δ' ὑπὸ χθῶν δια φύεν νεοθλέα ποίην, *Ὁδ.Η 119 Ζεφυρίη νειουσα τὰ μὲν φύει, ἄλλα δὲ πᾶσαι, αὐτ.Κ 393 τρίχες ἔρρουο, ἄς πρὶν ἐφυσε φάρμακον ἰτάς ὁποίας πρὶν ἔκομε τὸ φάρμακον να φυτρώσωσι. Αἰαχ.Ἐπ.535 στείχει δ' Ἰουλος ἄρτι διὰ παρηπίδων, ὥρας φουοῖσθες, ταρφύς ἀντέλλουσα θριξί βερναρδ.Γρηγ. *ὁμίλις δ' ἤρξατο ν' ἀναφαίνωνται διὰ τὸν πορείων του αἰ πρώτοι ἄλλα κυκλὰ τρίχες, τὸς ὁποίας ἐκφύει ἡ νεανική του ἡλικία), Εὐρ.Βόκχ.650 ὅς τῃν πολυδοτρουμ ἀρπυλον φύει βροστίς, Ξεν.Ἀπομν.2, 3,19 ὁ θεός... χεῖρ᾽ τε καὶ πόδε καὶ ὄφθαλμῶ... ἐφυσε ἀνθρώπους, αὐτ.Ἰοκ.7,16 κ. παθ.: *Ὁδ. 1109 τὰ ν' ἀσπαρτα καὶ ἀνήτορα πάντα φύονται, Πινδ.Ο 4,24 φύονται... πολίαι, *Ἦρ.8,138 ἐν τοῖσι φύεται αὐτόματα ῥόδα, Πλάτ.Κρατ.410D τὰ φύόμενα καὶ τὰ γινόμενα, Ξεν.Οἰκ.16,13 καρπὸν δ' οὕπω καταβαλεῖν ὥστε φύεσθαι, Ἀριστ.ΖΓ 5,3 τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον καὶ τᾶλλα τὰ φυόμενα || εἰδ.ἰεῖ τῆς γῆς, ἀναδίδω, βλαστάνω, παράγω: *Ἦρ.9,122 οὐ... τῆς αὐτῆς γῆς εἶναι καρπὸν τὴ θεωμάστον φύειν καὶ ἀνδρας ἀγαθούς, Πλάτ. Πολ.621Α ὅσα γῆ φύει, αὐτ.Μεν.Ξ 237D κ. παθ.: αὐτ.Σοφ.265C φυτὰ, ὅσα τ' ἐπὶ γῆς ἐκ σπερμάτων καὶ ῥιζῶν φύεται, αὐτ.Πολ.596C τὰ ἐκ τῆς γῆς φύομενα, αὐτ.Συμπ.186Α, Ξεν.Κυκ.12,6 μθὲν τὸν ἐπὶ τῆ γῆ φύομενών, || Ἰδ. ἐπὶ πρῶτα ἐν ἀνάφ. πρὸς τὴν ἀνάπτυξιν μερῶν τοῦ σώματος οὕτων, ἐμφανίζω ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, ἐκφύω, βγάζω: *Ἦρ.8,104 φύει πάγωνα, αὐτ.2,28 γλώσσαν δὲ μοῖνον θηρίων οὐκ ἐφυσε, αὐτ.4,29 γένος τῶν βοῶν... οὐ φύειν κέρρα, Ἀριστ.Ὀρν.106 [περὶ] φύομεν, αὐτ.Βάτρ.418 ὅς ἐπῆρτες ὧν οὐκ ἐφυσε φράτορας [σχόλ. ἐάντι τοῦ εἰπεῖν, οὐκ ἐφυσε δόδοντας, εἶπε φράτορας, ἴνα ὅς ἔξενον διαβάλλ. Ἡ δὲ παροιμία, Ἐπίετης ὧν δόδοντας οὐκ ἐφυσε]: Πλάτ.Τιμ.74B σάρκα ἐφυσε, αὐτ.Φαῖδρ. 251C φύουσα τὰ πτερά, Ἀριστ.ΖΓ 5,3 τὰς ὕστερογενεῖς τρίχας ἢ οὐ φύουσιν, ἢ ἀποβάλλουσιν οἱ... εὐνοῦχοι, αὐτ.Ζ1,3,10,7 γυνὴ δὲ τὰς ἐπὶ τῷ γενεῖω οὐ φύει τρίχας. 2) ἐπὶ πρῶτα, γεννώ, κ. ἰδ. ἐπὶ τῷ ἄρρενος, παράγω διὰ τῆς θηλείας: Σοφ. Τρ.1185 Διὸς... τοῦ με φύσαντος, αὐτ.ΟΚ 1189 ἐφυσας αὐτῶν, Εὐρ.Φοῖν.869 πόσιν τ' ἐφυσε μητρὶ μέλεον Οἰδίουον, αὐτ.Ἰων.3 θεῶν μίς ἐφυσε Μαίαν, Ἀντιφ.4,1,2 ὅ τε... θεός βουλομένοσ ποῖσται τὸ ἀνθρώπινον φύλον τοῖς πρώτους ἐφυσεν ἡμῶν, Πλάτ.Πολιτ.274Α φύειν τε καὶ γεννῶν καὶ τρέφειν κ. ἐπ' ἀμοφοτέρων τῶν γονεῶν: Σοφ.ΟΤ 436 γονεῦσι δ', οἱ α' ἐφυσαν, αὐτ.31 κἀφύσαμεν δὴ παιδας κ.παθ.: Αἰοχ.Πρ.871 σποράς. ἐκ τῆσδε φύεται θρασυὸς τόρασι κλεινός, Πλάτ. Νόμ.831Α ἀνθρώπων... τελευταῖσάντων μὴ πολλῶν ἐτέρους πάλιν οὐ χείρους φύσεσθαι, αὐτ. Πολιτ.274D νῦν μὲν οὕτως, τότε δὲ ἐκείνους ζῶμέν τε καὶ φυόμεθα, Διον.Ἄλ.Ρωμ.8,60: || μτχ. ὄρ. φύσας ἀ γεννήσας, ὁ πατήρ: Ἡα. ἐφυσας, γεννήσας: Σοφ.ΟΤ 1019 καὶ πῶς δ' φύσας ἐξ Ἰσσυ τῷ μθδενί, αὐτ.Αι.516 μαῖρα τὸν φύσαντὰ τε καθελεν, Εὐρ.Μήδ.1126, αὐτ.Ἀκ.290 ὁ φύσας ἡ τεκοῦσα προῦδασαν, Ἀριστ.Φ.φ.1472 βουλόμενος τὸν φύσαντα σμεμνοτέρως κατακομῆσαι πρᾶγμασι, Λυσ.10,8 τὴν γεκοῦσαν ἢ τὸν φύσαντα ἔπιπτες: ὄμ. κ. μτ. τὸν πατήρ: Εὐρ.Ἐλ.87 ὁ δὲ φύσας πατὴρ Τελαμών κτ. πλθθ. φύσαντες οἱ γονεῖς: Εὐρ.Φοῖν.34 τοὺς φύσαντας ἐκμαθεῖν θέ-

λων || κ. π. Σοφ.ΟΤ 1404 ὧ γάμοι... ἐφύσαθ' ἡμᾶς ἰμῆς ἐγεννήσασθε, μᾶς ἐβράτε εἰς τὸν κῆρον | 3) μθ. ἐκφύω, παράγω, γεννώ, κῶμα, παρέχω, ἐπιφέρω, προεβῶν τ.: Αἰοχ.ἀπ.160 θεός... αἰτίαν φέει βροστίς, ὅταν κῶμασθε δῶμα... θέλη, Σοφ.Ἡλ.1463 μθδὲ πρὸς βίαν ἐμοῦ κολαστοῦ προστυχῶν φύση φρένας ἰβάλει μυαλά, αὐτ.ΟΚ 804 οὐδὲ τῷ χρόνῳ φύσας φανεὶ φρένας Ἰβερναρδ.Γρηγ. *οὐδὲ μὲν τοιαῖρον δὲν θά φωνῆς [κυρ. δὲν θά γίνε φερόνδι, ὅτι ἐδεβαλε φωνῆσι], αὐτ.Ἀντ.683 θεοὶ φύουσιν ἀνθρώπους φρένας, αὐτ.647 αὐτῶ πόνους φύσαι, αὐτ.Αι.647 χρόνος φύει τ' ἀδῆλα καὶ φανέντα κρύπτεται, αὐτ.ἀπ.118 ὁ ἀλιεὺς πληγείνους φύσει: κ. παθ.: Πλάτ.Πολ.564B νόσημα ἐν δλιγαρχίᾳ... φυόμενοι, αὐτ.Νόμ.757D τὴν νῦν φυομένην κατοικίσειν πόλιν, Ξεν.Κυκ.4,2,44 ἐκείνα ἵκισσασθαι δθεν ὁ πλοῦτος φύεται, αὐτ.Ἑλλ.5,2,12 λαμβάνει ὑμᾶς πρᾶγμα μέγα φουόμενον ἐν τῇ Ἑλλάδι, Δημ.1394 εἰ τις ἐφύτο κοινὸς πᾶσι κίνδυνος, αὐτ.245 || δόξαν φύω κῶμασι δόξαν δι' ἑμαυτὸν ἢ οχηματίζω μεγάλῳ ἰδεῖν περὶ ἑμαυτοῦ: *Ἦρ.5,91 δόξαν δὲ φύσας ἀξάνεται | 4) ὄμ. μθ. γίνουμι μέγας, αὐξάνουμι, προδύγομι, προκόπτω, ἐν τῷ παθ.: Δημ.231 Φιλίππος... κατὰ πάντων ἐφύετο, *Ἰσά.Αι.1,Β,3 καθ' αὐτοῦ φύσασθαι νομίζων τὸν Ἰωσάκον, αὐτ.4,61 εἰπὶ τοῦς Ἰσραηλιτάς τοσοῦτον φυομένης ἐώρα | 5) ἀμθ. κ. μον. συνθ. ἐν τῷ ὄρ. β', παρακ. κ. ὑπερσ. λαμβάνω ὑπαρξίν, ἐκφύομαι, ἀναφύομαι, φυτρώω, βλαστάνω, γεννώμαι, ἀναπτύσσομαι, αὐξάνομαι, ἰδ. ἐπὶ φυτῶν καὶ δένδρων: *Ἰλ.Δ 484 ὄτορ τέ οἱ δόξοι φ' ἀκροτάτη περῦσιν, αὐτ.Ξ 288 ἔλαττην... ἢ... ἐν ἰσθῷ μακροτάτη περῦστα, αὐτ.Φ 352 τὰ πρὶ ῤέσθρα ἄλις ποταμοῦ πεφύκων, *Ὁδ.Ε 477 θέρμαντος ἐξ ὁμόθεν πεφύστας, αὐτ.Η 128 ἄρσασσι... ἀνατοῖσι πεφύσιν, αὐτ.Ψ 190, *Ἦρ.2,56 Ἰβρυσσασθαι ὑπὸ φηγῶ πεφυκίτη ἱσόν ἵητις εἶχεν ἀναφυῆ ἐκεῖ, αὐτ.1,108, Ξεν.ΚΠ 4,3,5 ὅπῃ τὸν τῶν πεφυκότων δένδρων, Θεόδωρ.7,75 δρύες... αἶτε οἱτι παρ' ὀρθασιν ποταμοῦ, Μόσχ.3,101 τὰ χρὰ σέλινα... εἰς ἐτος ἄλλο φύοντι, ΚΑ Λουκ ἐπεσον εἰς τὴν γῆν τὴν ἀγαθὴν, καὶ φυῆν ἀπὸ πσα καρπῶν, Παγκρότ.Π. Ἀθῆν.15,677F οὕπω γὰρ φύεν ἀνθρα ἐπώμωνων Ἀντινόσιο, Ὀπν.Κυν.2,567, Λιδῶν.4,1074, Γεωπ.3,5,3: ὄμ. κ. ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων: *Ἰλ.Δ 109 τὸ κέρα ἐκ κεφαλῆς ἑκκαῖδεκάδωρα πεφύκων (ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ ὄπῃ... ἐφύτρωσαν κέρατα δεκαεξὶ πολυμῶν), Ξεν.1,ροα.1,4 πέφυκε λίθος ἐν αὐτῇ Ἰναράγειν, Διόδ.Σ 2,50 τὸς... κεφαλᾶς πεφυκίας θριξί λεπταῖς ἱκεκαλυμμένους ὑπὸ τριχῶν || μθ. παράγομαι: Δημ. 280 ὁ... τὸ σπέρμα παρὰ γῶν, τὸν φύοντα ὄμ. τῆς [τῶν πραγμάτων ποτ' ἐφύτρωσαν] || ὄμ. μθ. ἐν φῶρ ἐν τ' ἄρα οἱ φῶ χεῖρὶ κυρ. τοῦ ἐφύτρωσε εἰς τὸ χεῖρ, ὅλη ἐπῆσσε δυνατὰ τὸ χεῖρ τω, ὡς σημεῖον ἐγκαρδίου χοιρετισμοῦ: *Ἰλ.Ζ 253, ὄμ. κ. ἐν *Ὁδ.Β 397 ἔφου τ' ἐν χερσὶν ἐκαστος κ.παθ.αὐτ.Α 381 | 6) ὄμ. ἀμθ. ἐπὶ πρῶτα, γεννώμαι, γίνουμι, συνθηθεῖν. ἐν τῷ ὄρ. β' κ. παρκα: *Ἰλ.Ζ 149 ὡς ἀνδρῶν γενεὴ ἡ μὲν φύει, ἡ δ' ἀπολήγει, Αἰοχ.Πρ.27 ὁ λωφῶσων γῶρ οὐ πεφυκί πω, αὐτ.Αγ.1342 τίς... ἀν ἐξείστω βροτῶν... δαίμονι φῦσαι, Σοφ.ΟΚ 1225 μθ φῦσαι τὸν ἀπαντα νικᾷ λόγον Ἰβερναρδ.Γρηγ. εὐτὸ να μὴ γεννηθῆ τι εἶναι ὑπερτερον πάσης συζήτησας ἱτ, Ἐ. εἶνε ἀναμορθητήτως τὸ ἀριστονία), αὐτ.1294 γονῆ πεφυκῶς, Πλάτ.Πολ.461Α, αὐτ.396C ἰφῶς τὰ καὶ τραφεῖς, αὐτ.Συμπ.197Α, Ξεν.ΚΠ 5,1,7 μήπω φῦται μθδὲ γενέσθαι, Διον.Ἄλ.Ρωμ.3,13 οἱ ἀριστὰ πεφυκῶτες κ. μτ. γενικ. τῆς καταγωγῆς φῦσαι ἢ πεφυκῆναι τινὸς γεννηθῆναι ἢ καταγεσθαι

έκ νινος : Αισχ.Έπρ.1031 τὸ κοινὸν ἀπλάγχνον αὐ πεφύκαμεν, Σοφ.ΟΚ 1379 εἰ τυφλοῦ πατρὸς ἐπέτην, αὐτ.Ήλ.1171 θνητοῦ πέφυκα πατρός, αὐτ.ΟΤ 1084, Εὐρ.Ήρακλ.298 πατρός. . εσθλοῦ . . πεφυκαίει, αὐτ.Όρ.5, Ξεν.ΚΠ 5,5,8 πατρός βασιλέως πεφυκαίει κ. ἐμπροθ. Ιόδη, ἐκ, μετά, ΟΤ 1369 νινος: Πίνδ.όπ.33 φωνία ἀπό νινος, Σοφ.ΟΤ 1369 αὐτ.458 καὲ ἤς ἐφυ γυναικός υἱός καὶ πόσις, αὐτ.ΟΚ 1369 ὕμεις δ' ἀπ' ἄλλου κοῦκ ἀπ' ἐμοῦ πεφύκατον, αὐτ.Άντ.562, Εὐρ.Π 610 ἀπ' εὐγενούς . . ῥίξης πέφυκα, αὐτ.Ήρακλ.325 ἐξ ἐσθλῶν δὲ φύς, Πλάτ.Άπολ.34D οὐδ' ἐγὼ ἀπὸ δαυός οὐδ' ἀπὸ πέτρης πέφυκα, αὐτ.Πολ.597B ἀπὸ βασιλέως . . πεφυκός, Ξεν.ΚΠ 7,2,24 πρῶτον μὲν ἐκ θεῶν γεγονότι, ἔπειτα δὲ διὰ βρασιλέων πεφυκάτι, αὐτ.5,4,30 ὄτω . . ἀπ' ἐμοῦ φύντι, Ίσοκρ.4,24 ἐξ ἥσπερ ἔφυμεν [χάραι] ὄμ. κ. μτ. τοῦ ἐπίρρ. πόθεν : Εὐρ.Ήκ.842 πόθεν . . οἶδε . . ἐφυσάν . . ἡ μτχ. φύς ἀπὸ τοῦ φύσας, πατήρ, ἐσφ. π. Ήλιόδ. Αἰθ.2,16 τοῦ προσλθειν εἰς τὸν τῆδε βιον καὶ τοῦδε τοῦ φωτὸς μεταλαβεῖν τοὺς φύντας Ἰσμεν αἰτίους; 7) ὄμ. ὄμτθ. ὁ παρκα. κ. οπαν. ὁ ἄορ. β' ἐν σμ. ἐνεστ. ἔχω ἰδιότητα τινὰ ἐκ φύσεως, εἶμαι ἐκ φύσεως τοιοῦτος ἢ τοιοῦτος, κ. ἄλλως, εἶμι : Πίνδ.Ο 1011,20 φύντ' ἀρετῆ ἰτὸν γεννηθέντα πρὸς ἀρετήν, δηλ. τὸν φύσει γενναῖον, Αἰσχ.Άγ.1331 τὸ μὲν εὐ πρόσαν ἀκρόστατον ἐφυ πᾶσι βροστοῖον, Σοφ.Φιλ.558 κατὸς πέφυκα, αὐτ. 1244 σφοδρ. πεφυκός, αὐτ.Άντ.79 ἐφυν ἀμύχανος, Πλάτ.Γοργ.4791 μέγιστον τε καὶ κρῆστον κακῶν πέφυκεν, Ξεν.ΚΠ 8,1,41 εὐχρωτέροι οὐδ' ὄντο ἡ πέφυκασιν, αὐτ.7,13 πιστοῦς δὲ μὴ νόμιε φύσει ἐφύσθοι ἀνθρώπων, Δημ.982 τᾶλλα δὲ τοῦθ' ἕκαστος ἡμῶν, ὄπως ἐφυγεν, πέφυκεν ἄμοι κ. μτ. ἐπίρρ. : Σοφ.Ήλ.989 ζῆν αἰσχρόν αἰσχρῶς τοῖς καλῶς πεφυκότων, Ξεν.Έλλ.7,1,7 οὐτως . . πεφυκότων ἢ κ. ἄλλως, εἶμαι ποῖός τις : Αἰσχ.Πρ.969 φωνία Ζηνί . . ἄγγελοσ, αὐτ. Πέρσ.157 θεοῦ . . μήτηρ ἔφυς, Σοφ.Άντ.62 γυναιχ' ὅτι ἐφυσμεν, αὐτ.575 "Αἰδός ἐ παύσαν τοῦσδε . . γάμοσ ἐφυ, Εὐρ.Έκ.743 πέφυκα μάντις ὄμ. κ. μτ. μτχ. : Σοφ.Φιλ.1052 νικᾶν . . χρήζων ἐφυ, αὐτ.ΟΤ 9 πρέπον ἐφυς . . φωνεῖν, Εὐρ. Φοιν.469 ἀπλοῦς ἐ μύθος τῆς ἀλλήσεως ἐφυ, Ξεν.Συμμ.4,54, Ίσοκρ.4,48 τοῦτο . . ἐφυσμεν ἔχοντες αὐτ.11,4f ἢ μτ. ἀναρφ. ἔχω φύσει διαθέσειν, κλῖον ἡ ικανότητα τινὰ ἢ εἶμαι ἐκ φύσεως κατάλληλοσ, ικανός πρὸς τι : Πίνδ.όπ.249 τὰ δευτέρο . . πέφυκε κρατεῖν, Αἰσχ.Πρ 335 παλλῶ γ' ὄμεινῶν τοῦσ πῆλας φρανοῦν ἐφυς ἡ οουτῶν, Σοφ.Φιλ.88 ἐφυν γὰρ οὐδὲν ἐκ τέχνης πράσσειν κοκῆς, αὐτ.79 φύσει σε μὴ πεφυκότα τοιοῦτο φωνεῖν, Θουκ.3,45 πεφυκάσι τε πάντας καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ ἀμορτάνειν, αὐτ.39 πέφυκε γὰρ καὶ ἄλλος ἀνθρώπος τὸ μὲν θεραπεῖον ὑπερφορνεῖν, τὸ δὲ μὴ ὀφείλον βαυμβάζειν, Ξεν.ΚΠ 5,1,10, Ίσοκρ.1,12 ἢ . . φυχῆ . . αὐξήσειαι πέφυκε, Ἀριστλ. Πολιτ.1262a,23 αἰ . . πεφυκασιν θμοια ἀποδιδοῦσιν τὰ τέκνα τοῖς γονεῦσιν κ. ἐμπροθ. ἰένι τινι, ἐπί, εἰς πρός, κατά τι : Εὐρ.Μήδ.928 γυνή δὲ θῆλυ καπὶ θαρσύνει ἐφυ ἰεῖναι φύσει ἐπιρροεῖς εἰς δάκρυα, αὐτ.όπ.324 ἔρωσ γὰρ ἀργόν καπὶ τοῖς ἀργοῖς ἐφυ ἔχει ροπήν εἰς τὴν ἀργίαν ἢ εἶναι ἰθιὸν τῶν ἀργοσχόλων, Πλάτ.Πολ.507E γένος . . ἀπ' αὐτὸ τοῦτο πεφυκόσ, αὐτ.433A εἰς ὁ αὐτοῦ ἢ φύσις ἐπιτηθεωσάτη πεφυκία εἰς, αὐτ.547E τοῖς πρὸς πόλεμον μάλλον πεφυκότας ἢ πρὸς εἰρήνην, Ξεν.Άπορν.4,1,2 τῶν τὰς ψυχὰς πρὸς ἀρετὴν εὐ πεφυκότων ἐπίμενος, αὐτ.Έλλ.7,1,3 τόπον ἔχετε κάλλιστα πεφυκότα πρὸς τοῦτο, Δημ.982 οὐ τῶν εὐ πεφυκότων κατὰ τοῦτα ὧν ἀνθρώπων, Ἀριστλ.Ρητ.1355a,16 καὶ οἱ ἀνθρώποι

πρὸς τὸ ἀληθὲς πεφυκασιν ἱκανῶς, Πολύβ.9,29,10 πρὸς δὲ τοῦτο βλεπῶν εὐ πεφυκότα τὸν Κλεομένην" 8) ὄμ. ὄμτθ. εἶμαι ὁ φυσικός κλήρος, ἡ μοῖρα τινος, εἶμαι ὠριμένος, προωρισμένος ἐκ φύσεως διὰ τινὰ, πῖπτω εἰς τινὰ ἐκ φύσεως : Σοφ.Ήλ.860 πᾶσι θνατοῖς ἐφυ μῖσος, αὐτ.Τρ.446 χαίρειν πεφυκάσσι οὐχ ἰτὺς οὗτοῖς ἀεὶ: πρὸλ Ξεν.ΚΠ 4,3,9: 9) ἄηροσ, εἶναι φυσικός, οὐμδαῖνε **φωσκαῖς** : Ἀριστλ.Πολιτ.1296b 26 ἐνταῦθα πέφυκεν εἶναι **δημοκρατίων** ἢ κ. ἀπολ. πεφυκα εἶναι φυσικός : Πλάτ.Τιμ.81E τὸ δ' ἡ πέφυκε γινόμενον ἡδῶ, Ξεν.Κυν.6,13 ὡς πέφυκε ὀλλὰ κ. προσωπ. π. Δημ.1122 τοῖς . . ἀπλῶς, ὡς πεφυκάσι, **βαδίζουσι** ἢ ὄμ. ἀπολ. κ. συχν κτ μτχ. : Λυσ 193,21 τὰ φύσει πεφυκότα ἰτὰ φυσικα προϊόταν, Ξεν.ΚΠ 1,1,3 ἀνθρώπων πεφυκότι εἰς τὸν ἀνθρώπον ὄπως εἶναι ἐκ φύσεως; Δημ.280 τῶν φύτων ἰτῶν προϊόντων: 10) ρηματ.π. φυή, φύσις, φυῶν. **φῶ** συνταγμ. δοτ. τοῦ φῶς βλλ. : Εὐρ.όπ EM 803 **φωγᾶνον** ἰτὸ φῶγαι μτγν δ. φρυγέτρον βλλ. Πολυδ.10,109 εἰ τὸ φρυγέτρον . . ἐστὶ ταυῖον ἰῶ κοδομεῖν ἢ κατὰ τὴν πολλοῦσ **φωγᾶνωσ**. **φωγῶνυμι** λεξ. κ. **φωγῶνυ** (EM 803,32), ἀναρφ. φω γῶνυαι (Εὔστ.962,50), παθ. γ' ἐν. **φωγῶνυτο** ἰδιουσκ. 180) ἀντὶ φῶγαι βλλ. **φωγῶνυτο** Λουιδ. «φρυγεῖν» ἰδιόρθ. **φωγῶνυειν**. **φῶγω** κ. μου, προστ. φῶγαι Ἐπιχ.102 Αἰητ., ἄορ. ἐφῶξαι Ἀνπ.639 40), παθ. ἄορ. ἐφῶχθην ἰδιουσκ. 2,119), παρκα. **πέφωγμα** ἰΦερεκρ.Κοριαν 2) κ. πέφωμαι ἰInn.887, αὐτ.122911, Ἀθῆν 647C), ἐφῶ ἢ ἐφραῖνω εἰς τὸ πῦρ ἢ τὸν ἥλιον, φῶγῶ, ἐε-ροφήνω κοδομυρδίζω : Ἐπιχ.102 Αἰητ. φασηλιος φῶγῶς ὄσασον, Ὀρειβ.41 (ἐκδ.Ματθίλ) σικίουσ σπέρμα φῶξας: παθ. : Φερεκρ.Κοριαν.2 ἰσχεῶδασ πρὸς ἀρετῶν πεφωγῶμεν, ἰΣτράτ 11,13,1) ἀμυγδάλων φωχθέντων, Ὀρειβ.40 (ἐκδ.Ματθίλ) πυρός φωχθεῖς, Γεωπ.20,23 πεφωμομένων σασάμων: 2) ρηματ.π. φῶγᾶνον, φωκτός. **φῶξω** μτγν. τ. τοῦ φῶγῶ βλλ. : Στράτ.Κωμ.ἀπ δ εἰ μέλλεις ἀνδρείως **φῶξειν** ὡσπερ μύστακα σαυτῶν. **φῶξίς** ἰδος ἰδ) κ. αυνηρ **φῶς-φῶδός**, μ. κτ. πληθ. **φῶιδες**, **φῶιδες** γενικ. **φῶδῶν** ἰΑρκάδ.134,17), **φῶκισαναι**, φυσκαλίδες ἀναπισκομέναι ἐξ ἐγκαυμάτος ἐπὶ τοῦ δέροματος καὶ περιέχουσαι ὑδαρεῖς ὑγρῶν, φυσκαῖοι, φυσκαλίδες Φρυν.π.Α8 70, 27 «φῶδες τὰ ἐν τοῖς σκέλεσι γινόμενα ὑπεκκοῦμετα ὑπὸ τοῦ πυρός, ἐπειδὴ τῖς πλησθον οὔτω καθίζονη, Ἐπίρται παρὰ τὸ φῶς, ὁ ταῦτόν ἐστι τῶ πυρί. Κλίνεται φῶδός, ἐνίκας δ' οὐ λέγεται, οὐδὲ δυνῶς, ἀλλὰ πληθυντικῶς, φῶδες φῶδῶν, φῶοι, φῶδῶς γενικ. ἐσφ.ἀντὶ φῶδῶναι: Ἰνπῶν.66, Ἰνπ 480, 29 κοῦμα ἔχει καὶ καταπίνουσαν φῶδῶν ἐξ ὄψ. γρ. ἀντὶ φῶδῶν), Ἀριστφ Πλ.535 οὐ γὰρ ἀν ὀρσίαι τί δύναι ἀγαθῶν, πλην φῶδῶν ἐκ βαλανειου. **φωκάδιον** ἰτὸ μτγν ὑποκορ. τοῦ φῶκησ, μικρὰ φῶκία : Λοδεκ.Φρὸν.74. **φωκαῖεύς-ἔως** ἰά ἄττ. κ. νεώτ. κ. **Φωκαῖεύς** ὁ κατοικῶσ τῆς ὄρειας πόλεως τῆς Μικρᾶς Ἀσίας **Φωκαῖος** : ἤρ.1,163, Θουκ.1,13 **Φωκαῖη** τε **Μασσαλιαν** οἰκίζοντες, Διδό.Σ 5,13, Πουστ.7,3,10 ἢ κ. ὡς ἐπίθ. ὁ τῆς ἢ ὁ τῆς **Φωκαῖος** : Δημ.1019 **Λοδῶν** τριακοῖσῶσ **στατήρας Φωκαῖες** ἰδ. γρ. ἀντὶ **Φωκαῖα**ς). **φωκαῖῶθεν** ἐπίρρ. μτγν. ἐκ **Φωκαῖας** : Λουκ. Λεζίφ.7 τὰ ἐν **Φωκαῖῶθεν**, τὰ δὲ **Κινιδόθεν**. **φωκαῖτεῖς** ἡ-ὸν ὁ οὐκῶν ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὄρειαν πόλιν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας **Φωκαῖαν**, ὁ ἐκ **Φωκαῖας** προερχόμενος : Κλέαρχ.ἰστ.π.Ἀθῆν.6,257β **φωκαῖον** φῶγμα: 2) τὸ βηλ. **Φωκαῖκή** ἡ χῶρα τῶν **Φωκαῖῶν** : Πιολ.5,24

φώκαινα (ή) κ. νεώτ. είδος Ιχθύος ἐκ τῶν κη- τοειδῶν, είδος τι φαλινῶν. Ἰστορ. Ζι 566β, 12 πολλοὶ δὲ δελφίνων τὴν γένος εἶναι φασὶ τὴν φώ- καιναν, αὐτ. 16. αὐτ. 598β, 2 ἔξω γὰρ. φωκαίων καὶ δελφίνος οὐδέ ἐστιν ἐν Πόντῳ, Αἰ. Ζι 5, 4. || νε- ώτ. ζωολ. γένος θηλαστικῶν κητοειδῶν δελφινι- δῶν περιλαμβανόν δελφίνας μὲ κεφαλὴν ἀπειρογυ- γυλωμένην, ἐλάχιστα κωνικὴν κατὰ τὸ πρόσθιον τμήμα ἀποληγούσαν εἰς οὐχὶ εὐδιάκριτον ρύγχος. **φωκαίς** (Ιδος) (ή) κ. Φωκαίς θηλ. τοῦ Φωκαεῦς βλλ., γυνή ἐκ Φωκαίας, πόλεως τῆς Μικρᾶς Ἀ- σίας: Ξεν. Ἀν. 1, 10, 2, Πλούτ. Περ. 24 ἦν δὲ Φωκαίς τὸ γένος. αὐτ. Ἀργ. 26, Ἀθην. 13, 576 D. 2) ἡ περὶ τὴν Φώκαιαν χώρα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας: Στεφ. Βυζ. ἐν λ. Ἀδαρνος τῆς ἐν Φωκαίδι Ἀδαρ- νῶδος. 3) ὄνομασιν ποιήματός τινος τοῦ Ὀμή- ρου: Ψ Ἡρ. 31. Ὀμ. 16.

φωκαίτης (Ιδί) ὡς ἐπίθ. ὁ τῆς ἢ ἐκ τῆς Φωκαίας, ὁ φωκαίτης: Θουκ. 4, 52 στατήρας φωκαίτας.

φωκαρία (ή) (Ιατ.) (ή) πάλ. ἡ γυνή τῶν τῶν οἴκου κ. Ἰδ. τῆς μαγειρικῆς, ἐπιμελουμένη: συμδιδωσάση μὴ γυναικίως φωκαρίας.

φωκάρχη (Ιδί) Ἐπιγρ. ὁ ἄρχων τῶν Φωκείων, **φωκαρχῆ** ἔω Ἐπιγρ. προϊστάται τῶν Φωκείων, εἶμαι φωκάρχη.

Φωκεῦς-ἔως (Ιδί) κ. νεώτ., πλθθ. ὄνομαστ. Φωκέες (Ἡρ. 1, 146) κ. Φωκεῖς (Θουκ. 1, 107) κ. Φωκίης (Σοφ. Ἡλ. 107), γενικ. Φωκίων (Αλοχ. Πέρσ. 485) κ. ἐπ. Φωκίων (Ἰλ. Ρ. 307), ὁ κάτοικος τῆς ἀρχαίας χώ- ρος τῆς κεντρικῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος Φωκίδος: Ἰλ. Β. 517 Φωκίων. ἥ. ἄρχων, Ἡοιδ. Α. 25 Φωκίης μεγάλουσι, Αλοχ. Χο. 674 ἔνομος μὲν εἶμι Δαυλιῶν ἐκ Φωκίων, αὐτ. 679, αὐτ. Πέρσ. 485. || κ. ὡς ἐπίθ. ὁ τῆς ἢ ὁ ἐκ Φωκίδος: Σοφ. Ἡλ. 1107 Φωκίης. ἄνδρες, αὐτ. 1442 ὁ ἐκ Φωκίης ἔειπ.

φώκη (ή) κ. νεώτ. τὸ ἀμφιβιόν θηλαστικὸν ζῶον φώκη ἢ τῶν ἀρχαίων ἡ μελανή, ἡ φώκαια || νεώτ. ζωολ. γένος ἀμφιβίων περρυγιοειδῶν φωκιδῶν θηλαστικῶν, περιλαμβανόν ζῶα μεγάλα τῶν ἀρκτι- κῶν Ἰδ. θαλασσῶν μὲ σώμα γάκωδες ἀτρακτοει- δῆς καλυπτόμενον ὑπὸ βραχίδων καὶ σπληνῶν τρι- γωνῶν, μὲ κεφαλὴν ἐπιμήκη καὶ λιαν εὐκίνητον φέ- ρουσαν μεγάλους ὀφθαλμούς καὶ ὀδὺ ρύγχος: Ὀδ. Δ. 404 ἀμφὶ δὲ μιν φώκαι νένοδες καλῆς ἀλοσεύδης. . εὐδοσιον, αὐτ. 442, αὐτ. Ο. 480, Ὀδ. 77, Ἡρ. 1, 202 ἐσθθίη δὲ νομίζοντας χρε- ἄσαι φωκίων δέρματα, Ἀριστ. Σοφ. 1035 φωνῶν. α. λην χαράδρας. . φώκης δ' ὁ βμηλιν, αὐτ. Ἐυρ. 758, Θεόφρ. Φι 9, 11, 3, Πλάτ. Ἡθ. 700 B. Γαλ. 14, 566, 16 φώ- κης δέρμα, Βασίλ. 8711, Σταθ. Ἀνθολ. 3, 273, 23 φασὶ τὴν φώκην ἔξεμαίν τὴν πιτύαν, ἀταν ἄλισταται. **φώκαι** (ή) ἴδη. ἡ φώκη βλλ., 2) μτρ. ὄβριστη. **φώκαιος-ἄν** κ. νεώτ. ὁ ἀνίκων ἡ ἀναφερό- μενος εἰς τοὺς Φωκεῖς ἢ τὴν Φωκίδα, ὁ τῶν Φωκίων ἢ τῆς Φωκίδος: Δημ. 20 τῶν Φωκικῶν πόλεμον πολεμήσαν, Πaus. 4, 28, 1, αὐτ. 10, 3, 1, αὐτ. 2 Τραχίης τὴ Φωκικὴ καὶ Μαεδῶν ὁ Φωκικός. - φωκαίη θιάλεκτος.

φωκίς-Ιδος (ή) είδος ἄπιου, ἀηλαδίου: Θεόφρ. Φ. 2, 15, 2, Ἀθην. 14, 650β Ἀντιπῶν δ' ἐν τῷ περὶ γεωργικῶν φωκίδος φησὶν είδος ἄπιων εἶναι. 2) Φωκίς-Ιδος ὡς θηλ. τοῦ Φωκιδεῦ βλλ., ἡ ἐπὶ τῷ Κορινθιακῷ κόλπου πρὸς δυσμὰς τῆς Βοιω- τίας χώρα: Στεφ. Βυζ. ἘΦωκίς, χώρα περὶ τὸν Παρ- νασσόν: Σοφ. ΟΤ 733 Φωκίς μὲν ἢ γῆ κλέζεται, Θουκ. 1, 108 τῆς τὴ χώρας ἀκράτησαν τῆς Βοιω- τίας καὶ Φωκίδος, Στράβ. 9, 3, 1. || κ. ὡς ἐπίθ. ἡ φωκική ἢ Αλοχ. Χο. 364 γλώσσας αὐτὴν Φωκίδος μι- μομένη, Ἐυρ. Φοίν. 38 Φωκίδος σχεστὶς ὀδοῦ, αὐτ. 1, Α. 261 Φωκίδος. . ἀπὸ χθονός, Πaus. 10, 1, 1. - τῆς. . τῆς Φωκίδος.

φωκίσις-ονος (Ιδί) λεξ. είδος ἀγνώστου πτηνοῦ Ἡσ. ἔδρις πόδος.

φωκόλα (τό) (γαλλ.) νεώτ. ἄηλ. τὸ προσθέτως προσαρμολόμενον ἐπὶ τῶν ὑποκαμίσων, περιλα- μνον, Ἰδ. τὸ κολλαρισμένον, ἄ. κολλάρω, γιοκάς. **φωκομαλῆς-οὐς** ἔε νεώτ. ἐπὶ ἐμβρύου, ὁ πά- ρων ἐκ φωκομαλῆς βλλ.

φωκομαλία (ή) νεώτ. ἡ ἐκ γενετῆς δυσμορφία, καθ' ἣν αἰ κατά φύσιν χεῖρες στρεφόμεναι ἀντι- βραχίονα καὶ βραχιόνων, αἰ δὲ πόδες κνημῶν καὶ μηρῶν, εἶναι προσκεκολλημένοι ἐπὶ τοῦ κορμοῦ ὡς οἱ τῆς φώκης.

φώκος (Ιδί) ἄ. φώκαινα βλλ.: Ἡσ. ἔφωκος κῆτος θάλασσον ὄριον δελφίνας.

φώκται (ια) μτρ. πθθ. είδος πεφρυγμένων τρωγα- λίων: Λουκ. Λεξιφ. 3 τοῦ βοός τὸ πολύπτυχον ἐγ- κκατον καὶ φώκταις.

φωκός-ἄ-ἴν (φώγω) μτρ. ὁ πεφρυγμένος, ὁ ξεροφωκός: Νικ. ἀπ. π. Ἀθην. 3, 126 C φωκτῶν γάρ ἀνοιδιναί βαρῶ κρύμων.

φωλάζω Ἡσ. ἐμφωλεύω, φωλιάζω.

φωλάεις (Ιδος) (ή) ἄ. φώλας βλλ. 2), κτ. πλθθ. Ἡσ. «φωλάεις: ἀστράκινά τινα βρομῶδη».

φωλάς-ἄδος (ή) κ. μων. κ. νεώτ. ἡ φωλεύου- σα, ἡ ἐμφωλεύουσα, ἡ ἐν τῇ φωλάῃ κρυπτομένη, ἡ παραμεινοσα ἐν τῇ κρύπτῃ: Ἐθην. ΑΠ 9, 251 φω- λάς σίληφ, Θεόδωρ. 1, 115 φωλάδες ἄρτικοι (τῶν χει- μέριον ὄπιον κοιμώμενοι ἐντὸς ἀπηλάνων), Ἐρῶκ. ΑΠ 9, 223 φώλας ἀραχναίη, Γρηγ. Νύσσ. 1, 152 ἄρ- τικον φωλάδος, Νόνν. Δ. 214 φωλάδες ὄβριαι, Ἐυστ. 1682, 36. || μτρ. ἐπὶ πόρνης: Φιλῶδ. ΑΠ 11, 34 συζεύξεται μοι φωλάσα παρθενικὴν || ἀγκυ- ρας φωλάδας ἐπὶ τῶν ἐντὸς τῆς ἄμμου κειμαίω- νων ἀγκυρῶν: Ἀντιπ. Σιδ. ΑΠ 10, 2. 2) τὸ μαλέ- κιον λιθοδόμος βλλ. 2): Ἀθην. 3, 88 Α. οἱ δὲ φωλά- δες πολυτροφεύωτο, βρομώδεις δὲ || νεώτ.

ζωολ. γένος ἐλασμοειδοειδῶν φωλακιδῶν μα- λακίων. 3) νεώτ. ζωολ. τὸ λιθῶδες τινωδες μέρας τῆς μεμβράνης, ἣτις περιβάλλει τοὺς πολύ- ποδας τῶν κορολλίων. 4) νεώτ. κτ. ἐπέκτ. σω- ρεία ἡ ἀπακία πολλῶν πολυπόδων. 5) ὁ πη- ρος ὁπῶν ἡ φώλων: Βάθρ. 82, 3 ἐμπορε φωλάδος καίτης (ἐπὶ λείαντος). 6) Σουίθ. φωλαία βλλ.

φωλάει (ή) κ. μων. κ. νεώτ., ἴδη. φωλιάζω τὸ κα- τὰ λέξα, ὄπερ πολλὰ τῶν ζῶων κ. Ἰδ. τὰ πτηνὰ κατασκευάζουσι πρὸς προφύλαξιν αὐτῶν ὀπὸ τῶν κεραικῶν μεταβολῶν καὶ ὀπὸ τῆς ἐπιπέθεσως τῶν ἐμβρῶν αὐτῶν, ὡς καὶ διὰ τὴν ἐν αὐτῷ γέννη- σιν καὶ ἀνάπτυξιν τῶν γόνων αὐτῶν: Σουίθ. «φω- λαὶ καὶ φωλαίω ἐκ τοῦ φωλεύω»: Ἀριστ. Ἐπιγρ. 73, 7 ζῆτες. Ἡσίοδ. 373, -φωλάς χειλίδος - λαγωῦ - ἀλάπηκος, Πορφύρ. Σκ. 24, 10 τὰ εσπομένο πού στις φωλαίς. . γυρίβου, Γρου. Σκ. Τερεβ. 8, 15 τὰ πούλια ἀπὸ τῆς φωλαίς | τὸ κελαιδῶδες || πα- ροιμ. ὁ διδῶλος δὲ χαλαρεὶ τῇ φωλιά του ἰὸ κα- κοποιεῖ δὲ βλάπτει τοὺς ὑποθάλασσους αὐτόν |

2) νεώτ. ἀπόκρυφον καταφύγον, κρησφύγετον: φωλάη ἡστῶν - κακοῦργων. || ἴδη. ἀπό- κρυφον καταφύγιον ζεύγους ἐρωτευμένων: Παλαμ. Ὀδ. 76, 27 αἰ γὰρ σὲ φέρνω στῆ φωλιά, | σ' αὐτὴ πρὸ ἐτοίμασα γιὰ σένα. 3) νεώτ. στρατ. φωλάει ἀντιστάσεως πόν ἔδαφικόν σημάτων ὄργανον πρὸς ἀμυναν. 4) νεώτ. ναυτ. φωλάει κά- ρακος σκοπιὰ ταποθετημένη ὑψηλὰ ἐπὶ τοῦ πη- ραίου ἰσταῦ, ἐν ᾧ ἐκκαθητόμενος ὁ ὄπτηρ ἀνι- κνεύει τὴν πρὸς τὴν πρῶταν τὰ πλοίου θάλασ- σαν διὰ πλατώδους πάγου, ναυάγία κτ.

φωλαία (ή) (φωλεύω) κ. νεώτ. τὸ φωλεύειν ἐν καταστάσει νόρκειν ἢ ἐν τῇ φωλάῃ διαχειμασίς ζῶων πνῶν, ἡ χειμέριος νόρκη τῶν ἀρκτων, τρώ- χων κτ.: Ἀριστ. Ζι 8, 13, 14 ποιεῖται δὲ τὰ ζῶα

κατὰ τὴν ἐπιπέθεσως τῶν ἐμβρῶν αὐτῶν, ὡς καὶ διὰ τὴν ἐν αὐτῷ γέννη- σιν καὶ ἀνάπτυξιν τῶν γόνων αὐτῶν: Σουίθ. «φω- λαὶ καὶ φωλαίω ἐκ τοῦ φωλεύω»: Ἀριστ. Ἐπιγρ. 73, 7 ζῆτες. Ἡσίοδ. 373, -φωλάς χειλίδος - λαγωῦ - ἀλάπηκος, Πορφύρ. Σκ. 24, 10 τὰ εσπομένο πού στις φωλαίς. . γυρίβου, Γρου. Σκ. Τερεβ. 8, 15 τὰ πούλια ἀπὸ τῆς φωλαίς | τὸ κελαιδῶδες || πα- ροιμ. ὁ διδῶλος δὲ χαλαρεὶ τῇ φωλιά του ἰὸ κα- κοποιεῖ δὲ βλάπτει τοὺς ὑποθάλασσους αὐτόν | 2) νεώτ. ἀπόκρυφον καταφύγον, κρησφύγετον: φωλάη ἡστῶν - κακοῦργων. || ἴδη. ἀπό- κρυφον καταφύγιον ζεύγους ἐρωτευμένων: Παλαμ. Ὀδ. 76, 27 αἰ γὰρ σὲ φέρνω στῆ φωλιά, | σ' αὐτὴ πρὸ ἐτοίμασα γιὰ σένα. 3) νεώτ. στρατ. φωλάει ἀντιστάσεως πόν ἔδαφικόν σημάτων ὄργανον πρὸς ἀμυναν. 4) νεώτ. ναυτ. φωλάει κά- ρακος σκοπιὰ ταποθετημένη ὑψηλὰ ἐπὶ τοῦ πη- ραίου ἰσταῦ, ἐν ᾧ ἐκκαθητόμενος ὁ ὄπτηρ ἀνι- κνεύει τὴν πρὸς τὴν πρῶταν τὰ πλοίου θάλασ- σαν διὰ πλατώδους πάγου, ναυάγία κτ.

τάς φωλαείας άποκρυπτόμενα έν άλκευνοίς και έν τοίς είωθε τόποις έπικροτάζεσθαι, Θεόφρ. άπ. 7,828 έν τοίς φωλαείαις διαναρκνότητας, Πλούτ. Ηθ.971D ή άρκτος ύπό τού πάθους, δ καλοσάει φωλαίαν, καταλαμανομένην 2) κ. έπί ίχθυών: Θεόφρ. άπ.171,7 3) κ. έπί τών κοχλιών: Θεόφρ. άπ.176 ή φωλαία [τών κοχλιών] τού θέρουσ και έπί τής γής και έπί τών δένδρων.

φωλαεός [ό] έπ. τ. τού φωλαεός βλλ.: Νίκ.Θηρ.69 φωλαεός, Όππ.Κυν.3,451.

φωλαεόν [τό] Ησ. «φωλεόν» .. ού χορευούσι και διάσκακονσι, διάσκαλεύνωσι || ό πληθ. έν χρ. ώς πληθ. τού φωλαεός βλλ.

φωλαεός [ό] κ. νεώτ., πληθ. έτερογ. φωλαεία [τά] [Νίκ η. Αθην.3,92, Πασα.8,16,2], όνη, κρύπτη, κατοικία, κατάλυμα ζώου κ. ιδ. τού μέρος έν ψ διέρχεται έν νάρκη τών χειμώνα ή άρκτος: Ησ. «σηήλαιον, ού τά θηρία κοιμάται»: Πυθ.π.Πλούτ. Ηθ.169B ώσπερ άρκτων φωλαεός, Άριστλ.Ζ1,9,6 όταν έκ τού φωλεού εξέλθωσι [αί άρκτοι] όμ. κ. έπί τής φωλαείας τού ποπτικού: Πυθ.108,2 κ. έπί τής φωλαείας τών λέοντων: Βάδρ.106,3, Πλούτ. Ηθ.771B έν φωλεώ λάινα καταδύσασ κ. έπί τής τών μαλακίων έν τή θαλάσση: Άριστλ.Ζ1,9,37,28 πολυάκιδων φωλαεοί κ. έπί τών άλωνεικών: ΚΔ Μαθθ.8,20 αί άλόπεκες φωλαεούς έξουσι, σούτ.Λουκ.9,58 κ. έπί τών κρύπτων τών όφρων: Λουκ.Φιλοφ.11 τού . . φθάσαι και καταδύναι αούθις έκ τών φωλεών' || κ. έπί τών τρωγλών τών τρωγλοδύτων: Στράβ. 11,57 τρωγλοδύται τινές έν φωλαείσι οίκουύντες.

φώλευμα στος [τό] [φωλεύω] μιν. ό φωλαεός βλλ.: Θεοδός.Διάκ. Άκρ.3,79 τών Κρητικών γάρ έκχυθίσι φωλεωμάτων.

φωλαευσίς-φωλεή [ή] [φωλεύω] μιν. ά. φωλαεία βλλ.: Αλκ.Ζ1 16,15 παλαμώνται τάς έν ύφει φωλαεύσις.

φωλεύω κ. νεώτ. μένω, ερπιάζομαι έν τή φωλεά μου, φωλιάω, ιδ. έπί άγρίων ζώων, διατελώ έν χειμερία νάρκη, διέρχονται τών χειμείων νόσση, έπί σαυρών: Άριστλ.Ζ1,2,11,11 φωλεύει δέ καθάπερ οι σαύροι κ. έπί άρκτων: αούτ.6,30,2 κ. έπί άκανθοχοίρων: αούτ. κ. έπί ίχθυών τινών: αούτ. 5,15,7 κ. έπί σφηκών κ. άγριομικροών: αούτ.9,41,4, αούτ.42,4 κ. έπί καθάρων: αούτ.5,9,18 όμ. κ. έπί αυτών τινών: αούτ.5,9,3 κ. έπί όφρων: Θεόφρ.Ζ4, 85 κνώδαλα φωλεύοντα κ. έπί λέοντος: Βάδρ. 93,5 2) γεν. διαμένω τού κεκρυμμένου, κρύπτομαι έντός τινος: Άριστλ.άπ.33, Λουκ.Διφ.3 έρπετα . . φωλεύοντα έν μυχώ τής φάμμου || ιπφ. έμφωλεύω, ένυποόρχω που κεκρυμμένος: Άρετ.36, 17 ήν φωλεύη ή θέρη έν τοίσι σπλάγγνοισι, αούτ. 48,32 ήν φωλεύη τού κακόν ές βίαια, αούτ. φωλεύουσ έν σπλάγγνω νόσημα, Τρωφιδός.394 φωλεύει δ' ύπό δούρασι κευθόμενον πύρ 3) ρηματ. π. φωλαεία, φώλευμα, φώλευσις.

φωλαεώδης-ους-ες [ή] [φωλώ] ό έν φωλαεώ κρυπτό- μνησ κ. γεν. ό διαμένω έν τινι τόπω: Ησ. «ό έν τώ αούτῳ τόπω καθεζόμενος όείς.

φωλητήριον [τό] [φωλώ] άρχ. λεξ. φωλαεός κ. ιδ. τόπος μυστικής συναθροίσεως Πολυδ.6,8 «είδως δέ τούς τών θιασμάτων οίκους φωλητήρια ώνομαζονσ' Ησ. «τών θιάσων και συνόδων οίκου».

φώλα [τό] κ. φωλητής [ό] ή φώλας [ό] τώ έν τή φωλαεί τής θρωβής πιθέμενον γνήσιον ή τεχνητόν ών, ίνα προσέλκεται ή όρνις εις φωτοκίαν, ά. άπότοκο, πρόσφωλο || φρ. ούτε φώλα ούτε προσφώλα ίένί μεγάλης ένδειξαις.

φωλαία [ή] άντι φωλαεί βλλ.: Θεόφρ.άπ.4,63.

φωλαία [ή] όημ. τ. τού φωλαεί βλλ.: Βηλαρ.14,17 τόπο δέν έχω μηδέ φωλαία.

φωλιάζω όημ. φωλεύω, μένω ή κρύπτομαι έν φωλαεί: Βηλαρ.14,1 πώς να φωλιάσω, | σε έξένο δάσο | ν' άποσπρωθώ 2) έπί πτηνων, κτίζω φωλεών και μένω έν αούτῃ: Παλαμ.Ύμν. Άθ.Μάτ.Ψυχ. 43,24 τὰ περιστέρια σου φωλιάζου έν άλλοι τώ- ρα 3) μφ. έμφωλεύω, ένυποόρχω που κεκρυμ- μένος: φωλιάσει μέσ' στην ψυχή του ό πόνος - ή άπελαίσια,-φωλιάζει μέσ' στα σπλάγγνα του ή άρρωστία 4) ρηματ.π. φώλιασμα.

φωλιασμα [τό] όημ. τού φωλιάζω βλλ. **φωλιαν** [τό] μιν. ύποκορ. τού φωλαεός βλλ., μικρός φωλαεός, φωλιτάς: Πασα.4,18,4 τήν μεν . . τού φωλιαν έμμελλεν ύποδέξεσθαι [ένί άλόπεκοις].

φωλιεί-ίδος [ή] είδος θαλάσσιου γήθους κρυπτο- μένου έν θαλάμη έκ μαζώδους ύλης ύπ' αούτου παραγομένη: Ησ. «ίχθύς ποίδος»: Άριστλ.Ζ1,9,37,15.

φωλιτής [ό] όημ. τού φώλι βλλ.

φωλιτσα [ή] όημ. ύποκορ. τού φωλιά: 2) μφ. τού καταφύγιου κ. ιδ. άπόκρυφον ή άπόμνησ: Πολυμ.1άφ.33,7 κάτω άπ' τής φωλιτσας σου | τού μαύρου κυπαρίσσι, έρωτική φωλιτσα.

φωλιχθυσ-ος [ό] νεώτ. ζωολ. γένος άκανθοπε- ρυγιών βλευνιδών ίχθύων.

φώλας [ό] όημ. ά. φώλι βλλ.

φωλώ-έω άντι φωλεύω βλλ.1) : Άριστλ.Ζ1,8,13, αούτ.14 | τὰ δ' έντομα σχεδόν άπαντα φωλαί 2) ρηματ.π. φωλητήρ, φωλητήριον.

φών μιν. άρα. μτχ. ένεσσι. τού φημί βλλ.: Στουδ. Θεόδ.224 [έκδ.Μ.1.]

φώναγμα [τό] όημ. ή ένέργεια και τού άποτέ- σμα τού φωνάξω βλλ.

φωναγωγός [ό] νεώτ. ναυτ. είδος σωλήνας έκ μετάλλου ή και έκ έλαστικού πρός μετάδοσιν τών διαταγών τού κυβερνήτου εις τὰ διάφωνα διαμε- ρίσματα τού πολεμικού ιδ. πλοίου.

φωναίεις-εντος-εσσα-έν δωρ.τ. τού φωνήεις βλλ.: Σοφ.όπ.552, Πινδ.1,3,58, Βάκχ.14,31 Πη.

φωναίω μιν., νεώτ. κ. όημ., άόρ. [έ]φωναίω, έκβάλλω ίοχηρών φωνήν, όμιλώ μεγαλοφώνως, δυ- νοτά, κρουγάζω: Πρόδρ.1,252 και λέγουν με σι- γά, σαλέ, και μη πολλά φωνάξης ιδ.γρ. άντι και λέγουσιν με, Σάπασα, σαλέ, μη συνυψηφίαι, - όσο και άν φωνάξης, κανάνας δέ σ' άκούει, - μη φωνάξεις έτσι και μάς έξουόσανες || λέγω τή μέ δυνατήν φωνήν: Παλαμ.Περ.Χαιρ.27,11 μά σά ν' άκούω να μου φωνάξη κάποιος μέσα μου: | «θ' «ρηγ μιά κρσιη . .» | παροιμ. άν δέ φωνα- ξη τού μυροδ, δέν τώ ταίξει ή μάννα του [πρέπει να ζητώμεν έπιμόνωσ τού δικαίου μας, δια να τώ έπιτύχωμεν], - φωνάξει: ό κλέφτης να φύγη ό νοι- κοκύρης ιδ. άδικήσας έμφανίζεται ως άδικηθεις δια να άποφύγη την τιμωρίαν], φωνάξου τ' άγρια να διώξουσ τὰ ήμερα [ένί δημοθυργίας πα- νικού πρός ίδιοτελείς σποαούς] 2) όημ. καλώ τινα μεγαλοφώνως, κ. γεν. καλώ, προσκαλώ: Πο- λιτ.Έκλ.Τραγ.58,4 κ. ό Σουλειμάνης φωνάξει τόν καπετάν ήλιόνην: | «Χρίστο, σε θέλει ό βασι- λιάς...», τόν έστειλε να φωνάξη τού γιστροδ, - τόν φωνάξει και τού είνε: || καλώ τινα όνομαστι- κώς, άπαγγέλλω τώ όνομά τινος, κάμνω κλήση: φωνάξει όλη την τάξη σήμερα ό δάσκαλος και μόνο έμένα δέ φωνάξει 3) ρηματ.π. φώναγμα.

φω-ακλάξ(ό) όημ., τού θηλ.-κλούδ, ό έκων την ουνηθειαν, ό συνηθίζω να όμιλή μεγαλοφώνως: Ψυχάρ.Ταξ.9 σιχαίνουμαι τούς φωφαλάδες, τούς φωνακλάδες τούς μισώ.

φωναίξη [ή] όημ. ή πρόσκλησις: τόν άνησούχη- σε ή φωναίξη του στην άνάκριση.

φωναρία [ή] όημ. μεγέθ. τού φωνή: έμνηξει μιά φωνάρα.

φωναρίον [τό] ύποκορ. τού φωνή βλλ., μικρά φωνή, φωνίτα: Κλέαρχ.Κίθαροδ.άπ.2 γόνγγων τῆ

λευκὸν πέσει τοῖς κολλώδεσι βρόχιζις' τούτοις γὰρ τρέφεται τὸ πνεῦμα καὶ τὸ φωνάριον ἡμῶν περίσαρκον γίνεται, Πολυδ.4,64 φωνάριον ῥιδικόν, ΑΠ5,131 ὠ τὸν ἄστυ' ἔλε φωναρίων.

φωνασκητής (ὁ) [φωνασκάω] γλῶσσα. ὁ φωνασκάος βλ.α.

φωνασκή (ἡ) [φωνασκάω] κ. μ.σν. κ. νεώτ. τὸ φωνασκεῖν, ἡ τέχνη τῆς ἀκούσεως τῆς φωνῆς, ἀκωστικὴ εἰς ἀπαγγελίαν, ἐκγύμνασις εἰς λαλίαν: Δημ.319 λόγων ἐπιδείξειν γίνα καὶ φωνασκήας βουλούμενος ποιήσασθαι, Θεόδωρ.Φι9,2, Ορειδ.93,99 ἰεὺδ.Ματθ.1, Εὐστ.Πον.78,1. 2] νεώτ. τὸ φωνασκεῖν βλ.α.21: Κολλίγ.Θάν.Βλ.78 ὁ πρόξενος διεμαρτυρήθη καὶ ἐνέκειτο ἀπειλῶν, ὁ δὲ καίμακάμης δὲν ἐφοβεῖτο, ἀλλ' ἐπέθυμει ν' ἀπολαχθῆ τῶν φωνασκίων τοῦ προξένου.

φωνασκήκος -ή-όν μ.γν. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν φωνασκίαν, τὴν ἀκωστικὴν τῆς φωνῆς: Πλούτ.ΤΡάγ.2 δς ἔχων φωνασκήκιον δρᾶνον... ἐνεδίδου τόνον μάλακον, Διογ.Λ2,103 φωνασκήκιον βιβλίον, Σουῖδ.ἐνλ.φωνασκήκι φωνασκήκιον βούκιον κ. ἐπίρρ. -κῶς: Ἀρρ.Ἐπικτ.1,4,20.

φωνασκάος (ὁ) κ. μ.σν. κ. νεώτ. ὁ κατογιόμενος εἰς τὴν φωνασκίαν βλ.α.11, ὁ ἀσκῶν, ἐκγυμνάζων τὴν φωνήν, διδάσκαλος τῆς φιδίχης ἢ τῆς ἀπαγγελίας: Ἐπιγρ., Ἀρρ.Ἐπικτ.1,4,20, Γαλ.6,155 καὶ τὰς καλουμένας ὑπὸ τῶν φωνασκῶν ἀναφωνήσεις παρελάβανον, Ἀλέξ.Ἀρρ.Πρ.1,119 οἱ φωνασκαὶ δὲ παιωνίζοντες προμαλιάνουσι τὰ ἀναπνευστικά, Γεωπ.12,17,13. 2] ὁ φωνασκῶν, ὁ φωνάριον διατῶρας ἢ φλυαρῶν με δξείαν καὶ ἐνοχλητικὴν φωνήν.

φωνασκῶ μ.σν. ἀντί φωνῶ βλ.α.: Τζέτζ.Χιλ.6,89.

φωνασκάω-έω κ. μ.σν. κ. νεώτ. ἀσκάω, ἐκγυμνᾶω τὴν φωνήν μου, ἐκγυμνάζομαι, ἀσκούομαι εἰς τὴν φιδίχην ἢ τὴν ἀπαγγελίαν: Ἡσ. φωνασκεῖ, φωνὴν ἀποτελεῖ ἡ φωνῆς ἐπιτελετῆ, Σουῖδ. φωνασκεῖν, εὐφώνων ἀσκέειν: Πλάτ.Νόμ.665B οἱ περί νίκης χοροὶ ἀγωνίζονται πεφωνασκηκότες, Δημ.323, αὐτ.421 λογάρια δύστηνα μελετήσας καὶ φωνασκήσας, αὐτ.449 ἐπαρετὴ τὴν φωνήν καὶ πεφωνασκηκότας ἔσται, Ἀριστ.Πρ.11,22 οἱ φωνασκούντες ἔωθεν τε καὶ ἠνθεῖσι δυντες τὰς μελέτας παιούνηται, Φιλ.2,537,23 μισθοδοτήσας τοὺς ὀλιεφθίους καὶ φωνασκεῖν εἰωθότας, Τζέτζ.Χιλ.6,88 σύμρον τὸ ἱμάτιον μεγάλους ἐφωνάσκει κ. μ.σν. αἰτ.: Μαλ.Ἰ.288,7 ἐφωνάσκουν τραγικά μέλην || τὸ μέσ. φωνασκόμεαι ἐν τῷ αὐτῷ σμ.: Πλούτ.Ἡθ.347A, Εὐστ.Πον.277,50. 2] νεώτ. ἐκβάλλω κραυγὰς, κραυγάζω, φωνάζω διατῶρας ἢ φλυαρῶ με δξείαν καὶ ἐνοχλητικὴν φωνήν. 3] ρημ.τ.φ. φωνασκητής, φωνασκάα.

φωνασκάω (τὸ) δημ. ἢ φωνάγω βλ.α., ἰδ. κλῆσις, πρόσκλησις: Παλαμ.Τρισεύθ.9 τὴν προγογιὴν τὴν φωνάξω... πολὺ θυμὸ ἔθελε σὸ φωνάσσω τῆς.

φωνασκή (ὁ) στήχι (οἱ) μ.γν. ἀπόδ. τοῦ λατ. vocalis versus: Διομ.Λατ.Γραμμ.498 [ἐκδ.Κεῖν].

φωναχτά ἐπίρρ. δημ. γεγωναῖα τῆ φωνῆ, με δυνατὴν φωνήν: μίλα φωναχτά.

φωνενδοσκόπησις-εως (ἡ) νεώτ. ἱστρ. ἡ φωνενδοσκοπία ἢ διὰ τοῦ φωνενδοσκοπίου ἐξέτασις, στηθοσκόπησις.

φωνενδοσκόπιον (τὸ) νεώτ. εἶδος ἱατρικοῦ ὄργάνου μετὰ μικροφώνου πρὸς ἀκρόασιν ἢ πρὸς καθορισμὸν τῶν ὀρίων τῶν ἀπληγῶν, δι' εἰδικῶν τινος χειρισμῶ ἀποτελούντος ἀνυδασιῶν τῆς ἀκρόάσεως καὶ τῆς ἐπικρούσεως.

φωνή (ἡ) κ. μ.σν., νεώτ., κ. δημ. κ. κωρ. ὁ ὑπὸ τοῦ λαδύριου καὶ τῆς στοματικῆς κοιλότητος ἀνθρώπου καὶ ζῶων παραγόμενος ἦχος: Ἀριστ.Ψυχ.2, 81,4 «ἡ φωνὴ φόφος τις ἐστίν ἐμφύχου», σὺνήθ. ἐπὶ ἀνθρώπων: Ἰλ.Ρ555 ἀτερπέα φωνῆν, αὐτ.Β

490 εἰ μὴ δέκα μὲν γλώσσασι, δέκα δὲ στόματ' εἴεν, φωνὴ δ' ἀρρηκτος, Πίνδ.Ν.2,25 ἀδυμελεῖ - ἐξάρχετε φωνῆ, αὐτ.Π.4,63 δυσθρόου φωνῆς, αὐτ.137 μαλακὰ φωνῆ, Ἡρ.2,55 φωνῆ ἀνθρωπιῆ, αὐτ.4,114 φωνῆν τὴν... τῶν γυναικῶν, Αἰσχ.Πρ.21 φωνῆ... βρωτῶν, Ἀριστ.Φ.Νεφ.979 μαλακῶν... φωνῶν, αὐτ.Ἰνπ.218 φωνῆν μιαρὰ, Πλάτ.Φιλ.17B φωνῆ... ἐστὶν μία διὰ τῷ στόματος (οἴσα), αὐτ.Τίμ.67B, αὐτ.Πολιτ.306C, αὐτ.Νόμ.669B φωνῆς θηριώδους, αὐτ.Πρωτ.322A, Ἐν.Κυν.6,20 ὁ τόνος τῆς φωνῆς, αὐτ.Ἀπομν.1,4,12, Δημ.419, Ἀριστ.Ζ1 535a,31 διάλεκτος... ἡ τῆς φωνῆς ἐστὶ τῆ γλώσσῃ διαδρθρωσις, αὐτ.ΖΜ664b,2 ἡ... προρυγέ... οὐ... μόνον ἀναπνοῆς ἐνεκὸν ἐστὶν ἀλλά καὶ φωνῆς, Πλάτ.Ἡσ.42,2 οὐδὲ ἀκουσθήσεται ἐξω ἡ φωνὴ αὐτοῦ, ΚΔ Πράξ.12,22 Θεοῦ φωνῆ καὶ οὐκ ἀνθρώπου, Λοκκ.Ἐρωτ.36 ὑπεσθώμενη τῷ τῆς φωνῆς τόνου, Διήγ.Ἀρχιλ.220Wτ. τοὺς πάντας ἐξεφώνησε μετὰ φωνῆς μεγάλης, ἡ πόλις ἀκούσα τῆ φωνῆ σου, ἦλθε, -βραχνή-στριγγή φωνή,-δίττονος φωνῆς ἰὴ κατὰ τὴν ὀμίλιον μεταπίπτοντα ἀναυραμόστας ὁπὸ βαρῆος φθόγγου εἰς ὄξυν' || κραυγῆ, μ.τ. ρημ.τ.: Ἡρ.1,85 ὑπὸ δέους... ἐρρηξέ φωνῆν, αὐτ.2,2 ὑπεδραμὸν ἐνεκὸν ἴεναι, αὐτ.4,23 φωνῆν... ἴεντες, Εὐρ.Ἡρ.1295 φωνῆν... ἦσει, Ἀριστ.Φ.Νεφ.357 σφρανονήκη ῥήξεται... φωνῆν, Πλάτ.Νόμ.890D φωνῆν ἴεντα, αὐτ.Ἐθ.293A φωνῆν ἠφιεν, Δημ.449 ἐπαρετὴ τὴν φωνήν καὶ πεφωνασκηκότας ἔσται, αὐτ.301, ΚΔ Μάρκ.15,37 ἀφῆς φωνῆν μεγάλην, αὐτ.Λοκκ.11,27 ἐπάρασά τις γυνὴ φωνῆν ἐκ τοῦ δχλοῦ, αὐτ.17,13 ἦσαν φωνῆν λέγοντες, αὐτ.Πράξ.2,14, αὐτ.4,24, Σολων.Λόρδ.Μπάρρ.153 φωνῆν τράμου ἡ Ἑλλάδα σφύρει,-ἐσυρε μίαν στριγγιὰ φωνῆ, -βγάζω μὴ φωνῆ, -βαζῶ ἡ μῆχη τῆς φωνῆς ἰεφωνωῖω ἢ καλῶ εἰς θῆθειαν: || κ. ἐπὶ τῆς πολεμικῆς κρουγῆς: Ἰλ.Ξ400 ὄσσις ἀρα Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἐπλετο φωνῆ, αὐτ.Ο686 φωνῆ δὲ οἱ ἀθερ' ἴκτανεν ἰέπῃ τῆς πολεμικῆς κρουγῆς τοῦ Ἀταντοξ' || κ. δημ. ἀναφώνησις, διατῶρας κραυγῆ, ἔσφωνητό, ἰδ. κτ. πλθρ.: Ξεν.ΚΠ1,2,3 οἱ ἀγοραῖοι καὶ αἱ τοῦτων φωναὶ καὶ ἀπειροκαλαίαι || ὄχλοδοή, βολὴ βλ.α.31: ΚΔ Ἀσοκ.19,1, αὐτ.6 ἡκούσα ὡς φωνῆν ὄχλου πολλοῦ, -φωναξ, κακῶ, χαλασμός κάσμου' || δοτ. φωνῆ μεγαλοφώνως, φωνακῶτα: Ἰλ.Γ161 Πρίαμος... Ἐλένην ἐκαλέσαστο φωνῆ, Πίνδ.Π.9,29 Χείρανα προσέννεπε φωνῆ, Λυκ.6,51 εἶπε τῆ φωνῆ τὰ ἀπόρρητα' ὄμ. κ. φωνῆ μεγάλη: Πολύδ.6,15,29,11 ἡ ἄναδοθήσαστο μεγάλη τῆ φωνῆ, ΚΔ Ματθ.27,50 κράξας φωνῆ μεγάλη, αὐτ.Μάρκ.1,26, αὐτ.Λοκκ.1,42, αὐτ.4,33, αὐτ.Πράξ.14,10' || μίφ φωνῆ με μίαν φωνῆν, ὁμοφώνως: Διδδ.Σ.11,92 ὁ δὲ ἄθμος ὡσπερ τινι μίφ φωνῆ σῶειν ἀπαντες ἐβόων τὸν ἰκέτην, Λοκκ.Νιγρ.14 μίφ φωνῆ πάντες ἀνεβόωνσι' || παροιμ. κ. σοφ. ΟΚ317 φωνῆ... ὄρω ἰέπῃ τυφλοῦ, Πλάτ.Νόμ.890D πᾶσαν, τὸ λεγόμενον, φωνῆν ἴεντα ἴσοιζόμενον χρῆσιν παντός μέσου, αὐτ.Πολ.475A πᾶσα προφάσις προφασίζεσθῆ τε καὶ πᾶσα φωνῆς ἀφιετε ἴβετε εἰς ἐνέγειον ὄκα τὰ μέσαι, Δημ.293 ὑπὲρ οὐ τὸτ' ἐκείνου πᾶσα ἀφῆκη φωνῆς, Πλούτ. Ἀρωτ.38 πᾶσαν... ἀφιειν φωνῆν ἀπολογιζόμενος τὴν ἀνάγκην' || νεώτ. κ.δημ. ἡ ἀδουσα, ἡ κατόλληος δι' ἄσμα φωνῆ: Παλομ.Περ.Χαιρ.143,Β ὁ ἦμος θά φαλῆ, | τὸ ἐρημικῶ ἔωκκλῆσι θὰ γιναρτάσ, | τὸ ἀρρηθὸ τοῦ τραγοῦθὶ τὸ πουλί | με τῆ φωνῆ τοῦ φλάτῃ θὰ ταρι:σπ, -ἔρει μουςικὰ, ἀλλά δὲν ἔχει φωνῆ, -φωνὴ ὄξφωνώων -βαθφωνώων -βαρυτόνω, -φωνὴ κεφαλή ἢ κεφαλικὴ ἢ φευδῆς φωνῆ ἢ ἀνδρικῆ φωνῆ δι' ἧς κατορθοῦται ἡ ἀπόδοσις τῶν φθόγγων κατὰ μίαν ὁμόδην ὀξυτε-

ρονι, -ζει μία φωνή καρπνά· 2) κ. νεώτ. ὁ ἕπὸ τὴν ζῶαν ἐκαλλόμενος, ἐκπεμπόμενος ἀναρ-
 ρος ἤχος, ἢ κραυγὴ τῶν ζῶων : Ὁδ.Κ 239 σωὼν
 .. φωνήν, αὐτ.Μ 86 φωνή .. ἀκούλακος, αὐτ.396
 βοῶν .. φωνή, Ἡρ.4,125 δύνων ἢ φωνή, ΚΔ Ἄνοκ.
 9,9 φωνὴ ἀρμάτων Ἰππῶν πολλὰν τρεχόντων εἰς
 πόλεμον· κ. ἐπὶ τῶν πτηνῶν, οἷον τῆν ἀθρόον :
 Ὁδ.Γ 521 ἀθρόων .. χεῖρι πολυχηταί φωνῶν· κ.
 ἐπὶ τῆς χελιδόνος : Ἄνακρ.9,9· πρβλ. Ἀριστ.ΖΙ 535α,
 κέξ. || δημ. παροιμ. κατὰ φωνὴν κὶ ὁ γάττα-
 ρος ἰεπὶ ἀπροσδοκίῃτας ἐμφανίζομένου καθ' ἣν
 στιγμήν γίνεται λόγος περὶ αὐτοῦ). 3] ἐναρβρος
 φθόγγος, φωνή, κτ. ἀντιθ. πρὸς τὴν ἀναρβρον :
 Σοφ.Αντ.1206 φωνῆς .. κωκυμάτων, Ἀριστλ.
 Ποιητ.1456β,23 ἢ πέφυκε συνετὴ γίνεσθαι φωνῶν...
 ταῦτις δὲ μέρος τὸ τε φωνητὸν καὶ τὸ ἡμιφωνον
 καὶ τὰ ἀφώνων' || ὁ ἤχος τῶν φωνηέντων, κτ.
 ἀντιθ. πρὸς τὸν τῶν ἀφώνων : Πλάτ.Θειτ.203Β τοῦ
 .. βῆτα ὅτε φωνὴ οὔτε φθόγος, οὐδέ τῶν πλει-
 στων στοιχείων . . ὤν. .. τὰ ἐναργεστάτα αὐτὰ
 τὰ ἐπτά φωνῶν μόνον ἔχει, Διον.Ἀλ.Συνθ.14,72
 [τῶν γραμμάτων] τὰ μὲν φωνὰς ἀποτελεῖ, τὰ δὲ
 φθόγους φωνὰς μὲν τὰ λεγόμενα φωνηέντα, φθ-
 φους δὲ τὰ λοιπὰ πάντα· πρβλ. Ἀριστλ.ΖΙ 535α,28·
 4) κ. νεώτ. κ. δημ. ἤχος ἀφώνων κ. ἰδ. μουσ. ὄρ-
 γάνων : Ἰλ.Σ 219 ὡς δ' ὅτ' ἀριζήλη φωνή, ὅτε τ'
 ἴαχε σάλπιγγι, Σοφ.ἀν.522 κερκίδος φωνή, Εὐρ.
 Τρω.127 σαρπίγγων φωνάσ, Μνηοίμ.Ἰπποτ.1,56 αὐ-
 λῶν φωνή, Πλάτ.Πολ.397Α πάντων ὀργάνων φω-
 νῶν, Πλᾶ.ἘΞ.20,18 τὴν φωνῶν τῆς σάλπιγγος, ΚΔ
 Κορινθ.1,14,8 ἐάν ἀδῆλον φωνῆν σάλπιγγε δῶν,
 αὐτ.7 τὸ ἀψυχα φωνεῖν διδόντα, εἰτε αὐδάς,
 εἰτε κιθάρα, αὐτ.Ἀοκ.1,15 φωνῆ ὕδατων, αὐτ.6,1
 φωνῆ βροντῆς, αὐτ.8,13, αὐτ.9,9 ἢ φωνῆ τῶν πε-
 ρύων αὐτῶν, αὐτ.10,3 ἐλάσσων αἰ. βροντῶν
 τὰς ἑαυτῶν φωνάς, αὐτ.18,22 φωνῆ κιθαρωδῶν
 καὶ μουσικῶν καὶ αὐλητῶν καὶ σαλπαστῶν, αὐτ.
 καὶ φωνῆ μύλου, Σέξτ.Ἐπιμ.349 ἢ τῆς πηγῆς φω-
 νῆ, - ἢ φωνῆ τῶν κυμάτων - τοῦ δάσους, - ἢ
 φωνῆ τοῦ αἵματος ἢ ἐνδόμυχος παρῶρμης
 πρὸς ἐκδιήκισιν διὰ φῶνον στενοῦ συγγενού:]
 || δημ. ἐπὶ μουσ. ὀργάνων, μουσικῶς φθόγγος :
 λείπουν δυὸ φωνῆς ἀπὸ τῆ φυσαρμνιά τοῦ,
 - ἀπὸ τὴν τρόμπα του· 5) κ. μ.σ. ἢ δύναμις
 τοῦ λέγειν, ἢ ἰκανότης τοῦ ὁμιλεῖν, λαλεῖν, λόγος,
 ὁμιλία : Σοφ.Ἡλ.548 φωνῆ δ' ἀν ἢ θαυόσω . . εἰ
 φωνῆν λόβου ἰεὸν ἠδύοντο νό ὁμιλῆ, αὐτ.ΟΚ
 1283 παρήγε φωνῆν τοῖς ἀφωνήτοισι τινά, Δημ.9
 4 . . παρῶν καιρῶς . . μόνον οὐχὶ λέγει φωνῆν
 ἀριεῖς, ὅτι... Πρῶδρ.2,42β σφιξε σφικτὰ τὰ δόντια
 σου, καὶ κράτει τὴν φωνῆν σου, καὶ κάμψου
 τὰ μῦστα σου, καὶ μὴ πολυπραγμονεῖ· 6) κ.
 μ.σ. κ. νεώτ. πᾶν ὅ, τι λέγει τῆς ρήμα, ρῆσις, λέ-
 ξις, λόγος : ΠΔ Ἡα.40,3 φωνῆ βωόντων εἰς τὴ ἐρή-
 μῃ ἰκ. νεώτ. ὡς φρ. ἐπὶ ἀκρας ἀδιαφορίας δι'
 ὀρθὰς καὶ σπουδαίας ὑποδείξεως, ΚΔ Κορινθ.1,14,1
 ἐάν .. μὴ εἰδῶ τὴν δύναμιν τῆς φωνῆς, ἔσομαι
 τῷ λαλοῦντι βάρβαρος καὶ ὁ λαλῶν ἐν ἐμοὶ
 βάρβαρος, ΨΚωδ.149,16 ἰεκδ. Pveg.1 ἀπὸ φωνῆς
 Ἐρμείου ἰς ἱστορεῖ Ἐρμείας· || μ.σ. φρ ἀπὸ
 φωνῆς ἴτ. ἀναφερόμενος, σχημ. ἐπὶ κωδικῶν συγ-
 γραμμάτων γραφέντων οὐχὶ ἰδιοχείρας ὑπὸ τῶν
 συγγραφέων των, ἀλλ' ὑπὸ ἄλλων γραφέων καθ'
 ὑπαγόρευσιν αὐτῶν : Δουκῆγ.Ἐστ.631· 7) ρῆ-
 σις, ρητόν, ἀπόφθεγμα, ὑποθῆκη, παράγγελμα :
 Πλάτ.Πρωτ.341β τὴν Στριωνίδου φωνῆν, Πλούτ.
 Ἡ9,106β τὴν τοῦ Σικαράτους φωνῆν, ΚΔ Πράξ.
 13,27 τὰς φωνὰς τῶν προφητῶν τὰς κατὰ πᾶν
 σάββατον ἀναγινωσκόμενας κρίναντες ἐπλήρω-
 σαι, Σέξτ.Ἐπιμ.Πυρρ.1,14 αὶ σκεπτικαὶ φωναί·
 8] φήλη, λόγος, θούλημα, διδασκαία : ΠΔ
 Ἡ.45,16 καὶ διδωθῆ ἢ φωνῆ εἰς τὸν οἶκον

Φαραῖ, ΚΔ Πράξ 2,6 γενόμενης δὲ τῆς φωνῆς
 ταύτης· 9) κ. νεώτ. γλώσσα : Ἡο.4,117 φωνῆ δὲ
 αὶ Σαυρομάται νομιζοῦσι Ἐσχυθική, Αἰσχ.Αγ 1031
 ἀγνώστα φωνῆν βερβαρον κειπόμενῃ, αὐτ.ἀπ.315
 ἀβίσινα φωνῆν, Πλάτ.Θειτ.163β τῶν βαρβάρων
 πρην μβαθὲν τὴν φωνῆν, ΚΔ Κορινθ.1,14,10 τοσαῦ-
 τα εἰ τὸχαι γέννη φωνῶν ἔστιν ἐν κόσμῳ, Πάν.
 τῆ τῶν Ἀλυπτιανῶν φωνῆ, ἢ ἑλληνίς φωνῆ·
 || διάλεκτος : Αἰσχ.Χο.563 φωνῆν ἤσομεν Περην-
 σίδα, Θουκ.6,5 φωνῆ μὲν μεταξὺ τῆς τε Χαλκι-
 δέων καὶ Δωριδῶς ἐκράθη, αὐτ.7,57, Πλάτ.Πρωτ.
 341c, αὐτ.3461) τῆ φωνῆ . . κέχρηται τῆ τῶν Μυ-
 τιληναίων, αὐτ.Κρατ.398β, αὐτ.1) κατὰ τὴν Ἀτ-
 τικὴν τὴν παλαιὰν φωνῆν, αὐτ.Ἀπολ.171), Ξεν.
 Κυν.2,3, αὐτ.Ἀν.3,1,26 βοιωτιανάς τῆ φωνῆ, Αἰλ.
 ΖΙ.31· 10) νεώτ. γραμμ. σειρά ἢ σύστημα κα-
 ταλλέων τοῦ ῥήματος δι' ἄν ὁλοῦται ἢ διάθε-
 σις βλ.λ.14) αὐτοῦ : ἐνεργητικὴ φωνῆ ἢ δι' ἢς ἐκ-
 φράζεται ἢ ἐνεργητικὴ καὶ ἐνίστη ἢ οὐδέτερα διά-
 θεσις], - παθητικὴ φωνῆ ἢ δι' ἢς ἐκφράζεται ἢ πα-
 θητικὴ κ. μέση κ. ἐνίστη καὶ ἢ οὐδέτερα διάθεσις.
φωνήεις-εντος-εσσα-εν κ. μ.σ. κ. νεώτ., δωρ.
 φωνάεις, ὁ ἔχων ἢ ἐκπέμπων φωνῆν, ὁ προκί-
 σμένος μὲ φωνῆν ἢ λόγον, ὁ φθεγγόμενος, ὁ ὀμι-
 λῶν, ὁ λέγων· Ἡα. ἐλαχιστὰ δυνάμενος : Ἡοισθ.
 Θ 584 ζώοισιν εἰκότα φωνήεσιν, Πινδ.1,314), 58
 τοῦτο γὰρ ἀθάνατον φωνῆν ἔτριπε, αὐτ.Ο 9,2
 μέλος φωνάεν, αὐτ.2,93 βέλπ . . φωνάεντα, ἔτρ.
 Τρω.440 σάρκα φωνήεσσα, Πλάτ.Νόμ.700ε
 τὰ βεατρα ἐξ ἀφώνων φωνηέντα γέγοντο, Ξεν.Ἀ-
 ποινμ.2,7,13 ὅτε φωνηέντα ἦν τὰ ζῶα (προκίσιμέ-
 να μὲ φωνῆν, μὲ λόγον). Ἀριστλ.ΖΙ 483α,34 τὰ μὲν
 φοσητικά, τὰ δ' ὄφωνα, τὰ δὲ φωνηέντα ἰτὰ
 ζῶα, Λογγίν.40,1 τὰ μεγάλα . . σωματοποιούμενα
 .. φωνηέντα γίνεται· 2) τὸ οὐδ. κτ. ἐν ἢ κ.
 πληθ. ὡς οὐσ. βλ.λ.· 3) ἐπὶ μέλους, ὁ φωνού-
 μενος μόνον τῆ φωνῆ. δηλ. ἀνεμ. μουσικοῦ ὄργα-
 νου ἢ ὁ πολυθύλητος : Σχολ.Πινδ.Ο 9,2.
φωνήεν-εντος(τὸ) κ. μ.σ. κ. νεώτ. μτ. ἢ ἀνεμ. τοῦ
 γράμματος, φθόγγος δυνάμενος νὰ ἐκφωνῆθῃ καθ'
 ἑαυτόν, κτ. ἀντιδιαστολ. ἰδ. πρὸς τὸ σύμφωνον·
 Πλάτ.Κρατ.393D τῶς δ' ἄλλοις φωνήεις τε καὶ
 ἀφώνους αὐτ.424C, αὐτ.Σοφ.253Α τὰ . . φωνηέν-
 τα διαφερόντων τῶν ἄλλων ὅλον δεσμός διὰ
 παντὸν κωχῆρκεν, αὐτ.Φιλ.18B τὰ φωνηέντα καὶ
 τὰ μέσα κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, Ἀριστλ.ΖΙ 535α,
 32 τὰ μὲν οὖν φωνηέντα ἢ φωνῆ καὶ ὁ ἀλύρωξ
 ἀφίσει, τὰ δ' ὄφωνα ἢ γλῶσσας· καὶ τὰ χεῖλῶν,
 Αἰν.Τακτ.31 τὰ φωνηέντα γράμματα . . ἀντὶ τῶν
 φωνηέντων γραμμάτων, Διον.Ἀλ.Συνθ.14,90 τὰς . .
 στοιχειώδεις φωνῆς δυνάμεις φωνηέντα ἐκάλε-
 σαν ὅσα καὶ καθ' ἑαυτὰ φωνεῖται καὶ μεθ' ἐτέ-
 ρων καὶ ἔστιν αὐτοτελῆ, Πλούτ.Ἡ8,30C· Ε φωνῆν
 φωνηέντι συγκροῦσται, αὐτ.737E τὰ φωνηέντα
 πρωτεύει τῶν ἀφώνων καὶ ἡμιφώνων, Διογ.Λ 7,56
 φωνηέντα δὲ ἐστὶ τῶν στοιχείων ἑπτά, Σέξτ.
 Ἐπιμ.238 τὰ μὲν τῶν στοιχείων φωνηέντα προ-
 σαγορευοῦσιν, τὰ δὲ σύμφωνα, Γρηγ.Κορ.Διολ 447,
 -τὰ φωνηέντα εἶναι ἑπτά . α.ε.η.ρ.ο.υ.ω, ὧν τὰ μὲν
 ε.ο.καλοῦνται βραχεία, τὰ δὲ π.ω.μακρά, κ. τὰ
 α.ι.υ. δίχρονα ἰσόλοτε μακρὰ κ. ἄλλοτε βραχεῖο].
φωνηεντόληκτος-ον νεώτ. ἐπὶ λέξεων, ὁ λήγων
 εἰς φωνῆν : ἀνόματα ἢ ῥήματα φωνηεντόληκτα
 ἰτὰ ἔχοντα χαρακτηριστῆρα φωνηέν].
φώνημα-ατος(τὸ) [φανῶ] φωνῆ, ἤχος φωνῆς,
 φθόγγος ἤχος : Σοφ.Αἰ.16 φώνημ' ἀκούω καὶ εὐν-
 αρσόςω φρενὶ χαλκιστόμου κωιδῶνος, αὐτ.Φιλ.
 125ς τίνος φώνημα, μὲν Ὀδυσσεὺς, ἐπηρσὸ-
 μην·, Πλούτ.Ἡ8,75β3 τὸν τὸ φώνημα γνηρίζει
 ὅτι τοῦ Φώκου εἴη, Λοκ.Ἰ.Ἀλέξ 3· || κ. ἐπὶ τῆς
 φωνῆς ἄδοντος : Δίων Κ 61,20 βραχῶ καὶ μέλαν
 φώνημα· 2) τὸ ἐκφωνηθέν, τὸ λεχθέν, λόγος·

Σοφ. Φιλ. 234 ὡ φίλτατον φωνήμα, αὐτ. ΟΤ 324 φώνημ' ἴδον πρὸς καιρῶν.

φώνησις, ἐκσις (ή) (φωνῶ) μτγν. ἡ ἐνέργεια τοῦ φωνεῖν, δουλία, φωνάμα· (Πολυδ. 2, 111, 'Ανάων. Μουσ. 54, 16) βίβλιεσι. | δεῖ διαστηματικὴν εἶναι τὴν τῆς φωνήσεως κίνησιν.

φωνητήριος-α-ον μτγν. ὁ φωνητικός βλλ. : Φιλ. 1, 28, 44, αὐτ. 45, 35 φωνητήριον ὄργανον' ὄμ. κ. ἄνευ τοῦ ὄργανου· (Πολυδ. 2, 114 ὄργαν' διὰ τῶν φωνητήριων εἰς φωνὴν τυποῦμενος.

φωνητής (ή) (φωνῶ) ὁ φωνῶν' Ἡσ. ἐν λ. ἡπίτα.

φωνητικός-ή-όν μτγν., συν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν φωνὴν, ὁ τῆς φωνῆς, ἡ διὰ τὴν φωνὴν· (Πλούτ. Ἡθ. 898 B φωνητικὸν μέρος τῆς ψυχῆς, Γαλ. 2, 690, 2, Πολυδ. 2, 115 τὰ φωνητικὰ ὄργανα, Διογ. Λ. 7, 110 τὸ φωνητικὸν μέρος, Λογγίν. 30, 1 οἰστέ ψυχὴν . . . τῶν πράγμασι φωνητικὴν ἐντίθεσις, Γρή. Νύσσ. 1, 586 D, Βασ. 1, 25 D, Δαμασκ. 1 180 B, αὐτ. 181 A, - φωνητικὴ μουσικὴ (ἡ διὰ τῆς φωνῆς ἐκτελουμένη). - φωνητικὰ χροῦσά τοῦ λάρυγγος (ἴδου πτυχῶν τοῦ βλενωγοῦσι ὕμενος τοῦ λάρυγγος, πορᾶγουσι τὴν φωνὴν διὰ τῆς δονήσεως αὐτῶν ὑπὸ τὸ ρεῦμα τοῦ ἐκπνεομένου ἀέρος.)

2) νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν φθόγγον· φωνητικὰ μεταβολαί (οἱ ἐν τῇ γλώσσῃ μεταβολαί τῶν φθόγγων ἕνεκα τῆς προφοράς). - φωνητικὸν νόμιον (οἱ νόμιον καθ' οὓς γίνονται αἱ φωνητικὰ μεταβολαί ἐν τῇ γλώσσῃ). - φωνητικὴ ὀρθογραφία (ἡ γραφὴ τῶν φθόγγων συμφώνως πρὸς τὴν φωνὴν καὶ οὐκ πρὸς τὴν ἱστορικὴν παράδοσιν, ἀντιθ. ἱστορικὴ ὀρθογραφία)· || τὸ θηλ. φωνητικὴ ὡς οὐσα. ἡ ἐπιστήμη ἢ ἔχουσα ἀντικείμενον τὴν ἔρευναν τῶν φθόγγων, ἧτοι τῆς φύσεως αὐτῶν, τῶν ποιικίων μεταβολῶν, ἀς ὑφίστανται οὗτοι διὰ τοῦ χρόνου, ὡς καὶ τῶν νόμων, καθ' οὓς αἱ μεταβολαί καὶ ἀλλοιώσεις αὐτοῖς συντελοῦνται· 3) ὁ ἔχων φωνὴν, ὁ προκισμένος με λόγον, φωνήεις· Κορνοῦτ. 17, 176 ἴδ. φρ. φωνικός.

φωνητικός ἔπιρρ. συν. κατὰ τρόπον φωνητικός βλλ., διὰ φωνήσεως· Ψελλ. Χρημ. 102, 17.

φωνητός-ή-όν (φωνῶ) μτγν. ὃν δυνατόν πς νὰ πῆρ, ὁ λεκτικός· Φιλ. ἤτ. ΑΠ 6, 210 & τ' οὐ φωνητὰ πρὸς ἀνδράς.

φωναίως μ. συν. δημ. τ. τοῦ φωνάζω βλλ. || 'Ερωτήρ. 2, 1491 ὄλοι φωναίως, ὄλοι μιλοῦ' || ὄμιλω γεγωνοῖα τῇ φωνῇ, λέγω φωναίχτα· αὐτ. ἐφώνιας, ἐκίματά φωναίως δις μου φέρη.

φωνικός-ή-όν σχόλ. ὁ φωνήεις· Σχόλ. Αλοχ. Πρ. 832.

φωνίον (ή) ὄνομα. τοῦ φωνῆ βλλ., μικρὰ φωνή, φωνίτσα, φωνοῦλα· (Αριστλ. Ἀκουσ. 57.

φωνίς-ἴδος (ή) μτγν. ὁ φωνίον βλλ. : 'Αρκάδ. 32, 14.

φωναδόλας-ον ὁ ἐκπέμπων φωνὴν, μτ. γενικ. 'Ἡσ. ἐν λ. σαλιγκιτής ὁ τῆς ἀσπληγῶς φωναδόλας.

φωναδολῶ-έω μ. συν. ἁρμονικός, μελωδικῶς ἐκφώνῶν, μελωδῶ, ῥῶδ· ΚΠορφ. 'Εκθ. 1, 151, 13 φωναδολοῦτες ὑπερεῦχονται τὸν βασιλέα.

φωναγραφία (ή) νεώτ. ἡ διὰ γραφικοῦ σημείου παράστασις ἐκστότου φθόγγου· 2) ἡ ἐπὶ τοῦ φωναγραφικοῦ δίσκου ἀποτύπωσις τῆς φωνῆς κ. γεν. τοῦ ἤχου.

φωναγραφικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν φωναγραφίαν ἢ τὸν φωναγράφον· φωναγραφικὴ ἀπόδοσις, -φωναγραφικὸ δίσκος (οἱ δίσκος τοῦ γραμμοφώνου).

φωναγράφος (ή) νεώτ. κ. δημ. συσκευὴ κυρ. μετὰ κυλίνδρου, δι' ἧς ἀποτυπῶται καὶ ἀναπαράγεται ἡ φωνὴ καὶ γεν. ὁ ἥχος· 2) γεν. συσκευὴ μετ' ἐπιπέδων δίσκων ἀναπαράγουσα μόνον τοῦς ἤχους, ὁ γραμμοφώνον.

φωναγράφω-έω νεώτ. ἀποτυπῶ τὴν φωνὴν κ. γεν. τοῦς ἤχους ἐπὶ φωναγραφικοῦ κυλίνδρου ἢ δίσκου ἢ καὶ δι' ἄλλου μέσου.

φωναγράφω-άω κ. δημ. φωνάζω ὀδικακῶς, **φωνακτοῦπῶ**-έω μ. συν. ἐκβάλλω φωνὴν, κρουγάζω, τὸ παθ. : Δαμασκ. 1, 2837 A θορυβεῖται καὶ φωνακτοῦπεται.

φωναληπτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν φωναληπίαν, ὁ τῆς φωναληπίας.

φωναληψία (ή) νεώτ. ἡ ἐπὶ αὐτοῦθεν μέσου ἀποτύπωσις τῆς φωνῆς καὶ γεν. τοῦ ἤχου.

φωναλίθος (ή) νεώτ. πυργενές πέτρωμα πορφυρικῶ ἴστω.

φωναλογία (ή) νεώτ. ἡ ἐπιστήμη ἢ ἔχουσα ἀντικείμενον τὴν ἀνθρωπίνην φωνὴν, λαλίαν.

φωναλογικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν φωναλογίαν, ὁ τῆς φωναλογίας.

φωναλογῶ-έω μ. συν., δημ. κ. φωναλογῶς ἐκβάλλω φωνὴν, κρουγάζω· Βελλ. Χρυσ. 254.

φωναμάχια (ή) μτγν. ἡ περὶ λέξεων μάχη, ἔρις· (Πολ. Κριτ. 9.

φωναμάχια-ῶ μτγν. μάχομαι, ἐρίζω περὶ λέξεων· Σέξτ. Ἐπιμ. Πυρρ. 1, 48, 52.

φωνόμετρον (ή) νεώτ. ὄργανον πρὸς μέτρησιν τῆς οὐξήτητος τῶν ἤχων ἢ τῆς πείσεως τοῦ κατὰ τὴν φωνὴν ἐκπνεομένου ἀέρος.

φωναρηπτική (ή) νεώτ. μέθοδος διδασκαλίας τῆς πρώτης ἀναγνώσεως, καθ' ἣν οἱ μαθηταὶ προσφέρουσι μόνον τὸν φθόγγον ἐκστότου γράμματος καὶ οὐκ ὀλόκληρον τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

φωναμίμος-ον μτγν. κ. μόν. ὁ ὀνομιούμενος, ὁ ἀποδίδων τὴν φωνὴν ἢ τὸς φωνὰς ἄλλων· Πτολ. 'Ἡφοιστ. π. Φωτ. Βιβλ. 149, 3 διατ' δ' Ἠχώ τὴν Ἐλένην τὸ κύριον κληθῆναι διὰ τὸ φωνόμενον αὐτῆν γενέσθαι, Εὐστ. 1496, 24 ὁ μῦθος φωναμίμον παραδίδουσι τὴν Ἐλένην.

φωνῶς-ον κ. μ. συν. φωνώτερος (Πρόδρ. ἐν Νοτίτ. 66, 564), ὁ ἔχων μεγάλην, ἰσχυρὰν φωνὴν, ὁ μεγαλόφωνος· Σουῖδ. ἐφώνος ὁ μεγαλόφωνος, Ὁδῶγναστ. Καν. 66, 17, Εὐπ. Χρυσ. γεν. 17 τῆς ὁ φωνός, ὡ ραφῶδῆς ἰδιόθρ. ἀντὶ τῆς σφῶν ὡ ραφῶδέι, Πρόδρ. ἐν Νοτίτ. 66, 564 Στέφανος φωνώτερος.

φωνασκοπία (ή) νεώτ. συσκευὴ πρὸς ἐξέτασιν καὶ ἀποτύπῃν τοῦ τρόπου καθ' ὃν πορᾶγεται ἡ φωνὴ, ἐπίσης δὲ καὶ τῶν παραγόντων αὐτῆν ὄργανον· πρὸλ. στροβοσκοπία.

φωνασπαμία (ή) νεώτ. ἱατρ. σπασμώδης διαταραχὴ κατὰ τὴν φωνήσιν, τὴν ὄμιλιαν.

φωναταινία (ή) νεώτ. ταινια τοῦ ὄμιλοῦτος κινηματογράφου.

φωνατορία (ή) νεώτ. παθολογικός φόδος τοῦ ὄμιλιν μεγαλοφώνως.

φωνῶ-έω (φωνῶ) κ. μ. συν. κ. νεώτ., ἄορ. ἐφώνησα (Ἰεν. Σουλ. 3, 13), παθ. ἄορ. ἐφώνηθην (Πλάτ. Σοφ. 262 C, αὐτ. Τιμ. 72 A), ἐκπέμπω, ἐκβάλλω φωνὴν ἢ ἤχον, ἐπι προσ., ὄμιλω, λαλῶ, μεγαλοφώνως ἢ καθορῶς, φθέγγομαι, φωνάζω, π. Ὁμ. συνδεδερέων σὺνήθρ. μτ. συνων. ρ. : Ἰλ. 2, 116 ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέθη, Ὀδ. Δ 370 ἔνος φῶτα φωνάσεν τε' ὄμ. κ. προσπιθεμένων τῶν λέξεων εἰς λέγει τις· Πινδ. Ο 13, 67 φῶνας δ' Ἐδῆεις, . . βασιλεῦ, Αλοχ. Ἐπτ. 4, 34 φωνεῖ . . ἐπρῆσθε πόλιν, αὐτ. Ἀγ. 205 τῶδ' εἶπε φωνῶν' ἐβαρεῖα . . κῆρ τὸ μὴ πιθέσθαι, αὐτ. 1334, ΚΔ Λοκ. 8, 8 ταῦτα λέγων ἐφώνει· ὁ ἔχων ὡτα ἀκούει ἀκούετα, αὐτ. 54 ἐφώνησε λέγων' Ἠ παῖς, ἐγείρου κ. μτ. συστοίχ. : Ὀδ. Ω 535 θεὰς ὄκα φωνήσθησ' ὄμ. κ. π. Ἡρ. 2, 2 τὰ παιδία . . βεκοὶ ἐφώνων ἰεφώνων βενικός, Σοφ. Ἡλ. 329 φωνεῖ . . φάτιν κ. μτ. δοτ. ὄργανον· ΚΔ Λοκ. 23, 46 καὶ φωνήσας φωνῆ μεγάλην . . εἶπε, αὐτ. Πρᾶτ. 16, 28, αὐτ. Ἀποκ. 14, 18 ἐφώνησε κρουγῆ μεγάλην ὄμ. κ. μτ. αὐδ. ἀνήρ. . . Πινδ. Ν 10, 76 ὄρθιον φωνήσας, Ἡρ. 4, 141 ἀνήρ. . . φωνέων μέγιτον, αὐτ. 7, 117, Αλοχ. Πρ. 1063 ἄλλο τι φώνει, αὐτ. Χο 314 τᾶδε φωνεῖ, αὐτ. Εὐμ. 936 μέγα

φωνοῦντο, Σοφ.Α1.362 εἴφημα φώνει, αὐτ.591, αὐτ.Φιλ.662 ὅσα . . φωνεῖς, Εὐρ.11.687 κ. παθ.: Πλάτ.Σοφ.262c τὰ φωνηθέντα, αὐτ.Τίμ.72Α, Λογ.γίν.39.4 αὐτῆς τῆς διανοίας οὐκ ἔλαττον τῆ ἀρμονία πεφώνητο' || κ. ὄπολ. κράζω ἰσχυρῶς, μεγαλοφωνῶς, φωνάζω δυνατὰ, ξεφωνίζω, ὁλον ἐν καρδίᾳ: Σοφ.Τρ.202 φωνήσατ' ὡ γυναικες' 2) ῥῶδ: Θεοκρ.16,44 δεινός ἀοιδός . . αἰόλα φωνῶν' 3) ἐπὶ ῥῶδων, κράζω: Ἀριστλ.Ζ1.6,28,2, αὐτ.8,3,9 (τὸ σελοχῆ) φωνεῖν οὐκ ὀρθῶς ἔχει φάνα φασεῖν δέ, αὐτ.4,9,7 κ. ἐπὶ τοῦ ἀλέκτορος: ΚΔ Ματθ.26,34 πρὶν ἀλέκτορα φωνῆσαι, αὐτ.74' 4) ἐπὶ μουσικοῦ ὁργάνου, ἠχώ, παίζω: Εὐρ.Ὀρ.146 ἄ σύριγγος ὅπως πνοὰ λεπτοῦ δόνακος . . φῶνει μοι, Μακκ.1,9,12, αὐτ. Ἀμ.3,6 εἰ φωνήσῃ σαλπῆς' || ὄμ. κ. ἐπὶ ἠχῶν, ἠχώ: Πλούτ. Ἠθ.10,21B ἄλλῳ φωνεῖν ἰσχεῖν ἠδέσθαι' || κ. ἐπὶ βροντῶν: Ξεν.Ἄπολ.12 βροντῆς δέ ἀμφιπέλει τις . . μὴ φωνεῖν ἰδίον δὲν ἔγουσι φωνῆν, δὲν ἐκπέμποσι φωνὴν σημαίνουσάν τι' 5) τὸ οὐδ', πηχ. κτ. πληθ. φωνοῦντα (τὰ) τὰ φωνήντα: Εὐρ.ἀπ.582 ἀφωνα καὶ φωνήντα συλλαβῶς τε θεῖς' 6) μτβ. μτ. αἰτ. προσ. ὀμιλᾷ πρὸς τίνα, προσφώνω: Ἰλ.Α.201 καὶ μιν φωνήσας ἔπειτα πτερόντα προσήυδα, αὐτ.Β.7 (ἢ αἰτ. ὄμως ὀρθότερον δύναται νὰ ἀποδοῆ εἰς τὸ προσήυδα)' || κ. μτ. ὄστ. κράζω, φωνάζω πρὸς τίνα Σοφ.ΟΚ.1485 Ζεῦ ὄστ. αἰφ φωνῶ, αὐτ.Α1.543 ἐρασιτι φωνεῖς' 7) μτ. αἰτ. προσ. κολῶ, προσκαλῶ: ΚΔ Ματθ.27,47 ἔλεγον ὅτι ἠΐταν φωνεῖ, αὐτ.Μάρκ.3,31 ἀπέστειλαν πρὸς αὐτὸν φωνοῦντες αὐτόν, αὐτ.3,35 καὶ καθίσας ἐφώνησε τοὺς δώδεκα καὶ λέγει αὐτοῖς, αὐτ. Λουκ.14,12 μὴ φωνεῖ τοὺς φίλους . . μὴ πτε καὶ αὐτῶν οὐδ' ὀντικαλέσωσι, αὐτ.Πρόξ.10,7 κ. παθ.: αὐτ.Λουκ.19,15 εἶπε φωνηθῆναι αὐτῷ τοὺς δούλους . . ὁς ἔδωκε τὸ ἀργύριον' || ὄμ. μτ. αἰτ. προσ. καλῶ τίνα ὀνομαστικῶς, φωνάζω τίνα μὲ τὸ ὄνομά του: Σοφ.Α1.73 Ἀτάντα φωνῶ, αὐτ.229' 8) ὀνομαζῶ, καλῶ τίνα διὰ τινος ὀνόματος: ΚΔ Ἰω.13,13 ὅμως φωνεῖτέ με, ὁ διδάσκαλος' κ. παθ.: Νίκ.μ.Ἀθῆν.11,477B ὄθεν τὰ ἀρχαῖα ἐκπέματα κισσοῦδια φωνεῖται' 9) μτ. αἰτ. προσ. κ. ἀπαρφ. παραγγέλλω, ἐπιτόσσω, διατάσσω: Σοφ.Α1.1048 σὺ φωνῶ τάνδε τὸν νεκρὸν χειροῖν μὴ συγκοιμῆσαι' 10) μτ. αἰτ. πράγμ. ἀναφέρω, μνημονεύω, ποιοῦμαι λόγον περὶ τινος: Αἰσχ.Χο.283 ἄλλας τ' ἐφώνει προσβολὰς Ἐρινύων, Σοφ.ΟΚ.1402 ὁλον . . ὄδοσ' τέλας . . τοιοῦτον ὁλον οὐδὲ φωνῆσαι τινι (οὐδὲ νὰ εἰπῆ τις εἰς τινος). Πλάτ.Ἀξ.366C φωνεῖν τὸ Ἐπιχάρμειον' 11) ρηματ.φ. φώνημα, φωνήσις, φωνητής, φωνητός.

φῶρ-φωρῶς (ἴ) ὄστ. πληθ. φωρσι, ὄπερθ. φῶρ-τατος (ἰσφ.ρ.ἀπ.28), ὁ κλέπτης: Ἠρ.2,174 ὄσαι δέ μιν κατέσθισαν φῶρα εἶναι, Πλάτ.Πολ.334A ὅπου τις ἀρτ δεινός φάλαξ, τούτου καὶ φῶρ δεινός, Ἀριστλ.ἀπ.153 Ἀργεῖαι φῶρες (Σουῖδ. ἐπὶ τῶν προδωλῶς ποινῶν) οἱ γὰρ Ἀργεῖοι ἐπὶ κλοπῆ κ.μ.φ.δοῦνται), παροιμ. φ. Ἀριστλ.Ηφ.δ.7,1,5 ἔγνω δέ φῶρ τε φῶρα καὶ λύκος λύκον, Ἀπολλ. Ρ.3,1197 ἵστε φῶρ τις, Παισ.10,15,5,Θεμιστ.Δογ.28, 342Α ὁ φῶρες καὶ οἱ λωποδῆται, Τριφυδίδ.590 οἱ τὰ φῶρες . . ἔλαθον λειψάματα φυγάντες' κ. ὄπερθ.: Σφ.φ.ἀπ.28' 2) εἶδος ἀργῆς μελίσσης διαφερούσης τοῦ κηφίνος: Ἀριστλ.Ζ1.5,22,1 τρίτος δὲ ὁ φῶρ καλοῦμενος, αὐτ.9,40,20 ἔτερος ὁ φῶρ καλοῦμενος, μέλας καὶ προγάστωρ' 3) λιγὴν φῶρῶν ὄρμος τις πρὸς διουσίαν τοῦ Πειραιῶς, εἰς μικρὸν ἀπὸ τούτου ἀπόστασιν, ὄρηπτήριον καὶ κατοφύγιον τῶν φῶρῶν, ἴστω γὰρ λαθρεμπόρων κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Ἀθηναϊκῆς δημοκρατίας: Δημ.932 εἰς μὲν τὸ ἄμτερον ἐμπόριον οὐ καταπέλουσιν, εἰς φῶρῶν

δὲ λιμένα ὄρηπίζονται, ὄς ἔστιν ἔξω τῶν σημείων τοῦ ἄμτερον ἐμπορίου.

φωρᾶ (ἠ) (φῶρ), ἰων. -ῆ ἢ κλοπῆ: Ὑμν.Ἐρμ.136 (ἰδιόρθ.Β) ἰων 9,6 οὐκ ἐπὶ φῶρῶν ἐρχομαι, Νίκ.Ἀ.λεξ.273' 2) Ἡσ. ἐν λ. φῶρῶν· φῶρων ἔρευνας· 3) ἠ ἀνακάλυψις: Διογ.Λ.1,96 ἄγειν ἐπὶ τῆ φῶρᾶ, Ἀχιλλ.Τάτ.7.11 μείζον τῆς φῶρας τὸ οὐτόν ἑαυτοῦ κατεπειν, Εὐσ.Εὐαγγ.Προν.213C φῶρᾶ γοήτων πρῶλ. αὐτόφωρος.

φῶρᾶτος (ὄ) (φῶρῶ), κ. νεώτ. ὁ φῶρῶν, ὁ συλλαμβάνων ἐπ' αὐτοφῶρῶ τὸν κλέπτην' 2) ὁ ἀνακαλύπων κεκρυμμένα πράγματα' 3) νεώτ. ὄργανον χρῆσιμῶν εἰς τὴν κατάδειξιν τῶν ὑπὸ τοῦ ηλεκτρομαγνητικοῦ κύματος παραγομένων ἐναλλασσομένων ρευμάτων ἐπὶ κυκλωματῶς τινος.

φῶρετικός-ῆ-όν μαν. ὁ εἰς ἀνακάλυψιν ἐπιτήδειος ἢ πρόσφορος: Ἰωσήφ.74.

φῶρατός-ῆ-όν (φῶρῶ) μτγν. ὁ ἐξἡγνιασθεῖς, ὁ ἀνακαλυπθεῖς: Σέξτ.Ἐρμ.45,21 τὰ φῶρατὰ ταῖς ἰδίαις ὑποθέσεσι, αὐτ.450,30 τὸ μὲν γὰρ ἔναργές κατ' αὐτὸ φῶρατῶν ἦν, Ἐπιφῶν.1,147D τὰ φῶρατῶν φῶρατῆ γέννηται, ἠ ὑπ' αὐτῶν ἴστω.

φῶρεῖα (ἠ) Σουῖδ. ἐλρητέια.

φῶρεῖον (τὸ) πάπ. κ. φῶριον βλλ. τὸ κλέμμα, τὸ κλοπιμαῖον: τὸν κλέπτοντα πενταπλάσιον τὸ φῶρεῖον ἔκτειναι.

φῶρη (ἠ) λέξι. διόρθ. φῶρᾶ βλλ.21.

φῶρη (ἠ) ἰων. τ. τοῦ φῶρᾶ βλλ.

φῶρηξ (ἠ) ποι. τ. ὄντι φῶρᾶ βλλ.), ὁ κλέπτης: Ὑμν.Ἐρμ.385.

φῶριδῶς (ἠ) (κτ. Εὐστ. ἐκ τοῦ φῶριος, κτ. δ. ἐκ τοῦ φῶρω) ποι. π. Ὀμ. τὸ γένος ἀδιάνγνωστον, π. Ἀπολλ.Ρ. εἶναι θηλυκόν, κισῶπιον, κιστῆ πρὸς φύλαξιν οὐ μόνον πέπλων, χλαῖνων καὶ χιτῶνων, ἀλλὰ καὶ τοσητῶν, σετυοῦσι: Ἰλ.Ο.228 καὶ φῶριαμῶν ἐπιθήματα κάλ' ἀνέγειν, Ὀδ.Ο.104 Ἐλένη δὲ παρίστατο φῶριαμοῖσι, Ἀπολλ.Ρ.3,82.

φῶρσιον (τὸ) μτγν. τὸ φυτὸν φῶριμον βλλ.: Παῦλ.Αγ. εἰς Γαλ.7.

φῶριδῖος-σ-ον ποι. τ. τοῦ φῶριος βλλ., ὁ φῶριος, ὁ κλοπιμαῖος: Λεωνίδ.Ἄλ. ἐν ΑΠ 9,348 μαστιχθεὶς κλήματι φῶριδίφ.

φῶριον (τὸ) (φῶρᾶ) μτγν. κ. μαν. ἀπόδειξις πειστικῆ ἐνοχῆς, τεκμήριον: Ἰώα.Α1.15,3,9, Ἐθεόδωρ. 37,49 ὄρων τῆς κλοπῆς τὰ φῶρια, αὐτ.140,31 τοῦ φῶρῶτος τὰ φῶρια, Ζυνοβ.Ἐπιτ.Ἰστ.1834.

φῶριον (τὸ) Ἡσ. εἰδος θράνου.

φῶριος-ον (φῶρ) μτγν. ὁ κλοπιμαῖος, ὁ κλεμμένος' || τὰ φῶρια ὡς οὐσ. τὰ κλοπιμαῖα: Λουκ. Ἐρμ.δ.38 τὰ φῶρια ἔχειν, αὐτ.Τόξ.28' 2) μτφ. ὁ κρύφιος, ὁ λοβρατός: Θεοκρ.27,67 ἀνυστο φῶριος πύθη, Παῦλ.Σιλ.ΑΠ.5219 φῶρια λέκτρα, αὐτ.5,221 φῶριον βλέμμα' 3) τὸ φῶριον ὡς οὐσ. βλλ., τὸ τεκμήριον, ἢ ἀπόδειξις πράξεως: Θεμιστ.314Α τὰ φῶρια τοῦ ἀδικήματος.

φῶριώ-ω ἀναζητῶ κλοπιμαῖα πράγματα: Ἡσ. φῶριῶν τὸ τὰ κλεψιμαῖα ζητεῖν· πρῶλ. φῶρῶ.

φῶροσ (ὄ) Ἡσ. ἐξἡγευτής, κατάσκοπος.

φῶρτατος-ῆ-ον ὄπερθ. τοῦ φῶρ, ὁ κλεψιματῶς: Σφ.φ.ἀπ.28.

φῶρῶ-ῶ (ἠ) (φῶρ, φῶρᾶ) κ. μαν. κ. νεώτ. μέλλ. φῶρῶσθαι (Σφ.φ.ἀπ.732), ὄρφ. ἐφῶρῶσαι (Ξεν.Πρόξ. 4,21), παθ. κ. νεώτ. ἐφῶρᾶσθαι (Εὐρ.Ὀρ.740), παθ. ποροκ. πεφῶρῶμαι (Πολύδ.β.56,15), ζητῶ τὰ ἴχνη τοῦ κλεψτοῦ ἢ τῆς κλοπῆς, ἐρευνῶ οἷσιον πρὸς ἀνακάλυψιν κλοπιμαῖων: Ἀριστοφ.Νεω.499 φῶρᾶσθαι ἔγωγ' ἐπὶ ἐρχομαι, αὐτ.Βάτρ.1363, Πλάτ.Νόμ. 954Α' 2) ἀνακαλύπτω τὸν κλέπτην ἢ κεκρυμμένα πράγματα, συλλομβῶν τὸν κλέπτην ἐπ' αὐτόφῶρῶ: Σοφ.ἀπ.732 τὰ πλεῖστα φῶρῶν εἰσαγῶ φῶρᾶσεις βροτῶν κ. μτ. μτχ.: Πλάτ.Τίμ.63C, Ἀριστλ.Πολ.5,7,2 φ. τινος ἐπιδοουέουσιν' || κ.

νεός, παθ. ἐν ἄναφ. πρὸς ὀξείονον πράϊν, αὐλο-
λαμβάνοναι ἐπ' αὐτοφῶρος, ἀνακαλύπτοι, πιά-
νομοι: Δημ.21, Πολύβ.6,56,15 σπώνων ἐστὶ τὸ λα-
θεῖν τινα πεφωραμένον ἐπὶ τοιαυτῇ πράξει, - ἐ-
φωράθη κλέπτῃς - πλαστογράφος - μοιχός*
3) συνήθ. μτ. μτχ. ἀποδεικνύομαι ἀριθίλλως, ἀπο-
καλύπτοι, ἐν ἄναφ. πρὸς ἀξείουμνον πράϊν ἢ
ἀξιοκατάκριτον ἔλλειψιν: Εὐρ. Ὀρ.740 κακὸς ἐφω-
ράθη φίλοις ἰών. Θουκ.8,56 δεύρας μὴ πάνω
φωραθῆ ἀδύνατος ὢν, Δημ.1107 οὗτοι δὲ φωρα-
θεῖεν τὰ φευδῆ μεμαρτυρηκότες, - φωραταί
φευδόμενοι, - φωραταί ἀμαθῆς - ἀστοργας: κ.
μτ. ἀπαρφ.: Πλούτ.Ἡθ.714D κ. ἐπὶ πραγμ.:
Ξεν.Πρόσ.4,21 ἀργύριον μὲν γὰρ πάς καὶ φωρά-
σειεν ἄν τις τὸ δημόσιον ἐξαγόμενον, ὁμοίου
τοῦ ἴδιου δυνος αὐτῷ* 4) μον. θεωρώ, βλέ-
νω: Χρον.Μπορ.2364 μὴδὲν φωρατε εἰς ἐμὲν, ἀδι-
κον νὰ εἰπῆτε* 5) ρηματ.π. φωρατός, φωρα-
τής, φωρατικός.

φῶς-φωτός (ὁ) | φῶς, κ. ἄ. ἐκ τῶν φημι | ποι. κ.
σπον. π. κωμ. δῦικ. ὄνομαστ. κ. σίτ. φῶτε | Ἰλ.Ρ
377), γενικ. κ. δοτ. φωτοιστ, πληθ. ὄνομαστ. φῶ-
τες, γενικ. φωτών, δοτ. φωσί, ὁ ἀνήρ, ὁ ἀνδρας:
Ἰλ.Ε 214 αὐτίκ' ἐπειτ' ἀπ' ἐμεο κάρη τόμοι ἀλ-
λότριος φῶς, αὐτ.Ρ 377 δύο δ' οὕτω φῶτε πε-
πύσθη, ἀνέρες κυδαλίω* 2) μτ. ἐμφάσεως.
γενναῖος ἀνὴρ, ἦρωας: Ἰλ.Δ 193 Μαχάνα δευρό
κάλασσον, φῶτ', Ἀσκαλπιού τόν, Ὀδ.Φ 26 φῶθ'
Ἡρακλῆα, Αἰσχ.Ἀγ.398 τῶνδ' ἐπίστορον δὲ
φῶτ' ἀδικον καθαιρίει, Σοφ.Ἀντ.107 τὸν λέυκα-
σιν Ἀργῶδεν φῶτα βράτα πανσάγια φυγάδα
πρόδρομον, αὐτ.ΟΚ 281 || ἐνίοτε κ. μτ. ἄ. ὄνο-
μαστ.: Πινδ.Π 5,100 φῶτες Αἰγυθία, Εὐρ.Ρῆσ.709
κλιπὸς φωτός* 3) ὁ αὐζυγος, ὁ ἀνδρας, ἀντίθ.
γυνή: Ὀδ.Σ 129 ὡς βύσσιον περὶ χροῖ μῆδεα
φῶτός, Σοφ.Ἀντ.910 καί παῖς ἀπ' ἄλλου φωτός*
4) ἐπὶ ἀνδρὸς καὶ γυναικός: Εὐρ.Ἐλ.1094 οὐ οἰ-
κτρά φῶτ' ἀνάφικον πόνων* 4) θνητός, βρο-
τός, ἀντίθ. θεός: Ἰλ.Ρ 98 πρὸς δαίμονα φωτὶ μά-
χευθαι, Αἰσχ.Πρ.549 τὸ φωτών ἄλαων γένος,
Εὐρ.Βάκχ.542 οὐ φῶτα βροτέιον.

φῶς-ωτός (τοῖ) κ. μον., νεώτ. κ. δημ., ὄνομαστ. τ.
φῶς, ἐπ. τ. κτ. ἐπέκτ. φῶσος | Ἰλ.Β 49), δημ. κ. φῶ-
σί, γενικ. κ. φῶσος (Ξεν.ΚΠ 4,29, αὐτ.26, αὐτ.Οἰκ.
9,3 Ἀριστ.Πυχ.3,31,2), δοτ. φωσί (Ιουκ.Μοι.Ἐγκ.9)
κ. κτ. συγκληπὴ φῶ | Εὐρ.ἀν.538) κ. φάει | Αἰσχ.
Ἀγ.575, αὐτ.Χο.63, Σοφ.Φιλ.415, αὐτ.12,21, μτγν.
μτ. φαί | Χρησμ.Σιβ.Προοίμ.18), πληθ. φῶσι (Πλούτ.
Ἡθ.515B) κ. φάεα κ. φάη | ΑΠ 7,273, αὐτ.8,771,
δημ. κ. φῶσιος, γενικ. φωτών κ. φῶσων (Ἄριστ.
90), δοτ. φωσί (Δίων Κ 63,4), κ. φῶσει (Καλλ.Ἄρτ.
71), ἐπ. φῶσεισι (Ἡσίοδ.ἀν.21) | Ὁ.Μ. ποιεῖται χρ.
τῶν τ. φῶς κ. φῶς μ.: ἐκ τῶν πλავίων πτ. χρή-
ται τῆ ἐν. δοτ. φάει κ. αἰτ. πληθ. φάεα* τὸ φῶς
εἶναι ὁ μ. τ. ἐν χρ. π. Πινδ. ὁ τραγ. μεταχειρίζον-
ται ἀδικοκρίτως κ. τὸν τ. φῶς κ. τὸν τ. φῶς ἐν
τοῖς λυρ. χωρίοις κ. τῶ διαλογῶ, ὁ δὲ κωμ. ἔχουσι
φῶς μ. ἐν λυρ. χωρίοις | Ἄριστ. Πιν.973, αὐτ.
Βάτρ.1529): τὸ ἄ συνη. κ. κανονικῶς, ἀλλ' ὁ Ὁ.Μ.
ἔχει πάντοτε ἄ πρὸ δύο βροχῶων συλλαβῶν ἐν
τῷ τ. φῶσα, τὸ αἰπιον τὸ διεγειρον τὸ αἰσθητή-
ριον τῆς δράσεως, τὸ καθιστῶν ὁρατὰ τὸ ἀντι-
κειμενα, δθ.πῶν δ.π. φωτίζει, πῶν δ.π. φέγγει, ἀντίθ.
τὸ σκότος: Ἰλ.Σ 11 Μυρμιδόνων τὸν ἄριστον ἐπὶ
ζῶντος ἐμεο χειρῖν ὑπὸ τρώων λείψιμ φῶς
ἡέλοιο, αὐτ.Α 605, αὐτ.Β 49, Ὀδ.Ψ 341, αὐτ.Ψ 245
οὐδ' ἔα ἱπποῦς ζεύγυνθ' ὠκύνοδοσας, φῶς ἀν-
βροπῶσι φεροντας, αὐτ.371, Ἡσίοδ.ἀν.21, Πινδ.Π
3,135, αὐτ.Ο 10,91 σελάνας ἐρατόν φῶς, Αἰσχ.
Πρ.24, Σοφ.Ἀντ.944 ἔλα καὶ Δανάας οὐράνιον
φῶς, Εὐρ.Φοῖν 809, αὐτ.Ρῆσ 615 ἕως ἄν νυξ ἀμεί-
φηται φῶς, Πλάτ.Πολ.508C, αὐτ.Φαῖδ.89C ἕως

ἐπὶ φῶς ἐστίν, αὐτ.Κρατ.409B τὸ μὲν που
σέλας καὶ τὸ φῶς ταυτὸν, αὐτ.515B, αὐτ.
518A, Πλ.Γεν.1,3 καὶ εἰπεν ὁ θεός: γενεθῆτω
φῶς καὶ ἐγένετο φῶς, Πλούτ.Ἡθ.279E, αὐτ.670B
τὸ σκότος τοῦ φῶτος ἠγούτων προσεβύτηρον,
ΚΔ ἰω.1,5 τὸ φῶς ἐν τῇ σκοτίᾳ φαινεὶ καὶ ἡ
σκοτία αὐτὸ οὐ κατέλαθεν, Παπαδ.Πρωτ.Διηγ.
95 ἵκεδ. Δικαιοῦ ἐφαίνετο ὄρθος, εἰς τὸ φῶς
τῆς σελήνης παρὰ τὴν ἠορμνὴν τῆς ἀκομμοβίας,
Ζαλοκ.115 ἀνέτειλεν τὸ φῶς τῆς πρωίας εἰς Πέρ-
θεζαν, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 28,18 μ' ἀπάνωμά του τὸ
Ἄπολλωνεῖο φῶς μ' ὑπερούσια χρώματα νηί-
ων τοὺς ἡσικίους, αὐτ.30,14, αὐτ.39,26 κ. ἄλλη
ἀπαλή σάν φῶς μέσ' στὰ δέντρα καὶ ἄλλη κρηφὴ
σὰ φεγγαρίσιν χάδι* || φρ. φῶς ἢ φῶς βλέ-
πω ὄρω - εισώρω - προσβλέπω - λυεῖσθαι ὡς βλέ-
πω τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, δθ. μτφ. ζῶ, ὑπάρχω: Αἰσχ.
Πέρα.299 Ἐέρπει μὴ αὐτὸς ζῆτ' αὐτ. καὶ φῶς βλέ-
πει, αὐτ.Εὐμ.7 δ, Σοφ.ΟΤ 367, αὐτ.1183 ὡ φῶς, τε-
λευταῖόν σε προσβλέποιμι νύκ' || νεώτ. εἶδε
τὸ φῶς ἔλαθεν ὑπορξιν: ἐπὶ τέλους εἶδε τὸ φῶς
τῆς δημοσιεύσεως* || δημ. φῶς φανάρι ἢ φῶς
φανερὸ προφανές, ἐξέφθολον* || ὄμ. εἶδα
φῶς κὶ ἡμέρα ἀπηλλάνη δυσχεραίων* 2) κ. νεώτ.
κ. δημ. συνεκτ. τὸ σκόλον τῶν φωτεινῶν ἀκτῶν
τῶν ἐκπειμωμένων ὡν τιος φωτιστικῆς πηγῆς,
οἶον ὄραδός, λαμπάδος, λύχνου ἢ πυρός: Ὀδ.Γ
24, αὐτ.Σ 317 ἔγω τοῦτοισι φῶς πάντισσι πα-
ρέω, αὐτ.Γ 34 λύχνου ἔχουσα φῶς περικαλλῆς
ἐποιεῖ, Αἰσχ.Ἀγ.292 ἕκας δὲ φροκτοῦ φῶς
ἐπὶ Εὐρίπου βόας Μεσσηπίου φύλαξ ἡμαιοῖν
μολόν, αὐτ.311, αὐτ.302, Σοφ.Φιλ.297, Εὐρ.Φοῖν.346,
Ξεν.Ἑλλ.6,29, αὐτ.5,18 νυκτὸς ἐπιγενομένης φῶς
ἔχων ἀφνηγέτω, αὐτ.ΚΠ 7,5,27, ΚΔ Ἀνοκ.18,23 καὶ
φῶς λύχνου οὐ μὴ φαῖν ἔν σοι εἶ, Ἐπηρ. μὴ
μῶς σκλήρως τὸν βόστρον, μὴ μοὶ δεῖξῃς φῶς ἄν
δὲ θελήσῃς φῶς μοὶ δεῖξαι καὶ τὸ φῶς ὁ θεός
.. δῶνον, Πλάτ. Φωσφόρε, φωσφορέουσα φίλων
φῶς, φῶς φέρε λαμπάς, Ζερβ.Ἰστ.128 ν ἀνα-
φαινώμενα ἐνα ἕνα τὰ φῶτα ἀπὸ καθῆ κατοί-
κων τῶν ἀνθρωπῶων, αὐτ.14 Βλέποντας στὸ λόγ-
γο ἕνα φῶς νὰ μεγαλώσῃ, - ἠλεκτρικὸν φῶς,
- χαμήλωσε τὸ φῶς τῆς λάμπας, - δὲν εἶχαν
ἀνάφει ἀκόμα τὰ φῶτα τῆς πόλεως* 3) λαμ-
φίς: Ξεν.ΚΙ 4,2,15 λεγεται φῶς τῷ Κύρῳ καὶ τῷ
στρατεματὶ ἐκ τοῦ οὐράνου προφανῆς γενέ-
σθαι* || δημ. κ. μτφ.: Κορκ.Ζητ.144 φανερώ-
νεται μὲ ἰλαρὸ φῶς στὸ πρόσωπὸ τοῦ ἐπάνω*
4) μτγν. τὸ πρῶτον φῶς, ἡ ἀνατολή: Πολύβ.
1,4,6, αὐτ.30,10 ἄμα τὰ φῶτα, αὐτ.11,27,1, αὐτ.5,
Πλούτ.Κάμ.34 ἄμα φάει πνεύματος μεγάλου κα-
τίοντος* 5) τὸ μέρος τοῦ ἡμερονικτῆτος καθ'
ὃ δὲν ὑπάρχει σκότος, ὁ χρόνος τῆς ἡμέρας:
Ὀδ.Φ 429 νῦν δ' ὦρη καὶ δάρπον Ἀχαιοῖσιν
τευκίεσθαι ἐν φάει, Εὐρ.Βάκχ.425 κατὰ φῶς
καὶ νύκτας, Πλάτ.Πρωτ.311A, αὐτ.Φαῖδ.89C, Ξεν.
ΚΠ 4,2,26 ἐπὶ φῶσος ὄντος, αὐτ.3,3,25 6) ἡμέ-
ρα: Αἰσχ.Πέρα.255 ἀέλιπτος νόστιμον ἡμέρας
φῶς, Σοφ.Ἡκ.1224, Εὐρ.Ρῆσ.447 φῶς ἐν ἡλίου
καταρκεῖται, αὐτ.Βάκχ.425, Ἄγαθ.ΑΠ 11,382 καὶ τὸ
περὶ κρισίμων φῶσων ἐλογίζετο γράμμα* 7) νεώτ.
φωτισμός: Ζερβ.Ἰστ.12 εἶδεν εἰς τὴν αἴθου-
σαν ζωρητόρον φῶς* 8) φλὸς πυρᾶς, πῦρ:
Πλάτ.Τιμ.39B φῶς ὁ θεός ἀνέφεν, Πολύσιον.6,17
ἀσκόν προσαμρόσαντες εἰς τὸν .. αὐλικον
φῶς ἐνέντες δέκατον, Πλάτ. εὐρμμεν τὰς θύρας
τοῦ ἱεροῦ Σαρραπειδᾶς ὑψημένας φωτὶ, αὐτ.
ἐπληθύνοντες τῆς ἡμετέρας οἰκίας καὶ φῶτα ἐπενευ-
κόντες ἐπένησαν αὐτῶν* 9) ἡ ἐκπεριωμένη
λάμψις τῶν ὀφθαλμῶν: Πινδ.Ν 10,40 Ἄντια τὸ
εὐγγυονος, Ἄργεῖ μὴ κρύπτειν φῶς ὀμμάτων*
|| μν. κ. μτφ.: Ἀκολ.Μ'Εβδομαδός Ὁρθρ.Μ

Σαββάτου Έγκ.3,3] ὁ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου, γλυκυτάτου μου τέκνου, πῶς τάφω νῦν καλῶ πληρ· 10] τὸ ὄμμα, ὁ ὀφθαλμός, τὸ μάτι, ἰδ. κτ. πληθ.· Ὁδ.Π15 κῦσσε δέ μιν κεφαλῆν τε καὶ ἄμφω φέσα καλὰ χείρας τ' ἀροστέρας, αὐτ.Ρ 39, αὐτ.Γ 417, Εὐρ.Κικῆ.629 ἐκκαίει τὸ φῶς τοῦ Κύκλιου· 11] δημ. ἡ ὄρασις· ἔχασε τὸ φῶς τῆς - σ' ὀρκίζομαι σὸ φῶς μου· 12] φρ. ξαναβρήκε τὸ φῶς του ἀνέβλεψε ἐν νέου· 12] μγν. ὁπῆ δι' ἧς φωτίζεται χῶρος τις, φωταγωγός, παράθυρον· Πλουτ.Ἡθ.5:58· φῶτα μεταθένα· 13] μτφ. βίος, ζωή· Πλάτ. Ἀξ.365C εἰ στερήσομαι τοῦδε τοῦ φωτός· 14] φρ. πέμψω νιὰ εἰς φῶς τὸν φέρω εἰς τὴν ζωήν· Αἰσχ.Πέρσ. 630 πέμψατ' ἐνερθε Φυχὴν ἐς φῶς· 15] ὁμ. ἀνάγω εἰς φῶς· Ἀριστοφ. Ὀρν.699 ἐνάειπτευσεν γένω ἡμέτερον καὶ πρῶτον ἀνήγαγεν ἐς φῶς· 16] ὁμ. εἰμι ἐν φάσει εὐρίσκομαι ἐν τῇ ζωῇ, ζῶ· Αἰσχ.Χο.60, Σοφ.Φιλ.415, Εὐρ. Ἐκ.707 οὐκέτ' ὄντα Δίος ἐν φέσει· 17] λειπῶ, ἐκλείπω φῶς ἐγκατολείπω τὸν βίον, ἀφήνω τὴν ζωὴν, ἀποθνήσκω· Εὐρ.Φοίν.1548, αὐτ.Ἡρ.1073· 18] εἰς φῶς ἡ πρός τὸ φῶς ἀνέροχομαι - ἔρχομαι - ἦκω ἔρχομαι εἰς τὴν ζωὴν· Σοφ.Ἡλ.419, αὐτ.Φιλ.625· 14] μγν. κ. μον. ἡ θεότης ὡς κατ' ἐξοχὴν πηγὴ φωτός, ὁ θεός· Ἰρην.Ναζ.Λογ.26,451· φῶς ὁ θεὸς καὶ τὸ φῶς τὸ ἀκρότατον· ΚΔ Ἰακ.1,17, Σύμβ.Πιστευοῦ φῶς ἐκ φωτός, θεὸν ἀπὸ θηθίνου, ἐκ θεοῦ ἀληθινοῦ, γεννηθέντα οὐ ποιηθέντα, Μηνσι.3,5 Ὁρθρ.ᾠδ.5 ἀκρότατος φωτός ἀπειργάσατο· 15] ἰδια ἐπὶ τοῦ δευτέρου πρᾶσ. τῆς Ἁγίας Τριάδος ἴηται τοῦ Ἰησοῦ· ΚΔ Ἰω.12,35 εἰ μικρὸν χρόνον τὸ φῶς μεθ' ἡμῶν ἐστὶ, αὐτ.46, αὐτ.36 ἕως τὸ φῶς ἔχετε, πιστεύετε ἐπὶ τὸ φῶς ἵνα υἱοὶ φωτός γένησθε· 16] μον. κ. ἐπὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος· 17] ὁμ. κ. ἐπὶ τῶν ἀγγέλων· 18] ὁμ. κ. ἐπὶ τῶν ἀποστόλων, κ. τῶν ἀ. χριστιανῶν ἡγετῶν 13] μον. νεώτ. κ. δημ. τὸ βῆπσιμα, ὄθ. ἡ ἑορτὴ τῶν Θεοφανίων· Κάλανθ.Θεοφανίων σήμερα τὸ φῶς καὶ ὁ φωτισμός καὶ χαρὰ μεγάλη στοῦς σάρανους· 16] μτφ. εὐφροσύνη, σωτηρία, εὐτυχία, χαρὰ, νίκη, δόξα· Ἰλ.Ρ 615 καὶ τὸ μὲν φῶς ἦλθεν, αὐτ.Ζ 6 φῶς δ' ἐπάρσιον ἔθηκεν, αὐτ.Π 95 ἄπην φῶς ἐν νηεσσι θῆας, αὐτ.Ο.741, αὐτ.Φ 538 πύλαι... πεπασθίσει τειχῆς φῶς, Αἰσχ. Πέρσ.300 ἑμοῖς μὲν εἰλας δῶμασι φῶς μέγα, Τραγ.η.Στοβ. Ἐκλ.1,4 θίκας δ' ἐξέλαρψεν δεσιν φῶς, Σοφ.ἀπ.497 τὸ λαμπρὸν φῶς ἀπασθενῶν γένους, Εὐρ.Ἰκ.564, αὐτ.608· 17] κ. μον. νεώτ. κ. δημ. ἰδ. ὡς χαρακτηριστικὸν πεφιλημένου προσώπου· Ὁδ.Π 23 ἤθεες, Ἰηλέμαχε, γλυκερὸν φῶς, αὐτ.Ρ 41, Ἄνακρ.120 ὁ φῶς Ἑλλήνων, Πίνδ.12,25, Σοφ.Ἡλ.1224, αὐτ.1354, Εὐρ.Ευ.841 ὡς μέγιστον Ἑλλήνων σφῆρα, - ἔλα, φῶς μου, πᾶσι φίλῃσω· 18] δημ. κτ. πληθ. φῶτα γνώσεις, σοφία, παιδείαι· α' Ἀβῆσαι, ἡ πόλις τοῦ φωτός καὶ τῶν φωτῶν, - ἐπικαλοῦμαι τὰ φωτὰ σας· 19] μγν. τὸ περὶ τὴν θλήν τοῦ μαστοῦ μελοφῶν δέρμα· Πολυδ.2,163 ὁ δὲ περὶ τὴ θλήη μελαινωμένος κύκλος φῶς· 20] δημ. κρημα· δέν εἰδῶμα φῶς ἄσπρα.

φῶς ἴδι συνηρ. τ. τοῦ φῶς βλ.λ.
φῶσαι ἴδι· σ' φῶσαι, φῶσαι· Ἰπποκρ.629,34.
φῶσατον ἴδι [λατ] λῆ· τόπος περιτριγυρισμένον διὸ τῆφορου Σουίθ.
φωσγένιον ἴδι νεώτ. κρημ. ἀέριον ἀχρουν, δηλητηριώδες, προσβάλλον ἐντονώτατα τὰ ἀναπνευστικὰ ὄργανα.
φῶσικω μτφ. συνήθ. ἐν συνθέσει μτ. τῶν φῶν. διὰ, ἐπί, φέγγω, χαράζω· Πρόκλ. Ὑποτ.14,31 Ἰουλιού ἰδ' ὡσκαούσης τῆς κ· 2] ἴδι· σ' φῶσκει διαφύγει ἰδ. γρ. διαφύσει).

φῶσ(σ)ων-ωνος ἴδι κ. μον. κ. νεώτ. κητῶν ἐκ παχέος λίου π. Αἰγυπτίους· Πολυδ.7,71 ἔσται δὲ καὶ ὁ φῶσαν κητῶν Αἰγυπτίους, ἔκ παχέος λίου, ἡ ποῦ δὲ καὶ τὸ ἡμιφωσάνιον· Κρατιν. Ὁραι 4 ἄλλ' ἦν ὀτ' ἐν φῶσωνων τὴν Ἰσθμ ἔχων μετ' ἐμοῦ διήγε μοτραν, ἔλκων τῆς τρυφῆς· 2] Ἰσθμίων πλοίου· ἴδι· σ' κητῶν ἀρμένους, Σουίθ. ἐφῶσωνων, τοῦ ἀρμένους· Λυκόφρ.26, Εὐστ.Ἰσθ.12· 1] νεώτ. ναυτ. τὸ ἄνωθεν τοῦ δόλωνος τετραγώνων Ἰσθμίων μετὰ σταυρωτῶν κεραιῶν, παπαφίγων.
φῶσ(σ)ώνιον (τό) μγν. κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ φῶσων, λινῶν προσάφιον ἢ λουτρικὸν σινδόνιον· ΕΜ 23 ἐφῶσωνίων, λινῶν τι, ἦτοι σινδόνιον... ἢ προσάφου τι ἐκμαγεῖται· Λουκ.Λεφί.2· 2] νεώτ. ναυτ. ὁ φῶσσιων βλ.λ.3] τοῦ ἀκατιου ἴστω, πληρώσει παπαφίγος.
φωστήρ-ἠρος ἴδι [φῶς, φῶσικω] κ. μον. κ. νεώτ., δημ. φωστήρης ὁ φωτίζων, ὁ δίδων φῶς, ὁ διαφωτίζων· Παλλδ.ΑΠ 12,359 λέγων καὶ νόμων φωστήρης· 1] κτ. πληθ. οἱ ἐν τῷ οὐρανῷ φωτίζοντες, ὁ ἀστέρης· ΚΡ Ὁδ.ΑΠ 15,17· 2] μτφ. ἐπὶ βρασιλέως· Θεμιατ.Λογ.16,204C μόλις ἠλικιωθῆς τῷ φωστῆρὶ τῷ ἡμετέρῳ, Ἄνω Κοιν.381 ὁ φωστήρ τῆς οἰκουμένης· 3] ὁμ. μτφ. κ. μον. νεώτ. κ. δημ. ὁ σοφός, ὁ πολυμαθής· ASS Αὐγουστοῦ 2,440D τοῦ τρισμάκαρος φωστήρης Γερμανοῦ, αὐτ.Σεπτεμβρίου 3,859B τοιοῦτους φωστῆρας ἄλλους οὐκ εὐρίσκουσιν, - ὁ φωστῆρής τῆς ἑλληνικῆς παιδείας· 4] μτφ. θύρα, παράθυρον δι' οὗ εἰσέρχεται τὸ φῶς, φωταγωγός, φεγγίτης· ἴδι· σ' φωστήρ θυρίσις.
φωστηρικὸς-ῆ-ὄν μγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς φωτισμούς· Διον. Ἀρεοπ.242.
φωσφατιζία ἴδι νεώτ. κρημ. φωσφοροῦχος ἐνώσεις τοῦ ὄργανισμοῦ.
φωσφατίν ἴδι νεώτ. ἀμυλώδης τροφὴ ἰδιοσκεύαστος, κατάλληλος δι' ἀπογαλακτιζόμενα βρέφη.
φωσφατουρία ἴδι νεώτ. ἱατρ. ἀπέκκρισις διὰ τῶν οὐρῶν ὑπερμετῆρου ποσότητος φωσφορικῶν ἀλάτων.
φωσφατουρικὸς-ῆ-ὄν νεώτ. ἱατρ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν φωσφατουρίαν βλ.λ.· φωσφατουρικὸς διαβήτης.
φωσφόρεια (τό) μγν. κ. φωσφορία ἐνν. ἱερῶ, ἑορτὴ πανηγυρισμένη διὰ λαμπρότητος, πρὸς τιμὴν θεοῦ πινος ἐκ τῶν καλουμένων φωσφόρων βλ.λ.3] ἴδι· σ' ἐφῶσφόρεια ἑορτή· Πλουτ.Ἡθ.1119B πῶς δὲ Φωσφόρεια, Βαχχεῖα, προτέλεια γάμων ἄξιμων,
φωσφορία ἴδι μον. ἡ κόμισις, ἡ φορὰ φωτός, ἡ ἀσπαρτή· Εὐστ.Παν.238,80 τῆς ἐκείθεν φωταγωγία καὶ φωσφορία, αὐτ.18,50 ἔδωτον φωσφορίαν.
φωσφορίζω νεώτ. κ. δημ. ἄμτφ. ἐκπέμψω, ἀναδίδω λαμπρὴν φωσφορικῆν· Ζερδ.Ἰστ.1,52 φωταίνε σφῆρα, τὰ ὀπίσθια ἐφωσφορίζαν ἄλα κατὰ τράπον ἀλλόκοτον· 2] ρηματ.π. φωσφορισμός.
φωσφορικὸς-ῆ-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν φωσφόρον, ὁ περιέχων φωσφορῶν· φωσφορικὰ ἄλατα ἴλαστα τῶν δόξων διὰ φωσφορῶν, - φωσφορικὸν ἀμυῶνιον- μαγνήσιον.
φωσφορίων ἴδι Ἐπιγρ. πιδ. πολυτήριος τις λιθός.
φωσφορισμός ἴδι νεώτ. ἡ ἐκπορῆ δευτερογενεῶς ἀκτινοβολίας, διαρκούσα καὶ μετὰ τὴν παύσιν τῆς διεγείρωσης τοῦ σώμα ἀκτινοβολίας.
φωσφορίτης ἴδι νεώτ. ὁ ἀκθάρτος ἀπατίτης.
φωσφορίων ἴδι νεώτ., δημ. ἰδιωμ. κ. πρόσφορο ὁ πρόσφορος βλ.λ.3]· πυρετα ἀνευ θείου καὶ φῶσφόρου· 2] δημ. κ. πρόσφορο ὡς οὐσ. τὸ πυρεῖον βλ.λ.1] τὸ σπῆρτο.
φωσφόρος ἴδι κ. μον. κ. νεώτ., ποι. φασεφόρος ὁ φέρων τὸ φῶς· Εὐρ.Ἰων1157 φασφόρος Ἔως, Ἀριστοφ.Βάτρ.342 φασφόρος ἀστήρ ἰεπὶ τοῦ Διονύσου ἐν τοῖς μυστηρίοις, αὐτ.ἀπ.494 φασφόρο.

πεδικα' || **ὁ φωσφόρος** ὡς οὐσ. ὁ ἑωσφόρος, αὐγερινός· Ἦσ. «φωσφόρος» λαμπρός ἀστὴρ· Τιμ.Λοκρ.96B, Ἀριστλ.Κόσ.29, Φιλ.1,504· κ. μτφ.· Δομασκι.1,317B ἀνέτειλεν φωσφόρος ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν· 2) ποι. ἐπι τοῦ ὀφθαλμοῦ· Εὐρ.Κύκλ.611 πυρὶ γάρ τάχα φωσφόρους ὀλεῖ κόρας ἐπι τοῦ Κύκλωπος, Πλάτ.Τιμ.451· 3) ἐπιθ. θεῶν, Ἰδιᾶ τῆς Ἐκάτης, ὁ φέρων πυρῶν, λαμπρὰ δα· Εὐρ.Ἐλ.569 ὁ φωσφόρ' Ἐκάτη, πέμπη φάσματ' εὐμενῆ, αὐτ.11 2) φωσφόρος θεὰ (ἢ Ἀρτεμις), Ἀριστοφ.Θεσμ.858, Καλλ. Ἀρτ.204 οὐπι ἄνασσο' εὐπι φασφορᾶς, Διον. Ἀλ.Ρωμ.4,15 Ελευθίας, ἦν Ρωμῆοι καλοῦσιν Ἦραν φωσφόρον· || ἡ φωσφόρος ὡς οὐσ.· Ἀριστοφ.Λυσ.443, Ἐπιγρ. νή τῆν φωσφόρον, φασίν τὰ χρυσοῦ μῆλα ταῦτ' εἶναι· 3) νεώτ. χημ. ὁ φωσφόρος ὡς οὐσ. ἀναμφλόμενον εἰς τὸν ἀέρα καὶ ἀναδίδον φῶς κατὰ τὴν ἐξέτασιν του.

φωσφορούχος-ον νεώτ. χημ. ὁ περιέχων φωσφόρον, ὁ φωσφορούχος.

φωσφορῶ-έω μτγν. φέρω φῶς, φωτίζω· Φίλων 511, Μαν.1,65· || μτθ. φέρω εἰς φῶς· Ὀλυμπ. Ἀлк.1,12 ὡσπερ αἱ μάστιι φωσφοροῦσι τὰ ἐμβρυα.

φωσφορῶδης-ους-ες νεώτ. χημ. ὁ περιέχων φωσφόρον, ὁ φωσφορούχος· **φωσφορῶδες** ὄξυ [μετρίας Ἰσχυρὸν ὄξυ].

φῶσσαν-ωνος (ἴδ) ἄ. φῶσσαν βλλ.

φῶσάνιον (τῶ) ἄ. φῶσάνιον βλλ.

φῶσανις·(δος(ἦ) νεώτ. ναυτ. ὁ φῶσι[σ]ων βλλ. τοῦ Ἰσοῦ τοῦ ἐπιδρόμου, ὁ μπέλουπερης.

φῶσανιτης (ἴδ) νεώτ. ναυτ. ἕκαστος τῶν τεταγμένων πρὸς χειρισμὸν φῶσι[σ]ωνος βλλ.3) ἐν ἐξαρτίᾳ ἀνδρῶν, πασιπληγῆρος.

Φῶτα (τῶ) νεώτ. ἑορτὴ τῶν Θεοφανίων βλλ.

φωταγωγητός-ή-όν (φωταγωγῶ) μsn. ὁ περὶωσιμῆνος, ὁ πλήρης φῶτων· Θεοφύλ.Βουλγ.3,724.

φωταγωγία (ἦ) μτγν. μsn. φωτοχυσία· Εὐστ. Πον.238,80 τῆ ἐκεῖθεν φωταγωγία καὶ φασφορία· || μτφ. ὁ φωτισμός, ἡ διαφώτισις τῆς φυσικῆς· Γρηγ.Ναζ.2,624C, Ἐπιφάν.2,260C, ΨΔιον. Ἀρεοπ.425A.

φωταγωγῆσις-εως (ἦ) [φωταγωγῶ] νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ φωταγωγῶ βλλ.

φωταγωγικός-ή-όν μτγν., μsn. κ. νεώτ. ἐκκλ. ὁ ἀνήλικος ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν φωταγωγίαν, τὴν διαφώτιση, ὁ φωτίζων· ΨΔιον. Ἀρεοπ.505D τῶν ἱερῶν φωταγωγικῆ τάξις· 2) τὸ φωταγωγικὸν ὡς αὐσ. ἐνν. τροπῶριον, εἰδ. ἐν τῇ λειτουργικῇ, τροπῶριον ἀναγινωσκόμενον ἢ φασλλόμενον ἐν τέλει τῆς ἀκολουθίας τοῦ Ὁρθρου καὶ μικρὸν πρὸ τῶν Αἰώνων κατὰ τὴν Ἁγίαν Τεσσαρακοστήν.

φωταγωγῖον (τῶ) νεώτ. ναυτ. μικρὸν ὑδατοφρακτον χῶρισμα εἰς τὸν τοῦον πυρισταποθῆτικὸς πλοῖου διὰ τὸν ἀκίνηδουαν ἐξῆθεν φωτισμὸν τῆς.

φωταγωγός-όν μτγν., μsn. κ. νεώτ.· Ἦσ. τό το φῶς φέρων· Καλλιγ.Θάν.8λ.87 μικρὰν ἐξων φωταγωγῶν ὄνην· || ἡ φωταγωγός (ἐνν. θῶραι ὡς οὐσ. ἀνοίγματα πρὸς φωτισμὸν, φεγγίτης παράθυρον· Λοκκ.Συμν.20, αὐτ.Οικ.6· || νεώτ. ὁ φωταγωγός ὡς οὐσ. ἀνοίγματα εἰς τοίχων ἢ κενὸς χώρος ἐντὸς οἰκοδομηῆς διὰ τὸν φωτισμὸν ἐσωτερικῶν διαμερισμάτων· 2) ὁ ὀδηγὸν διὰ φωτός, ὁ διαφωτίζων· Μιχ.Σύγκ.Ἐπινοῦς εἰς Διον. Ἀρεοπ.380 τῶ οἰκείω καθηγόνη καὶ φωταγωγῶ· 3) μsn. ἡ φωταγωγός ὡς οὐσ. ἡ λαμπρός· Κύριλλ.Σκυθ. 147 σὺν ἐλαίω τῆς φωταγωγῶ πίνουσα.

φωταγωγῶ-έω (φῶς, ἄνω) μτγν., νεώτ. κ. Δημ., ἀόρ. ἐφωταγωγήσα, παθ. ἀόρ. ἐφωταγηθῆν, Δημ. (ἐφωταγωγήθηκα, -όρη, μτγ. παθ. παρκα. φωταγυγμένος, φωτίζω, πληρῶ φωτός· Ἀχμ. Ὀνειροκρ.137,24 ὄσα φῶτα φωταγωγῆσων σι-

κον' κ. παθ.· θὰ φωταγωγῆθῆ τὴν ἐσπέραν ἢ Ἀκρόπολιν· 2) μτφ. ἐκκλ. ὀδηγὸν διὰ φωτός, ὀδηγὸν πνα· ΠΔ Μακκ.4,17,5 σὺ τοὺς .. παιδᾶς φωταγυγᾶσα πρὸς τὴν εὐσέβειαν, Ἄθανόσ. 2,4471) σταυροῦ ἀναλάμψας ἐφωταγῶγῆσα, Ἄμμόν.Φιλ.1,19 ἡ σάρκωσις τοῦ μονογενοῦς φωταγυγῆσι τοὺς ἀνθρώπους πρὸς τὴν ἀληθῆ θεογνώσιον, Νικητ.Εὐγ.2,324· 3) ρημσπ.π. φωταγῶγῆσις, φωταγωγῆτός.

φωταντίτυπον (τῶ) νεώτ. ἄεριον εὐφλεκτον χρησιμεῖον πρὸς φωτισμὸν καὶ θέρμανση, παρασκευαζόμενον διὰ ξηρὰς ὀποστάξεως τῶν λιθανθράκων, γκάζι.

φωταντίτυπον (τῶ) νεώτ. ἡ ἐκ τοῦ φωτοτύπου λοββονομένη διὰ τῶν διαφορῶν φωτογραφικῶν μεθόδων τυπώσεως βεπικῆ εἰκῶν τοῦ φωταγγραφέιτος ἀντικειμένου.

φωτάρχη (ἴδ) μsn. ὁ ἀρχηγός, ὁ ἄρχων τοῦ φωτός· Ἀσικ.Θεῶδ.765 φωτάρχη ὁ θεός.

φωταυγαστής (ἴδ) μsn. ὁ αὐγάζων τῶ φωτῆ· Ἀσικ.Θεῶδ.765 φωταυγαστής ὁ θεός.

φωταυγία (ἦ) μsn. ἄ. φωταυγία ἡ λαμπρότης φωτός· Ἰω.Κλίμ.496,26 φωταυγίας ἀπέλαυσα.

φωταυγῆ (ἦ) μsn. ἡ φωταυγία βλλ.· Ἄνν.Κομν.500.

φωταυγῆς-ους-ές μsn. ὁ φωταυγῆς, ὁ φωτοβόλων, ὁ λαμπρός· || τὸ φωταυγῆς ὡς οὐσ.· Δαμιοσκ.1,2,802B τὸ φωταυγῆς τῆς νεφέλης, Εὐστ. Πον.202,20, κρύπτει ἐντὸς τὸ φωταυγῆς.

φωταυγία (ἦ) ἄ. φωταυγία βλλ.

φωταυγῶν-όν λεξ. ἄμφ. ὁ φωταυγῆς βλλ.

φωταυγῶ-τω μsn. φωτοβολῶ, ἀκτινοβολῶ· ΚΜνασσα.Χρον.135.

φωταφία (ἦ) μsn. κ. νεώτ. ἐσφ. τ. ἀντῆ φωσφία, ἡ ἐπ' εὐκαιρία ἐορτῆς φωταγῶγῆσις, τὸ ἀνασμα τῶν φῶτων, ἡ φωτεχυσία· Δουκάκη.

φωτάω Δημ. φωτίζω βλλ.· Βλαστ.Συνμ.12,8(ἐ)ν φωτάει καλά τὸ λυγνάρι.

φωτῆγ (τῶ) [γαλλ.] Δημ. ἄιλ. ἡ πολυθρόνα.

φωτειδῆς-ους-ές μsn. ἄ. φωτειδῆς βλλ.· Ἄνδρ. Κρ.241.

φωτεινία (ἦ) νεώτ. γένος ροδοειδῶν φυτῶν.

φωτειναιοῖ (οἰ) μτγν. μsn. χριστιανικῆ ἀρεσις τοῦ δ' αἰῶνος, καθ' ἦν ὁ Χριστὸς εἶναι υἱὸς τοῦ Θεοῦ οὐχὶ κατὰ φύσην, ἀλλὰ κατὰ χάριση.

φωτεινοειδῆς-ους-ές σχδλ. ὁ ὄμοιος πρὸς φῶς· Σχδλ.Εὐρ.1πν.740 διὰ τὸ καὶ τὸ δάκρυον αὐτῶν φωτεινοειδῆς λέγεσθαί εἶναι ἠλεκτρον ὀνομαζόμενον.

φωτεινός-ή-όν ἡ μsn., νεώτ. κ. Δημ. ὁ φέγγων, ὁ Ἰσχυρὸς φωτίζων, ὁ πλήρης φωτός· Ξεν. Ἄπονν.3,10,1 κατὰ γοῦν κοίλα καὶ τὰ ὑψηλά καὶ τὰ σκοτεινὰ καὶ τὰ φωτεινὰ αὐτ.4,3,4 ὁ .. ἠλιος φωτεινός ὦν τὰς τε ὠρας τῆς ἡμέρας ἡμῖν, Πλούτ.Ἠθ.1110B-φωτεινὰ σῆματα, φωτεινὰ πηγαὶ ἠλεκτρικαὶ [κέντρα ἐκπομπῆς φωτός], φωτεινός θάλαμος· || νεώτ. ὁ κολῶς φωτίζόμενος, ὁ φωτερτός· φωτεινός διὰδρόμος· 2) μτφ. ὁ διαυγῆς, ὁ εὐκρινῆς, ὁ σαφῆς, ἀντιθ. σκοτεινός· Ζερβ.Ἰστ.138 συχνὰ σκορπίζει ἡ φλόγα γύρω μου ἐλπιδῶς δύσκολες καὶ ἰδέας φωτεινῆς, φωτεινός νοῦς· κ. συγκρ.· Πλούτ.Ἠθ.9B ἴνα τὸ παραδῆλασται φωτεινότερον ποιῆσῶ τὸν λόγον· 3) ἐπὶ ἐνδυμάτων, ὁ λάμπων ἐκ καθαριότητος, ὁ καθαρός· Μῆναϊ.3,1,2,3 ὄδ.6 χιτῶνά μοι παράσχου φωτεινόν.

φωτεινότης-πτος (ἦ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ φωτεινοῦ βλλ.1) κ. 2).

φωτεινόδω-έω μτγν. ἐμβάλλον φῶς, φωτίζω· Κλήμ. Ἀλ.Στρῶμ.5,563 τῶ φωτεινόδω ἰπὴν λυχνίαν· πωλυτράπηος, τοὺς ἐς αὐτὸν πιστευόντας.

φωτεινός ὀνομ. αἰολ. τὸ φωτεινός βλλ.· Χαιροβ. ἐν Ἀν.ὈΕ 2,232,30

φωτερός-ή-ό δημ. ὁ καλῶς φωτιζόμενος, ὁ φωτεινός, αἰγιόχεις, φεγγάριος: Παλαμ. Ὑμν. Ἀδ.19, 26 ἀνάσπου στήν Ἀκρόπολι τὸ ζεγνατῶσάνου . . τρανὰ καὶ φωτερὰ περίσσια: 2) κτ. πληθ. τὰ φωτερὰ ὡς οὐσά, ὁ φεγγίτης: 3) κτ. πληθ. τὰ φωτερὰ ὡς οὐσά, ἐν φρ. εἰρων. ἡ ὄρασις ὁ ὀφθαλμοί. **φωτιά** (ή) δημ., ἐν Μάνη φωτιά τὸ πῦρ, ἡ φλόξ: Πολιτ. Ἐκλ. Τραγ. 80.19 ἔπιναν καὶ τὴν φωτιά βασιτοῦσαν, - βάλα ξύλα στὴ φωτιά γιὰ νὰ μὴ σβῆσιν. || μτφ. παροιμ. ἡ φωτιά καὶ τὸ μπαρόντι δέην συγκάνουνη ἐπὶ φύσει ἀσυμβιδῶστων, φρ. φωτιά ποῦ μάς ἔκαψε ἰμάς ἤγρε μεγάλη συμφορὰ, ὁμ. βάνω τὸ χέρι μου στὴ φωτιά εἶμαι ἀπολύτως βέβαιος περὶ τῆς ἀληθείας, ὁμ. φωτιά στὴ φωτιά ἴσ' ἂν ἀντιδρᾷ τις διὰ τὸν αὐτὸν μέσων, ὁμ. εἶμαι φωτιά καὶ λαύρα ἰληλῆς θυμοῦ, καὶ ἐπὶ εἰδῶν ἐμπορίου, εἰμαι πανάκριθα, ὁμ. παίρνω φωτιά μὲ τὸ πρῶτο ἰδρύεται, ἐξάπτεται εὐκόλως: 2) ἡ πυρκαϊά: ἐβάλε φωτιά στὸ δάσος - στὸ καραδί ἰσὺ ἐπυρκαλοῖσαι: 3) ἡ μάχη: Τρικ. μτφρ. θοῦρ. Τυρτ. τὶ τιμὴ στὸ πάλληκκο, ὅταν πρῶτο στὴ φωτιά σκοτωθῆ γιὰ τὴν παρτίδα.

φωτιαναῖο ἰοῖ μιν. κ. νεώτ. ὁπαδοὶ τοῦ πατριάρχου τῆς Κηθλώεως Φωτίου.

φωτιγγιον ἰοῖ μτν. ὄπακορ. τοῦ φωτίζε βλ.λ.: Αἰκ. Ζ1 6,31 τοὺς παγούρους φωτιγγίω ἀίρουσιν (ὄνομα δὲ ὀργάνου τούτου): 2) Ζωναρ. Ἐπιστ. 1838 «φωτιγγιον» ὄρειον.

φωτιγγιστὴ ἰοῖ γλωσσ. ὁ παιζων τὴν φωτιγγια, τὸν αὐτὸν, ὁ αὐλητής.

φωτιγγιστὴ ἰοῖ μτν. μιν. κ. νεώτ. εἰδὸς τὴν πλαγιαλῶνα παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις, εὐρεθέντος ὑπὸ τοῦ Ὀσείριδος: Πλούτ. Ἡ9.16Ε κηλοῦνται πένε ἔλαφοι καὶ ἰπποὶ σφρίγχι καὶ αὐλοῖσι, καὶ τοὺς παγούρους ἐκ τῶν χρησμάτων ἀνακαλοῦνται βιαζόμενοι ταῖς φωτιγγί, Εὐστ.1157,43.

φωτίζω κ. μιν., νεώτ. κ. δημ., ὄφρ. ἐφώτισα κ. δημ. φώτισα, παθ. ὄφρ. ἐφωτίσθην κ. δημ. φωτιστικα, μτφ. παθ. παρ. φωτιστιμένος κ. δημ. φωτισμένος, παρέχω, ἐπέμνω φῶς: Διδδ.3,48 ὁ ἥλιος φωτίζει τὸν κόσμον, Πλούτ. Ἡ9.931λ, Ζερθ. ἰοτ.1 33 ὄφρ. αὐτὴν βγαίνουν ἀναλαμπὰ καὶ ἀναυγέια διὰ τὰ φωτίσαν πολλούς, - δὲ φωτίζει καλὰ τὸ κερὶ: κ. παθ.: Πλούτ. Ἡ9.1120Ε, Λοκ. Πενθ.2, Παλαμ. Ὑμν. Ἀθην.30 ὁ φωτισμένος Ὀλύμπου ἔτσι λαμπρὸς σάν τῆς, αὐτ. Παρκα. 93,5 ἀπὸ τὴν ἡσικερὴ ἐμπαστὴ στὴ φωτισμένη σάλα: 2) ἀπολ. φέγω, λάρνω, διδω φῶς: Ὁδόφρ. Πυρ.30 ὁ ἄνθρωπος οὐ φωτίζει ὡσπερ ἡ φλόξ: 3) νεώτ. κ. δημ. ἄπρο. φέγγει, γίνεται ἡμέρα, ἔφηρονέει: θέλει μιά ὥρα νὰ φωτίσῃ: 4) ἐπὶ ὕελου, μεταθιβάξω φῶς, εἶμαι διαφανής: Ἀριστ. Ἄ Ὑστ.1,31: 5) μτφ. φέρω εἰς φῶς, διευκρινίζω, ἀποκαλύπτω, γνωστοποιῶ, δημοσιεύω: Πολδδ.23,3,10, ΚΔΤίμ.2,1) ὁ φωτισαντος δὲ ζῶν καὶ ἀφθαρσιαν διὰ τοῦ εὐαγγελίου: κ. παθ.: Πολδδ.30,8,1, γράμμαγα ἐαλωκόμοι καὶ πεφωτισμένα, Λοκ. Μή Πιστ. Διοβ.32 ὑπὸ τῆς ἀληθείας πεφωτισμένων τῶν πραγμάτων: 6) μτφ. διδάσκω, διαφωτίζω, πληροφωρῶ: ΠΔ Βασ.4,17,28 καὶ ἡν φωτίζων αὐτοὺς πᾶς φωθεθῶσι τὸν κύριον, ΚΔ Ἐπιστ.3,9 καὶ φωτῖσαι πάντας τῆς ἡ οικονομία τοῦ μυστηρίου: || δημ. εἰρων. ἐν φρ. μὴ ἐφώτισσαι ἰδὲν εἶπες τίποτε, φρ. ὁ Θεὸς νὰ σὲ φωτίξῃ ἰσὺ σὲ διαφωτίξῃ, καθοδηγῇ: 7) παθ. ἐκίλ, βαπτίζομαι: ΚΔ Ἐβρ.6,4 ἀδύνατον γάρ τοὺς ἀπὸ φωτισθέντας γευσάμενους τε τῆς δωρεᾶς τῆς ἐπουρανίου: || ὁ φωτιζόμενος ὡς οὐσά, ὁ μέλλων νὰ βαπτισθῇ: 8) ρηματ. π. φώτισαι, φώτισμα, φωτισμός, φωτιστικός, φωτιστήριον, φωτιστής, φωτιστέος.

φωτικί(ον) ἰοῖ μιν. δημ. ὁ λευκὸς χιτῶν, δι' οὗ ἀνδρασιον ἀμέσως μετὰ τὴν τέλειον τοῦ βαπτίσματος τὸν βαπτισθέντα: || συνειδ. κτ. πληθ. τὰ φωτικία καὶ βαπτιστικὰ ἐνδύματα.

φώτισις-εως (ή) (φωτίζω) νεώτ., δημ. -η ὁ πνευματικὸς φωτισμός, ἡ θεογνωσία, ἡ ἐπήγνωσις τοῦ ὀρθοῦ: ὁ Θεὸς νὰ σοῦ δῶν φώτισιν: 2) ἡ φωτεινὴ ἰδέα: μοῦ ἴρεα μὰ φώτισιν.

φώτισμα-ατος ἰοῖ μτν. κ. νεώτ. ὁ φωτισμός: 2) μτν. ἐκκλ. ὁ διὰ τοῦ βαπτίσματος πνευματικὸς φωτισμός: Θεοφύλ. Βουλγ. ἐν Μάρκ.229 «φώτισμα λέγεται τὸ βάπτισμα»: Μοσχ.1158C τοὺς κληρικοὺς τοὺς ἐπὶ τῶν φωτισμάτων τεταγμένους: || κ. κτ. ἀντίθ. πρὸς τὸ βάπτισμα ἦτο πρὸς τὴν τελετὴν τούτου: Χρυσ. ὁ αἰρητικὸν βάπτισμα ἔχουσιν, ὄφρ. φώτισμα: πρβλ. φωτιζώ 71.

φωτισμός ἰοῖ (φωτίζω) μτν. μιν. κ. νεώτ. τὸ φωτίζειν, τὸ παρέχειν φῶς: Πλούτ. Ἡ9.929D γίνεσθαι τὸν φωτισμὸν ἀπ' ἀπῆς τῆς σεληνής, αὐτ. 931Α, Σέξτ. Ἐπιμ. Μοσβ.10,224 ἡ ἡμέρα κατὰ τὸν εὐ ἡλίου φωτισμὸν συμβαίνει, ἡ δὲ νύξ κατὰ φώτισμοῦ στέρονται τοῦ εὐ ἡλίου ἐπιγίνεται: 2) τὸ φῶς: ΠΔ Ψαλμ.26,1 Κύριος φωτισμός μου καὶ σωτήρ μου, τίνα φοθηθήσομαι: 3) μιν. ἐκκλ. τὸ φώτισμα βλ.λ.2): ΑΣΒ Μαΐου 5,409Α ὁ φωτισμός τῆς ψυχῆς σῴζει.

φωτιστήριον ἰοῖ μτν. ἐκκλ. ὁ τόπος ὅπου φωτίζονται, βαπτίζονται: Σωκρ. Ἐπιστ.3,7,4.

φωτιστής ἰοῖ (φωτίζω) μτν. ὁ φωτίζων: Γρηγ. Νύσσ.2,347C ὁ τῆς ἀληθείας φωτιστής.

φωτιστικός-ή-ὸν μτν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ φωτίζειν: Ἀθανάσι.2,357C τὴν ὀγιαστικὴν καὶ φωτιστικὴν ζωὴν, Μναστ.3,6 Θεοτ. φωτιστικὰς ἀνάγεις σοῦ τὴν καρδίαν μου φωτίσαν, Σχόλ.Εὐρ. Ἰνπ.191, ΕΜ 109,39 ἔχει ὁ ἄνθρωπος φῶσις θῆο, τὸ φωτιστικὸν καὶ τὸ καυστικὸν, - φωτιστικὰ ὀδίδες ἢ βλήματα ἰβλήματα περιέχοντα μίαν ἢ καὶ περισσοτέρας φωτοβολιάς μετ' ἀλεξίπτωτου) - φωτιστικὸν οὐδὲν ὄνομα.

φωτιστικός ἐπίρρω. μιν. κ. νεώτ.: κατὰ τὸν τρόπον φωτιστικόν, ἀπὸ ὀπόψεως φωτισμοῦ: Εὐστ.161,19.

φωτοαλογονίδια ἰοῖ μτν. ἀπὶ πλωχίτεραι εἰς ἀλογόνα ἀλογονοῦσι ἐνώσεις τοῦ ἀργύρου.

φωτοβακτηρία (ή) νεώτ. βακτηρίδιον ἐπέμνωσιν φῶς, φωσφορίζων.

φωτοβλασία (ή) μιν. ἡ χύσις φωτός, φωτοχυσία, φωτισμός: Ἄνδρ. Κρ.50.

φωτοβόλημα-ατος ἰοῖ (φωτοβολῶ) μιν., νεώτ. κ. δημ. ἡ φωτοβολία, ἡ ἀκτινοβολία: ΚΜαννασσα.Χρον.36 ἐφωγαδεῦθη τῷ πυρᾶφ τῶν φωτοβολημάτων.

φωτοβολία (ή) σχόλ. κ. νεώτ., δημ. φωτοβολία ἡ λάμψις, ἡ ἀκτινοβολία φωτός: Σχόλ. Ἀπολλ. Ρ 4, 725 ἴερρω. τοῦ μαρμαρυγῆ, Μωραϊτ.61 λέγοι μὴ πυκνὰς ἀργυρὰς λάγχας ἀπαστραπτοῦσι εἰς τὴν φωτοβολίαν τῶν ἀστρων.

φωτοβολίς-ιδος (ή) νεώτ. φλὸξ φωτιστικῆ ἀναπηδῶσα ἀπὸ στελεχῶς μετὰ λεπτοτάτης ὀπῆς, δι' ἣς διέρχεται φωταερίον: 2) εἶδος πυραυλοῦ σηματοδότη, βαλλομένου δι' εἰδικοῦ πιστολοῦ.

φωτοβόλος-ον μτν. κ. νεώτ. ὁ φωτοβολῶν, ὁ ἐκπέμπων φῶς: Ἄνων. Ὑμν. εἰς Παρθένον 22.

φωτοβολῶ-έω μτν., μιν. κ. νεώτ., δημ. φωτοβολῶν ἐπέμνω φῶς, ἀκτινίζω, ἀκτινοβολῶ, λάμπω: ΨΧρυσ.5,877,43, ΚΜαννασσα.Χρον.127 τὰ στοιχεῖα ἐν τῷ στερεώματι τοῦ οὐρανοῦ φωτοβολεῖν, Βιζυην.Μάρτης 4 καὶ δπου εἶναι κάμποι φωτοβολᾶ καὶ λάμπει: 2) ρηματ. π. φωτοβόλημα, φωτοβολία, φωτοβολός.

φωτοβροντοχυσία (ή) μιν. ἀστραπή φωτός, λάμψις ὀμοῦ μετὰ βροντῆς: Λόσκ.Θεόδ.Κωδ.Παρ

1193 ἐκ τῆς ἄνωθεν φωτοβρονοταχίας τῆς ἀρε-
τῆς φωτιζόμενοι ἰδιόρθ. ἀντὶ φωτοβρονοταχίας).
φωτοβρότης (ὁ) ἰβρούϊ μιν. ὁ ἐξ οὐ βρῦει
φῶς, ὁ πλήρης φωτός, ὁ λάμπων δυνατός: Κ Μα-
νασσ.4955 λίθων μέγαν ἀτλόνοντα πυράνην φω-
τοβρότην: πρβλ. Κόντ.Γλωσσ.Παπατ.431.

φωτοαλβανογραφία ἰή) νεώτ. μέθοδος
παρασκευῆς βαθυτύπων τῆ βοθηθῆς τῆς γαλβανο-
πλαστικῆς καὶ τῆς φωτογραφίας.

φωτογένεια ἰή) νεώτ. ἡ γένεσις φωτός, ἡ αὐ-
τόματος ἐκπομπὴ φωτός ἀπὸ ζώων καὶ φυτῶν
2) εἶδ. ἐν τῇ κινηματογραφίᾳ, ἡ ἰδιότης ἀνθρώ-
πων τινῶν νὰ φαίνονται ζωηρὰ τὰ χαρακτηριστι-
κὰ τὰν κατὰ τὴν φωτογράφησιν.

φωταγνεύς-οὗς-ές μιν. κ. νεώτ. ὁ ἐκ φωτός
γεννηθεὶς ἡ γεννημένος: Κοσμ.Ἱερ. ἐν Μί 49/ φω-
τογενῆς νεφέλη: 2) νεώτ. ὁ ἔχων φωτογένειαν.

φωταγλυπτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀνα-
φερόμενος εἰς τὸ φῶς καὶ τὴν γλυπτικήν || τὸ
θῆλ. ἡ φωτογλυπτικὴ ὡς οὐσα. μέθοδος παρα-
σκευῆς γλυπτῶν καὶ ἀναγλύφων τῆ βοθηθῆς τῆς
φωτογραφίας.

φωτογονία (ἡ) μιν. κ. νεώτ. ἡ γέννησις, ἡ πα-
ραγωγή φωτός: Διον. Ἀρεοπ.Ἐπιστ.9,797 ἀπαυγα-
σμάτων προαγωγικὰ φωτογονία.

φωτογονικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀνοφε-
ρόμενος εἰς τὴν φωτογονίαν ἢ τὸν φωτογόνον βλ.λς.

φωτογόνος-ον νεώτ. ὁ παράγων, ὁ ἀναδίδων
φῶς, ὁ κατάλληλος ὡς φωταγωγὴ ἢ λη.

φωτογραμμετρία ἰή) νεώτ. ἡ μετροφωτο-
γραφία βλ.λ.

φωτογραφεῖον ἰτὸ) νεώτ. τὸ ἐργαστήριον τοῦ
φωτογράφου.

φωτογράφημα-ατος ἰτὸ) (φωτογραφῶ) νεώτ. τὸ
ὁποῖο ἐσται τῆς φωτογραφῆσεως.

φωτογράφησις-εως ἰή) (φωτογραφῶ) νεώτ. ἡ
πράξις τοῦ φωτογραφεῖν, ἡ λήψις φωτογραφίας.

φωτογραφία ἰή) νεώτ. κ. δημ. ἡ τέχνη τῆς ἀ-
ναπαράγωγῆς μονίμου εἰκόνας τῆ ἐπιδράσει τοῦ
φωτός ἐπὶ χημικῶς παρασκευασμένης ἐπιφανείας,
ἡ φωτογραφικὴ: 2) ἡ οὐτὰ ληφθεῖσα εἰκὼν.

φωτογραφίζω δημ. ἄ. φωτογραφῶ βλ.λ.

φωτογραφικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀνα-
φερόμενος εἰς τὴν φωτογραφίαν: φωτογραφικὴ
μηχανή - χάρτης || ἡ φωτογραφικὴ ὡς οὐσα.
βλ.λ.: || κ. ἐπίθρ. -ῶς.

φωτογράφος ἰὸ) νεώτ. κ. δημ. ὁ μετερχόμε-
νος τὴν φωτογραφικὴν τέχνην, ὁ ἔχων ὡς ἐπάγ-
γελμα τὴν λήψιν φωτογραφιών.

φωτογραφῶ-έω νεώτ. δημ. φωτογραφίζω,
λαμβάνω διὰ φωτογραφικῆς μηχανῆς εἰκόνας ἀν-
τικειμένων, φωτογραφῶσι: 2) ρηματ. π. φωτο-
γράφημα, φωτογράφησις.

φωτοδοσία ἰή) μιν. κ. μιν. ἡ ὁδὸς φωτός,
τὸ φέξιμο: Διον. Ἀρεοπ.Οὐρ.Ἱεραρχ.9,59: κ. μτρ.:
Δουμασκ.1,2,907β φωτοδοσία φυχίων, Ἀντιόχ.Ἰστ.
1223Α τῆς νοτιῆς φωτοδοσίας.

φωτοδότης ἰὸ) (ἰδιδωμὴ) μιν. κ. νεώτ. ἐκκλ., θηλ.
-δοτής, ὁ δίδων φῶς, ὁ φωτιζών: ὁ φωτοδό-
της Ἄλιος || ἰδ. ἐν χρ.μτρ. ὁ φῶς νοερόν, ἡ τοί
τὴν τοῦ πνεύματος διαφώτισιν δίδων: Ἀθανάσ.2,
432D ὁ τῶν ἐμῶν ὀφθαλμῶν φωτοδότης, Συνέσις,
Ἰγν.324Α, αὐτ.339D αὐτὸ δὲ φωτοδότης φωτός νο-
εροῦ, -οι ἐκ Βυζαντίου λόγοιιοι ἐγένοντο φωτο-
δόται τῆς Δύσεως.

φωτοδοτικός-ιδος ἰή) μιν. κ. νεώτ. θηλ. τοῦ φωτο-
δότης βλ.λ.: Διον. Ἀρεοπ.144.

φωτοδόχος-ον ἰδέχομαι μιν. ἐπὶ λύχνων, ὁ
δέχόμενος, ὁ περιέχων φῶς: Δούκ.Βυζαντ.Ἰστ.
164D φωτοδόχα ἀγγεῖα.

φωτοδωρός-ον μιν. ἐκκλ. ὁ φωτοδότης βλ.λ.:
Διον. Ἀρεοπ.350 φωτόδωρος παραίνεσις.

φωτοειδίος-οὗς-ές μιν. κ. μιν. ὁ βυσιος πρὸς
φῶς, ὁ πλήρης φωτός: Γαλ.Α.490, Σέξτ. Ἐμπ.389
ὡς τὸ φῶς ὑπὸ τῆς φωτοειδοῦς ὀφθαλμοῦ κατα-
λαμβάνεται, αὐτ.395 ἐπὶ ἡ ὄρασις φωτός ἀντι-
λαβανόμενῃ εὐθὺς ἐστὶ φωτοειδής, Γρηγ.Ναζ.1,
36D: κ. συγγ.: ASS Μαίου 767B.

φωτοευσαιθητοποίησης-εως ἰή) νεώτ. ἡ πα-
ρασκευὴ σωμάτων εὐσισθητῶν εἰς τὸ φῶς, οἷον
φωτογραφικῶν πλακῶν.

φωτοεπιγραφία ἰή) νεώτ. κ.φωτοεπιγραφία
μέθοδος φωτογραφικῆς ἀποτυπώσεως εἰ-
κόνων ἐπὶ πλακῶς φευδαργύρου, ἡ φωτοαρκτική.

φωτοηλεκτρικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀήκων ἢ ἀ-
ναφερόμενος εἰς τὸ ἤλεκτρικὸν φῶς: φωτοηλε-
κτρικὸν στοιχεῖον ἡ φωτοηλεκτρικὴ κηφῆλη [συ-
σκευὴ δ' ἢς οἱ διακυμάνσεις τῆς ἐντάσεως τοῦ
φωτός μετατρέπονται εἰς διακυμάνσεις ἐντάσεως
ἤλεκτρικοῦ ρεῦματος].

φωτοηλεκτρισμός ἰὸ) νεώτ. ἡλεκτρικὸν φορ-
τιὸν ἐμφανιζόμενον ἐπὶ σωμάτων προσβαλλομένων
ὑπὸ φωτεινῆς ἀκτινοβολίας.

φωτοηλιογραφία ἰή) νεώτ. μέθοδος φωτογρα-
φικῆ τῶν ἀστεροσκοπίων, δι' ἧς φωτογραφου-
νται αὐτομάτως αἱ ἡλιακαὶ κηλίδες καὶ προσδιορί-
ζεται ἡ θέσις αὐτῶν.

φωτοθεραπεία ἰή) νεώτ. θεραπεία διὰ τῆς
χρησιμοποίησεως τοῦ ἡλιακοῦ ἢ ἤλεκτρικοῦ φωτός.

φωτοθερμοθεραπεία ἰή) νεώτ. ὁ συνδυα-
σμός φωτεινῶν καὶ θερμικῶν ἀκτινοβολιῶν πρὸς
θεραπευτικούς σκοπούς.

φωτοθυρίς-ιδος ἰή) πάπ. θυρίς φωτός, φεγγίτης,
φωτοκαίω δημ., μτρ. παθ. παρακ. φωτοκαίμενος,
καίω ἐντελῶς εἰς τὸ πῦρ: Παλαμ.Τρισεύν.36 βου-
λόχτη, φωτοκαυτέ τιν' 2) μτρ. ὑψίσταται με-
γάλην συμφορῶν, καταστρέφεται.

φωτοκόσμος-ον μιν. ὁ φωτιζών τὸν κόσμον:
Πισιδ.Ἰ.Ἐξασμ.18 τῆ σῆ φωτοκόσμω λαμπάδι πα-
ρήληθεν ἡ νύξ.

φωτοκράτωρ-ορος ἰὸ) πάπ. ὁ κύριος τοῦ φωτός,
φωτολαμπής-οὗς-ές μιν. ὁ λάμπων ὡς φῶς,
ὁ λαμπρός: Ἀθανάσ.2,341F φωτολαμπής ἐκτύπ-
νωμα, Ζώσιμ.1,493,16 τὰς φωτολαμπεῖς κλίμακας.

φωτολόγιος-ον παθ. διάθρ. τὸ π. Ἡσ. φωτο-
λόγιος, ὁ βεβλαμμένος τὴν ὄρασιν, ὁ ἐστερημέ-
νος φωτός, ὁ τυφλός: Ἡσ. ἐρωτολόγιον τυφλὸν
καὶ νεκρόν.

φωτολήφια ἰή) (λαμβάνω) μιν. κ. νεώτ. ἡ λή-
ψις φωτός: Διον. Ἀρεοπ.188: 2) βοταν. τὸ πο-
σοστὸν τοῦ φωτισμοῦ, ὃπερ ἕκαστον φυτὸν χρη-
σιμοποιεῖ ἐκ τοῦ ἐπ' αὐτοῦ προσπίπτοντος φω-
τός διὰ τὰς φυσιολογικὰς αὐτοῦ λειτουργίας.

φωτολιθογραφία ἰή) νεώτ. μέθοδος φωτομη-
χανικῆ, δι' ἧς ἐπιτυγχάνονται πολλαπλὰ ἀντιτυπα
ἐξ εἰκόνας ληφθεῖσας τῆ βοθηθῆς τοῦ φωτός ἐπὶ
λιθογραφικῆς πλακῶς.

φωτολόγιος-ον δημ. ἀντὶ φωτολόγιος βλ.λ.

φωτολόγος-ον μιν. ὁ ἀγγέλλων φῶς: Εὐστ.
ἐν Ματ.5,316 ὄρα δτι πᾶν φωτολόγος ὡς: Εὐστ.
πλωδὸς φωσφόρον κόνταυθα τὴν εἰρημνὴν τοῦ
πνεύματος χάριν φσι.

φωτολογῶ-έω μιν. μιν. φωτιζῶ διὰ φωνῆς,
λόγος: Θεοδώρ.408,12 σὺν βεῶ τῶν φωτολογουῦντι.

φωτολουσμένος-η-ο δημ. ὁ φωτολούστος βλ.λ.

φωτολούστος-ον νεώτ. ὁ ἀπλήτως φωτιζόμενος

φωτόλουτρον ἰτὸ) νεώτ. ἱατρ. ἔκθεσις εἰς τὸ
ἠλιακὸν ἢ εἰς τὸ ἤλεκτρικὸν φῶς ἀλοκλήρου τοῦ
φωτός ἡ παροχούσης χώρας αὐτοῦ γινωμένη
διὰ θεραπευτικούς σκοπούς.

φωτολυχνία ἰή) μιν. λυχνία φωτός: Βαλο.29,11.
φωτομαρμαρυγῶ-έω μιν. μαρμαρίζω, ἀ-
σπράττω ὑπὸ φωτός: Ἡσ., Ἱερ.10,6B ὄραν φω-
τομαρμαρυγοῦντα τὸν Ἰσάου.

φωτομέτρον [τό] νεώτ. φυσ. ὀπτικὸν φαινόμενον παρατρουόμενον ἐν τῷ ἀτμοσφαίρα, οἷον τὸ οὐράνιον τῆζον.

φωτομέτρησης-εως [ή] νεώτ. φυσ. μέτροσις τῆς ἐντάσεως ἢ τοῦ ποσοῦ τοῦ φωτός. α. φωτομετρία.

φωτομετρία [ή] νεώτ. φυσ. ἡ μέτροσις τῆς ἐντάσεως ἢ τοῦ ποσοῦ τοῦ φωτός· 2) κεφάλαιον τῆς φυσικῆς πραγματευόμενον περὶ τῶν σχετικῶν πρὸς τὸ φῶς μεγεθῶν.

φωτομετρικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν φωτομετρίαν βλλ. α. φωτομετρικὸν στερεόν, -φωτομετρικὸν θάλαμος ἰσοκτενὸς θάλαμος, ἐν ᾧ ἐγκαθίστανται αἱ σχετικαὶ πρὸς φωτομετρῆσις συσκευαίαι.

φωτομετρον [τό] νεώτ. φυσ. τὸ εἰδικὸν ὄργανον δι' οὗ γίνεται ἡ φωτομέτρησης βλλ. φωτομετρῆσεως.

φωτομηχανικός-ή-όν νεώτ. ὁ χρησιμοποιῶν τὴν φωτογραφίαν πρὸς παρασκευὴν τύπων, ἐξ ὧν λαμβάνονται διὰ καταλλήλου τυπογραφικοῦ πιεστηρίου κ. γραφικῶν χρωμάτων πολλαπλὰ ἀντίτυπα.

φωτομικρογραφία [ή] νεώτ. μικρογραφία ἐπιτυγχανομένη διὰ φωτογραφικῶν μέσων.

φωτομορφος-ον μον. κ. νεώτ. ὁ ἔχων μορφήν φωτός· Γερμ.Κ/πόλεως 249B τῶν φωτομόρφων ἐνδυμάτων, Μωραϊτ.51 φωτόμορφοι ἀστερισμοί.

φωτονεφέλη [ή] νεώτ. ἡ φωτεινὴ νεφέλη· 2) ὁ ὄνομα τῶν νεφελωμάτων βλλ.

φωτοφυλογραφία [ή] νεώτ. μέθοδος λήψεως φωτογραφικῶν εἰκόνων ἐπὶ ξύλου.

φωτοπαγίς-ιδος [ή] νεώτ. λυχνία πρὸς παγίδευσιν νυκτοδίων ἐντόμων, ἐπιβλαβῶν ἐπὶ τὴν γεωργίαν.

φωτοπερασμα [τό] ὁ διαβατικός, ὁ οὐχὶ μόνιμος φωτισμός, τὸ παρασπικὸ φῶς· ἐν χρ. κ. μτφ.· Παλαμ.Παρακ.119,3 ὡς εἶσαι γὰ τὰ πλῆθη τ' ἀνάερα φωτοπέρασμα.

φωτοποιός-όν μτγν. κ. μον. ὁ ποιῶν φῶς, ὁ φέγγων, ὁ λῶμπων· Ἰάμβλ.Προτρ.322 ταῦτα μόνα φωτοποιαὶ περὶ τῶν ὄντων, Δωροθβ.Ἀσκ.840B τῆς λαμπρῆς καὶ φωτοποιοῦ νυκτός.

φωτοπορδάλω μτγν. κ. μον. ποιῶ φῶς, φωτίζω, λῶμπω· Πρόξ.Ἀποστ. ἐν Ἀποκρύφοις 236,3 προτρέχων ἐν ἀφῷ φωτοποιεῖ αὐτὸς, Κύριλλ.Ποτρ.136.

φωτοπροβάλλω δημ. προβάλλω φωτεινός ἢ ἐκ τοῦ φωτός· Παλαμ.Παρακ.854 πάντα ἡ νιάτη γραφῆ ὅπ' τὰ σκόπη φωτοπροβάλλει.

φωτοπροδρομος [ὁ] μον. ὁ πρόδρομος τοῦ φωτός· Στοιδ.Θεοδ.1789.

φωτοσθέτης [ὁ] νεώτ. κ. δημ. μτφ. ὁ σθενύων τὰ πνευματικά φῶτα, ὁ ἐχθρὸς τῆς παιδείας.

φωτοσκόπιζω νεώτ. συνδυάζω τὸ φῶς μετὰ τῆς σκιάς ἐν εἰκόνι, συναρμολόγω καταλλήλως τὰ ζῶηρά καὶ σκοτεινὰ χρώματα· 2) ρηματπ. φωτοσκοπῆσις.

φωτοσκίασις-εως [ή] νεώτ. ἡ πρᾶξις τοῦ φωτοσκοπῆζειν βλλ.

φωτοσφάνι [τό] κ. φωτοστέφανο ὁ φωτοστέφανος βλλ.2), ἡ αἰγλή· Παλαμ.Παρακ.45,15 φωτοστέφνια, δόξαι καὶ κύκλοι ὄνειρευτοί.

φωτοστέφανο [τό] δημ. φωτοστέφανος βλλ.

φωτοστέφανος [ὁ] νεώτ. φωτεινὸς κύκλος, δι' οὗ περιβάλλουσιν αἱ ζωγράφοι τὰς κεφαλὰς τῶν ἁγίων προσώπων εἰς τοὺς ζωγραφικοὺς πίνακας· 2) μτφ. αἰγλή, δόξα.

φωτοστεφανωμένος-η-ο δημ. φωτοστέφης.

φωτοστέφης-οὐς-ές νεώτ. ὁ ἐστεμμένος ὅπῃ φωτός, ὁ φέρων φωτοστέφανον.

φωτοστάλιτος-ον μτγν. ὁ φωτὶ ἐστολισμένος, περιβεβλημένος· Ἀμφιλ.40.

φωτόσυκο [τό] δημ. σύκον διατηρούμενον ἐπὶ τῆς συκῆς μέχρις Ἰανουαρίου (μέχρι τῶν Φώτων, τῶν Θεοφανῶν).

φωτοσύνθεσις-εως [ή] νεώτ. χημ. ἡ διὰ τῆς ἐνεργείας τοῦ φωτός συνθεσις ὀργανικῆς οὐσίας ὑπὸ τῶν φυτῶν.

φωτοσφαίρα [ή] νεώτ. κ. φωτοσφαίρα ἡ φωτεινὴ ἐπιφάνεια τοῦ ἡλίου.

φωτοσωτήριος-ον μον. ὁ περικολλημένος μεφῶς σωτήριον· Δαμασκ.1,2839B Χριστὸν φωτοσωτήριον γέννησιν.

φωτοταξία [ή] νεώτ. βοταν. ἡ ὑπὸ τοῦ φωτός προκαλούμενη κίνησις προσανατολισμοῦ τῶν φυτῶν, ἀ φωτοτακτισμός.

φωτοτακτισμός [ὁ] νεώτ. βοταν. φωτοταξία.

φωτοταχυμέτρησης-εως [ή] ἡ φωτοταχυμετρία.

φωτοταχυμετρία [ή] νεώτ. μέθοδος ἀποτυπώσεως τμημάτων τοῦ ἐδάφους διὰ τοῦ φωτοταχυμέτρου πρὸς κατασκευὴν χαρτῶν.

φωτοταχύμετρον [τό] νεώτ. ὄργανον φέρων ταχυμετρικὴν διάπτραν, δι' οὗ λαμβάνονται φωτογραφία πρὸς φωτοταχυμέτρησην ἐδαφικῶν ἐπιφανειῶν.

φωτοτοπογραφία βλλ.

φωτοτοπογραφία [ή] νεώτ. μέθοδος ἀποτυπώσεως ἐδαφικῶν ἐπιφανειῶν δι' ἐφαρμογῆς τῆς φωτογραφμομετρίας.

φωτοτρόφος-ον μτγν. ἐπὶ τῆς Παρθένου, ἡ τεκοῦσα τὸ φῶς· Ἀνών.Υγμ. εἰς Παρθένον 22.

φωτοτροπισμός [ὁ] νεώτ. βοταν. ἡ ἰδιότης τῶν φυτῶν νὰ στρέφονται καὶ νὰ ἐκτείνωνται τοὺς κλάδους τῶν πρὸς τὸ ἥλιον φῶς· πρβλ. φωτοταξία.

φωτότροφος-ον μον. ὁ φωτὶ τρέφόμενος· Σωφρών.3,228C.

φωτότροφος-ον μον. ὁ τρέφων, ὁ ἀναπτύσσων τὸ φῶς·ΚΜανασα.Χρον.3887[δ.γρ.φωτοφόρος].

φωτοτυπιογραφία [ή] νεώτ. α. φωτοτυπογραφία βλλ.

φωτοτυπία [ή] νεώτ. μέθοδος δι' ἧς ἐπιτυγχάνεται φωτομηχανικός ἢ λήψις διὰ γραφικῶν χρωμάτων εἰκόνων παρουσιαζομένων ἄσας τὰς λεπτομερείας φωτογραφήματος.

φωτότυπον [τό] νεώτ. ἡ φωτογραφικῶς λαμβανόμενη ἀρνητικὴ εἰκὼν μετὰ τὴν ἐμφάνισιν καὶ στερέωσιν αὐτῆς· 2) κτ. ἐπέκτ. ἡ διὰ τῆς μεθόδου τῆς φωτοτυπίας λαμβανόμενὴ εἰκὼν.

φωτοφάνεια [ή] μτγν., μον. κ. νεώτ. ἡ ἐμφάνισις φωτός, ἡ λάμψις· Διον.Ἀρσεν.ἰ) πατροκινήτων φωτοφανείας πρόδος, Ἀνών. π. Στοιδ.ἐν λ. ἐκπλαγεῖς ποιμένες ἀργαυλοδύτης ἐκπλαγεῖς φωτοφανείας ἔτυχον, Ἀνδρ.Κρ.51,134, Εὐστ.Πον.183,50· 2) νεώτ. φυσιολ. ἡ διὰ πίεσεως τοῦ θοθαμνοῦ προκαλούμενη ἐνδοπτικὴ ἐμφάνισις.

φωτοφάνης-οὐς-ές μτγν., μον. κ. νεώτ. ὁ ἐν τῷ φωτὶ φαινόμενος, ὁ ἐξέρχων λῶμπων, ὁ λίαν λαμπρὸς· Εὐστ.ἰλ.171,22· κ.συγκρ. Γρηγ.Νοῦ.34,11· 2) νεώτ. ζωολ. ὁ φωτοφάνης ὡς οὐα· γένος ἐντόμων καλοπετῶν ἐκ τῶν μαλακοδέρμων.

φωτοφασματιδός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ φάσμα τοῦ φωτός· φωτοφασματικὴ ἀνάλυσις ἢ ἑξέτασις τῶν σωμάτων διὰ τοῦ φασματοσκοπίου.

φωτοφῶβία [ή] νεώτ. ἰατρ. δυσάρεστον καὶ ὀχληρὸν αἰσθημα ἐκ τοῦ φωτός καὶ ἀποστροφή ὅπ' αὐτοῦ ἐξ ὑπερβολικῆς εὐαισθησίας τοῦ ὀφθαλμοῦ πρὸς τὸ φῶς.

φωτοφῶθος-ον νεώτ. ὁ φοβοῦμενος, ὁ μὴ ἀνεχόμενος τὸ φῶς λόγω παθήσεως, οἷον ἐπὶ μη-νιγίτιδος· 2) νεώτ. ζωολ. φωτόφωβα [τό] ὡς οὐα· τῶξις ἀρθροπόδων ἐκ τῶν ἀραγγοειδῶν.

φωτοφορία [ή] μον. τὸ φέρειν φῶς· Οἰκουμ. εἰς Ἀποκάλυφ.45,29 φωτοφορία παρθένων.

φωτοφόρος-ον μτγν., μον. κ. νεώτ. ὁ φέρων φῶς, ὁ φωτεινός, ὁ φωτίζων· Δαμασκ.1,2835D

τῆ φωτοφόρῳ μπρι τοῦ Θεοῦ, 'Αναστ. Συν. 'Οδ. 72,24 φωτοφόρους μαργαρίτας· 2) νεώτ. ζωολ. **φωτοφόροι** [φῶ] ὡς οὐα. φωσφορίζοντα ὄργανα δισφύρων ζωϊκῶν ὄργανισμῶν καὶ ἴδια τῶν (χθύων τῶν βαθυτέρων θαλασσίων στρωμάτων· 3) νεώτ. **φωτοφόρον** [τῶ] ὡς οὐα. λαμπτήρ μετ' ὄντανακλαστήρος.

φωτοφορῶ-έω μτγν. κ. μον. φέρω φῶς· Δαμασκ. I 2,841B, Κύριλλ. 'Ιερ. ἐν διβλ. Πατέρων I 3,850 οἱ τῶν ἐθνῶν λαοὶ φωτοφοροῦντες.

φωτοφράκτης [φῶ] νεώτ. ἐξάρτημα τῆς φωτογραφικῆς μηχανῆς, δι' οὗ ἀποκλείεται ἡ ἐπιτρέπεται ἡ εἰς αὐτὴν εἰσαόδος τῶν φωτεινῶν ὀκτινῶν.

φωτόφωνον [τῶ] νεώτ. συσκευή χρησιμεύουσα εἰς τὴν εἰς ἀπόστανιν μετάδοσιν τῆς φωνῆς τῆ βοήθεια φωτεινῆς δέσμης.

φωτοχαλκοτυπία [ή] νεώτ. βαθύτυπος φωτομηχανικὴ διὰ τὴν εἰκονογράφησιν διαφόρων πολυτελῶν ἐντύπων.

φωτοχαρακτικὴ [ή] νεώτ. μέθοδος χαράξεως διὰ δισδρωτικῶν μέσων τοῦ ἐπὶ μεταλλικῆς πλακῆς ληφθέντος φωτογραφικοῦ ἀντύπου.

φωτοχημεία [ή] νεώτ. κλάδος τῆς χημείας, πραγματευόμενος τὰς μεταβολὰς, τὰς προκυπούσας ἐκ τῆς ἐπιδράσεως τοῦ φωτὸς ἐπὶ τῶν διαφόρων σωμάτων.

φωτοχημικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν φωτοχημείαν.

φωτοχρωμία [ή] νεώτ. ἡ φωτογραφία τῶν χρωμάτων, ἢ ἡλιοχρωμία.

φωτοχρωμολιθογραφία [ή] νεώτ. φωτομηχανικὴ μέθοδος λήψεως ἐγχρώμων εἰκόνων διὰ τῆς φωτολιθογραφίας.

φωτοχρωμοτυπογραφία [ή] νεώτ. μέθοδος λήψεως ἐγχρώμων τυπογραφημάτων, βασιζομένη ἐπὶ τῆς ἐγχρώμων αὐτοτυπίας.

φωτοχυμένος-η-ο δημ. φωταγωγημένος, ὁ πλημμυρισμένος ἀπὸ φῶς· Παλαμ. 'Αρχ. Θεοὶ I 23 λόμπει ἡ φύσις, ἴδια, **φωτοχυμένῳ**.

φωτοχύσις [ή] (χέω) μτγν. μον. κ. νεώτ. ἡ ἐκχυσίς, ἡ πλήμυρα φωτὸς, ἡ φωταγωγήσις, φωταφία· Διον. Ἀρεοπ. 'Ἐπιστ. 5. Φῶτ. 'Ἐπιστ. 299,32 τὸ **δαφίλες** καὶ **ἀνάσων** τῆς **φωτοχυσίας**.

φωτόχυτος-η-ον μον. ὁ ἐκ τοῦ φωτὸς χυθεὶς· Φιλῆς 386 φωτόχυτος σπινθήρ.

φωτοφειδωρυογραφία [ή] νεώτ. ἡ διὰ τῆς μεθόδου τῆς αὐτοτυπίας κατασκευὴ τύπων ἐπὶ πλακῶν φειδωρύρου, χρησιμοποιουμένων διὰ τὴν εἰκονογράφησιν διαφόρων ἐντύπων· πρβλ. φωτοτυπιογραφία.

φωτοφία [ή] νεώτ. ἡ φωτοφάνεια βλ. λ. 2).

φωτόδωξ-ους-ες ὁ φωτειδῆξ· 'Ἡσ. ἐν λ. Χιονέαν·

φωτωνύμια [ή] μτγν. ἡ ἐκ τοῦ φωτὸς ἐπινομία· Διον. Ἀρεοπ. 5,468 τὴν **νοπήν** τὰγαθὸν **φωτωνυμίαν** ἡμῖν ὑμνητέον.

φωτωνυμικός ἐπίρρ. μτγν. δι' ὀνόματος σχημαθθέντος ἐκ τῆς λέξεως φῶς· Διον. Ἀρ. οπ. 5,188.

φῶψ ἄ. πῶψξ βλλ.

φῶψ 'Ἡσ. «φῶς, φῶς».

X

Χ, χ, χ(ει) τίσι (Καλλ. π. Ἀθῆν. 10, 453D) ἄλλ. τὸ εἰκοστὸν δευτέρου γράμμα καὶ δέκατον ἕκτον σύμφωνα τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφάβητου, προεβλήθη ἐκ φωνήματος καθαρῶς ἑλληνικοῦ, ὡς τὸ φει, τὸ φει καὶ τὸ ὤμεγα, πλάσθεν πρὸς παράστασιν φθόγγου ἀναλόγου πρὸς τὸ οὐρανισκόφωνον δασύ ΚΗ, ἀνοσοῦμενον δὲ ἐν τοῖς ἀλφασθίτοις, τοῖς καὶ ἀρχαϊκωτέροις, τῆς Κρήτης, τῆς Μήλου καὶ τῆς Θήρας, ἐν οἷς γράφεται ἀντ' αὐτοῦ ΚΗ ἢ QH ἢ καὶ ἄλλως Κ ἢ Q (πρὸβλ. Θιαρῦμαχος, ἐπευκλιόμενος, κρέος = Θαρῦμαχος, ἐπευκόμενος, χρήσις). Ἐν Εὐβοίᾳ Ἰκαλιδί, Ἐρετρία, Καρύσσος, Κύμη, ἐν Βοιωτίᾳ, Φωκίᾳ, Λοκρίδι, Ἠλιδί, ἐν Λοκωνικῇ καὶ ἐν Κεφαλληνίᾳ καὶ ἀρχαῖς ὁ δασύς οὗτος φθόγγος γράφεται διὰ τοῦ Ψ, διὰ δὲ τοῦ σημείου Χ παριστάται τὸ γράμμα Ξ· ἐπειδὴ δὲ τὸ ἀλφάβητον τῶν χωρῶν τούτων, τὸ ὄνομαζόμενον δυτικὸν ἀλφάβητον, παρέλαβον οἱ Ῥωμαῖοι ἐξ ἑγκάστασθαθέντων εἰς τὴν Ἰταλίαν Χαλιμάδων, διὰ τοῦτο καὶ εἰς τὸ λατινικὸν ἀλφάβητον, ὡς καὶ εἰς τὰ ἀλφάβητα τῶν λατινογενῶν ἔθνων, διὰ τοῦ Χ γράφεται ὁ ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸ ἑλληνικὸν Ξ λατινικὸς φθόγγος· ἐν Κορίνθῳ, Σικυμῶν, Ἀμοργῶν, Κέως, Μήλω, Πάρῳ, Ἐρυσθαίᾳ, Παιμφυλίᾳ καὶ ἀλλοχοῦ ὁ φθόγγος χεῖ γράφεται διὰ τοῦ σημείου χ, ἐν δὲ Ἀχαιοῖς, Ἠλιδί, Ἀρκαδίᾳ, Εὐβοίᾳ, Φωκίᾳ, Λοκίᾳ καὶ ἀλλοχοῦ τὸ χεῖ γράφετο καὶ ὡς V φέμεν· κάθητον ἐν τῷ μέσῳ γραμμῆν· ἀλλ' ἀφ' οὗτου τὸ ἰωνικὸν ἀλφάβητον κατέστη σχεδὸν πανελληνίον, τὸ Χ ἀντικατέστησεν εἰς τὰς χώρας ταύτας τὰ σημειώθηνα ἀνωτέρω γράμματα γὰ παραστατικά τοῦ χεῖ καὶ οὗτο ἐξοκλήματα νὰ εἶναι ἐν χρήσει μέχρι σήμερον· || τὸ ἑλληνικὸν Χ μετεγράφητο ἐν τῇ Λατινικῇ κατ' ἀρχὰς μὲν διὰ τοῦ C, βραδύτερον δὲ διὰ τοῦ CH· 2) τὸ ἀρχαῖον Χ ἦτο, ὅπως καὶ τὸ Θ καὶ τὸ Φ, φθόγγος κλειστῶς ἀκαριστοῦς καὶ δασύς, ἐκφωνούμενος διὰ τῆς ἀμέσως μετὰ τὴν ἀρθρωσιν τοῦ οὐρανικοῦ στοιχείου τοῦ ἐκπομπῆς πνεύματος, δηλ. ὡς ΚΗ ἢ κη, ὅπως καὶ πράγματι φέρεται γεγραμμένον, ὡς ἀνωτέρω ἐγράφη, ἐν τῷ ἀρχαίῳ ἀλφάβητῳ τῶν νήσων Μήλου καὶ Θήρας· ἦδη δὲ ἀπὸ τοῦ 4ου π. Χ. αἰῶνος, τούλοχρον εἰς τὴν Ἀττικὴν διάλεκτον, τὸ δασύ Χ (=ΚΗ) ἐξείλιξεν ὡς διαρκῆ καὶ πνευματώδες, ὅποιον περὶπου εἶναι καὶ σημερινῶν πιθανῶς διάμεσον βαθυμίδα εἰς τὴν τροπὴν ταύτην ὑποδηλοῖ ἡ γραφὴ κχ (πρὸβλ. μεταλλαχία, συνδιαπεφύλακχεν), ἐξ ἧς εἰκάζεται ὅτι τὰ δασέα ἐξείλιχθασαν κατ' ἀρχὰς εἰς φθόγγους προσπριβῆς, μέχρις οὐ κατέληξαν εἰς τὴν σημερινὴν πνευματώδη καὶ διαρκῆ προφοράν τῶν· || ἐν τῇ ὁμη. διὰ τοῦ Χ παριστάνται δύο διάφοροι φθόγγοι, ἥσιοι τὸ οὐρανικὸν χεῖ πρὸ τῶν λεπτοτέρων φωνηέντων, δηλ. τῶν φθόγγων κ, ι, (πρὸβλ. χέρι, χόρω, χίλια, χοῖρος) καὶ τὸ ὑπερωϊκὸν χεῖ πρὸ τῶν ἀδρότερων φωνηέντων α, ο, ου (πρὸβλ. χαρά, χόρος, χούφτα, χουλιάρη)· || ἡ ἐξελίξις αὐτῆ ὑπῆρξε διάφορος εἰς τινὰς νεοελληνικὰς διαλέκτους, ὡς τὴν κυριακίαν, κρητικὴν, ἐν αἷς τὸ οὐρανικὸν χεῖ προφέρεται ὡς seb, οἷον σεβῆρι, χεῖρι, σεβοῦρος (χοῖρος), τὸ δὲ ὑπερωϊκὸν ὡς sseh, οἷον

ssseh(ζω, ισχ(ζω), ἄσσεσημος (ἀσχημοσύνη) 3) τὸ ἀρχαῖον ἑλληνικὸν Χ προήλθεν ἐξ ἱαπετικοῦ ἤχη-ροῦ δασέος gh, οἷον ἐχω - χειμῶν - χιών - ὄμι-χλη - χωνδάνω· || ὁμ. ἐξ ἱαπετικοῦ ἀήχου δασέος ἑλλην. kh ἢ qh, οἷον σχίζω - καγχάζω - καγχῶς· || ὁμ. προήλθεν ἐξ ἀφομοιώσεως τῶν ἄλλων οὐρανικῶν κ καὶ γ πρὸ δασυνομένου φωνηέντος, οἷον καχύποτος (κακ- ὑποπτος)-καχεκτικός (κακ- ἐκτικός) ἢ πρὸ δασέος συμφώνου (φ, χ), οἷον ἐπέλεχθην (ἐπέλεκ- θην), ἐλέχθην (ἐλέγ- θην)· || ὁμ. ἐκ δασύνσεως ἐς τὴ κλίσει, οἷον πέπραχα (πράγ- j-ω - πράγμα), δέδειχα (δεῖκ-νυ-μι)· || ἐν τισι δὲ διαλέκτοις καὶ ἐξ ἀφομοιώσεως τοῦ ν, οἷον τὸχ χειμῶν (τὸν χειμῶνα). τὸχ χωρὸ (τὸν χορὸν), τῆς προφορῆς διωας ταύτης ἐκλειψάσης ἐν τῇ κοινῶς λαλούμενῃ, ἐν ἧ τὸ ν πρὸ τοῦ χ ἀποβάλλεται, οἷον ἀσυχώρετος-τῆ χῆρη σου· || ὁμ. διαλεκτικῶς κοί καὶ ἐξέλιξεν ἡμιφώνου i εἰς χ πρὸ ὀδοντικού, οἷον ἀετός - αἰτός - ἀχτός, βόθρα - βόχθα - βόχτα· 4) τὸ χ ἐν ταῖς ἰνδοευρωπαϊκαῖς γλώσσαις ἀντιστοιχεῖ γεν. ἐν μὲν τῇ σανσκριτικῇ πρὸς τὸ gh ἢ h, ἐν δὲ τῇ λατινικῇ πρὸς τὸ h ἢ ἐν μέσῳ λέξεως πρὸς τὸ ng, ἐν ταῖς τευτονικοῖς πρὸς τὸ g ἢ, οὐχὶ διωας ἐν ἀρχῇ, πρὸς τὸ sk, οἷον χῆν, σανσκρ. hansa, λατ. anser, ἀρχ. σκανθ. gās - ἀχος (ἀχγω), σανσκρ. anhas, λατ. angor γοθ. aggya - χθές, σανσκρ. hvas, λατ. hesi (άρχ. t. huti), γοθ. gistra - λείχω, σανσκρ. lih, λατ. lingo, ἀρχ. γερμ. leckō ἢ leechōm· 5) τὸ ἀρχαῖον χ ὑπέστη ποικίλας ἀλλοιώσεις ἐν συνδύσασιν πρὸς παρακειμένους φθόγγους, οἷον ἐτρόπη εἰς Κ πρὸς τὸ ἀήχου Σ (ἰσόπτε καὶ γράφεται βραχυγραφικῶς δι' ἐνὸς γράμματος, ἦτοι Ξ) καὶ τοῦ Τ· ἐχ-ω - ἐχ-ω - ἐξ-ω, βρέχ-ω - βρέχ-ω - βρέχ-ω, ἐχ-ω - ἐκτός, βρέχ-ω - βρεκτόν· || ὁμ. ἐτρόπη εἰς Κ ἕνεκα ἀνομοιώσεως, οἷον ἀνοχωρή - ἀνοικωρή - ἀνακωχή, - ἐχεχειρία - ἐκεχειρία, χέχρημαι - κέχρημαι· || ὁμ. ἐτρόπη εἰς τὸ ἤχηρον οὐρανικὸν Γ πρὸ ἤχηρον ἑπίσης φθόγγων, οἷον βρέχ-ω - βεβρεγμένως, τρέχ-ω - κατατρεγμένως· || μτ. τοῦ ἡμιφώνου j ἐξείλιχθι εἰς ss, ἀτ. ττ, οἷον γλώχ-j-α - γλώσσα - γλώττα- ὄρυχ-j-ω - ὄρύσσω - ὄρύττω· 6) ἐν τῇ δωρικῇ διολέκτῳ ὑπάρχει χ ἀντὶ τοῦ θ, οἷον ὄνρηχος - ὄρνηθος· 7) π. τοῖς Ἴωσιον ἀντικαθίσταται διὰ τοῦ κ, οἷον δέκαμαι (δέχομαι) - ρέγκω (ἰρέγκω) - σκελις (ισχελίς) - κιθών (ιχθών) - κῦθρα (χῦτρα)· 7) ἐν ταῖς ἀρχ. διαλέκτοις ἀνεπτύχθη πρὸ τοῦ λ πρὸς ἐνίσχισιν τοῦ ἤχου αὐτοῦ, οἷον χλατῖνα ἀντὶ λαίνα (λα-χ, laena, lana), - χλαρός ἀντὶ λαρός, - χλαρός ἀντὶ λιαρός· 8) ὁμ. ἐνηλλάσσεται πρὸς τὸ Γ ἐν τῷ μέσῳ λ, οἷον ἀχι, ἐγγύς - παχύς, πηγὰς, πάχη-πάγος, ραχία, ρηχία, ρήννυμι-δρυχία, ἀρυχία· 9) π. ποιητ. ἐν τισι περιπτώσεσι τὸ χ ἐλαμβάνετο ὡς διπλοῦν σύμφωνα κχ, ὡστε τὸ πρὸ αὐτοῦ φωνῆεν, ἐγένετο θέσει μακρὸν, οἷον βρόχος - βρόκχος, - λαχέω - λακχέω (πρὸβλ. Ἀν. Οἶ. 3, 359)· 10) ἐν τῇ ὁμη. τὰ συμπλέγματα κτ κ. χθ προσφέρονται ὡς χτ, οἷον κτυπῶ - κτυπῶ, - ἀκτῶ - ἀχτῶ, χθές - χτές, - ἐχθρός - ἀχτρός· || ὁμ. τὸ συμπλέγμα σχ γίνεται σκ, οἷον ἰσχημοσύνη ἀσχημοσύνη.

ισχοίνων σκοίνι' || ὁμ. ἐν τῇ δῆμ. τὸ οὐμπλεγία προφορᾶς φχ κ. φχ τὸ προερχόμενα ἐκ τῶν διφθόγγων αυ κ. ευ μετὰ τὸ χ, γίνεται φα, οἶον καθεῖμαι - εὐκίη || ὁμ. τὸ ρυ ἐν πιαλέτοις τῆς δῆμ. γίνεται ρκ, οἶον ἐρκομαι-ἄρκοντας' || τὸ θλ, θν, γν γίνεται χλ ἢ χν, οἶον ἰθλιερός κλιθερός - ἰθάνη παχνι-ἰθάνος ἀχνός-ἰπαιγνίδιον παιγνίδι κ. γεν. ἐν τῇ κοθωμῆκῃ, τὸ κν γίνεται χν, οἶον [δεικνύω] δειχνῶ' 11) τὸ ν πρὸ τοῦ χ τρέπεται εἰς ἰδιάζον π ἔρρινον, ὅπερ γράφεται διὰ τοῦ ν, οἶον ἐγγέω - ἀγγῶ. 12) ἐν τῇ δῆμ. ἀρχικόν κ τρέπεται εἰς χ κτ. ἀφομοίωσιν πρὸς τὸ ἐν τῇ ἀμέσως ἐπομένη συλλαβῇ χ, οἶον (κοχλιάς) χοχλιάς-μύχλοςι χόχλακας' 13) ὁμ. κ. ἐν τῇ δῆμ. ἐνολλάσσεται πρὸς τὸ φ, οἶον ὄφισ-έφισ, δῆμ. ἰγλήκων ἰγληφών. ἰχρσοκόσι χρσοφός' 14) ὡς ἀριθμητικὸν εἰς μὲν τὸ ἀπτικὸν ἀριθμητικὸν σύστημα ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸν ἀριθμὸν χίλια (1000), τὸ τακτικὸν χιλιοστός καὶ τὸ ἔπιρρ. χιλιάκις, πλαισιούμενον δὲ ἐκ τῶν τριῶν πλευρῶν [χ] ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸν ἀριθμὸν πέντε χιλιάδες, εἰς δὲ τὸ ἰωνικόν, τὸ βυζαντινὸν καὶ τὸ νεώτερον ὀξυτονούμενον ἄνωθεν χ' ,χ' ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸν ἀριθμὸν ἑξοκασία 16001, πρὸς τὸ τακτικὸν ἑξακοσιοστός καὶ τὸ ἔπιρρ. ἑξακοσιακίς, ὀξυτονούμενον δὲ κάτωθεν ,Χ, ,χ ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸν ἀριθμὸν ἑξακόσιαι χιλιάδες, πρὸς τὸ τακτικὸν ἑξακοσιοστός χιλιοστός καὶ πρὸς τὸ ἔπιρρ. ἑξακοσιακίς χιλιάκις' 15) εἰδ. εἰς τὰ ὁμηρικὰ ἔπη διὰ τοῦ Χ ἀηλοῦται ἡ 22α ρομφαδία τῆς ἰαίδδος, διὰ δὲ τοῦ χ ἰπρὸς διαστολῆν ἡ 22α ρομφαδία τῆς Ὀδυσσεΐας'. 16) ἐν τοῖς μυσθ. διὰ τοῦ Χ, χ δηλοῦται ἐκ τῶν εὐθυγράμμων συντεταγμένων ἡ τετηρημένη'. 17) νεώτ. γεν. διὰ τοῦ χ, λατ. x δηλοῦται τὸ ἀνωγαστον, οἶον χ= 1200, 100 5/10 - ἡ κυρία Χ'. 18) ἐν Ἐπιγραφοῖς τὸ χ δηλοῖ τὸ νόμισμα χαλκοῦς, ὅπερ ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸν ἥμισυ τοῦ δολοῦ'. 19) ἐν παλαιαῖς χειρογράφ. χ δηλοῦν ἡ περιεστιγμένον ἐτίθετο ὑπὸ τῶν γραμματικῶν ἡ ἐρμηνευτῶν εἰς τὰ ἄγρια προσηχῆ χωρία τῶν συγγραφέων' 20) τὸ Χ ἢ ΧΡ ἐν οὐμιλέγματι ἐτίθετο ὡς συντετηρημένον σημεῖον τῆς λ. χρηστῶν, διότι πολλὰ χωρία συγγραφέων φέρονται τὸ ἀημεῖον τοῦτο ἠδυνάγο ἐνούμενα εἰς ἐν βιβλίον ν' ἀποτελεσάσι χρηστομάθειαν' || τὸ αὐτὸ οὐμπλεγία ὁμ. ἐτίθετο καὶ πρὸς δῆλων τῶν λ. χρόνος, χρυσός' || ὁμ. ἀποτελεῖ τὸ μονόγραμμα τοῦ Χριστοῦ καὶ ἴτο κοινότητα παλαιοχριστιανικῶν ὀμβόλων'. || ὁμ. ἐπὶ νομισμάτων, ἰδίαι τῶν Πτολεμαίων, ἐδῆλου τὸ χρηστὸν ἴτοι τὸ γνήσιον νόμισμα' 21) νεώτ. ἐν τοῖς ἑλληνικοῖς ὕδρογραφικαῖς χάρτασι εἰς τὰς ἐνδείξεις τοῦ βυθοῦ τὸ χ δηλοῖ χάλικας' 22) νεώτ. τὸ χ εἶναι διεθνὲς ὀμβόλον μονάδος μήκους ἴσας πρὸς τὸ δεκάκις χιλιοστὸν τοῦ ἑκαταμμυριοστοῦ τὸ χιλιοστὸμέτρου καὶ χρησιμοποιουμένης εἰς τὴν φασματομετρῆσαν τῶν ἀκτίνων Ραϊνγίνων' 23) νεώτ. ἀκτίνες Χ ἐκλήθησαν ἀρχικῶς αἱ ἀκτίνες Ραϊνγίνων, ὁξέα δὲ χ αἱ Βιταρινάι. 24) ἐκ τοῦ σχήματος τοῦ γράμματος τούτου παρήχθησαν ἐν τῇ ἑλληνικῇ γλώσσῃ αἱ λ. χιάζω, χιαστί, χιαστόν. χιά πάπ. συντετηρη. ἀντι χαλκός. χάι ἐπιφών. δῆμ. γελαστικὸν ἡ εἰρωνικὸν ἐκφωλούμενον πάντοτε κατ' ἐπανάληψιν: χάι χάι χάι. χέα Κύρ. «ὕδρια, κόλη». χεάγια (ἡ) νεώτ. κ. δῆμ. εἰδός τῆ παθητικῆν φασματος τῆ συνοδεία κίθωρας, προσελθὼν ἐκ τῶν νήσων Χσάδι. χαδαλάς (ὁ) [τουρκ.] δῆμ. ὁ ἄνωθεν τεθειμένος, συνηθέστ. τ. χαδαλάς βλλ. χαβαλέας (ὁ) [τουρκ.] δῆμ., πληθ. χαβαλέδες, ὁ ὀπερκαίμενος, ὁ ἐπικαίμενος τινί, ὁ ἐπιτεθειμένος

δθ. τὸ ἐπίασμα, τὸ ἐπίστρωμα, τὸ ἐπικόλυμμα' || εἰδ. νεώτ. τὸ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, στήν κουβέρτα, τοποθετημένον φορτίον, κτ. ἀντιδιστ. πρὸς τὸ ἐν τῷ κήτει, στὸ ὑμάρτι' δθ. γεν. τὸ πρόσθετον φορτίον' 2) ἐπὶ πρσο. κ. χαβαλάς ὁ ἐπὶ ἄλλων προϊστάμενος, ἰδ. ὁ ὄχηρός ὁ φορτικός' βλαστ. Συμπ.78 «ἐπιστάτης, ἀνεοστάτης. Χαβαλάς»: φρ. χαβαλέ σ' ἔββαλα στὸ κεφάλι μου; χαβάνι (τὸ) δῆμ. ἰγθίων ὄρεχθάλκων' 2) κοπνοκαπτικὴ μηχανή. χαθανώχερο (τὸ) δῆμ. ὁ κόπανος τοῦ χαθανίου, δαίδυς, ἄ. γουδόμερο. χάδαρο (τὸ) δῆμ. εἰδός τῆ ἐδωδίου ὀστρέου, ἡ χήμη, ἡ ἀχηρόδα' 2) συνεκδ. πᾶν εἶδος ἐδωδίου διθύροιο δατράκου' 3) μτφ. ἐν οἴκρ. ἀμ. τὸ γυναικεῖαν αἰδοῖον' 4) μτφ. ὁ ἀμβλύνοιος, ὁ ἀδρανής τὴν σκέψιν. χαβαρικὸν (τὸ) γεν. ὄνομ. τῶν ἑδωδίων ὀστράκων συνήθ. κτ. πληθ. περιηπτ. χαβαρικά, ἄ. θαλοσσινά. χαβαράνι (τὸ) δῆμ. τὸ πτηνὸν κόραξ ὁ καρπολόγος, ἄ. τρυπανοκόροξ, σταροκόροκος. χαδάς (ὁ) [τουρκ.] δῆμ. σκοπέος, μελωδία φωματος: Λασκαρ. Μυσθ. Κεφ. 62 δὲν ἐκτιμᾶται παρὰ ὁ χαδάς μὲ τὸν ὄποιον τὰ φάλλουον' || φρ. κρατεῖ τὸ χεά το ἑμίμενε εἰς τὴν αὐτὴν γνῶμην ἡ συμπεριφορᾶν. χεδώνω δῆμ. ἀτουρώνω. χεδιάρ(ιον) (τὸ) νεώτ. κ. δῆμ. τετοριχευμένα φάρια ἰχθύων: παροιμ. κομψερά, φάγε ἐλίεξ. - Καλὸ καὶ τὸ χεδιάρ (ὡς χαρακτηρισμὸς τῶν ἐξ ἄγροικίας ἡ ἀνοειθῆς προσηγνῶντων τὸ κῆλθον τῶν ὑπὸ τὴν διάκρισιν αὐτῶν - μαῦρο-κόκκινο χεδιάρ' || φρ. τὸν πούλησε γιὰ πρᾶσιον χεδιάρ (τὸν) ἐξήλατσε, τὸν κοράιδεφει. χεδιερθάλωσσα (ἡ) δῆμ. εἰδός τῆ χεδιοριου ἐξ ὧν μούγιμα τοῦ κεφαλοῦ, ἄ. γλώσσα. χεδιροσαλάτα (ἡ) δῆμ. σαλάτα ἀπὸ χεδιάρ ἡ ταραμά. χεδιροχανίτης (ὁ) δῆμ. ὁ κολλυβιστής, ἰδ. ὁ ἄγον φιλοκερματῆς (ἡ ὄνομ. ἀπὸ τὸ τοπωνύμ. Χαθερόχονο τῆς Κωνσταντινουπόλεως). χεδρόν 'Ἡα. ἐκαμπύλον, στενόν. χάδον (τὸ) Κύρ. «περιστόμιον, καπίστριον». χάδος (ὁ) ἀχόλ. κ. μαν. κηρός βλλ. Σχόλ. Ἀριστλ. ἴνπ. 1147, Μοσχόπ. περὶ Σχεδῶν ἐν λ. φιάς. χεδούζα (ἡ) [τουρκ.] δῆμ. δεξαιμένη ὕδωτος. χεδούτσα (ἡ) δῆμ. τὸ φυτόν δοῦκος τὸ καρωτόν. χάρα (ἡ) δῆμ. συναγωγὴ τῶν Ἑβραίων' 2) θεωρυθῶδης συγκέντρωσις, ὄχλοδοθί. χάω δῆμ. κ. χάρτω, ὄφρ. ἐχαφά, ἀρπάζω μὲ τὸ στόμα καὶ καταπινω: αὐτὸς δὲν τρώει τὸ φαί του, τὸ χάρτε;' 2) μτφ. πιστεύω, θέλωμαι ἀδασανίστας: ὅ τι να τοῦ πῆξ τὸ χάβε;' 3) φρ. χάφτω ἡ χάδω μῦγιες ἀρακτῶν, χᾶν τὸν κερσὸν μου εἰς ἀσχολίας μὴ σοβαράς ἡ εἶμαι βλόξ, εὐήθης, χάχος: παροιμ. ὀποιος κοιτᾶ να χάρη βόδι χάβε μῦγιες ὁ ἐπιζητᾶν να ἐπιτύχῃ περισσοτέρα ἐκείνων, τὸ ὀποῖο ἀρμύζονον εἰς τὰς δυνάμεις του, δὲν καταρθῶνεν τίποτε. χανάνος (ὁ) μαν. κ. νεώτ. κ. γάγανος η. βυζ. ἡγεμὸν βαρβαρικῶν φυλῶν καὶ ἰδίαι τῶν Ἀράβων καὶ τῶν Καζόρων. χανιγίπ(τὸ) [τουρκ.] δῆμ. ἑσωτερικὸς ὑπόστρατος διάδρομος οἰκίας: Βλαχρ. Παληκ. 58 ὑπετρα κορεμστῆκος ἀπὸ τὸ μικρὸ χανιγίπ. χάδαν ἔπιρρ. Ἐπιγρ. κ. χάδων χανδὸν βλλ.: Ἐπιγρ. Βωιωτίας. χεδέειν ὀπαρφ. ὄφρ. β' τοῦ χανδάνω βλλ. χάδεμα (τὸ) δῆμ. ἄ. χάδεμα βλλ. χασπερός-ἡ-ὁ δῆμ. ὁ λείος, ὁ ἀπαλός' || ἐπὶ τόπου, ὁ θμάλος, ἡρέμα κερμηλούμενος, ἀποκλίνω.

χαθευτικός-ή-ό δημ. ἄ. χαθευτικός βλλ. **χαθεύω** δημ. ἄ. χαθεύω βλλ.
χάδην ἑπίρρ. ἄ. χάδαν βλλ.
χάδι(τοῦ) δημ. ἄ. χάδι βλλ.
χαδιάρης(οἶ) δημ., θηλ. **χαδιάρα** κ. **χαδιάρης**-α ὁ ἀγαπῶν τὰς θωπείας, τὰ χάδια, ὁ εὐθιμμένος εἰς αὐτά.
χαδιάρικος-η-ο δημ. κ. **χαδιάρικος** ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς χαδιάρην **2)** ὁ θωπευτικός : Παλαμ.Περ.Χοιρ.115,16 μέσ φέρνουν τὴ χαιδιάρικη δροσιά τοῦ Ἀπρίλην, - **χαδιάρικο** γατί.
χάδον ἑπ. τ. τοῦ ἔχασον ἄορ. β' τοῦ χανδάνω.
χαδοῦσα(ή) δημ. γυνή ἀκκιζομένη, χαδιάρα, παιγιδιάρα, καμματοῦ, ναζοῦ.
χαζαμάρα(ή) δημ. ἄ. χαζομάρα βλλ.
χαζαροπρόσσωπος-ον μόν. ὁ ἔχων πρόσωπον Χαζάρου, ὁ ἐκ τοῦ τῶν Χαζάρων ἔθνους, προσωμυία ὕβριστικῆ τοῦ Πατριάρχου Φωτίου : Οἱ μετὰ Θεοφάν. [Σμυ.Μάγ1673, ἐκδ. 2α].
χάζειν Ἡσ. «ἀναχωρεῖν, φυλάσσεσθαι».
χάζεμα(τοῦ) δημ. τὸ νὰ χάζεῖται, ἄσκοπος, ματαῖα δαπάνη τοῦ καιροῦ εἰς τὸ θεᾶσθαι πράγματα ἀνευ ἀμέσου ἐνδιαφέροντος.
χάζεω δημ., ἄορ. ἰὲ)χάζεφα, χάσκω, δαπανῶ τὸν καιρὸν μου ἀσκόπως θεώμενος πράγματα ἀνευ ἀμέσου ἐνδιαφέροντος.
χάζι(τοῦ) [τουρκ.] δημ. εὐχοριστησις, τέρφις, γούστο : Δροσ.Βοτάν.23 νὰ κἀνη χάζι τὰ παιδιά του νὰ τὴν πετροβολοῦν, - τὸν κἀνω χάζι [μου] ἀρέσει, με δισακεδάσει, με εὐχαριστεῖ] || φρ. ἔχει χάζι νὰ ... - τὸ χάζι εἶναι νὰ εὐχάριστον θὰ ἦτο νὰ ... ἄ. ἔχει γούστο νὰ ἦ τὸ γούστο εἶναι νὰ : τὸ χάζι εἶναι νὰ φύγει τὸ πλοῖο, - ἔχει χάζι νὰ φύγει ὁ ταρμας.
χάζι(νινεῖς)[οἶ] [τουρκ.] μόν. κ. δημ. ταμεῖον, θησαυροφυλάκιον, ἰδ. τὸ δημόσιον ταμεῖον.
χαζιρεύω δημ. ετοιμάζω.
χαζιρέμα(τοῦ) δημ. ἐτοιμασία, ἐταίμασμα.
χαζίρι[τουρκ.] ἑπίθ. δημ. ἀνθ. ἔτοιμος : τὰ θέλει ὅλα χαζίρι [ἐτοιμα, χωρὶς αὐτὸς νὰ κρησιάζη].
χαζιρικός-η-ο δημ. ἐκείνος, ποῦ εἶναι χαζίρι, ἔτοιμος, ἐτοιμασμένος : **χαζιρικο** φαί.
χαζογίρη(ή) δημ. γράστια χαζή, βλακεύουσα, βλάξ.
χαζοκουβέντα(ή) δημ. ἰδ. κτ. πληθ. μαρολογία.
χαζολόγημα(τοῦ) δημ. μωρολογία, χαζή κουβέντα, χαζὰ λόγια.
χαζόλογα(τοῦ) δημ. ὁμιλία, λόγοι χαζοί, ἀνόητοι, μωρολογίαι.
χαζολογῶ-ᾶω δημ. λέγω, ὁμιλῶ ὡς χαζός, λέγω χαζές κουβέντες, χαζὰ λόγια, ὁμιλῶ βλακωδῶς.
χαζομάρα(ή) δημ. κ. **χαζομάρα** τὸ νὰ εἶναι τὴν χασός : ἡ **χαζομάρα** του δὲν περιγράφεται -δὲν ἔχει ὄρια **2)** λόγος ἢ πράξις χαζοῦ: ὅλο **χαζομάρες** λέει - κάνει.
χάζος-ή-ά δημ. ὁ χάσκων, ὁ χάζεων, χάχας **2)** κτ. ἐπέκτ. ὁ βλάξ : μὴν τὸν συνεχίζεσθε, εἶναι χάζος **3)** ἐπί πράγμ., βλακωδής : **χάζος** κουβέντες, - **χάζα** λόγια [χαζομαρές].
χαζούλιακας(οἶ) δημ. ὁ χάζος βλλ., χάχας.
χάζω, ἑπ. μέλλ. μτ. ἀναδίπλ. **κεκαθίσω**, ἄορ. β' **κεκάθον**, μέσ. **χάζομαι**, γ' ἐν. ἐπ. παρστ. **χάζετο**, μέσ. μέλλ. **χάσομαι**, ἐπ. **χάσσομαι** [ἴλ.Ν 153], ἄορ. α' **ἐχασάμην**, ἐπ. γ' ἐν. **χάσατο** [αὐτ.193], ἀπαρρ. **χάσασθαι** [αὐτ.Μ 173], ἐπ. μτχ. **χασσόμενος** [αὐτ. Ν 148], ἐπ. ἄορ. β' **κεκαθόμην** [αὐτ.Δ 497, αὐτ.Ο 574], ἀναγκάζω τινά νὰ ἀποχωρήσῃ, νὰ ἀπομακρυνθῆ ἔκ τινος, στερῶ, ἀποστερῶ τινά τινος : αὐτ.Β 334 τὸ μέσ. θυμοῦ καὶ φυγῆς **κεκαθῶν**, **Ὁδ.Φ 153** ἀριστῆας **κεκαθῆσαι** θυμοῦ καὶ φυγῆς **2)** τὸ μέσ. ὑποχωρῶ, ἀποσφύραμι, ὀπισθοχωρῶ, θπεικω, ἐνδίδω : ἴλ.Ε 440, αὐτ.Δ 535 ὁ δὲ **χασσόμενος** πολέμῳ, αὐτ.Μ 407 οὐδ' ὁ γε

νάμην **χάζετ'**, αὐτ.Γ 32 ἄφ' ὃ' ἑτάρον εἰς ἔθνος ἔχάζετο, αὐτ.Ε 702, αὐτ.Σ 160 **3)** ὄμ. χωρῶ, ὑποχωρῶ, ἀποσφύραμι ἔκ τινος : αὐτ.Μ 172, αὐτ.Λ 504, αὐτ.Ο 426, αὐτ.Ν 193 ὁ δὲ **χάσατ'** ὄπισσω νεκρῶν || σπαν. κ. μτ. προθ. : αὐτ.Π 122, αὐτ.Ν 153 **χάσσονται** ὑπ' ἔλγχεος, αὐτ.Π 736 οὐδὲ δὴν **χάζετο** ἀνδρός **4)** ἡ φρ. οὐ χάζομαι διορθ. εἰς οὐ ἄζομαι : Εὐρ.Ὀρ.116, αὐτ. Ἀλκ.326.
χάια(ή) θηλ. τὸ χάιος βλλ.
χαιδάνι(τοῦ) [τουρκ.] δημ. ζῶων **2)** μτφ. ἄνθρωπος εὐρισκόμενος εἰς τὴν κατάστασιν τοῦ ζώου **χαιδανασταίνω** δημ. ἀνατρέφω με χάidia, μετ' ἄκορας περιποίησης καὶ στοργῆς.
χαιδάνθρωπος(οἶ) δημ. ἄνθρωπος ἀνατεθραυμένος με χάidia, με ἄκραν περιποίησιν καὶ στοργῆν.
χά(ῖ)δεμα(τοῦ) δημ. ἡ ἐνέργεια τοῦ χαιδεύω, τὸ θωπεῖν || κ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ χαιδεύω, ἡ θωπεία, τὸ χάζει **2)** μτφ. ἡ λίαν ἥλια, λίαν φιλόφρων ἡ καὶ κολακευτικῆ συμπεριφορὰ πρὸς τινα : παροιμ. **τὸ παιδί μετὸ ραβδί μετὸ γέρος με χάιδεμα** ἡμερώνων.
χα(ῖ)θευτικός-ή-ο δημ. ὁ θωπευτικός βλλ. ἑπίρρ. -ά.
χαιδεύτρα(ή) δημ. ἡ χαιδεύουσα, ἡ θωπεύουσα : Παλαμ.Ταφ.15,13 κὶ ἡ χαιδεύτρα ἡ μουσική των τραγουδιῶν ἐκείνων εἶναι τὸ ροδόσταμα.
χαιδεύω δημ., ἄορ. (ἐ)χάιδεφα, μτχ. παθ. παρακ. χαιδόμενος, θωπεύω τινά διὰ τῆς χειρὸς : Βιζυην. Ποιήμ.128 τὰ χρυσὰ μάλλια τοῦ τῶρα μετὸ χέρι τῆς χαιδεύει, Γρυν.Σκ.Τερρ.20,14 καὶ τῆς νεκρῆς ἀγάπης του τὴν κεφαλὴ χαιδεύει, αὐτ.7,8 **2)** κτ. ἐπέκτ. περιποιῶμαι τινα τρυφερῶς, κολακεύω, κολοπιάνω **3)** τὸ μέσ. χαιδεύομαι ἀρέσσομαι εἰς τὰς θωπείας, ἐπιθωκῶ αὐτάς : Παλαμ. Περ.Χοιρ.86,6 πᾶστε τ. στὸ σῦρμα, ποῦ χαιδεύεσθε κεραὶ μου, **χελιδνία** **4)** ἡ μτχ. παθ. παρακ. **χα(ῖ)δεμένος**-η-ο μτφ. τυχάνων στοργικῶν φρονιδῶν **5)** ὄμ. ἴδια ἐπὶ παιδιῶν, ὁ διὰ πολλῶν θωπειῶν κατοστὰς δυσήνοσις ἢ εὐπρόσδελγος εἰς τὰς νόσους.
χά(ῖ)θε(ῖ)τοῦ δημ. θωπεία, χαιδεύμα **2)** μτφ. τρυφερὸ περιποίησις, κολοπιᾶσμα : παροιμ. **χάidia** ἀνάλατα **κουκκία** βρεγμένα ἰπρὸς τοὺς ὑποκρινόμενους τὸν ἐραστήν, - μετὸ χάζι κὶ οχι μετὸ ἄγριο ἀνατρέφεται **τὸ παιδί** **3)** νόξι, τσάκισμα, ἀκκιμαρός : κάνει πολλὰ χάidia.
χαιδιάρης(οἶ) δημ., θηλ. -άρα, ἄ. χαιδιάρης βλλ. **χαιδιάρικος**-η-ο δημ. ἄ. χαιδιάρικος βλλ.
χάιδω(τοῦ) δημ. δ. τ. τοῦ χάιδω βλλ. : Παλαμ. Περ.Χοιρ.69,19 γι' αὐτὸ δὲν ἔχει νόημα πιά τὸ χάιδω καὶ ἡ φοβέρτα.
χαιδολόγημα(τοῦ) δημ. ἡ πράξις τοῦ χαιδολογῶ.
χαιδολογῶ-ᾶω δημ. χαιδεύω πολὺ τινα, τὸν θωπεύω ὑπεράγαν **2)** τὸ μέσ. χαιδολογίμωι ἀρέσσομαι εἰς τὰ χάidia, κἀνω νάτια.
χαιδοόλης(οἶ) δημ. ὁ πολὺ χαιδόμενος : μικρούλης καὶ χαιδοούλης.
χαιμαλί(τοῦ) [τουρκ.] δημ. περίσπτον ἀναρτώμενον ἀπὸ τοῦ λαίμου ἐνόστιμον τῆς βασκανίας, φυλαχτὸ : Βλαχογ.Παλην.23 μὴν ἀνοίξῃς τὸ στόμα σ', μὰ τοῦ χαιμαλί μ', σὲ πελέκισα.
χαίνω κ. νεώτ., μέσ. μέλλ. **χανοῦμαι** [Ἄριστ. ἴνπ. ἐγ-], ἄορ. β' **ἐχάνω**, γ' ἐν. εὐκτ. **χάνοι**, μτφ. **χανών**, ἄορ. α' **ἐχάνα** [Αἰτωπ.223], παρακ. **κεχῆνα** [αὐτ.], ὄμρ. γ' πληθ. **κεχάνων** [Σωφρ.5] μτχ. **κεχηνώς**, κ. **κεχάγαι** [ΑΒ 611], ὑπερσ. **ἐκεχῆνον** [Ἄριστ.φ.651], ὄμρ. κ. ἀρχ.ἀττ. **κεχῆνην** [αὐτ.Ἀχ.10], **χάσκω**, σχηματίζω χάσμα, ἀνοίγω. **σχίζομαι**, ἴσχυρομαι : ἴλ.Δ 182 τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθῶν [χθόλι. ἐτότε με γῆ χασομένη δεχθεῖν οὐ γὰρ ἐπιθετικῶς λέγει σὺτὴν εὐρεῖαν, ἀλλὰ τὴν εὐρὴν τῆ διαστάσει χάσμα ποιοῦσαν], αὐτ.Θ 150' || μτγ.

κ. μθ. : Παυ. 6,21.13 χανείν . . τήν γήν . . τὸ ἄρμα (ἢ γῆ ἥνοιε καὶ κατέπτε τὸ ἄρμα) : 2) ἰδίᾳ ἀνοίγει τὸ στόμα μου πολὺ, χάριος : Ἰλ.Π.350 τὸ δ' (αἶμα) ἀνὰ στόμα καὶ κατὰ βίνας πρῆσε χανών, αὐτ.409 ἔλκ' ἐκ διφθοροῦ κεχνηνός, Ἀριστφ. Ἀχ.10 ὅτε δὴ κέχηνη προσδοκῶν τὸν Αἰσχύλου, αὐτ.ἀπ.319 λύκος ἔχανεν ἰαρομῆ. ἐπὶ ἐλπίδων ἀποτυχουσῶν) || κ. μτ. ἐμπροθ. διορ. : αὐτ.Νεφ. 996 πρὸς ταῦτα κεχνηνός, αὐτ.Ἰπν.651, αὐτ.803 || κ. μτ. ἐπιρρ. διορ. : Ἀριστφ.Νεφ.172 εἴτ' ἄνω κεχνηνός ἀπὸ τῆς ὀροφῆς νύκτωρ γαλεωτῆς κατέχευεν, Πλάτ.Πολ.52911 : || κεχνηνός ὁ χάσκων, ὁ χάσας : Ἀριστφ.Σφ.617 αὐτός δὲ κεχνηνός βρωμησάμενος τοῦ σοῦ θίνου μέγα καὶ στρατίον κατέπαρθεν' || κ. ἐπὶ ὁστρακοδέρμων : Σώφρω.Σ1 σι γὰ μάν κόχαι· κ. κεχνηνὰ πᾶσαι || κ. νεώτ. ἐπὶ τράματος, πληγῆς : Σωφ. ἀπ.449, -χάνουσα πληγῆ· || νεώτ. κ. ἐπὶ ἀνοίγματος γῆς : χαιῖων βάραθρον' || κ. ἐπὶ ἀνθρώπων πνιγομένων : Ὁδ.Μ.350 || κ. ἐπὶ χηνῶν : Εἰδούλ. ἐν Χάρια.1 πλατυγίζοντα καὶ κεχνηνά || μον. ἐπὶ καρπῶν, σφάζω : Γεωπ.10.30.1 : 3) χάσκω ἐκ κοπώσεως, ἐξ ὀνίας ἢ ἐξ ἐλλείψεως προσοχῆς : Ἀριστφ. Ἀχ.30 ἔθενον, κέχηνα, σκορδιώνωμαι, πέρδομαι : 4) σπαν. ὁμιλῶ μὲ χάσκον ἥτοι ἀνοίκτον στόμα : Σωφ.Αἰ.1227 τὰ θεῖα· ἤματ' . . καθ' ἡμῶν . . χανεῖν, Ἀριστφ.Σφ.342 τοῦτ' ἐτόλμησεν χανεῖν, Καλλ. Ἀπόλλ.24.

χάσιος-α-ον, συγκρ. χαΐώτερος (Ἀριστφ.Λυσ.1157), κ. χάσιος (Ἦσα.) ὁ γνήσιος, ὁ εὐγενής, ὁ ἀληθής, ὁ ἀγαθός, ὁ καλός : αὐτ.91 χάσι τὴν τὸν Δία δήλη στὶν οὐσα ταυταί τάντευθεν, Ἀλ.Ἐξ.Αἰ.π. Γέλλ.15,20 Ἀναξαγόρου τράφιος χάσιου.

χαιτός (ἰ) μτγν. ποι. κ. χαιῖον (τὸ) βακτηρία καμπύλη, τὴν ὅπου μεταχειρίζονται οἱ ποιμένες : Ἀπολλ.Ρ.4.972, Καλλ.ἀπ.125.

χαιραθλος-ον μον. ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἄθλους, τοὺς ἀγῶνας, ὁ χαιρών ἐπὶ τοῖς ἀγῶσι : Νικητ.Εὐγ. 5,337 συναυλία χαιραθλε καὶ ξηφαορε.

χαιράμενος-η-ο μον. δημ. κ. χαιράμενος μτχ. ἔνεστ. τοῦ μέσ. τ. τοῦ χαιρῶ βλλ.β).

χαιρεκακία (ἠ) κ. νεώτ. τὸ νὰ εἶναι τις χαιρέκακος, ἐπιχαιρεκακία : Ἀριστφ.ΗΜ.1,281 (ἰδ.γρ.), Λασκαρ.Μυστ.Κεφ.56 ἡ χαιρεκακία καὶ τὸ πνεῦμα τῆς καταστροφῆς . . ὑπαρκακίαν εἰς τὴν κοινωνία μας.

χαιρέκακος-(η)-ο(ν) μτγν., μον., νεώτ. κ. δημ. ὁ χαιρών διὰ τὰς δυστυχίας τῶν ἄλλων, ὁ ἐπὶ τοῖς ἀλλοτρίοις κακοῖς ἐπιχαιρών, ἐπιχαιρέκακος : Πολυδ.5,128, Ἀνν.Κομν.1,230 || ἐπίρρ. -άκιος.

χαιρεκακῶ-ῆ μτγν., κ. νεώτ. ἐπιχαιρῶ ἐπὶ ταῖς ἀλλοτρίοις συμφοραῖς : Φιλ.3,44.

χαιρένωεις (ἰ) μτγν. εἰδός τι σταφυλῶν : Πολυδ.6.82.

χαιρέτημα-ατος (τὸ) δημ. ἄ. χαιρέτημα βλλ. **χαιρετίζω** μτγν., μον., νεώτ., δημ. κ. χαιρετώ-ῶω, προσορευόμενὸν τινὰ διὰ τοῦ χαιρε : Ἰω.Λυδ.Μην. 9,158, αὐτ.174 || ὁθ. κτ. ἐπέκτ. ἐκφορῶ ἐν συναντήσει πρὸς τινὰ ἀγάπην, συμπράξιαν, σεβασμῶν κττ. δι' ἐξωτερικῶν ἐνδείξεων, ἀσπάζομαι, δεξιούμαι : Πλάτ.Θ.7,1 καὶ Σάρρα δὲ ὑπῆρτησεν αὐτῷ καὶ χαιρεῖσεν αὐτόν, Διογ.Α.3,98 καὶ τὴν δεξιάν ἐμβάλλοντες χαιρετίζουσαι, Μωραῖτ.1,125 ἠρεσθὰ καὶ χαιρετίζε στρατιωτικῶς μετὰ βίας ὑπανειργίω τὴν κοινήν δεξιάν του, - μὰς χαιρέτιες πολὺ φυχρῶ, - δὲν χαιρετίζεις τὸν λοχαγόν του (ἰδὲν τοῦ ἀπένεμνεν τὸν ὠριασμένον χαιρετιανόν, δὲν τοῦ ἔκαμε τὸ οχημῆ) : 2) νεώτ.συνεκδ. ἐπικροτῶ ἢ ἀποδέχομαι εὐχαριστίας : χαιρετίζω τὴν ἀνοδοὺ ὕμνον εἰς τὴν ἐξουσίαν : 3) δημ. ἐπισκέπτομαι τινὰ ἐπὶ τῆς ὀνομαστίας του ἑορτῇ ἢ ἄλλῃ ἐπίσημῳ ἡμέρᾳ διὰ τὸν εὐχρηδ :

ἔχομε νὰ χαιρετίσουμε πολλοὺς Κωσθηδῆς σήμερα : 4) ρημοτ. π. χαιρέτωω, χαιρεπισμός **χαιρετίσμα-ατος** (τὸ) σχόλ., δημ. κ. χαιρέτημα, ἢ πράξις τοῦ χαιρετίζω βλλ., ὁ χαιρετισμός : Σχόλ. Αἰσχ.Πέρο.935 : 2) δημ. κτ. πληθ. χαιρετίσματα κ. χαιρετίσματα ὁ δι' ἐπιστολῆς ἢ διὰ τρίτου προσώπου ἢ ἄλλου μέσου χαιρετισμὸς ἀπόντος προσώπου, ἄ. προσκνήματα : λ. διατ. μὲ τοῦ βωριὰ τὸ κῆματα σου στέλνω χαιρετίσματα.

χαιρετισμός (ἰ) μτγν., μον., νεώτ. κ. δημ. ἢ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ χαιρετίζω, ἢ προσορευσις τινος διὰ τοῦ χαιρε, ἢ διὰ λόγων καὶ σχημάτων ἐκδήλωσις αἰσθημάτων ἀγάπης, σεβασμοῦ καὶ ὑποταγῆς κατὰ τὰς μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων συναντήσεις καὶ τοὺς ἀποχωρισμούς : Πολυδ.6.32,15,β οἱ λοιποὶ τῶν νέων περὶ τὰς κρίσεις καὶ τοὺς χαιρετισμούς ἐσπούδαζον, ΑΠ.1,14, Διογ.Α.3,98, ΚΠορφ.Εῦβ.1,630,5. αὐτ.681,4, αὐτ.682, 19 ὁ τῶν ἀπὸ Συρίας ἐρχομένων πρέσβων πρὸς τὸν βασιλεῖα χαιρετισμός, Μωραῖτ.1,45 ἀνακόφασα ὡς ἐν χαιρετισμῷ τὸν ἐλαφρόν τῆς δρόμον || δημ. κ. μτφ. : Πολυμ.Πορκ.49,14 χαιρετισμούς τοῦ δάσους καὶ τοῦ περιβολιοῦ : 2) νεώτ. κ. δημ. ἐκδήλωσις τιμῆς, σεβασμοῦ, φιλοφροσύνης κττ., χαιρέτισμα : στρατιωτικὸς χαιρετισμός - χαιρετισμός τῆς βασιλικῆς θαλαμηγοῦ διὰ 21 κανονοβολισμῶν || νεώτ. χαιρετισμός τῆς σημαίας ἢ νενομισμένη ἐπίσημος ἐκδήλωσις σεβασμοῦ πρὸς τὴν σημαίαν : 3) μον., νεώτ. κ. δημ. ἐκκλ. κτ. πληθ. χαιρετισμοί (τῆς Παναγίας) σεῖρά ἐκκλησιαστικῶν ὕμνων πρὸς τιμὴν τῆς Θεοτόκου φολλομένων τῆν ἑσπέραν τῆς Πάρασκειῆς τῆς πέμπτης ἑβδομάδος τῆς Μ. Τεσσαρακοστής, ἀποτελουμένων ἐκ στιχῶν, ὅι οἵσιοι ἀρχίζον διὰ τῆς λέξεως χαιρε, ἄ. ἀνάσπιστος ὕμνος : Κωδ.Βε.226,56 : 4) δημ. δεξιόσις ἀγοντος τὴν ὄνομαστικὴν αὐτοῦ ἑορτὴν καὶ προσφορῶν γλυκισμάτων : 5) συνεκδ. χαιρετιστήριον τι δῶρον : στέρνω ἕνα μικρὸ χαιρετισμὸ σὶν πατέρα σου.

χαιρετιστήριο-ον νεώτ. ὁ δι' οὗ χαιρετίζετις τινα ἢ τι, χαιρετιστικὸς : χαιρετιστήριον τηλεγράφημα - δῶρόν, χαιρετιστήριον κανονοβολισμοί : 2) τὸ οὐδ. κτ. πληθ. χαιρετιστήρια ὅσα οὐσα χαιρετισμοί, χαιρετισμοί : σοῦ ἐστειλε χαιρετιστήρια.

χαιρετιστικός-ή-όν σχόλ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ χαιρετίζειν, ὁ πρὸς τοῦτο ἱκανός ἢ ὁ δι' οὗ τοῦτο γίνεται : Σχόλ. Αἰσχ.Πέρο.935.

χαιρετώρα (ἠ) δημ. ἐπίσημος καὶ ζωηρὸς χαιρετισμός : ὅλο χαιρετωρές εἶναι αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος, - μοῦ κάμε μιά χαιρετώρα μὲ τὸ καπέλο ὡς κατὰ στὰ πόδια.

χαιρετώ-ῶω νεώτ. κ. δημ. χαιρετίζω βλλ.1) : Πολίτ.Εκλ.Τραγ.77,2 νὰ χαιρετῆς τὴν κλεφτοურიὰ κὶ αὐτόν τὸν Κατοσάντων, Ὀρφαν.Τίρι-Αἰρι 60,14 τὸν ἔθεσας καὶ χαιρετῶν αὐτόν ἐδαριαίως, «Κύριε, καλῶς ἔθεσθε β τῷ εἶπε : 2) χαιρετίζω βλλ.3) : χαιρετίσμαι σήμερα πολλοὺς γιάοργδες : 3) φρ. χαιρέτα μου τὸν λάτᾶνο πρὸς λέγοντας ἀνοήσιας, ἀσυνταρησίας ἢ ἐπὶ ἐπικινδύνουα τροπῆς τῶν πραγμάτων.

χαιρέφυλλον (τὸ) μτγν. μὴ καθοριζόμενον εἶδος φυτοῦ, πθ. ποδούος : Κολομ.10,110, αὐτ.11,3, 14 semina . . orientari, ohaerophylli.

χαιρέφω-ῶος (ἠ) χαρισμῶν, χαρά : Ἀριστφ. Ἀχ.4 τὶ δ' ἴσθην ἀξίον χαιρεδούος :

χαιρέφκος-ον μον. ὁ εὐχαριστός, ὁ μετὰ χαρᾶς ἀκούων : Ἰω.Γεωμ. Ὑμν.1,4 χαιρε κόρη χαιρέκος, χάρματι χάρμα δαδούσα.

χαρημόνεις-α-ον Ἐπιγρ. Ἰβδούη) ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν χαρημόνα.

χαίρων ὄρω. τ. τοῦ χαίρειν ὄπαρφ. ἐνεστ. τοῦ χαίρω βλλ. : Θεόκρ.14, **χαίρων** πολλὰ τὸν ἄνδρα Θωῶνιχον.

χαίρησιφονῶ-τω μον. χαίρω ἐπὶ φόνους ἀποθάνουσι, εὐρίσκω χαρὰν ἐν τοῖς φόνους, εἶμιαι ἀμφοροῦς : Νικ.Χων.Χρον.96B **χαίρησιφονεῖν** ἐπὶ μέλλων ἐπάστρυν.

χαίρησάμενοι ἰοῖι πάπ. οἱ χαρέντες.
χαίρητικός-ή-όν μτγν. ὁ Ἰλαράς, εὐφραντικός : Βέττ.Βάλ.18,29.

χαίρι (τό) [τουρκ.] ὄημ. εὐδοκίμησις, προκοπή, πρβλ. ἀχαίρευτος : τόσα χαρία στήν ξενιτειά και χαίρι δὲν εἶδε, ἀρά χαίρι και προκοπή δὲ μὴ δῆς, παρομι. στραβά ηῶς κάθουρα, μὰ δὲς και τὸ χαίρι σου [οἱ στρεφόμενοι δὲν δύνονται νὰ προσδεύσουν] 2) ἡ ὀσκατάστασις τινος

3) ἡ νοικοκυροσύνη, τὸ νοικοκύρεμα : **ἡ γυναίκα σου** δὲν ἔχει χαίρι.

χαίριῶ-άω μτγν. χαίρω : Ἡρωδιαν.Μον.Λεξ.43,33.
χαίροθαλής-ους-ές μτγν. ὁ διὰ θάλλουσι, διὰ θερμότητος χαροποιῶν : Φιλῶξ.π. Ἀθῆν.9,409E ἀήμισαν Ἰρινομίκοις χαίροθαλής ὄδωρ ἐπεγχεόντες 10 γρ. κλιεροθαλέσι.

χαίροθής-ους-ές ποι. ὁ χαίρων ἡ εὐαρετοῦμενος εἰς οἰσχροτήτας, εἰς οἰσχρά πράγματα : Αἰσχ.Χο.70 πόροι τε πάντες ἄκ ριάς ὄδοι (προ)δαίνοντες τὸν χαίρομαθι φόνον καθάροντες ἔκλυσαν μάταν ἰδιόθρ. χερουμοῖη).

χαίροσθης (ἡ) ἴη. κ. ὄημ. χαίροσθην, χαρῶν ἡ ὄημ. ἡ διαθεσις χαρᾶς, εὐθυμίας, τὸ κέφι.

χαίρων κ. μισ., νεώτ. κ. ὄημ., γ' πληθ. προστ. χαίρωντων [Εὐρ.Ἡρ.575], ἐπ. παρτα. χαίρων (Ἰλ.Ξ 156), ἰων. χαίρεσκον [αὐτ.Σ.259], μέλλ. χαίρησθα [αὐτ.Υ.363, Ἡρ.1,128, Ἀριστφ.Πλ.64, Ἀνδοκ.13,40], ἐπ. ὄπαρφ. μτ. ἀναδιπλ. κεχαρήσθαι (Ἰλ.Ο.98), μτγν. χαρῶ [ΚΔ Ἀποκ.11,10], ὄρω. ἐχάρησα [Πλούτ. Λούκ.25, Ἀρρ. Ἀν.5,20], παρκα. κεχάρηκα [Ἀριστφ. Σφ.764], μτγ. κεχαρήκας [Ἡρ.3,29, αὐτ.42], ἐπ. αἰτ. κεχαρήτοα [Ἰλ.Η.312, Ἡσίοδ.ἀν.49], χαίρομαι [Ἀριστφ.Εἰρ.291], ὄημ. κ. χαίρομαι, ὄημ. μτγ. χαίρῶμενος-η-α, παρτα (ἐχαιρόμουναι), μέλλ. χαίρησθαι [Πλούτ.30,16], χρομ. Σιβ.6,20, Λουκ.Φιλῶπ.24], μτγν. κ. χαροῦμαι [ΠΔ Παροιμ.1,26], ἐπ. κεχαρήσμαι [Ὀδ.Ψ.266], α' ἐν. ὄρω. α' χήρατο (Ἰλ.Ξ.270) κ. ἐχάρητο [Ὀππ.Κυν.1,509], μτγ. χάρόμενος [ΑΠ.7,198], γ' πληθ. ἐπ. ὄρω. β' μτ. ἀναδιπλ. κεχάροντο [Ἰλ.Π.600], μτγν. κ. χάρωντο [Κἀντ.6,315]. εὐκτ. γ' ἐν. κεχάρητο [Ὀδ.Β.249], γ' πληθ. κεχαροῖατα [Ἰλ.Α.256], ὄρω. β' ἐχάρην κ. ἄνευ αὐξήσεως χάρη [Ἰλ.Ε.632, αὐτ.Ν.609], ὄημ. [ἐχάρηκα, β' ἐν. ὑποτ. χάρης [Πλάτ.Πολ.606(ε)], εὐκτ. χάρηη [Ἰλ.Ζ.481], ὄπαρφ. χάρηλαι [Σίμων. 178], μτγ. χάρεις-εἶσα-ἄν [Ἰλ.Κ.541], παθ. παρκα. κεχάρημαι [Ἰγμ.Ὀμ.6,10, Εὐρ.ΙΑ.200, Ἀριστφ.Σφ.389], μτγ. κεχαρήμενος [Εὐρ.Ὀρ.1122, αὐτ.Τρω.529, αὐτ.Κ.Δ.367], ὑπερα. γ' ἐν. κεχάρητο [Ἡσίοδ.Α.65], γ' πληθ. κεχάρηται [Ἰγμ.Δῆμ.458] εἶμαι πλήρη χαρᾶς, πολὺ εὐχαριστήμενος ἡ ἐνθουσιασμένος, κατέχομαι ὑπὸ χαρᾶς, εὐφραίνομαι : Ἰλ.Η.131 χάρω δὲ και αὐτὸς θυμῷ, ἀπὲι δοκέω νικησέμεν Ἐκτορα δῖον, αὐτ.Ὀ.491, αὐτ.Ν.609, αὐτ.Ζ.431, αὐτ.Φ.647, Ὀδ.Χ.411, αὐτ.Δ.259, Αἰσχ.ἀν.257, Σοφ.Ἡλ.1300 τότε χάρηειν παρῆτασιν και γελᾶν ἐλευθέρως, αὐτ.Τρ.1119, Ἀριστφ.Εἰρ.391, -χαίρω πολὺ πού σὲ ξαναβλέπω, - δὲς πᾶς χάρηται γὸ σκυλί, πού τὸ ἔλυσες ἡ μτ. ὄρω. χάρηα, ἤδομαι ἐπὶ τῆν, εὐφραίνομαι διὰ τῆ, εὐχαριστοῦμαι, εὐαρετοῦμαι, ἀρέσκομαι εἰς τῆ, εὐρίσκω εὐχαρίστησιν : Ἰλ.Η.312 Ἀτὰν αὐθ' .. εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον, κεχαρήτοα νῆκ. Ὀδ.Β.35, Ἡσίοδ. Ἐργ.356' κ. μτ. ὄρω. προστ. : Ὀδ.Γ.52 χάρη .. ἄνδρι δίκαιω ἡ σπον. προστιθέμενον ὄρω.

κτ. μτγ. : Ἰλ.Ε.682 χάρη δ' ἄρα οἱ προσόντι, αὐτ. Ω.706, Ὀδ.Τ.463 ἡ ὄμ. κ. χάρω ἐπὶ τῆν : Σοφ. ἀν.665, Εὐρ.Βάκχ.10,38 πλῆν ἐπ' ἐξήρησασμένους ἀκοιστοὶ χάρηειν, ὡ γυναίκες, αὐ καλόν, Ξεν. Ἀπομν.2,6,35, αὐτ.Κ.Π.8,4,12 πᾶς ἄν εἴην ὄηλος χάρηειν ἐπὶ τοῖς σοῖς ἀγαθοῖς, ΚΔ Ματθ.18,13 χάρηει ἐπ' αὐτῷ μάλλον ἡ ἐπὶ τοῖς ἐνανθῶσιν ἔννεα, αὐτ.Κορ.1,13,6 οὐ χάρηει ἐπὶ τῆ ἀδικίᾳ, συγχάρηει δὲ τῆ ἀληθείᾳ, αὐτ. Ἀποκ.11,10 και οἱ κατοικοκάντες ἐπὶ τῆς γῆς χάρηουσιν ἐπ' αὐτοῖς ἡ σπον. χάρω ἐν τῆνι : Αἰσχ.Εὐμ.996, Σοφ.Τρ. 1119 οὐ γάρ ἄν γνοιῶν ἐν γῆ χάρηειν προθυμῶν κἀν ὄτοις ἀγάτες μάτην ἡ μον. κ. χάρωμαι εἰς τῆ : Διήγ. Ἀχιλλ.273 και χάρηται εἰς τὸ κάλλος του και εἰς τὸ λαμπρὸν του γένους ἡ σπον. μτ. αἰτ. : Ἰλ.Φ.347 χάρηει δὲ μιν ὄστις ἐθέρηη ἡ κ. προστιθέμενον ὄρω. κτ. μτγ. : Εὐρ.Πρ.3,390 χάρω δὲ σ' εὐθυχοῦντά, αὐτ.Ἰππ.Γ.399, αὐτ.Ὀ.6,674 χάρω σ' ἐλλυθόντα, ἡ κ. μτ. αἰτ. οὐδ. ἐπιθ. ἡ ὄντων : Δημ.323 ταῦτά λυπεῖσθαι και ταῦτά χάρηειν ἡ κ. μτ. αἰτ. συνων. ἡ συστοίχου : Ἀριστφ. ἩΝικ.7,14,8, ΚΔ Ματθ.2,10 ἰδόντες δὲ τὸν ἀστέρα ἐχάρησαν χαρὰν μεγάλην σφόδρα, Πλούτ.Ἡθ. 1091Ε ἡ συχμ. μτ. κοτηγορηματικῆς μτγ. ἀνασφρομένης εἰς τὸ ὑποκειμενον του ρ. : Ἰλ.Τ.185 χάρω .. τὸν μῦθον ἀκούσας Ἰχάριω ὄητ ἤκουσα, μετὰ χορᾶς ἤκουσα, αὐτ.Η.54, αὐτ.Δ.73, Ὀδ.Ξ.377 χάρωσιν βῖστον νηπιον ἐδόντες, αὐτ.Μ.380, Ἡσίοδ.Ἐργ.55, Πινδ.Ν.Β.81 χάρω .. κόρημον ἰεῖς, Εὐρ. Ἀλκ.691 χάρηεις ὄρων φῶς, πατέρα δ' οὐ χάρηειν δοκεῖς, Ἀριστφ.Πλ.247 χάρηω τε γάρ φειδόμενος εἰς οὐδέεις ἀνήρ πάλιν τ' ἀναλῶν [εὐχαριστοῦμαι εἰς τῆν οἰκονομία], αὐτ.Πινδ.1116' ἡ κ. μτ. εἰδ. προστ. : Ὀδ.Ξ.51, αὐτ.526, Πινδ.Ν.5,85' ἡ κ. μτ. ἀναφορ. : Ὀδ.Φ.200' ἡ φρ. χάρω νόη χάρω ἐσωτερικῶς, κρυφῶς, κροσγογῶν : αὐτ.78 ἀναξ δ' ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων χάρηει νόη' ἡ χάρω γέλωται ἐκὼλη τῆν χαρὰν μου διὰ γέλωτος, χάρω και γέλω : Ξεν.Κ.Π.8,1,33-2) μτφ. ἀρκοῦμαι εἰς τῆ, εἶμαι ἐχαριστοῦμαι, ἀτέρως, ἀγοπῶ : Θεόφω.Φι.6,5,2 χάρηει ὄφῆμισις χωρίοις 3) ὁ μέλλ. κ. ὄρω. μτ. του ὄρω. μορίου ἐν χρ. πρὸς μετριωτέραν ἐκφρασιν τὸ ἐναντίου, ὄρω. οὐ χάρησα δὲν θὰ χαρῶ, δὲν θὰ μείνω ὀτιμώρητος, θὰ ληθηθῶ, θὰ μετονοηθῶ : Ἰλ.Υ.363 οὐδὲ τιν' ὅλα Τρώων χάρησειν, αὐτ.Ο.98, Ὀδ.Β.249, Ἡρ.1,128 ἀλλ' οὐδ' ὡς Κύραε πᾶς χάρησει, Ἀριστφ.Πλ.64, αὐτ.Ἰππ.235, αὐτ.Σφ.186, Δημ.437 ὄπωσ ἄν μὴ χάρωσιν, Πλούτ.Λούκ.25' ἡ κ. ἄνευ ὄρηνηκοῦ μορίου, ἀλλ' ἐρωτηματικῶς : αὐτ. Ἀλέξ.51 αὐτ' .. χάρησειν νομίζεις; ἡ π.Ἡρ. κ. Ἀττ. ἡ μτγ. χάρωιν συχμ. συνῶσθηται μτ. ἄ. ἄ. ἐν ἐπιρρο. χ. κ. ἐπὶ τῆς σπη. του ἀσφαλῶς, ὀτιμωρητῆ : Ἡρ.3,69 χάρωιν ἀπαλλάττει, αὐτ.9,106, Πλάτ.Γοργ.510', Δημ.748' ἡ συχνὸν τ. ὄρησεως οὐ χάρωιν κ. μτγ. χάρωιν του : Ἡρ.3,29 οὐ χάρηοντες ἐμὲ γέλωτα θῆσεσθε, Σοφ.ὈΤ.363 οὐ τῆ χάρωιν .. ἐρίτω, αὐτ. Ἀντ.759, αὐτ.Φιλ.1299, Εὐρ.Μήδ.397, Ἀριστφ. Ἀχ.563, Εὐπ.Δῆμ.2 οὐ γάρ .. χάρωιν τις .. τοῦμιν ἀγγυλνὲν κέαρ, Ξεν. Ἀν.5,6,32' 4) κ. μισ., νεώτ. κ. ὄημ. ἡ προστ. χάρηει εἶναι λίαν ἐχρη. τ. ἀπασομοῦ, χαιρετισμοῦ, προσφώνησις χαιρετισμοῦ, ἀπὸ του Ὀμ. ἤδη, κ. κτ. ὀτικ. κ. πληθ. χάρηειτον, χάρηετε, ἐν συναντήσεσι φίλων, ὄτε οἱ πρῶτον συναντῶμενοι προσηγόρευον ἀλλήλους διὰ του χάρηει ἰστίᾳ σου : Ἰλ.1,197 χάρηειτον ἡ φίλοι ἄνδρες ἰκάνοντες, αὐτ.Ψ.19, Ὀδ.Α.123 χάρηει, ἔλπει, παρ' ἄμμι φιλήσεια, αὐτ.Ν.229, οὐτ.Ὀ.402, Αἰσχ.Εὐμ.996, αὐτ.1014, Σοφ.Ατ.91, αὐτ.ὈΚ.1137, οὐτ. Φιλ.462 χάρη αὐτ' ἐμὲ μάλιστα, χάρηει, ΚΔ Ματθ.28,9 και ἰδοὺ ὁ Ἰησοῦς ἀπήνησεν αὐτάς λέγων χάρηετε, αὐτ.Λουκ.1,28 και εἰσελθὼν ὁ ἀγγελος

πρός αὐτὴν εἶπε· χαίρε κεχαριτωμένη· ὁ Κύριος μετὰ σοῦ, αὐτ.ΐω.19,3 χαίρε ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων ἢ ἐν χρ κ. ὡς χαιρετισμὸς πρὸς τὴν πατρίδα, τὸν ἕλιον κτ.: Αλοχ.Αγ.508 νῦν χαίρε μὲν χθῶν, χαίρε δ' ἡλίου φάος, αὐτ.Σοφ.Φιλ.1452 ἢ δδ. ἐν ἀπάντησει χαίρω κατόπιν προσηνώσεως διὰ τοῦ χαίρε, δέχομαι τὸν χαιρετισμὸν σου χαίρε: Αλοχ.Αγ.538 κήρυξ Ἀχαιῶν χαίρε τῶν ἀπὸ στρατοῦ, ΚΗ. χαίρω (τε) ἢ πᾶσι χαίρω ἀκούω ἐκ πάντων τὸ χαίρε: ἢ Σοφ. ΟΤ 596 νῦν πᾶσι χαίρω, νῦν με πᾶς ἀσπάζεται ἢ ὄμ. ἐν χρ. ἐπὶ ἀποχωρισμοῦ φίλων, ἀφῆν ὕμνησιν, γαῖα χαρά: Ὁδ.Ε 205 σὺ δὲ χαίρε καὶ ἔμπης, αὐτ.Ν 59, οὐτ.Ο 151, Ἀριστοφ.Βάτρ.164 καὶ χαίρε πάλλ' ὠδελφεά, - χαιρετε, κύριος, κὶ αἰρίο με τὸ καλὰ ἢ συχν. τίθεται εἰς τὸ στόμα τῶν ἐγγιζόντων τὸν θάνατον: Σοφ.Α1.863 τὰ Τρωϊκὰ παῖδια προσαυδοῦ, χαίρετ', ὡ τροφῆς ἔμοι, αὐτ.Τρ.921, Πλάτ.Φαίδ.116D ἢ δδ. ἐν χρ. κ. ἐν ἐπιθυμίοις ἐπιγραφῶν: ἢ ἐν χρ. ὡς χαιρετισμὸς κ. ἐν περιστάτοις, οἷον θταν τις πορηγορῆ ἢ παραθαρρῆν ἔτερον, ἔχε θάρρος, θάρρη: Ὁδ Θ 403 χαίρε, πάτερ ὡ ζεῖνε' ἔπος δ' εἴπερ τὴ βεβαιαὶ θεῖων, ἀφαρ τὸ φέροισιν ἀναρπάξασαι δεάλαι ἢ κ. ἐν δελπνοῖς: αὐτ.Δ 60 οἴτου δ' ἀπετθαν καὶ χαίρετον, αὐτ.Σ 122, αὐτ.Υ 199, αὐτ. Λ 248 χαίρε, γυνή, φιλότῃτῃ ἢ φιλότῃς, ὁ ἐναγκαλιόμοις τὰ σοῦ κάρη καλόν, ἄς εἶναι εὐτυχία εἰς τὴν ἑνωσιν ἡμῶν, αὐτ.Ν 358, Ὀμ.Υ.ομ.8,7 ἢ τὸ ἀπαρφ. ὄμ. ἐν χρ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς συμ., ἐφ' ἧς κ. τὸ χαίρε ἦτοι ἐπὶ χαιρετισμοῦ: Σοφ.Τρ.227 χαιρεῖν δὲ τὸν κήρυκα προϋνέμω χαιρετιζῶ προσφώνω αὐτὸν διὰ τοῦ χαίρει, αὐτ.Α1.112, Πλάτ. Χαμμ.164ε, Ξεν.Απομν.3,13,1, προσεῖπὸν τὴν χαιρεῖν οὐκ ἀντιπροσερρήθη ἢ ἐν ὄρχῳ ἐπιστολῶν τὸ ἀπαρφ. ἐτίθετο πάντοτε καθ' ἑαυτὸ, παραλειπόμενον τοῦ ρ. κελεύει ἢ λέγει: Ξεν.ΚΠ 4,5,27 Κύρος Κυαξάρη χαιρεῖν, Θεοκρ.14,1 5) ἐκ τῆς ἐνν. τοῦ χαίρε ἐν τῷ ἀποχωρισμῷ (πῆγαινε σὸ καλὸν, ἀνεπτύχθη ἢ τοῦ γ' προα. χαιρετῶ συμ. τῆς ὀλιγαρίας, καταφρονήσεως καὶ περιφρονήσεως, οὕτως ὡστε τὸ χαιρετῶ κατέστη ταυτοσημὸν πρὸς τὸ ἐρρέτω: Ἡρ.4,96 εἶπε ἐγένετο ἀνθρώπος εἶπε ἐστὶ δαίμων, χαιρετῶν, Εὐρ. Μήδ.1044 χαιρετῶ βουλευμάτα, Πλάτ.Συμπ.199Α, αὐτ.Νόμ.886D ἢ ἐπὶ τῆς αὐτῆς συμ. κ. τὸ ἀπαρφ.: Ἡρ.6,23, αὐτ.9,41 τὰ τε σφῆγία τὰ Ἡγησιπράτρου εἶν χαιρεῖν ἡμῶς βιάζεσθαι, Εὐρ. Ἰππ.113, Ἀριστοφ.Πλ.1187, αὐτ.Αγ.200, Πλάτ.Φαίδ. 63ε, αὐτ.Πρωτ.347ε, αὐτ.Θεαιτ.188Α, αὐτ.Φιλ.59Β, Λοκκ.Μισθ.Συν.3, αὐτ.Δημ.Ἐγκ.50 ἢ συχν. κ. μτ. δοτ.: Αλοχ.Αγ.572 πολλὰ χαίρειν ἔξυμφορὰς καταξίω, Ἀριστοφ.Νεφρ.609 φράσαι· υ· χαιρεῖν Ἀθηναιοῖσι, Πλάτ.Φοῖδρ.272ε πολλὰ εἰπὸντα χαιρεῖν τὸ ἀληθεῖ, αὐτ.Φαίδ.64C, αὐτ.Πολ.406υ, Ξεν. Ἑλλ.4,1,31 6) ἢ μτχ. χαιρῶν ἐν ἐπιφ. χρ. πλήρης χαρᾶς, μετὰ χαρᾶς: Ἰλ.Α 446 ὁ δὲ δέξατο χαιρῶν παῖδα φίλην, Ὁδ.Τ 461 χαιρῶντα φίλους χαιρῶντες ἔπαινον εἰς Ἰθάκην, αὐτ.Ρ 83, Ἡρ.3, 29, αὐτ.42, Ἀριστοφ.Ρητ.1,2,5 7) νεώτ. κ. δημ. ἐν μτθ. χρ. μ. ὁ μέσ. τ. χαιρωμαὶ ἀπολυμῶν ἢ ἐξακολουθῶν δὲ ἔχω τὸ ποθητὸν: Ἀραβ.Μυθ. Χαλλ.1,16 τὰσους λοῖπὸν ἀγαπητικῶς ἐχάρηκα, Πολιτ.Ἑκλ.Τραγ.4,10 γιά φάτε, πιέτε, βρέ παιδιὰ, χαρῆτε, νὰ χαιροῦμε, Σολωμ. Στὸ θάνατο τῆς μικρῆς ἀνεφιάς? λίγο ἐχάρηκες τὸ φῶς σου, Πολιτ.Ἑκλ.Τραγ.257,1 χαρῆτες,νιοί, χαρῆτε, νιές, κὶ ἡ μέρα ὀλοθροιάται, - δὲ χαιρεταί τὰ πλοῦτη του, - νὰ χαρῆς τὰ παιδιὰ σου! - τῆ ζωῆ σου! ἢ ὄμ. νὰ χαιρεσαι τὸ θνομά σου - τὴ γιορτῆ σου εὐχὴ ἐπὶ τῆ ὀνομαστικῆ ἑορτῇ τινος ὄπως ζῆση ἐπὶ μακρόν ἢ δημ. καλῶς τὰ χαιρεστε χαιρετισμὸς

πρὸς τρώγοντας ἢ διασεκεδάζοντας ἢ ὄμ. νὰ χαιρεστέ! ἀπολ. ἐν χρ. ὡς εὐχὴ κατὰ προσφορῶν γλυκύσματος ἢ ποτοῦ ἐν ἐπισκέφεσι, ἄ. εἰς ὕγειον σὰς! 8) μὴν. δημ. ἢ μτχ. χαιρῶμενος-η-ο κ. χαιρούμενος χαιρῶν, χαρούμενος, περιχαρῆς: Ἐρωτ.κ.1,1952 ἐν εἰναί μαρισμένος γὰ ποῦρι καὶ χαιρῶμενος καὶ καλοκαρδίμενος, αὐτ.2,543,οὐτ. 3,1478, αὐτ.4,1218, αὐτ.5,503, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 63.4 στῆς ζωῆς τὸ λιθάδι τὰ βοσκοῦσαν τριφύλλι ὡσπε τὰ φῆς χαιρῶμενα ἢ δημ. συχνότ. εἰς εὐχῶς: εὐτυχιζόμενοι καὶ χαρούμενοι. **χαίρα** ἰαί δωρ. τ. τοῦ χαίτη βλλ. Βασκ.10,28,αὐτ. 7,70, αὐτ.16,105. **χαιτήσσα** ὁ. τ. ἀντὶ χαιτήσσα θηλ. τοῦ χαιτήεις βλλ.: Σίμων.Αμ.7,47. **χαίτη** (ἢ) κ. μων. κ. νεώτ., δημ. χήτη μακρὰ λευκὴ κήτη τοῦ ἀνθρώπου, καθήμεναι τριχες τῆς κεφαλῆς: ΑΒ 1095 τρίχηξ: Ἰλ.Ψ 14] ἔσθηθιν ἀπείκαροτο χαιτήν, Ὁδ.Κ 567, Βι.Ἀλεξ.378 ἔχοντα χαιτήν πολίαν, γένειον ὡς χρυσίζον ἢ κ. κτ. πληθ. ἐπὶ ἐνὸς μ. προσ.: Ἰλ.Σ 175 χαιτάς πεξαμένην, αὐτ.Κ 15 ἢ ὄμ. θηλοὶ καὶ τὸ σύνολον τῶν ἀπὸ τοῦ αὐχένος ἑῶν πιῶν, οἷον Ἰππου, κρεμασμένων μακρῶν τριχῶν: αὐτ.Ρ 439 θαλερῆ δὲ μαινετο χαιτήν, αὐτ.Ζ 509 ἀμφὶ δὲ χαιτὰ ὠμοῖς ἀίσσονται, αὐτ.Ο 266, Ξεν.Ἰππ.5,5, αὐτ.7,1, αὐτ.8,Β ἢ κ. ἐπὶ τῶν τριχῶν τῶν κρεμασμένων ἀπὸ τοῦ αὐχένου τοῦ λέοντος: Εὐρ.Φοῖν.1121, Ἀριστοφ.Βάτρ. Β21, αὐτ.822 ἀλλὰ φορέας λοφίας λαισάχυνα χαιτῶν, Ἀριστοφ.ΖΜ 2,14,4, αὐτ.Ζ1 2,1,19 ὄσα χαιτῶν ἔχει, ὡσπερ λέων 2) μτθ. ἐπὶ δένδρων, ἢ κόμη, τὸ φύλλωμα: Καλλ.Δηλ.81 ὡς ἰδε χαιτήν σιομένην Ἐλικῶνος, Θεοκρ.6,16, Ἀνακρεόντ.18. **χαιτήεις**-εντος-εσσα-εν, δωρ.χαιτήεις, θηλ.κ. χαιτήεσσα [Σίμων.Αμ.7,47] ὁ ἔχων μακρὰν, σιομένην, κυματίζουσαν κόμην, ἐν χρ. ἰδ. ὡς ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος: Πηνδ.Π 9,6 τῶν ὁ χαιτῆεις ἀνεμοσφαρῶν ἐν Παλίου κόλλων ποτὲ Λατοῖδας ἄρπασα, Ἐρικ.ΑΠ 6,234 Γάλλων ὁ χαιτῆεις, ὁ νεήτομος, ὡπὸ Τυμῶλου Λυδίου ὄρηχταὶς μάκρ' ὀλολυζόμενος 2) ἐπὶ τοῦ Ἰππου, ὁ ἔχων μακρὰν χαιτήν: Φωκ.3 3) μτθ. ἐπὶ ὄρνιθι, ὁ λάσιος, ὁ λασιόθριξ, ὁ δασύς: Ὀππ.Ἀλ.5,38 4) μτθ. ἐπὶ φυτῶν, ὁ πυκνόφυλλος: Νικ.Θηρ.60 καλὰμυθὸν χαιτήεσσα. **χαιτῆμα** ἰαί δωρ. ὁ φέρων χαιτήν βλλ. **χαιτωμα-ατος**-ἰοτὶ ποι. λάφος, χαιτή: Αλοχ.Ἐπρ.385 τρεῖς κατασκίους λάφους αἰετι, κρᾶνους χαιτωμα. **χαιτώμα** ἰαί μων. κόσμημα τοῦ Ἰππου περὶ τὸν τράχηλον: Κωδιν.De offic.Palat.17. **χαίτῃ** ἰαί ἰβνδ.1 δημ. χρωματισμὸς φαιοπρόσος ἢ φαιοκίτρινος, ἰδία ὑφάσματος χρησιμοποιεῖται πρὸς κατασκευὴν ἐνδυμασιῶν, στρατιωτικῶν στολῶν, σιγῶν ἐκτροπείας κτ.: 2) ὕψωμα χρώματος φαιοπρόσιου ἢ φαιοκίτρινου: πανταλῶνι χαίτῃ 3) ὡς οὐμβολον τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας, τῆς θηλείας. **χαλά** ἰαί δωρ. τ. τοῦ χληῖ βλλ. **χαλάβρα** ἰηλ δημ. βράχος ἡ κτίσμα ἀφ' ἑαυτοῦ πεπτικῶς γκρεμιζόμενο: πολλὰς χαλάβρας ἀπομένουν στὸ χωριὸ ἀπὸ τὸν παλιὸ αἰσιμὸ. **Χάλαβρο** ἰαί μων. δημ. ὄγρ. χάλαυρο, βράχοι κατακλισθέντες ἐκ τοῦ ὄρους. χαλασμένα βράχια: Ἐρωτ.κρ.2,242 τὸ μαῦρο δεικνίει σκοτεινὸν, τὸ πράσινο σὰ δαση, τὸ μπλεδὸ πέτρες χάλαβρο, ποῦ μὴορπει νὰ γελᾶση. **χαλαβρώνω** δημ. μεταβάλλω εἰς χαλάβρον βλλ.: 2) κ. ὄμτθ. γίνομαι χαλάβρα βλλ.: ἐχαλάβρωναν τὰ σπῆτα.

χαλασώτης ἰδί μγν. ὁ ἀκαλασώτης : ΠΔ Λευ.11,30 καὶ ὁ κροκόδειλος ὁ χερσαῖος, μυγᾶλη καὶ χαμαίλευν καὶ χαλασώτης.

χαλασθ(ρι)οῖν ἰτοῖ πάπ. φιάθος, φάθα πρὸς ἐπίστροφον : ὧσσει Τεφερσάτι τὸν Ιστών καὶ τὸ χαλαθῶν, αὐτ. κλείνης ἀκανθίνης σὺν χαλασθρίω.

χαλασθρῖα ἰή δημ. τὸ φυτὸν κληματίς ἢ φλογερά ἢ φλόγιος ἢ εὐσοσος, ἄ. κληματίδα, ὄγραμπελη, χελιδναία.

χάλαθρον ἴσ. ἐκράδβατον.

χάλαζα ἰή κ. μον. κ. νεώτ. δημ. χαλάζι (τὸ) μετεωρολογικὸν στοιχεῖον πίπτει ἐκ τῆς ἀτμοσφαιρας εἰς τὸ ἔδαφος κατὰ κόκκους πάγου, κατὰ χαλαζοκόκκους : Ἰλ.Κ.6 θυβρον. ἢ χάλαζαν ἢ νιφετόν, Ἀριστ.ρ. Νεφ.1127, αὐτ. Βατρ.852 ἐκ τῶν χαλαζῶν . . . ἄπαγε σαιούτων, Πλάτ. Συμπ.188B, αὐτ. Πολ.397A, Ξεν. Οἰκ.5,18, ΚΔ Ἀποκ.8,7 καὶ ἐγένετο χάλαξα καὶ πᾶρ μεριμνήσα ἐν σφρατί, αὐτ. 11,19, αὐτ.16,21, Παπᾶδ. Χριστ. Διηγ.17. 2) μγν. πᾶσα ροχθαία βροχή : Σοφ. ΟΚ1503. 3) πᾶς μικρὸς κόμβος ἢ ὄγκωμο ὄμοιον πρὸς κόκκον χαλάζης, σίον ἰσθνος ἢ οἰδημα ἐντὸς τῆς σαρκὸς τῶν χοίρων, ὄρθος : Ἀριστ. Λ.8,21,4, αὐτ. Πρ.34, 4, Ἀνδρσοβλ. Ἀθῆν.3,93C ὡσπερ ἐν τοῖς ὑδατοῖς ἢ χάλαζα || νεώτ. εἰδός τι παθήσεως τῶν χοίρων. 4) μγν. μικρὸν οἰδημα ἐπὶ τῶν βλεφάρων ἢ ἐξάνθημα καὶ σκληρυνσις, χαλάζιον : Πολυδ.4, 197. 5) ὄκος, ρόκος : Θεόδωρ. ἄπ.6,25. 6) σκληρὸς ὄγκος ἐν ψῶ : Ἀριστ. Ζ1 6,2,17 7) νεώτ. βοταν. ἡ χώρα προσαρμογῆς τῆς σπερματικῆς βλάστης ἐπὶ τοῦ ὄμφαλοῦ ἱμάντος.

χαλαζαίης-εντος-εσσα-εν ὄρωρ. τ. τοῦ χαλαζαίης βλ.λ. : Πινδ.14,50.

χαλαζαίος-αν ὁ πλήρης κόβων, ρόζων, ὀζώδης : Ὀρφ. Ἀργ.764.

χαλαζασφάλεια ἰή νεώτ. ἀσφάλεια τῆς γεωργικῆς παραγωγῆς κτ. τῶν ἐκ χαλάζης ζημιῶν.

χαλαζεπῆς-οὐς-ές μγν. ποι. ὁ ἐκτοξεύων, ἐκσπενδοῦναι ὄβρει πικνὰς ὄχλαζον : ΑΠ7,405.

χαλαζηδὸν ἐπιρρ. μόν. κ. νεώτ. ἐν εἰδει, οἰκη χαλάζης ὡς χάλαζο : Νικ.Χαν. Ἰστ.53A.

χαλαζήεις-εντος-εσσα-εν, ὄρωρ. -αίης-εσσα-εν, ὁ κατὰ τὴν μορφήν ὄμοιος πρὸς χάλαζαν, ὁ ὁμοιάζων κατὰ τὸ πλῆθος, τὴν πυκνότητα πρὸς χάλαζαν : Πινδ.14(5),50 ἐν πολυφθῶρῳ Σαλαμίς Διὸς δερμῶ ἀναρίθμων ἀνδρῶν χαλαζᾶσεντι φῶ-νψ, Λεωνίδ. Ταρ ἐν ΑΠ6,221 χειμερίην διὰ νύκτα χαλαζῆεντὰ τε συμρόν καὶ νιφετόν φεύγειν, Νόνν. Δ18,232. 2) μγν. σκορπιος χαλαζήεις οὐ τὸ κέντρον παράγει ρίγος παγετώδες εἰς τὸν νεοταμόνον : Νικ.Θηρ.13.

χαλάζι ἰτοῖ δημ. ἡ χάλαζα βλ.λ.1) : Πολιτ. Ἐκλ. Τραγ.ὸ,3 τοῦ νεφθων βάλα σα βροχη, κανόνια σὰ χαλάζι, Σολωμ. Ἐθν. Ὀγν.30,2 ὄπου ὄφνηει ἀνεμοσάλη καὶ χαλάζι καὶ βροχή, Ψυχάρ. Τεξ.32, Γρυν.Σκ. Τεpp.8,6 οὐτὴν ἀνόγη του παλιά, πιὸ νέα ἄπ' τὸ χαλάζι, αὐτ.40,9.

χαλαζιά ἰή δημ. τὸ φυτὸν σίον τὸ κομθανῆς, ἄ. νεροσέλινο.

χαλαζιακός-ή-ον νεώτ. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν χαλαζιαν βλ.λ. : χαλαζιακὸς πορφυρίτης.

χαλαζίας ἰδί μγν. κ. νεώτ. λίθος τῆς πολυτιμοῦς χαλαζόχρους : Πλιν.37,73. 2) νεώτ. γεν. τὸ δρυκτὸν διοξείδιον τοῦ πυριτίου.

χαλάζιον ἰτοῖ μγν. κ. νεώτ. ὑπόκαρ. τοῦ χάλαζα βλ.λ.4), μικρὸς ὄγκος τοῦ βλεφάρου : Γαλ.10, 343 τὸ χαλάζιον, ἐστὶ γὰρ ἐν τῇ καὶ τοῦτο τῶν ἐν ὀφθαλμοῖς γινουμένων, ὅλων τῶν γένων παρά φύσιν ὑπάρχον ἐκκόπτεσθαι δεῖται, Πινδ. Αλυ.3,22.

χαλαζίος-ον μγν. ὁ πλήρης κόβων, ρόζων : Σχολ. Ἰππ.2,479. 2) τὸ ἄρα χαλαζίος ὡς οὐσα. ὁ χαλαζίας βλ.λ. : Ὀρφ. Λιθ.752.

χαλαζίτης λίθος ἰδί μον. ὁ χαλαζίας βλ.λ.1) : Γεωπ.1,141.

χαλαζιθῶ-ᾶ μγν. πάσχω ἐκ χαλάζης βλ.λ.4), ἐκ χαλαζίου Ἐστ.7,83 χολοζισῶν δὲ λέγουσι τὸ βλέφαρα, ὅταν ἐκτροπένων αὐτῶν φαίνεται τινο ὑπερέχοντα στρογγύλα διαφανή, ὄμοια χαλάζει.

χαλαζοθάλας-ον μγν. ὁ ριπτὸν χάλαζαν, χαλάζι : Πλούτ. Ἡ6,499F χαλαζοθάλα νεφῶν.

χαλαζοθλαῖ-έω μγν. ριπτὸν χάλαζαν κατὰ τινος, βάλλω, πλήρωθι διὰ χαλάζης : ΑΠ5,61, Κλημ. Ἄλ.754 χαλαζοθολήσεν μελλόντων νεφῶν, Εὐστ. Πον.193,90.

χαλαζοθριθής-οὐς-ές νεώτ. ὁ βριθων ἐκ χαλάζης, γεμάτος ἀπὸ χαλάζι.

χαλαζορόχι ἰτοῖ δημ. βροχή χαλάζης ἢ μετὸ χαλάζης : Πολιτ. Ἐκλ. Τραγ.56,2 τὸ να φέρνει ἄστραπόβροστα, τ' ἄλλα χαλαζορόχια.

χαλαζοσιθής-οὐς-ές μον. κ. νεώτ. ὁ πρὸς χάλαζαν ὄμοιος : Miller. Journ. des Sav. 1839,220.

χαλαζοκόκκος ἰδί νεώτ. ἕκαστος τῶν ἐκ πεπηγόντος ὕδατος κόκκων, ἐξ ὧν ἀποτελεῖται ἡ χάλαζα.

χαλαζοκοπία ἰή τὸ χαλαζοκοπεῖν, τὸ κόπτεν, συντριβεῖν διὰ χαλάζης : Θεόδωρ. ΦΑἰτ.5,8,2.

χαλαζοκόπ-έω κόπτω, κτυπῶ, συντριβὴ μετὰ χάλαζαν, μετὰ χαλάζι, ἐν χρ. τὸ παθ. : Θεόδωρ. ΦΑἰτ.5,8,3 ὅταν ὑπ' αὐτῆν τὴν βλάστησιν χαλαζοκοπήθῃ, αὐτ. Φ14,14,1.

χαλαζοπληκτος-ον νεώτ. γεωργικός, οὐ αἰ καλλιέργεια ὑπέστησαν βαρεῖας ζημίας ἐκ πτώσεως χαλάζης ὄμ. καλλιεργημένη ἕκτατος, ἢς αἰ φευσι εἰς ἀβλαβήσιν πολλὴ ἐκ πτώσεως χαλάζης : οἱ χαλαζοπληκτοὶ πληθυσμοὶ τοῦ νομοῦ Ἡλείας, -χαλαζοπληκτα χωρία.

χαλαζομαί-όμοι γλωσσο. προσβάλλομαι ὑπὸ τῆς νόσου χαλάζης βλ.λ.3).

χαλαζοφῶρος-ον νεώτ. ὁ φέρων χάλαζαν.

χαλαζοφύλαξ-ακος ἰδί μγν. ὁ φυλάττων ἀπὸ τῆς χαλάζης, ὁ ἀποτρέπων τὴν χάλαζαν, ἰδ. διὰ τινων παραδόξων τελετών : Πλούτ. Ἡ8,700E τὴν ὑπὸ χαλαζοφυλάκων σφρατὶ ἀσάλακος ἢ ῥακίους γυναικεῖας ἀποτροπομένην.

χαλάζω ὄρωρ. τ. τοῦ χαλῶ βλ.λ. : Πινδ. Π.1,6 χαλαζαίς ἰπιθ. -σσισι.

χαλαζῶ-ᾶ μγν. ριπτὸν χάλαζαν : Λουκ. Δις Κατ.2. 2) ὄμρθ. πίπτω πυκνὰς ὡς ἡ χάλαζα, σὰ χαλάζι : Κωμ. Ἀνών.123. 3) ἔγω τὴν νόσον χάλαζαν βλ.λ.3), ἔγω ἐξανθήματα ἢ οἰδήματα : Ἀριστ. Ἰππ.381 εἶτα δ' ἐνδοθεν τὴν γλῶτταν ἐξείραντες αὐτῷ σιεφόμεσθ' εὐ κἀνδρῶνικῶς κεινητόν τὸν πρωκτόν, εἰ χαλαζῶ. Ἀριστ. Φ.Ζ1 8,2),5 χαλαζῶσιν ὕεσ.

χαλαζῶδης-οὐς-ές ὁ ὄμοιος πρὸς χάλαζαν βλ.λ.1) : Ἐμπ. π. Πλούτ. Ἡ8,922C χαλαζῶδης πάγος, Ἀριστ. Ζ17,1,19 χαλαζῶδη σπέρματα. 2) ὁ μετὰ χαλάζης, ὁ συνοδούμενος ὑπὸ πτώσεως χαλάζης ἢ ὁ ἐπιφέρων πτώσιν χαλάζης, πού φέρνει χαλάζι : αὐτ. Μετ.2,6,20 χαλαζῶδης ὄνεμος, αὐτ.22.

3) ὁ φέρων κόμβους, ἄ. χαλαζίος βλ.λ.1) : αὐτ. 7,2,19. 4) ἐπὶ χοίρων, ὁ πάσχων ἐκ τῆς νόσου χαλάζης βλ.λ.3) : αὐτ.8,21,4.

χαλαζῶμα-ατος ἰτοῖ δημ. χάλαζα βλ.λ.3) : ΚΜα-νασο. Χρον.259 εἰ φῆρας οἱ μετ' ἀμυγπεροι. . . χαλαζῶματα τινος λευκότητος ἐφόρου.

χαλαζῶσις-εως ἰή μγν. τὸ χολοζούσθαι, τὸ πληροῦσθαι οἰδημάτων : Ροῦς. Οεσ. Πίρρ.

χαλαίσιβος ἰδί μγν. ὁ χαλορῶς βαδίζων, πρὸβ. χαλαίνους : Σουητῶν.Π.Ε. Μιλ. ἐν Μελ. de Lit. Gr.416.

χαλαίνω ποι. τ. τοῦ χαλῶ-ᾶω, χαλαρώνω, ὀφθῶμι τὴν χαλαρόν : Ἡσιόδ. Α308 βυτὰ χαλαίνοντες.

χαλαίνους-οδος-ον μγν. ὁ ἔγων τὸς πάδας χαλορούς, ὁ χαλαίνων, ὁ χαλῶς : Νικ.Θηρ. 458 ἰδ.ρ. χαλορούσι καὶ κυλοούσι.

χαλαίριπος [ἰ] τὸ μετὰ νήρου ὄδωρ, ἐντός τοῦ ὀποίου ἡ δὲ αὐτῷ ἐπλήθησαν ἐνδύματα· Ἦσα. ἐδὲ τῶν πλουσιωμένων ἱματίων ὄψος· || δδ. γεν. ὄδωρ θοδὸν καὶ ἀκόθαρτον· Κρατίη. Ἀδὴλ. 117.

χαλάλι [τουρκ.] ἐπίρρ. ἐν φρσ τοῦ τὸ κῶνω χαλάλι, ἡ χαλάλι νὰ σοῦ· τοῦ γίνῃ ἡ ἀπλάξ χαλάλι σου· τοῦ χάρσιμα σου· τοῦ εἶναι· ὄμ. οἱ κόποι· τὰ ἔξωδα κττ. πῆγαν χαλάλι [εὐλόγως ἐγένοντο, ἔπισαν τόποι].

χαλάμβρι Ἦσα. ἔλθοι ἀπὸ τόπου τῆς Λιβύης.
χαλαμπαλίκι [τουρκ.] ὄμ. ὄ. προφ. τοῦ καλαμπαλίκι βλ.λ.

χάλανδρος [ἰ] πθ. ὄδωρ. τ. τοῦ κολάνδρου βλ.λ.· Ἐπίφ. 41. 2) Ἦσα. ὡς γλώσσα, τοῦ κράδθρατος βλ.λ.· πρβλ. χάλαδρον κ. χαλάδριον.

χαλάρα [ἰ] Ἦσα. ἐδύσια.

χαλαρά ἐπίρρ. ὄμ. χαλαρώς βλ.λ.

χαλαράδα [ἰ] ὄμ. ἡ χαλαρότης βλ.λ.

χαλαργός-ὄν ὄδωρ. τ. τοῦ χηλαργός, ταχύπους ἡ λευκόπους· Σοφ. Ἦλ. 861 ἡ καὶ χαλαργοὶ ἐν ἀμύλιας ἰδ.γρ. χαλάργοις.]

χάλαρο [ἰ] ὄμ. ἔρπειον, χάλασμα, ὄ. χαλάδρα· 2) τόπος πετρώδης· 3) συχ. κτ. πληθ. τὸ κῶλλον τῶν ἀλεκτροειδῶν.

χαλαροδερμία [ἰ] νεώτ. ἱατρ. ἡ δερματολασία.

χαλαρός-ά-ὄν κ. μων. κ. νεώτ., ὄμ. ἡλλ. πθ. ὄν. -ὄ ὄντος, ὄ ἀνεμύνης, ὄ μὴ τεταμένης, μὴ σφικτικῆς, ὑπόσικος, λῆσκος, λασκαρισμένος· Ἦπ. Ἄφορ. 1256, Ἀριστ. Φασμ. 263 χαλάρα ἰδυστάματα γόνυ χαιρείς φορών, Θουκ. 276 ἀφίεσαν τὴν δοκὸν χαλαραὶ ταῖς ἀλύσει, Ξεν. Ἦπ. 10.3, αὐτ. 7.1, αὐτ. 12.1. || χαλάσα κοτυλάδων ὄρθρωσις μὴ συνεσφιγμένη χαιρή· Ἀριστ. Σφ. 1495.

|| χαλαροὶ πόροι, ἀνεμύνοι, ἀνοικτοὶ πόροι· Ἀριστ. Ζι. 3.4.2. 2) ὄμ. χαλαροὶ ἄρμονοι αἱ συνθεθεμένοι ἀνευ ἄρμονικῆς συνθέσεως τῶν μελῶν ἡ ἐκτεθλημένοι, ἀτονοὶ μουσικαὶ ἄρμονοι· Πλάτ. Πολ. 398B. || κ. ἐπὶ τῆς μουσικῆς· Φερρεκ. Χειρ. 1,5 χαλαρωτέραν ἰτὴν μουσικὴν, ἐποίησεν χορδαὶς ὄδωδεκα || τὸ οὗδ. τὸ χαλαρόν ὡς οὐσ. ἡ χαλαρότης βλ.λ.· Ἀναξίμ. π. Πλούτ. Ἦθ. 947F.

3) νεώτ. μτφ. ἀτονος, νερούλιστατός· ἡ στάσις τῆς Κυβερνήσεως ἀπὸ τινος εἶναι χαλαρά· 4) νεώτ. κ. ὄμ. ἐπὶ ἐνεργειῶν, ἐπὶ πράξεων ἡ καταστάσεων, ὄ ἀτονος, ὄ ἐξασθενημένος, ὄ οὐκ ἀσθενρός, ὄ μετὰ ποιῶ τινος ὄκνου γινόμενος, ὄ οὐκ δραστήριος· ἡ ἐπιθεσις ἦτο χαλαρά, - χαλαρόν διδῆμα, - ἡ ἐμπορικὴ κίνησις τῆς πανηγύρεως ἦτο χαλαρά, - χαλαρὴ βοήθεια, - χαλαρὸς προεκλογικὸς ἐνεργεσις. || εἰδ. ἐπὶ τιμῶν νομισμάτων ἡ μετοχῶν ἡ προτίων ὄν ἡ ἀγοραπωλησία γίνεται ἐν χρηματιστηρίῳ, ὄ τεινὼν πρὸς ὑποτίμησιν, ὄ δι' ὄν δὲν παρουσίζονται ἀγορασταί· αἱ τραπεζικαὶ ὄξαι σήμερον ἦσαν χαλαραὶ· ὄμ. κ. ἐπὶ τοῦ συνόλου τῶν ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ ὄσοληφῶν· ἡ ἀγορὰ σήμερον ἴσαν χαλαρά· || εἰδ. ἐπὶ λόγῳ γραπτοῦ ἡ προφορικῶ, ὄ οὐκ ἐντονος, οὐκ ὄωρὸς τῆς ἐκφρασις, ὄ πτωχὸς εἰς περιεχόμενον· χαλαρὰ ἀγόρευσις - ὑπεράσπισις, - χαλαρόν ὄφρος κ. ἐπὶ θεατρικῷ ἔργῳ ἐν ἀναφ. πρὸς τὴν πλοκὴν ἡ τὴν ὄρσιν τοῦ συνόλου ἡ τῶν καθέκαστα· ὄ διάλογος ἴσαν χαλαρός, - ἡ δευτέρα πράξις τοῦ δράματος χαλαρά.

χαλαρότης-πτος [ἰ] κ. νεώτ. τὸ νὰ εἶναι τις χαλαρός, χαλάρωσις, χαλαρὰ κατάστασις· Ξεν. Ἦπ. 9.9 ἐάν δὲ καὶ τραχὺς ἐμβληθῆ, τὴ χαλαρότητι λείψαι αὐτὸν ἀφομοιοῦν, αὐτ. 10.13, αὐτ. 16.

χαλαρῶ-ὄω μτγν. κ. νεώτ., ὄμ. χαλαρώνω καθίστασθαι χαλαρόν, ὑποσικόω, λασκάρω· Ἐρωτιαν. 398, αὐτ. 16.

χαλάρωμα-ατος [ἰ] νεώτ. ἡ χαλάρωσις βλ.λ.

χαλαρώνω ὄμ. τ. τοῦ χαλαρῶ-ὄω βλ.λ.
χαλαρός ἐπίρρ. κ. νεώτ., ὄμ. -α κατὰ τρόπον χαλαρόν, ἀνεμύνης, ὑπόσικος, λασκαρισμένος· Ἦπ. Ἄγμ. 763. 2) νεώτ. ὄμ. -α μτφ. ἐν ἀναφ. πρὸς ἐνεργεσίαν, καταστάσει, ἐκφρασίαν λόγου, κατὰ τρόπον χαλαρόν βλ.λ. 3)· χαλαρώς ὑπεστήριξε τὴν κατηγορίαν ὄ εἰσαγγελεύς, - χαλαρώς ἐνήργησε διὰ τὸν ὄρισμόν σου, - χαλαρώς διεμαρτυρήθη διὰ τὴν ἐπέμβασιν.

χαλάρωσις-εως [ἰ] νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτελεσμα τοῦ χαλαρῶ, ὄ. χαλάρωμα, ἀντίθ. ἐντασις· χαλάρωσις τοῦ σχοινοῦ τοῦ δεσμοῦ· 2) ἐλλειψίς συνοχῆς, ἄρμονιας· χαλάρωσις τοῦ μηχανημάτων· 3) κ. μτφ. ἐξασθενεσις, ἀτονία· χαλάρωσις τῶν φιλικῶν σχέσεων.

χαλαρωτικός-ή-ὄν νεώτ. ὄ ἐπιφέρων χαλάρωσιν.

χαλασιά [ἰ] ὄμ. βεβλαμμένον ἡ κατεστραμμένον, χαλασμένον τμήμα ὄλου τινός ἐπιτομένη, ἡ διηυθετημένο, χάλασμα· μήκανε στὸ κάστρο ἀπὸ τῆς χαλασιά, - ὄ φράχτης - τὸ πρῶγμα ἐθεσε βεβλασμένης ἀπὸ τὴν πλημμύρα· 2) ἡ πράξις τοῦ χαλῶ βλ.λ. 81, χαλασμός· πρβλ. κοσμοχαλασία.

χάλασις-εως [ἰ] κ. νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτελεσμα τοῦ χαλῶ, χαλάρωσις, μουσικάρια· Ἦπ. Ἄγμ. 759, Πλάτ. Πολ. 590B τὴ χάλασις τε καὶ ἀνεσις· || χαλάρωσις ὄρθρων ἐξέρθρωσις· Μοσχί. Γυν. Παθ. 23· κ. ἐπὶ τοῦ σπασμοῦ· Γαλ. 1,85 || χάλασις τῶν πόρων χαλάρωσις, ἀνοίγημα τῶν πόρων· αὐτ.

χάλασμα-ατος [ἰ] μτγν. κ. ὄμ. χάλασις, χαλαρὰ κατάστασις, χαλάρωσις· Πλούτ. Ἦθ. 132D, αὐτ. 133D, Λοικ. Ὀν. 9 ἐπειδὴν δὲ χάλασμα ἴδης, τὸτ' ἦδη ἐπιθάς ὄμμα κατ' ἰξῶος θήσας σύνεχε· 2) μτγν. τὸ κενὸν διάστημα τὸ μετὰ δύο μοχλῶν ἐνυπάρχον ἐν φύλαγγι· Πολύθ. 18.13,8, Πλούτ. Αἰμ. 32 σύμμετρον ἔχω χάλασμα ἰεῖμαι τοποθεῖσθαι κατὰ σύμμετρα διαστήματα· 3) μτγν. ἐξέρθρωσις ὄσται· Ὀρειβ. 145. 4) ὄμ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτελεσμα τοῦ χαλῶν, χαλῶ βλ.λ. 81, βλάβη, φθορά· χάλασμα τῶν μηχανῶν - τοῦ ὄρωλοῦτος· || ἐπὶ φαγητοῦ, κρέατος, τυροῦ, ἀποσπυθῆσις, σφήσις || ἐπὶ οἴνου ἐκτροπισμός.

5) ὄμ. ἀναφ. πρὸς οἰκοδόμημα, τοῖχον κττ., κρήνησιμα, κατεστραμμένο, γκρεμισμένο, χαλασμένο μέρος· Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 75, ἡ ἔχει φτιαγμούς κ. ἔχει χαλάσματα, - χάλασμα τοῦ σπιτιοῦ· 6) πῆλ. κ. ὄμ. ἐρπειον· Πάπ. περὶ τῶν λε' ὄρουμένων. . . καὶ τοῦ παρόντος χαλάσματος, Ζερβ. Ἰστ. 120 παλάτια μαγικά τῆς κτίζει ἀπὸ χαλάσματα.

χαλασμάτιον [ἰ] μτγν. μικρὰ ἀνεπαίσθητος χαλάρωσις, ἰδ. ἐν σχοινοῖς· Ἦπ. Ἄρχ. Μαθ. 251.

χαλασμός [ἰ] μτγν., μων. κ. ὄμ. ἡ χάλασις βλ.λ.· Δισκ. 1,150 χαλασμοῦς ὄρθρων συνάγει, Ὀρειβ. 293. 2) μων. κ. ὄμ. ἡ πράξις τοῦ χαλῶν, χαλῶ βλ.λ. 81, βλάβη, καταστροφή· Νικ. Χων. Χρον. 327, D, Γρον. Σκ. Τερρ. 11.4 φωπία τὸ ἀξίνο, χαλασμοῦ σὲ χέρια ἀφωρσεμένα· 2) χαλασμός κόσμου μεγάλῃ κατσοτροφῇ, ἄλεθρος· || μτφ. τείλει ἀνασπάτωσις || ὄμ. μέγας ἐνθουσιασμός.

χαλασοδερμία [ἰ] νεώτ. ἱατρ. χαλασοδερμία, δερματολασία βλ.λ.

χαλασοσπίτης [ἰ] ὄμ. ἄνθρωπος ἐξ αἰτίας τοῦ ὀποίου διαλύεται οἰκογενεὰ τις, χαλάει, κλείνει ἔνα σπινθί.

χαλαστήρια [ἰ] [σχολία] μτγν. σχολία διὰ τῶν ὀποίων κατεβιδάττει ἡ καταρροὴ θύρα, ἡ κλαβὸν, κτ. ἀντίθ. πρὸς τὸ ἀνασπαστήρια ἢ Ἄππ. Ἐμφ. Πολ. 4,78.

χαλαστήριον [ἰ] νεώτ. ναυτ. ἀγόμενον τῶν τριγωνικῶν ἰστιῶν χρησιμεῖον εἰς τὴν χάλασιν αὐτῶν, καρένι.

χαλαστής (ἰδί μυν. κ. δημ.) κατατροφικός, ἀνατροπικός : Ἡ ἐν Βάρνη μάχη 130, Βαλαχόν, Παληκ. 36.
χαλαστικός-ή-άν μτγν. ὁ πρὸς χάλασιν κατ' ἀλλήλους, ἰκανὸς πρὸς χαλάρωσιν ἢ ὁ ποιῶν τὴν χαλάρωσιν, μαλθακὸς : Σχολ. Ἰλ.Ψ 281, Πλούτ. Ἡθ. 658E : 2) ὁ προκαλῶν, ὁ ἐπιφέρων χαλάρωσιν : Γαλι. 186, Σέξτ. Ἐπιμ. Πυρρ. 2, 240 ὁ **χαλαστικός** τρέπος τῆς ἐπιμελείας.
χαλαστήων (ἰδί μτγν. ἄλυσιν, ἄλυσίδα : ΠΔ Παράλ. 2, 3, 5, αὐτ. 16.

χαλάστρα (ή) δημ. χάλασμα, χαλασμός, ἰδ. ἐπὶ πάσης ἀποτυχίας ἐξ ἀντιδράσεως ἥ φρ. μὴ σου - τοῦ ἔκανε χαλάστρα πέμφερε ἀποτυχίαν εἰς τὴν ἔργον μου ἰσου - τοῦ παρεμβάς ἀκαριαί.
χαλαστραῖος-α-ου ὁ ἐκ τῆς πόλεως Χαλάστρας, κειμένης παρὰ τὸν Θερμακικόν, δθ. τοῦ οὐδοῦ.
χαλαστραῖον (νῆτρον) νηὶς. εἰδὸς τὴν καθαροῦ σόδαο χαρμωσμένης ἐκ λήμνης πηλοῦ τῆς πόλεως ταύτης καὶ ἐν χρ. μετὰ στατικῆς ἡ σάψωτος πρὸς πλύσιν : Πλάτ. Πολ. 430A, Πλούτ. Ἡθ. 134E, Ἀλκιφρ. 3, 61 ῥύμματα καὶ νήρωφ **χαλαστραῖω**.
χαλατῶν-ἔω μτγν. χαλῶ, χαλαρῶ τὴν ἐντασιν, ζετανῶν : Πορφ. Πτολ. Ἀρμ. 294.

χαλατρίω-ὠν πάπ. πακτὸ βλλ., κολαφατίζω.
χαλθαδόπιττα (ή) δημ. εἰδὸς τὴν γλυκίσματος παρεμπερούς πρὸς τὸ μαντολάτο.
χαλθαδοποιεῖον (ἰδί νεώτ. τὸ ἐργοστάσιον τοῦ χαλθαδοποιοῦ, χαλθατζήδικον.

χαλθαδοποιία (ή) νεώτ. ἡ τέχνη ἢ ἡ βιομηχανία τῆς κατασκευῆς τοῦ χαλθαῦ.
χαλθαδοποιός (ἰδί) νεώτ. ὁ κατασκευαστὴς χαλθαῦ, χαλθαδότης.
χαλθαδορρίζα (ή) δημ. τὸ φυτὸν σπασωναρία ἢ φαρμακευτικὴ χρησιμοῦσα εἰς τὴν κατασκευὴν χαλθαῦ ἀπὸ χοχίνι, ἄ. τσοσύνι.

χαλθάνη (ή) ρητινώδης ὁπὸς ἡ κόμμι φυτοῦ τινος ἐν Συρία φουομένου : Θεοφρ. Φ19, 1, 2, αὐτ. 7, 2, Πλούτ. Ἡθ. 1009F, Διοσκ. 3, 97.
χαλθάνι-ιδος (ή) μτγν. ὁ ἀνήκουσα ἢ ἀναφερομένη ἐν τῇ χαλθάνην βλλ.), ἡ τῆς χαλθάνης : Νικ. Ὀμρ. 938 χαλθανίς ῥίζα.
χαλθανοίεις-εντος εἰσα-εν μτγν. ὁ ἐκ χαλθάνης βλλ. ληφθεὶς ἢ παρασκευασθεὶς, ὁ τῆς χαλθάνης : Νικ. Ἀλεξ. 568.

χαλθάς (ἰδί) (ταυρκ.) δημ. εἰδὸς τὴν γλυκίσματος ἐκ σακχάρους, ταχινίου καὶ ἐγκυλίωματος ρίζης τῆς σπασωναρίας : 2) ὁμ. γλυκίσμα παρασκευαζόμενον ἐκ σεμιδάλεως, βουτύρου καὶ σακχάρου : 3) μφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ναθρός, βλάξ.
χαλθατζής (ἰδί) δημ. ὁ χαλθαδοποιὸς βλλ.
χαλθατζήδικον (ἰδί) δημ. τὸ χαλθαδοποιεῖον.
χαλθιανή εἰδὸς τὴ ἐμπλάστρου : Σώφρ. ἐν Μαί. Spicil. Rom. 3, 223.

χαλθαίω μτγν. μιμοῦμαι τὸν τρόπον τῶν Χαλθαίων, τὴν γλώσσαν αὐτῶν, ἢ ὁσπάζομαι, ἀποδέχομαι τὴν θρησκείαν αὐτῶν : Φιλ. 1, 581.
χαλθαίικος-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκουσ ἢ ἀναφερομένος εἰς τοὺς Χαλθαίους : Ἀθῆν. 12, 529F.

χαλθαῖοι (ή) ἐπίτρο. μτγν. κατὰ τὴν γλώσσαν τῶν Χαλθαίων, ἐν γλώσσῃ Χαλθασίη: ΠΔ Δαν. 2, 26 (δ. γρ.).
χαλθαῖος (ἰδί) δημ. κ. χαρδαῖος ὑποσημειώδης, ὁ Ἰουδαῖος τὸ θρησκείμα, ὁ Ἑβραῖος : λ. τραγ. καὶ τὸν ἐσταυρώσαντε ὁ ἀνομοι χαρδαῖοι : 2) μφ. ὁ ἀπληστος, ὁ λίαν φιλοκερδής, ὁ φιλάδικος : ἕνας χαρδαῖος τοιαυτὸς εἶχε ρημάξει τὸ χωριό.
χαλθαῖίδες (αἰ) αἱ φορούσαι χαλαρὰ φορέματα : Αἰσχ. ἀπ. 388 (ἰδία) τὸ χαλθαῖοι.
χαλεπαῖνοι, μέλλ. -αγῶ ἢ Πλάτ. Φαῖδ. 116C, ἀόρ. ἐκαπέπνω, β' ἐν. ὑποτ. χαλεπήνη ἢ Ἰλ. Π 3861, ἀπαρφ. χαλεπήται (αὐτ. Σ 108), παθ. ἀόρ. ἐκαλεπνήθη, καθίσταται, γίνονται χαλεπός, βαρῦς, ὀρηκτικός, ἰσχυρός, ἀγριεῶν : αὐτ. 399 μέγα βρέ-

μται χαλεπαῖνοι ἰδνεμοί, Ὀδ. Ε 485 εἰ καὶ μάλα περ χαλεπαῖνοι ἰχευμών' 2) ἐπὶ ἀνθρ., διαφορῶ λίαν, ὀργίζομαι σφόδρα, θυμῶνω, ἀγανακτῶ πολῶ : Ἰλ. Τ 183 ὄτε τις πρῶτερος χαλεπῶν, Ἀριστ. Βάτρ. 1020 Αἰαγύλε, λέξον, μὴ δὲ σπασθῶς σεμνυόμενος χαλεπαῖνοι, Ὀουκ. 3, 82 : 3) μτ. δοτ. ὀργίζομαι σφόδρα κατὰ τιος : Ἰλ. Π 386 Ζεὺς ὄτε δὴ ῥ' ἀνδρῶσι κατ' ὁσπασμένους χαλεπαῖνοι, Ὀδ. Ε 147, αὐτ. Π 114, αὐτ. Τ 83, Ἡρ. 1, 189, Ὀουκ. 8, 92, Πλάτ. Πολ. 469E αἱ ἰκνέται τοῖς λιθίοσι, οἱς ἀνβληθῶσι, χαλεπαῖνοισι ἥ κ. χαλεπαῖνοι ἐπὶ τινι ὀργίζομαι διὰ τὴν : Ὀδ. Σ 415, αὐτ. Υ 323 ἥ κ. χαλεπαῖνω πρὸς τὴν : Ὀουκ. 2, 22, αὐτ. 59 ἥ κ. χ. πρὸς τινα : Ξεν. Ἀπομν. 2, 21 ἥ κ. μτ. δῶο αἰτ. ἀγανακτῶ ἐναντίον τινός διὰ τὴν : αὐτ. Ἀν. 5, 5, 24 ἦσαν αἰ συμπερθεοῖσι τῶ Ἐκαστῶν μφ χαλεπαῖνωτες τοῖς εἰρημένοισι ἥ ὁταν μτ. γενικ. αἰτ. : αὐτ. 7, 6, 32 ἔν μῶλο χαλεπαῖνετε : 3) μτ. ἐξήρτ. προτ. : αὐτ. 1, 5, 14, Πλούτ. Κόμ. 8 : 3) διεγείρω εἰς ὀργήν, ἐρεθίζω : Ἀριστ. Ποντ. 17, 3 χαλεπαῖνοι ὁ ὀργίζόμενος ἥ παθ. πικραίνομαι ἢ ἐξερεθίζομαι : Ξεν. ΚΠ 3, 1, 33, αὐτ. 5, 2, 18 : 4) ὁμ. τὸ παθ. τυγχάνω ὀργίλω μεταχειρίσεως, συμπεριφορῆς, μὲ μεταχειρίζονται τραχέως : Πλάτ. Πολ. 371A ἐλεείσθαι .. μᾶλλον εἰκός ἐστὶ που .. ἢ χαλεπαίνεσθαι.

χαλέπεδο (ἰδί) δημ. γήπεδον μεθ' ὑπολειμμάτων κρημισθῆτος οἰκοδομῆς, ἐρείπιον : Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 11, 30 οὗτ' εἶναι ἔμματα πῶς στὰ χαλέπεδα, μέσα στὰ ρέματα κι ἐπὰ στὰ ρέπεδα κρυφουγυρνᾶν.

χαλεπήρης-ους-ες κ. χαλεπήρης ποι. τ. τοῦ χαλεπός : Μέμν. Στράβ. 1, 47 ὕβριστῆ Πελίη τελῶν χαλεπήρης ἄεθλον.

χαλεπός-ή-άν κ. νεώτ. ὁ δύσκολος, δυσχερής, ὁ παρέχων πολλὰς δυσχερείας, βαρῦς : Πλάτ. Γίρωτ. 341D ἐὸ ἀν μὴ ῥάδιον ἦ, ἀλλὰ διὰ πολλῶν πραγμάτων γίγνηται : Ἀριστ. Ἰνπ. 516 ἀλλὰ νομίζων κομῶδοδιδασκαλίαν εἶναι χαλεπώτατον ἔργον ἀπάντων, Ξεν. Ἀπομν. 2, 91 χαλεπὸν ὁ βίος, ΚΑ Τιμὸθ. 2, 3, 1 ἐν ἐσχάταις ἡμέραις ἐνασθῆσονται καιροὶ χαλεποὶ, Ἀριστ. Ρητ. 1, 6, 27 ἥ ἀπρόα. ἐκφρ. χαλεπὸν ἐστὶ ἐνὶ δύσκολον, δυσχερῆς : Ὀδ. Κ 305 χαλεπὸν δὲ τ' ὀρούσσειν (τὸ μᾶλυ), Πίνδ. Ν 10, 135, Ὀουκ. 7, 51, Πλάτ. Πολ. 330C, αὐτ. 502C ἥ ὁμ. κ. ἐν προσωπικῇ συντάξει : Ἰλ. Φ 482 χαλεπὴ τὸ ἐγὼ μένος ἀντιφέρεσθαι, αὐτ. Υ 13 χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς : 2) π. Ὀμ. ἐν ἀνοφ. πρὸς τὰ αἰσθητά, ἐκεῖνος δὲν δυσκόλως ὑποφέρει ἢ ἀνέχεται τις, ληθηρὸς, ὀλεγιῶν, δύσκολος, βαρῦς, πρόξενος τρούου, φόβου, φοβερός, ἰσχυρός : Ἰλ. Ξ 417 χαλεπὸς δὲ Διὸς μεγάλιο κεραιῶν, αὐτ. Φ 335, Ὀδ. Μ 286, αὐτ. Ψ 250, αὐτ. Β 173, αὐτ. Ζ 169 ἥ κ. ἐπὶ τοῦ γήρατος : Ἰλ. Ὀ 103 χαλεπὸν δὲ εὖ σῆρας ὀπάξει ἥ κ. ἐπὶ δόλου : Ἡσιόδ. Ὀ 800 ἥ κ. ἐπὶ ἐρίδος : Πίνδ. Ν 10, 135 ἥ κ. ἐπὶ συμφορᾶς : Εὐρ. Ἰνπ. 767 ἥ κ. ἐπὶ νόσου : Ξεν. Συμπ. 4, 37 ἔπὶ πλάνης : Πλάτ. Σοφ. 245E ἥ τὸ οὐδ. τὸ χαλεπὸν ἢ χαλεπότης, ἢ σφοδρότης : Ξεν. Ἀν. 4, 5, 4 ἥ τὰ χαλεπὰ αἰσθητικῶς, τὰ παθητῶς, αἰ στοχεωρίας : Πίνδ. ἀπ. 96 τερπνῶν χαλεπῶν τὸ κρῖσις, Ξεν. Ἀπομν. 2, 1, 23 : 3) κ. νεώτ. ὄχληρος, δυσάρετος : αὐτ. 3, 10, 13 δυσφοροὶ καὶ χαλεποὶ γίνονται ἰοὶ μὴ ἀρμόττοντες βάρκακι : 4) κινυδωνής, ἐπικινυδωνος : Ὀδ. Τ 189 στήσε δ' ἐν Ἀμυσῷ, δθι τὸ σπέος Εἰλειθίην, ἐν ἱμερίην χαλεπαῖσι, Ὀουκ. 4, 24, Ξεν. Ἀν. 3, 2, 2 : 5) μτγν. ἐπὶ προσ., ὁ ἐπιφοβός, ἐπικινυδωνος : ΚΑ Ματθ. 8, 28 ὑπήντησαν αὐτῶ δύο δαιμονιζόμενοι ἐκ τῶν μνημίων ἐξερχόμενοι χαλεποὶ λίαν, ὥστε μὴ ἰσχύειν τινὰ παρελθεῖν διὰ τῆς ὁδοῦ ἐκείνης : 6) ἐπὶ ἐδάφους, δύσβατος,

μτγν. μιμοῦμαι τὸν τρόπον τῶν Χαλθαίων, τὴν γλώσσαν αὐτῶν, ἢ ὁσπάζομαι, ἀποδέχομαι τὴν θρησκείαν αὐτῶν : Φιλ. 1, 581.
χαλθαίικος-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκουσ ἢ ἀναφερομένος εἰς τοὺς Χαλθαίους : Ἀθῆν. 12, 529F.
χαλθαῖοι (ή) ἐπίτρο. μτγν. κατὰ τὴν γλώσσαν τῶν Χαλθαίων, ἐν γλώσσῃ Χαλθασίη: ΠΔ Δαν. 2, 26 (δ. γρ.).
χαλθαῖος (ἰδί) δημ. κ. χαρδαῖος ὑποσημειώδης, ὁ Ἰουδαῖος τὸ θρησκείμα, ὁ Ἑβραῖος : λ. τραγ. καὶ τὸν ἐσταυρώσαντε ὁ ἀνομοι χαρδαῖοι : 2) μφ. ὁ ἀπληστος, ὁ λίαν φιλοκερδής, ὁ φιλάδικος : ἕνας χαρδαῖος τοιαυτὸς εἶχε ρημάξει τὸ χωριό.
χαλθαῖίδες (αἰ) αἱ φορούσαι χαλαρὰ φορέματα : Αἰσχ. ἀπ. 388 (ἰδία) τὸ χαλθαῖοι.
χαλεπαῖνοι, μέλλ. -αγῶ ἢ Πλάτ. Φαῖδ. 116C, ἀόρ. ἐκαπέπνω, β' ἐν. ὑποτ. χαλεπήνη ἢ Ἰλ. Π 3861, ἀπαρφ. χαλεπήται (αὐτ. Σ 108), παθ. ἀόρ. ἐκαλεπνήθη, καθίσταται, γίνονται χαλεπός, βαρῦς, ὀρηκτικός, ἰσχυρός, ἀγριεῶν : αὐτ. 399 μέγα βρέ-

τραχύς: Θουκ.4,9 χωρία χαλεπά πενήρωδη, αὐτ. 5,8. Ἀναξάνδρ. Ἀδὴλ.δ χαλεπή .. καὶ προσάντης .. ὁδός ἐστιν, Ξεν. Ἀν.5,23, αὐτ.5,6,10, αὐτ.4,5,3' || χαλεπὸν χωρίον θέσις ἢν δύσκολον εἶναι τὰ καταλάβει τς: αὐτ.4,8,2' 7) ἐπὶ προσ., ὁ ὄργιλος, σκληρὸς, ἄγριος, δυσκόλοσυμβέσαστος, ἀντιβ. ὁ πρῶτος: Ὁδ.Β 232 ἄλλ' αἰεὶ χαλεπὸς τ' εἶη, καὶ αἰσάλα βέξοι, αὐτ.Θ 575, Μέν. Ἀλλ' χαλεπὸν γὰρ θυγάτηρ κτήμα καὶ δυσδιάθετον' || μτ. δοτ. προσ. σκληρῶς, τραχύς πρὸς τινα: αὐτ.Ρ 388 ἄλλ' αἰεὶ χαλεπὸς περὶ πάντων ἐστὶ μνηστήρων δῦμων Ὀδυσσῆος' || ὁ τὸν χαρακτήρα δύσκολος, δύστροπος, ὄργιλος, ατυφῆς, ἰδιότροπος: Ἡρ.3,131, Ἀριστ.Φ.942 οὐκ αὐτὸ αὐτῶσι χαλεπὸς ὢν καὶ δύσκολος: 8) αὐστηρός: Ἡρ.1,100 ἦν τὸ δίκαιον φυλάσσω χαλεπός, Πλάτ. Ἰπν.Ε 372Α, αὐτ. Ἀπολ.39C, αὐτ.Κριτ.107D, Δημ. 52B, αὐτ.94Ι' || κ. ἐπὶ λόγων, ὁ σκληρὸς, οὐστήρός: Ὁδ.Β 245 χαλεπῶ ἠνίασε μῦθος, Ὁδ.Ρ 395 ἐπιθετίζεμεν αἰεὶ μύθοισιν χαλεπός: 9) ἐπὶ ζώων, ἀτίβασος, ἄγριος: Πλάτ.Πολιτ.274Ι3 Ἠρία .. χαλεπά τὰς φύσεις, Ξεν. Ἀν.5,8,24, αὐτ.Κυν.0,23' || κ. ἐπὶ μελισσῶν: Ἀριστ.Ζ 1,9,40,20. 10) ἐπὶ φυτῶν, ὁ ἐπιφέρων βλάβην εἰς τὸ ἔδαφος, βλαπτικὸς τοῦ ἔδαφους: Θεόδωρ.ΦΙ 8,9,3.

χαλεπότης-πτος|ἡ ἡ τραχύτης, τὸ δύσβατον τόπων τινός: Θουκ.4,12 ἀδύνατοι δ' ἦσαν ἀποθῆναι τῶν τε χωρίων χαλεπότητι καὶ τῶν Ἀθηναίων μενόντων' 2) ἐπὶ λόγων, δυσκολία: Πλάτ.Σοφ. 254Α, Ἀριστ.Λ' Ἰστορ.2,10,1. 3) ἐπὶ ἀναφ. πρὸς ἀνθρώπων, τραχύτης, σκληρότης, ἀγριότης, δυστροπία, αὐστηρότης, ὄργιλότης, δυσκολία, κτ. ἀντιβ. πρὸς τὸ ραστώνη: Πλάτ.Κριτ.107C, αὐτ. Νόμ.902C, αὐτ.Σοφ.254Α ἡ τοῦ σοφιστοῦ χαλεπότης, αὐτ.Νόμ.929D, αὐτ.Ἐπιστ.355D τοῖς φύγουσι τὴν ἀρχὴς τὴν χαλεπότητα, Ἰσοκρ.251C κ. ἀπολ.: Θουκ.1,84' || κ. ἐπὶ τῶν νόμων τοῦ Δράκοντος: Ἀριστ.Πολιτ.2,12,13' 4) ἐπὶ ἰππου, κακὸν φυσικόν, κακὴ ἔξις, δυστροπία: Ξεν.Ἰπν. 3,10 δεῖ δὲ καὶ εἰ τινα χαλεπότητα ἔλοι ὁ ἵππος, καταμναθάνειν.

χαλεπότης ὕος(ἡ) Ἡσ. χαλεπότης, Ἰωνες. **χαλεπῶς**, μέλλ. -φω, καταθλίβω, κωκονοῖω, βλάπτω: Ὁδ.Δ 423 εἰρεσθαὶ δὲ θεῶν ὅστις σε χαλεπέτη, Ἡσίοδ' Ἐργ.5 ῥεα δὲ βραϊόντα χαλεπέτη, Πλούτ. Ἠθ.384Β: 2) εἰς ὄργην ὄγω, ποροργίζω, ἐρεθίζω: ΑΠ 5,263' κ. παθ.: Θεογιν.155, Καλλ.Διήμ. 48 ἦ τι χαλεφῶθῃ πότινα Δαμάρτη, τὰς ἱερὸν ἐκκεραΐσεις' || χαλεπτομαί τινι τινός ὄργισομαι πρὸς τινα διὰ τι: Ἀππ.Ἐμφ.Πολ.3,43' || κ. χ- τινι τι: Κόιντ.3,780 χαλεπτεο πένθει θυμόν' κ. μέσ.: Διον.Περ.484 χαλεφαμένους Ἀφροδίτης, Ἀπολλ.Ρ,1341, Νίκ.Θηρ.309' 3) σπαν. ἐν δμτβ. χρ. ὄργισομαι, χαλεποῖω, ἀγανακτῶ: Βίων17,2 τίπτε τῶσαν θνατοῖσι καὶ ἀθανάτοισι χαλεπέτης.

χαλεπῶς ἐπίρρ. κ. μων. κ. νεώτ., συγκρ χαλεπώτερον κ. χαλεπωτέρως (Θουκ.8,40), ὑπερθ. χαλεπώτατα, δυσκόλως, μετὰ δυσκολίας, δυσχερῶς: Ἰλ.Η 424 εὐθὺς διαγωνάσαι χαλεπῶς ἦν ἄνδρα ἔκαστον, αὐτ.Υ 186 χαλεπῶς δέ σ' ἔοιλα τὸ βέξειν, Ἡσίοδ' Ἐργ.696, Εὐρ.Μήδ.121 χαλεπῶς ὄργας μεταβάλλουσιν, Ἀντιφ.12,17' || οὐ ἡ μὴ χαλεπῶς ἀνευ πολλῆς δυσκολίας, ραδίως: Θουκ. 1,2, αὐτ.7,81' || φρ. χαλεπῶς ἔχει χαλεπὸν ἔσσι: αὐτ.3,53' || κ. μτ. ἀπαφρ.: Ξεν.Ἐλλ.7,4,6' || χαλεπῶς ἔχω χαλεπότητα, ὄργισσομαι: αὐτ.Ἀν.6,4,16' || χαλεπῶς φέρω φέρω μετὰ δυσκολίας, ὑποφέρω μὲ κόπον: Θουκ.2,16, Πλάτ.Πολ.330Α' 2) δυσκόλως, ἀθλῶς: Θουκ.7,71,Πλάτ.Πολ.379Γ' 3) ἐπὶ προσ., μετ' ὄργης, σκληρῶς, πικρῶς, μετὰ τραχύτητας, τραχέως, αὐστηρῶς: Ἀριστ.Πλ.69 σκαίως γὰρ αὐτοῦ καὶ χαλεπῶς ἐκμυθθάνει,

Θουκ.3,46, αὐτ.5,42, Πλάτ.Φαίδρ.269Α' || χαλεπῶς διατίθειμαι δυσμένως διατίθειμαι: Πλούτ.Περ. 36' 4) κακῶς, ἐν κακῇ καταστάσει, ὁδ. φρ. χαλεπῶς ἔχω ἐπίσκοπον εἰς κακῇ καταστάσει: Πλάτ.Συμμ.1,6Α, αὐτ.Θεοσίτ.1421' 5) μόλις: Ἡρ. 7,103 δοκέω δὲ ἔγωγε καὶ ἀνισωθῆντας πλῆθει χαλεπῶς ἂν Ἐλληνας Πέροισι μούνοισι μάχεσθαι, Λυσ.181,3', Πλάτ.Φαίδρ.84D.

χαλῆς (ἰ) (ἰσλ.δ) δημ., ὁ ἀποχωρητήριον, ἀπόπαστος 2) μτφ. ἐπὶ ὄνθρ., ὁ ἥθικῶς ρυπαρὸς, ἀναξιοπρεπής, ἀξιοκαταφρόνητος.

χαλευτής (ἰ) δημ., δ. γρ. χαλεφτής, θηλ χαλευτοῦ κ. χαλεύτρα, οὐδ. χαλυτοῦδικο ἰσπαν. χρ.1, ὁ καθ' ἕξιν κ. ἰδ. ἀπρεπῶς ἔξαιτούμενος πράγματα ἢ χρήματα ὡς δῶρον ἢ ὡς δάνειον, ὁ αὐνηθίζων καὶ ζῆτῆ παρ' ἄ., νὰ χαλεύθῃ βλλ.2): παροιμ. ἀνεμυσλη νοικοκυρὰ τῆς γειτονίας χαλεύτρο (ἢ μὴ προσοῦσα περὶ τῶν ἀναγκαιοῦτων οἰκοκυρὰ προσφέρει συχνὰ ἀπρεπῶς εἰς δανεισμόν ἀπὸ τῶν γειτόνων), δημ. μὴ τὸ χαλευτή ἰδ. τοῦ φιλοῦ), δοῦ τοῦ χαλευτή, τρεῖς καὶ τὴν κακὴν τὸν μέρα ἰδ. ἐπανελημμένως αἰτούμενος δῶρα ἢ δάνεια γίνεται φορτικὸς καὶ ἐξευτελιζέται, - παιδί χαλυτοῦδικο ἰδ. ἐκ κακῆς ἔξεως ζητοῦνἀπρεπῶς. **χαλεύτρα** (ἰ) δημ. κ. -οῦ θηλ. τοῦ χαλευτή βλλ. **χαλεύω** δημ., ἀόρ. ἐχάλεφα, παθ. μ. ἡ μτχ. παρ. χαλεμένος, ἀναξίητῶ τινα ἢ τι μετὰ προσοχῆς, φάγω νὰ εὐρῶ, φάγω νὰ κάσιον γιὰ κάσιον ἢ κάτι: παροιμ. κάρβουνα, μνογιά ἢ λάδι μὴ χαλεύθεις στὸ σκοτάδι, - ἔχασε τὸ κομπλι τοῦ καὶ χαλεύει νὰ τὸ βρῆ, - ποῖαν χαλεύεις; - τι χαλεύεις ἐδῶ ἰπς ὁ λόγος τῆς ἐδῶ προσελεύσεώς σου! 2) ἔξαιτοῦμαι ὡς δῶρον ἢ ὡς δάνειον: δὲν ντρέπεται νὰ χαλεύθῃ δανεικῶ, παροιμ. χαλεμένο, δανεισμένο, πῆς τα καὶ χαμένο.

χάλι (ἰ) (ἰσραβ.) δημ. κατάσταση κακῆ, ἀθλία: ὁδ.διστ. ὅταν γυρίσω καὶ τὸ ἰδῶ τῆς τσέπης μου τὸ χάλι, πόνος μὲ πίνειν στὴν καρδιά καὶ ζάλη στὸ κεφάλι, - νὰ ἰδοῦμε πῶς θὰ πάθῃ τὸ χάλι τοῦ, - ἔχει τὰ χάλια τοῦ ὁ κοκομοῖρηρ. **χάλι** (ἰ) (ἰσραβ.) δημ. ὁ τόπος. **χάλια** (ἰ) Ἡσ. «ἡσυχία». **χάλισιον** (ἰ) ὑποκορ. τοῦ χαλῆς βλλ.: Ἡσ. ἐπινακίον.

χάλιδωφορῶν-ον Ἐπιγρ., ὁ φέρων ἐν ὀκρατοφόρῳ βλλλ. χάλιν ἦτοι ὀκρατον οἶνον' εἶδ. ὡς ἐπιθ. τοῦ ἢ τῶν οὐτῶ μετεχόντων βακχικῆς τινος πομπῆς|ιτ. δισκρ. ἔρμ. ὁ φέρων ἐν τῇ βακχ. πομπῇ γαλίδα βλλλ., πλατὺ ἀσθαθῆς οἰνοφόρον δοχεῖον). **χάλικαζεν** Ἐπιχ.ν.Εὐστ.1936,55 «περὶ συνοουσιῶν ὑφ' ἡδονῆς ἀνείσθαι καὶ ὑποστένειν».

χαλικερῶς-ή-ό δημ. ὁ χάλικακας, ὁ γέμων χαλίκων: ἀκρογιαλιά **χαλίκων**. **χαλίκι**(ον) (ἰ) μαν. νεώτ. κ. δημ. μικρὸς γαλίθι, λατύπη, Πρόδρ.1,240 φέρει καὶ τὸ προσώμιν σου, καὶ τὸν πηλόν κουβάλι, | καὶ τὰ χαλίκια σύνασε, Ἐρωτῶνκρ.3,576 καὶ μ' ὄλο ποῦ τὸ δύσκολο ἴστ' ἀνεβασμα ἀντρεψαίμη, | πολλὰ πιδῆξ' ἀνέθηκε, χαλίκι σκαίς δὲν πέφτει, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 57,2 καὶ τὰ ξεροκλώνια αἰστῶρα, | τὰ μικρὰ χαλίκια κρόταλα, Γρουπ.Σκ.Τεpp.18,2 στὸ κάμα τὸ μεσημερνὸ ἀγχιζών τὰ χαλίκια.

χαλικισμῶς (ἰ) μαν. δημ. ἥχος, φόφος συγκροουμένων χαλίκων κατὰ τὴν ἐπ' αὐτῶν διάβασιν: Ἐρωτῶνκρ.4,1438 παρέκει σὰ χάλικισμῶ, κὶ ἀντρός φωνῆν ἀκούσι.

χαλικίτης γῆ (ἰ) νεώτ. ὄρυκτολ. τὸ ὄρυκτον πυριτικόν ἄλευρον, ἄ. πυριτικὴ γῆ.

χαλικοδριθῆς-οῦς-εἰς νεώτ. ὁ βριθῶν, ὁ γέμων χαλίκων: δρόμος - παρολῆα χαλικοδριθῆς.

χαλικοδομία (ἰ) νεώτ. ἡ διὰ χαλίκων δομῆ, οἰκοδόμησις.

χαλικοειδής-ους-ές νεώτ. ὁ ὁμοιος πρὸς χάλικα, πού μοιάζει με χολίη ἢ χάλικια.

χαλικολίδης (ἰ) ὁ χάλιξ.

χαλικολόγος (ἰ) Ἑπιγρ. κ. δημ. ὁ συλλέγων, συναβροίζων χάλικας πρὸς κατασκευὴν αἱμασιᾶς. || δημ. εἰδ ἔργαλειον δι' οὗ καθαίρεται χάρδος τις ἀπὸ τῶν χάλικων.

χαλικολογῶ κ. -άω δημ. συλλέγω, συναβροίζω, συνάω χάλικια βλ. λ.

χαλικομιγής-ους-ές νεώτ. ὁ μετὰ χάλικων μεμιγμένος· ἄμμος χαλικομιγής.

χαλικοπηγής-ους-ές νεώτ. ἐπὶ πετρωμάτων, ὁ ἀποτελούμενος ἐκ χάλικων συνηγμένων διὰ τινος ὀρυκτοῦ ἀιμέντου

χαλικοστρωμα-ατος (τῶ) νεώτ. στρώμα βλ. λ. 3) χάλικων, ἐπιφανεία ἐπεστρωμένη διὰ χάλικων.

χαλικοστρώω δημ. ἐπιστρώω ὀδεπέδον, ἐπιφανείαν τινα διὰ χάλικων· 2) ρηματ. π. χαλικοστρώω, χαλικοστρώωσις.

χαλικοστρωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ διὰ χάλικων ἐπίστρωσις παπέδου, ἐπιφανείας τινός.

χαλικοστρωτής(-η)-α(ν) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ παπέδων, ἐπιφανείων, ὁ ἐστρωμένος διὰ χάλικων· Μωρατ. 1, 32 εἰς τὸν χαλικοστρωτὸν αἰγιαλὸν τοῦ Κάστρου, Δροσ. Βοτάν. 119 τὴν χαλικοστρωτὸν κοίτην τοῦ ἔρημοτόμου.

χαλικοχώρα-ατος (τῶ) νεώτ. μίγμα χύματος καὶ χάλικων.

χαλίκραιος-α-ον μτγν. κ. συγkr. χαλικρότερος [Νικ. Ἀλεξ. 59, 626], ὁ χαλικρότος βλ. λ. : Νίκ. Ἀλεξ. 29 χαλίκραιη νύχιος δεδαμασμένος σθη.

χαλίκρωτος-ον ποι. ἀντὶ ἄκρατος βλ. λ. 1) ὁ μὴ μεμιγμένος, ὁ ὀρεικτός, ἐπὶ ὄργανο κ. ἰδ. τοῦ ἰσνού· Σουίθ. «χαλικρῶ» μὴ κεκραμένω· Ἀρχιλ. 64 πολλὸν δὲ πίνων καὶ χαλίκρωθαι μέθυ, Αἰσχ. ἀπ. 388 χαλίκρωτι σπονδαί, Ἀγαθ. Αἴ 5, 293, 6.

χαλίκώδης-ους-ες κ. νεώτ. ὁ ὁμοιος πρὸς χάλικα, ὁ ἔχων τὸ σχῆμα ἢ τὸ μέγεθος χάλικος· Θεόδωρ. Αἰθ. 65 ὁ δὲ λίθος ἔμφερής τῷ ἀλασαστρίτῳ μέγας δ' οὐ τέμνεται, ἀλλὰ χαλικώδης· 2) νεώτ. ὁ ἐκ χάλικων, ἢ ὁ πλήρης χάλικων· χαλικώδης αἰγιαλός, -χαλικώδης ἔδαφος.

χαλίκωμα-ατος (τῶ) γλωσσ. κ. νεώτ., συνήθ. κτ. πλθ. χαλίκωματα λατομήματα, λιθάρια, χάλικια· 2) νεώτ. ἡ διὰ χάλικων ἐπίστρωσις ἐδάφους ἢ ἐπιχαλικώσις.

χαλίκων δημ. ἐπιχαλικῶ βλ. λ.· 2) ρηματ. π. χαλίκωμα, χαλίκωσις, χαλικώω.

χαλίκωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ χαλικώω, ἄ. ἐπιχαλικώσις· 2) νεώτ. ἰατρ. νόσος τῶν πνευμόνων ὀφειλομένη εἰς τὴν εἰσπνοὴν μεγάλης ποσότητος κονιορτοῦ χάλικων· πρβλ. πνευμονοκονίασις.

χαλικοτός-ή-ον δημ. ἐπὶ ἐπιφανείων κτ., ὁ διὰ χάλικων ἐπεστρωμένος· χαλικοτῆς πλατεία.

χαλίμα (ἡ) ἄ. χαλίμας βλ. λ.· Σουίθ. «χαλίμα, ἡ πόρνη, ἀπὸ τοῦ χαλῆσθαι τὰ σῶμα ὑπὸ μέθης ἢ μανίας».

χαλίμαζω λξ. εἶμαι χαλίμα ἢ φέρομαι ὡς χαλίμας βλ. λ.· EM 805, 12 «χαλίμαζεν, τὸ περὶ τὰς συνοουσίας πείθεσθαι», Σουίθ. «χαλίμαζεν, τὸ περὶ τὰς συνοουσίας ὀρμάν' ἀπὸ τοῦ χαλᾶν τὰς φρένας πρὸς τὸ πάθος».

χαλίμας-άδος (ἡ) λξ. γυνὴ μεθύουσα, περιφρομένη καὶ ἀκολοασταίτουσα, βόκη, πόρνη· Ἡσ. «χαλίμαδες ἀναίσχυντοι καὶ θρασεῖαι», Σχόλ. Ἀπολλ. 1, 473 «Αἰσχολός δὲ καὶ τὰς Βακχὰς χαλίμαδας φησὶ λέγεσθαι», EM 805, 10 «χαλίμαδας, τὰς Βακχὰς τὰς γαλωμένους πρὸς συνοουσίαν».

χάλιμος (ἰ) Ἡσ. «φορμικός».

χαλιναγώγιος (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ χαλιναγωγῶ βλ. λ.

χαλιναγωγία (ἡ) μων. τὸ χαλιναγωγεῖν ἢ χαλιναγώγησις· Πέτρ. Πατρίκ. π. Μαίη Coli. Vat. 2, 597.

χαλιναγωγός-όν μτγν. ὁ χαλιναγωγὸς, ὁ αἰσινεὶ διὰ χάλινου ἀναχαπιζῶν· Ἰω. Χρυσ. 4, 832, 12 ὁ τῶν Ἰορδανίων βείθρων χαλιναγωγός.

χαλιναγωγῶ-έω μτγν., μων. κ. νεώτ. ὀδηγῶ ἢ συγκρατῶ διὰ τοῦ χάλινου· κ. ἰδ. μτφ. ὀδηγῶ, διευθύνω αἰσινεὶ διὰ χάλινου, κατέχω, ἀναστέλλω, συγκρατῶ, ἀναχαπιζῶ, μετριάζω· ΚΔ Ἰακ. 1, 26 μὴ χαλιναγωγῶν γλώσσαν αὐτοῦ, αὐτ. 3, 2 δυνάτως χαλιναγωγῆσαι καὶ ἄλυν τὸ σῶμα, Λουκ. Ὀρχ. 70 ὅταν ἕκαστα τῶν παθῶν χαλιναγωγῆ, αὐτ. Τυρσιν. 4 τὰς . . τῶν ἡδονῶν ὀρέξεις χαλιναγωγούσης, Λιβάν. Προγ. 3 ἐν Προβέωρ. 3, Θεοφύλ. Σ 127, 25 Βοηπ. χαλιναγωγεῖν τὸ ὑπὲρθεον, Δαμασκ. 1, 537 C κυβερνώσα καὶ χαλιναγωγούσα ταῦτα· 2) ρηματ. π. χαλιναγώγησις, χαλιναγωγία.

χαλιναγώγιος (τῶ) μτγν., μων., νεώτ. κ. δημ. ὑποκορ. τοῦ χάλινου βλ. λ. : Ἀρρ. Ἐπικτ. 4, 1, 80 Σχολ. Ἰλ. Δ 142 τὸ νῦν χαλιναγίον καλούμενον, EM 653, 49 ἐν λ. παρήκον || κ. ἄνευ ὑποκορ. σημ.: Βί. Νειλ. Νεώτ. 140 D, Ἐρωτόμωρ. 3, 2330 τὸ χαλιναγίον ἡσείας, στένει καὶ τὸ δίκον του (ἄλογον), αὐτ. 2411 χρεῖται τὰι σκάλες καὶ τὰι θυτὸ τὸ χαλιναγ' ἀφήκει, Πολιτ. Ἐκλ. Τραγ. 119, 5 γυμίζουσι οἱ στάβλοι νάλογα, τὰ παραθῆρια σέλλας, | καὶ τὰ πορτοπαράθυρα σκάλες καὶ χαλιναγία, Πορφύρ. Σ. κ. 102 σὺν ἄλλοις πού σπᾶσι τὸ χαλιναγίον, Καρκ. 2, 1, 133·

2) δημ. μτφ. μέσον ἐπιστάσεως, συγκρατήσεως, ἀναχαπιτέσεως, περιορισμοῦ· τὰ παιδιὰ χρειάζονται χαλιναγ' 3) μων. μετων. ἄρμα· ΚΠορφ. Εὐθ. 333, 17.

χαλιναρῶν δημ., παθ. -ώνομαι, χαλινῶ βλ. λ.

χαλιναργάτης (ἰ) μων. ὁ κατασκευάζων χαλινούς, ὁ χαλινιοσιός· Πρόδρ. Φιλ. Ἀπόδ. 116.

χαλινισκόσι (ἰ) νεώτ. ὑποκορ. τοῦ χαλινός· || εἶδος χαλινῶ ἀνευ ἐπιρριμῶν, φέροντος στομίδα ὕψων καὶ ἀνευ λόκων βλ. λ. 2).

χαλινίτις-ιδος (ἡ) μτγν. ἡ χαλινοθσσα, ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ὡς περιβιβάσει τὸν χαλινὸν τῷ Πηγάσῳ χάρην τοῦ Βελλεροφόντου· Παισα. 2, 4, 1 χαλινίτιδος Ἀθηνᾶς ἱερὸν, αὐτ. 5.

χαλινός (ἰ) αἰολ. τ. τοῦ χάλικου βλ. λ.· Κοιροβ. π. Ἀν. Ὀζυρ. 2, 276, 15 (ἰδιόρθ. ἀντὶ χάλικου).

χαλινοπαικῆ (ἡ) (τέχνη) ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν χαλινούς· Ἀριστ. ΗΝικ. 1, 4 ἰδ. γρ. χαλινοπαικτική).

χαλινιοσιός (ἰ) μτγν. τεχίτης κατασκευάζων χαλινούς· Σόφ. Ρητ. Προκ. Ἀριστ. δ. 745, 22· Ἐρμει. Ἄλ. Φαίδρ. 200.

χαλινορράφος (ἰ) μων. ὁ ράπτων ἢ κατασκευάζων χαλινούς· Πρόδρ. σελ. 318.

χαλινός (ἰ) κ. μων. κ. νεώτ., ἕτερογ. πλθ. χαλινά (τῶ) (Ἄπολλ. 1, 4, 1607· Ὀππ. Ἰακ. 1, 191), κυρ. τὸ ἐν τῷ στόματι τοῦ ἵππου πθέμενον μετάλλινον ἐξάρτημα τῆς σκευῆς, τῆς χρησιμοποιούσης πρὸς ἀνάγκησιν καὶ διευθύνειν τῆς πορείας τοῦ ζώου, ἄ. ἐνατόμιμα, στόμιον, στομῆς· Πολυδ. 1, 148 ἐχλινός, τὸ ἐμβαλλόμενον τοῦ ἵππου τῷ στόματι αἰδηροῦν ὄργανον, Εἰ Γουδ. 561, 4 «ἐχλινός διὰ τοῦ ἰ γράφεται ἐπειδὴ οἱ Αἰολεῖς ἐχλινός λεγούσιν»· Ἰλ. Τ 393 ἐν δὲ χολινούς γαυφηλὸς ἔβαλον, κατὰ δ' ἠνία τείναν ὀπίσω, Αἰσχ. Ἐπιτ. 123 διὰ δὲ τῆ γενίαν Ἰππῶν μινύρονται φόνον χαλινῶ, Σοφ. OK 1067 πᾶς γὰρ ἀστράπτει χαλινός, Πλάτ. Πολ. 601c ἠνίας τε . . καὶ χαλινόν, αὐτ. Φαίδρ. 254 D ἐνδύκων τὸν χαλινόν, ἔεν. Ἰππ. 6, 9, αὐτ. 10, 9· Ἀριστ. Ζ 576b, 18 κατὰ τὸντοῦ ἵππου κινδύονται . . ἐμβάλλεται ὁ χαλινός, ΚΔ Ἰακ. 33 τῶν ἵππων τοὺς χαλινούς εἰς τὰ στόματα βάλλομεν πρὸς τὸ πείθεσθαι αὐτοὺς ἡμῶν, Λουκ. Πλ. 30 ἄ καὶ θυμοσιός ἄν ὁ ἵππος ἐξενέγκη με τὸν χαλινὸν ἐνδύκων ἐς μέσους

τοὺς πολέμιους, Πίν. χαλινοὺ τὸν ἀγαροῦ κατ-
τασκευῆ. || γεν. τὸ ἀνολοῦν τῆς ἐπί τῆς κεραι-
λῆς τοῦ ἵππου ἐφαρμοσθεμένης σκευῆς πρὸς διεύ-
θυνσιν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ ἐλάτου, ἡνία, γκέμιν: Ἱερ.1,
215 τὰ .. περὶ τοὺς χαλινοὺς καὶ στόμια καὶ
φάλαρο χρυσοῦ, αὐν.3,118, αὐτ.4,64 ἐκ δὲ τῶν χα-
λινῶν τοῦ ἵππου τὸν αὐτὸς ἐλάτου, Αἰσχ.Ἐπτ.
207 Ἰππικῶν τ' ἄπνου πηδάλιον διὰ στόμια πυ-
ριγενετὰν χαλινῶν, αὐτ. Ἀγ.1066 χαλινῶν δ' οὐκ
ἐπίσταται φέρειν ἱμφ. ἐπὶ τῆς Κασσάνδρας,
Εὐρ. Ἀκ.492 χαλινῶν ἐμβαλεῖν γνώθοις, Πλάτ.
Φαῖδ.254E βία ὁπίσω σπᾶσας τὸν χαλινόν, Ξεν.
Ἰππ.3,2, αὐτ.6,10, αὐτ.10,12 τὸν χαλινὸν διδόναι ἰκα-
λοροῦν τὰς ἡνίας, αὐτ.6,7 ἵνα δὲ ὁ Ἰπποκόμο-
ς τὸν χαλινὸν ὀρθῶς ἐμβάλη, πρῶτον μὲν προσ-
τινὴ κατὰ τὰ ἀριστερὰ τοῦ ἵππου ἔπειτα τὰς μὲν
ἡνίας περιβαλὼν περὶ τὴν κεφαλὴν, κατορθῶ-
σιν ἐπὶ τῆ ἀκρωμιά τὴν δὲ κορυφαίαν τῆ δεξιᾶ
σπέρτω, τὸ δὲ στόμιον τῆ ἀριστερᾶ προσφερ-
έτω, Ἀριστ.Ἐπτ.1393b,21 τὸν .. χαλινὸν ἔχετε,
Πλούτ. Ἰππ.37B Ἰπποῦς .. εὐστόμοις τῶν χαλινῶν,
Κδ' Ἀν.14,20 ἐξήλθεν οἶμα ἐκ τῆς ληνοῦ ἀκρι-
τῶν χαλινῶν τῶν Ἰππων, Λαοκ.Οε.Δ.25,1 ἡγνόεις
δὲ καὶ τῶν Ἰππων τὸν θυμὸν, ὡς δεῖ ξυνεχρεῖν
ἀνάγκη τὸν χαλινόν· εἰ γὰρ ἐνδοίη τις, ἀφηνιά-
ζουσιν εὐθὺς: 2) κ. νεώτ. μφ. πᾶν ὄτι συμ-
κρατεῖ, ἀναχατίζει, περιορίζει κίνησιν, ὀρμήν, τό-
σιν κτ.: Πινδ.Π.4,25 θᾶσ Ἄργουσι χαλινὸν (ἐπὶ
τῆς ἀγκύρας), αὐτ.1,718,45 λύσι κεν χαλινὸν ὤφ-
ηροι παρθενίας Ἰβερναρδ.Γρηγ. εὐδύναται ἢ θυ-
γάτηρ τοῦ Νηρέως τὰ λύθ τὸν χαλτῆς παρθ. (τὴν
ζώνην), εὐρισκομένη ὑποκάτω τοῦ ἥρωος, Αἰσχ.
Πρ.562 χαλινοῖς ἐν πετρίνοις χημοῦζόμενον
(Ἰβερναρδ.Γρηγ. εἰσας ἐν πετρίνοισι τῆ πέτρα προ-
σηλωμένους δεσμοῖς) εἰνε ἐπιθετικῶς εἰς τὸν
χειμῶνα (ἄνεμον καὶ φύκος), αὐτ.672 Διὸς χαλι-
νός (ἐπὶ τῆς θελήσεως τοῦ Διός), αὐτ. Ἀγ.238 βία
χαλινῶν .. ἀναῦδω μῆνι, (ἐπὶ βραῖου καταναγκα-
σοῦ), Σοφ.ἀπ.712 πολλὰν χαλινῶν ἔργον ἰδὲλ.
ἀπαιτεῖται μεγάλη δεξιότης καὶ δύναμις τὰ ὀδη-
γήσει τις), Εὐρ.ἀπ.π.Στοβ. Ἀνθολ.74,2 οὐ γὰρ ποτ'
ἄνδρα τὸν σοφὸν γυναικί χαῖ δούναί χαλινοῦς,
Πλούτ.Περ.Φάβ.Σύγκρ.1 τῶ δῆμω χαλινὸν ἐμβα-
λεῖν ἄθρεως, αὐτ. Ἰππ.613C τῆς γλωττίης ἀφαιρεί-
ται τὰ χαλινὰ, αὐτ.463B, Λοκ.Ἐρμῶτ.82 χαλινὸν
τινα ἐμβέδληκεν αὐτῷ ἢ φιλοσοφία, Φιλῶστρ.
242 χαλινὸς τῶν ὀμμάτων, φρ. ὀπέντες πάντα
χαλινὸν ἰσπεχλιώθη, ἔξετραχλιώθη, ἔσπισσῶθη-
κει. || χαλινοὶ λινοῦδετοὶ καὶ χαλινωτήρια βλλ.:
Εὐρ.Π.1043 οὐ ναὺς χαλινοῖς λινοῦδεταίς ὀρμει-
σθεῖν. 2) νεώτ. ἀνατ. συνεκτικὴ πτυχὴ τοῦ
δέρματος εἰς διόφορα ὄργανα τοῦ σώματος·
χαλινὸς τῆς βαλάνου· τὸ αἰδοῦ-τῆς γλώσσης·
4) γεν. ἱμάς, λωρίον: Εὐρ.Κύκλ.461 ναυπηγίαν
δ' ὡσεὶ τις ἀρμόζων ἀνήρ διηλοῖν χαλινοῖν
τράπανι κωπηλατεῖ. 5) μέλος τοῦ ὀπλι-
τιστοῦ τῶν πλοίων, τὸ σχοινίον δ', οὐ ἀνυψοῦτο
καὶ κατεβιβάζετο ἢ κεραία: Ἐπιγρ.π.Βοεκίς See-
weese 157 μέξ. 6) κτ. πλῆθ. εἰ γοναί τοῦ στό-
ματος, τὰ ἔοχτα ἀκρα τῶν χειλῶν τοῦ ἵππου,
ἐφ' ὧν στριζίεται ὁ χαλινὸς Πολυδ.2,90 ἐτά ἐκα-
τέρωθεν αὐτῶν ἐπὶ τὰς γνώθοις καταλήγοντα·
7) ὄμ. κ. ἐπὶ ἀνθρώπων: Νικ.Ἀλεξ.117, αὐτ.223·
7) κτ. πλῆθ. ὁ δηλητηριώδεις ὀδόντες τῶν ἰοδα-
λων ὄψεων, ὡς ἐκ τῆς ἐν τῷ στόματι θέσεως αὐ-
τῶν: Νικ.Θηρ.233 οὐλῶ γὰρ στομίῳ ἐμφύεται,
ἀμφοὶ δὲ σαρκί βεῖτα κεν κύρνωθεντας ἀπιφρά-
σαιο χαλινούς.

χαλινοστροφῶ-ῶ μων. στροφῶ τὸν χαλινόν,
ὀδηγῶ διὰ τοῦ χαλινού: Κ.Μανασσ.Χρον.5168.

χαλίνουργός (ὁ) πάπ. ὁ κατασκευαστὴς χα-
λινῶν: Schow.Cherts. Pap.Mus.Borgianni.109.

χαλινόφθορον μτγν. ὁ δάκνων τὸν χαλινόν,
τὴν στομίδα τοῦ χαλινού: Καλλ.Λουτρ.Πολ.12
ἐφοίβασεν δὲ παγέντα πάντα χαλινόφθωρον
ἄφρον ἀπὸ στομάτων.

χαλινῶ-ῶ κ. μων. κ. νεώτ., δημ. χαλινῶνω, μέλλ.
χαλινῶσω, ὄφρ. ἐχαλινῶσαι (Ξεν.ΚΠ.3,3,2, αὐτ.
Ἀν.3,4,35), ἐμβάλλω, θέτω χαλινὸν εἰς ὑποζύγιον
κ. ἰδ. ἵππου, χαλιναρῶνω, κασιπρῶσω: Ξεν.Ἰππ.7,
2,21 τοῦ ἵππου ἐχαλινῶνω, αὐτ. Ἀν.3,4,55 δεῖ
ἐπισάξει τὸν ἵππον .. καὶ χαλινῶσαι, αὐτ.ΚΠ.3,3,
27, Πλούτ. Ἰππ.31D τοὺς ἵππους χαλινῶσαι κ. παθ.:
Ξεν.Ἰππ.5,1. 2) κ. μων. νεώτ. κ. δημ. μφ. παθ.
-οῦμαι, ὄφρ. -ώθη, νοσοτέλλω, συγκρατῶ, ἀνα-
χατίζω, περιορίζω: Πλούτ. Ἰππ.967B χαλινῶντες
τὸ φιλόφωρον καὶ ἄλαον, Ψωφικωλ.57 τὴν ὀρμήν
χαλινῶσω, Φιλῶστρ.114 χαλινῶσας ἐκφερομένην
τὴν ναῦν, Γρηγ.Νῦσα.2,849A, Βασί.47D, Ἰω.Αυθ.
2,2 χαλινῶσαι τὴν ψυχὴν, Θεοφιλ.Σ' Ἐπιστ.4,30
αἰγιαλοῖς τὸ πελάγιον κεχαλινῶκε βέλθρον, ASS
Σεπτέμβρ.3,361B τὴν φλόγα χαλινῶσας, Μηναῖ.3,
16 Ὀρθρ.ᾠδ.9 τὰ πάθη χαλινῶντες κ. παθ.:
Πλούτ. Ἀρατ.38 τῆ φρουρᾶ καὶ τοῖς δμήροισι
ὡσπερ χαλινῶμενοι ἀνέχεσθαι, Φιλῶστρ.170 χα-
λινῶσθαι ὑπὸ τοῦ λόγου. 3) τὸ παθ. ἀπολ.
ἀδυνατῶ τὸ ὀμιλῶσα, δένεται ἢ γλώσσά μου,
Foes.Oec.Hipp. 4) ρησιν. π. χολίνωμα, χαλινῶ-
σις, χαλινωτήρ, χαλινωτής.

χαλινῶσις-ατος (ὁ) [χαλινῶ] μτγν. τὸ χαλινωτή-
ριον βλλ.: Νεῖλ.Ἐπιστ.67G.

χαλινῶσις δημ. τ. τοῦ χαλινῶ βλλ.
χαλινῶσις-ωσις (ἡ) [χαλινῶ] ἡ ἐνέργεια τοῦ χα-
λινῶ βλλ. || Ξεν.Ἰππ.3,1) τὰς τῶν χαλινῶσιων
καὶ ἀναβαθμῶν ἀποκυλώσεις, Πολυδ.1,184.

χαλινωτήρ-ηρος (ὁ) νεώτ. ὄργανον εἰς οὐ χα-
λινῶσαι τὸ ἵππου, τὸ ἐπιστόμιον τοῦ χαλινού.

χαλινωτήριον (τὸ) κ. νεώτ., ἰδ. κτ. πλῆθ. ἰένν.
ὀπλῆι σχοινία, καλῶδία δι' ὧν προσδέονται τὰ
πλοῖα εἰς τὴν ἔρηρον: Εὐρ.Ἐκ.539 λύσαι τε πύ-
ρνας καὶ χαλινωτήρια νεῶν, Ὀππ. Ἀλ.1,359, Νόνν.
Δ.3,20. 2) νεώτ. πυροβολ. μηχανισμὸς πρὸς ἐξου-
δετέρωσιν τῆς ὀπισθοδρομικῆς κινήσεως τοῦ σω-
λήθους τῶν πυροβόλων κατὰ τὴν πυροβόλησιν.

χαλινωτής (ὁ) νεώτ. ὁ χολινῶν τοὺς ἵππους.

χάλιξ-ίκος (ὁ) κ. ἡ κ. μων. κ. νεώτ., δημ. χάλικι
τὸ μικρὸς λίθος χειροπληθῆς κ. ἰδ. ἀπόκιμος
μεγαλυτέρου, λατόμημα, λατόμη, αἰθρον, βότσα-
λο: Ἀριστῶ. Ὀρν.839 χάλικας παρασφάει, πλῆθον
ἀπόδου ὄργανον, αὐτ.ἀπ.205, Πλούτ. Ἰππ.690B εἰ
χάλικες αἰ μολυβδίδες ἐμσαλλόμεναι ψυχρό-
τερον τὸ ὄδωρ ποιοῦσι, αὐτ.967A εἰς ἔλαιον
ἀμφορέως ἀποδοῖς ἐμβάλλονται τῶν χάλικων,
Λοκ.Τραγῶδ.226 ἐστρωμένη χάλειν .. ὀδόν.
Μωραῖτ.1,54 ποικιλοχρῆμος καὶ ποικιλοχρῆμους
χάλικας, Δροσ.Βοτῶν.37 τῶν ῥυακίων τὰ νερά
στερεῖσθαι βαθμηδὸν ἐκελευσθῶν ἀκαταλή-
πτως ἐπὶ τῶν χάλικων. || οὐχ κτ. ἐν. ὡς περι-
ληπτικόν, λιθάρια χρῆσιμα ἰδ. ἐν τῷ τοιχοδομίᾳ:
Θουκ.1,93 ἐντὸς δὲ οὗτε χάλιξ οὗτε πηλὸς ἦν,
ἀλλὰ ξυμμοδομημένοι μεγάλοι λίθοι, Στράβ.5,
4,6 τῷ χάλικι καταμείζαντες τὰν ἀρμοκίαν,
Πλούτ.Κίρ.13 χάλικι πολλῆ καὶ λίθοις βαρεσί,
Πάπ. εἰς τομὴν καὶ προσαγγίαν χάλικος.

χάλιξ-ιασ (ὁ) κ. μων. Ἦσα, ἐχάλιξ ὁ ἀκράτος οἴ-
νος, EM835,6 ἐχάλιξ ὁ ἀκράτος οἴνος παρὰ τὸ
γολάν καὶ ἀνίμια ἀραρυίας τὰς φρένας, Σχόλ.
Ὀδ.Τ.530, Σχόλ. Ὀππ. Ἀλ.3,362: Ἰππῶν.ἀπ.73 ὀλι-
γα φρονούσιν οἱ χάλιν πεπωκότες, ἔδστ.471,2
πρβλ. χαλινῆτος, χαλινόφορος, χαλινῶς. 2) ὁ
χαλινῶρον βλλ., ὁ δούνατος: Ἦσα. ἐδ μὲν πῶς καὶ
ἐκχαλασμένους τὰς φρένας.

χάλιξ-ιδος (ἡ) πθ. λ. ἐξ ἧς τὸ ὑποκορ. χαλίδιον
βλλ., πλατὺ ὄβαθές δοχεῖον· πρβλ. χαλιδόφορος,

χαλίκος-η-ο (τουρκ.) δημ. έλι πραγμ., ό άμιγής, ό άνόθετος, ό περιέχων όλα τά έαυτου συστατικά κατά τήν πρέπουσαν άναλογίαν || έπι προσ. Ιδ. έν άνοση. προς τήν προέλευσιν, ό έχων δια τά χαρακτηριστικά, τά γνωρίσματα, τάς ιδιότητες προελεύσεως, καταγωγής, επαγγέλματος : **χαλίκος γαλατάς - ρουμελιώτης.**

χαλιστός-ή-όν ά. χαλιφρών βλλ.: "Ηα.εχαλιστόν, σκαϊόν ή άγαθόν και δίκαιόν,

χαλιστρωτός-η-οιη νεώτ. κ. δημ. ό διά χαλιού, τάπητος ή χαλιών έστρωμένους : **χαλιστρωτός κλίμαξ - χαλιστρωτά τιβάνη.**

χαλιστόκα(ν) (τό) νεώτ. κ. δημ. τό άζύωμα, ή έξουσία ή τό κράτος του χαλιφου βλλ.

χαλιφεία ήλι νεώτ. ή έξουσία, δι' ής περιβάλλεται ό άντικαταστάτης του προσήτου Μωάμεθ έν τή διπλή αύτου άποστολή του άμύνασθαι τής πίστewας και διοικείν τών κόσμων τούτων.

χαλιφής (ή) Ισραήλ) νεώτ. τίτλος τών διαδόχων του προσήτου Μωάμεθ έν τή πολιτική και θρησκευτική άρχηγία του 'Ισλάμ.

χαλιφρονώ-ήω είμαι χαλιφρών βλλ., έχω χολαρός τός φρένας, είμαι έλαφρόνους, άπεροφρόνος : "Οδ.Ψ 13 και τέ χαλιφρονέοντα ασσφροσύνης έπέβησαν Ισχάδ. ετών κεχολασμένας έχοντα τός φρένας, ήλιθιον, μεταίφφροναξ.

χαλιφροσύνη ήλι κουφρόνια, έλαφρόνια. μαρία, άνοησία, άπερίσκεπία : "Ηα. ή τίς ψυχής άνοεις : "Οδ.Π 310 ού μέ γάρ τι χαλιφροσύνη γέ μ' έχουσι Ισχάδ. κεχολασμένοι και έκλυται φρένης ή σκαιαι και άβέλτεροι τή διοναία, άφροσύνηαι, 'Απολλιν.Α' Έρμ.Ψαλμ.179,9 όσ' έρεξα χαλιφροσύνην έμήςιν.

χαλιφρών-ονος (ή, κ. μον., συγκρ. -νεότερος [Πρόδρ.13β], ό έλαφρώς σκεπτόμενος, ό κουφρόνος, ό έλαφρόνους, ό μωράς, ό άσύνετος, ό άνόητος, ό άπερίσκεπτος : "Ηα. εχαλιφρών κεχολασμένους έχων τός φρένας, ήγων άσύνετος.,, άύτ. εχαλιφρώνας, πορφόφρονας, μαινομένους .,., ΕΜ 805,7 εχαλιφρών, κριώς ό έν μέθη άφραλιών' χάλις γάρ ό άκρατος οίνος, πορά τό χάλδιν και άνίκαί άφροσύας τός φρένας ή ό εύήθης, πορά τό κεχαλίσθαι τός φρένας : "Οδ.Δ 371 νηπίας εις, ώ ζεινε, ήην τάσων ήδε χαλιφρών Ιεύοι. άνοησιον τό συμφέροντος', άύτ.Τ 530' κ. ήλι του άειτάσιου : ΑΠ 9,504,23' προβλ σώφρων, πικινώφρων" 2) ό χολαρός ή μαλοκός τόν χαρακτήρα, ό ένδοτικώ χαρακτήρας : Μουσαι.117 χαλιφρονα νευματα κουρής" 3) "Ηα. εχαλιφρώνας ., βέλτιον δε τός καταφερες και κεχολασμένας προς ανουσιαν ύφ' ήδονής.

χαλικάνθεμον (τό) μτγν. ά. χαλκός-άδος (ή, τό φυτόν χρυσάνθεμον βλλ. : Διοσκ.4,53.

χαλικανθής-ους (τό) μτγν. ά. χάλκανθον βλλ. : Στράβ.3,4,15 ό Κύπριος χαλκός μόνος φέρει τήν καμειαν ήλιον και τό χαλικανθές.

χαλικανθή ήλι μτγν. κ. νεώτ. ά. χάλκανθον βλλ.' : Γαλ.13,429' || νεώτ. ό έν τή φύσει ύπό μορφήν όρυκτώ άπαντών θειικός χάλκός, ή γολαζόπειτρα.

χαλικανθίζω μτγν. άναδιώδω όσμην χαλικανθής, μπιρώ χολκάνθη : "Αντυλλ.π.'Ορειβ.2,384,10 τά δε χαλικανθίζοντα ήλουτραί.

χαλικανθον (τό) διόλυσις θειικού χαλκού έν χρ. ώς μελάνη γραφής και ώς βαφή δερμάτων τών ύποζυμμάτων : "Ορλ.'Αργ.958 αϊματι δ' αύ χαλικανθον Ιδε στρουθεϊον έμια, Διοσκ.5,114, Γαλ. 13,429 τό καλοσύμενον χάλκανθον ουδέτερος ή ώς έντιν χάλκανθος άρσενικώς ή θηλυκώς.

χάλκανθος (ή) μτγν. ά. χάλκανθον βλλ. : Γαλ.13, 429 χάλκανθος άρσενικώς, άύτ.496.

χαλικανθής-ους-ες μτγν. ό όμοιος προς χάλκανθον βλλ. : "Αντυλλ.π.'Ορειβ.279 Μετθ.

χαλικαργίλιον (τό) νεώτ. χημ. κράμα χαλκού μετ' άργιλίου εις ποσότητα 10 0/0, ά. όρειχαλκος του άργιλίου.

χαλικάρματος-ον ά όχούμενος άή χαλκού άρματος, έπιθ. του 'Αρεως : Πινδ.Π 4,87 ουδέ μάν χαλικάρματος έστι πόσις 'Αφροδίτας.

χαλκός (ή) (τουρκ.) δημ. δακτύλιος ή κρίκος έκ μετάλλου : ό χαλκός του ώρολογιού - τής άλυσίδας' || τό εις σχήμα κρίκου ρόπτρον ύύρος : σκούριασε ό χαλκός τής πόρτας.

χαλκός-άδος (ή) μτγν. ά. χαλκάνθεμον τό φυτόν χρυσάνθεμον βλλ. : Διοσκ.4,58.

χάλκασπις-ιδος (ή) ό έχων, ό φέρων χαλκήν άσπίδα, έπι πολεμιστών : Πινδ.Ο 9,54 χάλκασπιδες ύμέτεροι πρόγονοι, Βάκχ.10,62 Βι. χάλκασπιδες ήμίστοι, Εύρ.'Ηρ.795 χάλκασπίδων λόχος, Στράβ. 10,3,19 άλλοι δε γνηνεσις και χάλκασπιδας, Πλούτ.Σύλλ.16 τός χάλκασπιδας όρών τών πολεμίων, άύτ.Αλυ.18 αι τών χαλκασπίδων ., φάλαγγες' κ. ώς έπιθ. του 'Αρεως : Πινδ.1.6(7),25 χάλκασπις 'Αρης' κ. έπι του 'Ηρακλέους : Σοφ.Φιλ. 726 ό χάλκασπις άνήρ' κ. έπι του 'Ηλίου : 'Επιγρ. χαλκασπίδος 'Ηλίου' 2) κτ. πληθ. χαλκασπιδες σώμα τι έν τώ μακεδονικώ στρατώ : Πολυβ. 2,66,5 άντέταξε τών τε Μακεδόνων τούς χαλκασπιδας, άύτ.4,67,6 χάλκασπιδας μέν τρισχιλίους, πελταστας δε διασχιλίους, 'Αθην.5,194Δ Μακεδόνες διορμήσιοι και χαλκασπιδες πεντακόσιοι' 3) ό έν ένοπιον άγώνα όδρμον άγωνίζόμενος : Πινδ.Π 9,1 χαλκασπίδα Πυθιονίκαν.

χαλκίγχις-ους ό έχων, ό φέρων χαλκού έγχος, όδρμ, λόγην' "Ηα. εχαλκίγχιων πολεμιστών : Εύρ.Τρω.143 ώ τών χαλκίγχιων Τρώων.

χαλκίεω (ή) (χαλκίω) κ. νεώτ. ή τέχνη του χαλκέως, του σιδηρουρού, ά. χαλκευτική : "Ιππ.'Αρθρ. 820 όκόσα ή σκυνίτης έργα ή χαλκίεος ή άλλο τι έργον, Πλάτ.Πρωτ.324Ε ού τεκτονική ουδέ χαλκίεα, άύτ.2υμπ.197Η Μούσαι μουσικής και 'Ηφαιστος χαλκίεος και 'Αθηνά Ιστουργίας, άύτ. 'Επιγ.957Β, 'Ιωσ.ΑΙ 1,22χαλκίαν πρώτος επήνευσε.

χαλκίεον (τό) κ. νεώτ. ίων. -ήιον, όδρμ. -ιον έργαστήριον χαλκέως, σιδηρουργείον, χολκωματάδιο' Σουιδ. εχαλκίον, έν ώ χαλκίεουσι : "Ηρ.1,68 έλθών ές χαλκίον έθελπο σιδηρον εξελασσόμενον, "Ιππ.'Αρθρ.897, 'Ανδοκ.1,40 έν τώ χαλκίω καθήμενον, Πλάτ.Ευθ.300Β έν τός χαλκίεος, Λουκ.Θυσ.8 του 'Ηφαιστού τό χαλκίον, 'Αθην. 10,456Δ εις χαλκίον δοθηναι τόν πέλεκυν'

2) νεώτ. μτφ. : χαλκίεον φευδών ειδήςτων ή φευδολογιών (ό τόπος, τό μέρος ένθα πλατύνονται φευδές διαδόσεις) 3) κ.-έον άντι χαλκίον βλλ., ό τι έκ χαλκού πεποιήται, άγγείον έκ χαλκού, χάλκιον αικεύς, λέβης, χύτρα : "Ηρ.4,81 έξακασίους άμφορέας ευπέτεως χυρεί τι έν Σκυθήσι χαλκίον, άύτ.152 επήισαον χαλκίον κρητήρος 'Αργολικό τρέπον, Πλάτ.Πρωτ.329Α ώσπερ τά χαλκία πληγέντα μακρόν ήχει και όποτεινεί' || Ιδ. ό έν τοίς λουτροίς μέγας λέβης, ά. επιστάτης, Ινολέβης : Θεόφρ.Χαρ.9,8 τά χαλκία τά έν τώ βαλανεϊω' 4) όργανον, έργαλείον τι έκ χαλκού : "Ιππ.'Αέρ.291' 5) τό έν τώ λύνω κούλον όντανακλαστικόν χάλκιονν κάτοπτρον : Ξεν. Συμπ.7,4 ό μέν λύνκος διά τό λαμπράν φλόγα έχειν φώς παρέχει, τό δε χαλκίον λαμπρόν όν φώς μέν ου ποιεί' 6) χάλκιον τι κατασκευάσιμα : Πουο.2,22,2 πέρας δε του τάφου χαλκίον έστιν ού μέγα, άνέχει δε αύτό άγάλματα άρχαία' 7) άδωδιανών χαλκίον δ. γρ. χάλκιον βλλ.2)

7) κτ. πληθ. χαλκία (ένν. ιερά) άρχαιοτάτη έορτή τών 'Αθηναίων τελομένη προς τιμήν του 'Ηφαιστού και τής 'Αθηνάς 'Εργάνης κατά τήν τελευταίαν ήμέραν του 'Ιπυαναφιάνος μηνός

Ἄρπυκ. ἐπὶ Χαλκεία ἐορτὴ παρ' Ἀθηναίους τῇ Ἀθηνᾶ ὀνομένη Πυαναφιδῶνος ἔην καὶ νέα, χειρῶν αἱ κοινὴ, μάλιστα δὲ χαλκεῖσιν, ὡς φησὶν Ἀπολλωνίους δὲ Ἀχαρνέας. Φανόδημος δὲ οὐκ Ἀθηνᾶ φησὶν ἀγεσθαι τὴν ἐορτὴν, ἀλλ' Ἡφαιστῶν, Πολυδῶ, 105 ἐχάλκεια, ἐορτὴ ἐν τῇ Ἀττικῇ Ἡφαιστῶν ἰερᾷ, Σουίδ. **8)** χαλκεία τίλος κορυφῆς τοῦ Μεν., ἥς ἀποσπασμένα σώζονται π. Ἀθην. 11, 502Ε Μένανδρος δ' ἐν τῷ ἐπιγραφόμενῳ δράματι Χαλκεία πρβλ. Ἄρπυκ. ἐν λ.

χάλκιος-η-ον ἢ χαλκίος ἐπ. τ. τοῦ χάλκεος βλ.λ., ὁ ἐκ χαλκοῦ, ὁ χάλκινος: Ἰλ.Γ 380 ἔγχει χαλκίῳ, αὐτ. Δ 461 αἰχμὴ χαλκίῃ, Ὀδ.Γ 433 ὄπλα .. χαλκίῃα, αὐτ. Σ 328 χαλκίῳν .. δῶμον (τὸ χαλκεῖον βλ.λ.), Ἡσιόδ. Ἐργ. 492 χάλκινον θῦκον, αὐτ. 144 γένος. .. χάλκειον ἰὸ αἰῶν τοῦ χαλκοῦ γένους, Σοφ. ἀπ. 482 χάλκειον κῆρα ἰδιόθ. χάλκειον, Σέξτ. Ἐμπ. Μαθ. 7, 376 χάλκειος σφαιραῖ 2) ὁ ἐκ τοῦ χαλκοῦ προεργόμενος ἢ παραγόμενος: Ἰλ. Ν 341 αἰὴν χαλκίῃ ἢ ἐκ τοῦ χαλκοῦ: 3) τὸ θηλ. χάλκειος ἢ ὡς οὔσα. εἰδός τι ἀκανθοειδοῦς φυτοῦ: Θεόδωρ. Φι 6, 4, 3.

χαλκελάτος-ον ποι. τ. τοῦ χαλκίητος βλ.λ.: Πίνδ. Ο 7, 36 χαλκελάτω πελέκει, Ἐπιγρ. χαλκελάτος σάλπιγγι, αὐτ. χαλκελάτους εἰκῶν, Παῦλ. Σιλ. ΑΠ 5, 216 χαλκελάτους θαλάμου.

χαλκεμβολάς-άδος ἰή) ποι. θηλ. τοῦ χαλκεμβολοῦ βλ.λ.: Εὐρ. ΙΑ 1319 νῶν χαλκεμβολάων.

χαλκεμβόλος-ον μτγν. ὁ ἔχων, ὁ φέρων χαλκοῦν ἐμβόλον, ὁ διὰ χαλκίῳ ἐμβόλου ἐφοδιασμένος: Διον. Ἀλ. Συνδ. 17 χαλκεμβόλοι ὄπληται, Διόδ. Σ 14, 59 σὺν ταῖς ὀλκασίαι καὶ ταῖς ἄλλαις ταῖς ἐπικώποις, ὀδοῖσι χαλκεμβόλοις, Πλούτ. Κίμ. 13 μακρὰ νηὶ καὶ χαλκεμβόλῳ || ὄνομασία ἰδιοαιτιον τινός τύπου πολεμικοῦ πλοῖου: αὐτ. Ἄντ. 35 δοῦναι .. χαλκεμβόλους ἐκατόν.

χαλκένδυτος-ον σχόλ. κ. νεώτ. ὁ ἐνδεδυμένος χαλκῶν, ὁ κεκαλυμμένος, τεθωρακισμένος δι' ἐλασμάτων χαλκοῦ: Σχόλ. Εὐρ. Φοίν. 1130.

χαλκέντερος-ον μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἐν χρ. μτφ. ὁ οἰνεὶ χαλκίνα ἔχων ἔντερτα, μεγάλῳ ὄντοχῳ ἐλς ἐργασίαν, ἰδ. πνευματικῆν, ὁ ἀκαταπόνητος, ἀκατόβλητος ἐς ἐργασίαν, π. Σουίδ. ἐπὶ τῷ γραμματικῷ Διδύμῳ γράφαντος 3500 βιβλία (πρβλ. Ἀθην. 4, 139C, ΚΜανασσα. Χρον. 664Α) ὁμ. ὡς ἐπίθ. τῷ πατρὸς τῆς Ἐκκλησίας Ὀριγένης.

χαλκέντης-οὐς-ές ὁ φέρων χαλκὰ ὄπλα, ὁ ἔχων χάλκινον ὄπλισμὸν, ὁ ὄπλισμένος διὰ χαλκίῳν ὄπλων: Πίνδ. Ν 11, 35 στρατιῶν χαλκέντια δεῦρ' ἀνάγων 2) ἐπὶ πολέμῳ, ὁ διὰ χαλκίῳν ὄπλων διεξαγόμενος, ὁ καθ' ὃν γίνεται χρῆσις χαλκῶν ὄπλων: Πίνδ. Ν 1, 16 πολέμου .. χαλκέντες.

χαλκέντιον ἰτόλ μτγν. κ. μσν. ἀντὶ χαλκόντων βλ.λ.: Λέων Δ 404.

χαλκεόμοφος-ον ὁ διὰ χαλκίῳν γόμφων, ἢ ἄνων καθηλωμένος, σπερρωμένος: Σιμων. 44, 7 χαλκεόμοφον δῶμα.

χαλκεόζωνος ἰό) ὁ γρ. ἀντὶ χαλκόζωνος βλ.λ. EM 436, 18.

χαλκεοθέμελος-ον μσν. ὁ ἔχων χαλκοῦν θεμέλιον: Τζέτζ. Ὀμ. 372.

χαλκεόθυμος-ον μσν. ὁ ἔχων χάλκινον θυμὸν, ἀδιάσειστον, σταθερὸν φρόνημα, ἀ. χαλκεοκάρδιος: Τζέτζ. Ὀμ. 325 τοὺς φικτιρην ἰδῶν, εἰ καὶ μάλα χαλκεόθυμος.

χαλκεοθωραξ-ακος ἰή, ἰων. -ώρηξ-ηκος ὁ φέρων χαλκῶν θώρακα: Ἰλ. Δ 448 ἀνδρῶν χαλκεοθωρήκων, αὐτ. Ὀ 62, Χρῆμ. Σβ. 1, 395 ἀνδρῶν βαρβαροφῶνων χαλκεοθωρήκων πρβλ. χαλκοθωραξ.

χαλκεοκάρδιος-ον ὁ ἔχων χαλκῆν, ἀτράμητον, ἀφροδὸν καρδίαν: Θεόκρ. 13, 5 Ἀμφιτρώωνος ὁ χαλκεοκάρδιος οὐδ.

χαλκεόκρανος-ον ὁ μετὰ χαλκῆς αἰχμῆς κατεσκευασμένος, ὁ ἔχων χάλκινην αἰχμὴν: Βοκχ 5, 74.

χαλκεόκυτος-ον ἐπὶ μάχῃς καὶ πολέμῳ, ὁ καθ' ὃν ἀκούεται ἢ παράγεται θόρυβος ἐκ τῆς συγκρούσεως χαλκίῳν ὄπλων: Βοκχ. 17, 59 (ΒΙ.) χαλκεοκτύπος μάχος.

χαλκεόμοπος-ορος ἰή) ὁ πεπειραμένος εἰς τὰ χάλκινα ὄπλα: Ἡσ. ἐχάλκεομήτορας ἰοχυφρόνος: Εὐρ. Τρω. 271 τὶ δ' ἀ τοῦ χαλκεομήτορος Ἐκτορος δάμα ἰδιόθ. ὄντι χαλκεομήτορος: πρβλ. δοριμήτωρ, ἐντεσιμητῶρ.

χαλκεόμοπος-ον μσν. ὁ ἔχων χαλκίῳν μίτους: Τζέτζ. Πρὸ Ὀμ. 28 οὐδ' ἄρα μὴν τάδε Μοῖραις ἴδυαν χαλκεομίτοις ἰδιόθ. χαλκεομίτοισι.

χαλκεομίτρας ἰό) μτγν. κ. μσν., ἰων. -ης ἀντὶ χολκομίτρας βλ.λ.: Βοκχ. 12, 59 (ΒΙ.), Κόνιν. 1, 274 ἔνθη ἴθνηρα χαλκεομίτην, Τζέτζ. Πρὸ Ὀμ. 28 Μοῖραις .. χαλκεομίτοισι ἰδιόθ. ἀντὶ χαλκεομίτοισι.

χαλκεόνωτας-οδος μτγν. ὁ ἔχων νῶτα ἐκ χαλκοῦ: Νόνν. Δ 10, 388 χαλκεόνωτα κύμβαλα.

χαλκεόπεζας-οδος μτγν. ὁ ἔχων χαλκίῳν πόδας, χαλκοπόδες: Κλαυδιαν. ΑΠ 9, 140 δῆρην χαλκεόπεζον.

χαλκεόπλος-ον ὁ ἔχων, φέρων χάλκινον ὄπλα, ὄπλισμὸν ἐκ χαλκοῦ: Εὐρ. Ἐλ. 693 μυριάδας .. χαλκεόπλων Δαναῶν.

χαλκεόπους-οδος ἰό, ἠ) μσν. ἀντὶ χαλκόπους βλ.λ.: Εὐστ. Πον. 56, 75.

χάλκεος ἰα ἰων. -ἠη-ον κ. χάλκεος-ον Ἰλ. Σ 2221, ἐπ. ἀσυναίρ. τ. τοῦ χαλκοῦ βλ.λ.: Ἰλ. Ὀ 15 χάλκεος οὐδός, Ὀδ. Ε 235 πέλεκυς .. χάλκεον.

χαλκεοστέρνος-ον ὁ ἔχων στέρινα ἐκ χαλκοῦ: Βοκχ. 5, 34 χαλκεοστέρνου τ' Ἄρπυκ.

χαλκεοτευχής-οὐς-οὐς ὁ ἔχων χαλκὰ τεύχη, ὁ ὄπλισμένος διὰ χαλκίῳν ὄπλων: Εὐρ. Ἰκ 9, 9 χαλκεοτευχούς .. Καναπέως ἰδ. γρ. χολκοτευχούσι.

χαλκεοτέχνης ἰό) ὁ καταργούμενος τὸν χαλκῶν τεχνίτης, χαλκεύς, σιδηρουργός: Ἐλλ. ἐπιγρ. μ. 269 κ. ἐπὶ τῷ Ἡφαιστοῦ: Κόνιν. 2, 440 Ἡφαιστον χαλκεοτέχνην.

χαλκεόφρωνος-ον ὁ ἔχων φωνὴν χαλκίῃν, ἰοχυρᾶν, ἠχηρᾶν καὶ εὐκρινῆ, ὁ λιγυφώνος: Ἡσ. εἰοχυρῶφνος: ἐπὶ τῷ Στέφανῳ: Ἰλ. Ε 785 Στέφανοι. μεγαλήτορι χαλκεόφωνῳ κ. ἐπὶ τῷ Κερδέρου: Ἡσιόδ. Ὀ 311 Ἄϊδω κύνα χαλκεόφρωνον, Διον. Περ. 789 Κρονίδω μέγαν κύνα χαλκεόφρωνον.

χαλκεύμα-ατος ἰτόλ (χαλκεύω) κ. νεώτ. πῶν δ, π. ἐκ χαλκοῦ πεποιηται, τὸ ἐκ χαλκοῦ κατασκευασμα, οἷον πέλεκυς ἢ εἶφος: Αἰσχ. Χο. 576 νεκρὸν θῆσω, ποδώκει περιβόλον χαλκεύματι: 2) κτ. πληθ. χαλκεύματα ἰτόλ) δεομα ἐκ χαλκοῦ, πῆδαι χαλκαῖαι: αὐτ. Πρ. 19 ἀκοντα σ' ἄκων δυσούτοις χαλκεύμασιν προσπασσασέωσ τῶδ' ὀπανθρώπων πάγῳ 3) νεώτ. χάλκινον σκεῦος, χάλκευμα: 4) νεώτ. μτφ. φευδολογία, αὐκοφαντία, σκευωρία, μηχανορραφία.

χαλκεύς-έως ἰό) κ. νεώτ., πληθ. ὄνομαστ. χαλκεῖς κ. ἀπ. -κῆς (Ἄριστφ. Ὀρν. 490, Πλάτ. Πολ. 378D), ἐπ. -κῆς (Ἰλ. Δ 187), αἰτ. χαλκεῖας ἸΠλάτ. Συμπ. 221Α, αὐτ. Πολ. 428D) κ. χαλκεῖς ἸΠλούτ. Ἠθ. 214Α). τεχνίτης καταργούμενος τὸν χαλκῶν, χαλκοῦργός, χαλκιάς, χαλκωμάτας: Ἰλ. Δ 187 μίτηρ, τὴν χαλκῆς κῆρον ἄνδρες, αὐτ. 216, αὐτ. Μ 295 ἀπίδα .. ἢν .. χαλκεῖος ἦλασεν, Πλάτ. Πρωτ. 319D ὄμοιος μὲν τέκτων, ὁμοίως δὲ χαλκεύς' || γεν. ὁ καταργούμενος τὸ μέτολλα τεχνίτης, οἷον χρυσοκόπος: Ἡσ. ἐχάλκευς: πᾶς τεχνίτης καὶ ὄργανοκόπος καὶ ὄ χρυσοκόπος: Ὀδ. Γ 432 ἦλθε δὲ χαλκεύς ὄπλ' ἐν χειρὶν ἔχων χαλκίῃα .. ἀκμονα τὴ σφῆραν τε .. ὁ σῖνι τε χρυσοῦν εἰργάζετο' || ἀντὶ τῶν σιδηρέως, σιδηρουργός, σιδεράς: Ἀριστοτλ. Πολιτ. 1, 461α, 29 .. κοίη χαλκεῖας τοὺς σίδηρον ἐργαζομένους: Ὀδ. 1, 391 ἀνήρ χαλκεύς

πέλεκυν μέγαν ή σκέπαρον. 'Ηρ.1,68 τοῦ χαλκείου δύο ἄραν φύσας, αὐτ.4,200, 'Αριστφ. 'Ορν. 490 χαλκήρ, κεραμής, σκυλοδέφαι, Ξεν. 'Ελλ.3,4,17 οἱ τέκτονες καί οἱ χαλκεῖς καί οἱ σκυτοτόμοι, Πλάτ. Πολ.370D τέκτονες καί χαλκήρ, ΠΔ Γεν.4,22 καί ἡν σφυροκόπος χαλκήεις χαλκοῦ καί σιδήρου, ΚΔ 111,24,14 'Αλέξανδρος ὁ χαλκήεις, Πάν. τῷ 3. προστώπι χαλκῶν. 2) εἶδος θαλασσοῦ ἰχθύος φέρωντος μέλαν στίγμα κατά τὰ νῶτα : 'Αθῆν.7,327D διαφέρει δὲ τῆς χαλκίδος ὁ χαλκεύς, οὐ μνημονεύει 'Ηρακλείδης ἐν 'Οφάρτυτικῷ καί Εὐθύδημος ἐν τῷ περὶ Ταρίχων, 'Οππ. 'Αλ.1,133 χαλκεία καί κορακίον. || νεώτ. ζωολ. γένος ψωαστόμων ποταμίων ἰχθύων.

χαλκευσις-εως(ή) νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ χαλκεύειν βλ.2) : χαλκευσις φευδῶν εἰδήσεων.

χαλκευτικόν(τό) γλωσσα κ. νεώτ. τὸ ἐργαστήριον τοῦ χαλκευτοῦ, ἢ χαλκείου.

χαλκευτής(ὁ) (χαλκεύω) μτγ. ὁ χαλκεύων, ὁ χαλκεύς, οἱ γεν. ὁ κατασκευαστής, ὁ τεχνίτης : 'Αντιπ.Σιδ.ΑΠ7,34 Πιερίαν σάλλιγγα, τὸν εὐαγῶν βαρῶν ὄρων χαλκεύταν κατέγει Πινδαρον ἄδε κόνις.

χαλκευτός-ή-όν κ. μων. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν χαλκῆα, τὸν χαλκευτὴν ἢ τὸ χαλκεῖον : Ξεν.Προσ.4,6 χαλκευτικά ἔργα, 'Αριστ.Πνευμ.9,2 τὸ χαλκευτικὸν πῦρ [ἀντίθ. τὸ μαγειρικόν], Γαλ.14,714,2 εἶκοι ταῖς χαλκευτικαῖς φύσεις, Γρηγ.Νύσσα.7,029B || τὸ θηλ. χαλκευτική(ή) ἴβν. τέχνη ὡς οὐσα ἢ τέχνη τοῦ χαλκεύος, ἢ χαλκεῖα : Ξεν.Οικ.1,1 ὡσπερ ἡ λατρική καί ἡ χαλκευτική καί ἡ τεκτονική, 'Αριστ.ΖΜ 683α.25 οὐδὲν ἢ φύσις εἴωθε ποιεῖν ὡσπερ ἡ χαλκευτική πρὸς εὐτέλειαν ὀβελισκοθύχιον, αὐτ.ΖΓ 789β.10 ὡσπερ ἐν τῇ χαλκευτικῇ ἡ σφῆρα καί ὁ δίκυρον, Εὐστ.158,β' 2) ὁ ἐπιτεροσ περὶ τὴν καταρρασίαν τῶν μετάλλων : Ξεν. 'Απομν.1,1,7 τεκτονικὸν μὲν γάρ ἡ χαλκευτικὸν ἢ γεωργικόν . . ἢ τῶν τοιούτων ἔργων ἐξεταστικόν.

χαλκευτός-ή-όν (χαλκεύω) μτγ. ὁ ἐκ χαλκοῦ ἢ μεταλλοῦ καταρρασμένος, κ. γεν. ὁ πεποιθμένος, κατασκευασμένος : ΑΠ7,409 στίχος Πιερίδων χαλκευτὸς ἐκ ἀριστοῦ.

χαλκεύω κ. μων. κ. νεώτ. ἐργάζομαι, καταρραζομαι χαλκὸν ἢ μέταλλον, κατασκευάζω τι ἐκ χαλκοῦ ἢ ἄλλου μετάλλου, χαλκοουργῶ, σιδηρεῶ : Ἰλ.Σ 400 τῆσι παρ' εἰνότατος χαλκευον δαιδαλα πολλά, Σοφ.Α1.1034 τοῦτ' ἐχάλκειυσεν ἔφιφος, Πλάτ.Πολ.396Α τι δ' . . χαλκευόντες ἢ τι ἄλλο δημιουργοῦντες, αὐτ.Εὐθ.301D ἐάν τὸν χαλκῆα εἰς αὐτὸν χαλκῆα καὶ τὸν κεραμῆα κεραμεύη, Ἰω.Χρυσ.10,386Β εἰ γε ταύτην ἐχάλκειυσσεν ἀπὸ χρυσοῦ κ. παθ. : Πινδ.ἀπ.88 ἐξ ἀδύμαντος ἢ σιδήρου κεχάλκευται, ἀιδ.Σ 17,58 τὸν κεχαλκευμένω πρὸς ἀπώλειαν ὄπλων, Λουκ.ΖΓρα.11 ὄφ' ὀπάσων τάλάντων κεχάλκευται' 2) τὸ μέσ. κατασκευάζω τι ἐκ χαλκοῦ ἢ μετάλλου διὰ τινα : 'Θεογν.539 πέδας χαλκεύεται αὐτῷ, 'Αριστφ. 'Ορν.114 χαλκεύεσθε μνήσικουσ φορεῖν ὡσπερ ἀνδρόνιντες, Πλούτ.Κέρ.40 ἐχαλκευτοσ μὲν κράνη τοῖς πλεῖστοις ἄλοισθρα, Γαλ.2,673,5 σμίλεις κεχαλκευμένας ὀμοίως ἐκατέπαυθεν, Εὐστ.158,4 χαλκευσάμενος βέλη' 2) ὄφ. κατασκευάζω, παρασκευάζω : Πινδ.Π1,181 ὄφ. αὐδεῖ δὲ περὶ ἀκρονι χάλκειε γλώσσων || κ. μων. τὸ μέσ. χαλκεύομαι ἐν τῇ αὐτῇ σμν. : αὐτ.ἀπ.13,60111 ἐξ ἀδάμαντος ἢ σιδήρου κεχάλκευται μέλαιον καρδιδαν, Φώτ. 'Αμφ.677 χαλκεύεσθαι τὸν θάνατον' 3) κ. νεώτ. ἀπολ. εἰμαι χαλκεύς, σιδηροουργός : 'Αριστφ.Πλ.163 ἔτερος δὲ χαλκεῖσι τις, ὁ δὲ τεκταίνεσθαι, 'Θουκ.3,88 νομίζουσι . . ὡς 'Ηφαιστος χαλκεῖσι, Πλάτ.Νόμ.846Ε μθεῖς χαλκῶνων ἄμα

τεκταίνεσθω' || τὸ ἀπαφρ. χαλκεύειν ἐν ἄρθ. ἢ τέχνη ἢ τὸ ἔργον τοῦ χαλκεύειν : Ξεν. 'Απομν.4,2,22 διὰ τὴν τοῦ χαλκεῖων ἁμαθίαν' 4) νεώτ. μτφ. μηχανῶμαι, μηχανορραφεῖ, ἀκευρῶ, ραδισκυρῶ, πλάττω φεύδη πρὸς δυσφήμισιν' 5) ρηματ.π. χάλκευμα, χαλκεύς, χάλκειυσ, χαλκευτός, χαλκευτός, χαλκευτός-ὀνης(ὁ) ἢ ἄ. χαλκευφονος βλ.λ. : Πινδ. Παιάν.3,94.

χαλκεῶν-ωνος(ὁ) ἐπ. τὸ ἐργαστήριον τοῦ χαλκεύος : 'Οδ.Θ 273 'Ηφαιστος δ' ὡς . μῦθον ἀκουσεν, βῆ δ' ἴμεν ἐς χαλκῆωνα, 'Απολλ.Ρ 3,41 ἄλλ' ὁ μὲν ἐς χαλκῆωνα καί ἀκμονας ἠῖ βεβήκει.

χάλκη(ή) μτγ. αὐτὴ κάλχη βλ.λ. : 'Ησ. : 2) εἶδος ἀγνώστου ἀνθους : Νικ.π.'Αθῆν.15,684C κάλχας, σὺν δ' ὕκινθον ἰωνιάδας τε χαμηλάς.

χάλκη(ή) μτγ. κ. μων. ἄγαμα ἢ ἀνδρεία ἐκ χαλκοῦ : Διογ.Λ 9,39, αὐτ.10,9' 2) μων. εἰδ. ὡς οὐσα. μεγαλοπρεπὴς οικοδομὴ ἀνεγερθεῖσα ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου καί ἀποτελούσα τὰ προπύλαια καὶ τὴν ἐπίσημον εἰσοδὸν τῶν βασιλικῶν ἀνακτορῶν ἐν Βυζαντίῳ, κληθεῖσα δὲ αὐτῶ ἐκ τοῦ ὅτι εἶχε στήνην καλυπτομένην διὰ χαλκῶν πλεκτῶν ἐπιχρῶσων : Προκ.Κτισμ.1,10, 'Επιγραμ.μ. Κορ.'Ατ.1,297 εἰς οἶκον τὸν ἐπιλεγόμενον 'Χαλκή ἐν τῷ παλατίῳ, Πρόδρ.2,462 πάτερ, ν' ἀνήθω στὸν Χριστὸν εἰς τὴν Χαλκὴν ἄσπυρον.

χαλκηθονιακός-ή-όν μτγ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀρχαίαν πόλιν τῶν ἀσιατικῶν παραλίων τοῦ βοσπόρου Χαλκηδόνας, ὁ τῆς Χαλκηδόνας : Στραβ.7,6,2 ἐκ τῆς Χαλκηθονιακῆς ἀκτῆς λευκὴ τις πέτρα.

χαλκηθόνιον(τό) μτγ. ὄρυκτολ. ὄνομ. τοῦ ὄρυκτοῦ στίμμι βλ.λ. : Διοσκ.5,99.

χαλκηθόνιος-ια-όν κ. νεώτ. ὁ κάτοικος τῆς ἐπὶ τῆς ἀσιατικῆς παραλίας τοῦ βοσπόρου ἀρχαίας πόλεως Χαλκηδόνας : Πλάτ.Πολ.328Β Θρασύμαχον τὸν Χαλκηθόνιον' 2) νεώτ. ὄρυκτ. τὸ ἀρα. χαλκηθόνιος ὡς οὐσα, παραλλαγή τοῦ ὄρυκτοῦ χαλαζίου.

χαλκηθῶν-ανος(ή) μτγ. εἶδος πολυτίμου λίθου : ΚΔ 'Αποκ.21,19 ὁ δεῦτερος σάφειρος, ὁ τρίτος χαλκηθῶν, ὁ τέταρτος σμάραγρος.

χαλκήεις-εντος-εσσα ἐν μτγ. ὁ ἐκ χαλκοῦ, ὁ χάλκινος : Χριστόδ. 'Εκφρ.58 ὅσον ἠθελε χερσὶν ἐλπίσειν τεύχεα χαλκήεντα.

χαλκήιον(τό) ἰων. τ. τοῦ χαλκεῖον : 'Ηρ.1,68 ἐλθῶν ἐς χαλκήιον ἐθῆπειτο σίδηρον.

χαλκήιος-η-ον ἰων. τ. τοῦ χάλκειος βλ.λ.) : 'Οδ.Σ 328 χαλκήϊον ἐξ ὄμορον.

χαλκήλάτος-ον (ἐχάλκω) κ. μων. ὁ ἐκ χαλκοῦ σφυρηλατηθεῖς, διὰ σφυρηλασίας κατασκευασθεῖς : Αἰσχ.Χο.290 χαλκήλάτῳ πλάστιγγι, αὐτ. 'Επρ.386 χαλκήλαται . . κώδωνες, αὐτ.ἀπ.224 χαλκήλατος σκάφη, Σοφ.ἀπ.314 χαλκήλατα ὄπλα, αὐτ.68 χαλκήλατος λέβης, Εὐρ.Βάκχ.799 ἀσιπίας . . χαλκήλάτους, 'Αριστφ.Βάτρ.929, 'Οππ.2,356 χαλκήλατος αἰχμῆν, Τέτζ.'Ομ.'Αλλ.Α 24 κύκλους χαλκηλάτους' πρβλ. χαλκέλατος.

χαλκήρης-ους-ες ὁ διὰ χαλκοῦ ἠρμοσμένος, ὁ ἐφωδιασμένος, ἐνδοθεμένος με χαλκῶν : 'Ησ. ἐχαλκήρα, χαλκῷ ἀρρητόσ, αὐτ. ἐχαλκήρας' χαλκῷ ἠρμοσμένους' ἐπὶ ὄπλων : Ἰλ.Γ 316 ἐν κυνὴν χαλκήρει ἰσχόλ. ἐχαλκήρει προπροεζυτῶνας' ἔστι γὰρ παραγωγή ἢ διὰ τοῦ πρης, ἦτις βαρύνεται, ἕφιφρος, ὀλιγῆρησι, αὐτ.Δ 469 ὀπτιες ζυστῶ χαλκήρει, αὐτ.Ε 145 χαλκήρει δουρι, αὐτ.Ν 650 χαλκήρη διστόν, αὐτ.Ο 535 κόρυθος χαλκήρας, αὐτ.544 χαλκήρα τεύχεα, αὐτ.Ρ 268 σάκεαιον χαλκήρσειν, αὐτ.Τ 53, αὐτ.Υ 258 χαλκήρσειν ἐχέρισαι, 'Οδ.Α 262 ἰοῦς . . χαλκήρασ, Αἰσχ.Πέρσ.403 ναῖς ἐν νηὶ χαλκήρη στάλον ἔπαισαν ἰτὸ ἔμβολον' || ἐπὶ πλοίου, ὁ ἐφωδια-

σένες διὰ χαλκίνου ἐμβόλου : Πλούτ. Δημήτρ. 42
ναὺς χαλκήρεις, Δίων Κ. ὁπ. 73,1.

χαλκία (ή) π.π. εἶδος φόρου ἐν Αἴγυπτο :
χαλκίαν τέσσαρας [δραχμῶς], ὀβολόν.
χαλκίαν εἰκόνα (ή) Ἐπιγρ. ἀντὶ χαλκῆν βλλ.1)·
πρβλ. χρυσίαν.

χαλκίς (ὶ) ὁημ. τ. τοῦ χαλκεύς βλλ.. σιδη-
ρουργός : ὁημ. μυρ. χαλκία, καὶ κάμε μας κάρ-
φία, καὶ κάμε μας περόνια.

χαλκίδαίικος-η-ο ὁημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀνοφερό-
μενος εἰς τὴν πόλιν τῆς νήσου Εὐβοίας Χαλκίδα, ὡς καὶ ὁ ἔξ αὐτῆς προερχόμενος.

χαλκιδεύομαι εἶμαι φειδωλὸς ὡς οἱ Χαλκι-
δαῖς : Σουῖδ. ἐχαλκίδειν καὶ χαλκιδεῖσθαι ἐπὶ
τῶν γλισχευομένων.

χαλκιδεύς-ως (ὶ) κ. νεώτ. ὁ κάτοικος τῆς ἐν
Εὐβοίᾳ πόλεως Χαλκίδος : Ἡρ. 5,74, αὐτ. 77 στρα-
τιῶν ποιεῖται ἐπὶ Χαλκιδῶν, Ἀριστφ. Ἰνπ. 238,
Θουκ. 6,76 Χαλκιδεῖς. . . τοὺς ἐν Εὐβοίᾳ : 2) Ἡσ.
ἐχαλκιδεύς ἑλλόςος. 3) ὁ κάτοικος τῆς ἐν Μα-
κεδονίᾳ Χαλκιδικῆς Χερσονήσου.

χαλκιδίξ κ. μων. μιμούμαι τοὺς Χαλκιδεῖς
βλ.1) κατὰ τὴν φιλαργυρίαν καὶ τὴν κακίαν Ἡσ.
ἐχαλκιδέειν· ἀπὸ τῶν κατ' Εὐβοίαν Χαλκιδεῶν. τι-
θεταὶ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν παιδεραστοῦντων, ἐπεὶ ἐπλε-
ύονσαν παρ' αὐτοῖς οἱ παιδικαὶ ἔρωτες : Κωμ.
Ἀδέσπ. 180, Εὐστ. Διον. 754· πρβλ. φικιδίξεν.

χαλκιδικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀνοφε-
ρόμενος εἰς τὴν Χαλκίδα ἢ ὁ ἐκ τῆς Χαλκίδος :
Ἡρ. 7,185 τὸ χαλκιδικὸν γένος, Ἀριστφ. Ἰνπ. 237
χαλκιδικὸν ποτήριον. || παροιμ. π. Ζηνοβ. 6,50
ὡσπερ Χαλκιδικῆ τέτοκος ἦμῖν ἢ γυνὴ ἰεπὶ τῶν
πολλῆ τέκνα πικρῶσιν ἐκ τῆς ἐκ Χαλκίδος κατα-
γομμένης Κόμης, ἥτις ἐμυθεῖτο ὡς τεκοῖσα ἐκα-
τὸν τέκνον : 2) τὸ θηλ. χαλκιδικὴ ὡς οὐσα, ἀντὶ
χαλκίς βλλ. 2) : Δωρίων. Ἀθην. 7,3281) Δωριῶν δὲ
χαλκιδικὰς αὐτὰς ὀνομάζει· 3) ὁμ. τὸ θηλ.
ὡς οὐσα. ἀντὶ χαλκίς βλλ. 3) : Δισκ. 2,70 σῆφ, ἦν
ἐνιοὶ σάβραν ἐκάλεσαν χαλκιδικὴν 4) τὸ
ἀρσ. ὡς οὐσα. Ἡσ. ἐχαλκιδικός· εἶδος ἀλεκτρυόνος.

χαλκιδίον (τὸ) ὄνομα τοῦ χαλκίνου βλλ.1), μι-
κρὸν χαλκίνον σκεῦος : Ἐρμῖπ. Φορμωφ. ὁπ. 5.

χαλκιδίτις-ιδος (ή) λεξ. ἡ εὐτελής πόρνη·
Σουῖδ. ἐχαλκιδίτις παρὰ Ἰωσήφω ἡ πόρνη ἀπὸ
τῆς εὐτελείας τοῦ διδομένου νομισματός, Εὐστ.
1921 ἐπὶ τὸ εὐτελέ, φασί, τοῦ διδομένου νομι-
σματος.

χαλκιδόθεν ἐπίρρ. μων. ἐκ Χαλκίδος : Μιχ' Α'-
κωμ. 2,115,8 (ἐκδ. Α.).

χαλκίξ κ. μων. λάμπω ὡς χαλκός : Σχόλ. Ἰλ. 3, 291
ἀπὸ τοῦ χαλκίξεν τὴν χροίαν, Εὐστ. 1,243,33 χαλ-
κίξεν τὴν χροίαν· 2) ἠχῶ ὡς χαλκός κρουόμενος,
ἀναοιδῶ, ἐκπέμπω ἤχον ὁμοίον πρὸς τὸν τοῦ κρου-
ομένου χαλκοῦ : Πολυδ. 2,117 φωνὴ χαλκίζουσα·
3) παίζω τὴν παιδίαν χαλκισμῶς ἢ χαλκιδά βλλ.ς
Πολυδ. 7,105 ἐχαλκίξεν δὲ παιδίαν τὴν εἶδος, ἐν ἣ
νομισματὶ ἠρίαζον, ΑΒ 116,10 ἐχαλκίξεν ἀντὶ τοῦ
χαλκοῦ κυβέειν : Ἀλεξ. ἄπ. 77· 4) ρηματ. χαλ-
κισμός.

χαλκίμων (τὸ) εἶδος τῆ ἀδειευκρινίστου φυτοῦ :
Ὀρφ. Ἀργ. 960 ἀγγουσαντ' ἐρυθρὴν ἰδὲ χαλκίμων.

χαλκίμος-αν ὁ ἐν χαλκῷ ναφ̄ κατοικῶν, ὁ ἔχων
χαλκόν ναόν· Ἡσ. ἐχαλκίσκος.

χαλκίνθα [παζίξιν] Ἡσ. ἐτὸ εἰς χαλκόν κυβέειν, ἄ.
χαλκισμός βλλ. 1).

χαλκίνος-η-ο(ν) μτην. κ. νεώτ. ὁ ἐκ χαλκοῦ,
χαλκωπατέσιος, ψακικρέσιος, ἄ. χαλκοῦς : Ἰώα. Α1
8,34 δίκτυον ἐλάτρη χαλκίνον περιπεπλεγμένον,
Σχόλ. Σοφ. Ἠλ. 751 μικρῶ χαλκίνω ἀγγεῖω, Ἐπιφάν.
Μέτρ. 2,183D, Ἐπιγρ. νομισματὶ χαλκίνω, Πάπ.,
Ζολοκ. Παίημ. 129,4 ὁ χαλκίνος πύργος σιγῆ, Δραγ.
Μονον. 78 πρόσφεραν ἕναν τρίποδα χρυσό, σπη-

μένο σ' ἕνα χόλκινω δράκοντα ἐπάνω, Γρουπ. Σκ.
Γερρ. 105,15 καὶ μπρός στὴν Πύλη Διάπλατα τὴ
χόλκινη ἀνοιχτή.

χαλκίσκος-ον ὁ κατοικῶν ἐν χαλκῷ οἴκω, ὁ
ἔχων χαλκίνον οἶκον, ἐπίθ. τῆς Πολιορκου Ἀθηνᾶς
ἐν Σπάρτῃ, δοθὲν εἰς αὐτὴν ἐκ τοῦ ἐν τῇ κορυφῇ
τοῦ ὑψηλοτέρου τῶν λόφων τῆς πόλεως ἐκτισμέ-
νου ἱεροῦ, οὐτίσως ἂ ἐσωτερικῶν τοίχων ἦσαν
ἐπενδεδυμένοι διὰ χαλκῆν ἐλασμάτων φερύωντων
πλήθος γλυπτῶν μυθολογικῶν παραστάσεων : Εὐρ.
Ἐλ. 228 καὶ τὰν Χαλκίσκον ὀδβιεῖς, αὐτ. 246, Ἀ-
ριστφ. Λυσ. 1300 Χαλκίσκον Ἀσάνων, Θουκ. 1,128,
αὐτ. 134 τὸ ἱερὸν τῆς Χαλκίσκου, Πολύδ. 4,228,5
δὲ τῆς Χαλκίσκου τέμενος, Πaus. 3,17,3, αὐτ. 10,5,5
Λσκαδειμονίσιος δὲ Ἀθηνᾶς ἱερὸν Χαλκίσκου·
πρβλ. χαλκίσκος, χαλκόπυλος.

χαλκίον (τὸ) κ. -έον τὸ ἐκ χόλκινω πεποιημένον, κα-
τεσκευασμένον, χαλκῶν ἀγγεῖων, σκευῶν : Ἐπίδ. Πην.
ἀπ. 22, αὐτ. Ταξιόρ. ἀπ. 8, Ἀριστφ. Ἀχ. 1128 ἐν τῷ
χαλκίῳ ἐναρῶ γέροντα δεξιλάς φευζόμενον,
αὐτ. ἀπ. 169, αὐτ. 316, Ξεν. Οἰκ. 8,19 καλὸν δὲ στρώ-
ματα. . . χαλκία, . . τὰ ἀμφὶ τραπέζας, Κδ Μάρκ.
7,4 βασιμωσὸς ποτηρίων καὶ ἐσώτων καὶ χαλ-
κίων καὶ κλινῶν· 2) κῦμβολον, εἶδος. Δωδωνίωλον
χαλκίον ἢ χαλκίον περιτέχον κατασκευάσμα,
πῖθ. ἐν ὁμοίωσις δένδρου, ὠρηθὲν, ὡς ἀναφέρε-
ται εἰς τὸ ἐν Δωδώνῃ μαντεῖον, ὑπὸ τῶν Κερκυ-
ραίων· τούτου τὰ λεπτὰ χάλκινα φύλλα σιμειόμενα
ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ἢ κρουόμενα ὑπὸ σεισμοῦν μα-
στιγίω ἀπέδιδον ἤχους, ἐξ ὧν ὁ ὑποφθιτὴς (Χρη-
σμοδοταί) ἐμαντεύοντο, ὡς τὸ πάσι ἐκ τοῦ φι-
θύρου τῆς ἐκεῖ ἱερᾶς θύρας [Ζηνοβ. 6,5]· δδ. κ.
παροιμ. : Μέν. Ἀρρηφόρ. ἀπ. 3 τὸ Δωδωνίον ἀν
τῆς χαλκίον, ὁ λέγουσιν ἤχειν, ἀν παράφθῃ δ'
οὐ παρίων [κτ. Ζηνοβ. 6,5 ἐφίρται ἐπὶ τῶν πολλὰ λα-
λοῦντων καὶ μὴ διασκεπτόντων. . .]· 3) κολίον
χόλκινον ἠλιακὸν ὠρολόγιον· Πολυδ. 6,110· 4) χόλ-
κίνον εἰσιτήριον διδομένον εἰς τοὺς κληρωθέντας
δικαστοῦς καὶ φέρον τὸ ὄνομα τοῦ δικαστηρίου
ἐἰς τὸ ἐπρεπε να συνελθεῖν : Δημ. 997 ἐν . . ἀρχὴν
ἠντινόων ἢ πόλις κληροί, . . τῷ δήλῳ ἡμῶν ὁ
λαχῶν ἔσται ; πλὴν ἡ εἰσημείων ὡσπερ ἀν ἄλλω
τινὶ τῷ χαλκίῳ προσέσται· 5) εἶδος χαλκοῦ
νομισματος Πολυδ. 9,91 ἐτὸν δὲ νῦν χαλκὶν ὁ Ἀτ-
τικαὶ χαλκίνον εἰώθησαι καλεῖν : Ἀριστφ. Βάτρ. 724
τούτοις τοῖς νομηροῖς χαλκίσιος, χῆρες τε καὶ
πρῆνθον κοπεῖται τῷ κακίστῳ κόμμωτι, Εὐβουλ. Παμ-
φι. ὁπ. 4 παραλαβῶν τῶν χαλκίω.

χάλεις-ία-ον αἰολ., βοιωτ. κ. ὁημ. τ. τοῦ χάλ-
κεος, χαλκοῦς βλλ.ς : Ἀлк. ὁπ. 15,3, Ἐπιγρ., Ἐπιχ. ὁπ.
58,1 τράπεζαι χάλκισαι, αὐτ. 2 λέπτης χάλκισαι.
χάλεις-ιδος (ή) κ. μων. εἶδος ἀγνώστου πτηνοῦ,
ἄ. κύμινδος βλλ.ς· EM 805,40 χάλκεις, τὸ δροσεν, ὅπ
ὑποχαλκίζει κατὰ τὴν χροίαν τῆς πτήσεως· Σουῖδ.
χάλκεις, εἶδος ὀρνέου, ἢ γλαυῆς, πῖθ. τὸ πτηνὸν
χαλκικοκουρούσα βλλ. : Ἰλ. 3, 291 ὀρνιθίη . . ἦν τ'
· ἐν δροσεν χάλκισα κικλήσκουσα θεοί, ἀν-
δρες δὲ κύμινθιν [σχόλ. ἐως μέλανα ἔστι, χαλκί-
ζουσα τὴν χροίαν· δδ. καὶ χαλκίς λέγεταί]· πρβλ.
Σχόλ. Ἀριστφ. Ὀρν. 262, Πρόκλ. Κρατ. 38· 2) εἶ-
δος ἰχθύος ἐκ τοῦ γένους τῆς μαινίδος· Εὐστ. 1,475,
57 ἐχαλκίδες, τὰς κολησῶν καὶ σαρδόνων· οὗται
δὲ καὶ χαλκιδικαὶ ὀνομάζονται : Ἐπιχ. 45 [Ἀπτ.]
χαλκίδες θ' ὄσες τε Ἰεράκεις τε κώπιων κώων,
Ἀριστφ. 1, 49,5, αὐτ. 6,14,2· πρβλ. Ἀθην. 7,328C κέξ·
3) εἶδος σαύρας μὲ χαλκόχρους σαβδόσας ἐπὶ
τῆς ράγης, ἄ. ζυγνίς βλλ.ς : Ἀριστφ. 8,24,7 καὶ ἡ
καλομένη χαλκίς ἀπὸ πινῶν, ὑπὸ δ' ἐνίων ζυ-
γνίς, Πίνω. Φίλ. 32,13, Σχόλ. Νικ. Ὀρν. 318, ἡ δὲ σῆφ
ὁμοία ἐστὶ τῇ σαύρῳ καλεῖται δὲ καὶ χαλκίς·
ἔχει γὰρ ἐπὶ τοῦ νώτου χαλκίζούσας ράβδους·
4) παρὰ τοὺς Λσκαδειμονίσιος, γυνὴ δούλη, θερρά-

παίνα : Πρόβ.π. Ἀθην.δ.267D ἐπικαίεται φησι χαλκίδας παρά Λακεδαιμονίους τὰς θρασάνας.
χαλκίσκος ἰδὲ μτγ. ἄντι χαλκίσκος βλ.λ. : Ἀν.π. Creaser Melet.1.24.

χαλκισκίον (τὸ) πᾶν ὑποκορ. τοῦ χαλκίον βλ.λ.) : χαλκισκίον ὄριον.

χαλκισμός (ὁ) ἱχθυόω) λεξ. εἶδος κυβευτικῆς παιδίας, καθ' ἣν ἀνερίπτετο περιετραφεύμενον νόμισμα, ὅπερ ἔπρεπε καταπίπτον νά κρατηθῆ ὑπὸ τοῦ παίζοντος διὰ τὸ δαυτύλου αὐτοῦ ὀρθοῦ Πλουδ.9.118 ὁ μὲν χαλκισμός, ὀρθὸν νόμισμα ἔδει συντόμως περιετραφεύσθαι ἐπιετραφεύμενο ἐπιστήσαι τῷ δαυτύλῳ, ἔσται.98,641 ἔην ὁ χαλκισμός, ἐμπεριφύσσα χαλκόν· Ἀριστλ.Ζ1.5,19,24 ἐν Κύπρῳ, οὗ ἡ χαλκίτις λίθος καίεται ἱμεταλλικῆ τῆς πέτρα περιφύσσα χαλκόν, ἦν ἐκαινύοντο ἐν Κύπρῳ, Πλουτ. Ἡ.434 ἄ ἐκ τῆς ἐν Εὐβοίᾳ χαλκίτιδος ἥ νεώτ. χαλκίτις λέγνυ ἡμετάλλευμα χαλκοῦ· 2) κ. νεώτ. ὀρυκτὸ στυπτηρία : Διοσκ.5.115, Γαλ.Λεξ. ἴπν. 594, αὐτ.526 τῆς ἀπὸ Μήλου χαλκίσιμος ἡ στυπτηρίας Μηλιάδος· 3) ἄ. χρυσαίνουον βλ.λ. : Διοσκ.4.58

χαλκοκέρως-ες ἡ χαλκοκέρως ποι. ἔκτετ. τ. τοῦ χαλκίτης βλ.λ., ὁ διὰ χαλκῶν ὀπλων ὀπλιωμένος : Πινδ.13(4).81 χαλκοκέρων ὀκτώ θανάτων, αὐτ.415(1).41 Μήνονα χαλκοκέρων.

χαλκοκέραια ἡ|η θηλ. τοῦ χαλκοκέρως βλ.λ. Ἡσ. ἐν ἡλικῷ βαρεία· ἴλ.Λ.96 στεφανῆ χαλκοκέραια, Ὀδ.Χ.259 μέλιθ. . χαλκοκέραια.

χαλκοκέρης-ους-ες κ. μων., τὸ θηλ. κ. χαλκοκέραια ἰως ἐξ ἄρα. χαλκοκέρως, ὁ βαρὺς ἐκ τοῦ χαλκοῦ, ὁ ἐκ βαρέος χαλκοῦ, ὁ ἐφωδιασμένος ἡ κατεργασμένος μὲ βορῶν χαλκόν, ὁ χάλκινος : ἴλ.Ο.465 ἰός χαλκοκέρης, Ὀδ.Λ.532 δόρυ χαλκοκέρης, αὐτ.Φ.423 ἰός χαλκοκέρης, Ἀντίπ. Θεσσ.ΑΠ.9.603 χαλκοκέρης κράταλον, Νόνν.Δ.10.391 σφίγγη . . ἠχῆσσαν βεβίη χαλκοκέρης, ΚΜανασσ.Ἐραστ.9.14 χαλκοκέρη μέλιθ.

χαλκοκέρης-ους-ες ἰβρωίω) ἐπὶ οἴκου, ὁ ἐπὶ χαλκοῦ βαίνων, ὁ ἔχων χάλκινον κατάφρανον : ἴλ.Λ.426 Διὸς ποτὶ χαλκοκέρης δῶ ἰσχλῶ «χαλκῶ βεβηλός, στερεόν», Ἡσ. «τὸ ἰσχυρῶς βεβηλός», αὐτ.Φ.438, Ὀδ.Θ.321, αὐτ.Ν.4 ποτὶ χαλκοκέρης δῶ ἰεπὶ τοῦ ἀνακτοροῦ τοῦ Ἀλκινόου.

χαλκοκέρως ἡσ. «χαλκοκέρων, ἰσχυρῶς βεβηλός».

χαλκοκέρης-ους-ες μων. ὁ εἰς χαλκόν, διὰ χαλκοῦ βεβημένος, ὁ χαλκοῦς, ὁ χάλκινος : Πρόδρ.Ροδ.72.

χαλκοκέραια ἰδὲ ὁ ἔχων χαλκὴν φωνήν, ἄ. χαλκοκέραιος : Σοφ.ΟΚ.1046 τὸν χαλκοκέραιον Ἀρη μίψουσι ἰσχλῶ «στερρόβαν, μεγαλόφωνον».

χαλκοκέραιος ἡσ. ἄ. χαλκοκέρως βλ.λ. : Φιλίππ.Θεσσ.ΑΠ.6.236 ἔμβολα χαλκοκέραια.

χαλκοκέρως ὁ ἔχων χαλκῆς γένους βλ.λ. : Πινδ. Π.4.24 ἀγκυραν χαλκοκέρως.

χαλκοκέρως-ους-ες ἰδὲ ὁ ἔχων χαλκὴν γλῶσσαν βλ.λ.ἡ, ὁ ἐφωδιασμένος μὲ χαλκίην σίγην : ἴλ.Χ.225 ἀπ. . . ἐπὶ μελίθης χαλκοκέρως ἡσ. «χαλκὴν ἐπιδοροτῖδα χροσόχρη».

χαλκοκέρως-ους-ες ἰδὲ νεώτ. τὸ διὰ τῆς χαλκοκέρως τυπωθῆν ἀπεικασμα, τὸ ἐπὶ χαλκίνης πλάκῃς γορασσόμενον καὶ εἶτα ἀποτυπούμενον, γκραβὸρ, ἄ. χαλκογραφία.

χαλκογραφία ἡ|η νεώτ. ἡ τέχνη τοῦ χαλκογράφου, ἢ τοῦ χαρῶνται ἐπὶ χαλκίνης πλάκῃς εἰ-

κόνα πρὸς ἀποτύπωσιν· 2) ὁ τοιαύτης χαρῶνται ἐντυπωσ, ἄ. χαλκοκέρωμα.

χαλκογραφικός ἡ-ὸν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν χαλκογραφίαν ἢ τὸν χαλκογράφον.

χαλκογράφος (ὁ,ἡ) μων., νεώτ. κ. δημ. ὁ τυπογράφος· πρβλ. Hartley ἐν Fabric.Ἑλλ.Βιβλ.δ.347· 2) νεώτ. κ. δημ. τεχνίτης εἰδικὸς εἰς τὴν χαλκογραφίαν βλ.λ.ἡ.

χαλκογράφω-τω νεώτ. χαρῶσσω ἐπὶ χαλκίνης πλάκῃς πρὸς ἀποτύπωσιν ἀπεικασμάτων ἢ εἶμαι χαλκογράφω· 2) ῥημοτ. χαλκογράφω.

χαλκοδαίδαλος ἡ-ὸν ὁ διὰ χαλκοῦ ἐντέχνως εἰργασμένος : Βακχ.20.2 (βλ.1 χαλκοδαίδαλοισιν ἐν ἀσπίσιν· 2) ἐνεργ. ὁ καταργῶμενος τὸν χαλκόν· Φιλίππ.Θεσσ.ΑΠ.9.777 χαλκοδαίδαλος τέχνη.

χαλκοδάμης-αντος ἰδὲ ὁ δαμάζων, ἢ το δάξων, ἀκάνων τὸν χαλκόν : Πινδ.15(6).73 χαλκοδάμαν· ἀκόναν· πρβλ. Λοδεκ.Πορὰλ.262.

χαλκοδεσμωτήρ ἡ|η δημ. ἄ. χαλκοδεσμωτήρ, χαλκοδεσμος, χαλκοδέτος βλ.λ.

χαλκοδέσιμος ὁ χαλκοδέτος βλ.λ. Ἡσ. ἐν λ. χαλκοδεσμωτήρ.

χαλκοδεσμωτήρ Ἡσ. «χαλκοδέτος, ἐπεὶ ὠπλιστο . . λέγεται δὲ καὶ χαλκοδεσμῶτα».

χαλκοδέτος (ἡ-ὸν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ διὰ χαλκοῦ δεδεμένος, ὁ περιεφωτισμένος διὰ χαλκῶν ἐλασμάτων : Αἰσχ.Ἐπ.160 χαλκοδέτων ἀσκέων, αὐτ.55 ὁ δὲ χαλκοδέτοις κατύλις ὀδοβί, Σοφ.Αντ.945 ἐν χαλκοδέτοις ἀσπίς, Εὐρ.Φοίν.114 χαλκοδέτ' ἔμβολα, Μελέογρ.ΑΠ.5.178 χαλκοδέτων . . πέδων.

χαλκοδέτους-οντος ἰδὲ μτγ. ἄντι χαλκιδέτους βλ.λ. Ἡρωιδων.Ἐπιμ.208 χαρῶδους, χαλκιδέτους, χαλκοκέρους ἰσφ.γρ. ἄντι χαλκιδέτους.

χαλκοδρυσταί ἰσ|η μτγ. μουσικὸν ὄνομα τῶν τροφῶν τοῦ Βάκχου : Πλουτ.Ἡ.672α χαλκοδρυστάς τοῦ θεοῦ τιθάνας προσαγορεύουσι (ἀμφ.γρ.).

χαλκοειδής-ους-ες κ. νεώτ. ὁ ὄμοιος, ὁ ὀμοιάζων πρὸς χαλκόν, ὁ ἔχων τὴν ἐμφάνισιν κ. ἰδ. τὸ χρῶμα τοῦ χαλκοῦ : Ἀριστλ.Χρωμ.3.6, Διοδ.Σ.17.90 χαλκοειδὲς ῥόβδον, Γαλ.14.725.6 χαλκοειδῆ σάτα τρία ὄντα, Αἰλ.Ζ1.17.35 μελιπτῶν σμήνος αἴπερ καλοῦνται χαλκοειδῆς.

χαλκοκέρως ἡσ. ὁ ἔχων χαλκὴν ζώνην· ΕΜ.436.18 Ἡρακλῆς χαλκοκέρως (δ.γρ. χαλκοκέρως).

χαλκοκέρως ἡσ. ὁ ἀποδίδων, ἐκπέμπων ἦχον ὄμοιον πρὸς τὸν ὑπὸ τοῦ κρουσμένου χαλκοῦ ποραγόμενον.

χαλκοκέρως ἡσ. ὁ ἔχων χάλκινα θεμέλια : Τζέτζ.Ὀμ.372 χθόνα χαλκοκέρως.

χαλκοκέρως ἡσ. ὁ ἔχων χάλκινα θεμέλια : Τζέτζ.Ὀμ.372 χθόνα χαλκοκέρως.

χαλκοκέρως ἡσ. ὁ ἔχων χάλκινα θεμέλια : Τζέτζ.Ὀμ.372 χθόνα χαλκοκέρως.

χαλκοκέρως ἡσ. ὁ ἔχων χάλκινα θεμέλια : Τζέτζ.Ὀμ.372 χθόνα χαλκοκέρως.

χαλκοκέρως ἡσ. ὁ ἔχων χάλκινα θεμέλια : Τζέτζ.Ὀμ.372 χθόνα χαλκοκέρως.

χαλκοκέρως ἡσ. ὁ ἔχων χάλκινα θεμέλια : Τζέτζ.Ὀμ.372 χθόνα χαλκοκέρως.

χαλκοκέρως ἡσ. ὁ ἔχων χάλκινα θεμέλια : Τζέτζ.Ὀμ.372 χθόνα χαλκοκέρως.

χαλκοκέρως ἡσ. ὁ ἔχων χάλκινα θεμέλια : Τζέτζ.Ὀμ.372 χθόνα χαλκοκέρως.

χαλκοκέρως ἡσ. ὁ ἔχων χάλκινα θεμέλια : Τζέτζ.Ὀμ.372 χθόνα χαλκοκέρως.

χαλκοκέρως ἡσ. ὁ ἔχων χάλκινα θεμέλια : Τζέτζ.Ὀμ.372 χθόνα χαλκοκέρως.

χαλκοκέρως ἡσ. ὁ ἔχων χάλκινα θεμέλια : Τζέτζ.Ὀμ.372 χθόνα χαλκοκέρως.

χαλκοκέρως ἡσ. ὁ ἔχων χάλκινα θεμέλια : Τζέτζ.Ὀμ.372 χθόνα χαλκοκέρως.

χαλκοκέρως ἡσ. ὁ ἔχων χάλκινα θεμέλια : Τζέτζ.Ὀμ.372 χθόνα χαλκοκέρως.

χαλκοκέρως ἡσ. ὁ ἔχων χάλκινα θεμέλια : Τζέτζ.Ὀμ.372 χθόνα χαλκοκέρως.

χαλκοκέρως ἡσ. ὁ ἔχων χάλκινα θεμέλια : Τζέτζ.Ὀμ.372 χθόνα χαλκοκέρως.

χαλκοκέρως ἡσ. ὁ ἔχων χάλκινα θεμέλια : Τζέτζ.Ὀμ.372 χθόνα χαλκοκέρως.

χαλκοκέρως ἡσ. ὁ ἔχων χάλκινα θεμέλια : Τζέτζ.Ὀμ.372 χθόνα χαλκοκέρως.

χαλκοκέρως ἡσ. ὁ ἔχων χάλκινα θεμέλια : Τζέτζ.Ὀμ.372 χθόνα χαλκοκέρως.

χαλκοκέρως ἡσ. ὁ ἔχων χάλκινα θεμέλια : Τζέτζ.Ὀμ.372 χθόνα χαλκοκέρως.

χαλκοκέρως ἡσ. ὁ ἔχων χάλκινα θεμέλια : Τζέτζ.Ὀμ.372 χθόνα χαλκοκέρως.

χαλκοκέρως ἡσ. ὁ ἔχων χάλκινα θεμέλια : Τζέτζ.Ὀμ.372 χθόνα χαλκοκέρως.

χαλκοκέρως ἡσ. ὁ ἔχων χάλκινα θεμέλια : Τζέτζ.Ὀμ.372 χθόνα χαλκοκέρως.

χαλκοκέρως ἡσ. ὁ ἔχων χάλκινα θεμέλια : Τζέτζ.Ὀμ.372 χθόνα χαλκοκέρως.

ἐστὶν οὕτω καλομένη· ἡ εἰδὸς ἐστὶ δεσμοῦ δια-
 ρηοῦς, αὐτοῦ καὶ ὄσοντος· πρὸλ. Ἰ.Ε. 387.

χαλκοκέρανος-ος ὡς ἐπιθ. λίμνης, ὁ ἀστρά-
 πτων, ἀπαστράπτων ὡς ὁ χολκός· Δ. ἔρμ. ὁ ὑπὸ
 χαλκίνου κεραυνοῦ πληγῆς· Αἰσχ.ἀπ.192 χαλκοκέ-
 ραιδὸν τε παρ' ὤκων ἄν λιμναὶ πάντων τροφὸν
 Αἰθίοπων.

χαλκοκρήμης-ίδος ἰδ. ἢ ὁ ἔχων χαλκῆς περικη-
 μίδας· μ. κτ. πληθ.· Ἰ.Λ.Η.41 χαλκοκρήμης Ἀ-
 χαιοί· Ἰ.Ἡσ. ἐχολκοκρήμεις, οἱς αἰδηρὰ ἦσαν ἢ
 χολκαὶ αἱ κηῖραι).

χαλκοκολλητής-ῆς ἰδ. πᾶν. ὁ κολλῶν, ὁ συγκολλῶν
 διὰ χαλκοῦ, ὁ χαλκοουργός, ὁ χαλκεύς·
 παρὰ τοῦ κοινῶν τῶν χαλκοκολλητῶν.

χαλκοκόλλητος-ος ἰδ. διὰ χαλκοῦ συγκολληθεὶς,
 κολλημένος· Piriwai Epist.19 in Mura-
 tori Anecd.Graec. ἀράματα χαλκοκολλητῶν.

χαλκοκοροστής ἰδ. ὁ ἔχων ὀπλιμὸν ἐν χαλκοῦ,
 ὁ ὀπλιμένος μὲ χαλκίνα ὄπλα· Ἰ.Ε. 699 Ἐκτορὶ
 χαλκοκοροστῆ, αὐτ. Ο.221, αὐτ. Π.654, Πινδ.Παιάν.
 6,108 ὄμιλος χαλκοκοροστῆς, Ὀρφ. Ὑμν.88,2 Ἀ-
 ρεε . . χαλκοκοροστῆ πρὸλ. Ἰπποκοροστῆς.

χαλκοκορώνη ἰδ. μόν. κ. νεώτ. χαλκῆ κορώνη·
 Ἰω.Σικ. ἐν Ρητ.6,90 οὐ τὰ νονήματα τινεσ ἐξελί-
 ττοντες, χαλκοκορώνη φασὶ τὰ μεράκια κατα-
 ὄρωσαν· 2) νεώτ. ζωολ. εἶδος εὐθυρράμφων
 κορακιδῶν ἀποδημητικῶν πτηνῶν, χαλκοκορούουσα.

χαλκοκοττα ἰδ. δημ. τὸ πτηνὸν ἴδις βλλ.

χαλκοκορούνα ἰδ. δημ. τὸ πτηνὸν χαλκο-
 κορώνη, ἢ χρυσοκαρακίδα, μελάβα.

χαλκοκράς-ατος κ. χαλκοκράς ἰ. Ἀριστ.4,21 ὁ με-
 τὰ χαλκοῦ μεριμνέμενος, ὁ ἐκ χαλκοῦ κ. ἄ. ὕλης·
 Ἡσ. τὸ χαλκοκράστον νόμισμα, ΑΒ.1226.

χαλκοκράτος-ος ἰδ. μτγν. ὁ χαλκῶ κεκραμένος,
 ὁ μετὰ χαλκοῦ μεριμνέμενος· Πολύαιον 4,10,2.

χαλκοκράτος-ος ὁ χόλκινον ἦγον κροτῶν· Ἀ-
 ριστοφ. Ἰππ.552 χαλκοκρότων Ἰππων κτύπος
 Ἰσοῦδ. ἐχαλκοκρότων τούτῃσι τὰς ὀπλάς ἰοχυ-
 ρεῖς ἐχόντων· πρὸλ. χαλκοκρούς· 2) ὁ ἐκ χαλ-
 κοῦ κατασκευασμένος, χαλκίηλατος· Εὐρ.Φοίν.1577
 χαλκοκρότων δὲ λαδοῦσα νεκρῶν πάρα φάσ-
 γανον· 3) εἶδ. ὡς ἐπιθ. τῆς Δήμητρος· Πινδ.1
 716,3 Σχολ. ἐπαρὰ τὰ ἐπιτυποῦντα ἐν ταῖς τελε-
 ταῖς τῆς Δήμητρος κύμβαλας· Ἰ.Ἡσ. εἴ Ρέα·
 διὰ τὰ κύμβαλας.

χαλκοκτύπος-ος ὁ διὰ τοῦ χαλκοῦ κτυπῶν, ὁ
 χάλκινον κτύπον, ἦγον παράγων· Διογ.Σιν.π. Ἀθῆν.
 14,636Α χαλκοκτύπων . . κυμβάλων.

χαλκοκώδων-ωνος ἰδ. ἢ μτγν. ποί. ἐπὶ ὄργανου
 μουσικοῦ, ὁ χαλκοδόστος· Βασκ.17,3 χαλκοκώδων
 σάλπιγγε.

χαλκοκίδανος ἰδ. μτγν. πθ. ὁ χαλκοκίδης λιθα-
 νος, ἢ κτ. δ. ἔρμ. ὁ ὄρειλος κίβη· Κδ. Ἀποκ.1,15,
 αὐτ.2,18 αἱ πόδες αὐτοῦ θυσιοὶ χαλκοκίδανω.

χαλκοκίδης-ος ἰδ. μαν. λίθος περιέχων χαλκίνον·
 Κ.Μανασσ. Ἀριστάνδρ.κ.Καλλιβ.9,14 καὶ πέμπειν
 εἰς χαλκοκίδαν χαλκοβαρῆ μέλαν.

χαλκοκλόγος-ον ἰ. Ἐπιγρ. ὁ συλλέγων χαλκίνον,
 χάλκινα νομίσματα· δδ. κ. εἰσπράττω χρημάτων.

χαλκοκλόγῳ-ῶ μτγν. συλλέγω χαλκίνον, δδ.
 εἰσπράττω χρήματα· Ἡσ. ἐχαλκοκλογεῖ νομίσμα
 συλλέγει· Ἰω.Λυδ.Ρωμ.3,37.

χαλκοκλόφος-ον ὁ ἔχων λάφον, λοφίον ἐκ χαλ-
 κοῦ· Ἡσ. Ἰάμφ.

χαλκομαγανίτης ἰδ. νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκ-
 τῶν περιεχτικῶν χαλκοῦ, ἀποτελοῦν μέλαν μεταλ-
 λευμα ὑπεροξειδίου τοῦ μαγγανίου.

χαλκομανής-ος-ἑς ἰδ. μαν. ὁ καθ' ὑπερβολὴν
 ἀγαπῶν τὸν χαλκίνον, τὰ χάλκινα νομίσματα, τὰ
 χρήματα· Μιχ. Ἀκούρ.2,200,1 ἰεκδ. Λόμαρι.

χαλκομανία ἰδ. νεώτ. κ. δημ. λιθογραφικὴ εἰ-
 κὼν τετυπωμένη ἐπὶ λεπτοῦ ὕμενος ἐπικκολλημέ-

νου εἰς χάρτην, ἀφ' οὗ διαβρεχομένου καὶ τριβο-
 μένου καταλλάττει δύνανται αὐτὴ νὰ μεταφερθῇ
 ἐπὶ ἄλλης ἐπιφανείας λείας, οἷον ζυλίνης, μεταλ-
 λίνης, θολίνης.

χαλκοματαλλίτης ἰδ. νεώτ. ὄρυκτολ. ἑτέρα
 ὄνομοσία τοῦ ὄρυκτοῦ κυπρίτης βλλ.

χαλκομηνίτης ἰδ. νεώτ. ὄρυκτῶν ἀποτελοῦν
 σπληνικῶν χαλκῶν, ἀπαντῶν εἰς μικροὺς κρυ-
 στάλλους, χρώματος κίανου ἢ κίανίζοντος.

χαλκομίτρας ἰδ. ὁ ἔχων μίτραν ἢ ζώνην χαλκίην,
 χαλκοζώνος· Πινδ.Ν.10,90 χαλκομίτρα Καστορός
 ἰδιόρθ. ἀντὶ χαλκομίτραι.

χαλκομίτρος-ον μτγν. ποι. χαλκομίτρας βλλ.·
 Λυκοφρ.97.

χαλκομουσδίτης ἰδ. νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτῶν
 ἀποτελοῦν ἰσόμορφον παραμειξίν θειοῦχοῦ μα-
 λυθόσου καὶ ὀθειοῦχοῦ χαλκοῦ.

χαλκόμουα ἰδ. μαν. μυία ἔχουσα χαλκίνον, με-
 τάλκιον χρώμα.

χαλκονόμισμα-ατος ἰδ. νεώτ. χαλκοῦν νό-
 μισμα· Ἀρσ.Βοτάν.61 εἰσθεν αὐτὴ τὸ χαλκονό-
 μισμα καὶ τὸ ἐρριφεν εἰς τὸν κόλπον τῆς.

χαλκονώτας-ος ποι. ὁ ἔχων χαλκὰ νῶτα·
 Εὐρ.Τρω.1136 χαλκονῶτων ἀσπίδα τρώδ', αὐτ.1193.

χαλκοξανθος-ος νεώτ. ὁ ἔχων κόμην ξαν-
 θὴν, τρίχωμα ξανθίον ἢ ἀποκλίνον ελαφρῶς
 πρὸς τὸ ἐρυθρὸν ἐν χρ. ἰδίως ἐπὶ Ἰππων.

χαλκοπαγής-ος-ἑς ὁ ἐκ χαλκοῦ πεπηγμένος,
 κατασκευασμένος· Ἀντίπ.Σιδ. ἐν Α.Π.6,46 μέλαου-
 σαν κλαγγὰν βάρβαρον . . χαλκοπαγῆ σάλπιγγα.

χαλκοπάργος-ον, ὄρω χαλκοπάργος ὁ ἔχων
 πορείας, πλευρὰς ἐκ χαλκοῦ· Ἰ.Μ.183 δοῦρι βᾶ-
 λεν ἄμασσον κυνέης διὰ χαλκοπαρήου, αὐτ.Ρ.
 294, Ὀδ.Ο.529, Πινδ.Π.1,84, αὐτ.Ν.7,105, Ὑμν. Ἀρτ.π.
 Ἀθῆν.14,636D ἄ δε τις ἄλλα χρυσοφανία κρέμ-
 βαλα χαλκοπάργα χειρῶν.

χαλκοπέδος-ος ποι. ὁ ἔχων δάπεδον, ἐδα-
 φος ἐκ χαλκοῦ· Πινδ.1,716,61 ἐξικεσθαὶ χαλκοπέ-
 δον θεῶν ἔδραον.

χαλκοπέταλος-ος σχολ. ὁ ἔχων φύλλα, πέ-
 тала χαλκῆ· Σχολ.Εὐρ.Φοίν.115.

χαλκοπληθής ἰδ. μτγν. κ. νεώτ. ὁ πλάττων,
 καταργαζόμενος τὸν χαλκίνον, χαλκεύς, χαλκοου-
 γός· ΠΔ Σοφ.Σαλ.15,9 ἀντεπίδεται μὲν χρυσοου-
 γός . . χαλκοπλάτας τε μιμηταί.

χαλκοπλαστικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων, ἀνα-
 φερόμενος εἰς τὴν τέχνην τῆς καταργασίας τοῦ
 χαλκοῦ, ἢ χαλκομητικός· ἢ τὸ θηλ. χαλκο-
 πλαστικὴ ἰδ. ὡς οὐσα, ἡ καταργασία τοῦ χαλκοῦ,
 χαλκοχημικὴ βλλ.

χαλκοπλευρός-ος ὁ ἔχων τὰς πλευρὰς χαλ-
 κῆς, χαλκίνος· Σοφ.Ἠλ.54 τύπωμα χαλκοπλευ-
 ρον ἤρμενον χειρῶν ἰδ. τῆς τεφροδόχου κόλπη.

χαλκοπληθής-ος-ἑς-ἑς ποι. ὁ φέρων ἰσχυρὰς
 χαλκῆς πανοπλίας, ὁ ἀποτελεῖν πλῆθος ὀπλιμοῦ
 νῶν διὰ χαλκοῦ· Εὐρ.Ἰκ.1219 χαλκοπληθῆ Δουαι-
 δῶν ὄρωμιν στρατῶν.

χαλκοπληκτός-ος, ὄρω χαλκοπληκτός ὁ διὰ
 χαλκῆς κοπίδος πλῆττων, περὶ τοῦ πολεμικοῦ πε-
 λέκεως· Σοφ.Ἠλ.434 ἄ παλαιὰ χαλκοπλάστος
 ἀμφόκης γένους.

χαλκοπούς-οδος-πουν ὁ ἔχων χαλκοῦς πόδας·
 Εὐρ.Ἰκ.1196 ἔστιν τρίπους οὗ χαλκοπούς εἰς
 ὄρωμιν· ἢ παρ' Ὀμ. ἐπὶ Ἰππων εἰς ἐκφρασίαν τῆς
 μεγάλῃς ἰσχύος τῶν ὀπλῶν αὐτῶν, ὁ οἰοεὶ ἔχων
 χαλκίνους πόδας, ἀκαταπνήτους· Ἰ.Λ.Θ.41 ὄν' ὀ-
 χρεσφί τιπῶσθε χαλκοπόδ' Ἰππων ὠκυπέτα,
 αὐτ.Ν.23· ἢ δημ. ποί. ἐπὶ τῶν Ἐριωνῶν εἰς δη-
 λῶσιν τῆς ἀδαικόπου, ἀκαταπνήτου καταδιώ-
 ζεως· Σοφ.Ἠλ.491· 2) ὁ φέρων χαλκὰ πέδιλα·
 Λοικ.Νεκρ.Δ.20,4· 3) ὁ ἔχων χαλκῆν βάσιν,
 χαλκοῦν θεμέλιον· Σοφ.ΟΚ.57.

χαλκοπράσινοι(-η)-οιν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων τὸ πρᾶσινον χρώμα τοῦ ὀξειδωμένου χαλκοῦ.

χαλκοπράσινα (ἴα) μαν. κ. νεώτ. ἄγορα ἐν ἣ πωλοῦνται χάλκινα εἶδη, μπακιρικά, ὡς τοπωνυμικὸν ἐν Κωνσ/πόλει: ΨΚωδ.141,9, αὐτ.226.

χαλκοπράτης (ἰ) πάπ. ὁ πωλὼν χάλκινα εἶδη.

χαλκοπρόσωπος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ οἰσινεὶ χαλκοῦν ἔχων τὸ πρόσωπον, ὁ οὐδέποτε ἐρυθριῶν, ὁθ. ἀναίθριος, ὀδιάντροπος: Ξω.Χρυσ.6,225,34 ἡμῖν ἔθος πολλίαις τοῦς ἐρυθρίων μὴ εἰδότας χαλκοπρόσωπος καλεῖν.

χαλκοπρόσος-ον μτγν. ἐπὶ πλοίων, ὁ ἔχων πρόσρον ἐκ χαλκοῦ: Πολυδ.2,102.

χαλκοπτερός-ον μτγν. ὁ ἔχων οἰσινεὶ χαλκᾶ, μεταλλικᾶς στίλβοντα πτερά: Αἶτ. ἐν Schneid. Σημ. εἰς Νικ.Θηρ.241.

χαλκοπύρις Ἐπιγρ. ὁ καμινεύων χαλκόν, **χαλκοπύλας**-ον ὁ ἔχων χαλκᾶς πύλας: Ἡρ.1,181 Διὸς Βήλου ἱερὸν χαλκοπύλας || ὁθ. κ. Πίνδ. Παι.6,7 [ἐν πάπ.] ὕδασι γὰρ ἐπὶ χαλκοπύλας φύδων ἴλων Κασταλίας ὄρφανόν ἀνδρῶν χερσῦσις ἤλθον ἰσχυλ. «ἐπεὶ διὰ χαλκῶν λεόντων χασματιῶν ῥεῖ εἰς αὐτὴν ὁ Κηφιοδός» 2) ἐπιθ. τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς, ἡ λατρευομένη ἐν ναῷ ἔχουσι χαλκᾶς πύλας: πρβλ. χαλκίαικος: Εὐρ.Τρω.113.

χαλκοπυρίτης (ἰ) νεώτ. ὄρυκτον ἀποτελοῦν μέγισμα θειούχου, σιδήρου καὶ θειοῦχου χαλκοῦ, ἀπαντῶν εἰς μικροῦς τετραγωνικούς κρυστάλλους χρώματος κτρινοῦ, πρασινίοντος ἢ καὶ μέλανος: || εἶδ. χαλκοπυρίτης οπτικῶς τὸ ὄρυκτόν βορνήτης βλ.λ.

χαλκοπύγων-ωνος ἰδ.ἦι μτγν. ὁ ἔχων τὸν πάγωνα χαλκοχρῶτον, ἐρυθροῦξανθον ἰσπόδ. τοῦ λατ. Ahenobarbas: Πλούτ. Αἰμ.25.

χαλκοπωλεῖον (ἰ) νεώτ. κατάσταση πωλήσεως χαλκῶν ἀντικειμένων.

χαλκοπώλης (ἰ) κ. νεώτ. ὁ πωλὼν, ὁ ἐμπορευόμενος χαλκόν, ἰδίως δὲ χάλκινα ἀντικείμενα: Παλυδ.7,196.

χαλκορυχέιον (ἰ) ἔσφ. γρ. ἀντὶ χαλκορυχέιον.

χαλκός (ἰ) κ. μαν. κ. νεώτ. μέταλλον χρώματος ἀνοικτοῦ κτρινερούχου ἕως ροδερούχου, λίαν ἑλατόν, ὄλιμον καὶ φηγεραζόμενον εὐκόλως εἰς ἀσφρηλασας ἐν ψυχρῷ, μπακιρί: Ἰλ.Κ 153 τῆλε δὲ χαλκός λάμψ' ὥστε στεροπή, αὐτ.1 365,αὐτ.Ξ 11 σκάος . . χαλκῷ παμφαίνων, Ὀδ.Δ 71, Ἡσιόδ. Ἐργ.149 τοῖς δ' ἦν χάλκαι μὲν τεύχαι, χάλκαισι δὲ τε οἴκοι, χαλκῷ δ' ἐργάζοντο, μέλας δ' οὐκ ἔσκε σιδήρος, Ἡρ.3,23 τοῖσι Αἰθιοφί πάντων ὁ χαλκός σπανιωτάτος καὶ τιμιώτατος, αὐτ.4,71, Αἰσχ.Πρ.500, αὐτ.Ἀγ.390, Πλάτ. Νόμ.956Α σιδήρος δὲ καὶ χαλκός πολέμων δρῶνα, αὐτ.Πολ.547Α χαλκοῦ χρυσῷ μίγνεται, αὐτ.Χαρμ.173F, Καλλίε.π. Ἀθην.5,205B τὰ βόπτρα εἰς ἐρυθροῦ γεγονότα χαλκοῦ, Πλούτ. Ἀρξ.14 τοῦς ὀφθαλμοῦς ἐξορύξαντας εἰς τὰ ὕδα θερμὸν ἐντήκειν χαλκόν ἕως ἀποθάνει, Γαλ.13,271, Παῦλ.Αἰγ.7,257,23, Πάπ. χαλκοῦ τοῦ μὲν ἑλατοῦ, - ὁ χαλκός παρουσιάει μεγάλην ἡλεκτρικὴν ἀγωγιμότητα, - μαγερικᾶ σκευῇ ἐκ χαλκοῦ 2) συνη. ἐν χρ. ἀντὶ τοῦ πράγματος, τοῦ ἀντικειμένου τοῦ ἐκ χαλκοῦ πεποιημένου, κατασκευασμένου, ἐπὶ ὀγκων χαλκίων: Ἰλ.Β 417 Ἐκτόρουν δὲ χιτῶνα περὶ στήθεσι δαΐφαι χαλκῷ ῥωγαλέον, αὐτ.Α 351 προφει δολιχόσκιον ἕχρας . . ἀκρον κατὰ κόρυθος, πλῆγθη δ' ἀπὸ χαλκοῦ χαλκός, αὐτ.Ν 17B Ὀδ.Ε 244 πελέκισεν δ' ἄρα χαλκῷ, Πίνδ.Π 385 πολίω χαλκῷ μέλλε τρωμένοι, αὐτ.Ν 10,131, Χρησμ.π. Ἡρ.8,77 χαλκός γὰρ χαλκῷ ουμμιζεται, αἰμασι τ' ἄρα ἔσθον φονίει 3) φρ. χαλκόν ζώννυμαι ἐπὶ πολεμικοῦ, ζώννυμαι τὴν ναποήλιαν: Ἰλ.Ψ 130 3) ἐπὶ

σκευῶν, ἀγγείων κ. γεν. ἐπὶ παντός ἀντικειμένου χαλκίου: Ὀδ.Θ 426 ἀμφὶ δὲ οἱ πυρὶ χαλκόν ἴθνατε, θέμετε δ' ὅθαρ, Σοφ.Ἡλ.758 ἐν βραχεὶ χαλκόν μέγιστον σῶμα δειλαίας σποδοῦ φέρουσιν ἐντόνος μικρᾶς χαλκίνης τεφροδόχου κλήρησι' ἐπὶ χαλκοῦ κατόπντρον: Αἰογ.ἀπ.274, ΑΠ 6,210 4) περιληπτικῶς ἐπὶ συνόλου χαλκῶν ἀντικειμένων, ἀγγείων, σκευῶν: Ὀδ.Β 338 θάλαμον . . ὄθι νηὶς χρυσός καὶ χαλκός ἔκειτο, Πίνδ.Ν 10,84 χαλκόν μύρον 4) χαλκοῦν ὄμισμα: Πλούτ. Ἡδ.665B

|| κ. περιληπτ. χρήματα, περιουσία: Μέν.Μουσοτ. 156 χαλκοῦν σπάνις, Πολλίων. ἐν ΑΠ 11,167 χαλκόν ἔχων πῶς οὐδὲν ἔχεις; μάθε, πάντα δανεῖζεις, Λεωνίδ.αὐτ.9,572 εἰ μὴ μοι Κάτωρ χαλκόν ἐδωκε, Πάπ. ὀφείλει γὰρ μοι χαλκόν ὄντι τῶν ἐνοικίων, ὁθ. κ.: ΚΔ Ματθ.10,9 μὴ κτήσῃσθε χρυσόν μηδὲ ἀργυρον μηδὲ χαλκόν εἰς τὰς ζώνας ὑμῶν'

5) χαλκοῦ ἄνεθος σκωριώδους οὐσίας πίπτοςα ἀπὸ τοῦ χαλκοῦ ἐνῷ οὗτος φύεται: Ἰπν.635'

6) νεώτ. χημ. ἐν χρ. ἐπὶ τῶν διαφόρων ἐνώσεων τοῦ στοιχείου, ὡς λχ. ὑποξείδιον τοῦ χαλκοῦ μία τῶν σπουδαιωτέρων ἐνώσεων τούτου ἀπαντῶσα εἰς τὴν φύσιν ὑπὸ μορφῇ κρυσταλλικῆν ἰκτριπτική, παρασκευαζομένη δὲ τεχνιτῶς δι' ἀναγωγῆς. || χλωριόχος χαλκός ἐνώσις παρασκευαζομένη διὰ διαλύσεως τοῦ ὀξειδίου τοῦ χαλκοῦ ἢ τοῦ ἀνθρακικοῦ χαλκοῦ εἰς ὑδροχλωρικὸν ὀξὺ ἢ διὰ θερμάνσεως μεταλλικοῦ χαλκοῦ ἐν ρεῖσματι χλωρίου: || θειούχος χαλκός ἀπαντῶν ἐν τῇ φύσει ὡς ὄρυκτόν ἰκτιβελίτης, ὁλλὰ καὶ τεχνητῶς κατασκευαζόμενος διὰ διοξειτέσεως ὑδροθελίου εἰς διάλυμα ἑλατοῦ τοῦ χαλκοῦ: || βεικίος χαλκός τὸ διὰ χαλκοῦ ὄλας τοῦ βεικίου ὀξέος, κρυσταλλούμενον μετὰ πέντε μορίων ὕδατος εἰς κισνοῦς τρικλινεῖς κρυστάλλους, ἄ. βιτριόλιον χαλκίου, κισνοῦς βιτριόλιον. || νιτρικός χαλκός παρασκευαζόμενος διὰ διαλύσεως χαλκοῦ εἰς νιτρικόν ὀξὺ.

χαλκοσάνδαλος-ον μτγν. ὁ ἔχων, ὁ φορῶν χαλκᾶ σάνδαλα: Πορφόρ. π. Εὐστ.Εὐαγγ.Προπ. 113D χαλκοσάνδαλος Ἐκάτη.

χαλκοσιδηρίτης (ἰ) νεώτ. ὄρυκτόν ἀποτελοῦν φωσφορικόν ὄλας τοῦ σιδήρου καὶ τοῦ χαλκοῦ, ἀπαντῶν εἰς κρυστάλλους πρασίνου χρώματος.

χαλκοσκελής-ος-ές ὁ ἔχων χαλκᾶ σκέλη: Σοφ.ἀπ.320 χαλκοσκελεῖς γὰρ ἐκνήψουσι πνευμόνων ἀπο ἱερὶ τῶν βοῶν' πρβλ. Σχολ.Πίνδ.Π 4,398 «Σοφοκλής χαλκοῦς βούς ὀδερμάτους φσιν».

χαλκοσκουριά ἰ) δημ. ἡ σκωρία τοῦ χαλκοῦ, πρβλ. χαλκός 5) : Βλαστ.Συμν.197.

χαλκοσμάραγδος (ἰ) μτγν. εἶδος τι λίθου πρασίνου μετὰ μεταλλικῶν φλεβῶν: Πλίν.Φι 37,19.

χαλκοτέγος-ον μαν. κ. νεώτ. ὁ διὰ χαλκῆς ὄροφῆς ἔστεγασμένος: Κεδρ.1,647,17 ἰεὺδ. Βόνν.1.

χαλκοτέροπος-ον μτγν. ὁ ἔχων χαλκοῦν στέροπον, χάλκινον θώρακα: Φλέγ.Όσμυ.46.

χαλκοστέφανος-ον μτγν. ὁ διὰ χαλκοῦ ἐστεμμένος, εἶδ. ὁ ἔχων χαλκοῦν ἐπιστέφανομα: ΑΠ Παρφόρ.242 χαλκοστέφανον τέμνας.

χαλκοστόμος-ον ποίω. ὁ ἔχων χαλκοῦν στόμα: Σοφ.Ατ.17 φωνῆν' ἀκούω, καὶ Ξυραπράδω φωνεῖ, χαλκοστόμου κώδωνος ὡς Τυρσηνικῆς 2) ὁ ἔχων χαλκίην ἀλιχίην: Αἰσχ.Περσ.415 αὐτοὶ δ' ὄφ' αὐτῶν ἐμβολαῖς χαλκοστόμοι παίοντο' πρβλ. Ἀριστοῖδ.1,540.

χαλκοτείχιος-ος-έος-ές μτγν. ὁ ἔχων χάλκινον τείχισμα: Βασιλ.3,32 πυρᾶν δὲ χαλκοτείχιος προπάρσιθεν ἀλλὰς ναψάστ' (περὶ τοῦ Κροῖου).

χαλκοτέυκτος ὁ ἐκ χαλκοῦ κατασκευασμένος: Εὐρ.1Τ 99 χαλκοτέυκα κλήθρα.

χαλκοτευχής-ος-έος-ές ἔσφ. γρ. ἀντὶ χαλκοῦ τευχῆς βλ.λ.: Εὐρ.Ἰκ.999.

χαλκοτήγανον (τό) γλωσσ. τάγηνος ἐκ χαλκοῦ. **χαλκόντων** (τό) μτγ. πολεμικὴ μηχανὴ ἐντεινομένη διὰ χαλκίνων ἐλασμάτων ἀντὶ σχοίνων ἢ χορδῶν : Φιλ.Μηχ.Βελον.67,72, αὐτ.67,73 ἰδ.γρ. χαλκέντωνονι.

χαλκότερος-ον ποι. ὁ διὰ χαλκοῦ τόξου ὀπλισμένος : Πίνδ.Ν.3,64 χαλκότερον Ἄριστόνων.

χαλκότερευτος-ον ὁ τορευθεὶς, κατασκευασθεὶς ἐκ χαλκαῦ : Ὀρφ. Ὑμν.16,2 τρίαίνα χαλκότερευτος.

χαλκότερος-ον ποι. ὁ ἐκ χαλκοῦ εἰργασμένος, κατασκευασμένος : Πίνδ.Π.4,261 χαλκότεροις ἔψασιν ἰδ. ἐρμην. Σχόλ. «ταῖς τῷ χαλκῷ τιτρώσκουσιν» 2) ὁ γενόμενος, ἐπενεχθεὶς, προζενηθεὶς ἐκ διατρήσεως διὰ χαλκοῦ, ἴτιο διὰ χαλκίνου ὀπλου : Ὀππ. Ἀλ.5,239 ἄλλοι δ' ὤτειλάς πολυδιηρίταιο πελώρου χαλκότερος ἀφώσων [αχλῦ. ἐχοκόθουρος, χαλκοτηρητήουσι].

χαλκοτῶ-ἔω μτγ. τορευῶ χαλκόν, κατασκευάω ἐκ χαλκοῦ : ΑΠΛ.15.

χαλκοτεύα (τά) μσν. π. β.ζ. αἱ ἐκ χαλκοῦ κημήτιδες τῶν στρατιωτῶν, ἄ. ποδάφελλα.

χαλκοτριχίτης (ὁ) νεώτ. ὄρυκτον ἀποτελοῦν παραλλαγὴν τοῦ κυπρίτου βλλ.

χαλκοτόξιον (τό) νεώτ. μικρὰ λαβὴ καμπτικὴ καὶ στρεπτικὴ χρησιμοποιουμένη ὑπὸ τῶν ὀρολογοποιῶν καὶ τῶν χρυσοποιῶν.

χαλκοτούκαλο (τό) δημ. χαλκίνον μαγειρικόν σκεῦος, μσοικρινὸν τσοικάλι.

χαλκοτύπανον (τό) νεώτ. τύπανον ἐν χρ. παρὰ τοῖς Ἀσιαταῖς φέρον χαλκοῦν ἢ ὀρειχάλκινον δίσκον, ταμτάμ.

χαλκοτύπανος-ον μτγ. ὁ ἐξὼν χαλκὰ κύμβαλα : Παλλὰδ. ἐν Βίφ. Ἰω.Χρυσ.106Α παρ' οἷς Ἰπποὶ ἢ κηρῷ ἢ χαλινῷ ὀποστίλθοντες, ἢ σαράβαρα χαλκοτύπανα πόρρωθεν τῆς ὑπερβαίνειας τὸν κτύπον ἀπερευγόμενα 2) νεώτ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. βλλ.

χαλκοτύπιον (τό) μτγ. κ. νεώτ. χαλκεῖον, χαλκορυγέιον : Φιλ.Γ.153,36 δεῖαι ἐν χαλκοτύπιῳ ἐλαυνόμεναι ὕλαι ἢ διαρροῦμαι, Ἰδ.βλ.Πινδ.115.

χαλκοτυπία (ἡ) μτγ. μσν. κ. νεώτ. κτύπημα, πληγὴ διὰ χαλκίνου ὄργανου, ὀπλου : Ἀνάκ. π. Σουῖδ. ἐν λ. χαλκοτύπους χαλκοτυπίας ἀδράσει σου τὸ σῶμα . . . Λέων Διάκ.1,3,4C οὐλάς ἐκ τῶν κατὰ πόλεμον χαλκοτυπιῶν 2) νεώτ. ἡ χαλκορυγία βλλ.

χαλκοτυπική (ἡ) ἱκτ. παρῶλ. τοῦ τέχνη κ. νεώτ. ἡ τέχνη καὶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ χαλκοτύπου, ἡ χαλκορυγία : Πλάτ.Πολιτ.288Α ὄχημα . . ἔργον . . τεκτονικῆς καὶ κεραμικῆς καὶ χαλκοτυπικῆς, **χαλκοτυπικός-ή-ον** νεώτ. ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος εἰς τὴν χαλκοτυπία βλλ.21, ὁ χαλκορυγικός 2) τὸ θηλ. ὡς οὐσ. χαλκοτυπικὴ βλλ.

χαλκοτύπος-ον ὁ διὰ χαλκοῦ κτυπηθεὶς, εἶδ. ὁ διὰ χαλκίνου ὄργανου, ὀπλου προζενηθεὶς : Ἰλ. Γ.25 μυταὶ κοδόδσαι κατὰ χαλκοτύπους ὤτειλάς· πρβλ. χαλκότερος 2) εἶδ. ὁ προκαλούμενος διὰ τῆς κρούσεως χαλκῶν τυμπάνων : ΑΠ.6,51 χαλκοτύπου παυσάμενος μανίης.

χαλκοτύπος-ον κ. νεώτ. ὁ σφουρηλατῶν, κατεργαζόμενος τὸν χαλκόν : Μαν.4,570 χαλκοτύπος τέχνησι || εἶχρ. Ἰδῖως τὸ ἀρα. ὡς οὐσ. χαλκεύς, χαλκορύπος : Ξεν. Ἀγρο.1,26, αὐτ. Ἑλλ.3,4,17 οἱ τε χαλκοτύποι καὶ οἱ τέκτονες . . πάντες πολεμικὰ δὲλα κατασκευάζον, Λυκοῦργ.155,18, Δημ. 781, Πλούτ. Ἰδ.395C χαλκοτύπος μὲν πείθωνται καὶ λιθοβόλους . . ἀνθρωπώμορφα τὰ θεῶν ὀνόματα εἶναι, Ἰω.Χρυσ.10, αὐτ.10,369D.

χαλκοτύπῳ-ἔω μτγ. σφουρηλατῶ χαλκόν· μτφ. παρασκευάω, ἐτοιμάω· πρβλ. χαλκεύω· κ.π.θ. : Πλούτ. Ἰδ.820Α τιμῶν . . χαλκοτυπούμενων.

χαλκορυγέον (τό) μτγ. κ. νεώτ. μεταλλεῖον χαλκοῦ : Πολύβ.121,4, Διόδ.Σ.1,15 ἐν τῇ Θηβαΐδι **χαλκορυγίαν** εὐρέθωντων καὶ χρυσίων 2) νεώτ. ἐργαστήριον χαλκορυγοῦ, χαλκοματάδικον.

χαλκορυγεμα-ατος (τό) μσν. χαλκορύγμα βλλ. : ΨΚωδ.145,9, αὐτ.176,13.

χαλκορυγέος-ατος (τό) μτγ. κ. μσν. ἔργον τέχνης ἐκ σφουρηλατηθέντος χαλκοῦ : Σέξτ. Ἐμπ.569C χαλκορύγμα περικαλλεῖ θεασάμενοι, Ἰώσ.Α1 Β.3,5, Ἀρρ.Τακτ.155, Πάπ. ἀλείψης χαλκορυγημάτων πάντων τῶν ἐν τῷ ἱερῷ, ΠερὶΠλ. Ἐρ.Θαλ.1,275,10 ἔκδ. Müller), ASS Σεπτεμβρίου,6,134F.

χαλκορυγία (ἡ) μτγ. κ. νεώτ. ἡ κατεργασία τοῦ χαλκοῦ, ἡ τέχνη, τὸ ἐπάγγελμα τοῦ χαλκορυγοῦ : Πολυδ.7,104.

χαλκορυγικός-ή-όν μτγ. ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος εἰς τὸν χαλκορυγόν ἢ τὴν χαλκορυγιαν βλλ. || τὸ θηλ. χαλκορυγικὴ ὡς οὐσ. ἱκτ. παρῶλ. τοῦ τέχνη ἢ τέχνη τῆς κατεργασίας τοῦ χαλκοῦ, τῆς κατασκευῆς χαλκῶν ἀντικειμένων : Ἀριστ.Πολιτ.1,5 ἡ χαλκορυγικὴ ὑπηρετεῖ τὴν ἀνδριαντοποίησιν, Κύριλλ. Ἀλ.5,541Α ἔργα χαλκορυγικῆς ἢ τεκτονικῆς.

χαλκορυγός-όν κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ κατεργαζόμενος τὸν χαλκόν· εἶδ. ὁ παράγων χαλκόν : Διοσκ.5,106 χαλκορυγὰ μέταλλα [μεταλλεῖα χαλκοῦ] 2) κ. μσν. κ. νεώτ. τὸ ἀρα. ὡς οὐσ. ὁ κατ' ἐπάγγελμα ἀσχολούμενος εἰς τὴν κατεργασίαν τοῦ χαλκοῦ, ὁ κατασκευαστὴς χαλκίνων ἀντικειμένων, χαλκεύς, χαλκοματάς : Λοικ.Ζ.Τρογ.33, Φιλ. 2,495,10 τῆς γὰρ ἦν κατὰ γῆν χαλκορυγός, ἡ τοσοῦτος Ἡραϊστος . . Τζέξτ. Ἀλληγ. Ἰλ. Γ.126.

χαλκορυγῶ-ἔω μτγ. κ. μσν. σφουρηλατῶ, κατεργάζομαι τὸν χαλκόν, κατασκευάζω ἐκ χαλκοῦ : Δαρσικ.1,327B, αὐτ.1,365B σὺ ὄφιν χαλκορυγεῖς || πσθ. ἐπὶ ἔργων τέχνης, κατασκευάζομαι, ἐκτελοῦμαι, ἐπὶ χαλκοῦ : Μεθόδ.κ.Φώτ.Β.ββ.303,13 ἀνδρῆσι χαλκορυγούμενος, Γερμ.Κ/κλό.251B.

χαλκοῦς-ή-όν κ. μσν. κ. νεώτ. ἀ συναμφ. τ. **χάλκεος-ἔα-εον**, ἰων. θηλ. κ. χαλκήεις, ἐπ. **χάλκειος** κ. χαλκήσιος ὁ ἐκ χαλκοῦ πεποιημένος, χάλκινος : Ἰλ. Γ.317 ὀππότερος ὁ δὲ πρόσθεν ἀφείψι χάλκειος ἔγχρς, αὐτ.Η.220, αὐτ.Θ.15, αὐτ.Ν.398 θώρηξ χάλκεος δὲ φορέσκε, αὐτ.Σ.131, Ὀδ.Φ.6 εἰλητο δὲ κληῖδ' εὐκαμπέα . . καλὴν χαλκείην, Αλογ.Χο.686 λέβητος χάλκεος πλεωρμασα, Σοφ. Ἰκ.711 χάλκης ὕλαι σάλπιγγος ἔξεν, αὐτ.ΟΚ.1591, αὐτ.ὀπ. 479 χάλκειος δροσνόσις, Εὐρ.Φοιν.1359 ἐπεὶ δὲ χάλκειος σῶμ' ἐκοσμήσανθ' ὄπλοισι, Πλάτ. ἈΞίox. 371Α, Πλούτ. Συμπ.3,10 χαλκόν . . ἦλον, Πάπ. κῆδος - λουτήρ χάλκεος, Νικ.Χων. ἐν Σδβ.1,76 πύλας χάλκας συνθλίβων, Βίος Ἀλεξάνδρ.4619 χάλκεος τοῦς ἀνδρόντας ἔκδ. Wagner). - **χάλκα** σκεῦη 2) εἶδ. ἐπὶ μορφῶν, ἀπεικονίσεων ἐπὶ χαλκοῦ, ἐπὶ χαλκίνων ἀγαμάτων : Ἰρ.9,81 δεκάνηχον χάλκων Δία ἀνέθηκον, Πίνδ.Π.1,185 ταύρω χαλκίῳ, Ἀριστ.Ρητ.3,9,9 ἄξιος δὲ σταθῆναι χαλκοῦς, Ἀνδοκ.6,15 στήλη ἐφ' ἧς ὁ στρατηγός ἐστιν ὁ χαλκοῦς 3) μτφ. ὁ οἰνοεὶ χάλκινος, ὁ ἰσχυρός, κρατερός : Ἰλ.Β.490 φωνῆ δ' ἄρρηκτος, χάλκων δὲ μοι ἦτορ ἐνεῖη, Εὐρ. Ἰων.1 χάλκείσι νώτοις || χάλκεος ὄπνος ὁ αἰώνιος ὄπνος, ὁ θάνατος : Ἰλ.Α.241, Ἡκιδ.Α.18,2,20 || τὸ οὐδ. ὡς ἐπίρρ. χάλκων κρατερός, ἰσχυρός, Ἡσιόδ.Α.243 οἱ δὲ γυναικίεις εὐδμητῶν ἐπὶ πύργων χάλκων οὐδὲ βῶων 4) εἶδ. χαλκὴ μυία παιδία τις, εἶδος τυφλόμυιας : Πολυδ.9,122 εἴ δὲ χαλκὴ μυία, ταυῖα τὸ θφθαλμῷ περισφιγγόμενος ἐνός παιδός, ὁ μὲν περιστρεφεται κηρύττων ἐχάλην ὑμῖαν θηράσας, οἱ δὲ ὀπκρινόμενοι ἐθηράσεις ἄλλ' οὐ λήφει· σκύττει βυθλίσιος αὐτῶν παρῶσιον, ἔως πινός αὐτῶν λάθεται 5) τὸ ἀρα.

συνρ. χαλκοῖς ὡς οὐσ. νόμισμα ἐκ χαλκοῦ ἐν ταῖς ἀρχαῖς Ἀθήναις, τὸ 1/3 τοῦ ὀβολοῦ: Ἀριστφ. Ἐκκλ.815, αὐτ.818 πωλὼν γὰρ βότρυς μεστὴν ἀπῆρα τὴν γνάθον χαλκῶν ἔχων, διη.543, αὐτ.1045 δεῖξον χαλκοῦν ἓνα μόνον εἰς τὴν πόλιν ἀνηλκυῖα, Πλούτ. Συνηλ.42 ζώνην χαλκοῦς ἔχουσαν ὑπεζωσμένους διέτρεψ'. 6) ἰδ. ὡς οὐσ. εἶδ. ὀβελικός τοῦ βυζαντινοῦ ἰπποδρομίου: ΨΚωδ.137,3.

χαλκοχός-ον νεώτ. ὁ περιέχων χαλκόν, χαλκοφόρος: χαλκοῦχοι κόνεις ἐν τῇ φυτοποβολογίᾳ ἀντικρυπτογαμικαὶ οὐκουσσίαι μὲ βάσιν τὰ ἄλατα τοῦ χαλκοῦ, χρησιμοποιοῦμενοι διὰ τὴν καταπολέμησιν διαφόρων φυτοπαρασίτων μυκήτων.

χαλκοφάλαρος-ον ὁ διὰ χαλκοῦ κεκοσμημένος, ὁ φέρων χαλκὸς διακοσμήσις: Ἀριστφ. Ἀχ.1072 τῆς ἀμφὶ χαλκοφάλαρα δώματα. . . ;

χαλκοφανής-ους-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ φαινόμενος ὡς χαλκός, ὁ ἔχων τὴν ὄψιν, τὴν χροίαν τοῦ χαλκοῦ: Διοσκ.5,84. 2) ἰδ. νεώτ. ζωολ. τὸ ἀρσ. ὡς οὐσ. χαλκοφανῆς γένος κολεοπτερῶν ἐντόμων τῆς οἰκῆς. τῶν χρυσομελιδῶν, περιλαμβανόντων κωνθάρους ἐνδιαπωμένους ἐπὶ διαφόρων φυτῶν.

χαλκοφανίτης ἰδὲ νεώτ. ὄρυκτον ἐξ ὑδροξείδιου μαγγανίου μετ' ὀξειδίου τοῦ ψευδοργύρου, ἀπαντῶν εἰς ρομβοεδρικούς κρυστάλλους.

χαλκοφι ἐπ. γενικ. τοῦ χαλκοῦ: Ἰλ.Α.351.

χαλκοφόρος-ον μτγν., μον. κ. νεώτ. ὁ περιέχων, πλούσιος εἰς χαλκόν: Σχολ.Λυκοφρ.854, ἔυστ.1409,β. χαλκοφόρον μέταλλον. 2) ὁ φέρων χαλκόν, ὁ διὰ χαλκοῦ κεκαλυμμένος: Νόνν.Δ.14,343 θύραξ χαλκοφόρος. 3) τὸ ἀρσ. ὡς οὐσ. χαλκοφόρος νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτερῶν τῆς οἰκῆς. τῶν βουρηπτιδῶν περιλαμβανόντων κωνθάρους ἐνδιαπωμένους ἐπὶ δασικῶν δένδρων.

χαλκοφυλλίτης ἰδὲ νεώτ. ὄρυκτ. ἀρσενικός χαλκός, ἀπαντῶν εἰς ρομβοεδρικούς κρυστάλλους πρᾶσινοῦ ἢ πρᾶσινοζέοντος χρώματος.

χαλκοφωσός-ον μτγν. ὁ χαλκοφωσός βλ. τὸ ἀρσ. ὡς οὐσ. λίθος τῆς ἡχῆς ὡς χαλκός, παράγων μεταλλικὸν ἦχον: Πλίν.Φι.37,10.

χαλκοχάρμησις ἰδὲ νεώτ. ὁ διὰ χαλκίνου ὀπλισμοῦ μαχόμενος: Πίνδ.Π.5,107 χαλκοχάρμησις ἔξοι Τρώες [κτ. διάφ. ἐρην. ἢ ἐπὶ τοῖς χαλκίνους ὀπλοῖς χαιρώντες, οἱ πολεμοχαρεῖς]. || ὄβ. κ. ὡς ἐπίθ. τοῦ πολέμου, ὁ δὲ ὄν ἀγαπῶς εἶναι ὁ χαλκός, ὁ καθ' ὃν χραῖσις μεγάλη γίνεται τῶν χαλκίνων ὀπλων: αὐτ.Ι.6,59 χαλκοχάρμησις εἰς πάλεμον ἀγὺς σὺν Τυρυνθίοσι παράφορα σύμμαχον.

χαλκοχίτωνος ἰδὲ νεώτ. ὁ φέρων χαλκὴν στολήν, ἔχων θώρακα χαλκοῦν: Ἰλ.Α.371. ἦλθε θῶς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχίτωνων, αὐτ.Β.47, αὐτ.Ε.180 Τρώων. . . χαλκοχίτωνων, Ἐπιγρ.π.Αισχίν.80,21 Δαυῶν νύκτα χαλκοχίτωνων.

χαλκοχρῶσις ἰδὲ νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ χαλκοχρόου βλ.λ.

χαλκοχρούς-ους-ουν-ουον μτγν.κ.νεώτ. ὁ ἔχων τὸ χρώμα τοῦ χαλκοῦ: Δίοσκ.2,213. 2) νεώτ. εἶδ. ἐν τῇ παθολογίᾳ χαλκοχρούς διαθιτῆς σπανία μερφῆ γλυκυματωρίας, ἀπαντῶσα ἐπὶ ἀλκοολικῶν, καθ' ἣν παρατηροῦνται πάντα τὰ συμπτώματα τοῦ διαθίτου καὶ τῆς κίρνώσεως, πρὸς δὲ καὶ μελάγχρωσις τοῦ δέρματος κατὰ τὸ πρᾶσπον, τὸ δαχεον καὶ τὰ ἀκρα, ἄ. μελαγχρωματικῆ καχεξία.

χαλκοχρούσος-ον μον. ὁ κατασκευασμένος ἐξ ἐπιχρούσου χαλκοῦ: ΚΠορφ. Ἐκθ.576 ἰεὺδ. Βόνν.ι χαλκοχρούσα σκουτάρια.

χαλκοχυτική ἰδὲ νεώτ. ἡ τέχνη τῆς κατασκευῆς βιομηχανικῶν καὶ καλλιτεχνικῶν ἀντικειμένων δι' ἀναλύσεως τοῦ χαλκοῦ καὶ χύσεως αὐτοῦ εἰς τύπους, ἄ. χαλκοτυπική.

χαλκοχύτος-ον μτγν. ὁ ἐξ ἀναλελυμένου, κεχυμένου χαλκοῦ: Ἰουλ.ΑΠ.9,379 πλευραῖς χαλκοχύτοις ἀντιτύπιοιο βούς.

χαλκοῦθριον (τὸ) μτγν. μικρὰ χαλκῆ ὄδρις: Θεόφυστ. ἐν Ἄν.Κρ.1430.

χαλκῶ-ῶ μον. κατασκευάζω, τεχνουργῶ ἐκ χαλκοῦ: Ἰουλ.ΑΠ.9,795 Μύρων . . πόρτιν γάλκωσα, ΑΠλ.203 τὸν Ἔρωτα χαλκῶσα. 2) παθ. ἐνδύωμαι χαλκῆν στολήν, πανοπλίον, ἐν φρ.: Πίνδ. Ο.13,123 ἐνόπλια χαλκῶβεις ἔπειξεν [σχθλ. ἐχολοκοῦν περιθήμενος θώρακα ἢ ὄπλα ἐνδύς χαλκῶς].

χαλκῶθης-ους-ές μτγν. ὁ ἐν εἶδει χαλκοῦ, χαλκοειδής: Θεόφρ.Σημ.4,2 χαλκῶδες χρώμα τὰ νέφη ἔχει, Ἀρετ.Χρον.Παθ.2,13.Ἐπιφάν.1,577Β.

χαλκῶθων-οντος ἰδὲ νεώτ. ἐπὶ πλοῖων, ὁ ἔχων χαλκοῦν ἐμβολόν ἤσ. «χαλκῶδοτος στόλους» χαλκοῦς ὀδόντας ἔχοντας: ὀδόντας δὲ ἔλεγον τὰ ἐμβόλα, ἄ. τινες ἐμβόλια.

χαλκῶμα-ατος ἰδὲ κ. μον. νεώτ. κ. δημ. προφ. κ. χάρκωμα τὸ ἐκ χαλκοῦ κατασκευασμένον ἀγγεῖον, σκεῦος, ἐργαλεῖον ἢ ἄλλο τι: Ἀριστφ.Σφ.1214 ἐπειτ' ἐπίνουσόν τι τῶν χαλκωμάτων, αὐτ. ἀπ.381, Ξεν.Ἄν.4,1,8, Σώφρ.π. Ἀθῆν.6,229F τῶν δὲ χαλκωμάτων καὶ τῶν ἀγγυρωμάτων ἐγάγοισεν ἄ οἰκία. || δημ. εἶδ. πᾶν ἐκ χαλκοῦ μαγειρικὸν σκεῦος ἰδ. ἐν χρ. περιλήπτ. κτ. πληθ. χαλκώματα, δ. προφ. χερκ-, ἄ. μοικίρια [τουρκ.] ἢ μοικίρικα: τὰ χερκωμάτα μας θέλουσιν γάνωμα, - φτεῖανει χαλκωμάτα ἰδ. εἶναι χαλκωμάτα], κ. ἐπὶ τοῦ συνόλου τῶν χαλκῶν μαγειρικῶν σκευῶν, τῶν διδομένων εἰς συμφυεομένην ἢ προικῶν, κτ. πληθ. ἢ ἐνικ.: ὁ θεῖος τῆς τῆς ἔκαμε [ἢ τῆς ἔδωσε] τὰ χερκωμάτα [ἢ ὄλο τὸ χερκωμά]. || εἶδ. ἀσπίδος τὸ χάλκωμα τὸ ἐκ χαλκοῦ μέρος αὐτῆς, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ ξύλον: Ἀριστλ.Μετ.3,11'. || εἶδ. ἀγγεῖον χάλκων ἐν χρήσει ἐν τοῖς βασιλείοις: Πλούτ.Δημήτρ.24 ἀφελὼν τὸ πάμα τοῦ χαλκωματος εἰς ζέον ὕδωρ ἐνήλατο καὶ διέφθερην αὐτόν. 2) πλάξ, πινακίς ἐκ χαλκοῦ ἐπ' ἣς ἐχαράσσοντο ὑπομνήματα, χρονογραφικαὶ σημειώσεις: Πολύβ.3,26,1 καὶ ἡραρωμένη τῶν συνθηκῶν ἐτι νῦν ἐν χαλκωμασι παρὰ τὸν Δία τὸν Καπιτώλιον, αὐτ.3,33,18, Ἐπιγρ. Κερκυρῶς γράφαντας εἰς χάλκωμα ἀναθέμεν. || γεν. πλάξ, πινακίς ἐκ μετάλλου: Πολυβ.6,23,14 προσλαβόντες χάλκωμα σπιθαμισίον. . . δ προσιθένται. . . πρὸ τῶν στέρνων. . . τελεῖαν ἔχουσι τὴν καθόπισιν. 3) τὸ χαλκοῦν ἐμβόλον πλοῖου: Διάδ.Σ.20,9 ἐλαδόν τε καὶ τὰ χάλκωματα τῶν Ἀγαθοκλέους νεῶν εἰς τὰς ἰδίας τριήρεις, Πλούτ. Ἄντ.67. 5) μον. κ. δημ. γεν. τὸ μέταλλον χαλκός: Αἰθ.Ροδ.789 ἀνθρωποῖ ἀπὸ χαλκωματος νὰ στήκουν καὶ ἐκ λίθου, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ.63,14 μὲ ἀγνόθησθη π' ἀστράφτη κοινοινδῶσα ἄ χερκωμά οἱ βγῆκε ἀπὸ φωτιά, - καθαρὰ - ἀνακατεμένο - καινωθίεο - παλὶο χερκωμά.

χαλκωμάτιο (τὸ) δημ., δ. προφ. χερκ- τὸ ἐργαστήριον τοῦ χαλκωμάτος, τὸ χαλκοφυεῖον.

χαλκωμάτιος ἰδὲ δημ. κ. χερκ- ὁ κατασκευαστῆς χαλκωμάτων, χαλκίνων μαγειρικῶν σκευῶν.

χαλκωματένιος-ια-ο δημ. ὁ κατασκευασμένος ἀπὸ χάλκωμα βλ.λ.51, χάλκινος, χαλκοῦς.

χαλκωματοουργός ἰδὲ πᾶν ὁ κατασκευαστῆς ἀντικειμένων ἐκ χαλκοῦ, χαλκοουργός, χαλκωμάτιος: Πάπ. παρῆσχες τοῖς χαλκωματοουργοῖς.

χαλκωμάτιον (τὸ) μτγν. μικρὸν χαλκὸν σκεῦος ἤσ. ἐν λ. πλάτων χαλκωμάτιον τὸ ψ τὸν ὄρρον ἀντιόστιον δὲ γάλα συμπήσσεισιν.

χαλκωνήρα ἤσ. «κέραμος τις».

χαλκωμάτιος-ον ὁ διὰ χαλκοῦ, γεν. διὰ χρημάτων ἐξαγορασθεῖς ἤσ. «χαλκῶνητος ἡγορασμένος» πρὸβλ. ἀργυρῶνητος.

χαλκωνήρα ἤσ. «κέραμος τις».

χαλκωμάτιος-ον ὁ διὰ χαλκοῦ, γεν. διὰ χρημάτων ἐξαγορασθεῖς ἤσ. «χαλκῶνητος ἡγορασμένος» πρὸβλ. ἀργυρῶνητος.

χαλκωνήρα ἤσ. «κέραμος τις».

χαλκωμάτιος-ον ὁ διὰ χαλκοῦ, γεν. διὰ χρημάτων ἐξαγορασθεῖς ἤσ. «χαλκῶνητος ἡγορασμένος» πρὸβλ. ἀργυρῶνητος.

χαλκωνήρα ἤσ. «κέραμος τις».

χαλκωμάτιος-ον ὁ διὰ χαλκοῦ, γεν. διὰ χρημάτων ἐξαγορασθεῖς ἤσ. «χαλκῶνητος ἡγορασμένος» πρὸβλ. ἀργυρῶνητος.

χαλκῶνυξ-υχοῦ (ἰ) ἀχόλ. ὁ ἔχων χαλκοῦς

ἀνυχοῦς : Σχολ. Ἀπολλ. Ρ 3, 233.

χαλκωρυχτεῖν (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. ὀρυχεῖον, μεταλλεῖον χαλκοῦ ἢ χαλκοφόρου μετάλλου : Θεοδ. φρ. Αἰθ. 25, Στράβ. 17, 2, 2 ἐστὶ δὲ καὶ χαλκωρυχτεῖα καὶ σιδηρορυχτεῖα καὶ χρυστεῖα, Πλούτ. Ηθ. 659C καὶ τοὺς γε διατριβοντας ἐν τοῖς χαλκωρυχτείοις Ἰστοροῦσιν ὠφελεῖσθαι τὰ ὄμματα ἰσόφ. γρ. -τοῖσι.

χαλκωρύχος (ἰ) μσν. ἐργάτης χαλκωρυχτείου, ὁ ἀνορύσσων χαλκόν : Τζέτζ. Λυκόφρ. 484.

χαλκωρυχῶ-ῶ μτγν. ἀνορύσσω, ἐξορύσσω χαλκόν, ἐργάζομαι ὡς χαλκωρύχος βλλ. : Λυκόφρ. 484 χαλκωρυχῆσι |σχόλ. «χαλκόν θρυάσει».

χαλμεροίτης (ὁ) νεώτ. ὄρυκτον θειοχόν ἄλας τοῦ χαλκοῦ καὶ τοῦ σιδήρου ἀπαντῶν εἰς ρομβι-
κοὺς κρυστάλλους ὀρειολόχου χρώματος.

χαλνῶ-ῶ δημ. ἕτερος τ. τοῦ χαλῶ βλλ. κατα-
στρέφω, ἐπιφέρω φθοράν : Βιζυην. Σιγλή Ἐλίφης 2
στὰ στήθῃ ἡ θλίψῃ σιγαλᾶ | χαλνᾶ καὶ προ-
θεύει. - ἔτσι ποῦ τὸ κάνειτὸ ρολοῖ, τὸ χαλνᾶς.

χαλοσπιτιά (ἡ) δημ. ἠρειωμένη οἰκία, χαλα-
σπέντο, ρημογενεὸς σπιτί : Βιζυην. Μητέρα τῶν Ἐ-
πτά 39 ἀκουσα . . φωνῆ μῆσ' α' ἀναφιλιτᾶ καὶ
βογγητῶ πνιγμένη | σὲ τούτῃ τῇ χαλοσπιτιά.

χαλοῦσι (τὸ) δημ. εἶδος τυροῦ, λευκοῦ καὶ
συμπαγοῦς : Βιζυην. Τὸ πτωχὸν τῆς Κύπρου 26 ἐπι-
νασα λιγάκι ; | χαλοῦμι καὶ φωμάκι, | κι εὐθὺς
ἐγίνικα θεριό.

χαλυδδίκος-ή-όν ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς Χάλυθος :

Λυκόφρ. 1109. 2) ὁ ἐκ χάλυθος, ἀτσάλεινος :
Δίων Κ 38, 49 Ἐπιφῖα τὰς προβολὰς χαλυδδίκας
ἔχοντα. || ἐν γρ. ἀντι οὐα. ὁ χάλυψ : Εὐρ. Ἦρ.
162 μὴ γὰρ ὡς μεθίστομεν δόξης ἀγῶνα τόνδ'
ἄτερ χαλυδδίκω ἰένν. σιδήρου, χωρὶς ἀτσάλῃ.

χαλυδδίκαις-ιν-ον νεώτ. ὁ ἐκ χάλυθος κατε-
σκευασμένος, ὁ ἀτσολένιος : χαλυδδῖνη μάχαι-
ρα, - χαλυδδῖνα κράνη 2) μτφ. ὁ λίαν ἰσχυρὸς,
ἀκατάβλητος : χαλυδδῖνα νεύρα, - χαλυδδῖνη βρι-
στίσις 3) κ. ἀναφ. πρὸς πρόσωπα χαρακτηρισ-
τιζόμενα διὰ τὴν ἀκατάβλητον θέλησίν των, τὴν ἀ-
καταπόντητον ἐργατικότητα, τὴν ἐπιβολὴν των :
χαλυδδῖνος κυβερνήτης.

χαλυδδίκρανος-ον νεώτ. ὁ φέρων χαλυδδι-
νον κράνος 2) κτ. πηλθ. ἐθνικιστικὴ ὀργάνωσις τῶν
Γερμανῶν παλαιῶν πολεμιστῶν συγκροτηθεῖσα τῷ
1918 εἰς σῆμα στρατιωτικῆς διοικοῦμενον, συγγω-
νευθεῖσα τῷ 1933 μετὰ τῶν ἐθνικοσοσιαλιστῶν.

χαλυδδωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ συγκόλλησις τε-
μαχίου χάλυθος εἰς τὸ ἄκρον σιδηροῦ ὄργανου ἢ
ἐργαλείου, ὅσον πελέκειον, σφυρῶν, ἀκμώνων.

χαλυθητῆς-ιδος (ἡ) μτγν. ποιν. θηλ. τῶ χαλυδδίκος
βλλ. : Μόξ. Καταρχ. 302 εἰ κεν ἀμῆν χαλυθητῆσα
σώματος ἀγῆι δέξωμαι.

χαλυδικός-ή-όν ὁ δ. τ. τοῦ χαλυδδίκος βλλ. : Εὐρ.
Ἦρ. 162 (ἰδ. γρ. κώδ.), Δίων Κ 38, 49 (ἰδ. γρ.).

χαλυθίτης (ὁ) νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτὸς ἀν-
βροκοῦχος σιδήρου.

χαλυθοσιμηχανία (ἡ) νεώτ. ἡ βιομηχανία τῆς
κατεργασίας τοῦ χάλυθος.

χαλυθογραφία (ἡ) νεώτ. ἡ ἐπὶ χαλυθίνης
πλακῆς χροστίς σχεδίου ἢ ἐπιγραφῆς πρὸς ἐκτύ-
πωσιν ἀντιτύπων εἰς μέγαν ἀριθμὸν, μὴ δυναμένη
νὰ ἐπιτευχθῇ διὰ τῶν λοιπῶν γραφικῶν χαρακτι-
κῶν μέσων, ὅσον τῆς ξυλογραφίας, χαλκογραφίας,
τοιχογραφίας κλπ. ὁμ. ἡ τεχνικὴ τῆς τοιαύτης
χαράξεως : ἡ χαλυθογραφία χραιοσποιεῖται εὐ-
ρύτατα εἰς τὴν ἐκτύπωσιν χαρτονομισμάτων καὶ
ἐνσήμων. || ὁμ. ἡ διὰ χαράξεως ἐπὶ χαλυθί-
νης πλακῆς ἐκτύπουμένη εἰκὼν πρὸς χαλκογραφία.

χαλυθοειδής-ους-ές νεώτ. ὁ ἐν εἶδει χάλυθος,
ποῦ μοιάζει μὲ ἀτσάλι.

χαλυθοποιεῖον (τὸ) νεώτ. χαλυθορυγεῖον βλλ.

χαλυθοποιεῖσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ
τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ χαλυθοποιῶ βλλ., ἢ εἰς χάλυ-
θα μετατροπὴ τοῦ σιδήρου.

χαλυθοποιῶ-ῶ νεώτ. μεταβάλλω τὸν σιδη-
ρον εἰς χάλυθα 2) ρηματ. π. χαλυθοποιεῖον, χα-
λυθοποιεῖσις.

χαλυθορυγεῖον (τὸ) νεώτ. ἐργοστάσιον κα-
τασκευῆς χάλυθος ἢ ἐπεξεργασίας τοῦτου πρὸς
κατασκευὴν βιομηχανικῶν ἀντικειμένων, χάλυθο-
ποιεῖον.

χαλυθόχρους-ους-ουν νεώτ. ὁ ἔχων τὸ
χρῶμα τοῦ χάλυθος, τὸ ἀτσάλιο.

χαλυθῶ-ῶ νεώτ. μεταβάλλω εἰς χάλυθα, κά-
νω τὸ σίδερο ἀτσάλι, χαλυθοποιῶ 2) προσαρ-
μῶζω εἰς μετάλλιον ἀντικείμενον τεμάχιον χάλυ-
θος, ὀπλιζῶ μὲ χάλυθα, ἀτσάλωνω, τοακλώνω.

χαλύθεισις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ
ἀποτέλεσμα τοῦ χαλυθῶ βλλ.

χαλυθίτης (ὁ) νεώτ. ὄρυκτολ. α. χαλυθίτης βλλ.

χάλυψ-εως (ὁ) κ. μσν. κ. νεώτ. μέταλλον σκλη-
ρόν, ἀνεθικτόν, εὐήληκτον καὶ ἑλαστικόν, ἀποτε-
λαῦν κράμα σιδήρου μετὰ μικρὸς ποσότητος ἀν-
θρακοῦ, τὸ ἀτσάλι : Αἰσχ. Πρ. 133 κτύποι γὰρ ἀγῶ
χάλυθος διῆξεν ἀντρων μυχόν, Σοφ. Τρ. 1260 χάλυ-
θος λιθοκόλλητον στόμιον πρῖουσι 2) | χαλυ-
θῖνη ἀιχμή : Παῦλ. Σιλ. ΑΠ 6, 65 χάλυθα σκληρόν
καλαστροῦ 2) κτ. πληθ. ὡς κύρ. ὄν. Χάλυ-
θος (οἱ) ἔθοντι τὴν ἐν Πόντῳ περιφρονη διὰ τὴν πα-
ραγωγὴν κ. κατεργασίαν τοῦ χάλυθος : Αἰσχ. Πρ.
715 οἱ σιδηροτέκτονες οἰκοῦσι Χάλυθες . . ἀνη-
μεροῖ . . οὐδὲ πρόσλητοι ἔξινος, Ἦρ. 1, 28, 3 ἐν.
Ἄν. 5, 5) ἀφικνούσιντα εἰς Χάλυθος οἱ τοῖσι δάλιγοι
τε ἴσαν . . καὶ ὁ βίος αὐτῶν ἀπὸ σιδηρείας.

χάλυψ ὡς κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. κ. χαλνῶ κ. χαλνῶν, ἔπ.
γ' πληθ. χαλνῶσιν ἢ ὄνη. Ἄλ. 541, μέλλ. χάλυ-
σω ἢ ἴνη 285, 1229F) ἄορ. χάλυσα (Αἰσχ. Πρ. 176),
ἐπ. χάλυσασι (Ἰν. Ὀμ. Ἀπολλ. 6), δημ. χάλυσα, δημ.
πρ. μτχ. χάλυξαις | Πίνδ. Π. 1, 101, πορακ. κεχάλα-
κα ἢ ἴνη. 1261F) μέσ. ἐπ. ἄορ. χάλυσαντο ἢ Ἀπολλ.
Ρ 1264), παθ. ἄορ. ἐχάλασθη, δημ. (ἐ)χάλασθηκα,
ὑποτακτ. χάλυσθῶ | Αἰσχ. Πρ. 991, Πλάτ. Φαιδ. 86C),
πορακ. κεχάλασμαι | ΑΠ 9, 297, Ἄνη. Μιθρ. 74), ἄ-
περσ. ἐκεχάλαστο ἢ Ἀριστεῖδ. 1, 315), δημ. μτχ. ὄν.
πορακ. χάλυσμένους, χαλαρῶ, χαλαρόν ποιοῦσιν τι,
Ἐτεντώνω : Ἰν. Ὀμ. Ἀπολλ. 6 Ἀπῶ . . ἢ ῥα
βίον ἐχάλασσε, Πλάτ. Φαιδ. 98 D χαλνῶντα καὶ ἔνυ-
τείνοντα τὰ νεύρα, Ἄνω. π. Σαυῖδ. ἐν λ. χάλυσάνοι
. . τὰς νεύρας 2) λύω πράγμα τὸ δεδεμένον
που : Σοφ. Ὀλτ 1266 χαλᾶ κρεμαστὴν ἀρτήνην, αὐτ.
Ἦλ. 1468 χαλᾶτε πᾶν κάλυμψ ἄν' ὀφθαλμῶν,
Εὐρ. Ἄνδρ. 577 χαλᾶν κελύσω δασμᾶ πᾶν κλαίειν
τινᾶ, ἀνδρ. Κύκλ. 101, 3 ἐν. ἴνη. 54 2) || κ. παθ. λύομαι :
Αἰσχ. Πρ. 991 πρὶν ἀνχαλασθῆ δασμᾶ λυμανθῖρας
3) εἶδ. διὰ χαλαρώσεως τῶν ἀρμῶν ἀνοίγει :
Αἰσχ. Κο. 880 πύλας μοχλοῖς χαλᾶτε, Σοφ. Ἄντ. 1187
κλῆθρ' ἀνασπᾶστον πύλης χαλῶσα, Εὐρ. Μήδ.
13), αὐτ. ἴνη. 808 χαλᾶτε κλῆθρα, πρόσπολοι, πυ-
λωμάτων, Ἀριστφ. Λυσ. 310 κᾶν μὴ . . τοὺς μο-
χλοῦς χαλῶσιν αἱ γυναικίσι 4) καταβιάζω,
ἀφῆνω νὰ πῆσι, χαμηλώνω, ρίχνω : Πίνδ. Π. 1, 12
πτέρυγ' ἀμφοτέρωθεν χαλᾶξαις, Εὐρ. Κύκλ. 55, Ἀ-
πολλ. Ρ 2, 1266 ἴστων ἄσφορ χαλᾶσσαντα παρακλί-
δον, ΚΔ Λοικ. 5, 7 καὶ χαλᾶσται τὰ δίκτυα ὕμων
εἰς ἄγρην ἰρῆτε τὰ δίκτυα σασι. Ὄνη. Κυν. 3, 124
καὶ περὰ πάντα χάλυσσε ποτὶ χούνα, Σουῖδ. ἄγ-
κυρον χαλᾶν 2) κ. νεώτ. ναύτ. καταβιάζω, ἀνα-
σπᾶται μὲνον ἴστων ἢ ἐπηρμένον σῆμα : χάλυ-
σον ἰκλέωμαι πρὸς τοιαυτὴν ἐνέργειαν 3) κ.
μτφ. ἀναφορικῶς πρὸς ἀσθένεια, ἐπιθυμία,
συναισθηματικῶς καταστάσεις, κατευνάζω, καθι-
στῶ μὲτριώτερον, ὀλιγώτερον ἔντονον : Ἀριστφ.
Σφ. 727 ὡστ' ἤδη τὴν ὄργην χάλυσας τοὺς σκι-

πινωσ καταβάλλω, Πλούτ. Η6.133Α άγνωμονα και δυσπαραίτητον έπιθυμιαν άνέντευκα άτέμενα και χαλῶντος, Άκκίωρ.3,3 τὸ βαρὸν και άειδεὺς χαλῶν· 6) κ. άνοφ. πρὸς πρόσωπα, άλευθερωθῶ, άπαλλάσσω από δυσμενοῦς τινας καταστρέψωσ, λυτρωθῶ, γλυτώσω, μτ. γενικ.· Αϊσχ.Πρ.176 πρην άν άν έγγρην δεσμών χαλῶν, αὐτ.256 κούδραγ χαλῶ κακῶν· 7) μσν. κ. δημ. έπιφέρω βλάβην, άναγκάζω εις τήν κανονικήν λειτουργίαν τίνος, άποσυνθέτω· τὸ χάλασσε τὸ ρολοὶ κι είναι πιά γιὰ πέταμα, - έτσι πού κάνεισ θὰ τὸ χάλασσεσ τὸ πιάνο - τὸ βιολι - τὸ μηχανήμα· 8) δδ. φθειρωθῶ, καταστρέφω, καθιστῶ τὴν άχρηστον· ἡ βροχὴ μου τὰ χάλασε τὰ παπούτσι· 9) ειδ. άνοφ. πρὸς κτίσματα, κρημνίζω, καταδοφίζω· Νικ.Χων. Ερωκ.153Β οίκους λαμπροτάτους έχάλασαν, - χάλαιε τὸ σπίτι του γιὰ νὰ φτειάρῃ καινούργιο· κ. παθ.· Σολωμ. Λέρδ Μπάφρ.51,4 είν' ιερὸ προσκυνητάρη | και δὲ έβλεπε παθῆθ | . . . παρῆς όταν χάλαστῆ· 9) φθειρωθῶ, ζημιῶ τήν ποιότητα, τήν ὕψην τινοσ, κῶνα κᾶτι νὰ αξίξῃ λιγώτερο, νὰ γίνῃ χειρότερο· οἱ φεινέτινεσ κσκακιριεσ μᾶς χάλασεσ τὰ φρούτῶ, - τοῦ χάλασσεσ τήν τᾶκιση τοῦ παντελονοῦ· 10) καταναλίσκω, διαπῶνω, ξεδεῦω· χάλασσεμ ένα σωρὸ λεφτᾶ μὲ τήν άρρωστία τῆσ ὑπέρτασ· 11) ειδ. άναλλάσσω νόμιμᾶ τι δι' άλλων μικροτεροων ἴσῃσ συνολικήσ άξιασ· χάλασε μου, πὲ παρακαλῶ, ένα χιλιάριο· 11) ζημιῶ, φθειρωθῶ τὸ ἥδὸσ τινοσ· θὰ τὸ χάλασσεσ τὸ παιδι μὲ τὰ πολλὰ χῶδι· 12) διαφθειρωθῶ, διακοροποσ παρθένω· τὸ χάλασε κι έπειτα τήν παρτάσε· κ. παθ. τὴ βρήκε χάλασμένη και ζήτησε διαζύγιο· 12) φονεύω, έξολοθρεύω, σκοτώνω· Πολύτ. Έκλ.Τραγ.11,39 τὸ Διάκο νὰ χάλασεσ, τὸ φοβερὸ τὸν κλέφτη, - οἱ ληστῆσ τοῦσ τραβήξανε βαθιά στὸ δάσασ και τοῦ χάλασσανε· 13) άνοφ. πρὸς διαθέσεισ συναισθηματικᾶσ· μᾶς χάλασε τὸ κέφι μὲ τὰ λόγια του, - ἥρθε νὰ μᾶς χάλασσῃ τὴ διάθεσ· 14) γεν. άνοφ. πρὸς καταστᾶσεισ ένεργειασ, επιδιώξεισ· Πολύτ. Έκλ. Τραγ.111,6 παρακαλοῦν | . . . Ἰσαμαδὸσ νὰ μὴν έρῆθῃ χάλαιε τὸ πανηγυρῖ, - μᾶς χάλασσεσ τὰ σῆδια - τὸ παιχνίδι· 15) δδ. κ. ποι.· Καθέσφ.Πόλις 16 ἔτσι πού τὸ ζυφί σου ριμαξει εδῶ | στήν κόψη έτοιμῃ τῆ μικρῆ, | σ' ὄλη τῆ γῆ τήν χάλασεσ· 16) άμτβ. γίνωμαι χαλοροσ, χολοροοῦμαι, λῶμοι· Εὐρ.Βάκχ.633 ζῶναι τέ σοι χαλῶσι κουχ έξεισ πέπλων στολιδεσ ὑπὸ σφυροσίτῃ τεινουσι σέεν· 17) άνοιγομαι, λῶμοι από τὸν άρρωδ· Ξεν.ΚΠ.7,5,29 οἱ δ' . . . ὡσ ειδὸν τὰσ πύλασ χαλῶσασ εισπιπτοῦσι· 15) δδ. άμτβ. δοτ. χαλῶ τι νὸ ὑποχωρῶ, ένδίδω εις συγγνωμῆσ εις τινα, τὸν συγχωρῶ· Αϊσχ.Εὐμ.219 εἰ τοισιν . . . κτεινοῦσιν ἀλλήλοσ χαλῶσ, Εὐρ. Έκ.403 κῶλα τοκεῖν ειδικτῶσ θυμομῆνοισ· κ. πτ. άνοφ.· Πλάτ.Σοφ. 242Ε 1) κ. άπολ. δεικνυμαι ένδίδω, φαίνομαι νὰ ὑποχωρῶ· Διόδ.Σπ.Σουιδ. έν λ. τοῦ βασιλέωσ χαλῶντοσ και παραλομῆνοσ πρὸς τὰ λεγόμενα· 16) δδ. άμτβ. ελαττοοῦμαι, κοτεῦνάζομαι· Πλάτ.Πολ.329C έπειδάν γάρ αἱ έπιθυμιασ παύσωνται κατατεινοῦσ και χάλωσωνται· 17) ειδ. έπι νοσηρῶν έκδηλώσεων λαμβάνω ἠνωτῆρεν μορφήν, πέφτω· 1ηπ.123D ἡ θέρμη έχάλασαν, αὐτ. Άέρ.285 χάλασσεσ οἱ παγετοσ, Πλούτ. Η6. 75Α άρωσγένησ και τὸ νοσῶσασ ὑπεικοντοσ και χαλῶντοσ· 17) νεώτ. κ. δημ. άμ. άμτβ. φθειρωμαι άχρηστεοῦμαι, δέν δύνομαι νὰ λειτουργήσω κανονικῶσ· χάλασσε ἡ μηχανῆ - τὸ ρολοὶ· 18) άλλιοοῦμαι έπι τὸ χεῖρωσ· χάλασσε τὸ κρσι-τὸ φαγητᾶ - ὁ καιροσ· 19) καθιστομαι διηλυγότερον άποδοτικὸσ· χάλασσανε οἱ δουλειέσ τῶρα μὲ τὸν πόλεμο· 18) δδ. άμτβ. γίνωμαι δύσμορ-

φοσ, άσχημίζω, μαραινομαι, χῶνω τήν όμορφία, τῆ φρεσκάδα μου· ὕπερ· από τὰ σαράντα χάλαιε πιά ἡ γυναικά· 19) δδ. έπι καταστᾶσεων συναισθηματικῶν μεταβαλλόμενων έπι τὸ χεῖρων· χάλασσε ὄλο μου τὸ κέφι μ' αὐτὰ πού άκουσα· 20) έν δημ. φρ. χάλαιε οἱ κόσμοσ γίνεται πολὺσ θορόβουσ, μεγάλη άναστασίασ· χάλαιε οἱ κόσμοσ έξω μὲ τὰ σμερνια νέα· 1) χάλαιε τὸν κόσμο διαμαρτύρεται θοροβῶδῶσ ἡ καταβάλλει μεγάλασ προσποθειάσ, όπως έπιτύχη τι· χάλασσε τὸν κόσμο γιὰ νὰ γίνῃ καθηγητῆσ στὸ Πανεπιστήμιο· 2) δὲ χάλασσε οἱ κόσμοσ δέν ὑπάρχει λόγοσ νὰ ὑπερβάλλῃ τις τὰ γεγονότα, δέν πρόκειται πρὸς έξαιρετικὸ τινοσ· 1) τὰ χαλῶ διακόπητᾶσ μετὰ τινοσ σχέσεισ μου, ἴδιωσ τὰσ ερωτικᾶσ· τὰ χάλασσε μὲ τῆ λεγόμενα· 21) ρημ. π. χάλασσε, χάλασμα, χάλασμοσ, χάλαστήριοσ, χάλαστις, χάλαστοσ, χάλασσι, χάλαστρα. **χαλῶσα** Ἡσ. εκᾶκουσσα. **χαμᾶσα** (ἡ) δημ. ὤρμος καρποσ, ἴδιωσ δὲ ἑλᾶτα πεσοῦσα τοῦ ένδερου. **χαμᾶδι** ἑπίρρ. έπ. έπι τοῦ ἑδάφωσ, κατὸ γῆσ, χάμου· 1η.Ζ.147 φύλλα τὰ μὲν τ' άνεμοσ χαμᾶδισ χέει, αὐτ. Η6.αὐτ.Ο.435 ὁ δ' ὀπτιοσ έν κοινησ . . . χαμᾶδισ πέσε, ὀδ.Τ.599 χαμᾶδισ στορέασ, Ἄπολλ.Ρ.1,1263, αὐτ.2,7825' έν παν. χρ. π. τρογοικῶσ· Αἰσχ. Έπρ.358 παντοδαποῦσ δὲ καρποσ χαμᾶδισ πεσῶν· 1) κ. π. πεζογράφου, μτφ· Γρηγ.Ναζ.2,42,5 ζῶνῃν χθονίην χαμᾶδισ βῆλε (πέταξε τήν στῆ ὄλοσ, περιφρόνησ τῆν). **χαμαῖσ** ἑπίρρ. ἰδι. άσφ. φρ. αντί χρμαϊδότησ βλ. **χαμᾶς** ἑπίρρ. έν. χαμοί, κατὰ γῆσ, εις τὸ ἑδαφοσ, χάμω· 1η.Γ.29 εἰς άγέμων σὺν τεύχεσιν ἄλλο χαμᾶς, αὐτ.Δ.417, αὐτ.Ε.111, ὀδ.Χ.340 ἡ τοι ο φέρωμῃ γλαφυρῆν κατέβησ χαμᾶς· 1) πορ· Ἄττικισ συγγραφεῖουσ έν οpanία χρ·· Εὐρ.Βάκχ. 633 δῶματ' ἔρρηξεν χαμᾶς, Ἄριστοφ. Αχ.341 τοῦσ λίθουσ νῦν μου χαμᾶς πρώτων ἔξερσάσε· 1) δδ. έν χρ. κ. π.μτγ. πεζογράφου· Πλούτ.Σύλλ. 28, Λοικ.Λεξ.φ.6 χείρισ χαμᾶς . . . δὴ ὄδολοσ. **χαμᾶθεν** ἑπίρρ. χαμᾶθεν, έκ τοῦ χαμοί, από χάμου, από κᾶτω· Ἡρ.2,125 χαμᾶθεν . . . έπι τὸν πρώτων στοιχῶν νῦν ἀναβαδῶνν άειροντες, αὐτ.Δ.172, Ἄριστοφ.Σφ.249 κάφοροσ χαμᾶθεν σὺν λαβῶν τὸν λυχνον πρόβουον. **χαμαι** ἑπίρρ. κ. μσν, νεώτ. κ. δημ. κατὰ γῆσ, έπι τὸ ἑδάφοσ, χάμω· 1η.Δ.482 ὁ δ' έν κοινησ χαμαι πέσεν αἰγίεροσ ὡσ, αὐτ.Γ.442, ὀδ. Η6.160 ζεινον μὲν χαμαι ἠθαει ἡ έσχάρη έν κοινησ, αὐτ.Χ.188 έν δασπέδω δὲ χαμαι βάλου, Ἡρ.4,67, Αἰσχ.Εὐμ.261 αἴμα μητροῦν χαμαι, Δισσαγκόμιστον, πασαι, Αὐτ. Άγ.906, Εὐρ.Μῆδ.1170, Ἄριστοφ. Άχ. 869 τᾶνευα τῆσ γλᾶχωνοσ άπένεσον χαμαι, αὐτ. 1ηπ.155, αὐτ.Νεφ.231, Πλάτ.Κριτ.120Β, Ξεν.ΚΠ.7,3,2 ειδη τήν γυναικά χαμαι καθημῆνον και τὸν νεκρὸν κείμενον, αὐτ. Έκλ.4,1,13, ΚΔ'1η,9,6 ταῦτα εἰπὼν ἔπαισε χαμαι και έποίησε πῆλδον έκ τοῦ πτύσματος, αὐτ.18,6, δημ. φρ. χαμαι θωρω και λέω το εις εκφρασίην αἰδημοσύνησ· 2) μτφ. ὑπὸ τήν γῆν, εις τὸ σκότοσ, εις τήν άφάνειαν· Πίνδ.Ν.915 τετελεσμένον ἑσλδν μη σιγᾶ καλύφαι, Πλάτ.Εὐθύφρ.14D οὐ χαμαι ποτε πεσειται ὅ τι άν ειησ· 1) φρ. χαμαι ἔχομοι οἰνεῖ έκ τῶν κᾶτω ἔχομοι, εἰμαι ταπεινὸσ· Λοικ.1κορ.6 μῆδεν τῶν χαμαι ἔχομόμενα ἤμων ὑπερχόντεσ· 3) ενάρθρωσιν ὡσ επιδ· ὁ χαμαι βίωσ ἡ ἑλιγειοσ ζωῆ· Πλούτ. Η6.117Β. **χαμαίκτη** ἡ ἡ μτγ. κ. νεώτ. βίωσ. ειδὸσ τι τοῦ φυτοῦ κήτησ βλ. κομοφουμιά· Διοσκ.4,172 αὐτῃ χαμοιπειτῆ οὔσα, ἑλάσσων ἔοσι και βοτῶν δειστέροσ, καυλὸν έχουσα τετράγωνον και πολυγώνον· Γολ.14,462,14, 1ηπιοτρ.24,12, αὐτ.117,14.

χαμαιθάλανος (ή) μτγν. κ. νεώτ. βοτ. τὸ φυτὸν εὐφόρβιον τὸ ἄπιον, γαλατοῖδα : ΨΔιοσκ.4,174.

χαμαιθάμων-ονος-ον μσν. ὁ χαμαὶ βαίνων, δθ. ταπεινός : Νηκ.Χων.Χρον.2,5.

χαμαιθατός (ή) μτγν. ἄκανθωδης θάμνος, εἰσός τῆς βάτου : Θεόδωρ.Φι3,18,4.

χαμαιθουός-ον μσν. ἐπίγειος, ταπεινός : Εὐστ. ἐν Μαίη Spicil. Rom.5,338 **χαμαιθουοσφίας**.

χαμαιθουρον (τὸ) μτγν. ΨΔιοσκ.3,116 «φυτὸν ἔχον φύλλα ὁμοία κισσῷ, μείζονα δὲ ε' ἢ ζ', ἐκ μὲν τῶν πρὸς τὰ ἄνω χλωρά, ἐκ δὲ τῶν πρὸς τὰ κάτω λευκά».

χαμαιγενής-ους-ές ἐπ. ὁ χαμαί, ὁ ἐπὶ τῆς γῆς γεννηθείς : Ἡσιόδ.Θ 879 ἐργ' ἐρατὰ φβείρουσι χαμαιγενῆων ἀνθρώπων, Πινδ.Π 4,175, Ὑμν.Δημ.353, Χρῆσθ.Σιθ.1,308, Νόνν.Ἰω.10,120.

χαμαιθάφνη (ή) μτγν. εἶδος χαμηλῆς, μικρᾶς δάφνης : Θεόδωρ.Φι3,18,3, Διοσκ.4,149.

χαμαιθιδάσκαλος (ὁ) μτγν. κ. μσν. ἀσθημαντός, ταπεινὸς διδάσκαλος, δασκαλόκος : Εὐάγγρ. Ἰστ.Ἐκκλ.4,29 εἰς χαμαιθιδασκάλου φοιτῶντες, Σχολ.Ἀριστοφ.Ἐκκλ.804 πέννης καὶ χαμαιθιδάσκαλος, Σχολ.Δημ.307.

χαμαιδικαστής (ὁ) μτγν. κατώτερος δικαστής : Ἰω.Αυδ.Ρωμ.5,8.

χαμαιδρυά (ή) δημ. χαμαιδρυς βλ.λ.

χαμαιδρυάς-άδος (ή) μτγν. χαμαιδρυς βλ.λ. Γαλ.14,40,18 Κρηταίεις σπέρμα χαμαιδρυάδος.

χαμαιδρυήτης οἰνος (ὁ) μτγν. οἶνος παρεσκευασμένος ἐκ φύλλων χαμαιδρυος : Διοσκ.5,51.

χαμαιδρουον (τὸ) μσν. χαμαιδρυς βλ.λ. : Ἄνν. Κορν.140,198.

χαμαιδρυός-υος (ή) μτγν. κ. νεώτ. βοταν. εἶδος τῆς δρυός, λιανόδρος, δημ. χαμαιδρυά, χορτάρι τῆς Παναγίας : Θεόδωρ.Φι9,10,15.

χαμαιδρυόφ-ωπος (ὁ) μτγν. χαμαιδρυς βλ.λ. : Πσῦλ.Αλγ.7,3258.

χαμαιδύτης (ὁ) ὁ κοχλιάς : Ἦα.

χαμαιευνός-άδος (ή) θηλ. τοῦ χαμοσιεύνης βλ.λ., ἡ χαμαὶ κοιμωμένη : Ὀδ.Κ 243 βάλανον τε βάλαν καρπὸν τε κρανεῖς . . ὅλα σῦες χαμαιευνάδες στέν ἐδουσι, αὐτ.Ξ 15' 2) ἐπὶ ἐταιριῶν : Εὐστ.1058,10 γυναῖκες χαμαιευνάδες, ὧν ὁ βίος οὐκ εὐπρεπής.

χαμοσιεύνης (ὁ) ὁ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ὁ κατά γῆς κοιμωμένος : Ἰλ.Π 235 Σελλοὶ . . ἀνιπτόποδες, χαμαιοῦναι· πρβλ. χαμοικαίτης.

χαμαικώρετος-ον ὁ χαμαί, ὁ κατά γῆς εὐρεθείς, πού βρέθηκε πεταμένος ἀπὸ χῶμα : Ἄνω.π. Σουίδ. χαμοιεύρετόν με εὐρε καὶ ἀνεβρέφατο.

χαμαιζήλου (ή) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ χαμαιζήλου βλ.λ., ἡ ἐπιδιώξις, ἐπιθυμία ταπεινῶν, χαμερπῶν ἀγαθῶν : Ἰω.Χρυσ.2,577, ἢ ἀνάγων τῆς χαμαιζήλους τοὺς μέλλοντας ἐμπεσιῖσθαι, καὶ εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνελκῶν, αὐτ.10,562B.

χαμαιζήλος-ον κ. μσν. κ. νεώτ., θηλ. κ. χαμαιζήλη Ἰππ.Ἀρθρ.790) ὁ ζῆλος, ἀγαπῶν τὰ χαμηλά, 18. ἐπὶ φυτῶν, ὁ μὴ αὐξανόμενος πολὺ ὑπὲρ τὸ ἔδαφος, χαμηλός : Ἀριστ.Ζ1,6,17 χαμαιζήλα φυτὰ (οἱ θάμνοι κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς τὰ δένδρα), Νίκ.Θηρ.70, Πλάτ.Ἠθ.293A, Πολυδ.4,71 τῆς χαμαιζήλου δάφνης κλάδος· κ. συγκρ. : Γεωπ.9,9 ἰ) δένδρον ταπεινότερον καὶ χαμαιζηλότερον ἢ ὁ εἰς μικρὸν ὕψος, ὁ πολὺ πληθιστὸν τοῦ ἐδάφους : Πολέμ.π.Μακροβ.Κρον.5,19 κρατήρες χαμαιζήλοι· 2) γεν. ὁ χαμηλός, ἐν χρ. ἐπὶ καθισμάτων, ἐδρώνων : Πλουτ.Ἠθ.150A ἐπὶ δίφρου τινός χαμαιζήλου παρὰ τὸν Σάδωνα καθήμενος, Θεμιστ.Λόγ.31,353D κἀν ἐπὶ χρυσοῦ καθέζωμαι, κἀν ἐπὶ σανίδος, κἀν ἐπὶ χαμαιζήλου θρονίος· ἢ δθ. κ. ὁ χαμαιζήλος ὡς οὐς.

1)κτ. παρὸλ τοῦ δίφρου) χαμηλὸν κάθισμα· Σουίδ. «χαμαιζήλοι· δίφροι κολώδεις» : Ἰππ.776C καθέσθαι γρὸ τὸν ἀνθρώπον ἐπὶ χαμαιζήλου τινός, Πλάτ.Φαίδ.89B καθήμενος παρὰ τὴν κλίνην ἐπὶ χαμαιζήλου τινός· 3) κ. νεώτ. μτφ. ὁ ζῆλος, ἐπιδιώκων τὸ ταπεινὰ, ὁ ἔχων ἀσημάντους, χαμερπείς, ταπεινὰς κλίσεις, ἐπιθυμίας, ἀποσχολήσεις : Λουκ.Ἐνῦν.13 χαμοιπέτης καὶ χαμαιζήλος καὶ πάντα τρόπον ταπεινός ἢ ὄμ. κ. ἐπὶ ἐπιδιώξεων, ἐνεργειῶν, διαθέσεων, ὁ ἐκ χαμερπῶν ὑλικῶν βλέφων ἀσφωρμώμενος, ὁ εἰς εὐτελεῖς ὑλικὰς ἐπιδιώξεις σκοπῶν : Γρηγ.Νύσσο.3,71B χαμαιζήλου τινός καὶ ταπεινὸς ὑπολήψεις, Μηναι.3,34 Ὡδὴ τῆς χαμαιζήλου ἡμᾶς προσαβείας . . νηστεία ἀσφαράσας· 4) ὡς πρὸσαν ἀποδιδομένη ἐξ θεοῦς, ἀπὶ τοῦ χθόνιος : Ὀρφ.Ἀργ.929 Δεῖμα χαμαιζήλοιο Διός, Ἐπιγρ.Ἀττ. Ποσιδῶνι χαμαιζήλω.

χαμαιζήλωος ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. χαμερπῶς, ταπεινός : Φιλ.1,103,39 μὴ ταπεινώς καὶ χαμαιζήλωος νοεῖν.

χαμαιθεν ἐπίρρ. ἐοφ. γρ. κωδ. ἀντὶ χαμάθεν.

χαμαικαυλός-ον μτγν. ἐπὶ φυτῶν, ὁ ἔχων τὸν καυλὸν χαμαί, παρὰ τὸ ἔδαφος κείμενον, ἄ. ἐπιγειόκαυλος : Θεόδωρ.Φι6,5,2, αὐτ.ΦΑιτ.2,18,2.

χαμαικέρασιον (τὸ) μτγν. ὁ καρπὸς τοῦ χαμαικέρασου βλ.λ. : Διοσκ.Εὐπορ.1,157 (ἀμφίβ.1).

χαμαικέρασον (τὸ) νεώτ. ὁ καρπὸς τῆς χαμαιοκέρασου βλ.λ., ἡ φράουλα.

χαμαικέρσος (ὁ,ή) μτγν. κ. νεώτ. βοταν. φυτὸν τὸ ὀπωροφόρον ἀνήκον εἰς τὰ ροδοειδῆ, ἡ φραουλίδα : Ἀθῆν.2,50B, Πλιν.15,30 χαμαικέρσος ἡ μικρόκαρπος ἢ ἀειθαλής· ἢ ἐδώδιμος· ἢ βιργίνιος.

χαμαικεφαλί (ή) νεώτ. ἀνθρωποπ. ἡ μορφὴ τῆς κεφαλῆς καθ' ἣν ἡ διάμετρος ὕψους εἶναι ἐν σχέσει πρὸς τὴν τοῦ μήκους πολὺ μικρὰ.

χαμαικίσος (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. κισσός ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἀπλοῦμένος : Διοσκ.4,126, Πλιν.16,62' 2) εἶδος τῆς κυκλαμίνου : οὐτ.25,69, Ποῦλ.Αίγ.7, 258,6 χαμαικίσσου ἄνθος· 3) τὸ φυτὸν ἡλικύμα.

χαμαικλάδων (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος ποωδῶν κοσμητικῶν φυτῶν.

χαμαικλινής-ους-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ χαμαὶ κλίνων : Στράβ.15,1,56 καλῶμενος μῆκος μὲν τριᾶκοντα ἀργυρίων τοὺς ὀρθίους, τοὺς δὲ χαμαικλινεῖς πενήκοντα.

χαμαικνήμη-ιδος (ή) νεώτ. ἐπὶ ἵππου, ὁ περὶ τὸν ἔνα ἢ τοὺς δύο ἢ καὶ τοὺς τέσσαρος πόδας ἔχων λευκὰς τρίχας ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ χρῶμα τῶν τριχῶν τοῦ λοιποῦ σώματος.

χαμοικοτεία (ή) μτγν. ἐοφ. ἀντὶ χαμοικοτεία βλ.λ. : Ἐπιφάν.2,219.

χαμοικότης (ὁ) ὁ χαμαὶ κοιμωμένος· πρβλ. χαμοιεύνης : Σοφ.Τρ.1166 χαμοικότην . . Σελλῶν.

χαμοικοτεία (ή) μτγν. τὸ χαμοικοτεῖν βλ.λ., τὸ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, κατὰ γῆν κοιμάσθαι : Φιλῶδοτρ. Ἐπιστ.52,940 εἰς θετλεῖαν ὑπήχη μικρὰν, ἥς ἔργα θυραυλικὰ χαμοικοτεία, καὶ ἡ πρὸς θάλασσαν καὶ χερσιμὰ ἀντίταξις, Ὡ.ω.Χρυσ.849D, αὐτ.868C ὑπερίματε χαμοικοτεῖαν καὶ ξηροφαγίαν.

χαμοικοτεῖον (τὸ) μτγν. κ. μσν. κλιτὴ κατὰ γῆς : Βασ.π.Θησ.Στεφ. ἐν λ', Σουίδ. ἐν λ. σιτιβάδες.

χαμοικόχη (ή) νεώτ. ἀνθρωποπ. ἡ μορφὴ τῶν ὀφθαλμικῶν κόγχων, καθ' ἣν ἡ διάμετρος πλάτους εἶναι πολὺ μεγάλη ἐν σχέσει πρὸς τὴν τοῦ ὕψους.

χαμοικωτός ὡ μτγν. κ. μσν. κατὰτομα χαμαί, κοιμῶμαι κατὰ γῆς : Λουκ.Συρ.55 ὀδαίπορρεῖ . . ἐς πόμπαν χαμοικωτέων, Σχολ.Ἀριστοφ.Εἰρ.347, Δαμοσκ.1,1,508A.

χαμαικόπαρις-ιδος (ή) νεώτ. βοταν. γένος κωνοφόρων φυτῶν κοσμητικῶν.

χαμαικοπήσιος (ὁ) μγν. εἶδος χαμηλῆς κωπάριασος : Πλιν.ΦΙ24,15, Νικ.Θηρ.9,0, Ποιητής π. Βοταν.106.

χαμαιλέντιος-ον μον. κ. νεώτ. ὁ τοῦ χαμαιλέντος, ὁ ἀναφερόμενος ἢ ἀρμόζων εἰς χαμαιλέντα βλ.λ. : Εὐστ.Πον.177,30.

χαμαιλεοντικός-ή-αν μον. ὁ ἰδιάζων εἰς τὸν χαμαιλέοντα βλ.λ., ὁ ἀσπαθῆς, ἀθέβαιος, εὐμετάβολος : Μάξ. ἐν 'Αν.Βοσσο3,169 πῖστιν ὕφαλον καὶ θουλουσιν καὶ χαμαιλεοντικήν.

χαμαιλέσις (ὁ) μγν. ποι. ἀντί τοῦ χαμαιλέντος βλ.λ.3: Νικ.Θηρ.656.

χαμαιλευκή ἡμῆ μγν. κ. νεώτ. βοταν. δειψοῦς ἄμυρος, ἀνήκων εἰς τὰ μυρσιόδη, ἀ. βήχον: ΨΔισκ.3,126, Πλιν.ΦΙ24,83. - χαμαιλευκή ἡ βλεφαριδωτὴ λείδος κολληγομένου ὡς κοσμητικῆν.

χαμαιλεχῆς-οὐς-έος-ές μγν. ὁ χαμοῖ, ὁ κατὰ γῆς κοιμώμενος· πρὸλ. χαμαικοῆς: Α.Πλ.7,413.

χαμαιλέων-οντος (ὁ) κ. μον. κ. νεώτ. ἔρπετόν σαυροειδῆς ἔχον τὴν ἰδιότητα τὰ οὐστέλλα λίαν τὸν ὄγκον τοῦ σώματός του καὶ μὲταβάλλη εὐκόλως τὸν χρωματισμόν του, φασιπράσιον μὲν γενικῶς κατὰ τὴν ἡμέραν, ὄρφοκίτρινον δὲ κατὰ τὴν νύκτα· Ἡσ. ἐζῶν ὠτόκον καὶ πεζόν, Σουῖδ. ἐζῶν εἰς πάντα τὴν χροίαν μετοτρέπον πλὴν λευκῶς : Ἀριστ.ΖΙ2,11,1, Φάλαρ.χρῆσι196 ὡσπερ φασι τοὺς χαμαιλέοντας τὰ χρώματα πρὸς τοὺς τόπους ἀλλάττειν, Πλιν.ΦΙ8,5: 2) κ. νεώτ. μγφ. ἐπὶ ἄνθρ. ὅστις ἐκάστοτε μεταβάλλει φρονήματα ἀνολόγως τῶν ἐν ὄψει κατὰστάσεων, οὐθηκῶν, συμπερόντων : Ἀριστ. ΗΝικ.1,0,8, Πλούτ. Ἄγκ23 ὄξευτέρας τρεπομένων τροπῶν τοῦ χαμαιλέοντος, Νικ.Χων. ἐν 2δ6. 1,92 ἀλλοπράσασα καὶ χαμαιλέοντες τὸς συμφορέαι κακοῖς πολύμορφος· 3) κ. νεώτ. βοταν. χαμαιλέων ὁ μέλας ποῶδες φυτὸν, πολυετές, ἀκανθόφυλλον, νεώτ. ἀ. καρδοσάβηον τὸ κορυμβοσθές, δημ. χαμολιός : Θεόδωρ.ΦΙ6,4,3, Διοσκ.3,10,11· ἢ ὄμ. χαμαιλεῶν ὁ λευκὸς τὸ φυτὸν καρκίνια ἢ κορυμβοσθές, δημ. χαμολιός, κολλίνα, ἀτρακίλιδα, κολλάγκθο : Θεόδωρ.ΦΙ9,12,1· 4) νεώτ. ἄστρον. μικρὸς ἀστερισμὸς, κείμενος ἐγγύς τοῦ Νότιου Πόλου.

χαμαιλέων (ὁ) δημ. ἀ. χαμολιός βλ.λ. : Βαλαωρ. Φανερωσιέν37 καὶ ποῖος ἐπρόσταξ, μέσα σ' αὐτὴν τὴν πλάση πὸ συναντιέται ἀδελφικά, χωρὶς ἀπὲρ τὴ χαλάση, . . ὁ χαμαιλιός ἢ ὁ κρινός.

χαμαιλύκος (ὁ) μγν. εἶδος φυτοῦ : Διοσκ.4,61.

χαμαιμηλάον (τὸ) μγν. ὄλιος παρεσκευασμένος μετὰ χαμαιμήλων : Ὀρειβ.85.

χαμαιμηλάειον (τὸ) μγν. κ. νεώτ. αἰθέριον ἔλαιον χαμαιμήλων : Ἀλέξ.Τραλλ.1,28, οὐτ.5,264.

χαμαιμήλιος-η-ον μγν. κ. νεώτ. ὁ ἐκ χαμαιμήλων, ὁ δι' ἀναμειξέως χαμοιήλων παρεσκευασμένος : Διοσκ.Εὐν.1,127, Γαλ.13,377 ἔλαιον γαυαμηνίλων, Παῦλ.Αλι.162,7, Θεοφάν.Νόμ.1,198,2.

χαμαιμήλον (τὸ) μγν. κ. νεώτ. βοταν. εἶδος φυτοῦ καὶ ἄνθος, κληθεῖστος οὕτω διὰ τὴν ὁμοίαν μίλων ὁσμῆν του, χοιμήλιον, ἀ θυμβελίς : Ὀρφ. Ἀργ.919 σμίλαξ ἠδὲ χαμαιμήλον, Διοσκ.3,154 ἀνθεμίσ . . οἱ δὲ χαμαιμήλον, διὰ τὴν πρὸς τὰ μῆλα ὁμοιότητα τῆ ὁσμῆ, Γρηγ.Νύσσα.2,574D ὁ ἀτύπος τῆς χαμαιμήλου βοτάνης.

χαμαιμυροσίνη (ἡ) μγν. μικρὰ χαμοιζήλος μυρσίνη, ἡ ὄξυμυροσίνη : Πλιν.ΦΙ26.

χαμαιμύρτη ἡμῆ μγν. ἡ χαμαιμυροσίνη βλ.λ. : Διοσκ.4,46.

χαμαιορχις-εως (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ἐκ τῶν προσωπανθῶν.

χαμαιορχιῆς-οὐς-ές μγν. ὁ προσκεκολλημένος ἐπὶ τῆς γῆς, ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ὁ χαμηλός : Παῦλ.Σιλ. Ἐκφρ.126.

χαμαιπέτεια (ἡ) μγν. ἡ κατόστασις τοῦ χαμαιπετούς βλ.λ.· Σουῖδ. χαμαιπέτεια καὶ χαμαιπέτης, ὁ χαμοῖ ἐρριμμένος : Ἰσθβλ.Προτ.746 ἠάκος διὰ τὴν χαμαιπέτειαν ζωφῶδρα (παροξέβληται).

χαμαιπέτης οὐς-ές (ἡ) μγν. κ. μον. κ. νεώτ. ὁ ἐν τῇ κόνει κείμενος, ὁ χαμοῖ ἐξηλωμένος· Ἡσ. χαμοῖ ἐρριμμένος : Αἰσχ.Χο.964 ὄμοιοι . . χαμαιπέτης ἔκεισθ' αἶψι, Εὐρ.Βόκχ1111 ὠφού δὲ θάσων ὠφόντων χαμαιπέτης πίπτε πρὸς οὐδας μύριος οὐλύγματος Πενθεύς, αὐτ. Ὀρ.1491 ἐπὶ φῶνος χαμαιπέτη ματρός· 2) ἐπὶ τοῦ ἔρωτος, ὁ κατὰ γῆς κείμενος, κοιμώμενος : Πλάτ.Συμλ 2031 χαμαιπέτης οἶε ἡνὸν καὶ ἄστρωτος· 3) ὁ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἠλωμένος : Εὐρ.Κύκλ.386 ἔπειτα φύλλων ἐλατίων χαμαιπέτη ἐστρωσε εὐνήν πυρὸς φλογί, αὐτ. Τρω.507 στίβασα πρὸς χαμαιπέτη πέτρινα τὰ κρήδεμνα· 4) ἐπὶ δένδρων, ὁ ἔρπων κατὰ γῆς, ὁ μὴ ἀνεπτυσσόμενος πολὺ ὑπὲρ τὸ ἐδαφος, ὁ χαμοιζήλος : Πολύβ.13,10,7 ἔστι καὶ Ὀρφάκης ἔρπων πεδῖον χαμαιπέτη δένδρα ἔχον, Λοκ.Λεξίφ.13 ἦκα ὠμῖν κομίζων καὶ τυροῦ τρυφαλίδας καὶ ἐλάιας χαμαιπέτης, Γεωφ.5,2,15 χαμαιπέτης ἀμπελος· 5) μγφ. ὁ μὴ φέρων ἀποτέλεσμα, ὁ μάταιος : Πίνδ.Ο.9,19 οὐ τοι χαμαιπέτων λόγων ἐφάψαι ἀνδρὸς ὄμφοι παλαίσμασι πόρμηγ' ἐλελίτων κλεινῆς ἐξ Ὀμηροῦ, αὐτ.Π.6,37 χαμαιπέτης δ' ἄρ' ἔπος οὐκ ἀπέφην· 6) ἐπὶ ἄφους, ὁ μὴ ὑψόμενος εἰς ὠνότερας σφαίρας, ὁ ταπεινός, ὁ εὐτελής· Ἡσ. χαμαιπέτη ταπεινῶ, χαμοῖ κειμένῳ· Λοκ.Ἰστ.Συγγρ.16 ὀπύμνημα τῶν γεγονότων γυμνῶν συναγαγῶν ἐν γραφῇ κοιμῆδ πεζῶν καὶ χαμαιπέτης, αὐτ. Ἐνῖπιν 13 χαμαιπέτης καὶ χαμοιζήλος καὶ . . ταπεινός.

χαμαιπέτιος-έω κ. μον. πλιτω χαμοῖ, κατὰ γῆς : Ἰνδ.Ν.4,66 φθονερα δ' ἄλλος ἀνήρ βλέπων γνῶμων κεναν σκότω κλινίδει χαμαιπέτισαν (κτ. ἀ. χαμοῖ πετοῖσσι)· 2) μον. χαμοῖ ἴπταμοι· Χούμν. Ἡ'Ἐπιστ.149 νῦν δ', ἐπεὶ καὶ αὐτὸς χαμαιπέτην ἴππων, ἴσως καὶ τῆς πρότερον πετρούσις τῆς κ. . πεπειραμένος.

χαμαιπέτως ἔπιρρ. μγν. κ. μον. κατὰ γῆς, ἐπὶ τοῦ ἐδάφους· Ἡσ. χαμαιπέτως ὡστε μὴ ἐξ τοῦδαφους ρίψαι· Λοκ.Ἰκαρ.10 ὡσπερ οἱ χῆνες ἐπι χαμαιπέτως ἠπαίρμενος καὶ ἀκροβατῶν ἄμα μετὰ τῆς πτήσεως, Φιλόν.Ἰω. Ἰππομ.236,7 ἀποπυτάτα λίαν διηγείται καὶ χαμαιπέτως.

χαμαιπιτύλος (ἡ) μγν. κ. νεώτ. βοταν. ἡ χαμηλὴ πεύκη : Διοσκ.4,125, Πλιν.ΦΙ24,86· 2) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ἐκ τῶν προσωπανθῶν περιχαμθάνον θάμνους ἢ ἀνεπτυσσόμενος πόας.

χαμαιπιτύλιος-η-ον μγν. ἐπὶ οἴνου, ὁ ἐκ τοῦ φυτοῦ χαμοιπίτους παρεσκευασμένος : Διοσκ.5,80 χαμαιπιτύλιος ὄλιος.

χαμοιπίτους-ος (ἡ) μγν. γένος φυτοῦ, οὐ πολὺ ἀ εἶδη : Διοσκ.3,171 χαμοιπίτων, διὰ τὴν περὶ τὸ σπέρμα ὁσμῆν ἰσοκίαια πιτύην ῥήτινην, Πλιν.ΦΙ24,20. Ἰππιατρ.26,3 βοτάνης χαμοιπίτους.

χαμοιπλάτάνος (ἡ) μγν. ἡ χαμηλὴ πλάτανος πλάτανος ἐν θυμνωδῆι κατὰστάσει : Πλιν.ΦΙ12,6

χαμοιπλίον (τὸ) μγν. τὸ φυτὸν ἐρύσιμον βλ.λ. : Διοσκ.4,188.

χαμοιπόρος-ον μγν. ὁ χαμοῖ πορευόμενος : Κοισῶρ 1140.

χαμοιπίλους-οδος-πουν μγν. συνθῆ. ἐπὶ τῆς νύμφης, ὁ περὶ ἠορευόμενος, βαδίζων : Πολυδ.2,195 χαμοιπλοῖ, ἡ οὐκ ἐπὶ ζεύγους κομιζομένη νύμφη, αὐτ.3,40 εἰ δὲ περὶ ἀφίκοιτο ἢ νύμφη, χαμοιπλοῖ ἐλέγγο.

χαμοιπρινος (ἡ) νεώτ. βοταν. τὰ φυτὸν ὄρος ἢ πρῖνος ἐν θυμνωδῆι κατὰστάσει.

χαμαιπροσωπία (ἡ) νεώτ. ἡ μορφὴ τοῦ προσωπικοῦ κρανίου, καθ' ἣν τὸ πλάτος τοῦ προσώ-

που είναι λίαν άνευτυγμένον ἐν σχέσει πρὸς τὸ ὕψος, εὐρυπροσωπία, ἀντίθ. μεσοπροσωπία, ὕψιπροσωπία.

χαμαιράνθεμον [τὸ] νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ἐκ τῶν ἀκανθοειδῶν.

χαμαιράνθεος [ὁ] μτγν. εὐφόρβιος ἢ ἄπιος : Παῦλ. Αἰγ. 261, 264.

χαμαιραφίς-ιδος [ἡ] νεώτ. τὸ φυτὸν χαμαιράφ. **χαμαιραφίς**-οὺς-ές μτγν. ὁ ἐπί τῆς γῆς ἔρπον, ὁ πρᾶσσοκλήμενος εἰς τὸ ἔδαφος, ὁ χαμαίζηλος : Γρηγ. Νύσσ. 2, 188D τῆς πεπατημένης καὶ χαμαιρεποῦς διανοίας.

χαμαιρεπὸς ἐπίρρ. Ἡσ. ἐχαμαιρεπῶς χαμαιζήλος, ἡ εἰς τὰ γῆρα βέπων.

χαμαιριφής-οὺς-ές [ῥίπτω] μτγν., μον. κ. νεώτ. ὁ ἐρριμμένος ἐπὶ τῆς γῆς, ὁ ἐγκαταλειμμένος : Εὐστ. I, 279, 45 τὸ χαμαί ἐκπεσόν χαμαιριφής λέγεται, Σχόλ. ΞΕ. 542, EM 781, 36 χαμαιριφῶν παιδιῶν 2) μτγν. μον. ἐκκλ. ὁ τεταπεινωμένος, ὁ κατὰ γῆς ἐρριμμένος : Γρηγ. Ναφ. 2, 155D τὰ νεκρὰ τῶν χαμαιριφῶν μέλη, Εὐστ. Πρ. 184, 80 ὁ τῶν χαμαιριφῶν κυριαρχήσας, αὐτ. 88, 40 αἱ τῶν χαμαιριφῶν προσώπων παρυφάσεις 3) ἐπὶ δένδρων, ὁ χαμηλός : Θεόδωρ. Φι 2, 6, ἡ χαμαιριφῆς φθίνικες ἰδ. ἀνάγν. χαμαιριφῆσι.

χαμαιρρινία [ἡ] νεώτ. εἶδ. ἐν τῇ ἀνθρωπολογία, ἡ μορφή τῆς ρινός, καθ' ἣν αὕτη ἐμφανίζεται πεποιημένη.

χαμαιρῦθον [τὸ] μτγν. τὸ φυτὸν στρουθίων βλ. λ., τὸ σαπινοφύτο : Διοσκ. 2, 193.

χαμαιρωφ-οπος [ἡ] μτγν. κ. νεώτ. τὸ φυτὸν χαμαιδρυς, ἢ χαμαιδρυά : Πλιν. Φι 26, 7 ἰδ. γρ. 1' ἢ νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ἐκ τῶν φονιμοειδῶν.

χαμαισάυρα [ἡ] νεώτ. ζωολ. γένος ἐρπετῶν ἐκ τῶν χαμισαυριδῶν.

χαμισαυριδαί [οἱ] νεώτ. ζωολ. οἰκογένεια ἐρπετῶν τοῦ ἀβρολασματος τῶν σαυρῶν.

χαμισαίφων-ονος [ὁ] νεώτ. ζωολ. γένος μαλακοσπράκων ἐκ τῶν θσαμαλιδῶν.

χαμισατρωσία [ἡ] μον. κ. χαμισατρωτία [Πασχ. Χρον. 1852] ἢ κατὰ γῆς στρωμνή, στρώμα κατὰ γῆς : Σχόλ. Σοφ. Φιλ. 33 κατεπιτῆ φυλλάδες χαμισατρωσία ἐκ φυλλῶν : ΚΜανασσ. Χρον. 6492 ἄλεχος τὸ βασίλειον ἀντὶ χαμισατρωσίας.

χαμισατρωτία [ἡ] μον. ἀ. χαμισατρωσία βλ. λ. : Πασχ. Χρον. 1852 χαμισατρωτία ἀνεκλιθήμεν.

χαμισατρωτός-ον μτγν. κ. μον. ὁ ἐστρωμένος κατὰ γῆς, ὁ χαμαί ἐξηπλωμένος : ποι. π. Ἀθήν. II, 460B νέκυς δὲ χαμισατρωτοῦ ἐπὶ κλίνας εὐρείης στιβάδος, Νικήτ. Εὐγ. 6, 239 2) ἡ χαμισατρωτός ὡς οὐσά. ἢ κατὰ γῆς στρωμνή : Φιλ. 482, 19 εὐτελεῖ πᾶν χαμισατρωτόν παπύρου τῆς ἐγγυαρίου, αὐτ. 522, 35 χαμισατρωτῶ τὸ σῶμα περιβάλλουσιν 3) ἐνίοτε κ. μτ. τοῦ κλίνη : Πρόδρ. 125 χαμισατρωτός κλίνη.

χαμισσοκή [ἡ] μτγν. εἶδος τιθυμάλλου, ἢ χαμηλὴ συκκῆ, ἢ γαλασιδαί : Διοσκ. 4, 170 ἡ χαμισσοκή . . κλώνας ἀνίσπει τετραδακτύλου, ἐπὶ γῆς ἐρριμμένους . . φύλλα φακοειδῆ, . . καρπὸς δὲ ὅπῃ τοῖς φύλλοις στρωγύλλος, Πλιν. 24, 83.

χαμισσουργος-ον μτγν. κ. μον. ὁ ἔρπον, ὁ αὐρομένος χαμαί : Πασχ. Χρον. 1649 ὁ χαμισσουργός ἐχθρὸς τοῦ γένους συντριβεται νῦν ἰδ. ὄψις.

χαμισσιχιδής-οὺς-ές μτγν. ὁ ἐοχισμένος ἐς κλάδους εὐθύς ἀπὸ τοῦ ἔδαφους : Θεόδωρ. Φαίτ. 4, 14, 4 ὁ χαμισσιχιδῆς πιάσας.

χαμαίτερος-ιδος [ἡ] μτγν. ἡ χαμαίταιρα, ἡ πόρνη. **χαμαίτης** [ὁ] λεξ., θηλ.-ῖτης, ὁ χαμίτης βλ. λ. Σουΐδ. **χαματρικλινον** [τὸ] μσν. τὸ τρικλινον ἐστιατόριον, τὸ χαμηλότερον τοῦ ἄλλου θαπέου τῆς οἰκίας ὄν : ASS Αὐγούστου 3, 161B εἰσελθὼν ἐν τῷ χαματρικλινῷ.

χαμαιτύπειον [τὸ] μτγν., μον. κ. νεώτ. ὁ οἶκος ἀναχθῆ, πορνεῖο, πουταναριό' Σουΐδ. «πορνεῖον» : Φιλ. I, 488, 4 λουτρα δημόσια καὶ χαματυπεῖα, αὐτ. 2, 228, 28 ὁπὸ χαματυπεῖον εἰς ἱερὰ χώρα μετοικίζεται, Λουκ. Νεκρ. Δ. 10, 11 νύκτωρ ἐξῆδον . . τῷ ἱματίῳ τῆν κεφαλὴν κατειλίθους περιείσιν ἐν κολίῳ τὰ χαματυπεῖα, αὐτ. Νιγρ. 22 πλῆρεις δὲ αὐτῶν ἐμούτων ὁι στενωπῶν καὶ πρὸς τοῖς χαματυπεῖοις μαχομένω, Κλήμ. Ἀλ. Στρωμ. 3, 4, 28, Ἰω. Χρυσ. II, 629B, Παχμ. Γ, 1213.

χαμαιτύπη [ἡ] κ. μον. κ. νεώτ. ἡ χαμαί κατακειμένη, ἡ ὀχευομένη, ἡ πόρνη, ἢ ποῦτάνη : Μοῖρ. 415 «χαματύπη Ἀττικοί» πόρνη ἡ ὀδοῦς Ἑλληνες, Πολυδ. 7, 201 «τὴν πόρνην καὶ χαματύπην ἐρεῖς», Σουΐδ. «πόρνην χαματύπην, ὁπὸ τοῦ χαμαί κειμένην ὀχευοθαί» : Τιμοκλ. Ἀθῆν. 13, 570B ὄσον τὸ μεταθῆ μετὰ κορίσσης ἢ μετὰ χαματύπης τὴν νύκτα κοιμάσθαι, Πολυδ. 8, 11, 11 οὐδὲ στρατιώτας, ἀλλὰ χαματύπας προσηγόρευσεν ἰδιόθρ. χαματύπουσι, Θεοδῶρ. Ἰστ. Ἐκκλ. 2, 9.

χαμαιτύπης-οὺς-ές μτγν. ὁ χαματύπος βλ. λ. 1' ἢ μτφ. ἐπὶ ἄρου, ὁ ταπεινός, ὁ χυδαῖος : Διον. Ἄλ. Ὀσुक. 27.

χαμαιτύπη [ἡ] μτγν., ἰων. τ. -ῆ ἢ πορνεῖα, πουτανιά : Ἡσ. «χαματύπην τῶν πολυκόινων ἀνυουσιῶν καὶ πορνεῖῶν» : Μαν. 4, 252 ἐκ . . χαματυπῆς ἐξεῖ βιον εὐπορον αἰεῖ, Βασ. I, 906A ἄνδρας ὁπὸ τῶν χαματυπῶν ἀνισταμένους, Ἀκλίφρ. 3, 64 νύκτωρ δὲ περικαλύπτοντα τὴν κεφαλὴν τριβωνίῳ καὶ περὶ χαματυπῆς εἰλούμενον (ἰδιόθρ. περὶ χαματυπῆα).

χαμαιτύπικός-ῆ-όν γλωσσ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν χαματύπην ἢ τὴν χαματυπιάν βλ. λ., ὁ πορνικός.

χαματυπίης-ιδος [ἡ] μον. ἡ χαματύπη βλ. λ., ἢ πόρνη : Ὠμ. Μ 910 «χαματυπίης, οὐ χαματυπίης» δηλοῖ δὲ τὴν ὀδοῦν καὶ εὐτελεῖ πόρνην.

χαματύπος-ον τὸ ἀρα. ὡς οὐσά. εἶδος ἱέρακος συλλαμβανόντος τὴν λέαν αὐτοῦ κατὰ γῆς, ἀντίθ. μετεωροθήρας : Ἀριστ. Ζ 1, 9, 36, 3 φασι δὲ καὶ ὡς περιστέρας γινώσκειν ἕκαστον τούτων . . ὡστε προσπετομένω, ἐάν μὲν ἢ τῶν μετεωροθῶν, μὲνιν ὅπου ἂν καθήμεν τούτων, ἐάν δ' ἢ τῶν χαματυπῶν ὁ προσπετομένους, οὐχ ὑπομένειν ἀλλ' ἀναπέτεσθαι 2) ἡ χαματύπος ὡς οὐσά. ἐπὶ αἰσάρης σμη. ὁ πόρνος, ὁ ἀσελγής : Πολυδ. 8, 11, 11 οὐδὲ στρατιώτας, ἀλλὰ χαματυπῶς προσηγόρευσεν ἰδιόθρ. ἀντὶ χαματυπῆα, Φιλ. I, 345, 8 αἱ χαματυπῶι καὶ οἱ κώλακες.

χαματυπῶ-έω μτγν. ἐκπορευῶ ἐμαυτὸν, εἰ- μὴν πόρνη : Διον. Χρ. 2, 30 χαματυπῆν αὐτὸ τοῦτο χαματυπεῖσθαι.

χαμαιφερέης-οὺς-ές μτγν. ὁ φερόμενος χαμοῖ, ὁ πίπτων κατὰ γῆς, ὁ χουερηγός : Θεόδωρ. Ἐκκλ. πρὸς Αὐτόλ. 2, 26 τὰ χαμαιφερῆ καὶ ἐπίγεια φρονόσι.

χαμαιφερός ἐπίρρ. μον. κατὰ τρόπον χαμαίφερῶ βλ. λ. : Νικ. Χων. 663, 10.

χαμαιφυής-οὺς-ές μον. κ. νεώτ. ὁ χαμαίφω- ὄμενος, ὁ μὴ λαμβάνων ὕψος, ὁ χαμηλός : Πρόδρ. 374 ὁδῶν . . χαμαιφυεῖς ἔχουσιν κλάδους.

χαμαίφωτον [τὸ] νεώτ. βοταν. φυτὸν, ὁ οἰ ἀφθαλομὶ ἀναπτύσσονται παρὰ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἔδαφους.

χαμαλίς [ὁ] (τουρκ.) δημ. ὁ ἀχθοφόρος, ὁ βασιτάς 2) ὕβριστικῶς, ὁ βόναυσος, ὁ χυδαῖος, ὁ πρόστυχος.

χαμαλήτικος-η-ο δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν χαμάλην, ὁ τοῦ χαμάλη, ὁ ἀχθοφορικός : χαμαλήτικη δουλεία.

χαμαλιάτικα [τὰ] δημ. ἡ ὀμοιότης τοῦ χαμάλη, τὰ ἀχθοφορικά, τὰ κόμιστρα.

χαμαλικά (ή) δημ. τὸ ἐπὶ τῆς ράγας τοῦ ἀ-
χθοφόρου ἐπιστρωμα πρὸς ὑποβάστασιν τοῦ
φορτίου, ἡ τὴλη.

χαμαλίκι (τό) δημ. ἡ ἐργασία τοῦ χαμαλή,
τοῦ ἀχθοφόρου. 2) οὐνεκδ. βάνουσαν, βαρεία
ἐργασία, ἀγγαρεία.

χαμαλικο- η-ο δημ. ἀ. χαμαλήτικος βλ.λ.: Καριβ.
Ζητ.20 τὴν εὑρίσκει τέχνη χαμαλίκη καὶ περιω-
ρισμένη (τὴν φορικὴν).

χαμαλίκος η-ο δημ. κ. δ. γρ. χαμαλήτικος
βλ.λ.: Βλαστ.Συνμ.183.

χαμαλός ἡ-όν γυν. ἀ. χαμηλός βλ.λ.: Στράβ.
10,212 ἴεσφ. γρ. ἀντὶ χαμηλή.

χαμάνι (τό) (ἀράβ.) δημ. θερμόλουτρον
ἐν ξηρῷ καὶ θερμῷ ἀέρι ἀκολουθούμενον ὑπὸ
μαλάξεων καὶ πλύσεων δι' ὕδατος, τουρκικὸ λου-
τρό: Πολιτ.Ἐκλ.Τραγ.135,25 βάλλτε νερό καὶ λου-
στε τή, σῦρτε τῆ τοῦ χαμάνι. 2) ὁ χάρος ἐν-
θα γίνονται τὰ τουρκικὰ λουτρά. || ἐν χρ. κ.
μτφ. ἐπὶ κεκλεισμένων λιαν θερμῶν χώρων.

χαμάνις ἐπίρρ. δωρ. τ. ἀντὶ χάμισις βλ.λ., ἐπὶ
τοῦ ἐδάφους, κατὰ γῆς: Θεόγνωστ.Καν.163,32.

χαμανήμος (ὶ) νεώτ. ἡ τέχνη καὶ ἡ θρησκεία
τῶν χαμάνων, τῶν μάγων, μάντεων καὶ γοητῶν τῶν
ἐκμεταλλουμένων τὴν εὐπισίαν τῶν λαῶν τῆς
κεντρικῆς ἡ ἀνατολικῆς Ἀσίας.

χαμελαία (ή) γυν. κ. μον. εἶδος ἀειθαλοῦς
θόμνου, ἔγχυτος κλώνους πλάσιμους καὶ φύλα-
κα παραπλάσια πρὸς τὰ τῆς εἰσόδου, λεπτότερα
δὲ καὶ πυκνά, πικρά δὲ τὴν γεῦσιν: Νίκ.Ἀλεξ.48,
Πλίν.Φι124,82,Διοσκ.4173, Ἰππιατρ.140,27 χαμελαία
πετριμμένη μετὰ οἴνου.

χαμελαίτης (ὶ) γυν. ἐπὶ οἴνου, ὁ παρεσκευα-
σμένος διὰ χομελοίας βλ.λ.: Διοσκ.5,79 χαμελαί-
της οἶνος.

χαμελιός (ὶ) δημ. ἐσφ. γρ. τοῦ χαμαλίου βλ.λ.

χαμένος η-ο δημ. μτχ. παθ. παρακ τοῦ χάνω
βλ.λ., ὁ ἀποκλωμένος: χαμένη ὑπόθεσις - δουλειά'
|| ἴδια ἐπὶ χορτοπαιγνίου, ὁ ἀπολέσας: φαίνεται
πῶς δά 'ναι χαμένος σήμερα ἰδύπλωσε τὰ χρήμα-
τά του εἰς τὸ χορτοπαιγνίον. 2) μτφ. ὁ ἀπρό-
σεκτος, ὁ ἀνόητος, ὁ εὐήθης: φρ. τὰ χει χαμένα
ἰδύπλωσε τὰς φρένας, ἡ ἐνταί τεθορῶθημένος,
σασταμένος, φρ. τρέχει στὰ χαμένα ἰένει μαιτα-
πονοῦντων. || φρ. χαμένο κορμί ἰένει ὀνδρῶ-
νων ἀνίκων, τιποτένιον.

χαμέρπια (ή) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ χαμερπούς,
ἡ ποταπότης, ἡ εὐτέλεια.

χαμερπής-οῦς ἐς γυν. κ. νεώτ. ὁ κατὰ
γῆς, ὁ χαμαί ἐρπῶν: Θεών ΑΠΠαράρτ.39,8 μερά-
πεσοι χαμερπῆσι συμδιουτέας, Φιλῆς πρὸς Κα-
τοκουζ.5,258 χαμερπῶν καθάρων. || Ἡσ.
'χαμερπής' γεωργός, ὁ ἐν τῇ γῇ κοιμώμενος'.
2) γυν., μον. κ. νεώτ. ὁ ταπεινός, ὁ εὐτέλης, ὁ
εὐτέλης κολακεύων, ὁ ποταπός: Γρη.Ναζ.1,451 ἂ
ἐτι νήπιος εἰ καὶ χαμερπῆς τὴν διάνοιαν, αὐτ.
1,574 D, Παχυμ.Γ Β1, Ἀνδρον.58B χαμερπεὶς βου-
λάς, -χαμερπῆς ἀνθρώπος - χαρακτήρ.

χαμερπῆς ἐπίρρ. δημ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον
χαμερπῆ, εὐτέλης, ποταπός, χυδαίως: Ἰουστ.339C
ἐξηγουνταί ταῦτα ταπεινάς καὶ χαμερπῶς, Γρη.
Ναζ.1,683B πειθόμεαι μηδὲν ἐκεῖ μηδὲ ἀλογίστως
μηδὲ χαμερπῶς τούτων διατετάχθαι.

χαμεταιρία (ή) ἀ. χαμεταιριός βλ.λ.: Πλίν.Φι36,5.

χαμεταιριός-ιδος (ή) γυν. ἡ χαμοιτύπη βλ.λ.:
'Ἡσ. ἔχαμεταιριός ἡ πόρνη': Πλίν.Φι36,4, Ἡρωδι-
αν.Ἐπιμ.168.

χαμευνάς-αδός (ή) γυν. ἀ. χαμαιεύνας, μτ. τοῦ
εὐνή, στρώμα, κλίνη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, κατὰ γῆς:
Λυκόφρ.84B χαμευνάδας εὐνάς ἰσχύλ. ἐτάς χα-
μαὶ κοιμώμενας φώκας. 2) κ. ἀνευ τοῦ εὐνή, ἡ
φωλέα ἡ κοίτη ζῶου: Νίκ.Θηρ.23 οὐτοπόνοιο

χαμευνάδας (ισχύλ. ἐαχεδίους καὶ εὐτέλους χαμο-
στρωσάας). 3) ἡ χαμοιτύπη, ἡ πόρνη: Λυκόφρ.
319 χαμευνάδας μάρος ἰσχύλ. ἐτῆς πόρνης τῆς πε-
νιχράς (ὁ μόρος).

χαμευνή (ή), δωρ. -α δ. χαμαιεύνη, στίβας, εὐνή,
κλίνη ἐστρωμένη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, κατὰ γῆς:
'Ἡσ. ἔχαμευνή στίβας' καὶ ἡ ταπεινὴ κλίνη, EM
806,28 'χαμευνά: ταπεινὴ, εὐτέλης κλίνη καὶ σπι-
τάς': Αἰσχ.Αγ.1540 πρὶν τόνδ' ἐπιδὲν ἀργυρο-
ταίχου δροίτης κατέχοντα χαμευνήν, Εὐρ.Ρῆσ.9
λεῖπε χαμευνάς φυλλοστρωτός, αὐτ.849,Θεόκρ.
13,33 πολλοὶ δὲ μίαν στορέσαντο χαμευνάς,
Πλούτ.'Ἡθ.578D φαίνεσθαι γὰρ ἄγνου καὶ μυρί-
νης χαμευνάς. 2) γεν. κλίνη: Ἀριστφ. Ὀρν.816
οὐδ' ἂν χαμευνή πῦν γε κίριαν ἔχων.

χαμευνής (ὶ) γυν. κ. μον. ὁ κοιμώμενος κατὰ
γῆς, ἐπὶ τοῦ ἐδάφους: Ἡσ. 'εχαμευνή' ὁ χαμοὶ
κοιμώμενος. 3) Ἀναστ.Συν.38,13, Ἄνν.Κομν.1,155,Γρη-
γορ.Ν1,703Α χαμευνῆς καὶ ἀγρυνῶν.

χαμευνία (ή) γυν. τὸ κοιμάσθαι χαμαί, ἐπὶ τοῦ
ἐδάφους, στρωματάδα: Πολυδ.6,11 τὰς ἐγκοιμη-
τήριος φιάθους χαμευνίας ἐκάλεον, Φιλόστρ.
105 χαμευνία αὐτοῦς χρῆσθαι, Λιβάν.4,634,4 ἐν
χαμευνία δεῖ σε καθεῦθεαι, ASS Σεπτεμβρίου 8,
44E νήφεις διπνεκῆς, χαμευνία.

χαμευνίον (τό) ὑπόκορ. τοῦ χαμευνῆ, μικρὰ κλί-
νη, ἐστρωμένη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους: Μισίρ.408 ἔχα-
μευνίον Ἀττικῶι, φιάθος Ἑλληνικός, Ἡσ. 'εχαμευ-
νίον κλινίδιον πενιχρόν, ἡ τὰ ἐπὶ γῆς στρωνόμενα':
Πλάτ.Συμπ.220D οἱ δὲ χαμευνία ἐξενεγκόμενοι,
ἐν τῷ φύχει καθυῦδον, Ἄνν.Ἐμφ.Πολ.4,39 εὐρε
τόν Λένταυλον ἐν χαμευνίῳ, Λοκμ.'Ον.51 καὶ χα-
μευνίον ἤμην εὐτραπέδς ἦν, Γρη.Νύσσ.2,189B,
αὐτ.3,189B ἔπειτα ἐαυτὴν τοῦ χαμευνίου προ-
τείνασα.

χαμευνίς-ιδος (ή) γυν. ὑπόκορ. τοῦ χαμευνῆ, μι-
κρὰ κλίνη ἐστρωμένη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, στίβας:
Θεόκρ.7,133 βαθείας σχοίνου χαμευνίαν.

χαμευνός-ον γυν. ὁ κοιμώμενος χαμαί, ἐπὶ
τοῦ ἐδάφους: Μάξ.Τύρ.24B. 2) μτφ. ὁ εὐτέλης,
ὁ ποταπός: Ἡσ. 'εχαμευνά' ταπεινὰ ἰδιόρρ.

χαμευνῶ-ἔω γυν. κ. μον. κοιμώμαι ἐπὶ τοῦ
ἐδάφους, πλοιάζω κατὰ γῆς: Ἡσ. 'εχαμευεῖ'
χαμοικοιτεῖ': Φιλ.1,640,7 χαμευνοῦντα καὶ λιθῶ
προσκαφαλίω χρώμενον, αὐτ.1,666,26, Γολ.2,14,
Φιλόστρ.'Απολλ.6,10, Γρη.Ναζ.1,481Α, αὐτ.1,505C
οὐδὲν τὸ ἀγρυνῆσαι, τὸ χαμευνῆσαι, Ἀθανάσ.
2,289D μῆτε χαμευνῆσαι, ἡ ἀγρυνῆσαι, Συνέδ.
15C συνθηραυλοῦντές τε καὶ χαμευνοῦντές ἐν
ταῖς φάλαγγι, Σουίδ. ἐν Στιβάδες ἐπεὶ οἱ στρα-
τιῶται χαμευνοῦσι ἰκῶδ. χαμοινοῦσιν.

χαμευρέτος-ον (εὐρίσκιω) γυν. μον. ἀ. χαμαι-
εὔρετος, ὁ εὐρεθῆς χαμοί, ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, κα-
τὰ γῆς: Μοκάλ.183,13.

χαμηδούσμος (ή) γυν. ἡ λιθωνάτις, τὸ δειτρο-
λίβανο: Ἄπουλ.

χαμηλά ἐπίρρ. δημ. νεώτ. χαμηλός βλ.λ.

χαμηλοδωλεπούσα (ή) ἰεκ τοῦ ἀγρ. ρ. χαμηλο-
δλέπω δημ. ἐπὶ γυναικίς, ἡ βλέπουσα, ἡ κα-
τευθύνουσα τὰ βλέματα πρὸς τὰ κάτω, χα-
μηλά, ἡ αἰδήμων, χαμηλοθώρα, χαμηλομάτα:
Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 23,16 κἰ οἱ βασιλοπούδες μου στέ-
καε μῆρας μου | πρόσχαρς καὶ χαμηλοδλε-
πούσας. || ἐπιθ. τῆς Θεοτόκου.

χαμηλόγνημος-η-ο δημ. ὁ ἔχων χαμηλὴν,
ταπεινὴν γνάμην, ὁ ποταπός: Βλαστ.Συνμ.213.

χαμηλοζωσμένος-η-ο δημ. ὁ ἐζωσμένος, ὁ
φορῶν τὴν ζώνην του χαμηλά: Γρυσ.Σκ.Τερο.14,12
τῆ μέση τῆς τῆ χαμηλοζωσμένη γέρου τῆ σφιγ-
γῆ ἀγκαλιὰ κὶ ἀτίμητο ζουναρί, ὁ.δίστο. μὲ μὲ
θωρῆς κοντόν κοντόν καὶ χαμηλοζωσμένον,
ἄγώ τὰ φῖδια ζῶνομαι καὶ τὰ θῆρια σκοτώων.

χαμηλοθώρα (ή) δημ. θηλ. του χαμηλοθώρας βλλ., & χαμηλοθλειούσα.

χαμηλοθώρας (ή) δημ., θηλ. -α ὁ κατευθύνων τὰ βλέμματα πρὸς τὰ κάτω, ὁ χαμηλοράτης. 2) ὁ αἰδήμων, ὁ τριπαλάς. 3) ὁ ὑπουλος, ὁ ἀνεικικρινής, ὁ δόλιος.

χαμηλομυιάτης-α-ικο δημ. ὁ χαμηλοθώρας βλλ.: πρβλ. χαμηλοθλειούσα.

χαμηλός-ή-ό(ν) κ. νεώτ. κ. δημ., συγκρ. χαμηλό-τερος, ὑπερθ. χαμηλότατος. κ. χθαμαλός, δημ. κ. χαμηλός ὁ ἀναπτυσσόμενος χομαί, ἐπὶ τοῦ ἐδά-φους: Νικ.Θηρ.84| χαμηλὴν λίττυ, αὐτ.944 χαμη-λὴν λειχῆνα, αὐτ.π. Ἀθῆν.15,684ε. Ἰωνιάδης τ. χα-μηλός: κ. συγκρ.: αὐτ.9,369C ἄν ἴσαι πλασθάνοισι χαμηλόταραι θαλέλωσι (γογγυλίδες| 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ χθαμαλός, ὁ μικρός κατὰ τὸ ὕψος, ὁ βραχύς: Ξεν.Ἰνπ.1,3 ὀπλαι χαμηλαί, Στράβ.10,2,12 χθαμαλή μὲν γὰρ ἡ ταπεινὴ καὶ χαμηλὴ, πανυπερτάτη δὲ ἡ ὑψηλὴ, - χαμηλό-σπίτι, - χαμηλὰ παρὰθυρα. 3) μτφ. ὁ μικρός, ὁ ἀνάξιος λόγου, ὁ μηδαμινός: κ. συγκρ.: Λεωνίδ.Ταρ.ΑΠ7,472 τίς μοῖρα ζωῆς ὑπολείπεται, ἡ ὅσον στιγμή, καὶ στιγμής εἰ τι χαμηλότερον; | κ. ἐν φρ. πνέω χαμηλὰ πνέω οἰκρῶς ταπει-νός, εἶμαι εὐτέλης διὰ τὴν πενίαν μου: Πινδ.Π,11,46 ὁ δὲ χαμηλὰ πνέων ἀφαντον βρέμει. 4) νε-ώτ. κ. δημ. ὁ κάτω τοῦ κανονικοῦ καὶ συνήθους: χαμηλὴ θερμοκρασία. 5) ὁ ευπρόδοτος, ὁ μι-κρός: θά σου τὸ δῶσω τὸ λάδι εἰς χαμηλὴν τιμὴν. 6) ἐπὶ φωνῆς, ὁ σιγανός, ὁ μολίς ἀκούο-μενος, φθιυριστός: Ψυχάρ.Ταξ.74 ἄσυχαι κ' ἀγά-λια, μὲ τρόπο γλυκὰ, μὲ χαμηλὴ φωνή, . . μὲ μι-λουσὲς ὁ Παναγιώτατος . . γὰς τὸ ἔθνος. 7) νε-ώτ. μουα. ἡ χαμηλὴ ὡς οὐσα. βυζαντινὸν σημα-δῶφρον δηλοῦν κατάθρασιν τῆς φωνῆς διὰ μιᾶς εἰς τὸν τέταρτον φθόγγον, ἀντιβ. ὑψηλῆ.

χαμηλοῦτος-ος-η-ο δημ. ὁ χομηλός πως, ὁ ἄλιγον τὴν χαμηλός.

χαμηλοφῶν ὁ ἐπίρρ. μων. κατὰ τὸ φαινόμε-νον χαμηλός: Στουδ.Θεδδ.372.

χαμηλοφώνης (ή) δημ., θηλ. -α κ. -ούσα, συ-νήθ. ἐπὶ γυναικίς, ὁ ἔκων τὰς ὀφρῶς τεινούσας πρὸς τὰ κάτω: Βλαστ.Συνμ.64, αὐτ.116.

χαμηλόφωτος-ον νεώτ. ὁ ἔκων φωνῆν χα-μηλὴν, σιγανὴν. | κ. ἐπίρρ. -ώνως κ. δημ. -άφωνα σιγανὰ: Δροσ.Βοταν.58 ἀνεκόνου ἐκάστοτε πρὸς τὸν παρακαθήμενον ἐπαρχον χαμηλοφώνως τὰς κρίσεις του.

χαμηλῶμα (τὸ) | χαμηλώνω| δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ χαμηλῶναι, ἡ πρὸς τὰ κάτω κλίσις, ἡ ἐλάττωσις τοῦ ὕψους, ἡ καταβίβασις. 2) μέρος ἐδάφους χαμηλότερον τῶν γειτονικῶν αὐτοῦ μερῶν, χαμηλὴ τοποθεσία.

χαμηλώνω δημ., ἀόρ. (ἐ)χαμηλῶσα, μτχ. παθ. παρακ. χαμηλωμένος, καθιστῶ τὴν χαμηλὸν, ἐλατ-τῶ τὸ ὕψος τινός, καταβιβάζω, ἀντιβ. φηλώνω: ἔκοψα τὰ πόδια τοῦ τραπέζιου γιὰ νὰ τὸ χαμη-λώσω. 2) μεταβέτω τὴν ἐγγύτερον τοῦ ἐδάφους, καταβιβάζω: Βαλαωρ.Κίττος κ. Γεράκι 47 δια-δαίν' ἀπὸ τὴν Πάργα καὶ χαμηλώνει τὸ φερόν-τα ἰδῆ τὴν σταύρωσὴ τῆς. | κ. ἀντιβ. ἐρχομαι ἐγγύτερον πρὸς τὸ ἔδαφος, ἐλαττῶ τὸ ὕψος μου, κατέρχομαι εἰς μικρότερον ὕψος, ἀντιβ. φηλώνω: Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.53 πάψετε τὸ χερουδικὸ καὶ δε-χαμηλώσων τ' ἅγια, Πορφυρ.Σκ.89,12 χαμηλῶ-ναν τὰ σύννεφα ὀλοεῖαν, ὁ τραγ. νὰ χαμηλῶναι τὸ βουνά, νὰ φηλώναι ὁ κάμπο, φρ. χαμηλῶ-νὸ τὰ μάτια | χαμηλώνω πρὸς τὰ κάτω τὸ βλέμ-μαται. 3) ἐλαττῶ τὴν κατά πᾶσαν ἢ ἕντασιν: Βλαχογ.Ποληκ.72 ὅσο φηλώνει ἡ φωνὴ τοῦ ἀντέ-παρχου, τόσο χαμηλῶνε τοῦ γέρο προσοῦ τῶρα. 4) ἐν συνεκφ. μτ. τοῦ τιμῆν, ὑποβιβάζω

ζω τὴν τιμὴν πράγματός τις πτηναῖω, ἀντιβ. ἀκριβαίνω: ἔχαμηλώσαν τις τιμές. 5) ἀντιβ. κούπω, κούπωμαι ἐμαυτὸν, ὡστε νὰ γίνω βραχυτέ-ρος: χαμηλῶσα νὰ περῶσά τὸ πορτάκι, - χα-μηλῶσε νὰ σοῦ βάλω στή ράχη τὸ μασούλο, φρ. ἐμπαίκι. πρὸς ὑψηλὸν τὸ ἀνάστημα: χαμηλῶ-σε νὰ φάμε [κάθισε]. 6) μρηστ. π. χαμηλῶσα, χαμηλῶσις, χαμηλωτός.

χαμηλός ἐπίρρ. μων. κ. νεώτ. δημ. -ά εἰς χαμη-λὸν σημειον. πρὸς τὰ κάτω, ἀντιβ. ὑψηλός: τὸ χα-μῖον κείται χαμηλὰ, - πολὺ χαμηλὰ τὸν κίτριε-τόν τοῖχον. 2) μων, νεώτ. κ. δημ. ἰσχυρ. σιγά: Δι-γεν.Ἀκρ.1843 χαμηλὸς ἐλάλει [ἐπαίξεν ὄργανον].

χαμηλός-εως (ή) | χαμηλώνω| νεώτ., δημ. -η ἡ πράξις τοῦ χαμηλῶναι βλλ., ἡ ἐνέργεια πρὸς ἐλάττωσιν τοῦ ὕψους.

χαμηλωτός-ή-ό δημ. ὁ ἔκων ὑποστῆ ἐλάττω-σιν κατὰ τὸ ὕψος, ὁ χαμηλωμένος: Βλ.Συνμ.241.

χαμῖ (ισί) νεώτ. ἔσφολ. οἰογεν. μαλακίων τῶν ὄθροισματος τῶν σιφωνωμάτων.

χαμῖν δωρ. κτ. κρᾶσιν ἀντι καὶ ἡμῖν: Θεοκρ.5,106.

χαμῖνι (τὸ) | γαλλ. | δημ. εὐτελιστικῶς, παιδίον τοῦ δρόμου, μάγκα.

χαμιτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμε-μενος εἰς τὸν Χαμίτις, ὁ τῶν Χαμιτῶν: χαμιτικὴ γλῶσσα ἢ ἄρχαία αἰγυπτιακὴ, ἡ λιθουὰ ἢ αἰ βερ-βερικαὶ γλῶσσαι, καὶ ἡ κουσιτικὴ ἢ αἰθιοπικὴ), - χαμιτικὰ φιλία.

χαμιτικός-ιδος (ή) μων. μτ. ἡ ἀνευ τοῦ ἀμπελος, εἶδος ἀμπέλου ἀπλουμένης χαμαί, ἐπὶ τοῦ ἐδά-φους: Σουῖδ. ἐχαμίτις: ὄνομα ἀμπέλου: Γεωπ. 3,1 χαμίτις ἀμπελος. Εὐστ.1163,19.

χαμοδαστίμα δημ. διατηρῶ ὀπωσῶν τὰς σωματικὰς δυνάμεις μου: Βηλαρ.27,18 μόν' ἐσῦ, . . ἀγαλὰ | ὀπὸ πολλῆς στὸ στρώμα, χαμοδαστίε-σιν ἀκόμα. 2) ἔχω, διατηρῶ ἀκόμη μικρὰν τινα περιουσίαν.

χαμογᾶιος-ον ὁ χαμηλός: Ἦσ. ἐπέπιδον' ἐπὶ τὴν γῆν, χαμόγαιοιν' ἰδιόρθ. χαμόκοιτον.

χαμόγειον (ή) (τὸ) νεώτ. δημ. κ. χομῶγιον, χαμηλὸς οἰκίσιος ἀνευ σανιδωτοῦ θαπέδου, χαμόσπιτο, χομοκέλλα, ἀντιβ. ἀνώγι.

χαμογέλασμα (τὸ) δημ. τὸ μεδίμα, τὸ χα-μογέλιο: Ἀροθ.Μυθ.Χαλ.2,79 μοῦ λέγει με ἕνα πλαστὸν χαμογέλασμα.

χαμογέλιο (τὸ) δημ. ἄ. χομογέλο βλλ.: Ψυχάρ. Ταξ.7 τὸ πρόσωπά της εἶχε ἕνα χαμογέλιο ἐξυ-νον καὶ τρυφερὸ ὄλο μαζί, Παλαμ.Περ.Χαρ.174, 14 ἄδολο χαμογέλιο βρεφικῶ.

χαμογέλο (τὸ) δημ. ἄ. χαμογέλιο, τὸ μεδίμα: Σολωμ. Τὰ δυὸ δάδ' ἐφίπια 73 γιὰ τὶ ἔχει χαμογέλο | ἀκόμη στὸ στόμα, Βλαχογ.Παληκ.57 εἶπε ὁ πῖθ νός ἀπὸ τοῦ γέρους, μὲ πονηρὸ χαμογέλο, - ἀπέθανε μὲ τὸ χαμογέλο στὸ χεῖλη.

χαμογελῶ-ᾶω δημ. ἀντιβ. μειδῶ: Σολωμ.Τρελ-λὴ μόναι 12,4 γλυκοπομπηνη χαμογελᾶει κατὰ τὰ ἐντάφια χόρτα πικρὰ, Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.93,4 μὰ 'να μικρὸ κλεφτόπουλο σκουφτὸ χαμογελᾶ τῆς, Βλαχογ.Παληκ.129 τὰ μάτια του εἶχανε γλυκάνει καὶ χαμογελῶσαν τὰ ξεροκαμένα χεῖλη του, Ζερθ.Τραγ.ΚΚ 40,16 καὶ ἡ ἀπάλαξη γλυκὰ χαμο-γελᾶ, Παλαμ.Περ.Χαρ.103,17 συντριμμα μου χα-μογελῶσιν πραξτελικὰ.

χαμῶγιον (τὸ) δημ. χαμογέιον βλλ.

χαμόδενδριον (τὸ) νεώτ., δημ. προφ. χαμόδεν-τρο χαμῶγιον δένδρον, δεινδρόλλιον, θάμνος: Σο-λωμ.152,7 ἔκδ. 'Ἐλευθερῶ δὲν εἶναι χόρτο ταπει-νὸ, χαμόδεντρο δὲν εἶναι, Μολακ.Συντρ.Ἀνοι-ξίτικα 7 χαμόδεντρο καὶ δέντρο καὶ βλαστάρι | τὴν εὐωδίαν τοῦ ἀνθοδόλου τοῦ πρώτου.

χαμόδρακας (ή) δημ. μεγεθυντ. τοῦ χαμοδράκι βλλ. μεγάλος δράκοντας, δράκος.

χαμοδράκι (τό) δημ., συνήθ. κτ. πληθ., ἐν τῶν κατά τὰς λαϊκὰς παραδόσεις δαιμονικῶν ἢ ἐξωτικῶν, ποιμενικῶν δαίμων, σμερδράκι· πρβλ. δράκος.

χαμοδρούα (ή) δημ. τὸ φυτὸν χαμαίδρου.

χαμόδρας-ον μον. ὁ ζῶν χαμαί, κατὰ γῆς, ὁ πένης, ὁ ταπεινός· Στουδ Θεοδ.1256 μινυσκεσθε καὶ ἡμῶν τῶν ἀμαρτωλῶν καὶ χαμοδῶν.

χαμοδαρῶ δημ. βαρῶ ὄλιγον· Βηλαρ.50,5 σιὰ στὸν Ἐλικῶνα σὰν κατοικοῦσα, χαμοβαρῶσα, ἀνιδρωτὸν ἀγῶνα.

χαμόθεν ἐπίρρ. ἄ. χαμάθεν, ἀποκατὰ, ἐκ τοῦ ἐδάφους· Κρατίν.138, Ξεν. Ἑλλ.7,27 οἱ δὲ χαμόθεν ἡμῶντων καὶ κατὰ τὰς ἐπὶ τὸ τείχος φεροῦσας κλίμακας προσεμύχοντο.

χαμοθεός (ἰ) δημ. ὁ οἶσιν ἐπίγειος θεός, ὁ ἴσχυρὸς προσιάτης· φρ. ἔχεις χαμοθεά, ἔχεις καὶ πανωθεά.

χαμοθρουμίδι (τό) δημ. τὸ φυτὸν ἄμμος βλ.λ. ὁ γραπτός.

χαμοκέλλα (ή) δημ. χαμηλὸς οἰκίσκος, χαμάγειο, χαμόσπιτο· Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 57,16 πῶχει χῆσις χαμοκέλλα κολλητὰ στὸ παλιὸ τὸ ἐρηνοκλήσι, - μένει σὲ μιά χαμοκέλλα.

χαμοκερασιά (ή) δημ. τὸ φυτὸν χαμαικέρασσα.

χαμοκέρασο (τό) δημ. ὁ καρπὸς τοῦ χαμαικέρασου· Ζαλωκ 329,1 τώρα πού χαμοκέρασα μοσχοβολᾶν στὴ φτέρη.

χαμοκλάδο (τό) δημ. ὁ θάμνος· Δραγ.Μον.161 θέλω νὰ φύγω, νὰ κρῶφθω τὸ κεφάλι μου σὲ κανένα χαμοκλάδο, σὰν τὴ στρουθοκάμηλο.

χαμοκουκιά (ή) δημ. τὸ φυτὸν ρίκινο.

χαμόκουμπον (τό) μsn. π. Βυζαντ. κρόβατος νοσοκομείου.

χαμοκλαδά (ή) δημ. τὸ πτηνὸν κορυδαλὸς ὁ βραχυδάκτυλος.

χαμοκλιμαί δημ. κυλιομαί χαμαί, κατὰ γῆς, ἐπὶ τοῦ ἐδάφους· Βλαστ.Συνμ.117.

χαμόλευκα (ή) δημ. ἄ. χαμολεῦκι (τό) τὸ φυτὸν βήχον βλ.λ.

χαμόλιθανο (τό) δημ. τὸ φυτὸν λαβαντίς βλ.λ. ἡ στοιχιάς.

χαμόλιό (τό) δημ. τὸ φυτὸν καρλινία βλ.λ. ἡ κομμοεφόρος.

χαμόλιος (ἰ) δημ. ἄ. χαμολιός, ὄνομασία τῶν φυτῶν καρδοπάθιον καὶ καρλινία βλ.λ.

χαμόλιγι (τό) δημ. σύναγμα, μάζεμα, πεσοῦσῶν κατὰ γῆς ἐλαιῶν, ἀντίφ. πανολόγι· ἐγώ θά μαζεύω χαμόλιγι, γιατί δέν μπορῶ ν' ἀνεβαίνω πάνω στίς ἐλιές.

χαμολουδο (τό) δημ. χαμηλό, μικρὸ λουλούδι· Πορφυρ.Σκ.1 γιά πὲ στὸ χαμολούδο, πού στὴ δροσοῦλα ἀνοίγει.

χαμομήλι (τό) δημ. ἄ. χαμόμηλο, τὸ φυτὸν χαμομήλου· πᾶμε νὰ μαζέψωμε χαμομήλι· 2) τὸ ἐκ χαμομήλου παρασκευαζόμενον ἀφέψημα· κάνε μου ἕνα χαμομήλι.

χαμομηλιά (ή) δημ. τὸ φυτὸν ἐλελίσφακος.

χαμόμηλο (τό) δημ. ἄ. χαμομήλι βλ.λ.

χαμοπειράζω δημ. πειράζω ὄλιγον· Βηλαρ 46, 28 προχτέ φιλοτιμῶμον νὰ τὸν χαμοπειράζω.

χαμοπέδικα (ή) δημ. ὄνομ. εἰς τινος περιόχας τὸ πτηνοῦ δρυτος, ὁ δρύτικι.

χαμορεῖκι (τό) δημ. τὸ φυτὸν ἔρεπικι.

χαμός (ἰ) κ. δημ. ὁ κομπύλος· Ἡσ. «χαμόν χαμύλο»· Σχόλ. Ἀριστ. Ἰνπ.1147· πρβλ. χαδός.

2) δημ. ἡ ἀπώλεια, θάνατος, χάσιμο· Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 24,4 διαβαίνοντας τῆς ζωῆς στερεῖς καὶ τοῦ χαμοῦ πέλγαθα, Παλαμ. Τὰ μάτια τῆς φυχῆς μου 48,8 κη ἡ Πλάση πέρα πέρα μαρμάρωσε καὶ στέκει ἀπ' τοῦ παιδιοῦ τῆς τὸ χαμό πεντάρφα· ἡ μητέρα, κλαίω τὸ χαμό τοῦ πατέρα μου (τὸν θάνατο τοῦ πατρός μου) || φρ. πήγαίνε

στὸ χαμό [ἐκφρασις ἀποπομπῆς μετριώτερα τοῦ αἰ χάσου].

χαμόσερμα (τό) δημ. ἡ ἐνέργεια, ἡ πράξις τοῦ χαμοσέρνω βλ.λ. 2) τὸ χαμαί συρθὲν, τὸ ἀπορριφθὲν καὶ παρασυρθὲν τῆδε κἀκείσε πράγμα, ὄθ. τὸ εὐτελες καὶ ἀχρηστών. 3) μφ. ἐπί προσ., ὁ κατεξετελεισθεῖς, ὁ οὐ διεσῶρη ἡ ὑπόληψις, ἰδ. ἐπὶ γυναικὸς ἀνθυλοῦ· τέτοιον χαμόσερμα πῆγε καὶ πῆρε νοικοκύρης ἀνθρώπος.

χαμοσέρνω δημ., ἄορ. (ἐ)χαμόσερα, παθ. κ. μέσ. χαμοσέρνομαι, ἄορ. (ἐ)χμοσοῦρθηκα, μτχ. παρακ. χαμοσερμένος, σύρω χαμαί, σέρνω κατὰ γῆς· τὰ παιδιὰ παίζοντα χαμόσεραν τὰ πολλά τους· κ. παθ. ἡ ρήμα τῆς χαμοσερνόταν· || εἰδ. ἐπί προσ., καταρριπτῶν βίαιως σέρω κατὰ γῆς· παθ. ὡς μέσ.· χαμοσερνόταν καὶ ζητιάνευε, -πέφτοντα χαμοσοῦρθηκὸν κατὰ φθορῶ.

χαμόσιτος (ἰ) νεώτ. δρυκτοί. ἔνυδρον πυριπτικὸν ἄλας τοῦ αἰθῆρου καὶ ἀργιλλίου.

χαμοσκίδι (τό) δημ. τὸ φυτὸν φωραλέα.

χαμόσορις-ως (ή) Ἑπιγρ. τὸ χαμοσόριον βλ.λ., χαμηλὸς τάφος.

χαμοσόριον (τό) μsn. χαμηλὴ νεκρική σορός, χαμηλὸς τάφος· Κ Πορφ. Ἐκθ.1,646,17.

χαμοστῆρδαί (ο) νεώτ. ζωολ. οἰκογ. ἐν. μολακίων τοῦ ὄρθοισματος τῶν σιφωνωτῶν.

χαμόστρεον (τό) νεώτ. ζωολ. γένος μολακίων ἐκ τῶν χαμοστῆρδῶν.

χαμοσυρτός-η-ό δημ. ὁ συρόμενος χαμαί, ἐπί τοῦ ἐδάφους· Γρουπ.Σκ.Τερρ.Β,1) ὁ Στρυμῶν χαμοσυρτός στά πόδια τῆς Ζαλεῦσις.

χάμου ἐπίρρ. δημ. ἄ. χάμα, χαμαί, κατὰ γῆς.

χάμουκός (ή) [ἐλκω] μγν. κ. νεώτ. μηχανήμα, δι' οὗ τὰ πλοῖα ἐσέρνοντο ἐκ τῆς θαλάσσης εἰς τὴν ἕρσαν· Πολυδ.7,191 «τὰ δὲ τὸν νεὸν ἔζλα, οἷς ἐποβληθεῖσιν ἐφέκονται αἱ νῆες φάλαγγες καὶ φάλαγγαι· αἱ δὲ... χαμουκοί, μηχαναὶ δι' ὧν εἰλκονιο»· 2) νεώτ. ναυτ. ἐκάτερον τῶν μακρῶν καὶ λείων ἔζλων, ἐφ' ὧν ἐκατέρωθεν τῆς τροπίδος καὶ παραλλήλων αὐτῆ τοποθετούμενων ἀνοσπεύεται τὸ ἔταιμον πρὸς καθολικὴν οἰκάνω, ὁλοκί τῆς κοιτίδος, βάζια· 3) νεώτ. πᾶν ἔζλον λείον, ἐφ' οὗ σπληνίζομενον βαρῶ τὸ σῶμα μεταποικίζεται ἐλκόμενον μετ' αὐτοῦ· 4) νεώτ. συννεδ. δίτροχον χαμηλὸν φορεῖον, χρησιμοποιούμενον ἰδίᾳ εἰς ἄλευρομύλους ἢ εἰς ἀποθήκας πρὸς μεταφορὰν σάκκων εἰς τὰ διάφορα τμήματα, ἔκκληθρον.

χάμουρα (τά) δημ. ἡ σαγή τῶν Ἰνπῶν, ἰδίᾳ τῶν τῆς ἔλξεως.

χαμούρα (ή) δημ. γυνή τῆς ἐσχάτης ὑποστάθμης· 2) εἰς τὴν συνθηματικὴν γλώσσῃαν τῶν κοινοποιῶν, ἡ ἐρωμένη, ἡ γκόμαινα.

χαμπαρί (τό) [τουρκ.] δημ. ἄ. χαμπέρι, συνήθ. κτ. πληθ. πρόσφατος εἰδησις, ἀγγελία, νέον· τί χαμπαρία; [τὶ νέα; τί κάνεις;], - τί χαμπαρία μάς ἔφεραν· || φρ. δὲν ἔχω χαμπαρί ἰδὲν ἔχω ἠδῆσιν, ἀγνωσὶ τελεῖωσι· φρ. (τό) παίρνω χαμπαρί [ἀντιχαμόδενομαι περὶ τίνος πρόκειται] πρβλ. παίρνω εἰδηση, πρέφαι, Βλαχογ.Παληκ.50 ἔφεραν πῶς οἱ Τουρκοὶ ἄρχισαν νὰ παίρνονε χαμπέρι, πῶς καὶ τὸ σαδορὸ ἔτρεχε ἀνάμεσα στοῦς χριστιανούς· || κατάρῶ· ν' ἀκούσω τὰ χαμπαρία σου ἢ νὰ ῥθῶν τὰ χαμπαρία σου (ἡ εἰδησις τοῦ θανάτου σου, ὅτι ἀπέθανες).

χαμπαρίζω [τουρκ.] δημ. συνήθ. μτ. ἀνήσσεως, ἀντιχαμόδενομαι περὶ τίνος πρόκειται, ἰδίᾳ ἐν φρ. δὲ χαμπαρίζω ἰδὲν λαμβάνω εἰδησιῶν, δὲν ἐνωσῶ|| κατανῶω, εἶμαι γνώστης· ὅσο χαμπαρίζω ἐγώ ὅπο κινεῖζικα, τόσο κι αὐτὸς ὅπο μαθηματικά· 2) ὑπολογίζω, λαμβάνω ὑπ' ὄψιν μου, λογαριάζω, ἰδίᾳ ἐν φρ. δὲν χαμπαρίζω κανένα (δὲν λαμβάνω ὑπ' ὄψιν μου, δὲν λογαριάζω).

χαμπέρι [τό] δημ. & χαμπάρι βλλ.: Βλαχογ. Πα-
ληκ.50.

χάμσα [ή] (ισσακρ.) νεώτ. κ. χάνσα, ιδ. έν τοίς ά-
ποκρούφοις, κύνος, χήν· 2) κτ. έπέκτ. π. τοίς
Ίνδοίς, λευκόν πτηνόν, σύμβολον τής σοφίας και
τής μυσίας· 3) ιερόν ύποζύγιον του θεού
Βράχμα, έχον τήν δύναμιν νά χωρίζη τό ύδωρ από
τού γάλακτος.

χαμσίη [τό] [αραβ.] δημ. κ. χαμψίνη) τοπικός
άνεμος τής Αιγύπτου, όρμητικός, ξηρός και θερ-
μός, πνέων από τών έρήμων περιοχών πρός τήν
Βορείαν Αιγύπτον.

χαμσίη [τό] μτγν. έπιθ. τής Δήμητρος έν "Ηλιδι·
Πουα.6,20,9, έίρεια Δήμητρος Χαμσίη, ούτ.6,21,1
έπί τω τού όρουσ ιερών νεποείται Δήμητρι έπι-
κλησιν Χαμσίη· και οι μέν άρχαίον τό όνομα ηγνου-
τή χανειν γάρ τήν γην ένταύθα τό όνομα του
Άδου, και αύθις μύσαι· οι δέ . . και από του Χα-
μίνου τής ούσιας . . οικόδομηθήναι τό ιερών·

χάμψαι [οί] π. Αιγυπτίους κ. τοίς νυν Κόπταις, οι
κροκόδειλοι· "Ηρ.2,69 κάλέονται δέ ού κροκό-
δειλοι άλλα χάμψαι.

χαμψί [τό] δημ. ό ίχθύς έγκραυλις ή έγκρασι-
χολας, φερόμενος άλίπαστος εΙς τό έμπόριον.

χαμψίνη [τό] δημ. & χαμσίη] βλλ.

χαμφοδάκτυλος [τό] νεώτ. ζωολ. γένος έρπε-
τών εκ τών σαυριδών.

χάμω έπίρρ. δημ. & χάμου, χαμαι, κατά γής, έπι
τού εδάφους.

χαμώμαι-όμαι χαμώμαι π. "Ησ.

χαμωτίδα [ή] δημ. τό πτηνόν τέτραξ.

χάν [ή] όωρ. αντί χήν βλλ.: "Αριστφ. Άχ.878, "Επιχ.
103 ώτα χανός.

χάν [τό] (τουρκ.) νεώτ. & χάνης κ. χάνος, κύριος,
ήγεμών.

χάν κτ. (κρασιν διπλήν αντί· και ά άν· Σοφ.ΟΚ 13
[διόρθ. άν].

χανά "Η. εκόσμησις.

χανάμ "Ησ. ασάλος.

χαναβίς "Ησ. εάλης.

χανάκα [ή] δημ. κ. κανάκα κλειός, λαιμοπέδη,
ιδ. του κυνός.

χανάκειον "Ησ. ετό μωρόν. Δωριείς.

χανακίς "Ησ. ετίπεικός.

χαναναίος-α-ον μτγν., νεώτ. κ. δημ. ό εκ Χα-
νανών· || τό άρα. ώς ούσα. ό κάτοικος τής Χα-
νανών· Σουίδ. εΧανανών· όνομα κύριον· και έξ αυ-
τού Χαναναίον· ΠΔ Γέν.12,6 οι Χαναναίοι τότε
κατόικον τήν γήν· 2) όμ. τό άρα. ώς ούσα.
προση. ό έμπορος· ΠΔ Παροιμ.31,24 σίνδνας
εποίησε και άπέδοτο, περιζώματα δέ τοίς Χανα-
ναίοις· 3) δημ. ύπομητικής ό "Ιουδαίος·
|| κτ. συνεκδ. ώς έπιθ. χαρακτιριστικόν άνηλεούς
τοκογύφου ή άλλως άισχροκερδούς.

χανάτων [τό] νεώτ. ή έξουσία του χάν βλλ.·

2) ή χώρα εν ή άρχη ό χάν.

χανγκάρ [τό] [γαλλ.] δημ. ύπόστεγον προωρι-
σμένον διά τήν τοποθέτησιν γεωργικών προϊόντων
και έργαλείων· || όμ. ύπόστεγον άεροπλάνων
και ηηόαλιουχομρένων.

χανδάλη [ή] ή άγριοκολοκύνθη βλλ.

χανδάνω έπ. σπαν. π. "Ιωσι, μέλλ. χείσομαι "Οδ.
Σ 171, άόρ. β'· έχδών "Ιλ.Δ 241, έπ. χάδον "Ιλ.Λ
4621 κ. έν άπαρφ. χάδσειν "Ιλ.Ξ 341, παρκα· μτ.
οημ. ένεσπ. κχανδα "Ιλ.Ψ 268) "Ησ. εχανδάνειν·
χωρειν, δέχεσθαι· χωρ, περιλαμβάνω· "Ιλ.Δ 24
"Ησ δ'· ούκ έχαδε στήθος χόλον τό στήθος τής
"Ηρας, δέν έχωρει τήν όργήν της, κτ. & ή "Ηρα
δέν ήδύνατο νά κρατήσθαι, νά περιορίση τήν
όργήν αύτής έν τω στήθει, αύτ.Ψ 742 έξ
δ'· άρα μέτρα χανδανειν τό κρητήρι, αύτ.268 λέ-
δης τέσσαρα μέτρα κεχανδώς, αύτ.Ν 192 ός γλη-

να πολλά κεχάνδει· Ιθάλαμοι, "Οδ.Δ 96 οίκος
κεχάνδως πολλά και καθά, αύτ.Ρ 344 ώς οι χεί-
ρες έχανδανον Ιάσον αί χείρες αύτου ήδύνατο
νά περιλάβωσι, αύτ.Σ 17 ούδός άμφοτέρους δδε
χέεται, "Ιπν.625,48 όσον χανδάνει χείρ, Θεόκρ.
13,57 ρόπαλον οι έχανδανε χείρ, Λυκόφρ.3,17, "Α-
ραι.697,Νικ.Άλεξ.58· 2) μτρ. έπιμ. δεκτικός,
ικανός· "Ιλ.Λ 462 ήδων όσον κεφαλή γάδε φω-
τός, "Αριστφ.Βάτρ.260 κευραδόμεσθ ά· όπόσον
ή φάρυγγ ήμων χανδάνει δι' ήμέρας Ιοχόλ, "άντι
του δύστην και έξιοχήμ, Βιδών.ΑΓ 7,644 κωκύσα-
σα . . όσον έχανδανε μητρος άνιη, "Οπν.Κυν.4,
210 όσον χάδον, όσον έρεξαν.

χάνδαξ-ακος [τό] νεώτ., δημ. χανδάκι κ. χαντά-
κι· τάφοσ πρός διοχέτησιν ύδατος.

χανδόθεν έπίρρ. χανδών βλλ.: "Ιπν.272,33 και
αύθις άχλος πολύς χανδόθεν έκαιο.

χανδών έπίρρ. κηληνός, μέ άνοικτόν τό στό-
μα, μετ' άπλόστω έπιθυμίας· Μοίρ. εχανδών ποι-
είν "Αττικoi, κηληνός και άθρόως "Ελληνες, "Ησ.
εχανδών πολύ[ν] και όσον δύνατον, και άθρόως,
όπό του κηληνών πλατύς, ΕΜ 806,30 εχανδών·
άθρόον, άπλόστω, χωρητικός· ώς παρά τό φαι-
νω φανδών και αναφανδών, ούτως παρά τό χανίω
τό χασκω χανδών· "Οδ.Φ 294 αλόος σα τρώει
μηλιδής, ός τε και άλλους βλάπτει, ός άν μιν
χανδών έλη μηδ' αίσμα πινη, Καλλ.άπ.109 και
γάρ ό Θρηπίτιην μέν άπήγατο χανδών άμυσιν
ζωροποτειν, Νικ.Θηρ.341 χανδών έμπερτονον δέ-
κεται ποτόν, Λουκ.Μισθ.Συν.7 έπισπαστος δέ
όσον αύτिका χανδών ούδένος έπιστομίζαντος
πίεσθαι του χρυσάου, Κόιντ.13,13 άκρητ, . . όπότ
ές φρένα χανδών ίκτηται· || κ. μτρ.· αύτ.Άλεξ.14
και χανδών έκαστος ένεπιμύλιαντο τών εύνων,
Φιλόστρ.847 χανδών έπιπλάζμενος του ύπνου.

χανδονότης [τό] μτγν. ό χανδών, ό άνορεώτας
πίνων, ό μέθυσοσ· Μαιεδ.ΑΓ 11,59 χανδονόται,
βασιλιός άεθλητήρες "Ιακχου.

χανδός-ής-όν μτγν. ό χαίμων, ό έχων εύρετον
όπην, ό εύρύχωρος· Πολ.π. "Αθήν.10,436Δ εκ χαν-
δής ζωροποτειν κύλιος [ιδίος. εύχάνδεις].

χάνδρα [ή] νεώτ., δημ. κ. χάντρα μικρόν σφαι-
ρικόν ή πολυεδρικόν τεμάχιον έξ ύδατο ή άλλης
ύλης, διατήρητον κατά τόν άξονα, δι' ου περάται
τό νήμα· χάντρας γυάλινες· || κατάρα· τά μά-
τια σου χάντρας νά γίνουιν [νά τυφλωθής].

χάνης [τό] νεώτ. & χάν βλλ.

χανητός "Ησ. ετό έπί τήν άμαξαν έπιτιθέμενον
πλέγμασ.

χάνη [τό] (τουρκ.) δημ. πανδوخείον πρós στά-
θμευσιν και άνάσπισον όδοποιών και ύποζυγίων.

χαν[ι]τήης [τό] (τουρκ.) δημ. ό διατηρών χάνη
βλλ., ό πανδوخεύς.

χανιώτικος-η-ο δημ. ό άνημων ή άναφερό-
μενος είς τούς Χανιώτας ή τό λανία, ό τών Χαι-
νωτών· 2) διοτ.χανιωτικό είναι τό νερό, χανιώτι-
κη κι ή βρύση, χανιώτικη ή κη κοπελλιά πού
πάει νά γεμίσω· || χανιώτικο σπυρι ή ένδύ-
μοσσα έν Κρήτη νόσος λεισημανίασις, ά λεγ. φύμα
της "Ανατολής.

χανυπαίται [οί] νεώτ. όπαδοί τής ύπό του
Χάνυπλου [θρυβείσης] μουσουλμανικής αίρέσως.

χάνω [ή] όωρ. τ. αντί χώνη βλλ.

χάννη [ή], όωρ. χάννα ή θύς πελάγιος, σαρκο-
φάγος, κληθείς ούτως εκ του μεγάλου και χαινό-
τος στήματος αύτου· "Επιχ.42 μεγαλοχάσμονός
τε χάννης κηκτραπελοχάσματος όνουσ, "Α-
ριστολ.Ζ14,11,8,ούτ.8,2,24, Αιχ.Ζ14,5, Μόρκελλ.Σιδ.33
και σαύροι χάννη τε και όρφέες.

χαννικό [τό] δημ. κοβητή βλλ. έξ ήππειος
τριχός πρός άλειαν χάννων κ. & παρεμφερών
ίχθύων.

χαν(ν)ικολόγος (ὁ) δημ. μέγας κόφινος, μεγάλη καλάθι.

χαννόη (ή) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οικογ. ἐκ τῶν σιμαρουειδῶν.

χάννος (ὁ) μτγν. νεώτ. κ. δημ. ἡ χάννη βλ.λ.: Νουμῆ. "Ἡρ.π." Ἀθην. 7, 304B χάννος τε ἐγγελεύας τε καὶ ἐναλλήην πυτίνην" || νεώτ. ὁ ἰχθύς σερράνος ὁ ἥσπατος ἐκ τῶν περικοιδῶν: δ.διστ. χάννος εἶμαι χάνομαι, | πέρκα εἶμαι πιάνομαι.

χάνοι γ' ἐν. εὐκτ. ὄορ. β' τοῦ χάσκω βλ.λ.

χάνος (ὁ) νεώτ. ἄ. χάν βλ.λ.

χάνος-ους (τὸ) (καίνω) τὸ χάσμημα, τὸ ἀνοικτὸν στόμα: Πολυδ. 2, 297 χάνος δὲ παρ' αὐτοῖς τοῖς κομικοῖς τὸ στόμα": Κωμ. Ἀδελφ. 315.

χανούμι (ή) (ἴαυρκ.) δημ. ἄκλ. ἄ. χανούμισσα βλ.λ.

χανομάκι (τὸ) δημ. ὑπόκορ. τοῦ χανούμ, μικρὰ "Ὄθωμανίς νεάνις.

χανομιάσι (ή) (ἴαυρκ.) δημ.κ. χανούμι, ὑπόκορ. χανουμιάσι, π. "Ὄθωμανίσι, κυρία "Ὄθωμανίς, ἡ Τούρκιασι: Ζαλοκ. 138 | χανουμιάσι χάρις, ὠραία γυνή, ἄμπράς τοῦ νεκροῦ γονατίζουσα κλαίει, Πολιτ. Ἐκλ. Τραγ. 12 πότε θά γίνη ρεμπελὶοὺς νὰ σφάζωμε πασάδες, | νὰ παίρνωμ τὰ ἑλληνοπούλα χανουμιάσις κερράδες.

χαντάκι (τὸ) δημ., σπαν. χαντάκι ὑπόκορ. τοῦ χόνδαξ, μικρὸς χόνδαξ, τάρφος, ὄρυγμα πρὸς διοχετεύειν ἢ ἀποστράγγισιν τῶν ὑδάτων: Βαλαωρ. Φυγῆ ὁ ἄγγυος περσάνας, χαντάκια μύρια, αἰματὰ στάζουσι τὰ φερνισιάρησι, Βλαχογ. Πολιτ. 80 ἄξαφνα πλάτ' ἀπ' τὴν αὐλάθουρα πρόσβαλον ἀπὸ τοῦ χαντάκι, Χατζόπ. Ὑπεράδου. 31 μοῦ μιλοῦσε . . . γι' αὐλάκια καὶ χαντάκια.

χαντάκωσα (τὸ) (χαντακῶν) δημ., ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτελεσμα τοῦ χαντακῶω βλ.λ., ἀφαινωμα, καταστροφή.

χαντακῶω (χάνδοξ, χαντάκι) δημ., ὄορ. (ἐ)χαντακῶθηκα, παθ. παθ. παρκα. χαντακωμένος, ριπῶ τὴν ἐντὸς χαντάκος, δθ. συνεκθ. καταστροφή, ἀφανίζω: τὸν ἐχαντακῶσε ὁ ρέμπελος ὁ γυιάς του" || παθ. ἐχαντακώθηκε μετὰ τὰ λάδια ποῦ ἔκαμε || κτ. μτχ. χαντακωμένος προσηγορία ἀσχετλιαστικῆ: βρε χαντακωμένε, τί κάμνεις αὐτόν; 2) ρηματ.π. χαντακῶμα.

χαντζάρα (ή) δημ. μεγεθυτ. τοῦ χαντζάρι βλ.λ.

χαντζάρας (ὁ) δημ. χλευαστικῶς, σπαθοφόρος, σακαρακάς.

χαντζάρι (τὸ) (ἴαυρκ.) δημ. ἀνήθη. π. "Ἀλθωνοῖς κ. Τούρκοις, μακρὰ μάχαιρα χρησιμοποιουμένη ὡς ἀγγέμοχον ὄπλον.

χαντζής (ὁ) (ἴαυρκ.) δημ. ἄ. χαντζής βλ.λ.

χαντούμης (ὁ) (ἴαυρκ.) δημ. ὁ εὐνούχος.

χάντρα (ή) δημ. ἄ. χάνδρα βλ.λ.

χάνουσο ὀμιλῶ μετὰ στόμα πολὺ ἀνοικτὸν, βοῶ: "Ἡσ. χανούσοι: βοῶν, καλεῖς."

χάνω "Ἡσ. χανούεις βοῶν."

χάνω μσν. κ.δημ., ὄορ. ἔχασα κ. ἦχασα, παθ. χάνομαι, ὄορ. (ἐ)χάθη(κα), μτχ. παθ. παρκα. χα(η)-μένος, ἀπόλλυμι τι, ἀποβάλλω, παύω νὰ ἔχω τι: "Ἐρωτόκρ. 1, 158 κ' ἦχασα τὸ λογαριασμό, καὶ μπλιά μου νοῦ δὲν ἔχω, λ.τραγ. ἔχασα τὴ γαιδοῦρα μου μετὰ ζύλα φορτωμένη, - ἔχασε τὴν περιουσίαν του στὰ χαρτιά, - ἔχασε τὸ πόδι του στὸν πάλεμο" || παροιμ. γιὰ τὸ καρφὶ χάνει τὸ πέγαλο ἐπὶ τοῦ ὕφαιματος μεγάλης ζήτησι, διότι ἀποφεύγει μικρὰν δαπάνην, ὄμ. ἔχασε ἡ Πόλι μάλασα κ' ἡ Βενετία βελόνι ἰσάσματος εἶναι ἡ ἀπόλεισι, φρ. χάνει τὸ σκαλὶ τὸν ἀφέντη του (χάνει μεγάλην κοσμοσυρροή ἢ ἀτοξία, ἄ. ἐδῶ χάνει ἡ μάννα τὸ παιδί) καὶ τὸ παιδί τὴ μάννα, φρ. χάνω τὰ πασχάλια μου ἢ χάνω τὸ υποῦσαυλα (εὐρίσκαμαι εἰς μεγάλην ἀπορία),

παροιμ. φρ. θά χάσῃς τὴν πέμυκα καὶ θά ζητῆς τὴν παρσκαφή (ἐπὶ τελείας συγχύσεως), ὄμ. χάνω τὰ νερά μου (εὐρίσκαμαι εἰς ἀσύνθητες περιβάλλον καὶ ἀνησυχῶ), ὄμ. ἔχασα τ' ἀβγά καὶ τὰ καλάθια (ἐθοροδύθηκα καθ' ὑπερβολὴν ἢ ὑπέστην μεγάλην ζήτησιν), - χάνω τὰ μυαλά μου ἢ τὰ χάνω ἰσραφρονῶ ἢ θοροδύομαι καθ' ὑπερβολὴν, σα-στίζωι, Διγεν. Ἀκρ. 193 τὸν νοῦν του χάνει τὸ ταχύ, χαλᾶ καὶ τὴν ζυῖπὸν του, φρ. χάνω τὸ δρόμο ἰσραφλωνῶμαι, - χάνω τὴν εὐκαιρία ἰδὲν ἐπωφελοῦμαι αὐτῆς), - χάνω τὶς ὥρες μου - τὸν καιρὸ μου ἰσάφνω νὰ παρέλθῃ ἀχρησιμοποίητος), - χάνω τὴν ἐκλογὴν ἰσποτυχῶμαι εἰς τὴν ἐκλογῆν), - χάνω τὸ παιγνίδι (ἠτῆρωμαι) ὄμ. χάνω τὴν δίκην, φρ. τίποτε δὲν ἔχει νὰ χάσῃ ἢ ἐν ἐρωτημ. ἔκφρ. τί ἔχει νὰ χάσῃ; (ἐπὶ ἀνθρώπου ἀνυπολήπτου), ὄμ. τί θά χάσῃς ἰδὲν θά πάθῃς τίποτε, ἢ δὲν θά ζημιώσῃς; κ. παθ. ἀφανίζομαι, ἐξαφανίζομαι: "Ἐρωτόκρ. 3, 153 καὶ ποῦ 'ν' ἡ τᾶξ η' Ἀρετῆ, κ' ἐφήκῃς τὴν κ' ἐγάθη, σὺν. 4, 7 κ' ἐγάθηκε σάν τὴν ἀσικὰ δὲν εἶδεν ἴτα γίνη, Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 24, 17 κ' ἔπιαστο χαντότανε μέσα στὰ βράχια, - χάθηκε ἀπὸ τὸν κόσμο, ποῦθεν δὲ φαίνεται, παροιμ. ἐδῶ καρδέθια χαντότα, βαρκοῦλες τί ζητᾶνε ἐπὶ ἀνοχύρων ἀνομειγνυμένων εἰς μέγας περιπέτειας), αὐτ. ἀπ' τὴ λέχῶνα ὡς τὴ μαυμὴ χάθηκε τὸ παιδί (ἐπὶ ἀπωλείας πράγματος, δταν ἡ εὐθύνη αὐτῆς περιορίζεται μεταξὺ δύο ὠρισμένων προσώπων), φρσ. πῆγαινε νὰ χαθῆτ' ἡ χάσου ἀπὸ μὲρὸς μου ἐπὶ περιφρονητικῆς ἀποπομπῆς), - τὰ 'χει χαμένα (παρεφρόνησε, εἶναι ἔξω φρενῶν), - εἶμαι χαμένος ἢ χάθηκα (κατεστράφη), - μὴ χανέσαι (μὴ στενοχωρησαι, μὴ ἀνησυχῆς) || κ. ἀμτθ. δταν παίζω, πάντα χάνω" 2) στεροῦμαι τινα διὰ τοῦ θανάτου: Διγεν. Ἀκρ. 2010 πῶς τοῦτο ἐσυνέθηκεν, ἐχάσαμέν ες νέαν, ΜΜ ὄτα καὶ μετὰ ἐχάσαμε) τὸ μελιτότο μας γονή" || παθ. ἔξαφανίζομαι, ἀποθνήσκω: Διγεν. Ἀκρ. 2005 ἡ κόρη μου ἐχάθηκε, ἀλίμονον εἰς ἐμένα, Πολιτ. Ἐκλ. Τραγ. 137, 25 ἄλλοι μᾶς λέν ποῦ χάθηκε, κ' ἄλλοι μᾶς λέν ποῦ πνίγη, ΜΜ γιὰ τὴς Μαρτίσας τὴν τιμὴ χάθη κοτζᾶ μου Ὁσωρῆς (ἐφρονεῖθι)" || κ. μ.φρ. χάνομαι γι' αὐτὴν ἀγάπην ἐμμονάς; 3) ἀμτθ. ζημιούμαι, στεροῦμαι ἀπόλαυσις: ἄν δὲν ἔλθῃς, θά χάσῃς" 4) κτ. μτχ. χαμένος βλ.λ.

χάνων-οῦσα-όν μτχ. ὄορ. β' τοῦ χάνω βλ.λ.

χάος-ους (τὸ) ἰχάσκω, κτ. Στωϊκῶς ἐκ τοῦ κῶλι κ. μαν. νεώτ. κ. δημ., γενικ. ἐπ. κ. χάεος, ἡ κατάστασις τοῦ σμῆνματος πρὸ τῆς δημιουργίας τῶν κόσμων, τὸ πρῶτον στοιχεῖον τῆς κοσμογονίας: "Ἡσίοδ. Θ 116 ἦτοι μὲν πρῶτιστα Χάος γένετα, αὐτὰρ ἔπειτα Γαί' ἐμύρστηστος, Ἀριστοφ. Ὀρν. 693 Χάος ἦν καὶ Νύξ "Ἐρεβός τε μέλαν πρῶτον καὶ Τάρταρος εὐρύς, Πλάτ. Συμπ. 178B φησὶ μετὰ τὸ χάος δύο τοῦτω γενέσθαι: 2) φιλοσ τὸ ἀπειρον διάστημα, τὸ ἀπειρον: Ἀριστ. Φυσ. 4, 1, 7, Σέξτ. Ἐμπ. Πυρρ. 3, 121 εἶναι φασὶ χάος τὸν τόπον ἀπὸ τοῦ χωρητικῶν αὐτὸν εἶναι τῶν ἐν αὐτῷ γεννωμένων" 3) φιλοσ. ἡ ἀμορφὸς ὕλη, ἔξ ἧς δημιουργήθη τὸ σμῆμα: Λουκ. Ἐρωτ. 32 ὡσπερ οὖν ὄλου κόσμου τάφοον τινὰ κοινὸν ἀφελῶν τὸ περιεφεόμενον χάος ἐκείνου μὲν ἐς ἐσχάτους ταρτάρον μυχούς ἐφυγάδευσας" 4) π. Στωϊκῶς, τὸ ὕδωρ: Σχόλ. "Ἡσίοδ. Θ 116 κ' οἱ δὲ εἰρησῶσι φασὶ χάος παρὰ τὸ γεισθαι, ὁ πρὸ γέσθησι: οἱ δὲ φασιν ἀπὸ τοῦ χαδεῖν, ὁ ἐστὶ κωρεῖν: . . οἱ δὲ τὸ ὕδωρ λέγουσιν, ἄλλοι δὲ τὸν ἀέρα, ἦγον τὸν κευχιμένον ἐν τῷ μεταξὺ γῆς καὶ οὐρανοῦ": Πλούτ. "Ἡ8. 955B" 5) ὁ περὶ ἡμᾶς κῶρος, ἡ ὑπόσφαιρα: "Ἰβικ. 26, Ἀριστοφ. Νεφ. 424 τὸ Χάος τοῦτ' ἰκ' τὰς Νεφέλας καὶ τὴν γλῶτταν τρία ταυτῆ, αὐτῆ

627 μά τὸ Χάος, αὐτ."Ορν.192 διὰ τῆς πόλεως τῆς ἄλλοτριαις καὶ τοῦ χάους τῶν ἡριάν τὴν κνίσαν οὐ διαφρήσετε, Σιμ.ΑΠ.15,24" 6) ὁ ἀπειρος χρόνος: Μάρκ.Αἰρ.4,3 τὸ χάος τοῦ ἐφ' ἑκότερα ἀπέριου αἰῶνος" 7) οὐνήθ. μτ. τοῦ ἔρεβος, ὄρηνθ, ἡ ὑποχθόνιος ἀβυσσος, τὸ ἀπειρον ἀκότος: Πλάτ."Αἶ.371B ἀγνοῦσι πρὸς Ἐρινύων ἐπ' ἔρεβος καὶ χάος διὰ ταρτάρου, Κδιντ. 2,614 πάντ' ἐπικιδναμένον χάος καὶ αἰετικός ὄρηνθ, Πλούτ."Ηθ.953A τὰ δ' ἐντός ὄρηνθ καὶ χάος καὶ ἄξιθ δνομάζεται" || γεν. τὸ ἀκότος: "Απολλ.Ρ 4,1697" 8) μέγα καὶ ἀχανές χάσμα, βάραραθ: ΠΔ Μχ.1,6 καὶ κατασπῶσω εἰς χάος τοῦς λίθους αὐτῆς, αὐτ.Ζαχ.14,4 χάος μέγα σφάδρα" || ἐπὶ τῶν χαινοῦσων σιαγόνων τοῦ κροκοδείλου: "Ορν.Κυν.3,414 ὀπητός γάρ τις θηρῶν λευγαλέων εἰδθ, τρῖστοιχα πέτασας χεῖλας, καὶ χάος εὐρύ, καὶ ἀσπετον αἰλόν ἔρκος" 10) νεώτ. κ. δημ. κ. μτφ. σύγχυσις, ἀταξία: μέσα στὸ κεφάλι τοῦ εἶναι χάος, - μετὰ τὸν πόλεμον θά ἐφριθώμεν πρὸ οἰκονομικοῦ χάους.

χάος -όν ἄ. χάσις βλλ.

χάσις (ισθ) (ἀραβ.) δημ. τὸ καταπόθιον.

χάσιτω μον. τ. τοῦ κἀπῆτῶ βλλ.: Εὐστ.148,35 ἀφαί ἀντι κἀφῆ ἰδιωτικῶς.

χάρα (ἡ) (χαιρω) κ. μον. νεώτ. κ. δημ. εὐάρεστον συναίσθημα, συγκίνησης τῆς ψυχῆς ἐκδηλουμένη συνήθως διὰ γέλωτος, διὰ λάμφεως τὸν ὀφθαλμῶν κτλ., ἡ εὐφροσύνη, ὁ ἔνθουσιασμός, ἀντιθ. λύπη: Πλάτ.Κρατ.419C ἐχάρθ δὲ τῆ διαχύσει καὶ εὐνορία τῆς ῥοῆς τῆς ψυχῆς εἶκοι κεκλήμενη", Βασ. Περί Εὐχαιριατίας359ἡ χάρα, οἶον ακιρτημά τ' ἐστὶ τῆς ψυχῆς ἐπαγαλλομένης τοῖς κατὰ γνῶμην, "Ησ. ἐήδονθ, ἀγαλλίαισις, εὐφροσύνη": Αἰσχ."Αγ.270 χάρα μ' ὑπέροισι δάκρυον ἐκκαλουμένη, αὐτ.ἀπ.251 στόματος ἐν πρώτῃ χαρῆ ἰπὶ ἀνθρώπου πεινοῦντος, Σοφ.Τρ.178 στείχονθ" δὲ ὄν ... πρὸς χαρᾶν λόγων (οὐμφῶνας πρὸς τὰς χαρμοσούους ἀγγελίας), αὐτ.201 ἔδωκας ἡμῖν... χαρᾶν, Εὐρ."Αλκ.1125 κέρτασμα με θεοῦ τις ἐκπλήσσει χαρᾶς, "Αριστφ.Πλ.637 λέγοις μοι χαρᾶν, Πλάτ."Ορ.413B εὐφροσύνη ἐπὶ τοῦ σώφρονος ἔργου χαρᾶ, αὐτ."Αἶ.368C τὴν χαρᾶν ἔχουσα φλεγμονῆς δικιν παλλομένη, αὐτ.Φιλ.19C ἡ δονον καὶ τέρψιν καὶ χαρᾶν, Πολυθ.18,29,11 διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῆς χαρᾶς, Πλούτ.Φάβ.13 ἐνεφύοντο γάρ ἀλλήλοισι καὶ κατεφίλον, ὥστε μεστον εἶναι χαρᾶς καὶ δακρύων ἡδίστων τὸ στρατιπέδον, αὐτ."Αλέξ.6 ὁ δὲ ἄλλοι πάντες ἡλάλαζον, ὁ δὲ πατήρ καὶ δακρύοισι τὶ λέγεται πρὸς τὴν χαρᾶν, αὐτ."Ηθ.1091B, ΚΔ Ματθ.2,10 ἰδόντες δὲ τὸν ἀστέρα ἐχάρσαν χαρᾶν μεγάλῃν σφάδρα" || εὐφρόσυνος ἱκανοποίησης: αὐτ."Ἰω.16,21 οὐκέτι μνηνεύοις τῆς θλιφείως διὰ τὴν χαρᾶν ὅτι ἐγεννήθθ ἐνθρωπος εἰς τὸν κόμον, Διήγ."Αχιλλ.71 χρόνον ἐκράτεισ καὶ πλεῖστον αἰ ἡμέραισ τῆς χαρᾶς τους,"Σολωμ."Ἡμέρα Λαμνηρῆς 12 ἐπαιραστήθ μέσα στῆς ἐκκλησίας τῆς διαφροφῆρε | με τὸ φῶς τῆς χαρᾶς συμμαχίχτηθ, Ζερθ. Τραγ.ΚΚ 14 τῆς ἀπόλαψθ τ' ἀπόδυνα, τῆς χαρᾶς οἱ συντροφίεις, Πορφ.Σκ.10,12 σάν τάχα ἀπὸ χαροῦ χάρα τρελλῆ θ' ἔγερεις ... τὸ κεφάλι, Βλαχογ.Ποληκ.38 κάνουν οἱ κινητές τὰ πιστῶφια τῆς χαρᾶς τους, δ.διστ. ἡ τιμῆ τιμῆ δὲν ἔχει καὶ χαρᾶ στον ποῦ τὴν ἔχει" || κτ. δοτ. χαρῆ ἡ μν. ἠρωθ. μετὰ χαρᾶς, ὑπὸ χαρᾶς, σὺν χαρῆ κτλ., ἐν ἐπὲρ. στρα. μετ' εὐφροσύνης, μετ' ἐνθουσιασμοῦ, εὐχαιριασίας: Αλοχ."Αγ.1630 ὁ μὲν γὰρ ἔνε παντ' ἀπὸ φθογγῆς χαρᾶς, αὐτ."Αγ.541 ὡστ' ἐνδρακρῦειν ὄμμασις χαρᾶς ὄθο, Σοφ."Ηλ.1336 τῆς ἀπλήστον τῆσδε σὺν χαρῆ ῥοῆς, Ξεν.Κυν.6,15

|| φρ. νεώτ. κ. δημ. μετὰ χαρᾶς προθύμης" || δημ. φρ. εἶναι μιά χαρᾶ (ἐπὶ παντός ὅτι ὀφίσταται ἡ βραίνει κατ' εὐχῆν, περιφρημαί,-τὰ σπαρτὰ φέτος εἶμαι μιά χαρᾶ, - μ' αὐτὰ τὰ ροῦχα, Γιώργη, εἶσαι μιά χαρᾶ, φρ. χαρᾶ στὸ πρῶμα Ιερών, κὺν ἐξ οὐδέμῃν ὄξιν, ἀνὲ ἀξίζει πιτοια, -χαρᾶ στὸ πρῶμα δὲν μπορεὶ κανεὶς νὰ κίρη τὴ δουλειὰ τοῦ (ἐπὶ ὀργανικήσως), φρ. χαρᾶ σ' ἐμάς ἱκανόρῃοι ἡρεῖοι, Μαρκοφ. χαρᾶ στοῦς πεθαμένους | κὺν ἄλιμον σ' ἐμάς, εὐχῆ με γείσθ σου, με χαρᾶ σου (νὰ τὸ ὀπολαύσης, χολάλι σου), χαιρετιμαός γείσθ σου καὶ χαρᾶ σος! ἡ μ. γείσθ χαρᾶ! || δημ. ἐπὶ ἀτμοσφ. καταστάσεως χαρᾶ θεοῦ καλοκαίριου γηθόσων: Ζερθ.Τραγ.ΚΚ 9,24 χαρᾶ θεοῦ ἡ ἀνοίξθ" 2) μον. κ. δημ. ὁ γάμος: Χρον.Μορ.252B κὺν ἀφότου εὐλογηθσαν κὺν ἐποίησαν τὴν χαρᾶ τους, ΜΜ Κώστα, ὅτα σὲ παντρεύομαι, κάνωμε γάμο καὶ χαρᾶ, - στοῦ παιδιοῦ μου τὴ χαρᾶ" || σνήθ. κτ. πλθθ. ἐν φρ. στῆς χαρᾶς σου ἡ στῆ χαρᾶ σου (εὐχῆ εἰς μεμνηστευμένης ἡ ἀνυπᾶνδρῶτος, ὅπως νυμφευθῶσι ταχέως" 3) ἐν συγκεκρ. ἐνοσία, ἐπὶ προσ., ὁ προκάλωθ, ὁ ἐπιφῆρον εὐφροσύνην, ἐνθουσιασμοῦ, εὐχαιριότηθιν: ΚΔ Φιλ.4,1 ἀδέλφοι μου ἀγαπητοὶ καὶ ἐπιπόθητοι, χαρᾶ καὶ στέφανός μου, αὐτ.Θεσσα. 1,2,20 ὑμεῖς γάρ ἐστε ἡ δόξα ἡμῶν καὶ χαρᾶ, λτραγ. σὺ εἶσαι ἡ χαρᾶ μου ἡ καὶ παρηγορηθ μου" 4) "Ησ. ἐχάρθ ὄρηθ, ὄρηλον" 5) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ἐκ τῶν χαροειδῶν περικαθῶν ὀνθων μικροῦ μεγέθους φύκη.

χαράγγελος (ὁ) λεξ. ὁ χαρᾶς ἀγγελος: EM7,32

χάραγῃ (ἡ) ιτην, μον. κ. νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ χαρασῶς, χάρραξις, χάρραγμα, χοραγματία, ἰδ. ἡ ἐπὶ νομισμοτος χαραχθεῖσα ἐλκῶν: "Απολλδ.δαμ.Πολιορκ.45,20 δὲ ὀπὸν τῶν ἐν τῆς χοραγαγίας, "Ανω.Κομν.414, Νικ.Χων.255,25 ἰδων χαραγῆν ἐνεχάρραξε" || φρ. ὁ μῦλος εἶναι ἀπὸ χαραγῆς ἡ κατῶστασις τοῦ μύλου εὐθῶς μετὰ τὸ χάραγμα τῶν λίθων) ὄμ. τὸ ἀλεύρι εἶναι ἀπὸ χαραγῆς ἐπὶ τοῦ ἀλεσθῆτον εὐθῶς μετὰ τὸ χάραγμα: ἦταν τ' ἀλεύρι ἀπὸ χαραγῆς καὶ τὸ ψῆμι δὲν ἐτρωγῶταν" || εἰδ. ἐν τῇ κτηνοτροφίᾳ, χάρραγμα τῶν ὄτων τῶν ζῶων πρὸς διακρίσιν των κατὰ ποῖνιμα" 2) νεώτ. βοταν. εἰδ. ἐν τῇ ἀμπελοφυρίᾳ, ἡ ἀφαίρεσις δι' εἰδικῶ μαχαθρίων δακτυλίου φλοιοῦ ἐκ τοῦ κορμοῦ ἡ τῆς κλημιατίδος

3) νεώτ. ἀστρον. χοραγῶν σφῶλμα τὸ σφῶλμα τὸ εἰοερχόμῃον εἰς τὰς σκοπεύσεις διὰ μεσηθρινοῦ κένου ἡ ἄλλου ὄργανου φέροντος γωνιοσκοπικοῦ κῶλυτος" 4) νεώτ. κ. ἡ χοραυγῆ.

χάραγμα-ατος (χαράσματος) κ. μον. κ. νεώτ., δημ. κ. χάρασμα τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ χαρασῆσεν βλλ.2, ποιεῖν ἐπὶ πινος ἐπιφανελας ἐνομίας, ἐκπονάς, ἐγλυφῶς, τὸ χοροσθῆν ἐπὶ πινος, χορακία, χοραξία, χοραγματία: ΚΔ Πρῶθ.17,29 χυσοφ ἡ ἀργύρω ἡ λίθω χοραγματία τέχνης, -χάραγμα ἐπὶ ζύλου ἡ ἐπὶ λίθου ἡ ἐπὶ τῆς ὀάλου - διὰ μαχαθρας - δι' ὄφεος ὄργανου - δι' ἀδάμαντος - διὰ τοῦ ὄνυχος - με τὸ ἔξιομαφῆ" 2) συνεκδ. ἡ διὰ τῶν ὀδόντων ἡ τὰν ὄνυχων γινόμενη εἰς τὴν ἀρκᾶ ἀνθρόπου ἡ ζῶου οχίας ἡ ἀμυθῆ: Σοφ.Φιλ.267 τῆς ἀνθροφθῶρος πληγῆντ' ἐχθῶνης ἀργίω χαράγματι (ἰδηγματι)" 3) τὸ ἐντυποῦμενον, ἐγχαρᾶτῶμενον δι' ἐγκάματος σημεῖον ἐπὶ τοῦ δερματοσ Πινου ἡ ἄ. ζῶου: "Ανακρεῶνθ.26,2B ἐν ἰσχιόσι μὲν Ἰπποῖ πυρὸς χάρραμ' ἔχουσιν, αὐτ.8 ἔχουσι γάρ τὶ (σὶ ἐφῶντες) λεπτόν φυχῆς ἔσω χάρραμα (μφ.), Πτόπ. κἀμῆλον... κεχαρᾶγμένην ἀραβικὸς χοράγγεμοσ" || ὄμ. κ. ἐπὶ ἀνθρ. ἰδ. δοῦλον, ἡ δι' ἐγκοῦματος ἐντύπωσις σηματοσ, σφῆραγίσις ἐπὶ τοῦ δερματοσ, οἶον ἐπὶ τοῦ μετώπου, τοῦ στήθους, τῆς ῥάχεως, τῆς χειρὸς ἡ

της κνήμης: ΚΑ' Άπ.16,2 **έγένετο έλικον κακόν και ποινρόν επί τούς άνθρώπους τούς έχοντας τό χάραγμα τού θηρίου**, αút.13,16 **τά δώσωσιν αύτός χάραγμα επί της χειρός αυτών τής δεξιής ή επί τών μετώπων αυτών:** 4) **έν συνεκφ. μτ τού χειρός ή γραφή, τό γράψιμο:** Παλλδ.ΑΠ 9,40 **τόν κάλαμον, τό μέλαν, χάρτιν, τά γράγματα χειρός** κ. άνευ τού χειρός: Πάπ. άντιγράφον άπ' άντιγράφου χαράγματος και ύπογραφής έλληνικός γράμμασι: 5) **μτγν. κ. μον. τό κεχαραγμένον, τό ένοσημον μέταλλον, ιδ. χρυσός ή αργυρος, ήτοι τό νόμισμα, έν χρ. ιδ. περιληπτ. κτ. ένικ.:** Άντίφ.Θεσσα.ΑΠ 5,29 **ήν μέν γάρ τό χάραγμα φέρεις φίλος, Πάπ. χρυσού έν άδρύζω χαράγματι νομισματα Χ, Θεοφ.6 τό σταλέν χάραγμα, Άνω.Κερν.13,354 όπόσον διά χρυσού και άλλής ποιήτης προσην αύτή χάραγμα:** || έν συνεκφ. μτ. τής λ. νομισματος ό επί τούτου τύπου, ή έντυπος ή έντυπος παράστασις ή επί τού νομισματος: Πλούτ.Λύσα.16 **τό χάραγμα τού πλειστον τότε νομισματος διά τούς Άθηναίους γλαδικς, αút. Άγλα.15, αút. Ηθ.211B τό περσικό νομισματος χάραγμα τοξάτην έχοντας:** 6) **νεώτ. συνήθ. κτ. πληθ. ή άμελωδ ή άδειώς χαροχθείσα επί λίθου ή ά. σκληράς ύλης έντομή, έγλυφη σημάτων κ. ιδ. γραμμάτων πρβλ. ακιδιογράφημα: επί τού ύπερθύρου διακρίνονται έμφασημένα χαράγματα, ύπόλειμμα πιθανώς έπιγραφής:** 7) **μτφ. νεώτ., δημ. χάραγμα, κ. κτ. πληθ. χαράγματα, χαράματα τό λυκαυγές, όρθος βαθύς, άμφίληκη: κατά τά χαράγματα έγένετο ή έφοδος, - ήρθε τό χάραμα, έσκασ ή μέρο ίδρυχισε νά έληρωσώνη, - μάς ήρθε τό χάραμα ήλθε κατά τό ημερωμαί, - μέ τά χαράματα, - κατά τά χαράματα (ύποφωσκούσης τής ήμέρας), Ζερβ. Τραγ.ΚΚ 7,26 χαράματα, γλυκιά τού ζυηνιου μου άρα πρβλ. χαράζω3.**

χαραγματίς (ή) δημ. τό όποτέλεσμα τού χαράσσω Βλλ 5), τό χάραγμα: χαραγματίς μέ τό νύχι: 2) **ήχος χαράξεως επί τινος έπιφανείας:** 1) χαραματίς ή χαράδα Βλλ.: Βλοχφ.Παλιη. 65 **νά φεγγε κήπου .. μία χαραματίς θαρηή .. μι όχτινα έξελεμμένη.**

χαραγμαή (ή) (χαράσσω) γλωσσ. ά. χαραγή Βλ.λ. **χαραγμός** (ό) (χαράσσω) μτγν. ή πράξις τού έχαρασσειν, ή έντομή: Θεοφρ.ΦΙ 3,13 **τό δ' άκρον εις όξύ μάλλον συνήκον, κύκλω δ' έχον χαραγμόν, αút.4,15 τόν δέ χαραγμόν ούκ έχον ύσπερ εκείνον.**

χαράδεις (ως ιδ) ποι. δωρ. τ. άντί χαράδρα Βλ.λ. **χάρδεις** ούς (τό) δαρ., ποι. -εύς άντί χαράδρα Βλ.λ.: Ηρακλειωτ.Πίν.186.

χάρδρα (ή) (χαράσσω) κ. μον. νεώτ. κ. δημ., ίων. τ.-α, δηρ. τ. **χάρδεις** (τό) 'Ηρακλειωτ.Πίν.186, κ. ποι. δωρ. **χαράδεις** (ιδ), ύποκορ. **χαράδριον** (τό), ύβωρ πολύ κατεργάμενον έξ δρους και διανοίγον δι' έαυτό όδόν κατά τά πλευρά τού δρους, ό χειρουργος, ρυάς σχηματισμένος έκ τού θύβρου και ρέων άκανονίστως: 'Ησ. έχαρδραγ χειρουργος ποταμός, κατάγει δέ ούτος παντοία έν τό ρεύματι και κατασφαιρει: 'Ιλ.Π 390 **πολλάς δέ κλιθές τότ' όποτμήγουςι χαράδραι, Άπολλ.Ρ 4, 460 χαράδρη χειμερίη, Διον.Περ.1077 **δν β' από πέτρης χειμερίου ποταμού χαράδρη σφύρουσι** || γεμ: Τελεικλ. Άμφικτιώνες,14 οίνω .. άπασ' έπρει **χαράδρα:** || κυρ. επί λέξεων: Φερεκρ. Έπιλήσιμων 4 **χαράδρα καταήλυθεν:** 2) **μτφ. φωνή τραγεία και βραχινή: Άριστφ.Σφ.1034 φωνήν χαράδρας δλεθρον τετοκυίας** [Γρηγ.Βερνανδ. έν λ. **είχε φωνήν όμοίαν μέ τόν πάταγον τού χειμάρου, τού δλεθρον παρόγοντος:**] 3) **κ. νεώτ. εύρύ ρήγμα, αχίσμα γής σχηματισθέν υπό τών****

όρητικώς ρεόντων ύδάτων, λαγκάδι: 'Ησ. έχαρδρα: **αί χαράξεις τού έδάφους, και οι κοίλοι τόποι από τών καταφεραμένων όμβρίων ύδάτων:** 'Ιλ.Δ 454 **κοίλην έντασθε χαράδρης** [αχόλ. κείρηται δέ από τού όιοιελ έγκεραρόχθαι τί φορά τού ύδατος], 'Ηρ.9,102 **τοιαί δέ Λακεδαιμονίους και τοιαί έπεξής τοιούτοις τεταγμένουςι κατά τις χαράδραν και όρεα, Θουκ.7,78 έκατέρωθεν αύτου χαράδρα κρημνώδης, Ξεν.Άν.3,4,1 χαράδραν γάρ έδει αούτους διαδθηναι έφ' ή έφοδούτο μή έπιθοίντο αούτους διαβαίνουσιν οι πολέμοιοι, Πλούτ.Πορμ.12 **χαράδραν χαλεπήν περάσαι και τραγεία, Παπαντ.Άγ.Όρ.17 **δέ βλάπει άλλο παρά δασωμένους χαράδρες:** || μτφ. Λιδάν.Λόγ. 57,16 **άφες δη τοίς τις Ιατροίς και τοίς οικείοις τάς τού σώματος χαράδρας, ήν πως ποιήσαι τά διεστικτότα συνελθειν:** 4) **σπήλιον: Όππ.Άλ. 1,267 **ήνωδσπασθε χαράδρον:** 5) **βράχος: Όππ. Κυν.2,555 βιαρίην διατιμήξει χαράδρον:** 6) **τεχνητός όχετός πρds διοχέτεσιν ύδατος: Δημ.1273 **όρώσιν άποικοδομουμένην τήν χαράδραν.**********

χάρδραϊος-α-ον μτγν. κ. μον. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τήν χαράδραν, ό έκ χαράδρας προερχόμενος, ή ό έν ούτή εύρισκόμενος: Σουίδ. έχαρδραϊός λέων ό παρά ταίς χαράδραις: Γρηγ.Ναζ.2,135,5 **χαράδραϊοίσι τ' αναύροισι, Νόνν.Εύογγ.ΐω.10,110 **χαράδραϊα βέλεμα, αút.Δ 15,191 **χαράδραϊης νόμα πηλής, Διογεν.4,96 **χαράδραϊός τάφος, Τζέτζ.Έξήγ.ΐλ.Σ 176,28 **χαράδραϊός τήπος.**********

χάρδραϊον (τό) μτγν. ποι. τ. άντί χαράδρα Βλ.λ., λαγκάδι: Νικ.Μηρ.389 **όταν χαράδραϊα λίπη και ρωγάδα πέτρην.**

χάρδραϊών-ώνος (ιδ) μτγν. κ. μον. τόπος έν ψ πολλοί χαράδραι, ό διατετημημένος υπό χαράδρων και χασμάτων, λαγκάδοπος: Σουίδ. κπειρικτόν έκ ή τής χαράδρας ίδονομαί: Γρηγ.Ναζ. 2,1,27 **ό δεινός και τραχύς χαράδραϊών, αút.7,771.**

χαράδρη (ή) ίων. τ. άντί χαράδρα Βλ.λ.

χάρδραρης-εντος-εσσα-εν μτγν. ό χαράδραϊός Βλ.λ.: Νόνν.Δ 9,250 **άχιρι χαράδρηεσαν εδύσατο Δελεφία Πυθώ, αút.22,172 **χαράδρηεντι βέβρωφ.****

χαράδραϊά (ισ) νεώτ. ζωολ. οίκογέν. πτηνώ του άβροίσματος τών καλοδατικών.

χάρδραϊον (τό) || μτγν. ύποκορ. τού χαράδρα, κοίλωμα πλήρες ύδατος: Στραβ.16,4,13 **καταδάλλοντες εις χαράδρα και συστάδες θαλάττης.**

χαράδριον (τό) |2) μτγν. κ.μον. φιαθος ή δέρμα, έφ' ου έκάθευδον οι μοναχοί: Άποφθέμ.Πατέρων 4,1 **φορούτων Ιμάτια τρυφερά και χάρδριον, Βί.Συγκλητ.53 **έν χαράδριω καθεύδεις** πρβλ. χαλόδριον, χάλαδρος.**

χάρδριός (ιδ) κ. μον. κ. νεώτ. πτηνήν τι ύπακτιριον διατριβών έν χαράδραϊς: 'Ησ. έχαραδριός, ή τουρλίδα είδος όρνέους, Σχόλ.Άριστφ. 'Όρν.1141 **ένωματοπεποιήσθαι τοιούτο τό όρνεον παρά τό έν ταίς χαράδραις διατριβών:** 'Ιππών. 36 **και μιν καλύτερι μών χαράδριον περνός,** Άριστφ. 'Όρν.266 **ές τήν λόχμην έδρας έπίωζε, χαράδριον μιμούμενος, αút.1141 **δωρω δ' έφώρουν κάτωθεν ές τόν άέρα οι χαράδριοι και άλλαλα ποτάμι:** δρωα, Άριστλ.Ζ1 8,3,14, αút.9,11,2 **εστι δ' ό χαράδριός και τήν χράσν και τήν φωνήν φαύλος, φαίνεται δέ νύκτωρ, ήμέρας δ' άποδιδράσκει, ΠΔ Δευτ.14,18 **και πελεκάνα, και χαράδριον, και τά όμοια αούτῳ, αút.Λευτ.11,19, Έπιφάν.2,200Α **εστι πετεινόν λεγόμενον χαράδριός: ό φυσιολόγος ήλεγξε περι τούτου ότι δλο τον λευκόν εστι, Θεοφύλ.Σ 15,24:** || μτφ. επί άδηφαγών άνθρώπων έν παροιμ. **χαράδριό βιον ζην** διότι τό άνω πτηνήν έθεωρεϊτο πολύ λοι-******

μαργον· Πλάτ. Γοργ. 494B χαραδρίου τινα αὐτὸ σὺ θέου λέγεις, ἀλλ' οὐ νεκροῦ οὐδὲ λίθου· || ἡ θέο αὐτοῦ ἐνομιζέτο ὡς μέσον ἀσφαλές κατά τοῦ ἰκτερίου· Πλούτ. Ἡθ. 681C, Αἰκ. Ζ117,13, Σχολ. Πλάτ. 121 χαραδρῖος ὄρνις τις ὃς ἅμα τῷ ἔσθθιν ἐκκρίνει, εἰς δὲ ἀποβλέψαντες, ὡς λόγος, οἱ ἰκτεριώντες ῥῶον ἀπαλλάττονται· ἔθεν καὶ ἐγκριπτουσι οἱ πιπράσκοντες, ἵνα μὴ προΐκα ὠφελῶνται οἱ κἀμόνοντες· 2) νεῦτ. γένος καλοδατικῶν πτηνῶν ἐκ τῶν χαραδριδῶν, βραχοπούλι, κτρινοπούλι.

χάραδρος (ἰ) μτγν. ἡ χαρόδρα βλλ.· Πλούτ. Ἄγ. 8 τῆς δὲ γῆς ἀναδασθείσης τὴν μὲν ἀπὸ τοῦ κατὰ Πελλήνην χαράδρου πρὸς τὸ Ταύγετον 2) ὄνομα πολλῶν χειμάρρων ἐν Ἑλλάδι· Θουκ. 5,60 τὴν τὴν Θράσυλλον ἀναχωρήσαντες ἐν τῷ Χαράδρῳ, Πασ. 2,25,2.

χάραδρῶμαι-ῶμαι, παθ. ἄορ. ἢ ἐχαραδρῶθην (Ἡρ. 7,176, Ψχρυσ. 10,927B), παθ. αρσ. χαράδρωμαι (Ἡρ. 2,25), διασχίζομαι ὑπὸ χαραδρῶν καὶ χασμάτων, μεταβάλλομαι εἰς χαρόδρον ὑπὸ τῶν ὑδάτων χειμάρρων κατερχομένων ἐκ τῶν ὀρέων· EM 806,47 (χαραδρούται) ὀρύσσεται, κοιλιανέται· Ἡρ. 2,25 οἱ μὲν ποταμοὶ ὑδάτος συμμιγνόμενα πολλοῦ αὐτοῦσι, ἃ τε ὀυμένειε τε τῆς χώρας καὶ κεχαρδρωμένης, ῥέουσι μεγάλοι, αὐτ. 7,76 ὡς ἂν χαραδρωθεῖ ὁ τόπος, Γρηγ. Νύσο. 2, 991A χαραδρωθέντος τοῦ τόπου, Ψ Χρυσ. 15,927B ἢ γῆ χαραδρωθεῖσα αὐχμῷ· || κ. μτφ.· Ἰνν. 229,18 οἱ πάροι χαραδρῶνται (γίνονται ὡς εὐρεῖς ἀδύλῃναι). 2) ρημ. π. χαρόδρωμα.

χάραδρῶδης-ους-ες κ. μον. ὁ πλήρης χαρδρῶν, χασμάτων, λίκμων· Ἰνν. π. Ἐρωτιον. 392 ἐχαρδρῶδεις· τετρατάδεσιν· Διοσκ. 4,57 φύεται δὲ ἐν τραχέσι καὶ χαραδρῶδεις τόποις, Ἰώα. Π1 5,32 τὰ κοῖλα καὶ χαραδρῶδη τοῦ τόπου, Φωκ. Ἰω. Ἐκφρ. Παλαιστ. 9,14 τοῦ μεγάλου χαραδρῶδους χάσματος· 2) ὁ ἀνήκων ἢ ἀνοφερόμενος εἰς χεῖμαρρον· Στράβ. 14,1,43 τὸ δ' ἀμφιθέατρον κεκόσμηται κρυπτήν ἔχοντι τὴν ὑπόρυσιν τῶν χαραδρῶδων ὑδάτων.

χαράδρωμα-ατος-(ἰ)δὸ (χαραδρούμαι) μον. ἡ χαράδρα, ἡ φάραξ· Φωκ. Ἰω. Ἐκφρ. Παλαιστ. 10,34.

χαράζω δημ. τ. τοῦ χαράσσω βλλ.· || ἐν φρ. χαράζω τὸν μύλο ἰκόνωμ τὰς ἀναγκασίας ἐγκοπέεις εἰς τὴν μυλόπετραν· 2) φρ. ὑποδηλῶ, λέγω δι' ὀλίγων· τόσο να τοῦ χαράζει, μπαίνει ἀμέσως στὸ νόημα· παροιμ. τοῦ φρονιμοῦ χάραξε καὶ λωλοῦ ἐξέτελεφε (πρβλ. τῶν φρονιμῶν ὀλίγοι· 3) ὡς τριτοπρ. χαράζει ὑποφώνημα· Βλαχογ. Παληκ. 69 φῖβυρο δὲ ροικιέται, δὲ χαράζει φῶς.

χαράξαις (ἰ) νεῦτ. γένος ἀπαμύδων ἐντόμων.

χάρακας (ἰ) δημ. ὄργανον τετραγωνικῆς ἢ κυλινδρικῆς πρὸς χάραξιν εὐθειῶν γραμμῶν, χάραξ, κανὼν, ράγα· τίς ἐφαγε μὲ τὸν χάρακα· 2) βράχος, ὀγκόλιθος, χαράκι.

χάρακεις (ἰ) ἄ. χαρακίτης βλλ.

χάρακι (ἰ) μον. κ. δημ. ἡ χαραγῆ, ἡ χαραγματιά· 2) ἐκάστη τῶν εὐθειῶν γραμμῶν τῶν κεχαραγμένων ἐπὶ τῶν φύλλων τῶν τετραδίων, τῶν καταστήγων κττ.· νὰ γράφεις ἀπάνω στὰ χάρακι· 3) χαράνωμα ἀμύλοιο· 4) ἡ γιναιμένη ἐπὶ δένδρου ἐντομὴ πρὸς ἐμβολιασμόν κ. αὐνεκῶ. αὐτὸς ὁ ἐμβολιασμός· δὲν ἐπισσε τὸ χάρακι· 5) εἶδ. τὸ χροαγμα τῶν πεύκων πρὸς ἐκρίσιν ρητίνης· 6) μον. βράχος, ὀγκόλιθος, μεγάλη πέτρα· Ἐρωτόκρ. 1,1672 καὶ τὰ χάρακία ὄντε χτυποῦ, κι ἀφρίζουν ἕνα ἕνα, αὐτ. 2,1477 ὄπου χάρακία καὶ δέντρα σὺρνευ.

χαρακία (ἰ) δημ. ἴχνος προερχόμενον ἐκ χαράσματος· χαρτὶ γεμάτο χαρακίαις· 2) ἡ διὰ χάρακος χάρσασμένη εὐθεία γραμμῆ, χαράκι.

χάρακις (ἰ) (χάραξ) μτγν. ὁ ὄνηκων ἢ ἀνοφερόμενος εἰς τὸν χάρακα, τὸ χαράκωμα, ὁ ἀρμόσιος εἰς κατασκευὴν χαρακώματος· Θεόφρ. Φ1 4,12,11 διαφέρει δὲ ἀλλήλων ἰσχυρὶ καὶ λεπότητι καὶ ἄσθενει· καλοῦσι δὲ τὸν μὲν ἰσχυρόν καὶ παῦλον, χαρακίαν· τὸν δ' ἑτερον πλοίκιον, Πλιν. Φ1 16,36· 2) Ἡο. χαρακίοι· οἱ ἐν τοῖς χάραξιν διατριβούτες· 3) εἶδος τιθυμάλου, γαλασίδο· Ἡο. χαρακίαις· τιθυμῶλος· Διοσκ. 4,165 τιθυμῶλοσ γοακίου, Γολ. 13,236 ἐπάτ δὲ ὄντων αὐτῶν ἰσχυρότατος μὲν δὲ τὸ χαρακίαις ὀνομαζόμενος, ὃν δὲ καὶ ἄρρενα προσαγορεύουσιν.

χάρακις, μέλλ. χαρακίαι, περιφράττω διὰ χαρακίων, ὅς στυροειδῶς ἐπιήγω εἰς τὴν γῆν. περιχαρισκῶν· Ἡο. χαρακίζειν, διαίρειν, μετewρίζειν, ἀσπαίρειν· || μτφ. ἐπι μπερ. Ἀριστλ. ΖΜ 4,9,14 χαρακίζουσι τοῖς προσθίοις σκέλεσι ἰσοκαθαίρουσι τὰ προσπίπτοντα τοῖς ὀφθαλμοῖς τοῖς προσθίοις σκέλεσιν ἐπαλλήλωτα τιθεμένοι· 2) ρημ. π. χαρακισμός.

χαρακίδια (ἰ) νεῦτ. ζωολ. οἰκίωγ. ἡθῶν τοῦ ἀδρόλοματος τῶν ψυσιστόμων.

χάρακος (ἰ)δὸ ὑποκορ. τοῦ χάραξ· Ἡο. χαρακία· ὑποστηρηματα.

χαρακίρι (ἰ)δὸ (ἰσπων.) νεῦτ. τρόπος αὐτοκτονίας ἐν Ἰσπανίᾳ, συνιστάμενος εἰς τὴν διὰ σπάθης ἢ μαχαίρας ὀριζουμένην τομὴν τῆς κοιλίας.

χαρακίσι (ἰ)δὸ Ἡο. ἐπιθυμῶλος.

χάρακισμός (ἰ)δὸ (ἰσπων.) κ. νεῦτ. ἡ διὰ χαρακίων περιφρόσις, περιχαρισκῶσις, περιστάσις· Φερεκρ. π. Ἀθῆν. 6,269C τίς δ' ἐσθ' ἡμῖν τῶν σῶν ἀροτῶν ἢ ζυγοποιῶν ἐτι χρεῖα, .. ἢ σπέρματος ἡ χαρακισμῶ.

χαρακίτις (ἰ)δὸ (ἰσπων.) κ. νεῦτ. ἡ διὰ χαρακίων περιφρόσις, περιχαρισκῶσις, περιστάσις· Φερεκρ. π. Ἀθῆν. 6,269C τίς δ' ἐσθ' ἡμῖν τῶν σῶν ἀροτῶν ἢ ζυγοποιῶν ἐτι χρεῖα, .. ἢ σπέρματος ἡ χαρακισμῶ.

χαρακίτις (ἰ)δὸ (ἰσπων.) κ. νεῦτ. ἡ διὰ χαρακίων περιφρόσις, περιχαρισκῶσις, περιστάσις· Φερεκρ. π. Ἀθῆν. 6,269C τίς δ' ἐσθ' ἡμῖν τῶν σῶν ἀροτῶν ἢ ζυγοποιῶν ἐτι χρεῖα, .. ἢ σπέρματος ἡ χαρακισμῶ.

χαρακίτις (ἰ)δὸ (ἰσπων.) κ. νεῦτ. ἡ διὰ χαρακίων περιφρόσις, περιχαρισκῶσις, περιστάσις· Φερεκρ. π. Ἀθῆν. 6,269C τίς δ' ἐσθ' ἡμῖν τῶν σῶν ἀροτῶν ἢ ζυγοποιῶν ἐτι χρεῖα, .. ἢ σπέρματος ἡ χαρακισμῶ.

χαρακίτις (ἰ)δὸ (ἰσπων.) κ. νεῦτ. ἡ διὰ χαρακίων περιφρόσις, περιχαρισκῶσις, περιστάσις· Φερεκρ. π. Ἀθῆν. 6,269C τίς δ' ἐσθ' ἡμῖν τῶν σῶν ἀροτῶν ἢ ζυγοποιῶν ἐτι χρεῖα, .. ἢ σπέρματος ἡ χαρακισμῶ.

χαρακίτις (ἰ)δὸ (ἰσπων.) κ. νεῦτ. ἡ διὰ χαρακίων περιφρόσις, περιχαρισκῶσις, περιστάσις· Φερεκρ. π. Ἀθῆν. 6,269C τίς δ' ἐσθ' ἡμῖν τῶν σῶν ἀροτῶν ἢ ζυγοποιῶν ἐτι χρεῖα, .. ἢ σπέρματος ἡ χαρακισμῶ.

χαρακίτις (ἰ)δὸ (ἰσπων.) κ. νεῦτ. ἡ διὰ χαρακίων περιφρόσις, περιχαρισκῶσις, περιστάσις· Φερεκρ. π. Ἀθῆν. 6,269C τίς δ' ἐσθ' ἡμῖν τῶν σῶν ἀροτῶν ἢ ζυγοποιῶν ἐτι χρεῖα, .. ἢ σπέρματος ἡ χαρακισμῶ.

χαρακίτις (ἰ)δὸ (ἰσπων.) κ. νεῦτ. ἡ διὰ χαρακίων περιφρόσις, περιχαρισκῶσις, περιστάσις· Φερεκρ. π. Ἀθῆν. 6,269C τίς δ' ἐσθ' ἡμῖν τῶν σῶν ἀροτῶν ἢ ζυγοποιῶν ἐτι χρεῖα, .. ἢ σπέρματος ἡ χαρακισμῶ.

χαρακίτις (ἰ)δὸ (ἰσπων.) κ. νεῦτ. ἡ διὰ χαρακίων περιφρόσις, περιχαρισκῶσις, περιστάσις· Φερεκρ. π. Ἀθῆν. 6,269C τίς δ' ἐσθ' ἡμῖν τῶν σῶν ἀροτῶν ἢ ζυγοποιῶν ἐτι χρεῖα, .. ἢ σπέρματος ἡ χαρακισμῶ.

χαρακίτις (ἰ)δὸ (ἰσπων.) κ. νεῦτ. ἡ διὰ χαρακίων περιφρόσις, περιχαρισκῶσις, περιστάσις· Φερεκρ. π. Ἀθῆν. 6,269C τίς δ' ἐσθ' ἡμῖν τῶν σῶν ἀροτῶν ἢ ζυγοποιῶν ἐτι χρεῖα, .. ἢ σπέρματος ἡ χαρακισμῶ.

χαρακίτις (ἰ)δὸ (ἰσπων.) κ. νεῦτ. ἡ διὰ χαρακίων περιφρόσις, περιχαρισκῶσις, περιστάσις· Φερεκρ. π. Ἀθῆν. 6,269C τίς δ' ἐσθ' ἡμῖν τῶν σῶν ἀροτῶν ἢ ζυγοποιῶν ἐτι χρεῖα, .. ἢ σπέρματος ἡ χαρακισμῶ.

χαρακίτις (ἰ)δὸ (ἰσπων.) κ. νεῦτ. ἡ διὰ χαρακίων περιφρόσις, περιχαρισκῶσις, περιστάσις· Φερεκρ. π. Ἀθῆν. 6,269C τίς δ' ἐσθ' ἡμῖν τῶν σῶν ἀροτῶν ἢ ζυγοποιῶν ἐτι χρεῖα, .. ἢ σπέρματος ἡ χαρακισμῶ.

χαρακίτις (ἰ)δὸ (ἰσπων.) κ. νεῦτ. ἡ διὰ χαρακίων περιφρόσις, περιχαρισκῶσις, περιστάσις· Φερεκρ. π. Ἀθῆν. 6,269C τίς δ' ἐσθ' ἡμῖν τῶν σῶν ἀροτῶν ἢ ζυγοποιῶν ἐτι χρεῖα, .. ἢ σπέρματος ἡ χαρακισμῶ.

χαρακίτις (ἰ)δὸ (ἰσπων.) κ. νεῦτ. ἡ διὰ χαρακίων περιφρόσις, περιχαρισκῶσις, περιστάσις· Φερεκρ. π. Ἀθῆν. 6,269C τίς δ' ἐσθ' ἡμῖν τῶν σῶν ἀροτῶν ἢ ζυγοποιῶν ἐτι χρεῖα, .. ἢ σπέρματος ἡ χαρακισμῶ.

χαρακίτις (ἰ)δὸ (ἰσπων.) κ. νεῦτ. ἡ διὰ χαρακίων περιφρόσις, περιχαρισκῶσις, περιστάσις· Φερεκρ. π. Ἀθῆν. 6,269C τίς δ' ἐσθ' ἡμῖν τῶν σῶν ἀροτῶν ἢ ζυγοποιῶν ἐτι χρεῖα, .. ἢ σπέρματος ἡ χαρακισμῶ.

σκοπῶν λαμπρῶν χαρακτήρ᾽; Ἄκιδ.186,36 πρώ-
του Φοίνικος χαρακτήρα ἔβαλλον, Πλάτ.Πολιτ.
289B οἷον ἢ τοῦ νοήματος ἰδέα καὶ σφραγι-
δῶν καὶ παντός χαρακτήρος, Ἀριστ.1.Πολιτ.1,9,8,
αὐτ.Οικ.2,20 ἐπικόπτειν χαρακτῆρα, Λουκ.Ἐρμῶτ.
44 τί δὲ εἰ μὴ δὲ γράμματα γράφοιμεν ἐπὶ τῶν
κλήρων, ἀλλὰ τινα σημεῖα καὶ χαρακτῆρας;

4) πᾶν. τὸ κερρασμένον, τὸ νόμισμα, τὸ χρῆμα:
Πάν. οὐ τῶν χαρακτήρων μόνων κληρονομοῦσι
δεῖ εἶναι, ἀλλὰ καὶ τὰ ὀφειλόμενα ὑπὸ τῶν
κληρονομηθέντων ἀποδοῦναι;

5) κ. μον. κ. νεώτ. μφ. διακριτικὸν γνώρισμα, τὸ πράγματι
ἢ προσώπῳ τινὶ οἰοεῖ ἐγκερασμένον ἰδίωμα, δι' οὗ
ἀναγνωρίζεται καὶ διακρίνεται τῶν ἄλλων, χα-
ρακτηριστικόν: Ἡρ.1,57 ἠλοῦσά τε ὅτι τὸν ἠνεί-
καντο γλώσσης χαρακτῆρα μεταδόντες ἐς
ταῦτα τὰ χωρία, αὐτ.1,142 οὗτοι χαρακτῆρες
γλώσσης τέσσερες γίνονται, Σοφ.ἀν.186 χα-
ρακτῆρ αὐτὸς ἐν γλώσσῃ, Εὐρ.Μῆδ.525 γάρ-
ῳ οὐδεὶς χαρακτῆρ ἐμπεφύκε σῶματι, αὐτ.Ἐκ.379
δεινὸς χαρακτῆρ κάπσιμος ἐν βροστοῖς ἐσθλῶν
γενέσθαι, αὐτ.Ἡρ.658, Ἀριστ.Φ.Εἰρ.220 ὁ γούν
χαρακτῆρ ἡμεδαπὸς τῶν ῥημάτων, Πλάτ.Φαιδρ.
263B εἰληφέναι χαρακτῆρα ἑκατέρου τοῦ εἰ-
δους, Ἰσοκρ.1,8 οἷς ἢ τῶν τρώων ἀρετῇ τλη-
κοῦτον εὐδοξίας χαρακτῆρα τοῖς ἔργοις ἐπέβα-
λεν, Μέν.Ἀρρηφ.8 χαρακτῆρ ἐκ λόγου γνωρι-
ζέται, Πολύδ.18,17,7 καὶ τοῦ χαρακτήρος τοῦτου
νομιστευόμενον παρά τοις Αἰτωλοῖς ἰένει ὀρκυλῆ-
ρον ἔθνοσιν, Διον.Ἀλ.Πομπ.3,16 ὁ Ἑλληνικὸς χα-
ρακτῆρ, Διόδ.Σ.1,91 ἐτι δὲ τοῦς τῆς ὀφει-
κτῆρας, Ἀρρ.Ἐπικτ.4,5,17 ὁ χαρακτῆρ τῶν
γυμνάτων, ΚΔἘρρ.1,3 ὡν ἀπαύγασμα τῆς δόξης
καὶ χαρακτῆρ τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ, Δίων Χρ.
2,29 ἀνή τις ὧν καὶ τὸν χαρακτῆρα ἔχων τὸν
αὐτοῦ καὶ τὴν φωνὴν τὴν δεξιῶν, Πάν.κ.μῆλων.
ἔχοντα χαρακτῆρα ἐν τῇ αὐτῇ σιγαλῇ καὶ δε-
ξιῷ μῆρῳ, Μνηστ.3,18 Ὁδ.8 μίαν εὐθείαν Τριάδα,
τοῖς χαρακτῆρσιν, ἐν μονάδι ὑπάρχουσιν αὐ-
σεως, Βι.Ἀλεξ.936 σὸν χαρακτῆρα φέροντας καὶ
σὴν μορφήν ὁμοίως ἰσαῖδεσι, Παναγ.Ἀγ.Ὁρ.26
καὶ σὰν παλιὸν νὰ ἔχη τὸ μοναστηριακὸν τοῦ χα-
ρακτῆρα; || κ. τ. κληθ. τὸ χαρακτηριστικὸ τοῦ
προσώπου: Ἰώσ.Α113,121, Παπαδ.Χριστ.Διηγ.13
ῥωραῖαν, ὕψηλὴν, μὲ χρυσάξανθα μαλλιά, λευ-
κὴν καὶ μὲ χαρακτῆρας λεπτοτάτους; 5) νεώτ.
κ. δημ. ἐπὶ προσ., ὁ ἰδιῶν ἐξ ἑκαστον τρόπου
σκέψεως, συμπεριφορᾶς, ἐνεργείας: Λασκαρ.
Μυστ.18 κατὰ τοῦ ἔρασκοντος οἱ διαφορῆς
εἰς τοὺς χαρακτῆρες, Κολλιγ.Θάν.Βλ.58 εἰς τοῦτο
συνετέλει πολὺ καὶ ὁ χαρακτῆρ του, Καρκβ.Ζητ.
20 ὁ Πέτρος... ἀπὸ μικρὰς ἔδειξεν ἀνυπόταχτο
χαρακτῆρα, - ἀτίθασος χαρακτῆρ;

6) νεώτ. ἐν
καλῇ σμῃ ἢ εὐδότης, ἢ ἐντιμότης, ἢ εὐκρινεία, ἢ
εὐατόθθεια φρονήματος: ἀνθρώπος μὲ χαρακτῆ-
ρα, φρ. κραταίει χαρακτῆρα ἰτηρεῖ σταθερότητα
φρονήματος; κ.εἰρων. κρατα χαρακτῆρα;

7) ρητ. τὸ
ἰδιῶν, τὸ ἰδιαίτερον τοῦ συγγραφῆως ὄρους:
Δημήτρ.36 εἰσι δὲ τέσσαρες οἱ ἀπλοὶ χαρακτῆ-
ρες, ἰσχνῶν, μεγαλοπρεπῶν, γλαφυρῶν, δεινῶν, καὶ
λοιπῶν οἱ εἰς τούτων μινύμενοι, Διον.Ἀλ.Δημ.8,9,
Ἀπολλ.Τσαυ.19;

8) νεώτ. εἰδ. ἐν τῇ
τυπογραφίᾳ, ἔκαστον τῶν τυπογραφικῶν στοιχείων;

9) νεώτ.
γραμμ. ὁ τελευταῖος φθόγγος τοῦ θέματος πᾶσης
λέξεως;

10) Χαρακτῆρες
τίτλος ἔργου τοῦ Θεοφράστου.

χαρακτηρίζω Ἐπιγρ. ἐν μτχ. ὁρμ. διὰ χα-
ρακτῆρα, διὰ γυμνάτων ἢ σχεδιασμάτων ἐμαρ-
κίζω, δίδω μορφήν: χαρακτηρισιάσας τριῶν ἀν-
δρῶν χαλκοῦ, ἀργύρου, χρυσοῦ. Γενόμενος τῶν
τριῶν ἀνδρῶν τῶν ἐπὶ τοῦ χαράγματος ἦτοι
κόμματος τοῦ νοήματός; πρβλ. χάραγμα 51.

χᾶρακτηρίζω μτγν., μων. νεώτ. κ. δημ., ὁρμ.
ἐχαρακτηρίσα, παθ. ὁρμ. ἐχαρακτηρίσθην, δημ.
(ἐ)χαρακτηρίστικα, πορσκ. κεχακτηρίστικα Ἰ'Α-
θην.6,258Β1, δημ. πτχ. παθ. πορσκ. χαρακτηρισμέ-
νος, δηλῶς τὸ δι' ἰδιαιτέρου γνωρίσματος ἀπο-
δοῖδι τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ γνωρίσματος, διακρί-
νει τὸ διὰ τοῦ οὐσιώδους γνωρίσματος τοῦ: Κωμ.
Ἀδέσπ.793 πολλὰκις δὲ καὶ τὰ ἀρχαιότατα τῆ
αἰῶνος ἐπανομίμα χαρακτῆριζει, Φιλίλ.151,2, αὐτ.
394,5 ἐπειδὴν ἑκότερον χαρακτῆρισώμεν, Γαλ.
14,678,11 τέσσαρα οὖν ἐστὶ τὰ χαρακτηρισίζοντα
τὴν λογικὴν ἀρεσκιν, Γρηγ.Νύσο.1,54B, Χρυσ. εἰς
Πρὸς Ἐβρ.195 μάλιστα δὲ χαρακτηρίζει τὸν χρι-
στισανισμόν ἢ ἀγάπην, Ἀρέθ. εἰς Ἀποκ.6,918 δεύ-
τερον ὧσων ὁ μοχὸς ἐστίν, ὅς τὸν ἀγίον μαρ-
τύρων τῶν τεσσάρων θύσας χαρακτηρίζει, Σχόλ.Εὐρ.
Ἐκ.379 ὅστις ἐστίν εὐγενής καὶ γένους λαμπροῦ,
χαρακτηρίζει ἐαυτὸν καλοῖς λόγοις, - δὲν] ἔξυ-
ρω πῶς νὰ σὲ χαρακτηρίσω' κ. παθ.: οἱ δροι
τῆς ἀνακωχῆς ἐχαρακτηρίσθησαν ὡς ταπεινωτι-
κοί, - ἢ ὀπάντησις τοῦ - ἢ στάσις τοῦ ἐχαρακτη-
ρίσθην ὡς ὑπεκφυγῆ'; 2) περιγράφω: Μάξ.Τύρ.
17,3 κᾶν ἐτι μειζώνας χαρακτῆριζοῖς τὸν Δία,
Ἀθην.6,259B κεχακτηρίσθην ὡς ἐνὶ μάλιστα
ἐπιμελεῖ τὸν κόλακα Μένανδρου, Διογ.Λ.4,31 Ἰω-
να δὲ καὶ ἐχαρακτῆριζε νέος ὢν;

3) ρημ. π.
χαρακτηρισμός, χαρακτηρισίς, χαρακτηρισμα,
χαρακτηριστικός, χαρακτηριστικότητα.

χᾶρακτηριστικός-ἡ-ὄν ἐσφ. γρ. ἀντὶ χαρακτηρι-
στικός βλλ.

χᾶρακτηρίων [τὸ] [χαρῶσσω] μτγν. κ. νεώτ. χα-
ρακτῆρ: Ἰώσ.Υπομν.144- 2) νεώτ. ἐργαλεῖον
αἰκμηρῶν, δι' οὗ χαράττοσά τι.

χᾶρακτηρίζω-εὐς [ἢ] [χαρακτῆρίζω] νεώτ. ἢ
πράξις τοῦ χαρακτηρίζειν, ὁ χαρακτηρισμός.

χᾶρακτηρίσμα-ατος [τὸ] [χαρακτῆρίζω] μων.
γνώρισμα χαρακτηριστικόν, διακριτικόν, χα-
ρακτῆρ: Οἰκουμ. εἰς Ἀποκ.348,12 τῶν ὑποστατικῶν
χαρακτηρισμάτων, Τζέτζ.Ἡοῖοδ.1.

χαρακτηρισμός [ὁ] [χαρακτῆρίζω] μτγν., μων.,
νεώτ. κ. δημ. ἢ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ
χαρακτηρίζειν, ὁ διὰ τοῦ ἰδιαιτέρου γνωρίσματος
προσδιορισμός: Κλήμ.Ἀλ.156 ἐστὶ δὲ ὁ χαρακτη-
ρισμός σὺ φοβερός θῶν αὐτοῦ, Σωπ.κ.Ρητ.5,
26,9 ὅταν εἰς τὸν χαρακτηρισμὸν τῶν κεφαλῶν
εἴπειν ὁ ῥήτωρ, Σχόλ.Εὐρ.Ἐκ.379, Πολύδ.Σαρδ.615
χαρακτηρισμός ἐστίν υποτύπασις ἰδιώματος φυ-
χῆς; 2) σῆμα λόγου: Ρήτ.8,751 ἐχαρακτηρι-
σμός ἐστὶ λόγος τῶν περὶ τὸ σῶμα ἰδιωμάτων ἀ-
παγγελτικῶν, ὃν καὶ πινες εἰκονισμὸν λέγουσιν,
ὁσὺν γυρῶς ἐν ὤμοισιν, μελανόχροος, σὺλοκάρη-
νος Ἰ'Ὀδ.Τ.246).

χαρακτηριστικός-ἡ-ὄν [v] μτγν., μων., νεώτ. κ.
δημ. ὁ χαρακτηρισμὸς, ὁ δηλωτικός, ὁ διακρι-
τικὸς, ὁ χρησιμεῖον πρὸς διακρίσιν, ὁ προσδιορι-
στικός: Δασσακ.1,428B χαρακτῆριστικῶς ἰδιώ-
μασι, Ζερβ.Ἰστ.1,101 ἡγῶν ὀδυναμίας χαρακτη-
ριστικῶς τῆς προσωρινότητος καὶ τῆς ἐπικειμέ-
νης ἐξαφανίσεως; κ. ὑπερβ. Διον.Ἀλ.Ρωμ.5,473,3
ταύτην μὲν τὸ κρατῆσθαι τε ἀρετῆν καὶ χα-
ρακτηριστικωτάτην τῆς Λυσίου λέξεως ἔγνωεν πεῖ-
σθαι ἰδ.γρ. χαρακτηρικωτάτην; || τὸ οὐδ. χα-
ρακτηριστικὸν ὡς οὐα. ἢ ἰδιότης ἢ χαρακτηρι-
ζουσά τι, σημεῖον διακριτικόν' Ἡο. ἐχαρακτηρι-
στικὸν σημεῖον δηλον τοὺς χαρακτῆρας; Διον.
Ἀλ.Ρωμ.5,170,1 χαρακτῆριστικὸς τῆς αὐστηρᾶς ἀρ-
μονίας, Σέξτ.Ἐμπ.169,30 τὰ προσηρμένα.οὐκ ἐστὶ
χαρακτῆριστικὰ τοῦ ἀγαθοῦ κοινοποιούμενα,
Σχόλ.Ἀριστ.Φ.Βάτρ.959 χαρακτῆριστικὸν καὶ τοῦ-
το, Δαρσακ.1,12 τῷ δὲ χαρακτηριστικῷ τῆς ἰδίας
ὑποστάσεως ἀδιαίρετως ἑαυρούμεναι ἢ ἀπο-
στατικά ἰδιότητες; κ. ὑπερβ. Διον.Ἀλ.Ρωμ.5,481,11 τὸ

κράτιστον ἔστι τὴν Λυσίου ἔργων καὶ τὸ χαρακτηριστικώτατον τῶν δυνάμεως, ἡ κοσμοῦσα τε καὶ ἀνθίσουσα τὴν λέξιν αὐτοῦ χάρις [ἰδ. γρ. χαρακτηριστικώτατον] 2) νεώτ. κ. δημ. κτ. πλῆθ. τὰ χαρακτηριστικά ὡς οὐα. τὰ ἔξωτερικὰ σημεῖα τῶν ὁμίλων, τὰ ἐπιτρέποντα κατὰ τὸ δυνατόν τὴν ἐκ πρώτης ὄψεως ἀναγνώρισιν τῆς ταυτότητός του, ὡς τὸ ἀνάστημα, ἡ ἔκφρασις, τὸ χρώμα τῶν ἀφθαλμῶν κτλ. : λήψις - περιγραφή τῶν χαρακτηριστικῶν [εἰδ. ἀστυνομικῶς ἡ καταγραφὴ τῶν σχετικῶν ἀναλλοιωτῶν ἔξωτερικῶν σχημάτων ἡ σημεῖων τοῦ σώματος καὶ ἰδ. τοῦ προσώπου, ἡ καθιστῶσα εὐερεὴ τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ ὁμίλου, οὐ ἐλήφθησαν τὰ χαρακτηριστικά]. - δὲν ἐνθυμοῦμαι τὰ χαρακτηριστικά του. 3) νεώτ. ναυτ. χαρακτηριστικόν [τὸ] ὡς οὐα. τὸ αἰτιοῦν τὸ χρησιμεῖον εἰς τὸν ναυτικὸν πρὸς ἀναγνώρισιν τῆς ταυτότητος τοῦ φέρου.

Χαρακτηριστικότης [ἰ] νεώτ. ἡ ἰδιότης ἡ χαρακτηριστικώσα τι, τοῦ ἔχοντος διακριτικὸν σημεῖον, χαρακτηριστικόν.

Χαρακτηριστικῶς ἔπιρρ. μαν. κ. νεώτ., δημ. -ά κατὰ τρόπον χαρακτηριστικόν βλλ. : Εὐστ.ΙΙ.67.60.

Χαρακτηρολογία [ἡ] νεώτ. ἡ ἐπιστήμη ἡ ἐχουσα ὡς ὑποκείμενον τὴν ἔρευναν τῶν νόμων τῶν διεπνόντων τὴν διαμορφωσιν τοῦ χαρακτηρισ καὶ τὰς μεταβολὰς αὐτοῦ, ἢ ψυχολογία τῶν ἀτομικῶν διαφορῶν.

Χαράκτης [ὁ] [χαράσσω] μτγ. κ. νεώτ., θηλ. -ις, δημ. προφ. κ. -άχτης ὁ χαράσμων, ὁ διὰ χάρξεως εἰκονίζων τι, ὡς ἐπὶ νομισμάτων, σφραγίδων κττ., ὁ κόπτων νομίσματα : Μαν.6.388 ἀμοιβαιο χαράκτας σήματος. 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐκτελικὸς χολκογραφία, λιθογραφία, ξυλογραφία χαρακτηρισκῆ, ὁ δ. ὁ χαλκογράφος, ὁ λιθογράφος, ὁ ξυλογράφος.

Χαρακτικῆ [ἡ] νεώτ. κ. δημ. ἡ τέχνη τοῦ χαρακτοῦ βλλ.2), τοῦ χαράσσειν, ἐγγλύφειν, ἐπὶ ξύλου, λίθου ἢ μετὰλλου πρὸς διακοσμῆσιν ἡ κατασκευῆν, χάριν ἀναπαράγωγῆς εἰκόνων, πλοκῶν ξυλογραφίας, χαλκογραφίας καὶ λιθογραφίας.

Χαρακτικῶς -ἡ-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὸν χαρακτὴν βλλ. : χαρακτικὰ ἐραγέλατ' ἢ τὸ θηλ. χαρακτηρισκῆ ὡς οὐα. βλλ.

Χαράκτος -ἡ-ὀ(ν) [χαράσσω] κ. νεώτ., δημ. κ. χαρακτός ὁ κεχαρμένος, ὁ ὀδοντωτὸς ὡς πρίων ἢ ρίνη : Ἰνπ.913C πρίωνι χρῆ χασακτῶ ἐμπρίων τὸ ὀστῆον, Λεωνιδ.Τορ.ΑΠ.6.205 τέκτονος ἀρμενα ταῦτα. αὐτὸ τε χαρακτὴ ῥίνη, Νίκ. Ἀλεξ.303; διορρ. ἀντὶ χαρακτῶν, Πάν. χαρακτόν σάκιον. 2) νεώτ. κ. δημ. ἰσρ. ὁ διὰ χορῶξεως ἐπιτυχαίνόμενος, ὁ γινόμενος δι' ἐντομίαν, ὁ σκατοῦς : Βεντούζης χαρακτῆς [ἄ. κοφτές, ἀντίθ. κοφτίες].

Χαράκτρον [ἰδὲ] [χαράσσω] μτγ. ὄργανον, δι' ὃ χασοσομεν, διατεμνομεν, διασχίζομεν : Νικ. Ἀλεξ.308 ἡ ὀδελὸν κνηστῆρι κατατρίψαισ χαρακτῶν σιφίσιον ἄλλοτ' ὄλιζον ἀποτηρήσεις ὄπισθ ἰσθλ. ἐἷ ὀδελὸν σιφίσιον τῷ χαρακτηρισκῆ κνηστῆρι, ἦγον μαχίρα, κατὰτρίψον, ἦγον κῆσων' διόρθ. ἀντὶ χαρακτῶν.

Χαράκω-ὠ κ. μαν. κ. νεώτ., δημ. -ώνω, ἄορ. [ε]χαράκωσα [Αἰογίν.3.40] κ. παθ. ἄορ. ἐχαρα-ώθην [Ἀντωνίν.Λιβ.12], παθ. παρκα. κεχαράκωμαι [Ἀριστλ.ΖΜ.4.5.23], δημ. μτγ. παθ. παρκα. χασακόμενος, περιβάλλω τι διὰ χεράκων, πασάσκων, περιφράσσω, περισταυρῶ, ὀχυρώνω : Ἀμμών.145 ἐχαρακώσαντες' περιφράσαντες' : Αἰογίν.3.140 Ἐλάτειαν καταλαβὼν ἐχαρακώσε καὶ φρουρῶν σιληγῶν, Διόδ. Ἐγκλο.505.95 ἐχαρακώσκει καὶ ἐτάφρευον τὴν πόλιν. ἢ κ. γρ. : Φιλόστρ.304 ὀβ-τω μὲν χασακώσαντες τὸν πλοῦτον, ὀβτω δὲ ἀσφαλῶς τευχισμένοι, Πλούτ.Κλωσρ.20 τὰ δνεια

χαράκωσας καὶ τευχίσας. ἢ κ. μτφ. μτ. δοτ. τοῦ τρόπου : Ἀριστλ.ΖΜ.4.5.23, Στοβ. Ἐκλ.1096 τὸ στόμα ὀδοσι χαράκωσας, Μάξ.Τύρ.2.182 τὸ πᾶ-δε σκῆτες χαράκωσας. ἢ κ. μτφ. παθ. : Ἀντιφάν.Ἀθην.2.60; τὸ δεῖνόν ἐστι μάκα κεχαρ-καμμένη ἀχύρος, πρὸς εὐτέλειαν, Ἀριστλ.ΖΜ.4.5.23 κεχαρκαμμένον τὰς ἀκάνθαις [ἐπὶ ἐξίνου, ἀ-κανθοχοῖρου, Δαμασκ.ἰ.Βι.ἰσθ.129.16 ὀδῶν φιλο-σοφίας κεχαρκαμμένην. 2) παθ. μτφ. ναυκομ-ιοι, γίνουσι ἀναλόητοι : Ἀντωνίν.Λιβ.12 ἐχαρακώ-θη ὑπὸ τοῦ οἴνου. 3) ἀπολ. ἐγείρω χαράκωμα κατὰ τιος, ποιορικῶ : Ἡσ. ἐχαρακώσεν' ἐκυ-κλώσεν, ἐπολόηκρῶσεν : ΠΔ Ἰερ.32.2 δύναιμι βα-σιλέως βαθυλόων ἐχαρακώσεν ἐπὶ Ἰερουσα-λήμ. 4) ὑποστηρίζω διὰ χεράκων, προσδένω, στηρίζω ἐπὶ πασάσκων : Θεοδοτ.ΠΔ Ἀμ.7.14 χε-ρακῶν σκύμαρον, Γεωμ.5.27,1 οἱ μὲν ταπεινότε-ρον, ὁ δὲ ἄφελότερον χασακοῦσι τὰς ἀμπελόων. 5) νεώτ. κ. δημ. σῶρα γραμμῶς ἐπὶ τῆς ἐπιφα-νείας διὰ χεράκος : χασακῶν τὸ τετράδιον. 6) νεώτ. κ. δημ. εἰδ. ἐν τῇ ἀμπελοουργίᾳ, ἐπέκλω-χαργῆν ἐπὶ ἀμπελοῦ, ἔξοιρῶ φλοῖον ἐκ τῆς βά-σεως εἰς σχῆμα δακτυλίου. 7) ρηματ. π. χε-ράκωμα, χεράκωσις, χερακωτῶς.

Χεράκωμα -ατος [τὸ] [χαράκω] κ. μαν. νεώτ. κ. δημ. : Ἀμμών.145 ἐπερίφραγμα, Πολυδ.1.191 σταυροῦσι ἐλήξαντο, χερακώματα ἐποίησαντο, περιστοαύρωσαν, ἀπεσταύρωσαν, χεράκα ἐβάλλον, περιεχαρακώσαν, ἐφάρξαντο, τόπος κεχαρ-καμμένος, πεφραγμένος διὰ χεράκων, πασάσκων ἡ ὀχυρωμένος διὸ ταχυοκάπτων δρυμῶντων, ὀχυ-ρὸν στρατόπεδον : Ξεν.Ἑλλ.5.4.38 ἀντιπαρήσαν αὐτῶ ἐντός τοῦ χερακώματος ὡς ἀμυνόμενοι, αὐτ.6.2.23 ἐκινδύνευσαν δ' ἄν καὶ τὸ στρατόπε-δον ἔλεην σὺν τῷ χερακώματι, Πλούτ.Κάτ.Νεώτ.58 χερακώματα πρὸ τῆς πόλεως βάλλεσθαι. 2) τὸ σταύρωμα βλλ.1), ἡ μόνιμος περιχεράκω-σις : Ξεν.Ἀν.5.2.26 ἤνητον δὲ καὶ τὰς παρ' αὐτὸ τὸ χεράκωμα οἰκίας, Δημ.71 παντοδαπὰ εὐρη-μένα ταῖς πόλεσι πρὸς φύλακῆν καὶ σωτηρίαν, ὡς χερακώματα, καὶ τευχὴ καὶ τάφοροι. ἢ π. Ρωμ. λατ. vellum : Πολυδ.9.3.2 διασπᾶν τὸ χε-ράκωμα πειρωμένον, αὐτ.10.31.8 ἐπὶ τῆς χε-λείας ἐκάσθη χερακώματα διπλά ἐπέκειτο, Πλούτ.Αἰρ.20 φάλαγγα ὡς περ χερακώματι τῶν σαρισίων ὑπαντιάζουσαν, αὐτ.Μάρ.23 χερακώ-μασιν ἐξέυξε τὸν πόρον, Ἀριοτείδ.1.151,18. ἢ κ. μτφ. ἐπὶ τῶν βλεφαρίδων : Ἀριστλ.ΖΜ.2.151. 3) νεώτ. στρατ. τάφορος ὄργανωμένη διὰ τὴν βολ-ὴν τῶν δέλτων τοῦ πελικοῦ. 4) νεώτ. κ. δημ. ἡ διὰ χεράκος γραφῆ γραμμῶν ἐπὶ τῆς ἐπιφα-νείας. 5) νεώτ. κ. δημ. εἰδ. ἐν τῇ ἀμπελοουργίᾳ, ἡ χεραγῆ ἀμπελοῦ, ἡ ἔξοιρῆσις φλοιοῦ ἐκ τῆς βά-σεως κορμοῦ εἰς σχῆμα δακτυλίου : πρβλ. χερα-κῶ εἰ. 6) νεώτ. ἀνατ. μικρὰ ἐξοχὴ τῆς μέσης ρινικῆς κόγχης.

Χερακῶν-ὠνος [ὁ] πάπ., γενικ. κ.-όνος, ἡ διατέ-μνωσις, ἡ διαχωρίζουσα γραμμῆ : Πάπ. χερακῶ-νος καὶ χεράσου, αὐτ. παράσχου συμμάχους ἰδὲ ἐ-πικειμένοις χερακῶνων κοπῆς.

Χερακῶν-ὠνος δημ. τ. τοῦ χερακῶ βλλ. **Χερακῶσις** -εως [ἡ] [χαράκω] κ. μαν. κ. νεώτ. ἡ διὰ χεράκων ἡ χερακώματος ὀχύρωσις, ἡ ἀνο-ρῶρις χερακώματος, ἡ περιχεράκωσις στρατόπε-δου : Λυκοῦργ.153.27 ἐπεμειρόντο οἱ μὲν τῆς τῶν τευχῶν κατασκευῆς, οἱ δὲ τῆς χερακώσεως, ΠΔ Δευτ.20 οἰκοδομήσεις χερακῶνων ἐπὶ τὴν πό-λιν, Φιλ.Μηχ.Βελον.85.48 τὰ πρτεχίσματα καὶ τάφοροι καὶ τὰς χερακώσεις, Πλούτ.Μάρ.7 κα-τακειμένους ἐπὶ σπιθάβους εὐτέλους ἡ περὶ τα-φρεῖαν τινὰ καὶ χερακῶσιν ἔργου συνεφεπτό-μενος. 2) μαν. ἐπὶ ἀμπελοῦ, τὸ ὑποστηρίζω

κ. μαν. κ. νεώτ., δημ. -ώνω, ἄορ. [ε]χαράκωσα [Αἰογίν.3.40] κ. παθ. ἄορ. ἐχαρα-ώθην [Ἀντωνίν.Λιβ.12], παθ. παρκα. κεχαράκωμαι [Ἀριστλ.ΖΜ.4.5.23], δημ. μτγ. παθ. παρκα. χασακόμενος, περιβάλλω τι διὰ χεράκων, πασάσκων, περιφράσσω, περισταυρῶ, ὀχυρώνω : Ἀμμών.145 ἐχαρακώσαντες' περιφράσαντες' : Αἰογίν.3.140 Ἐλάτειαν καταλαβὼν ἐχαρακώσε καὶ φρουρῶν σιληγῶν, Διόδ. Ἐγκλο.505.95 ἐχαρακώσκει καὶ ἐτάφρευον τὴν πόλιν. ἢ κ. γρ. : Φιλόστρ.304 ὀβ-τω μὲν χασακώσαντες τὸν πλοῦτον, ὀβτω δὲ ἀσφαλῶς τευχισμένοι, Πλούτ.Κλωσρ.20 τὰ δνεια

κ. μαν. κ. νεώτ., δημ. -ώνω, ἄορ. [ε]χαράκωσα [Αἰογίν.3.40] κ. παθ. ἄορ. ἐχαρα-ώθην [Ἀντωνίν.Λιβ.12], παθ. παρκα. κεχαράκωμαι [Ἀριστλ.ΖΜ.4.5.23], δημ. μτγ. παθ. παρκα. χασακόμενος, περιβάλλω τι διὰ χεράκων, πασάσκων, περιφράσσω, περισταυρῶ, ὀχυρώνω : Ἀμμών.145 ἐχαρακώσαντες' περιφράσαντες' : Αἰογίν.3.140 Ἐλάτειαν καταλαβὼν ἐχαρακώσε καὶ φρουρῶν σιληγῶν, Διόδ. Ἐγκλο.505.95 ἐχαρακώσκει καὶ ἐτάφρευον τὴν πόλιν. ἢ κ. γρ. : Φιλόστρ.304 ὀβ-τω μὲν χασακώσαντες τὸν πλοῦτον, ὀβτω δὲ ἀσφαλῶς τευχισμένοι, Πλούτ.Κλωσρ.20 τὰ δνεια

κ. μαν. κ. νεώτ., δημ. -ώνω, ἄορ. [ε]χαράκωσα [Αἰογίν.3.40] κ. παθ. ἄορ. ἐχαρα-ώθην [Ἀντωνίν.Λιβ.12], παθ. παρκα. κεχαράκωμαι [Ἀριστλ.ΖΜ.4.5.23], δημ. μτγ. παθ. παρκα. χασακόμενος, περιβάλλω τι διὰ χεράκων, πασάσκων, περιφράσσω, περισταυρῶ, ὀχυρώνω : Ἀμμών.145 ἐχαρακώσαντες' περιφράσαντες' : Αἰογίν.3.140 Ἐλάτειαν καταλαβὼν ἐχαρακώσε καὶ φρουρῶν σιληγῶν, Διόδ. Ἐγκλο.505.95 ἐχαρακώσκει καὶ ἐτάφρευον τὴν πόλιν. ἢ κ. γρ. : Φιλόστρ.304 ὀβ-τω μὲν χασακώσαντες τὸν πλοῦτον, ὀβτω δὲ ἀσφαλῶς τευχισμένοι, Πλούτ.Κλωσρ.20 τὰ δνεια

διά χαράκων, πασσάλων, τὸ προσδέειν τὴν ἀμπελον εἰς πάσσαλον : Γεωπ.5,27 περὶ χαρακώσεως : 3) νεώτ. ἡ διά χάρακος γραφή, χάραξις γραμμῶν ἐπὶ τινος ἐπιφανείας.

χαρακωτικός-ή-ον νεώτ. στρατ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κατασκευὴν χαρακωμάτων || τὸ θηλ. χαρακωτικὴ ὡς οὐσ. ἡ διά χαρακωμάτων ὄργανωτικὴ, ἡ πρόκακος διά χαρακωμάτων βλ.λ.3) διαρρυθμίσις τοῦ ἐδάφους.

χαρακωτός-ή-ήν(ν) [χαρακῶ] νεώτ. κ. δημ. ὁ κεχαραγμένος, ὁ διά χαρακώσεως γινόμενος, ὁ φέρων γραμμὰς ἀχθείσας διὰ τοῦ χάρακος ἀντιθ. ἀχορακωτός : χαρτὶ χαρακωτό.

χάραγμα (ἰσό) δημ. ἀντὶ χάραγμα βλ.λ. 2) κτ. πληθ. ἡ χαραυγὴ, τὸ λυκαυτέ : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ7,26 χαράματα, γλυκιά τοῦ ξύνου ὄρα. θά φύγουμεν χαράματα : || σπαν. κτ. ἐν. : Πολομ.Περ.Χαιρ.69 ὅταν ἡ νότιή σου προῖνὸ σὰ χάραμα κ' ἐγέλα.

χαραμάδα (ἡ) δημ. ἡ οχισμὴ, οἶον ἐπὶ τοίχου, ἀσινίδος ἢ μικρὸν κενὸν διάστημα κατὰ τὴν ἀρμολογίαν τῶν μερῶν ἐνὸς ὄλου πρὸς ἄλληλα : Πορφύρ.Σκ.57,4 γεμίζει με μ' ἀνώφελη τῆς χαραμάδες χλάη, Ψυχάρ.Ταξ.47 τὰ παραθυροφυλλα . . εἶχαν ἐπὶ μέση μιά χαραμάδα ἀποπῶνα ἴσα με κάτω, Βλαχογ.Πολη.5 ἀπάνου, ἔνα κομπῆτι . . ἀνοιγίδον οὐρανόν, με χλίους δύο φεγγίτες, χαραμάδες κ' ἡσικωφτισμένα ἀνολύματα.

χαραματιά (ἡ) δημ. ἄ. χαραγματιῶ βλ.λ. : Βλαχογ.Πολη.65.

χαράμι (ἀράμ.) ἐπίρρ. δημ. ὀδίκως, παρ' ἄξιαν, ἀνοφελῶς, ἀντιθ. χαλόδι : χαράμι δούλεφα τόσα χρόνια, - χαράμι τρώει τὸ φωμί : 2) ἐν ὄρα, χαράμι νὰ σοῦ γίνη νὰ μὴ τὸ ἀπολούσης, νὰ μὴ τὸ χαρής : ΜΜ ὅπου χαράμι νὰ γενῆ . . τὸ φτακρίσαρο φωμί.

χαραμίδα (ἡ) δημ. ἄ. χαραμάδα βλ.λ. : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 6,5 σὲ τάφο, σὲ ναὸ, σὲ σπλι, [ἡ μά που-με ἀπὸ τῆς χαραμίδες.

χαραμίζω (χαράμι) δημ. κοτονολισκῶ τὴν ὀδίκως, ἀνευ λόγου, δίδω ἢ ἐκτελῶ τὴ ἐπί ζημίᾳ ἐμοῦ ἢ ἄλλου : χαραμίζω με πῶν φωμί, - χαραμίζω τὰ λεπτὰ ξεοδεύοντας γιὰ σένα νὰ σπουδάσης : || παλῶ τὴ εἰς τιμὴν ἐξητυλισμένην : ἐχαράμισε τὸ σπλι του - τὸ κτῆμά του.

χάραμος ὄρω. κ. αἰολ. Ἦσ. «ἡ τῆς γῆς διάδοτα-σας, οἶον χηραμός».

χαραμοφάξ-ή-α ἀίκο κ. -άος κ. -άης, θηλ. κ. -άισσα, ὁ τρεφόμενος ἐπὶ ζῆμιά ἄλλου, ἀνευ ἐργασίας, ἀνευ ἀποδόσεως, ὁ παρσίτος, ὁ τεμπελής, ἐκείνος ποῦ τρώει χαράμι τὸ φωμί : Γρουπ.Σκ.Τερρ.Δικαιοσύνη 23 σάν χαραμοφάδες σὲ τραπέζι γάμου.

χαράνι (τό) (τουρκ.) δημ. χαλκόμος πλατύστομος λέξιθ, ριχὸ καζάνι, λεβέτι.

χάραξ-άκος (ὁ κ. ἡ) [χαράσσω] κ. μων. κ. νεώτ., δημ. χάρακος : Σουῖθ. «χάρακα ἀρμενικῶς τὸ στρατοπέδον, θηλυκῶς τὸν τῆς ἀμπέλου», Φρύν. ἐν ΑΒ 72,3 «χάραξ θηλυκῶς ἐπὶ τοῦ τῆς ἀμπέλου στριγμιάς» τὸ μέντοι χαράκωμα ἀρμενικῶς ὁ χάραξ : ράβδος δικαλιτὴ κατὰ τὸ ἐν ἄρκρον πρὸς ὑποστριγίαν τῶν κλημάτων ἀμπέλου, τάσταλο, τασάδι : Σχόλ. Ἀριστ.Φ.σφ.1201 «χάραξ δὲ ἐστὶ τὸ λεπτὸν ἔζλον, ᾧ προσδεσμοῦσιν τὴν ἀμπέλου, ἵνα μὴ ὑπὸ τῶν ἀνέμων συντριβῆ», Εὐστ.1390 «χάραξ τὸ τῆς ἀμπέλου ὑπόστημα» : Ἀριστ.Φ.Αχ.986 τὰς χάρακας ἤπτε πολὺ μάλλον ἐπὶ τῷ πυρὶ ἰοχόλ. ἐπὰς χάρακος : τοὺς πενηγιάς καλιώμας ἐν ταῖς ἀμπέλοις . . ἤγουν τὰς ἀμπέλους ἀπὸ μερούσι, αὐτ.Σφ.1201 ὄτ. Ἐργασίανὸς τὰς χάρακας ὕφε-λόμην, αὐτ.Σφ.1291 εἶτα νῦν ἐξηπάτησεν ἡ χάραξ τὴν ἀμπέλου [παροιμ.Σχόλ. «ὅταν ἐξοπατήθῃ τις πιστεύσας : ἀπὸ τῶν καλῶν τῶν προσδεδεμένων

ταῖς ἀμπέλοις, οἱ ἐνίστε ριζοβολήσαντες ὑπεραύξονται ἀμπέλοις, ὅταν ὑπὸ τοῦ σῶζοντος τὸ σωζόμενον ἀποπαθῆ], Θουκ.3,70 τέμνειν χάρακας ἐκ τοῦ Διὸς τεμένους, Πλούτ.Ἠθ.4C καθάπερ τὰς χάρακας οἱ γεωργοὶ τοῖς φύοις παρατιθέασι, Λουκ.Φιλοφ.11 ἀναδοῦντι γὰρ αὐτῷ τὰ κλήματα καὶ ταῖς χάραξι περιπλέκοντι πρὸς περὶ πύσαν τὸ θηρίον ὄκεν κατὰ τὸν μέγαν ὄρακτον, Λιβάν.Λόγ.4,990,16 ἡ ἀμπέλου δεῖται τῶν ὄρω-σόντων κλίμακας ὑποκείσθαι δεῖ καὶ χάρακας, μὴ που κατανεχθῆ, Γεωπ.5,22,2 χάρακα ἴσχυράν καὶ ἄρθην, αὐτ.5,29,6 χάρακας ὄρθου : 2) πάσσαλος χρησιμοποιοῦμενος πρὸς ἐχώρῳσιν στρατοπέδου, ἄ. σταυρὸς (λατ. vallus) : Ἀριστ.Ἀχ.1178 ἀνήτρωται χάρακι διαπληθῶν τάφρον, Δημ.268 ἀμελλισας ὑμῶν χάρακας καὶ βοσκήματα, Πολύβ.18,1,1 προσέταξέ κόπτειν χάρακα πρὸς σιν ἔνεκα τὸν παρακομίζειν μεθ' ἑαυτῶν πρὸς τὰς ἐκ τοῦ καιροῦ χρείας : 3) τόπος διὰ χάρακων, πασσάλων περιβεβλημένος, ὠχυρωμένος, περικεχαρακωμένος στρατοπέδον (λατ. vallum) Ἦσ. «χάραξ, χαράκωμα, περιφραγμο, ὁ περιβόλοντό τινες ἐν στρατοπέδῳ ἐπὶ σωτηρία», Εὐστ.1390,53 «ὁ χάρακωμα στρατοπέδου» : Δημ 254 χάρακα βαλομένους πρὸς τῆ πόλει ἰδ. γρ. χαρά-κωμαί, Μέν.Ἀσπίς 2 πολλοὶ γὰρ ἐκκλειοσπότες τὸν χάρακα, τὸς κώμας ἐπόρθουν, Θεόφιλ.Παγ-κρατιστῆς 2 εἶτ' ἐν χάρακι μὴ τούτα καὶ παρεμβολῆ, Πολύβ.1,29,3 εἶτι δὲ τάφρω καὶ χάρακι περιβαλόντες τὰς ναῦς, αὐτ.1,80,11 τοὺς περὶ τὸν Γέσκωνα ἤγον ἐκ τοῦ χάρακος, αὐτ.3,45,5 τὴν τῶν πεζῶν ἔκλειν δύνανμιν ἐκ τοῦ χάρακος, Διόδ.Σ.19,83 χάρακα σπειδρωμένον καὶ δεδεμένον ἀλάσειν, Πλούτ.Ἀντ.18 Λαδῶν δὲ φοῖον ἱμάτιον ἐγγύς προσήγε τῷ χάρακι τοῦ Λεπίδου, αὐτ.Σύλλ.28,αὐτ.Μάρκελλ.18,αὐτ.Λούκ.31 : 3) μικρὸς ἀποκεκομμένος κλάδος ἰδία ἐλαίας, γροθῆρι : Θεόφρ.Φ1,2,1,2 ψασί τινες καὶ χάρακος παγείας πρὸς τὸν κίττον συμβεβῶσαι καὶ γενεῖσθαι δένδρον, αὐτ.ΦΑιτ.5,1,4 τῶν κατασηγυμένων, ἄ πολλῆς ἀριζιότητος δυντῶν τῶν κάτω μεθίσθι βλαστῶν, οἶον κλήματα καὶ κράδας καὶ ἐλαίας χάρακες, Γεωπ.9,11,5 ἀπὸ χαράκων φυτεύειν, Πάπ. συμβαλῶν χάρακα περὶ τοῦ ἐλαϊόνος : || περὶληπτ. θαμνώδη φυτὰ : Ἦσ. «χάρακες : ἀκανθώδη φυτὰ» : 4) νεώτ. πάσσαλος αἰχμηρὸς κατὰ τὸ ἔτερον ἄρκρον, δεῖτ' οὐ ἐμπηγνύεται ἐπὶ τοῦ ἐδά-φους, παλοῦσι : 5) νεώτ. κ. δημ. τετραγωνικὸς ἢ κυλινδρικός ἐξύλινος κανὼν πρὸς χάραξιν εὐθειῶν γραμμῶν, ρήγα : 6) νεώτ. κ. δημ. χάρτης κεχαραγμένος δι' ἐντόμου χρώματος, τιθέμενος κἀ-τῶθεν τὸν ἐφ' οὗ γράφωμεν χάρτου πρὸς εὐθυ-γρομμίσιν τῆς γραφῆς μας : 7) μτγν. κ. νεώτ. θαλάσσιος τις ἰχθύς : Αἰλ.Σ112,25, Ἀθῆν.8,355E συνάδουσι καὶ χάραξ τοῦ μὲν αὐτοῦ γένους εἰσί, διαφέρει δ' ὁ χάραξ, Ὀμπ.Ἀλ.1,173 ἐν δὲ χάραξ κοῦφοί τε κυβιστήρες . . κυβιοί : || νεώτ. ζωολ. γένος ἰχθῶν ἀκανθωπευγῶν ἐκ τῶν σπαριδῶν.

χάραξιπνοτός-ον ὁ χαράσων, ὁ διατέμων τὸν πόντον, τὴν θάλασσαν : Σιμων.82 Νάτας καὶ Λαί-δος χαραξιπνότου ἰδιωθ. ἀντὶ χαράξιν πόντου.

χάραξις-εως (ἡ) [χαράσσω] μτγν., μων. κ. νεώτ., δημ. -η ἢ ἁρεδὶς καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ χα-ράσσειν, ἡ ἐντομή, τὸ ἐγκεχαραγμένον σημεῖον : Θεόγνωστ.Κων.38 ἡ χάραξις τοῦ ἀράτου, Ἦσ ἐλ. ἀματροχίας τὰς χαράξεις τῶν τροχῶν Σχόλ. Ἀριστ.Νεφρ.23 αἱ χάραξις αὐταῖ ἰτου σάν καὶ τοῦ κῆπι καὶ μέχρι τὸν νῦν ἀζώνται ἐπὶ τοῖς ἴπποις, - χάραξις σχεδιαγραφῆματος ἐπὶ σκληρᾶς ὄλης : 2) νεώτ., δημ. -η ἢ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους σήμαναις καὶ καθαρισμὸς κατασκευα-σθησομένης ὁδοῦ, σιδηροδρομικῆς γραμμῆς, ὄχυ-

ρωματικοῦ ἔργου κττ. : χάραξις ὁδοῦ ἰὸ πρὸ τῆς κατασκευῆς τῆς ὁδοῦ προσδιορισμὸς τῆς τομῆς τοῦ ἄξονος αὐτῆς μετὰ τῆς ἐπιφανείας τοῦ φυσικοῦ ἐδάφους, -χάραξις ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἔργου ὀχυρωτικῆς ἰὸ καθορισμὸς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῶν κυριωτέρων γραμμῶν ἐπὶ ἔργου ὀχυρωτικοῦ) 3) μνητ. γρ. ὄξυς πόνοσ : Πλούτ. Η8.698C δεῖναι ὑπὸ βηχὸς ἴσχει τραχύτητα καὶ χαράξεις.

χάραξις ἴσχι νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων λεπιδοπτερῶν ἐκ τῶν νυμφαλιῶν.

χαραιοῖα-ἔω μsn. ἑσφ.γρ. ἀντὶ χαραιοῖα βλλ. : Θεοφύλ. Σ 683.5.

χαράσσω κ. νεώτ., δημ. χαράζω, ἄττ. -ττω, μέλλ. χαράξω, μέσ. μέλλ. χαράξομαι κ. παθ. χαράχθῃσομαι, ἄορ. (ἐ)χάραξα, μέσ. ἄορ. ἐχαράξαμην κ. παθ. ἐχαράχθην κ.δημ. (ἐ)χαράχθηκα, παρακ. κεχάραγα κ. παθ. παροκ. κεχάραγα κ. ἐν μτχ. παθ. κεχαράγμενος κ.δημ. χαράγμενος, πῶς τι ὄξυ, μωτερόν, ἀκόνω, ὀξύνω : Ησίοδ. Ἐργ.571 ὄρνας τε χαράσσειμεναι καὶ δῦμας ἐγείρειν, οὗτ. Α 235 μένει δ' ἐχάρασον ὀδόντας ἄγρια δερκομένω, Ἄριστλ. Ακουστ.45 ὅταν βῆσις καὶ χαράττωσι τὰ σιδήρια καὶ τὸς πρίνας, Πλούτ. Δημήτρ.20 τὰς ἀκίδας τῶν βελῶν χαράττοντες καὶ παραθίγοντες, οὗτ. Η8.350D οὐ γὰρ ἀκόνων ἔξφοσ οὐδὲ λάνχην χαράττων κ. παθ. : Ησίοδ. Ἐργ.387 αὐτίς δὲ περιπλομένου ἀνιουτοῦ φαίνονται ταπρωτὰ χαράσσομενο ἀσίδρου' || κ.παθ.ἐπὶ τιμῶν πτηνῶν : Ἄριστλ. ΖΜ 3,1,17 ἔχουσι .. τὰ ἄκρα τοῦ βύχγουσ κεχαράγμενα, Θεόκρ. 77,31 τῷ δὲ σιδῆρειον σκύταλον κεχαράγμενον ὄξοις (ἀνώμαλον, τροχὸ μὲ ..), Διοσκ.4,175 φύλλα δμοια ἀμυγδαλῇ κεχαράγμενα κύκλω ἰδδοντωτά) 2) κ. μsn. κ. νεώτ. κίμων ἐγκοπῆσ, γραμμῶσ δι' ὄξυόσ ὄργανον ἐπὶ τῶν ἐπιφανείας, ἐχαράττω, ἐπιγράφω : Ησ. ἐχαράξει : κόφαι, κοιλῶναι, τυπώσαι, Εὐστ.633 ἐχαράσσειν : ἐγκολάπειν : Ἡρην.ΑΠ7,710 ἐν τύμω γραμμ' ἐχάραξε τάδε, Θεόδωρ.23,46 γράφον καὶ τὸδε γράμμα, τὸ σὸς τοίχοισι χαράσσω, Διόδ.Σ 12,26 ταυτην εἰσ δεκάκα χαλκοῦσ πίνακας χαράζαντες κ. παθ. ἰνομοθεσίαν), Ἄνων.ΑΠ 12,130 οὐ δρυόσ οὐδ' ἐδάτῃ ἐχάραξμεν οὐδ' ἐπὶ τοίχου τοῦτ' ἔποσ, Πάπ. ὁ δεῖνα γράμματα ἐχάραξεν τῷ δεῖνα, ΑΠλ.293 τίσ παθ' ὁ τὸν Τροίησ πόλεμον σκιάδει χαράξασ' : κ. παθ. : Μαν.2,198 ἄσ' ἐν βίβλοσ ἐχάραχθη κρυπταί, Διόδ.Σ 3,44 στήλασ γραμμῶσ κεχαράγμενασ, Λοκ. Ἐρωτ.16 τίλοσ ἀπαξ ἐχάρασσο, Ἐπιγρ. χρῆσθαι τῷ .. μέτρω κεχαράγμενῷ τῷ χαρατῆρι' || κ. μτφ. ἐπὶ τοῦ χροῦ τῆσ πορείας : Χριστόδ. Ἐκφρ.279 ἀπαλοῦσ .. ἰούλοισ ὀλοποσ ἄκρα χάρασσε γενειάδοσ : κμῆσ : Νόνν. Δ 10,18 οὐδέ οἱ ἀβρόδσ Ἰουλοσ ἐρευθομένοιο γενεῖου ἄχουα χιονέησ ἐχαράσσο κύκλα παρειήσ 3) παθ. μτφ. ἀπαστράτω ἀπατηλῶσ : Κλαυδιαν.ΑΠ 9,139 ἡλεμταῖοσ ἀκίτησ χάρασσοται ὄμματοσ αὐγῇ ἰεπὶ τῆσ ἐπιτυλώσεωσ τῆσ παραγομένησ ἐκ τῆσ βαφῆσ τῶν βλεφάρων) 4) μτφ. ἐρεθίζω, παροξύνω τῆσ, θῆγω : Σοφ.ἀπ.607 ἔρωσ πυχράσ χάρασσει ἰδ.γρ. τάρασσει, Πλούτ. Η8.92Α παρόξυνε καὶ χάραττε τὸ φιλόδικον ἐν ἐκείνοισ θηγόνων || κ. ὀργίζομαι κατὰ τινοσ, θυμῶν : Ἡρ.7,1 πρὶν μεγάλωσ κεχαράγμενον τοῖσι Ἀθηναίοισ διὰ τῆν ἐκ Σάρδοσ ἐσθλοῖαν, Εὐρ. Μῆδ.157 κείνω τὸδε μὲ χάράσομαι, Πλούτ. Η8.74D τῇ παρρησίᾳ χαραχθεῖσ 5) σολικίζω, διασχίζω : Πίνδ.Π 1,54 στρωπῶν δὲ χάρασσοισ' ἀπαν νῶτον κεντεῖ Ἰσχόλ. *τὸ ὑπεστρωμένον ἔδαφοσ κεντρῶδεσ (ὄν) κεντεῖ καὶ ἐπιζῶν τὸ τοῦ τυφάνωσ ῶτον .. ἢ τὸ κεκλιμένον ῶτον κεντεῖ ἐπιζῶουσα ἢ ὑποκειμένη τοῦ ἐδάφουσ κεντρῶδεσ ἀπρωμνήσ) : Ὀρφ. Ἀργ.370 ἀπηκῶσ δολιχῆσ οἰ-

ήτα νηὸσ τυτθὸν ὑπ' εἰρσειῆσιν ἐκέλετο κύμο χάρασσειν, αὗτ.701 ἰέμωσ θοά κύμαθ' ὑπ' εἰρσειῆσι χάρασσειν, Ἀπολλωνίδ.ΑΠ 6,238 ἀράτρω .. ἐπικινύσειν χάρασσω χέρσοιν, Νόνν.Δ 3,46 νηέμοιν ἀκροτάτοισιν ὕδρω ἐχάρασον ἐνεύσειν, αὗτ.43,20 θαλάσσια νῶτα χάρασσω κ. παθ. : Αἰογ.Πέροσ.683 στένει, κέκοηται καὶ χάράσεται πέδον, Ἄντιπ.Σιδ.ΑΠ 10,2 οὐδὲ θάλασσα πορροῖαι τρομαρῆ φηκὶ χάρασσομένη, Ἄγαθ.ΑΠ 10,14 οὐ γὰρ ἀήτησ κύματα λευκαίνει φηκὶ χάρασσομένα 6) γεν. σχεδιάζω, διαγράφω, παριστάνω : Ἄντιοχ.ΑΠ 11,412 φυχῆν μὲν γράφαὶ χαλεπόν, μορφήν δὲ χαράξει βῆδιον, Ἄνακρεόντ. 31,6 ἀπαλὸν χάραξε Κύπριν 7) νεώτ. κ. δημ. ὀσίζω καὶ σημειῶ ἐπὶ ἐδάφουσ τῶσ γραμμῶσ τῆσ θεμελιώσεωσ οἰκοδομῆσ, τὸν ἄξονα κατασκευασσομένουσ ὁδοῦ, σιδηροδρομικῆσ γραμμῆσ, τὸ σχέδιον ὀχυρωμάτοσ κτλ. : χάρασσω ὁδὸν ἰκαβορίζω τὸν τόπον, δι' οὐ θὰ κατασκευασσοῆθ 8) νεώτ. κ. δημ. γράφω διὰ τοῦ χάρακοσ εὐθείασ γραμμῆσ ἐπὶ φύλλω χάρτου, χροκῶνω 9) νεώτ. ἀντὶ τοῦ γράφω : ἐχάραξε λέξεισ πῶσ ἐπὶ τῷ χάρτῳ 10) ρηματ.π. χαράγη, χάραξε, χροκῶντησ, χάρωμα, χροματῆσ, χρομαγῶσ.

χαράτξος ἰδὲ δημ. ἄ. χαρατῆξ βλλ.

χαρατῆξ (ὁ) (ἀραβ.) δημ. ἐπὶ τροκοκρατίας, ὑπάλληλοσ ἐντεταλμένοσ τῆν εἰσπραξῖν φόρων καὶ ἰδίῳ τῷ κεφαλοκῶ, τοῦ χαραιοῖο.

χαράτξι ἰτοῦ δημ. ἄ. χαραιοῖο βλλ.

χαράτξοι (ἰτοῦ) ἰδραβ.κ. μsn. κ. δημ., δημ.κ. ἐλξ 1) ἰδ. ἐπὶ τουργοκρατίας, κεφαλικοῦσ φόροσ, εἰσ δὲν ὑπεβάλλοντο πάντεσ οἱ μὲ Μουσουλμάνοι κἀτοικοῦ τοῦ κράτοσ, πρὸσ ἀπαλλαγῆν ἀπὸ τῆσ ἐνόλοιο στρατιωτικῆσ ὑπηρεσίας : Διγεν. Ἀκρ. 3857 χαράτξοι ἐπαραιοκείωσ τὰ ἔθνη διὰ νὰ διδῶντῃσ τῷ βασιλεῖ τῷ Ρωμανῶν, Ἐρωτ.τομρ. 4,1616 καὶ νὰ χρωσθῆ παντοῖνα αὐτόσ κὶ οἱ κλαρονοχοσ χαράτξοι γ' ἀλλουνοῦ Ρηγῶσ, αὗτ.Ε 1269, Βλαχογ.Παλικ.71 φερατε πῖσω, σῶνει καὶ καλῶ, τὸ χαράτξο, μονάχα πού τοῦ δῶσατε αὐτό τ' ἄγω τ' ὄνομα .. φυχόγροσο, Πολιτ.Ἐκλ.Τραγ. 138,14 πῖδουνο καὶ χάραστῶνου τον ἕνα βαρὺ χάρατξοι 2) κτ. ἐπέκτ. βορεία ἀναγκαστικῆ εἰσφορά, πρόστιμο.

χαράτξωμα ἰτοῦ (χαραιοῖο) δημ. ἢ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ χάραιοῖοσ, τὸ ἐπιθῶλλειν εἰς τῆν χάραιοσ, βαρῶν φόρον, πρόστιμον 2) ματαῖα δαπάνη.

χαραιοῖω (χαράτξοι) δημ., ἄορ. ἐχαράτξωσα κ. παθ. ἄορ. (ἐ)χαράτξοθη(κα), ἐπιθῶλλω εἰς τῆν φόρον, χροτάοι, φορολογῶ ἐπαχθῶσ τῆσ : Πολιτ. Ἐκλ.Τραγ.138,14 πῖδουνο καὶ χάραιοῖων τον ἕνα βαρὺ χάρατξοι 2) ἀναγκῶσ τῶν νὰ μὲ δῶση τι παρὸ τῆν θέλησῖν του, ἀργυρολογῶ : μὲ χάραιοσινε σήμερα ἕνα πενήνητοκο γιὰ ἕναν ὀθθεν φυματικό 3) ρηματ.π. χάραιοῖωμα.

χαράτξω ἄττ. τ. ἀντὶ χάρασσω βλλ.

χαρουγῆ ἰδὲ (κτ. συμφορῶν, χάράξω κ. αὐγῆ) ἢ αὐγῆ, τὸ λυκαυγέσ, τὸ χρομάτισ : Ζαλοκ.200,1 ἰέκδ. Φέξη) ὠρα γλυκιά τῆσ χροαυγῆσ πὸ ἢ φύσισ βαλοσμένη καὶ ἀνθη .. καὶ κλαδί, Πολιτ.Ἐκλ.Τραγ.53,1 σπικῶνουσαι μιά χροαυγῆ, μωροσ ἀπὸ τὸν ὄνν.

χαρχατῆξ (ὁ) δημ. ἄ. χαρακῆρ βλλ.

χαρχατῆξ-ἦ-ἄ δημ. ἄ. χαρακῆρ βλλ. : χαρφατῆξ βεντοῖδεσ.

χαρδάλο ἰτοῦ δημ. πᾶν τὸ μὲ καλῶσ ἔχον, ἡρειωμένο, ἠλεψῶνον ἀχρηστευμένο, ἐρείπιον : τὸ σπῆτι εἶναι χάρδαλο 2) μτφ. εἰς πρὸσ., ὁ καταβεβλημένοσ ὑπὸ γέλατοσ ἢ ὄσουο, ὁ ἐν μεγόλω σωματικῇ καταπῶσει διατελῶν.

χαρδάλι ἰτοῦ δημ. τὸ φυτὸν αἰναιπ.

χαρέμι (τό) (ἰδραβ.) δημ. τὸ σύνολον τῶν γυναικῶν συζώντων Ὀθωμανοῦ, θρησκευτικῶς καὶ ὑπὸ τοῦ νόμου ἀναγνωριζομένης τῆς πολυγαμίας παρὰ Μουσουλμάνους : τὸ χαρέμι τοῦ σουλτάνου - τοῦ πασᾶ. 2) κ. χαρεμλίη π. Μουσουλμάνοις, τὸ διὰ τὰς γυναικῶν προσωρισμένον διαμερίσμα τῆς οἰκίας, ὁ γυναικωπῆς : Βολακρ. ἡ Σιλὰδα 44 πῶς χάνονται τὰ νιάτα μου σὲ τούρκικο χαρέμι, Πολιτ. Ἐκλ. Τραγ. 84, 23 κ. ἡ Κώσταίνα στὸν Τούρναβο σὲ τούρκικο χαρέμι.

χαρεμλίη (τό) δημ. ἡ χάρη βλλ. 2).

χάρη (ἴ) δημ. ἡ χάρις βλλ.

χαρήναι ἀπαρφ. παθ. αορ. β' τοῦ χαίρω βλλ. : Σιμων. 178.

χάρησμαι παθ. μέλλ. β' τοῦ χαίρω βλλ. : Χρῆσμ. Σιβ. 6, 20.

χαρία Ἡα. ἐβουός.

χαρίδα Ἡα. χαριδίαι· γένος ἕξ οὗ ὁ ἱερεὺς τοῦ Κρανουῦ.

χαριδότης (ἰ) (ἰδιωμ.) ἄ. χαριδότης βλλ., συνήθ. ἐπιθ. τοῦ Διονύσου : Πλούτ. Ἀντ. 24 Διδύμουσιν αὐτὸν ἀνακαλουμένων Χαριδότην καὶ Μειλίχιον, αὐτ. Ἡθ. 6131. || κ. ἐπιθ. τοῦ Ἑρμοῦ : αὐτ. Ἡθ. 303D Ἑρμοῦ Χαριδότου. || κ. ἐπιθ. τοῦ Διός : αὐτ. Ἡθ. 1048C ὁ Ζεὺς .. χάρει καὶ ἐπικάρπιος καὶ χαριδότης προσαγορευόμενος.

χαριδότης (ἰ) (ἰδιωμ.) κ. χαριδότης, θηλ. χαριδότης, ἐπιθ. τοῦ Ἑρμοῦ, ὁ δότηρ τῶν χορᾶς : Ὑμν. Ἑρμ. 1, 12 χάρη, Ἑρμῆ χαριδοτά, δίακτορος.

χαριδότης -ιδος (ἴ) θηλ. τοῦ χοριδοῦς βλλ., ἐπιθ. τῆς Σελήνης : Ὀρφ. Ὑμν. 8, 9 Σελήνη χαριδοῦσι || ἐπιθ. τῆς Πειθοῦς : αὐτ. 54, 9 Πειθὸς .. χαριδοῦσι ἄνασσα.

χαριεῖς-εντος-εσσα-εν (χάρις) κ. νεώτ., οὐδ. ἄπτ. κ. χάρειν ὡς ἑπίρρ., κλητ. ὄρα. χάρειν κ. χάρει (AB 981), συγκρ. -εστερος κ. ὑπερθ. -εστατος π. Ὀυ. συνήθ. ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων ἔργων, πράξεων κτ., ὁ πλήρης χαριῶν, ὁ εὐδαιμόνων, ὁ κομφῶς, ὁ θελκτικῶς, ὁ χαριτωμένος : Ἰλ. A 39 εἰ ποτέ τοι χάρειν ἐπὶ νηὸν ἔρεφα, αὐτ. E 905 χάρειντα δὲ εἴματα ἔσσε, αὐτ. O 204 οἱ δὲ τοι εἰς Ἐΐλικην τε καὶ Αἰγὰς δῶρ ἀνάγουσι πολλὰ τε χάρειντα, Ὀδ. F 58 ἄλλοισι δίδου χάρεισσαν ἄμοιβήν, αὐτ. E 231 οὐτὴ δ' ἀργύρεον φόρος μέγα ἐννυτο νύμφη, λεπτὸν καὶ χάρειν, αὐτ. K 223 οἷα θεῶων λεπτὰ τε καὶ χάρειντα καὶ ἀγλάα ἔργα πέλοινται, αὐτ. Ω 198 αἰοῖδ' ἁριεσσα, Ἀριστοφ. Πλ. 849 χάρειντα γ' ἥκεις δῶρα τῶ θεῷ φέρων κ. συγκρ. . Ὀδ. 15 οὐ γὰρ ἐγὼ γέ τί φημι τέλος χάρεισσιπτερον εἶναι κ. ὑπερθ. : Ἰλ. X 90 ὁ οἱ δοκεῖ χάρεισσιπτερος ἡδὲ μέγιστος εἶναι ἐνὶ μεγάροις ἰπέλοισι, αὐτ. Z 271 || κ. ἐπὶ φυσικῶν πραγμάτων : Πλάτ. Φαιδρ. 2291b χάρειντα γούν καὶ καθαρά καὶ διαφανῆ τὰ ὑδάτια φαίνεσθαι κ. ὑπερθ. : αὐτ. 2301f τὸ εἰ αὐ πηλὴ χάρεισσιπτα ὑπὸ τῆς πλατάνου ῥεῖ μάλα φυσικοῦ ὕδατος, Διον. Περ. 370 χάρειντος ἐπ' Αἰσάρου προχοῆσιν || κ. ἐπὶ τῶν μερῶν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος : Ἰλ. Π 793 ἀνδρὸς θεῖοιο κάρη χάρειν τε μέτωπον ῥυεῖ, αὐτ. 24 χάρειν δ' ἄσχυρε προῶσπον, αὐτ. K 403 κάρη δ' ἄπαι ἐν κονίῃσι κείτο πάρος χάρειν || κ. ἐπὶ προσ. κ. ἰδία γυναικῶν, ὁ πλήρης χάριτος καὶ ὠραιότητος : Ἰλ. Ω 348 πρῶτον ὑπνητήν, τοῦ περ χάρεισσιπτα ἦδη, Ὀδ. K 279, Ἡοιδ. Θ 246 Μελίτη χάρεισσα, αὐτ. 260 Ψαράθη, χάρεισσα δέμας, Πλάτ. Πρωτ. 3091b. Δροσ. Βοτάν. 174 ἐξωμολογήθη τὴν γλυκεῖαν συμπάθειαν, τὴν ὁμοίαν ἔκτοτε θεοῦνθὲν πρὸς τὴν χάρεισσαν κόρην κ. συγκρ. ἐπὶ ἀνδρὸς : Τυρτ. 9, 5 φύην χάρεισπερος || κ. ἐπὶ ζῶων : Λοκ. Πρωτ. Z 37α ἀφθῆσαι χάρειντα 2) π. Ἀττ. συνήθ. ἐπὶ προσ., ἐν σχέσει πρὸς τὰς ἀστέας τοῦ πνεύματος, ὁ καταθέλων, ὁ πεποι-

θευμένος, ὁ λεπτὸς, ὁ εὐτράπελος, ὁ εὐφυῆς : Ἀριστοφ. Λυσ. 1226 ἢ καὶ χάρειντες ἦσαν οἱ Λακωνικοὶ, Πλάτ. Νόμ. 680C εἰκοεὶ κ' ὁ ποιητὴς ἔβην αὐτοῦ γεγονέναι χάρεις, αὐτ. Πολ. 602A χάρεις ἂν εἴη ὁ ἐν τῇ ποιήσει μιμητικὸς πρὸς σοφίαν περὶ αὐτὸν ἐν ποιῆ, αὐτ. 452f τὰ τῶν χάρειντων τὰ κώμματα, αὐτ. Λάγ. 180f, αὐτ. Ἐπιστ. 363C, Ἀριστοφ. ἩΝικ. 4, 8 καὶ οἱ βωμολόχοι εὐτράπελοι προσαγορευοῦνται, ὡς χάρειντες, αὐτ. 1, 13 καὶ τῶν ταυρῶν δ' οἱ χάρειντες πολλὰ πρᾶγματεῦνται περὶ τὴν τοῦ σώματος γνώσιν, Πλούτ. Ἡθ. 918D χάρεις ἀγαράναμος κ. συγκρ. Σουῖδ. ἐχαιριεστέρος : ἐνδοξότερος, εὐπρεπεστέρος : Λοκ. Νηγρ. 27 ὁ δὲ χάρειστέροι καὶ σιδήρω τὰς ἐπιφανείας αὐτῶν καταξύνοντες, Εὐνῆν. Ἰστ. ἄπ. 101 ὁ Προκόπιος τοὺς χάρειστέρους ἀναλαθῶν ἐπὶ τὸν βασιλεῖα .. συνήπτατο κ. ὑπερθ. : Ἰσοκρ. 12, 8 περὶ αὐτὸν ὁ χάρεισται τῶν Ἑλλήνων καὶ μησθεῖν ἂν καὶ διαλεγθῆεν ἐξ σπουδαίων ὄντων, Διόδ. Σ 12, 33 στρατηγούς ἐλάδοντο τοὺς χαιριεστάτους, Ἀππ. Ἑμφ. Πολ. 4, 73 οἱ χάρεισται οἱ ποιητῶν τε καὶ συγγραφέων. 3) κ. ἐπὶ πραγμ., ὁ κομφῶς, ὁ εὐφυῆς, ὁ προσφιλέστατος, ὁ νόστιμος : Ἀνακρ. 44 χάρειντα μὲν γὰρ ἔδω, χάρειντα δ' οἶδα λέξαι, Ἀριστοφ. Σφ. 1400 λόγων λέξαι χάρειντα, αὐτ. Ὀρν. 1401 χάρειντα γ' ἐσοφίωσ καὶ σοφᾶ, Ξεν. Ἀν. 3, 5, 12 τὸ ἐνθύμημα χάρειν ἔδοκει, τὸ δὲ ἔργον ὄδοντων ἐπὶ ἐπίνοια εὐφυῆς, εὐφυῆς εὐρημένη, Πλάτ. Γοργ. 484C φιλοσοφία γὰρ τοῖ ἐστιν .. χάρειν, ἂν τις αὐτοῦ μετρίως ἀφῆται ἐν τῇ ἡλικίᾳ κ. συγκρ. : Πλάτ. Πρωτ. 302C δοκεῖ χάρειστέρον εἶναι .. λέγειν, αὐτ. Σοφ. 234B παιδίος ἔχεισι τὴν χάρειστέρον εἶδος ὃ τὸ μιμητικόν κ. ὑπερθ. : αὐτ. 602D ἱστανὰ βοήθειαι χάρεισσιπτα πρὸς αὐτὰ ἐφύωνσαν || κ. εἰρων. εὐχάριστος, νόστιμος : Ξεν. ΚΠ 1, 4, 13 χάρειν γὰρ, .. ἐνεκα κρεαδίω τῆ θυγατρὶ τὸν παιδᾶ ἀποδοουκόλησαιμ, Λοκ. Z Τραγ. 26 χάρειν γὰρ, εἰ περὶ τῶν ἐσχάτων κινδυνεύοντες περὶ τῆς ἐν τοῖς νόμοις ἐξουσίας συμπερολογοῖμεθα (σχόλ. ἐγκαιροῦδες, ἀνόητοι) : 4) τὸ οὐδ. π. Ἀττ. χάρειν, ἐν ἐπίρρ. σμ. χάρειντος, κομφῶς, εὐφυῆς : Ἀρμῶν. 117 χάρειν τὴν συλλαβὴν δὲ τυτονούντες, .. ε, Ἡρωδίων. Ἐπιμ. 358, 5 ὁμόλωε, κ. καὶ τὸ χάρειν ἀντὶ τοῦ χάρειντος, Εὐστ. 1083, Σχόλ. Ἰλ. Π 798.

χάρειντης (ἰ) μsn. σπάν. τ. ἀντὶ χάρεις βλλ. : Παράφρ. Ἰλ. B 736, αὐτ. 836.

χαριεντίζομαι κ. μsn., νεώτ. κ. δημ., μέλλ. χαριεντιοῦμαι, μέσ. ἀορ. ἐχαριεντιόμην, φέρονται ἐν τῇ ὁμιλίᾳ καὶ τῇ πράξει χάρειντος, συμπεριφερόμενα κομφῶς καὶ μετρίως : Διον. Ἄλ. Λυσ. 13 οὐδὲ ὡς ἡδύναται καὶ πείσονται καὶ χαιριεντισσῶσαι δύνανται || ἰδ. ἀστέιζομαι κομφῶς, μετρίως, λέγω εὐχάριστος εὐφυολογῶς καὶ πειράγματα : ΕΜ 807, 17 ἐχαριεντιζόμενοι εὐτραπελεῖσθόμενοι, σκόπητοντες : Ἀριστοφ. ἄπ. 212 Πλάτ. Πολ. 436D οὐκοῦν καὶ εἰ ἐπὶ μάλλον χαιριεντιζοῖτο ὁ ταῦτα λέγων κομφεῦόμενος, αὐτ. Ἀπολ. 241: ὅτι σπουδῆ χαιριεντιζεται, αὐτ. 27 D, Διον. Ἄλ. Λυσ. 14 χαιριεντιζόμενος ἐν οὐ χάρειντι καιρῷ, Φιλ. 2, 570, 42 σκόπηται καὶ χαιριεντιζῶσθαι δύνανται μάλλον ἔτερων, αὐτ. 480, 18 σκόφηται καὶ χαιριεντιζῶσθαι, Σέξτ. Ἑμφ. 241, καθὼς φησὶ τις τῶν χαιριεντιζόμενων, Γρηγ. Νύστα. 3, 69A, Παλλὰδ. Λαυσ. 5251f, Γλυκὸς 16, 16. 2) δημ. ἀκίβητος ἐρωτικῶς χαιριεντιζεται μετρίως ἁπλῆς κυρίας. 3) ρηματ. π. χαιριεντιόσθαι, χαιριεντιομα, χαιριεντιστέον.

χάρειντισμα-ατος (ἰ) (χαιριεντιζομαι) ἰγγν. κ. μsn. χάρειν κώμωμα, εὐφυολογία, πείραγμα, χαιριεντισμός : Φιλ. 2, 570, 33 μερικαῖοι δὲ χαιριεντισματα, Εὐμαθ. Ὑομ. 325 ἀναλογισόμενος τῆς ἐμῆς Ὑσμίνης χαιριεντισματα, Σχόλ. Ἀριστοφ. ἄχ. 380 τὸ

κυκλοδορεῖν καὶ καταλωτίζειν χαριεντισμάτῃ ἐστὶ κωμωδίας.

χαριεντισμός ἰδὲ ἱχαριεντιζομοί κ. μον. κ. νεώτ. χαρίεις ἀστεϊσμός, εὐφρολογία, πείραγμα: Πλάτ. Θεοσί.168β) χαριεντισμόν τινα ἀποκαλῶν, αὐτ. Πολ.563Α οἱ γέροντες ἐγκραθιέντες τοῖς νέοις εὐτραπέλειαι καὶ χαριεντισμοῦ ἐμπλήτναι, Διον. Ἄλ.Ἰσοκρ.12 χαριεντισμός γὰρ ἄσας ἐν σπουδῇ καὶ καλῶς γινόμενος, ἄωρον πράγμα καὶ πολεμιώτατον ἔλεψ, Πλούτ. Ἡθ.11F τὸ τοῦ Πλάτωνος σπουδῇ καὶ χαριεντισμῷ μειγμένον οὐ παραλείπτον, Γαλ.1,291,9 ἄλλ' αὐτός δ' χαριεντισμός ἐτέροις μάλλον ἔπρεπε, Πολυδ.5,161, ἴω.Χρυσ.11, 858Α ἀφεις τὸν χαριεντισμόν, Φωκ.ἴω13.2. 2) νεώτ. συνήθ. κτ. πλῆθ. φιλόφρωνος τρόπος, ἐρωτικός ἀκισιμῆς, ἐρωτοτροπία.

χαριεντολόγημα-ἄτος ἰδὲ ἱχαριεντολογῶ νεώτ. τὸ ἀποτελέσμα τοῦ χαριεντολογῶ, χαριέντιομα.

χαριεντολόγος (ὁ) νεώτ. ὁ χαριεντολογῶν, ὁ λέγων χαριεντολόγημα, εὐχαρίστους καὶ ἐλαφροῦς περαιοτικούς ἀστεϊσμούς.

χαριεντολογῶ-έω νεώτ. ὁμιλῶ χαριέντως, ἀνταλλάσσω εὐχαρίστους εὐφρολογίας καὶ πειράγματ'α. 2) ρηματ. π. χαριεντολόγημα.

χαριεντότης ητος(ή) μτγν. ἡ χάρις τρόπος, ὁ κομψὸς τρόπος: Πλούτ. Ἡθ.441B.

χαριέντως ἔπιρρ. κ. μον. κ. νεώτ., συγκρ. χαριέστερον κ. χαριεστέρως κ. ὑπερθ. χαριέστατα, μετὰ χάριτος, κομψῶς, εὐφωῶς, καλῶς: Πλάτ. Φοῖδ.80C ἔάν μὲν τις καὶ χαριέντως ἔχων τὸ σῶμα τελευτήσῃ καὶ ἐν ταυτήτῃ ὥρᾳ, αὐτ.87Α οὐκ ἀντιστάμεαι μὴ οὐχὶ πᾶν χαριέντως, .. πᾶν ἱκανῶς ἀποδεδειχθῆαι, αὐτ.Πολ.331Α χαριέντως γὰρ τοῦτο ἐκείνους εἶπε, Ἄλεξ.π. Ἀθῆν.3,107B δεινίον χαριέντως πεπρωταυσεμένους, ASS Ἰου.νίου3,335E. 2) εὐγενῶς, εὐμένως, ἀγαπήτῶς: Ἰσοκρ.5,21 παραλείψω, .. ἐι χαριέντως αὐτοῦς ἠμυνάμην, Ἄθανάσ.2,385 χαριέντως ἀπεκρίθη. 3) μετὰ κολῶν διαθέσεων, μετὰ καλῆν πρόθεσιν: Ἰσοκρ.12,37 τῶν χαριέντων μὲν, ἀπειροτέρως δὲ καὶ καταδεεστέρως ἐπαινοῦντων αὐτήν.

χαριεργός-όν μτγν. ἐπιθ. τῆς Ἀθνηδὼς ὡς προστατευοῦσας τοὺς κολλιτέχνους, τοὺς τεχνίτας καὶ τοὺς χειρῶνακτας, ἡ χαίρουσα εἰς τὸς ὥραιας τέχνας ἢ εἰς τὰς χειροτεχνίαις ἐργασίας: Σουίδ. εἰ ἡχειροτμήμενα ἐργαζομένην: Λεωνίδ.Ταρ.ΑΠ 6,205 ἂ δὲ χαριεργῶ Ἄθανά ἐκ τέχνας θήκατο παύδμενος.

χαρίεσσα (ἡ) κ. νεώτ. θηλ. τοῦ χαρίεις βλλ. 2) νεώτ. ζωολ. ὡς οὖσ. γένος ἐντόμων φυτοφάγων ἐκ τῶν κληριδῶν.

χαριέστερος-α-ον κ. νεώτ., συγκρ. τοῦ χαρίεις βλλ.: 2) νεώτ. ζωολ. ὁ χαριέστερος ὡς οὖσ. γένος ἐντόμων ἑτεροπτερον ἐκ τῶν κοριδῶν.

χαριεστατος-η-ον ὑπερθ. τὰ χαριεῖς βλλ.

χαρίζομαι κ. μον. νεώτ. κ. δημ., νεώτ. κ. δημ. ἐνεργ. χαρίζω βλλ., μέλλ. χαρίζομαι Ἰσοκρ.3,401 κ. Ἐπιγρ. κρητ. α' πλῆθ. χαρίζομεθα, κ. ἄρκαδ. χαρίζομεθα, κ. μτγν. χαρίζομαι Ἰθου.Ἐνάλ.Δ,9,11 κ. παθ. μέλλ. χαρισθῆσομαι ἸΚΔ Φιλῆμ.221, μέσ. ἄορ. ἐχαρισάμην ἸΗρ.1,911 κ. παθ. ἄορ. ἐχαρίστηκα ἸΚΔ1 Ἰράξ3,14,αὐτ.Κορινθ.4,121, δημ. ἐχαρίστηκα, παθ. παρακ. κεχάρισμαι ἸΑρισφ. Ἐκκλ.10451 κ. ἐν μτχ. κεχαρισμένος ἸΑ.Ε243,Ξεν. Ἀπομν.1,210, δημ. χαρισμένος, μτγν. κ. συγκρ. τῆς μτχ. τοῦ παθ. παρακ. κεχαρισμένωτος ἸΑΔ.Ζ1 12,71 κ. ὑπερθ. κεχαρισμένωτατος ἸΑκίφρ.3,651, κ. ἐπίρρ. ἐκ τῆς μτχ. αὐτῆς κεχαρισμένος ἸΑρισφ. Αχ.21θ,Πλάτ.Φαῖδρ.273B1 συνήθ. κτ. μτχ. π. δοτ. προσ., λέγω, πράττω τι εὐάρεστον εἰς τινα, δεικνύω τινὲ ἐνοῖον, ποιῶ τὸ θελήμα του: ἸΑ.Ε71 χαρίζομαι νόσσει φ, αὐτ.Ο449 Ἐκτορι καὶ Τρώ-

εσσι χαρίζομενος, Ὁδ.Ν265 οὐνεκ' ἀρ' οὐχ ᾧ πατρὶ χαρίζομενος θεράπευον δῆμῳ ἐν Τρώων, Θεογν.585 ποίησας χαρίζομενος Διῖ, Ὀουκ.3,40, Ξεν. Ἀπομν.4,3,16 δταν τις αὐτὸν ἐπερωτᾷ πᾶν ἐν τοῖς θεοῖς χαρίζοιτο, Πλάτ.Πρωτ.362Α Καλλιφ. χαρίζομενος παρέμεινα ἱχάρου τοῦ Καλλιου. || κ. ἀπολ. φέρομαι εὐερέστως πρὸς τινα, συναινῶ, συγκαταίθεμαι, συγκατανεῶ: Αἰσχ.Πέρσ.700 δειμαὶ μὲν χαρίζασθαι δειμαὶ δ' ἀντία φάσθαι ἰσχύλ. «τὰ πρὸς χάριν εἰπεῖν δέδία μὲν σοι», Ἄνδοκ30,1 οἱ ὑπέρ τὸν καιρὸν χαρίζομενοι κ. μτ. αὐστ. αἰτ.: Εὐρ.ἀπ.362,1 τὰς χάριτας ὁτις εὐγενεῶς χαρίζεται, Ἰσοκρ.1,31 μὴδὲ τὰς χάριτας ἀχαρίστως χαρίζομενος, Δημ.306 εἶτα κενὸς χαρίζεαι χάριτας τουτοῖσι. || συνήθ. μτ. δοτ. τοῦ τρόπου ἢ σπιν. μτ. μτχ. τροπικῆς: Ὁδ.Α61 οὐ νύ τ' Ὀδυσσεὺς Ἀργείων παρὰ νηυσὶ χαρίζετο ἰερά βέζων Τροίην ἐν εὐρείῃ, οὐτ.Κ73 χαρίζεσθαι φιλόττη, αὐτ.Ξ387 μὴ τι μοι φεύδεις χαρίζεαι ἰμῆ ζήτει ἐνοῖον διὰ φευδολογίαν, Ἰηρ.190 ἕσασαι με χαρίζεαι μάλιστα τὸν βδόν τῶν Ἑλλήνων, Ἀρισφ. Ἐκκλ.1045 κεχάρισαι γέ μοι, Ὀουκ.3,42, Πλάτ.Πολ.338Α ἄλλ' ἐμοὶ τὰ χαρίζου ἀποκρινόμενος, αὐτ.426C, αὐτ.Θεοσί.173Α τὸν δεσπότην ἐργῶν χαρίζασθαι, Δημ.110 δὲ τὸς χαρίσθαι μάλλον ἢ τὸ βέλτιστα λέγειν προσιρουμένους, Πλούτ. Ἡθ.66Α ὀλίγοι μὲν γὰρ ἐκ πολλῶν εἰσι οἱ παρησιάζεσθαι μάλλον ἢ χαρίζεσθαι τοῖς φίλοις τοκώμενται. 2) μτ. δοτ. π. Αττ., ἐνδίδω εἰς ἐπιθυμίαν ἢ πάθος, παραδίδω εἰς κλίον τινα ἢ πάθος: Σοφ.Ἡλ.331 κοῦδ' ἐν χρόνῳ μακρῷ διδάχθησαι θέλεις θυμῷ μεταίω μὴ χαρίζεσαι κενά, Εὐρ.Ὀρ.1514 δεῖλιφ γλώσση χαρίζεαι, αὐτ.ἀπ.31, Ξεν. Ἀπομν.1,233 τὴν ταχίστην ἐαυτοῖς τε καὶ τῷ σώματι χαρίζεσαι, αὐτ.2,12, αὐτ.ΚΠ4,239 τὸ παραχρήμα τῆ γαστρὶ χαρίζασθαι, αὐτ.4,32 ἴσως δὲ καὶ ποιοῖον αὐτὰ τῆ ἡδονῆ χαρίζομενοι, Πλάτ.Πολ.561C χαρίζομενοι τὴ προσπιπτούση ἐπιθυμίᾳ, Ἀριστ.Ἡ Νικ.9 οἱ δὲ περὶ ταῦτα πλεονέκται χαρίζονται ταῖς ἐπιθυμίαις καὶ ὀλιω τοῖς πάθεσι καὶ τῷ ἄλόγῳ τῆς ψυχῆς. || κ. ἐπι γυναικῶς, ἐνδίδω, ὁπτασσομαι εἰς τὸν ἔρωτα τοῦ ἀνδρός: Ἡσ. ἐχαρίσασθαι λέγονται γὰρ αἱ γυναῖκες χαρίζεσθαι αἰ πρὸς συνοῖον ἐαυτὰς ἐκιδόουσαι: Πινδ.ἀπ.236 ἔραβν καὶ ἐρώσι χαρίζεσαι, Ἀρισφ. Ἐκκλ.629 κοῦκ ἔξέσται παρὰ τοῖσι κοίλοισι καταδραβεῖν τὰσι γυναιξίν πρὶν τοῖς αἰσχροῖς καὶ μικροῖς χαρίσωνται, Πλάτ.Συμπ.182Α ὥστε τινὰς τοκῶν λέγειν ὡς ἀσχροῦν χαρίζεσαι ἐρασταῖς, αὐτ.Φαῖδρ.231C ἐκ τῶν ἐργῶν τὸς ἄλλοις ἀνεχθάνομενοι τοῖς ἐρωμένοις χαρίζεσαι, αὐτ.256Α, Διον. Ἀ.Ρ.ρωμ.4,65 ἰ ἀνομείεις χαρίζασθαι μοι, γυναικὰ ος ποιήσομαι. || κ. ἐπι κωμωδίας παρησιόμηνός ὡς ὥραιας γυναικῶς, ἐχούσης πολλοὺς ἐραστὰς: Ἀρισφ. Ἰππ.517 πολλῶν γὰρ δὴ πειρασάντων αὐτὴν ὀλιγοῖς χαρίζεσθαι ἰσχύλ. ἐπειρασάντων μετεθέδοντων, ἐπιτηδευόντων .. περὶν δὲ τὸ προσδῶλλειν ἰπροβάλλειν γυναικὶ περὶ Ἀφροδίτης .. διὸ καὶ τὸ χαρίζεσθαι ἐπὶνεγκε' σημαῖον οὐδ' ἀσπᾶνίος ἐπιτυχεῖν τινὰς καὶ ὀλιγοῦς κατορθῶσαι παντάσῃσι. κ. μτ. αὐστ. αἰτ.: Λουκ. Ἐρωτ.27 τὸ δὲ ἄρρον οὐδεὶν τρόπον χαρίζεται θήλειαν ἀπολαύειν. 3) ὁμ. μτ. δοτ. ἐν τῇ συζητήσῃ, ἀποχωρῶ εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τινὸς, διευκολύνω: Πλάτ.Μέν.75B βούλει σφὶ χαρίσσομαι. 4) κ. μτ. αἰτ. πράγματος, προσφέρει προθύμως, δίδω εὐχαρίστως, δωροῦμαι, χαρίζω: Ἰλ.Ζ49 τῶν κέν τῷ χαρίσαιτο πατρῷ .. ἄνοιον, Ὁδ.Ο283 δῶρα δ' ἐτώσια ταῦτα χαρίζεαι, Ἀρχιλ.6, Ἰηρ.191 ὁσον δὲ ἐνδύδωκαν αὐτὰ, ἤγυσσε καὶ ἐχαρίσατό οἱ, Ἀρισφ. Αχ.437 Εὐριπίδῃ, πειδῆπερ ἐχαρίσω

ταδί, αὐτ. Ἰνν.54, Πάδ Μοικκ.2,235 ὡς ἐχαρίζετο ὁ βασιλεὺς πολλὰ διάφορα ἐλάμβανε καὶ μετεδίδου || ὁμ. μτ. ἐνδρθρ. ἀπαρφ., ἐνίοτε δὲ καὶ ἄνευ ἄρθρου: Πλάτ. Ἰνν.Ε.364C ἀρ' ἂν τί μοι χαρίσαιο τοιάυδε, μὴ μου καταγέλῃν, Πλούτ. Ἰθ.69A τῷ φιλοστόργῳ χαρίζεσθε τὸ παθεῖν, ΚΔ Λοικ.7,21 τυφλοὶς πολλοὶς ἐχαρίζαστο τὸ βλέπειν, Λοικ.Ἐρωτ.19 χάρισαι δὲ καὶ τοῖς ἀνδράσι μένειν ἄρρεσιν, Ἄγαθ.ΑΠ5,236 εὐτε δ' ἐπέβηθ' ἄρθρου μικρὰ χαρίζομενος Πάπ. ὄρων ἐχαρίζετο, αὐτ. τὰ δ' ἄλλα χαρίζοισθ' ἑαυτὸν ἐπιμελούμενοι, ἴν' υἱαίνητε' || κ.μτ.γενικ. τοῦ δλου, παρέχω, δίδω εὐχαρίστως ἐκ τινοῦ πράγματος, δωροῦμαι: Ὁδ.Α.140 εἰδαστα πόλλ' ἐπίθεσα χαρίζομένη παρεόντων (εὐχαρίστως μεταδίδουσα ἐκ τῶν ὑπαρχόντων), αὐτ.Ρ.452 ἐπεὶ οὐ τις ἐπίχεσις οὐδ' ἐλεητήρις ἀλλοτριῶν χαρίσασθαι, Ὁλέων.1000 παντοῖων ἀγαθῶν γαστρί χαρίζομενος, Θεοκόρ.25,188 γλώσσης μαφίδιοιο χαρίζομενον παρομοῖν || 5) μτ. αἰτ. προσ ἄπολύω τινα εἰς ἐνδοξίαν εὐνοίας, ὀφλ' μετὸ νόμιμον διαδικασίαν, δίδω χάριν: Πλούτ.Γ.ῤωκχ.4 τὸν δὲ ἔτερον νόμον γάτος αὐτὸς ἐπανεῖλετο φήσας τῆ μητρὶ Κορυνλίᾳ δευθεῖσιν χαρίζεσθαι τὸν Ὀκτάδιον, ΚΠ Πράξ.25,11 αὐδεὶς με δύναται αὐτοῖς χαρίσασθαι, αὐτ.Πράξ.25,16 οὐκ ἐστιν ἔθος Ῥωμαίοις χαρίζεσθαι τινα ἀνθρώπων ἐκ ἀπώλειαν' || 6) μτ. δοτ. προσ. κ. αἰτ. πράγμ. συγχωρᾶ: ΚΔ Κορινθ.2,12,13 χαρίσασθαι μὴ τὴν ἀδικίαν ταύτην, αὐτ.Κορ.2,13 χαρισάμενος ἡμῖν πάντα τὰ παραπτώματα' κ. ἀπολ.: ΚΔ Κορινθ.2,27 ὥστε τὸ συναντῆν μάλλον ὄμοια χαρίσασθαι' || 7) παθ. συνυθ. ἐν τῷ ποθ. παρακ. κ. ὑπερσυντ., εἰμὶ εὐάρετος, προσφιλεῖς, ἀγαπητὸς εἰς τινα, ἀρέσκω: Ὁδ.Ζ.23 κεχαρίστε δὲ θυμῷ ἰθαγάσα αὐτὴν ἐγκορδίωαι, αὐτ.Ἁ.538 οὐ γὰρ πως πάντεσσι χαρίζομενος τὰδ' εἰδεῖσι (ἰδὲν ἐχαριστοῦνται ὅλοι νῦν ὁ δὴ τοῦτο), Ἦρ.8,5 τοῖς Εὐδωέεσσι ἐκεχάριστο (ἐγένετο ὡς ἡθελοῖν), Πλάτ. Φαῖδρ.250C ταῦτα μὲν οὐκ νύμνη κεχαρίσθω' || 8) συνυθ. ἐν τῇ μτχ. τοῦ παθ. παρακ. κεχαρισμένος ὡς ἐπίθ. ὁ εὐάρετος, ἀγαπητὸς, ποθητὸς: Ἰλ.Ε.243 ἐμῷ κεχαρισμένῳ θυμῷ, αὐτ.Ε.826,αὐτ.Υ.293 δῶρα θεοῖς κεχαρισμένα, αὐτ.Ἁ.661 ὄψε κέ μοι βέλων... κεχαρισμένα θείης, Ὁδ.Β.54 ὡ' ἐβέλοι καὶ οἱ κεχαρισμένοι ἔλθοι, αὐτ.584 ἡ τίς ποθ καὶ ἑταῖρος ἀνήρ κεχαρισμένα εἰδώς, Ἦοιοῦδ.Ἁ.580 δῶρα θεοῖς κεχαρισμένα, Ἦρ.1,87 εἰ τί οἱ κεχαρισμένον ἐξ αὐτοῦ ἐδωρήθη, αὐτ.3, 119, Ἦρ.892 οὐ βρομίω κεχαρισμένα θύρσῳ, Ἄριστοτ.Εἰρ.386 εἰ τί κεχαρισμένον χοιρίδιον οἶσθα παρ' ἐμοῦ γινε κατεδηδοκώς, Ξεν. Ἀπομν.1,210 οἱ δὲ πεισθέντες ὡς κεχαρισμένοι φιλοῦσιν, αὐτ.2,1,24 τί ἄνευ κεχαρισμένου ἡ στίβον ἡ πατόν εἰροσ, Πλάτ.Σοφρ.218A πᾶσι κεχαρισμένος, Δημ.178, Ἄριστοτ.ΖΜ.1,54 ἐν τοῖς μὴ κεχαρισμένοις... πρὸς τὴν ἀσέβησιν, Διον. Ἄλ.Ρωμ.3,69 χῶρος θεοῖς μάλιστα κεχαρισμένος, Πάπ. τῆς κεχαρισμένης ὡμῶν παρουσίας, αὐτ. ἔση μοι κεχαρισμένος' || μτχ.: κ. συγκρ.: Αἰλ.Ζ1 127, κ. ὑπερθ.: Ἀλκίφρ.3,66' || 9) ρηματ. π. χάρισμα, χαρισμᾶ, χαριστέον, χαριστήρ. χαριστήριος.

χαρίζω μον. νεώτ. κ. δημ. π. ἀρχ. κ. μτγν. μ. ἐν τῷ μέσ. χαρίζομαι βλλ., δίδω, παραχωρῶ τὴ εἰς τινα δωρεάν. ἀμοιβή, δωροῦμαι: Σχόλ. Ὁδ.Γ.453 τὸ κοινὸν τῆς γῆς ὄνομα... χαρίζε τῷ μικρῷ αὐτῆς μέρει, Κ Πορφ.Ἐκθ.36B τούτους ἡμῖν χάριτας εἰς χαρὰν καὶ ἀνέγερσιν τῶν Ῥωμαίων, Γρουν.καίτε 78 καὶ χαρίσματα χαρίζεσθαι στὰ φτωχὰ τῆς δ. τραγ. Χάρε, γιὰ χάρισέ μου σαίτες κοτοπέρες, νὰ πάω νὰ σαϊτέψω δυὸ τριπὲς μελαχρινές, αὐτ. χαρίζω σε τὸ Σκουτάρι καὶ τὸ Γουιουζέλ Χασάρι, παροιμ. κάποιου χάριζαν γάτιδαρο

κὶ ἤθελε καὶ σαμάρι (ἐπὶ πλεονεκτῶν), αὐτ. κάποιου γάτιδαρο χάριζανε καὶ τὸν κοίταξες στὰ δόντια (ἐπὶ τῶν λαν ἀπατητήρων), παροιμ. φρ. **δὲν χάριζε** κάστανα (ἰδὲν ἐνὶ ἀνεκτικῶς, ἐκδο- κείται!): 2) δίδω χάριν, ἀπολύω ποιητῆς ἡ χρέου: ΜΜ. με χάριστ' ἡ ζῶη | καὶ σόδια στὴ φυλακῆ, τοῦ χάρισε ἓνα ρολογι- καὶ τὰ χρωστι- μιά' || κ.μ.ε. κ.παθ.: Βί. Ἄλεξ.1798 καὶ κινδυνεύ- σπτε ζῶην, ἦν ὡδ' ἐχαρισάμην, - τοῦ χάριστηρ ἡ μισθ' ποιητῆ, - χάριστήκαμε τὰ χρέη' || 3) μέσ. κόμνω χάριν, συγκαταβαίνω, ὑποχωρῶ, μερολη- πτῶ: εἶναι αὐστηρῶς, δὲν χάριζεσθαι σὲ κανένα, - τὸν προήγανον χαρίζομενοι εἰς τὴν φιλίαν τοῦ ἀδελφοῦ του (χάριν τῆς φιλίας με τὸν ἀδελφόν του): 4) ρηματ. π. βλ. ἐν λ. χαρίζομαι.

χάριν αἰτ. ἐν. τοῦ χάρις βλλ.151 ὡς ἐπίρρο. **χαρίζομεθα** κρητ. τ. ὡ' πληθ. μέσ. μέλλ. τοῦ χάρω βλλ. ἀντὶ χηροῦμεθα.

χάρις - ἰσος (ἡ) (χάρω) κ. μον. κ. νεώτ., δημ. χάρη, αἰτ. χάριν (Ἰλ.Ε.874) κ. χάριτα (Ἦρ.6,41, Εὐρ. Ἦλ.61), πληθ. ὄνομαστ. χάριτες, δοτ. χάρισι (Ὁδ.Ζ.237) κ. χάρισσι (Πίνδ.Ν.5,981) κ. χάριτεσσι (Ἰλ.Ρ.51), ἐπὶ σωματοκτικῆς καλονόης, τὸ θέληγτρον, ὄφιος ἐρα- σμία, ὀπλότης ἐν συνδυασμῷ μεθ' ἀρμονικότητος, ἰδιότης ἀξίερατος: Ὁδ.Β.12 θεσπεσίην δ' ἀρα τῶν γε χάριν κατέχουμεν Ἄθην, Ἠοιοῦδ.Ἐργ.65 χάριν ἀμφιπέγαί κεφαλή χρουπέην Ἀφροδίτην, Αἰσχ. Ἀγ.416 εὐμόρφων δὲ κολοσσῶν ἔχθεται χάρις ἀνδρῶ' || κ. κτ. πληθ. τὸ θέληγτρον: Ὁδ. Ζ.237 κάλλει καὶ χάρισι στίλβων, Εὐρ.Βάκχ.236 δασσις χάριτας Ἀφροδίτης ἔχων' || 2) σπαν. ἐπὶ πραγμ. κ. ἰδ. ὠραλων, τεχνικωτάτων ἔργων, ἡ ὠροί- οτης, ἡ λαμπρότης: Ἰλ.Ε.183 χάρησ δ' ἀπελάμ- μετο πολλῆ (ἐπὶ ἐνώπιον), Ὁδ.Ο.320 δὲ βρά τε πάντων ἀνθρώπων ἔργουσι χάριν καὶ κῶδος ἀπά- ρει, αὐτ.Σ.298' || κ. ἐπὶ λόγων: Ὁδ.Ο.175 οἱ οὐ χάρη ἀμφιπεριπέταται ἐπέεσσι, Ἠοιοῦδ.Ἐργ.720 πλεῖστα δὲ χάρις κατὰ μέτρον ἰούσσης (γλώσ- σης), Πίνδ.Ο.13,25 ταὶ Διονύσου χάρητες ἐν δι- θυροδύμῳ, Δημ.51 εἰ δ' ἡ τῶν λόγων χάρις, ἄν ἡ μὴ προσήκουσα, ἔργω ζῆμια γίνεσθαι, ΑΠ 9,186. μῦθοι πληθόμενοι χάρητων' || 3) δημ. κτ. ἐπέκτ. κ. ἐπὶ προσ. κ. ἐπὶ πραγμάτων, πᾶσα κομῆ ἰδιότης, πρότερον, προσόν, ἀντίθ. ἐλάττωμα, κουσούρι: Δροσ.Βοτάν.169 ἐπὶ τοῦ συνάλου τῆς ἴτο σκορπισμένη φυσικῆς χάρις, ἡ ὁποία καὶ εἰς τὸ δικαστήριον πολλὴν ἔκαμε ἀσθησιν, - ἡ ὑποψηφία-τὸ σπῆτι ἔχει πολλὰς χάρες' || 4) ἡ δό- ξη: Πίνδ.Π.1,76 ἀρέουσι πάρ μεν Σαλμοῖν Ἄθηναιων χάριν μισθόν, αὐτ.Ο.129 εἰ τὸν Πί- σσας τε καὶ Φερενίου χάρις νόον ὑπο γλαυ- κῶτασι ἔθηκε φροντίσιν, αὐτ.Ο.8,75 Νεμέα γὰρ ὁμῶς ἐρέω ταῦταν χάριν, αὐτ.Ο.8,105' || 5) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ τοῦ φρονήματος, τῆς διαθέσεως, ἡ εὐμένεια, ἡ φιλοφροσύνη, ἡ εὐνοία, ἡ ποροχὴ ὑπηρεσίας, ἡ καλωσύνη, ἡ εὐεργεσία: Ἠοιοῦδ. Ἐργ.190 οὐδὲ τις εὐάρκου χάρις ἔσσεται οὐτε δικαιοσύνη ἀγαθοῦ, Θεουκ.3,95 τὸν Μεσσηνίου χάρησι πεισθεῖς' κ. ἀπολ.: Αἰσχ.Ἰκ.960 εἰ δὲ τίς μεῖζων χάρις, πᾶρσιντι οἰκεῖν καὶ μονορῶ- θιμους δόμοιο, Σοφρ.Α.1808 ἔγνωκα γὰρ δὲ φω- τὸς ἠπατημένη καὶ τῆς παλαιῆς χάριτος ἐκβε- δλημένη, Βολαρω.Δέλιος69 κάμε μου αὐτὴ τῆ χάρη ἄλλοξ νὰ μὴ τὰ πάρη, - κάμε μου τὴ χάρη νὰ μοῦ δώσης μερικὰ λεφτὰ' || ὁμ. ἡ εὐνοία, ἀντίθ. βία, φόθος, ἀπειλή: Θεουκ.1,9 χάρητι πλεον- ἡ φόδω, Πλούτ.Σύλλ.38 τοὺς μεν χάρητι καὶ δεή- σαι, τοὺς δὲ ἀπειλῆ διακορροόμενος εἰς Ῥώμην παρέπεμπε τὸ σῶμα, παροιμ. ἡ χάρη θέλει ἀντί- χάρη (ἡ δεχθεὶς εὐεργεσίαν ὑποχρεοῦται εἰς ἀν- τοπόδοσιν): 6) ἡ ὑποχρέωσις διὰ γενόμενον ἡμῖν ἀγαθόν, ἡ πρὸς τινα ἀφειλομένη ἐγγνωμο-

σύνη, ή εύχοριστία: 'Ιλ.Δ 95 πάσι δέ κε Τρώεσσι χάρην και κύδος άρισιο, 'Οδ.Δ 695 ουδέ τις έστι χάρης μετόπισθ' εύεργένων, αút.Χ 319, 'Ησιόδ.Θ 503 οί οί άπεμνήσαντο χάρην εύεργεσιώνων, Λουκ. Δίς Κατ.17 και μοι αυτάς τε χάρην οίδεν έπι τούτοις' κ. με. άπαφορ.: 'Ιλ.1316 έπι ουκ άρα τις χάρης ήεν άρνασθαι θλιούσιν έπ' άνδρσίσι νωλερές αιεί, αút.147, Πίνδ.Ο 10111,22 πύκτας δ' έν 'Ολυμπίαδι νικών 'Ιλα φέρωτε χάρην 'Αγχαΐδαμος, 'Ηρ.3,21 μέχρι δέ τούτου θεοίσι είδέναι χάρην, Αισχ.'Αγ.729 χάρην γάρ τροφεύσιν άρειβών μηλοφρόνοισιν έν άταις δαίτ' άκέλευστος έπευξεν, Σοφ.'Ηλ.134 άλλ' ώ παντοίας φιλότητος άμειβόμενοι χάρην, Ξεν.ΚΠ.1,6,11 ουδέκς αυτών έμοι τούτων χάρην είσεται, Πλάτ.'Απολ.20Α τούτους πέθισται τός έκείλων-Ξυνουσίας άπολιπόντας σφίσι Ξυνεύσαι κρήματα διδόντας και χάρην προσείδεναι' κ. σπον. με. μη.: Πλούτ. Άλέξ.62 χάρην ουδέμειαν είδώς τοίς διασπεραγμένοις, ει μη παρσίοσι τόν Γάγγην' || φρς χάρην έχω τι τής ή χάρην έχω πύθος ή πρόσ τινα αισθάνομαι εύγνωμοσύνην πρόσ τινα διά τί κτλ.: 'Ηρ.7,120 τών τε παροικούντων χείρι σφι μεγάλην χάρην, διτι βασιλεύς Ξέρξης ου δίς έκαστης ήμέρης ένόμισε στόν αλρείεσθαι, Εύρ. 1784 χάρην έχω ζώας, χάρην έχω τροφάς, αút. 'Ορ.244 και χάριτα έχων πατρός, αút.'Εκ.830 άσασμάτων χάρην τίν' έξει, 'Θουκ.8,87 ό δέ χάρην άν δήπου έν τούτφ μείζω έτι έσχεν, Λυσ.24,1 ου πολλού δέω χάρην χείρι, . . . τή κατηγορώφ, διτι μοι παρεσκεύασε τόν άγώνα τούτου, Ξεν. ΚΠ.3,230 είσώμεθα όστι ουδέμειαν αυτώφ χάρην άφείλομεν Πλούτ.Δημ.7 χάρην ουκ έχει πρόσ τόν δήμον' || όμ. χάρην κατατίθεσσι τινη ποιώ εύεργασίαν πρόσ τινα, κτώμαι δικαιώματα είς την εύγνωμοσύνην αύτού: 'Ηρ.6,41 όκοντες χάριτα μεγάλην καταθήσεται, αút.7,178 και σφι ποιεύς καταρρωδέουσι τόν βάρβαρον εξαγγελίαντες χάρην άθανατον κατέθεντο, 'Θουκ.1,33' || όμ. χάρην λαμβάνω, κτώμαι άπέχω, κομίζω τυγχάνω, λαμβάνω, θερίζω εύγνωμοσύνην, εύχοριστία, άνταρπέβομαι: Σοφ.ΟΤ 1004 μοι χάρην γ' άν άξιαν λάβοις έμού, αút.Φιλ.1370 χούτων διπλήν μέν έξ έμού κτήσαι χάρην, αút.Τρ.471 κού μέμφει χρόνω γυναικί τήδε κάπ' έμού κτήσαι χάρην, 'Θουκ.3,58 χάρην κομισάσθαι, Ξεν.Απομν.2, 2,5 ουκ είδίωτα τίνα τούτων χάρην άπολήφεται, ΑΠ 7,458 χάριτας άπέχειν' φρ. χάρης (έστί) τινη ότι . . . εύγνωμοσύνη όφείλεται είς τινα διότι . . . 1δ. έν φρ. χάρης τοίς θεοίς όστι: Ξεν.'Αν.3,314, αút. ΚΠ 7,572 τοίς μέν θεοίς μεγίστη χάρεις τί είδοσαν ήμιν . . . όμ. χάρης τίνι όπέρ τινος: Πλούτ. 'Η9.1122Α' || νεώτ. παρενθετικώς χάρης τώ θεώφ μέ τήν βοήθειαν τού θεού' δθ. νεώτ. χάρης είς τινα μέ τήν βοήθειαν τινος: χάρης είς τόν στρατηγόν έσώθη τώ φρούριον' κ. άναφορ. πρόσ Ικανότητά τινα: χάρης είς την έτοιμότητά τού τόν καταρπένω: κ. ελρών.: χάρης είς τώ θρσσός του τόν έξεδίωξαν' 7) ή πράξις τής εύνοιας, ή ένδειξις αυτής, ή εύποσία: κ. γενικ. ό, τι είς τινά έστιν εύάρεστον και έπιθυμητόν, συνήθ. με. ρ. χάρην φέρω, 1θβμ, παρέχω, πράττω κ.ά., ποιώ τί εύχάριστον: 'Ιλ.Ε 211 φέρων χάρην Έκτρον δίω, αút.Ε 874 χάρην άνδρσσι φέρωντες, αút.1 613 'Ατρείδη ήρωι φέρων χάρην, 'Οδ.Ε 307 οί τότ' όλοντο Τροίην έν εύρείη χάρην 'Ατρείδισι φέροντες, 'Ηρ.9,60 μεις δ' ήμίν τούς τοξότας άποπέμψαντες χάρην θέσθα, Αισχ.Πρ.782 τήν δ' έμοι χάρην θέσθαι χάρην, Σοφ.ΟΚ 767 ουκ ήθελες θέλοντι προσθέσθαι χάρην, αút.ΟΚ 1133 τόν άνδρ' έασον τόνδε τή θ' αύτού φρενί χάρην παρσχείν τώ θεώφ, αút.Ατ.1371, αút.Τρ.996, Εύρ.'Εκ.

1211, αút.'Ιων 36 Λοξία δ' έγώ χάρην πράσων άδέλαφφ πλεκτόν έξάρας κύτος ήνεγκα, 'Θουκ.2,40' || όμ. χάρην διδωμι τινη περιποίησιν, ένδίδο, ύποχωρώ, αντίθ. χόριν άποιώ, άποιώ άνταπόδοσιν τής ευεργεσίας: Σοφ.ΟΚ 855 όργή χάρην δούς, Εύρ.'Ορ.453 χάριτας πατρώας έκτίλων έξ ους σέ δέ, αút.'Εκ.276 χάρην τ' άποιώ τήν τόθ' Ικεταύω τέ σε, 'Θουκ.3,63, Πλάτ.Πολ.338B και τούτων μηδέ χόριν άποδιδόναι, Δημ.504 έάν τις άπαιτήση χάρην ύμάς, άτιμος έστω' || όμ. έν φρ. χάρην άπαστέρω δέν άνταποδίδοω τήν ευεργεσίαν, ήν έλαβον: Πλάτ.Γοργ.520: Ισως έν άπαστερήσει τήν χάρην, ει προοίτο αυτώφ τώ παιδοτρίβης, αút.'Ιπν.Ε 372C' || όμ. χάρης άχάρις εύνοια μη λαμβάνουσα εύγνωμοσύνη ή άνοξία εύγνωμοσύνης: Αισχ.Πρ.545 φέρ' όπως άχάρις χάρης, αút.Χο.42 τούάνδε χάρην άχάριστον όπότερον κανών, Εύρ.Φοίν.1757 χάρην άχάριστον είς θεούς διδούσα' 8) μητν. κ. νεώτ. έκκλή. ή δωρεάν παρεχομένη ύπό τού Θεού, είς ύπό τού 'ΑγίουΠνεύματος τοίς ανθρώποις, 1δ τοίς άμαρτωλοίς, άφεςις τών άμαρτιών και ή συνδρομή και ένίσχυσις έν τώ βίω τής άγιότητος: πάν ό, τι δίδεται τοίς ανθρώποις ύπό τού Θεού δάρισμα, τό όπό τού Θεού άγαθόν: Κδ Λουκ.2,40 και χάρης Θεού ήν έπ' αύτό, αút.Πράξ.13,43 έπειθον αυτούς προσμένειν τή χάρτι τού Θεού, αút.Τιμ.1,2 χάρης, έλεος, ειρήνη από Θεού πατρός ήμών και Χριστού 'Ιησού τού Κυρίου ήμών, Βλαχογ.Ποληκ.28 τ' άκουμήσαν άπάνου στή Λεψανόμηνή για να πάρουν άπ' τή χάρη του' κ. έν φρ. θεία χάρτι και θέαν συγκοτόδασι, βοήθειαν' || κ. γεν.: Παλαμ.Τοφ.34,4 τού ήλιού τή θεία χάρη' 9) νεώτ. κ. δημ. νομ. όλοκληρωτική άφεςις ή μετρίασμός έπιδηληθείας ποιηής δι' άξιόπιστων πράξιν: εδόθη χάρης είς τούς πολιτικούς καταδικούς' 10) νεώτ. ναυτ. όληγομέρος προθεσίμια, δυσμενία να χορηγηται ύπό τόν όρον τής άμοιβαιότητας είς τά έξθρικό άμφορικά πλοία άμα τή κηρύξει τού πλοίου ή τή ένόρξει τών έξθροραζώνων, όπως άποηλευσάνων έντός τοχθέσις όπορίας δι' ολονόητος ήμενά: 11) ή άπόλαυσις, ή ήδονή, 1δία ή άφοροδισιακή: 'Ιλ.Α 243 από μυστικής άλόγου, άστοσιαν άργύρω, κουργίδης ής ου τι χάρην 1δε, Πίνδ.άπ.90,1) χάριτες άφοροδισίων έρωτών, Αισχ.'Αγ.1206' άλλ' ήν παλαιστής κάρτ' έμοι πνέων χάρην, Ξεν.'Ιέρ.1,34 παρδ δέ παιδικών βουλομένων ήδισται όσιμα αι χάριτές ειναι, αút. 7,6 ούτε γάρ αι μη έξ άντιφουλόυτων άπουργια χάριτας ήμιν έδόκων ειναι ουτε τά άφοροδισια τά βίαια ήδέα έφαίνετο, Πλάτ.Φοιδρ.254Α μείλαν ποισιότης τής τών άφοροδισίων χάριτος' 12) ή εύαρέσθησις, ή εύφοροσύνη, ή τέρφις, ή ήδονή, ή άπόλαυσις, ή χορά: Πίνδ.Π 2,129 έθροισον χάρην έπακτόπου φόρμιγγος άντόμενος, αút.Ο 7,Β συμποσίου τε χάρην κδδός τε τιμάσας έόν, αút. 10,11,95 και νυν έπωνυμιαν χάρην νίκας άγρωδίου, Εύρ.Βόκκ.535 έτι ναί ταν βωτρωώδη Διονύου χάρην όνας έτι σοι τού Βρομίου μελίσσαι, αút.'Ορ.159 άλλεις, ει βλεψαφα κινήσις ήνουου γλυκυκτάων φερομένω χάρην, αút.Τρω.1109 ένοπρια, παρθένων χάριτας, αút.Κ.79, 'Αριστοφ.Νεφ. 311 ήρι τ' έπερχομένω βρομια χάρεις' κ. άπολ.: Αισχ.'Αγ.550 ώς νυν τόν σόν δη και βανεύω πολλά χάρεις, Σοφ.ΟΚ 232 πόσον ου χάρην άντιδιδώσων χείρι, αút.'Η9.821 ώς χάρης μέν, ήν κτάνω, λήνη δ', έάν τώ, Εύρ.'Ιπν.529 έρωας, . . . ελοσών γλυκεύων φυχαίς χάρην, αút.Μήδ.227 οίχομαι δέ και βίου χάρην μεθείσα καθέναν κρήττω, αút.'Ελ.655, 'Αριστοφ.Λυκ.865 ουδέμειαν τώ βίω χάρην έχω τοδύμενην ήδονήν οισθάνομαι, αút.Λυο.869, Πλάτ.Γοργ.462C χάριτός τινος και

ἡδονῆς ἀπεργασίας, Δημ.465 ἡμέρας μέρος ἢ χάρις τοῖς θεωμένοις. 12) ἐπὶ δοιμῶν, ἢ εἰς αὐτοῦς ὀφειλομένη τιμῆ, ἢ λατρεία, ὄθ. κ. ἢ μεταβολή, ἢ μεγαλειότης αὐτῶν: Αἰσχ. Ἀγ.182 δαιμόνων δέ που χάρις βίαιος σάμα αερῶν ἤμην, αὐτ.372 ὄσοις ἀβίτοιον χάρις παταῖθ' ἢ κ. ἐπὶ θεοῦ, ἢ ὀφειλομένη πίστις, ὁ σεβασμός: Εὐρ.Μήδ.439 βέβαιε δ' ὄρκων χάρις. 14) ἡ ἀναγνώρισις τῆς ὀφειλομένης τιμῆς, ἢ εὐχαριστήριος προσφορά: Αἰσχ. Ἀγ.1387 τοῦ κατὰ χθονὸς Διὸς νεκρῶν σωτήρος εὐκταίαν χάριν, αὐτ.Χο.180 ἔπεμφε χαίτην κουρμην χάριν πατρός, Ξεν. Ἱέρ.8,4 τὴν παρὰ ποτέρου τιμὴν μελίζονος ἐν χάριτος δοικεῖς τυγχάνειν, Πλάτ.Εὐθ.φρ.15Α τιμὴ τε καὶ γέρα καὶ χάρις, αὐτ.Λάχ.187Α ἐπ' ἐκείνους ἴωμεν καὶ παῖθων ἢ ὄρωρις ἢ χάριν ἢ ἀμφοτέρω ἐπιμεληθῆναι. 15) κ. νεώτ. κ. ἀπολ. ἢ σῖτ. τοῦ ἐν. χάριν ὡς ἐπίρρ. μτ. γενικ. πρὸς εὐχαρίστησιν, πρὸς ὄφελος ὄπερ αὐτοῦ: Ἰλ.Ο.744 χάριν Ἐκτορος ἀτρύναντος, Ἡοῖδ.Ἑρ.709 μηδὲ φεῦδῶσαι γλώσσης χάριν, Αἰσχ.Χο.266 γλώσσης χάριν δὲ πᾶντ' ἀπαγγελίη τᾶδε: ἢ πᾶν. μτ. τοῦ ἀθροῦς: Ἡρ.5,29 οἱ οὗ τὴν Ἀθηναίων χάριν ἐστρατεύοντο ἀλλὰ τὴν αὐτῶν Μιλησίων ἢ κ. μτ. προθ. εἰς, κατὰ, πρὸς ἐν, ἔνεκα, διό, μετὰ: Πινδ.Ο.1,121 ἐς χάριν τέλλεται, αὐτ.Ο.8,10 πρὸς χάριν εὐσεβείας, Σοφ. ΟΤ.1353 οὐδὲν εἰς χάριν πράσσιν, αὐτ.Ἀντ.908 τίνος νόμου πρὸς χάριν, αὐτ.ἀπ.26 πρὸς χάριν τε κοῦκ βίᾳ [καθ' ἐαυτοῦ, ὡς εὐεργεσίαν], αὐτ.1156 κορεσῖα στάμα πρὸς χάριν [πρὸς εὐχαρίστησιν], Εὐρ.Ἑλ.1281 δρᾶσαντα τῆδε πρὸς χάριν, αὐτ.Ἑκ.257 ἦν τοιοῖς πολλοῖς πρὸς χάριν λέγλητέ τῖ, αὐτ.Μήδ.538 πρὸς λαχίους χάριν, Θουκ.3,37, Ξεν. Ἀπαρν.4,4 τῶν ἄλλων εἰσθῶτων ἐν τοῖς δικαστηρίοις πρὸς χάριν τε τοῖς δικασταῖς διαλέγεσθαι, αὐτ.Ἑλλ.6,3,7, αὐτ.Οἰκ.8,10 ἐν χάριτι διδόναι, αὐτ.Κη.4,2] ἅτε οὐκ ἀνάγκη ἄλλ' ἐθέλωσιν οἱ καὶ χάριτος ἔνεκα ἐξίνεσθαι, αὐτ.Ἱέρ.9,2 αὐτῆ ἢ ἐπιμέλεια διὰ χαρίτων γίγνεται, Πλάτ. Νόμ.796H ἐν χάρισι παραλαμβάνειν ἐμυθώματι, αὐτ.Νόμ.740C τοῦτοισι υἱοῖς διανεμίην, κατὰ χάριν μὴ μάλιστα, αὐτ.Νόμ.771D, Πλάτ.Φοῖδ.115B ὅτι ἂν οὐ ποιούνητες ἡμεῖς ἐν χάριτι μάλιστα ποιούμεν, Θεόδκρ.5,69 μήτ' ἐμέ, . . . ἐν χάριτι κίρης [ἡμῆς ἐξ εὐνοίας, μεροληψίας ν' ἀπονείμης εἰς ἐμὲ τὴν νίκη], Πολύδ.2,22,5 τέλος ἐβελοντὶ καὶ μετὰ χάριτος παραδόντες τὴν πόλιν, Πλούτ.Μάρ.46 καθάπερ φιλοχρήστου τῆς τύχης ἄπασαν ὄδωσιν εἰς μεγάλην χάριν τιθέμενον. 17) νεώτ.φρ. πρὸς χάριν, σου, δημ. γιὰ χάρι σου [ἰδὴ τὸ σ' εὐχαριστήσω, γιὰ χάριτι σου], - κατὰ χάριν [χαριστικῶς], - κάνη μου τὴ χάρι νὰ σωπάσης (σώπα, σὲ παρακαλῶ) κ. ἀπολ. ὡς ἐπιτιμητικῆ ἢ ἀπειλητικῆ ἔκφρασις: γιὰ κάνη μου τὴ χάρι, ποροῖν. γιὰ χάρι τοῦ βασιλικοῦ πορίζεται κι ἡ γιάστρα (ἐπὶ τῶν μετεχόντων ἀγοθῶν προαιρουμένων δι' ἄλλους). 16) μ. ἢ αἰτ. τοῦ ἐν. ὡς ἐπίρρ., συχνά μτ. γενικ., ἥς συνήθ. ἐπιτίθασεται, ἔνεκα, ἐξ αἰτίας τινός: Αἰσχ.Πέρσ.1046 στέναζε ἐμὴν χάριν ἰδὴ τοῦ χαίρι μοι, Σοφ.ΟΤ.888 κακὰ νιν ἔλοιτο μοῖρα δυσπάτμου χάριν χλιδᾶς, αὐτ.Τρ.485 ἐκίνοῦ τε καὶ σὴν ἐξ ἴσου κοινήν, αὐτ.ΟΚ.404 ἔπουσ σμικροῦ χάριν, αὐτ.ἀπ.501, Εὐρ.Ἡλ.1237 καίωι χάριν σὴν ἐφ' ἑτέροισι συμφοραῖς, αὐτ.Φοῖν.763 τρέψ' ἀέϊων νιν σοῦ τε τὴν τ' ἐμὴν χάριν, Ἀριστοφ.Πλ.53 καὶ τοῦ χάριν καὶ τοῦ δεόμενος ἤλεε μετὰ νῶν ἐνθᾶδι, Πλάτ.Πολ.475Α συγχωρῶ τοῦ λόγου χάριν, αὐτ.Ἰσοκρ.241C χάριν πληρομῆς, - χάριν ἀστεϊσμοῦ ἢ ἴσῃνα [ἰδὴ τὸ ἀστευθῶ], - Λόγου χάριν ἢ παρὰ τὸ ἴσῃματος χάριν [ἰδὴ τὸ φέρω ἐν παρόδειγμα

- χάριν διασκεδάσεως - ἀναφυγῆς. 17) δημ. ἢ ἐλαχίστη διαφορά διαστάσεων: ἀφρασι μιά χάρι στήν ἄκρη τοῦ μανικιοῦ [κάμε το κατὰ χιλιάστα τινα μακροτέρω]. 18) μὴν. μτφ. ὀνομασία κυριαρχοῦ: Γεωπ.11,4] διττὸν αἰ κυνῆρισι δνομα ἔχουσι, χῆριτες μὲν διὰ τὴν τέρφιν, κυνῆρισσοὶ δὲ διὰ τὸ κύειν καὶ φύνειν παρίσουσι τούτε κλάδους καὶ τοὺς καρπούς. 19) εἶδος μύρτου: Σχόλ.Ἰλ.Ρ.51 τοῖ δὲ Μακεδόνες καὶ Κύπριοι ἐκάλουν χάριτας, τὰς συνεσταραυμένους καὶ οὐλας μυρσίνας. 20) Ἡσ. χῆρις: θῦμα ἐκ τριῶν ποπάνων συγκείμενον. 21) κτ. πληθ. ἐν τῇ ἑλλην. μυθολογίᾳ, θεότητες ἀντιπροσωπεύουσαι τὴν χάριν, τὴν εὐθυμίαν ἐν τῇ φύσει καὶ ἐν τῷ βίῳ τῶν ἀνθρώπων. π. Ὀμ. ὁ ἀριθμὸς εἶναι ὀρίστος: Ἰλ.ε.267 ὄωι δὲ κέ τοι Χαρίτων μίαν ὀλοτοράτων δῶσω ὀυειμένην, αὐτ.ε.27δ. ἢ ὁ Ἡσίοδ. περιορίζει τὸν ἀριθμὸν εἰς τρεῖς, Ἀγλαΐαν, Εὐφροσύνην, Ὁάλην: Ἡσίοδ.Ο.907 τρεῖς δὲ οἱ Εὐρυνόμη Χάριτας τέκε καλλιπαρφούς. Ἀγλαΐαν τε καὶ Εὐφροσύνην Ὁάλην τ' ἐρατήνην. πρὸλ. Πινδ.Ο.14,19. ἢ παρίστανται ὡς θεορᾶσαι τῆς Ἀφροδίτης ἢ ὡς συνοικοῦσαι ταῖς Μούσαις: Ἰλ.Ε.338 εἶθαρ δὲ ὄρου χροός ἀντετόρησεν ἀμβροσίω διὰ πέλοω, ὄν οἱ Χάριτες κάμον αὐταῖ, αὐτ.Ρ.51 ἀστῆτ' οἱ δεῦνον κόμαι Χαρίτεσσιν ὄμοισι πλοχαμτ', Ὑμν. Ἀφρ.95 θεοσι πᾶσι ἐταίρισσι καὶ ἀθάνατοι καλέωνται, Αἰθ. Ροδ.2 πᾶς ἀνθρώπος εὐαίσθητος, ἑρωτοπαίδευμένος, ἀνατροφή καὶ παιδείας τῶν εὐγενῶν χαρίτων. 22) ἢ σύζυγος τοῦ Ἡφαιστοῦ. π. Ἡσίοδ. εἶναι ἡ Ἀγλαΐα, ἢ νεώτερα τῶν Χαρίτων: Ἰλ.ε.382 τὴν δὲ Ἴδε προμολοῦσα Χάρις λιπαροκρήδεμνος καλῆ, Ἡσίοδ.Ο.945 Ἀγλαΐην δ' Ἡφαιστος ἀγακλυτὸς ἀμφιγυθεῖς, ὀλοτάτην Χαρίτων θαλερὴν ποίησάτ' ἀκοῖν.

χάρισις - αἰον. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν χάριν. ὁ χαριστήριος: Καλλ.ἀπ.193 Ζῆνι τε καὶ Νερῆϊ τὴν χάριστον ἔδων ὄφελω. ἢ τὸ χάριστον ὡς οὐσ. τὸ δῶρον: Σουῖδ. [χαρισίον] χαριστήριον: Δασμακ.1Βι.Ιουδ.139,216 ὄλιγα ἀντὶ πολλῶν ἀποδιδόντι χάρισα. 2) ἐν Λοκωῖσι, ἐν συνεφορᾷ μτ. τοῦ βοτάνη, μαγικὴ τῆς βοτάνη. Ἀριστ.Θουμ.16 ἐν ὄρει Πυθῆγέω γίνεσθαι βοτάνην καλουμένην χάρισαν, ἣν γυναῖκες ἔαρως ὄρχομενοι τοῖς τραχίλοισι περιπίπτουσι καὶ ὄν τῶν ὄνδρων συμπαθέστερον ἐρώνται. 3) ἐν συνεφ. μτ. τοῦ πλακοῦς, ἢ ἀνευ αὐτοῦ ὡς οὐσ. εἶδος πλακοῦντος, γλυκίσματος: Ἡσ. [χαρισίον] πλακοῦντων εἶδος: οἱ δὲ ἄρτον ἀπὸ τῶν λημμάτων. Ἀριστοφ.ἀπ.6 πέμφω πλακοῦντ' εἰς ἐσπέραν χάρισαν, Εὐθύλο. Ἀγκυλιῶν 2 ἐξῆψησθ' ἄρτυρος πέττουσα τὸν χάρισαν, Ἀθῆν.15,668D ἄγνετο δὲ καὶ περμητία τινα ἐν ταῖς παννυχίαις, ἐν αἷς πλεῖστον ὄσον χρόνον διηγρόνουν χορεύοντες, καὶ διωνομάζετο τὰ περμητία τότε χάρισαι. 3) Ἐπιγρ. τὰ χάρισα ὡς οὐσ. ἐνν. ἱερά, ἄ. χαριστήσια βλλ. 3) θεός, πρὸς ἐν προσεφέρετο τὸ δεῦτερον πᾶμα, ποτήριον ἐν συμπόσιοις: Σουῖδ. ἐν λ. κρατήρ.

χάρισμα - ατος[ῖ] [χαρίω] μτγν., μαν., νεώτ. κ. δημ. πᾶν ἀγαθὸν ὄωρεᾶν διδόμενον ἀπὸ τοῦ θεοῦ, ἰδία τοῦ ἁγίου Πνεύματος τοῖς ἀνθρώποις, πνευματικὸν δῶρον: ΚΔΚορινθ.1,12,4 διαίρεσις δὲ χαρισμάτων εἶσι, τὸ δὲ αὐτὸ Πνεῦμα, αὐτ.1,12,9, αὐτ.Ρωμ.1,11 ἵνα τι μεταδῶ χάρισμα ὄνιν πνευματικὸν ἐς τὸ στηριχθῆναι ὑμᾶς, αὐτ.6,23 τὰ γὰρ ὄφνημα τῆς ἀμαρτίας θάνατος, τὸ δὲ χάρισμα τοῦ Θεοῦ ζωὴ αἰώνιος, Μιναί.3,3 Ὡδ.8 τὰς χάρισματῶν ὄφειδῆς, Μιχ. Ἄτταλ. ἐν Σάβ. 1,45 ὁ τοιαῦτα μοι δέιξας πρὸ ὄφθαλμῶν ὄπερ μεγέθη ζωῆς καὶ σωτηρίας χαρίσματα. 2) μαν.

νεώτ. κ. δημ. γεν. τὸ χαρίζομενον, τὸ χρίστικῶς διδόμενον, τὸ δῶρον, ἡ δωρεά : Ἐρωτ.αποκ.2,1276 νὰ πάρουσι τὸ χάρισμα, ἂν εἶναι καὶ νικήσου, οὐτ.2,2266 ἔδωκ' ἡμεῖς καὶ ἐκεῖ χάρισματά ἐθέλαμεν νὰ δώσῃ, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 28,30 καὶ ἐκράτησε ἡ ψὴ του τὰ ἴδια χάρισματά, Γρυν.Σκ.Τεpp.119,24 καὶ χάρισματά χαρίζεσι στὰ φτωχὰ τῆς, Βλοχογ.Παληκ. 13 καὶ τὰ μικρὰ μαῦσα φωμιά οἱ μακροῖς, νόστιμα χάρισμα τῶν Ἄη Σερραφίμ, Παλου.Τριοεὺν. 55 ὅπου μοιράζοντ' ἐλεημοσύνας, ὅπου δίνοντ' ἀπὸ τὰ χάρισματά : || εἶδ. κτ. πληθ. τὸ γαμήλια δῶρα : || κ. τὸ οὐδ. κτ. ἐν. ὡς ἐπίρρ. δωρεάν, χαριστικῶς : παροιμ. εἶδι χάρισμα, γλυκὸ σὸν μῆλι ἴσκι καὶ τὸ εὐτελέστερον δῶρον ὄρεστων εἶναι, - χάρισμα σου ἰσοῦ τὸ χαρίζω, χαλάλι σου, - μοῦ τὸ ἔδωκε χάρισμα ἰσνευ ἀμοιβῆς), - καὶ χάρισμα νὰ μοῦ τὸ δῆνῃς, δὲν τὸ θέλω* 3) νεώτ. κ. δημ. χάρις, προτέρημα, ἴδια τὸ ὑπὸ τῆς φθίσεως δωρηθῆν, ἀλλὰ καὶ τὸ διὰ κόπων κτηθῆν, οἱ χάριες : ἔχει πολλὰ χάρισματά αὐτὸ τὸ κορίτσι, - ἔχει τὸ χάρισμα τῆς εὐλαωτίας : 4) μτγν. κ. μον. ἐκκλ. τὸ βάπτισμα : Κλήμ.Ἄλ. Παιδ.1,693 καλεῖται χάρισμα ᾧ τὰ ἐπι τοῖς ἀμαρτήμασιν ἐπιτίμια ἀνετίμα, Γρηγ.Ναζ.Λόγ.40, 638 χάρισμα, ὡς καὶ ἀπὸ Λαουσι διδόμενον, Θεοδωρ.4,3,6 οὐδεὶς τῶν ἀμυήτων λέγειν τολμᾶ . . μῆψα δεξάμενος τῆς υἱοθεσίας τὸ χάρισμα.

χαρισμοσ (ἰδὲ) κ. νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ χαρίζεσθαι, ἡ ἐνδείξις εὐνοίας : Σωπ. ἐν Ρητ 8,70,13 ἡ δ' ἕτερα γυνή . . ὡς τηρουμένη ἐπιβουλεύει τὸν χαρισμὸν πρὸς ἐκλήριαν.

χαριστεῖον (ἰδὲ) Ἑπιγρ. προσφορά εὐχαριστήριος : 2) κτ. πληθ. τὰ χαριστήρια : Ἑπιγρ. χαριστεῖα καὶ ἐκτίματα ἀνέθηκα.

χαριστήρια (ἰδὲ) τὸ οὐδ. τὸ ἐπιθ. χαριστήριος ὡς οὐσ. κτ. πληθ. (ἐνν. ἰερῶ) θυσία εὐχαριστίας, ἐορτὴ εὐχαριστίας : Ξεν.ΚΠ 4,1,2 τούτων μὲν οὐν χρὴ χαριστήρια ὦν ἂν ἐκνεῖται τοῖς θεοῖς ἀποτελεῖν, αὐτ.7,2,28 ὥστε τῶ Ἀπόλλωνι ἄλλα μοι δοκῶ χαριστήρια ἀφειλέησαι, Διδό.Σ.5,31 τὰ χαριστήρια τοῖς θεοῖς φασὶ δειν προσφέρειν, Πλούτ.Κόμ.7 θεῶν μῆνιν Ἰλασμοῦ καὶ χαριστήριων δεομένην, Αἰλ.ΠΙ 12,1 ἔδουε τῆ Ἀφροδίτῃ τελεστήρια καὶ χαριστήρια : κ. μτ. γενικ. : Πολύβ.21,1,2 χαριστήρια θυσία τοῖς θεοῖς τῶν εὐτυχημάτων, Διον.Ἄλ.Ρωμ.6,94 ἀμφοτέρων χαριστήρια τῶν ἀγώνων ἀποδοῦδος (Μαρκίω), Πλούτ.Ἥθ. 349ᾤ χαριστήρια ἔδουον ἑλευθερίας τῆς ἀνάμνησιν τῆς διὰ τοῦ Θραουβαύλου ἀπελευθερώσεως), αὐτ.Ἥθ.862 χαριστήρια τῆς νίκης ἐπαρτάειν, Λουκ.Πατρ.Ἐγκ.7 χαριστήρια τροφῶν ἀποδοῦδος, Σχόλ. Ἀριστοφ.Ἐίρ.505 τοῖς ἀφιδρομένους χαριστήρια ἀπονέμοντας τῆς πρώτης διαίτης : κ. ἐμπροθ. : Διον.Ἄλ.Ρωμ.1,16 ὑπὲρ εὐανδρίας ἡ νίκης ἐκ πολέμου χαριστήρια θεοῖς ἀποδοῦδοιεν.

χαριστήριος -ον κ. σχόλ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀρμόζων ἐκ τῆς ἐκφρασιν εὐχαριστίας, ὁ εὐγνώμων : ΠΔ Μωκ.2,12,45 κάλλιστον ἀποκεκόμενον χαριστήριον, Διον.Ἄλ.Ρωμ.1,6 χαριστήριον ἀμοιβῆς, αὐτ.1,88, αὐτ.2,35, αὐτ.7,4 θυσίας χαριστήριους τοῖς θεοῖς ποιεῖσθαι, αὐτ.10,54, ἴωσ.Αἰ 6,8,4, αὐτ.9,10,2 κ. μτ. γενικ. : Διον.Ἄλ.Ρωμ.1,55 θυσία χαριστήριος, ὕδατων, Πλούτ.Λυκ.11 καὶ τὸ ἱερὸν τῆ θεῶ τῆς ἀκείσεως χαριστήριον Ἰδρύσασθαι : κ. ἐμπροθ. : αὐτ. Καῖσ.57 καὶ τὸ γε τῆς Ἐπεικείας ἱερὸν οὐκ ἀπὸ τρόπου δοκοῦσι χαριστήριον ἐπι τῆ πράξει τι φηράσασθαι : 2) τὸ οὐδ. χαριστήριον ὡς οὐσ. εὐχαριστήριος προσφορά, δῶρον : Ἀθῆν.15,672A καὶ τῆς οἰκοῦν σπτήριος χαριστήριον βουλομένην ἀποδοῦδος ἐπιμεληθῆναι τοῦ ἱεροῦ τοῦ καὶ νῦν ὑπάρχοντος, Κλήμ.Ἄλ.38 βωμὸν ἱδρύσασθαι . . χαριστήριον ἐπιτελοῦς γενομένης ἐπι-

θυμίας, Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ.725 ὡσπερ χαριστήριον ἐξέπεμπον τῶν καρπῶν τὰς ἀπαρχάς, **χαριστής** (ἰδὲ) ἰχθυῶν δημ. ὁ παρέχων τι δωρεάν, ὁ δωρητῆς, ὁ προσφέρων τι ὡς χάριν : παροιμ. ὁ χαριστῆς ἐπέθεσε καὶ ὁ γυῖος τὸ πάσι στήν Πόλιν (παρηλόγ. ὁ καιρὸς τῶν δωρεῶν), Παλαμ. Τριοεὺν 55 ἔνας εἶν' ὁ χαριστῆς, ἔνας κ' ὁ ἐλεητῆς, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 55,4 μονάχα ἐπέ τὸ χαριστῆ μ' ἀλαμονήσων.

χαριστηρίως ἐπίρρ. μτγν. μετὰ χάριτος, μετὰ κομψότητος, χοριέντως : Ὠριγ.ΠΔΨαλμ.1,275,11 λέγειν χαριστηρίως.

χαριστία (ἰδὲ) μτγν. οἰκογενειακὴ ἐορτὴ παρὰ Ρωμαίοις, ἐν ἧ ἐξωμαλύνοντο οἰκογενειακὰ ἑρίδες, τελοῦμένη τῆν 20 Φεβρουαρίου : Οὐάλ.Μάξ.2,1,8 **χαριστικὰ** (ἰδὲ) δημ. χρηματικὸν φιλοδώρημα, διδόμενον εἰς τοὺς ὄργανοποιήτους ὑπὸ τῶν χαρευτιῶν : οὐσ. κ. κτ. ἐνικ. : παροιμ. καλὸς ὁ χόρος, μὴ θέλει καὶ χαριστικὸ ἰαί διασκαθεῖσαι εὐχάριστοι, ἀλλὰ ουνεπάγονται διαπνάσαι).

χαριστικάριος (ἰδὲ) μον. κ. ν. Βυζαντ. ὁ προσφέρων τι ὡς δῶρον, ὡς χάρισμα, ὡς ἀφιέρωμα εἰς ἐκκλησίαν, ἢ ἡ εὐεργετὴς Ἰδρυμα : Μιχ. Ἄττολ. ἐν Σαθ.1,22 ἡς δευτέρων προσώπων ἔστιν ὁ υἱὸς μου ὡς ἀπὸ τοῦ πρώην χαριστικαρίου θάρσα.

χαριστικὸς-ή-όν μτγν, μον. κ. νεώτ. ὁ εὐχαριστικὸς δωροῦμενος, ὁ ἐλευθερίος, ὁ εὐεργετικὸς Φρύν. ἐν ΑΒ 72,13 ἐὸ πολλοῖς χαρίζομενος : Δημοκράτ.62,86 χαριστικὸς οὐχ ὁ βλέπων πρὸς τὴν ἀμοιβήν, ἀλλ' ὁ εὐ δρᾶν προσηρμένος, Πλούτ.Ἥθ.632C εὐδῶσανον καὶ μεγαλοπρεπῆ καὶ χαριστικόν, Ἄβανσά.1,392D τῶν φυγῶν χαριστικόν, Θεοφύλ.Σ 175,13 βασιλεὺς μοσιπέλαμος, χαριστικὸς, Ἄμλ.Ὀνειροκρ.86,16 : || τὸ οὐδ. χαριστικὸν ὡς οὐσ. ἡ γενναιοδωρία, ἡ ἐλευθεριότης : Φιλ.208,36 τὸ τοῦ θεοῦ φιλόδωρον καὶ χαριστικόν, Πλούτ.Ἥθ.332D : 2) νεώτ. ὁ γινόμενος, ὁ διδόμενος κατὰ χάριν, ἐξ εὐνοίας, πρὸς ἐξυνηρέτησιν ἡ εὐχαριστήσιον τιος : χαριστικὸς νόμος ἰδὲ εὐνόων εἰδικῶν ὠρισμένα πρόσωπα, - χαριστικὴ βολή ἡ διὰ πιστολίου εἰς τὸν κρᾶταφον τυφεκισθέντος καταδικῶν πρὸς ἀπαλλαγὴν αὐτοῦ ὅπὸ τῆς τυχῶν ἐπιθανατοῦ ἀγωνιάσαι : || νεώτ. γραμμ. δοτικὴ χαριστικὴ ἡ ἐκφοράουσα ὅτι γίνεται ἰς πρὸς χάριν τιος.

χαριστικῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ., δημ. -ὰ κατὰ χάριν, κατ' εὐμείνειαν, εὐνοικῶς πρὸς ἐξυνηρέτησιν τιος : Ἐπιφάν.1,1010.

χαριστίων-ωνος (ἰδὲ) μτγν. κ. μον. ὄργανον σταθμικὸν τῶν Ἀρχιμήδους, εἶδος μοχλοῦ : Σμηλίκ. Φυσ.255 ἐτὸν καλούμενον χαριστίων τὸ σταθμικὸν ὄργανον : Πόπ. χαριστίων ἔμοθ, Τζέτζ. Χιλ.2,130 ἔλεγε δὲ πᾶ βῶ, καὶ χαριστίων, τὰν γὰν κινήσω πᾶσαν Ἰ'Αρχιμήδης).

χαριστανία (ἰδὲ) πᾶν. ἡ μετ' εὐχαριστίας εἰς, προεβυλια γινόμενῃ ἀγορά : μὴ πρόσαγε μὴ ὑπόληφιν χαριστανίας θεοῖς ὅτι ταῦτα πράττεις. **Χάριτα** Ἑπιγρ. αἰτ. ἐν. τοῦ χάρις βλλ., ἄντι χάριν. **Χάριτες** Ἑπιγρ. κ. σχόλ. κ. χάριτες, αἰτ. πληθ. τοῦ χάρις βλλ., ἄντι χάριτας.

χαριτερηής-οὐς-ές Ἑπιγρ. ὁ τερπόμενος εἰς τὴν χάριν, ὁ ὄν τέρπει ἡ χάρις : χαριτερηής Λαμφάραρος.

Χάριτες αἰτ. πληθ. τοῦ χάρις βλλ. ἄντι χάριτας, **χαριτήσια** (ἰδὲ) ἰδὲ ἰερῶ. Ἑπιγρ. κ. χαριτήσια ἐν Ὀρχομενῶ, ἐορτὴ τῶν Χαρίτων : οἶδε ἐνικὸν τὸν ἀγῶνα τῶν Χαριτωῶν.

χαριτήσιος-ον πᾶν. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὸν Χάριτας, ὁ τῶν Χαρίτων : ἱερῶ χαριτήσιος . . ἴσιδος : || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. : αὐτ. κύριε χάρη, τὸ χαριτήσιον τοῦ κόσμου καὶ τῆς οἰκουμένης : 2) τὰ χαριτήσια ὡς οὐσ. βλλ.

χαριτία (ή) ἡ ἀσειδίτης, ὁ χαριεντισμός, τὸ πείραγμα: Ξεν.ΚΠ2,2,13 αὐτὸς δὲ ὁ ταξίβαρος τὴν τοῦ λόχου χαριτίαν διηγησάμενος.

χαριτόβλαστος-ον μων. ὁ ἐπιχαριτός βλαστά-
νος, ὁ βλάσταιναι χαρίεσσαν ἔχων: ΚΜανασσα.
Χρον.4772 κήρος χαριτόβλαστος.

χαριτοβλέφαρος-ον μτγν. κ. μων. ὁ ἔχων βλέ-
φωνα ὄμια πρὸς τὰ τῶν Χαριτῶν, ὁ ἔχων χα-
ριετα βλέμματα, ὁ βλέπων μετὰ χάριτος: Διογ.Λ
5,76, ΑΠ Παράρτ.209 χαριτοβλέφαροις ὄμμασι
λαμπομένη, ΚΜανασσα.Χρον.3846 χαριτοβλέφα-
ρος ἀνήρ, αὐτ.5962 || κ. κωμικῶς: Εὐθουλ. π.
Ἀθην.15,685Β παρέκειθ' ὅμα τριτριμένη μάζα
χαριτοβλέφαρος' 2) ἐπών. Δημητρίου Φαλ-
κρέως: 3) μτγν. τὸ οὐδ. χαριτοβλέφαρον ὡς
οὐσα φυτὸν τὸ χρῆσιμον πρὸς παρασκευὴν φιλ-
τρῶν: Πλιν.Φι 13,25.

χαριτοβριθής-ους-έξ (βριθῶ) νεώτ. ὁ βριθῶν,
ὁ γέμων χαριτῶν, χαριτόβρυτος.

χαριτόβρυτος-ος (βρύω) μων. κ. νεώτ. ὁ βρύων,
ὁ γέμων χαριτῶν, ὁ πλήρης χάριτος, θεληγίτων: Νικητ.Εὐγ.6,567 λειμῶν χαριτόβρυτος εὐρέθης
μόνη, -χαριτόβρυτος δεσποινίς || εἰδ. ἐπιθ. τῆς
Βασιλίσσης τῆς Ἀγγλίας Βικτωρίας: ἡ χαριτόβρυ-
τος θνασσα' || κ. μτφ.: Διήγ. Ἀχιλλ.1580 ἐφθα-
σαν καὶ εἰς . . τὴν χαριτόβρυτον πηλὴν ἢ κρίσις
τοῦ θανάτου' || κ. ἐπιρρ. νεώτ. -ὕτως.

χαριτογλωσσος-ον νεώτ. ὁ χαριτογλωσσῶν,
ὁ ὀμιλῶν πρὸς χάριν, κολακευτικῶς.

χαριτογλωσσῶ-έω κ. μων. κ. νεώτ., ὅτι. -τῶ
ὀμιλῶ πρὸς χάριν, κολακευτικῶς, ἡδυλατῶν, ἡ-
δυλογοῦ, λέγω γλυκὰ λόγια: Αἰσχ.Πρ 294 γνώσει
δὲ τὰς ὡς ἐτυμ', οὐδὲ μάτην χαριτογλωσσείην
ἐξ μη τοῦ χαριτογλωσσείην, μετρί γλώσσας χα-
ριζέσθαι σοι καὶ αὐτὸ ἐργάζοι, Σχόλ.Εὐρ. Ὀρ.1507.

χαριτογλωττίξω σχόλ. ἄ. χαριτογλωσσῶ βλλ.:
Σχόλ.Εὐρ. Ὀρ.1514 διὰ δειλίαν χαριζέ τῆ γλωττῆ,
ἦγον χαριτογλωττίξεις ἰδ.γρ. χαριτογλωττίξεις.

χαριτογλωττῶ-έω ὅτι. ἀντὶ χαριτογλωσσῶ βλλ.

χαριτοδοσία (ή) μων. ἡ δόσις χάριτος: Τιμόθ.
Ἱεροσ.844Β τῆ εὐνοίᾳ τῆς χαριτοδοσίας.

χαριτοδότης ἰδί μτγν. ἐπιθ. τοῦ Διονύσου, ὁ
δοτῆρ χάριος, ὁ χαριδοτής: Πλοῦτ. Ἠθ.158Β πῶς
ὁ χαριτοδότης ὁ Διόνυσος, εἰ δεσπόμεθα μηδε-
νός ὡν διδῶσι ἰδιόρθ. χαριδοτής, Ἰουλ. Ἥλιος 148.

χαριτόεις-εντος-εσσα-εν ἰων. τ. οὐδ. χαριτεῦν
ὁ χारीεις: Ἡρωδιαν Π. μων. λέξ.14,20 ἐτὸ χारीεις
σημειῶδες τῶν ἡ χρησάμενον πρὸ τέλους. Ὁ μέν-
τοι Ἀνακρέων καὶ χαριτόεις εἶπεν ἀποδοῦς τὸ
ἐντελές τῆ λέξεϊ, ΕΜ 34,41: Ἀνακρ.45 ἐραμαι δὲ
τοὶ συνηδῶν χαριτεῦν ἔχεις γὰρ ἦθος ἰδιόρθ.
χαριεῖν γὰρ ἔχεις ἦθος.

χαριτόκος-ον μων. ὁ τίκων, ὁ γεννῶν χάριν:
Ἰω.Γεωμ. Ἦμν. εἰς Παρθένον,1,1 χάρει κάρη χα-
ρίεσσα χαριτόκος χάρμα τοκήων.

χαριτοκόσμητος-ον μων. ὁ ὑπὸ τῶν Χαριτῶν
ἡ διὰ χαριτῶν κεκοσμημένος: ΚΜανασσα.Χρον.
2623 τῆ Παυλῆριε πρόσει τῆ χαριτοκοσμήτῃ.

χαριτολόγημα-ατος (τό) ἡχαριτολογεῖν νεώτ. χα-
ρίεις καὶ εὐφύης λόγος, κομψὴ ἀσειδίτης.

χαριτολογία (ή) νεώτ. ἡ πράξις τοῦ χαριτολο-
γεῖν, ἡ μετὰ χάριτος ὀμιλία: 2) τὸ χαριτολό-
γημα, ἡ εὐφρολογία.

χαριτολόγος-ον νεώτ. ἐπὶ προσα., ὁ ὀμιλῶν
μετὰ χάριτος καὶ εὐφύϊας, ὁ εὐφρολόγος, ὁ εὐ-
πράπελος: 2) παθ. ὁ μετὰ χάριτος λεγόμενος,
γινόμενος: χαριτολόγος στιχομυθία.

χαριτολόγῳ-έω νεώτ. ὀμιλῶ μετὰ χάριτος,
εἰς ἕλεος εὐπράπελον καὶ ἐλευστικόν, ἀστείζομαι
λεπτῶς, εὐφρολογῶ: 2) ρηματ. χαριτολόγημα.

χαριτόμορφος-ον νεώτ. ὁ ἔχων μορφήν πλήρη
χαριτῶν, λίαν ὠραῖος, χαριτοπρόσωπος.

χαριτόπλαστος-ον νεώτ. ὁ πεπλασμένος διὰ
χαριτῶν, ὁ πλήρης χαρισμάτων, ὁ χαριτόβρυτος.

χαριτοποιῶ-έω σχόλ. καθιστῶ τινα ἐπιχάριν,
χαριτωμένον: Σχόλ. Ἰλ.Ρ 600 ποικίλλων καὶ χα-
ριτοποιῶν τὸν λόγον τῆ ἐξαλλαγῆ.

χαριτοπρόσωπος (-η) -ον μων. ὁ ἔχων πρόσω-
πον ἐπιχάρι, χαριτωμένο, ὁ πλήρης χαριτῶν, ὁ
χαριτόμορφος: ΚΜανασσα.Χρον.522 Σάρρα χα-
ριτοπρόσωπος καὶ περικαλλιστήρ, Διήγ. Ἀχιλλ.49
πάντως χαριτοπρόσωπη, ἐξέστημένη ὑπάρχει.

χαριτοπῶλις-ιδος (ή) Ἐπιγρ. πιθ. ἡ πωλοῦσα τὰς
χάριτας αὐτῆς, τὸ κάλλη τῆς, μτ. εὐφην. ἡ πόρνη.

χαριτόστεπτος-ον μων. ἐπιθ. γυναικίος, ὁ διὰ
χαριτῶν ἑστεμμένος: ΚΜανασσα.Χρον.2711 ἡ χα-
ριτόστεπτος καὶ θεία Παυλῆρια.

χαριστοδόμιλος (-η) -ον(η) νεώτ. κ.δημ. ὁ διὸ χα-
ριτῶν ἑστεμμένος, ἀτολιμένος, ὁ χαριτόστεπτος.

χαριτοφύτευτος-ον (φυτεύω) μων. ὁ ὑπὸ τῶν
Χαριτῶν πεφυτευμένος: ΚΜανασσα.Χρον.2850 δέν-
δρον χαριτοφύτευτον.

χαριτόφρωνος-ον ὁ ἔχων φωνὴν πλήρη χάρι-
τος, ἐρασίμαν, θελκτικὴν: Φιλῶξ.π. Ἀθην.13,564Β
ὡ καλλιπρόφρωνε χρυσοδόστρυχε ἰαλδαίεα,
χαριτόφρωνε, κάλλος ἐρώτων.

χαριτώ-έω (χάρις) μτγν., μων. κ.νεώτ. δημ.-ώνων,
ἄορ. ἐχαρίτωσα (ΚΔ Ἑφσα.1,6), κ. παθ. ἄορ. ἐχα-
ριτώσῃν (Γργη.Νύσσα.2,1012), πορκα. κεχαρίτωκα
(Ἄναστ. εἰς Δαμασκ.1,1,504Κ), κ.παθ. κεχαρίτωμαι,
ἐν μτγ. κεχαριτωμένος (ΠΔ Σοφ.Σειρ.18,17, ΚΔ
Λουκ.1,2Β) κ. δημ. χαριτωμένος (Σολωμ.1, κ. νεώτ.
κ. δημ. Δεικνύω χάριν, εὐνοίαν πρὸς τινα,
χαριζῶ: ΚΔ Ἑφσα.1,6 εἰς ἐπινοῦν δόξης τῆς χάρι-
τος αὐτοῦ, ἐν ἡ ἐχαρίτωσον ἡμᾶς ἐν τῇ ἡγα-
πημένῃ, Εὐστ.Που.248,20 διὰ τοῦ χαριτωσαντός
σε Θεοῦ,αὐτ.299,70 Θεοῦ χαριτοβόντος ἐπέβουεν,
-δὲ χαριτῶνι μιά θελόνα' || κ. παθ. λαμβά-
νω δειγμάτω εὐνοίας παρὰ τίνος, μεγάλως εὐνο-
οῦμαι ὑπὸ τίνος: ΠΔ Σοφ.Σειρ.18,17 καὶ ἀμφοτέ-
ρα παρὰ ἀνδρῶν κεχαριτωμένῃ: 2) πληρῶς τινα
χάριτος, κάννω τι εὐχάριστον, θελκτικόν: Ρήτ.1,429
|| κ. παθ. πληροῦμαι χάριτος: Γργη.Νύσσα.2,1012C
|| τὸ θηλ. τῆς μτγ. τοῦ παθ. παρκα. ἡ κεχαριτω-
μένη, ἐπιθ. τῆς Θεοτόκου, ἡ ἐμπλεῖα θείας χάρι-
τος: ΚΔ Λουκ.1,28 χάρει, κεχαριτωμένη ὁ Κύριος
μετὰ σοῦ, Γργη.Θαμν Λόγ.1,12 κεχαριτωμένη, ἐπει-
δὴ μετ' αὐτῆς . . ὁ θησαυρὸς τῆς χάριτος ἐπα-
νέκειτο' || δημ. μτγ. παθ. χαριτωμένος ὁ πλῆ-
ρης χαριτῶν, ὁ χारीεις, ὁ θελκτικόν: Ἐρωτικό,
1,64 χαριτωμένο θηλικὸ τὴν ἡκαμεν ἡ φύση,αὐτ.
1,66 εὐγενική καὶ ταχτική πολλά χαριτωμένο,
Σολωμ. Ὁ Πορφύριος 6,3 ποῖα πηγὴ τάχα σὲ
γεννῶ, χαριτωμένη βρῦσις; - χαριτωμένο παιδί.

χαριτώνυμος-ον κ. μων. ὁ ἔχων κεχαριτω-
μένο, ἐντιμον ὄνομα: Βακχ.2,2 χαριτώνυμον . . ἀγ-
γελίαν, Τζέτζ. Ἐπιστ.2, Πρόδρο. in Notices 8,158 σὺ
δέ, ὁ τῆς δοικτικῆς βίτης ὀρηξῆ, ὁ χαριτώνυ-
μος, ASS Μαῖου 2,723D.

χαριτώνω δημ. ἄ. χαριτῶ βλλ.

χαριτώνης ἰδί (ῶφι),θηλ. χαριτώπις, ὁ ἔχων ὄφιν
πλήρη χάριτος, θελκτικόν: Ὀρφ. Ἦμν.16,5.

χαριτώπις-ιδος (ή) μτγν. θηλ. τοῦ χαριτώνης
βλλ.: ΑΠ Παράρτ.209 Κιλικίς χαριτώπις.

χαριτώσιος-ον Ἐπιγρ. ὁ χारीεις.

χάρμα-ατος (τό) κ. νεώτ. ποι. τὸ ποιοῦν, τὸ
προκαλοῦν χάραν, εὐφροσύνην, ἡδονήν, τέρψιν'
Ἠσ. «χάρμα ἐφ' ὧ χάρωμεν»: Ἰλ.Ρ 636 ἡδὲ
καὶ αὐτὸ χάρμα φιλίας ἐτάρασι γεννοίμεθα
νοστήσαντες, αὐτ.Ψ 342 χάρμα δὲ τοῦ ἀλλοίαν,
ἐλεγχείη δὲ σοι αὐτῷ ἔσεται, Θεογν.692, Πίνδ.
Ο 10,111,25 ἀπονὸν ἔλαθον χάρμα παῖρος (ἐπὶ νί-
κην ἐν τοῖς ἀγῶσι), αὐτ.1,5,14,69 καλλίνικον χάρ-
μα, Αἰσχ. Ἀγ.266 πείσει δὲ χάρμα μείζον κλη-
-

δος κλύειν, αὐτ.ἀπ.563 τί τούτου χάσμα μείζον ἄν λάθοις, Ἀπολλ.Ρ.4936, αὐτ.3.257 χάσμα ἄφθαλμῶν κ. κτ. πληθ. : Ὁδ.Ζ.185 πόλλ' ἄλγεα δυσμενέεσιν, χάσματα δ' εὐμενέσσι, Ἡσιοδ.Ἐργ.699 μὴ γένοιτο χάσματα γάρμη, Πινδ.Ο.2.179 ὄσα χάσματ' ἄλλοις ἐθήκεν, αὐτ.7.80 ἐμβαλεν χάσματ' ἀνθρώποισι, Αἰσχ.Εὐ.984 χάσματα δ' ἀντιδίδοιεν || κ. ἐπὶ χερσικακίας : Ἰλ.Γ.5) δυσμενέει μὲν χάσμα, κατηρήνῃ δ' οἱ αὐτῶ, αὐτ.Ζ.82 πρὶν αὐτ' ἐν χερσὶ γυναικῶν φεύγοντας πεσέειν, θηλοῖσι δὲ χάσμα γενέσθαι κ.κτ. πληθ. : Αἰσχ.Πέρσ.1034 λυπρά, χάσματα δ' ἐχέρους; 2) αὐτὴ ἡ χαρὰ, ἡ εὐφροσύνη, ἡ τέρψις : Ὁδ.Τ.471 τὴν δ' ἅμα χάσμα καὶ ἀλόγος ἔλε φρένα, Ὑμν.Δημ.371 καρπαλίμως δ' ἀνόρουσ' ὑπὸ χάρματος, Ἡσιόδ.Α.400 οἶα Διώνυσος δῶκ' ἀνδράσι χάσμα καὶ ἄχθος.

χαρμάνι (ἰδὸ) (τουρκ.) δημ. μείγμα διαφόρων εἰδῶν καὶ ποιότητων κηπουρῶν διὰ τὴν ἐπιτεύξειν καλύτερας γεύσεως, ἀρώματος καὶ ἐλαφρότητος. 2) κτ. ἐπέκτ. πᾶν εἶδος μειγμάτων πρὸς βιομηχανικὴν κατεργασίαν : χαρμάνι σίτου (μείγμα διαφόρων εἰδῶν σίτου πρὸς παραγωγήν ἀλεύρου), -χαρμάνι καφέ; 3) κ. χαρμάνις (ἰδὸ) ὁ κλύων χαισιόποτης, ὁ ἐκ τῆς μὴ λήψεως τοῦ διεγερτικοῦ δηλητηρίου διατελὼν ἐν κοπῶσει καὶ ἄν παρῦθυμος καὶ εὐερέθιστος ἀντίφ. μαστούρης, χαισιωμένος || κτ. ἐπέκτ. ὁ καφεπότης ἢ ὁ κηπιότης, ὁ μὴ πιῶν ἄπὸ τῆς ἐργηθροῦσεως αὐτοῦ καφέ ἢ αἰγάρων πρὸλ. μαχμουράς.

χάρμη (ἰ) (χαίρω) ποι. ἡ ἐκ τοῦ μάχεσθαι προερχομένη χαρὰ, τέρψις, ἡ σφοδρὰ ἐπιθυμία, ὁρμηλὴ πρό μάχη; Ἡσ. «χάρμη ἡ μετὰ χαρὰς μάχη», ΕΜ.807.23 «χάρμη μάχη, κατ' εὐφροσύνην, ἡ ἐφ' ἣ οὐδέεις χαίρει» : Ἰλ.Δ.222 αἰ δ' αὐτὴ κατὰ τεύχε' ἔδυν, μνήστατο δὲ χάρμης, αὐτ.Ο.252, αὐτ.Μ.203 οὐ πη λήθετο χάρμης, αὐτ.Μ.393, αὐτ.Ν.82 χάρμη γηθάσεται, τὴν σφιν θεός ἐμβαλε θυμῷ, Ὁδ.Χ.73 ἀλλὰ μνησώμεθα χάρμης; 2) κτ. πληθ. αἱ χαρὰι ἐκ τῆς μάχης, αἱ νίκαι : Πινδ.Ο.9.129 ἄλλαι δὲ δῦ' ἐν Κορινθῶσι πύλαις ἐγένοντ' ἔπειτα χάρμησι ἰσχόλ. «χάρμηαι νῦν χαρὰ καὶ ἡδονή, καθ' Ὀμηρον μάχη»; 3) γεν. ἡ ἐπιτυχία, ἡ εὐτυχία : ΨΦωακλ.110 μήτε κακοῖς ἄχθου, μήτ' οὖν ἐπαπάλλεο χάρμη (κ. ἐπιγάλλεο); 4) ἡ μάχη, ἡ ἐρις, ὁ ἄγων : Ἡσ. «χάρμης μάχη» : Ἰλ.Δ.509 μηδ' εἰκετε χάρμης Ἀργείοις, αὐτ.Ε.608 εἰδότε χάρμης, αὐτ.Η.218 ἐπεὶ προκαλέσαστο χάρμη, αὐτ. Ρ.161 καὶ μιν ἐρυσάμεθα χάρμης ἰσχόλ. «εἰδὰ μάχης αὐτῶν ἐξελέκασαμεν»; κ. κτ. πληθ. : Λυκόφρ.553 ἐν χάρμησι ραιδίωσαι κέρως, αὐτ.1271 ὀμνηθεῖσαι ἐν χάρμησι σάτταν; 5) ἡ ἐπιδοτική βλ.βλ.3: Σχόλ.Πινδ.Ο.9.86 «οἱ δὲ περὶ Ἰδουκων καὶ Σηπσιχορον χάρμην τὴν ἐπιδορατῖδα φασίν» : Σησιχ.92, Ἰδουκ.58.

χάρμης οὐν μτγ. ὁ πλήρης χαρὰς κ. ὑπερθ. : Μεθόδ.314β καλὸν μὲν . . ἦν καὶ χαρμώτατον.

χαρμώδτερα (ἰ) Ἐπιγρ. ὁ παρῶν χαρμωδῶν, τέρψιν, εὐχαρίστησις; βότρυν χαρμωδότεραν.

χαρμολύπη (ἰ) μαν. ἡδονὴ ἐπὶ λύπῃ, κλίσις πρὸς ἀθυμίαν : Ἰω.Κλήμ.149.24 τὴν τῆς οἰσίας κατανούεως χαρμολύπη, Πλαν. ἐν χερσὶν.

χαρμονή (ἰ) κ. μον. κ. νεώτ. σπον. ἐν χρ. π. πεζ., τὸ ποιοῦν, τὸ προκολλῶν χαρὰν, τέρψιν, εὐφροσύνην, χάσμα : Εὐρ.Φοίν.316 τὸ δεῖρον περὶ χορευοῦσα τέρψιν παλαιῶν λάδω χαρμονῶν κ. κτ. πληθ. : Εὐρῶν.1379 παιδὸς ἀπολέσασα χαρμονάς; 2) κ. μον. κ. νεώτ. ἡ χαρμοσύνη, ἡ τέρψις, ἡ χαρὰ : Σοφ.Αἰ.559 φύχην ἀτάλλων, μητρί τῆς χαρμονῆς, Εὐρ.Ἡρ.384, αὐτ.742 χαρμοναὶ δασκρῶν ἔδρασαν ἐκβολάς, Ξεν.Κ1(1,4,22 ὁ δὲ Κύρος οὐδὲν μάλλον ἀνίει, ἀλλ' ὅπῃ

χαρμονῆς ἀνακαλὼν τὸν θεῖον, ἀδίκως, Πλάτ. Φιλ.43C ἀλυπὸν ἐκ τῶν ἀνευ χαρμῶν ἐφραμεν εἶναι βίον, ΠΔ ἰωδ.20.5 εὐφροσύνη δὲ ἀσάδων πτώμα ἐξείσιν, χαρμονῆ δὲ παρανόμων ἀπόλεια, αὐτ.40.15 ἐποῖσας χαρμονὴν τετραπόσιν ἐν τῷ ταρτάρῳ, Πλούτ.Ἡ6.1098B ὄπῃ χαρμονῆς, Μηνῶν.3.3 Ὁδ.7 ἀλυπον χαρμονὴν κληρωσάμενοι κραυγάζετε., Μάριμ.Εὐγεν.Εἰ.169.12.

χαρμονικός-ή-ῶν μτγ. κ. μον. ὁ χαρμώσυνος, ὁ πλήρης χαρὰς, ὁ φαιδρός, ὁ εὐθυμος : Πρῶκλ.Τετραβ.724 χαρμονικός τὰς ὀδοπορίας ποιήσους, Πρόδρ.ἐν Λαζερτί χειρῶν.2.566.

χαρμονικός ἐπιγρ. φαιδρῶς : Μηνῶν.3.6 Ἐσπ. καὶ ἴδν τὰ ἀνω ἐκλήρωσας χαρμονικός τεσσαράκοντα πρὸς δυοὶ περικότες, πηνασιδαῖοι, βασιλεῖα, Δουρασκ.1.2.835B χαρμονικός ἀνευφροῦντες, Δούκ.Ἰστ.52C.

χαρμοσύνη (ἰ) μτγ., μον. κ. νεώτ. ἡ χαρὰ, εὐφροσύνη, φαιδρότης : Ὀρφ.Ὑμν.59.4 χαρμοσύνης γενετήριος, ΠΔ ἴερ.31.13 στρέφω τὰ πένθος αὐτῶν εἰς χαρμοσύνην, αὐτ.33.10 φωνὴ χαρμοσύνης, αὐτ.Ἰουδ.8.6 ἔσρατν καὶ χαρμοσυνῶν οἱ-κων Ἰσραήλ, Εὐσ.Ἐκκλ.Ἰστ.596C χαρμοσύνη γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἡδὲ θαλάσσης, Ἀντίοχ.Ὀμ.1173.1 τὸ γὰρ γελᾶσαι χαρμοσύνη ἐστίν, ΔSS Σηπτεμβρίου.6,127Α; 2) Ἡσ. «χαρμοσύνη ὄνομασία».

χαρμώσυνος-η-ῶν κ. μον. νεώτ. κ. δημ. ὁ πλήρης χαρὰς, ὁ χαρὰν ἐνέχων ἢ ἐμποῦντας : Ἡρ.3.27 πάγχυ σφέας καταδόξας ἐμουτοῦ κακῶς πρήξαστον χαρμώσυνα ταῦτα ποίειν, Ἰρη.Ναζ. ἐν ΔSS Μαῖου 2,767F κροτειν λαμπρὸν καὶ χαρμώσυνον, Ζαναρ.Ἐπιστ.Ἰστ.4,184D χαρμώσυνος πρὸνηγκε δάκρυα, Εὐστ.Που.148,10 ἔχαιρα γόρ ἔλεων καὶ ὡς ἰδιον ἐκρότει χαρμώσυνον, αὐτ.50,40, αὐτ.314,60 ὡς ἐν θιάσῳ χαρμώσυνων χαρμώσυνα, Σχόλ.Ἀριστοφ.Ἀχ.1189 ἄπερ ἔχει ἐν εἰρήνῃ χαρμώσυνῳ, Πλαν.μτγρ. Ὁθιδ.15,615 χαρμώσυνος στένει φωνῆς, Πολκαρ.Περ.Χαρ.15.3 μνήμα μου φτάνει καὶ πῶ χαρμώσυνον, Ζερβ.Ἰστ.1.94 φῶς . . ἀπὸ δακτὰ τὰ χρώματα εἰς τὰς πλεόν ἡθονικάς καὶ ἀγαπητάς καὶ χαρμώσυνους ἐνολλαγὰς αὐτῶν, -χαρμώσυνος ἡμέρα (ἡμέρα χαρὰς, ἐορτήσις, -χαρμώσυνος ἐπέσιτος, -χαρμώσυνος εἰδησις) || τὰ χαρμώσυνα ὡς οὐσ. ἐνν. ἱερὰ, ἐορτὴ χαρὰς : Πλούτ.Ἡ6.362D οἱ τὴν ἐορτήν Αἰγυπτίου τὰ χαρμώσυνα σαίρει καλοῦσιν; || νεώτ. κ. ἐπιγρ. -ῶνως; 2) νεώτ. ζωολ. χαρμώσυνος (ἰ) γένος πτηνῶν ἐκ τῶν φητικαῖδων.

χαρμώφρων-ονος (ἰ) (ἰσρήν) ἐπίθ. τοῦ Ἐρμού, ὁ ἔχων φρένας πλήρεις χαρὰς, φαιδρῶς, εὐθυμος : Ὑμν.Ἐρμ.127 Ἐρμῆς χαρμώφρων εἰρῆσσοιο πῖνα ἔργα (ἰ.γρ. χαρμώφρων, κ. καθ. γάρμη φέρων); Ἡσ. «ὁδῶτωρ ἔδων· μεγάλως ὠφέλιμος».

χαρμῖ (ἰδὸ) (τουρκ.) δημ. εἶδος διακοσμητικοῦ μαχαριδίου ἀμυλοτάτου κρημαμένου εἰς τὸν ζωστήρα, σελήχι, τὸ φουσανελλοφόρου καὶ χραιομύεουτας δι' ἀκόμωμα ἢ τρόχηρα.

χαροδότης (ἰ) (ἰδὼμι) ἄ. χαριδότης βλ.βλ. : Λοδ.Κε.Παράλ.48.

χαροδότης (ἰ) ἄ. χαριδότης βλ.βλ. **χαροδότης**-ιδος (ἰ) θηλ. τοῦ χαροδότης, ὁ γρ. τοῦ χαριδότης βλ.βλ.

χαροειδής-οὐς-ές μτγ. κ. νεώτ. ἐσφ. ἄνθι χοροειδής βλ.βλ. : Πολυδ.2,70; 2) νεώτ. βοταν. χαροειδῆ (ἰ) ὡς οὐσ. αἰκω. φυτῶν τοῦ ἄθροισμ. τῶν ἀλγῶν, περιλαμβάνουσα σὺκκα πολυκλάδωτά, **χαροῖς** Ἐπιγρ. β' ἐν. ἐναστ. τοῦ χαίρου, ἀντὶ χαίρου : καὶ σύ γε, ὦ παροδείτε, χαροῖς ἐντὶ τούτῳ τὸ σμῆνον εἶπας ἔμοι χαί(ρ)εῖν.

χαροκίωμα δημ. ἐν χρ. π. καθ. ὄδρ. χαροκίωμα κ. μτγ. καθ. παρ.κ. χαροκί(η)μένος, κληροῖ ἀπὸ τοῦ χάρου, δοκιμώζομαι μὲ ἀλλεπολ.

λήλους θανάτου προσφιλών ὑπόρξων, χώνω πολλά προσφιλή μου πρόσωπα : Ζολοκ. Ὁ βορῆς . . ὁ μέσ' στό σπίτι μιὰ χαροκαμένη. **χαροκαμένος-η-ο** δημ. μτχ. παθ. παρακ. τοῦ χαροκαίωμαι βλ.λ.

χαροκοπία (ἡ) δημ. ἡ ζωρὰ, παρατεταμένη συμποσιακὴ ἰδ. διασκεδάσις. τὸ γλέντι : Πολίτ. Ἐκλ.Τραγ.12,14 μήνα σὲ γάμο ρίχνονται, μήνα σὲ χαροκοπῆν : πρβλ. χαροκόπος.

χαροκοπία (ἡ) δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ χαροκοπῆσαι.

χαροκοπιέμαι : δημ. μέσ. χαροκοπέω βλ.λ.

χαροκοπίστρα (ἡ) δημ. ἡ διασκεδάζουσα, ἡ γλεντοκοπούσα : Παροιμ. Κυριακὴ χαροκοπίστρα καὶ Δευτέρη μουρουρίστρα.

χαροκόπος (ὁ) δημ. ὁ πέρα τοῦ δέοντος ἀγαπῶν τὰς διασκεδάσεις, ὁ σπαταλῶν χάριν διασκεδάσεων, ὁ καθηδύσασθαι τὴν περιουσίαν του, ὁ γλεντίζε : Παλαμ.Τρισεύδ.26 ἀνάθεμα τὴν ὥρα ποῦ μ' ἐρριξε τώρα στὰ γεράματα μέσα σὲ γυναίκες. . . καὶ σὲ χαροκόπους, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ.25, 25 ποῦ χαροκόπος καὶ ἐφανταγῆς ἀπ' τῆς ἀνυπαρξίας τὸν κόσμο πρόβαλε μπρὸς μου, Παροιμ. τὸν ἀκριβὸν τὰ πράματα σὲ χαροκόπου ἕρπια συνήθως ἡ διὰ φειδωλίας, φιλαργυρίας σχηματιθεῖσα περιουσία περιέρχεται εἰς οπατάλους κληρονόμους)

χαροκοπέω δημ. κ. -ῶ, ἀμτθ., μέσ. χαροκοπιέμαι, διασκεδάζω συνεχῶς, οπαταλῶ εἰς ἀμυποσιακὰς διασκεδάσεις, γλεντοκοπῶ : Πολίτ. Ἐκλ.Τραγ.88,7 καὶ ἐκεῖ ποῦ τρώγων καὶ ἐπινωκ καὶ ποῦ χαροκοπούσαν, πουλᾶκι πήγε καὶ ἐκαστε δεξιά μεριά τὸν τάβλα, Τρουπ.Σαλώμη3 μέσ' ἀγωνίαστοι χαροκοποῦν τοῦ Ἀντίνα ἰ καλεσμένοι.

χάρωντας (ὁ) μον. κ. δημ., ὁ χάρος βλ.λ., ὁ θάνατος : Ἐρωτόκρ.2,1170 πᾶσι να δῆ τοῦ χάρωντα τὰ μαυρισμένα σπῆλια, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ.58,20 ὁ χάρωντας ποῦ δλα βουλιὰ τ' ἄρμενα μὲν τρυπᾶν καὶ νιούς, γερόντους καὶ παιδιὰ στὴ δούλεφῆ του βᾶνει, αὐτ.59,19 καὶ ὁ χάρωντας ὁ μᾶστορας,) μ' ἀρδιαιστὰ τὰ σύνεργά του, Πολίτ. Ἐκλ.Τραγ.252,3 γιατί δειννοῖε ὁ χάρωντας μὲ τὴ χαρόντισσά του, ὁ.δ.ἰατ. Χριστῆ μου, καὶ ν' ἀρρώστνηε του χάρωντα ἡ μάνα.

χαρόντισσα (ἡ) δημ. θηλ. τοῦ χάρος ἡ χάρωντας, ἡ αὐτίγος τοῦ χάρου : Πολίτ. Ἐκλ.Τραγ.252,3 γιατί δειννοῖε ὁ χάρωντας μὲ τὴ χαρόντισσά του, Παλαμ.Τάφ.36,19 καὶ ἐστρωσ' του ἡ χαρόντισσα πρωτάκουστο τραπέζι.

χαροπάλεμα (τὸ) δημ. ἡ ἀγωνία τοῦ θανάτου, τὸ πόλεμο μὲ τὸ χάρο

χαροπαλέω δημ. ἀγωνίζομαι νὰ σωθῶ ἀπὸ θανατοπῆρου ἀσθενείας, πνῆσά τὸ λιοθίσι, πολεῶ μὲ τὸ χάρο· 2) συνεκδ. ὑπερμέτρως ἀγωνίζομαι, καταπονοῦμαι, διακινδυνεύω, δηπας κατορθώσω τι, δηπας ἐπαρκέσω εἰς τι : χαροπαλεύει γιὰ νὰ βγάλλῃ τὸ φῶμλ τῶν παιδιῶν του· 3) ρημ. παθ. π. χαροπάλεμα.

χαροποιός (ὁ) νεώτ. γέν. μαλακοστράκων παροιστικῶς ἐνδιατιομένων ἐπὶ τὸν θραγγίλιω διαφ. ἰχθύω.

χαροποιήμα-ατος (τὸ) (χαροποιῶ) μον. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ χαροποιεῖν, ἡ γενομένη εἰς τινα χάρα· Ζωωαρ.Ἐπιτ. Ἰοτ.32 χαροποιήμα ἀγαλλίαμα.

χαροποιός-όν μον. νεώτ. κ. δημ. ὁ ποιῶν χάρον, ὁ φαιδρούων, ὁ χαρμώμενος, ὁ εὐφροδύσους· Σχολ.Σοφ.Α1.521 ἐκτερνὸν τὸ τέρφιν ποιῶν, χαροποιῶν δὲ τὸ χερᾶν ἔχον, ὁιον χαροποιῶν ὁμομα : ΠΔ Γέν.49,12 χαροποιοὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ὕπερ ὁιον, Παλλάδ.Λαυα.975Β χαροποιεὶς τοῖς ὀφθαλμοῖς, Δαρασα.1,2835Ε, Ἀχι.Ὀνειροκρ.110,5 μήνυμα χαροποιῶν, Μιχ.Ἰακμ.49,2 χαροποιῶ ὀνόματος καὶ πράγματος, Παλαμ.Περ.Χαιρ.103,25 ὁλα τὸ πρόσωπα εἶναι τὰ ἴδια καὶ ὁλ' ὁμοιαστα,

μέτωπα, μάτια, θωριά, χαροποιῶ· || δημ. τὸ οὐδ. κτ. πληθ. χαροποιῶ ὡς ἐπίρρο. χαρμουσῶν, μὲ χάρα : Σολωμ.Κρητικῶς 19,13 ἐφαλλε τὴν Ἀνάστασι χαροποιῶ ἡ φωνὴ τῆς.

χαροποιῶ-έω μτγν., μον. νεώτ. κ. δημ. ποιῶ τινα χαίρειν, πληρῶ τινα χάρα, χαρμονῆς εὐφροσύνης, κἀμὼν τινα εὐθυμον. εὐφροίμαι, τέρωμα : Σύμμ.ΠΔ Φαλυμ.20,7 χαροποιήσεις αὐτὸν ἐν εὐφροσύνῃ μετὰ τοῦ προσώπου σου, Ἀθανάσι.1, 100Ε (ἐκδ.Σομμ.) ἀμπελον ἐθάρπον εὐφροαντικῆν ἐκὰ χαροποιούσαν καρδίαν ἀνθρώπου, Παλαμ.Τρισεύδ.12 τοῦ ἄρσεν ὁ τόπος μοε : ὅλα του τοῦς χαροποιούσαν, - ἡ εἰδησις τῆς ἀλλοσεως τοῦ Μπιζανίου ἐχαροποιήσε τὸ πανελλήνιον· κ. παθ. : Θεοφύλ.Σ Ἰστ.4,8,6 ἐχαροποιήθημεν, Πασχ.Χρον.402D διὰ τὸ χαροποιήθηνα τὴν ἀδελφότητα ἡμῶν, Σολωμ.Ἐβν.Ἰγν.22 γκαρδιακα χαροποιήθη | καὶ τοῦ βάσιγιτων ἡ γῆ· 2) ρημ. παθ. π. χαροποιήμα, χαροποιήσις.

χαροπαρόσσω-ον μον. ὁ ἔχων χαροπὸν πρόσωπον : Τζέτζ.Ὀμ.Ἀλλ.Ἰλ. π. Matrangae Aneecd.1,13.

χαροπροσωπῶ-έω μον. ἔχω χαροπὸν πρόσωπον : Τζέτζ.Ὀμ.Ἀλλ.Ἰλ.π. Matrangae Aneecd.1,13.

χαροπούλι (τὸ) δημ. ὄνομ. φανταστικῶ νυκτοβίου πτηνοῦ, οὐ ἡ φωνὴ καὶ τὴν λαϊκὴν δαξασίαν προσαγγέλλει θάνατον· 2) ἡ γλαυξ.

χαροποιός-ή-όν (χαρᾶ, ὀψι) κ. μον. κ. χαροποιός-όν Ἰ.Αρ.Α1152) νεώτ. κ. δημ. γρ. κ. χαρωπιός ὁ ἔχων ὀφθαλμοὺς πλήρεις χάρα, ὁ ἔχων φαιδρόν βλέμμα· ὁδ. ὁ ἔχων σπινθηροδόλους ὀφθαλμοὺς, ἰδ. ἐπὶ τῆς ἀπαστράπτουσης ἀγρίας λάμψεως τῶν ὀφθαλμῶν τῶν ἀρκατικῶν ζώων : Ὀδ.Α 611 χαροποι τὲ λέοντες, Ἰγν.Ἐρμ.569,αὐτ.194 χαροποι δὲ κύμας . . ἐποντο τέσσαρες, Ἰστοδ.Ὁ 321 χαροποιο λέοντες, αὐτ.Α 177,Σοφ.Φιλ.1146 ὦ πτανοὶ θῆραι χαροπῶν τ' ἔθων θῆρων, Ἀριστ.Ἐίρ. 1066 ἴσθην χαροποιεὶ πιθήκοις, Σεν.Κυν.3,3 χαροποὶ κύμας, Βιδν.Ἀπολ.10,22 χαροπῶν φυγῆ διεξέφθλων, Ὀπν.Κυν.4,113 ἴσπουε μὲν χαροποῦς μεγαλήτορας ὀρτινόνται, Γεωπ.18,1,3 τοὺς κριοὺς. . χαροπούς τοῖς ὄμμασι· ὁμ. κ. ἐπὶ τοῦ Αἰώντος : Φιλῶστρ.Ἦρ.718 βλέποντας χαροποῖς τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑπὸ τὴν κόρυν, ὁιον ὁ λέοντες ἐν ἀναδορῆ τοῦ δρυῖσαι· ὁμ. κ. ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Ἀθηνᾶς : Λουκ.Θε.Δ 19,1 φοβερά γὰρ ἐστὶ καὶ χαροπή, καὶ δεινῶς ἀνδρική (ἡ Ἀθηνᾶ) κ. ἐπὶ τῆς λάμψεως τῶν βλεμμάτων : Ἀσκληπιᾶδ.ΑΠ 5,152 χαροπαί . . γλυκεροῦ βλέματος ἄστεροπαί, Μελέαγρ.αὐτ.155 χαροποιεῖ . . ὄμμασι· || κ. ἐπὶ τῆς λάμψεως πατὸς φωτός : Ἀπολλ.Ρ1,1280 χαροπή ὑπολάμπεται ἤψ, Πλαούτ.Ἠθ.934C, Κόιντ.10, 337 χαροποιο σελήνης· 2) γεν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀπαστράπτων, ὁ ἀκτινοβολῶν ἐκ χάρα, ὁ φαιδρός, ὁ εὐθυμος, ὁ χαρούμενος : Θεοκρ.12,35 τὸν χαροπὸν Γανυμήδεα· 3) ὁ ἔχων χρώμα ἀνοικτὸν κυανοῦν ἡ ὑπόφαιον, ὁ γλυκοκᾶς : Ἡσ.χαροποιός γλυκοκᾶς : Ἰππ.Ἐπιδ.3,1090, Θεοκρ.20,25 ὄμματὰ μοι γλυκοκᾶς χαροπώτερα πολλῶν Ἀθῆνας, Μελέαγρ.ΑΠ 5,153 χαροποιεὶ ἐνὶ κύμασι, Κύπριν, Φιλῶστρ.702 Διομήδη ἀναγράφει καὶ χαροπὸν καὶ οὐπὲ μέλινα, Σέξτ.Ἐρμ.411 ἐτέρως μὲν κινεῖσθαι τὸν λευκὸν, ἐτέρως δὲ τὸν χαροπὸν, Ἠλιόδ.Α1θ.2,35 ὀφθαλμοὺς οὐπὲ μὲν . . χαροποιός, χαροπώτερον δὲ μελαινώμενος, Ὀπν.Ἀλ. 4,312 χαροπή θάλασσα, Νόνν.Δ 4,187 χαροπιός ἀλός οἶδμα περήσω, αὐτ.45,125· πρβλ. χαροπιότης· || το αὐτρ. τοῦ οὐδ. χαροπώτερον ὡς ἐπίρρο. : Ἠλιόδ.Α1θ.2,35 ὀφθαλμοὺς οὐπὲ μὲν χαροποιός, χαροπώτερον δὲ μελαινώμενος· || διαστέλλεται ὁμοῦς τοῦ γλυκοκᾶς ὑπὸ τοῦ Ἀριστ.Ζ1 492α,1 ὀφθαλμοῦ . . τὸ μὲν λευκὸν ὄμοιον ὡς ἐπὶ τὸ

πολύ πάσι τὸ δὲ καλοῦμεν μέλαν διαφέρει. τοῖς μὲν γὰρ ἐστὶ μέλαν, τοῖς δὲ σφόδρα γλαυκόν, τοῖς δὲ χαροπόν, ἐνί-τις δ' αἰωπών, αὐτ.ΖΓ 779.12 διὰ τὴν αἰτίαν τὰ μὲν γλαυκὰ τὰ δὲ χαροπά τὰ δ' αἰωπά τὰ δὲ μελανώματα εἶσι.

χάροπτης (ή) ἰγν. κ. μαν. ἡ ἰδιότης τοῦ χαροποῦ βλ.λ., τὸ κυανόν καὶ γλαυκόν χρώμα τῶν ὀφθαλμῶν, ἡ λαμπρότης τῶν ὀμμάτων : Πλούτ. Μάρ.11 τοῖς μεγέθεσι τῶν σωματίων καὶ τῇ χαροπότητι τῶν ὀμμάτων, αὐτ.Ἡ8.35211. || γεν. λαμπρότης· ΕΜ 807,30 χάρωv· ὁ λέων ἀπὸ τῆς χαροπότητος, Εὐστ.1703,30.

χάρος (ὁ) μαν. κ. ὄμν. κ. χάροντας ὁ θάνατος κ.συνήθ. ἡ προσωποποιία τοῦ θανάτου : Ἐρωτ.κρ. 1,1818 δὲν ἐφοβούνητε νὰ τὸν πάρῃ ὁ χάρος ἢ ἀποθάνῃ, αὐτ.2361, αὐτ.594, αὐτ.4,1002, Πολίτ. Ἐκλ.Τραγ.244,17 καλοτύχα εἶναι τὰ βουνα, καλοτύχοι εἶν' οἱ κάρμοι | πού χάρο δὲν ἀκαρτεροῦ, φονιά δὲν περιμένουν, αὐτ.245,1 γιὰ ἰδὲς καιρὸ πού διάλεξε ὁ χάρος νὰ μὲ πάρῃ, αὐτ.248,6 ἐβήκε καὶ ἐπαυεῦτῃκα πῶς χάρο δὲ φοβάται, αὐτ.257,7 χάρητε, νιοί, χάρητε νιέ, κὶ ἡμέρα ἀλορασιδάει, | κὶ ὁ χάρος τῆς ἡμέρας μασ μιά μία τίς λογαριάει, δ.διστ. χάρε πού παίρνεις τίς ψυχές, πάρε καὶ τῇ δικῇ μου, δ.διστ. γαπῶ σε γ'ὼ, πούλκι μου, μὰ δὲ σοῦ δίνω θάρρος, | γιὰτ' εἶν' ἡ γειτονία κακία, πῶς νὰ τὴν πάρῃ ὁ χάρος, δ.διστ. τὸ χάρο τώρα καρτερῶ νὰ πάρῃ τὴν ψυχὴ μου, Σολωμ.Φιλ.Ψυχρογρ.12 τὲς ἐλπίδες μου ἀπόλυτ' | καὶ τὸ χάρο ἀκαρτερώ, Ψυχρ.Γαζ.141 καὶ τὴν περὰζει νὰ ξέρουμε μέσα στό νοῦ μου πού ὁ χάρος μιά μέρα θά μᾶς θέρισῃ, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 49,20 | ἴσα τραβᾷ πό τὴ σπηλιά | στοῦ χάρου τὰ καμινία. || φρσ παλεύει μὲ τὸ χάρο [χαροπαλεύει], -πῆγε στὴν πόρτα τοῦ χάρου (ὀλίγον ελπίφω νὰ ἀποθάνῃ, διέτρεξε τὸν ἐσχατον κίνδυνον), -ξέφυγε ἀπ' τὸ νύχια ἡ τὸ στόμα τοῦ χάρου (ἰδιφωγέ ἐκ ασσοροῦ κινδύνου).

-τὸν βλέπω σάν τὸ χάρο ἴως τὴ ὀπαισίον κολ μισητότατον, -δποιον πάρῃ ὁ χάρος ἰέπὶ πυροβολοκώτων ἢ ἐπιτιθεμένων διὰ μάχοιρας ἐναντίον πολλῶν ὀμοῦ ἀτόμων· κ. μτφ. ἐπὶ ἀποτολιμάντων τὴ ὀδιαφόρως τοῦ τίς θὰ βλαθῇ ἐκ τῆς ἐνεργείας αὐτῶν, -τὸν ξέχασε ὁ χάρος ἰέπὶ τῶν ὑπεργήρων, -κόσμε φεύτῃ, χάρε κλέφτῃ ἡ ζωὴ εἶναι ματαία, ἐφ' ὅσον ὁ θάνατος μὲς ἀφορπάζει εἰσφιδίως), -νὰ πεθάνῃ ὁ χάρος ἰασιεία ἀναφώνησι κατὰ τὴν ἀκμὴν διασκεδάσως, πορομ, χάρε, χάρὰ πού μου φερεις καὶ λυπῃ πού μου πῆρες ἰέπὶ τῶν χαϊρότων διὰ τὸν θάνατον ἀλ-λων), -ὁ χάρος τὸν παρακαλεῖ, ἡ ἐκείνος καμαρώνει ἰέπὶ τὸν ἐταιμοθανάτων ἡ ἐκείνων ὡν ἐπικεῖται ὁ ἰκονομικὴ καταστροφή χωρὶς ὄ ἀνησυχῶσι δι' αὐτό). 2) μτφ. ὁ ἐπιφέρων τὸν θάνατον, ὀλετήρ, ὀλεθρός : Ἐρωτ.κρ.4.1100 κὶ ὄπου κὶ ἀν ἐνοραπᾶτηξεν ἐκείνην τὴν ἡμέρα, ἢ ἴπνοε χάρος τὸ σπαθὶ καὶ θάνατος ἡ χέρα, αὐτ.Α 651 (χάρωv· εἶν' τὸ τραγούδι του καὶ τὸ σπαθὶν του χάρωv· πρβλ. Πολίτ. Μελέτ. Βι. Ν'Ἐλλ.1,237 κέξ.

χαροῦδια (ή) ὄμν. χροαί, τέρφεις : Παλαμ.Παρκ.80,4 ἥρθε, Χαροῦδια. | Μαζ.1. Γιορτῃ. Θεατὰ τὰ τραγούδια. | Φεύγει, Πατ.1.

χαροῦμενα ἐπίρρ. ὄμν. μετὰ χαράς, εὐφρόνης, εὐθύμως, φαιδρώς.

χαροῦμενος-η-ο ὄμν. ὁ χαίρων, ὁ πλήρης χαράς, ὁ περιχαρής, ὁ φαιδρός, ὁ εὐθυμος : Σολωμ.Ἐλ.Πολ.Σχεδ.2,37 μὲ χαροῦμενη φωνῇ, Πορφ.Σκ.124,1 τὸ χαροῦμενο πάρκα, Παναγ.Ἄγ.Ἄρ.3 χαροῦμενη ζωὴ τὸ παιγιόβλ.

χαρούπα (ή) ὄμν. ναυτ. ἡ γαιωνικὴ βλ.λ.

χαρούπι (τό) ὄμν. ὁ καρπὸς τοῦ δένδρου κωνογία ἢ ἔλλοβος, ἔυλοκέρατο.

χαρουσιά (ή) ὄμν. τὸ ἀειθαλές καρποφόρον δέντρον κωνογία ἢ ἔλλοβος, ἄ. ἔυλοκέρατο. **χάρωφ**-οπος (ὁ,ή) μτγν. ποι. τ. τοῦ χαροπὸς βλ.λ. Ὄμπ.Κυν.3,114.

χάρτα (ή) ὄμν. γεωγραφικὸς χάρτης 2) ὄς ὄσα. ὁ ὕπὸ τὸν Ρήγα Φερραίου σχεδιοσθεὺς χάρτης τῶν ἐν Εὐρώπῃ καὶ Μικρᾷ Ἀσίᾳ ἑλληνικῶν χωρῶν.

χαρταστῆς (ὁ) νεώτ. κατασκευαστὴς ἐκ λεπτοῦ χάρτου ἐπικεκολλημένου ἐπὶ σκελετοῦ ἐκ λεπτῶν ἔυλαριων, προσδεγόμενον εἰς τὴν ἀέρα, ἄ. ἀετός.

Χαρτάκι (τό) ὄμν. ὄμοκορ. τοῦ χαρτὶ βλ.λ.1, μικρὸν τερόχιον φύλλου χάρτου.

Χαρταποθήκη (ή) νεώτ. ἀποθήκη χάρτου, ἐν ἧ ἀποτίθεται χάρτης πρὸς φύλαξιν.

χαρτάριον (τό) μτγν. ὄμοκορ. τοῦ χάρτου βλ.λ. : Στράτ.ΑΠ 12,208 ὕπερ ὀμῶν, χαρτάριον, δέμοιο, πυκνότερον τὴ λαλεῖ.

χαρτάρει (τό) (λατ.) Ἐπιγρ. ὁ χαρτοπώλης.

χαρτεμπορεύω (τό) νεώτ. ἀντὶ χαρτεμπορίας.

χαρτεμπορικός-ή-ον νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν χαρτεμποριον ἢ τὸ χαρτεμπορίον.

χαρτεμπορίον (τό) νεώτ. τὸ ἐμπόριον τοῦ χάρτου.

χαρτέμπορος (ὁ) νεώτ. ἔμπορος χάρτου, ὁ ἐμπορευόμενος τὸν χάρτην, ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὸ χαρτεμπορίον.

χαρτένιος-ια-ιο ὄμν. ὁ ἐκ χάρτου, ὁ χάρτινος : χαρτένια παιγιόδαικα.

χαρτζιλίκι (τό) (τουρκ.) ὄμν. μικρὸν χρηματικὸν ποσόν, τὸ ὀποῖον φέρεται εἰς ἐφ' ἑαυτοῦ διὰ τὰ καθ' ἐκάστην μικρὰ ἐξόδα αὐτοῦ· || ὄμ. χρμ. ποσόν τὸ διδομένον παρὰ τινος εἰς τινὰ διὰ τὰ μικρὰ ἐξόδα του· πρβλ. χαρτζιλίκων.

χαρτζιλίκωμα-ατος (τό) ὄμν. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ χαρτζιλίκων βλ.λ.

χαρτζιλίκων ὄμν. ἐφοδιόζω τινὰ μὲ χαρτζιλίκι βλ.λ., δίνω εἰς τινὰ χαρτζιλίκι, χρήματα διὰ μικροδασπᾶς : τὸν ντύνω, τὸν ταξίει καὶ τὸν χαρτζιλίκωνε 2) ρηματ. π. χαρτζιλίκωμα.

χάρτη (ή) μτγν. ἀντὶ χάρτης βλ.λ.1, φύλλον χάρτου : Πλάυτ.Ἡ8.700Α ἰπιθ. γρ.1.

χαρτηρά (ή) πάπ. περιλήξι. ὁ χάρτης, τὰ χαρτῖα : γραφεῖο καὶ χαρτηράς.

χαρτηρία (ή) μτγν. ἀντὶ χάρτης βλ.λ.1) : ΠΔΜακκ.3,4,20 τὴν χαρτηρίαν ἤβη καὶ τοὺς γραφικῶς καλοῦμαι ἐν οἷς ἔχρωτον ἐκλελειμένα.

χάρτης (ὁ) κ. μαν. νεώτ. κ. ὄμν. φύλλον ποπόρον ἐπεξεργασμένον πρὸς γραφὴν, εἶδος γραφικῆς ὕλης κατασκευασμένης ἐκ διαφόρων στρωμῶτων παπούρου ἀποχωρησθέντων ἀπ' ἀλλήλων : Πλάτ. Κομ.ἀπ.10 τὰ γραμματεῖα τοὺς τε χάρτας ἐκφύρω, Θεόδωμ.1οτ.125 χάρται βιβλίων καὶ τῶν ἄλλων χρησίμων, Ἡρών.Αὐτομ.269 χάρτην λεπτότατον τῶν βεσικίων καλουμένων ὀ ἀρίστη ποιότητος χάρτης), Πλούτ.Ἡ8.900Β ὡσηερ χάρτης . . εἰς ἀπογραφὴν, Διοσκ.1,116 πάπυρος, γνώριμος εἰς τὸν πάσι, ἀφ' ἧς ὁ χάρτης κατασκευάζεται, Παλλῶ.ΑΠ 9,17,4 βύβλω καὶ χάρτη . . τὸν μὲν χάρτην, Πάπ. τιμῆς χάρτου καὶ γράπτρων, Θεοφύλ.Σ'Ἐπιστ.50 τὴν δικελλαν ἀφείε, καλαμίδα καὶ χάρτας φράμενος, Γεοπ.13,5,4 ἐγγραφὸν εἰς τὸν χάρτην ταῦτα, -χάρτης Βουδύκινος -δαμσκανός ἰὸ ἐκ τῆς πόλεως δαμοσκουί' || νεώτ. τὸ ἐξ ἰνωδίων φυτικῶν οὐσίων κατασκευαζόμενον λεπτόν φύλλον, ἐφ' οὗ κυρ. γράφομεν ἢ τυπώμενον κττ., τὸ χαρτὶ : χάρτης ἱστολόγιος ἰὸ δι' ἐπιστολάς, τὸ χαρτὶ τῆς πόστας). -τυπογραφικὸς χάρτης ἰὸ πρὸς τύπωσιν βιβλίων κατ'ἀλλοχοι), -χάρτης δημοσιογραφικὸς ἰειδικῶς χάρτης ἐκὼν ὕδατίνης γραμμᾶς, ἀτελὸς εἰσαγόμενος πρὸς χρῆσιν τῶν ἐφημερίδων καὶ τῶν περι-

οδικῶν, - ἀπορροφητικὸς χάρτης (πρωῶνδης χάρτης ἐν χρ. πρὸς ἀπορρόφῃσιν τῆς μελάνης τῶν χειρογράφων, τὸ στυπὸχάρτι, - σφραγιστὸς χάρτης (τὸ εἰς φύλλα χάρτου χάρτισθρον, κατ' ἀντιδιαστ. πρὸς τὸ ἔνοηρα ἢ κινητὰ ἐπισήματα), - χάρτης διηθητικὸς (ὁ δι' οὗ γίνεται διύλισις διαφάνεια ὑγρῶν, - χάρτης κηρωτὸς (ὁ διὰ διὰδροχὸς πρὸς περιτύλιξιν τροφίμων κτ.), - χάρτης δοκιμαστικός (πρὸς δοκιμαστικὰς, - φωτογραφικὸς χάρτης (ὁ χρησιμοποιούμενος διὰ τὴν ἐπ' αὐτοῦ ἀποτύπωσιν τῶν θετικῶν φωτογραφημάτων ἐκ τῶν ἀρνητικῶν φωτογραφικῶν πλακῶν), - χάρτης συμπεσιμῶς (μὲζα χάρτου λίαν σκληρὰ παρασκευασμένη εἰδικῶς πρὸς κατασκευὴν δοχείων, κανιὰτρων, πλαγῶνων, κομβίων κτ.) || **ἀγραφος** χάρτης ἐπὶ ἔγγραφου οὐδέποτε ἔχοντος ἀποδεικτικὴν δύναμιν ἢ ἄλλην σημασίαν· κ. μτφ. ἐπὶ τῆς φυχῆς τοῦ ἀνθρώπου καθ' ἣν στύγιη ἐρχεται εἰς τὸν κόσμον, πρὸς δὴλωσησιν τοῦ δι' ὀστερείαν ἐμφύτων ἰδεῶν καὶ παραστάσεων (λατ. tabula rasa) 2) γεγραμμένος χάρτης, χειρόγραφον ἢ καὶ σύγγραμμα· Πολυδ.7,210 ἐχάρτας δὲ τοὺς γεγραμμένους Πλάτων εἶρκεν ὁ κωμικὸς. 3) νεῶτ. κ. δημ. γεωγρ. ἢ ἀπεικόνισις, ἡ παράστασις τμημάτων ἢ τοῦ συνόλου τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς ἐπὶ μεγάλῳ συνήθ. φύλλων χάρτου· Ψυχάρ.Ταξ.58 μπρῶστὰ μου **ἐβλεπα** ἐξαπλωμένον τὸ χάρτη τῆς Ἑυρώπης, - χάρτης τῆς Ἑλλάδος - τῆς Ἀμερικῆς - τοῦ βορείου ἡμισφαιρίου, - τοπογραφικὸς χάρτης (οὗτινος ἢ κλίμαξ βλ.βλ.) εἶναι πολὺ μέγολη, ὥστε εἶναι δυνατὸν νὰ ἀναπαραστήνῃται ἐν οὐτῷ ἀγροί, φύσις τοῦ ἐδάφους κτ.) || εἰδ., ἀάτρον, ἡ ἀπεικόνισις τῶν ἀστέρων τοῦ οὐρανοῦ θόλου εἰ μὲγάλων φύλλων χάρτου· χάρτης τοῦ βορείου οὐρανοῦ ἡμισφαιρίου. || **ναυτικὸς χάρτης** ὁ ἐμφανίζων τῆμα θαλάσσης μετὰ τῆς διαμορφώσεως τῶν ἀκτῶν, τῶν βαθῶν τῆς θαλάσσης, τῶν ἀφάλων κτ. πρὸς χρῆσιν τῶν ναυτιλλομένων. 4) νεῶτ. τὸ κείμενον ἐν ᾧ περιέχεται τὸ σύνολον τῶν θεμελιωδῶν νόμων, δι' ὧν ρυθμίζονται τὰ δικαιώματα καὶ τὰ καθήκοντα μεγάλων ἐμάδων καὶ τῶν δικαιοκτῶν αὐτῶς προσώπων· **καταστατικὸς** ἢ **συνταγματικὸς** χάρτης τὸ σύνταγμα τῆς πολιτείας. 5) μτφ. πᾶν φύλλον ἢ πᾶσα λεπτὴ πλάξ ὅμοια κατὰ τὴν λεπτότητα πρὸς χάρτην· Ἀυσμ.π.ἴωα· Ἀπ.1,34 χάρτι μολύβδινο (λεπτά πλάκες ἢ φύλλα μολύβδου). **χαρτήσιον** (τὸ) μsn. τὸ χαρτοθέσιον βλ.βλ., ἢ χαρτοθήκη· Θεοφάν.Συνεχ.871. **χαρτί** (τὸ) δημ. χάρτης βλ.βλ.) πρὸς γραφὴν, τύπωσιν, περιτύλιξιν ἔμπροσθεν τῶν κτ. || φρ. τοῦ τὰ εἶπε **χαρτί** καὶ **καλαμάρι** ἐπὶ τῶν μεταδιδόντων καταλεπτῶς τὰ ὑπὸ ἄλλων λεχθέντα. 2) ἐπισημον ἔγγραφον παντὸς εἶδους, οἷον διαβατήριον, πιστοποιητικόν, συμβόλαιον, δικόγραφον, ἀπολυτήριον ἢ ἐνδεικτικὸν σχολείου· **δὲν εἶν' ἐν τάξει** τὰ χαρτὰ του, - **πῆρε ἐπὶ τέλους** τὸ χαρτί ὁ γυιὸς τῆς (ἐνδεικτικῶν, ἀπολυτηρίων, πτυχίων κτ.). 3) τὸ παιγνιόχαρτον· || **συνεκδ.** κτ. πλθθ. **χαρτὰ** (τὰ) ἢ **χαρτοπαίξις**· **ἐχασε** τὴν περιουσίαν του **στὰ χαρτὰ**· || **παροιμ.** ὅποιος χάνει **στὰ χαρτὰ κερδίει** ἐστὶν ἀγάπη σκιωπικῆς ἐπὶ τῶν ἀτυχούντων εἰς τὸ χαρτοπαίγιον. **χαρτίσιον** (τὸ) πᾶν. φιλοδωρήμα, μικρὸν χάρισμα· πρὸλ. χάρτισμα· **ἐπαίτι** (ἐπαίτει) **χαρτίσιον** (ἰδιόθ. Ηεργ. χαρτίδιον). **χαρτιάτικον** (τὸ) (λατ.) Ἐπιγρ. κ. μsn. κτ. πλθθ. **χρόματα** διὰ χάρτην 2) μsn. φόρος τοῦ χάρτου· Κεδρ.Γεωγρ.393 παρέχοντας καὶ **χαρτιάτικον** ἔνεκα ἀνά κερτάτια δύο. **χαρτίδιον** (τὸ) δημ. ὄνοκρον. τοῦ χάρτης βλ.βλ., χάρτου μικρὸν τεμάχιον, **χαρτίκι**·Φιλ.2,461,46 **χαρτι-**

δίων ἀγράφων ἀκυρότερα ὑπὸ σπῆτων ἢ χρόνων ἢ εὐρώτος εἰς ἀπαν διαφθερισόμενα, Ἀλκίφρ.1,26 **χαρτίδια** ἀρχαία ὑπὸ κέρων . . ἠμῖβρωτα. **χαρτινός**-ον μτγν. κ. νεῶτ., δημ. **χαρτινός**-ια-ιο ὁ εἰς χάρτου· Ὀμ.μν.ΠΔ ἴερ.2,756λ βιβλίον χάρτινον, φρ. χάρτιον πύργου (οἰχέδιον ἀπορροατοπλιτῆ, φωντασιοληξίαι, Ζερόβ.Ἰστ.142 ἕνα παιδί ὕψωνι τῶν χάρτινον ἀστῶν του. **χαρτίον** (τὸ) μτγν. κ. μsn. ὄνοκρον. τοῦ χάρτης βλ.βλ.· Γλυοῦτ.16,60λ καὶ σύγγραμμα κλειυσθεὶς ἄθλιον διελεθῆναι αἰτιδῶσαι τὸ χαρτίον ὡς δασοῦ καὶ τὸν γραφέα μιανόν, Δίων Κ46,36 ἔλασμον μαλιθδου λεπτόν ἀπειλίξαν ὄπισθε τὸ χαρτίον, Διογ.Λ,74 ἀπορία κερμῶτων ὥστε ἀνήσασθαι χάρτια, Βασ.2,1054Β, ἴω.Χρυσ.5,34C **χαρτίον** προσ-ἰέναι καὶ ἀντιγράφειν τὰ ἐγγεγραμμένα, Μαλλά.1443,20 (Βονπ.), Θεοφάν.Νόνν.142 **χαρτίον** κεκαυμένον, ASS Μαίου7,55Β, αὐτ.56D ἀγαγεῖν τοῦτο τὸ χαρτίον, Πάπ. χαρτίον καθάρων, Πρόδρ.1,98 βλέπω **χαρτοσάκκουλα** γεμάτα τὰ χαρτὰ. **χάρτιμα**-ατος (τὸ) πᾶν. δωρεά, δῶρημα· τὸ **καθεῖδεν** καὶ τὸ **χάρτιμα** ὁμοίως καὶ τὸ ἄλλο **χάρτισμα**. **χάρτισμός** (ἰ) (χάρτη) ἰσάδοσις τοῦ δρου εβαρ-εἰσμεῖ νεῶτ. μέγα κοινωνικὸν καὶ πολιτικὸν κίνημα τῆς ἐργατικῆς τάξεως τῆς Ἀγγλίας, ροπήσ σοσιαλιστικῆς, διαρκέσων ἀπὸ τοῦ 1837 μέχρι τοῦ 1848 καὶ ἐπιδιῶσαν τὴν μεταρρύθμισιν τοῦ ἀγγλικῶ συντάγματος (χάρτου), ἀναγνωρισόμενων ὡς ἐκλεξιμῶν καὶ τῶν ἀκτινηδῶν (ἐργατῶν) καὶ κωθιερούμενων θεσμῶν ἰσοπολιτείας, ἐξ ἄλλου δὲ τὴν ἐλάττωσιν τῶν φορολογικῶν βαρῶν τῶν κατωτέρων τάξεων. **χαρτοασία**(ι) (ἢ) νεῶτ. σκωπ. ἢ γραφειοκρατία βλ.βλ. **χαρτοασίλειον** (τὸ) νεῶτ. κ. δημ. σκωπ. τὸ γραφειοκρατικὸν κράτος. **χαρτοδιδιοπώλης** (ἰ) νεῶτ. ὁ πωλῶν χάρτην βλ.βλ.) ἄμα καὶ βιβλία, ὁ ἀαχολούμενος εἰς τὸ ἐμπόριον τοῦ χάρτου ἄμα καὶ τῶν βιβλίων. **χαρτοδιδιοπωλεῖον** (τὸ) νεῶτ. τὸ κατάστημα ἐνθα πωλοῦνται χάρτης καὶ βιβλία, τὸ πρᾶτήριον τοῦ χαρτοδιδιοπώλου. **χαρτοδιουχάνια** (ἢ) νεῶτ. ἡ βιομηχανία κατασκευῆς χάρτου ἢ χαρτίλων εἰδῶν. **χαρτογράφος**-εως (ἢ) νεῶτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ χαρτογράφου βλ.βλ. **χαρτογραφία** (ἢ) νεῶτ. ἡ τέχνη τοῦ συντάσσειν γεωγραφικὸς ἢ τοπογραφικὸς χάρτας· εἰδ. ἢ ἐπιστημονικὴ ἀπεικόνισις τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς ἢ μέρους αὐτῆς κατὰ τῶρον ἐπιτρέποντα τὴν ἀκριβῆ ἀντιληψιν τῶν διαμορφώσεων αὐτῆς καὶ τῆς θέσεως καὶ ἐκτάσεως τῶν διαφορῶν ἐπ' αὐτῆς φυσικῶν ἀντικειμένων καὶ τεχνικῶν ἐργῶν. **χαρτογραφικὸς**-ἡ-όν νεῶτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν χαρτογραφίαν, ὁ τῆς χαρτογραφίας· **χαρτογραφικὰ** ὄργανα, - **χαρτογραφικὴ** ὕπηρεσία. **χαρτογράφος** (ἰ) γλῶσσα, κ. νεῶτ. ὁ γράφων ἐπὶ χάρτου βλ.βλ.) 2) νεῶτ. ὁ εἰδικὸς εἰς τὴν χαρτογραφίαν, ὁ ἔχων ἐργον τὴν χαρτογραφίαν. **χαρτογραφῶ-ἔω** νεῶτ. ἀαχολοῦμαι, κατογινομι εἰς τὴν χαρτογραφίαν, εἰμαι χαρτογράφος 2) ρημ.π. χαρτογράφος. **χαρτόδεμα** (τὸ) δημ. ποσότης πραγμάτων τινοσ περιδεδεμένη ἐντός χάρτου· Κερκβ.Ζητ.Β7 ἔλυσεν . . τὸ σακκουλάκι καὶ . . **ἐβγαλ** ἕνα ἕνα **χαρτόδεμα** μικρὰ μεγάλα. **χαρτοδέων** δημ. τ. τοῦ χαρτοδετῶ βλ.βλ. 2) ρημ.π. χαρτοδέσιμο. **χαρτόδεσις** (ἢ) νεῶτ. ἄ. χαρτόδεσις βλ.βλ. **χαρτοδέσιμο** (τὸ) δημ. ἡ χαρτόδεσις

χαρτόδεις-εις ἰή νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ χαρτοδετῶ, ἡ διὰ ναστοχάρτου θέσις, περιένδυσις βιβλίου.

χαρτοδέτης (ὁ) νεώτ. ἐργάτης εἰδικὸς εἰς τὴν χαρτοδεσίαν.

χαρτοδέτης-εις ἰή ἡ χαρτόδεις βλ.λ.

χαρτόδετος-ον νεώτ. ἐπὶ βιβλίων, ὁ διὰ χάρτου μόνον δεδεμένος· πρβλ. δερματόδετος.

χαρτοδετῶ-ῶ νεώτ. κ. δημ. δὲν βιβλίων μόνον διὰ χάρτου, ἐπενδύω βιβλίων διὰ περιβλήματος ἐκ ναστοχάρτου. 2) ρημ. π. χαρτοδέταις.

χαρτοδέσιον (τό) μν. τὸ μέρος ἔνθα ὀποτιθεται ἡ χάρτις βλ.λ.), χαρτοθήκη: Σύνοδ.Καρθαγ. Β6,135f), Θεοφάν.664,10.

χαρτοθέτης (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ἐργάτης τυπογραφείου ἔχων ὡς ἔργον τὴν ἐπὶ τοῦ πιστηρίου καὶ εἰς ἐνάστην ἀπορροφὴν αὐτοῦ τοποθέτησιν φύλων χάρτου πρὸς τύπωσιν· 2) εἶδος μικροῦ ἐπιπλοῦ, ἐν ᾧ ὁ ζωγράφος καὶ σχεδιάσται τοποθετοῦσι τὰ ἰκνογραφήματα ἢ σχεδιάσματα αὐτῶν.

χαρτοθήκη (ἡ) νεώτ. θήκη, ἐν ἣ φυλάσσονται θιάφωρα ἔγγραφα.

χαρτοκαλαμάρια (τά) μνη. ἀντὶ χαρτία καὶ καλαμάρια: ΚΠορφ. Έκθ.352,12.

χαρτοκλέπῶ-ῶ νεώτ. κλέπτω εἰς τὰ χαρτὸ βλ.λ.3), εἶμαι χαρτοκλέφτης.

χαρτοκλέφτης (ὁ) δημ., θηλ. -φτρα κ. -φτρού, ὁ δολίχος παιζῶν, ποῦ κλέφτει εἰς χαρτοπαίγιον, στὰ χαρτία.

χαρτόλοισ (ὁ) νεώτ. ἄ. ναστόλοισ βλ.λ.

χαρτολαίης-αις-ές νεώτ. ὁ ἐμμανὸς χαρτοπαικτῶν, ὁ ἔχων τὸ πάθος τῆς χαρτοπαίξις.

χαρτομανία (ἡ) νεώτ. ἡ μανία, τὸ πάθος τῆς χαρτοπαίξις.

χαρτομαντεία (ἡ) νεώτ. ἡ διὰ τῶν παιγνιοχάρτων μαντεία, μέθοδος μαντικῆς, καθ' ἣν προλέγεται τὸ μέλλον διὰ τῶν παιγνιοχάρτων.

χαρτομάντης (ὁ) νεώτ. (ὀρθ. χαρτομαντικ, θηλ. χαρτομαντικ-δος ὁ διὰ τῶν παιγνιοχάρτων μαντεύμενος, ὁ ἐπαγγελλόμενος τὴν χαρτομαντείαν.

χαρτόμουτρο (τό) δημ. ὁ μανιῶδης ἢ ὁ ἐξ ἐπογγέματος χαρτοπαικτικῆς.

χαρτόνοισ (τά) νεώτ. κ. δημ. ὁ ναστός χάρτης, τὸ ναστόχαρτον.

χαρτονομίμα-ατος (τό) νεώτ. κ. δημ. τροπεσογραμμάτιον κυκλοφοροῦν ὀντὶ νομισματος, πρβλ. μπαγκνότα: Χατζ.Ὁπ. Ὑπερόνθρ.37 εἰς γαλε ἓνα μάτο χαρτονομίσματα.

χαρτονοποιεῖον (τό) νεώτ. ἐργαστάσιον κατασκευῆς χαρτονίου, ναστοχάρτου.

χαρτονοποιός (ὁ) νεώτ. ὁ βιομήχανος κατασκευῆς χαρτονίου.

χαρτοξέστης (ὁ) νεώτ. ὄργανον δι' οὗ ἀποξέονται τὰ ἐπὶ χάρτου γεγραμμένα.

χαρτοπαίγιον (τό) νεώτ. τὸ διὰ παιγνιοχάρτων παίγιον· 2) συνεκὸ. τὸ χαρτοπαικτεῖον.

χαρτοπαίζω νεώτ. κ. δημ. ἄ. χαρτοπαικτῶ βλ.λ.

χαρτοπαικτεῖον (τό) νεώτ. τὸ οἰκῆμα ἔνθα χαρτοπαίζουσι συστηματικῶς ἐπὶ χάρτου.

χαρτοπαικτικῆς (ὁ) νεώτ., θηλ. -παικτρια κ. -παικτικ-ιδος, δημ. προφ. -παίχτης, θηλ. -παίχτρα, ὁ ἐκδοσὸς εἰς τὴν χαρτοπαίξιαν· 1) ὁ ἐκ τῆς χαρτοπαίξις ἀποδῶν, τ'εγοδός.

χαρτοπαικτικός-ῆ-ὸν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν χαρτοπαίξιαν ἢ τὸν χαρτοπαικτικῆν: χαρτοπαικτικὰ τεχνάσματα - κόλλπα· κ. ἐπιρρ. -κτικῶς.

χαρτοπαικτρία (ἡ) νεώτ, θηλ. τοῦ χαρτοπαικτικῆς.

χαρτοπαικτῶ-ῶ νεώτ. κ. χαρτοπαικτῶ παιζῶ χαρτία βλ.λ.3)· 2) εἶμαι χαρτοπαικτικῆς βλ.λ.

χαρτοπαίξις (ἡ) νεώτ. τὸ χαρτοπαικτεῖν, τὸ πάθος τοῦ χαρτοπαίγιου.

χαρτοπάσμα-ατος (τό) νεώτ. εἶδος χάρτου ἐκόντος ἔγγραφα ποικιλίματα πρὸς ἐπίσημα τῶν τοίχων τῶν δωμάτων, τὸ χαρτὶ τῆς ταπεταρίας· 2) συνεκὸ. ἡ ταπεταρία βλ.λ.

χαρτόπηρον (τό) γλωσσ. τὸ μέρος ἔνθα ἀποτίθενται πρὸς φύλαξιν χαρτία, χαρτοφυλάκιον.

χαρτοποιεῖον (τό) νεώτ. ἐργαστάσιον κατασκευῆς χάρτου.

χαρτοποιία (ἡ) νεώτ. ἡ τέχνη ἢ ἡ βιομηχανία κατασκευῆς χάρτου.

χαρτοποιός (ὁ) πάπ. κ. νεώτ. ὁ κατασκευαζῶν χάρτην, ὁ κατασκευαστῆς χάρτου· 1) νεώτ. ἐργάτης ἢ βιομήχανος κατασκευῆς χάρτου.

χαρτοπέλεμος (ὁ) νεώτ. κ. δημ. πόλεμος μετὰ χαρτία βλ.λ.2), διαμόχη διεξαγομένη δι' ἔγγροφων· 2) τὸ κομπετὶ βλ.λ.

χαρτόπουλον (τό) μνη. τεμάχιον ἢ φύλλον χάρτου βλ.λ.): Αἰθ.Ροδ.464 εἰς τὸ χέριν τῆς ἐβάσταξεν τριαντάφυλλα ἢ κόρη, καὶ εἰς τὸ ἄλλου τῆς χαρτόπουλον καὶ τὸ ἔγραψεν οὐκ οἶδα.

χαρτοπράτης (ὁ) γλωσσ. κ. πάπ. ὁ πωλητῆς χάρτου, χαρτέμπορος, χαρτοπώλης.

χαρτοπωλεῖον (τό) νεώτ. τὸ κατάστημα ἔνθα πωλεῖται χάρτης κ. γεν. γραφικὴ ἕλη, τὸ πρᾶτήριον τοῦ χαρτοπώλου.

χαρτοπώλης (ὁ) γλωσσ., πάπ., νεώτ. κ. δημ. ὁ πωλὼν χάρτην κ. γεν. γραφικὴν ἕλην, ὁ ἰδιοκτῆτης χαρτοπωλεῖου· Πλωσσ.εὶδ τοῦς χάρτας πιπράσων.

χαρτοπρίχτρα (ἡ) δημ. ἡ χαρτομάντης βλ.λ.

χαρτῆς-ῆ-ὸν (χάρω) κ. μνη. ὁ χαρποσίον, ὁ ἐμμανὸν χάρων, ὁ δι' ὃν χάρει τις, ἀπάσιος, εὐπρόσδεκτος, εὐχάριστος· Ἡα. «χαρτῆς· χαρῆς ἀξίος»: Σοφ.Τρ.228 χαρτῶν εἶ τι καὶ φέρεις, αὐτ'· Ἡλ.1457 χάρεις ἄν, εἶ σοι χάρτα τυγχάνοι τῶδε, Πλάτ.Πρωτ.358Α εἶτε . . ἡδὺ εἶτε τερονὸν λέγεις εἶτε χαρτῶν, Πλούτ'· Ἡβ.672D οὐδὲν τερονὸν οὐδὲ χαρτῶν, αὐτ'·1096D· 1) τὸ οὐδ. κτ. ἢληθ. χαρτὰ τέρφεις, εὐτύχιοι, ἀντιθ. κακά: Ἀρ.ἡλ.60 χαρτοσίον τῆ χάρει καὶ κακοσίον ἀσάλα, Εὐρ.Φοῖν.618 χαρτὰ . . πάσχω, Εὐρόδ. Ὑομ.7,270 ἄλλ' οὐ χάρτα πάσχω· 1) τὸ οὐδ. χαρτῶν ἢ χάρσ· Πλούτ'· Ἡβ.1091Α εἶπερ αὐτίς κακῶν ἀποφυγῆ τὸ χαρτῶν, Κλήμ. Ἀλ.467 τὸ χαρτῶν ἡμῶν ἐξιδιοποιήσατο ὁ διὰ τῶν προφητῶν λαλήσας, Σέξτ. Ἐμ.Μαθ.11,85· 2) ἐπὶ προσ., ὁ ἀγαπητός, ἐπιθυμητός: Αἴτ.12,24 εἰ χαρτῶς ἀνέλθοι.

χάρτης (ὁ) πάπ. ἀντὶ τοῦ χάρτης βλ.λ.

χαρτοσακκούλα (ἡ) δημ. εἶδος σακκιδίου ἐκ χάρτου πρὸς τοποθέτησιν καὶ μεταφορᾶν διαφόρων τροφίμων, καρπῶν κττ.

χαρτοσακκούλον (τό) μνη. ἡ χαρτοσακκούλα βλ.λ.: Πρόδρ.1,98 καὶ βλέπω χαρτοσακκούλα γεμάτα τὰ χαρτία, ἀνοίγων καὶ τὴν ἀρκαναν ποὺ νὰ δρω φωμὶν κομμάτιν, [καὶ βρισκω χαρτοσακκούλον ἄλλο μικροτερίτζιν.

χαρτοσημαίνω νεώτ., μητ. παθ. παρακ. χαρτοσημαίνω, ἐπιθέτω, ἐπικολλῶ κινήτῶν χαρτόσημον ἐπὶ ἔγγραφου κττ.: 2) ρημ.π. χαρτοσημαίνω.

χαρτοσημαίνεις-εις (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ χαρτοσημαίνω, ἡ διὰ χαρτοσημαίνω ἐπισημοποίησις ἔγγραφου.

χαρτόσημον (τό) νεώτ. φύλλον σφραγιστοῦ χάρτου πρὸς σύνταξιν ἐπίσημων πράξεων, ἀποδείξεων κττ, φέρον ἐπίσημωσιν ἀντιστοιχοῦσιν πρὸς τὸ ὑπὸ τοῦ κράτους εἰσπραττόμενον δι' αὐτῶς τέλος· 2) ἐνσημον βλ.λ.2) τοῦ κράτους ἐπικαλλώμενον ἐπὶ τῶν ἐφ' ὀπλοῦ χάρτου ἔγγραφων πρὸς χαρτοσημαίνωσιν αὐτῶν, ἄ. κινήτῶν χαρτόσημον.

χαρτοτόμος-ον γλωσσ. κ. σχολ. ὁ κόπτης τῶν χάρτην: Γλωσσ. σμίλι χαρτοτόμος· 2) παθ

χαρτόνος-ον ὁ ἐκ χάρτου ἄποκοπῆς ἡ κεκομμένος Σχολ. 11.Ο 389 ἄτα παρά θήκα οὐδέτερα συνθετα μονογενῆ εἰς δν περατούμενα προπαροξύνεται, χαρτόμου, χειρόγραφον, ἀκρατόφορον.

χαρτόν [ἠ] δημ. ἡ χαρτοφάντις βλλ.
χαρτολαράτον [τό] νεώτ. τὸ ἀξίωμα τοῦ χαρτολαρίου· 2) ἡ περιχρῆ τῆς δικαιοδοσίας τοῦ χαρτολαρίου.

χαρτολάριον [τό] μιν. ὁ γρ. χαρτοφυλάκιον βλλ. : Νικ.Χων. Ἀλεξ.2,4.

χαρτολάριος [ὁ] [λατ.] μτγν. μιν. κ. νεώτ. ὁ φύλαξ τῶν ἀρχείων, ἀρχαιοφύλαξ· ΕΝ 527,30 «εἰσι δὲ κομεντηριαίοι καὶ οἱ νῦν λεγόμενοι χαρτολάριοι», Σουῖδ. «κρινιάριος» : 1'ω.Λυδ.Ρωμ.3,20, 1'ουστίν.Πανδ.1,2,25, αὐτ.12,38,14, αὐτ.Νεορ.177,1, 1'Επιγρ.Μ.χ. Ἀττολ. ἐν Σάβ.1,57 τῶν ὑπ' αὐτοῦς πρωτονοταρίων λογαριαστῶν, χαρτολαρίων, Ψκωδ. 163,3 || τίτλος στρατιωτικῶν, πολιτικῶν ἢ ἐκκλησιαστικῶν ὑπαλλήλων : μέγας χαρτολάριος ἰὸ προεβάρχων τῶν χαρτολαρίων.

χαρτοῦτσο [τό] δημ. ἀντὶ κορτοῦτσου βλλ.
χαρτοφύλακας [ὁ] δημ. ὁ χαρτοφύλαξ βλλ. 3) κ. 4:

χαρτοφύλακικόν ἀξίωμα [τό] μιν. τὸ ἀξίωμα τοῦ χαρτοφύλακος : Παχυμ.1 225,1 [ἐκδ.Β.1].

χαρτοφύλακιον [τό] μιν. κ. νεώτ. τὸ μέρος ἢ ἡ θῆκη ἐν ἣ φυλάσσονται ἔγγραφα, ἀρχειον : Βολα.Καν.9 Συνδδ.7 τῶ σκεπέτῃ τοῦ χαρτοφυλακίου, Νικ.Χων.Χρον.652· 2) νεώτ.μικρᾶ φορητὴ δερματίνη θῆκη μετὰ θυλακίων, πρὸς φύλαξιν χορτονομασίμων, ἐπισκεπητῶν κττ., χρησιμοφύλακιον, πορτοφόλι· 3) νεώτ. ἐμμεγέθης ὀρθογώνιος δερματίνη θῆκη μετὰ θυλακίων πρὸς φύλαξιν καὶ μεταφορᾶν ἔγγραφων, βιβλίων κττ., χαρτοφύλακας, τσάντα· 4) νεώτ. τὰ καθήκοντα ἢ τὸ ἀξίωμα τοῦ ὑπουργοῦ, ὑπουργεῖον : ἀνέλαβε τὸ χαρτοφύλακιον τῶν οἰκονομικῶν.

χαρτοφύλαξ-ακος [ὁ] μτγν., μιν. κ. νεώτ., δημ. χαρτοφύλακας ὁ φυλάττων ἔγγραφα, ὁ φύλαξ ἔγγραφων, ὁ ἀρχαιοφύλαξ : Ἐπιγρ. Ἀστέρ. Ὀμιλ.2 ἐπὶ Ψαμ.5 τοῦς δημοσίους χαρτοφύλακας, αὐτ. Ὀμιλ.3 ὁ Ἰουδαῖος ἡς χαρτοφύλαξ τὰς διαθεῖκας ἐπιτάξεις, 1'ω.Λυδ.228· || ἀρχαιοφύλαξ μοναστηρίου : Στουδ.Θεοδ.1212· 2) μιν. κ. νεώτ. ἐκκλ. ἀξίωμα τοῦ γενικοῦ γραμματέως ἐπισκοπῆς : Σουῖδ. ἐν Γεώργιος διάκονος τῆς μεγάλῆς ἐκκλησίας καὶ χαρτοφύλαξ, Κωδ. Ὀμφ.1, - μέγας χαρτοφύλαξ ἰὸ χαρτοφύλαξ τῶν Πατριαρχείων· 3) νεώτ. κ. δημ. δερματίνον χαρτοφύλακιον πρὸς φύλαξιν καὶ μεταφορᾶν ἔγγραφων κττ. 4) νεώτ. κ. δημ. τὸ μέρος ἢ τὸ ἐπιπόδι ἐν ᾧ φυλάττονται τὰ ἔγγραφα, τὰ ἀρχεῖα : Δραγ.Μονοπ.137 χαρτοφύλακας ἔξλινος· . πού φυλάγουν τ' ἀρχεῖα ἑσ· 5) νεώτ. κ. δημ. τὸ ἐπί τοῦ γραφείου μέγα ἐν εἰδίῃ πίνακος ὑπόστρωμα, ἐφ' οὗ γράφουσι καὶ φυλάττουσι τὰ πρὸς γραφῆν κριθεῖδη.

χαρτώμα [τό] δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν χαρτῶν βλλ.

χαρτῶν-ωνος [ὁ] νεώτ. ναστόχαρτον, χαρτόνι.

χαρτῶν δημ. καλύπτῃ, ἐπιστρώμα, ἐπενδῶσι τὰ διὰ χάρτου· 2) ρημ.ατ. π. χάρτῳ.

χαρτῶς-ον μτγν. κ. μιν. ὁ χάρτινος : Πρακτ. Συνδδ.3,1208,23 βιβλίων χαρτῶν.

χαρτῶς ἐπίρρ. σχόλ. ἀσπισίως, ἀσιμένως, μετὰ χάρας· Σχόλ. Σαφ.Ατ.112 ἐτὸ χαιρεῖν ἀντὶ τοῦ χαρτῶς ἐμοὶ λέγειν.

χαρτώσις [ἠ] δημ. ἐν τῷ χροτολαίῳ, τὰ ὑφ' ἐνὸς παικτοῦ καὶ δυνάμει τῆς ἐπικρατοῦντος χαρτίου λαμβανόμενα ἐφ' ἄποξ χαρτία, ποοότης χαρτῶν κερθθέντων ἐφ' ἄπαξ, ὁ. μούσα : δὲν ἐπισαα ἀκόμα χαρτωσιὰ· 2) μτφ. φρ.

δὲν πᾶναι χαρτωσιὰ μπροσὰτ σου πδὲν δύνανται νὰ συγκριθῆ ἐξί σου, εἶναι κατὰ πόλιν κατώτερος σου).

χαρυβδιῶν ἐπίρρ. μιν. κατὰ τὸν τρόπον, δι- κην χαρυβδέως : Στουδ.Θεοδ.547C.

χαρυβδῖς-εως [ἠ] (ἰων. γεν. -ιος) κ. μιν. κ. νεώτ. μυθικὸν τέρας ὑπὸ μορφῇν γυναικὸς κατέχων βράχον τινὰ τῆς Σικελίας ἐπὶ τοῦ πορθμοῦ τῆς Μεσοσῆνης ἀντικρῶ τοῦ βράχου τῆς Σκυλλῆς βλλ., καταπίνων τρίς τῆς ἡμέρας τὰ ὕδατα καὶ τα- σάκις πάλιν ἐξέγων αὐτὰ μεθ' ὀρυγῆς· Ἡσ. «χάρυ- βδῖς χάσμα θαλάσσης, ἡ καταίγει», αὐτ. «χάρυ- βδῖς ἄμβροτος ἡ ἀσπινομένη θάλασσα» : Ὀδ. Μ 104 τῶ δ' ὑπὸ δῖα Χάρυβδις ἀναρροῖσθεῖ με- λαν ὄδωρ [σχόλ. «ἡ ὀνομαζομένη μεν Χάρυβδις, αὐτὸ δὲ τοῦτο ἀμωπῶς τοῦ πελάγους βριστοῖται καὶ αἰθῆς πλήμμορα», αὐτ.113, αὐτ.235 ἐνθεν μεν Σκυλλῆ, ἐτέρωθι δὲ δῖα Χάρυβδις, αὐτ.Ψ 327 ἰκ- τὸ Πλαγκτῆρς πέτρας δεινῆν γε Χάρυβδι, Εὐρ.Τρω. 436 οὐ δὲ στενὸν δῖαιουον φῶισται πέτρας δει- νῆ Χάρυβδις, Ὀουκ.4,24 ἐστι δὲ ὁ πορθμὸς ἡ μεταξὺ Ἐγγιου θαλάσσης καὶ Μεσοσῆνης, ἡ περ βράχουτα Σικελία τῆς ἡπειρου ἀπέχει· καὶ ἐ- στιν ἡ Χάρυβδις κληθεῖσα τοῦτο, ἡ Ὀδυσσεὺς λέγειται διαπελευσάι τὰ στενόνητα δὲ καὶ ἐκ μεγάλων πελαγῶν, διὰ τε Τυρονηικῶ καὶ τοῦ Σικελικοῦ, ἐσπίπτοσα ἡ θάλασσα ἐς αὐτὸ καὶ βωδέως οὐσα ἐκίωτος χαλεπῆ ἐνομήθη, Στράβ. 6,23 δεικνυται δὲ καὶ ἡ Χάρυβδις μικρὸν πρὸ τῆς πόλεως ἐν τῷ πόρῳ, Πρίοκ.1'ιστ.ἀπ.222 [ἐκδ. Nieb.], Μαλαλλ.154, Κεδρ.Γεώργ.132· 2) γεν. δινη, στρόβιλος : Σίμων.46, Εὐρ.1'κ.500 οὐδ' ἤρπασεν Χάρυβδις οἰωνοσκόπον· 3) βράχουρον πλησίον τῆς Ἀντιοχείας ἐν Συρίᾳ· Στράβ.6,2,9 ἐν τῇ Συ- ρίᾳ· . ἐς τὸ μεταξὺ χάσμα Ἀμαρείας καὶ Ἀν- τιοχείας, ὁ καλοῦσι Χάρυβδιν· 4) μτφ. ἐπὶ προσ., ὁ ἀδελφάτος, ὁ πλεονέκτης, ὁ ἀρπαξ· Ἀ- ριστφ.1'ηπ.248 τελώνων καὶ φάραγγα καὶ Χάρυ- βδιν ἀρπαγῆς· 5) ΕΜ 807,28 «χάρυβδῖς. . Εἰ- ρηται δὲ πᾶν τὸ ἐς χάρος καὶ ὀλεθρὸν κατάγον, οἰοεὶ εἰς χάρος βαῖνον».

χαρχάλα [ἠ] δημ. τὸ κατὰ τὸ φθινόπωρον συλλεγόμενον βαλονίδιον βλλ.

χαρχαλεῦμα δημ. φάχων, φαχουλέω βλλ.

χαρχάλι [τό] δημ. τὸ περιδέραιον βλλ.· 2) τὸ ὑποράμφιον κάλλιον, ἡ κυρθασία τοῦ ἀλεκτορός.

χάρω πάπ. ὡς βαρβαρισμός ἀντὶ χάριν βλ.

χάρων-ωνος [ὁ.ἠ] κ. μιν. κ.νεώτ. ποι.τ. τοῦ χρο- πῶς βλλ.· 1δ. ὡς ἐπίθ. τοῦ λέοντος· Ἡσ. «χάρων» ὁ λέων ἀπὸ τῆς χροποτήτος, Εὐστ.1,666,37 «χάρων λέοντος ἐπίθετον ἀπὸ τῆς κατ' αὐτὸν χρο- ποτήτος» : Εὐφωρ.47 Μένιος παῖδα χάρωνας, Λυ- κόφρ.455 χάρωνας ὤμηροσὺ δοράν [σχόλ. ἐχάρων, ὁ λέων κατὰ Μοκεδόνας]· ὁμ. κ. ἐπὶ ἀε- τοῦ : αὐτ.260 περὶνὸς αἰχητῆς χάρων· κ. ἐπὶ τῶν Κυκλάδων· αὐτ.660 τοῦ μονογλήνου-στῆρας χάρωνας· 2) κ. μιν. κ. νεώτ. ὡς κύρ. ὄνομα Χάρων-ωνος [κ. -οντος] [ὁ] ὁ υἱὸς τοῦ Ἐρέβου καὶ τῆς Νυκτὸς, πορθμῆς τοῦ Ἄδου μεταβιβάτων τὰς σκιάς τῶν θεινεῶτων διὰ τῆς Ἀχερουσίας λίμνης καὶ τῶν ποταμῶν τοῦ Ἄδου, κληθεῖς ὁ- τῶς ἐκ τῶν ἀπαστραπτότων καὶ ἀγρίων ὀφθαλ- μῶν αὐτοῦ : Εὐρ. Ἀλκ.254 νεκῶν δὲ πορθμῆς ἔχων χερ' ἐπὶ κοντῷ Χάρων ὡ ἦδη καλεῖ, αὐτ. 361 οὐθ' οὐκὶ κώπῃ χροπομήτορ ἄνω, αὐτ. Ἡρ.432 Χάρωνας· . πλάτα, Κρατίν.ἀπ.52 ὡ Χάρων, Ἀριστφ.Βάτρ.183 χάρῳ ὡ Χάρων, αὐτ.Λυσ. 606 ὁ Χάρων σὲ καλεῖ, αὐτ.Πλ.278, Διόδ.Σ 1,92 ἐ- φέστινκε δὲ ταύτῃ πρωρεῖαι, ἐν Ἀλυπτοῖσι κατὰ τὴν ἴδιαν διὰλεικτον ὀνομαζομένι Χάρωνας, 1'ωα. Α1 19,359 σπένδειν τῷ Χάρωνι ἴσσοι· ἐπὶ τῶν χρο- πῶτων ἀπὸ τὸν θάνατον πινος, Εὐστ.16,34.

χαρώνεις -ον μτγν. μον. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὸν Χάρωνα βλλ.21, ὁ τοῦ Χάρωνος· Γαλ.3,131 ἐν τοῖς χαρώνεσις ὀνομαζόμενοι χωρίοις, Βασα.2,1154δ χαρώνειον ἀέρα φθοροποιὸν ἀνανέουσαν, Μαλθ.1,205,13 ὄπρη προσώπειον καλοῦσιν ἕως τοῦ νῦν αἰ Ἀντιοχείς χαρώνειον, Τζέτζ. Ἐξήγ. Ἰ.93,5 χαρώνειον πρόσπων ἐγγλύφας πέτραις ἥ χαρώνειος θύρα ἡ θύρα δι' ἧς οἱ κατὰδικοὶ ἵγνοντο εἰς τὸν θάνατον· Σουῖδ., Ζηνὸς6,6,41 ἥ τοῦ οὐδ. χαρώνειος ὄσος οὔσα· Πολυδ.8,102 «τοῦ δὲ νομοφυλακίου θύρα μία χαρώνειον ἐκαλεῖτο, δι' ἧς τὴν ἐπί θαλάτῃ ἀπήγοντο», Ἡα. χαρώνειον θύρα μία τοῦ νομοφυλακίου δι' ἧς οἱ κατὰδικοὶ τὴν ἐπί θανάτῃ ἐξήγοντο», 2,χόλ. Ἀριστείδ.3,65,15' 2) χαρώνειοι κλίμακες κλίμακες ἐν τῷ θάτρωφ ἄγουσαι εἰς τὴν σπηλῆν ἐκ τοῦ ὕψ. αὐτῆς χάραυ, οἰνοὶ ἐκ τοῦ κῆτος κόσμου, δι' ὧν ἀνήρχοντο τὰ φαντάσματα· Πολυδ.4,132 καὶ δὲ χαρώνειοι κλίμακες, κατὰ τὰς ἐκ τῶν ἐδωλίων καθόδους κείμεναι, τὰ εἰδῶλα ἀπ' αὐτῶν ἀναπέμπουν· 3) χαρώνεια βάρθρα ἡ κ. ἀπλῶς χαρώνεια βάρθρα ἡ ἀντρα ἀναδιδόντα ἀσφικτικὰ ἀναθυμιάσεις καὶ θεωρούμενα ἰερά τοῦ Χάρωνος καὶ τοῦ Πλοῦτωνος καὶ δι' αὐτὰ ἐπιστεῦετο ὅτι ἦτο δυνατὴ ἡ ἀπ' αὐτῶν κατὰσεις εἰς τὸν Ἄδην, ἀ. πλοῦτωνος· Στράβ.12,8, 17 εἰς τὰ χαρώνια, τὸ τε ἐν Ἱερραπλεῖ καὶ τὸ ἐν Ἀχαράκοις τῆς Νυσαίδος καὶ τοῦ περὶ Μαγνησίας καὶ Μυοῦντα, αὐτ.14,1,11 παρ' ἦν ἄρονον ἐστὶ σπήλαιον ἱερὸν, Χαρώνιον λεγόμενον, ἀλευρίους ἔχον ἀποφορὰς, αὐτ.44, Διαγ.Λ7,123. **χαρώνεται** ἰοι μτγν. ἐν χρ. ὡς μτγ. τοῦ λατ. Or-cini συγκλητικὸν ἐκ τοῦ κῆτος κόσμου ὄρυμενον τὸ ἀζήμιον, ἦτοι οἱ κατὰ τὴν διαθήκην θῆθεν τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος ὀρισθέντες βουλευταὶ· Πλούτ. Ἰ.Αν.15 τοῦτους ἀπαντας ἐπισκώπυοντες ὁ Ῥωμαῖοι Χαρώνιτας ἐκάλεον· ἐλεγχομένοι γὰρ εἰς τοὺς τοῦ νεκροῦ κατέφευγον ὑπομηνηματισμοῦ. **χαρωπός**-(ἡ)-ό(ν) μτγν. μον. νεώτ. κ. δημ. τ. τοῦ χαροπός βλλ., ὁ ἔχων ὀφθαλμοὺς ἐκφράζοντας χαράν, ὁ διὰ τοῦ βλέμματος ἐκδηλῶν χαράν, ὁ ἔχων ζωηρόν καὶ ἀπαστραπτόν βλέμμα· Μιον.5,230, -χαρωπὸς ὄφθμ' ἥ μιν. νεώτ. κ. δημ. αυκεδ. ὁ πηλῆρις χαράς, ὁ εὐθυσμός, ὁ ἱαρός, ὁ χαρούμενος· Νικ.Χων.652,26, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 29,19 χαρωπὰ τ' ἀκρογιάλια, -χαρωπὰ τραγούδια· ἐπίρρ. νεώτ. -πῶς κ. δημ. -πά. **χαρωπότης** -πτος(ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ χαρωποῦ βλλ. **χαρωπικά** ἐπίρρ. δημ. κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Χάρου, αμυθροπῶς καὶ ἀγρίως· Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 48, 8 κὶ ἄν ρίξῃς ρίξες καὶ δέντρο | κοντὰ σ' ἐμὲ ἀφήλωσῃς, ἥ τ' ἀσημοκρούσταλλο νερὸ | χαρωπικά θά ἡσιώσῃς. **χαρωφ**-ωπος(ἡ) Ἡσ. ἀντὶ χαρωπὸς βλλ. **χασαπάκι**(τὸ) δημ. ὄνοκρ. τοῦ χασάπη, μικρὸς χασάπης, ἰδ. τὸ χασαπόπαιδο βλλ. **χασάπη**(ς)(ἡ) (ἱαράβ.) δημ. κροσῶλης 2) μτφ. σφραγῆς· 2) ἀδάς χειρουργός. **χασάπικος**-π-ο δημ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὸν χασάπην· χασάπικος μεζές· -χασάπικες συνθήσεις, -χασάπικον μαχαίρι· 2) τὸ οὐδ. χασάπικον ὡς οὐσ. τὸ κατὰστημα τοῦ χασάπη, τὸ κρεπωλεῖον· 3) τὸ ἄρσ. χασάπικον ὡς οὐσ. εἶδος κυκλίου ἑλληνο ανατολικοῦ χοροῦ ἔχοντος γοργὸν ρυθμὸν καὶ χορευομένου διὰ τριῶν πλαγίων καὶ δύο σταυρωτῶν βημάτων εἰς χρώον δύο τετάρτων, ὑπὸ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν κρατουμένων διὰ τῶν χειρῶν ἐκ τῶν ὤμων. **χασαπίδι**(τὸ) δημ. κρεπωλεῖον, ἀ. χασάπικον· ὁ δίστι. νὰ τήνε δῶ στὰ χασαπίδι σὰ σκύλλα νὰ γυρίξῃ, -τὰ σκυλλάκια τοῦ χασαπίου.

χασαπόπαιδο(τὸ) δημ. μικρὸς ὑπηρέτης ἡ μαθητευόμενος ἐν κρεπωλεῖῳ, ἀ. χασαπάι. **χασαπόκυλλο**(τὸ) δημ. ἀδέσποτος μεγαλόσωμος κῶν συγχάτων εἰς τὸ κρεπωλεῖα 2) κ. μτφ. ἐπὶ ἀγροίκων κ. ὀκνηρῶν ἄνθρωπων. **χασαπόχαρτο**(τὸ) δημ. εἶδος ναστοχάρτου ἐν τοῖς κρεπωλεῖσι διὰ τὸ περιτύλιγμα τοῦ κρέτους. **χασάσι**(ἡ) δημ. ἀ. κοὰς βλλ. **χασεδένιος**-ια-ιο δημ. ὁ κατεσκευασμένος ἀπὸ χασέ βλλ.· χασεδένια ποικιλίαι. **χασεκίς**(ἡ) δημ. ἐκ τοῦ ὄνομ. Τούρκου τυράνου τῶν Ἀθηνῶν 11775 - (795) ὡς προσηγ. σημαίνων τυράνον, βασιανιστής. **χασέσι**(ἡ) δημ. εἶδος λευκοῦ βαμβακεροῦ ὑφάσματος ἐξ οὗ κατοικεῖαζονται σινδόνες, ἀ-οπρόρουχα κτ. **χάση**(ἡ) δημ. ἡ περίοδος τῆς βαθμιαίας ἐλαττώσεως τοῦ φατεινοῦ δίοκου τῆς σεληνῆς, ἀντίθε. γέμηση, φέξη· ἡ χάση τοῦ φεγγαριοῦ ἢ ἀπὸ τῆς πανσεληνίου μέχρι τῆς νέου σεληνῆς περιόδου· ἥ φρ. στή χάση καὶ στή φέξη ἱκατ' ἀρούα ἱα-ατῆματα. **χασικλας**(ἡ) δημ., θηλ. -κλα, ὁ μανιῶδης χασισοπότης. **χασικλή**(ἡ) δημ., θηλ. -κλή κ. χασικλίνα, ὁ χασισοπότης· μαζέτηκαν ὄλοι οἱ χασικλήδες νὰ μάς κάρουν τὸν καμψόσο. **χασικλήδικος**-π-ο δημ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὸν χασικλή 2) τὸ αὐδ. χασικλήδικον ὡς οὐσ. τὸ χασισοποτεῖον βλλ. **χάσις**-π-ο (τουρκ.) δημ. ἐπὶ τοῦ ἄρτου, ὁ ἐκ σίτου ὀμηγῆς, ὁ καθαρός, ὁ ἐκλεκτός ἥ τοῦ οὐδ. χάσικο ὡς οὐσ. ὁ ἐν τοῖς ἄρτοποιεῖσι παρασκευαζόμενος λευκὸς ἄρτος. **χάσιμο**(τὸ) δημ. ἀπίωμα, ζημία, ἀντίθ. κέρδιμα· τὸ χῆσιμο στὰ χαρτιά· τοῦ παλαῦ· τοῦ κλειδιού ἥ φρ. δίνε στοὺς φτωχοὺς καὶ δὲ θὰ τὰ χῆς χάσιμο ἰθὰ ἔχῃς ἀντοπόδοσον, δὲν θὰ ζημιωθῆς. **χάσις**-α-ον ἢ χάος βλλ.· Ἡσ. ἔχασος· ἀγαθός, χρῆστος. **χάσις**-εως(ἡ) Ἡσ. κ. μιν. ἐχάσις· διάκρισις, χάσις· 2) μιν. ἡ χάση· Διγεν. Ἀκρ.2587 ἡ τὴν χάσιν δὲ τοῦ φεγγαριοῦ ἔτυχεν ὁ καιρός μας. **χασίς**(τὸ) (ἱαράβ.) νεώτ. ἀκ., δημ. χασισὶ τὰ φυτὸν ἰνδικὴ κάνναβις βλλ. 2) εἶδος ναρκατωκοῦ σκευάσματος παραγομένου ἐκ τοῦ φυτοῦ κάνναβις ἡ ἰνδική. **χασισί**(τὸ) δημ. τ. τοῦ χασίς βλλ.· Ἄτραγ. ὁ λουλάς καὶ τὸ χασισί μ' ἔφεραν σ' αὐτὴ τὴν κρίση. **χασισοποτεῖον**(τὸ) νεώτ. τὸ μέρος ἢ τὸ στέκιμα ἐν ᾧ μεθύσκεται καννίζοντας χασίς βλλ. διὰ οὐρίγγος, τὸ χασικλήδικον. **χασισοπότης**(ἡ) νεώτ. ἡ πῶσις χασίς, ἡ χρῆσις χασίς πρὸς μεθῆν. **χασισοπότης**(ἡ) νεώτ. ὁ ἔχων τὴν συνήθειαν ἢ τὸ πάθος νὰ μεθύσκειται καννίζων χασίς, ὁ χρησιμοποιοῦν τὸ χασίς πρὸς μεθῆν, ὁ χασικλής ἥ κτ. ἐπέκτ. ἀνθρώπος φαυλόδους ἔχων καὶ τὸ πάθος τῆς χασισοπότης. **χασισωμένος** δημ., μτχ. παθ. παρκ. χασισωμένος, μεθύσκω ἢ ναρκῶ τινα δίδωμ εἰς αὐτὸν νὰ καννίσῃ χασίς· βλλ. **χάσκα**(ἡ) δημ. εἶδος παιδιᾶς, καθ' ἣν ἕκαστος τὸν παικτῶν πασπαθεῖ νὰ σκυλλῆθῃ διὰ τοῦ στόματος κορπὸν ἢ γλῶκισμα κρεμάματος διὰ κωστής ἐκ τῆς ὀροφῆς καὶ ταλαντευόμενος· 2) ὡς ἐπίρρ. μὲ ἀνοικτὸν τὸ στόμα· παροιμ. ἄλλος πάσκα κὶ ἄλλος χάσκα ἰάλλοι τρώγουσι καὶ ἄλλοι βλέπουσι μὲ ἀνοικτὸν τὸ στόμα).

χασκάζω κενώτ., μέλλ.-άσω, θημιστ. του χάσκαω βλλ., βλέπω, παρατηρώ τι με άνοικτόν τόν στόμα: 'Αριστοφ.Σφ.695 αὐ δὲ χασκάζεις τόν κωλαγρέτην [αρχόλ. ἐπιτηρητικός πότε νύ ἔλαθ ὁ κωλακρέτης καί ἐνέγκη σοι τὸν τριώβολον, αὐτ. ἐπιτηρείς τόν ταμίον πότε τόν μισθόν λήψῃ].

χάσκάνων (τό) μγν. τὸ φυτόν ξάνθιον βλλ. : Διοσκ.4,138.

χάσκαξέ-άκος (ὁ) λεξ. κ. νεώτ. ὁ χασκάζων, ὁ κερχναῖος, χάσκαος: Εὐστ.1909,56 κίαι τὸν χάσκαο οἱ παλαιοὶ παρήγαγον σκεπητικῶς παρὰ τὸ κερχναῖον καθάπου καὶ ὁ Κωμικός κερχναῖος ἀστεῖως τοὺς Ἄθηναίους παρῶδησε' 2) νεώτ. ζωολ. γένος γαστεροπόδων φυσικοαριδίων μαλακίων.

χασκάζω δημ. καρχάζω, χαχανίζω.

χάσκαξος (ὁ) δημ. ὁ χάσκαξέ, ὁ κερχναῖος: || συν-εξδ. ὁ εὐθύθης ὁ ἀνόητος.

χάσκημα (τό) δημ. τὸ χάσκειν, τὸ νὰ χάσκη τὴν ἀνοήμια τὸν στόματος.

χασκογελᾶ-ᾶω δημ. καρχάζω, χαχανίζω, γελᾶ ἤγρησος, θορυβωδῶς: Καριβ.Ζητ.94 οἱ γυναικίς ὄλες . . ἔχασκογέλασαν νευρικά, σάν νύ ἐγαργαλίστηκαν μὲ τὸ μῦθο τῆς γριάς.

χάσκωσα (ή) δημ. τὰ πόδι φυτὰ ἀντίρρινον τὸ σικελικόν καὶ ἀντίρρινον τὸ ἀρόντιον.

χάσκα κ. μαν., νεώτ. κ. δημ., ὑποτ. χάσκαξ (Ἄριστοφ.Ἰππ.1018, αὐτ.1032), ἀπαρφ. χάσκειν [Ξεν.Ἰππ.10,7, κ. ἐν- : Ἀριστοφ.Σφ.721], μγν. χάσκων [Σδλ.12,36, κ. ἀνα- : Ἀριστοφ.Ὀρν.502], ἀόρ. δημ. ἔφαξα κ. ἔχάσκισα, οἱ λοιποὶ χρόνοι λαμβάνονται ἐκ τοῦ χαινω βλλ.: Σδλ.12,36 χάσκοντες καύφαις ἐλπίσι τερπόμεθα.

χασκαρῶ-ἔω Ἡσ. ἐχασκαίρει περιδελείπειν, **χασκαῖ** [έβρω.] μγν. ὄναμασίαν νηίδος τῶν Ἰουδαίων, ὁ Ἀπελλάιος: Ἰώσα.Α112,319.

χάσκα-ατος (τό) [χαινω] κ. μαν., νεώτ. κ. δημ. χαινω ἀνοήμια ἢ ρήγμα γῆς, βάρβαρον: Ἡσ. ἐχάσμα, στόμα ἢ ὀχίμα γῆς: Ἡσιοδ.Θ 740 **χάσμα** μέγα ἰένει τοῦ Ταρτάρου, Ἡρ.7,30 ἐν τῷ Λύκος πατομάς ἐς χάσμα γῆς ἐσθάλλων, Εὐρ. Φοῖν.1605 Ταρτάρου γὰρ ὤφελεν εἶδεν Κιβιστρον εἰς ἀβυσσά χάσματος, αὐτ.Ἰων281 χάσμα . . χθονός, αὐτ.Ἰκ.1271, αὐτ.Ἰ1 626 χάσμα . . πέτρας, Πλάτ.Φαιδ.111B ἐν τι τῶν χασμάτων τῆς γῆς, αὐτ.Πολ.359D γενομένου . . σεισμοῦ ραγῆναι τῆς γῆς καὶ γενέσθαι χάσμα, Θεόδωρ.Φαίτ.6,5,5 ἐκ τινων χασμάτων καὶ ἀντρων, Πλούτ.Ἀντ.60 Πείσαυρα . . πόλις . . χασμάτων ὑπορραγέντων καταπόθη, Λουκ.Φιλοφ.24 πατάξασα τῷ δρακοντεῖ ποδὶ τοῦδαφρος ἐποίησε χάσμα παρυμέγθεος, Βί.Ἀλέξ.674 καὶ τοῦτον ἐκ τοῦ βάρβρου ἠ ἀνήνεγκε καὶ τοῦ κρηνοῦ, μήπως θηρίων βρώμα ἢ ὀ τληπαθῆς γενήσεται κίμενος πρὸς τὸ χάσμα, Σολωμ.Ὀμόαν.Κυρ. Ἀγγλ.δ.3 τὸ χάσμα π' ἀνοίξῃ ὁ σεισμός κ' εὐθύς ἰγίομιο ἀνθῆ, ἀργ.Μονοπ.75 τὰ βράχια τοῦ Πανρασσοῦ, ποῦ αἰκίζονται ἀπότομα σὲ μιά μεριά κ' ἀφήνουν ἀνάμμοσά του στενω χάσμα' 2) κ. μαν. τὸ χαινω στόμα θηρίου: Ἀκκ.ΑΠ 6,21B λέων . . χάσμα φέρων χαλπέων πειναλέου φάργου, Εὐρ.Ἡρ.363 δεινῷ χασματὶ τῆς θηράς, αὐτ.Ρήσ.209 καὶ χάσκα θηρός ἀμφ'. ἐμψέθσω κάρφα ἰένει τοῦ ἀνοήγματος τῆς περικεφολαίας, αὐτ.Ἰκ.501 χάρυβδις . . ἄρμα περιβαλοῦσα χασματὶ, Στραβ.16,217, Πλούτ.Ἡθ.366Α χασμασί λεονταίσι, αὐτ.918F χασμο δρκοτων, αὐτ.981Α χάσμα κήτους, Ἀνακράοντ.24,4 λέουσι χασμ' ὀδόντων, Γεωμ.19,22 κύνες αἰ μέγα τὸ χάσμα ἔχοντες' κ. κτ. πληθ. : Πλούτ.Μάρ.25 κράνη εἰκασμένα θηρίων φοδεράων χάσμασι . . ἔχοντες, Μάρκ.Αὐρ.3,2 καὶ θηρίων ἀληθῆ χασματὰ οὐχ ἴσσαν ἠδῶες ὄφεται, Ἀγαθ.ΑΠ 11,379 Ζυλλῆς χάσμασιν ἀντίσας, Μηναι.3,3 Ὀρόρ.

'Ωδ.8 λέοντων χάσματα ἐν Λάκκω ἔφραξε' 3) κ. νεώτ. οἰονόηποτε κενόν ἢ ἀνοήμια: Ὀππ. Ἄλ.4,99 χάσμα πυλλων, Ζαλοκ.Ποιήμ.13,19 εἰχσν αίμα παλὸν καὶ πηκτόν, ἢ ὀπου ἔχαινε χάσμα φρικτόν, ἢ ἡ μεγάλη πλῆγη τοῦ || νεώτ.πᾶν κενόν ἐκ διακοπῆς συνεχείας, σκοτεινόν ἢ ἀσάφές μέρος, σμρείον: **χάσμα** νόμου ἰσὺ τοῦ νόμου παρόλεψις ρυθμίσεως ὀρισμένης ἀχέσεως) - ἢ ἐκθεσίς του παρουσιάσει **χάσματα**: 4) γεν. πὸς εὐρύς, ἐκτεταμέως χῶρος, μεγάλη, εὐρεία ἔκτασις, ἐν χρ. ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς θαλάσσης: Ἡρ.4,85 **χάσμα** πελάγους τὸ δὴ Αἰγαῖον καλεῖται, Πλάτ. [Πολ.614] καθ' ἑκάτερον τὸ χάσμα τοῦ οὐρανοῦ, Φιλόστρ.746' || τὸ μεταξὺ κολάσεως καὶ παραδείσου καὶ δες διάστημα: ΚΔ Λουκ.16,26 μεταξὺ ἡμῶν καὶ ὑρῶν χάσμα μέγα ἐστήρικται, ὄπως οἱ θέλοντες διαβῆαι ἐνθεν πρὸς ὑμᾶς μὴ δύνανται.

χασμάρρυχος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ξηροβατικών κοτιγιδίων πτηνῶν.

χασμάξ-άδος (ή) νεώτ. ρήγμα, χαρομάδα.

χασμάτια (τα) νεώτ. βιολ. ἰστογονοειδεις καίλοι χῶροι πλήρεις ὑγροῦ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τοῦ κυττάρου, ἀναγκαῖοι διὰ τῶν ζωῶν αὐτοῦ δὲ ἐκτελοῦντες χρῆσιμους λειτουργίας.

χασμάτιας (ὁ) κ. μαν. κ. νεώτ. εἶδος τοχυροῦ σεισμοῦ ἐπιφθρόντος ρωγμῆς τῆς γῆς, ἀχασματικός: Ἀριστολ.Κόσ.4,28 οἱ μὲν οὐνιζήσεις ποιοῦντες εἰς τὰ κοιλα, χασματῖα λέγονται ἰένει τῶν σεισμών, Ἡράκλειτ. Ἀλληγ.38, Διογ.Α 7,154, Εὐστ.819,56' 2) μαν. θρόκοντες χασματῖα οἱ ἔχοντες μέγала καὶ κερχνατὰ στόματα: ΚΜαίνασσα.Χρον.6658.

χασματικός (ὁ) ἄ. χασματικός βλλ.: Ἀριστολ. Κόσ.4,30.

χασμάτιον (τό) μγν. ὄνοκορ, τοῦ χάσμα βλλ., μικρὰ ὀή: Ἡρών Πνευμ. ἐν Ἀρχ.Μαθ.226,4.

χασματόπτερος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτερών φυλλοκερατιδίων ἐντόμων τῆς εὐρώπης.

χασματώδης-ους-ες νεώτ. ὁ πλήρης χασμάτων βλλ.3,1, ὁ γέμων χασμάτων, ὁ παρουσιάζων κενὰ ἢ ἀσάφη μέρη: χασματώδεις ἔκθεσις.

Χάσμη (ή) [χᾶω, χᾶσκιω] κ. μαν. κ. νεώτ. τὸ χασμάσθαι, τὸ χᾶσμημα, τὸ χασμοῦρητῶν: Ἀρκάδ. 109,26 ἐγὰ εἰς μὴ λήγοντα . . ὀξύνεται τὸ μέντοι χᾶσμη βαρύνεται ἰσάσῃ ἔχον τὸ σύμφωνον: Ἰππ. Ἀφ.1260, αὐτ. Ἀρχ.Ἰστρ.12, Πλάτ.Πολ.503D ἰθνηυ τε καὶ χᾶσμη ἐμπήλσανται, Πλούτ.Ἡθ.451) χᾶσμαι τε καὶ ἰθνώδεις καὶ κατήφεται, Πολυδ.5,168 τὸ μετὰ χᾶσμη ἀνατείνειν αὐτόν, Κλήμ. Ἄλ.Παιδ.2,9,Β1 δεικτάσεις καὶ χᾶσμαι, Πορφ. Ἀποχ.44,24 (Rhoer:) μὴ χᾶσμη ἐμπλησθῶμεν, Θεμιστ.Λόγ.5,68B χᾶσμη ἐμπήλσαν ἡμᾶς καὶ ἀργίας, αὐτ.18,224A καταφέρουσαι ἐς ἰθνηυ καὶ χᾶσμη ὑπ' ἀργίας, Γρηγ. Νύσσι.1,73C.

χᾶσμημα-ατος (τό) [χασμάμαι] κ. νεώτ. τὸ ἀνοήμια τοῦ χασμαμένου στόματος: Ἀριστοφ.Ὀρν. δ1 Ἀπολλὼν ἀποτρόπαις τοῦ χασματῶτα [αρχόλ. ἐπέει πρόσωπων ὄνόνες ἐποίησεν ὁ ὑποκριτής ἔχοντος τὸ ῥάμφος κερχθός, διὰ τούτου εἶπε χασμηματος:] 2) νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ χασμάσθαι, βαθεῖα καὶ παρατεταμένη εἰσπνοή με τὸ στόμα ἀνεψυγμένον πολὺ, τῆς μαλβακῆν ὑπερφᾶν ἀνεψυγμένην καὶ τῆν γλωττίδα ἀνεψυγμένην, χασμοῦρημα, χασμοῦρητῶν.

χᾶσμησις-ος (ή) [χασμάσθαι] μγν., μαν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ χασμάσθαι, χᾶσμη, χᾶσμημα, χασμοῦρημα, χασμοῦρητῶν: Ἰω. Χρυσ.2,7B χᾶσμησις καὶ ἐρυγαί τῶν μεθυόντων, ΕΜ 495,47 ἐν λ. καταχῆνη' 2) μαν. εἶδ. γραμμ. χασματός: Εὐστ.12,4 ἡ τῶν τεσσάρων ἄλφα μετὰ τὸν σὺν αὐτοῖς χᾶσμησις.

χασμόδους-οντος (ιδί) νεώτ. ζωολ. γένος ύμενοπτερών βροκονιδών εντόμων τής Εύρώπης.
χασμολογία (ή) μιν. λόγος κάκωφους και γλήρης χασμωδιών : Λέων Σοφ. Βι. Ίω. Χρυσ. ε.280.33.
χασμός (ιδί) κ. μιν. χάσμη, χάσμημα : Κλήμ. Άλ. 227, Ίω. Κλήμ. 199 χασμοί άκαιροι του στόματος.
χασμούμαι-έομαι μτγν. ποι. αντί χασμώμαι : Θεόκω. 4.53 εις ταύτην εύτυπην χασμήμενος.
χασμούρημα (ιδί) δημ. χάσμημα, χάσμη.
χασμουρητά (ιδί) δημ. τό επανειλημμένος χασμάσθαι, άλλεπάλληλα χασμήματα.
χασμουριάρης (ιδί) δημ., θηλ. -άρα, ε συχνάκις χασμώμενος, ε χασμώδης.
χασμουριέμαι δημ. κ. -ιούμαι ή -ιώμαι χασμώμαι βλ. λ.).
χασμώδης-ους-ες μτγν. ε πάντοτε ή συχνάκις χασμώμενος, ε ύπνώδης, ε υσταλαέος, ε υωδρός : Διογ. Λ 4.32 εν και έσκαψε υωδρών όντα και χασμώδης, ΕΜ 719, 12 όταν χασμώδεις όντες έκτείνωμαι τός χείρας' || τό ούδ, χασμώδες ώς ούς. ή διγενής, άδιόλεπτος χάσμησις, υωδρός : Πλούτ. Ηθ. 92D έπασκίησε τό φιλάτιμον αύτου.. τό δέ χασμώδες έκκάψει και ράβυρον.
χασμώδια (ή) μτγν., μαν., νεώτ. κ. δημ. κακόηχος συνάντησις φωνηέντων εις έπολληλους αυλασδός εν τώ μέσω τής αύτης λέξεως ή έντή συνειφορά, δυσχεραίνουσα τήν γοργήν και άπρόσκοπτον άπαγγελίαν του λόγου : Εύστ. ΙΙ, 33 εχ των φωνηέντων έπολληλιας, αύτ. Ι2, 8, ΕΜ 314, 40, Χατζόπ. Υπεράνορ. 14 ένθω διόρθωσε μιά χασμώδια στό στίχο, ή ούσαινε ν' άλλαγήτ' μιά λέξη'. 2) νεώτ. μτφ. διακοπή τής συνεχείας κ. ιδί. κατά τήν έκτέλεσιν μουσικού τιος ή θεατρικού έργου.
χασμωδιώδης-ους-ες μτγν. έπί ρητορικού λόγου, ε πλήρης χασμωδιών : Ρήτ. 3.544, ΙΙ σύνθεσις λόγου τών εν αύτώ λέξεων ή μέν έστι χασμωδιώδης, ή δέ άχασμωδιώδης.
χασμωδών-ών μτγν. κ. μιν. ποιώ, συνθέτω στίχους ή ποιήμα μετά χασμωδιών βλ. λ. : Εύστ. ΙΙ, 42.
χασμώμαι-άομαι (χάσμη) κ. μιν. κ. νεώτ. μέλλ χασμώσομαι (Πλάτ. Γοργ. 527Α), άόρ. έχασμώθην, άποθ. άνοιγα άκουσιώς τό στόμα και είσπένεω βαθώς και παρατεταμένως έκ κόπου ή υσταταμού, χασμουριέμαι : Ίνπ. Μοχλ. 847, Άριστοφ. Ίνπ. 824 όπάταν χασμά [σγλ. εδόπετε μετεκφρονείσ και περί άλλα τήν διάνοιαν έχεις], Πλάτ. Χαρμ. 169C ώσπερ οι τούς χασμώμενους κατανικρώ άρώντες ταύτό τουτο ζυματάσχομαι, Άριστοφ. ΖΙ 781α, 30 και χασμώμενοι και εκπνέοντες, Αλκ. 19, 515, ΙΙ χασμώτασι πρό των περτωτών υοσούντες, Θεμιστ. Λόγ. 23, 290D ήμμανής και χασμώμενος Γρηγ. Νύσα. 3.253C, Βασ. 1.3511), Ίω. Χρυσ. 9.303β χασμάσθαι και κεχνηνάσι διά παντός έπι τής άγοράς καθήμενον, Θεοφάν. Νών. 2.336 χασμάτα συνεχώς, Ίνπιατρ. 127, δ τό στόμα ού τε άνοίξει ούτε χασμάσθασθαι δυνατός' 2) κ. μιν. έπί θύρας, στόματος κττ., χείνω, χάσσω, είμαι άνοικτός : Αλεξ. Φυλ. άπ. Ι, 7 θύρας χασμώμενης, Πρόδρο. 442 Gaultm. 117 μεθ. Duthheil. θυριδιών στόματα περί τήν λεωφόρον χασμώμενα' 3) μτφ. μένω ένεός, είμαι έκπεπληγμένος, μένω μέ τό στόμα άνοικτόν άπό τήν έκπληξιν : Πλάτ. Γοργ. 486B Ιλιγυήνης άν και χασμώο ούκ έχων δ τό είπος, αύτ. 527Α. 4) ρηματ. π. χάσμημα, χασμύσις.
χασμώρης (ιδί) δημ. ε μη έργαζόμενος, ε ούδέν πράττων και εις ούδέν άσχολούμενος, άργόαχολος, φυγόπνονος, άκηνηρός.
χασμώρι (ιδί) δημ. τό μέν διέλλθ ή ημέρα άνευ έργασίας : τήν περασμένην έβδομάδα είχαμε πολλά χασμώρια'. 2) χρονοτριβή, άργία, σχολή'. 3) άπόλαξη ήμερομίσθιον δι' έλειψιν έργασίας :

τόν άνηγάλλεσ άπ' τή δουλεία του, άλλα τοσ πληρώσε τό χασμώρι του.
χασμωρέω δημ. κ. -άω κ. -μερνώ, άόρ. (έ)χασμωρέομαι, άμτβ. διέρχομαι τήν ήμέραν έν άργία. χάνω τήν ήμέρα μου μη έργαζόμενος, μένω άργός : τόν περασμένο μήνα χασμώρησα πολλές μέρες' 2) άμ. άμτβ. χρονοτριβή, χάνω τόν καιρόν μου : Βηληαρ. Ποιήμ. 75, 7 δίχως να χασμωρήσουν | πλιά στιγμή'. 3) μτβ. κώνω τινά να χασμωρήσιν, να χασώ τόν καιρό του καιρό του : έκαστε πάνω άπ' τό κεφάλι του και τόν χασμώρησε τόν άνθρώπο με τις φυλαρίες τής.
χασούρα (ή) δημ. άπόλαξη, χάσιμο κ. ιδί. χρημάτων έν χαρτοπαιγιώφ.
χασοφεγγαριά (ή) δημ. ή περίοδος καθ' ήν φθίνει βαθμυδόν ε φωτεινός δίσκος τής σεληνης, τό τελευταίον τέταρτον. ε. χάσει του φεγγαριού.
χαστά Ίσα. 'χαστά' χωρήσει, άναχωρήσει' Ιπιδ. διόρθ. χασσεται.
χαστιά Ίσα. 'τόν άπό του δήμου' χαστιείσ γάρ δήμοσ.
χαστούκι (ιδί) δημ. Ισχυρόν ράπισμα, κόλαφος : τόν άρχισε στό χαστούκια.
χαστούκια (ή) ά. χαστούκι βλ. λ.
χαστουκίζω δημ. κ. χαστουκώνω ραπίζω, κολαφιζώ, δίνω χαστούκια : τόν έχαστουκίσε μέσ' στό δρόμο.
χαστουκώνω δημ. ά. χαστουκίζω βλ. λ.
χαστάσι (ιδί) δημ. τό ποώδες φυτόν γλαυκίον τό γνήσιον ή κερσοφόρον' 2) τό ποώδες έπίτοιον φυτόν μήλων ή μηριγυφόρος ή άγρία.
χασχιζώ μιν., άόρ. έχασχισα, γάσκω, γοίνω : Διγεν. Ακρ. 1442 και πρόν τήν άρκτον έφθασον όπου 'τον εις τό δασος.' | Άρκούδα δέ εύρίσκειν αν έχασχισα μεγάλα, ώρμησε γάρ τήν κεφαλήν συντριφαί του παιδιού.
χατέω Ίσα. 'εχάτσει' χαρίζε. έπιθυμεί, αύτ. εχάτεύουσα' χρίζουσα, δεσμένη' προλ. χατέω.
χατέω έπ. έν χρ. μ. κτ. ένεσπ. ποθώ, έπιθυμώ αφοδωρός διακωσώ μτ. άπαρφ. : 'Οδ. Ν 280 ούδέ τις ήμιν δόρπου μνήστις ήνν, μάλα περ χατέουσιν έλέσθασι, άύτ. Ο 376 μέγα . . δμώς χατέουσιν άντία δεσποίνης φάσθαι' κ. άπολ. : Ίλ. Ο 399 χατέοντι περ έμνης, 'Οδ. Β 249 μάλα περ χάτεύουσα'. || μτ. γενικ. έπιθυμώ οφοδωρός, έχω άνόγηκην τινός' Ίσα. εχάτεών, χρείαν έχων, αύτ. εχάτέοντα, δεόμενον, χρίζοντα' : 'Οδ. Γ 48 ποίεσθε δέ θεών χατέουσ' άνθρώποι, 'Απολλ. Ρ 2.316 βούλεται . . θεσφατα φαίνειν . . Ίνα και τ' θεών χατέοι νόσιοι, αύτ. 3.84 ού τι βίης χατέουσαι ικάνομεν' κ. σπαν. μτ. αύτ. : αύτ. 4.1557 ολά τε πολλά άνθρώποι πε χαστέουσιν.
χατζάρι (ιδί) (αραβ.) δημ. ά. χατζάρι βλ. λ.
χατζαριά (ή) κ. χοντζαριά τράμμα, πληγή με χατζάρι βλ. λ. : Πολιτ. Έκλ. Τραγ. 141, ε και τ' τρίτας πιό κακόσ φονιάσ τρέις χατζαρίες του δίναι.
χατζηλάικη (ιδί) δημ. ή ιδιότης ή ε τίλος του χατζή βλ. λ.
χατζής (ιδί) (αραβ.) δημ. π. τοίς Μωαμεθανοίς τιμητικός τίλος των προσκυνητών τών άγλων τόπων Μέκκας κ. 'Μεδίνας' || π. τοίς Χριστιανοίς, άμ. τιμητικός τίλος διδόμενος εις τούς προσκωνητάσ των Ιερών τόπων Ιτής Ίερουσαλήμ.
χατήρι (ιδί) δημ. δ. γρ. του χατήρι βλ. λ.
χατίκι κ. μιν., μέλλ.-τίσιω, έν χρ. μ. κτ. ένεσπ. ώς τό χατέω βλ. λ., έχω χρείαν, άνόγηκην τινός, χρειάζομαι, θέλω π. έπιτιτώ τ' θερωός, μτ. γενικ. πράγιμ. : 'Οδ. Θ 156 νόστιμο χατίκιω Ιαχλό, εχρήζων, δεόμενος', αύτ. Α 350, Λυκόφρ. 837 δαστάσ χατίκιών κ. μτ. γενικ. προσ. : Ίλ. Σ 392 Θέτις υύ τ' οσιο χατίκιε, Πίνω. Ο 294 ες δέ. τό πόν έρμυμένων χατίκιε, Εύρ. Ίρακλ. 465 ού σοσ χατίκιων έδούρ'

ἀναξ στρατηλατεῖ, Ἄνωμ.Βί.Πλάτ.7,22. (Westerm.) Πλάτων τι σετο χατίζει κ. ἀπολ. : Ὅδ Χ351 οὐδέ χατίζων (οὐδέ ἔχων ἀνάγκην πράγματός τινος, Φιλολ. Ἰω.Κόσ.183,15 ὡδέ χατίζων θειοδότης Ἐκάτην με θεῆν ἐκάλεσας ἀνάγκαις κ. παθ. : Αἰσχ. Ἀγ.304 ἄνθρωπε θεσμῶν μη χατίζεσθαι πυρὸς ἰδ.γρ. χαρίζεσθαι, χρονίζεσθαι, μηχανήσασθαι) || μη χατίζων ὁ ἐν ἀνάγκῃ εὐρισκόμενος, ὁ στερούμενος : Ἡσιόδ. Ἔργ.394 μὴ πως τὰ μέταξ χατίζων || φρ. ἔργου χατίζων ἄν ἄνευ ἐργασίας, ἀεργός : αὐτ.21 εἰς ἔτερον γάρ τις τε ἰδῶν ἔργου χατίζων πλοῦσιον.

χατιράκι (ἰδοῖ) δημ. ὑποκορ. τοῦ χατιρί κ.βλ.
χατιρί (ἰδοῖ ἰσραβ.) δημ. χάρις, ἐξυηρήσις : δ.ἰστ. ἐγὼ γιὰ τὸ χατιρί σου καὶ γιὰ τὴν ὁμορφίαν σου ἰσραβ. χάριν σου, ἐξ ἰδιοιτερίας πρὸς σε εὐνοίσις, κίανέ μου τὸ χατιρί, φρ. τοῦ κιάνα δλα τὰ χατιρία ἰκέτωλ προθύμως πᾶν δ.τι μοῦ ζήτηση, -δέ γαλάω χατιρί ἰδέν δυσαρσιτῶ κανέω).
χατιρικός -ή-ό δημ. ὁ πρὸς χάριτι πινὸς γενόμενος.

χατιρικός ἐπίρρ. νεώτ., δημ. χατιρικά με χατιρί : μοῦ ὄωκε χατιρικός μιά ὀκά φρέσκα φάρια.
χάτις-ιδος (ἴ) ὄωρ. τ. τοῦ χήτις βλ.λ. : Ἡσ. ἐχάτις ἐπιθυμία, χρήσις κ.ἰκὼδ. χατίσι.
χατίνος (ἴ) νεώτ., δ. προφ. τοῦ ἀγαθὸν βλ.λ.
χαυδός-ή-ό δημ., δ.γρ. χαυδός ὁ ἔχων συγκλίνομα καὶ ἐλαφρὸς κεκαμμένον τὸ γόνατο.
χαυδοσκελῶν(ω)μι δημ., δ.γρ. χαυδοσκελῶνο[μι]μα, μηκ. παρσκ. χαυδοσκελωμένος, κάρπητ τὸ γόνατο πρὸς τὰ ἔσω διανοίωγν συγχρόνως τὰ σκέλη : Καρκβ.Ζητ.30 χαυδοσκελωμένη ἐπάνω στὸ σκέπασμα τοῦ λεβητιοῦ, ἔτριβέ το μετὶ τῆ ἀσσηθ θυνατά.

χαυδωτός-ή-ό δημ., δ.γρ. χαυδ- ἐπὶ τῶν σκελῶν τοῦ ἀνθρ., ἔκω πρὸς τὰ ἔσω τὰ γόνατα καὶ ἀνοικτάς, διεστῶσας τὰς κνήμας : Καρκβ.Ζητ.66 κιομαίται ἡσχός. .. μετὰ σκέλια χαυδωτά, τὰ χέρια ἀνοιγμένα.

χαυδῶνα δημ., δ.γρ. χαυδ- διευθετῶ οὐτῶ τὰ σκέλη μου κάρπητ τὰ γόνατα, ὥστε νὰ λάβω στάσιμ χαυδῶν βλ.λ., λυγίζοντας τὰ γόνατα στραδῶνω κατὰ ἔξω τὰ πόδια.

χαυλιόδους-οντος-ουν κ. μων. κ. νεώτ. ἐπὶ ζῴων, ὃ ἔχων προεξέχοντας ἰαν ἀνεπτυγμένους τοὺς ὀδόντας : Ἡσ. ἐχαυλιόδουτᾶ τὸν ἐπικεχολασμένους ἔχοντα τοὺς ὀδόντας ἔξω τῶν ἄλλων ὀδόντων καὶ τοῦ στόματος : Ἡσιόδ. Α 387 κήπρος χαυλιόδους (κ.ἰκὼδ. χαυλιόδων), Ἡρ.2,68 ἔχει δὲ ὀρθαλιμούς μὲν ὄντας, ὀδόντας δὲ μεγάλους καὶ χαυλιόδοντας ἰπερὶ τοῦ κροκοδειλοῦ), Ἀριστ.ΖΜ.3,1 οὐδὲν δὲ τῶν ζῴων ἐστὶν ἄρα κερκαρόδου καὶ χαυλιόδου, Ὀπν.Κυν.3,6 ὄμιλον σαρκοφαγῶν ἠθρών, καὶ χαυλιόδουτᾶ γενέθλα, Ἄνω.Κορν.40,4 (ἐκδ. Βόνν.) 2) κ. μων., νεώτ. τὸ ἀρσ. ὄντ. οὐσ. χαυλιόδους ὁ ἐξέχων μέγας καὶ ἔξω ὀδοὺς ζῶου, ὡς τοῦ ἐλέφαντος τοῦ ἄγριοχοίρου : αὐτ. 2,71 τετράπονον ἐστὶ, διχλων . χαυλιόδοντας φάνον, Ἀριστ.ΖΜ 3,1 ὄσα δὲ πρὸς βοήθειαν τε καὶ ἀλκίν (ὀδόντας ἔχει) τὰ μὲν χαυλιόδοντας ἔχει, καθάρπρ ὕς, Πολυδ.5,79 περὶ οὓς σφίσις ἀν. . ἀφρός αὐτῶ ταις χαυλιόδουσι περὶσεῖ, Ὀπν.Κυν.3,252, Γαλ.4,628,17 πλῆκτρα καὶ χαυλιόδοντας ἀρρένων, ζῶων μῦρια 3) νεώτ. ζωολ. γένος ἰθῦσῶν φυσιοστόμων.

χαυναί-ακος (ἴ) λεξ. κομπασιῆς, ἀλαζῶν, ἀνοικτῶν : Ἡσ. ἐχυνάκων, χαυνοποιῶν, οἱ δὲ χαυνολόγων.

χαυνιάζει Ἡσ. ἐπλανῶς ἰάνανγ. Κοραῖ ἐχαιυνάει, πλάδῶ).

χαυνίτω σχδλ.κ.δημ. τὸ παθ. χαυνίζομαι γίνομαι χαυνός, μαλακός, πλάδαρός : Σχδλ. Ὀπν. Ἀλλ.1,230

2) δημ. παθ. ἐξ ἐκλύσεως τῶν δυνάμεῶν μου χασμῶμαι ἐλαφρός, χασουριέμαι : Καρκβ.Ζητ 94 ἄρχισαν ἴ γυναικίς. . ν' ἀνακλαδίζεαι ἢ μία ἐπάνω στὴν ἄλλη καὶ νὰ χαυνίζεσαι.

χαυνολόγος-ον Ἡσ. ἐν λ. χαυνοῖ βλ.λ.
χαυνοποιός-ον Ἡσ. ἐν λ. χαυνοῖ βλ.λ.
χαυνοπέλερος-ον μων. ὁ χαυνός, ἀτόνως, πολέμων, μοχόμενος : Τζέτζε, Ἀλληγ. ἰλ.Ο 245,191.

χαυνοπολίτης (ἴ) πολιτῆς χαυνός, κοῦφος, ἀνόητος δδ. ὁ σκόδαλος ἀποτάμενος : Ἀριστ. Ἀγ.635 μὴθ' ἠδεσάται θωπευόμενος, μὴτ' εἶναι χαυνοπολίτας ἰσχόλ. ἐκεχαινωμένους περὶ τὴν πολιτείαν ἢ τὴν πόλιν).

χαυνοπρακτικός-ον κωμ. ὁ χαυνοθεὶς τὸν πρωκτὸν, εὐρύπρωκτος, ὁ κινάιστος : Ἀριστοφ. Ἀγ.104.

χαυνός-η-ο(ν) (χῶν) κ. μων., νεώτ. κ. δημ., θηλ. κ. χαυνός (Πλάτ.Νόμ.882F, Ἀριστ.Πρ.23,29) οὐτὰ μῦρια δὲν συνέγονται στερωτός ὁ χαλαρὸς συστάσεως, πλάδαρός, μαλακός : Ἰππ. Ἀφ.1256, Ἀριστολ.Πρ.23,29, Θεόδωρ.Φι 3,8,5 παχὺ μὲν ἔχει τὸ στέλεχος, χαυνὸν δὲ καὶ κοῖλον ὡς ἐπὶ πολὺ, οὐτ.5,3,3, Ἀθῆν.7,309B ἢ δὲ τῶν χλωρῶν κωβίων ἀρφέ χαυνότερα ἐστὶ, Διδδ.Σ 3,11 τῆς τὸν χρυσὸν ἐχούσης γῆς τὴν σκληροτάτην πυρὶ πολλῶν καύσαντας καὶ ποιήσαντας χαυνὴν, αὐτ.1,39, Θεοφάν.Νὼν.2,262 (τοὺς μαυτοὺς τῶν γυναικῶν) διὰ τὸ χαυνὸς θντας, αὐτ.2,266, Γεωπ.12,2,4 2) κ. ἐπὶ ἐνεργειῶν, χαλαρός, ἀνεμεινός, ἀτόνος : Πλάτ. Πολιτ.282F ὄσο τὴν αὐστηροτήν χαυνὴν λαμβάνει 3) κ. νεώτ. ἐπὶ προσ., μάστιγας, ναθρός, κοῦφος, ἀνόητος : Ἀριστ.Η Νικ.4,3,6 ἂ μεγάλων ἔσωτον ἀξίω, ἀνόητος ὦν, χαυνός, Συνέσ. Ἐπιση. 105 φοδοῦμαι δὲ μὴ χαυνὸς γενόμενος, καὶ πρσιπέμενος τῆς τῆρῆν, ἀμφοῖν διαμαρτῶ, Ὄωμ.Μ Β23 ἀσίστονον φομέν τὸν χαυνόν, ἔυστ.1500,51 χαυνός καὶ τὰς φέρας κεχαλασμένος 4) δδ. κ. ἐπὶ πνευματικῶν ἢ ψυχικῶν καταστάσεων, ἐκδηλώσεων, ὁ ναθρός, ὁ ἀτόνος, ἀποκοιμισμένος : Σδλ.10,8 σύμπασιν δ' ὅμιν χαυνός ἐνεσσι τὸός, Πινδ.Π 2,112 γαυῆνα προπίδι, Ἡρωδιαν. Ἰστ.2,15,4 ἄλλως μὲν ὄντα τὴν γνώμην χαυνὸν καὶ ἀπλοτῶτερον, Μαλακ.Παράλλαγές σε μιά προσήλωσις ὡς κρατεῖ χαυῖο τὸ πνεῦμα 5) εἰδ. ὁ ἀνοήτως, κοῦφος ἀλαζῶν, ὕβριστικός, ὑπερφηφονος : Πλάτ.Νόμ.78F τὰ μὲν . χαυνός τὰς φυχὰς καὶ θρασείας ποιεῖ, Ἡρωδιαν. Ἰστ.5,8,8 φύσει δὲ χαυνὸν τὸν τράπον ὄντος καὶ ἀφειδῶς πᾶντα καὶ φανερός . λέγοντος καὶ πράττοντος 6) μάστιγας, ὀυνητόσatos, κοῦφος : Πινδ.Ν 8,78 κενεθὲν ἐλλίθωμ χαυῖον τέλας 7) τὸ ὄρα, ὡς οὐα. χαυνός νεώτ. ζωολ. γένος ἀμφιβίων ἀνούρων τῆς οἰκογεν. τῶν φρυνιδῶν. .

χαυνόσαμφος-ον μτην. ὁ χαυνὸς καὶ σαμφός, πλάδαρός, μαλακός : Ἐρωπιαν.δ.336.

χαυνότης-ητος (ἴ) ἰδιότης τοῦ χαυνόου βλ.λ.), τὸ παρῶδες, ἀπογῶδες, μαλακὸν τῆς συστάσεως : Ξεν.Οικ.19,11 τὰ φυτὰ κίνδυνος σῆψεσθαι μὲν δι' ὕγραπτητα, ἀσάεισθαι δὲ διὰ ξηρότητα, θερμαινωμένω δια χαυνότητα τῆς γῆς τῶν ἰθῦων, Πλούτ.Σεπτ.17 γῆ ὑπὸ χαυνότητος ἐθέρπωνται, αὐτ. Ἡ8.649F 2) ναθρότης, ἀνοησία, ματαιοῖς τῆς διανοητικῆς, πνευματικῆς, ψυχικῆς : Πλάτ. Ἡ8 752F τρυφὰς καὶ χαυνότητας, αὐτ. Ἀκ.δ.Βασ.1, 348B χαυνότης τῆς διανοίας, Συνέσ.27D γνώμης χαυνότης, Σχδλ. ἰλ.Κ 427 ἐσελία καὶ ναυνότης, Κλήμ. Ἀλ.288 3) ἀλαζονεῖα, ματαιοφροσύνη, κενότης ψυχῆς : Πλάτ.Θεαίτ.175B οὐδὲν δυνάμενον . χαυνότητα ἀνοήτου ψυχῆς ἀπαλάττειν, Πλάτ. Ἡ8.556A χαυνότητα πρὸς δόξαν ὑπὸ ἀλαζονείας αὐτ. Ἀρτ.27, Ἀριστεῖδ.2,395,4 σοφιστοῦ νόμῳ καὶ ναυνότητι ταῦτα ἐκομφεύομην, Θεμιστ. Λόγ.23,291A αὐτοὺς ὄγκου ἐπιμνήλημι καὶ

χαυνότης 4) έν ειδ. σημ. 'Αριστλ.'Ηθ.27 «περὶ δὲ τιμῆν καὶ ἀτίμων μεσότης μὲν μεγαλοφύχια ὑπερβολὴ δὲ χαυνότης τις λεγόμενη».

χαυνόφρων-ονος (ἰ) ἡ σχόλ. ὁ χαύνος τὰς φρένας, τὸν νοῦν : Σχόλ.'Οδ.Δ371 χαυνόφρων καὶ μὴ πεπικυμένως τὰς φρένας.

χαυνό-ω κ. μον. κ. νεώτ. φρον χαυνώνω, μέλλ. χαυνάσω, παθ. χαυνούμαι, δημ. χαυνόνομαι, δημ. παθ. ἀόρ. (ἐ)χαυνώθηκα, κ. μετ. ποθ. παρκα. χαυνωμένος, καθιστῶ τὴν χαλαρόν, ἀναφ. πρὸς ἐ-έργειαν : Φιλῆς 35,8 λέων δὲ χαυνοὶ τοῦ δρόμου τὸ σύντονον' || παθ. γίνομαι χαύνος, πλαδορός, μαλοκόκος : Αἰλ.Ζ1.12,17 χαυνόσθαι ὑπὸ τοῦ νότου τὰ σώματα ταῖς κυούσαις, Θεοφύλ. Σ' Ἐπιοτ.30,78' || νεώτ. κ. δημ. περιπλητῶ εἰς πνευματικὴν καθρότητα ἢ εἰς σωματικὴν ἀτονίαν πρβλ. ἀποχαυνῶ' 2) ειδ. χάσκω, ἀνοίγω, ὑπανοίγω τὸ στόμα κατὰ τὴν στιγμήν τοῦ φιλημάτων : Ἐδμ.'Ἐπιολ.1,5' 2) πληρῶς μεταφορῶσως, ἀλαζονεῖας, φυσικῶ, φυσικῶν τὰ μυαλὰ : Ἐύρ.'Ἀνδρ.931 αὐτὸ με λέγουσαι τοῦδ' ἐχαύνωσαν λόγους, Πλάτ.Λύσ.210Ε' || παθ. γίνομαι μάταιος, κοῦφος, ἀλαζονεῦμαι, παίρουν ἀέρα τὰ μυαλὰ μου : 'Αριστλ.'Ἀρετ.7,5, Πλούτ.Καίτ.29 ἐπὶ τούτοις Περνήσιος ἐχαυνούτα' || δθ. κ. βάθρ. 95,36 ὁ νοῦς ἐχαυνώθη, αὐτ.95,77 κόραξ καρδίαν ἐχαυνώθη' 4) ρηματ. π. χαύνωμα, χαύνωσις.

χαύνωμα-τος (τὸ) ἴμν. γη. ψήφα χαλαρός, μαλοκόκος συστάσεως : Πλούτ.Σερτ.17 τοῦς Ἰπποῦς διεξήλασαν ἀνιστάντες τὸ χαύνωμα.

χαυνών-ωνος (ἰ) ἴμν. εἶδος ζυμαρικοῦ, ἐν χρῆσει ἄντιος παρὰ τοῖς Ἑβραίοις : Πάδ.'ἱερ.7,18' || Ἡσ. ἐχαυνώνας' ἄρτοι ἐλαίφ ἀναφωραθέντες.

χαύνως ἔπιφρ. ἴμν. κ. νεώτ. χαλαρῶς, ἀνεμμένος : Ἡρωδιδιαν.'Ιστ.4,15' 2) κωβρῶς, ἀνοήτως, κούφως.

χαύν-ωσις-εως (ἡ) κ. νεώτ., δημ. -η χαλόρωσις : Ζέξτ.Ἐμν.Πυρρ.1,238' 2) διάστημα κενόν : Γεω.10,15,17' 3) ἐλάφρυνσις τοῦ βάρους, τῆς ἐντόσεως πράγματός τινοσ, κ. ἀναφ. πρὸς ἀφηρημένα, ἡ ἐλάττωσις τῆς ἀξίως, τοῦ πνευματικοῦ βάρους, τῆς σημασίας ἢν ἔχει τι : 'Αριστοφ.Νεφρ.875 χαυνύσιν ἀναπιστηρίαν ἐν ειδ. σημ. : σχόλ. εδ-τον τοῦ ἀντιόκου προβάλλοντος λόγου πιθανοῦς εἰς τούναντιον τῆς αὐτοῦσ περιτρέφει καὶ χαύνους καὶ ἀσθενεῖς ποιήσει, διὰ τῶν λόγων αὐτοῦ ἀσπείσας τοῦδ δικαστὰς ὡς ἀρ' ἀληθῆ λέγειν' 4) νεώτ. κ. δημ. ἡ κατάστασις, σωματικὴ ἢ πνευματικὴ, φυσικὴ τοῦ χαύνου, καθρότης, ἀτονία πνευματικῆ, ἔλλειψις διανοητικῆς ζωηρότητος, ἀποβλακώσις.

χαυνωτικός-ή-όν (ν) ἴμν., νεώτ. κ. δημ. ὁ προ-ξενῶν χαύνωσιν, χαλόρωσιν, πλαδορότητα, μαλοκόκητα : Πλούτ.'Ηθ.771Β' 2) νεώτ. ὁ προκαλῶν καθρότητα, ἀποβλακώσιν, ἔλλειψιν πνευματικῆς, φυσικῆς δυνάμεως, ἰκανότητος : χαυνωτικὸ φάρμακα-χαυνωτικὸς συνθήσις.

χαυνωτικός ἔπιφρ. νεώτ., δημ. -ά κατὰ τρόπον χαυνωτικόν βλ.λ., προκαλοῦντα χαύνωσιν, ἀτονίαν : τὰ ναρκωτικὰ ἐπέδρασσαν χαυνωτικῶς ἐπὶ τῆς ἀσθενούσ.

χαφιεδμοικός (ἰ) δημ. πρᾶξις, ἐνέργεια χαφιέ βλ.λ., ὡς καὶ ἡ μόνον εἰς καταδότην ἀρμυζοῦσα ἐνέργεια, ἐπιδωξις.

χαφιέ (ἰ) δημ. ἐν ὑποπινητικῇ σημ. ἀστνομικός κατὰσκοπος' 2) γεν. καταδότης.

χαφταλευράς (ἰ) δημ. ὁ ἀθηφάγος, ὁ φαγάς.

χαφτανάξ (ἰ) δημ., θηλ. χαφτανός, ὁ λαίμαργος, τρώγων, ποῦ χάφτει τὸ φαγητό του, ὁ λαίμαργος, φαγάς.

χάφτας (ἰ) δημ., θηλ. χάφτισσα, πληθ. χάφτες κ. χάφτιδες, ὁ με χάσκον τὸ στόμα λαμβάνων με-

γάλουσ βλωμοῦσ καὶ ἀμασῆτως καταπίνων, ποῦ χάφτει λαίμαργα τὸ φαφ, χαφτανάξ. 2) ἴμν. ὁ μετ' ἀπληστίας ἰδιοποιούμενος τὰ ἀλλότρια χρήματα ἢ κτήματα, φιλόδοκος σφετεριστής : χάφτας τοκογλύφος ὁ πατέρας, σπάταλος τεμπέλης ὁ γιός' || ἐπὶ γυναικίος ἐλευθερών ἠθῶν χάφτισσα ἡ ἀπῆλστος καὶ σποτάδως ἐκμετολελευομένη τῆν ἡ τοῦσ ἐν ἐρωτικῇ μετ' αὐτῆσ συναφεία' 3) ὄμ. ἡ ἐκ πνευματικῆς ἀνεπαρκειῆσ ἢ κωβρότητος ἢ ἐξ ἀγροικίας διοπορῶσιν οἰσνεῖ με χάσκον στόμα δι' ἀνάγκη λόγου καὶ ἐκπληροσόμενος' || γεν. κωβρός, ὄκνος, ἀμύδης τῆν ἀντίληψην ἐν τῇ σημ. τούτῃ κ. σύνθετον μυοχάφτας ἰθ-ης' || συνεκδ. ὁ κωβρῶς ἐπίστας, ποῦ χάφτει ὅτι τοῦ λένε.

χάφτης (ἰ) δημ. διαφ. τ. τοῦ χάφτας βλ.λ.) 2) ὁ ἰχθύσ ἀκρόπνοια βλ.λ.

χάφτω δημ. κ. χάδω, ἀόρ. ἐχάφα, ἀρπάζω διὰ τοῦ στόματός καὶ καταπίνω, τρώγω λαίμαργῶσ, με βουλιμίαν : γιὰ πότε τὸ χάφει κίβλασ τὸ φαφ τοῦ' 2) ἴμν. λίαν εὐπίστος, ἀκρίτως, ἀδασανιστὰσ ἢ κ. κωβρῶσ ποτεῦωσ : ἀμείσως ἐχάφει τὴν φευτιά, - ἐγὼ δὲν τὰ χάφτωσ κἀπὶ τέτοια, - ὅσα τοῦ λέει ἢ γυναικία του τὰ χάφει' 3) ἐν φρ. κ. παροιμ. χάφτωσ μυλίεσ ἀπρακτῶσ, ἀσχολοῦμαι εἰς πράγματα μὴ σοδάρω, ἡ ἀδυνατώ τὸ κρῖνω, δὲ σκεφθῶ, εἶμαι τεμπέλης, χασσομέρης ἢ βλάκωσ' || παροιμ. ὁποιοσ πάει νὰ χάφῃ βῶδι, χάφτει μυλίεσ ἰδ ἐπιζητῶν νὰ ἐπιτύχῃ πράγματα ὑπερβδίνοντα τὰς ἰκανότητάσ του, συνθήβωσ ἀσταχεῖ, ἀποτυγχάνει καθ' ὁλοκληρίαν' 4) ἀπῆλστος καὶ ἀδίκωσ νοσφιζομαι τῆν περίουσιαν ἢ κτήμα ἄλλου : τοῦ 'χαφει τῆν περιουσία-τὸ σπῖτι.

χαχάμης (ἰ) (ἔβρ.) νεώτ. κ. δημ. τίτλοσ τοῦ θρησκευτικοῦ ἀρχηγού τῶν ἰσπανικῆσ προελεύσεωσ Ἑβραίων' || ὑποκ. χαχαμικός σκαπι. Ἑβραίοσ.

χάχανα (τὸ) δημ., σπον. ἐνικ. χάχανα (τὸ) παρατεταμένωσ, ἐλαφρῶσ ἡχηρῶσ γέλωσ, ἰδ. ὁ ἐξ εὐθυμίας καὶ ἀνευ ἀποχρότων λόγου : τὰ κοριτοσπούλα σάν τὸν ἐβρῶν ποῦ ἀκόνταφε, ἀρχισαν τὰ χάχανα' πρβλ. χάχας.

χαχάνισμα (τὸ) δημ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτελέσμα τῶν χαχανίζωσ, τὸ συνεχῆ χάχανα βλ.λ.

χαχανίζω δημ. κ. κωκανίζω γελάω ἡχηρῶσ πως ἰδ. ἀνευ ἀποχρότων λόγου : χαχανίζει παιδιάρστικα με τὸ τίποτε' 2) ἐκφωνώ κατ' ἐπαδόληψιν ἡχηρῶσ τὸν ἡχον χά χᾶ, κογχάζω : Ζερβ. Τραγ.ΚΚ 65,25 χαχανίζεισ ὅπου τύχη ἀροσπηλιά.

χαχάνισμα (τὸ) δημ. κογχασμός.

χάχανο (τὸ) δημ. κ. κἀκανο βορουδῶδης γέλωσ, κογχασμός.

χάχας (ἰ) δημ. ὁ χάσκων, ἀνόητος, εὐθῆσ, χοζός' 2) ὁ ἀνοήτος, ἀνευ λόγου γελῶν, κωβρός.

χαχόλοκος-η-ο δημ. ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενοσ εἰς τοῦσ Χαχόλοουσ βλ.λ., ἀχαρισ, μπατάλοκος.

χαχόλοπος (ἰ) δημ. Ρῶσοσ' 2) μετωνυμ. ἀνθρώποσ μεγαλόσωμοσ καὶ ἀχαρισ.

χάφη (ἡ) δημ. ἡ φυλοκή : τὸν βάλανε τῆν χάφη, χαφί (τὸ) δημ. ὁ ἰχθύσ ἐγκρασιόλοκος, ἀ. χαμφί.

χαφιά (ἡ) δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ χάφτω βλ.λ.' || ποσότησ φαγητοῦ δσην χωρεῖ τὸ στόμα, βλωμός, μπουκιὰ' 2) συνεκδ. μικρῶ ποσότησ : τὸ 'φαγε μὴ χαφιά.

χάω-ῶω ἴμν. κ. μον. ποτελέωσ καταστρέφωσ : Σιμηλίκ.'Ἐπίκτ.173' || παθ. ὄλασμερῶσ καταστρέφωμαι, χάνομαι : Ἀθανάσ.2,9Δ' οὔτε τῆ κτισίσ τῆσ πόλεωσ ἔμεινε, ἀλλὰ πάντα ἐχάωθη, Μαλ.δὸλ.1437,19 ἐχάσθη ἡ γῆ ὅλω τὸ σῆσμοῦ καὶ ἐχάωθη τὸ ἡμῖσ τῆσ πόλεωσ.

χάωδης-ουσ-εσ μον. κ. νεώτ. ὁ ὁμοιοσ πρὸς χάοσ : Ἀσμακ. ἐν Wolf.Aneod.Gr.3,235 ἡ χάω-

δης άπειρία και ήνωμένη άδάκρυτος σύμψηξις πάντων || νεώτ. έν χρ. ίδίως προς χαρακτηρισμόν καταστάσεων έν οις έπικρατεί άπόλυτος σύγχυσις, άτοξία, έλλειψις ρυθμού, όργανώσεως : χωδής ή κατάστασις μεταπολεμικής εις τήν ήττηθείσαν χώραν.

ζώνονος |ό| λέξ. Ζωναρ. ελάνος. 'Εθνικόν. και χασας όρους κριθίνους* πρβλ. ζωνάιν.

ζαώτης |ο| πάπ. ό ταραξίας : **εξαλείφαι** δε τόν ζαώτην **ραδιουργόν** τέ τε **άδικον**.

ζεδίσθις |ο| [τουρκ.-περσ.] νεώτ. κ. δημ. τίτλος άπονεμόμενος άλλοτε υπό τού σουλτανάτου τής Τουρκίας εις τόν βασιλέα τής Αιγύπτου.

ζεδιδικός ή-όν νεώτ. ό άνήκων, άναφερόμενος εις τόν ζεδίσην, τούς ζεδίσις : ή **ζεδιδική** αλλη.

ζεδρονά [τά] κ. νεώτ. τό έλλοβοκαρπα φυτά, τό δσπρα : 'Αριστλ.Μετ.4,10,14,αύτ.Ζ' 3,1,15,Οεδφρ. Φ18,22 τό δέ, **ζεδρονά**, όλον κύμας, **κρέθινθος**, **πίσος**, και όλως τό δσπρα προσαγορευόμενα, αύτ.4,28 ό δέ καρπός **έλλοθος**, καθάπερ τών **ζεδρονών**, Νίκ.Θηρ.752' 2) νεώτ. βοταν. οίον. φυτών τής τάξεως τών **ροδανθών**, περιλαμβάνουσα **έξοκκόσια** γένη, δώδεκα χιλιάδας είδη φυτών διαδεδομένο πανταχού τής ύψηλής, τά πλείστα τών οποίων έχουσι σπέρματα εδώδιμα κρέθινθος, φακή, φοσιολος, πίσσον, κύμας κ.ά.] μέγας αριθμός άποτελεί άριστήν κτηνοτροφικήν ύλην, άρκεταί δέ παρέχουσι ζυλίαν, χρωστικάς ουσίας [άκόκια, σίμητοξύλον, ίνδικόφορός], ρητίνας και κόμμεα [βυενάισι, άστράγαλος, άκόκια, κοπαϊσφόρα], ώς και έλαια, ά, **ζεδρονάφάρα**, ψυχανθή, **έλλοβοκαρπα** 3) 'Ησ. **εξεδρονά** δσπρίων τ. οι δέ **πανπεριμίαν**.

ζεδρονός-ή-όν έπί καρπών, φυτών, **έλλοβοκαρπος** πσβλ. **ζεδρονά** : 'Αριστλ.Ζ18,5,3 [δ.γρ.]

ζεδρονόδης-ουs-ες μγν. ό όμοιάζων προς τούς **ζεδρονας** βλ., πρός τί τών **ζεδρονών** : Φαν.π. 'Αθν.9,406c.

ζεδρονόφορα [τά] νεώτ. τά **ζεδρονά** βλ.,2.)

ζέδρσφ-οπος [ο] μγν. κ. νεώτ. κ. **ζέδρωφ**, σπών. ήνκ. τ. τού **ζεδρονά** βλ., φυτών τί τών **έλλοβοκαρπών** Σουιδ. **εζεδρωφ** τό δσπρίον : 'Αθν.13,596A, Πορφ. Αποχ.2,6' 2) νεώτ. είδος μονογώνου διορρηκτιών καρπών, ά. **λθδιον**, δσπρίον.

ζεεία μγν. έπ. τ. τού **χειά** βλ. : Νίκ.Θηρ.79 **τά δέ διπλάσσιον** **ζεεσιαις**.

ζεζανάγκη [ή] μγν. ίσθρ. άλοιοφή καθαρκική διευκόλυτη τής κενώσεως.Παύλ.Αιγ.7,9, 'Αετ.3,135.

ζεζάσις [ο] δημ., θηλ. **ζεζού**, ό συχνάσις άποπατών. ά. **χέστις** 2) μγφ. δειλός, φοβιταίαρής πρβλ. φρ.ετ.ά κάνει άπάντω τού : **στειλίαν** δλους τούς **ζεζόδες** **νά** **πολεμήσουνε**.

ζεζητίω-άω κωμ. **έρεπτικόν** τού **ζέζω** βλ., **έχω** **ανάγκη**, αίσθάνομαι τάσιν προς κένωσιν. **θελω** **νά** **άποπησώ**, **νά** **ζέσω** : 'Αριστφ.Νεφ1387 **ού** **δε** **ύν** **ανάγκων** **βούωτα** **και** **κεναγάθ** **ότι** **ζεζητιών** **ούκ** **έπληξ** **έξω** **έξενεγκειν** . . **άλλά** **πνιγ** **γάνωσ** **αύτου** **ποίησα** **κακίαν**, **αύτ.Βάτρ.δ**, **Εύβουλ.π** 'Αθν.10,417D πρβλ. **χεεσίω**.

ζέζω κ. μσν, νεώτ. κ. δημ., μέλλω **χεεσούμαι** ['Αριστφ.Σφ.94], **αύτ.Ειρ.1235** ή, **ζέσομαι** [κατα-] : **αύτ.άπ.207**, **άόρ. έχσσο** [αύτ. 'Εκκλ.320, **κατ-** : **αύτ.Νεφ.174**, **έγ-** : **αύτ. 'Εκκλ.347**], **άόρ. β'** **έχεσαν** [κατ- : 'Αλκαί.Κωμ.Γονυμ.4], **άπαρφ. χεεσίν** Γ'Αριστφ.Θεου.570, ΑΠ7,683], **παρκα** **κεζόδω**, **μέσ**, κ. **παθ. ζέζομαι** Γ'Αριστφ.Ιππ.1057], **παθ.άόρ. έχέσθην**, **δημ. έχέστινα** κ. **χέστινα**, **παρκα**, **κέχεσμο** μη **κεχεσμένος** [αύτ. 'Αχ.1170], **δημ. χεεσίω** **ος** **έκβάλλω** **άπό** **τού** **πρωκτού** **τά** **περιπτώμα** **τά**, **άποπατώ**, **τά** **κάνω** : 'Αριστφ.Νεφ.391 **ζώταν** **ζέζω**, **κοιμήθ** **βροντή**, **αύτ. 'Εκκλ.320** **άλλ** **έν** **καθάρσφ** **πού** **πού** **τίς** **δν** **ζέσας** **τό** **χοι**, **αύτ**808, **αύτ.**

Σφ.94], **αύτ.Ειρ.1235**, **Πλούτ.'Ηθ.323F** **έμεσάντων** **έν** **τῷ** **έφορέφω** **και** **χεσάντων** **έπί** **τῶν** **δίσφων**.

2) **άποπατών** ρουπαινών τ, **λερών** : **Εθπ.Κόλακας** 17 **χαρίτων** **μέν** **άμικει**, **σπασμίδας** **δὲ** **ζέζει**, **μήλα** **δὲ** **χρέμπεται**, **έχσσο** **τό** **βρακί** **του** 3) **δημ. ύβρίσκω** **υδαίνω** : **άν** **μού** **κάνη** **τόν** **έξυμιο**, **θά** **τόν** **ζέσω** **γιά** **καλά** 4) **τό** **μέσ**, **ζεζομαι** ρουπαινόμει **άποπατών**, **τά** **κάνω** **άπάνω** **μού**, **λερώνομαι** : **χεστίνες** **πάσι** **τό** **μωρό** 8θ. κ. κωμ. περι τών **έκ** **τού** **φάβου** **δυνόμενων** **και** **νά** **άποπατήσασιν** : 'Αριστφ.Ιππ.1057 **χεσσιτω** **γάρ** **έμ** **μαζέσαιτω**, **-σάν** **άκουσε** **τίς** **κανονίης** **άπό** **τό** **φάβου** **ταυ** **χέστηκε** || **έχω** **έπειν** **πρός** **άποπατήσαν**, **χεσειώ** 5) **τό** **παθ. είδ.** **έπί** **τῶν** **περιπτώματων**, **έκπίπτω** **τῆς** **έδρος** **κατά** **τήν** **άποπάτησιν** : 'Αριστφ. 'Αχ.1170 **πέλεθον** **άρτιως** **κεχεσμένον** 6) **ρηματ.** **κ.** **χέσιτω**, **χέστης**.

χειά [ή], **λων**, **χειή** όπη, **φωλέος**, **ιδίως** **όρεσος**, **τρούνα** : 'Ιλ.Χ.93 **δὲ** **δρακύν** **έπί** **τῆς** **δρόστερος** **άνδρα** **μένρησι**, **αύτ.Χ.95**, **Πλούτ.'Ηθ.169B** **άρκτων** **φωλέοις** **ή** **χειαις** **δρακονών**, **Οεμιστ.Αθ.15,192A**, **Ευάναπ.Σουιδ.** **έν** **λ**. **περιοπειραθείς** **καθ** **άπερ** **γεννατός** **όφρις** **καθελπίτων** **έπι** **τῆς** **εαυτού** **χειάν'** || **μγφ.** **φρ.** : Πινδ.1,8,153 **ήσαν** **ούκ** **άπειραν** **καλών** **εδώμασεν** **υπό** **χειά** **ιδέν** **έθαφε** **τή** **νώτη** **του**].

χειή [ή] **λων**. τ. τού **χειά** βλ.

χειάλικα [τό] δημ. ύποκορ. τ. **θωπευτ.** **του** **χειή** βλ., **μικρόν** **τρυφερόν** **χειλος** : Μαλακ.Συντρ.21,7 **δὲ** **φίλιαν** **ποτέ** **γλυκυτότερα** . . **χειάλικα**.

χειλανθή [τό] νεώτ. βοταν. **οίκο**/**γένεια** **δικοτυληθώνων** **φυτών** **συμπιτάλων**, **περιλαμβάνουσα** **3,000** **είδη** **διαδεδομένα** **πανταχού** **τῆς** **ύψηλης**, **άν** **πλείστα** **φαρμακευτικά** **λαθραנית**, **θύμος**, **ροσμαρίνον**, **μίσην**, **όρίγανος** **και** **κοσμητική**.

χειλάρας [ο] δημ. κ. **χειλάς** **ό** **έχων** **μεγάλα** **χειλή**.

χειλάριον [τό] γλωσσ. ύποκορ. **του** **χειλος** **βλ.**

χειλάσις [ο] δημ., θηλ. **χειλού**, **ά**, **χειλάρσος** βλ.

χειλοεκάκισι [ή] νεώτ. ίσθρ. **νόσος** **σταματική** **τῶν** **παιδών**, **έκδηλομένη** **έως** **έξοιόδισις**, **σκληρυνσις** **και** **έλαφρά** **έρυθρότης** **τῶν** **χειλέων**.

χειλοεπλασία [ή] νεώτ. κ. **χειλοεπλαστία** **πλαστική** **έπέχειρισις** **διά** **τόν** **άνασχηματισμόν** **δυσμορφως** **διαπεπλεγμένου** **ή** **έλλειπόμενου** **χειλίου**.

χειλοφωγος-ον νεώτ. έν χρ. έν τῷ **γραμματ.** **έν** **τῷ** **οὐδ**, **πληθ.** **χειλεόφωνα** [τά] **οί** **φθόγγοι** **οί** **έκ** **φωνοόμενοι** **διά** **τού** **σχηματισμού** **φρογγμού** **έπί** **τῶν** **χειλέων** **κατά** **τήν** **έκπομπήν** **τῆς** **συνοχῆς**, **ά**, **χειλικοί** **φθόγγοι**.

χειλί [τό] δημ., πληθ. **χειλία** [προφ. δούλλ]. **τό** **χειλος** βλ.,11 : Πολύτ. 'Εκλ.Τραγ.161,3 **ή** **όγάγη** **άπό** **τά** **μάτια** **πίανεται**, **οτά** **χειλία** **κατεβαίνει**, **Βαλαωρ.Φυγή** 48 **άπό** **τῆ** **ζήσια** **Γ** **κρούσά** **ανάστεινα** **ξε**, **δ** **γαγκίς** **τά** **χειλία**, **Μαλακ.Συντρ.34,10**.

χειλικός-ή-όν νεώτ. **ό** **άναφερόμενος** **εις** **τό** **χειλή**, **ό** **τόν** **χειλέων** : **χειλική** **νόσος**-**πάθης** || **χειλική** **έπιφάνεια** **ή** **πρός** **τά** **χειλή** **βλέπουσα** **έπιφάνεια** **τῶν** **έξ** **προσίων** **όδόντων** || **γλωσσ.** **χειλικό** **φθόγγοι** **τά** **χειλεόφωνα** βλ. έν λ.

χειλεόφωτος || **είδ.** **άνατομ.** **χειλικός** **χάνδρος** **ινοχώνδρος** **δακτύλιος** **περιβάλλον** **τό** **χειλος** **τῆς** **κόλης** **άρθρικῆς** **έπιφάνειας** **διαθρώσεών** **τινων**, **ά**, **γληνιατός** **χόνδρος**.

χειλίτιος [ο] νεώτ. **γένος** **λαβριδών** **ιχθύων**.

χειλίος ΕΜ δ.γρ. **τό** **χιλίος** βλ.,11 : ΕΜ 817.]

χειλίτις-ιδος [ή] νεώτ. ίσθρ. **όξεια** **φλεγμονή** **τῶν** **χειλέων** **φλεγμονή** **εις** **γαγγάδων**, **δοθινης** **ή** **έκζέμας** **άδενική** **ή** **άπολειπτική** **χειλίτις** **ή** **χαρκτηριζομένη** **διά** **τῆς** **έμφανίσεως** **μικροτάτων** **κοκκίων** **ύγραζόντων**.

χειλο [τό] δημ., πληθ. **χειλία**, **τό** **χείλος**, **τό** **άχειλι** : Σολωμ.Λάμπρ.19,8,4 **πουλιού** **δὲν** **άκουσε**

λάλημα ή χείλου, αὐτ. Ἀγνώριστη 18 κόκκινα κί
δροσφα ἔχει τὰ χείλα.
χειλόγναθα (τὸ) νεώτ. ζωολ. κατηγορία μυ-
 ριαπόδων ζωαρίων ἀνισθόλων, φωτοφάγα.
χειλοδάκτυλος (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος ἰχθύων
 ἀκανθοπερυγίων.
χειλόθευς-ουτος (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος πρωτο-
 ζῶων ἐγγυματικῶν τῶν θερμῶν καὶ εὐκράτων
 χλωρῶν ὑπαγόμενον εἰς τὴν οἰκον. χλαμυδοδόντων.
χειλομενής-οὐς (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος κολεο-
 πτέρων ἐντόμων φωτοφάγων.
χειλονυκτηρίς-ιδος (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος θη-
 λαστικῶν τοῦ ἀθροίσμ. τῶν ἐντομοφάγων.
χειλοπλαστία (ἡ) νεώτ. ἱατρ. χειλοπλασία βλ.λ.
χειλόποδα (τὰ) νεώτ. ζωολ. κατηγορία ζῶων
 μυριαπόδων περιλαμβάνουσα σκολοπένδρας ἰσοδό-
 λους, ἐνδιατωμένους εἰς μέρη σκοτεινά.
χειλοπόδαμον (τὸ) μιν. τὸ χεῖλος ποταμοῦ, ἡ
 ἄχθη : Βέλθ.Χρυσ.1220 (ἐκδ. Μαυροφρ.).
χειλοποτῶ-ἔω μτγν. κ. νεώτ. πινώ διὰ τῶν ἄ-
 κρων χειλῶν : ΑΠ7,223 ἀκρήτου χειλοποτειν
 κύλικας.
χείλος-ους-εος (τὸ) κ. μιν. κ. νεώτ., δημ. μ. κτ.
 πληθ. χείλη κ. χείλια, γεν. πληθ. χειλῶν (Ἰων
 Ἀλ.Συνθ.14) κ. χειλῶν Ἰ.Ἀριστλ.Ζ1.1,12,101, δοτ. χεῖ-
 λει κ. ποι. χείλασι, τὸ ὑπὲρ τὴν σχισμὴν τοῦ
 στόματος καὶ τὸ ὑπ' αὐτὴν ἐξέχον σαρκώδες μέ-
 ρος, ἑκατέρω τῶν μωδῶν πτυχῶν τοῦ δέρματος
 δι' ὧν κλείεται τὸ στόμα, τὸ χεῖλι, τὸ ἀχέλι : Ἰ.λ.Χ
 495 χείλα μὲν τ' ἔδιν' ὑπερῶν δ' οὐκ ἔδινεν,
 Ὁδ.Α.381 οἱ δ' ἄρα πάντες ὁδᾶ ἔν χείλεσι
 φύντες Πλέμαχον θαύμαζον, αὐτ.Σ.21, ἱ.ινδ.Π
 9,109 ἐν χείλεσι στόματι νεκτάρ, Εὐρ.Κύκλ.559
 καθαρὸν τὸ χεῖλός μου, Ἀριστοφ.Νεφ.873 ὡς
 ἠλίθιον ἐθῶβέξατο καὶ τοῖσιν χείλεσιν διερρηκ-
 οῦσι, Ξεν.Συμπ.57 διὰ δὲ τὸ παγεῖα ἔχειν τὰ χεί-
 λη, οὐκ αἶται καὶ μαλακώτεράν σου ἔχειν τὸ
 φίλημα, Θεοκρ.1232 ὅς δὲ κε προσάξῃ γλυκε-
 ρώτερα χείλασι χείλη, Λουκ.Ἐταιρ.Δ.53 τὰ χείλη
 προσαρμόζουσαι ἱεῖν τῶν ἀσπαζομένων ἀλλή-
 λους, αὐτ.Νεκρ.Δ.10,3 ἀπόδιθι τὰ χείλη αὐτοῖς
 φιλήμασι, Πλάτ. οὐλή ἐπὶ χείλους τῶ κάτω ἐγ
 δεξιῶν, Διήγ. Αχιλλ.1673 τὰ δρυατῆα σου τὰ ἔρω-
 τικά, τὰ πάντερρνα σου χείλη, Σολωμ.Λάμψρ.
 26,91 χείλη μὲ χείλη τότε ἐκολληθήκασι ἥ φρ.
 δάκρυα τὰ χείλη ἐπὶ ἀνθρώπου διατελοῦντος ἐν
 ἀμνηστία : Εὐθουλ.Κέκρωφ.2. ἥ ἀπὸ χειλῶν
 κτ. ἀντιθ. τῶ ἀπὸ καρδίας : Πλούτ.Κάτ.Πρεσθ.12
 ἥ τοῖς χείλεσι κ. ἐν τοῖς χείλεσι μόνον κατὰ τὸ
 φαινόμενον, μὲ τὰ λόγια, διχ. ἀληθινά, ἀπὸ καρ-
 διδς : ΠΔ Ἦσα.29,13 ἐν τοῖς χείλεσιν αὐτῶν τιμῶ-
 σί με, Κδ.Μάρκ.7,6 ὁ λαὸς οὗτος τοῖς χείλεσι
 μου τιμᾷ, ἡ δὲ καρδία αὐτῶν πόρρω ἀπέχει ὅπ'
 ἔμουθ' ἥ ὁμ. ἀπ' ἄκρου χείλους ἐπιπολαίως,
 κατ' ἐπιφάνειαν : Λουκ.Ἀπολ.6 ἀπ' ἄκρου χείλους
 φιλοσοφῶν ἥ ἐπ' ἄκρου τοῦ χείλους ἔχω τὴ
 ἔχω τὴ πρόχειρον, χρησιμοποιοῦ τὴ ἀνά πᾶσαν οτι-
 μίαν, εὐκόλως, ἐπιπολαίως : Λουκ.Ἐταιρ.Δ.7,2 οὐ-
 δὲ πιστεύουσι ῥηματίσιν καὶ νεανίσκοις ἐπ' ἄκρου
 τοῦ χείλους τοὺς ἔθρους ἔχουσι ἥ παροιμ.
 πολλὰ πέλει μεταθὸ κύλικας καὶ χείλους ἄκρου
 ἡ τελευταία στιγμή δύναται νὰ ἐπιφυλάσῃ
 ἀπρόδοτα, Ἰδιῶς καταστροφικὰ, ἀνευκταῖα :
 Ζηνώθ.Παροιμογρ.5,71 ἥ φρ. δημ. μὲ τὴν φυ-
 χὰ στό χείλη εἰς δὴλωσην σωματικῆς ἢ φυικῆς
 καταπονήσεως : δδ. Μαλακ.Συντρ.32,7 ἔσπρνε τὴν
 φυχὰ στό χείλη της, ἀ. μὲ τὴν φυχὰ στό στόμα
 - στό δόντια. 2) δδ. κ. ἐπὶ τῆς γλώσσης ἢν
 λαλεῖ τῆς : ΠΔ Γέν.11,1 καὶ ἦν πᾶσα ἡ γῆ χείλους
 ἐνέ : 3) ῥόμφος πτηνοῦ : Εὐρ.Ἰων.1199, Ὀμπ.Ἀλ.
 3,247, Μνασόλι.ΑΠ9,333 νῆμα . . ἀψύσσονται
 χείλεσιν ἀλκυόνες. 4) μτφ ἐπὶ πραγμ., τὸ ἄκρον,

ἡ ἄκρο ἡ ὀρίζουσα χαινόν τὸ νοῖμα : Ἰ.λ.Μ.52
 τάφρον ἐπότρυνον διαβαίνεν οὐδὲ οἱ ἵπποι
 τόλμων ὠκύποδες, μάλα δὲ χρεμύτιζον ἐπ' ἄκρω
 χείλει ἔφρασατές, Ὁδ.Δ.616 δάσω τοῦ κρητῆρα
 τατυγμένον ἄργυρεος δὲ ἔστιν ἄσας, χροσῶ δ'
 ἐπὶ χείλεσιν κεκράσται, Ἰ.Ἡσιόδ.Ἐργ.97 πῖθον ὑπὸ
 χείλεσιν, Ἡρ.1.179 τῆς τάφρου τὰ χείλας, Θουκ.
 3,231, Ζαλοκ.Ποιήμ.28,12 (ἐκδ. Φέξη) μέλη θλα-
 σμένα ἢ καὶ πληγαν διαχαινόμενα χείλην, - χείλη
 φρέατος - τραύματος (τὸ ὀρίζοντα τὴν εἰσόδον,
 τὸ στόμιον τραύματος ἀπαλά μῦρια) ἥ φρ. εἰς
 τὸ χεῖλος τῆς οὐδύσσου - τοῦ κρηνοῦ εἰς Ἴων
 κρίσιμον θέσιν ἥ ὀχθη ποταμοῦ, λιμνῆς : Ἡρ.
 2,70 αὐτὸς δὲ ἐπὶ τοῦ χείλεος τοῦ ποταμοῦ
 ἔχων θέλαφα ζῶην ταύτην τύπει, αὐτ.2,94,
 Ἀριστολ.Ζ1.4,16,5 ἥ χείλη τῆς μήτρας - τοῦ γυ-
 ναίου αἰδοῖο λιπώδεις δερματικαὶ πτυχῆ
 ὀρίζουσαι ἑκατέρωθεν τὴν σχισμὴν τοῦ γυναι-
 κείου αἰδοῖου : οὐτ.7,3.1.
χειλόστομα (τὸ) νεώτ. ζωολ. κατηγορία μα-
 λακίων βρυσζῶων, φερόντων κατὰ τὸ ἄκρον τοῦ
 στόματος παχέα προσαρτημῆκα ὄργανα ἐν
 εἰδῇ χειλῶν.
χειλοστροφίον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. βασιανιστή-
 ριον ὄργανον στρεβλωτικῶν τῶν χειλῶν : Συνέξ.
 Ἐπιστ.58,201C. 2) νεώτ. ὄργανον ἀποτελούμε-
 νον ἐκ μεγάλης ακυτινῆς θηλείας, ἐξαρτημένης
 ἀπὸ ἔγκρασιος ὀπῆς τοῦ ἄκρου ζυλινῆς ροθδου
 δι' ὧν διέρχεται, χρησιμοποιοῦμενον εἰς τὴν οὐ-
 σφιζὴν τοῦ ἄνω χείλους τῶν ὑποθαλαμίων εἰς
 θεραπείαν ἡ περιποίησιν Ἰππων, ὄπτιες οὕτω διὰ
 τοῦ προκαλούμενου πόνου καθίστανται πιθήνιοι.
χειλοσφικτήρ-ἦρος (τὸ) νεώτ. χειλοστροφίον.
χειλόσχιος-ως (ἡ) νεώτ. ἱατρ. λαγοχείλια βλ.λ.
χειλόσθι (ἡ) δημ. θηλ. τοῦ χείλους βλ.λ. 2) ὁ ἰχθύς
 κρηνοβλάστης ὁ στικτός, ἄ. χελοῦσα.
χειλοῦσα (ἡ) δημ. χελοῦ βλ.λ.2).
χειλοφαγία (ἡ) νεώτ. εἰδικὸν σπᾶσμα ἰδί-
 οῦ τοῦ στόματος, συνιστάμενον εἰς τὴν διηνηκί-
 ζειν τῶν χειλῶν.
χειλόφωνα (τὸ) νεώτ. χειλόφωνα βλ.λ.
χειλῶ-ῶ κ. μιν. περιβάλλω διὰ χείλους, περι-
 χεῖλῶ : Ξεν.Ἰνπ.4,4, Ἀγιοπολ. ἐν Notices et Extraits
 des manusc.16,264,12 χειλῶσας τῆρησας τ' αὐ-
 τῶν πληκτικότητα καὶ τομήν.
χειλωμα-ατος (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἐν εἰδῇ
 χείλους ὑπερέχοντος ἄκρον ἐπιφανείας, σωματός
 τινος : ΠΔ Ἐε.37,2, - τὸ χεῖλωμα τῆς τραπέζης.
χειλων-ωνος (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος ἰχθύων τῆς οἰ-
 κογεν. τῶν μουγιλιδῶν [κεφάλων] : κέφαλος ὁ
 χείλων ὁ γρέντζος.
χειλώνες Ἦσα. ἐτῶν ἀνεκτρυθῶν τινέσ.
χειλωμα-ατος (τὸ) ὁ χεῖμων : Ὁδ.Η.118 τῶν οὐ-
 ποτε καρπῶς ἀπόλλυται οὐδ' ἀπολείπει χεῖματος
 οὗτος θέρευς ἐπέτησας, Ἡσιόδ.Ἐργ.448 καὶ χεῖ-
 ματος ὠρην δεικνύει ἀμυρρηροῦ, Αἰσχ.Ἀγ.5 τοὺς
 φέροντας χεῖμα καὶ θέρος βροτοῖς λαμπρῶς
 δυνατάς, ἐμπερόντας αἰθέρι ἀστέρας, αὐτ.Πρ.
 454 οὕτε χεῖματος οὐτ' ἀνθεμώδους ἦρος ἥ κτ.
 αἱ. χεῖμα ἐν ἔπιπρ. χρ. ἐν καιρῷ χεῖμωνός, κατὰ
 τὸν χεῖμωνά : Ὁδ.Α.190 ἀλλ' ὄ γε χεῖμα μὲν οὐ-
 δαι, ὅτι δῶδες ἐνὶ οἴκῳ, Ἡσιόδ.Ἐργ.638 κ.
 κτ. δοτ. : Σοφ.Φιλ.293 καὶ που πάγου χυθέν-
 τος, οἶα χεῖματι. 2) ψυχρός, χειμερινός καιρός,
 παγωνία, κρύο : Ὁδ.Σ.487 ἀλλὰ με χεῖμα δά-
 μναται οὐ γὰρ ἔγω χεῖλαν, Πλάτ.Ἀξιοχ.371D
 οὐτα χεῖμα σφοδρὸν οὐτε θάλασσ ἐγγίγναται. 3)
 θύελλα, καταιγίς, βαρυχειμωνιά, μπόρο : Αἰσχ.
 Ἀγ.198 निकροῦ χεῖματος ἄλλα μήχαρ, αὐτ.627,
 αὐτ.900 κάλλιστον ἡμᾶρ εἰσδεῖν ἐν χεῖματι,
 Εὐρ.Ἀνὸρ.749, αὐτ.892 ἡ ναυτιλοῖσαι χεῖματος λι-
 μὴν φανεῖα, ΑΠ12,156 μεγάλως χεῖματι πλᾶζόμε-

νος. Πλούτ. Η8.129Α κόρρωθεν ἐξευλασθεῖσθαι πρὸ χειματος.

χειμαδεύω χειμάζω βλ.λ., περὸν τὸν χειμῶνα : Στράβ.4,6,7 Μεσσήνας δὲ πλησίον αὐτῶν χειμαδεύων τιμῆν εὐλῶν κατέβαλε τῶν τε κασιμῶν.

χειμαδίω μτγ., μέλλ. χειμαδίω, χειμάζω βλ.λ. : ἴωσ.Α1.18,31 στρατίνων . . μεθιδρύσας χειμαδιούσαν ἐν Ἱεροσαλομοῖς, αὐτ.18,5,3 ἀνεκάλει τὸ στρατόμαχον ἐπὶ τὰ οἰκίαι ἐκστόμα χειμαδιούτων.

χειμαδιῶ ἰδὴ δημ. χειμάδιον βλ.λ., εἰδ. μέρος κατόλληλον πρὸς διαχειρίσιν τῶν ποιμνίων : Κρυστ. Ποιμν.Στάνης 145,11 ἰέκδ. Φέξηι γὰρ ὕ' ἀγναντεύω τὰ βουνά, τὰ χειμαδιὰ νά βλέπω· 2) ἡ διαχειμῆσις, τὸ ξεχειμῶνισμα : αὐτ.146,33 κατέθηκεν γὰρ χειμαδιὸν στὸν κόμηον τοῦ Τρικκάλου.

χειμαδιόν ἰδὴ κ. μον. κ. νεώτ. τόπος προφυλογημένος ἀπὸ τῆς κατοικίριας τοῦ χειμῶνος, μέρος κατόλληλον πρὸς διαχειρίσιν : Δημ.49' ὑπάρχει δ' ὁμῖν χειμαδιῶ μὲν χρῆσθαι τῇ δυνάμει Ἀλφῶν . . Στράβ.11,13,1 τὸ χειμαδιὸν ἑστὶν αὐτοῖς ἐν Σελευκείᾳ, ἴωσ.Α1.14,3,2 ἀναλαβὼν τὴν δύναμιν ἐκ τῶν χειμαδιῶν, Λιβάν.1,455,18 παλαιὸν βασιλέων χειμαδιὸν ἡ πόλις, Λέων Τακτ.6,1 : φρ. χειμαδιὰ πηγῦμα παρασκευάζω οἰκίαν, καλύδην, παρὰπηγῶ πρὸς χειμερινὴν διαμονήν μου : Πλούτ.Στρατ.6' 2) νεώτ. εἰδ. τόπος κατόλληλος πρὸς διαχειρίσιν ποιμνίων, ἠαδιόδ.βλ.λ.

χειμαδιος-ια-ον λεξ. χειμερινός:Πολυδ.162,Σουίδ.

χειμάζω κ. μον. κ.νεώτ., μέλλ. χειμάω, ἐκτίθημι τι εἰς τὸ φῶχος τοῦ χειμῶνος : ἴ παθ. διέρχομαι τὸν χειμῶνα, ἐκτίθεμαι εἰς τὴν ἐπίδρασιν τοῦ χειμῶνος : Σοφ.ἀπ.446 Θεοφρ.ΦΑ1τ.3,207 ὅπως ἡ γῆ ἠλιώθη καὶ χειμασθῆ καθ' ἑτέραν τὴν ὥρην· κ. ἐπὶ δένδρων: αὐτ.4,14,1 συμφέρει δὲ πᾶσι χειμασθῆναι· μὴ χειμασθέντα γὰρ κακοδπλαστάτερα γίνεσθαι· 2) ὁμτβ. διέρχομαι τὸν χειμῶνα ἰαντίθ. τῷ θερίῳ: Φρύν. ἐν ΑΒ 43,1 «θερίζεις καὶ χειμάζεις» τὸ διαγίνει ἐν τῇ τοῦ θέρους ὥρᾳ καὶ ἐν τῇ τοῦ χειμῶνος : Ἀριστοφ. Ὀρν.1098 χειμάζω δ' ἐν κοίλοισι ἀντροῖς, Ξεν.Οἰκ.5,9 χειμάσαι πυρὶ ἀφθόνω καὶ θεριστῆς λουτροῖς τοῦ πλείων εὐμάρεια ἢ ἐν χωρίῳ, ἴσοκρ.7,54 καὶ χροικόντας μὲν ἐν χρυσοῖσι ἱματίοις, χειμάζοντας δ' ἐν τοιοῦτοις, ἐν οἷς οὐ βούλομαι λέγειν, Ἀθῆν.12,513f, Ἀχ.Τάτ.1,1 ὡς χειμάζει μὲν ταύτας τὰς ὀλκὰδας ἐν γαλήνῃ, θερίζεις δὲ τοῦ ἡμῶνος εἰς τὸ προκαλίπειν : ἴ εἰδ. ἐπὶ στρατευμάτων, στρατοπεδεύω εἰς τόπον κατόλληλον ὅπως διέλιθῃ τις τὸν χειμῶνα, διαχειμάζω : Ἡρ.8,133 Μαρδόνιος περὶ τὸν Θεσσαλίαν ἐχειμάζει, Ξεν.Ἑλλ.1,2,15 ἐναυθα ἐχειμάζον Ἀμφακὸν τειχίζοντας, Πολυδ.6,27,15,2, Πλούτ. Πύρρ.30, αὐτ.Εὐμ.15 ἀναγκαζέται μάχεσθαι πρὸς ἀνθρώπους ἐτοιμούς· καὶ καλῶς κειχειμακός· 3) ἐγέρω χειμῶνα, καταγιγῶς, θυελλῶν, κῶνον βαρῶν κισρῶ, φέρω κακοκαιρίαν: Σοφ.ΟΚ.1504 θεοῦ τοιαῦτα χειμάζοντας, Ξεν.Οἰκ.Β.16 ὄνο γὰρ ἐγχευρεῖ, ὅταν χειμάζῃ ὁ θεὸς ἐν τῇ θαλάσσῃ, Πλούτ. Η8.195D προέλεγον τὴν ὀπὸ τῶν ὀρων νεφελὴν ὅτι χειμάσει ποτὲ ἐπ' ἡμᾶς· ἴ ἄπροσα χειμάζει συμβαίνει ἢ συνεγίγεται κακοκαιρία, κῶνει βαρυχειμωνία : Ἡρ.7,191 ἡμέρας γὰρ δὴ ἐχειμάζει τρεῖς, Θεοφρ.Σημ.6,3,1 τὸ σεληῖνον ἐάν ὀρθὸν ἢ μέγχι τετράδος . . χειμάσει μέχρι διχοτόμου, Γέρανον ἐάν πρῶ πῆτωνται . . πρῶ χειμάσει· 4) μτ. αἰτ. ἐπὶ κοικριῶν συνηθῶν, ὀπιδιώκω διὰ τῆς βιαιότητος, τῆς σφοδρότητος μου : Θεοφρ.ἀπ.14,7 : ἴ παθ. καταλαμβάνομαι ὑπὸ τρικυμίας, πιέζομαι ἀπὸ βαρείας κοικρικῆς συνηθῆς : Θουκ.2,25, αὐτ.8,99 χειμασθεῖς δὲ ἀνέμωι καὶ ἀναγκασθεῖς καταίρει ἐς τὴν Ἴκαρον, Πλάτ. ἴωσ.50B ἐν θαλάττῃ χειμαζόμενος πλοῖου· 5) μτφ. διοσεῖω, παρὰτῷ ὡς ἡ θύελλα, ἐπιφέρω

αὐγυσιν, τάλαιπωρῶ, καταθλίβω, βασιονίζω : Σοφ. Οἴ.101 τὸ δ' αἶμα χειμάζον πόλιν, Πλούτ. Η8.466B ταῦτα καὶ πλοσίους χειμάζει καὶ πένητας· ἴ κ. νεώτ. παθ. πάσχω, τάλαιπωρῶ ὡς ἐν τρικυμῆ, βασιονίζομαι, θλίβομαι, ὑποφέρω : Αλοχ. Πρ.562 τίνα φῶς κεύσσειν τάνδε χαλινόσιν ἐν πετρίνοισιν χειμαζόμενον, αὐτ.840 ἀφ' οὗ παλιπλάγκταισι χειμάζει δρόμοις, Σοφ.Φιλ.1460 Ἐρμαῖον ὄρος παρῆψετον ἐμοὶ στῆνον ἀντίτυπον χειμαζόμενον, Εὐρ.Ἰππ.315 ἄλλη δ' ἐν τυχῆ χειμάζομαι, Πλάτ.Θραστ.170Α ἐμὰ ἐν στρατείαις ἡ νόσοις ἢ ἐν θαλάττῃ χειμάζονται, αὐτ.Πολιτ. 273D, Λιβάν.4,684 χειμαζόμενης ὑπὸ τοῦ νοσήματος σοὶ τῆς φυχῆς.

χειμαῖω, μέλλ. χειμῶνῶ, ὁμτβ. εἶμαι τρικυμιώδης, φουρτοισαομένους : Λεωνίδ.Τορ.ΑΠ.7,652 θάλασσα . . ἄγρια χειμῆνασσα, Φιλ.1,680,47 χειμαίνονται καὶ κυματομένωι πελάγει· ἴ ἄπροσα. χειμαίνει ἐπὶ θυελλώδους καιροῦ, πρβλ. χειμάζει : Θεοκρ.9,20 ἐν πυρὶ δὲ θρυῖνω χορία ζεῖ ἐν πυρὶ δ' αὐταί φαγοὶ χειμαίνοντες· 2) μτβ. ταρσῶω ὡς διὰ καταγιγῶς, συγχύζω, τάλαιπωρῶ : Αριστ.Πολιτ.17 καὶ χειμαίνει ὁ χειμαζόμενος, καὶ χαλεπαίνει ὁ ὀργιζόμενος ἀθληνιώτατα· κ. παθ. : Πίνδ.Π.9,57 ῥόδωφ κειχέονται φρένες· ἴ κ. ἐπὶ συναισθημάτων καταθλιπτικῶς διαταρσασσάντων τὴν γαλήνην, τὴν φυχὴν ἠρεμῶν τινός : Μελέθρο. ἐν ΑΠ.12,157 χειμαίνει δ' ὁ θαρῶς νεύσας Πλόθος· 3) παθ. κ. νεώτ. χειμάζω, πάσχω, τάλαιπωρῶμαι ὑπὸ τῆς τρικυμίας : Ἡρ.8,118 πλώοντα δὲ μὴ ἀνεμον Στρυμονίην ὑπολαβεῖν μέγαν καὶ κυματίνην· καὶ οὐ, μάλλον γὰρ τι χειμαίνεσθαι.

χειμαῖω (ἴ) λεξ. τὸ δι' οὗ τις ἀμύνεται κατὰ τοῦ χειμῶνος, χειμερινὸν ἱμάτιον· Πολυδ.7,61 «καὶ χλαῖον δὲ ποιεῖται, ἦν χειμῶνον μὲν Αἰσχύλος, Ὀμηρος δὲ ἀλεξόμενον κέκληκεν», Ἡσ.

χειμαρρός ἰδὴ κ. νεώτ. πάσσαλος ἐμπεπηγμένος εἰς τὸν πυθμένα τοῦ πλοίου καὶ ἐξαγόμενος ὅτε τὸ πλοῖον ἀνεούρετο εἰς τὴν ξηρὰν, ὅπως ἐκρέη τὸ ὕδωρ καὶ μὴ προκαλῆται ὀψῆς : Ἡσίοδ. Ἐργ. 624 χειμῶνον ἐξερύσας, ἴνα μὴ πυθὴ Διὸς θυβρος (Ἰβρόκλ. «χειμαρρός λέγεται ὁ ὑπὸ τρόπῳ τοῦ πλοίου πάσσαλος, οὗ ἐξαιρουμένου ὅταν ὕψη, τὸ ὕδωρ προχωρεῖ, καλεῖται δὲ καὶ εὐδίατος»· 2) νεώτ. νουτ. ὀπῆ εἰς τὸ κύτος λέμβου διὰ τὴν ἐκροήν τῶν ὕδατων, ὅταν αὕτη ἀνακρεμάται, ἐντίθεται ἐπὶ τοῦ κοταστρώματος πλοίου ἢ ἀναούρεται ἀπὸ τῆς θαλάσσης, τρύπα τοῦ νεροῦ.

χειμαρρηδόν ἐπίρρ. νεώτ. ἐν εἶδει χειμάρρου, χειμαρρωδῶς.

χειμαρρικός-ή-όν νεώτ. ὁ τῶν χειμάρρων : χειμαρρικὸς ὕδατος.

χειμαρρογενής-αὖς-ές νεώτ. ὁ ὑπὸ τῶν χειμάρρων βλ.λ. προξενηθείς, γενόμενος : χειμαρρογενεῖς διαβρώσεις.

χειμαρρος-ον κ. μον. κ. νεώτ. εὐχρ. κ. ἐν τῷ τ. χειμάρρους-οος-ουν ὁ κατὰ τὸν χειμῶνα ῥέων, ἐν χρῆσει ἐπὶ τῶν κατὰ τὸν χειμῶνα σχηματιζόμενων ἐκ τῶν βροχῶν ἢ ἐκ τακειῶν χιόνων ρεῖθρων ὀρηκτικῶς φερομένου ὕδατος· ἐν συννεφορᾷ μετὰ τοῦ ποταμοῦ : Ἰκ.Ν.138 ὄνο τε ἰδοῦσιτροχόν) ποταμῶς χειμάρρους ὡση, αὐτ.Λ.492 ὡς δ' ὀδό-τε πλήθων ποταμῶς πεδίονδε κᾶσιται χειμάρρους κατ' ὄρεσφιν, αὐτ.Δ.452 ὡς δ' ὄνο χειμάρροι ποταμοὶ κατ' ὄρεσφιν ῥέοντες, Ἡρ.3,81 : ἴ ὁμ. κ. ἐν συννεφορᾷ μετ' ἄλλων οὐσιαστικῶν δηλοῦντων ῥεῖμα ὕδατος : Σοφ. Ἀντ.712 παρὰ ρεῖθροισι χειμάρρους, Εὐρ.Τρω.449 φάραγγες ὕδασι χειμάρρω ῥέουσιν, αὐτ.Θάκκ.1093, (Πολυδ.10,30,2) 2) μτφ. ὁ ὀρηκτικῶς φερόμενος, ὁ βιαιῶς ταχέως ἐνεργῶν : Αἰσχ.ἀπ.230 πλεκτάνη χειμάρ-

ροος' 3) κ. νεώτ. τὸ ἀρα. ὡς οὐό. ποτῆμιον
 ρεῦμα ἀχηματιζόμενον μόνον μετὰ βροχὴν ἢ τή-
 ξιν χιόνων, ρέμο : Πλάτ. Νόμ. 736A τὰ μὲν πηγῶν,
 τὰ δὲ χειμάρρων, Ξεν. Ἑλλ. 4, 47 διαδύντε διὰ χει-
 μάρρου συγγενέσσι Πραξιῖτα, Ἡρωδιαν. Ἰστ. 3, 3,
 10 ὄμβρων μεγίστων καταρραγέντων χιόνος τε
 πολλῆς, μέγας καὶ σφοδρὰς χειμάρρους καταρ-
 ραχθεῖς, Θεοφύλ. Σ' Ἐπιστ. 10 ποταμῶν βεῖθρα χει-
 μάρρων τε ἀνάων, Παπαδ. Χριστ. Διηγ. 33 ἡ θά-
 λασσα . . δεχομένη τὰ χωματώχερα καὶ θολὰ
 ρεύματα τῶν χειμάρρων' || ἐν χρ. ἐν παρο-
 μοιώσει πρὸς δῆλων τῆς ἀκατάσχετου ὄρης
 τινος : Δημ. 278 ὡσπερ χειμάρρους ἄν εἰς τὴν πό-
 λιον κατέπεσε, Φιλοτ. Πτομ. 19 ἐπιέπει μυριάσι
 πεντεκαίδεκα στρατιάς ὡσπερ χειμάρρους ἐξαι-
 φνης πιμπλάμενον, Ἰουλ. 29 Ἱ Κελτῶν . . φερομέ-
 νων ἐπ' αὐτὴν καθάπερ χειμάρρου ἐξαιφνης
 πρὸδ. νεώτ. μτφ. ἢ εὐγλωττία του ἤτο χειμαρ-
 ρος' 4) ἀχετός, ἀγωγὸς ὕδατος : Δημ. 1277.

χειμαρρῶδης-ους-ες μτγν., μον. κ. νεώτ. ὁ ἐν
 εἰδει χειμάρρου ρέων : Στράβ. 9, 1, 14 Κηφισός . .
 χειμαρρῶδης τὸ πλεον, θέρους δ' ἐμειούται τε-
 λέως, Εὐστ. 1379, 47 χειμαρρῶδους λιβάδος' || νε-
 ώτ. ἰδιως μτφ. ἐπὶ τοῦ λόγου, ὁ ὡς ὁ χειμαρ-
 ρος ὄρητικὸς, ἀκατάσχετος, ὁ λίαν εὐφραδῆς :
 χειμαρρῶδης εὐγλωττία.

χειμαρ-δός(ἡ) Ἦσ. «χειμῶν» 2) αὐτ. εἰμῶ-
 νιον χειμερινόν.

χειμασία (ἡ), ἰων. χειμασίη τὸ διέρχεσθαι τὸν
 χειμῶνα, διαχειμασίαι : Ἠρ. 2, 22 γέρανοι . . φοιτέ-
 ουσαι ἐς χειμασίην ἐς τοὺς τόπους τούτους' 2) τόπος
 πρὸς διαχειμασίαν, μέρος γιὰ ἔχειμῶ-
 νιασμα, χειμαδίος : Πολύβ. 2, 54, 14 ἢδ' συνάπτον-
 τος τοῦ χειμῶνος Μακεδόνας ἐπ' οἴκου διαφῆ-
 κεν εἰς τὴν χειμασίαν, Διδόξ. Σ 19, 37 τὴν χειμασίαν
 ἔχοντε ἐν πολλοῖς μέρεισι διεξευγμένω 3) καιρ-
 ρὸς χειμῶνος, κακοκαιρία, βαρυχειμῶνιά : Ἀ-
 ριστοτ. Πρ 26, 3 μετὰ ὑέτων καὶ τὰς τοιαύτας χει-
 μασίας, Θεόφρ. ἀπ. 5, 50' 4) Ἦσ. «χειμασία, ζά-
 λη, ταραχή».

χειμασκῶ-έω ἀκουσίμω, γυμνάζομαι ἐν καιρῷ
 χειμῶνος, σκληρογυοῦμαι εἰς τὰς χειμερινὰς τα-
 λοιπαιρίας : Πολύβ. 3, 70, 4 τὰ γὰρ στρατοπέδα χει-
 μασκάντα, βελτίω τὰ παρ' αὐτῶν ὑπελάμβαν-
 νε γενήσεσθαι, Ἀρρ. Ἐπικτ. 3, 2, 32 δεῖ χειμασκή-
 σαι παρασκευάζεσθαι, καὶ μὴ εἰκὴ προηθῶν ἐπὶ
 τὰ μηδὲν προσήκοντα.

χειμαστρον ἰδιὸν χειμερινὸν ἱμάτιον, χειμωνιάτικο
 ραῦχο, ὄφραμα : Ἀριστοφ. ἀν. 708, Πολύβ. 7, 61.

χειματικός-ή-όν σγῶλ. ὁ χειμερινός, χειμωνιά-
 τικός : Σχῶλ. Ὀππ. Ἀλ. 3, 457.

χειματόθιος ἰδιὸν νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων λε-
 πιδοπτερόων περιλαμβανόντων ὠραριοτάτος φυχὰς ἰπε-
 τολοῦδεσι ἀνοσφαιρομένους κατὰ τὸν χειμῶνα.

χειμέθλη (ἡ) ἀντὶ χιμέτλη βλ. λ. : Διοσκ. 2, 12 χειμέ-
 θλαι καὶ καρκινώματα.

χειμέθλον ἰδιὸν μτγν. κ. νεώτ. ὄ. γρ. τοῦ χιμετλων :
 Θεοφρ. ἀν. Νόνν. 2, 204.

χειμέρας Ἦσ. «χειμερινάς».

χειμερία (ἡ) μτγν. καιρός, ἐποχὴ χειμῶνος : Διον.
 Ἰ. Α. Ο. σ. 9, 827 θερεῖαις καὶ χειμερεῖαις ἐμέριαις
 τὴν ἱστορίαν

χειμεριζῶ πέρχομαι τὸν χειμῶνα, διαχειμαζῶ,
 ἔχειμῶνιάζω : Ἠρ. 6, 31 ὁ δὲ ναυτικὸς στρατός ὁ
 Περσέων χειμερίας περὶ Μίλητον, αὐτ. 7, 37, αὐτ.
 8, 113 χειμερίας τε ἄμεινον εἶναι ἐν Θεσσαλίῃ,
 αὐτ. 8, 130, Ἰώσ. Πι 1, 16, 3 διέπεμφεν εἰς οὐς ἐχειμέ-
 ριον σταθμούς, Σουῖδ. 2) ἀπρῶτα χειμεριζέει
 ἐπέρχεται χειμῶν, κάνει κακοκαιρία, χειμωνιάζει :
 Θεόφρ. ἀπ. 6, 3, 5 εἴαν λύνχως ὡσπερ κέγχροις
 πολλοὺς κατὰ πλεως ὅ, χειμεριεῖ ἰθα κόνη κα-
 κοκαιριά.

χειμερινός-ή-όν κ. μον. κ. νεώτ., ἴδη. κ. χει-
 μωνικός ὁ τοῦ χειμῶνος ἢ ὁ κατὰ τὸν χειμῶνα
 ὑπάρχων ἢ ἐν χρήσει ὄν, ὁ χειμωνιάτικος : Ἠρ. 1,
 193 καὶ ἡ μέγιστη τὸν διωρῶχων . . πρὸς ἴλιον
 τετραμηνητὸν χειμερινόν, Θεοκ. 6, 21 ἐς ἄλλο-
 τριάν . . ἐξ ἡμῶν οὐδὲ τεσσάρων τῶν χει-
 μεριῶν ἄγγελον ῥάδιον ἔλθειν, Πλάτ. Κριτ. 112B,
 Ἰηπ. Ἀέρ. 281 χειμερινὴ ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου καὶ
 ὄσυμα, Ἀριστοτ. Πρ. 10, 21 ἀποβάλλει τὰς χειμερι-
 νὰς τριχὰς ἐπὶ χειμωνιάτικα τριχῶμα, Παλῦδ. 9, 43, 5
 ἐκ τῆς συρρῶσεως τῶν χειμερινῶν ὄμβρων, Γε-
 ωπ. 10, 21, ἡ χειμεριὰ μῆλα, Μωρσι. 1, 70 κου-
 κουλωμένος μὲ τὸν χειμερινόν μουσάμ του,
 - χειμερινὰ ἐνδύματα : || ὁ ἐν καιρῷ χειμῶ-
 νος ἐνεργούμενος, γινόμενος : Δημ. 300 τὴν χειμε-
 ρινὴν μάχην, Πολύου. 2, 18, 1 χειμερινὴν πολιορ-
 κίαν, - ἄνωγες χειμερινοί, - χειμεριλὴ ἀναδοῦ-
 λεία : || χειμερινὸς ὄνειρος ὄνειρον χειμερινοῦ
 νυκτός, μακρόν, ποροτινόμενον ὄνειρον : Λοκκ.
 Ἐνύπν. 17' 2) φυχρός, παγετώδης : Θεοκ. 2, 70
 ἐν χωρίῳ χειμερινῷ 3) τὸ θηλ. χειμερινὴ
 ἰκτ. παράλ. τοῦ ὄρα ὡς οὐα. ἐποχὴ χειμῶνος :
 Ἠρ. 1, 102, Δίων Κ 60, 11 οὐδὲ τὴν χειμερινὴν ἀσφο-
 ρτα' || ὄμ. κτ. πληθ. τὰ χειμερινὰ ἐν τῇ αὐτῇ
 ὡς ἄνω σημ. : Πλάτ. Νόμ. 683C, αὐτ. 915D ὁ μὴ
 ἐν ᾧ τρέπεται θερινός ἡλιος εἰς τὰ χειμερινὰ.

χειμερίος-ἰα-ον κ. νεώτ., ἀττ. κ. -ος-ον Ἰσοφ.
 Φιλ. 1194, Θεοκ. 3, 221 ὁ τοῦ χειμῶνος, χειμερι-
 νός, χειμωνιάτικος : Νικ. Ἀλεξ. 544 (ὠραίοι) χειμερινοί,
 Ἄππ. Ἐμ. Πολ. 2, 48 χειμερινοὶ τροπαί, αὐτ. 2, 50'

2) εἰδ. ἐν τῇ σημ. τοῦ θυελλῶδους, ὄρητικῷ,
 τρικυμῶδης : Ἰλ. Β 294 ὄν περ ἀελλαι χειμερινοὶ
 εἰλέουσιν ὄρινομένη τὴ θάλασσα, αὐτ. Γ 222, Ἡσι-
 οδ. Α 478 ἄναυρος διδρω χειμεριῶν πλῆθων, Πινδ.
 Π 6, 10 χειμεριὸς ὄμβρος ἐπακτός ἐλθῶν, Σοφ.
 Ἄντ. 335 τοῦτο καὶ πολλοὺ πέραν νότου χειμε-
 ρίῳ νότῳ χωρεῖ, Λοκκ. Ἐρωτ. 46 χειμερινοῦ θα-
 λάττης, Νικ. Θηρ. 252 χειμεριλὴ χλάρα' 3) ἐπὶ
 χρονικῶν περιόδων, ὁ χαρακτηριστικὸς ὑπὸ
 σφοδρὰς κακοκαιρίας, ὁ κατ' ἐξοχὴν χειμερινός :
 Ἰλ. Μ 279 ὡς τὴ νιφεδὸς χιόνος πίπτωσι θαμισαί,
 ἦμασι χειμεριῶν, Ἡσιοδ. Ἐργ. 522, Ἠρ. 2, 68 τοὺς
 χειμεριωτάτους μῆνας, Πινδ. Ο 6, 17) χειμεριλὴ
 νυκτὶ, Ἀριστοτ. Ζ1 Β, 14, 1 τὰς χειμεριωτάτας (ἡμέ-
 ρας), Δίων Κ 35, 7 ἐτήρησε νύκτα ἀσέληνον καὶ
 ὑετῶ λάδρω βρονταίσι τὴ χειμερινόν' || ὅθ.
 κ. ἦρ χειμῆριον ἄνοιξις φυχρός : Ἰηπ. Ἀέρ. 287'
 || τὸ οὐδ. χειμερία ὡς οὐα. θυελλῶδης, φυχρός
 καιρός, βαρυχειμῶνιά : Ἀριστοτ. Ζ1 9, 10, 1 ἦν ἰδωσι
 . . χειμερία' 4) ἐπὶ τόπων, φυχρός, κρύος :
 Αἰλ. Ζ 3, 13 Ὁράκη χειμεριώτατον χερσίον καὶ κρυ-
 μώδεστατον' || ἐν χειμερίας εἰς φυχρούς τό-
 πους ἴσντιβ. ἐν ἄλεξινοίσι : Ἀριστοτ. Ζ1 9, 11' || εἰδ.
 ὁ ὕψιστος μένος τὴν ἐπιδρασίαν τῆς καιρικῆς σφο-
 δρότητος, τῆς τρικυμίας : Σοφ. ΟΚ 1241 ἀκτὰ χει-
 μερία κυματοπλήξ' 5) μτφ. ὁ λίαν καταθλι-
 πτικός, βασιανιστικός : Σοφ. Φιλ. 1194 ἀλύτουα χει-
 μεριλὴ λύπη, Μνησί. 3, 9 Ἐσπερ. μὴ ὑποπτήγμεν
 ὄρων χειμεριῶν κ. παικτικῶς : Ἀριστοφ. Ἀλ. 1141
 νίφει βασιδιῆξ χειμερία τὰ πράγματα ἰδίσκημα,
 σκούρα τὰ πράματα' 6) τὸ οὐδ. πληθ. χειμέ-
 ρια ἐν ἔπιρρ. χρ. σφοδρὰς, ὄρητικῶς θυελλῶ-
 δῶς : Ἀριστοφ. ἀπ. 142 χειμερία βροντῆ.

χειμεριώδης-ους-ες μον. ὁ λίαν θυελλῶδης,
 βαρός, φυχρός : Γεωπ. 1, 2, 23 ὁ χειμῶν ἀρχόμενος
 μὲν ἐσταί φυχρός, εὐκρατος δὲ μεσάδων, καὶ
 ἄλων χειμεριώδης.

χειμερος-ον μτγν. ποι. χειμεριός βλ. λ. 3), φυ-
 χρός, θυελλῶδης : Ἀρατ. 1084 μάλα κεν τότε χει-
 μερον . . Πηλιόδες χειμῶνα . . φορέοιν.

χειμέτλη (ἡ) μτγν. ὄ. γρ. τοῦ χιμέτλη βλ. λ.

χιμετλων ἰδιὸν μτγν. κ. νεώτ. ὄ. γρ. τοῦ χιμετλων

χειμαυτής [ὁ] μsn. χημευτής βλλ. **χειμώβωτος** Ἦο. χειμερινή ὥρα· (πιθ χειμώβωτος). **χειμήλη** [ή] ἰων. χειμερινή φύκος, παγωνιά: Ἰπν. η.Γολ.Λεξ.594.

χειμῶ-ἔω δέχομαι τὴν ἐπίδρασιν ἰσχυροῦ φύ-
κου, παγῶνα: Ἰπν.Τον. Ἀνθρ.418,54 ὡς χειμῶσα
συμπλητὰ ἢ σάρξ.

χειμῶθης-ἦτος [ὁ,ή] μτγν. ὁ οἰοεῖ θνήσκων ἐκ
τοῦ φύκου, κοκκαλωμένος ἀπ' τὸ κρύο, ξεπα-
γασμένος: Λουκ.Λεξ.φ.14 καὶ γὰρ χειμῶθης εἶμι
ἠέθανα ἀπ' τὸ κρύο).

χειμῶσπορος-ον μτγν. ὁ κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ
χειμῶνος σπεῖρόμενος: Θεόδρ.ΦΑτρ.4,11,1 χειμῶ-
σποροι πυροί.

χειμῶσποροῦμαι-τομαι μτγν. παθ. σπεῖρομαι
κατὰ τὸν χειμῶνα: Θεόδρ.ΦΑτρ.4,11,3 ὁ μὲν γὰρ
χειμῶσποροῦμενος πυρὸς πολυρρίζος ὧν . . ὀπο-
θίδωσι πλῆθος καλάμου.

χειμῶφυγῶ-ἔω μτγν. ἀποφεύγω τὸν χειμῶνα,
τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ψυχροῦ καιροῦ: Στρόβ.1,2,23.

χειμῶ-ἄω Ἦο. ἐχειμῶντα· ῥιγούντα· πρβλ.χειμῶ.

χειμῶν-ῶτος [ὁ] κ. μsn. κ. νεῶτ., δημ. χειμῶνας
ἡ ψυχρότερα ἐποχὴ τοῦ ἔτους, ἡ ἀκολουθεῖσα

τὸ φθινόπωρον καὶ προηγούμενὸ τοῦ ἔαρος:
Ἰ.Ρ.519 χειμῶνος δυσθαλέος ὅς ῥά τε ἔργων
ἀνθρώπων ἀνέπαυσεν, Πινδ.1,2,62 ἐν . . χειμῶνι
πλέων Νεῖλου πρὸς ἄκταν, Αἰσχ.Αγ.969 θάλασς
μὲν ἐν χειμῶνι σημαίνει μολάν, Σοφ.ΑΓ.671 νιφο-
σιτιδεὶς χημῶνας ἐκχωροσίν ἐκάρκω φέροι,
Ἀριστφ.ἀπ.476 χειμῶνος μέσος, Ξεν. Ἀπομν.4,3,8,
αὐτ.ΚΠ.8,17 ἐν τῷ χειμῶνι οὐ μόνον κεφαλὴν
καὶ σῶμα καὶ πόδας ἄρκει αὐτοῖς ἐκκεπίσθαι,
Πλάτ.Νόμ.945D μετὰ τροπᾶς ἡλίου τὰς ἐκ θέ-
ρους εἰς χειμῶνα, ΚΔ Τημ.24,91 σπούδασαν πρό
χειμῶνος εἰλθεῖν, Γεωπ.1,12,31 χειμῶν ἐκκρατος
καὶ ἐνυθρός, Πολίτ.Ἐκκ.Τραγ.15,4 δὲν εἶν' ὁ περ-
σινοῦς καιρὸς καὶ ὁ φηνιστὸς χειμῶνας, Γρυν.Σκ.
Τερρ.39,1 ὅταν μὲς' σπὴν καρδίᾳ τοῦ ἀγρίου
χειμῶνος | μὰ ἀνοσιγᾶτικὴ γίνῃ κελωσύν, Πορ-
φῶρ.Σκ.18,4· || ἡ ὀστ. χειμῶνι ἐπίρρ. ἐν καιρῷ
χειμῶνος: Ἰλ.Φ.283, Σοφ.ΟΤ 1138 χειμῶνι δ' ἠδῆ
τάμ' τ' εἰς ἐπαυλ' ἐγὼ ἤλαυνον· || ὁ μ. ἡ γεν.
ἐπίρρ.: Ξεν. Ἀπομν.3,8,9 οὐκὼν ἠδὲ μὲν θέρους
φυσιγενὴ ἔχειν, ἠδὲ δὲ χειμῶνος ἀλείψην;
Πλάτ.Πολ.425B, Λουκ.Μιλ.Ἐγκ.12 τοῦ χειμῶνος
δλου ἅπασι διακαρτεροῦσι· || ὁ μ. ἡ αἰτ. ἔ-
πίρρ. χειμῶνα κατὰ τὴν χειμερινὴν περιόδον, ἐπο-
χὴν: Σοφ.ΟΤ 1133 [δ,γρ. χειμῶνι]: κ. ἐνάρθρως:
Ἦρ.3,117 τὸν μὲν γὰρ χειμῶνα δεῖ σφι ὁ θεός . .
τοῦ δὲ θέρους, Ξεν. Ἀν.7,6,9 ἔυθα τὸν δεινὸν χει-
μῶνα στρατεύομενοι, αὐτ.Ἑλλ.1,4,1, Βαλαμ.Ξε-
ριζωμένο δέντρο104 μαραινομένη καὶ πέφτουσε
σά φύλλα τὸ χειμῶνα· || ὁ μ. ἐπίρρ. φρ. τοῦ
χειμῶνος κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς χειμερινῆς πε-
ρίοδου: Θουκ.7,31 ὅς τότε τοῦ χειμῶνος τὰ χρή-
ματα ἄγων τῆ στρατῆς ἀπεπέμφθη' ὁ μ. διὰ χει-
μῶνος κ. ἐνάρθρ. διὰ τοῦ χειμῶνος: Πλάτ.Τημ.
74C, Ξεν.Ἑλλ.3,2,9 ἐπῆρετο πότερα βούλοιοτο
σποδῆς ἔχειν καθάρσι διὰ τοῦ χειμῶνος ἡ νό-
λεμον· 2) κτ. ἐπέκτ. χειμερινὸς καιρὸς, ψυχρὸς,
θευλλῶδης βουρχειμῶνι: Ἰλ.Γ.4 ἀπαι οὖν χειμῶ-
να φύγον καὶ ἀθέσφατον ἄδρον, Ὁδ.Δ.566 οὐ
νιεφτός οὐτ' ἀρ χειμῶν πολὺς ὅτε πατ' ὄμβρος,
αὐτ.Ψ.522 ὅτε τις χειμῶν ἐκπαγλὸς δροῖτο, Ἦ-
οῖοδ.Ἐργ.673 ὀπιωρίων ὄμβρον καὶ χειμῶν' ἀπι-
όντα, Πινδ.Γ.716,52 Γαῖδοχος εἶδιαν ἀδασσεν ἐν
χειμῶνος, Ἦρ.7,188 ἐπέπεσε σφι χειμῶν τε μέγας
καὶ πολλὸς ἄνεμος, αὐτ.1,87,Αἰσχ.Περ.496 νυκτὶ
δ' ἐν ταύτῃ θεός χειμῶν ἄνωρον ἴσσε, Σοφ.ΑΓ.
1143, Ξεν.Ἑλλ.2,4,14 καὶ γὰρ ἐν εὐδία χειμῶνα
ποιοῦσιν [οἱ θεοί]· || χειμῶνι νεοτέρῳ ἄνεμος
σφοδρὸς μετὰ βροχῆς: Θουκ.3,21 κ. κτ. πληθ.:

Πλάτ.Νόμ.961F ἐν γὰρ χειμῶσι καὶ εὐδίοις· || ὁ-
πὸ τῶν χειμῶνων ἕνεκα τῶν τρικυμιῶν: Ἦρ.4,62·
3) μτφ. ἐν χρ. περὶ δεινῶν θεομητιῶν, συμφορῶν
Αἰσχ.Πρ.643 λέγουσα' αἰχμηνομαί θεσάουσαν χει-
μῶνα, αὐτ.1015 οἷός σε χειμῶν καὶ κισίων τρικυ-
μία ἐπιστ' ἀφικτος, αὐτ.Χο.1066, Σοφ.ΑΓ.207 Αἴας
θολερῶ κείται χειμῶνι νοσήσας (περὶ τῆς μανίας
τοῦ Αἴαντος): || δυσχερῆς κατάστασις, τροπὴ
δυσάρετος: Πλούτ.Ἄρατ.38 ἐν σάλλω μεγάλῳ
καὶ χειμῶνι τῶν πραγμάτων φερόμενον, αὐτ.Κο-
ριολ.32· || ὁ μ. ἐν χρ. κ. περὶ προσώπου ἀποτε-
λοῦντος αἰτίαν δεινῶν: Μέν.Μονάστ.540 χειμῶν
κατ' οἴκου ἀνδράσιν κακὴ γυνή' ὁ μ. περὶ ἐρω-
μένου προσώπου, ὁ θλιβέν, λυπῶν διὰ τῆς ἀτά-
σεώς του, ὁ προκαλὼν καταθλιπτικὰ ἀσθῆματα:
'Ἀλεξ.Παράσιτος' χειμῶν ὁ μερικῶσος ἐστὶ
τοῖς φίλοις· || ἐπὶ σφοδροῦ ψυχικοῦ ἢ σωμα-
τικοῦ πάθους: Πλάτ.Τημ.85F χολή πηγνυμένη καὶ
βία κατασθεννυμένη χειμῶνα καὶ τρόμον ἐντός
παρέχει, Ἀν.Βοασσι.1,337 χειμῶν φθόνου.

χειμῶνανθος [ὁ] νεῶτ. γένος φυτῶν τῶν κα-
λυκανθοειδῶν πολλαπλασιαζόμενον διὰ σπορὰς
κ.καταβολᾶδων, οὐ εἶδος χειμῶνανθος ὁ εἰσομος
φυλλοβόλον, κοσμητικὸν μὲ ἄνθη λιλαν εὐώδη.

χειμῶνανθος [ὁ] δημ. ποι. ἄνθος ταῦ χειμῶ-
νος, χειμωνιάτικο λουλούδι.

χειμῶνιάτικος [ὁ] δημ. τ. τοῦ χειμῶν βλλ.
χειμωνιά (ἡ) δημ. ὁ χειμῶν: Πολαμ.Περ.Χαιρ.
115,15 τὰ ρόδα μὲς' στοῦ πάγωμα τῆς χειμωνιάς |
μὰς φέρωνον τὴ καϊδιάρικη δροσὶ τοῦ Ἀπρίλη'
|| καιρὸς χειμῶνος, θευλλῶδης, κοκκοκαιρία.

χειμωνιάζει δημ. ἄπροσ., ἀόρ. (ἀ)χειμωνιάσει,
χειμῶσι, γίνεται, ἔρχεται χειμῶνος: πρην χειμω-
νιάση, θά φύγομε ἀπὸ τὴν ἔροχῆ.

χειμωνιάρης [ὁ] δημ. ὁ ἐμφανιζόμενος, ἐκδη-
λούμενος, λαμβάνων ὑπόστασιν κατὰ τὸν χειμῶνα,
εἰδ. ἐπὶ ἀνέμου, ὁ κατὰ τὸν χειμῶνα πνέων: Βι-
ζυην.Μητέρα τὸν Ἐπίτα16 κ. ὁ χειμωνιάρης ὁ
βοριάς στοῦ δῶτος 'λαγουρίζει.

χειμωνιάτικα ἐπίρρ. δημ. ἐν καιρῷ χειμῶνος,
ἐν μέσῳ χειμῶνος: κοιμάτια χειμωνιάτικα μὲ
διάπλατα παράθυρα.

χειμωνιάτικος-ἡ-ὀ-ῶ δημ. ὁ τοῦ χειμῶνος,
χειμερινός: Πολαμ.Περ.Χαιρ.110,1 στοῦ χειμωνιάτι-
κο πρώτ', τοῦ Ἀπρίλη κάρη, Ἀθήνα, Πορφῶρ.Σκιές
9,2 ἔνας ἡσίκος γνῶριμος, σὲ δῦση χειμωνιάτι-
κης ἡμέρας, -χειμωνιάτικη λίσκαδα· || εἰδ.
ὁ κατὰ τὸν χειμῶνα φοροῦμενος: χειμωνιάτικα
ροῦχα - σκεπάσματα· || ὁ κατὰ τὸν χειμῶνα
ἐμφανιζόμενος: τὸ πορτοκάλι εἶναι φροστὸ χει-
μωνιάτικο· 2) ἄσπ. κ. περὶ προσ., ὁ ἐμφανι-
ζόμενος μὲ στολήν χειμερινήν, ὡς κατὰ τὸν χειμῶ-
να: μὲ τέτοια ἔσθη, καὶ μὰς ἤρθε σήμερα χει-
μωνιάτικος, μὲ καπαρντίνα.

χειμωνικό [τὸ] δημ. ὁ ὀδρονπέπων, τὸ καρποῦ-
σι: παροιμ. δυὸ χειμωνικά σὲ μιά μασχάλη
ἰδιά τοὺς ἐπικαρδομένους δυὸ δυσχεροτάτων
ἔργων ἐν τῷ αὐτῷ καιρῷ), ὁ μ. γυναικία καὶ χει-
μωνικό ἡ τύχη τὰ διαλέγει.

χειμωνικός-ἡ-ὀ-ῶ μτγν., νεῶτ. κ. δημ. ποι. χει-
μερινός, χειμωνιάτικος, ὁ τοῦ χειμῶνος: Σερβ.Τραγ.
ΚΚ 23,29 χειμωνικός βοῆς ξεπροβοδοῦσαν τῶν
λουλουσιῶν τὸ στερνὸ μῦρο· 2) τρικυμιώδης,
σφοδρὸς, θευλλῶδης: Ἐπιφάν.2,277C ὄμβρον χει-
μωνικόκ ἀναπέμποσα· 3) τὸ οὐδ. οὐστ. χει-
μωνικό βλλ.

χειμωνόθεν ἐπίρρ. μτγν. ποι. ἐκ χειμῶνος ἢ ἐκ
χειμερινῶν, θευλλῶδους καιροῦ: Ἄρατ.995 σκέ-
πτεο δ' εὐδίοις μὲν εἶν ἐπὶ χεῖματι μάλλον, εἰς
δὲ γαληναίην χειμωνόθεν.

χειμωνόπουλο [τὸ] δημ. εἶδος κορυδαλλοῦ,
σταρῆθρας.

χειμωνοτύπος-ον ποι. ὁ βυελλωδῶς, τρικυμιωδῶς, σφοδρῶς τύπτον, προσβάλλων· Αἰσχ.ΐκ. 34 λαίλαπι χειμωνοτύπῳ, βροντῆ, στεροπῆ.
χείρ-ός(ή) κ. μιν. κ. νεώτ., δωρ. κ. χέρας (Πηροκρ.9) γεν. ποι. κ. χερός, δωρ. κ. χηρός ἰ'Αλκμ.87), δοτ. χηρί, ποι. κ. χερί, αἰτ. χείρα, ποι. κ. χέρα ἰ'Υμν. Ουμ.18,40), δίκ. χείρε κ. χέρε, γενικ. χείρων κ. χερσῶν, πληθ. χείρας, ποι. κ. χέρας, γενικ. χερῶν κ. ποι. χερῶν, δοτ. χερῶν, ποι. χείρασι(ν) κ. χείρασι ἰ'Ἰλ.ᾠδ.Σοφ.Αντ.1297, Εὐρ.Ἀλκμ.756) κ. χέρεσι ἰ'Ἡσίοδ.Θ 519,747), αἰτ. χείρας κ. χέρας, δωρ. κ. χέρρας (Θεοκρ.28,9)· ἐκάτερον τῶν ἄνω ἄκρων τοῦ ἀνθρώπου, τὸ χέρι· Ἰλ.Δ 252 νύξε δέ μιν κατὰ χείρα μέσην, ἀγκῶνος ἔνευθεν, αὐτ.Φ 166 τῷ δ' ἑτέρῳ μιν πῆχυν ἐπιγράφδην βάλε χείρ-ος δεξιτερῆς, ᾠδ.Α 146 τοῖσι δὲ κήρυκες . . ἐπὶ χείρας ἔχουσιν, Ἥλαιοδ.Θ 150 χείρας ἀπ' ἄνω ἀίσοντο· μτ. προσοίον. πρὸς διάκρισιν ὄνο τοῦ βραχίονος· Ἰλ.Γ 336 ἄκρων αὐτάσας χείρας, Ξεν.ΚΠ 8,8,17 ἄκραις ταῖς χερσὶ χειρῖδας ἔχουσι, Πλάτ. Πρωτ.352Α . . ἢ ἰδ. ἐν τῇ σμ. τοῦ ἀπὸ τοῦ κορποῦ μέχρι τοῦ ἄκρου τῶν δακτύλων μέρους· Ἰλ.Γ 376,αὐτ.Α 235 ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔπεισε βαρεὶ χειρὶ πῖθασον, αὐτ.Ο 114, ᾠδ.Ν 164 ὃς μιν λαῶν ἔθηκε κοί ἐρριζύωσεν ἔνευθεν χερσὶ καταπρηνέϊ ἑλάοι, Ξεν.ΚΠ 1,3,9 . . ἢ ἐν ἰδίαζούσαις χρήσεσιν, οἷον εἰς δῆλωνιν θέσεως· ᾠδ.Ε 277 ἄρκτον . . τὴν γὰρ δὴ μιν ἄνωγε Κολυβῶν . . νουτοπροερέμεναι ἐπ' ἀριστερὰ χείρὸς ἔχοντα, Πινδ.Π 6,19 ἐπὶ δεξιᾷ χείρὸς, Αἰσχ.Πρ.714 λαΐδας δὲ χείρὸς . . Σοφ.ὄπ.527 χείρὸς εἰς τὰ δεξιᾷ ἰηρθλ. δημ. φρ. στὸ δεξιᾷ αὖ χερί πρὸς τὰ δεξιᾷ)· ἢ ἢ γενικ. ἐν χρ. ἐπὶ τοῦ δρᾶτῆσθαι τινος, μτ. ρημ.· Ἰλ.Α 323 χείρὸς ἑλόντ' ἀγέμεν Βρισηΐδα καλλιπάρῃον, αὐτ.Δ 154, αὐτ.Ω 515 αὐτῆκ' ἀπὸ θρόνου ὤρτο, γέροντα δὲ χείρὸς ἀνίστη, ᾠδ.Ξ 319,αὐτ.Ο 465 ἢ δ' ἐμὲ χείρὸς ἑλοῦσα δόμων ἐξήγε θύραζε, Πινδ.Π 9,216 χερὶ χείρὸς ἑλών, αὐτ.Ν 11,42, Ἀριστοφ.Σφ. 569 τὰ παιδάρι' εὐθύς ἀνάλεκται, τὰς θηλείας καὶ ταύς υἱεὺς, τῆς χείρὸς)· ἢ ἢ δοτ. ἐν τῇ σμ. τοῦ μέσου, τοῦ ὄργάνου δι' ὃ τὸ εἶ ἐνεργεῖ· ᾠδ.Γ 35 χερσὶν τ' ἠσπάζοντο καὶ ἑδριάσασθαι ἄνωγον, αὐτ.Σ 20, Σοφ.ΟΤ 1510 σὺ φαύσας χερσὶ, αὐτ. 1546 . . ἢ αἰτ. ἐν φρ. χεῖρα λαμβάνω- ἐμβάλλω εἰδ. πρὸς κύρωσιν, πῖστων φίλιας, κ.κτ.πληθ.· Ἰλ.Σ 233 χείρας τ' ἀλλήλων λαβέτην, Σοφ.Τρ.1181 ἐμβαλλε χείρα δεξιᾶν μοι, αὐτ.Φιλ.813 ἐμβαλλε χείρὸς πῖσιν (ἰηρθλ. δημ. φρ. ὅπως τὸ χέρι σου εἰς κύρωσιν διδομένον λόγου ἢ εἰς δῆλωνιν συμ-φιλιώσεως)· ἢ εἰδ. ἐπὶ ἱκετών, ἐν φρ. χείρας ἀνάγω ἢ ὄργω ἐν προσευχῇ ὕψαινω· Ἰλ.Γ 275 τοῖσιν δ' Ἀτρεΐδης μεγάλ' εὐχετο χείρας ἀνασῶν, αὐτ.Ο 371 . . ἢ ἢ ἐπὶ ἰκαίας ἀποτερομένης πρὸς πρόσωπον ἢ εἰς ἐνδοξὴν στοργήν, ἀγάνης χείρας βάλλω- ἀμφιβάλλω· ᾠδ.Η 142 ἄμφι δ' ἄρ' Ἀρηϊστὴ βάλε γούνασι χείρας Ὀδυσσεύς, αὐτ.Φ 223 κλαῖον ἄρ' ἄμφ' Ὀδυσσῆι δαίφρονι χείρε βαλόντες, αὐτ.Ψ 207, Ἀριστοφ.Θεσμ.914 λαθε μέ νόστι, περιβάλε δὲ χείρας· ἢ χείρας αἰρω δι' ἀνατάσεως τῶν χειρῶν ἐπιδοκιμάζω τὴν ἐκλογὴν τινος, ἢ συναινώ εἰς τι· αὐτ.Ἐκκλ.264 ὄτω τρῶφ' τὰς χείρας αἰρῖν μνημονεύσομεν τότε, Ξεν.Ἀν. 5,6,33 ὄτω ταῦτα δοκεῖ, ἀράτω τὴν χείρα· ὃμ. ἀναισθη τὴν χείρα ἐν τῇ αὐτῇ σμ.· αὐτ.Σ 9, 33· ἢ τὴν χείρα ὄργω τινὶ σπείδω εἰς βο-ήθειάν τινος· αὐτ.Ἐλλ.5,217 τούτων γε μὴν ἀκο-λουθούτων καὶ τὰ ἐν τῷ Παγγαίῳ χρούσεια χεί-ρα ἄν αὐταῖς ἤδη ὄρατω)· ἢ ὃμ. χείρας πετάν-νυμι· Ἰλ.Δ 523 . . χείρο ὑπερέχω τινός κρω-τὴν χείρα ὑπεράνω τινός, δηλῶν οὕτω ὅτι τὸν προστατεύω· αὐτ.1 420· ἢ μτ. δοτ.· αὐτ.Δ 249 αἶν κ' ὄμμιν ὑπέρχω χείρα Κρονίων ἰηρθλ. δημ. ὁ

Θεὸς τὰ βόλῃ τὸ χέρι τοῦ)· ἢ ἐπὶ ἐχθρικήσ σμ. ὃμ. ἢ αἰτ. πληθ. μτ. πλείστον ρημάτων, οἷον λχ. χείρας ἐφήμι- ἐπιβάλλω τινί· αὐτ.Α 89 οὐ τις ἐμὺ ζώντος . . σοὶ βαρῆσις χείρας ἐποίησ' ἰδὲ θ' ἀπώσῃ χέρι ἄπάνω σου, αὐτ.Α 567· ἢ ὃμ. χείρ' ἐπιφέρω θίγω, ἄπτομαι τινος ἐρωτικῶς, βά-γω χέρι· αὐτ.Τ 261 ἢ μὲν ἐγὼ κούρη Βρισηΐδι χείρ' ἐπένεικα· ἢ χείρας ἐπιτίθειμι ὡς σημεῖον καθιερώσεως, μτ. δοτ. προσ.· ΚΔ Τιμ.5,22 χείρας ταχέως μᾶνεν ἐπιτίθει· ἢ ἔμπροθ. ἐν πλείστοις φρ. κ. συνεκφ. δηλοῦσας ποικίλας σμ., οἷον ἀνὰ χείρας ἔγω τινὰ εὐρίσκομαι εἰς στενάς σχέσεις μετὰ τινος· Πολύβ.2,1,4,5· πρβλ. Σέξτ.Ἐπιτ.Ἐπιτ.Μαθ.1,64· ἢ τὰ ἀνά χείρα, στὰ ὑπ' ὄφιν, τὸ ὄνο ἐξέτασιν· Πλούτ.Ἠθ.614Α· ἢ ἀνὰ χείρας τινος πλησιέ-στατα πρὸς τι· ΠΔ Βαστ.2,15,2 . . ἢ ἀπὸ χείρὸς ἐκ τοῦ προχείρου, ἄνευ βαρυτέρης μελέτης, ἐμ-ραῖνης, ἐπιπολαῖας· Ἀριστοφ.Σφ.656 καὶ πρῶτον μὲν λόγιον φαλώω, μτ. φημίσις, ἀλλ' ἀπὸ χεί-ρὸς· πρβλ. Λουκ.1οτ.Συγγρ.29· ἢ διὰ χείρων ἔγω- λαμβάνω κρατῶ ἢ λαμβάνω εἰς τὰς χεί-ρὸς μου, ἔγω, παίρων στὰ χέρια μου· Αἰσχ.ΐκ. 193,Σοφ.Ἀντ.916· ὃμ. διὰ χείρὸς ἔγω ἔγω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, στὰ χέρια μου· Θουκ.2,76 . . ἢ ὃμ. ἢ αὐτῇ φρ. ἐν τῇ σμ. τῆς ἀνολήσεως ἔργου τι-νός, τῆς εἰς αὐτὸ ἀσχολίας· αὐτ.2,16, Διον.Ἀλ.1 σοκρ.4 . . ἢ διὰ χείρὸς ἔγω συνεχῶς πράττω τι· Πλούτ.Ἠθ.767,7 . . ἢ διὰ χείρὸς πράσῃς ἢ ἀνευ διαπραγματεύσεων πόλιτος, χωρὶς παζάρια· Χαρίτ.112 . . εἰς χείρας λαμβάνω ἐπιχειρῶ, ἀ-νολαμβάνω τι· Εὐρ. Ἐκ.1242 καὶ γὰρ αἰογύνην φέ-ρει, πρᾶγμ' ἐς χέρας λαβόντ' ἀπόσασθαι τότε (ἰηρθλ.δημ. ἤπρε στα χέρια του τῆ δουλειά, τὸ ζῆ-τημα)· ἢ ὃμ. ἀγομαί τι εἰς χείρας· Ἠρ.1,126 αὐτὸν τε γὰρ δοκέω θεῖη τύχη γενοῦναι τῶδε ἐς χείρας ἀνασῶν, αὐτ.4,79· ἢ ὃμ. ἰδιωμ. -τιθη-μί τι εἰς χείρᾱ τινος ἀναφ. πρὸς πρῶτα, ἢ πρῶτον ἀνατίθημι, τοῦ ἀναθεῖναι, ἀφήνω στὰ χέρια του· Σοφ.Ἠλ.1348 οὐκ οἰσθ' ὄτω μ' ἔδωκας εἰς χεί-ρας ποτὲ μ', αὐτ.Ἀλ.751, Ξεν.ΚΠ 8,8,22 . . ἢ ἐπὶ προσ. εἰς χείρας ἱκνοῦμαι πῖτω εἰς τὴν ἐξου-σίαν τινός, πέφτω στὰ χέρια του· Ἰλ.Κ 448 ἐπεὶ Ἴκεο χείρας ἐς ἀμάς· ἢ εἰς χείρας ἔρχομαι ἔγω οχέσεις μετὰ τινος· Ξεν.ΚΠ 2,4,15,αὐτ. Ἀνι.1,26 ὁ δ' οὕτε πρότερον οὐδέην μὴ κρείττονι ἑαυ-τὸ εἰς χείρας ἔλθειν ἔφη οὕτε τότε Κύρω μὲν ἦθελε· ἢ ὃμ. εἰς χείρας ἔρχομαι -ἴθμι-συνίθμι νεώτ. ἔρχομαι εἰς χείρας, συμπλέκομαι, ἔρχομαι στὰ χέρια, μτ. δοτ.· Αἰσχ.Ἐπιτ.680, Σοφ.ΟΚ 795, Θουκ.7,44ἀλλά καὶ ἐς χείρας ἀλλάγῃσι ἐθάβοντες, μόλις ἀπελύοντο· κ. ὁπολ. αὐτ.2,3 προσεβαλλὼν τε εὐθὺς καὶ ἐς χείρας ἦεσαν κατὰ τῆχος, Ξεν. ΚΠ 8,8,22 ἴθρῃσαν τὴν ἐκ τοῦ συστάδην μάχην, αὐτ.4,72 . . ἢ χείρὸς νόμος ἢ συμπολιχῆ· ἐν χρ. μ. ἐν φρ.· Ἠρ.9,48 πρὶν γὰρ ἢ συμμαχία ἡ-μέας ἐς χείρων τε νόμον ἀπικέσθαι, αὐτ.8,89 καὶ μὴ ἐν χείρων νόμῳ ἀπολλύμενον· ἢ εἰς χείρας δέχομαι τινος ἀναμένα τὴν ἐπίθεσιν, τὴν ἐφοδόν· Ξεν.Ἀν.4,3,31 ὃμ. εἰς χείρας ὑπομένω· Θουκ.2,72 . . ἢ ἐκ χείρὸς διὰ χείρας ἀνθρώπου, δι' ἀνθρώπινης ἐνεργείας· Σοφ.Α1,27 ἐσθραμένως γὰρ ἀρτίως εὐρίσκομεν ἰαίαν ἀπάσας καὶ καταπρασιμένους ἕκ χείρὸς ἀποτῆς ποιμνίων ἐπιστάσις· ἢ ὃμ. ἐκ χείρὸς ἐκ τοῦ πληροῦ, ἐκ τοῦ συστάδην· Ξεν. Ἀν.3,3,15 αἰ ἐκ χείρὸς βάλλοντες, αὐτ.5,4,25, αὐτ. Ἐλλ.7,214 ἐκ χείρὸς ἐμάχοντο, Πλούτ.Τιμ.4 πλη-γὰς ἐκ χείρὸς ἀναδέχεσθαι· ἢ ὃμ. ἐκ χείρὸς ἐν χρόν. σμ. πάραυτα, δι' ἀμέσου ἐνεργείας (ἰηρθλ. δημ. χέρι χέρι)· Πολύβ.5,41,7 διότι δεῖ μὴ μέλλειν ἀλλ' ἐκ χείρὸς ἐχεσθαι τῶν προκειμέ-νων· ἢ ἐν χερὶ τίθῃμι ἐγχειρίζω, δίνω, προσφέ-ρω· Ἰλ.Α 585 καὶ ἀναίξας δέπας ἀμφικύπελλων

μπρι φάη ἐν χειρὶ τίθει, αὐτ.Θ.289.Ψ.65 Γ' ὡς εἰλών ἐν χειρὶ τίθει δέσας ἡδέος οἴνου, αὐτ.Ν.57,αὐτ.Ο.120. || ἐν χειρὶ ἔχω ἀσχολοῦμαι εἰς τι : Ἡρ.1,35, Διον.Ψ.Α.Θουκ.2. || ἐν χειρὶ εἶ τοῦ πλησίον : Θουκ.3,66 οὗς μὲν ἐν χειρὶ ἀπεκτείναντα, αὐτ.5,72 κ. κτ.δουκάν : Σοφ.Ἀντ.1345, Πλούτ. Ἀλέξ.3. || ὁ ἐν χειρὶ πόλεμος ὁ νῦν διεξαγόμενος : Διον.Ψ.Α.Ρωμ.8,87. || κατά χειρός πρόχειρος : Φερεκρότ.Χειρώνες7 πάντα μοι κατά χειρός ἦν τὰ πράγματα. || κατά χεῖρα κατά τὴν πράξιν, κατά τὴν ἐνέργειαν : Διον.Ψ.Α.Ρωμ.7,6, Πλούτ.Φιλοπ.7 οὐτε κατά τὴν χεῖρα τῶν νέων τινός οὐτε συνάσει τῶν πρεσβυτέρων ἀπολειπόμενος. || μετὰ χειρὶν ἔχω ἔγω, κρατῶ μετὰ τῶν χειρῶν μου, στὰ χεῖρα μου : Ψ.Λ.4 Ἐριδα . . . πολέμου τέρας μετὰ χειρὶν ἔχουσιν, αὐτ.Ο.717. || μετὰ χειράς ἔχω ἀσχολοῦμαι, καταπίνομαι : Ἡρ.7,16,1, Θουκ.1,138. || πρό χειρῶν ἐμπροσθεν, πλησίον : Σοφ.Ἀντ.1279 τὰ μὲν πρό χειρῶν τὰδε φέρων, τὰ δ' ἐν δόμοις . . . Εὐρ.Τρω.1207 καὶ μὴν πρό χειρῶν αἰδοί σοι σκυλευμάτων Φρυγίων φέρουσι κόσμον. || πρὸς χειρός τινος τῆ ἐνεργεία τινός : Αλογ.Ψ.κ.66 ὡς αὐτοφώνως ὠλετο πρὸς χειρός ἔδεν δυσμάρτορος κάτου τυχῶν. || ὑπὸ χεῖρα ποιῶμαι καθιστῶ ὑποχείριον, ὑποτάσσω : Ξεν.Ἀγρολ.1' δδ. οἱ ὑπὸ χεῖρο δυνεῖς ὁ ὑπεξουσίαι : Δημ.74. || ὑπὸ χεῖρα ἀμέσως, ἐκ τοῦ προχείρου : Ἀριστολ.Μετ.2,9,3. || φρ. νεώτ. νίπτω τὰς χεῖράς σου ἀπεκδινοῦμαι πάσης εὐθύνης. || ὁμ. νεώτ. ἐν ἀναφ. πρὸς ἐπιστολήν : ἀνά χειράς ἔχω κατέγω, ἔλαβον καὶ ἔχω ὑπ' ὄψιν μου : ἀνά χειράς ἔγωγν τὴν ἀπὸ 5 τρέχ. ἐπιστολήν σας. 2) ἐν χρ. ἀντὶ τοῦ προσωπίου τοῦ ποιουμένου χρῆσι : Ψ.Ν.77 περὶ δούρατι χεῖρες ἀσπιοι μαιμῶσιν, Αἰσχ.Ἐπτ.554 χεῖρ δ' ὄρα τὸ δράσιμον, αὐτ.Ψ.κ.604 ἔδημον κρατοῦσας χεῖρ, παροίμ. π. Ἐπιχ. ἐν Πλάτ. Ἀξιοχ.366C ἂ δὲ χεῖρ τὰν χεῖρα νίξει (πρὸλ. δὴμ. τὸ 'να χεῖρι νίβει τ' ἄλλο καὶ τὰ θυὸ τὸ πρόσωποι, ΑΠ.5,208. 3) εἰς δόλῳσιν ἐνεργείας, δράσεως κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸς ἀπλοῦς λόγους : εὐχρ. ἰδ. κτ. πληθ. : Ψ.Λ.7 ἦ μὲν μοι πρόσφρον ἐπείαν καὶ χερσὶν ἀρήξειν, Σοφ.ΟΤ.883 εἰ δὲ τίς ὑπέροπτα χερσὶν ἢ λόγῳ πορεύεται ἰλόγῳ ἢ ἐργῳ : κ. καθ' ἐνικόνη Αλογ.Πρ.619 βούλευμα μὲν τὸ Διον, Ἡφαιστου δὲ χεῖρ ἰένεργεια, δουλεία τοῦ Ἡφαιστου. || φρ. ἀδικῶν χειρῶν ἀρχα ἀρχοῦμι πρώτος τῆς ἀδικίου ἐνεργείας, πράξεως : Ξεν.ΚΠ.1,513. || κτ. πληθ. χεῖρες τὰ βίαια μέσα, αἱ βίαιαι ἐνέργειαι : Ψ.Π.624 αἰφά κε καὶ κρατερός περ ἑών καὶ χερσὶ πεποιθῶν, Αλογ.Εὐμ.260 ὑπόδικος θέλει γενέσθαι χερῶν. 4) ἡ γραφὴ τινος, τὸ γράφειν : Υπερίδ. π. Πολυδ.2,153 τὴν ἑαυτοῦ χεῖρα ἀρνεῖσθαι. || ὁμ. ἐν χρ. ἐπὶ καλλιτεχνικῆς ἐνεργείας, ἱκανότητος : Θεόκρ.Ἐπιγράμμ.7,5 Ἥφαιστον χερῶν γλαφυράς χερὸς ἄκρον ὑπαστάς μισθόν, ΑΠ.4,262 σοφαὶ χεῖρες. 5) ἐπὶ παντός ὀργάνου ὁμοιοζωντίας πᾶς πρὸς χεῖρα : εἰδ. μέρος τι τοῦ ὅλκιμου : Ξεν.Ἰνπ.125. || χεῖρ σιδηρᾶ εἶδος ἀρπᾶγης πρὸς ἀνάσπασην πραγμάτων : Θουκ.4,25, αὐτ.7,62. || ὁμ. χεῖρ σιδηρᾶ ἡ ἄγκυρα : ΑΠ.6,38. || μέρος τροχοῦ : ΠΔ Βασ.3,7,32. || νεώτ. λαθρ. ὀργάνου, ἐργαλείου, χεῖρ. 6) εἶδ. ἐν τῇ ΠΔ οὐτὴν, σμάρδος λίθων ὁμοιος πρὸς δάκτυλον δεκνύοντα τὸν οὐρανόν : ΠΔ Βασ.2,18,18 ἀνίστανκε αὐτῶ χεῖρα. 7) ἀριθμὸς, πληθὸς ἀνδρῶν : Ἡρ.8,140 καὶ γὰρ δύναμις ὑπὲρ ἀνθρώπων ἢ βασιλέος ἐστὶ καὶ χεῖρ ὑπερμῆκης, αὐτ.7,157, Αἰσχ.Ψ.κ.968 δεδωμάτωμαι δ' οὐδ' ἔγω σμικρὰ χεῖρ, Εὐρ.Ἡρ.337 ὅπως ἀν τὸν Μικηνάων στρατὸν πολλῇ δέχεται χεῖρ, Θουκ.3,96. 8) τὸ φυτὸν κροκοδείμιον : Διοσκ.3,12.

χειράγρα (ἡ) γλωσσ. κ. νεώτ. ἱατρ. ἢ εἰς τὰς ἀρθρώσεσι τῆς ἀκρας χειρός ἐντετοπισμένη ἀρθρῶτις πρὸλ. ποδάγρα.

χειραγρός (ἰ) ἡ) μτγν. ὁ πάσχων ἐκ χειράγρας : Notices Ext. des Mss Medicauz 1,43,28 ἀλοιοφ εἰς ποδαγκροῦς καὶ χειραγροῦς.

χειραγώγημα-ατος (ἰ) ἡ) ἀγὼ. τὸ ἀπὸ τῆς χειρός ὀδηγεῖν, χειραγωγία : κτ. ἐπέκτ. βοήθεια, κουφομός : Σχῶλ.Εὐρ.Φοῖν.855.

χειραγωγία-εως (ἰ) ἡ) μν. κ. νεώτ. χειραγωγία βλλ., ὄρωγῆ, βοήθεια : Νικ.Χων.Χρον.291A παρ' οἰκείων ὀφθαλμῶν χειραγωγῆσιν ἐφαντόζετο.

χειραγωγία (ἡ) μτγν. μν. κ. νεώτ. ἡ ἀπὸ τῆς χειρός ὀδῆγησις, ὅρ. κ. κτ. ἐπέκτ. ὄρωγῆ, συνδρομή, βοήθεια : Λόγγ.4,12 ἀνδρόρ, οὐ παῖδός, πρὸς χειραγωγίαν δεόμενος, Γρηγ.Ναζ.1,62C, Γρηγ.Νύσσ.1,Β4D, Δαμασκ.1,320, Φώτ.Ἐπιστ.103,33, Εὐστ.Πον.388,40 εἰς ἀντιληπτικὴν χειραγωγίαν εὐδρομος. || ασφονομαός : Πρόδρο.9,394 θεῶν πρόνοια . . τῷ ξύλω διδοῦσα χειραγωγίαν.

χειραγωγός-ἄν μτγν., μν. κ. νεώτ. ὁ ἀπὸ τῆς χειρός ὀδῆγων τινῶν κ. κτ. ἐπέκτ. ὁ καθοδηγῶν, καθορίζων τὸν δρόμον, τὸν κατευθύνον ἢ δέον ὄπως ἀκολουθήσῃ τις, ὁ βοηθῶν τινι εἰς τὰς ἐπιδιώξεις του : Φιλῆμ.Ψ.Αδλ.36 ἔχει . . χειραγωγὸν τὸν πλοῦτον. 2) ἰδ. ἐν χρ. τὸ ἄρα, ὅπως οὐσ. ὁ ὀδῆγός : ΚΔΠράτ.13,11 ἔπασεν ἐπ' αὐτὸν ἄλλως καὶ σκότας, καὶ περιάγων ἐξήγει χειραγωγός, Πλούτ. Ψ.Β.794D ἀναθέντα χειραγωγούς αὐτοῖς ἡ φορᾶσθαι κοιτᾶσθαι. || μτφ. ὁ καθοδηγητὴς τινος ἐν ἠθικῇ σημασίᾳ : Διον.Ψ.Αρεοπ.π.Θρα.Στεφ. ἐν λ. ὁ κοινὸς ἦλθον ἐπὶ τὴν φωτοδοσίαν χειραγωγός (περὶ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου), Ἐρμ.Τρισμ.54,1) ζητήσατε χειραγωγὸν τὸν ὀδῆγῶσαντα ὑμᾶς εἰς τὰς τῆς γνώσεως θύρας. 3) εἰδ. νεώτ. ναυτ. χειραγωγός (ἰ) σχοινίον χρῆσιμον διὰ τὴν ἐπ' αὐτοῦ στήριξιν τῶν χειρῶν νεώτου ἱσταμένου ἐπὶ τῆς κερᾶς.

χειραγωγῶ-ἔω κ. μν. κ. νεώτ. ὀδῆγῶ τινα διὰ τῆς χειρός, τὸν κρατῶ ἄπ' τὸ χεῖρ καὶ τὸν φέρω : Ποσειδων.π. Ἀθην.5,211F ἐσπότην μετὰ τῆς μητρὸς ἔχειραγωγῶν, Πλούτ.Κλεοπ.38, Γρηγ.Ναζ.1,547C ὥσπερ τυφλὸν χειραγωγῶν κ. ἀπολ. : Λουκ. Τίμ.30 εὐ ποιεῖς, ὡ Ἐρμῆ, χειραγωγῶν. ἐπει, ἢ γὰρ ἀπολλίης με . . 2) μτφ. καθοδηγῶ, κατευθύνω τινα : Ἡλιόδ.Αἰθ.6,22 κυβερνήσαντο τὴν ὀλιγάδα χειραγωγῶντες, Ἡρωδιδιον.Ἰατ.4,2,15' κ. παθ. : Ἱεροκλ.π.Στοβ.75,74 πάππος ὑπὸ σφετέρων ἐκγόνων χειραγωγούμενος. || κ. ἄνοφ. πρὸς ἀφρημένα : Πλούτ.Ψ.Β.48B τὴν εὐρεσιν μνήμη χειραγωγῶν, Μάζ.Τύρ.177 τὴν ψυχὴν χειραγωγῶν ἐπὶ τὸ ζῆταιν τὰ ὄντα. || κ. παθ. κατευθύνομαι, ὀδῆγοῦμαι ὑπὸ . . : Ἡλιόδ.Αἰθ.1,30 ἀπὸ τῆς φωνῆς ἐπ' αὐτὴν χειραγωγῶντες, Δαμασκ.1,1,263D πίστει χειραγωγούμενος, αὐτ.1,144A.

χειρακάνθιον (ἰ) νεώτ. ζωολ. γένος ὀργάνων τῆς οἰκῶν τῶν δρασιδῶν περιλαμβάνον καὶ τινι εἶδη, ὧν τὸ δῆγμα εἶναι ἐπικινδύον.

χειράκρα (ἰ) ἡ) μτγν. τὰ ἄκρα τῶν χειρῶν : Πολέμ.Φυσικόν.2,15,388 περὶ ὀλεωνῶν καὶ πῆχεων καὶ χεῖράκρων (ἰ) γρ. ὀλε. χεῖρῶν καὶ ἀκρῶν).

χειραργλία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἄλγος, ρευματῶγία τῆς χειρός, πόνος στὸ χεῖρ πρὸλ. χειράγρα : Ψ.Χρυσ.2,644,41 καρθηβαρία καὶ ἀμυλωμαία καὶ χειραργλία καὶ τρώμοι καὶ παρέσει.

χειραργλοπάγρα (ἡ) μν. χειραργλία καὶ ποδάγρα ὁμοῦ : Μάξ. ἐν Ἀν.Βασσα.3,140,6.

χειράλαρος (ἰ) ἡ) μτγν. ὁ ὑποφθῶρον, πάσχων ἐκ χειραργίας : Ἐφραῖμ Σύρ.149,33,Βι.Ψ.Χρυσ.Β,255,18 εἰσγαγόν τινι ποδάλαγον καὶ χειράλαρον.

χειραλειπτό-ἔω μτγν. ἀλειφῶ τὰς χεῖράς σου δι' ἑλαίου παρασκευασόμενος ὄπως παλαιῶν,

γυμνάζομαι, προπονούμαι εις τὴν πάλην: Διόδ.Σ' Ἔγκομ.513,83, Σουίδ.

χειράμαξα-ης (ή) μγν. κ. νεώτ. ἄμαξα, τροχοφόρον φορέϊον συρόμενον διὰ τῶν χειρῶν: Ἄντυλλ. Ὀρειβ.117' || εἶδ. νεώτ. χαμηλὴ δίτροχος ἄμαξα, πολλὰκις μετὰ πλευρικῶν ασιδῶν, ἐλκυσμένη διὰ τῶν χειρῶν καὶ οὕσα ἐν χροίσει διὰ τὴν μεταφορὰν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥτιον βαρῶν ὑλικῶν εἰς μικρὰς ἀποστάσεις, τὸ κορότσι.

χειραμάξιον (τό) μγν. κ. νεώτ. ὑπόκορ. τοῦ χειράμαξο βλ.λ.: Πετρῶν. Σατυρ.28' || νεώτ. μικρὸν συνήθως μονότροχον ἢ δίτροχον ὁμάξιον χρησιμεῖον διὰ τὴν μεταφορὰν ἐλαφρῶν ἀντικειμένων: || ὁμ. μικρὸν ἀράξιον κατασκευαζόμενον ὡς ἄθυρμα παιδικῶν, κοροτσάκι.

χειράνδρον (τό) νεώτ. βοταν. γένος δένδρου-λίαν τροπικῶν.

χειράνδριν (ή) νεώτ. χημ. ὄργανο του συστάσεως γλυκοζιτης ἀπαντῶν εἰς τὰ φύλλα καὶ τὰ σπέρματα τοῦ φυτοῦ χειράνδρου τοῦ κοινοῦ (βιο-λέττα) καὶ ἀποτελῶν ἰσχυρὸν δηλητήριον τῆς καρδίας.

χειρανθος (ό) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν σταυρανθῶν περιλαμβάνον εἶδη ποώδη, πολυετῆ ἢ φρυγανώδη, ὧν πολλὰ κοσμητικὰ χειρανθος ὁ κοινὸς ἰθαγενὲς τῆς Ἑλλάδος, καλλιεργούμενον σχεδὸν πανταχοῦ διὰ τὸ εὖομα ἀνήθου, δημ. βιολέττα κίτρινη, ναπιτά.

χειραντλία (ή) νεώτ. ἡ διὰ τῆς μυτικῆς δυνάμεως τῆς χειρὸς κινουμένη ὑδραντλία ἢ ὀεραντλία.

χειραπλῶ-ῶ μγν. ἐκτείνω, ἀπλώνω τὴν χειρά, ὀθ. ζῆτῶ παρακλητικῶς, ἐπαίτῶ, ζῆτιανεύω: Ἄθανάσ.2,421A τῷ πρεσβυτέρῳ χειραπλοῦντι τοῦτο ἐπιδιδῶσιν.

χειραπτάζω, μέλλ. χειραπτᾶσω, ἄπτομαι διὰ τῆς χειρὸς, πιάνω ὁ ἴδιος μὲ τὸ χέρι μου: Ἦρ.2, 90 ἄλλα μιν οἱ ἱρέες αὐτοὶ... χειραπτάζοντες θάπτοσσι.

χειραπτό-έω μον. ἄπτομαι διὰ τῆς χειρὸς, πιάνω μὲ τὸ χέρι: πρβλ. χειραπτάζω: Φωτ.βιβλ.67, 14 τυχεῖν δὲ φησι τοῦ βαπτισματος... τελέσαντος, ἀλλ' οὐ... τῶν αἰρετικῶν τινὸς χειραπτήσαντος, Βαλοσ. Ἐκθ.Καν.5F.

χειράς-άδος (ή) μγν. κ. χιράς (εἶστ.194,40), ραγᾶς, ρήγμα, σχισμῆ, σκάσιμο, ἰδ. τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν: Ἦσα. ἑχειράδας τὰς ἐν τοῖς ποσὶ ραγᾶδας, ἐνιοὶ δὲ φῶδας: Διογ.Λ.1,81.

χειραφασία (ή) γλωσσα. κ. νεώτ. τὸ χειροφετειν, ἡ χειραφέτησις, ἡ ἀφεις ἢ ἀπελευθερωσίς τινος ἀπὸ τινος ἐξουσίας, κηδεμονίας, ἐπιβολῆς, εἰδικωτῶ. δὲ ἡ πράξις δι' ἧς λυταὶ ἡ πατρικὴ ἐξουσία καὶ ἀποκτᾶ ὁ ἀνήλικος ἰκανότητα πρὸς ἐπιχειρήσιν ὠρισμένων νομικῶν πράξεων.

χειραφάτησις-εως (ή) νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ χειραφετῶ, χειραφεσιᾶ: 2) χειραφάτησις τῆς γυναικὸς ἀπαλλαγὴ γυναικὸς ἀπὸ τῆς ἀνδρικῆς ἐξουσίας.

χειραφετικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἀνήλικος ἢ ἀναπερῶμενος εἰς τὴν χειραφάτησιν, τὴν χειραφεσιᾶν.

χειράφτασ-αν λεξ. κ. νεώτ. ὁ χειροφετηθεὶς, ὁ ἀφεθεὶς ἐλεύθερος, ἀπελευθερωθεὶς, ἀπελευθερωσ: Σουίδ.

χειραφετῶ-έω γλωσσα. νεώτ. κ. δημ., ὀρθ. ἐχειραφετῶσα, παθ. ὀρθ. ἐχειροφετήθη, δημ. (ἐ)χειροφετήθηκα, μη. καθ. πορὰκ. χειραφετημένος, ἀφίνω ἐλεύθερος, ἀπελευθερῶ: Γλωσσ. 2) νεώτ. ἀπαλλάσσω ἀνήλικον ἐκ τῆς πατρικῆς ἐξουσίας: 3) ὁμ. κτ. ἐπέκτ. ἀπαλλάσσω γυναικᾶ ἀπὸ τῆς ἀνδρικῆς ἐξουσίας: 4) νεώτ. κ. δημ. ἀπαλλάσσω τινὸ ἀπὸ τῆς ἐπιρροῆς, ἢ ὀλλοσ τις ἐξασκαί ἐπ' αὐτοῦ: 5) νεώτ. κ. δημ. ἢ

μη. χειροφετημένη ἐπὶ γυναικὸς, ἰδ. ἀγάμοι νεάνιδος κ. ἐν ὑπατιμητικῇ σμ., ἢ ἐκ προηγουμένων δῆθεν ἀντιλήφθεν ἄθετοῦσα τοὺς κανόνας τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς εὐπρεπείας.

χειραφῶ-έω μον. χειραπτάζω, χειραπτῶ, τῆ χειρὶ ἄπτομαι: Στουδ.Θεοδ. Cod. Res.891,111 ἔργον σοὶ ἐστὶ τῷ θρόνοντι χειραφειν καὶ δακτυλαπτεῖν.

χειραφία (ή) μγν. κ. νεώτ. τὸ ἀπτεσθαὶ διὰ τῶν χειρῶν, ἢ διὰ τῶν χειρῶν συμπλοκή, μάχη ἐκ τοῦ συστάδην: Σουίδ. χειραφία καὶ πεζῶν καὶ ἰππέων: 2) μγν. ἐν τῇ τεχνικῇ γλώσσῃ τῶν παλαιστῶν, ἡ περίπτωσις τοῦ ἀντιπάλου διὰ τῶν χειρῶν, ὅπως οὕτω ρίψη αὐτὸν κατὰ γῆς, ὄ. ἄμμα καὶ λαβή: Πλούτ. Ἦθ.234D ἐν χειραφίᾳ περικρούοντος, προστροχηλίζοντος κενσοπούδωσ καὶ ἐπὶ γῆν κατασπῆντος: 3) μον. κ. νεώτ. τὸ ἀπτεσθαὶ διὰ τῶν χειρῶν, φιλῶσθαι ἢ ἐλοφᾶρι τριβή: Καίλ. Αὐρ.Χρον.1,4' 4) νεώτ. τὸ νὸ διδόναι τῷ χειρᾶς δύο άτομα πρὸς χοιρετισμὸν ἢ ἐπιθεδίασιν ὑποσχέσεως: || φρ. νεώτ. νομ. χειραφίας φευδῆς ὑπόσχεσις ἢ φευδῆς διὰ χειραφίας ὑπόσχεσις ἢ παράδοσις τῆς ὀφειλομένης πίστεως εἰς τὴν διὰ χειραφίας βεβῶσιν τὴν διδομένην εἴτε ἐνάπιον τοῦ δικαστηρίου εἴτε ἐνάπιον τῶν ἀνακριτικῶν ἄρχων, προβλεπομένη καὶ τιμωρομένη ὑπὸ τοῦ ποιν. νόμου.

χειρεκαμῆγιον (τό) μγν. χειρόμακτρον βλ.λ.: Ἀπολλ. Δύσκ. Καταφευσμ. Ἰστ.36 ἐπιφύοις ἔχει ἐρίωδεις καὶ χροῦδεις, ἐξ οὗ νῆθεται καὶ ὀφίνεται χειρεκαμῆγια.

χειρεπείθεια (ή) μγν. τὸ ἐπιθέσθαι τὰς χειράς ἐπὶ τινος, ἢ τῶν χειρῶν ἐπίθεσις: Εὐστ. Ἐκκλ. Ἰστ.6,43.

χειρεργάτης (ό) μον. ὁ διὰ τῶν χειρῶν ἐργαζόμενος: Τζέτζ. Χιλ.10,779 τρέφειν αὐτὸν δυνάμενος ὡς πᾶς τις χειρεργάτης.

χειρέργον (τό) μγν. ὑπόκορ. τοῦ χειρέργου βλ.λ.: Ἦσα.2,245D.

χειρέργον (τό) μον. ἔργον τῶν χειρῶν: Μόσχ.1 13,1062 τὸ ἐρὸν χειρέργον τρέφει με.

χειρητής (ό) πάπ. χειρεργάτης, χειροτέχνης, χειρῶναξ.

χειρίδιον (τό) μγν. κ. μον. ὑπόκορ. τοῦ χειρὸς, μικρὰ χειρὶς, μονικαὶ: Ἀπόκρ.Πρόξ.Πέτρ.κ. Παῦλ. 47,Δωρόθ.1632,οὐτ.755B διὰ τί φοροῦμεν κολόβιον μὴ ἔχον χειρίδια: 2) μγν. χειρόμακτρον ἢ εἶδος τῆ χειροκτιοῦ πρὸς τριβὴν τοῦ σώματος: Ἄντυλλ. κ. Ὀρειβ.1,494 ἔρηται τρίφεισι διὰ τε συνδῶναν ἢ χειρίδιων.

χειριδοῦμαι-όμαι γλωσσα. ἐφοδιάζομαι διὰ χειρίδιων.

χειριδωτός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἢ φέρων χειρίδας, μονικαί, μονικωτῶσ: Ἦρ.7,61 περὶ δὲ τὸ σῶμα κινῶνας χειριδωτοῦσ ποικίλους, οὐτ.5,3, Φιλῶστρ.804,Πάπ. χιτῶνας γυναικειον χειριδωτόν, - μονδῶνας χειριδωτόσ.

χειρίζω, νεώτ. ἐν χρ. μ. τὸ μέο. κ.παθ., μέλλ. χειρίζω, παθ. ὀρθ. ἐχειρίσθη, ἐπὶ χειροουργοῦ, ποιῶ, κάμνω ἐχειρίσιν, ἐχειρίζω: Ἰπν. Ἰπτρ.740: 2) μγν. κ. νεώτ. ἐν χερσὶν ἢ μετὰ χειρᾶς ἔχω, διαχειρίζομαι, διοικῶ, κυβερνώ: Πολυδ.1,20,4 ἐδόκουν ἐνδεχομένως χειρίζειν τὰ κατὰ τὴν Σικελίαν, Ἐπιγρ. Κερκυρῶνς ἐέσθαι δὲ βουλάν τοὺς χειρίζουστας τὸ ἀργύριον, Πάπ. ἀργυρικός λόγος... ἡμμάτων καὶ ἀνηλωμάτων τῶν δι' ἐμοῦ χειρίζομένων: 3) νεώτ. διεξάγω, διεξέρχομαι: δὲν ἐχειρίσθη καλῶσ τὴν ὑπόθεσιν - τὸ θέμα τῆς διαλέξεωσ του: 4) ὁμ. χρησιμοποσιῶ - τὸ ὄσ ὄργανον: χειρίζεται καλῶσ τὸν χρωστήρα - τὴν σπᾶθην - τὴν γραφίδα - τὴν γαλλικὴν γλώσσαν.

χειρικός-ή-όν πάπ. ὁ ἀνήλικος ἢ ἀναπερῶμενος εἰς τὴν χεῖρα, ὁ τῆς χειρὸς, διὰ τῆς χιρὸς

γινόμενος : χειρικά ἔργα πάντα, - χειρικὴν ἐμὴν ἔργασαν.

χειρικῶς ἑπίρρ. μαν. ἐκτεταμένη τῇ χειρὶ, διὰ τῆς χειρός : Ἦσ. Πρσβ. Cent. 1007B χειρικῶς ἀνταμειβόμεθα.

χειριζέω-εως (ἤ) χειριζομαι βλ. λ. ἤ, ἐχειρίζω : Ἰνν. Ἀγμ. 756² 2) Ἐπιγρ. χειρίζω, χειρισμός, διαχειρίζω, διοικήσεις : τοῖς αἰρεθεῖσι εἰς τὴν χειρίζω τὸ ἀγυρίον.

χειρίζομαι ὁ ὑπὸ τὰς χεῖρας, ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τινὸς ὧν, ὑποχείριος : Εὐρ. Ἀνδρ. 412 προλαίβω βωμῶν ἦδε χεῖρα σφάζειν, φρονεῖν || συγν. μτ. ρ. : Σοφ. Α. 1.495 μὴ μ' ἀξιώσῃς βάξιν ὀλαγυρὴν λαβεῖν τῶν σάν ὄπ' ἐχθρῶν χειρίαν ἐφεῖς τινι, Εὐρ. Κύκλ. 177, αὐτ. Ἰων. 1257.

χειριπέδη (ἤ) Ἐπιγρ. χειροπέδη, χειρόδεσμος : Ἐπιγρ. Θηδῶν.

χειρίδος κ. νεώτ. κάλυμμα τῆς χειρός ἐκ δέρματος κυρίως, εἶδος τῆς κηπουρικῆς χειροκτίτου : Ὁδ. Ω. 230 χειρίδος ἔ' π' ἑσθ' βήτην ἔνεκ', Ξεν. ΚΠ 8, 17. 2) κ. νεώτ. μέρος τοῦ ἐνδύματος, τὸ περιβάλλον, τὸ καλύπτον τὸν βραχίονα καὶ τὸν πῆχυν, μανίκι, ἴδια δὲ μακρὸν καὶ εὐρὺ κάλυμμα, μανίκια : Ἦρ. 6.72 ἐπικατήμενος χειρίδι πλῆθ' ἀγυρίου, Ξεν. Ἑλλ. 2, 1, 8, αὐτ. ΚΠ 8, 3, 13, Πλούτ. Ὁδ. 6, Λουκ. Ζ. Τραγ. 41 τοὺς ποδῆρας χιτῶνας καὶ χλαμύδας καὶ χειρίδας καὶ προγαστρίδια, Πάπ. ἀπὸ τῆς χειρίδος τοῦ υἱοῦ μου, Παπ. ἀδ. Χριστ. Διηγ. 62 με ταυλοῦσια καὶ με χειρίδας ἀνοικτάς 3) μτγν. χειρίδιον βλ. λ. 21 : Ἄντυλλ. π. Ὁρει. 2, 399² 4) νεώτ. εἰδικὸν τὴν χειροκτίτων τῶν πολεμιστῶν τὸν μεσάσιονος κατασκευασμένον ἐκ χονδρῶν δέρματος καὶ ἐνισχυμένον ἐκατόπιν διὰ μεταλλικῶν δακτυλῶν ἢ πλακῶν.

χειρίσις-εως (ἤ) νεώτ. ὁ χειρισμός, ἡ χείριστις τὸ πηδάλιον || μτφ. ἐπὶ δίκης, ὑποθέσεως

χειρίσιμα-ατος (ἰδὲ) τὸ μέρος τοῦ σώματος ἐφ' οὗ γίνεται χειρισμός βλ. λ. ἤ, ἐχειρίσις : Ἰνν. Ἀρβ. 788, 51. 2) χειρισμός, χείριστις, μεταχειρίσις : αὐτ. 808.

χειρισμογράφος (ἰδὲ) πᾶν ὄνομα ὑπουργήματος ὁ καταγράφων χειρισμούς, τὰς διαχειριστικὰς ἢ διοικητικὰς πράξεις.

χειριστός (ἰδὲ) κ. νεώτ. πᾶν κ. χεῖρικός ἢ ἐνέργεια τοῦ χειρίζομαι βλ. λ. ἤ, διὰ τῶν χειρῶν ἐνέργεια, ὄβ. ἐν τῇ χειρουργικῇ ἐχειρίσις : Ἰνν. Ἰητρ. 740. 2) μτγν. κ. νεώτ. ὁ τρόπος καθ' ὃν χειρίζομαι τὴν τρόπον χρήσεως, χρησιμοποίησεως, τρόπος τοῦ διευθύνειν, διαχειρίζεσθαι, κυβερνᾶν : Πολυδ. 1, 4, 1 ὁτῶν καὶ εἰς τῆς ἱστορίας ὑπὸ μίαν σύνοψιν ἀγαγεῖν τοῖς ἐντυγχάνουσι τὸν χειρισμὸν τῆς τύχης, αὐτ. 5, 26, 4, Ἀθῆν. 5, 195D, Πάπ. τοῦ χειρισμοῦ τῶν κυβερνητῶν, - χειρισμός κυροδόλου, - κανὸς χειρισμός τῆς ὑποθέσεως 3) μτγν. ἐξάσκησης : αὐτ. 32, 1, 11 οὐχ ὁτῶν τῶν πλῆθεις τῶν χρημάτων τὸ προκειμένον καταγεγραμμένος ὡς τῶ καιρῶ τῆς δόσεως καὶ τῶ χειρισμῶ τῆς χάριτος 4) ὄμ. ἐκτέλεσις, ἐπιπληρωσις : αὐτ. 6, 12, 3 τὸν ὄλαν χειρισμὸν τῶν δογμάτων ἐπιτελοῦσι.

χειρισσοφός ἔσφ. γρ. τοῦ χειρόσοφος βλ. λ.

χειριστέω Ἐπιγρ. ἐνεργῶ ὡς χειριστής, εἶμαι χειριστής.

χειριστήρ-ἡρος (ἰδὲ) νεώτ. ὄργανον δι' οὗ τις χειρίζεται τι.

χειριστήριον (ἰδὲ) νεώτ. ὄργανον διὰ τοῦ ὀποῖο ἐπιτυγχάνεται ἡ ἐκπομπὴ τῶν διακεκομμένων ρευμάτων, τὰ ὁποῖα μεταδίδουν τὰ τηλεγραφικὰ σύμβολα.

χειριστής (ἰδὲ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ χειριζόμενος τι, διαχειριστής, διοικητής : Πολυδ. 3, 4, 13 ἀλλ' ὧν μὲν συνεργός, ὧν δὲ καὶ χειριστής γεγενῆται 2) νεώτ. ὁ ἐραζόμενος διὰ τοῦ χειριστήριου τηλεγρα-

φήτης 3) ὄμ. ὁ χειριζόμενος μηχανήματι ἢ συσκευῆν τινα, τὰ ἴατρία πλοῖου, τὸ μηχανήματα τῶν τορπιλλῶν κττ. 4) ὄμ. ὁ πορσευοσότης χημικοῦ ἢ φαρμακευτικοῦ ἐργαστηρίου 5) ὄμ. χειριστής τοῦ κλειστοῦ στρατιωτικῆς ἐπιπεφορτισμένος νὰ ἀνοίγῃ καὶ κλείῃ τὸ κλειστὸν κατὰ τὴν βολὴν τοῦ πυροβόλου || χειριστής τοῦ ρυθμιστήρος στρατιωτικῆς ἐπιπεφορτισμένος νὰ ρυθμίζῃ τὸν πυροσάλωνα τῶν ὀβιδίων πρὸς τῆς εἰσαγωγῆς τῶν εἰς τὸ πυροβόλον.

χειριστικός-ἡ-ὄν πᾶν κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφορόμενος εἰς τὸν χειρισμὸν, ὁ τοῦ χειρισμοῦ 2) πᾶν. τὸ οὐδ. χειριστικὸν ὡς οὐσ. τὸ διαχειριστικὸν βιβλίον : ἐν πιττακίῳ Σωτηρίφῳ ἐτάγη καὶ ἐν χειριστικῶς ὄχ' εὐρίσκειται.

χειρίστας-ἡ-ὄν κ. μαν. κ. νεώτ. ἀνόμολον ὑπερβ. τοῦ κανὸς ἐκ τοῦ συγρ. χεῖρων, ὁ κῆριστος, ὁ κατώτατος, ὁ φαυλότατος : Λυσ. 92, 4 ἰτρίκοντα πολλοὺς μὲν τῶν πολιτῶν καὶ οὐ τοὺς χειρίστους ἀπέκτειναν, Ξεν. Ἀπομν. 1, 2, 32, - ὁ χειρίστος τῶν ἀνθρώπων, - κανὸς χειρίστου παιδότητος || ἢ αἰτ. τοῦ οὐδ. κτ. πλῆθ. χειρίστα ὡς ἐπίρρ. χειρίστας βλ. λ. : Ἀριστ. Ζ. 1, 4, 10, 22, αὐτ. Μεταφ. 1, 2, 8, B.

χειριστότερος-α-ὄν ἔσφ. γρ. τοῦ χειρότερος ἐν Ἰνν. 25, 12.

χειρίστω ἑπίρρ. μτγν. κατὰ τὸν πλεόν χειρότερον τρόπον, κῆριστα : ΠΔ Μακκ. 2, 7, 39.

χειριῶ-άω μτγν. ἔχω χειρόδας εἰς τὰς χεῖρας, φέρω εἰς τὰς χεῖρας ῥήματα, ἀκασίματα : Πολυδ. 2, 152 «χειρίαν δὲ ἐκάλον τὸ καταρτήχθαι τὰς χεῖρας ἢ ἄλγειν ἐκ κόπου».

χειρίων Ἦσ. «χειρών».

χειροβάδις-εως (ἤ) νεώτ. ἡ διὰ τῶν χειρῶν βάδισις, τὸ νὰ βαδίῃ τις χρησιμοποιοῦν τὰς χεῖρας ἀντὶ τῶν ποδῶν.

χειροβάδιμα-ατος (ἰδὲ) νεώτ. ἡ χειροβάδις.

χειροβαλίστρα (ἤ) γλωσσ. ἡ χειροσφενδόνη.

χειροβανναύσιος-ὄν μτγν. ὁ τέχνην τινὰ βανναύσιον μεταρχόμενος, βανναύσιος γός : Πολυδ. 7, 7.

χειροβαρέα (ἤ) μαν. εἶδος τῆς μεγάλης σφύρας, ἡ βαριά : ΚΠορφ. Ἐκθ. 677 (ἐκθ. 2α).

χειροβαρής-ου-ές ὁ ἔχων βάρος τόσον ὅσον δύναται ἡ χεῖρ νὰ βαστάσῃ : Φιλέτ. Λαμπ. ἀδ.) καὶ χειροβαρὲς σαρκὸς βίαις θηταλότητον κρέας.

χειρόβιος-ὄν πᾶν κ. λεξ. ὁ ζῶν, ἀποζῶν ἐκ τῆς ἐργασίας τῶν χειρῶν του : πρβλ. Σουίδ. «χειρόβιοι, οἱ ἐκ τῶν χειρῶν ζῶντες καὶ ταῖς τέχνας προσκαθήμενοι λέγονται καὶ ἀποχειρόβιοι».

χειροβόλιος-ὄν μτγν., μαν. κ. νεώτ. ὁ ἀποζῶν διὰ τῆς ἐργασίας του, ἀποχειροβόλιος, χειρόβιος, βιοπαλαιστής : Ἦρ. ὠδιαν. Ἐπίμ. 215, ΚΜανασσ. Χρον. 5200 αὐτοῦργοι καὶ πέντητες καὶ τῶν χειροβόλιων (δγρ. χειροβόλιων).

χειροβόλιος-ὄν μαν. δγρ. τοῦ χειροβόλιος.

χειροβόλημα-ατος (ἰδὲ) Ἦσ. «χειρόβολον, δράμα : οἱ δὲ χειρόβλητον».

χειρόβλητον (ἰδὲ) Ἦσ. «χειρόβλημα».

χειροβόλιωμα-άουσι μτγν. κ. χεῖροβόλιωμα - χειροβόλιωμα, φηλασμός : Λουκ. Ψευδ. 24.

χειροβόλιζω δημ. κῆρνω χειρόβολα, δράματα, δευριδία σταχῶν.

χειροβόλιος-ἰδος (ἤ) νεώτ. εἶδος τῆς βολίδος χρησιμοποιοῦμένης διὰ μετρήσεως βαθῶν τοῦ θαλάσσιου βυθοῦ μέχρις 25 ὄργων.

χειροβόλιστρα (ἤ) μαν. δ. τ. τοῦ χειροβαλίστρα βλ. λ. : ΚΠορφ. Πρὸς υἱὸν Ρωμανὸν 53 τὰς ἐν τοῖς ἄρμασι κατασκευασμένας χειροβόλιστρας.

χειρόβολον (ἰδὲ) μαν. κ. νεώτ., δημ. χειρόβολο ποσότης ὅση κρεῖν ἐν τῇ χειρὶ, χειρόβολία 2) δράμα σπαρτῶν, χειρόβολο : Ἰζέτ. Λυκάφρ. 34 ἀμάλη λέγεται τὸ χειρόβολον τῶν σταχῶν.

χειροβαλῶ-έω μτγν. κ. νεώτ. βάλλα, ρίπτω διά τῆς χειρός, ἐκσφενδονίζω : Λουκ.Λεξιφ.5.

χειροβουβίς-ίδος (ἡ) νεώτ. Βομβίς ἐκσφενδονιζομένη διά τῆς χειρός.

χειροβουβιστής (ἡ) νεώτ. στρατιώτης χραιομοποιοῦμενος διά τὴν ἐκσφενδόνισιν χειροβουβιδίων.

χειροβοσκός-όν μτγν. ὁ ἀποζών ἐκ τῆς ἐργασίας τῶν χειρῶν του, χειρόβοσκος : Πολυδ.7,7, 'Ηα.

χειροβούζιον (τό) νεώτ. εἶδος τι χειροβουβιδίος παλαιότερον ἐν χρήσει.

χειροβρώς-ώτος (ὁ, ἡ) ὁ τὰς χείρας βιβρώσκων, ἀναλίσκων, τρίβων : Στρωαίχ.η.Ζηνοδ.δ.44 χειροβρώτι δεσμῶφ.

χειρογάστρω-ορος (ὁ, ἡ) ὁ πληρῶν τὴν γαστέρα αὐτοῦ διά τῶν χειρῶν, ὁ διά τῆς ἐργασίας τῶν χειρῶν τὸν πορίζόμενος τὴν τροφήν τῆς γαστρῶς, χειροβίσιος : 'Ηο. «χειρογάστορες, ὁ ἀπὸ τῶν χειρῶν γαστριζόμενοι καὶ τῆ γαστρὶ πορίζοντες» : Ἐκστ.359. || χειρογαστρος ἐπιγραφὴ δράματος τοῦ Νικοφώντος.

χειρογυμναστική (ἡ) νεώτ. ἡ χειρογυμναστική.

χειρογράφεια (ἡ) πάπ. γραφεῖον ἐν ᾧ γράφονται τὰ χειρογράφα : ἐλληματισθὴ ἐν τῇ μεγάλῃ χειρογραφείᾳ.

χειρογράφημα-ατος (ὁ) μον. ἰδιόγραφον γραπτὴ διαβεβαίωσις, ἰδ. αὐτόγραφον χρεωστικὸν ὁμολόγον : Φώτ.Βιβλ.31,18 περὶ τῶν ἐκδανεισθέντων χρημάτων . . καὶ τοῦ ἐν τῇ ὁμολογίᾳ χειρογράφηματος.

χειρογραφία (ἡ) μον. ἡ διά χειρὸς γραφή : Πάπ. ἐπικολούθηκα τῇ σὺθεντικῇ χειρογραφίᾳ. - χειρογραφία στρατηγοῦ, Σκυλιτζ.'Ιω. ἐν Κεδρ. Γεώργ.2,666,1' 2) πάπ. ἀσφάλεια : ταύτην πεποιμαί τὴν χειρογραφίαν. 3) ὁμ. χειρογράφον : Πάπ. προσφωνήσας χειρογράφα.

χειρογραφική (ἡ) νεώτ. ἡ ἐπιστήμη ἡ ἀσχολουμένη εἰς τὴν ἀνάγνωσιν, χρονολογικὴν κατάταξιν καὶ ἐρμηνείαν τῶν ἀρχαίων χειρογράφων.

χειρογραφομαντική (ἡ) νεώτ. ἡ τέχνη ἡ ἐκ τῆς παρατηρήσεως τῶν χειρογράφων μαντευομένη : πρβλ. γραφολογία.

χειρόγραφον (ν) (τό) μτγν. μαν. νεώτ. κ. ὁμ. πᾶν τὸ διά χειρὸς γεγραμμένον : Πολυδ.30,8,4, Διον. 'Ακ.Ρωμ.5,8 ταῖς σφραγίσιν ἐκατέραν (τὴν ἐπιστολὴν) γνωρίσας μετὰ τὸ λῦσαι τὰ σημεῖα τοῖς χειρογράφοις, Κδ Κολ.2,14 ἐξαλείφας τὸ καθ' ἡμῶν χειρόγραφον τοῖς δόγμασιν, ὃ ἦν ὑπεναυτὸν ἡμῖν, Ἐπιγρ. Πάπ. 2) μτγν. τὸ χειρογράφημα : Πλούτ.'Ηθ.859Α.

χειρόγραφος-ον κ. νεώτ. ὁ διά χειρὸς γεγραμμένος : Πάπ. ἀντίγραφον χειρογράφου συμβόλου, - ἡ ἀσφάλεια χειρογράφου ἤδε, - χειρόγραφοι σημεῖωσις, - χειρόγραφον βιβλίον' δδ. τὸ οὗδ. χειρόγραφον ὡς οὐσ. βλ.λ. 2) τὸ ἀρσ. ὁ χειρόγραφος ὡς οὐσ. χειρόγραφον βλ.λ.2), χειρογράφημα : Ἐπιγρ.

χειρογράφος (ὁ) πάπ. ὁ χειρογράφων.

χειρογράφω-έω πάπ. κ. μαν. γράφω διὰ τῆς χειρὸς, ὑπογράφω ἰδιοχείρως, δίδω ἔγγραφον ἐγγύσιον, ἐγγυῶμαι δι' ἰδιοχειροῦ βεβαιώσεως : Πάπ. χειρογραφῆσαι ἀμώτερα τὰ μέρη ἐν ἡμέραις τριακοντα γενέσθαι ἐπὶ τῷ στρατηγῷ, Θεοφύλ. Σ' ἱστ.227,25 χειρογραφῆσας τὸ δόκειμα.

χειροδάκτυτος-ον ποι. ὁ διά τῆς χειρὸς ἀπαρχαίει, φουθεῖται : Σοφ.Ατ.219 τοιαῦτ' ἀν ἰδίως σκηνῆς ἐνδον χειροδάκτυτα σφάγι' αἰμοδαφῆ.

χειροδακτύτος-ον ὁ διά τῆς χειρὸς δεικνύμενος, κατάδηλος, ὀλοφάνερος : Σοφ.ΟΤ 901 εἰ μὴ τάδε χειροδακτύτα πᾶσιν ἀρμόσι βροτοῖς.

χειροδακτύτω-έω δεικνύω διά τῆς χειρὸς.

χειροδένω νεώτ. & χειροδετῶ βλ.λ.

χειροδέσημ (ἡ) μον. ὁ χειροδέσμος βλ.λ. : ΚΜα.ναασ.Χρον.2923 χειροδέσημ δούλουτο, ἀρρηκτος ποδοκκικη.

χειροδέσημτος-ον μον. ὁ πεπεδημένος τὸς χείρας, ὁ τὰς χείρας δεσμευεῖς : ΚΜα.ναασ.Χρον. 2870 ὡς χειροδέσημτος λαστῆς περιγυκωνισμένος.

χειροδέσημιαντι (ὁ) μον. ἡ χειροπέδη : Βασιλ.60,35,18.

χειρόδεσμος (ὁ) πάπ. κ. νεώτ. δεσμός τῶν χειρῶν, χειροδέσημ, χειροπέδη : Πάπ., Γλωσσ. 2) νεώτ. εἶδος τι ναυτικῷ κόμβου.

χειροδεσμῶ-έω μον. δένω, δεσμεύω τὸς χείρας διὰ πέδης : Δούκ.192.

χειρόδετος-ον μτγν. ὁ δεδεμένος τὰς χείρας : 'Ηλιόδ.Αἰθ.9,15 χειρόδετος χιτών ἀπ' αὐχένος εἰς γόνυ κομῆς, 'Ιώα.Ατ.7,8,1) ἴεσφ. γρ. τοῦ χειροδωτοῦς.

χειροδετῶ-έω μτγν. κ. νεώτ. δένω, δεσμεύω τὸς χείρας : Πλούτ.'Ηθ.585Α, Φιλ.1,640,29 ὅταν αὐτοῦ τὴν ἐπιτηδεύματα τῆς ψύσεως ἀποδέξῃται, χειροδετῆ τρόπον ἀλείπτου καὶ πρὸς τὰ γυμνάσια καλεῖ [ἰπθ. διόρθ. τοῦ χειροδοτεῖ].

χειροδικαίος-ον Σουῖδ. «χειροδικῆς».

χειροδικῆς (ὁ) κ. μον. ὁ ἐπιβάλλων τὰ δικαιώματά του διὰ τῶν χειρῶν του, διὰ τῆς βίας, ἐκείνος ποῦ παίρνει τὸ δικαίωμα μὲ τὰ χεῖρα του : Εὐστ.201,3 ἐὸ βλαίος καὶ οὐκ ἐν τοῖς νόμοις, ἀλλ' ἐν ταῖς χερσὶ ταῖς ἑαυτοῦ κειμενον ἔχω τὸ δικαίον» : 'Ηολιόδ.'Εργ.187 οὐδὲ κεν οἱ γε γηράντεσι τοκεῦσιν ἀπὸ θρηπτήρια δόσει, χειροδικαί, Γρη.Ναζκ.1,754D οἱ δὲ χειροδικαί εἰς ἄφρα ἀφρονταί, ἐξ οὗ καὶ πεποισῆται, Νικ.Χων.Χρον. 212B ἦν δὲ καὶ ταῖς καταπεινῶν ἔχουσι τῶν χειροδικῶν εὐδέντευκτος.

χειροδικία (ἡ) νεώτ. ἡ διὰ τῶν ἰδίων χειρῶν τοῦ παθόντος τιμωρία τοῦ ἀδικήσαντος.

χειροδικίω-έω μτγν. εἶμαι χειροδικῆς, κέρνω χειροδικίαν, τιμωρῶ διὰ τῶν ἰδίων μου χειρῶν τὸν ἀδικήσαντά με.

χειροδμήτιος-ον μτγν. ὁ ὑπὸ τῶν χειρῶν ποιηθεῖς, χειροποίητος : Γρη.Νύσσ.1,732.

χειροδοσία (ἡ) μον. ἡ πίστις ἡ διὰ τῶν χειρῶν δοθεῖσα : Γερμ.Α' Ἐπιστ.πρὸς Κυπρίους,1,17 ἀπολύσσει τούτους τοῦ τῆς χειροδοσίας ζητήματος.

χειροδόσιον (τό) γλωσσ. τὸ δίδομενον διὰ τὴν ἐργασίαν τῶν χειρῶν, ἡμερομισθίον, μισθός.

χειρόδοτος-ον μτγν. ὁ διά χειρὸς δόθεις, ἐγχειρισθεῖς : Πολυδ.2,152 χειρόδοτον δάνειον ἰδάνειον γένόμενον ἄνευ συμβολαίου, ἄνευ γραπτῆς ὁμολογίας, Πάπ. || μον. ἐπίγρ. χειροδότως διὰ χειρὸς δόσει, μὲ τὸ χέρι : Ἀνδρ.Κρ.9.

χειροδοτῶ-έω μτγν. διὰ τῆς χειρὸς δίδω, παρέχω : Φιλ.1,640 ἰπθ. διόρθ. χειροδοτῶ.

χειροδράκωντος (ὁ) ὁ ἔχων ἀντὶ χειρῶν δράκοντας ἢ ὁ ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ ἔχων, κρατῶν δράκοντας, δρεῖς : Εὐδ.'Ηλ.1345 δεινὸν γὰρ ἴχθυος βάλλουσ' ἐπὶ σοὶ χειροδράκοντες χρωτὰ κελαιναί.

χειροδρόπος-ον μτγν. ποι. ὁ διά τῶν χειρῶν δρέπων, συνάγων : Νικ.Θηρ.752 χειροδρόποι δ' ἴνα φῶτες ἄνευ δρεπῶντος λέγονται δρεπρια χεδροναί τ' ἄλλα μεσοχλόου ἐνὸς ἀρούρης.

χειροδύναμος-η-ο ὁμ. δ. τ. τοῦ κροδύναμος.

χειροεπίκτης 'Ηο. χειροεργατός.

χειροήθη (ἡ) ἡμερότης, ἡμερώσις : Ἀριστ. Φυσικων.5,2 τὰς τε τροφὰς καὶ τὰς χειροθητὰς μάλλον προσδεχόμενα.

χειροήθης-ους-ες κ. νεώτ. ὁ εἰς τὴν χεῖρα ἐπιθισμένος, ὁν τις καλῶς ἢ εὐκόλως δύναται νὰ μεταχειρισθῇ, ἰδ. ἐπὶ ζῶων τιθασός, ἡμερος : 'Ηρ. 2,69 εἰ πάντων δὲ ἕνα ἐκάτερον τρέφουσιν κροκόδειλον, δεδιδογμένον εἶναι χειροήθησ, οὗτ, 3,28, Ξεν. Ἰππ.2,3, Διόδ.Σ.1,48, - πολλὰ τῶν ἀγρίων

ζών δαμαζόμενα γίνονται χειροθήη' 2) μτ. dot. ο είθισμένος εις τι, εξεκειωμένος προς τι : Πλουτ. Η8 976Α ανθρώποις χειροθήεις ἐγγέλεις, αὐτ. 2F θηρία χειροθήη τοῖς πόνοις' 3) κ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ο εὐκόλως δικαιοῦμενος, κυβερνώμενος, ἐξημερωμένος : Στράβ. 11, 24 τὰ μὲν πλησίον τοῦ Ταυτάδος ἀργύρωτοι, τὰ δὲ συνάπτοντα τῷ Βοσπόρῳ χειροθήη μάλλον, Πλουτ. Η8. 14E' || κ. μτ. dot. : Ξεν. Οικ. 7, 10 ἐπεὶ ἦδη οὐκ χειροθήεις ἦν (ἡ γυνὴ) καὶ ἐντιθάσσετο ὡστε διαλέγεσθαι, ἠρόμην αὐτὴν ὡδὲ πως, Δημ. 37, Λουκ. Μισθ. Συν. 35' 4) μτν. ἐπὶ πράγμ., ο συνήθης : Πλουτ. Μαρ. κελ. 16 τὰ φαινόμενα δεῖναι ποιούμενους τῆ διανοίας χειροθήη διὰ τῆς ὄψεως' 5) ὁ κατὰλληλος, ὁ ὁμοῦζων : αὐτ. Φιλοσ. 5 τὰ δπλα τοῖς σώμασι ἐγίνετο χειροθήη.

χειροθεραπεία (ἡ) νεώτ. ἄ. χειροπρακτικὴ βλ. λ. **χειροθεσία** (ἡ) μτν., μον κ. νεώτ. ἡ τῶν χειρῶν ἐπιθεσία, μεταχειρίσις, χειρισμός, περὶ τοῦ μουσικοῦ ὄργάνου τοῦ καλούμενου τριπόδου : Ἀρτέμων π. Ἀθην. 14, 637E ὀλιγοχρόνιον τὴν ἀκμὴν σχῶν διὰ τὸ δοκεῖν ἐργώδης εἶναι κατὰ τὴν χειροθεσίαν' 2) ἐκκλ. κ. νεώτ. ἐπίκλησις τῆς θείας χάριτος δι' ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν τοῦ ἱερέως ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν πιστῶν : Κλημ. Ἀλλ. 1, 261 C, Εὐσ. 2, 1213' 3) ὁμ. κ. νεώτ. ἡ δι' ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν τοῦ ἐπισκόπου προχειρίσις εἰς ἐκκλησιαστικὸν ὄψιωμα κατωτέρας τάξεως, χειροτονία : Ζωναρ. Καν. 4 Συν. Νικαίας χειροτονίαν τὴν καθιέρωσιν καὶ χειροθεσίαν ὀνομάζωα : Εὐσ. 2, 576 C' 4) μsn. θέσις τῆς ὑπογραφῆς, ἰδιόχειρος ὑπογραφή : Νικήτ. Παφλ. 567 A.

χειροθετῶ-έω μsn. κ. νεώτ. ἐκκλ. ἐπιτιμητὴ τὰς χείρας, ἐνεργῶ χειροθεσίαν βλ. λ. 3) χειροτονῶ διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν, μετοδίδω τὴν χάριν τοῦ ἁγίου Πνεύματος : Βι. Μαξ. Ὁμ. 21 τοῦτοις ἰτοῖς ἱερεῦσιν ἀνελεῖται χάριν καὶ χειροθετεῖτεν καὶ τὸν ἄρτον προσφέρειν. Φωτ. Ἐπιστ. 154, 24

χειροκαλαθισκος (ὁ) μτν. εἰδός τ. τραγικῆς ὀρχήσεως : Πολυδ. 4, 105 σιμὴ χειροκαλαθισκος χεῖρ καταπλανῆς ἰδιόρ. σιμὴ χεῖρ, κολαθισκος, χεῖρ καταπρονήσι

χειροκαλλιέργεια (ἡ) νεώτ. ἡ διὰ τῶν χειρῶν γινόμενη καλλιέργεια, κοτ' ἀντιδιαστ. πρὸς τὴν διὰ μηχανικῶν μέσων ἐνεργουμένην.

χειροκέντητος-ον νεώτ. ὁ κεντηθεὶς διὰ τῶν χειρῶν, ὁ κεντημένος μετ' ἰδέχρια.

χειροκένως ἐπίρρ. μτν. κενεῖσι ταῖς χεραῖ, μετ' ἄδεια χέρια : ΠΔ Παρ. 1, 12, 33 νευτήκοντα χιλιᾶδες βοηθήσαι τῷ Δαβὶδ οὐ χειροκένως.

χειροκίνητος (-η)-(-η) νεώτ. κ. ὄσμ. ὁ διὰ τῆς οὐνάμεως τῆς χειρὸς κινούμενος, πρβλ. ηλεκτροκίνητος

χειροκμητος-ον, ὄσμ. χειροκμήτος (Πμ. Λοκρ. 94B) ὁ ὅπο χειρῶν ἀνθρώπων ἐργασθεῖς, ποιηθεῖς, διακομηθεὶς χειροποιήτος : Ἀριστολ. Μετ. 4, 3, 20 ἐργον ἐπὶ τῶν χειροκμητῶν τὸ ὄπτησαι μάλλον ἢ ἐφῆσαι, Στράβ. 2, 5, 10 δεῖ τὸν ἐγγυτάτω διὰ τὸν χειροκμητῶν σχημάτων μιμούμενον τὴν ἀλήθειαν ποιήσαντα σφαιρατὴν τὴν γῆν.

χειροκμητῶ-έω μτν. διὰ τῆς χειρὸς ἐργάζομαι, ποῶ, κατασκευάζω : Διον. Ἀλ. π. Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 334B χειροκμητεῖν τὸν θεόν.

χειροκνημῖς-ἰδος (ἡ) εἰδός τι χειρὶδος πολεμικῆς ἀποτελοῦσης πιθανῶς μέρος τοῦ ὀπλισμοῦ τῆς χειρὸς : Ἀνών. π. Μοιστ. Βιβλ. Κοιστ. 514.

χειροκομία (ἡ) νεώτ. περιποίησης τῶν χειρῶν καὶ τῶν ὀνύχων, μανικιοῦρ.

χειροκόπησις-εως (ἡ) εἰδός τι χειροκοπία βλ. λ. : Ἀκροπ. Γεωργ. Χρον. 20B.

χειροκοπία (ἡ) μsn. ἀποτομή, ἀποκοπή τῶν χειρῶν : Ἀναστ. Σιν. ἐν Catai. Βιβλ. P. 1or. 1, 301.

χειροκόπος-ον μsn. ὁ ἀποκόπτων, ὁ ἀποτέμνων τὰς χείρας : Μακρόβ. de 11iff. Verh. 2.

χειροκοπῶ-έω μτν. ἀποκόπτω, ἀποτέμνω τὰς χείρας : Διόδ. Σ' Ἐκλ. 567, 16 τοὺς συμμαχοῦντας τοῖς Φοινίξει χειροκοπεῖν, Ἀππ. Ἰδρ. 68' κ. παθ. ὄφισταται, ποταῖνα ἀποκοπήν τῶν χειρῶν : Πλουτ. 305C Κυνέγειρος δ' ἐχειροκοπήθη' 2) καταχορ. χειροτιθεῖ, μαλάσσω, δέφω' πρβλ. χειρομαχῶ : Ἀρτεμίδ. Δαλ. 1, 78 χειροκοπεῖν τὸ αἰθεῖον.

χειροκοπία (ἡ) μτν. πλοκή, ἀνάμειξις τῶν χειρῶν, συμπλοκή, διαπληκτισμός : Διον. Ἀλ. Ρωμ. 6, 65, αὐτ. 8, 72, Διόδ. Σ' Ἐκλ. 534, 28 τῆς παρανομου χειροκρασίας, Πλουτ. Η8. 332C βίαν πολεμικὴν καὶ χειροκρασίαν.

χειροκρατία (ἡ) μτν. ἡ διὰ τῆς βίας ἐπικράτησις τοῦ ἰαχυροτέρου, τυραννικὴ κυβερνήσις : Πολύβ. 6, 9, 6 μεβιστατοὶ δ' εἰς βίαν καὶ χειροκρατίαν ἡ δημοκρατία, Διόδ. Σ' Ἐκλ. 608, 46.

χειροκρατικός-ή-ον μτν. ὁ ὁσῶν χειροκρατίαν, ὁ διοικῶν, ὁ φερόμενος τυραννικῶς : Πολύβ. 6, 10, 4 ὄριστοκρατὶα δὲ παρέπεται ὁ θηριώδης τρόπος τῆς πολιτείας καὶ χειροκρατικός.

χειροκρατῶ-έω μsn. κ. νεώτ. κρατῶ διὰ τῆς χειρὸς, βασιτῶ ἀπὸ τὸ χεῖρ, εὐχρ. ἰδ. τὸ μέσ. ἀλληλοπαθεῖς χειροκρατούμενοι : Παχυμ. Γ. 2, 20, 11 C ἰεῦδ. 2α) χειροκρατούμενος τυφλῶ ποδὶ διήρχετο.

χειροκρόταλον (ἰδὸ) νεώτ. κρόταλον κρούμενον διὰ τῶν ὀσάκτων, καστανίεττα.

χειροκρότημα-ατος (ἰδὸ) νεώτ. κ. ὄσμ. κρότημα, κρούσις τῶν παλαμῶν, ἐπιδοκιμασία διὰ χειροκροτήσεως.

χειροκροτήσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ πράξις τοῦ χειροκροτῶ, κρούσις, κρότησις τῶν παλαμῶν πρὸς ἐνδειξιν ἐπιδοκιμασίας ἢ ἐνθουσιασμοῦ.

χειροκροτῶ-έω νεώτ., ὄσμ. κ. χειροκροτῶ, ὄσμ. ἐχειροκροτῆσαι, παθ. ὄσμ. ἐχειροκροτήθη, ὄσμ. (ἐ)χειροκροτήθηκα, κρατῶ τὰς χείρας εἰς ἐνδειξιν ἐπιδοκιμασίας τινὸς ἢ ἐνθουσιασμοῦ : οἱ θεοταὶ ἐχειροκροτῶν φρενιτωδῶς εἰς τὸ τέλος ἐκάστης πράξεως, - τὸ ἀκρατήριον ἐχειροκροτήσεν ἐνθουσιασθῶς, - ὁ ρήτωρ ἐχειροκροτήθη.

χειροκρῖον (ἰδὸ) νεώτ., ὄσμ. χειροκρῖτι περιβλήμα τῆς ἀκρας χειρὸς εἴτε πρὸς προφύλοξιν, εἴτε χάριν κάλλωπισμοῦ, γάντι' || φρ. ρίπτω τὸ χειροκρῖον εἰς τινα προκαλῶ τινα εἰς μονομοχίαν, ὄσμ. κ. γεν. προκαλῶ τινα.

χειροκτύπος-ον ὁ κτυπηθεὶς διὰ τῆς χειρὸς : Τελεστ. π. Ἀθην. 14, 616F νυμφαγενεῖ χειροκτύπῳ φηρὶ Μαρσῶα κλέος ἰδ. γρ. χοροκτύπῳ.

χειροκύμβαλα (τὰ) μsn. μικρὰ κύμβαλα κρουόμενα διὰ τῶν χειρῶν : ΚΠορφ. Ἐκθ. 379 (ἐκθ. 2α).

χειρολαβῆ (ἡ) μτν. χειρολαβὴ βλ. λ. Ἀρχ. Μαθ. 76.

χειρολαβὴ (ἡ) νεώτ. τὸ ἐπὶ τοῦ κιγκλιδώματος κλίμακος ἐπιρήμες ἔξωλον, ἐφ' οὗ στρατιῶνται ἀνερχόμενοι καὶ κατερχόμενοι, ἄ. χειρογόντα.

2) ἡ λαβὴ τῶ ἀρότρου, χειρολαβὴ, χειρολαβίς.

χειρολαβῖον (ἰδὸ) πάπ. ἡ χειρολαβὴ βλ. λ.

χειρολαβίς-ἰδος (ἡ) μτν. ἡ λαβὴ ἰδ. τοῦ ἀρότρου : Πολυδ. 1, 252 ἐρότρου μέρη ἔχεται τὸ κατόπιν ἔξωλον ὄρθαν, οὐ ἔχεται ὁ ἀρότης νὸν δὲ τὸ κοῖλον αὐλοῦ, καθ' ὃ τὴν χεῖρα ἐναμορβεί, χειρολοβίς.

χειρολάβος-ον μsn. κ. νεώτ. ὁ λαμβάνων, ὁ ὑποσπριζῶν τὴν χεῖρα, ὄσμ. χειρολάβος σφενδόνη χειρουργικὴ σφενδόνη δι' ἧς ὑποσπριζέται πύσχυοσα χεῖρ : Coeca. t. hirurg. Vett. 28' 2) νεώτ. τὸ ὄσμ. χειρολάβος εὐς οὐσ. ἐπίθεσιμος διὰ τὴν στέρην τῆς πασχούσης χειρὸς, κοῦνια.

χειρολαπτῶ-έω Σουιδ. ἐλαμβάνω διὰ τῆς χειρὸς.

χειρολογῶ-έω μsn. συλλέγω, συνάγω διὰ τῶν χειρῶν, μαζεύω μετ' ἰδέχρια, ἐν χρ. τὸ παθ. : Γεωπ. 10, 21, ὁ πλήρωσον μῆλων κεχειρολογημένον.

χειρολυχνία (ή) πάπ. λυχνία φερομένη δια τῆς χειρός, φορητή.

χειρομάγγανον (τό) μτγν. πολεμική τις μηχανή, δι' ἣς τῆ βοήθεια τῶν χειρῶν ἐκφοπιδονίζονται, ἐξοκοντίζονται βέλη : Ἄνιων. ἐν Ἄρχ.Μαθ.318 τὰς λεγομένας ἡλακτάς καὶ χειρομάγγανα.

χειρόμακτρον (τό) κ. νεώτ. μάκτρον τῶν χειρῶν, τεμάχιον ὀδόνης ἢ ἄλλης τινός ἕλης, δια τὸ ὀπίσω ἀπομάσσωμεν, σφουγγίζομεν τὰς χεῖρας, πετᾶτα : Ἡρ.4,64 ὃς γὰρ ἄν πλεῖστα δέρματα χειρόμακτρα ἔχη, Σοφ.ἀπ.420 Σκυθιστὶ χειρόμακτρον ἐκκεκαρμένον, Ἀριστ.φ.δπ.427, Ξεν. ΚΠ1.3,5 εὐθύς ἀποκαθαίρει τὰς χεῖρας εἰς τὰ χειρόμακτρα 2) εἰδὸς τῆ κεφολοδέσμου ἢ καλύπτρα τῆς κεφαλῆς τῶν γυναικῶν : Σοφ.50, Ἐκατ. 329, Ἡρ.2,122 ὄρων ἔχοντα παρ' αὐτῆς χειρόμακτρον χρύσειον.

χειρομάλαξις-εως (ή) νεώτ. ἡ δια τῶν χειρῶν μάλαξις τοῦ ἀνθρώπινου σώματος πρὸς θεραπευτικὸν σκοπὸν, μασσάζ.

χειρομάνικο(ω) (τό) μσν. κ. δημ. τὸ μανίκιον βλ.λ. : Λέων Σοφ.6,3,25.

χειρομαντεία (ή) νεώτ. κ. δημ. μαντεία περὶ τοῦ χαρακτήρος καὶ τῆς τύχης προσώπου τινὸς δια τῆ παρατηρήσεως τῶν γραμμῶν τῆς παλάμης αὐτοῦ, ἄ. χειρογνομονική, χειροσκοπία.

χειρομάντης (ὁ) νεώτ., θηλ. -ις-ιδος, ἄ. χειρόμαντις βλ.λ.

χειρομαντις-εως (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐκ τῆς ἐξετάσεως τῶν γραμμῶν τῆς παλάμης τῆς χειρὸς μαντευόμενος, προλέγων τὰ μέλλοντα, ὁ ἀσκῶν τὴν χειρομαντείαν, χειρομάντης : Πολυδ.2,152.

χειρομάντις-ιδος (ή) νεώτ. θηλ. τοῦ χειρομάντης.

χειρομάχη (ή) μτγν. κ. μσν. ὄνομασία ἐργατικῆς ἐτοιρείας ἐν Μιλήτῳ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν πλουτιὰ : Πλούτ. Ἡθ.298C, Εὐστ.1425,64, αὐτ. Πον.244,80.

χειρομάχος (ὁ) μσν. ὁ χειρομάχος : Εὐστ. Πον.47,93 ἀρεϊκὸς εἶναι καὶ . . . χειρομάχος.

χειρομαχία (ή) μσν. ἡ ἐργασία τῆς χειρὸς : Εὐστ.1716,4 αὐτοφυῆς καὶ οὐκ ἀπὸ χειρομαχίας τὸ τοιοῦτον φυτὸν γενέσθαι.

χειρομάχισσα (ή) μσν. θηλ. τοῦ χειρομάχου, ἡ ἐργαζομένη δια τῶν χειρῶν : Πρὸδ.1,201.

χειρομάχος-ον μσν. κ.νεώτ., δημ. χειρομάχος (ὁ) ὁ δια τῶν χειρῶν μαγόμενος, ἐργαζόμενος πρὸς πορισμὸν τῶν τοῦ βίου, ὁ ἐκ τῆς ἐργασίας τῶν χειρῶν αὐτοῦ ἀποζῶν, ἀποχειροβίος : Εὐστ.1425,64, αὐτ.1/83,13, αὐτ.1833,56.

χειρομαχώ-εω μτγν. κ.ωμ. μάχομαι δια τῶν χειρῶν, ἐν ἀισχρ. σπμ., ἀναντιζῶμαι : ΑΓΠ2,22 ἀγρυνήσω πολλάκι τὴ κενεῆ Κίπριδι χειρομαχῶν.

χειρομήριον (τό) Ἡσ. ῥοκάνη, ὀθλητήριον, χειρομήριον, ἀμυτηρίον, τεκτονικὸν ἐργαλεῖον.

χειρομίσθιον (τό) μσν. ὁ μισθὸς τῆς δια τῶν χειρῶν γενομένης ἐργασίας : Σχόλ.Βασιλ.20,412 τοῦ λεγομένου χειρομίσθιου, τοῦτέστι κισθὸ τῆς ἐργασίας.

χειρομύλη (ή) ὁ χειρόμυλος : Ξεν.ΚΠ6,2,31 χειρομύλος χρῆ αὐτόθεν παρασκευάσασθαι αἰεσιποποιήσμεθα.

χειρομύλιον (τό) πάπ. χειρομύλη βλ.λ.

χειρόμυλον (τό) γλωσσ. ὁ χειρόμυλος βλ.λ.

χειρόμυλος (ὁ) μσν. κ. νεώτ., δημ. χειρόμυλος, μικρὸς χειροκίνητος μύλος ἀλέσεως : Κνωτ.Ταμτ.19.

χειρομύλων-ωνος (ὁ) μτγν. ὁ χειρόμυλος : Διοσκ.5,103.

χειρομομῆς-οὐς-ές μσν. ὁ μολύνων τὰς χεῖρας του δια φρονικὸν αἷματος : Αἰσχ.Χο.70 πόροι τε πάντες ἐκ μίαις ὀδοῦ προβαίνοντες τὸν χειρομομῆ φόνον καθαιρούντες ἔκλυσαν μάταν [ιδιόρθ. τοῦ χειρομομῆ].

χειρον-ονος (τό) αὐδ. τοῦ χειρῶν βλ.λ.

χειρόνιτρον (τό) τὸ χειρόνιτρον βλ.λ. : Ἐπιχ.58.

χειρόνιτρον (τό) λεκάνη ἐν ἡ ἐνίτρον τὰς χεῖρας : Εὐπ.Δημ.16 εἴληφε χειρόνιτρον, Πολυδ.1,65, Ἐπιγ.Σχόλ.Ἠλ.Α.449 παρέκειτο τὰ χειρόνιτρα ὄτα βούλαιντο νίπτεσθαι 2) μτγν. τὸ ὕδωρ δι' οὗ νίπτοισιν τὰς χεῖρας : Πολυδ.2,150 3) ὄμ. τὸ νίψιμον τῶν χειρῶν : Διοσκ.1,6.

χειρονομία (τά) νεώτ. αἱ χειρονομίαι βλ.λ.4,1, 5, κ. 6,1.

χειρονομιστεῖν ἔφετ. τοῦ χειρονομῶ, ἐφίμαι τοῦ χειρονομῶν, ἐπιθυμῶ, θέλω νὰ κάμω χειρονομίας : Κρατίν. Αδῆλ.100.

χειρονομία (ή) κ. νεώτ. κ. δημ. κίνησις τῶν χειρῶν ἐρρυθμῶς, ἐπιθυμῶ, θέλω νὰ κάμω χειρονομίας : Κρατίν. Αδῆλ.100.

χειρονομία (ή) κ. νεώτ. κ. δημ. κίνησις τῶν χειρῶν ἐρρυθμῶς, ἐπιθυμῶ, θέλω νὰ κάμω χειρονομίας : Κρατίν. Αδῆλ.100.

χειρονομία (ή) κ. νεώτ. κ. δημ. κίνησις τῶν χειρῶν ἐρρυθμῶς, ἐπιθυμῶ, θέλω νὰ κάμω χειρονομίας : Κρατίν. Αδῆλ.100.

χειρονομία (ή) κ. νεώτ. κ. δημ. κίνησις τῶν χειρῶν ἐρρυθμῶς, ἐπιθυμῶ, θέλω νὰ κάμω χειρονομίας : Κρατίν. Αδῆλ.100.

χειρονομία (ή) κ. νεώτ. κ. δημ. κίνησις τῶν χειρῶν ἐρρυθμῶς, ἐπιθυμῶ, θέλω νὰ κάμω χειρονομίας : Κρατίν. Αδῆλ.100.

χειρονομία (ή) κ. νεώτ. κ. δημ. κίνησις τῶν χειρῶν ἐρρυθμῶς, ἐπιθυμῶ, θέλω νὰ κάμω χειρονομίας : Κρατίν. Αδῆλ.100.

χειρονομία (ή) κ. νεώτ. κ. δημ. κίνησις τῶν χειρῶν ἐρρυθμῶς, ἐπιθυμῶ, θέλω νὰ κάμω χειρονομίας : Κρατίν. Αδῆλ.100.

χειρονομία (ή) κ. νεώτ. κ. δημ. κίνησις τῶν χειρῶν ἐρρυθμῶς, ἐπιθυμῶ, θέλω νὰ κάμω χειρονομίας : Κρατίν. Αδῆλ.100.

χειρονομία (ή) κ. νεώτ. κ. δημ. κίνησις τῶν χειρῶν ἐρρυθμῶς, ἐπιθυμῶ, θέλω νὰ κάμω χειρονομίας : Κρατίν. Αδῆλ.100.

χειρονομία (ή) κ. νεώτ. κ. δημ. κίνησις τῶν χειρῶν ἐρρυθμῶς, ἐπιθυμῶ, θέλω νὰ κάμω χειρονομίας : Κρατίν. Αδῆλ.100.

χειρονομία (ή) κ. νεώτ. κ. δημ. κίνησις τῶν χειρῶν ἐρρυθμῶς, ἐπιθυμῶ, θέλω νὰ κάμω χειρονομίας : Κρατίν. Αδῆλ.100.

χειρονομία (ή) κ. νεώτ. κ. δημ. κίνησις τῶν χειρῶν ἐρρυθμῶς, ἐπιθυμῶ, θέλω νὰ κάμω χειρονομίας : Κρατίν. Αδῆλ.100.

χειρονομία (ή) κ. νεώτ. κ. δημ. κίνησις τῶν χειρῶν ἐρρυθμῶς, ἐπιθυμῶ, θέλω νὰ κάμω χειρονομίας : Κρατίν. Αδῆλ.100.

χειρονομία (ή) κ. νεώτ. κ. δημ. κίνησις τῶν χειρῶν ἐρρυθμῶς, ἐπιθυμῶ, θέλω νὰ κάμω χειρονομίας : Κρατίν. Αδῆλ.100.

χειρονομία (ή) κ. νεώτ. κ. δημ. κίνησις τῶν χειρῶν ἐρρυθμῶς, ἐπιθυμῶ, θέλω νὰ κάμω χειρονομίας : Κρατίν. Αδῆλ.100.

χειρονομία (ή) κ. νεώτ. κ. δημ. κίνησις τῶν χειρῶν ἐρρυθμῶς, ἐπιθυμῶ, θέλω νὰ κάμω χειρονομίας : Κρατίν. Αδῆλ.100.

χειρονομία (ή) κ. νεώτ. κ. δημ. κίνησις τῶν χειρῶν ἐρρυθμῶς, ἐπιθυμῶ, θέλω νὰ κάμω χειρονομίας : Κρατίν. Αδῆλ.100.

χειροπέδῶ-ῶ νεώτ. δεαμεύω διὰ χειροπέδης. **χειροπέδημα**-ατος ἰβὶ νεώτ. ἠλόημα χρησιμοποιοῦμενων τῶν χειρῶν ἀντὶ τῶν ποδῶν.

χειροπιαστός-ῆ ὁ δὴμ. κ. χειροπιαστός ὁ δυνάμενος τὸ ψηλοφθῆ διὰ τῶν χειρῶν. 2) μτφ. κατάφωρος, ἀλοφάνερος. || ἐπίρρ. χει|ροπιαστά.

χειροπλάκτος-ον μαν. κ. νεώτ. ὁ διὰ τῶν χειρῶν πλάσσει ἢ σχηματίζει: Θεόδωλ. Πρωτοσπ. 1, 10.

χειροπλάστω-ῶ μαν. πλάττω, σχηματίζω διὰ τῶν χειρῶν. Ἰ. Δαμοσκ. 1, 2, 837, 1) χειροπλαστήσας τὸν πρῶτον ἐν ἀνθρώποις ἀνθρώπων.

χειροπληθής-ους-ῆς κ. μαν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἱκανὸν μέγεθος ὥστε νὰ πληροῖ τὴν χεῖρα, τόσον μέγας ὅσον δύναται νὰ περιλάβῃ ἢ κρατήσῃ ἢ χεῖρ. Ἰ. Ξεν. Ἀν. 3, 3, 17, χειροπληθέσι τοῖς λίθις σφειδονῶν, Θεόδωρ. 25, 63, Λουκ. Ἐρωτ. 14 ἀγκάλισμα χειροπληθές, Γεωμ. 14, 17, 2 || χειροπληθῆς ἔσμη θέσμη πληρούσα τὴν χεῖρα. Ἰ. Διοσκ. 1, 7.

χειροπληθιαίος-α-ον ὁ χειροπληθῆς. Ἰ. Θεόδωρ. Φι 9, 4, 10, Διοδ. 3, 23, οὐτ. 28.

χειροπληθός-ον μαν. ὁ χειροπληθῆς. Λέων Σοφ. 19, 13.

χειροπληθῶς ἐπίρρ. σχῶλ. ἐν ποσότητι, ἢν δύναται νὰ περιλάβῃ ἡ χεῖρ. Ἰ. Σχῶλ. Λουκ. Τίμ. 20.

χειροπλόκος-ον μτγν. ὁ πλεγμένος διὰ τῆς χειρός. Φιλῆς 2, 228.

χειροποδαλγός-ἄν ὁ πάσχων χειράργον κοί ποδάργον ἐν ταύτῳ. Ἰ. Ἀν. Βασσα. 3, 161, φθονεὶ ποδαλγῶν χειροποδαλγός.

χειροπόδαρα ἐπίρρ. δὴμ. κ. χειροπόδαρα κατὰ τὰς χεῖρας ἅμα καὶ τοὺς πόδας. ἐπίδασηκε- τὸν ἔδεσαν χειροπόδαρα.

χειροπόδης ἰβὶ ὁ ἔχων πόδας πλήρεις ρωγμῶν, ρηγμάτων, γεμάτους ἀπὸ οὐκασίας. Ἰ. Ἀλκαί. 38.

χειροποίητος-ον κ. μαν. κ. νεώτ. ὁ δι' ἀνθρωπίνων χειρῶν ποιηθείς, τεχνητός, κτ. ἀντιδιαστολήν πρὸς τὸ αὐτοφυῆς. Ἰ. Ἡρ. 1, 195 σφρηγίδα δέ ἔκαστος ἔχει καὶ σκήπτρον χειροποίητον, οὐτ. 2, 149, Πλάτ. Κριτ. 118, Ξεν. Ἀν. 4, 2, 5, ΠΔΛευτ. 26, 1, οὐτ. Ἰ. ἡσ. 2, 18, αὐτ. 10, 11, αὐτ. 19, 1, αὐτ. 21, 9, ΚΔΜάρκ. 14, 58 καταλύσω τὸν ναὸν τούτων τὸν χειροποίητον, αὐτ. Πράξ. 7, 48, αὐτ. Ἐφεσ. 2, 11, Πάν. || φλῶξ χειροποίητος πῦρ ἀναφθῆν ἐπίτηδες, ἀντιθ. τῷ ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου. Ἰ. Οὐκ. 2, 77 || νεώτ. κτ. ἀντιδιαστολήν πρὸς τὸ μηχανοποίητος. χειροποίητα ὑποδήματα.

χειροποίητως ἐπίρρ. μτγν. τεχνητῶς. Πολύβ. 10, 10, 12 συμβαίνει τὴν λίμνην τῆ παρακειμένη θαλάττῃ σύρρουν γενομένην χειροποίητως, Διον. Ἰ. Ἄλ. Ρωμ. 9, 68, Ἰώα. Π 7, 8, 3.

χειροποιῶ-ῶ διὰ τῶν χειρῶν ποιῶ, κατασκευάζω, δημιουργῶ, πλάττω. Ἰ. Ἐπιφάν. 1, 554, ἄ ματαίως ἔχειροποιεῖ κ. μέσ. Ἰ. Σοφ. Τρ. 891 αὐτὴ πρὸς αὐτῆς χειροποιεῖται τάδε ἰαχῶλ. «ταῦτα τῆ χειρὶ ἐαυτῆς διεπρόδξατο».

χειροπόνητος-ον μτγν. ὁ διὰ τῶν χειρῶν ποιηθείς, ποιηθείς.

χειροπονία [ἱερά] ἰβὶ. Ἰ. ἡσ. «ἐορτὴ ἐν ἣ τεχνίται θύουσιν».

χειροπονία [ἡ] ἡ διὰ τῶν χειρῶν ἐργασία.

χειρόπους-οδος-ου μτγν. ὁ χειροπόδης. Ἰ. Ἡρῶλ. Πολύβ. 2, 152 «χειρόποδες, οἱ τοὺς πόδας καταρηγμένοι» [ἢθ. διόρθ. χειρόποδες].

χειροπρακτικῆ [ἡ] νεώτ. ἡ φηλάφαις καὶ ἐπιαναφορά τῶν τυχόν μεταποτισθέντων σπονδύλων τὸ σώματος εἰς τὴν θέσιν τῶν πρὸς θεραπευτικὸν σκοπὸν, ἢ χειροθεραπεία.

χειροπραξία [ἡ] νεώτ. ἱατρικὴ ἐπέμβασις διὰ τῶν χειρῶν ἢ τοῖς μαλδῆξαν, διὰ φηλαφάσεων κττ. 2) ἡ ἐφαρμογὴ τῆς χειροπρακτικῆς.

χειροπρίων [ἰβὶ] νεώτ., δὴμ. κ. χειροπρίονο ὁ χειροπρίων.

χειροπρίων-ονος ἰβὶ νεώτ. πρίων χρησιμοποιούμενος διὰ τῆς χειρός.

χειρόπτερα [ἰβὶ] νεώτ. ζῶολ. ἀθροισμα ζῶων θηλαστικῶν φεράντων πτέρυγας ὅς τὰ πτηνά.

χειρόργανον [ἰβὶ] εἶδος τῆ μουσικῶν ὄργανου παιζομένου διὰ τῶν χειρῶν. Ἰ. Δουκάγγ. τὸ καλούμενον ὄργανον φαλτήριον καὶ χειρόργανον.

χειρορρκτηῖς ἰβὶ. Ἰ. ἡσ. χειρορρκτηῖς. Ἰ. Ἐσφ. γρ. χειρορρκτηῖς.

χειρόρτιον [τὸ] μαν. θήκη τῶν χειρῶν δερματίνη, χειρόρτιον, χειρόρτι. Ἰ. Νικ. Χων. Χρον. ε 88, 27 χειρόρτιον χρυσοῦν.

χειροσιδήρον [τὸ] μτγν. κ. χειροσιδήρον σιδήρᾱ χεῖρ, ἀρπάγη, ναύμοχον ὄπλον, εἶδος τῆ ἀγκίστρος. Πολύβ. 2, 152.

χειροσισμοθεραπεία [ἡ] νεώτ. δονηοθεραπεία βλ. λ.

χειροσίφωνον [τὸ] μαν. σίφων χειριζόμενος διὸ τῆς χειρός. Λέων Σοφ. 19, 58.

χειροσκοπία [ἡ] μαν. κ. νεώτ. ἡ χειρομαντεία. Φιλῆς. Ἰω. Κοσμοπ. 177, 19.

χειροσκοπικός-ῆ-ἄν ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν χειροσκοπίαν βλ. λ., ὁ τῆς τέχνης τοῦ χειροσκοποῦ. Σουῖδ. Ἐλενας ὅς συνέγραφε τὸ χειροσκοπικὸν οὐνίσμα.

χειροσκόπος-ον μτγν. ὁ θεωρῶν καὶ ἐξετάζων τὴν χεῖρα, χειροδραστής. Ἰ. Ἀρτεμίδ. Δαδ. 2, 69. 2) ὁ μετρῶν τὰς ἀνατεταμένους χεῖρας κατὰ τὰς φηφοφορίας. Σουῖδ. χειροσκόποι, οἱ τὰς χειροτεχνίας ἐπισκοποῦντες».

χειροσκούτῆριον [τὸ] μαν. δὴμ. ὁσιός. Δι. γεν. Ἰ. Ἄκρ. 2, 296.

χειρόσσοφος-ον μτγν. κ. χειρίσσοφος [ἔ]στ. Παν. 314, 13) ὁ σοφός ἢ δεξιὸς τὰς χεῖρας, ἐπιτήδειος, ἐπιδέξιος εἰς τὰς χεῖρας, ἰδίᾳ ὁ καλῶς ἐν τῇ χρήσει ὄργανων χειρονομῶν. Ἰ. Ἐσθῶν. Ἰ. Λουκ. Ὀρχ. 69, αὐτ. Ἡρ. 1, 17, αὐτ. Ἐξέφ. 14 ἴδιον ἀκούομαι τῶν χειροσάφων τούτων, τοῦ τε αὐλήτοῦ καὶ τῆς βαρδιτῶδοῦ.

χειρόσπασμος ἰβὶ νεώτ. ὁ σπασμὸς τῆς χειρός. 2) ὁ γραφικὸς σπασμὸς.

χειροστῆριον [τὸ] μτγν. βασανιστήριον ὄργανον πρὸς διαστροφὴν ἢ στρέβλωσιν τῶν χειρῶν ἢ βραχιῶν. Ἰ. Ἡρωδίων. Ἐπιρ. 150, Συνέσ. 201C ἰδ. ἀνάγν. χεῖλοστῆριον.

χειροσφαίσις-εως [ἡ] νεώτ. παιδιὰ τις ἀνάλογος πρὸς τὴν ποδοσφαίριον, καθ' ἣν ὁμας ἡ σφαῖρα ρίπεται ἢ ἀποκρούεται διὰ τῶν χειρῶν καὶ οὐχὶ διὰ τῶν ποδῶν, βόλλευ-μπῶλ.

χειροσφίγγω νεώτ. σφίγγω τὰς χεῖρας.

χειροσφίξιμο [τὸ] δὴμ., πληθ. -ματα σφίξιμο τῶν χειρῶν κατὰ τὴν χειραφίαν.

χειροτένων-οντος ἰβὶ, ἡ) ὁ ἔχων τὰς χεῖρας ἐκτεταμένους, προτεταμένους. Βατραχίου. 297.

χειρότερα ἐπίρρ. δὴμ. χειρότερον βλ. λ. * φρ. μὴ χειρότερα παρηγορητικὴ ἢ ἀπευχητικὴ, ἀποδοκιμαστικὴ ἀναφώνησις ἐπὶ δεινῆς τινας περιστασέως ἢ ἀξιοκατακρίτου ἐνεργείας. || φρ. χεῖρο (καὶ) χειρότερα ἐπὶ ἐπιδεινώσεως κακού.

χειροτέρημα [ἰβὶ] δὴμ. ἡ χειροτέρευσις βλ. λ.

χειροτέρευσις-εως [ἡ] νεώτ., δὴμ. χειροτέρεψη ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ χειροτέρους, ἢ ἐπὶ τῷ χεῖρω τροπῆ.

χειροτέρεω νεώτ. κ. δὴμ., ὄορ. ἐχειροτέρεωσθ, δὴμ. (ἢ) χειροτέρεψα, γίνομαι χειρότερος ἀπὸ ὁ, τι ἡμιν. ἢ χειροτέρευσον ὁ κάρρος - ἢ κατὰστασις - ἢ οἰκονομικὴ κρίσις, - ὁ ἀρρωστος ὅσο πάσι καὶ χειροτέρευσις [ἡ] κατὰστασις τοῦ ὁλόνεν ἐπιδεινούται. 2) κῆρυμα τῆς χειροτέρου ἀπὸ ὁ, τι ἦτο. ἢ χειροτέρευσον τὴν ποιότητα τοῦ ὄργου.

χειρότερον ἐπίρρ. νεώτ., δὴμ. -α χειρόνωσ, πλέων κακῶς, πλέων ἀβλῶς.

χειρότερος-α-ον κ. μων. κ. νεώτ. δημ. θηλ. χειρότερη, συγκρ. του κακός, χειρών, περισσώτερον κακός, κατωτέρα αξία ή ποιότητα, περισσώτερον δυσάρετος ή ανεπιθύμητος: 'Ιλ.Ο 513 ὄπ' ἀνδράσι χειρότεροιαι, αὐτ.Υ 436, ὁ ἕνας κακός κί ὁ ἄλλος χειρότερος, - οὐδὲ ζήτησα καλὸ θεῖα-σμα καί σὺ μοῦ δίνεις τὸν χειρότερο, - ὁ χειρότερος μαθητὴς τῆς τάξεως, - ὁ καιρὸς εἶναι σήμερα χειρότερος ἀπὸ χθές' || νεώτ. κ. δημ. τὸ οὐδ. χειρότερον(ν) κ. πληθ. χειρότερα ὡς οὐσ. χειροτέρα ποιότης, αξία, κατάστασις: ὁ ἀρ- χειροτέρος πάει στὸ χειρότερο' || φρ. τόσων(ν) τὸ χειρότερο(ν) ἀκόμη χειρότερα ἢ συχνότ. ἐν χρ. ὡς ὄφρ. ἔκφρασις σχετλιασμοῦ' || παροιμ. ὁποῖος δὲ δὴ τὰ χειρότερα δὲ θυμάται τὰ καλύ- τερα (ὀρθή ἐκτίμησις· καταστάσεως τινοσ γίνεται δταν τὰ πράγματα χειροτερεύουσιν, - κάθε πέσαι καί καλύτερα, κάθε φέμο καί χειρότερα' || ὁμ. τὸ οὐδ. χειρότερον, δημ. -α ἐν ἑπιρρ. χρ. βλ.ξ).

χειρότευκτος-ον μτγν. ὁ διὰ χειρὸς κατα- σκευασθεῖς, χειροποίητος: Κύριλλ. 'Αλ. εἰς 'Ησ.19, 253 τὰ ἐν σηκοῖς χειρότευκτα' 2) τὸ οὐδ. χει- ρότευκτον ἢ ἐγγχείρησις: 'Επιφάν.1,490 τὸ χειρ- ότευκτον ἐργάζονται τῆς τῶν μελῶν ἀφαιρέσεως.

χειροτεχνάριος ἰδί μων. δημ. ὁ χειροτέχνης: Πρῶδ.1,161 ἄν οὐ ζηλεύω πάντοτε τοὺς χειροτε- χναρίους.

χειροτεχνεῖον ἰδί νεώτ. τὸ ἐργαστήριον τοῦ χειροτέχνου.

χειροτέχνημα-οτος ἰδί νεώτ. ἔργον χειροτε- χνίας, ἐργασία χειροτέχνου: Βάβρ.30,4 ὁ δὲ χει- ροτέχνημ' ὡς θεὸς καθιδρύσων, Πολυδ.2,148, αὐτ.7,7' 2) νεώτ. ἐργόχειρον.

χειροτέχνης ἰδί κ. μων. κ. νεώτ., θηλ. -ἐχνις-ιδος, ὁ διὰ τῶν χειρῶν ἐργαζόμενος, χειρῶνός, τεχνί- τής: 'Ηρ.2,167 ἤκιστα δὲ Κορινθιοὶ ὄνουται τοὺς χειροτέχνας, 'Αριστφ.Πλ.534, οὐτ.617, Θουκ.6,72, Πλάτ.Πρ.405Α, Ξεν.'Απομ.3,11,4' || κ. κτ. ἀν- τίθ. πρὸς τὸ ἀριτεκνών: 'Αριστφ.Μεταφ.1,17' || κ. πρὸς τὸ φιλόσοφος: Ξεν.Πρόσ.5,4' || κ. πρὸς τὸ παλιτικός: Πολυδ.10,17,6' 2) νεώτ. ὁ κατασκευάζων χειροτεχνήματα' 3) ὁ ἔχων πεί- ραν, ἔμπειρος, πεπεισμένος: Σοφ.Τρ.1002 τίς γάρ οἰδοῖς, τίς ὁ χειροτέχνης Ιστωρίας.

χειροτεχνία (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐργασία, τὸ ἔργον τοῦ χειροτέχνου βλ.λ.1): Πλάτ.Πολ.590C βαναυσία καί χειροτεχνία, αὐτ.547D γεωργιῶν ἀπέχεσθαι . . καί χειροτεχνιών, αὐτ.Πολιτ.304B Μουσικῆς ἐστὶ που ἡμῖν μάθησις καί ὄλων τῶν περὶ χειροτεχνιῶν ἐπιστημῶν, 2) νεώτ. κ. δημ. ἡ διὰ τῶν χειρῶν καὶ καταλλήλων ἐργαλείων κατα- σκευὴ ἢ διακόσμησις τεχνικῶ τινοσ ἔργου.

χειροτεχνικός-ή-άν κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀνα- φερόμενος εἰς τὴν χειροτεχνίον, ὁ εἰς αὐτὴν ἠοκη- μένος: 'Αριστφ.Σφ.1276 παῖδας ἐφύττεισας ὅτι χειροτεχνικώτάτους' 2) ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφε- ρόμενος εἰς χειροτέχνας ἢ χειρῶνακτας, χειρωνα- κτικός: Πλάτ.Πολ.425D χειροτεχνικῶν περὶ ἔμ- βολαίων καί λοιδοριῶν καί αἰκίας καί δικῶν λῆξεις' || ἢ χειροτεχνική [τέχνη] ὡς οὐα. ἡ χει- ροτεχνία βλ.λ.1: αὐτ.Πολιτ.259C ἡ χειροτεχνική καί ὄλων πρακτική' 3) νεώτ. ὁ ἀφορῶν εἰς τὴν χειροτεχνίαν, τὰς πρακτικὰς καί μηχανικὰς ἐργασίας: χειροτεχνικῶν ἐπιμελητηρίων.

χειροτεχνικῶς ἑπιρρ. μτγν. χειρωνακτικῶς: Πολυδ.2,148.

χειροτέχνιον ἰδί 'Επιγρ. ἐρναστήριον: 'Επιγρ. Δελφῶν ἀντι δὲ τοῦ χειροτέχνιον τὸ προσκάνιον ἰστώτῳ [Τεισιμαχοσ] 'Ηρακλειδισ.

χειροτεχνίτης ἰδί σχόλ. ὁ χειροτέχνης: Σχόλ. 'Αισχ.Πρ.893.

χειροτέχναος ἰδί πάπ. ὁ χειροτέχνης βλ.λ.1).

χειροτεχνῶ-έω μτγν. κ. νεώτ. εἰμίαι χειροτέ- χνης βλ.λ.1: Πολυδ.7,6' 2) νεώτ. τεχνουργῶ διὰ τῆς χειρὸς, κατοικοεὐάζω χειροτεχνήματο.

χειροτεχνικός ἑπιρρ. μτγν. χειροτεχνικῶς: Πα- λυδ.2,148.

χειροτεχνικός-ον μων. ὁ διὰ τῆς χειρὸς ἐκτι- νασόμενος: Τζέτζ.Προλ. εἰς 'Αριστφ. ἐν Ναυελ. Lex.Vindob.246.

χειρότμητος-ον μτγν. ὁ διὰ τῆς χειρὸς τμη- θεῖς ἢ ἀποτμηθεῖς: Τράβδ.1,3,18 ἐνταῦθα μὲν δὴ διακοπαὶ χειρότμητοι γεγονῶσιαι.

χειροτομία (ἡ) μων. κ. χειροκομία παρὰ Βυζαν- τινούς, κοπή, ἀποτομή τῆς χειρὸς ἐπιβλαπομένη ὡς ποινή εἰς τοὺς τυμβαδούχους, τοὺς παραχαράκτας, τοὺς τύπτοντας ἱερέο, τοὺς ζωοκλέτας τοὺς τὸ τρίτον ὑποπίνοντας εἰς τὴν πράξιν ταῦτην, ὡς καί εἰς τοὺς κλέπτοντας ἱπποὺς ἢ ἄλλα ὑπόφωνα ἐκ τοῦ στρατοπέδου.

χειροτονημα-οτος ἰδί πάπ. ἢ χειροτονία βλ.λ.

χειροτόνησις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ χειροτονῶ βλ.λ., χειροτονία.

χειροτονητής ἰδί μων. ὁ χειροτονῶν, ὁ διὰ χειροτονίας ἐκφάρων τὴν προθυμίην του ὕπερ τινος, ὁ παρῶν τὴν φήσων του, ὁ ἐκλογεὺς: Δαμασκ.1 'Επιστ. πρὸς Θεόδ. περὶ Εἰκόν.125.

χειροτονητός-ή-όν κ. μων. ὁ διὸ χειροτονίας, δι' ἀνάτασκασ τῶν χειρῶν προκριθεῖς, ἐκλεγείς: 'Αριστφ.Ρητ. 'Αλ.1424α,11 ἀνιγγραφεὺς ἦν χειρο- τονητὸς τῆ πόλεϊ, Αἰσχίν.3,14 τὸς χειροτονητός . . ἀρχὰς ἀπάσαι ἐν περιελθῶν ὄνοματὶ ὁ νομο- θέτης. Πλοῦτ.Φλομ.16, Φιλ.2,352,19, Λουκ.Πλοῦτ.29 ἐγὼ χειροτονητὸς ὑφ' ἀπάντων προκριθεῖς ἀρ- χων, Πορφ.'Αποχ.334,9 Γρηγ.Ναζ.1,4ε6C τοὺς χει- ροτονητούς θεολόγους.

χειροτονητός ἑπιρρ. μων. διὰ χειροτονίας: Μιχ.'Ακομ.2,209,5.

χειροτονία (ἡ) κ. μων. νεώτ. κ. δημ. τὸσις τῆς χειρὸς πρὸς τὰ ἄνω, ἀνάτασις τῆς χειρὸς: ΠΔ 'Ησ.58,9 ἀν' ἀπέλλης καὶ σύνδεσμον καί χειρο- τονίαν, 'Αριστφ.1,571,11 ἀντι τῆς χειροτονίας τῷ νεύματι τῆς κεφαλῆς χρωμένους' 2) ἐν 'Αθή- ναις φηροφορία ἢ ἐκλογὴ γινομένη δι' ἀνατά- σκασ τῶν χειρῶν: Θουκ.3,49 καί ἐγγένον ἐν τῇ χειροτονίᾳ ἀγχώμαλοι,Πλοῦτ.'Αροι.35,οὐτ.Φλοπ. 12 οἱτε νόμον οἱτε χειροτονίαν περιελάμβαν, αὐτ.Φωκ.35,Θεοφύλ.Σ'ιστ.32,3,αὐτ.138,4' 3) μτγν. γεν. ἐκλογὴ, διορισμός: Φιλ.2,93' 4) μτγν. μων. ἐκκλή ἢ τελετὴ τῆς προχειρίσεως κληρικῶ εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν τῆς ἱερωσύνης ἢτοι εἰς τὸ ὑ- πούργημα τοῦ ἐπισκόπου, τῆς προχειρίσεως λαϊ- κῶ ἢ κληρικῶ εἰς ἓνα τῶν δύο ἀπέσκασ κατω- τέρων βαθμῶν ἢτοι τοῦ πρεσβυτέρου καὶ τοῦ δια- κόνου καλουμένης χειροπιθεσίας, ἡ ἐπιθεσεως τῶν χειρῶν: Γρηγ'Νύσοσ.3,171Α ὁ μὴδὲ τῆς χειρο- τονίας ἔχων τὴν δύναμιν' || μων., νεώτ. κ. δημ. ἐκκλησιαστικὴ τελετὴ προχειρίσεως λαϊκῶ εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ διακόνου καί ἢ κληρικῶ εἰς ἄνωτερον βαθμὸν τῆς ἱερωσύνης: 3) φῆροσ: Πλάτ.Νόμ. 659B τὸν νικῶντα διακρίνων χειροτονίαισ, 'Ισοκρ. 162Α παρελκῆλυθα γάρ οὐ χειροτονίαν μυσταῦ- ειν, Δειν.104,45' || κ. περιληπτ.αι φῆφοι: Πλάτ. Νόμ.755D οἱς ἐν πλείστῃ χειροτονία γίνονται.

χειρότονος-ον κ. νεώτ. ὁ τελοῦμενος, ὁ γινό- μενος διὰ χειρῶν ἐκτεταμένων: Αἰσχ.'Επι.172 κλύ- ετε ἰῶ θεοῖ παρθένων χειρότονος λιτάς 2) νε- ώτ. ζωολ. τὸ ὄρο. χειρότονος ὡς οὐα. γενός ἐνόμων κολεοπέτερον ἐκ τῶν ἐυχηριδῶν.

χειροτονῶ-έω κ. μων. νεώτ. κ. δημ., ὄφρ. ἐχει- ροτόνησα, παθ. ὄφρ. ἐχειροτονήθη, δημ. (ἐ)χει- ροτονήθηκα, τείνω τὴν χεῖρα πρὸς τὰ ἄνω, ὑψώ- νω, ἀνατείνω τὴν χεῖρα πρὸς ἔκφρασιν γνώμης ἐν φηροφορίῳ, ἴδια ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ δήμου τῶν

άρχαϊον Ἀθηνῶν : Λοκ.Θε.Ε 19 πλείους γάρ οἰδ' ἄντι ἔσονται οἱ μὴ χειροτονήσαντες' κ. μτ. ἐμπροθ. Διοσ. : Πλούτ.Φωκ.34 φήρισμα καθ' ὃ τὸν φθρον ἔδει χειροτονεῖν περὶ τῶν ἀνδρῶν' 2) φηφορορῶ, ἀποφασίζω τι διὰ χειροτονίας, φηφίζω : Ἦο. «χειροτονεῖν καθίσταν, φηφίζεις», Ἀριστφ. Ἐκκλ.297 ὡς ἂν χειροτονώμεν ἀναπθ' ἄποσ' ἂν δέξ, Ἰσοκρ.157Α, Δημ.710 ὀλότερον δ' ἂν τῶν νόμων χειροτονῶσαισι οἱ νομοθεταί, τοῦτον κύριον εἶναι, αὐτ.309, αὐτ.81. Πολύδ.9,30,5 περὶ τοῦ νῦν ἐνεστώτος διαβουλίου γράφειν καὶ χειροτονεῖν ἀναγκαῖόν πως ἔστιν' 3) ἰδ. μτ. προσ. φηφίζομαι ὑπὲρ τίνος, ἐκλέγω διὰ χειροτονίας, δι' ἀνοστήσεως τῶν χειρῶν : Ἀριστφ. Ἀχ.598, αὐτ. Ὀρν.1571 ὦ δημοκρατία, ποί προβιδῆς ἡμάς ποτε, εἰ τούτου γ' ἐχειροτόνησαν οἱ θεοί,, Ξεν.Ἑλλ.6,2,11 Ἰρόθρον αὐτῶν στρατηγὸν ἔχε ροτόγησαν, Ἰσοκρ.34811 τὸν εἰς Σικελίαν στρατηγὸν ἐχειροτόνησαν, Δημ.47 εἰς τὴν ἀγορᾶν χειροτονεῖτε τοὺς ταξίαρχους... οὐκ ἐπὶ τὸν πόλεμον, αὐτ.712 οὔτε βουλήξ οὔτε δῆμον χειροτονήσαντος αὐτόν, Πλούτ.Δίων 38 εἰκοσι στρατηγούς ἐχειροτόνησαν, αὐτ.Δημήτρ.13, Λοκ Φιλοφ.12 ἔνα τινὰ τῶν θρεπῶν τὸν νεώτατον χειροτονίας πρεσβευτὴν ἐπεμφεν' κ. παθ. : Ἀριστφ. Ἀχ.607 ἐχειροτονήθησαν γάρ, Λυσ.130,33 χειροτονήσαντα στρατηγὸν ἀποδοκιμάζειν, Πλάτ.Νόμ. 763Ε, Φῆφ.π.Δημ.265' || κ. μτ. συστολῆ. ἱ συνωνύμ. αὐτ. : Αλοχιν.57,19 ἐν ποίᾳ ἐκκλησία ἐχειροτονήθη Ἰδαμοσθένης τὴν ἀρχὴν τὴν ἐπὶ τῶν θεωρικῶν' κ. παθ. : Ἀριστφ. Ἐκκλ.517 ἵνα τῆς ἀρχῆς, ἦν ἀρτί χειροτόνημα' || συχ. τὸ χειροτονώμα αἰρωμαί, ἐκλέγομαι διὰ χειροτονίας, ἀντιτίθεται πρὸς τὸ λαχῶμα ἐκλέγομαι διὰ κλήρου : Πλάτ.Πολιτ.300Α χειροτονηθεὶς ἱ λαχῶν' 4) μτγν. γεν. διορίζω : Φιλ.2,112' 5) μτγν. μόν., νεώτ. κ. δημ. δι' ἐκκλησιαστικῆς τελετῆς προχειρίζω λοιπὸν εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ διοκόνου ἱ κληρικὸν εἰς τὸ ὄξωμα τοῦ πρεσβυτέρου ἱ τοῦ ἐπισκόπου : ΚΔ Πράξ.14,23 χειροτονήσαντες αὐτοὺς πρεσβυτέρους κατ' ἐκκλησίαν, - τὸν χειροτόνησεν δ' Ἀθηνῶν' κ. παθ. : αὐτ.Κορ.2,8,19 οὐ μόνον δὲ ἀλλὰ καὶ χειροτονηθεὶς ὑπὸ τῶν ἐκκλησιῶν ἠρών, - ἐχειροτονήθη ἐπισκοπὸς πρὸς 1923' 6) δημ. παικτικῶς, ἔυλοκοπῶ, μασιγγῶ : κί ἐπαιτ' ἀπ' τὸν καθὺ τὸν ἐχειροτόνησε γιὰ τὰ καλά' 7) διεγείρω τὴν διὰ τῆς χειρὸς Σουῖδ. «χειροτονεῖν τὸ αἰδοῖον, τούτεστιν οἰσχροῦς ἀνακινεῖν καὶ ἀποσπερματίζειν».

χειροτεξοβολίστρα ἱ ἡ μόν. εἰδὸς τῆς μηχανικοῦ πολεμικοῦ ὄργανου : ΚΠρωφ. Ἐκθ.669.
χειροτριβή ἱ ἡ κ. μόν. τριβή, ἀσκασίς τῆς χειρὸς ὡστε νὰ μένη ἀτρεμῆ κατὰ τὰς ἐχειρίσεις : Ἰνν.28,33, Ἰνπιατρ.11,27 διὰ γὰρ τὴν χειροτριβὴν τοῦ ἐντέρου φλεγμονὴ μεγάλη γίνεται.
χειροτριβῶ-ἔω σχόλ. τριβῶ διὰ τῶν χειρῶν, πολλὰκις καὶ συχνὰ χειρίζομαι : Σχόλ.Δημ.8,135,10 τὴν χειρα τοῖς σώμασι τῶν θηρίων ἐπάγειν, οἷον κολακεύοντες αὐτὰ διὰ τοῦ χειροτριβῆν' 2) χειροτονῶ βλ.λ.7' ΕΜ 100,15 ἀνασφάξ, χειροτριβῶ τὸ αἰδοῖον, στώω.
χειρότροφος-ον μόν. ὁ ἐκ τῆς ἐργασίας τῆς χειρὸς τρεφόμενος, ὁδ. ὁ ἐξημερωμένος, ἡμερος : Φιλῆς Ἐλέφ.168,224 ὁ πρὶν γαληνὸς ἐξ ἔθων χειροτρόφω.
χειροτρόφος-ον μόν. ὁ διὰ τῆς χειρὸς τρέφω : Φιλῆς Ζφ.12,71 περὶθὺς δεκτικὰς χειροτρόφω.
χειροτυπῆς-οὐς-ίς μτγν. ὁ διὰ τῶν χειρῶν τυπόμενος, κρουόμενος : Μελέαγρ.ΑΠ5,178 ηηκτικῆς καὶ κροτάλων χειροτυπῆς πάταγος.
χείρου ἑπίρρ. δημ. μ. ἐν φρ. χείρου (καὶ) χειρῶν ὡς ἐπιτατ. τοῦ χειρότερα.

χειρουργα(ν) ἱ τοῖ νεώτ. κ. δημ. τὸ ἐργαστήριον τοῦ χειρουργοῦ, διαμέρισμα νοσοκομείου ἱ κληρικῆς, ὅπου γίνονται αἱ χειρουργικαὶ ἐπεμβάσεις.
χειρουργημα-ατος, ἱ τοῖ ἔργον, ἐργασία ἐκτελεσθεῖσα διὰ τῆς χειρὸς : Πλάτ.Γοργ.450Β τῆς δὲ ῥητορικῆς οὐδὲν ἔστι τοιοῦτον χειρουργημα, Διον. Αλ.Πομπ.754,2 χρῶσθ'... καὶ πᾶν ἄλλο χειρουργημα, ἱεροκλ Φιλογ.304,2.
χειρουργικῆς-εως ἱ ἡ νεώτ. ἡ πράξις τοῦ χειρουργῶ, χειρουργικὴ ἐπέμβασις, χειρουργία.
χειρουργία (ἡ) κ. μόν. κ. νεώτ., ἱων. -ἡ ἐργασία ἐκτελεσμένη διὰ τῶν χειρῶν, ἀσκασίς τέχνης. ἡ χειρωνακικοῦ ἐπογγέλλματος, ἐμπειρία ἱ δεξιότης ἐν αὐτῷ : Ἀριστφ. Λυσ.673 οὐδὲν ἐλλείψομαι αὐτῆς ἱπαρῶς χειρουργίας, Πλάτ.Πολιτ.259Ε ἀλλὰ ἐργάταν ἀρχῶν, παρεχόμενας γέ ποῦ γνώσιν, ἀλλ' οὐ χειρουργίαν, αὐτ. Ἀντ.135Β, τίδὸδ.Σ 1,48 βωμὸς διάφορος χειρουργίᾳ' 2) τέχνη, δεξιότης χειρῶν ἱ ἐξάσκασις χειροτεχνίας ἱ τέχνης τινὸς : Πλάτ.Πολιτ.258Δ αἱ δὲ γε περὶ τεκτονικὴν αὐ καὶ ζῦμασαν χειρουργίαν τέχνησι, Ἀνοξοανδρ.π. Ἀθῆν.6,227Β τῶν ζωγράφων μὲν ἱ καλλὴ χειρουργία ἐν τοῖς πινάξι κρημαίνεθαι θαυμάζεται, Αλ.Ζ1 12,38 γράφοσι τε καὶ πλάττοσιν πᾶν ὅσον περὶ χειρουργίαν σπουδαῖον, αὐτ.7,14' 3) κ. νεώτ. τὸ ἔργον τοῦ χειρουργοῦ, χειρουργικὴ ἐπέμβασις, ἐγγείρασις : Ἰνν.Πρωγν.45 ἄμεινον δὲ καὶ τὴν κοιλίην ὑποκινώσαντα χειρουργίᾳ χρῆσθαι, αὐτ.Κατ' Ἰντρ 2 ἀλλ' οὐ πρόκειται νῦν ἀπάντων αὐτῶ παθῶν ἀπάσας γράφοειν θεραπείας, ἀλλὰ τὰς χειρουργίας ἰδίως ὀνομαζόμενας, αὐτ. Ἀρθρ.798, Ἀρετ.83,23 οὐ τοῦ παρεντοῦς λόγου ἱ τῶνδὲ χειρουργίᾳ, αὐτ.115,36, Σξτ. Ἐμπ.236, Πλούτ. Ἦθ.974Δ, αὐτ.202Β ἐνεκαρτέρησε τὴν χειρουργίᾳ [τοῦ ἱατροῦ], αὐτ.Μάρ.6. Θεοφάν.Νόνν. 1,214, αὐτ.2,276, Σχόλ. ἱλ.Α 515, Παῦλ.Αιγ.88,10.
χειρουργικῆς ἱ ἡ μτγν. κ. νεώτ. ἡ τέχνη τοῦ χειρουργεῖν, τοῦ ἐγγείρειν : Διογ.Λ 4,85 ἡ χειρουργικὴ διὰ τὸ τέμνειν καὶ κείρειν ὑγιάζει' 2) νεώτ. κλάδος τῆς ἱατρικῆς ἐπιστήμης, πραγματευόμενος περὶ τῶν νόσων, πρὸς θεραπείαν τῶν ὀσίων χρησιμοποιοῦνται μηχανικὰ μέσα, ὡς καὶ περὶ τῆς ἐφαρμογῆς τούτων.
χειρουργικός-ἡ-ὸν κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἱ ἀναφερόμενος εἰς τὴν χειρουργίαν βλ.λ.1), ἐπιδέξιος, ἐπιτήλειος, πρακτικὸς : Ἀριστφ. Πολιτ.8,6,3 καὶ πάντα τὰ δεόμενα χειρουργικῆς ἐπιστήμης, Πλούτ. Ἦθ.1135Β τὸ χειρουργικὸν μέρος τῆς μουσικῆς' 2) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἱ ἀναφερόμενος εἰς τὸν χειρουργὸν ἱ τὴν χειρουργίαν βλ.λ.3): χειρουργικὴ ἐπέμβασις' || τὸ θηλ. χειρουργικὴ ὡς οὐσ. βλ.λ.' || τὸ οὐδ. τὸ χειρουργικὸν ὡς οὐσ. ἱ χειρουργικὴ βλ.λ.1): Μοσχ.1,13, Σχόλ. ἱλ.Α 515 τὸ χειρουργικὸν καὶ τὸ φαρμακευτικὸν ἐδρητο παρὰ τοῖς παλαιοῖς' 3) μτγν. ὁ διὰ τῆς χειρὸς τεχνουργηθεὶς, ὁ ἐργασμένος δι' αὐτῆς : Ἦρων Βελον.1,4.
χειρουργικῶς ἑπίρρ. μτγν. διὰ χειρουργικῆς ἐπεμβάσεως : Πολυδ.2,148.
χειρουργός ἱ ἡ νεώτ. ὁ χειρουργός.
χειρουργοῖς ἱ ἡ μτγν., νεώτ. κ. χειρουργοῦς ὁ διὰ τῆς χειρὸς ἐργαζόμενος, ἐκτελῶν, ἐξασκῶν πρακτικῶς τέχνην τινὰ : Πλούτ. Ἦθ.564Ε φύλακι καὶ χειρουργῶ' 2) ὁ ἐξασκῶν χειρωνακικὸν τ. ἐπάγγελμα ἱ τέχνην : Αλ.Ζ 17,9 αἱ χειρουργοὶ περὶ γραμικῶν καὶ πλαστικῶν, αὐτ.12,7 Αἰγυπτίᾳ χειρουργοὶ γλύφοντες τὴν σφίγγα, αὐτ.Π1 14,47 ὡσπερ οἱ χειρουργοὶ τεκνῶντα ὄμματα ἔχουσιν' 3) μτγν. κ. νεώτ. ἱατροῦς ἐκτελῶν χειρουργίαν βλ.λ.3), χειρουργικὸς ἐπεμβάσεις, ἐγγείρασις : Πλούτ. Ἦθ.486C, Παλλὰδ.ΑΠ 11,280 τοῦ χειρουργοῦ Γενναδίου παλάμας.

χειρουργά-έω κ. νεωτ. ποιῶ, ἐκτελώ διὰ τῆς χειρὸς, κατεργάζομαι, δίδω τὴν διὰ τῆς χειρὸς μου: Ἀνιφ.113,34 ἢ μὲν διακονήσασα καὶ χειρουργήσασα ἔχει τὰ ἐπιχειρα ὡς ἄξια ἴαν, Θουκ. 8,69 νεανίοκοι, οἱς ἐχρώντο εἰ τί ποτ' δεοὶ χειρουργεῖν, Αἰσχίν.43,30. 2) κατασκευάζω διὰ τῆς χειρὸς, ἴδια οικοδομῶ, κτίζω: Πλάτ.Κριτ.117C πολλὰ γυμνάσια ἔκαχευρουργήτο. 3) ἔχω ἐν χερσὶ, ἀσκῶ τὴν πρακτικὴν: Ἀριστ.Πολιτ.8,7,1 πρὸς μὲν τὴν παιδείαν ταῖς ἠθικωτάταις, πρὸς δὲ τὴν ἀκράσιν, ἐτέρων χειρουργούτων, αὐτ. 7,3. Πλούτ.Ηθ.1146D χειρουργοῦντι καθαρωδῶ. 4) μτγν. παράγω τὴν διὰ τέχνης, διὰ τεχνικῶν μέσων: Διόδ.1,74 οὐ γὰρ ἐπιωρόντο διὰ τῶν ὀρνίθων, ἀλλ' αὐτοὶ παραδόξως χειρουργοῦντες. 5) ποθ. ἐπὶ γαῖαν, τυγχάνω μεγάλῃς καλλιέργειας: αὐτ.3,62 καρποφορεῖ αὐτὰς ὁμοίως ταῖς ὑπὸ τῆς ἀνθρώπινης ἐμπειρίας χειρουργομέναις. 6) ἀμ. παρασκευάζω, μαγειρεύω ἐντέχνως, ἐν χρ. τὸ ποθ.: Ἀθῆν.4,153B ὅσα πολλὰ καχειρουργήματα ταῖς Ἰνδικαῖς σκευασίας. 7) κ. νεωτ. ἐκτελῶ χειρουργίαν, χειρουργικὴν ἐπέδρασιν, ἐγχειρῶ: Ἰνν.295,52 ἔνια μὲν γὰρ χρῆ πειράσθαι τάχιστα χειρουργεῖν. 8) μτγν. ἐν αἰσχρ.σημ. ἀναφῶ, χειροτριβῶ: Διογ.Λ 6,46 ἐπὶ ἀγορᾶς ποτε χειρουργῶν κείθε, ἔφη, καὶ τὴν κοιλίαν ἦν πατριφάνα μὴ πεινήν.

χειροφιλημα-ατος [τὸ] νεωτ. φίλημα ἐπὶ τῆς χειρὸς πρὸς δῆλωσιν σεβασμοῦ.

χειροφιλητής [ὁ] νεωτ. ὁ φιλῶν τὰς χεῖρας πρὸς δῆλωσιν σεβασμοῦ.

χειροχρήστης [ὁ] μτγν. ὁ εἰς διακονίαν χρήσιμος, διάκονος: Ἀθανᾶς.2,288E.

χειρόρρητος-ον μτγν. ὁ δεξιὸς τὰς χεῖρας, ἐμπειρος, ἐπιδέξιος, ἐπιτήδειος, ἱκανὸς: Ἰάμβλ. Πυθ.162,340 ὥσπερ διὰ χειροχρήτων τινῶν λόγων ἢ μικρῶν τοῖς ὄγκοις σπερμάτων.

χειρόρχι [τὸ] δημ. τ. τοῦ χειροτίου βλ.λ.

χειρόρως [ὁ] δ. πενηνθήμενος τὴν χεῖρα, ὁ ἔχων ᾠλών τὴν χεῖρα: Ἰνπῶν.121, Πολυδ.2,152.

χειροφάλλιον [τὸ] μν. σιδηρὰ στρατιωτικὴ χειρὶς: ΚΠορφ.Τακτ.4,18, Λέων Σοφ.118,116.

χειρῶ-ώω δ.γρ. τοῦ χειρῶ-άω βλ.λ.

χειρῶ-άω [χειρῖ, μέλλ. χειρῶσω, μέτ. μέλλ. χειρῶσομαι (Θουκ.4,28), ἀόρ. ἐχειρῶσασαι (Διόδ.Σ 20,30), παρακ. καχειρῶμαι [Ιουκ.Ὀρχ.79, ΔίωνΚ 50,24], παθ. μέλλ. χειρωθήσομαι (Δημ.153), παθ. ἀόρ. ἐχειρῶσθην (Ἦρ.3,120, αὐτ.145), φέρω ὑπὸ τὴν χεῖρά μου, ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου, καθιστῶ ὑποχείριον, καταγωνίζομαι, καταβάλλω, καταδαμάζω, κατανικῶ, ὑποτάσσω: Ἀριστοφ.Σφ.443 καὶ νῦν γε τούτων τὸν παλιῶν δεσπότιν πρὸς βίαν χειροῦσιν, Αἰλ.Ζ1 17,32 τοὺς τὸν ἐλάφοντα χειροῦντας. 2) αἰχμ. ἐν τῷ μέτ. τ. ἐπὶ χωρῶν ἢ ἐθνῶν καὶ ἐπὶ μεμονωμένων προσώπων, νικῶ, καταβάλλω, ὑποτάσσω: Ἦσ.1,211 ὡς ἐχειρῶσαντο τοὺς ἐναντίους, αὐτ.2,70, αὐτ.4,103, αὐτ.164, αὐτ. 6,33, Αἰσχ.Χο.694 τόξοις πρόσθετον ἐσθλοῦσι χειρῶσμεν φίλων ἀποφίλοι μ. Σοφ.Φιλ.92, αὐτ. ΟΚ 950, αὐτ.1009 ἀφ' ἧς σὺ σκέψας τὸν ἰκέτην γέροντι: ἐμὲ αὐτὸν τ' ἐχειροῦ τὰς κόρας τ' οἴχερα λαδῶν, Εὐρ.1Τ 359, αὐτ.330, αὐτ.Ἦρ.570, αὐτ. Τρω.861 δῆματα τὴν ἐμὴν χειρῶσσοι, Ἐλένην, Θουκ.4,23 ἢ Κλέωνος ἡπαλαγοῦσασθαι. ἢ σφαλεῖσι γνώμησ Λακεδαιμονίουσ σφισι χειρῶσθεσσι, Πλάτ.Ἰνν.Μ 287Α εἰ χειρωσόμεθα τὸν ἄνδρα, αὐτ.Μενξ.242B. 3) κ. παθ. καταγομβῶνομαι, κυριεῖομαι, ἠττώμαι: Ἦρ.3,120, αὐτ.4,96 ἐχειρῶσθασ ὑπὸ Περσέω, Αἰσχ.Πρ.353 πρὸς βίαν χειρῶσμενον Τυφῶνα, Σοφ.Τρ.279, Εὐρ. Ηλ.1168 πρὸς τέκνων χειρῶσμενῆς, Θουκ.5,96, αὐτ.8,71 αὐτοῦσ ἀν χειρωθῆσαι σφισιν, Πλάτ.Νόμ.919Α σιμῶμαλ-

τους καχειρωμένους, Διόδ.Σ 1,60, Λουκ. Ἰστ.Συγγρ.5 ἢ σπαν. κ. μτ. τῆς παραλλήλου σημ. τοῦ φωνεύω: ΚΠ7,5,30 καὶ τούτων μὲν οὐ σὺν Γαδάρτα καὶ Γωδάρτα ἐχειροῦντο, Ἰσοκρ.213Α. 3) ὁμ. τὸ μέτ. αἰχμῶτικῶν: Εὐρ.Τρω.861, Ξεν.Ἐλλ.2,4,26 οὐ δὲ Ἰππεῖς ἔστιν ἅτε καὶ ληρᾶται ἐχειροῦντο. 4) ἐν χρ. κ. ἀνευ ἐνωσίος τινὸς βίας, φέρω μὲ τὸ μέρος μου, καθιστῶ ὑποχείριον διὰ τινος μέσου: Πλάτ.Σοφ.219C, Ξεν.Ἀπομν.3,7,8 ἐκείνων... ῥάδιως χειρῶσομεν, Πλούτ.Ηθ.139Α ἢ φίλτρα τινὰ... ἐπιτερωμέναι τοῖς ἀνδράσι καὶ χειροῦμαι δι' ἡδονῆς αὐτοῦσ, Αἰλ.Π114,49, Λουκ. Ὀρχ.79 ἢ ὀρηκτικὴ καχειρῶται τοὺς ἀνώρονουσ. 5) ἐπὶ ζῶων, τιθεσθεῖν, ἐξημερῶν: Πλάτ.Σοφ. 222Α τὸν τούτοις θρέματα χειρωσόμενοι.

χειρῶμα-ατος [τὸ] τὸ καχειρωμένον, τὸ χειρωθέν, τὸ δαμασθέν, τὸ εὐκόλως δυναμένον ἢ χειρωθῶν, μὴ καταστῆ ὑποχείριον: Αἰσχ.Ἀγ.1326 δούλης θανούσης ἐμυροῦσι χειρωμάτοσ. 2) καταδάμσις, θάνατος: Σοφ.ΟΤ 560 Λάτοσ... ἀσαντοσ ἔρρει θανασίμω χειρωμάτι. 3) τὸ διὰ τῆς χειρὸς ἐργασούμενον, τὸ ποιηθέν, τὸ τελεσθέν διὰ τῶν χειρῶν: Αἰσχ.Ἐπ.1022 καὶ μὴ ὀμαρτεῖν τυμβοχόα χειρωμάτα.

χειρῶμακτρον [τὸ] πάπ. δ.γρ. τοῦ χειρῶμακτρον, χειρῶν-ουοσ-ον κ. μν. κ. νεωτ., ἑπ. χερῶων, δ.γρ. χερῶων, ποι. νεωτ. κ. δημ. χερῶότεροσ, ποι. κ. χερῶοτίτεροσ, οἰτ. κ. χερῶω, ὄνομ. πληθ. χερῶονεσ, ὄττ. χερῶονεσ, οὐδ. χερῶονα, ἄπθ. χερῶω, ἀρα. κ. θη. ὄττ. πληθ. χερῶονασ κ. χερῶονεσ, ὀπερθ. χερῶοτίτεροσ-η-ον, ἀνώμαλον συγκρ. τὸ κακόσ, ἐπὶ προσ., χερῶότεροσ, κατώτεροσ τὴν ἄξιαν, τὴν τάξιαν καὶ τὸ γένος, προστυχότεροσ, ὑποδεότεροσ, ἀντιθ. ἀρείων: Ἰλ.Κ 238 τὸν μὲν ἀρεῖω καλλεῖπειν σὺ δὲ χερῶν ὄπασσαι αἰδαῖ ἐκῶν, αὐτ. Χ 434 σὺ μὲν ἐσθλοσ ἐγὼ δὲ σθέβον πολὺ χερῶων, οὐτ.Ο 641, Ὀδ.Υ 133, αὐτ.Ε 211, αὐτ.Φ 325 ἢ πολὺ χερῶονεσ ἀνδρεσ ἀμόνοσ ἀνδρὸσ ἀκιοτιν μῶνωται, Πινδ.1,4,56, Σοφ.ἀπ.204, Εὐρ.Ἰκ.156, αὐτ.Βάκχ. 422 τὸν δελτιον τὸν τε χερῶονα, Ξεν.Ἀθ.1,4, αὐτ. 3,10. 4) κ. ἐπὶ ἠθικῆς σημ. ὁ χερῶότεροσ, ὁ φαυλότεροσ, ὁθ. ἐν χρ. σθεδὸν ἔω ἐν τῷ θετικῷ βαθμῷ, ὁ πονηρόσ, ὁ πανούργοσ, ὁ φοῦλοσ: Σοφ. Φιλ.456 ὅπου δ' ὁ χερῶων τάγαθω μείζον σθένει, Θουκ.3,9, Λυσ.145,43, Πλάτ.Πολ.460C. 5) ὁ χερῶότεροσ, τὴν ποιότητα, κατώτεροσ τὴν ὄξιαν: Ἰλ.Φ 572 βλάφασ δὲ μοι Ἰπποῦσ, τοὺσ σοὺσ πρόσθε βαλῶν, οἱ τοὶ πολὺ χερῶονεσ ἦσαν κ. ἐπὶ προγμ.: αὐτ.412 αἰ κ' ἀποικηθήσαντε φερῶμεθα χερῶον ἀεθλον, Πλάτ.Κρατ.429B, Ξεν.Οικ.13,10. 2) ὁ ἦτον δεξιόσ (Πλάτ.Κρατ.429Α ζωγράφοι εἰσι ποιοὶ μὲν χερῶονεσ, οἱ δὲ ἀριμῶνοσ, αὐτ. Οἰοπ.162C, αὐτ.Πολ.335B. 3) κ. μ. μτ. οἰτ. τῆσ ἀναφορ.: Ξεν.ΚΠ 8,8,20 τὰ γε μὴν πολεμικά πῶσ οὐκ εἰκότωσ νῦν τῷ παντὶ χερῶου ἢ πρόσθε εἰσιν, Ἰσοκρ.2291, Αἰσχίν.60,15. 3) σοβαρώτεροσ, σφοδρώτεροσ, βαρύτεροσ: Εὐρ.Ἀνδρ.220 καὶ τοὶ χερῶον ἀρσένεσ νόσασ ταῦτην νοσοῦμεν, Πλάτ.Φαῖδρ.248B, Πλούτ.Ἦθ.190F. 4) τὸ οὐδ. τὸ χερῶον ἄσ οὐσ. ἢ χερῶοτέρα συμβουλή: Ἰλ.Α 576 οὐδὲ τι δαιτόσ ἐσθλοσ ἔσασται ἦδοσ, ἑλεῖ τὰ χερῶονα νικῶ, ἀρα, χρῆ. δυοῖν κοκοῖν προκειμένοιν τὸ μὴ χερῶον βέλτονον ἰσθερεῖ τις κατ' ἀνάγκην ὡσ καλὸν ὀτι δὲν εἶναι χερῶοτερον ἄλλω. 5) φρ. ἐπὶ τὸ χερῶον τρέμομαι - κλίνω ἐκλήπητω, καθίσταμαι χερῶοτεροσ: Ξεν.ΚΠ 8,8,4, αὐτ.Ἀπομν.3,5,13 ἢ πόλισ ὄπωσ ποτ' ἐπὶ τὸ χερῶον ἐκλίνω. 6) ὁμ. ἐπὶ τὸ χερῶον μεταβάλλομαι: Πλάτ.Πολ.381B. 7) κ. νεωτ. κτ. πληθ. ἐπὶ τὰ χερῶω πρὸσ τὸ χερῶοτεροσ: Ξεν.Ἀπομν.3,9,9 ἀπὸ μνηστοῖν τῶν βαλτιῶνων ἐπὶ τὰ χερῶω ἰέναι οὐδένα σολοζάνειν, ἢ κατῶστασι δολάνειν βναῖει ἐπὶ τὰ

χείρων || συχ. τὸ οὐδ. ὡς κατηγορούμενον : Ὁδ.Ο 514 ἄλλα σοι αὐτῷ χειρὸν (ἐστὶ ἡ ἔσται), Ξεν. Ἀν.7,6,4 || συχ. μτ. ἄρον. ἐν φρ. οὐ χείρῶν ἐστὶ ἀμείνων ἐστὶ : Πλάτ. Φοῖδ.124Α || ἀπλῶς οὐ χείρων ἐν ἀποκρίσει : Ἀριστ.Φ. Ἰνπ.36 βούλει τὸ πρᾶγμα τοῖς θεαταῖσιν φράσσω· οὐ χείρων ἰδὲν θὰ κάμης ἀσχημαί, Κλέαρχ. Πάνδρ.1 || 5) ἡ αἰτ. τοῦ οὐδ. χείρων ἐν ἔπιρρ. χρ. χειρότερον, χειρόνας, χειρότερα : Θουκ.3,46, οὐτ.6,89, οὐτ.7,67, Πλάτ. Πολ.344Ε, αὐτ.519D ἀδικήσομαι αὐτοῦς καὶ ποιήσομαι χείρων ζῆν· 6) ὄμ. εἰς κατώτερον βαθμὸν, ὀλιγώτερον : αὐτ. Νόμ.928,λ μὴ χείρων ἀναπὰν τῶν αὐτοῦ τέκνων τὸν τῆς ὄρ. φανίης μετεπιληφότητα τύχης.

Χείρων-ανός (ἴ) εἰς τὸν Κενταύρων περιφήμος διὰ τὸς θεραπευτικὰς τὸν μεθόδους, ἐπιδειξιώτατος χειρουργὸς καὶ λίαν ὀνομαστός διὰ τὴν δικαιοσύνην του· ὑπῆρξε διδάσκαλος τοῦ Ἀχιλλέως, τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ τοῦ Ἰάσσοου, ἐπιμὰτο δὲ ὡς ὁ πατὴρ τῆς Ιατρικῆς τέχνης : Ἰλ.Α 830, οὐτ.Δ 219, αὐτ.Π 143, αὐτ.Τ 390, Ἡσίοδ. Ὁ 1001, Πινδ. Ν 3,53, Πλούτ. Ἡθ.647Α || **Χείρωνος** ὑποθήκαι τίτλος διδασκαλικῶν ποιημάτων ἀποδιδόμενον εἰς τὴν Ἡσίοδου : αὐτ.1146Α || 2) μτν. εἶδος φυτοῦ : Νικ. Ὀπρ.500.

χειρωνακτής (ἴ) σπάν. τ. τοῦ χειρῶναξ βλ.λ. Ἡρωιδαν. Ἐπιμ.150 χειρωνακτικῶν || διὰ τὴν τῶν χειρῶν ἐργασίας ζῶν· Ἰνπ. Διοστ.384. αὐτ.391, Διον. Ἀλ. Ρωμ.6,51.

χειρωνακτικός-ή-όν τ νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς χειρῶνακτα. εἰς τεχνίτην, εἰς ἐργάτην, ὁ τοῦ χειρῶνακτος Πλάτ. Ἐξ.3ο8Β τούς χειρωνακτικούς ἀπέλεθμεν καὶ βαναύσους, πονουμένους ἐκ νυκτὸς εἰς νύκτα, Δίων Χρ.1,410 τὸ χειρωνακτικὸν καὶ δημοιοργικὸν γένος, Γαλ.1, 38,15. Ἀριοτείδ.Κ 65, Εὐστ.40,14, αὐτ.679,52 δύο γένη αὐτῶν εἶναι, τὸ μὲν βαναυσικὸν καὶ χειρωνακτικόν, Σχόλ. Ἰλ.Σ 468, χειρωνακτικὴ ἐργασία || ἔπιρρ. νεώτ. -ῶς.

χειρωνακτῶ-ῶσ γαλ. εἶμαι χειρῶνακ ἢς, χειρῶναξ : Σχόλ. Ἰλ.Η 435.

χειρῶναξ-ακτος (ἴ) κ. νεώτ. ὁ ἀναξ τῶν χειρῶν, ὁ τῶν ἑαυτοῦ χειρῶν κύριος, ὁ ποιοῦμενος χρῆσιν τῶν ἑαυτοῦ χειρῶν, ὁ δι' αὐτῶν ἐργαζόμενος τέχνην τινά, ὁ βαναυσὸν τῶν ἄνθρωπων χειροτέχνης, τεχνίτης : Ἡρ.1,93 ὁ ἀγοραῖοι ἀνθρώποι καὶ οἱ χειρῶνακτες, αὐτ.2,141 καπήλους τε καὶ χειρῶνακτας καὶ ἀγοραῖους ἀνθρώπων, Ἀλ.Ζ1 2,31 τούς χειρῶνακτας τούς ἐμπόρους, Ἀνών.Βί. Ἰω.Χρυσ.8,359,38 ἰδιώται καὶ χειρῶνακτες, Ἀνών.π.ΑΒ1,30,8 βασκάνιον . . ὁ πρό τῶν ἐργαστηρίων οἱ χειρῶνακτες κρεμαννύουσι, Θεοδώρητ. Gr.aff. cur.254,17 δέονται δὲ αὐτὸ πάλιν καὶ οἱ χειρῶνακτες τῶν εὐπρόρων ἀνθρώπων, Πανοδ.Χριστ. Διηγ.43 οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἔγνω ποτὲ ἐμπορος τῆς Ἠπείρου ἢ βιομηχανίας ἡ χειρῶναξ || ἐν χρ. κ. ὡς ἐπιθ. : Σοφ.ἀπ 724 βᾶτ' εἰς ὁδὸν δὴ πᾶς ὁ χειρῶναξ λευᾶς, Πλούτ. Ἡθ.802Α || 2) γεν. ὁ καταγιγνώσκων εἰς τι : Εὐρ. ἀπ 793 τῶνδε χειρῶνακτες . . λόγων.

χειρωναξία (ἴ) ἰων. -ία τὸ ἔργον, ἡ ἐργασία τοῦ χειρῶνακτος, ἐργασία γινωμένη διὰ τῶν χειρῶν, βαναυσος τέχνη : Ἡρ 2,167 τούς δὲ ἀπαλλαγμένους τῶν χειρωναξίων, Αἰσχ.Πρ.45 ὡ πολλὰ μισθήσεια χειρωναξία, αὐτ.Χο 761.

χειρωναξίων (ἴ) ὄφρος ἐπιτηδεύματος τοῦ χειρῶνακτος : Ἀριστ. Ὀικ.2),6, Ἐπιγρ. Αἰγύπτου.

χειρῶνειον (ἴ) εἶδος κενταυρίου βλ.λ. : Θεόφρ. Φ19,11,1 χειρῶνειον ὄμοιον ἀμαράφω, Διοσκ.3,56.

χειρῶνεως-ον ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν Χείρωνα, ὁ ἐκ τοῦ Χείρῶνος ὀνομασθεῖς : Ἀλέξ. Ἀφρ.Πρ.1,92 ἡ μέλιανα χολή ποιεῖ τὸ χειρῶνειον ἔλκος καὶ τὸ νομῶδες ἐν τῷ σκέλει.

χειρῶνιαξ-ἄδος (ἴ) μτν. εἶδος π. φυτοῦ : ΨΔιοσκ.3,8· πρβλ. χειρῶνειον.

χειρῶνιξ-ἴδος (ἴ) (βιβλος) βιβλίον τι πραγματευόμενον περὶ χειρουργικῆς τέχνης : ΑΠ 7,158. 2) **Χειρῶνιξες** ἄκριαι Σχόλ. Καλλ. Διήλ 104 «τὸ Πηλίου ὄρος τῆς Θεσσαλίας διὰ τὸ τὸν Χείρωνα ἐκεῖ οἰκῆσαι».

χειρῶνιξ-ῆς (ἴ) τὸ χειροῦσθαι, ὑποταγή, καταδουσία : Πλάτ. Ἐπιστ.32Α τῆς τοῦ Μήδου τε καὶ οὐνούχου χειρῶνιξως, Ἰώσα. Α1 18,9,3 κατὰ χείρωνιν τῶν ἀφρασητῶτων.

χειρῶνιξος-ή-ον ὁ ἰκονός εἰς τὸ χειροῦσθαι, εἰς τὸ ὑποτάσσειν : Πλάτ. Σοφ.219D τὸ λαίπρον ἢ κατ' ἔργα ἢ κατὰ λόγους χειρῶνιξος ἔμπροσθεν χειρῶνιξος ἂν εἴη || χειρῶνιξή (ἴ) [τέχνη] ἡ τέχνη τοῦ ἐξήμερον, τοῦ τιθασεῦσιν : αὐτ.223B.

χειρῶνιξος-ή-ον Ἡσ. εὐλόλοτος.

χείρσμαι μέσ. μέλλ. τοῦ χαιρόναι βλ.λ.

χείρσ ἐπ. τ. τοῦ χέω βλ.λ., χύνω : Ἡσίοδ. Θ 83 τῷ μὲν ἐπὶ γλώσση γλυκερὴν χέουσι ἐρόσση.

χελάδριον (ἴ) πᾶν. δ. τ. τοῦ χαλκάδριον βλ.λ.

χελάνδιον (ἴ) μαν. πολεμικὸν πλοῖον τῶν Βυζαντινῶν ἔχον δύο ἰστούς, ἐλαυνόμενον δὲ κοί διὰ κοπιῶν : ΨΚωδ. [εἰ] Prax 1280,8.

χέλαιον (ἴ) Ἡσ. ἐχέλιον.

χέλαιον (ἴ) μτν. τὸ δασκαλον τῆς χελώνης ἢ τοῦ καρκίνου Ἡσ. «τὸ ἀπωσπρακόμενον τῆς χελώνης δέρμα, χέλαιος γάτων δασκακώδη» : Ἀρατ. 494 ὁ κύκλος . . δινηκέως ὑπένερθε χελείου Καρκίνου (τέμνει), Νικ. Ἀλεξ 561.

χελᾶς-ἔως (ἴ) Ἡσ. χέλιος, κίθαρος.

χέλι (ἴ) δημ. ὁ ἐχέλιος βλ.λ. : παροιμ. χέλια πῆγε νὰ πιάση καὶ θολῶνει τὸ νερὸ [πρὸς τοὺς διὰ μέσων ἐναντίων ἐπιδιώκοντας τὸ συμφέρον τῶν] || φρ. γλιστράει αὐ χέλι ἐπὶ τῶν διαφευγόντων ἐπιδείξιως κινδύνους, δυσάρεστους συνεπειάς, ὑποχρῆσεις ἢ ὑποσχέσεις.

χελιδόνειος-ον κ-ε-ἴ-ον δ. τ. τοῦ χελιδόνιος βλ.λ.

2) τὸ θηλ. ἡ χελιδόνειος ὡς οὐσα. εἶδος τι ἀγγείου : Ἐπιγρ. Δελφῶν 3) **χελιδόνειος** ὁ δασκάλου ὁ λογάριος : Δίφιλ. Ἀγν.1.

χελιδόνειος-εω(ἴ) μτν. φυτὸν τι παρόμοιον αὐκα κολλοῦμενον χελιδόνια : Ἡσ. εἶδος ἰσχυρῶνων : Ἀθην. 3,751) ἐν μὲν οὐ τῷ πεδίῳ φυτεῖται χρῆ χελιδόνων ἐρινεῶν, λευκερινεῶν, φιδάλευν.

χελιδόνια (ἴ) δημ. μον. χελιδόνιον βλ.λ. 2) εἶδος ἢ ἐυλοβετικῆς συναρμογῆς· πρβλ. χελιδονοῦρα 3) τὸ φυτὸν χελιδόνιον 4) ὁ ἰχθύς καταυλόπτερος, ἀ. χελιδονόφορο.

χελιδόνια (ἴ) μτν. ἑορτὴ τῶν Ροδίων ἀγομένη κατὰ τὸν Βοηδρομιῶνα, καθ' ἣν οἱ παῖδες περιεφέροντο εἰς τὴν πόλιν, ἄδοντες τὸ ὄσμα «ἤλθ' ἤλθε χελιδὼν καλὰς ὄρας ἀγούσα καὶ καλοὺς ἐνοῦστούς καὶ οὐνογένους ὄρα εἰς ἐδώδιμο» πρβλ. Ἀθην.8,360Α, Εὐστ.191,44.

χελιδονία (ἴ) μτν. εἶδος τι πολυτίμου λίθου : Πλιν.Φ11,79.

χελιδονία (ἴ) δημ. κ. χελιδόνια τὸ φυτὸν κληματις βλ.λ.

χελιδονιαίος-α-ον πᾶν. ὁ πρὸς χελιδόνια δμοιος, δθ. χελιδονιαίος ἰχθύς ὁ χελιδόνιας, τὸ χελιδονόφορο : ἐπὶ χελιδονιαίου ἰχθύος καταδιδάζων.

χελιδονίας (ἴ) ὁ ἰχθύς δικτυλόπτερος, χελιδόνι, χελιδονόφορο : Δίφιλ. 2,φιν.π. Ἀθην.8,3561) ἀναλογῶν μέντοι ὁ χελιδονιαίος τῆ πλημῶδι ἀσκληρότερος ἐστίν.

χελιδονία (ἴ) μτν. ζωολ. ὀμοιογένεια πτηνῶν φιδίων περιλαμβανούσα περὶ τὰ 145 εἶδη βιόσιτα εἰς πᾶσας τὸς ἡπείρους.

χελιδονειδές-ἔως (ἴ) μον. μικρὰ χελιδῶν, νεοσσός χελιδόνος : Εὐστ.753,56.

χελιδονίζω κ. δημ., μέλλ. άττ. -ιω, τερετίζω ως ως ή χελιδών, δδ. μφ. μιμούμαι τās χελιδόνες εις τήν φλυαρίαν, λαλώ άκαταλόγητα ή εφορμώμενως, βαρβαρίζω: Αιοχ. άπ.440. 2) άδω τό άσμα τής χελιδόνος, έπειτώ έν όνόματι τής χελιδόνος, περιεφρόμενος και άδων τό άσμα ούτής: Θεόγν. π. Αθην.8,360C είδος δε τί του άγειρειν χελιδονίζειν αι Ρόδιοι καλοϋσιν.

χελιδονικόν όξύ [τό] νεώτ. λευκή κρυσταλλική ούσια περιεχομένη έν τώ φυτώ χελιδονίω τώ μεγάλω, παρασκευαζομένη κάλλιον δι' έπονειλημένης έξάτμισεως του άκετονοδιοξολικού έότερου μετά πυκνού ύδροχλωρικού όξέος.

χελιδονί(ν) [τό] μον. κ. δημ. τ. του χελιδονίου ύποκοριστικού τής λ. χελιδών βλ. λ. η, άνευ ύποκορ. σμμ. βλ. λ. η): Διγεν. Άκρ.3536 φωνιν εκβαλλίκευεν μιλλόν ως χελιδονίν' δημτ. χελιδόνι: Πολιτ. Έκκλ. Τραγ.72,15 μόν' καρτερώ τήν άνοιχτή νά ρ'ρθών τά χελιδόνια, Βαλαφρ. Πρωτωμαρτιά45 τό γύρισμά σου καρτερώ, γλυκό μου χελιδόνι, Πορφύρ. Σκ.126,12 μετά μικρή φωλιά χελιδονιών.

χελιδονίη [ή] νεώτ. άλκαλοειδές του φυτού χελιδονίου του μεγάλου, άγνώστου χημικού τύπου.

χελιδονίον [τό] κ. νεώτ. μικρά χελιδόν: Γαλ. 14,386. 2) κ. νεώτ. γένος φυτών έν τών μηχανοειδών περιλαμβάνον πέντε είδη τών εύκράτων χωρών τής Εύρώπης και τής Άσίας, έξ ών άξιολογώτερα είναι τό χελιδόνιον τό μέγα (Θεόφρ. Φ17, 15,1) φυτόν ποώδες πολυετές, δηλητηριώδες και φαρμακευτικόν, άπαντών έν Αιταλία και Ήπειρώ και καλοφύετον χελιδόνιον κύνειον ή γλαυκόν [Θεόκρ. 13,4], Διοσκ. 2,211] και χελιδόνιον τό μικρόν: Αθην. 15,684E έκ τούτων τών έπων δήλον. . δι έτερον έστι τό χελιδόνιον τής άνεμώδους.

χελιδονί(ω)σις-α-ον κ. χελιδονίσις-ον ό άνήλική ή άναφερόμενος εις τήν χελιδόνα, ό τής χελιδόνος: Θράσουλ. π. Πλουτ. Ηθ. 1157D τειχος χελιδόνιον [τό οικοδομηθέν έν υπό τών χελιδόνων, Σουίδ. χελιδόνιον μέλος. 2] ό πρόσ χελιδόνα όμοιος, ίδια ό έχων τό χρώμα του λαμπού τής χελιδόνος, τ. έ. μελασφός και έρυθρός: || είδ. όνομ. είδους Ισχαδών, Ξηρών σύκων: Αθην. 14,652B χελιδονίσις τε καλεισάσι τό έρυθρομελαίνας Ισχαδός, Πολυδ. 6,81' || χελιδονίεϊα [τά] όνομ. τών βασιλείων σύκων, τά βασιλεύσασκα: Αριστφ. άπ.476, Επιδέν. Βαυχ. 1,2.

χελιδονίς-ίδος [ή] μτην. ποι. ή χελιδών: Αντίπ. Σιδ. ΑΠ 6,160 κερκίδα τάν όρθρινά χελιδονίδων άμα φωνά μελομένην, αút.7,210, αút. Συμπλ. 210.

χελιδονισμα-ατος [τό] κ. νεώτ. κ. δημ. άσμα άδόμενον κατά τήν άρχαιότητα έν Ρόδω έν μηνι βοηδρομιών ύπό παιδών τών καλουμένων χελιδονιστών, περιερχομένων τās οικίας και συλλεγόντων μικρά φιλοδωρήματα: πρβλ. Αθην. 8, 360C. || νεώτ. κ. δημ. λαϊκόν άσμα φολλόμενον ύπό τών παιδών κατά τήν άρχήν του έσρος.

χελιδονιστής [ό] μτην. ό άδων τό χελιδονισμα βλ. λ.: πρβλ. Αθην. 8,360C.

χελιδανοειδής-οϋς-ές πάπ. ό όμοιος πρός χελιδόνα.

χελιδανουρά [ή] δημ. φαλιδωτή συμβολή, έννοσις, συναρμογή δία ξύλων έν σχήματι ούράς χελιδόνος, πελεκίνος βλ. λ.: πρβλ. χελιδόνι 21.

χελιδανουραός [ό] νεώτ. γένος μαλακίων τής οικογεν. τών φιλιινιδών περιλαμβάνον διάφ. είδη του Ίνδικού ώκεανού.

χελιδονοφωλιή [ή] δημ. φωλεά χελιδόνων.

χελιδονοχόρταρο [τό] δημ. ά. χελιδονοχόρτα.

χελιδονόχορτο [τό] δημ. τό φυτόν δακτυλίτης.

χελιδονόφαρο [τό] δημ. ό Ιχθύς βακυλόπηρος: || ό Ιχθύς έξώκοιτος: || ό Ιχθύς τρίγλη.

χελιδρονιά [ή] δημ. ά. χελιδονιά βλ. λ.

χελιδών-όνος [ή] κ. μων. κ. νεώτ., κ. χελιδών [ό] [Ίων Χ έν Σχόλ. Αριστφ. Ορν. 1680], δοτ. κ. χελιδό [ή] Ανακρ. 67, Σιμωνιδ. 74, Αριστφ. Ορν. 1411, κλητ. χελιδόν [ή] Ανακρεόντ. 9,2, ΑΠ 9,70] κ. χελιδών [Σαοφ. 99], μικρόν άποδημητικόν φύδιον πτηνόν έκ τών χελιδονιών ό ή έλευσις είναι προάγγελος τών άνοιχτών, ζωολογ. ύπαγόμενον εις τήν όμοιογένειαν τών χελιδονιών, περιλαμβάνον δδ. πολυάριθμα είδη, ών τό κυριώτερα χ- ή άγροδίαιτος - ή άστική ή βρετανική: Οδ. Φ 411 ή δ' ύπό καλόν άσειο, χελιδόνι εικέλη σάδην, αút Χ 240, 'Ηοϊόδ. Έργ. 568 τόν δε μετ' όρθρογην Πανδιονίς ώρτο χελιδών ές φάος άνθρώπων, Ηρ 2,221 [κτι- νοί δε και χελιδόνες δι' έτος έόντες ούκ άπολείπουσι, Αριστφ. Ορν. 1417 δεισθαί δ' έοικεν ούκ όλίγων χελιδόνων, αút. 1691, Αιοχ. άπ. 48, Αριστλ. ΗΝικ. 1,7,15 μία χελιδών έαρ ού ποιεί λέν χρ. ως παροιμ.: πρβλ. δημ ένος κούκος δέν φέρνει τήν άνοιξη, Θεόφρ. άπ. 6,39 φρ. χελιδών λευκή [είπ άπανίαν πραγμάτων ή συμβάντων] 2) ή φρ. χελιδόνος δίκην έν χρ. π. Ατ. ως χαρακτηριστικά βαρβαρίων γλώσσών: 'Ησ. χελιδόνος δίκην τούς βαρβάρους χελιδόσιαν άπεικάσειν δια τήν ούσθηγον λαλίαν Αιοχ. Αγ. 1050 εΙ περ έσσι μη χελιδόνος δίκην άγνωτα φωνήν βαρβαρον εκσιτημένη' δδ. χελιδόν [ό] είπ άνθρώπων, ό βαρβαρικήν λαλών γλώσσων, ό βαρβαρος: 'Ιων Χ. έν Σχόλ. Αριστφ. Ορν. 1680' πρβλ. χελιδόνω βλ. λ. η' || παροιμ. φρ. χελιδόνων μουσειά έπί βαρβαροζούσης τήν γλώσσων φιλάρου, άνοήτου και φορτικής εκφοράσος, σνεκιδ. δε κ. ως έπιθετ. προσώπων ούτως εκφραζομένων: Αριστφ. Βάτρ. 93 έπιφωλλίδες ταύτ' έστι και στωμίματα, χελιδόων μουσειά [ισχύλ' άντί του βαρβαρον και άσύνητα και γάρ παροιμία έπί τών βαρβαρών και πολυλόγων και έπαχθών έσσι ταυτούνη] 3) όνομ. διαφόρων ειδών Ιχθύων πηδώντων επί τί διάστημα έκτός τής επιφανείας του ύδατος, χελιδονόφαρο: Ερην. Κύδ. 1,5, Αριστλ. Ζ1 4,9,7' 4) κ. νεώτ. τό τριγωνικόν σφηνοειδές και λίαν έλαστικόν μέρος τής κατωτέρας και άποίσις μοίρας τής πέλματικής επιφανείας του Ίππου, άρχόμενον από του κέντρου του πέλματος και άπολήγον όπισω πρός τήν πτέρην: Ξεν. Ίππ. 1,3, αút. 4,5, αút. 6,2, Πολυδ. 1,188' || τό αυτό μέρος του ποδός κινός Σουίδ. 5) κοιλότης μικρά ύπέρ τήν κομηλήν του άγκώνος: 'Ησ. χελιδών. . και του ανθρώπου τό άνωθεν του άγκώνος τό κατά τής καμπής' 6) Σουίδ. χελιδών και τών γυναικών τό μόριον' 7) αút. έλεγεται δε χελιδών και ή ναός ή τούς της Μασσαλίαν διακομισσάσα: 8) μτην. έσφ. γρ. του χλίδων έν ΠΔ Έκκλ. 21,21, Πολυδ 5,99.

χελιδωνιαός-α-ον πάπ. άγρ. του χελιδονιστία, ό όμοιος κατά τό χρώμα πρός τήν χελιδόνα βλ. λ. η, έρυθρομελάς: Ιππάδα χελιδωνιαίων.

χελίξ άρχ. λεξ. νήχουαι, πλέω.

χελισιός-ια-ιο, όρθ. -ήσιος, δημ. ό άνήλικη ή άναφερόμενος εις τό χελί, ό του χελιού.

χελισκον [τό] τό τρυβλίον: Ίππ. η. Έρρωτων. 394.

χελικελώνη [ή] μτην. παιδιά τίς παρθένων καθ' ην ή μέν κάθηται και καλεΐται χελώνη, αι δέ περιτρέχουσι ανερωτώσαι 'χελικελώνη, τί ποιεΐ έν τώ μέσω;', ή δέ άνοικρίνεται 'έρια μαρτύριον και κρόκην Μιλισίαν, επί' έκείναι πάλιν έκβοάσιν εκ δ' έγκονός σου τί ποιών άπάλετο;' ή δέ φσι 'κευκάν άφ' Ίππων εις βάλασσαν άλατος' Πολυδ. 9,125' πρβλ. Εύστ. 1914, 56.

χελλαρίης [ό] μτην. ό θαλάσσιος Ιχθύς όνίσκος: Αθην. 3,118C και γάρ τουόν ένα δντα Ιχθύν πολλών όνομασιών τετυκέναι καλεισάσαι γάρ και βάρκων και όνισκων και χελλαρίην.

χαλλιστάρχας (ὁ) Ἐπιγρ. ἀρχηγός χελλιστάρχας βλ.λ.

χαλλιστάρχος (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ χελλιστάρχος. **χαλλιστάρχως** Ἐπιγρ. εἶμαι χελλιστάρχας, ἀρχηγός χελλιστάρχος βλ.λ.

χέλλιστος-υος (ἡ) Ἐπιγρ. κ. χελλιστός βωιωτ. τ. τοῦ χιλιούτος, διαίρεσις τῶν πολιτῶν.

χέλλισσι (οἱ) βωιωτ. τ. τοῦ χιλιού βρβλ. χελισσι: ΕΜ 817,1.

χέλλισ (τὸ) αἶολ. τ. τοῦ χείλους.

χελλύσω ἐπ. τ. τοῦ χέλλισσω βλ.λ.

χελ(λ)ών-ωνος εἶδος τι χιθῶνος μακρορρύγχου ἐκ τοῦ γένους τῶν κεφάλων: Ἀριστλ.Ζ1.5,11,3, αὐτ.δ. 17,3, Ἰκέσ.π.Ἀθῆν.7,306Β καταδεέστεροι δὲ πάντων οἱ χελλῶνες οἱ λεγόμενοι βάρκοι.

χελών (ὁ) Ἡσ. πηθ. ἐσφ. ἀντὶ χελλῶν βλ.λ.

χελοβίδαρο Ἠδῆ: ὄσμ. κ. χελογ(γ)ίδαρο τὸ ἐγγελοτροφεῖον

χελογίβαρο (τὸ) ὄσμ. δ. προφ. τοῦ χελοβίδαρο. **χελούς** Ἡσ. «μουσικὸν ὄργανον».

χελούσιω Ἡσ. «χελοῦς».

χελούω Ἡσ. «θεῖσσω».

χέλυδρος (ὁ), μγν. ἀμφιβιός τις ὄφις: Νίκ.Θηρ.411 2) σφάλ. εἶδος τῆς χελώνης, ὑδροχελώνη, νεροχελίνα: σφάλ. Λυκόφρ. 340.

χελύκλονος-ον, ὁ ἐκ τῆς χέλυδος, τοῦ δαστράκου τῆς χελώνης ἤκων, φόρμιγγ. λύρα: Ὀρφ. Ἀργ. 381.

χέλμνα (ἡ) ὑγν. ἡ χελώνη: Βάβρ. 115,4 πῶσον, χέλμνα, μισθὸν αἰετῶν δώσις; (δ. γρ. χέλμνοι).

χέλμνα (ἡ) ἡ χελώνη βλ.λ.: Σαφφ. ἀπ. 169: βρβλ. Ἄν. Ὀξύρ. 2,101,5.

χελυνάζω Ἡσ. χλευάζω, φλυαρῶ.

χελύνων (τοῖ) ἐσφ. γρ. ἀντὶ χελύνων βλ.λ.): Ἰνπ. Ἐπιστ. 1289 γένεισιν τὸ ἀκροτελεῖς καὶ χελύνων γόμοφισ συνηροσμένον.

χελύνη (ἡ) κ. μιν. τὸ χεῖλος: Πολυδ. 2,89 «Ὀμηρος μὲν ἔρκος ὀδόντων τὰ χεῖλη καλεῖ, οἱ δὲ παλαιοὶ κομικοὶ χελύνας»: Ἀριστφ.Σφ. 1083 ὅη' ὄρηγ τῆν χελύνην ἐσθίων ἰσχυλό. χελύνην, τὰ χεῖλη, ὅση οἱ ὄρηγιζόμενοι ἰσδοκνοῦσι τὰ χεῖλη», Θεοφύλ. Σ'Ἰατ.2,6 ἴπ. Σουί3) εἰς τὴν ὑπερῶσαν χελύνην ὀιστός. ἐνεσφριζωτο (τὸ ὄνω χεῖλος): 2) τὰ περὶ τὰ χεῖλη μέρη τοῦ προσώπου, σιαγῶν: Φρόν. π AB 72,11 «χελύνη τὰ περὶ τὰ χεῖλη μέρη τοῦ προσώπου: Οἱ δὲ ἀμαθεῖς χελύνουσι», ΕΜ 808,22: Αἰλ. Ζ1.16,12 χελύνη πηχῶν πεντακαίδεκα ἔχει (τὸ κῆτος): 3) αἶολ. ἀντὶ χέλυς, χελώνη: Ἡσ., ΕΜ 47,33, Σαφφ. π. Ὀρίων 87.

χελυνίδης (ὁ) ὄντι χελυνιοῖδης βλ.λ.: ΕΜ 808,24 «καὶ χελυνίδης ὁ τὴν χελύνην μεγάλην ἔχων».

χελύνιον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ χελώνη βλ.λ.), ΠΔ Δευτ.31,7 οὐκ ἠμαυρώθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ, οὐδὲ ἐφθάρη τὸ χελύνια αὐτοῦ ἰδ.γρ. χελώνια, Βί' Ἀθανασ. ἐκ Μετοψωστ. 2,5531) τὸ χελύνιον μαστροπονεῖα ἀνατείνασα: ἡ κ. ἐπὶ τῶν χελῶν τῶν ἱππῶν: Ἰνπιατρ. 119,18 καὶ χελύνια παπέθηται, αὐτ. 67,2 2) ἡ σιαγῶν: Ἰνπ. Ἐπιστ. 1289 γένεισιν τὸ ἀκροτελεῖς καὶ χελύνιον γόμοφισ συνηροσμένον ἰέσφ. τρ. χελύνιον: ἡ κ. ἐπὶ τῶν σιαγῶνων τοῦ ὄψεως ἄσις: (Γαλλ.δ. Λαυσ. 924Β 3) μέρος τῶν τῶν θυμάτων, τῶν ἱερειῶν, κ. ἰδ. τὸ στήθος: Ἰώσ Α1 4,4 κομίζειν τοῖς ἱερειῦσιν ἐνυστράν τε καὶ χελύνιον καὶ τὸν δεξιὸν θραχίονα θυμάτος: 4) ὁ οὐρανὸς ὁδός: Ἰνπιατρ. Ἀοστ. 243Ε ἐν τῷ βοσειῶ χελυνίφ.

χελυνίωδης (ὁ) ὄντι χελυνιοῖδης βλ.λ.: ΕΜ 808,24 «καὶ χελυνίωδης ὁ τὴν χελύνην μεγάλην ἔχων».

χελυνίωδης (ὁ) ὄντι χελυνιοῖδης βλ.λ.: ΕΜ 808,24 «καὶ χελυνίωδης ὁ τὴν χελύνην μεγάλην ἔχων».

χελυνίωδης (ὁ) ὄντι χελυνιοῖδης βλ.λ.: ΕΜ 808,24 «καὶ χελυνίωδης ὁ τὴν χελύνην μεγάλην ἔχων».

χελυνίωδης (ὁ) ὄντι χελυνιοῖδης βλ.λ.: ΕΜ 808,24 «καὶ χελυνίωδης ὁ τὴν χελύνην μεγάλην ἔχων».

χελυνίωδης (ὁ) ὄντι χελυνιοῖδης βλ.λ.: ΕΜ 808,24 «καὶ χελυνίωδης ὁ τὴν χελύνην μεγάλην ἔχων».

χελυνίωδης (ὁ) ὄντι χελυνιοῖδης βλ.λ.: ΕΜ 808,24 «καὶ χελυνίωδης ὁ τὴν χελύνην μεγάλην ἔχων».

χελυνίωδης (ὁ) ὄντι χελυνιοῖδης βλ.λ.: ΕΜ 808,24 «καὶ χελυνίωδης ὁ τὴν χελύνην μεγάλην ἔχων».

χελυνίωδης (ὁ) ὄντι χελυνιοῖδης βλ.λ.: ΕΜ 808,24 «καὶ χελυνίωδης ὁ τὴν χελύνην μεγάλην ἔχων».

χελυνίωδης (ὁ) ὄντι χελυνιοῖδης βλ.λ.: ΕΜ 808,24 «καὶ χελυνίωδης ὁ τὴν χελύνην μεγάλην ἔχων».

χελυνίωδης (ὁ) ὄντι χελυνιοῖδης βλ.λ.: ΕΜ 808,24 «καὶ χελυνίωδης ὁ τὴν χελύνην μεγάλην ἔχων».

χελυνίωδης (ὁ) ὄντι χελυνιοῖδης βλ.λ.: ΕΜ 808,24 «καὶ χελυνίωδης ὁ τὴν χελύνην μεγάλην ἔχων».

χελυνίωδης (ὁ) ὄντι χελυνιοῖδης βλ.λ.: ΕΜ 808,24 «καὶ χελυνίωδης ὁ τὴν χελύνην μεγάλην ἔχων».

χελυνίωδης (ὁ) ὄντι χελυνιοῖδης βλ.λ.: ΕΜ 808,24 «καὶ χελυνίωδης ὁ τὴν χελύνην μεγάλην ἔχων».

χελυνίωδης (ὁ) ὄντι χελυνιοῖδης βλ.λ.: ΕΜ 808,24 «καὶ χελυνίωδης ὁ τὴν χελύνην μεγάλην ἔχων».

χελυνίωδης (ὁ) ὄντι χελυνιοῖδης βλ.λ.: ΕΜ 808,24 «καὶ χελυνίωδης ὁ τὴν χελύνην μεγάλην ἔχων».

χελυνίωδης (ὁ) ὄντι χελυνιοῖδης βλ.λ.: ΕΜ 808,24 «καὶ χελυνίωδης ὁ τὴν χελύνην μεγάλην ἔχων».

χελυσοσός-ον μγν. ὁ ἐφευρίσκων ἡ κρούων, παίζων τὴν λύραν: Ἀλέξ. Ἐφ.π.Θεῶν.Σμ.182 ἰεκδ. **Martini χελυσοσού** Ἑρμείου (διορθ.χελυσοσού).

χέλυς-υος (ἡ) κ. νεώτ. ἡ χελώνη, ἐκ τοῦ -οστράκου τῆς ὀλοίας ὁ Ἑρμῆς κατεσκεύασε τὴν πρώτην λύραν: Ὑμν.Ἑρμ.33 αἰόλον ὄστρακον ἐσοί, χέλυς ὄρεσι ζωῶσα: ἢ νεώτ. ζωολ. γῶλ. γῶλ. χελυδῶν χελωνῶν περιλαμβάνων χελύκων μεγάλου μεγέθους: 2) ἡ ἐκ τοῦ ὄστράκου χελύκος ποιηθεῖσα λύρα: Πολυδ.4,59, Χοιροδ.Θεο.357 ἐχέλυς χέλυος: σημαίνει δὲ τὴν κιθάραν: Ὑμν.Ἑρμ. 25, αὐτ.153 καίτοι χέλυον ἐρατὴν ἐπ' ἀριστερὰ χειρὸς ἐέργων, Αἰσχ.ἀπ.320 παραπαίτων χέλυον, Ἑρμ. Ἀκκ.449 μέλλουσι καθ' ἐπάτηνον τ' ὄρεαν χέλυον ἐν τ' ἀλύροις κλέωντες θύνοις, αὐτ. Ἡρ.683 χέλυος ἐπάτηνον, Καλλ. Ἀπόλλ.16 ἐπὶ χέλυς οὐκέτ' ἀεργός ἰσθλό. ἐὴ κιθάρα, Αἰλ Συμπεληρ.176 εἰμὶ δ' ἐγὼ πάντων χέλυς ἀφθιτος: ἢ τὸ κίθαρ ἄλλο μέρους τῆς λύρας: Φιλόστρ.777 τῆς λύρας τὸ σόφισμα πρώτος Ἑρμῆς πῆξασθαι λέγεται κερμάτων δυοῖν, κατὰ ζυγοῦ καὶ χάλυος: 3) ὁ ἀστερισμὸς τῆς λύρας βλ.λ.δ): Ἀρατ.269: 4) τὸ κυρτόν, τὸ κίωμα τοῦ στήθους, ἐν ᾧ κεταὶ ὁ πνεῦμον: Ἰνπ.915Η ὁ πνεῦμον συνεξαναπληροῖ τὴν χέλυν τραμμῆνος εἰς τὰ ἀριστερά, Ἑρμ.Ἡλ. 837 οὐκ .. ὄσει τις ἡνὶν κοπιδ' ἀπορορῆξαι χέλυν: βρβλ. κιθάρα 31.

χελύσκιον (τὸ) μγν. μικρὸς, ἐλαφρὸς βῆξ: Γαλ. Ἰνπ.Γλωσσ. Ἐξηγ.596 «χελύσκιον ἕρπον ὑποκοριστικῶς εἰρητὰ τὸ χελύσκιον, τὸ βραχὺ βηχίων».

χέλυσμα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. πρόσθετος τρόπος καθηλομένη εἰς τὴν κάτω ἐπιφάνειαν τῆς κυρίας τρόπιδος πρὸς προφύλαξιν αὐτῆς ἐκ τῆς κριθῆς ἐπὶ τῶν ἀθαδῶν ὡς καὶ πρὸς αὐξήσιν τῆς ἐγκαρσίας ἐν τῷ ὄσθι ἀντιστάσεως, ἡ κύντρα κρινος, ἄ. ὑποτρόπιον: Πολυδ. 1,86 «τὸ ὑπὸ τὴν τρόπιν τελευταῖον προσηλοῦμενον τοῦ μὴ τρίβεσθαι τὴν τρόπιν, χέλυσμα καλεῖται»: Ἡσ. «τὸ προσηλοῦμενον τῇ τρόπῃ ἔζυλον, ἔνεκα τοῦ μὴ πονεῖν τὰ ζῦλα ἐν τῷ καθέλκεσθαι τὰ πλοῖα»: Θεόδωρ.Φ1 5, 7,2 ἐκ τῆς δέξυς τὸ χέλυσμα.

χελύσω μγν. κ. μιν. ἐπ. χελύσσω βαρέως βῆχως καὶ ἀποχρῆμτομα: Κλήμ. Ἀλ.Στρωμ.33,Ψελ. π.Ριερτος ἐκ Μοίρ.102 χελύσσειν δὲ τὸ βῆσσειν (διορθ. ἀντὶ θῆσσειν): ἢ συνῆβ. ἐν χρ. τὸ μέσ. χελύσσομαι, ἀπτ. -ττομαι, ἐπ. χελλύσσομαι, ἐν τῇ αὐτῇ σμ.: Νίκ.Ἀλεξ.Β1 ἔρηρα δ' ἀπιλλίζων ὄλοη χελλύσσομαι ἀτη ἰσθλό. ἔρηρα δὲ .. βῆσσω δὴν χέλυος τοῦτεσι τοῦ στήθους, τὴν ἀναφορὸν τῶν ἐρυγμάτων ποιεῖται ἀψαστον»: 2) κ. μτφ. διαπλέω, διασχίζω τὰ κύματα: Λυκόφρ.727 λίγεια δ' εἰς ἔττεινον ἐκνυσοσάσεται κλύδων χελλύσσομαι ἰσθλό. ἐτόν κλύδων νησομένη, βῆσσομαι καὶ τοῖς χελύκων ἀβούσοι τὸ δῶρο:).

χελυσοσός-ον δ.γρ. ἀντὶ χελυσοσός βλ.λ.: Ἀλέξ. Ἐφ.π.Θεῶν.Σμ.182 ἰεκδ. **Martini**.)

χελυτίω-ιδος (ἡ) μγν. ὄνομασις τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Σπάρτῃ: Κλήμ. Ἀλ.Στρωμ.33 χελυτίδα Ἀρτεμιν Σπαρτιάται βῆσσοιν.

χελῶ ἀντὶ χελούω βλ.λ.: Εὐστ.574.

χελών-ωνος (ὁ) ἀντὶ χελώνη βλ.λ.: Ἡσ. **χελών** (ἡ) ὄσμ. τ. τοῦ χελώνη βλ.λ.

χελωνάκι (τὸ) ὄσμ. ὑποκορ. τοῦ χελώνη βλ.λ. **μικρὸ χελώνη**: 2) ἡ χοίρας: γέμισε ὁ λοιμός του χελωνάκια.

χελωνάρης (ὁ) μιν. τὸ λάβαρον, ὁ αὐτοκρατορικὸς δεῖξος τοῦ Βυζαντίου.

χελωνάριον (τὸ) μγν. ὑποκορ. τοῦ χελωνῆ βλ.λ., μικρὸ χελώνη: Ἀρρ.Εὐξ.7,16 ἰεκδ. ὈΕ: 2) κωλυμάτιον βλ.λ., Ἀράρηγ: Ἰπρων. Ἀρχ.Μαθ.128 ἐκ τῶν ἄκρων τῆς διώστρας τῶν πρὸς τῶ χελωνάριφ ὄπλα ἐξάφαντες.

χελώνιον (τό) μτγν. αντί χελώνιον βλλ.: Αιλ.Ζ1 16,12 (δ.γρ. χελώνιον). 2) το ποδές φυτόν κυκλάμιον: Διοσκ.2,194.

χελώνιος-α-ον νεώτ. δ όνήκων ή άναφερόμενος εις την χελώνη, ό της χελώνης: χελώνιον κρέας-όστρακον. 2) ό έξ όστράκου της χελώνης.

χελώνη (ή) κ. μον. κ. νεώτ. δημ. -α όστρακοφόρον βραδυκίνητον έρπετόν εκ των χελώνων: Ύμν. Έρμ.42 όστρακόσιο χελώνης, αύτ.48 λιθορρήνιο χελώνης, Χρυσμ.η Ήρ.1,47 όδμή... κραταίρειο χελώνης έφομένης, αύτ.48, Σοφ.όπ.278, Κράτ. Σ άμ.όπ.1 ποντίας χελώνη, Άριστοφ.Σοφ.1292 Ιώ χελώναι μακάριαι τού δέρματος, αύτ.429, Άριστλ. ΖΜ 671α.28 αί θαλάττια χελώναι και αί χερσαίαι, Πλούτ.Ήθ.1420 τήν Ήλειαν ό Φειδίας Άφροδίτη έποίησε χελώνην παρούσαν, Λουκ.Β1ρ.9 ού γάρ χελώνης ή καράβου δέρμα περιεβέβημαι, Γλαυκ.1,44,8 χελώνη... ύπενήχето ταις πέτραις τού έσβληθέντος άρνάξιος, Γεωπ.1,14,8 χελώνην τήν έν ταις έλειαις εύρασκομένην, δ. τραγ. κ. ή χελώνα καμαρώνει, τό σαγιά τση άνασκουμένηι: || έν άναφ. πρός την τοχτήται: Ιλίουτ. Ήθ.1082Ε ει χελώνην, τό του λόγου, μετόπισθε δώκοι: Άδρόσταυ ταχύς Ιππος, Ιδών.6,44 αί χελώναι τούς Ιππους παρευδοκίμουσι, φρ. σάν τη χελώνα ίπέι βραδείας κινήσεως ή μη ίνανοποιητικής προόδου: || παροιμ.: Κλέαρχ.Ίστ.π. Άθήν. 8,337Α ή χρά χελώνης ή φαγελί ή μη φαγελί ικτ.Ζηνοβ.4,19 εόλιγα βρωθέντα, στρώφους ποιεί, πολλό δέ, κοβαίρει. έτεροι δέ έπί τών άρχομένων όρνάν έπί τι πράγμα, στραγγυομενων δέ, Σουιδ. [έξ Ίουλ.Επιστ.59] τώ δέ Άγαμέμνονι της Θεορίτου παρησίας ήττον έμελεν ή χελώνη μυϊών, τό της παροιμίας [έπέι τών άφροντισούτων τινός, διότι ή χελώνη είναι όστρακοδερμος και σκληροδερμοτάτη]. 2) κ. νεώτ. τό όστρακον της χελώνης, ά. χελώνιον: Φιλων2,478 πρβλ. Λοβέκ.Φρύν.187. 3) ή εκ του όστράκου χελώνης κατασκευασθείσα λύρα, ά. χάλυς βλλ.: Πλούτ. Ήθ 1030π έν τώ Ξυγώ της λύρας και τη χελώνη και τοις κολλάδοις. 4) νεώτ. τεμάχιον χυτού μετάλλου κ. ιδ. μαλοβδου φερόμενον εις τό έμπόδιον εις σχήμα χελώνης: 5) ό στρατιωτικός οχηματισμός της φάλαγγος καθ' όν συμπυκνωμένοι και συμπυκνωμένοι των άσπίδων έοχηματίζετο άσφαλιστική σκέπη τών όπλιτών έν σχήματι ράχεως χελώνης, κάτωθεν της όπιστας προφυλατίζόμενοι έπληροίζον πρός τά τείχη πολιορκουμένης πόλεως οί έφορμώντες πρός αύτην στρατιώται όπως κυριεύσασιν αύτην έξ έφόδου: Ξεν.Έλλ.3,1,7 ποισάμενος αύ χελώνην Ξυλινην έπίστασεν έπί τη φραστία: || γεν. είδος πολιορκητικής μηχανής: Πολύβ.9,41,1 χελώνας κατασκευάζει χωστρίδας και κρούς [πρός ύπεράσπισιν των σκαπανών], αύτ.10,31,8 ήν... τό πλείστον μέρος της έπιβολής έν ταις χωστρίαι χελώναις, Διον. Άλ.Ρωμ.9,68 ούτε χελώνας χωστρίδας κατασκευάζειν είδότες, Διόδ.Σ 20,48 κατασκευάσε δέ και κρούς ύπερμαγείας, και χελώνας δύο κριοφόρους [πρός ύπεράσπισιν του κριού] πρβλ γεροχελώνη. 6) είδος τετραπόδου κατασκευάσματος φέροντος κάτωθεν τροχούς ή κωλυδρόνους πρός μεταφορόν μεθ' όλων βαρών: Πάππ.489. 7) ύποπόδιον: Τίμ.Ίστ.π. Άθην.13,53π κατά φθόνον και δυσζήλιαν ταις Ξυλιναίς χελώναις τυπτόμενη έν Άφροδίτης ίερώ, Σουιδ. [έκ σχολ. Άριστοφ.Πλ.179] Ζηλοτυπούσαι αί Θεοταίτη γυναίκες την Λαίδα τήν έταίραν, Ξυλινας χελώναις έφάνευσον τύπτουσαι. 8) είδος νομισματικού φέροντος παράστασιν χελώνης και κοπέντος μέν κατ' άρχός έν Αίγυψ, άκόλυθός δέ κυκλοφορούντος καθ' άπασαν τήν Πελοπόννησον Πο-

λυδ,9,74 και μήν τό Πελοποννησίον νόμισμα χελώνην τινές ήξίουσι καλεϊν από του τυπώματος: δθεν ή μέν παροιμία ετών άρετόν και τών σοφίαν νικάντι χελώνισσι: Ήσ.: πρβλ. κολληχέλωνος. 9) λοφίσκος: ΠΔ Ωσ.12,1) και τά θυσιαστήρια αύτών ώς χελώνηι έπί χέρσον άγρού. 10) Ήσ. και ή τρόπις της νεός δια τό έπικαμπές: 1) νεώτ. ζωολ. γένος άμενοτέρων βρακοκινήτων νυκτιών εντόμων τών εύκράτων χερών 12) νεώτ. βοταν. είδος ποάδων γρομφασειδών φυτών.

χελωνήσιος-α-ο δημ. ό όνήκων ή άναφερόμενος εις την χελώνην βλλ.ΙΙ, ό της χελώνης, ό χελώνιος: χελωνήσιο κρέας - καύκαλο, - χελωνήσια περατησία.

χελωνιά (τό) δημ. χοίρας, χοιράδωσις βλλς. **χελωνία** (ή) μτγν. κ. χελωνίτης είδος πολυτίμου λίθου: Πλίν.ΦΙ37,56 χελωνία λίθος.

χελωνία (τά) νεώτ. ζωολ. τάξις έρπετών περιλαμβάνουσα τας χελώνας και άλλα παρόμοια ζώα.

χελωνιάφης-άρα-ικο δημ. ό πάσχων χοιράδωσιν, που βγάξει ή έχει χελώνια, ό χοιραδικός. 2) τό όρα. χελωνιάφης ως ούα, τό άρπακτικόν πτηνόν άετός ό αύτοκρατορικός.

χελωνιάς-άδος (ή) Ήσ. είδος κανθάρου φέροντος στήματα, ά. καθαρίας.

χελωνιάται (οί) νεώτ. ζωολ. οικόγεν. χελωνίων έρπετών περιλαμβάνουσα γένη ζώτα επί της Ξηρας, τών τελέμων και τών ποταμών και άπαν τώντα εις όλας σχεδόν τας χώρας της γης.

χελώνιον (τό) κ. μον. κ. νεώτ. τό κερατοειδές άνθεκτικόν όστρακον τό καλύπτον τό σώμα των χελωνιών, ά. χέλυον: Άριστλ. ΖΜ 671α.33 δια τήν μαλακότητα... του χελωνίου εοδίαίνουσι γίνεται τό ύγρόν, Αιλ.Ζ17,16, αύτ.12,41. 2) τό όστρακονόν δέρμα του καρκίνου: Πλούτ. Ήθ.400Α μόνοι... έν τώ χελωνίω τύπον πελέκειας έχουσι [ένν. οί περι τών καλούμενον παρά Τενεδίους Άστέριον γινόμενοι καρκίνοι] πρβλ. Σουιδ. Τενεδίος Ξυνηγορός. 3) τό κυρτόν μέρος της ράχεως: Πολυδ.2,177 ενότα τούτων ύπ' άρχής κείμενα: τό μέν έγκυρτον, χελώνιον όνομάζεται, τά δέ εκάτέρωθεν ώμοπλατιών πτερύγια: Ήππαρχ.1092D έν άκρω τώ-χελωνίω. 4) κτ. πληθ. πθ. οί μύωνες τών νάτων ή ή ισχύς ούτών: ΠΔ Δευτ.34,7 αϊκ ήμαυρώθησαν οί όφθαλμοί αύτου, ούδδ έθάρρησαν τά χελώνια αύτου. 5) μέρος του κλειθρου: Θεόγγωσι.Καν 124,15 εμελών τό έπί τού κλειοί λεγόμενον: οπαιώς δέ παρό τοις παλαιοις εϊρημένον: Βιηρ.10,2,2, Έπιγρ. κλεις και χελώνιον, αύτ. κλειδός και χελωνίω έπί τών τρύφακτον, Σχόλ.Όδ.Φ 47 νύν τας λεγομένης βαλάνους τας έν τώ λεγομένω χελωνίω κατ' άντικρύ της κλειδός, Πάπ. εισθιασάμενοι ένδον [ε-είω] εκκρούσθητες τό χελώνιον του οίκου της μητρός μου.

χελώνιος-α-ον ό χελώνειος βλλ.: Ηελ. Ιουρ. παί.11,320.

χελωνίος-ιδος (ή) μτγν. κ. νεώτ. ύποκορ. του χελώνη βλλ.31, ή λύρα: Ποσειδών.π. Άθην.12,527F κατασασυλούμενοι πρός χελωνίωδς πολυκρότου φάφον, αύτ.5,210F. 2) τό ύποπόδιον: Σέξτ. Έμπ. Μαθ.1,246 εκό ύφ' ήμων καλούμενον ύποπόδιον Άθηναίοι και Κόσι χελωνίδια καλούσιν: όλλ' έστι τό μέν ύποπόδιον έτυμον ή δέ χελωνίς άνέτυμον, και ού δια τούτο αί μέν Άθηναίοι λέγονται βαρβαρίζειν ήτοις δέ έλληνίζειν, άλλ' άμφοτέροι έλληνίζειν: 3) κοτώφλιον: ΠΔ Έουδ.14,15 και εύραν αύτόν επί της χελωνίωδς έρριμυον εν κρόν: 4) νεώτ. μοχλός μηχανήματος έφ' ού πατεϊ τις όπως θέσει τούτο εις κίνησιν, ποδοκίνητρον, πενάτλ.

χελωνίτις-ιδος (ή) μγν. ἄ. χελωνία βλλ. : Πλιν. Φ13,10 χελωνίτις λίθος.
χελωνοδότανο (τό) δημ. τὸ φαρμακευτικὸν φυτὸν κοτυληθῶν ἢ ὀριζοντία. || τὸ φαρμακευτικὸν φυτὸν κοτυληθῶν ἢ κονδυλόρριζος.
χελωνοειδής-οῦς-ές νεώτ. ὁ δμοιος πρὸς χελώνην, ὁ ἔχων τὸ σχῆμα ἢ τὴν βραδυκινῆσιαν τῆς χελώνης. 2) νεώτ. ζωολ. τὸ οὐδ. κτ. πληθ. χελωνοειδῆ τάξις ἐρπετῶν περιλαμβανούσα ἐρπετὰ διακρινόμενα ἐκ τοῦ κερατοειδῆς ἀνθεκτικοῦ ὁστρούκου, ὅπερ καλύπτει τὸ σῶμα αὐτῶν.
χελωνοειδῶς ἐπίρρ. νεώτ. δίκην χελώνης, σὺν τῇ χελῶνα : περπατᾷ χελωνοειδῶς.
χελωνοκαυκάλα (ή) δημ. τὸ δατρακὸν τῆς χελώνης, τὸ χέλυον, χελώνιον : Βιζυην.Ποιήμ.94,8 μίαν ἡμέρα, σὺν παιδί, | πὰ στὸν τοιχὸ μας καβάλα, | ἐπερνοῦσα μιά χορδὴ | σὲ μιά χελωνοκαυκάλα.
χελωνοκαύκαλο (τό) δημ. ἡ χελωνοκαυκάλα.
χελωνόπους-οδος-οδου μων. ὁ ἔχων πόδας ὄμοιος πρὸς τοὺς τῆς χελώνης : Θεοδόσ.Διάκ. Ἄκρ.3,182 ὁ νωθρὸς ἐν γῆ καὶ χελωνόπους, δνος. Φιλῆς,142 [ἐκδ. Mill.].
χελωνός (τό) Ἡα. κ. νεώτ. ἡ θαλασσία χελώνη. Ἡα. «τὴν θαλασσίαν χελώνην αὐτὰ λεγούσι τινες» |διόρθ. ἀντὶ χελωνόσι.
χελωνόστρακον (τό) νεώτ. τὸ δατρακὸν τῆς χελώνης, τὸ χελώνιον.
χελωνοφάγος-ον μγν. κ. νεώτ. ὁ ἐσθίων χελώνας, ὁ τρώγων χελώνεια κρέατα. || Ἡα. «χελωνοφάγοι: ἀετοί τινες»: || ὡς κύρ. ὄν. χελωνοφάγοι αἰθιοπικῶς λόος τῆς ἀνατολικῆς Ἀφρικανικῆς ἠπείρου, παρὰ τὰ παράλια τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου : Στράβ.16,4,1 ὁ δὲ χελωνοφάγοι τοῖς δατρακίσι αὐτῶν σκεπάζονται μεγάλοις οὐσίαν, Διόδ.Σ3,21 ρητέον δ' ἡμῖν καὶ περὶ τῶν καλουμένων χελωνοφάγων, ὅν τρόπον ἔχουσι τὴν δλην διάθεσιν τοῦ βίου.
χελωνοχόρταρο (τό) δημ. τὸ φυτὸν ὑπερικόν τὸ διάτρητον.
χελωνόχορτο (τό) δημ. τὸ ποῦδες φυτὸν κρηλικῆς ἢ κονδυλόρριζος.
χέννα (ή) νεώτ. ἡ χέννα εἶδος ξανθῆς χρωστικῆς οὐσίας λαμβανομένης ἐκ κομποιοιθέντων φύλλων τοῦ φυτοῦ λαουσονία ἢ ἀσπλος πρὸς βαφήν τῶν ὀνύχων ἢ τῆς κόμης, ἄ. κληνά.
χέννιον (τό) μγν. εἶδος ὀργυζίου ταριχευομένου καὶ ἐσθιομένου ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων. Ἡα. «χέννιον» ὀρνιθάριον τὸ κατ' Αἴγυπτον ταριχευόμενον : Ἰνπαρχ.Κώμ.π. Ἀθῆν.9,393C οὐδέ μοι Αἰγυπτίαν βίος ἤρπασεν οἷαν ἔχουσιαν, χέννια τίλλουτες καλκατῖαδε σαλεύσαν, ΑΠ9,377 ἡμεῖς δ' ἐσθίονεν κεκλημένοι ἀλμυρὰ πάντα, χέννια καὶ τυροῖς -2) Ἡα. «χέννιον» . . καὶ εἰσὸς ἰχθύος». **χενόσιρις**(ή) (α)γλυτ.) μγν. ὁ κισσὸς παρ' Αἰγυπτίους : Πλάουτ. Ἡ8.365E καὶ παρ' Αἰγυπτίους λέγεται χενόσιρις ὁ κισσὸς ὀνομαζέσθαι, σημάδιον τοῦ ὄνοματος, ὡς φασί, φυτὸν Ὀσπριδος. **χέρα** (ή) μων. κ. δημ. μεγάλη χονδροειδῆς χεῖρ. || μων. κ. δημ. ἔτεροκλ. πληθ. χέρια (τό) γεν. ἢ χεῖρ, τὸ χέρι : Ἐρωτόκρ.1,52 στά χέρια τῆν ἐκράτει, αὐτ.2,830 παῦ νά 'ναι, ποῦ νά βρισκαται, σ' τίνος ἀνθρώπου χέρα, αὐτ.880,αὐτ.4,1606 καὶ κάθα εἰς τὴ χέρου του εἰς τὸ σασμόν τας βάνει, **χεράδα** (ή) δημ. ὄραγμα, δρόξ. **χεράδος** (τό) ἄμμος μετὰ λίθων, ἢν καταβιάζουσι οἱ ποταμοί, ἰλύς: EM 808,44 «χέραδος: ἴλ. φ', ὡς κισσός: οὐδ' ἔτερον γὰρ ἐστὶ»: τὸ αναγορευόμενον ἐν τῇ βίσει τοῦ ποταμοῦ πλῆθος ἰλύος καὶ δατρακῶν καὶ λίθων καὶ Πίνδαρος τὴν δοτικὴν εἶπε χεράδει ποιεῶν»: ἴλ.Φ317 ἄλις χεράδος περιχέας ἰχολο κτῆς ὑπὸ τῶν ποταμῶν ὄβροιο-

ζομένης φάμμου καὶ ζύλων συγκομιδῆς», Σαφφ. 114 μὴ κίη χεράδος, Πίνδ.Φ.6,13 οὐτ' ἄνερος ἐς μυχοῦς ἄλως ἄξιοισι παμφόρῳ χεράδει τυπτόμενον (διόρθ. ἀντὶ χεράδι). **χεράκι** (τό) δημ. ὄποκος. τοῦ χέρι βλλ., μικρὸ χέρι, ἴδ. ἐν χρ. θωπευτικῶς: θὰ κάφης τότε οὐ μὲ τὰ χεράκια σου ἀνθῆ'. || φρ. θὰ τὰ ποῦμέ ἓνα χεράκι |δὲ| ὀλίγων ἢ ἀνευ ἐπιφυλάξεων). **χεράριος** (τό) Ἐπηρ. δημόσιος τις ἄρχων ἐν Τροίᾳ, πῖθ. ὁ χειρονόμος. **χεράς**-ἄδος (ή) ἀντὶ χεράδος βλλ.: Ἡσ «χεράδες: αἱ τῶν χειμάρων ποταμῶν λιθώδεις ἀβροίσεις», EM 808,36 «χεράδες, τὰ παραβαλῆσσια σκύβαλα, παρὰ τὸ χεῖσθαι βῆδους : Πίνδ.Π.6,13 παμφόρῳ χεράδι τυπτόμενον, Ἀπολλ.Ρ.1,123 βωμόν δ' αὐ χεράδος παρενήνοον. **χεράτο** ἐπίρρ. δημ. κρατούμενοι διὰ τῶν χειρῶν, ἄ. χειροπιστά : πηγαίνουνε χεράτο. **χεράτος** (τό) δημ. ὄνομασία κυκλικῶ ἑλληνικοῦ χοροῦ, καθ' ὃν οἱ ὀρχοῦμενοι κρατοῦνται διὰ τῶν χειρῶν. **χερέα** (ή) μων. δρόξ, δρόγμα, φουχτιά, μων. ποροίμ. π. Σάθ.5,545 χερέα νερόν πν'γει με ἰπρβλ. πνίγηκε μέσα σὲ μιά φουχτιά νερό). **χέρεια** ἄνωμ. αἰτ. τοῦ χερεῖον βλλ. **χερείοτερος**-ος-ον ἐπ. συγκρ. ἀντὶ χερεῖον βλλ., χερίοτερος, κατώτερος, ἀσθενέτερος : ἴλ.Μ 270 Ἄργειων δς τ' ἔξοχος δς τε μεσῆσις δς τε χερίοτερος, αὐτ.Β 248 οὐ γὰρ ἐγὼ σέο φημι χερείοτερον βρότον ἄλλον ἐμμεναι. **χερείων**-ονος, ἐπ. ὄμορ. χερῶν, συγκρ. τοῦ κακός, ἀντὶ χείρων βλλ., χερίοτερος, κ. γεν. κατώτερος, ἀσθενέτερος, κατὰ τὴν τάξιν ἢ τὴν περιουσίαν: Ἡσ. «χερείων» χείρονα, ἐλάττονα, χείρον»: ἴλ.Α 575 ἐπει τὰ χερείονα νικᾷ, αὐτ.Υ 106 κείνος δὲ χερείονος ἐκ θεοῦ ἐστίν, ἴλ.Ρ 539 χερείονά περ καταπεφνών, Ὀδ.Υ 45 καὶ μὲν τίς τε χερείοι πειθεθ' ἔταιρω, ὅσπερ θνητός τ' ἐστί καὶ οὐ τῶσα μῆδεα οἶδεν, αὐτ.Σ 404. || ὄμ. κατὰ τὸ σῶμα ἢ τὸ πνεῦμα : ἴλ.Α 114 ἐπει οὐ ἔθεν ἐσσι χερείων, Ὀδ.Ε 211. || κ. ἐπὶ πραγμ. : Ὀδ.Ρ 176 οὐ μὲν γὰρ τὸ χερείον ἐν ὄρη δειπνον ἐλέσθαι ἴδεν εἶνοι τὸ χερίοτερον πράγμα, δηλ. εἶναι τὸ κάλλιτον! || πλὴν τοῦτου ὑπάρχουσι καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἀνώμαλοι τύποι, δοτ. χέραι (ἴλ. Α 80), αἰτ. χέρηα ἴ'Οδ.Σ 227), ὄνομαστ. πληθ. χέρηες ἴ'Οδ.Ο 324), αἰτ. οὐδ. χέρηα ἴ'Ιλ.Ξ 382), ἀπαντα ἐν χρ. ἐν συγκρ. ἐννοία : Ὀδ.Υ 310 ἐσθλά τε καὶ τὰ χέρηα κ. μ.τ. γενικ. : ἴλ.Δ 400 τὸν υἱὸν γείνατο εἰς χέρηα μάχη, ἄγορη δὲ τ' ἄμεινω, Ὀδ.Ξ 176 καὶ μὴν ἔτην ἔσσεσσι ἐν ἀνδράσιν οὐτὶ χέρηα πατρός ἐότο φίλοιο [ἐνεκα τῆς συγκρ. αὐτῶν σμ. οἱ τύποι οὗτοι ἐνομοιοθῆσαν ὡς κατὰ συγκοπήν προκύφαντες ἐκ τοῦ χερεῖον ἢ χερῶν καὶ τινες τὰν Γραμμ. ἔγραψαν χερείεις, χέρεια, ἢ χέρηες, χέρηα, πρὸς δὴλῶσαι τὸ πρᾶγματος (ἐν τῇ δοτ. ἀπαντες ὀμοφῶνως γράφουσι χέρηη ἢ χέρηη πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ διπλοῦ ἢ ἐν ὦ ὁ Βαττιμ. καὶ ἄλλοι νομίζουσι ὅτι δυναμέθα νὰ ἀναφῶμεν μὲν τοὺς τύπους τοῦτους ἐκ χρ. ὄνομαστ. χέρηες). **χέρησι** ὀνομ. πον. ὁι. τοῦ χεῖρ βλλ. **χέρης** ἄγρ. τ. πῖθ. βητικὸν τοῦ χείρων, χερείων. **χερῶν**-ονος ὄμορ. τ. τοῦ χερεῖον βλλ. **χερί**(τό) μων. κ. δημ. χεῖρ βλλ. : Ἐρωτόκρ.2,1520 τοῦ Δράκοντος τὸ χέρι, αὐτ.3,1467 βᾶλε τὸ εἰς τὸ δεξιὸ σου χέρι (τὸ δαχτυλίδι), Πολιτ.Ἐκλ.Τραγ. 150,6 ἀπὸ τὸ χέρι τὸν κρατεῖ καὶ τὸ βουδὸν τοῦ δεξιῆς, Σολωμ.Ἐπῶρ.Δε Ρώσση ἰ5 ὀργαίνουσι τὸ χέρι, ἴσως γιὰ νά σ' εὐχθῆθῆ, Βαλαωρ.Σαμ.18 σφικτὰ, σφικτὰ στά χέρια του ἐβάστα τὸ ποτήρι, Καρκ.Β.Ζητ.31 ἀπλῶναι χέρι σὲ κάθε διαδοτὴ ἱρὸς ἐπαιτεῖαν), - πᾶνω τὰ χέρια, - κατὰ τὸ χέ-

ρι, - μὴ ἀπλώνῃς χέρι σὺ δάσκαλό σου, - νὰ σοῦ κοποῦν τὰ χεῖρα (ἐπί ἀράς). - δὲν ἀπλώνει χέρι νὰ πάρῃ τίποτε, - μὲ τὰ χεῖρα μου ἰδιοχειρῶς, - εἶναι γραμμένον μὲ τὸ χέρι ἰδία τῆς χειρός, εἶναι χειρόγραφον) || δημ. παροιμ. τὰ 'να χέρι νίθει τ' ἄλλο καὶ τὰ δυὸ τὸ πρόσωπον (ἢ ἀμοιβαία βοήθεια ἀγει εἰς ἀγάθῃ ἀποτελεσματοί) || δημ. μτφ. ἐν φρεσ βάζω χέρι θίγω ἢ ἀρπάζω, ἐπιτίθειμαι διὰ χειρονομίαν κατὰ γυναικός, ὄθ. κ. ἀρχίζω νὰ νέμωμαι ἢ νὰ καταναλίωμαι: τῆς ἔδαλε χέρι ἀγρίου (τῆς ἐπετέθη ἀγρίως διὰ χειρονομίαν), - ἔδαλον χέρι στὴν κληρονομιά τοῦ θεοῦ των ὄμ. βάλε ἢ ὄσωσ ἕνα χέρι ἰδός χεῖρα βοηθείας, βοήθησε, ἰδ. ἐπὶ δυσχεροῦς προσοπέθαι, οἶον ἀρσεως βάρους κτλ.). - δίνω χέρι ἢ τὸ χέρι μου ἵπρωτεινὴν τὴν χεῖρα πρὸς χειραψίαν, - ὄσωμα χέρι (ἰσοεχέθημεν ἀμοιβαίως, συμφωνήσαμεν διὰ χειραψίας), - τὸν ἔδαλε τὸ χέρι ἰπέτυχε παρ' αὐτοῦ δάεινον, οὐτινος εἶναι ἀμφιβολοῦς ἢ ἐπιστροφῆ, - τὸν ἔχει σὺ χέρι του (τὸν ἔχει ὑποχειρίον του, ἔχω στοιχεῖα ἐναντίον του, μὲ φοβάσαι), - εἶναι ἢ τὸν ἔχω τὸ χεριοῦ μου (ευκόλως δύναμαι νὰ τὸν καταβάλω ἢ νὰ τὸν κῶμα ὄπως θέλω), - εἶναι σὺ χέρι μου νά. (ἀπ' ἐμὲ ἐξαρτάται, δύναμαι), - ἔχει καὶ αὐτὸς τὸ χέρι τοῦ μέσα σ' αὐτὴ τὴ δουλειά (εἶναι ἀναμενιμένος), - τὸν ἔχει δεξί χέρι ἢ εἶναι τὸ δεξιὸν τοῦ χέρι ἰσραηλιτῶν, χρησιμος βοηθός, - χέρι (μὲ) χέρι ἰεπί ἀμύσου ἀνταλλαγῆς, ἀπὸ χειρός εἰς χεῖρα, ἢ ταχέως, γρήγορον, - πᾶνε χέρι χέρι ἰκρατοῦμενοι ἐκ τῶν χειρῶν, - ἂν μοῦ πᾶση στὰ χεῖρα ἰέαν εὐρῶ κατ' ἄλληλον εὐκαιρίαν νὰ τὸν μεταχειρισθῶ ὄπως τὸ ἀξίζει, - ἂν μοῦ πάρῃ αὐτὸ τὸ ἀργαλειο, μοῦ κῶδεσι τὰ χεῖρα ἰμὲ καθιστῆς ἀχρηστον πρὸς ἐργασίαν, - μοῦ ἔπεσε στὰ χεῖρα ἰέν ἀναφ. πρὸς πρόγνω, τὸ ὀπέκτησα τυχοῦσι; ὁ διστ. κί ἀπ' τὰ δικὰ σου χεῖρα δὲν ἔχω ἔλευθεριά, - δὲν ἔχω γλυτωμὸ ἀπ' τὰ χεῖρα τῆς ἰδῶν δύναμαι ν' ἀπολλαγῶ, - γλύτωσε ἀπ' τὰ χεῖρα του (ἀπηλλάγη), - ἀπὸ πρῶτο χέρι ἰδῶν εὐθείας, - ἀπὸ δευτέρου χέρι, - ἀπὸ τρίτου χέρι ἰεξ ἔμμεσον προελεύσεως, ἐπὶ δάεινσμο, ἀπομιμήσεως, ἀντιγραφῆς κτλ.), - ἔνα - δύο - τρία χεῖρα ἰεπί ἐνεργείας ἐπαναλαμβανομένης), - τὸ πέρασα δυὸ χεῖρα μὲ τὸ σφουγγαρι, - τὸν ἔπηγε τρία χεῖρα ἰἀνεπάτησε τρις κτ.). 2) δημ. συνεκδ. λῆθὴ σκευὸς ἢ ἄλλο ὄργανον ἢ ἀντικείμενον: ἔπασε τὸ χέρι τοῦ κανατιοῦ - τοῦ μπαστουνοῦ, - ἐξοκάλησε τὸ χέρι τοῦ μπικιοῦ. 3) χέρι τῆς Παναγίας τὰ ποῦδες καὶ πολυτέρες φαρμακευτικῶν φυτῶν τεύκρινον τὸ πόλιον.

χεριά (ἡ) δημ. ὄσαν δύναται τις νὰ δεχθῆ ἐν τῷ κοίλῃ τῆς χειρός, δρᾶξ, δρᾶγμα, δροξιά, χερῶβολο: μιά χεῖρα στάχυα. || εἰδ. δέμα φύλλων κηνοῦ. 2) ἐν τῇ ὕφαντικῇ, μέτρον μήκουσ πρὸς μέτρον του νήματος. 3) ἐν τῇ τυπογραφίᾳ, σφῆλαι τῆς σελοῶσεως, καθ' ὃ ποοῦται τις στοιχειοθετηθέντων στίχων τίθενται πρῶθυστερῶς ἢ εἰς ἄλληλν παρὰ τὴν πρέπουσαν στίλν ἢ σελοῶ.

χεριάς δημ. δρᾶττομαι ἐν τῇ ἡαλίω, δρᾶχνω.

χεριάρας (ὁ) κ. χεριάρας ἀντὶ χειρῆρος, ὁ δεξιός, ἐμπεριος εἰς τὰ διὰ χειρῶν γινόμενα ἐργα: Πινδ. Π 5,35 χερισῶν τεκτόνων δαίδαλα.

χερικό (τὸ) δημ. ἐναρξίς ἐργασίας ἢ ἐνεργείας τινός, μ. εἰς τὰς φρεσ κῶμα χερικό ἰποιοῦμαι τὸ πρῶτον ἐναρξιν ἐργασίας ἢ πράξῆς τινός - καλὸ - κακὸ χερικό ἢ καλὴ ἢ κακὴ ἐναρξίς ἐργασίας τινός, πρβλ. ποδαρικό, - τοῦ βάζω χερικό ποιοῦμαι ἀπορξήν πινος, ἀρχίζω νὰ νέμωμαι ἢ νὰ καταναλίωμαι κ. κ. ἐπέκτ. ἀρχίζω νὰ δέρω ἢ νὰ ὕβριζω τινά.

χερι(α)κῶν δημ. ἰσχυρῶς χεριάς βλ.λ

χέριον (τὸ) μαν. ὕποκορ. τοῦ χεῖρ: ΨΚωδ.203, 1 (1) (ἐκδ. Preg.).

χερίον (τὸ) μτγν. κ. μαν. ὕποκορ. τοῦ χεῖρ βλ.λ.: Ἦρων ἐν Ἀρχ.Μαθ.265,46, Πουλ.Αἰγ.30,8, 1 τῖαν.

χερίφυρξ-οὐς-ές μτγν. ὁ διὰ τῶν χειρῶν φουρθεῖς, ζυματικός: Φίλιππ.Θεσσα.ΑΠ 6,251 μάζης χερίφυρξ δαίτα.

χέρμα-ατος (τὸ) Ἦσ. χέρμα, ποίημα, χάλιξ.

χερμαδία (ἡ) ἀχόλ. λίθος ὅς βλήμα σφενδόνης: Σχόλ. ἡ.Φ 319 χέρμαδος τὸ πλῆθος. τῶν εἰς χερμαδίας ἐπιτιθέειν λίθων ἰδιορθ. χερμαδία).

χερμαδίον (τὸ) μέγας λίθος πρὸς ρίθιν, πέτρα πρὸς βολήν: Ἦσ. χερμαδίω χεριοπλήθει λίθω: Ἦλ.Δ 518 χερμαδίω. βλήτω παρὰ σφυρῶν ἀκριδιῶντι κνήμην δεξιερῆν, αὐτ.Φ 321 ὁ δὲ χερμαδίον λάβε χεῖρ, αὐτ.Α 265 μεγάλωσι τε χερμαδίον, αὐτ.Ε 302, αὐτ.Υ 285. Ὅδ.Κ 121 οἰ ρ' ἀπὸ πετρῶν ἀνδροχθεῖ χερμαδίον βάλων ἰεπί τῶν γινάντων Λαιστρυγῶν, οἷτινες ἔριπτον ὄγκωδες λίθους κατὰ τῶν πλοίων του Ὀδυσσεώει, αὐτ.Φ 371 μὴ σε καὶ ὀπλοτέρους περ ἕων ἀγρόδου δίσωται, βάλων χερμαδίον, Τυρτ. π. Στὸδ. Ἄνθολ.5 7 μεγάλωσι βάλωτε χερμαδίον, Βατραχ.π 230 χερμαδίω πλήξας κατὰ βρέγγματος, Ἀρχ.Α 117, 147 χερμαδίον κτύπος.

χερμαδίον-ον μτγν. ὁ ἔχων τὸ σχῆμα καὶ τὸ μέγεθος χερμαδός βλ.λ.: Λουκ.Λεξιφ.5 ὁ δὲ μολυβδαῖνας χερμαδίους ἀράωνδην ἐχων χεριοβόλει.

χερμαζῶ ρίπτω τὰς χερμαδίας ἔξω τῶ ἀγροῦ, καθαρίζω ἀγρὸν πρὸς καλλιέργειαν ἢ καλλιργά: Ἦσ. ἔχερμαζομεν τὴν γῆν εἰργαζόμεθα.

χερμαξ-ἄδος (ἡ) κ. μαν. λίθος ἰδ. ὁ κατ' ἄλληλας πρὸς ρίθιν, πρὸς βολήν, χερμαδίον: Ἦσ. εἰλιθος χεριοπληθῆς, δι τῇ χειρὶ βατατάσαι καὶ ἀνελεσθαι δύναται τις: Πινδ.Π 3,49 χαλκῷ μέλη τετρωμένω ἢ χερμαδί τηλεβόλω, Αἰσχ.Ἐπτ.300 ἐπ ἀμφιβόλοισιν ἰάπτωσι πολλτὰ χερμαξὶ ἀκριδοσεσάν, Εὐρ.Βάκχ.1096 χερμαξίας κραταιβόλουσ ἔριπτον, Ἦσ.Π 5,13,4, αὐτ.Π 1,17,4 πᾶρωθεν χερμασί καὶ παλτοῖς ἔδαλον, Ψελλ. Ἄλληγ.Τανταλ.349,16 (Βοσσ.Ι) || ὄμ. αἰ παρὰ τὴν ἀκτὴν τῆς θαλάσσης φήφοι: Ἀπολλωνίδ.ΑΠ 7,693 γλῆνιν παρρηνοτις ἀμφέχω χερμαξ: || ὄμ. κ. ἐπὶ μεγάλων ὄγκων βράχου: Λυκόφρ 20, αὐτ.616, Ἀπολλ.Ρ 2,695,Κριναγ. ΑΠ 7,371 κείμαι δὲ ξεινὴ ὑπὸ χερμαξί.

χερμαστή-ῆρος (ὁ) μτγν., ὁ ρίπτων, ὁ βόλλων τὰς χερμαδίας: Ἀντίπ.Σιδ.ΑΠ 1,172 ῖνισυ χερμαστῆρος ἔδστροφα κῶμα τιταῖων ἰεπί τοῦ δέρματος τῆς σφενδόνης, ἔξ οὗ βόλλωνται οἱ λίθοι.

χερμαστιχία (ἡ) Ἦσ. εἰλιθος χεριοπληθῆς: καὶ ὄδιακος βακχεῖος (πιθ.γρ.).

χερμηξ (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἡμ.πτερόων ἀφιδῶων μικροσώμων ἐντόμων.

χέρνα (ἡ) Ἦσ. χέρνα γῶρ ἢ πενίσα.

χερνάς-ἄτος (ὁ) ὄωρ. τ. τοῦ χερνῆς βλ.λ.: Ἀλεξ. ἐν ΑΠ 7,709.

χερνής-ήτος (ὁ), ὄωρ. χερνάς-ἄτος ὁ διὰ τῆς ἐργασίας τῶν ἰδῶων αὐτοῦ χειρῶν ποριζόμενος τὰ πρὸς τὸ ζῆν, ἀποχειροδοῖτος, πένης, ἐνδεής, πτωχός: Ἀριστλ.Πολιτ.1277α,38 καὶ χερνήτης: οὗτοι δ' εἰσίν, ὡσπερ σμῆσινεῖ καὶ τοῦνομ' αὐτοῖς, οἱ ζῶντες ἀπὸ τῶν χειρῶν: ΑΠ 7,709. 2) ὡς ἐπίθ. ὁ ἐνδεής, ὁ πτωχικός: Εὐρ.Ἦλ 207 ἐν χερνήσι δόμοσι ναῖω, Ἀρχ.ΑΠ 6,39 εἶχον χερνήτα βιον.

χερνήσσα (ἡ) μτγν. ἡθλ. τὸ χερνήης βλ.λ.: Ἀρκόδ.97,7.

χερνήτης (ὁ) ἀ. χερνήης βλ.λ.), Εὐστ.912,38 χερνήτης, λάτρις, χεριοτέχνης, ἀπὸ χειρός ζῶν. Καὶ πόλις, χερνήτης. πένης, χεριοδός: Σιμων.125 ἀνδρὸς χερνήτης, Αἰσχ.Πρ.893 τῶν γένων μεγαλυνομένων ὄντα χερνήτων ἐραστειάσι γάμων, Δι-

ον. Ἀλ. Ρωμ. 7, 11 ἄλλοι καὶ κατ' ἄλλας πύλας ὡς χερνητῶν παρσιπεσόντες ἐλαθόν, Σέξτ. Ἐμπ. 308 Ὀδυσσεὺς χερνητοῦ λαβῶν σχήμα.

χερνητικός· η-άν ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς χερνήτην βλ.λ., ὁ τοῦ χερνήτος, τὸ οὐδ. χερνητικῶς ἢ ἐργατικῆ τάξεως τοῦ δήμου· Ἄριστ. Γ. Πολιτ. I, 2, 15, 25 τὸ χερνητικὸν καὶ τὸ μικρὰν ἔχον οὐσαν ὥστε μὴ δύνασθαι σχολάζειν.

χερνήτης-ιδος ἰή κ. μαν. θηλ. τοῦ χερνήτης βλ.λ., ἡ ἀπὸ τῶν χειρῶν αὐτῆς ἤζωσα, ἀποχερισθόσας, ἰδ. ἢ διὰ τῶν χειρῶν ἐπὶ μισθῷ νήβουσα· EM 912, 38 χερνητῆς δέ, ἢ διὰ χειρῶν νήβουσα ἔριον τυχόν· ἀφ' οὗ καὶ ἡ ἔριθος· Ἰλ. Μ. 433 γυνὴ χερνήτης ἀλθήεις IEM 808, 33 ἐη ταπεινὴ, παρὰ τὸ ἐκ τῶν ἰδίων αὐτῆς χειρῶν τρέφουσα, Ἄπολλ. Ρ. 3, 292, Παρθ. 27 ἐπὶ μισθῷ ἀγανούσῃν χερνητίδα γυναικα, ΑΠ 6 203 ἡ γρήβη ἢ χερνήτης, Ἄντων. π. Σουῖδ. ὁ δὲ τὰς θυγατέρας ἐπειράτο ταλασιουργοὺς καὶ χερνητίδας, Εὐστ. I, 665, 60 γυνὴ χερνήτης γενεῖρα ἢ Ἡσ. χερνήτης ἢ ἀπὸ χειρῶν ἤζωσα, πενήρα χήρα.

χερνήτωρ-ορος ἰό ποι. μτν. τ. τοῦ χερνήτης βλ.λ.: Μαν. 4, 114 λεπτήσ πενήτς χερνήτορας.

χερνήα ἰή δημ. τὸ ποῦδες φυτὸν ματάιολλα βλ.λ., χεῖρανθος ὁ κοινός.

χερνήβειον ἰτόι λεκάνη πρὸς νήφιον τῶν χειρῶν, χερνιβον, χερνὸνβιον· Ἄριστ. ἄπ. 298 χερνὸνβειον εἴρηκεν (ἰδιόβ. χερνιβιον), Ἀντιφάν. Βούσιρ. 2 τὸ χερνὸνβειον πρῶτον ἐκ πομπῆς ἀφες.

χερνήβιον ἰτόι ὑπόκορ. τοῦ χερνιβον βλ.λ.: Ἄριστ. ἄπ. 298 Ἄνδοκ. 4, 29 χρῆσασθαι τοῖς χρυσοῖς χερνήβιοι καὶ θυμιατηρίοις, Κλήμ. Ἀλ. Παιδ. 2, 3, 37 εἰ κεραμοῦν εἴη τὸ χερνήβιον, οὐ δέξεται τὸ ἀπίμουμα τῆς χερνός· 2) αἰεὶ, οὐρόδοξαίον· Ἰνπ. I, 230 D τὸ σύστημα (ταῦ οὐρου) οὐκ ἐφαίνεται ἐν τῷ χερνιβίῳ φύχεος ἐόντος.

χερνήβιον (τό) λεκάνη, δοχεῖον πρὸς πλύσιν τῶν χειρῶν, β. χερνὸνβειόν· Ἰλ. Ω. 304 ἡ δὲ παρέστη χερνὸνβιον ἀμφίπολος πρόχου δ' ἄμα χερσὶν ἔχευσα ἰσχόλ· ἐθέτεται, ὅτι παρὰ τὸ αὐθῆρες αὐτῶν χερνὸνβιον τὸ ἀγγεῖον τὸ ὑποδεχόμενον τὸ ὕδωρ, ὡς ἡμῖς· τοῦτο δὲ οὐτὸς εἶπαθε κολεῖν λέθητα· τὸ δὲ κατὰ τῶν χειρῶν διδόμενον ὕδωρ χερνίβα· ἐνοῖ δὲ διπλῆ σημεῖουται, ὡς ἀπαξ ἐν ταῦθα εἰρημένον, Ἄνδοκ. 4, 29 χρυσοῖς χερνήβιοι καὶ θυμιατηρίοι ἰδ. γρ. ἀντὶ χερνὸνβιοι, Ἄθην. 9, 408 B καὶ πάλιν... ἐξήτηε εἰ τὸ χερνὸνβιον εἴρηται καθάπερ ἡμῖς λέγομεν.

χερνήβζεστον ἰτόι μαν. κ. νεῦτ. ἐκκλ. τὸ χερνὸνβιον, ἡ ἀπὸ τοῦ διακόνου ἢ τοῦ νεωκόρου ὑποδοσασθαι λέκάνη, ἐφ' ἧς γίνεται ἡ ὀδοντο- ὕπο τὸ ἐπιακόπου ἢ τοῦ ἱερῶς, μετὰ τὴν ὄπ' αὐτοῦ περιβολῆν τῆς ἱεραιτικῆς ἐνδυμασίας καὶ πρὸ τῆς προδέσεως τῶν τιμῶν δώρων· Εὐχολ. 81 κελεύει... κομισθῆναι χερνήβζεστον.

χερνήβόσστης ἰό) πᾶν. ὁ ραίνων, ὁ ραντίζων δι' ἱεροῦ ὕδατος.

χερνήμω-ατος ἰτόι ἰχρνήπιτομοῖ ἢ νήφισ, τὸ νήφιμ τῶν χειρῶν δι' ἱεροῦ, καθαρτηρίου ὕδατος· Φιλωνίδ. ἄπ. 6.

χερνήπιμοι (χερῶ, νίζω, μέσ. μέλλ. -ίφομαι (Εὐρ. I, T 622), ἀόρ. -ίφωσκ I, Α. 6, 52), νήπιμ τὰς χερσὶς μου δι' ὕδατος ἱεροῦ ἡγιασμένου, κ. ἰδ. πρὸ τῆς θυσίας· Ἡσ. χερνήπιμνας τὰς χερσας νήφωμενος· Ἰλ. Α. 449 χερνήπιαντο δ' ἔπειτα καὶ οὐλοχότας ἀνέλοντο, Ἄριστ. Ἐίρ. 961 σὺ δὲ πρότεινε τῶν δῶλων, κατὰς τε χερνήπιτω, Λυσ. δ. 52 εἰσὶλθεν εἰς τὸ Ἐλευσίσιον, χερνήπιωτο ἐκ τῆς ἱερᾶς χερνός· 2) ραντίζω δι' ἱεροῦ, ἡγιασμέ-

νου ὕδατος, καθαρίζω, ἐξαγίζω ἢ καθιερῶ τὴ δι' ἱεροῦ ὕδατος· Εὐρ. I, T 622 χαιτῖν ἀμφὶ σὴν χερνήπιμοι· 3) μτν. τὸ ἐνεργ. χερνήπιτω θύω, θυσιάζω· Λυκάφρ. 184· ἢ κ. παθ. χερνήπιθεὶς ὁ ἀφιερωθεὶς, ὁ καθιερωθεὶς· Θεοδώριδ. ΑΠ 6, 156 καλῶ σὺν τέττιγι Χαρισθένοσς τρῖχα τήνδε κευρῶσυνον κοῦρας θῆκ· Ἀμυρυνθιδισί σὺν βοῖ χερνήπιθέντα· 4) ρηματ. π. χερνήπιμα.

χερνήπιτρον ἰτόι μτν. ἀντὶ χερνὸνβιοντρον, χερνὸνβιον Φιλῆμ. Γ. Γραμμ. 286 ἐπὶ τοῦ ὕγρου ἀποδεκτικόν ἀγγεῖον.

χερνήπιτρον ἰόι εἶδος λίθου ὀμοιάζοντος πρὸς τὸ ὄστυον τοῦ ἐλέφαντος· Θεόδωρ. Λιβ. 6 καὶ ὡς δ' ἐν Αἰγύπτῳ περὶ Θήβαις ἀλάσθαρῆς καὶ γὰρ οὗτος μέγας τέμνεται· καὶ ὁ τῶν ἐλεφάντων ὄμοιος, ὁ χερνήπις καλοῦμενος, ἢ ἡ πυλῶφ φασὶ καὶ Δαρτων κεισθαι, Ἰλιν. ΦΙ 36, 28.

χερνήπιθ-ιδος (ἢ) ἰχεῖρ, νίζω) ἐν χρ. π. Ὀρ. I' Ὀδ.) μ. κτ. αἰτ. χερνίβα ἰήτις πορέμειν ὡς ἡ κοινοτάτη ἐν χρ. π. ἰάσις τοῦ ἐν, ἄλλ' ἢ ὄνομαστ. π. Αἰσχ. Εὐμ. 656, γενικ. χερνίβος I, Σοφ. ἄπ. 708, ὁστ. χερνίβη ἰ' Ἄριστ. Ὀρν. 897, Ὀουκ. 4, 971, κτ. πληθ. συγχ. π. τρῶφ. ποι. ὁστ. χερνίβεσσι I, Σιμων. 54, ὕδωρ πρὸς πλύσιν τῶν χειρῶν πρὸ τοῦ δειπνοῦ, τὸ νερὸ ποῦ πλένοντο τὰ χέρια πρὶν ἀπ' τὸ φαγετό· Σχόλ. Ἰλ. Ω. 304 ἐτὸ δὲ κατὰ τῶν χειρῶν διδόμενον ὕδωρ χερνίβας, Πολυδ. 6, 92 χερνίβα τὸ ὕδωρ Ὀμηρος καλεῖ... Ὀδ. Α. 136 χερνίβα δ' ἀμφίπολος προχῶμ ἐπέχευε φέρουσα... νήφασθαι, αὐτ' Γ. 440 χερνίβα δὲ σφ' Ἄρητος ἐν ἀνθεμύεντι λέθητι... φέρων, αὐτ. Δ. 52, αὐτ. Η. 172 ἢ ὄμ. τὸ ὕδωρ δι' οὗ ἐνιπνον τὸς χερσας πρὸ τῶν θυσιῶν καὶ ἄλλων θρησκευτικῶν τελετῶν, δθ. καὶ ἄγον ἐνομιζέτο· Ὀδ. Γ. 445 Νέστωρ χερνίβα τ' οὐλοχότας τε κατήρατο, παλλὰ δ' Ἀθήνη εὔχετ' ἀπαρχάμενος, Ἄριστ. Ὀρν. 850 τὸν ἱερέα νέμφοντα τὴν πομπὴν καλῶ... τὸ κανόν σφρασε καὶ τὴν χερνίβα, αὐτ. Λυο. I, 129 οἱ μῖας γε χερνίβος βρωμοῖς περιρραίνοντες, Ὀουκ. 4, 97 ὕδωρ, δ' ἦν ἀφαιούτων σφισι, πλὴν πρὸς τὰ ἱερά χερνίβη χρῆσθαι, Λυο 6, 52 χερνίβωτο ἐκ τῆς ἱερᾶς χερνίβος· πρβλ. Ἄθην. 9, 409 κέξ· 2) συγχ. κτ. πληθ. χερνίβες ἀγνισμοὶ δι' ὕδατος ἱεροῦ, ἡγιασμένου, κ. συνήθ. σχεζὲν ὡς τὸ ἐν· Εὐρ. Ὀρ. 1602 εὐ γοῦν θῆγιος ἀν χερνίβων, αὐτ. Φοίν. 662 ὄν ἐπὶ χερνίβας μολῶν Κάδμος δλασε μαρμάρωφ, αὐτ. Ἀλκ. 100 πυλῶν χερνίβη δ' οὐχ ὀρῶ πηγαίον ὡς νομιζέται πᾶροβ' ἐπὶ φθίτων πύλοισι μπετὰ κηδεῖαν οὐδεὶς εἰσέρχεται εἰς τὴν οἰκίαν, ἀν μὴ πρῶτον ἐξηγνίζετο διὰ τῆς χερνίβος· κ. ἐν ποικιλίας φος· Αἰσχ. Ἄγ. 1037 κοινωδῶν εἶναι χερνίβων ἡμέτοχον χερνίβων, δηλ. κἀνοῖκον τῆς αὐτῆς οἰκίας, ἀνοῖκον καὶ ὁμοτράπεζον, Σοφ. OT 240 μῆτε χερνίβας νέμειν ἱεπιτρέπει τὴν χρῆσιν τοῦ ἱεροῦ ὕδατος, Εὐρ. ΙΑ. 955 χερνίβας τ' ἐνάρξεται, Δημ. 505 γρῶφων χερνίβος εἰργασθαι τὸν ἀνδρόφονον ἰφρ. συνήθ. ἐν Ἀθῆναις, σημοῖουσα τὸν ἀποκλεισμὸν τῶν διαπραξάντων φόνον ἐκ τῆς συμμετοχῆς εἰς θρησκευτικὰς τελετάς κοί θυσίας, αὐτ. 758 τὸν εἰς ἱέρ' εἰσίσταν καὶ χερνίβων καὶ κανῶν ἀφόμενον, αὐτ. 618· 3) σπαν. ἐπὶ σπονδῶν πρὸς τιμῆν τῶν νεκρῶν· Αἰσχ. Χο. 129 κἀγὼ χέουσα τάσδε χερνίβας φθίτοισι λέγω καλοῦσα πατέρ· 4) AB 316, 31 χερνήπιθ· ὄγγος ἄλαιου, εἰς ὃ ἐνέβαπτον τὸν ὄξῶδα καὶ περιερραίνον τὸν βωμόν.

χερνήβη ἰό) δημ. ἡ κεράβολο βλ.λ.

χεροβολιά ἰή) δημ. ἡ διὰ τῆς χερσὸς λήψις τὸ δρᾶξιμ, τὸ πιάσιμ μετὸ χερί· 2) ἡ κεράβολο βλ.λ.

χεροβολιάζω δημ. δρᾶττομαί πνος, δοράχνω· 2) σχηματίζω, κάμνω κεράβολο βλ.λ.

χερόβολο(ν) μιν. κ. δημ. τὸ χειρόβολον βλ.λ., ὅσην ποσότητα σταχυῶν δύναται νὰ θράξηται διὰ τῆς χειρὸς ὁ θεριστής, δράγμα, ἀμάλια: Τζέτζ. Λυκάορ.34 ἀμάλη λέγεται τὸ χερόβολον τῶν σταχυῶν (ἰδιόρθ. χειρόβολον).

χειρόγραφον (ἴδι) πάπ. ἀντὶ χειρόγραφον βλ.λ. **χεροδοῦλης** (ἴδι) δημ. χειρῶνας, ἀποχειροβίαιος. **χεροδύναμος**-η-ο δημ. ὁ ἔχων ὑπερβολικὴν ῥώμην, δύναμιν εἰς τὰς χεῖρας, ὁ καθ' ὑπερβολὴν δυνατός εἰς τὰς χεῖρας.

χερόκαλο (ἴδι) δημ. τὸ φρυγανῶδες φυτὸν θυμελαία βλ.λ. ἡ δασεία, ἄ. θερόκαλο.

χεροκάμωτος-η-ο δημ. ὁ διὰ τῶν χειρῶν πεποιημένος, κατεσκευασμένος, ὁ χειροποίητος: χεροκάμματα παπούτσια.

χεροκένως ἐπίρρο. μτγν. κενὰς χερσὶ, μεῖ ἁ-δεια χέρια: ΠΔ Παρ.αλ.112,33 ἐκπορευόμενοι εἰς παράταξιν πολέμου ἐν πάσι σκεύεσι. . βοηθῆσαι τῷ Δαυὶδ οὐ χεροκένως.

χεροκρατῶ-ῶ δημ. χειροκρατῶ βλ.λ., κρατῶ ὀπὸ τὸ χέρι: || συνήθ. ἐν χρ. ἀλληλοπαθ.χειροκρατιοῦμαι ἢ -κρατιέμαι.

χερολάδα (ἴδι) δημ. κ. **χερόλαδο** (ἴδι) ἡ λαθὴ σκεύους, ἀγλιεὺς τινός, ἄ. χέρι, χερουλί.

χερομάχη (ἴδι) δημ. ἡ διὰ τῶν χειρῶν, ἢ χειρωνακτικὴ ἐργασία.

χερομάχος (ἴδι) δημ. ὁ χειρομάχος βλ.λ.

χερομαχῶ-ῶ δημ. ἐργάζομαι διὰ τῶν χειρῶν, εἶμαι χειρῶνας: 2) ρηματ.π. χερομάχημα.

χερόμυλος (ἴδι) ὁ χειρόμυλος βλ.λ.

χερομύσης-ῶς-ἑς ὁ μιλῶν, μολύνων τὴν χεῖρα: Αἰσχ.Χο.74 τὸν χερομυσῆ φόνον καθάρωντες ἴδ. γρ. χαιρομυσηῖ.

χερόνησος (ἴδι) μτγν. τ. τοῦ χερσόνησος, χερρόνησος: Ἀπολλ.Ρ.1,925.

χερόνιτρον (ἴδι) μτγν. κ. μιν. ἀντὶ χερώνιτρον: Ἐυστ.1351,53 «χέρνιτρον ἡμῖν συνήθη τὸ χερώνιτρον».

χεροπάλαμο (ἴδι) δημ. ἡ ἄκρα χεῖρ: ὁ τραγ. ἔχει καὶ χεροπάλαμο τὰ στέφανα νὰ ἀλλάξῃς: 2) κτ. πληθ. χεροπάλαμο ὡς ἐπίρρο. διὰ τῶν παλαμῶν, μετὰ τὴς φούτης βλ.λ.: Γρυμ.Σμ.81,7 μαζεύει ὁ πρῶτος χεροπάλαμο | τ' ἀσῆμι καὶ τὸ μάλαμο | σκορπάει στὴ στάλα ὁ ἄλλος χεροπάλαμο τ' ἀσῆμι καὶ τὸ μάλαμο.

χεροπιάνω δημ. λαμβάνω, κρατῶ διὰ τῆς χειρὸς ἢ ἐκ τῆς χειρός: || κ. μέσ. ἀλληλοπαθ. χεροπιάνομαι ἢ -πιάνομαι, ἴδ. ἢ μτχ. χεροπισισμένος, ὡς ἐπίθ. ὁ ἐκ τῶν ἢ διὰ τῶν χειρῶν κρατούμενος: Σολωμ. Ἐθν. Ὑμν.83 στήν σκιά χεροπισισμένος, | στήν σκιά βλέπω καὶ ἐγὼ | κρινοδάχτυλες παρθένας, | ὅπου κάνουνε χορὸ 2) ρηματ. π. χερόπισισμα.

χεροπισισμα (ἴδι) δημ. ἡ λήψις διὰ τῶν χειρῶν, τὸ πιάσιμο μετὰ τὸ χέρι: 2) μτφ καθοδηγήσις: Ἐφταλ. Ἐκλ.Σε.ε.105,25 μνημεῖο ἕνας σοῦ πῆναι ποιητής, ποῦ εἰς γνωρίζει, | ποῦ τὸ χεροπισισμα ἐνίωσε καὶ αὐτός τὸ θεῖο.

χεροπισιστῆς ἐπίρρο. δημ. κρατῶν ἐκ τῆς χειρός: Καρκβ.Ζητ.189 ἔφερον χεροπισιστὰ τὴν Κρουσταῶλω ἰο στρατιώτες ἐμπρός τους: 2) μτφ. καταφῶρος, ὀλοφάνερα.

χεροπισιστός-ῆ-ἄ ἄ. χειροπισιστός βλ.λ.

χερόπλακτος-ον δωρ. ὁ διὰ τῆς ἢ τῆς χειρός πληττόμενος ἢ πληγείς: Σοφ.Αι.631 χερόπλακτοι δ' ἐν στέροσισι πασοῦνται δοῦποι ἰοὶ προκαλοῦμενοι διὰ πληξέως τῆς χειρός.

χεροπληθής-ῶς-ἑς μτγν. ἀντὶ χεροπληθής βλ.λ.: Νίκ.Θηρ.94 ἐν δὲ χεροπληθῆ καρπῶν. . σαυχνοῦ.

χεροπόδα ἐπίρρο. κ. χεροπόδαρα κατὰ τὰς χεῖρας ἅμα καὶ τοὺς πόδας: πιάστις χεροπόδαρα, - τὸν ἔδεσαν χεροπόδαρα.

χερόρπι (ἴδι) μιν. χερόρπιον, γάντι: Χρον.Μωρ. 6789, αὐτ.7731 καὶ ἐκείνη τοῦ ἄρμυσε, καὶ τὸ χαρτὶ τῆς δίδει· | ἐδγάνει τὸ χερόρπι τοῦ, μετὰ τὸ τὴν ρεβοτίζει.

χερός ποι. γενικ. τὸ χεῖρ βλ.λ.: Θεόκρ. Ἐπιγρ.7,5 ἠτιῶν χάριν γλοφυράς χερὸς ἄκρον ὕποστάς. **χερότερος**-η-ον μιν. δημ. συγκρ. ἐπίθ. ἀντὶ χειρότερος, χείρων βλ.λ.: Ἐρωτικόρ.1,960 καὶ ἑδὰ χερότερον ὄλων ἢ Ἀρατούσα γίνη, αὐτ.1252, αὐτ. 2,946 ἄς κάμη τὸ χερότερον.

χερούβι (ἴδι) (ἑβρ.) μτγν. ἐν χρ. ἴδ. κτ. πληθ. χερούβειμ (ἴδι) βλ.λ.: ΠΔ Ἐξ.25,19 καὶ χερούβ εἰς ἐκ τοῦ κλίτους τοῦ δευτέρου τοῦ Ἰασητηρίου, αὐτ. Ἰεζ.41,18 καὶ φοβίκες ἀναμύστον χερούβ καὶ ἀναμύστον χερούβ.

χερουβειμ (ἴδι) μτγν. μιν. κ. νεώτ. πληθ. τοῦ χερούβ βλ.λ., κ. χερουβείας (ἴδι) Ἰώσα.Αι.8,3,31, ἀνατάτῃ τάξις οὐρανῶν ὄντων, ὅτινα ἰσάμενα παρὰ τὸν θρόνον τοῦ Θεοῦ θεραπεύουσι καὶ αἰνοῦσι καὶ καλύπτουσι τὴν δόξαν αὐτοῦ ὀπὸ τῶν βεθῆλων ὁμμάτων τῶν ἀνθρώπων: Φιλ.2,150,10 κ. ἄ. πατριας μετὰ γλώττῃ προσαγορεύεται χερούβι, ὡς ὁ ἄν Ἕλληνας εἰποιεν ἐπιγνώσις καὶ ἐπιστήμη πολλή: Σοῦιδ. «ἐρμηνεύεται δὲ γνώσις πεπληθυμένη»: ΠΔ Γέν.3,24 ἔταξε τὰ χερουβιμ καὶ τὴν φλογίνην ῥομφαίαν. . φυλάσσειν τὴν δόξον τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς, αὐτ. Ἐξ.25,18 ποιήσας δύο χερουβιμ χρυσοτορυκατὰ, αὐτ.Βασ.Αι.4,4, αὐτ.Ψωμ. 17,11 καὶ ἐπέθῃ ἐπὶ χερουβιμ καὶ ἐπέτασθη, ΚΔ Ἐβρ.9,5 ὑπεράνω δὲ αὐτῆς χερουβιμ δόξης κατασκήζοντα τὸ Ἰασητήριον, Ἰώσα.Αι.3,6,5 πρῶτοποι δύο χερουβείες μετὰ αὐτοῦ Ἐβραίοι καλοῦσι, Θεοδώρ.2,689 Βασ.Θεί.Λειτουργ. οἱ τὰ χερουβιμ μυστικῶς εἰκονίζοντες, Ἀκολ.Μεγ.Σαββάτου χερουβικῶν τὰ πολυδύματα χερουβιμ καὶ τὰ ἑξαπτέρυγα Σερραφιμ, Μακδ.Αι.261,1 τῆ λεγομένη τῶν χερουβιμ πρβλ. Σερραφιμ.

χερουβικόν(ν) (ἴδι) μιν. κ. δημ. ἐκκλησιαστικὸς ὕμνος φαλλόμενος, καθ' ἣν ὥραν ὁ ἱερεὺς λειτουργῶν παρασκευάζεται διὰ τὴν μεγάλην εἰσοδον, ἄ. χερουβικὸς ὕμνος: ΨΓερμ.416β, αὐτ.4,20β, Κεῖρ.Γεώργ.1,685.

χερουβικός-ῆ-(ἴν) μτγν., μιν. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὰ χερουβεία, ὁ τῶν χερουβείμ: Μεθόδ.360κ, ΨΧρυσ.3,948 τοῦ χερουβικοῦ καὶ ἑπουρανίου θρόνου, Ψ Ἰακώβου Λειτουργ.53 χερουβικὸς ὕμνος ἰδι χερουβικὸν βλ.λ.), Μιχ.Σύμ.Διον. Ἀρεοπ.350, Βι' Ἰω.Χρυσ.8,359, ὁ χερουβικός ὁμοῦσι εἰς οὐρανὸν ἀνοδὲ βλάσας, Παλαμ.Τόφ.36,8 ξανθὰ ἢ χερουβικά κεφάλια: || τὸ οὐδ. χερουβικὸν ὡς οὐο. βλ.λ.

χερουβικοχάρακτος-ον μιν. ὁ ὕπὸ τῶν χερουβιμ χαραχθείς: Ἰαμβογράφ. π. Μοντίεας. Ἱ:ἱθι. Coisl.59,43.

χερούκλα (ἴδι) δημ. κ. χεράκλα μεγάλη χονδροειδὴς χερα: τὴν ἀγκάλιασε μετὰ τῆς θεόρατες χερούκλες του.

χερούλας (ἴδι) δημ. ἄ. χερούλατῆς βλ.λ.

χερούλατῆς (ἴδι) δημ. ἢ χερούλατῆς τοῦ ἀρότρου. **χερούλι** (ἴδι) δημ. ἐπὶ ἀγγείων, ἐργαλείων κττ. λαθῆ, ἄ. χέρι βλ.λ.2: ἔσπασε τὸ χερούλι τοῦ καπιεῖο - τοῦ μαχηριοῦ.

χέρρας αἰολ. αἰτ. πληθ. τοῦ χεῖρ βλ.λ.: Θεόκρ.28,9 δῶρον Νικιάτας εἰς δάξω χέρρας ὀπάσσομεν.

χερόμακτρον (ἴδι) αἰολ. τ. τοῦ χερόμακτρον βλ.λ.: Σαφ.ὀπ.44 χερόμακτρον.

χερόν Ἦσ. εἴην χερόν γην. Λάκωνες.

χερρονισιατος-α-ον λεξ. ὁ ἐν εἰδίε χερρονισοῦ: Λεξ.Χειρ.Ηαπν. π. Οσσην.Αuctor.168 «χερρονισιατῆ, ἢ εἰς θάλασσαν ἐκκευόσασα, εἰ μῆτε χέρσος μῆτε θάλασσα, ὅλλα περικλυζομένη καὶ μῆν ἔγουσα διεθρόσων».

χερρονησίος-ία-ιον ἄττ. τ. τοῦ χερρονησίος βλά., ὁ ἀνήμων ἢ ἀναφερόμενος εἰς χερρόνησον, ὁ τῆς χερρονησίου· Ἦσ. «χερρονησία γῆ» ἢ ἐκ δεξιῶν καὶ ὀριστερῶν ἔχουσα θάλασσαν.

χερρόνησος (ἡ) ἄττ. τ. τοῦ χερρονησίου βλά.· Στράβ.16,210 καὶ δὴ καὶ Χερρόνησος ἐκλήθη διὰ τὸ συμβεβηκός.

χερρονησῶδης-ους-ες μτγν. ἄττ. ἀντὶ χερρονησειδῆς βλά.· Στράβ.14,4,3 Κουριάς ἄκρα χερρονησῶδης.

χέρρος (ἡ) ἄττ. τ. τοῦ χέρσος βλά.· Ἐπιγρ. παρὰδοῦναι τοὺς μεμισθωμένους τὴν ἡμίσεαν τῆς γῆς χέρραν.

χερσάθροκος (ἡ) (ἔνν. γῆ) πόν. γῆ χέρσος ἐξ ἐλλείψεως βροχῆς.

χερσάθα (ἡ) ὄσμ. μικρὰ ἀκαλλιέργητος ἔκτασις ἐν καλλιεργημένῳ ἀγρῷ.

χερσαίος α-ον (χέρσος) κ. μον. κ. νεώτ. κ. χέρσος-ον (Λυκόφρ.534) ὁ τῆς χέρσου, τῆς ξηρᾶς, ὁ εὐρισκόμενος ἢ ζῶν ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, τῆς στεριᾶς, ἀντὶθ. θαλάσσιος· Ἦρ.2,123 τὰ χερσαία καὶ τὰ θαλάσσια καὶ τὰ πετεινά (ἐπὶ ζῴων), αὐτ.4,192 κροκάδειλοι ὄσον τὴν τριπλάχεις χερσαίοι, αὐτ.7,119 ἔτρεφον . . ὄρνιθας χερσαίους καὶ λιμναίους, Πλάτ.Τιμ.40Α ἐνὶ δρον ἐίδος, πεζῶν δὲ καὶ χερσαίων τέταρτον, Ἀριστ.Θαυμ.125 μύεις χερσαίοι (ἀντὶθ. ποτάμιοι), αὐτ.2,14,1 ὄρειες χερσαίοι, Διόδ.Σ 1,35 ποτάμιον . . ὑπάρχον καὶ χερσαίον (ἐπὶ τοῦ ἰηποταμίου), Πλούτ.Ἡ8,730Β χερσαίος ἔχθρος, Λοκ.Μισθ.Συν.28 χερσαίοι βατράχου, Αἰλ.Ζ1 1,58 || κ. ἐπὶ πρόξ. οἰκούντων κ. ἐργαζομένων ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, κατ' ἀντίθ. πρὸς τοὺς ναύτας, ὁ στεριανός· Εὐρ. Ἀνδρ.457 ὄς σε πολὺ κίς δορὶ ναύτην ἔθηκεν ἀντὶ χερσαίοι κακόν, Θουκ.7,67 πολλοὶ . . ἀκούσαντες, χερσαίοι ὡς εἶπεν Ἀκαρνάνες τὴ καὶ ἄλλοι, Πλούτ.Σδλ.27 παρῆντι τὴ παραπλησίαν ἀνδρὶ χερσαίοι κατιόντι πρῶτον ἐπὶ θάλατταν || τὸ θηλ. χερσαία (ἔνν. θῆρα) ὡς οὐσα θῆρα, κηνήγιον χερροσίον ζῶον, ἀντὶθ. ἀλιεῖα· Πλάτ.Σοφ.223Β ἠθρευτικῆς (χωθηρίας) . . χερσαίας, ΑΠ 9,14· 2) ἐπὶ πρσα, ὁ διὰ ξηρᾶς ταξιδεύων, ὁ ὀδοιπόρος· Πλούτ.Ἡ8,740Β· || ὀδὸς χερσαία ὀδοιπορία κατ' ἀντίθ. πρὸς τὴ θαλάσσιον ταξίδιον· Κριναγ. ΑΠ11,42 χερσαίας ὀδοῦς, Ἀγαθ.αὐτ.3,9,32· 3) ὁ, ἢ μεσόγειος, ἀντὶθ πρὸς τὴν ἐπιθαλαττίδιον· Πλάτ. Νόμ.704Β πότερον ἐπιθαλαττίδιος ἔσται τις ἢ χερσαία (ἢ πόλις)· || νεώτ. χερσαίον τμήμα (τὸ ἠπειρωτικόν)· 4) κ. μτφ. π. Αἰσχ. Ἐπ.64 κύμα χερσαίον στρατοῦ (κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸν στόλον)· || τὸ οὐδ. κτ. πληθ. χερσαία ὡς ἐπίορ· Ἄρατ. 919· 5) τὸ θηλ. χερσαία ὡς οὐσα. ἢ χερρόνησος· Λυκόφρ.534 Μαζουσα πρὸχουσα χερσαίοι κέρως ἰαχόλ. «τὸ ἀκρωτήριον, λέγει δὲ αὕτην τὴν Χερρόνησον».

χερσαίον (ἡ) πόν. ἀμπελος ἐγκαταλειφθεῖσα ἀκαλλιέργητος καὶ ἀποχερωθεῖσα· τὸ πρὶν ἀμπελικὸν κτήματος, νυνεὶ δὲ χερσαμπέλου.

χερσαόσαρος (ἡ) (ἔνν. γῆ) πόν. γῆ ἀφθεῖστα χέρρος καὶ μὴ σαρῆσα.

χερσαία (ἡ) (χερσαίω) τὸ χερροῦσιν ἢ χέρσον γενενησθαι Ἦσ. «ἐρημία».

χερσεύω κ. μον. ἀμτβ. ζῶ, διάγω ἐπὶ τῆς χέρσου, διατρίβω ἢ κείμεν ἐπὶ τῆς ξηρᾶς· Σοφ.ἀπ. 417, Εὐρ.ἀπ.637 τὸν παῖδα χερσεύειν μόρος, Πλούτ.Ἡ8,982Β χελώνη μὴ δυναμένη χερσεύειν· || μεταβαῖνω ἐκ τοῦ ὕδατος εἰς τὴν ξηρὰν· Φιλόστρ.884 τὸ κῆτος ὡς χερσεύσον ὄρημα· 2) ὄμ. ἀμτβ. εἶμαι ξηρὰ γῆ, ἀντίθ. ἔνυδρος· Ἀριστ.Μετ.1,14,13 πλείους εἰσὶν οἱ πρότερον ἔνυδροι, νῦν δὲ χερσεύοντες· || εἶμαι ἢ γίνομαι χέρρος, ἀκαλλιέργητος, ἐρημος· Ξεν.Οἰκ.5,17

ὄπου δ' ἂν ἀναγκασθῆ ἢ γῆ χερσεύειν, ἀποσθένουνται καὶ αἱ ἄλλαι τέχνη, Φιλ.2,306,27 τὰς εὐκάρπους ἀρούρας χερσεύειν ἐξ, ΨΧρυσ.8,730C

3) μτβ. ἀφῆνω ὡς ξηρὸν, κ. παθ. μένω ὡς ξηρὰ· Ἀριστ.1,14,27 οὐκ ἐλτ.αι τὰ οὕτε χερσεύεται τῆς γῆς οὗτε πλωτῶ ἐστι· 4) ὄμ. μτβ. μεταβάλλω εἰς χέρσον, κομιστῶ ξηρὸν, ἄγονον, ἐρημον, ἰδ. τὸ παθ.· Πλούτ.Ἡ8,2D ἀγαθὴ γῆ πέφυκεν, ἄλλ' ἀμελεθεῖσα χερσεύεται, Εὐσ.Εὐάγ. Προν.429D γῆν χερροεουμένην, Ἐπιγρ. τὴν τὴ πόλιν ἰσχύειν καὶ τὴν χώραν μὴ ὥσπερ νῦν χερσεύεσθαι, Πάν. κεχρσευμένης ἰγῆς.

χερσεύπιπος (ἰ) πόν. ἰππεὺς τῆς ἐρήμου, πηθ. στρατιωτικός.

χερσαία (ἡ) πόν. ἢ χερσεῖα, ἐρήμωσις.

χερσαμαχία (ἡ) ἡ διὰ τῶν χερῶν μάχη· Πλάτ. Νόμ.633Β (ἰσφ.γρ. ἀντὶ ταις χερσὶ μάχασι).

χερσίονος-η-ον μτγν. ὁ χερσαίος βλά.1) Πλιν. Φ1 9,12 χερσαῖα χελώναι.

χερσῶδιος-ον μτγν. ὁ ἐπὶ τῆς χέρσου, τῆς ξηρᾶς ζῶν, διατρώμενος· Ἀέτ. Ἀλεξ.36.

χερσογενῆς-ους-ές μον. ὁ ἐπὶ τῆς χέρσου, τῆς ξηρᾶς γεννηθεὶς· ΚΜανασα.Χρον.400 ποντογενεὶ, χερροενεῖ.

χερσοειδής-ους-ές μτγν. ὁ ὄμοιος πρὸς χέρσον, πρὸς ξηρὸν· Διον. Ἀλ.Ρωμ.2,63 χερροειδῆς σκόπελος.

χερσόθεν ἐπίορ. κ. μον. ἐκ τῆς χέρσου, ἀπὸ τῆς ξηρᾶν, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ ἐκ τῆς θαλάσσης· Εὐρ. Ἐλ 1269 ὡστ' ἐξορᾶσθαι ῥόθια χερσόθεν μόλις, αὐτ. Ἡροκλ.429 εἶτα χερσόθεν ηἰκοῦσιν ἡλάθησαν εἰς πόντον πόλιν, Πιρόδορ.Ροδ.5,189· 2) ἢ ἐκ, ἀπὸ τῆς γῆς, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ ὑδωρ· Πίνδ.Ο 2,80 ἠκεναίους αὖρα περινητόισιν, ἀνθημα δὲ χρουσοῦ φλέγει, τὰ μὲν χερσόθεν ἀπ' ἀγλαῶν δένδρων, ὕδωρ δ' ἄλλα φέρεβι.

χερσοθηρία (ἡ) μον. ἢ ἐν τῇ ξηρᾷ θῆρα· Φιλῆς 1,170 (ἐκδ. Mil.).

χερσόθι ἐπίορ. μτγν. ἐν τῇ χέρσω, ἐπὶ τῆς ξηρᾶς· ΑΠ 9,105, αὐτ.5,373.

χερσοκοπία (ἡ) πόν. τὸ χερροκοπεῖν βλά.

χερροκόπη πόν. καλλιέργω, ἀροτίζω χέρσον γῆν· μισθός βοῶν . . βοῶν χερροκοπήντων.

χερροκοπή-έω πόν. ἢ χερροκόπη βλά.· χερροκοπήσι) τὴν ἐν τῷ κλήρ(ω) χέρσον.

χερρομᾶνῶ-έω μτγν. κ. μον. ἔξαργιστοῖμα ὡς χέρρος, ἀκαλλιέργητος γῆ· Γρηγ.Ναζ.1,232Β χερρομανῶν καὶ ἀκνωφορῶν, Μετοχ.Θ' Ἀναλ.576· || κ. μτφ.· Γρηγ.Ναζ.1,296Β ἐκκαπῆσαν ῥαθυμηθεῖσαν καὶ χερρομανήσασαν ἐξ ἀναρχίας.

χερρομάχῶ-έω μον. μάχομαι ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, ἀντίθ. ναυμαχῶ· Πιρόδορ.Ροδ.4,178.

χερρομαχίος-ον μον. ὁ μαχόμενος ἐν τῇ χέρσω, ἐπὶ τῆς ξηρᾶς· Πιρόδορ.4,178 καὶ χερρομαχίων στρατιᾶς καὶ ναυμαχίων.

χερροναυμάχος-ον μον. ὁ μαχόμενος ἐπὶ τῆς τῆς ξηρᾶς καὶ ἐν τῇ θαλάσση· Πιρόδορ.Ροδ.5,206 ἀμφίδιον στρατεύμα, χερροναυμάχος.

χερροῦδε ἐπίορ. εἰς χέρσον, πρὸς, εἰς τὴν ξηρὰν· Ἰλ.Φ 238 τοὺς ἐκβαλεῖς θύραζε, μεμυκῆς ἤϊτε φαῦρος, χερροῦδε, Ἰγμ. Ἀπόλλ.27,Θεοκρ.16,ε1 δορ' ἀνεμος χερροῦδε μετὰ γλαυκᾶς ἀλὸς ὠθεῖ.

χερρονήα (ἡ) (ἡ) Ἐπιγρ. ἔορθη τις ἐν Δῆλω.

χερρονησιάζω μτγν. κ.ὄττ. χερρο-ἀντὶ χερρονησίω βλά.· Στράβ.14,1,29 καὶ ἡ Μυδωνησος δὲ ἐφ' ὀψος χερρονησιάζοντος κατοικεῖται (ἰσφ. γρ. ἀντὶ χερρονησιάζοντος).

χερρονησίως μτγν., ἄττ. χερρονησίως, μέλλ. -ισω, εἶμαι χερρονησειδῆς ἐκω σχῆμα χερρονησίου· Πολυδ.1,73,4 ἢ . . Καρχηδῶν . . ἐν κόλῳ κείται, προτεινόμενα καὶ χερρονησιάζουσα τῇ θέσει, αὐτ.10,10,5 ἐν δὲ τῷ μυχῷ τοῦ κόλπου πρῶ-

κεται χερρονησίζων δρος, Στράβ.2,5,29 άκρα στενή και μακρά χερρονησίζουσα (δ.γρ. άντι χερρονησιόζουσα), αὐτ II,1,5.

χερρονησίας-α-ον, άττ. χερρον- ο τής χερρονησίας ή ο δημοιος προς χερρονήσιον· 'Ησ. «χερρονησία γή, ή έκ δεξιών και άριστερών έχουσα θάλασσαν»· 2) ο τής ή έκ τής Θρακικής Χερσονήσου· Εὐρ. Έκ.8 δς τήν άριάτην Χερσονησίαν πλάκα σπείρει, αὐτ.33.

χερρονησίτης (ή), άττ. χερρ- ο κάτοικος τής Θρακικής Χερσονήσου· Ξεν. Έλλ.1,3,10 έχων Χερρονησίτας εν πανθημει και άπό Θράκης στρατιώτας, αὐτ.3,2,8, Δημ.63 και Καρδίουους έώμην έξω Χερρονησιτών .. τετάχθαι· 2) ως έπιθ. ο έκ τής Θρακικής Χερσονήσου· Εὐδοκ.π. Α8ήν. 2,65C όπταν τ τινος χερρονησιότου τόμον.

χερρονησιωτικός-ή-όν νεώτ. ο άνήκων ή άναφερόμενος εις χερρόνησον.

χερρονησιωδής-ους ές, άττ. χερρ- ο δημοιος προς χερρόνησιον· 'Ησ.7,22 Αθως .. το δρος χερρονησιωδής .. έστι και Ισθμός, Στράβ.9,1,9 τήν δε νύν εν κόλπῳ κειμένην έπι χερρονησιωδούς τάπου ανάπτοντος προς τήν Αττικήν.

χερρόνησος (ή) κ. νεώτ., άττ. χερρόνησος, ποι. χερρόνησος ('Απολλ.Ρ.1,925) τμήμα γής ειχωρούην εντός τής θαλάσσης και ουδεδεμένον μετά τής ήπειρωτικής άκτής από τής μίας μόνον πλευράς αυτού ή διά στενής λωριδος έδάφους, ήτις καλεϊται Ισθμός· 'Ησ. «χερρόνησος γή εις θάλασσαν έκνεύουσα ή μητε χέρσος μητε θάλασσα»· 'Ηρ.4,12 οι Κιρμηριοι φυγόντες ές τήν Ασίην τούτ' Ισχύθας και τήν χερρόνησον κτισαντες· 2) κ. ως τοπωνυμία· 'Ηρ.6,33, αὐτ.4,99, Οουκ.4,42· 3) νήσος συνδεδεμένη προς τήν Ήρην διά γεφύρας· Πουα.5,24, ή δε καλυμμένη χερρόνησος έστιν έπι τή ήπειρω κειμένη νήσος, γεφύρα διαβαθείς έξ αυτής.

χερρονομή (ή) πάπ. τόπος άποχερωθεις και χρησιμεύων προς νομήν.

χερροσιώ έω μαν. ποιώ, καθιστώ τι χέρσον, μεταβάλλω τι εις χέρσον· Πρόδρ.'Επιστ.73.

χερροσπόρος-ον μον. ο κατά Ήρην πορευόμενος, εν τή Ήρῃ δδοιπορών· ΚΜανασα.Χρον.4480 άλλο δ' ουδέν ουκ έσυγρον, άλλ' ουδέ χερροσπόρον.

χερροσπορώ-τω μον. πορεύομαι, δδοιπορώ, περιδεύω κατά Ήρῃν· ΚΜανασα.Χρον.4053 αυτός αὐτῷ χερροσπορῶ μέχρι και τής Σινώνης.

χέρσος (ή) κ. μον. κ. νεώτ., άττ. χέρσος ή Ήρῃ, ή στερεά, ή στεριά, άντιθ. θάλασσα· 'Ηλ. Δ 425 κύμα .. χέρσῳ ρήγνύμενον .. βρέμει, αὐτ. Ε 284 τῷ δ' έπι χέρσον βήτην, αὐτ.394 κύμα .. βάσῃ ποτι χέρσον, 'Οδ.1,486 χέρσον ικέσθαι, αὐτ.542, αὐτ.147 κύματα μακρά κυλιζόμενα προτι χέρσον, αὐτ.Κ 459 έπι χέρσου (άντιθ. εν πόντῳ), Πίνδ. Ο 124 εν πόντῳ καθερώνται θασι νάες, εν χέρσῳ τε λαίφηροι πόλεμοι (ως παροιμ.), Βοκχ.12,132 |Β1.3| δελπτον έξίκοντο χέρσον, Αλοχ. Πέρα.871 λίμνας τ' έκτοθεν αι κατά χέρσον, αὐτ.707 πολλά .. έκ θαλάσσης, πολλά δ' έκ χέρσου καιά γίνονται νησιός, αὐτ.'Επιτ.860 πάνδοκον εις άφανή τε χέρσον (ένι του βασιλείου του Αδου), οὐτ.'Ηκ.32 πριν οόδα χέρσῳ τήδ' εν άώδωπει θείναι, Εὐρ.ΙΤ 884 πότερον κατά χέρσον, ουχί ναί, Θεόκρ.11,43 τάν γλαυκάν δε θάλασσαν έα ποτι χέρσον άρχειθει, Διδδ.Σ 3,15 τούς έλάττινας τών Ιχθύων και πηλσιον όντας τής χέρσου συλλαμβάνουσαι ριπτουσιν έπι τήν γήν, Θεοφύλ.Σ'Επιστ.15 κυανίζουσαν ώρα γαλήνης τήν θάλασσαν εικονίζετο· ότε και τήν γειτονα χέρσον άπαλω περιπτύσσεται ρε θρω' || κ. όστ. χέρσῳ έπι τής Ήρῃς ή διά τής Ήρῃς :

Αλοχ.Πέρα.978 πάντες ενι πτύλω | έή έή, τλάμους άσπαιρουσι χέρσω, αὐτ.'Αγ.558 τῷ δ' αὐτε χέρσῳ και προσήν πλέον στύγος, Εὐρ.'Ελ 10 6 ου νομίεν φήσονεσιν καθ' Ελλάδα χέρσῳ καλύπτειν τούς θανόντας έναλόγως.

χέρσος (ή-η -α)-ον) κ. νεώτ. κ. δημ. ο τής στερεάς, τής Ήρῃς ή ο στερεός, ο Ήρῃος, ο ήπειρωτικός· Πίνδ.Ν 4,70 Εὐρώπαν ποτι χέρσον Ιπρός τήν Εὐρωπαϊκήν ήπειρον, αὐτ.9,43 πολλά μέν εν κνισα χέρσῳ, τα δε γείτοιν πάντῳ φάσσαι, 'Ηρ.2,99, Εὐρ.'Ιων1584 Κυκλάδας έποικίλσουςι νησιάσας πόλεις χέρσους τε παράλους· || το θηλ. χέρσος ως οὐα βλλ· 2) κ. νεώτ. κ. δημ. έπι έδάφους, ο Ήρῃος, ο τροχός, ο δογνος, ο ακαλλιέργητος· 'Ηρ.4,123 τής χώρης εύσσης χέρσου, Σοφ.'Αντ.251 στύφλος δε γή και χέρσος, 'Επιγρ. παραδόναι (τιν γην) χέρρον (άντε γεννησίταιν), Διον.'Αλ.Ρωμ.9,51 τνα μη γή χέρσος ή, οὐτ.10,54 χέρσου τής γής άφειμένης, ΑΠ 9,427 χέρσος λιμήν (άποΉρρονθεις), Πάπ. τής δε νυν χέρσου τής άμπελου, Πάπ. μισθώσθαι .. άρούρας χέρσας, Μωραϊτ.1,26 έλα τα λουλούδια τής περι τήν άμπελον λόγμης και τα όπο τάς έλαίας, εν τή χέρσῳ γῆ· || το θηλ. χέρσος ακαλλιέργητος, έρημος τόπος· Θεόφρ.ΦΑιτ.3,13,3 τῶ εν τή χέρσῳ φυτευθέντα, ΠΔ 'Ησ.5,6 αναδειχόνται εις αυτόν, ως εις χέρσον άκανθῶν || ομ. κ. το ουδ. κτ. πληθ. χέρσα έρημοι τόποι· Αλοχ.άπ.206· 3) μτ. έπι γυναικών, ή άγνος, ή στείρα· Σοφ.ΟΤ 1502 χέρσους φθαρήναι κάγαμους ύμῶς χρεών· || μτ. γενικ. ο έστερημένος, ο κενός πνος· Εὐρ.'Ηλ.325 πυρά δε χέρσος άγλαστέρματα· προδλ. χήρος, Ήρῃος, άγερός.

χέρσοτόπι (τό) δημ. ο χερσοτόπος βλλ.

χέρσοτόπος-ον(ή) νεώτ. κ. δημ. τόπος χέρσος, ακαλλιέργητος.

χερσοδύρον-ον μον. ο εν μερει τής χέρσου και εν μερει του ύγρου, ο εν τή Ήρῃ και τῷ ύδατι ζῶν, ο άμφιβιος· ΚΜανασα.Χρον.394 και ζῶον άπαν εν αὐτῇ χερσοδύρον ενγκλεισται, αὐτ.419 θηρία τα χερσοδύρα.

χέρσοδύρος-ον μον. ά. χερσοδύρος βλλ· ΚΜανασα Χρον.410 άραδρόμον χέρσοδύρον.

χέρσοδρος (ή) μτν. κ. νεώτ. είδος άμφιβίου όρωος· Νίκι.Θηρ.359· προδλ. χελύδρος· || νεώτ. ζωολ. γένος άκροχορδιδών όφιδίων.

χερσοδῶν κ. μον. κ. νεώτ., δημ. χερσῶν μετατρέπω εις χέρσον, μεταβάλλω εις Ήρῃν· 'Επιγρ. χερσοῦν το ρειθρον, Τζέτζ.Χλ.2,27 τήν θάλασσαν χερσῶσας· 2) μτνν. νεώτ. κ. δημ. καθιστώ μέρος τι χέρσον, Ήρῃν και άγονον, έρημον, ιδ. το παθ· Φιλ.2,485,22 το χερσοθεν έδαφος, Πλουτ.'Ηθ.10D γην καταλαβόντα κεχερσωθεν, Θεοδωρ.4 ο δε χερσῶνιν προσετάχθη τας Κέρρας, πάλιν κεχερσωμένην και άκανθῶν .. πεπληρωμένην· 3) μτνν. κ. μον. μφ. καθιστώ τι στεριον, άγονον, άσoron· Πάπ. χερσῶσάτας τήν ύπαρξην' κ. παθ· Κλημ.'Αλ.252, Νεϊλ.'Επιστ.307,9 έρημώθεισα και χερσῶθεισα φυχή, ΑSS Μοΐου 3,33Ε' 4) ρημ. ματ.π. χέρσωμα, χέρσωσις.

χερσοδής-ους-ης γλωσσ. ο δημοιος προς χέρσον, ο χερσοειδής.

χέρσωμα-ατος (τό) νεώτ. ή ένέργεια και το άποτέλεσμα του χερσῶ βλλ.21.

χέρσωσις-ως (ή) (χερσῶ) μον. κ. νεώτ. ή ένέργεια του χερσοῦν βλλ.11, ή είς χέρσον, Ήρῃν μεταβολή· Τζέτζ.Προκ.Κωμ.12· 2) νεώτ. ή εις χέρσον, Ήρῃν και άγονον μεταβολή.

χερσοδῆριον (τό) μτνν. ύποκορ. του χείρ βλλ., μικρά χείρ, χερῶνι· Μόσχ.1,13 μικύλα μεν τήνῳ τα χερσοδῆρια, μακρά δε βάλλει.

χερρωίς-ιδος (ή) 'Ησ. είδος όρωός.

χεσάς-όντος ἰοί σόλ. ὁ συχνάκις ἀποπατῶν, χέζων ἢ μολύνων τὰ στρώματα αὐτοῦ, χεζάς, χέζης, χέσιης· Εὐστ.1000.12 ἐὸ διαρροίαν πάσχων γαστρός· Σχόλ.Ἀριστοφ. Ὀρν.790 κατασχημαζόντων τῶν στρωμάτων διὸ καὶ χεσάς ἐλέγεται, Πολύδ.5,91 χέσαι, ἔθεν καὶ χεσάς Πατροκλείδης, Σουίδ. ἐν λ. χεζηπιῶν.

χεσίω ἔφει. τοῦ χέζω βλλ., ἔχω διαθέσειν ἢ ἀνάγκην πρὸς ἀποπάτησιν Σουίδ. ἐπέπειμαι χέσαι, ἐπιθυμητικός τοῦ χέσαι ἔχω· Ἀριστλ.Ἰππ. 838 ἄσπερ πίνων ἀνὴρ πέπονθ' ὄταν χεσίη.

χεσίω (τὸ) δημ. ἢ ἐνέργεια τοῦ χέζειν, κένωσις, ἀποπάτησις· 2) κ. μτφ. χυδαία ἐξέυθρισις· θέλει ἕνα χεσίω αὐτός.

χεσιφωνώ-έω ἔσφ γρ. π. Ἡσ. ἀντὶ χθεσιφωνώ.

χεσον εἶδος ἀγνώστου φόρου ἐν Αἰγύπτῳ·

χεσότης ἰδί δημ., τὸ θηλ. χέστρα κ. χεσαὶ ἢ χέζου, ὁ χεσάς βλλ.· 2) μτφ. ὁ οἰσιν πάσχων· ἀκούσιον ἀποπάτησιν ἐκ φόβου, ὁ λίαν δειλός.

χετταϊκός-ή-όν νεώτ. κ. χεττιτικός-ή-όν ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἀρχαιότατον πολιτισμόν λαόν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας Χετταίους ἢ χεττίτας· χετταϊκὴ γραφῆ, χεττιτικὴ γλῶσσα.

χευαί ἀπαρφ. ἐπ. ἀόρ. τοῦ χέω βλλ.

χεύμα-ατος ἰτό (χέω) κ. μων. πάνθ, τι χύνεται, τὸ χέομενον, τὸ ρεῦμα· Ἰλ. Ψ 561 χεύμα. κασιπτέροισι (χυμένους κασιπτέροις), Πινδ.Ν 9,39 Σκαμάνδρου χεύμασιν, Αἰσχ.ἀπ.192 χεύμα θαλάσσης, αὐτ.ἀπ.294 σταθεροῦ χεύματος ἰένει τοῦ στασιμαίου ὕδατος, αὐτ.ἰκ.1020 αἴ χεύμ' Ἐρασίωυ περναίνονται, αὐτ.1029, Σοφ.ΟΚ 471 χεύμ' ἀκήρατον, Εὐρ. ἀπ. 318,2 χεύμαπόντον, αὐτ.Ἐλ.1304 ποτάμιον χεύμ' ὄδωτων, αὐτ. Φοίν. 793, Χρησμ. Σίθ. 11,254 παρὰ χεύμασι Νεΐλου,Εὐσ.Ἐπικλ.ἱστ.380Δ πολλὰ τῶ χεύματι τοῦ νόματος. Τζετζ.κίλ.7,673 χεύμα δέδεικται αἰνότατον Ἰμην' || κ. γεν.· Νόνν.Δ 3,210 χεύμα νιφεπέιο [πρωσίς χιονιάς] || κ. μτφ. ρύσις, ροή· Ἰουλ.Αἰγ.ΑΠ 9,661 κρατεροῦ κρατέροισι ὑπὸ μύθουσι ἄρδρομοι εὐμύσοισι χεύμασι τηλεθάον [δένδρον] || κ. ἐπὶ λόγου ρέοντας· Λογγίν. Ὑφ. 13,1 ὁ Πλάτων τισούτω τινὶ χεύματι ὄφορητὶ ῥέων οὐδὲν ἤττον μενεθύνηται· 2) ἀγχείσιν, ἐκάνη εἰς ἣν ἐγγέεται ὕδωρ· Πολυδ. 6,84 «καθ' ἕκαστον δὲ οὗς μὲν δίκουσι καλοῦσιν,ἔρεσι κύκλους ἀργυρούς, ἢ χεύματα ἀργυρᾶ, ἢ πινάκας», Ἡσ. «χεύμα, πρόχυμα»· Ἡρ. 1,41 χεύματα ἀργύρεα κυκλοτερέα.

χέων ἀντὶ χέον· Ἀλλκ. ἀπ. 42,1.

χέω ὡς ἐπ. ἐνεστ. ἀντὶ χέω βλλ., μ. ἢ τοῖς συνθ. καταχύνωμι κ. περιχύνωμι, ἐν χρ. κ. π. μτγν. ποι· Ὀμπ.Κυν.127· 2) ὡς ἐπ. μέλλ. ἢ ἀόρ. ὑπότ. τοῦ χέω βλλ.· Ἰλ.Ζ 336, Ὀδ.Β 222 σήμα τὸ οἱ χέω.

χέω κ. νεώτ., δημ. χύνω βλλ., ἐπ. χεῖω Ἡσίοδ Θ 83) κ. αἰολ. χεύω, σύνθ. ἐν χρ. π. ποιητίας, π. πελογράφουσι σπανίως πλην ἐν τῷ μέσῳ καὶ ἐν συνθέσει ἴδια μετὰ τῶν ἐν, κατά, ἐκ, δια, σύν· π. Ὀμ. ὁ ἐνεστ. κ. ὁ παρτα. τῆς ἐνεργ. κ. μέσ. φωνῆς ἀέλιπτο ἀσυναίρετος, μέλλ. χέω Ἰσοκροδ. ἐν Α8 129) κ.ἐπ. μέλλ. χεύω Ἰὸδ.Β 222, ἐκίτος ἀν θεωρηθῆ ὑπότ. ἀορ.ι. μέσ. μέλλ. ἀπτ. χέομαι (ἴσασι, δ1,22), παθ. μέλλ. χεθῆσομαι ἰέν συνθ. Δημ.640) κ. μτγν. χεθῆσομαι Ἰαγλ.7,313β), ἀόρ. χέωσι Ἰλ.Σ 347, Πινδ. 1871,129) κ. ἐπ. ἔχευα Ἰλ.Γ 27) κ. χεδα Ἰλ.Σ 436, Ὀδ.Δ 584) κ. μτγν. ἔχευσα (ΑΠ 14,124) κ. ἐχῶσα Ἰπριφοδ.205), μέσ. ἀορ. ἐχάμην Ἡρ.7,43, Ἀριστοφ.Σφ.1020) κ.ἐπ. ἔχευομαι Ἰλ.Ε 314) κ. χευάμην Ἰλ.Σ 24), παθ. ἀόρ. ἐχῶθη Ἰν Ὀδ.Τ 590) κ. μτγν. ἔχθησιν Ἰσοκρ. εἰς Φρόν.731) κ. ἐπ. συμμεκ. ἀόρ. ἐν τῷ γ' ἐν χύτω Ἰλ.Ψ 385) κ. γ' πληθ. χύντω Ἰλ.Δ 576) κ. ἐπ. χύντω Ἰὸδ.Θ 297) κ. μτχ. χυμένους Ἰλ.Τ 284, Αἰσχ.Χο 401), παρακ.κέχκα ἰέν συνθ ΑΠλ.

242), παθ. παρακ. κέχκαμι Ἰλ.Ε 141), παθ. ὕπερ-συντ. γ' ἐν. κέχυτο Ἰλ.Ε 696) συνθ. ἐπ. ρευστών, ἐκχύνω, ἀφώνω, κώνωμι τὴν αὐσθ· Ἰλ.Γ 270 βασιλεῖσιν ὕδωρ ἐπὶ χείρας ἔχευαν, αὐτ.115 ὡς τε κρήνη μελάνυδρος, ἢ τε κατ' αἰγίλιπος πάτρης ὄναφρον χεῖσι ὕδωρ, αὐτ.Ψ 220 οἶνον χαμάδις χέει, Ὀδ.Α 146 τοῖσι δὲ κήρυκα μὲν ὕδωρ ἐπὶ χείρας ἔχευαν, Θεοκρ.7,82 οὐνεκά οἱ γλυκὺ Μοῖσα κατὰ στόματος χέει νέκταρ· || ὁ μ. ἐπὶ τοῦ Διός, χεῖ ὕδωρ, χέει γίονα βρέχει, νίφει· Ἰλ.Π 385 ὅταν λαβρότατον χεῖσι ὕδωρ Ζεὺς, Εὐρ. Κύκλ.328 ὅταν δὲ βορρᾶς χιόνα Θρήκιος χέη' || κ. ἀπολ. χεῖ νίφει· Ἰλ.Μ 281 κοιμήσας δ' ἀνέμοις χεῖ ἐμπεδον· κ. ἐπὶ σπουδῶν· Αἰσχ. Χο.87 τύμβω χέουσα τάσδε κηδεῖω χολός' κ. μέσ.· Ὀδ.Κ 518 ἄμφ' αὐτῶ δὲ χόην χεῖσάσι πᾶσιν νεκυέουσιν, αὐτ.Α 26 ἄμφ' αὐτῶ δὲ χόην χέομεν πᾶσιν νεκυέουσιν, Ἡρ.7,43 χολός δὲ οἱ μάγοι τοῖσι ἦρωσι ἐχέαντο' || κ. ἐπὶ δακρύων, χύνω δάκρυα, κλαίω· Ἰλ.Η 426 δάκρυα θερμὰ χέοντες, αὐτ.Π 3 δάκρυα θερμὰ χέων ὡς τε κρήνη μελάνυδρος, Εὐρ.Κύκλ.405 ἔγω δ' ὁ τλήμων δάκρυ' ὅπ' ἀφθάλμιον χέων ἐχρηπάτημην Κύκλωπι κἀδάκκονον, αὐτ.Τρω.33 Ἐκάβη . . δάκρυα χέουσα πολλά καὶ πολλῶν ὕπερ' || κ. παθ. ρέω· Ἰλ.Μ 284 καὶ τ' ἐφ' ἄλδς πολιτῆς κέχυνται ἱμῆσιν τε καὶ ἀκταῖς, Ὀδ.Δ 523 πολλὰ δ' ὅπ' αὐτοῦ δάκρυα θερμὰ χέοντο ἰένει δακρύων), Σοφ.Τρ.704 χυθέντος ποτοῦ ἐς γῆν, ΠΔ Ἰώθ 29,6 ὅτε ἐχέοντο αἱ ὀδοὶ μου βουτύρω, τὰ δὲ ὄρη μου ἐχέοντο γάλακτι' || κ. παθ. ἐπὶ αἵματος, στάσις, χύνομαι· Αἰσχ.Χο.401 νόμος μὲν φονίας σταγόνας χυμένας ἐς πέδον ἄλλο προσαιτεῖν ἴμα'· 2) τήκω, χυμένω χεῖς μέταλλον, λείων· ἸΔ Μολ.3,3 καὶ χεεὶ αὐτοῦς χεῖ τὸ ἀργύριον καὶ ὡσπερ τὸ χρυσίον· || κ. παθ. τήκομαι, διαλύομαι, ὑγροποιούμαι· Πλάτ.Τιμ.66C τὰ δὲ παρὰ φύσιν ἐνεστατά ἢ κεχόμενα τὰ μὲν ἐμύνην, τὰ δὲ χαλὰ· 3) κ. παθ. ἐπὶ τῆς γῆς κατὰ τὸ ἔαρ, χαλαροῦμαι, μαλακῶν· Ξεν.Οικ.16,12 εἰκόσ γάρ, ἔφην ἔγω, ἐστὶ μάλιστα χεῖσάσι τῶν γῆν τνικαστά, Θεοκρ.ΟΙ 3,4,4· 4) κ. ἐπὶ ἔξηρων πραγμάτων, σκορπιζῶ, διασκορπιζῶ, χύνω· Ἰλ.Ζ 147 φύλλα τὰ μὲν τ' ἀνεμοσ χαμάδις χεῖσι, ἄλλα δὲ θ' ὀλη τηλεθῶσα φύει, ἔπαρος δ' ἐπιγίγνεται ὄρη, αὐτ.1 7 πολλὰν δὲ παρῆξ ἄλα φύκος ἔχευε, αὐτ.1 215 αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὤπησε καὶ ἐπὶ εἰλεσίην ἔχευσεν, Ὀδ.Β 354 ἐν δὲ μοι ἀλοῖτα γεῦον ἐυροσφάεσαι δοροσίην, αὐτ.Ο 527 κατὰ δὲ περὰ χεύειν ἔραζε μεσοσηῖς ὄνης τε. κ. μέσ.· Ἰλ.Σ 24 ἔλων κόνιν αιθαλόεσαν χεύστω κῆκ κεφαλῆς· 5) ἀφήνω ἢ τὴν πέσθ κατὰ γῆς, ρίπτω κῶτω· Ἰλ.Ρ 619 ἦριπε δ' ἐξ ὀρέων, κατὰ δ' ἠνία γεῦεν ἔραζε, αὐτ.Χ 20 ἀπὸ δ' εἶδατα χεύον ἔραζε, Αἰσχ.Ἀγ. 239 κρόκου βαφὰς δ' ἐς πέδον χέουσα· || κ. ἐπὶ δένδρου, ἀφώνω καὶ κρέμνεται ὡς καρπὸν ἐν ἀφθονίᾳ· Ὀδ.Α 587 δένδρα δ' ὀφειπέτληα κατὰ κρήθεν χέει καρπόν· || κ. παθ. καταπίτω, κατέρχομαι· Εὐρ.Βάκχ 456 πλόκαμος· γένους παρ' οὐτὴν κεχόμενος· 6) ρίπτω, ἀναρρίπτω κῶμα, σχηματίζω λόφον, σμῖνόν, ἀνεγείρω, ὕψων· Ἰλ. 1) 336 τύμβον δ' ἀμφὶ πυρῆν ἕνα χέουμεν ἔξαγονάτους ἄκριτον ἐκ πεδίου, αὐτ.Ω 799 ῥίψμα δὲ σῆμ' ἔχεαν ἱψηρον τύμβον ἐκ κώματος, τόφον, αὐτ.Ω 801 χεύαντες δὲ τὸ σῆμα πάλιν κίον, Ὀδ.Α 291 νοστήσας δὲ ἤπειτα φίλην ἐς πατρίδα γαίαν σῆμα τὸ οἱ χεῖαι, αὐτ.1 258 θανόντι χυτὴν ἐπὶ γαίαν χέουσαν· 7) παθ. ρίπτομαι, συσσωρεύομαι, μαζεύομαι εἰς τὸ αὐτὸ μέρος· Ὀδ.Χ 387 οἱ δὲ τε πάντες κμασ' ἀλόδ' ποθέοντες ἐπὶ φάμοισι· κέχυνται ἰένει ἰθύων· κ. ἐπὶ νεκρῶν χηλῶν· Ὀδ.Τ 539 ἔθλων δ' ἐξ ἄρεος μάγας αἰε-

τὸς ἀγκυλοεπίλης πᾶσι κατ' αὐθένας ἤξε καὶ ἔκτανεν· οἱ δὲ κέχνητο ἀβρότοι ἐν μεγάροις (ἰχθυες)· κ. ἐπὶ κόρησιν : Ἰλ.Ψ.775 τῆ βᾶ Βοῶν κέχυτ' ὄνθος ἀποκαταμένον ἐριμύκων, Ὁδ.Ρ.298 ἐν πολλῇ κόρηφ, ἢ οἱ προπάραιθε θυράων ἡμιόων τε βῶων τε ἄλις κέχυτ'· κ. ἐπὶ σίτου : Ἡρ.Ι.22 ὄκως ἀν δὴ ὁ κήρυξ ὁ Σαρδινηνὸς ἰδῶν τε σωρῶν μέγαν σίτου κεχυμένον· 8) ἐν συννεφω μτ. τοῦ δοῦρα, βέλη κτ., ρίπτω θόρατα βροχῶδον, ἀφενδονίζω : Ἰλ.Ε.618 Τρώες δ' ἐπὶ δοῦρατ' ἔχευαν ὄξέα· || κ. μέσ. : Ἰλ.Ο.159 ἤχη θεσπεσίῳ βέλεα στονόοντα χέοντο, αὐτ.Ο.59· 9) παθ. ἐπὶ προσ., ἐξορωμὴ ἰδίᾳ ὀμαδόν, κινουμένη ἀρμητικῶς κατὰ τινος, ἐπιτίθειαι, χυμῶς : Ἰλ.Π.267 τῶν τότε Μυρμιδόνες κραδίην καὶ θυμὸν ἔχοντες ἄκ νῶων ἔχοντο· || παθ. κ. ἐπὶ ἀνθρώπων κ. ζώων, αὐρρέω, αὐνοαστιζομαι : Ἰλ.Ε.141 αἱ μὲν τ' ἀγχιστίνα ἐπ' ἀλλήλησι κέχνηται ἰένη προβάτων, Ὁδ.Κ.415 ὡς ἐμ' ἐκείνοι ἐπὶ ἴδων ὀφθαλμοῖσιν, δακρυόεντες ἔχυντο ἰκταίνοντες αὐνέροισιν· ΙΟ) ἐπὶ πραγμάτων μὴ ὑποκινητόνων, ὡς ἐπὶ τῆς φωνῆς, ἐκχέω, πλουσίως, παράγω, διασίδω, βράζω : Ὁδ.Τ.521 ἢ τε θαμὰ τρωπῶσι χεεὶ πολυχέα φωνήν, Ἡσιόδ.Α.396 καὶ τε πανημερίως τε καὶ ἥψος χεεὶ αὐδῆν ἰδεὶ ἐν σινοτάφῳ, Πίνδ.Ι.871,129 ἐπὶ θρήνων τε πολυφάρον ἔχευαν, Αλογ.Ἐπτ.73 Ἑλλάδος φθάγον χέουσσαν Ἰργη.Βερναρδ. ἐν λ. τόμῳ ὄσαν ἑλληνοὶν γλώσσασιν, αὐτ.ΐκ.632 νῦν δε καὶ θεοὶ Διονεκεῖς κλύοιτ' εὐκατα γένει χεούσας αὐτ.ἀπ.34· κ. παθ. : Τιμ.Λοκ.101 ἀ πολλὰ καὶ κεχυμένα φωνὰ μεγάλα· || κ. μέσ. : Ἀριστοφ.Ψ.1020 εἰς ἄλλοστρίας γαστέρας ἐνδύς κωμωδικὰ πολλὰ χέεσσιαι ἰένη Ἰργη.Βερναρδ. ἐν λ. «εἰσεχώρησεν εἰς ἔθνας γαστέρας, διὰ τὴν κενύσην ἐντός αὐτῶν πολλὰς ἰδέας κωμικὰς ἰκαμφοδίας» γνωστόν δὲ ὅτι ὁ Ἀριστοφάνης πολλὰς κωμωδίας του δι' ἄλλων ἐδίδραξε· || κ. ἐπὶ πνευματῶν ὀργάνων : Σιμων.150(205),8 ἢ ὄν πνεῦμα χέων ἐν ἀσπίδι, Ἄλκ. ἐν ΑΠΛ.226 σύριγγι χέων μέλος· ΙΙ) ἐπὶ πραγμάτων ἐπισκοπιζόμενων τῆν ὀφειν, ἐκπέμπω ἀφθόνας πρός τινα, ἀπλῶνως, χύνω : Ἰλ.Σ.165 τῷ δ' ὄπνον ἀπῆμόνα τε λιανὸν τε χεῖθ' ἐπὶ βλεφάρουσιν ἰδὲ φροσὶ πνευκολίμωσιν, αὐτ.Υ.321 κατ' ὀφθαλμοῖσιν χέων ἀχλύν, Ὁδ.Η.15 ἀμφὶ δ' Ἀθῆναι πολλὴν ἥερα χεῖσι φίλα φρονέουσα· Ὁδυσσῆ, αὐτ.Ο.282 οὐτάρ ἐπει δὴ πάντα δόλον περὶ δέμνια χέων ἰσπλανε βρόχους ἐπὶ τῆς κλίνης, αὐτ.Ψ.156 κἀκ κεφαλῆς χέων πολὺ κάλλος· || κ. παθ. ἐκτείνωμαι, ἀπλῶνομαι, χύνομαι : Ἰλ.Ε.696 κατ' ὀφθαλμοῖσιν κέχυτ' ἀχλὺς, αὐτ.Ν.544 ἀμφὶ δὲ οἱ θάνατος χύτο θυμορατοῖτης, Ὁδ.Η.143 τότε δὴ ῥ αὐτοῖο πάλιν χύτο θέσφοτος ἀήρ (ἢ οὐμὴλ διαικεδῶσθη, διελύθη), αὐτ.Τ.590 οὐ κέ μοι ὄπνος ἐπὶ βλεφάροισι χυθεῖη, Ἡσιόδ.Π.727 ἀμφὶ δὲ μιν νύξ' τριστοιχέει κέχυται περὶ θεοῖν, Σοφ.Τρ.853 κέχυται νόσος, Πλάτ.ἈΞ.371D εὐκράτος ἀήρ χεῖται ἀπαλῆς ἡλίου ἀκτίσιν ἀνακρινόμενος· || κ. μέσ. ἐν παθ. σημ. : Ἰλ.Η.63 οἴη δὲ Ζεφύριοι ἐχέατο ἐνόντο ἐπι φορέξ ὄρουμένοιο νέου, Ὀμπ.Κυν.3,172 χιών, ὅτε πάντα παλύνει ἀποπερὶτο Ζεφύριου πανεπήτρωτο χεαμένοιο· Ι2) μέσ. ἐπὶ προσ., περιβάλλω διὰ τῶν βροχιῶνων, περιπτύσσομαι, ἐναγχαλιζομαι : Ἰλ.Ε.314 ἀμφὶ δ' ἐόν φίλων υἰὸν ἐχέατο πῆχε λευκῷ, αὐτ.Τ.284 ἀμφ' αὐτῷ χυμένη λίγ' ἐκώκυε, Ὁδ.Ο.527· Ι3) κ. παθ. εἰμι ὄλος παραδεδομένος εἰς τὴν, παραδίδομαι, ἄδομαι ὑπερβαλλόντως, εὐχαριστοῦμαι : Πίνδ.Ι.1,4 μὴ μοι κρανδάα ναμεισάσοι ἄδολος, ἐν φ' κέχυμαι (αχλὺ. «τουτέστιν ἐφ' ἣ νῦν τῆ Δῆλῳ τὴν σπουδὴν εἶχον τῆς γραφῆς», Ἰργη.Βερναρδ. ἐν λ. «περὶ ἢν σπουδᾶς, εἰς ἣς τὸν ἔπαινον εἰμαι ἀπασχολημέ-

νος», Ἀπολλ.Ρ.3,1009 ἐχθῆθ δὲ οἱ ἐνδοθὶ θυμῷ ἰυπερεχόρη δὲ ἐντός ἡ καρδίᾳ αὐτῆς, Λοκ.Ο.10. 5 ἐρωτικός δὲ ὦν καὶ ἐς τὰ ἀφροδίσια κεχυμένος ῥάδιως ἐνέπλησε παιδῶν τὸν αὐρανόν, Ἀκίφρ.1,6 κεχυμένος πρὸς ἡδονήν· Ι4) ρησται π. χυτῶν, χύμα, χύαις, χυμῶς, χυλῶς, χύτρα, χύτρος, χεύμα, χούς, χύδην, χού, χυδαίος, χύθλον. **χη** ἄττ. κτ. κρᾶσιν ἀντι καὶ ἢ : Ἀριστοφ.Λυσ.48 **χη** γχουσα καὶ τὰ διαφανῆ χιτώνια. **χη** ἴσασ. ἔθος, ἀπορία. **χηθάδα** (ἢ) δημ. ἄ. ἀχηθάδα βλλ. **χηλαμός** (ὁ) ἄ. χηραμός βλλ. : Εὐστ.1248,53 «καὶ μέχρι δὲ ἄρτι πολλοὶ τῶν Ἑλλαδικῶν καὶ μάλιστα τῶν κατὰ τὴν Πελοπόννησον χηλαμούς τὰς περὶ θάλασσαν βρωγάδας πέτρας φασι κατὰ τινα παραφθοράς». **χηλαργος**-ον (ἢ) χηλή, ὄωρ. **χηλαργος** ἐπὶ ἴππου. ὁ ἔχων ταχίσια χηλας ἢ πόδας, ὁ ταχύπους, ὁ γοηγυργος, ἰδίᾳ μτ. τοῦ αἰμίλλα κτ. πηβ., ὄγῶν ταχέων ἴππων ἴσασ. «χαλαργός» τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν τῶν ὄνων, ὡς ὁ ποδαργός, ἡ ταχύποδος : Σοφ.Ἡλ.861 ἢ καὶ χαλαργοῖς ἐν οὐμίλλαις οὕτως (αχλὺ. «εὐκαιοσίαι, ταῖς ταχίσιας ἐν ταῖς χηλαῖς»). **χηλαῖς** (ὁ) ὁ χηλεύτης βλλ. : ἴσασ. «χηλῶδες» ῥάπτης, πλέκτης ἢ τροφεύς. **χηλεωμο-ατος** (ὁ) (ἢ) χηλεύω) τὸ σπαρτίον : Σοφ. ἀπ.431· 2) ἐργαλεῖον χηραμένοιο εἰς πλοκήν δικτύου : Πολυδ.7,83 «ἐργαλεῖα αὐτοστόμου», αὐτ. 10,41 χηλεύματα, ἔπρασ· ἄ καὶ χηλεύματα ἐνάκλου ὁ ποιηται· μάλιστα δὲ οὕτως ὠνόμαζον τῶν τὰς σχοίνους πλεκόντων, ὡς καὶ κρᾶνη χηλεύτω, τὰ πλεκτά· Ἡρόδοτος λέγει, «Ἡ. χηλεύματα γὰρ ἐλέγοντο σίον ὀνήτια, οἷς πλέκουσιν ἢ ῥάπτουσιν». **χηλευσις-εως** (ἢ) (ἢ) χηλεύω) ἡ πρόξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ χηλεύειν, τὸ πλέξιμο, ἡ κατασκευὴ δικτύου : ἴσασ. «χηλεύσεις» πλέξις. **χηλεύτης** (ὁ) (ἢ) χηλεύω) ὁ χηλεύων, ὁ πλέκων, ὁ γνόστας τῆς πλεκτικής : ἴσασ. «χηλεύτης» ὁ ῥάπτης. **χηλεύτω**-ῆ ὄν (ἢ) χηλεύω) ὁ πεπλεγμένος, ὁ πλεκτός : Πολυδ.10,41 ἐκρᾶνη χηλεύτω· τὰ πλεκτά : ἴσασ. «Ἡ.7,89. οὗτοι δὲ εἶχον περὶ μὲν τῆσι κεφαλαῖσι κρᾶνα χηλεύτω. **χηλεύω** (ἢ) χηλή, κατασκευάζω δίκτυον : ἴσασ. «χηλεύει» ῥάπτει, πλέκει : Εὐστ. π. Πολυδ.7,83· 2) ρησται π. χηλεωσα, χηλεσασ, χηλεύσας. **χηλή** (ἢ) κ. νεῶν, ὄωρ. χαλά, π. ποι. ἢ ὀληλ τοῦ ἴππου : ἴσασ. Α.62 χθόνα δ' ἐκτυπον ὠκέες ἴπποι υἰσσοσεντες χηλῆσι, Εὐρ.Ἰων.1242 τεβρίππων ὠκίσταν χαλὰν ἐπιθάσα, αὐτ.Φοίν.42 πῶλοι δὲ νιν χηλαῖς τένοντας ἀξεφοῖσασον ποδῶν· 2) κ. νεῶν. ἐπὶ βῶων, αἰγῶν κ. προβάτων, ὁ ἐσχημένος, ὁ διαχυδῆς θυεῖ : ἴσασ. «χηλή... θυεῖ βοός», Σου.Ιδ. «χηλή, ὀληλ, θυεῖ βοός καὶ προβάτων καὶ αἰγῶν» : Εὐρ.Βάκχ.619 τῷδε περὶ βρόχους ἐθαλε γόνασι καὶ χηλαῖς ποδῶν, Ἀριστ.Ζ.1,2,30 τὰ δὲ διαχυδῆ καὶ ἀντὶ τῶν ὄνων χηλῆς ἐχρη, αὐτ. ΖΜ.2,9,16· Ἀπολλ.Ρ.2,667 ἐπὶ γαῖᾳ χηλῶς οὐκρίπτοντε, ΠΔ.Λευτ.11,3 πᾶν κτήνος διχηλῶν ὀληλν καὶ ὄνουχιστῆρας ὄνουχίζον δύο χηλῶν, Πλούτ.Ἡθ. 559Β τῶν βῶων, ἀν εἰς τὰς χηλας μασακίωσι, προσαλείφειν τὰ ἄκρα τῶν κερῶτων, Γεωπ.1,3,10 βός τὰς χηλας περιχλύμενας· || κ. ἐπὶ τῆς χηλοῖρας : Εὐρ.Ἡλ.474 περιχλύεωμ δὲ κῆτι πύρηνος ἐσπευδὲ δρῶμω λέαινα χαλαῖς Πειρηναῖον ὄρῶσα πῶλον, αὐτ.Φοίν.1025 φοιτάσι περὶς χαλαῖσι τ' ὤμοσται· || ἐπὶ κερκινίου, ὁ φολιδωτῆς θυεῖ : Ἀριστ.Ζ.1,4,32 οὗτοι δὲ διαφερόσι τῶν κερκῶτων τῷ ἔχειν χηλᾶς, αὐτ.Β.2, 20 ὅτι ἀν λάθρᾳ προσάγεται πρὸς τὰ στόμα τῆ δικραῖ χηλῆ καθᾶπερ αἰ κερκίνοι· || ὁ θυεῖ τοῦ λύκου : Εὐρ.Ἐκ.90 εἶδον γὰρ βαλίαν ἔλαφον

λύκου αἰμονι χαλὰς σφαζόμενα, Θεόκρ. Ἐπιγρ. 6,4 τραχὺς γὰρ χαλαρὰ ἀμφεπίαζε λύκος. || π. ποι. κτ. πληθ., ὁ δουξ πτηνοῦ: Αἴσχ. Πέρα. 208 με-
 ὑστερον δὲ κίρκον εἰσαρῶ δράμῃ πτεροῖς
 ἐφορμαίνοντα καὶ κηλαῖς κάρα τίλλωνθ', Σοφ.
 Ἄντ. 1003 σπῶνται ἐν κηλασίῳ ἀλλήλους φοναῖς
 ἔχων· πτερῶν γὰρ βροῖδος οὐκ ἀσπυρς ἦν, Εὐρ.
 Ἴων (208 φοινικοσκελεῖς κηλὸς παρεῖσα) 3) πᾶν
 διαχιδές, ἐν εἰδῇ ὀδόντων ἐξέχον, ἴδια χειρουργι-
 κόν τι ἐργαλεῖον, εἶδος κερκιδῆρος: Ἰνπ. 471, 54
 ἐπειτα κηλὴν ὑποθεῖς ὑπὸ τὸν γαργαρέωνα, ἀν-
 τερπειδῶν ἔλακειν ἔστ' ἂν ἐξερούσης τὸν πόλυπον,
 αὐτ. 472, 23 τῆς κηλῆς ὑπεριδούσης· 4) βελὼν
 διαχιδῆς πρὸς πλοκὴν δικτυῶν, ἢ κερκίς, ἢ σσίτ-
 τα τοῦ δικτυοπλόκου· 5) κτ. πληθ., τὰ ἀπτόμε-
 να ἀλλήλων πέρατα τῶν βλεφάρων, ὅταν ταῦτα
 ὡς κεκλεισμένα· Ἡσ. κηληῖ' αἰ συμπτώσεις τῶν
 βλεφάρων (δ. γρ. κηλαί) 6) κτ. πληθ. ῥαγὰς
 κατὰ τὴν πτέραν ἢ ἄλλο μέρος τοῦ σώματος,
 σκάσιμο: Πολυδ. 4, 158 κηλαῖ ἢ φύσιγγες, ῥαγὰδες
 πτερῶν, ποδῶν, αἰδοῖου· 7) τὸ γεφυρωμένον
 ἠπλοῖον ἄκρον τοῦ βέλους, ἢ γλυφίς τοῦ βέλους:
 Ἡρων Βελοπ. 141' πρβλ. κηλωμα· 8) κ. νεώτ. σει-
 ρὰ λίθων τεχνιτῶς προθετημένων εἰς τὴν θάλασ-
 σαν, χρησιμεύοντα ὡς κωμοτοβρούστις ἢ ὡς ἀ-
 ποβάθρα· μῶλος: Σουῖδ. κηληῖ' αἰ ἐμπροσθεν τοῦ
 πρὸς θάλασσαν τεύχους προθετημένων Ἰθαοὶ διὰ
 τὴν τῶν κυμάτων βίον μὴ τὸ τεῖχος βλάπτοιο,
 παρὰ τὸ εἰκοῖνοι κηληῖ βοόςκ· Θουκ. 1, 63 παρήλ-
 θε παρὰ τὴν κηλὴν δι' τῆς θαλάσσης βαλλά-
 μενος, αὐτ. 7, 53 παρεσθόησι ἐπὶ τὴν κηλὴν μέρος
 τῆς ἐχῶν τῆς στρατιάς, Ξεν. 7, 1, 17 ὄλλοι δὲ ἔθρον
 ἐπὶ θάλατταν καὶ παρὰ τὴν κηλὴν τὸ τεῖχος
 ὑπερβαίνουσιν εἰς τὴν πόλιν· || ὄμ. ἐν φρ.
 αἰ κηλαὶ τοῦ λιμένος αἰ ἐξοχαὶ τοῦ λιμένος:
 Διόδ. Σ 13, 78 τὰς κηλαῖς τοῦ λιμένος, αὐτ. 3, 44,
 Δίων Κ 74, 10 9) ἢ προεξέχουσα εἰς τὴν θάλασ-
 σαν ὑψηλὴ γλῶσσα γῆς, ἢ σειρὰ βράχων χρησι-
 μευόντων ὡς προβλήτων· Σουῖδ. κηληῖ ὄρου· . .
 ἐξοχή· Θουκ. 8, 90 κηληῖ γὰρ ἐστὶ τοῦ Πειρωῖως
 ἢ Μετιώνως, Πλούτ. Σ δλ. 9 ὀφρμισσασθαι τῆ Σα-
 λαμίῳ κατὰ κηλὴν τινα πρὸς τῆς Ἐθδοῖαν ἀπο-
 βλέπουσαν 10) μτγν. κ. νεώτ. ἄστρον. κτ. πληθ.
 ὁ ἄστεριμος τοῦ Καρκίνου: Ἀρατ. 89 μέγας
 εἰσιμας κηλῆς, αὐτ. 232 ἤχι περ ἄκρα κηλαί καὶ
 ζῶνη περιτέλλεται Ὀρίωνος· || πάπ. κ. νεώτ.
 ἄστρον. κηλαὶ τοῦ Σκορπίου τμήμα τοῦ ἄστερι-
 σμοῦ Σκορπίου: Πάπ. ἐν ταῖς κηλαῖς τοῦ Σκορ-
 πίου· || νεώτ. τὸ διαχιδές ἄκρον τοῦ ὀχλέως,
 τοῦ μοχλοῦ· || νεώτ. ναυ. τὸ ἐλαφυνόχρον τοῦ
 κατοχῆως βλάξ

κηλίνος ἢ-ὄν κ. κηλίνοσ ὁ κηλευτὸς βλλ., ὁ πλε-
 κτός: Πολυδ. 7, 172 κηλίνον ἄγγος· τὸ ἐκ σκηνίων
 πλέγμα δηλοῖται· Ἀνακρ. 37 κηλίνον ἄγγος.

κηλινοσ (ἰ) μτγν. ὄπακορ. τοῦ κηλιβ βλλ.: Σχόλ.
 Ἀρατ. 173· 2) ὄπακορ. τοῦ κηλιδ βλλ.: Πολυδ. 10, 41.

κηλόνηαθα (ἰ) νεώτ. ζωολ. τάξις μυριαπό-
 δων, δ. διηλόποδα.

κηλοδουσειν Ἡσ. ἐδόλοσεχέιν· οἱ δὲ τρίβειν·
 (ἰσφ. γρ.)

κηλοσιδής-οὐς-ές νεώτ. ὁ ὄμοιος πρὸς κη-
 λήν 2) νεώτ. ἰατρ. τὸ κηλοσιδές ὡς οὐσ', ὄγ-
 κος συγγενῆς πρὸς τὸ ἴνωμα, περιγεγραμμένος
 σκληρὸς χρώματος ἐμβρωποῦ ἢ λευκοῦ μετὰ
 σπληνῆς ἐπιφανείας.

κηλόποδα (ἰ) νεώτ. ζωολ. κατηγορία μυρια-
 πόδων, περιλαμβάνουσα τὰς ἀκοιλοπένθρας καὶ
 τὰ συγγεῖα πρὸς ταύτας ζῶα.

κηλόποσ-ποδός-ουον σχόλ. ἐπὶ τῷ Πανός, ὁ
 ἔχων πόδα μὲ κηλῆς, διαχιδῆς: Σχόλ. ΑΠ 15, 21.

κηλόσ (ἰ) ἰχάκος· Εὐστ. 1449, 1 ἐπὶ τῆς γινόμενης
 διαστάσεως κατὸ τὴν ὀμοίωσιν) κ. νεώτ. μέγα ξυ-

λινον κηλώτων διὰ φερρέματα καὶ σκεθῆ, αὐχνό-
 κης διακοσμημένου δι' ἐνθεμάτων χρυσοῦ· Πολυδ.
 10, 31 εἶναι δὲ ἀποτίθενται αἱ ἐσθῆτες, κηλοῖ, κηλω-
 τοῖ, κηβῆται, κίσται, καὶ κιστήδες, Σχόλ. ἰλ. Π 221
 κηλοῖ παρὰ τὸ κοῖλα, δ' ἐστὶ ξύλα· οἱ δὲ παρὰ
 τὸ χῶ τὸ χωρῶ. Καλεῖται δὲ παρὰ μὲν Λάκωσι
 κηβῆτος, παρὰ δὲ Ἀττικαῖς λάρναξ, AB 1096 κη-
 βῆτος. Κλειτορίων· ἰλ. Π 221 κηλοῖ δ' ἀπο πῶμ'
 ἀνέφηνε καλήθ, θαλασσεύς, Ὀδ. Β 339 ἔκειτο . .
 ἐσθῆς τ' ἐν κηλοσίῳ, αὐτ. Ν 10 εἴματα μὲν δὲ ξεί-
 νῳ εὐέστη ἐνὶ κηλῷ κείται, Θεόκρ. 16, 10 κενεδὸς
 ἐπὶ πυθμῖν κηλοῦ, Λυκάφρ. 239, Κόιντ. 5, 653·
 2) νεώτ. στρατιωτ. τὰ κερμά, τὰ κορμυδῖνα.

κηλουριθαι (ἰ) νεώτ. ζωολ. οἰκόμη ἀμφιπό-
 δων μαλακοστράκων περιλαμβανουσα μικρὰς
 θαλασσίας κριδίας.

κηλοφόρα (ἰ) νεώτ. ζωολ. κατηγορία ζῶων
 τῆς συνομοταξίας τῶν ὀρθροπόδων.

κηλώ-ῶν, παθ. παρσκ. κηκλήμων (ἰσφ. ἀπ. 43),
 ἀκίλῶ, ἐπιχαράττω, διχάζω· Φιλ. Μηχ. Βελοπ 77, 8
 μέγα γὰρ τὸ πρᾶγμα κηλώσαι· κ. ποθ.:
 Ἡρων Βελοπ. 141, 14 ταύτην δὲ κατάνουσα χεῖρ
 διπλῆ γίνεται, κηκλωμένη πρὸς τὸ μεταξὺ τῶν
 κηλῶν δεξασθαι· τὸ τοῦ βέλους πῶχος· 2) πλέ-
 κω, συρράπτω, μοιολῶ· || παθ.: Ἡσ. κηκλή-
 μωσι πῶχος δέδεμαι, ἀνέρραμμαί τοὺς πῶχος:
 Σοφ. ἀδ. 43 κηκλήμωσι πῶχος· 3) ρημοτ. π.
 κηλωμα, κηλώτης.

κηλώσις (ἰ) Ἡσ. κηλῶς κηβῆτος, κηλώσις ὄμοιος·
κηλώμα-ατος (ἰ) (κηλωῖ) μτγν. τὸ ἀσχισμα, ἢ ἐγ-
 κοπή· Γαλ. Ἰνπ. Γλωσσα· Ἐξήγ. 596 κηλώμα· τὴν διαχι-
 δῆ γλυφίση τοῦ βέλους, ἢ προσηπείσασιν ἐν τῷ
 τοξεύειν τῆ νευρᾷ τὸ βέλος· Ἡσ. ἐκήλωμα· γλυ-
 φίς· Ἐρατοσθ. Κατ. 29.

κηλώπιον (ἰ) ἢ βελὼν τοῦ δικτυοπλόκου· Ἡσ.
 κηλώπιον αἰ ῥαφίδες τῶν δικτυοπλόκων.

κηλώτις-ἦ-ὄν (ἰ) κηλωῖ μτγν. ὁ πλεκτός· Φιλ.
 Βελοπ. 85, 37 (δ. ἀνάγν.).

κημεία (ἰ) κ. νεώτ. κημ., μτγν. μον. ἄ. κημεία βλλ.,
 ἢ ἐπιστήμη ἢ ἀπομόρφουσα τὰς ιδιότητας τῶν
 διαφορῶν οὐσιῶν καὶ τὰς ἀλλοιώσεις δὲ ὑφί-
 στανται ὑπὸ τὴν ἐπιδρασιν ἄλλων οὐσιῶν ἢ μη-
 χανικῶν παραγόντων, πρὸς δὲ τούτοις καὶ τὴν σύ-
 στασιν καὶ τὴν κατὰ τὸ δυνατόν ἀναπαραγωγήν
 αὐτῶν ἐξ ἄλλων.

κημεῖα (ν) νεώτ. κ. ὄμη. γεν. τὸ ἐργαστήριον
 τοῦ κημικοῦ· 2) εἶδ. τὸ ναυπηγητικόν ἔργον
 ἐνθα διδάσκεται ἡ κημεία.

κημετροπικῶς-ἦ-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀγα-
 φερόμενος, ἢ ὁ ἔχων τὴν ιδιότητα ταῦ κημετρο-
 πικμοῦ βλλ.

κημετροπικισμός (ἰ) νεώτ. βοταν. ἢ διὰ κη-
 μικῶν μέσων ἐπιενέργεια ἐπὶ τὴν ἀνάπτυξιν καὶ
 τὸν ἰδιότητα τῶν φυτῶν.

κημεισις-εως (ἰ) σχόλ. ἢ ἐκχυσις, ἢ ἐκροή:
 Σχόλ. Τζέτζ. Ἐξήγ. ἰλ. Α 15.

κημειτής (ἰ) μον. κ. κημειτής κ. κημειτής, ὁ
 ὄλχημιστής· Δουκάνγγ.

κημειτική (ἰ) λεξ. ἡ κημεία βλλ.: Σουῖδ. κη-
 μειτική τοῦ ὄργου καὶ χρυσοῦ κατασκευῆ, ἢ
 τὰ βιβλία διερευνησάμενος ὁ Διοκλήτιανός ἐκαυ-
 σεν ἰδιόθρ. ἀντὶ κημείαι.

κημειτικός-ἦ-ὄν λεξ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερό-
 μενος εἰς τὴν κημείαν ἢ τὴν ὄλχημειαν· || τὰ κημει-
 τικά ὡς οὐσ. τὰ βιβλία τῆς ὄλχημειας· Σουῖδ. ἐν λ.
 Ζώσιμος κημειτικά πρὸς Θεοδοσίαν τὴν ἀδα-
 φήν· || κ. βηλ. ἡ κημειτική ὡς οὐσ. βλλ.

κῆμη (ἰ) ἡλαῖω, χάσκω κ. μων. Ἡσ. κῆμη· χα-
 σμῆ, χραμίσ· 2) εἶδος κογχύλης μετὰ δύο
 χωνόντων ὀστράκων, κηβάδα· Φρύν. 387 κῆμη·
 πῶθεν ἀνεμίχθη τῆ τῶν Ἑλλήνων φωνῆ ὀδληον· οἱ
 γὰρ ὀρχαῖοι κογχύλην λέγουσι τοῦτο· Σουῖδ.

«χήμη» είδος ὄστρεου: Φιλώλ. Πόλεισι', Ἀριστλ. Ζ1,15,14 αἱ δὲ κόγχαι καὶ χήμαι καὶ σπλήνες καὶ κρένες ἐν ταῖς ἀμυμύδεσι λαμβάνουσι τὴν σύστασιν, Ξενοκρ. 9,16, Αἰλ. Ζ1,15,12, Ἰππιατρ. 24,3 πλήθος χήμης (διορθ. χήμης)'. 3) μέτρον ἔχον περίπου τὴν χωρητικότητα τοῦ ὄστρεου τῆς χήμης ὑπῆρχον δὲ δύο εἶδη, τὸ μείζον τριῶν δραχμῶν καὶ τὸ ἑλασσον δύο (Γαλλ. 19,763: ἰππ. 62,42 ἔχοντα σελήιον ὄσον χήμην, αὐτ. 625,31 νέωπον ὄσον χήμην ἀδρήν, Ἀρχιγ. Γαλλ. 13,415 μετὰ σπέρματος καρδάμου χήμης, Γαλλ. 19,980 ἡ χήμη στάγια δύο, κεράτια ἔξ. αὐτ. 984 ἡ χήμη ἐστὶ κυάθου τέταρτον, ἀγεί δὲ οὐγγίας γ', γράμμα ἐν, αὐτ. 985 ἡ χήμη κυάθου τέταρτον, ἀγεί δραχμῆς γ'.

χήμια (ή) μτγν. μον. κ. ἑσφ. γρ. χυμεία (Δουκ. ἀγγ.), νεώτ. χημεία βλλ., ἡ τέχνη τῆς μετατροπῆς τῶν μετάλλων, ἡ χημειτική· Σουίδ. «ἡ τὸ ἀργύρου καὶ χρυσοῦ κατασκευή»: Πω. Ἀντ. 834 ὁ Διοκλητιανὸς ἔκαστα τὰ βέλγια τὰ πρὸ χήμιας καὶ ἀργύρου καὶ χρυσοῦ. 2) τὸ μέλαν τοῦ ὀφθαλμοῦ, αἰγύπτιον ὄνομα τῆς Αἰγύπτου ἕνεκα τοῦ μέλανος αὐτῆς ἑδάφους, ἡ μέλαινα χῶρα: Πλούτ. ἸΒ. 364 τὴν Αἴγυπτον ἐν τοῖς μέλαινα μελόγειον οὐσαν ὡσπερ τὸ μέλαν τοῦ ὀφθαλμοῦ χήμιαν καλοῦσιν, καὶ καρδίᾳ παρεκάλουσι.

χημιατρεία (ή) νεώτ. θεωρία, καθ' ἣν τὰ φυσιολογικὰ φαινόμενα ἐξηγοῦνται ὑπὸ τῶν χημικῶν ἀντιδράσεων.

χημικοθεραπεία (ή) νεώτ. θεραπευτικὴ μέθοδος τῶν νόσων καὶ ἰδία τῶν λοιμωδῶν, χρησιμοποιοῦσα τὰς χημικὰς συγγενεῖας ἐνίων ὁμοῦ τῶν πρὸς τὰ ζῶντα ὄντα, ἡ χημικοθεραπευτική.

χημικοθεραπευτικός-ή-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν διὰ χημικῶν οὐσιῶν θεραπείαν. || τὸ θηλ. χημικοθεραπευτικὴ ὡς οὐσ. ἡ χημικοθεραπεία βλλ.

χημικός-ή-(ά)ν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν χημείαν, ἡ ὁ ἐκτελοῦμενος διὰ τῶν μεθόδων τῆς χημείας, ὁ τῆς χημείας, ἀντιφ. φυσικός: χημικὰ σύμβολα ἰτὰ ἀρχικὰ γράμματα τοῦ λατινικοῦ ὀνόματος τῶν διαφόρων αἰτιχείων τῆς χημείας, - χημικὰ δοκιμασία ὑλικῶν (αἱ γινόμεναι πρὸς προσδιορισμὸν τῆς αὐτοῦσας τῶν ὑλικῶν), - χημικὴ ἀντιδρασία ἢ ἐπὶ διοφορῶν δηλητηριῶσεων ἐξουδετέρωσις τῆς δράσεως τοῦ δηλητηρίου δι' οὐσιῶν), - χημικὴ συγγένεια ἢ αἰτία εἰς ἣν ὀφείλονται τὰ φαινόμενα τῆς χημείας, - χημικὰ προϊόντα - λιπάσματα, - χημικὴ ἀνάλυσις, - χημικὰ ἐξιώσεις, - χημικὸς πόλεμος (ὁ καθ' ὃν χρησιμοποιοῦνται διάφ. χημικὰς παρεσκευασμένα δηλητηριώδη ἄερια πρὸς ἐξόντωσιν τῶν ἀντιπάλων). || τὸ ἀρσ. χημικός ὡς οὐσ. ὁ ἔχων ὡς ἐπάγγελμα τὴν χημείαν, ὁ ἄσκῶν τὴν χημείαν ὡς ἐπιστήμην ἢ ὡς τέχνην. || κ. ἑπιρρ. - ὡς.

χημικотаξία (ή) νεώτ. χημ. κ. χημικотаξία κ. χημιοταξία ἡ ὑπὸ τῶν χημικῶν οὐσιῶν ἐξίς ἢ ἄνωσις τῶν μονοκυττάρων ὀργανισμῶν ἢ ἐπιτρέπουσα τὴν ἐρμηνησίαν τῶν φαινομενικῶς αὐτομάτων κινήσεων τῶν ὄντων τούτων.

χημικοφυσικός-ή-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν χημείαν καὶ τὴν φυσικὴν ἀγχροῦσιν. 2) τὸ θηλ. ὡς οὐσ. κλάδος τῆς χημείας διερευνῶν καὶ καθορίζων τὴν ἀλληλεπίδρασιν τῶν φυσικῶν καὶ τῶν χημικῶν φαινομένων.

χημικολιπάσματα (τὰ) νεώτ. χημ. λιπάσματα χημικὰ.

χημίον (τὸ) μτγν. ὀρθὸτ. χημίον, ὕποκορ. τοῦ χήμη βλλ.: Ξενοκρ. π. Ἐνύδρ. Τροφ. 190, Ὀρειδ. 1,119 τὰ μικρὰ χήμια.

χημιοσύμβσεις-εως (ή) νεώτ. χημ. ἡ σύμβσεις ἢ ἐπιτελούμενη διὰ χημικῶν μέσων.

χημικотаξία (ή) νεώτ. χημ. ἡ χημικотаξία βλλ.

χημικός (ή) μτγν. αἰγύπτ. ὄνομα τοῦ φυτοῦ ἐλαφοδόσκου: Διοσκ. 3,73.

χημιοσμός (ὁ) νεώτ. χημ. ἡ ἐπιτελούμενη χημικὴ ἐξερροσία, μεταβολή. 2) φυσιολ. τὸ σύσολον τῶν χημικῶν φαινομένων τῆς πέψεως.

χημιοταξία (ή) νεώτ. χημ. ἡ χημικотаξία βλλ. **χημιοσις**-εως (ή) μτγν. κ. νεώτ. ἰατρ. ἑλάττωμα τῶν ὀφθαλμῶν, καθ' ὃ ὁ κερατοειδὴς ἐξοιδαίνεται ὡς διατρηκὸν χήμησ: Γαλλ. 19,436 ἐχρήσασι ἐστὶ ἔπαρμα τοῦ περιοφθαλμοῦ ὕμενος ὁ καὶ λευκὸν προσαγορευοῦσι πάθος ὁμοιον λευκῆ σαρκίς. || νεώτ. φλεγμονώδης ἐξοιδησις τοῦ ἐπιπεφυκτοῦ τοῦ βολβοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ.

χήνη (ή) χροῖνωι κ. νεώτ., δημ. χήνα βλλ., ἰων. γενικ. πλ. χηνῶν (Ἦρ. 2,45), ἀνώμ. αἰτ. πλ. χηνᾶς [ΑΓ 7,546] EM 811,17 ἐχῶν, κινῶν ἐστὶ τῷ γενεῖ ἐστι δὲ καὶ εἰδικόν. Γίνεται παρά τὸ ἡχί, ἂ σημαίνει τὴν βοῆν, ἡχῆν καὶ ὀφαιρέσει τοῦ ἡ' κρακτικόν γῶρ ἐστι καὶ φωνητικόν· ἄγριον νηκτικόν πτηνόν: Ἰλ. Β. 460 ὡς τ' ὄρνιθων πεπεσῶν ἔθνεα πολλά, χηνῶν ἡ γεράνων ἡ κύκνων δουλιχοδεῖρων, Εὐβουλ. Χάρες 1,3 χήνα πλαταγίζοντα καὶ μὴ κεχηνότα. || ἄμερον νηκτικόν πτηνόν: Ὀδ. Ο. 174 χῆν' Ἥραξ' ἀτιταλλομένην ἐνὶ σίκῳ, αὐτ. Τ. 536 χήνης μοι κατὰ οἶκον ἐέικουσι πυρὸν ἔδουσι, Σοφ. ἄπ. 744 τιθασὸς χήν, Ἐπιγέμ. Βακχία 2 ὡσπερ χήνα σιευτὰν λαδῶν ἐτρέφε με, Εὐβουλ. Ἰ. Ῥακίσις 1,5 γάλακτι χηνᾶς ἴμαρσι. ἐπὶ πολυδαπάνου ἢ ἀπανιωτάτου ἐδέαματος: πρβλ. τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα, Πλούτ. Ἰθ. 965A χηνῶν ἥπατα, Διδ. Σ. 170 χηνῶν κρέα, Αἰλ. Ζ1, 2,29 θρηῶν χήνας ἐξ αὐλής, αὐτ. Ζ1,15,1 χηνὸς νεοσφαγοῦσι αἶμα, Ἰόν. περὶ θε τῶν δυο χηνῶν, Εὐστ. 1,778,10. || κ. ἐν ὄρκῳ νῆ ἢ μὰ τὸν χήνα: Ἀριστ. Ὀρν. 521 λάμπων δ' ὀμνυσ' ἐτι καὶ νυλὶ τὸν χῆν, ὅταν ἐξάπατῃ τ, Ζηνὸδ. 5,81 Ῥαδαμάνθυος ὄρκος· Κρατίνος φησιν ἐπὶ τῷ χηνὶ καὶ τῷ κυνὶ καὶ τοῖς ταῖστος ὄρκον Ῥαδαμάνθυ ἄναπιθέσθαι, ὡς καὶ Ξωσικράτης ἐν δευτέρῳ Κρητικῶν, Ἰνα μὴ θεοῦς ὀμνύωσιν. || νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν νηκτικῶν πλατυρραμφῶν τῆς οἰκογ. τῶν χηνίδων.

χήνα (ή) δημ. ὁ χῆν βλλ. 2) μτφ. ὁ εὐήθης ὁ μαρὸς ὁ ἀνόητος: παροιμ. πύρε χήνα καὶ τὴν μαδὸ ἰεπὶ ἐμπεταλλομένου ὄλλων ἀρελή).

χηναλωπείκος-α-ον μτγν. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὸν χηνάλωπεκα, ὁ τοῦ χηνάλωπεκος βλλ.: Ἀθῆν. 2,381 τῶν φῶσι πρωτεύειν τὰ τῶν ταῶν, μεθ' ἃ εἶναι τὰ χηνάλωπέκεια.

χηναλωπικιδεύς-εως (ὁ) μτγν. ὁ νεογόν τοῦ χηνάλωπεκος βλλ.: Αἰλ. Ζ1, 17,47 τὰ πρόσφατα ὀρνύφια . . ἀλεκτορίδας λέγουσι . . καὶ χηνιδεῖς καὶ χηνάλωπικιδεῖς, καὶ τὰ τούτους ὄμοια κατὰ τὰ αὐτὰ σχηματίζουσι.

χηναλωπῆς-εκος (ὁ) εἶδος χηνὸς ἢ νήσσης αἰγυπτικῆς, διοικωμένη ἐν ὄρσις: Ἰππ. Β. 214,12 χηνάλωπικός ὄφθον, Ἦρ. 2,72 ἱρούς δὲ τούτους τοῦ Νεῖλου φασὶ εἶναι καὶ τῶν ὀρνιθῶν τοὺς χηνάλωπικας, Ἀριστ. Ὀρν. 1295 χηνάλωπῆς Θεαγένει, Ἠρώδ. 4,13 τὴν χηνάλωπῆς ὡς τὸ παιδίον πνίγει, Ὀραν. Ἱερογλ. 1,53 ἰδὸν δὲ βουλόμενοι γράφαι, χηνάλωπεκα ζωγραφούσι· τούτω γὰρ τὸ ζῶον φιλοτεκνύσταν. || νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν νηκτικῶν πλατυρραμφῶν ἐκ τῶν νησιδων, περιλαμβάνον νήσσης μετὰ λεπτοσώματος.

χηνάρης (ὁ) δημ. κ. χηνάρης ὁ ἐκτρέφω ἢ ὁ πάλων χήνας.

χηνάρι (τὸ) δημ. ὀνοκορ. τοῦ χήνα βλλ., μικρὸς χῆν, ἂ. χηνάριον.

χηνάριον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. δημ. χηνάρι, ὕποκορ. τοῦ χῆν, κ. κρός χῆν' Εἰσοδ. 564,57 ἐχηνάριον, διότι ἐν τοῖς νάρμασι χαιρεῖ: Ἠρώδιαν. Ἐπιμ. 150.

χηνάε (ή) γλώσσα. είδος βοτάνης.
χηνάε-α-ον χήνη κ. μον. κ. νεώτ. ἰων. χήνεος, ἠγν. κ. μον. τ. χήνιος ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν χήνα, ὁ τοῦ χήνης, ὁ χηνήσιος : Ἦρ. 2,37 κρέων βοέων καὶ χηνέων, Εὐρ.ἀπ.470 μόσχων τὴ σάρξ τέρινα χηνεῖα τῆ δαίς, Ἄριστ. Ζ15,33,5 χήνειον φῶν, Διδόξ.Σ1,94 καὶ κρεα χήνεα, Ἄντιγ.Καρ.83,21 ψοῦ χηνεῖου, Διοσκ.1,81 στέαι χοιρέια ἢ χηνεῖα, Ἀθήν.9,384C χηνείων δ' ἠπάτων, περιπούδαστα δὲ ταῦτα κατὰ τὴν Ῥώμην (περιζήτητον ἔδεσμα), Εὐο.Εὐαγγ.Προπ.51B, Ἰππιατρ.45,23 χήνεα κρέα, - χήνιον δέρμα ἰτὸ δέρμα τοῦ ἀνθρώπου παρεμφερές ἐν πρὸς τὸ τοῦ χήνας, διαν ἓκ φύθου ἢ φύχους ἢ δ. ἀνορθοῦνται αἱ τρίχες), - χήνειον βάδισμα ἰτὸ τῶν πασχόντων ἐκ συμπενοῦς ἐξαρθρήματος τῶν κατ' ἰσχίον διαρθρώσεων, ἢ τῶν προσθλήθέντων ἐκ προΐουσης δυστροφίας τῶν μυῶν καὶ ἀναγκαζομένων κατὰ τὸ βάδισμα νὸ κλινοῦσιν τὸν κορμὸν ἐναλλάξ πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ τ' ἀριστερά, ὡς ἡ βαδίζουσα νῆσσα ἢ ὁ χήνι, - χήνειος πούς.

χηνέλωφ-απος (ὁ) ἄ. χηνολόγηε βλλ. Ἦσ. ἐχνηλώπεκες λέγονται καὶ χηνέλωπες.

χηνέως-α-ον ἰων. τ. ἀντὶ χήνειος βλλ. : Ἦρ.2,37. **χηνέως**-ωτος (ὁ) ἠγν. είδος μικρῶν χηνῶν : Πλίν.ΦΙ10,22.

χήνημα-ατος (τὸ) (ἐκ τοῦ ὄχρ. χηνέω, ἐν χρ. μ. ἐν ἀπαρψ. ἀορ. χηνήσαι) τὸ χόσκειν, ἰδίᾳ τὸ καταπελᾶν μετ' ἀνοικτοῦ στόματος, περιφρόνησις, ἀκώμμη : Ἦσ. «χήνημα» καταμώκημα».

χηνήσαι ἰεῖ ἀορ. ἐνεστ. χηνέω. Ἦσ. «χηνήσαι» καταμώκησασθαι» πρβλ. Λοβεκ.Τεχν.263.

χηνήσιος-α-ο δημ. χήνειος βλλ. : χηνήσιος κρέας. **χηνήσιω** ἄ. χηνίζω βλλ. : Διφιλ.Συνωρίς5 ἐχηνήσιος, - Ποιοῦσι τοῦτο πάντες οἱ παρὰ Τιμοθέω ἰδ.γρ. ἐχηνήσιος).

χηνίδι (ὁ) νεώτ. ζωολ οἶκος. πτηνῶν πλατυρραφῶν τὸ ἀθροίσματος τῶν νηκτικῶν.

χηνιδεὺς ὡς χήνι ἠγν. τὸ νεογόνν τοῦ χηνός, ἢ χηνίτας : Αἰλ.Ζ17,47.

χηνιδέσ-οὺς (ὁ) λεξ. ὁ χηνιδεὺς βλλ. : Φιλίμη. Λεξ. ἐν λ. λαγωγός.

χηνίω κ. χηνιάζω μιμοῦμαι τὴν φωνὴν τοῦ χηνός, κράζω ὡς χήν, ἰδίᾳ ἐκπέμψω διὰ τοῦ αὐλοῦ ἤχον ὁμοιον πρὸς φωνὴν χηνός : Διφιλ.Συνωρίς5 ἰδ.γρ. ἐχηνήσιος), Ἀθήν.14,657B χηνίζειν δὲ εἰρηται ἐπὶ τῶν ἀδολούτων.

χηνίσκος (τὸ) ἠγν. ὑποκορ. τοῦ χήν, ὁ μικρός χήν, τὸ χηνάρι : Μένιππ.π. Ἀθήν.14,664B καὶ εὐθὺς περιφύετο περὶκίκα ὄλιγα καὶ χηνία ὀπτά.

χηνίος-α-ον ἠγν. κ. μον ἄ. χήνειος βλλ. : Ἀρτεμίδ.Δαλδ.1,99,21, Ἰππιατρ.118,10 χήνια κρέα, Ἄχμ. Ὀνειροκρ.269,29 πτερῶν χήνιον, Θεοφάν.Νόνν.1,184,9 χηνίου στέατος.

χηνίσκος (ὁ) κ. μον. ὑποκορ. τοῦ χήν, μικρός χήν, χηνάρι : Εὐθου.Αδην1,3 τοῖς δὲ γενναίως πάλαι δισπαράρακται θερμὰ χηνίσκων μέλι» 2) συνήθ. μέρος καὶ κόσμημα τοῦ πλοίου ἐν τῇ πρώμην κεκαμμένον ὡς ὁ λαμῖος τῆς χηνός : Σουῖδ. ἐχηνίσκος μέρος τι τοῦ πλοίου», Εὐστ.667,15 ἐχηνός τύπος ἐν τῷ ἄκρω γλωφόμενος : Λουκ.Ἄλ. Ἰστ.2,41 ὁ ἐν τῇ πρώμην χηνίσκος ἀφω ἐπερεύξεται καὶ ἀνεβόησεν, αὐτ.Πλ.5 ὡς δὲ ἡ πρῦμα μὲν ἐπανεστῆκεν ἠρέμα καμυλήν χρυσαῶν χηνίσκον ἐπικαίμεν» 3) Ἀρτεμίδ.Δαλδ.2,23 ἐχηνίσκος σημαίνει τὸν κυβερνήτην» Ἰνιβ. ἐσφ. γρ.1.

χηνίστα (ἡ) δημ. ὑποκορ. τοῦ χήνα βλλ.

χηνοβοσκία (ἡ) κ. χηνοβοσκία κ. χηνοβωτία τὸ βόσκειν, τὸ τρέφειν χήνας : Μοῖρ.403 ἐχνοβοσκία Ἀττικῶι χηνοβοσκία Ἐλληνες».

χηνοδοσκείον (τὸ) ἠγν. κ. μον. κ. χηνοδόσκιον τύπος ἐν ᾧ βόσκαται, τρέφονται χήνες : Βάρρ.

3,10,1, Γεωπ.14,22,1 χηνοδοσκείον δὲ ἐν χωρίῳ ποιητέον εὐδάτω καὶ ἐνὸδρμ.

χηνοβοσκία (ἡ) ἠγν. ἄ. χηνοβοσκία βλλ. : Μοῖρ.403. **χηνοδόσκιον** (τὸ) ἄ. χηνοδοσκείον βλλ.

χηνοδόσκει (ὁ) πάπ. ἄ. χηνοδοσκός βλλ. : χηνοδόσκει βασιλικαί.

χηνοδοσκός (ὁ) κ. νεώτ. ὁ βόσκων, ὁ τρέφων χήνας, ὁ χηνοτρόφος : Κρατίν.π. Ἀθήν.7,384B χηνοδοσκός οἰδασί, Διδόξ.Σ1,74 σί τε ὀρνιθοτρόφωι καὶ οἱ χηνοδοσκόι.

χηνοβωτία (ἡ) ἐσφ. γρ. ἀντὶ χηνοβωτία.

χηνοβωτία (ἡ) ἄ. χηνοβοσκία βλλ. : Πλάτ.Πολιτ. 264C καὶ μὴν χηνοβωτίας γε καὶ γερανοβωτίας, . . πέπυσαι γούν καὶ πιστεύεις εἶναι.

χηνομεγέθης-ους-ες ἠγν. ὁ ἔχων μέγεθος χηνός : Στράβ.15,1,57 καὶ τοῖς τέρπεδιξιν, οὗς χηνομεγέθεις εἶναι.

χηνόμυχος (ἡ) ἠγν. βοτάνη-τις ἀκαθόριστος, παρατεθειμένη ταῖς ὄμ. ἀκαθόριστος βοτάνης χηνόπους, χηνέωτες» πρβλ. χηνοπόδιον : Πλίν. ΦΙ21,36.

χηνοπλούματον (τὸ) ἠγν. στρώμα ἐκ πτλῶν χηνός : Ἰω.Χρυσ.8,40 τὰ μαλακὰ χηνοπλουμάτα.

χηνοπόδι (τὸ) δημ. σημεῖον διαστομωσέως τριῶν ὀδῶν ἢ ρυάκων ἢ αὐλάκων κτ. 2) πᾶν τριχοειδές, οἷον σχοῖνον ἢ κόμβος ἀπολήθων εἰς τρεῖς κλάδους» 3) τὸ φυτὸν ὀρνόγλωσσον.

χηνοπόδικα (τὰ) νεώτ. βοταν. τάξεις φυτῶν, ἄ. κεντροσπερμὰ βλλ.

χηνοπόδιον (τὸ) νεώτ. ὄνομ. γένους φυτῶν περιλαμβάνοντος πολλὰ ποσῶν, λαχανοειδέα (οἷον τὸ στριγυλόχορτο, τὸ βρωμύχορτο, ἢ κλουσί-δοι ἢ νομευτικὰ, πινὰ θασμῶδη φαρμακευτικὰ, εὐώδη ἢ κοσμητικὰ, καὶ πολλὰ ζιζάνια» χηνοπόδιον ἔλαιον ἰδὸ δι' ἀποστάξεως μεθ' ὕδρατμῶν τῶν ἐναερίων μερῶν τοῦ χηνοπόδιου τοῦ ἀνθεκμιντικού).

χηνόπους-ποδός (ἡ) ἠγν. κ. νεώτ. κτ. θηλ. βοτάνη τις ἀκαθόριστος τοῦ γένους χηνοπόδιου βλλ. : Πλιν.ΦΙ21,11 ἰδ.γρ.) πρβλ. χηνόμυχος» 2) κτ. ἄρα. νεώτ. ζωολ. γένος μαλακίων ἀπορρατῶν γαστεροπόδων.

χίλος (ὁ) δημ. ὁ ἄρρην χήν.

χηνοσκόπος (ὁ) ἠγν. ἐπιθ. ἀετοῦ, ὁ παρατηρῶν, ὁ παραμονεύων χήνας : Φιλῆς15,10 τοὺς ἀετοὺς τοὺς χηνοσκόπους.

χηνοτρόπος (ὁ) πάπ. ἀντὶ χηνοτρόφος βλλ.

χηνοτροφέιον (τὸ) ἠγν. ἠγν. κ. νεώτ. κ. χηνοτρόφον τόπος, ἐν ᾧ τρέφονται χήνες : Κολουμ.8,1,3 μελισσῶνες καὶ χηνοτροφέια.

χηνοτροφέα (ἡ) νεώτ. ἡ διατροφή χηνῶν.

χηνοτρόφος-ον λεξ. κ. νεώτ. ὁ τρέφων χήνας, ὁ χηνοδοσκός, ὁ χηνάρης : ΕΜ 870,53' ἢ νεώτ. τὸ ἄρα. χηνοτρόφος ὡς οὖσ.

χηνώσω ἰων. τ. ἀντὶ χηνιστώ βλλ.

χηνύστρα (ἡ) ἢ χάσμη Ἦσ. «χηνύστρα» αὐτὴν τὴν χάσμη καὶ τὴ στραγγεῦσθαι».

χηνοστρώ-εω ἄ. χηνιστῶ βλλ.

χηνοστρώμα-άομαι χασμῶμαι, χάσμαι Ἦσ. «χηνοστρώσθαι» χασμᾶσθαι» ἰκῶδ. χασμᾶσθαι.

χηνωστῶ-εω ἰων. χηνώσω κ. χηνύω Ἦσ. ἐχηνωστῆς, βοδῆς, κέκρατος ἐνίοτε στραγγεῦσθαι ἰκῶδ στραγγεῦσθαι ἰδ.γρ. χηνωστρεῖς).

χηνώω ἰων. τ. τοῦ χηνιστῶ βλλ.

χηνώ-οὺς (ἡ) ἠγν. αἰγυπιακὸν ὄνομα ἀκάνθης, ἢ ἀτρακτυλῆς βλλ. : Διοσκ.3,107.

χηνώδης-ους-ες ἠγν. ὁ ὄμοιος πρὸς χήνα, ὁ χηνοειδής» 2) μῆρ. ὁ μωρός ὁ ἀνόητος, ὁ ἄλιθιος : Σέξτ.Ἐμ.Μοθ.7,329 ἐνα φρόνημον εἶναι, πολλοὺς δὲ χηνώδεις καὶ διὰ τοῦτο ἀπίστοις.

χῆρ-ός (ἡ) αἰολ. ὄρακῶ. κ. κυπρ. ἀντὶ χεῖρ βλλ.

χῆρ-ός (ὁ) Ἦσ. ὁ ἐχίνος, ὁ ἀκανθόχοιρος βλλ.

χήρα (ή) κ. μον., νεώτ. κ. δημ., Ιων. -η μτ. ή άνευ γενικ. ή άπολέσασα τόν νόμιμον αούτης σούζυγον γυνή και παραμένουσα άγαμος' Πολυδ.3,47 «ή μονωθεσία άπ' άνδρός χήρα και ό μεταβείσει άπό γυναικός χήρος», 'Ησ. «χήρα» ή μετά γάμου μη άνοικουσα άνδρί, ή τόν άνδρα στερηθείσα γυνή», Σουίδ «χήρα και χήρεια έκ του χηρεύω», EM 811,30 «χήραι, έρμησι και άνδρός μονωθεσία: άπό του χηρώ χήρωσά, δ σημαίνει τό έρημώ και άφανίζω και έκπορθώ»: 'Ιλ.Ζ 408 τάχα χήρη σευ έσομαι, αύτ.Ζ 432, αύτ.Χ 484, αύτ.Χ 499 δακρυβείς δέ τ' άνεισι πάις έκ μητέρα χήρην, αύτ.Ω 726, Σοφ.Αι.653 οίκτιρώ δέ νιν χήραν παρ' εχθροίς ποιδα τ' όφρανόν λιτών, Εύρ. 'Ανδρ.34β, Λυσ 2,71 χήρας δέ γυναικας έποίησαν, ΠΔ 'Ιωβ 24,3 και βούν χήρας ήνεχύρασαν, ΚΔ Ματθ.23,13 κατασβείτε τάς οικίας τών χηρών, αύτ.Λουκ.2,37, αύτ.Πράξ.6,1, Πλούτ.Πομπ.55 ού παρθένον, άλλα χήραν, αύτ.Ηθ.472δ, αύτ.749β ήδείται γάρ έρηθος έτι ών, χήρα συναικείν, 'Αντωνίν.Λιβ.5 μάθων διτ άνδρός ήν χήρα, Πάν. δέουσι γυνή χήρα και άδοήθητος, Βαλαωρ. Οθάβ.Ι,3, Παπαδ.Χριστ.Διηγ.3, Πολιτ.'Εκλ.Τρογ.11,28 τής χήρας γιός εφώναξε, τής χήρος ό άντρωιμένος, δ.τραγ. τής παντρεμένης τέσσαρα, τής χήρας δεκατέσσερα, ΜΜ με φάσι, με τελειώσασαι οι χήρες τού Κατογιακιού κι οι καλομοιρες τής 'Οχιάς, Παπαδ. 'Η σταχοιματάχτρα 7 ήτο έρημος και χήρα, παροισι, ή χήρα μέσά κάθεται κι ό δξω τήν κουθεντιάζουιν ύπόκειται εις κακολογία, αύτ. ή χήρα πάντρευε τήν κόρη της τό πλειότερο γιά λόγου της ίεπί τών προποιοιουμένων διτ φρονιζουσι δι' άλλον, ενώ άποβλέπουσιν εις ίδιον όφελος, φρσ νά κλαίν' οι χήρες, νά κλαίν' κι οι παντρεμένες; ίεπί τών παροποιοιουμένων άτόπως ή άκοίρωσι, όμ. και τ' άφρανά πορεύονται κι οι χήρες κοινομύονται [και οι άπαροι έπιρροικουσι τό μέσο συντηρήσεως αύτών]' 2) ένωιν. τής 'Ηρας, Σοδεν ύπό τό Τημέριου, τού ίδριώσαντος αύτή τρία ίερά άν Στυμφήλω: Παισ 8,22,22 γημαρηνν δέ τώ Διι εκάλεσεν αύτήν Τελείαν διενεχθεισαν δέ έφ' δτω δή εκ τών Δία και έπανήκουσαν εκ τής Στυμφίλων ώνόμασαν ό Τήμερον Χήραν' 3) κωμ. έλι έδέσματος, τό πορσεκοισαομένου άνευ κορυκεύματος: Σωτ.Κωμ.'Εγκλειόμενοι 1,26 άρίταν τς χήραν, θρηϊόν καλόν σφάδρα' 4) νεώτ. έκκλ. αι χήραι παιδιόν θρησκευτικόν τάγμα γυναικών, άφιερωμένον εις τήν κατ' ίδιαν πρόσ τόν Θεόν λατρείαν.

χήραζω μτγν. χηρώ βλλ.: ΠΔ 'Ιωβ 24,3 και βούν χήρας έχήρασαν ιδ.γρ. ήνεχύρασαν).
χηραιότης-πτος (ή) πάπ. ή κατάσταση χηρείας, ή χηρεία: τήν έμην χηραιότητα.
χηραίνω μτγν. έπι γραίας γυναικός, στεροϋμαι σούζυγου, άποδημοιούτος, εύρισκομένου έν τή ζήνη: 'Ηρώδ.1,21 κόσον τιν' ήδη χηραίνεις χρόνον.
χηράμβη (ή) είδος κόγχης: 'Αρχιλ.π. Αθην.3,36Α τής χηράμβης μέμνηται, Σώφρ.π. Αθην.3 85Α τών άγρωϊώταν χηράμβας όνομάζει' 2) 'Ησ. «χηράμβη» χηρών οίκημα» ιδ.γρ. χηραμβής).
χηραμβής (ή) ή χηράμβη 2) 'Ησ. «λεία».
χηράμις-ίδος (ή) κ. χηραμίς 'Ησ. «χηραμιδες» χηραμοί, τά κοίλα και έχοντα κενώματα» [κωδ. χηραμιδες]' 2) είδος κόγχης πλατέιας, χρησιμειουσας προς τό άρύεσθαι και μετρείν, πιβ. ή χήμη' Γαλ.Λεξ.596 «χήμην, χηραμιδα» τήν κοιλότερον κόγχην και μεϊζονα», Έρωτιαν.394 «χηραμιδα» τήν κοίλην κόγχην, ήν ύσκαα καλούμεν»: 'Ιπν.493, 19 δίδου άρου του μεγάλου κόγχην χηραμιδα, αύτ.495,20 άρου του μεγάλου ρίχης χηραμιδα, αύτ.495,34 κόγχην ή χηραμιδα τριφάς έν μέλιτι, αύτ.569,51 άκτής καρπόν δσονχηραμιδα.

χηράμοδύτης (ή) μτγν. ό έρπων εις χηραμούς, ό εισάδων εις όπας, τραγλοδύτης: Λεωνιδ.Ταρ. ΑΠ 7,295 σαγνέα, χηραμοδύτην.
χηράμβη (ή) κ. μον., ρληθ. έτερογ. τά χηραμί (Νικ.Οθρ.55,149), όπή, κοίλωμα, χάσμο, σπλήναον, κρησφιγέτον 'Ησ. «χηραμοί: τά κοίλα και έχοντα κενώματα», Σουίδ, «χηραμοί: οι φωλεοί και καταδύσεις τών ήθριών, σήληαα και πέτριαι κοίλαι», ΕΓουδ.563,46 «ή φωλεός τών μυρμηκων», αύτ.564,56 «ό φωλεός του δφρεως»: 'Ιλ.Φ 495 φύγεν ως τς πέλεια, ή ρά θ' ήν' έρρηκος κοίλην εισέπατο πέτρην, χηραμόν ίογώλ. «άπό του χωρείν, λέγει δέ πέτραν διαγωγάς έχουσαν πολλάς, ώστε χωρείσθαι τι... ή διπλή, ήτι αυτοός ελξηγεται ίο έπί χηραμόδ, διτ κοίλη πέτρα», Αριοιτ. ΖΙ 9,11,2, Λυκάρφ.181 σφίγκας δαφνοίνους χηραμών άνειρησας, 'Απολλ.Ρ 4,1299 έκτοθι πέτρης χηραμού, αύτ.145,2 ώς δ' όπότε στενίλην περι χηραμόν είλισσάτον γειομόροι μύρμηκες, Φιλόστρ.66 οι χηραμοί τής φάρυγγος, Βάδρ.107,13 ό μύς... χηραμοί προσηδήσας ίεπί όπής μύος, ή ποτικώτρουσι, Θεοιτ.Αδγ.23,284β έν γυναιξί που καταδεδύκασαι ή χηραμοί» || έπί τής λοβής του ζίφουος: 'Αχιλλ.Τάτ.3,21 εις τών χηραμών τής κώπης άνέδραμε, μόνην δέ καταλείπει τήν αιχμήν. 2) μτφ. κοιλότητες κατά τό πλάγια τής γλώσσης' Πολυδ.2,107 «τάς εκατέρωθεν τής γλώττης κοιλότητας χηραμούς καλούσι».
χηράμυς-ύδος (ή) α. χηραμύς βλλ.2) : Ξάνθ. π. Στράβ.1,3,4 όράται πολλαχού κόγχων και άστρών και χηραμύδων πλήθος, αύτ.17,3,11 έν δέ τοίς πεδίοις όστρακίων και χηραμύδων πλήθος.
χηράμω-ώνος (ή) μτγν. ό χηραμός βλλ.: 'Ορφ. 'Αργ.1264 πέτρη δ' εφύπερθεν άπορρώξεί δισσοίς χηραμόνεσιν έπιθρώσκουσι βιάται.
χηρανόρα (ή) μτγν. ή χηρεία βλλ.: 'Ιω.Χρυσ. 5,14C ίεσφ.γρ. άντι χηρανεϊας).
χηρανός (ή) μτγν. ή χηρευόσασα, ή στερηθείσα του σούζυγου, του άνδρός αύτής: 'Επιφάν.2,253D.
χηρανεϊα (ή) μτγν. ή χηρεία βλλ.: 'Ιω.Χρυσ.5,14C χηρανεϊα και όφρανια [κτ. έσφ. γρ. χηρανόρα].
χηραντο έπ. γ' πληθ. μέσ. άόρ. του χαιρω.
χηράτο έπ. γ' έν. μέσ. άόρ. του χαιρω βλλ.: 'Ιλ.Ξ 270.
χηράτοιν (τό) 'Ησ. «εσχόρη».
χηραφίς-ίδος (ή) μτγν. ό χήραφ βλλ.: Νικ. 'Αλεξ.394 ιδ.γρ.].
χηραφ-αδος (ή) μτγν. καρίς θαλασσία, καρβίς: Νικ.'Αλεξ.394.
χίρε βιωται, β' ένεστ. προσοκτ. τού χαιρω βλλ., άντι χαιρέ: 'Επιγρ. χίρε και τήν γάμη.
χηρεία (ή) [χηρεύω] κ. μον. κ. νεώτ., δημ. χηρείς βλλ., Ιων. -ειη ή κατάστασις τής χήρας ή του χήρου, τό να είναι τις χήρος ή χήρα, ό χηρευός: Θουκ.2,45 όσαι νύν έν χηρεία έσονται, ΠΔ 'Ησ. 47,9 ότακάρωμα άπό τή δική τής κακή μοίρα, άπό τής χηρείας τή φτώχεια' || νεώτ. μτφ. έπί ύποουρηγματος, όξίωματος, θέσεως κτ.: χηρεία του θρόνου' 2) μτγν. μτφ. ή έλλειψίς: Φιλ.1,358 δίδ χηρείαν έπιστήμης, αύτ.2,492 χηρεία γνησίου.
χηρείος (ή) δημ. ή χηρεία βλλ.η.
χηρεϊός-α-ον μτγν. έπ. χηρείος, ό χηρευόμενος, ό ώρφανισμένος' κτ. έπέκτ. κ. έπί τής κλήνης: 'Αντιφώλ.ΑΠ 9,192 λέκτροις χηρεϊοίς.

χηρέμος (ὁ) δημ. ἡ χήρεα βλλ. **χηρευάμενος** (ὁ) δημ. θηλ. χηρευάμενη, ὁ ἐν χηρείᾳ διατελὼν, ὁ χήρος.

χήμεμα-ατος (τὸ) (χηρευμῶ) μνη ἡ χήρεα βλλ. II: Πρόδρομ ἐν Notit. Χειρουργ 8,2,213.

χηρέσις-εως (ἡ) (χηρευμῶ) μνη. ἡ χήρεα βλλ. II, ὁ χηρέσις: ΠΑ Γέν.38,14 περιελομένη τὰ ἱστία τῆς χηρέσεως, οὐτ.ἰουδ.8,5, οὐτ.Β.6 ἐπίσταυε πᾶσαι τὰς ἡμέρας χηρέσεως αὐτῆς χωρὶς προσσβάθων, καὶ σαββάτων, Γρηγ Ναζ. I,793B ἀποδοῦται τὰ ἐνδύματα τῆς χηρέσεως.

χηρεῶς (χῆροσι κ. μον., νεώτ. κ. δημ., ὄρρ. ἐχί- ρευσα κ. δημ. (ἐ)χίρῆφα, δημ. μτχ. ποθ. παρακ. χηρέμενος, ποιῶ κενόν, ἔρημον, ἀποστερωθ. Ἐυρ. Κύκλ.439 ὡς διὰ μακροῦ γε τὸν σίφωνα τὸν φί- λον χηρευόμεν, Σουήρ ἐν Ρερτ. I,543 χηρευόμεν τὸν συνοικοῦ τὸν εὐεργετήσαντα παρασκευάσει ἢ ἀμτβ. πτ. γενικ. στερωθῶμι, εἶμι κενός, ἔρη- μος: Ὀδ. II,124 ἄλλ' ἢ γ' ἄσπαρτος καὶ ἀνήρω- τος ἡμιας πάντα ἀνδρῶν χηρευέει, βᾶσκει δέ τε μικράς οἰας, Θεο. ν.56 τῶν τε γὰρ αὐτοῦ χηρευέει κτεσάνων, Πλούτ. Πτομ.29 ἄμνη τὴν Ἀ- χαϊῶα χηρευούσαν ἀνδρῶν τότε, Ἀχιλλ. Τάτ.4,1

μῆχι πότε χηρευόμεν τῶν τῆς Ἀφροδίτης ὄρ- γίων, Ἡλιόδ. Αἰθ. I,1 ὀκνάς τῶν ἐμπλεστώνων χη- ρεύουσα, Λογγίν. Ὑφ.8,3 πάθος δέ χηρευέει κατὰ τὸ πλείστον, Μάγν. Ἐπιγρ. ΑΠλ.270 χηρευον δέ μέλαρα. . Ἀχέρωντος, Βοα. I,1041C φυχὰς χη- ρεύουσας τοῦ ἀληθινοῦ νυμφίου, Σουήρ. Ἐπιστ. 139 εἰ τοσοῦτον αἰ τῶν ἠθῶν εἰκόνας τῆς ζωῆς χηρευούσαι ἐμπαθείσαι καὶ χάριτος θέλκτρον ἀνάσι τοῖς ἀναγινώσκουσι, Πάπ. χηρευούση ἠμῶν ναυταθλίᾳ πόλει, Θεοφύλ. Σ' Ἐπιστ.31 τηλι- κούτης ὠφέλειας ἡμᾶς χηρευόντων παρορῶν

2) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀμτβ. ἐπὶ γυναικός, στερωθῶμι τοῦ ἀνδρός μου θανόντος, ζῶ ἐν χηρείᾳ, εἶμαι χήρα: Ἰσαί. 6,51, Δημ.867 συνοικοῦσάν τε ταῦ- τιν, ἄλλ' αὖ' χηρευούσαν παρὰ Τιμοκράτους ἐξέβωσαν, οἱ.873 τοσοῦτον ἀν χρόνον χηρευ- οῦσι ἤνεχετ' ἐξόν ἄλλω συνοικίᾳ, ΜΜ ὅπου ἐχίρῆφα μικρῆ ἢ ἐπὶ ἀνδρός, στερωθῶμι τῆς συζύγου, θανούσας, εἶμαι χήρος: Ἐυρ. Ἀлк.1089 οὐ γαμεῖς γὰρ ἄλλα χηρευέει λέχος, Πλούτ. Κάτ. Πρεσβ.24 αὐτὸς δέ χηρευῶν ἐχρήθη παιδικῆν κρύστα φοιτῶσα πρὸς αὐτόν. 3) μτφ. ἐπὶ ἐξο- ρίστου, ζῶ ἐν ἐρημίᾳ, εἶμαι μεμονωμένος: Σοφ. ΟΤ.479 μέλεος μελέω ποδὶ χηρευῶν. 4) ρηματ. η. χήρευσα, χήρευσις, χηρεία, χηρέμος, χήρεψη.

χῆρεψη (ἡ) δημ. ἡ χήρεα βλλ.

χῆρη (ἡ) ἐπ. κ. ἰων. τ. τοῦ χήρα βλλ.: Ἰλ.Χ.499.

χηρήσιος-α-ον ἐπ. τ. τοῦ χήρεος βλλ.: Ἡο. χη- ρήσιον οἶκον τὸν ἀτεκνόν: Ἀντίμ. Ἐπ. ὄπ.95.

χηρία (ἡ) μτγν. ἄ. χηρεία βλλ.: Μελάμπ.457.

χηρικός-ή-ον μτγν. κ. μον. ὁ ἀνήκων ἢ ἀνα- φερόμενος εἰς τὴν χῆρην ἢ τὸν χῆρον: Ἀποστ. Διοτ.31, αὐτ.8,25, Τζέτζ. Χιλ.13,591 ὁ χηρικός οὐκ ἔχει γὰρ διάρρηξιν ὕμενος.

χηρικός ἐπίρρ. μον. ἀπὸ ἀπόφωσ ἡ κατὸ τρέ- πον χηρείας βλλ.: Πρόδρομ εἰς Ἀνδράκι κ.Κάμν.119.

χηρός (ὁ) δημ. ὁ χήρος βλλ.

χῆρος α-ον, θηλ. ποι. κ. χῆρη (Ἡρώνδ.3,35) μτφ. ὁ ἀπεστερωμένος, ὁ ἔρημος: Ἐυρ. Ἀлк.862 στυ- γασὶ δ' ὄψεσι χῆρων μελάθρων, Κάλλ. Δῆμ.105 χῆραι μὲν μάνθραι, κενεαὶ δέ μοι αὐλλῆς ἤδη τετραπόδων, οὐτ. Ἐπιγρ.406,13 χῆρος βίος, οὐτ. 106,1? χῆρα εὐνή, Καλλ. ΑΠ7,517 καθήρασαν δέ Κυρήνην . τὸν εὐτεκνον χῆρον (Ἰδοσα δῶμον κ. υτ. γενικ.: Ἡρώνδ.3,35 γραμμῶν χῆρη ἰαγράφουτος, Φαν. ΑΠ6,297 φάρος ἄμας στε- λεοῦ χῆρον ἐλαίνου, ΑΠ.Χ.13,28 νῆας ὄδας χῆσαι. 2) τὸ ὄρρ. χήρος ὡς οὐδ. βλλ.: 3) τὸ θηλ. χῆρα ὡς οὐα. βλλ.

χῆρος (ὁ) κ. μον. κ. νεώτ., δημ. κ. χηρός, θηλ. χῆρα βλλ., ὁ στερηθεὶς τῆς συζύγου καὶ διατε- λῶν ἄμας μετὰ τὸν θάνατον τῆς συζύγου του Ἄρκάδ.135,20 χῆροι χῆρων, χῆραι χῆρών, Πο- λυδ.3,47 «καὶ ὁ μοναθεὶς ἀπὸ γυναικός χήρος», Ἡα. «χῆροι ἄνδρες οἱ μὴ ἔχοντες γυναικας, Σουήδ. «χῆρος» ὁ μετὰ τὴν πρώτην στερίαν δευ- τέρᾳ μὴ συνεζευγμένος μνησικί, Ἀριστ. Ζ19,7,4, Καλλ. ΑΠ7,522 χῆρον ἀντάσθαι σὸν πάσιν, λ. τραγ. χῆρα ν' ἀλλάξῃς τ' ὄνομα.

χηροσύνῃ (ἡ) μτγν. ἡ στερήσις συζύγου, ἡ χήρεα: Ἄπολλ. Ρ.4,1064 τῆ δ' ἄμφι κινύρεται ὄρ- φανὰ τέκνα χηροσύνῃ πόσιος, Ἀμφιλ.27C θαυ- μασάτῃ δέ καὶ χηροσύνῃ, ΨΧρμ.α.6,644D περιθε- δλημένη χιτώνια χηροσύνῃς.

χηροτροφῶν (τὸ) μον. τροφῶν χηρῶν: Λέων Σοφ. ἔκκλ. I,οτ.5,15.

χηρῶ-ῶα, ὄρρ. ἐχίρῶσα (Ἐυρ.Κύκλ.340) κ. ἠπ. χῆρῶσα (Ἰλ.Ε.642), κ. μέα. ὄρρ. ἐχηρωσάμην (Κόιντ.4,351) κ. ποθ. ὄρρ. ἐχηρωθῆν (Ἡρ.6,83, Σδλ.36) ποιῶ κενόν ἢ ἔρημον, ἀπομυμνῶν: Ἰλ.Ε.642 χῆρῶσε δ' ἀγυίας ἰσάθλ. «ἐξάνδρον ἐποίησεν, ἠρήμωσεν, ἐξεπόρθησεν» [ἐκένωσε αὐ- τὰς ἀνθρώπων], Ἐυρ.Κύκλ.394 ἄλις Πριάμου γατ' ἐχῆρῶσ' Ἐλλάδα, Εὐνάτ.22 τὸν δῆμον Κωνσταν- τίνος, τὰς ἄλλας χῆρῶσας πόλεις ἀνθρώπων εἰς τὸ Βυζάντιον μετέστησε. ἢ κ. μέα.: Κόιντ. 9,351 πᾶσαν ἐχηρωσάντων πόλιν. 2) μτ. γενικ. ατερῶ, ἀποστερωθῆναι τινος: Ἀντίπ. Ἐκδ. ΑΠ7,172 κἀμέτις. . ἐχίθνα. . ἡελίου χῆρῶσεν ἰατόν, αὐτ.7,287 πνοῆς χηρῶσαι κ. παθ.: Σδλ.36 πολλῶν ἀν ἀνδρῶν ἠδ' ἐχηρωθῆ πόλις, Ἡρ.6,83 Ἄργος δέ ἀνδρῶν ἐχηρωθῆ οὕτω ὥστε οἱ δοῦ- λοι αὐτῶν ἔσχον πάντα τὰ πράγματα. ἢ κ. ἀμτβ. στερωθῶμι, εἶμαι ἐνδεής τινος: Θεοφ. ν.956 δεῖλουός εὐ ἔρδωντι δῶμα κακὰ τῶν τε γὰρ αὐ- τοῦ χῆρῶσει πολλῶν καὶ χάρις οὐδεμία. 2) μτ. αἰτ. ἐγκοταλίπνα, ἀφήνω: Ἀριστ. ὄπ.625,20 ἄταρ νέος ἐντροφος ἡελίου χῆρῶσεν αὐγάς. 3) κοιθι- σιὰ γυναικῶ τινος χῆραν, στερῶ τοῦ συζύγου τῆς: Ἰλ.Ρ.36 χῆρῶσας δέ γυναικας μυγῶ θαλαμῶιο νέσιο. ἢ κ. ἀμτβ. διατελῶ, ζῶ ἐν χηρείᾳ, χη- ρεῶς βλλ.: Πλούτ. Ἰθ.741) ἐχῆρῶσεν γὰρ οὐκ ὀλίγον χρόνον ἀνευ φύγου, καίπερ οὐσα νέα. 4) ρηματ. η. χῆρωσις, χηρωστικός.

χῆρωσις-εως (ἡ) (χηρῶ) σχδλ. ἡ χήρεα κ. γεν. ἡ ἀποστερήσις, ἡ ἀπορφάνσις: Σχδλ. Ἰλ.Α.13 τῆ χῆρωσις τῆς παιδός, Σχδλ. Σοφ. Ἰλ.312 τὴν χῆρῶσιν Κλυταιμνήστρας.

χηρωστικός (ὁ) (χηρῶ) συνθ. κτ. πληθ. πλάγιον συγγενεῖς, ὁ κληρονομοῦντες τὸν θανόντα ἐν ἐλ- λείφῃ πλῆσιεστέρων συγγενῶν: Πολυδ.3,47 χη- ρωσται οἱ τῷ ἐλήμφ γένει προσήκοντες, Ἡα. «οἱ μονορθῆεν συγγενεῖς, οἱ μακρόθεν κατὰ γένος προσήκοντες», Σχδλ. Ἡσιόδ.Θ.607 «οἱ ἀλλότριον τοῦ γένους κληρονομοῖ, οἱ τὸν χῆρον οἶκον δια- νεμόμενοι»: Ἰλ.Ε.159 χηρωσται δέ διὰ κτήσιν δα- τέοντα, Ἡσιόδ.Θ.60' ἀποφθιμένου δέ διὰ κτη- σίν δατέοντα χηρωσται ἰσάθλ. χηρωστέοντος τοῦ οἴκου καὶ ἐρήμου ὄντος τέκνων, κληρονομῶν τῆς οὐσίας τῆς πατρικῆς, οἱ πόρρωθεν συγγενεῖς, ὡς δημόσιοι τινες ἀργαεὺς καὶ ἀλλότριον τοῦ γένους, διαμεριζόντες τὴν τῆσάυτην οὐσίαν), Κόιντ.8,299 δῶμον τέ οἱ ἔργα τε πάντα χηρωσται μετόπι- σθεν ἀποφθιμένοιο δάσαντο. 2) ὁ ἐνεργῶν ὡς ἐπίτροπος χῆρῶν καὶ ὄρφανῶν, ὁ ὄρφανοστάς. Εὐστ.533,31 χηρωσται: ἰάμην ἐν ταῖς πόλεσι, τὸ δικαιοκὸν τοῖς ἀνηλθρονμήτοις, ἡγῶν τοῖς χη- ρεῖοντας διαδῶκων, ἢ καὶ ὧν οἱ γυναικῆς ἔμενον χῆραι καὶ τῶν ἐπίτροπευμένων δεόμενοι, οἵτινες κατὰ λόγον ἄλλον καὶ ὄρφανισται ἐκαλοῦντο ὡς ὄρφανῶν ὑπεριστάμενοι.

χηρωτής (ό) λεξ. & χηρωστής βλλ.: EM 811,30 «δεν και χηρωτής και πλεονασμῶ τοῦ σ χηρωστής». χήσειτε δωρ. τ. κτ. κρᾶσιν ἀντί και χήσει, β' ἐν τοῦ μέλλ. τοῦ ἴημι βλλ.: 'Αριστοφ. Ἀχ. 747 ὄψως δὲ γρουλιεῖται και κοίτῃσθε χήσειτε φωνᾶν χωϊρων μυστικῶν.

χησιᾶς-ἄδος (ή) μτγν ἐπίθ. τῆς θεᾶς Ἄρτεμιδος ἐν Σάμῳ, παρὰ τὸ ἀκριωτέρῳ χήσιον: Καλλ. Ἄρτ. 228 Χησιᾶς Ἰμβρασίη πρωτόχρονα.

χητεία (ή) ἔλλειψις, ἔνδεια: Ἦο. ἡ χητείας.

χητειος-α-ον μν. ὁ ἐν ἀνάγκῃ διατελῶν, ὁ ἐστερημένος, ὁ ἔνδεης: Εὔστ. 1697,27 «χῆτειοι ἐστερημένοι γυναικῶν, ἔνεκα δῶρων, ἤγουν μι-σοῦ» ἴδ. γρ. χητειοι.

χητεῦω λεξ. εἰμι ἔνδεης: Θησ. Στεφ. ἐν λ. χητεία.

χήτη (ή) νεώτ. ἡ χαιτή, ἡ χιούτη βλλ.: Βαλαμωρ. Φυγῆ 43 ὁλόρθ' ἡ χήτη του, ὁλόρθ' ἡ ὀρά, Παροικ. Παρ. ακ. 135,13, Καρκ. Ζητ. 173 ἄλλ' οἱ φλόγες πολυλόγισσας, μέ χήτη ἀνευτάραχη.

χητιζῶ λεξ. & χατιζῶ βλλ.: EM 811,45.

χῆτις-εως (ή) ἐν χρ. μ. κτ. ὁστ. χῆτις κ. ἰων. χῆτι, τὸ χῆτος βλλ., ἡ ἔλλειψις Τιμ. Αἰξ. 275 εχῆτις, ἀπάνι, ἔνδεια, στέρησις, EM 811,42 «ἐνδεια»: Ἦρ. 9,11 Ἄθηναίαι δὲ ὡς ἀδικεῶμενοι ὑπὸ ἕμεων χῆται τε συμμαγῶν κατακλύσσοντας τῷ Πέρσῃ ἴδ. γρ. χῆτι, Πλάτ. Φαιδρ. 239D ἄλλοτρίσις χρώμασι και σχήμασιν χῆται οἰκίων κοσμοῦμενοι.

χῆτος (τό) ἐν χρ. μ. κτ. ὁστ. χῆτις, ὑτ. γενικ. προσ., ἡ ἔλλειψις, ἡ ἀπορία, ἡ ἔνδεια: Ἰλ. Ζ 463 χῆτις τοιοῦθ' ἀνδρὸς ἀμύνει δούλιον ἡμᾶρ, αὐτ. Τ 324, Ὀδ. Π 35, Ὑμν. Ἀπολλ. 78 χῆται λᾶών, Ὀρφ. Λιθ. 76 χῆται .. νοήματος, Φιλ. 1,568 χρώμασι τὴν δφιν ὑπογραφομένη χῆται φυσικῆς εὐμορφίας, Φιλόστρ. 91 ὡς μὴ χῆται ποτὲ τῶν ἀναγκαίων ὀσκιον γίνωται, Αἰλ. Φλ. 5,39 τροφῆς χῆται λιμῶν δεδιότα, Ἰουλ. Λόγ. 2,50B Ἰππῶ θρασεῖ χῆται χαλινού και ἡνιόχου φερομένη.

χῆτοςσῆνη (ή) μτγν. ἡ ἀτήρησις, ἡ ἔνδεια, ἡ ὀρφανία, ἡ ἀπομύνησις: Ἀντίπ. Σιδ. ΑΠ 9,4C.

χῆφθα δωρ. τ. κτ. κρᾶσιν ἀντί και ἡφθη, παθ. ὀφρ. τοῦ ἀπτω βλλ.

χθαμαλής-οῦς-ές σχόλ. & χθαμαλός βλλ.: Σχόλ. Ἀπολλ. Ρ 2,98).

χθαμάλιζω μτγν. ποιῶ τὴ χαμηλὸν κ. παθ.: Φωκ. Ἰω. Παλαιοτ. 9D πρὸς τὰ ἐχόμενα ταύτης γηλόφα χαμαλιζεταί.

χθαμάλοπτήτης (ό) ἐπὶ εἰδους πινὸς Ἰερόκοσ, ὁ πέτομος χαμηλά: Ἀριστ. Ζ 19,36,1 ὁ φρουνολόχοι, εὐδιώτατοι και χθαμαλοπτήται.

χθαμάλος-ή-όν κ. μν. κ. νεώτ., παρὰθ. -ώτερος, -ώτατος, συνήθ. ἐπὶ τὸ ἐδόφος, ὁ ἔχων μικρὰν ὕψος, ὁ χαμηλός: Ἦσ. ἐχθαμάλος τοπεινός, Ἰσος, ὀμαλός, κοίλος: Ὀδ. 1,25 αὐτὴ δὲ χθαμαλή πανυπερτάτη εἰν ἀλί κείται πρὸς ζάφον ἰστράθ. 10,2,12 οὐτε γὰρ χθαμαλὴν δέχονται ταπεινὴν ἔνταυθα, ὀλλὰ πρὸσχωρον τῇ ἡφείρω ἐγγυτάτῳ οὐσαν αὐτῆς, αὐτ. Α 194 πῆντη ὁ κατά γουνὸν ἀλωῆς οἰονπέδιο φύλλων κεκλιμένων χθαμαλαὶ βεβλήταται εἰναί, αὐτ. Κ 196 αὐτὴ δὲ χθαμαλὴ κείται ἰεπὶ τῆς νήσου τῆς Κίρκης, καταφανὸς ὀρωμένης ἐκ τῆς σκοπίας, ὁ ἔχων ἴστατο ὁ Ὀδυσσεύς, Θεοπόρ. 17,79 ἄλλ' ὀτις τόσα φύει, ὄσα χθαμαλαὶ Αἰγυπτῶν. Φιλ. 2,619 χθαμαλά δ' ἦδη τὰ ὄρη πάντα ἐγένεθητο, και ὁ γεωλόφοι πάντες ἰσάπεδοι τῇ πεδιάδι, Ἠλιοδ. Α 18,5,1 κύμα χθαμαλὸν ὑπέτρεχε, Σχόλ. Ἰλ. Σ 563 ἀμπελοι χθαμαλαὶ κατ' ὄρχου, Πισαδ. Χριστ. Διηγ. 66 ἀπαξ τοῦ μνηνὸς κατέπλεεν εἰς τὴν χθαμαλὴν εὐλίμενον νήσον του' κ. συγκρ.: Ὀδ. Μ 101 τὸν δ' ἔτερον σκόπελον χθαμαλώτερον ὄψεαι, Ξεν. Ἀπομν. 3,8,9 οἰκοδομεῖν χθαμαλώτερα τὰ πρὸς ἀρ-κτον, Παλῶθ. 10,10,7, Νικόλ. Δσμ. ἐν Μύλλ. ἀπ. 3,

405 ὄρος χθαμαλώτερον' κ. ὕπερβ. : Ἰλ. Ν 683 αὐτὰρ ὕπερβε τειγὸς ἐδέδμητο χθαμαλώτατον, Πλούτ. Ἀρωτ. 18 ἡ χθαμαλώτατον ἐπακοδόμηται τὸ τεῖχος ἢ τὸ οὐδ. χθαμαλὸν ὡς οὐα: Πλούτ. Ἠθ. 103B τὰ χθαμαλά πάλιν ὀφροῦται, Δίων Χρ. 1,198 τὴν πόλιν ἐν τῷ χθαμαλῷ κείσθαι, Σέξτ. ἔμπ. 351 τοῖς ὀπὸ χθαμαλοῦ θλάουσιν, Ἀχιλλ. Τότ. 3,2 πρὸς τὸ παράδομον ἦδη και χθαμαλὸν τοῦ κύματος κατεδύετο' 2) μτφ. ὁ ἔρπων, ὁ ποταπός, ὁ μηδαννός, ὁ τιποτήσιος: Θεμιστ. Λόγ. 9,126Α χθαμαλοὶ και μικροπραεῖς και ἐπ' ὀλίγον ἀναγκαῖοι τῷ βασιλεῖ, Βί. Ἀλεξ. 3667 τοὺς χθαμαλοὺς και ταπεινοὺς ἐπάνω πάλου φέρεσι κ. συγκρ.: Θεμιστ. Λόγ. 34,70 οὐκ ἐγενόμην χθαμαλώτερος οὐδὲ ὀποδέβληκα φιλοσοφίαν ἢ τὸ οὐδ. χθαμαλὸν ὡς οὐα: Ἰσοκρ. Ἐπιστ. 10 ἦν σοὶ πάλαι μετρίστον τὸ χαμηλῶν, νῦν δὲ και χθαμαλὸν και περιεῖον ὁ τῆς τύχης ὄρας ἀκρότατος, Θεμιστ. Λόγ. 16,206Α ἐξ ὀλίγου και χθαμαλοῦ ἐξαίφνης ὕψηλός γεγονώς' 3) νεώτ. ζωολ. ὁ χθαμαλός ὡς οὐα. γένος μαλακοστράκων.

χθαμαλότης-ητος (ή) μν. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ χθαμαλοῦ, ἡ χαμηλότης, τὸ νὰ εἶναι τῆ χαμηλός: Εὔστ. τῆς ὀποκοριστικῆς χθαμαλότητος.

χθαμαλοφρονῶ-έω μτγν. φρονῶ χθαμαλά, χαμηλά, ποταπῶ: Γρηγ. Ναξ. 2,137.

χθαμαλοφροσσύνη (ή) μτγν. φρόνημα χθαμαλὸν, ποταπὸν: Γρηγ. Ναξ. 2,92.

χθαμάλοφρων-ον μτγν. ποι. ὁ φρονῶν χθαμαλά, ὁ ποταπός: Ἀπολλιν. Λ Παρμ. 17,59 χθαμαλόφρων λαός, αὐτ. 33,36 χθαμαλόφρονα φῶτα.

χθαμάλω-ώ μν. ποιῶ τὴ χαμηλὸν, ἐπίπεδον, ἰσάω: Ἰωσ. Π 3,6,2 τὰ σκολιὰ τῆς λεωφόρου κατευθύνει και χθαμαλοῦν τὰ δὺστατα.

χθές ἐπίρρ. κ. μν. κ. νεώτ. κ. ἐχθές βλλ., δημ. (ἐ)χθές τὴν ἀμέσως προηγούμενην ἡμέραν: Ἦρφ. π. Ἀπολλ. Δυσκ. Ἐπιρρ. 556,32 «χθές ὀπτικώτερον τοῦ χθές», EM 809,23, Ὑμν. Ἐρμ. 273 χθές νεόμην, Ἀριστοφ. Σφ. 242 χθές ὀν Κλέων ὁ κηδεμῶν ἡμῖν ἔφειτ' ἐν ὄρῳ, Πλάτ. Πολ. 327Α κατέδην χθές εἰς Πειραιᾶ, αὐτ. Συμμ. 174Α χθές γὰρ αὐτὸν διέφυγον τοῖς ἐπινικίοις, ΚΔ Ἰω. 4,52 εἶπον αὐτῷ ὅτι χθές ὠρον ἐδδόμενη ἀφῆκον αὐτὸν ὁ κυρετός, ὁ δ. διατ. ἐχθές τὸ βράδου σ' εἶδα σὸ σκοτάδι' ἢ ὄμ. ἐν ἀντιθ. πρὸς ἄλλα χρονικά ἔπρρ., οἶον νῦν, σήμερον, πρῶην, ἀβριον κττ.: Ἦρ. 2,53 οὐκ ἠπιστάτα μέχρι οὐ πρῶην τε και χθές ὡς εἰπεῖν ἰλόγῳ, Πλάτ. Τιμ. 17Α χθές μὲν .. νῦν δὲ .. ΚΔ Ἐβρ. 13,8 Ἰησοῦς Χριστός χθές και γήμερον ὁ αὐτός και εἰς τοὺς αἰῶνας, Πλούτ. Ἠθ. 1074E νῦν και χθές, Θεοφύλ. Σ Ἰστ. 286 χθές σου και τρίτην, παροιμ. χθές πῆθαν ὁ ἄντρας μου κ' ἀπόφῃ ὁ γάιδος μου ἐπὶ μωρῶν ἀκριτῶς ἐκστομιζόμενον ἐκφράσειν' 2) μτ. τοῦ ἀρ-βρου, ὁ χθές ὁ χθεσινός: Πλάτ. Σοφ. 216Α κατὰ τὴν χθές ὀμολογοῖαν, Πλάτ. Τιμ. 26B τῶν χθές λόγων, ΠΔ Ἐε. 21,9 οὐ πρὸ τῆς χθές και πρὸ τῆς τρίτης ἡμέρας, αὐτ. Δευτ. 4,42 οὗτος ὁ μισθὸν αὐτὸν πρὸ τῆς χθές και τῆς τρίτης, Πλούτ. Ἠθ. 773D τῆ χθές ἡμέρα' 3) νεώτ. κ. δημ. συνεκθ. εἰς τὸ ἐγγύς παρελθόν: χθές ἀκόμα ἦταν ἀπέν-ταρος και τώρα ἔχει ἐκαστομύριον' ἢ φρ. χθές προχθές πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν.

χθεσαιοπρωϊνός-ή-όν μν. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐσπέραν, τὸ βράδου τῆς χθεσινῆς ἡμέρας.

χθεσαιομμεσημεριανός-ή-ό δημ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν μεσημβρίαν τῆς χθές, ὁ τῆς χθεσινῆς μεσημβρίας.

χθεσαιοπρωϊνός-ή-ό(ν) νεώτ., δημ. κ. χθεσαιοπρωϊνός ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν πρῶην τῆς χθές, ὁ τῆς χθεσινῆς πρῶας.

χθεσινός-ή-ό(ν) μτγν. κ. νεώτ., δημ., ποι. κ. χτ., χθεσινός βλ.λ. ὁ ἀνήνων ἢ ἀνοφερόμενος εἰς τὴν χθές, ὁ τῆς χθές· ΑΒ 73,4 «χθεσινὸν καὶ χθεσινόν» τὸ δὲ χθεσινόν· Ὁμηρος· Λοκκ.Προσ.Πταίσι.οι δὲ χθεσινὴν κραιπάλης ἀνάμειστον ἔτι φωνάτῃ με εἶναι, ἰω.Χρυσ.2,68 \ τῆ χθεσινῇ τραπέζῃ, Ἀμν.β.85 ἢ χθεσινὴ μέθη., χθεσινὸ φαγητόν 2) νεώτ. κ. δημ. συνεκδ. ὁ ἐπ' ἐσχάτων, ὁ προσφάτως γενόμενος, ὁ πρόσφατος· χθεσινὴ ἱστορία - χθεσινὸς ἀνθρώπος ἰὸ μόλις ἐπ' ἐσχάτων ἀναδειχθείς, - χθεσινὸ παιδί (ὁ μόλις ἀνδρωθείς).

χθεσίνωτος-ον ἴσ. «κακολογῶν».
χθισιά ἐπίρρ. τοῦ χθιστός, χθές· ἴσ. «χθισιά» τὰ χθές καὶ πρῶην.

χθιστινός-ή-όν ὁ χθεσινός· Ἀριστοφ.Σφ.282 τάχα ἂν δὴ τὰ τὸν χθιστινὸν ἄνθρωπον, αὐτ.Βάτρ.987 ποῦ τὸ σκάρουον τὸ χθιστινόν, Ἀλκιφρ.3,61 χθιστινὸ ζωμοῦ.

χθιστός-ή-όν (χθές) κ. χθιστός λέμ.γρ. ὁ χθεσινός· ἰλ.Ν.745 ἢ γὰρ ἐγὼ γε δεῖδω μὴ τὸ χθιστὸν ἀποστήσανται Ἀχαιοὶ χρεῖας ἰσχόλ. ἐμνήσας τὴν χθεσινὴν ἤττον ἀποδώσωσιν ἥριν οἱ Ἐλληνες, ὠπενρ. - στοθωμῷ δεδωκενότες, ἴσ.Ι.126 εἰσι ὕμιν ποιοὶ τῷ χθιστῷ παραπλήσιοι ἀναρίθμητοι, ΠΔ ἰώδ.8,9 χθιστοὶ γὰρ ἐσμέν, καὶ οὐκ οἶδαμεν, Πλούτ.Ἡ8.131 ἤλθε ποτε χθιστὴς μέσης ἀπονενύω, αὐτ.751ε προσειπεῖν εἰ τῆς ψυχῆς μεθεικότα τὴς χθιστῆς ὀβελτερίας καὶ ἀπάτας, Αἰλ.Ζ1,323 χθιστὸς ἐστίαιτωρ ἥ κ. μτ. ρημάτων συνήθ., ἐν ἐπίρρ. σημ. χθές· ἰλ.Α.424 Ζεὺς γὰρ ἐς ὤκεανόν μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπίας χθιστὸς ἔβη κατὰ δαίτα, αὐτ.Ι.141, Ὀδ.Β.262, αὐτ. Μ.451 χθιστὸς ἐμυθεόμην ἥ τὸ οὐδ. χθιστὸν ὡς ἐπίρρ.· ἰλ.Τ.195 ὅσα Ἀχιλλεὶ χθιστὸν ὑπέστημεν δώσειν, Ἀπολλ.Ρ.4,1397, Πλούτ.Ἡ8.696Ε ἀλεικτυρῶνα χθιστὸν νεαρόν δυντα καὶ πρόσφατον, Γρηγ.Ναζ.2,87,90 ἥ κ. κτ. οὐδ. πληθ. χθιστά βλ.λ.

χθιστός-ή-όν ἐπίγρ. & χθιστός βλ.λ.· Ἑλλ.Ἐπιγρ.ῶμ.999.

χθῶα ἴσ. «ῶμα» ἰδ.γρ. χρῶα.
χθόνιος-η-ον ἴσ. «χθόνιος καὶ χθόνιος» γήινος, ἐπίγειος.

χθόνια (τά) ἴσ. Ἐπιγρ. κ. χθόνια ἐορτὴ τελουμένη ἐν Ἐρμιῶν κατὰ τὸ θέρος ἐκάστοτε ἔτους πρὸς τὴν τῆς χθόνιας Δημητρίας, ἄ. ἢ χθόνια βλ.λ.2).
χθονήρης-ους-ες ἴσ. «χθονήρης» χθόνιος.

χθόνια (τά) μτγν. ἄ. χθόνεια βλ.λ.· Αἰλ.Ζ111,4.

χθόνια (ἡ) μτγν. ἐπιθ. τῆς Δημητρίας· Παυσ.2,35,5 ναός ἐστὶν ἀπαντικρὺ τὸ τῆς Χθόνιας· 2) τὰ χθόνεια βλ.λ.· Αἰλ.Ζ111,4 Δημητρεῖ Ἐρμιονεῖς οὐ βουσι... καὶ τὴν ἐορτὴν χθόνιαν καλοῦσι ἰδιόθρ. χθόνιαι.

χθόνιος-(α) ον (χθών) ὁ ἐν τῇ χθονί, ἐν τοῖς κάλυπτος τῆς γῆς ὡν, ὁ ὑπὸ τῆν ἡ κείμενος, ὑπόγειος, κατοχθόνιος· Πίνδ.Π.477 εἰ γὰρ οἴκιοι ἐν βῆλα πᾶρ χθόνιον Ἀἶδα στήρα λέπι τοῦ ἐν Ταινάρῳ σπηλασίῳ, Αἰσχ.Πρ.994 βροντήμασι χθόνιος κυνάτω, Σοφ.ΟΚ.1726 τὰν χθόνιον ἔστιαν ἰδέν, Ἑὺρ Ἀлк.903 ὄμοσθ' χθόνιαν λίμνην διαδάνων, Πλάτ.Πολ.619ε καὶ δεῦρο πάλιν πορείαν οὐκ ἂν χθόνιαν καὶ τραχεῖαν πορεύεσθαι, ἀλλά λείαν τε καὶ οὐρανίαν, Λοκκ.Ζ1τραγ. ἰὼ παγκάκιστοι, χθόνια γῆς παιδεύματα ἥ ὄμ. χθόνιοι ὡς οὐο. κ. μτ. τοῦ θεοῦ ἢ θεοῦ ἢ δοιμονες, σπαν. κτ. ἐν, πάντες οἱ θεοὶ καὶ δαιμονες, οἱ ἀγένει ἐκγοντες μετ' ὸν Ἀθην, μετ' ἡν ζωὴν ἢ τὸν θάνατον τῶν ἀνθρώπων, μετ' ἡν εὐμπεριον ἢ τὸν ἄλεθρον τοῦ ἀνθρώπου γένους, οἱ θεοὶ τοῦ Κάτω κόσμου, οἱ ὑποχθόνιοι, οἶον ὁ Πλούτων, ὁ Ἐρμῆς ὁ ψυχοπομπός, ἢ Περσεφόνη, ἢ Δημήτηρ, ἢ Ἐκάτη, ἢ Χερων κ. ἄ.· Ἡσιόδ.Ἐργ.465 εὐχεσθαι δὲ Διὶ χθονίῳ ἰὸ Πλούτων, Πίνδ.Π.4,284 δῦ-

νασαι δ' ἀφελειν μένιν χθονίων, ἴσ.6,134 εἶναι δὲ ὑποζάκορον τῶν χθονίων θεῶν, Αἰσχ.Ἀγ.89 πάντων δὲ θεῶν τῶν ἀστυνόμων, ὑπάτων, χθονίων, αὐτ.Ι.Πέρο.640 σὺ μοι, ἰά τε καὶ ἄλλοι χθονίων ἀγρόντες, δαιμονα μεναυχὴ ἰόντ' αἰνέσασ' ἐκ δόμων, αὐτ.Χο.399,Σοφ.ΟΚ.1568 ὡ χθόνια θεοὶ σμῶρ τ' οὐρανόμακτο θηρὸς ἰοὶ Ἐρμιῶεκι. Σοφ. ἴλ.ΙΙΙ ὡ χθώνι Ἐρμῆ καὶ πάντι Ἀρὰ σευναί τε θεῶν παῖδες Ἐρινύες, αὐτ.ἴλ.1066 ὡ χθόνια βροτοῖο γ' ἀμα ἰρήμη ἀκουσθῆ ἐν τῷ Κατω κόσμῳ, Ἑὺρ. Ἀлк.237 τὰν ἄρισταν γυναικὰ μαραινομένην νόσῳ κατὰ γῆς χθόνιον παρ' Ἀἶδαν, αὐτ.Ἀνδρ.544, Ἀριστοφ.ἀπ.426 χθόνιος Ἐκάτη, Πλάτ.Νόμ.523C ἔτι δὲ καὶ τὸ τῶν χθονίων καὶ ὄσους αὐ θεοὺς οὐρανόμακτο ἐπονομαστέον, αὐτ. 959C ὡς εἰς ἀψυχον χθόνιον βωμόν ἥ ἢ χθονία ὡς οὐα. βλ.λ. 2) ἐπὶ τὸν Τιτάνων ὡς ἰλιαν τῆς Γῆς, ὁ ἀνήνων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν γῆν, ὁ ἐκ τῆς γῆς· Ἡσιόδ.Θ.697 τοὺς δ' ἄμειπες θερομόσ' ὀδμητ' Τιτῆνας χθόνιους ἥ κ. ἐπὶ τοῦ Ἐχθίνος, ἐνόσ των λεγομένων σπαρτῶν γιγνάντων Ἑὺρ.Βόικ.540 τῶν Ἐχθίν ἐφύτευσε χθόνιος, Παυσ. 9,5,3 χθόνιος καὶ Ὑπερήνωρ καὶ Πέλωρος καὶ Οὐδαίος ἥ κ. ἐπὶ πραγμ., ὁ ἐκ τῆς γῆς, ὁ γήινος· Αἰσχ.Ἐπτ.736 χθόνια κόνις πῆ μελαμπάγες αἶμα φοῖνον, Ἑὺρ ὑπ.27,4 ποικιλία πράξιων, δευνά μεν φύλα πόντου χθόνια τ' ἀερίων τε δάμνια παιδεύματα 3) ἐπὶ προσ., ὁ δόλιος, ὁ ὑπουλος, ὁ κατεργάρης· Ἑὺστ.1,96 χθόνιος ἀνθρώπος· ὡς διὸ δόλον στυγνὸς ὦν καὶ κατηφῆς· 4) ἴσ. «χθόνια»... βερέα, φεβερὰ, μεγαλοσ· 5) ἐπὶ προσ., ὁ ἐντὸς τῆς χώρας, ὁ ἐκ τῆς χώρας ὁ ἐγχωριός· ἴσ. «χθόνιος ἰνοχθός» οὐτόχθονος καὶ οὐκ ἐπλήθοδος· Σοφ.ΟΚ.943 τοιοῦτον αὐτοῖς Ἀρεος ἐδουλον πάγον ἐγὼ ξυνηδὴ χθόνιον δντα ἰτόν ἐν Ἀθήναις πάγον, τὸν βράχον τοῦ Ἀρεως, αὐτ.Ατ.201 γενεὰς χθόνιον ἀπ' Ἐρεχθειδῶν, Ἀπολλ.Ρ.2,504 χθονίης παρεκτίθετο νύμφαις ἰσχόλ. «ταῖς ἐπιχωρίοις»· 6) νεώτ. ζωολ. ὁ χθόνιος ὡς οὐα. γένος μικρῶν ἀραχνῶν.

χθονοβριθής-ους-ές μτγν. ὁ μέχρι γῆς καταπιέων διὸ τοῦ βάρους του· Σινέσ.Ἰγν.4,289.
χθονογηθής-ους-ές μτγν. ὁ εὐρισκων τέφριν εἰς τὰ γῆνα πράγματα· Συνέσ.Ἰγν.Ι,114 χθονογηθείς μελεδώνες.

χθονόπαις-ου-ος ἰδ.ἡ ὁ ἐκ τῆς γῆς γεννηθείς ἴσ. «χθονόπαιδα ὠραν» καθ' ὁ ἐκ γῆς αἰ Ὄρωι τὰ φυόμενα ὡς ἡμέρα ἡλιου, καθ' ἰστορίαν.

χθονόπλαστος-ον λεξ. ὁ ἐκ τῆς γῆς πλασθεῖς, ὁ γήινος· Σαυιδ. «χθονόπλαστου» ἀπὸ γῆς πλασθέντος,

χθονοριφής-ους-ές πnp. ὁ κεκαλυμμένος, ὑπόχθονος, ὑπὸ χάματος ἐπ' αὐτοῦ ριφέντος.

χθόνος (ὁ) μαν. μυθικὸν τι πρόσσπον οὐδέποτε γηράσκου· Δαμοσκ.Ι ἐν Ἀν.Βολλ.3,251.

χθονοστιλής-ους-ές ὁ ποτῶν τὴν γῆν, ὁ ἐπ' αὐτῆς βασιλεύς, ὁ ἐπίγειος, ὁ γήινος· Σοφ.ΟΙ.301 ὡ πάντα ζωῶν, ... οὐράνια τε καὶ χθονοστιλῆ ἰσχόλ. «τὰ ἐν τῇ γῆ. τὰ ἐπίγεια, τὰ γήινα».

χθονοτρεφής-ους-ές ὁ τρεφείς ἢ τρεφόμενος ἐκ τῆς γῆς· Αἰσχ.Ἀγ.1407 χθονοτρεφῆς ἔδανόν ἢ ποτῶν πασάμενα ρυτὰς ἐξ ἄλλος ὄρμενον τὸδ' ἐπέθο βῆος·

χθονοφαίτωρ-ορος ἰδ.ἡ μτγν. μον. ὁ συγκαταζων εἰς τὴν γῆν· ἰω.Γαζ.ἐν Ἀν.Ματθαν.2,636,5.
χθούπητης (ὁ) ἄ. θούπητης, ἐπιθ. τοῦ τυροῦ, κ. αὐτὸς ὁ τυρὸς ἴσ. «τυρὸς»· Θεόσ.Π.Κλημ.Ἀλ.Στρωμ.675 χθούπητην τυρὸν μεῖζας μελίτη.

χθών-ονάτι (ἡ) κ. νεώτ. ποι. ἐν χρ. π. Ὀμ. κ. πᾶσι τοῖς ποιηταῖς, π. κωμ. σπονίως, π. τραγ. κ. ἐν παρωφδομημένοις χωρίοις, κ. νεζοῖς κ. ἐν ΠΔ· ἐκφέ-

ρεται σπαν. μτ. τὸ ἄρθρου κ. μ. ἔαν ἐπιφέρηται ἐπιθ. προσδ., ἡ γῆ, τὸ ἔδαφος: 'Θα. ἐχθών: ἡ γῆ ἀπὸ τῆς χύσεως', AB 1095 ἐχθών γῆ. Κυπρίων: 'Ἰλ. Α 83 Ἰώνιος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο, αὐτ. Β 465 αὐτὴρ ὑπὸ χθών σμερδαλέον κονάβιζε ποδῶν αὐτῶν τε καὶ ἱππων, αὐτ. Ζ 411, αὐτ. Θ 492 ἔξ ἱππων ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα, αὐτ. Ν 180, αὐτ. Υ 483 ἐπὶ χθονὶ κείτω ταυσεθείς, 'Οδ. Θ 375 ἀπὸ χθονὸς ὕψος' ἀερθεῖς, αὐτ. Κ 149, αὐτ. Λ 52 ἐτέθαντο ὑπὸ χθονός, 'Ἡσιόδ. Α 151 τῶν καὶ ψυχὰν μὲν χθόνα δύνουσι, 'Αἴδος εἶσω αὐτῶν, Πινδ. Ν 8,65 χθονὶ γυῖα καλύψαιμι, Αἴσχ. Ἐπιτ. 588 κεκευθός. ὑπὸ χθονός [ταφείσι, αὐτ. Ἀγ 576 ἄς κορηπάσι τὰδ' εἰκὸς ἡλιου φάει ὑπὲρ θαλάσσης: καὶ χθονός ποτ-τωμένοιο, Σοφ. Ἀντ. 24 καὶ νόμω κατὰ χθονός ἐκφρεσι τοῖς ἔνερθεν ἔντιμον νεκροῖς, Εὐρ. Ἀлк. 463 κοῦφα σοι χθών ἐπάνω πέσειε, 'Ἀπολλ. Ρ 1, 1098 ἀνερμοὶ τὴ θάλασσά τε νεοῖθι τὴ χθών πάσα πειρησῆται, αὐτ. 3.208: 2) κτ. ἐπέκτ. τὰ βῆθη τῆς γῆς, τὰ Τάρταρα, ὁ Κῶτω κόσμος, ὁ Ἄδης: 'Ἰλ. Θ 14 τάρταρον... ἤχι βάθιον ὑπὸ χθονός ἐστι βῆθηρον, Αἴσχ. Εὐμ. 72 ἐπεὶ κακὸν σκότον νένονται Τάρταρῶν θ' ὑπὸ χθονός, αὐτ. 1023: 3) ὄμ. οἱ ὑπὸ χθονός οἱ ἐν τῷ Κῶτω κόσμῳ ὄντες, οἱ νεκροί, οἱ σκιαί: Αἴσχ. Χο. Β33 τοῖς θ' ὑπὸ χθονός φιλοῖσι τοῖς γ' ἀναθεν προπράσαν χάρι-ριν, Σοφ. Ἀντ. 65 ἐγὼ μὲν οὐν αἰτοῦσα τοὺς ὑπὸ χθονός ζυγῆγονται Ἰσχυῖν: 4) ὄμ. οἱ κατὰ χθονός θεοὶ οἱ Ἐρινύες: Αἴσχ. Εὐμ. 115 ὡ κατὰ χθονός: θεαί' 3) σύμπασα ἡ γῆ, ὁ κόσμος: Αἴσχ. Πρ. 139 τοῦ περὶ πᾶσάν θ' ἐπισσομένου χθών' ἀκοιμήτῳ ρεύματι καὶ ἰδεν ἑαίρας Ὠκεανῶ, αὐτ. Ἀγ. 528 καὶ σπέρμα πάσης ἐξαπάλλεται χθονός, Σοφ. Τρ. Β11 πάντων ὄριστον ἄνδρα τῶν ἐπὶ χθονὶ κτείνασσα, αὐτ. ἀπ 655: 4) π. Ὀμ. ἀπαξ. συνήθ. ἀνευ τοῦ ἄρθρου π. τραγ., ὥριστον τὴ μέρος τῆς γῆς, χώρα τις, ἐν ἀπολύτῳ ἐκφορῇ ἡ μτ. προσδιορ.: 'Οδ. Ν 352 ὡς ἐπιλοῦσα θάρα σκέδα' ἠέρα, εἰσατο δὲ χθών (ἐφάνθη δὲ ἡ χθών, ἡ Ἰθάκη), Πινδ. Π. 9, 13 τάθι νιν πολυμήλου καὶ πολυκαρποτάτας θῆκε δέσποιναν χθονάς Ἰτῆς Λιθύνης, αὐτ. Ν 1, 20 εὐκάρπου χθονός ἰεπὶ τῆς Σικελίως, Αἴσχ. Πέρσ. 61, αὐτ. 485 οἱ δ' ἐκπεριώων ἔς τὴ Φωκίαν χθόνα καὶ Δωριδ' αἶαν, Σοφ. Ἡκ. 423 πᾶσαν τὴν Μυκηναίαν χθόνα, αὐτ. Φιλ. 1 ἀκτὴ μὲν ἦδε τῆς περιρρῆτου χθονός Ἠλύμου, αὐτ. ΟΤ 795 τὴν Καρινθίαν χθόνα, αὐτ. ΑΤ 846, 'Ερην. Ναυαγός 1, 13 ἄνδρες τῆς Ἀθηναίων χθονός: 5) ὄμ. κ. ἐπὶ μιᾶς μόνης πόλεως: Σοφ. ΟΚ 1348 τῆσδε δημοῦχος χθονός, αὐτ. Ἀντ. 363 νόμους παραιρῶν χθονός θεῶν τ' ἑνορκον δίκαν, αὐτ. Ο 1736, Ἀριστοφ. ἀπ. 162 ὡ πόλι, ... οὐθαρ ἀγαθῆς χθονός, Εδπ. Βάπτ 18 ἔξηνθ ἀπὸ χθονός: 5) ἡ προσωποποίησις τοῦ βῆθους τῆς γῆς, ἡ θεὰ γαῖα: Αἴσχ. Πρ. 202 Οὐρανοῦ τε καὶ χθονός τέκνα, αὐτ. Εὐμ. 6 Τιτανίς ἄλλη γὰρ χθονός καθέζετο, Μελέαργ. ΑΠ 5, 177 οὗτε παῖρ Αἰθῆρ, οὐ χθών φσι τεκίεν τὸν θρασύν, οὐ Πέλαγος.

χθωροδλαφον [τό] μτν. ἔδεσμα παρὰ τοῖς Σύροισι καὶ Φοινίξι: 'Αθῆν. 3, 126 Α ἐμπλάσσο, Οὐλ-πιανέ, χθωροδλάφου πατριου, ὅς παρ' οὐδένη τῶν παλαιῶν γέγραπται, πλὴν εἰ μὴ ἄρα παρὰ τοῖς τὰ Φοινικικὰ συγγεγραφασί (ἰδιάρθ. ἀντὶ χερυδλάφου).

χ [τό] κ. μων. νεώτ. κ. δημ. ἄκλ. τὸ ὄνομα τοῦ γραμματός χ βλλ.: 2) νεώτ. κ. δημ. πᾶν ακεῖος ἡ ὄργανον, ἔχον σχῆμα ἢ τομῆν χ, ὅλον αἰσθρὰ πόρδος, εὐλύμους βάσταξ κττ.: 3) νεώτ. κ. δημ. εἶδος ἑλληνικῆς δαντέλλας: 4) νεώτ. νουτ. ἡ διασταυρωσίων τῶν ἀλύσεων δύο ἀγκυρῶν, σταυρός, **χ**τ (ἡ) μτν. κ. μων. ἐσφ. γρ. ἀντὶ χεῖρ βλλ., ἡ τρύπα Αἰλ. Ζ1, 16, 15 τὰς ἐαυτῶν χιάς καὶ ὄπο-

δρομάς ὑπὸ τὴν γῆν ὀρύττουσι, Θεοδόσ. Διάκ. 'Ακρ. 2, 173 χιάς ἀνώρων, ὡς ὄφεις.

χιάζω κ. μων. κ. νεώτ., παθ. ὄορ. ἐχιάσθη [παθ.], παθ. παρακ. κείσασμι, μιμούμαι τοὺς χίους, ἰδίᾳ μιμούμαι τὸν χιον μουσικὸν Δημόκριτον: Πολυδ. 4, 65 «τὸ μέντοι σφινιάζεις, καὶ χιάζεις, τὸ περιέρχῃς μέλεισι χρῆσθαι, ἀπὸ Δημόκριτου τοῦ χίου καὶ Φιλοξένου τοῦ Σιφίου»: Ἀριστοφ. ἀπ 558. Σουῖδ. ἐν λ. χιάζεις αὐτὸς δείξας ἐν θ' ἀρμονίαις χιάζων ἢ σφινιάζων: 2) κ. νεώτ. ποιῶ σημεῖον διὰ δύο διατεταμένον γραμμῶν, τέμνω γραμμὴν δι' ἑτέρας ἐν σχῆματι χ' κ. ποθ.: Διάδ. Σ 2, 58 ζῶσα... τὴν ἐπιφάνειαν δυσὶ γραμμασί μιλίναις κείσασμένα, Εὐσ. Β1. Κωνστ. 1, 31 χιῶμένοιο τοῦ ρ, Πάπ. ἐκέλευσε τὰ χειρόγραφα χιασθῆναι: 3) ἰδίᾳ ἐπὶ λέξεων ἡ στίχων: Σχόλ. Σοφ. Φιλ. 201 τὸ δὲ ταιούτων κείσασται, Σχόλ. Ὀρ. Β1 ὅθεν καὶ χιάζεται ὁ στίχος: σσεσημείωται γὰρ τὸ ὄνομα τῆς Ἑλένης: ποθ. Εὐστ. 1462, 41 «ἡ καρὸς διὲ Ἀθηνοῖσι προσείχον τοῖς χίους... ἐπεσε δὲ ποτὲ αὐτοῖς καὶ ἄλλως τὰ τῆς τύχης, καὶ ἐμισοῦντο ὑπὸ Ἀθηναίων οἱ χίοι, ὅτε καὶ τοῦ χαράγματος ὅσον ἀρχεῖον ἦν ἐν Ἀθῆναις, χιάζοντες οἱ πολῖται, τούτῃς τὸ χ στοιχεῖον ἐντυπωκῶνται, ἐσημεῖοντο οὕτως τοῦ κέρματος τὴν φαυλότητα, αἰνιγτόμενοι ὡς οὕτως ἀποβάλλονται καὶ τοὺς χίους, ὡν κοτάρη τὸ χ': 3) νεώτ. θέτω τὸ σημεῖον χ, ὅλον πρὸς ἐπίσημωσιν νόθου ἢ ἀμφιβόλου χωρίου ἐν ἐγγράφῳ: 4) ποιῶ ἐντομὴν χιῶνίδη, σταυροεῖδη, διασταυρῶνα: Ἀρχ. Χειροουργ. 40: 5) ρηματ. π. χιασμός, χίασμα, χιαστέον, χιαστός, χιαστί.

χίαι [αἰ] εἶδος ἀνδρῶν ὑποδημάτων: 'Ἡσ. ἐχίοι: ὑποδήματα ἀνδρῶν εἶδος».

χιακόσ ἡ-ὄν οσχόλ κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν χιον, ὁ περὶ αὐτῆς πραγματευόμενος ὁ χιωτικός: Σχόλ. Ἀριστοφ. Ὀρν. Β 81 ὁ δὲ Ὑπερείδης ἐν τῷ χιακῷ καὶ οἱ χίοι ἤρχοντο Ἀθηναίους δεδῆλακων Ἰλαγγί ἰδιόθρ. ἀντὶ Χαλκῶ).

χιαροδ -ά-ὄν ὁ χλιαρός βλλ.: 'Ἡσ.

χιάς -άδος [ἡ] μτν. ἀρχ. ὄνομα τοῦ ἀσπριτοῦ ὡς παιδίας, χίος ἀσπριτοῦ Πολυδ. 9, 100 «τὸ δὲ σχῆμα τοῦ κατὰ τὸν ἀσπριτοῦ πτώματος ἀριθμοῦ ὀδῶν εἶχεν: καὶ τὸ μὲν μονόθια δηλοῦν καλεῖται κύων, τὸ δὲ ἀπτικεῖνον χιάς, καὶ χίος οὗτος ὁ βόλος... οἱ δὲ... πλείους τὸν μὲν ἐξίτην Κῆρον, τὸν δὲ κύνα χιον καλεῖσθαι λέγουσιν».

χίασμα -ατος [τό] ἰλιάζω] μτν. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτελεσμα τοῦ χιάζω βλλ. 2, 1, δύο γραμματικῶν διαγωνίας τεμνόμεναι, ὅταν αἱ τοῦ γράμματός χ: Ἰουστ. 93β μὴδὲ νοήσας τύπον εἶναι σταυροῦ, ἀλλὰ χίασμα νοήσας: 2) κ. νεώτ. ἡ διασταύρωσις δύο πραγμάτων ἐν σχῆματι χ': 3) μτν. μοθ. κτ. πλῆθ., δύο σταυρωτὰ ζύλα, χρησιμοποιεῖν ὡς βῆσταξ, ἐν οχηματι χ: Βίτ. 109 ἀνά μέσων τῶν διαστυλίων χίασματ, ἵνα κατέχηται ἀντιόθεν συστήμασι τὰ ἐπάνω τῶν χιασμάτων: 4) ὄμ. σταυροεῖδης ἐπίθετος: Γαλ. 794, 6 ἕως χίασμα γίνεσθαι: 5) νεώτ. εἶδ. ἐν τῷ ὀφθαλμολογίᾳ, ἡ σταυροεῖδης διάταξις τῶν ὀπτικῶν νεύρων: 3) νεώτ. τὸ σημεῖον χ, ὅλον πρὸς ἐπίσημωσιν νόθου ἢ ἀμφιβόλου χωρίου ἐν ἐγγράφῳ, σημεῖον νοθείας.

χιασμός [τό] ἰλιάζω] κ. νεώτ. ἡ ἐν οχηματι χ διάταξις πραγμάτων, τὸ χίασμα: 1) μτν. γραμμ. εἶδ. ἐν τῷ συντακτικῷ, ἡ χιοειδὴς διάταξις τῶν προτάσεων περιόδου, ὡστε ἡ α' νὰ ἀντιστοιχῇ πρὸς τὴν δ' καὶ ἡ β' πρὸς τὴν γ', ἢ χιαστὸν οχημα: Ἐρμουγ. 3, 157, Σχόλ. Ἰσοκρ. 124, 16 συμπέρασμα κατὰ χιασμόν, μὴ ἀναστρέφον πρὸς τὴν διάνοιαν τοῦ λόγου: 3) μτν. ἱστρογ. εἶδ. ἐν τῇ χειρογραφίᾳ, ἡ χιοειδὴς ἐντομὴ: Ἀρχ. Χειροουργ. 125: 4) νεώτ. ἀνατ. χιοσμός πυραμιδῶν ἢ εἰς σχῆμα χ διάταξις ἐν τῷ πυθμῆνι τῆς προσβίος μέσης σφ-

λακος του προμήκουσ μυελού, κατά τὸ κάτω τριτημόριον αὐτῆς: **χιασμός** κοιλιακῶς-πυλαϊκοῦ, **χιαστί** ἐπιρρ. μτγν., μον. κ. νεώτ. κατά τὸν τρόπον τῶν Χίων, ὡς οἱ Χίοι, χιώτικα: Ἡσ. χιαστί τίλλειν ὡς τῶν Χίων καταγαγόντων καὶ παρατιλλομένων, Εὐστ.146,234 **χιαστί** τίλλειν. 2) μτγν. μον. κ. νεώτ. ἐν εἶδει Χ, σταυροειδῶς: Πρόκλ.Εὐκλ.Π. Θησ.Στεφ.ἐν χιάζω **χιαστί** κειμεναί εὐθεταί, Παπ.δ.Χριστ.Διηγ.30 ὅταν διεκολύθησθε δις καὶ **χιαστί** τὸν Νεῖλον. 3) νεώτ. εἰδ. ἐν τῷ πνευματισμῷ **χιαστί** ἐπικοινωνῶν εἰδός τι νοεράς μεταξὺ ἀτόμων ἐπικοινωνίας.

χιαστός-ή-άν (χιάζω) σχόλ., μον. κ. νεώτ. ὁ διασταγμένος κατά τρόπον ὁμοίον πρὸς Χ, σταυροειδῶς: Εὐστ.599,34 **τίθεσιν** ἐνταυθα οἱ παλαιοὶ ἀστερικῶν, ἐξ ἑστιν ἀστερός σημεῖον **χιαστόν**, ἔχων ἐν ταῖς τέσσασι γωνίαισιν στιγυάς. . καὶ τίθεται ἐπὶ τῶν ἄρστων κειμένων ἐπὼν καὶ ἀστεροειδῶς οἰοεὶ λαμπρόντων, ὡς ἐν καλῷ τόπῳ κειμένων, οὐτ.1142,50 **χιαστοὶ** ζυγοί, **χιαστοὶ** πορπάκες, Σχόλ.Ἰλ.Π.564 Τρώες καὶ Λύκιοι καὶ Μαρμιδόνας καὶ Ἀχαιοί: σχῆμα τὸ χιαστόν, Σχόλ.Ἰσοκρ.120,20 τετρακῶλος περίοδος **χιαστί**, Καρκθ.Ζητ.28 ἑπαιρον μέσθ τις κνήμης καὶ ἐκώκνευε στὰ **χιαστὰ** δεσμάτα ὕγρου γουρνοποράουρου· ἢ σχόλ. κ. νεώτ. γραμμ. **χιαστόν** σχῆμα συντακτικόν σχῆμα, καθ' ὃ δύο λέξεις ἢ φράσεις, ἀναφερόμενοι εἰς δύο ἄλλας προηγουμένας, ἔχουσι τὴν ἀντιτροφορὴν πρὸς αὐτάς ἐν τῇ προτάσει θεοῖον, ἐν χρ. κ. ἐν τῇ νεώτ. κ. τῇ δημ., οἶον ἀμ' αἰωμῆ τε καὶ εὐχῶλῃ πέλεν ἀνδρῶν ἀλύττων καὶ ἀλλυμένων ἰλ.Δ.450), δημ. φάγαμε κι ἤμαρ ἀρθονες μύρες καὶ γαριδές, ἄ. χιασμός.

χιαστέον Ἡσ. ἐτυαλόν, ἀγαθιον. πεφρικόσ.
χιασλον Ἡσ. ἐπὶ παιδίον. Κρήτες.
χιασάν Ἡσ. ἐμαρῆσθαοί. θειλῶν.
χιδρίας πυρός (ἰ) ὁ κλωρός σίτος: Πολυδ.6,62 «ἐπὶ δ' ἄν ἐτιους ἰδέα καὶ τὰ χιδρα» γίνεται δ' ἐκ πυρὸς κλωροῦ, ὄν χιδριαν Ἀριστοφάνης καλεῖ: Ἀριστ.φ.ἀπ.548.

χιδροπέπισσος (ἰ) μτγν. πλαστόν ὄνομα παρασίτου: Ἀλκίφρ.

χιδρα (ή) Ἡσ. «χιδρα» ἀτάχως νεογενεῖς. ἢ τὰ ἐσπρίων ἄλευρα, ἢ οἷτος νέος φρυγμῆτος. ἢ τὰ ἐσπριώδη ἀπέριματα» [ἐσφ γρ. ἀντὶ τὰ χιδρα].

χιδρον (τό) κ. π. κωδ. χιδρον, συνήθ. κτ. πληθ. τὰ **χιδρα**, κλωρός σίτος τετριμμένος ἐκ τῶν σταχίων, κτ. ἄ. φαγητὸν ἐκ πεφρυγμένων χόνδρων ἀώρου σίτου, οἶον τὰ ἄμφια ἐξ ὀσπίων κριθῆς: Σουῖδ. χιδρον... αὐτὰ καὶ καλοῦσι τὸ ἐκ πυρὸς ἀλλησασμένων βρώμα καὶ τὸ ἐκ νεαρῶν κριθῶν ἄλευρα: Ἀλκμ.63 ἤδη παρέξει πυανίον τε πόλτον χιδρόν τε λευκὸν κρινῶν τ' ὀπάρων [κωδ. χιδρον], Ἀριστοφ. Ἰππ.806 χιδρα φαγῶν ἀναβαρρήσει καὶ στεμφύλω εἰς λόγον ἔλθῃ [σχόλ. ἐπὶ τὰς ἄρστας λάχανα, οἱ δὲ τὰ ἐσπρία. Κυρίας δὲ τὰ ἀπὸ κλωρῶς κριθῆς, ἢ ἐξ ἐσπρίων ἄλευρα ἢ κρινην ἢ ἀτάχως νεογενεῖς], αὐτ.Εὐρ.595 τοῖς ἀνθρωπίσιν γὰρ ἦσθα χιδρα καὶ στυπρία, ΠΔ Λευτ.124 ἐὰν δὲ προσφέρῃς θυσίαν πρωτογεννημάτων τῷ κυρίῳ, νέα πεφρυγμένα χιδρα ἐρικτὰ τῷ κυρίῳ, αὐτ.23,14 καὶ ἄρτον, καὶ πεφρυγμένα χιδρα νέα οὐ φάγεσθε, Παπ. παροὶ κατάγοντι τὰ χιδρα εἰς Ἀλεξάνδρειαν μαρσιποῦσ β, αὐτ. 1να χιδρα γέννται.

χιδροπῶλης (ἰ) μτγν. ὁ πῶλων χιδρα βλλ.: Πολυδ.7,199 χιδροπῶλα, στεφανοπῶλα [κωδ. χιτροπῶλα, διόρθ.].

χιέζω ἰων. τ. ἀντὶ χιάζω βλλ.
χιασμός (ἰ) ἰων. τ. ἀντὶ χιασμός βλλ.
χιδών-ῶνος (ἰ) Ἐπιγρ. ὁ χιδών βλλ.
χιλαάγρα Ἡσ. «ζωφίον π».

χιλεύω μτγν. παρέχω χιλόν, χόρτον, τρέφω ζῷα: Θεόφρ.ΦΑἰτ.2,17,6 τούτους καὶ τοὺς βοῦς καὶ τὰ ὑπαζύγια χιλεύουσι καὶ ἀνατρέφουσι ἢ κ. μτφ. ἐπὶ στρατοῦ, ἐφοδίασθε διὰ ζωοτροφίαν, τροφοδοτῶ: Ἡσ. «χιλεύει στρατὸν σιτοδοτεῖ στρατόν, τρέφει». 2) ἀμτθ. νέμομαι, βδ-ακομαι ἐν τινι τόπῳ: Νικ.Θηρ.635 Παρθένιον ναῖον ἐλέας, τόθι Κλέζος ἀεργὸ Ἴπποσι χιλεύουσι [σχόλ. ἐτρέφονται ἐσθιόντες].

χιλή (ή) μον. χιλός βλλ.: Ἄνν.Κορν.2,185.
χιλήγρονος-ον μτγν. ὁ φυόμενος ὡς τροφή τῶν ζῶων, τῶν βουκελημάτων: Νικ.Ἀλεξ.424 βουκεράσος χιληγρόνου [ἰδ. γρ. σιτηγρόνου].

χιλία κ. μον. κ. νεώτ. δημ. θρουλλ. οὐδ. τὸ χιλιο βλλ.: 2) μτ. τοῦ ἄρθρου, ὁ ἀφρημένος ἀριθμὸς 1000: ἐκέρδιος τὸ χιλία (τὸ ἠριθμῶμενον διὰ τοῦ 1000) 3) μον. κ. δημ. ὡς ἐπίρρ. χιλιάκις, χιλίος φοράς: Ἐρωτόκρ.3,493 καὶ χιλία νὰ τ' ἀρέσης, αὐτ.4,445 χιλία κὶ ἂν τὸ δῶ χιλία κὶ ἂν τὸ λογαίσω, καλλιὰ χῶ τοῦτῃ τῆ ζῶῃ πλῆρα γρήγορα νὰ χάσω. 4) φρ. μὲ χιλία βῆσανα (μὲ πλεῖστα ὄσα ἐμπόδια, μὲ πολλὰς δυσκολίας).

χιλιάνωτος-ον μτγν. ὁ ἔχων χιλίας γωνίας: Ἀρχιμ.Ψομ.324 ὄλλον ὅτι μείζων ἐστὶν ἡ τοῦ ἀλίου διάμετρος τὰς τοῦ χιλιανώτου πλευράς.

χιλιάδα (ή) δημ. ἡ χιλιός βλλ.

χιλιάζω μον. νεώτ. κ. δημ. μέλλ. χιλιάσω, [Τζέτζ. Χιλ.γ.656], ὁδρ. δημ. [ἐ]χιλιάσσα ἐπιμ χιλίων ἐτών, γίνομαι χιλιατῆς: Τζέτζ.Χιλ.9,656 οὐαί σοι, ὠ ἐπτάλοφε, ὅτι οὐ χιλιάσεις, αὐτ.9,670, αὐτ.9,681.

2) οὐζῶν τὸ εἰς χιλία, πληθαίνω εἰς μέγαν ἀριθμόν, οὐνήθ. ὡς εὐχὴ νὰ τὰ χιλιάσης ἰνὰ τὰ κάμης χιλία, πολλὰ, οἶον παιδιὰ, πρόβατα, ἐπη κτ.)

χιλιάκις ἐπίρρ. γλωσσ. κ. νεώτ. χιλίας φοράς: χιλία: 2) νεώτ. κτ. ἐπέκτ. παλλὰς φοράς: τοῦ τὸ ἐπὶ χιλιάκις.

χιλιακισμῶρι-οι-α-α νεώτ. χιλιάκις μύριοι, ὄσα ἐκατομῦριοι.

χιλιακός-ή-όν μον. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἀριθμὸν χιλιοι: Οἰκουμ. Ἀποκαλ.243,22 διὰ τοῦ χιλιακοῦ καὶ μυριακοῦ ἀριθμοῦ.

χιλιάκριβος-π-ο δημ. ὁ λαν, ὁ πάρα πολὺ ἀκριβός, πολύτιμος, προσφιλές: Παλαμ. Ὑμν. Ἀθ. 17,26 καὶ τὸ ξανθὸ τὸ μέλι [καὶ τὸ χιλιάκριβο πιστὸ τοῦ διώκωνος τῆς φροντίδας.

χιλιανδρία (ή) μον. ἀριθμὸς χιλίων ἀνδρῶν: ΚΜανασσο.660 στρατόν.. εἰς ἑκατόν ποσοῦμενον χιλιανδρίας ὄλας, αὐτ.1269, αὐτ.13530.

χιλιανδρος-ον κ. μον. ὁ περιέχων χιλίους: Πλάτ.Πολιτ.292Ε ἀλλ' ἄρα ἐν χιλιανδρῶ πόλει δυνατόν τινος ἢ καὶ πενήτηνον αὐτὴν ἰκανῶς κτήσασθαι», Θεοδωρ.Διάκ. Ἀκρ.269,146 πλήθος χιλιανδρον.

χιλιαντίλατος (ἰ) δημ. ὁ μέγας ἀντίλατος βλλ.: Βλαστ.Συμν.253.

χιλιαπλάσιος-ια-ιον ὁ χιλίας φορῆς μεγαλύτερος, πολυαριθμότερος ἢ κ. ἐπίρρ. -πλασίως.

χιλιάρα (ή) δημ. κ. χιλιάρικη φιάλη χωροῦσα χιλία δράμα, 2 1/2 ὀκάδες, χιλιάριο μπουκάκι.

χιλιάρθμος-ον μον. ἐπὶ χρόνου, ὁ καθ' ὁπερβολὴν μακρός, παλός: Φιλῆς.245 χ. χρόνος.

χιλιάρικη (ή) δημ. θηλ. τοῦ χιλιάρικος, ἢ χιλιάρα.

χιλιάρικο [τὸ] δημ. οὐδ. τὸ χιλιάρικος βλλ.

χιλιάρικος-π-ο δημ. ὁ ἀποτελούμενος ἐκ χιλίων μονάδων, ὁ περιλαμβάνων, ὁ ἀξίζων χιλίας μονάδας: ἢ τὸ οὐδ. χιλιάρικο ὡς οὐσα, χαρτονομισμα χιλίων δραχμῶν. 2) εἰδ. ἐπὶ φιάλης, ὁ χωρῶν χιλία δράμα, 2 1/2 ὀκάδες ἢ ὄμ. ἢ χιλιάρικη ὡς οὐσα, ἄ. χιλιάρα.

χιλιάρτροτος-ον σχόλ. ὁ περιέχων χιλία δρατρα, ὁ μέγας: Σχόλ.Ἰλ.Ν.703 τὸ τῆς Ἀριστοῆς χιλιάρτροτον τέμενος.

χιλιάρχης (ὁ) ἄ. χιλιάρχος βλ.λ., ὁ διοικητὴς χιλίων ἀνδρῶν: Ἦρ.7,81 χιλιάρχος τε καὶ μυριάρχος ἀποδέξαντες.

χιλιάρχη (ἡ) κ. νεώτ. τὸ ἄξιωμα τὸ ὑπούργημα τῶν χιλιάρχου βλ.λ.): Ξεν.ΚΠ 4,1,4 τὸν Χρυσάνταν χιλιάρχη τιμᾶ, Πολύαιν.3,9,10 ταῖς μείναισι χιλιάρχου καὶ ταξιαρχίας ἐδωκεν || κ. π. Ρωμ. τὸ ἄξιωμα τοῦ χιλιάρχου βλ.λ.31: ΠΔ Ἀρ.31,48 προσήλθον πρὸς Μωυσήν πάντες αὐ καθεσταμένοι εἰς τὰς χιλιάρχιας τῆς δυνάμεως, Πλούτ. Κἄμ.39 τῆς ἑκτης χιλιάρχιας ἐπιφανέσθαισι πράξεις: 2) μτγν. ἀριθμὸς ἀνδρῶν διοικουμένων ὑπὸ χιλιάρχου βλ.λ., ἄ. χιλιανδρία, χιλιάδα: ΠΔ Μακκ.1,5,13 ἀπέλωσαν ἐκεῖ ὡς μίαν χιλιάρχων ἀνδρῶν, Βλαχογ.Ποληκ.114 με στείλανε στή Δυτικὴ Ἑλλάδα μετ' τῆς χιλιάρχια τοῦ Ἰαβαέλλα.

χιλιάρχικός-ή-όν μτγν. ὁ ἀνήκων ἢ συναφερόμενος εἰς τὸν χιλιάρχον βλ.λ.31: Διόδ.Σ 19,3 χιλιάρχικὸς ἡγεμονία.

χιλιάρχος (ὁ) κ. μων. νεώτ. κ. δημ. κ. χιλιάρχης [π. Ἦρ.] ὁ ἄγων, ὁ διατάσσων χιλίους ἀνδρας, ἴδια δὲ ὁ διοικῶν φρουρῶν: Ἦιο. ἐχιλιόρχος χιλίων ἄρχων: Ἦρ.7,81, Αἰσχ.Πέρσ.304 ὁ χιλιάρχος Ἀδακίης πληθὴ δόρυς πῆδημα κούφων ἐκ νεῶς ἀφίλατο, Ξεν.ΚΠ 8,6,1 τοὺς χιλιάρχους τῶν κατὰ τὴν χώραν φυλακῶν, αὐτ.Οικ 4,7 οἱ δὲ ἄφαιναντὶ τῶν φρουρῶρχων καὶ τῶν χιλιάρχων καὶ τῶν σατραπῶν τὸν ἀριθμὸν τῶν τεταξιμένων ἐκπλεων ἔχοντες: 2) π. Πέρσιος κ. Μακεδόνων, ὁ ἠγούμενος τμήματος μοκεδονικοῦ στρατοῦ, συγκείμενου ἐκ 1022 ἀνδρῶν καὶ ἰσοδυναμοῦντος κατὰ τινὰ πρὸς τὴν τάξιν: Διόδ.Σ 18,48 ἡ δὲ τοῦ χιλιάρχου τάξις καὶ προσαγωγή τὸ μὲν πρῶτον ὑπὸ τῶν Περσικῶν βασιλείων ἐξ ὀνομα καὶ δόξαν προήχθη μετὰ δὲ ταῦτα πάλιν ὑπ' Ἀλεξάνδρου μεγάλῃς ἐτυχεν ἐξουσίας καὶ τιμῆς, Πλούτ. Ἀρτζ.5 ἐκέλευσαν εἰσεῖν τὸν χιλιάρχον, Αἰλ.ΠΙ 1,21: 3) π. Ρωμ., ὁ ἠγούμενος τῆς κοόρτης ἐν τῇ ρωμαϊκῇ λεγεῶνι [lat. tribitus militum]: Πολύδ.6,19,1 μετὰ ταῦτα χιλιάρχους καθίστασι, αὐτ.6,34,2 τὴν δὲ καθόλου δοκιμασίαν τῆς πλευράς δύο τῶν χιλιάρχων, ΚΔ Ἰω.18,12 ἡ ὀδὸν σπερα καὶ ὁ χιλιάρχος καὶ οἱ ὑπηρετῆται τῶν Ἰουδαίων συνέλαβον τὸν Ἰησοῦν, αὐτ.Πρόξ.21,31 ζητούντων δὲ αὐτὸν ἀποκτείναι ἀνέθη φάσις τῷ χιλιάρχῳ τῆς σπειρῆς, Πλούτ.Κἄμ.1 χιλιάρχους δὲ χειροτονούντας ἐπὶ τὴν ἡγεμονίαν, Βί. Παχμίου ΔΑΣ Μαΐου 3,37β: 4) νεώτ. ἴδια ἐπὶ Καποδιστρίου, ὁ διοικητὴς στρατιωτικῆς μονάδος: Βλαχογ.Ποληκ.114 ἄρα τὰ δύο ἀλογα τὸ ἴα τὸ χάρισα στὸ χιλιάρχο, τ' ἄλλο τὸ πούλησα.

χιλιάρχῳ-ῆω μτγν. κ. μων. ἄδρ. ἐχειλιάρχησα, εἶμ χιλιάρχος βλ.λ.: Πλούτ.Συλλ.4 χιλιάρχῳ μέγα καὶ πολυάνθρωπον ἔθνος, αὐτ.Κάτ.Νεώτ.8 ἐχιλιάρχει γὰρ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Κανίων, Ἀρρ. π. Φώτ.βιβλ.69,22 Περδίκκων χιλιάρχειν χιλιάρχιας ἧς ἦρχεν Ἠρασιτίων, Λουκ.Ἐταίρ.Δ 9,4 χιλιάρχησας τὸ πρῶτον, νῦν δὲ ἐξοναστήσας πεντακισχιλίαν ἀσιπία.

χιλιάς-άδος (ἡ) κ. μων. κ. νεώτ., δημ. χιλιάδα, μτ. γενικ. ἡ ἀνευ αὐτῆς, χιλία ὁμοειδῆ ἀντικείμενα ὡς ἐν ὅλον θεωρουμένα Ἀρκαδ.136,4 εχωρῆς τῶν παρ' Ἀθηναίους ἀριθμητικῶν τοῦ χιλιάδων καὶ μυριάδων ταῦτα γὰρ παρ' αὐτοῖς περιλαμβάνει, παρ' ἡμῖν δὲ βεβροντοῦσι: Ἦρ.2,28 πολλὰς χιλιάδων ὀργυμίων, αὐτ.2,96 πολλὰς χιλιάδας ταλάντων, αὐτ.6,58 ἐπειὰν συλληχθῶσι ἐς τώπου πάλαι χιλιάδες, αὐτ.7,28, Αἰσχ.Πέρσ.341 Ἐέρξη χιλιάς μὲν ἦν ὧν ἦγε πλῆθος, Πλάτ.Φαίδρ.256β ἐνεία χιλιάδας ἔτων, Πλούτ.Ἀγασ.14 ἐν δὲ χιλιάσι στρατιωτῶν τοσαυταῖσι ὁ βραβύς ἐν τῆς εἶδε φαυλοτέρων σιτιάδα τῆς Ἀγασιάδου, ΚΔΠρόξ.

4,4 ἐγενήθη ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνδρῶν ὡσεὶ χιλιάδες πέντε, Παπαδ.Χριστ.Διηγ.50 ὁ γαμβρὸς Ἰαχυρίζετο ὅτι πέντε χιλιάδας εἶχον συμφωνήσαι, Βλαχογ.Ποληκ.45, παρομι. φρ. τὰ μισὰ τῆς χιλιάδας (εἶναι) πεντακτασία (μὴ χάνεις τὸν καιρὸν σου εἰς ἀκόπως ὑπολογισμούς, ἡ ἔσο ἡμέρημοι: || νεώτ. μαθ. τὸ σύνολον χιλίων μονάδων θεωρούμενον ὡς νέα μονάδα: 2) γεν. μέγας ἀριθμὸς: Θεοκρ.16,91 αἱ δ' ἀνάριθμοι μῆλων χιλιάδες βοτάνια διαπιανθεῖσαι ἐμ πεδίον βλαχῶντων, Πλάτ.ἐν. 24,60 γίνου εἰς χιλιάδας μυριάδων, Λουκ.Ἐρμῶτ. 56 ἑκατοντάδας καὶ χιλιάδας βιβλίων ἑκαστοὶ συγγεγραψασιν, Βί. Ἀλεξ.3938 ὑπῆρχε καλλιστότατον τοσοῦτας μὴ σφραγῖται τὰς χιλιάδας τῶν Περσῶν || δημ. κτ. πληθ., πολλὰ χρήματα: παρομι. τὰ στραβὰ ἢν παραβοῦσι οἱ χιλιάδες μου τὰ στραβῶν ἡ μεγάλη προίξι καλύπτει τὰ σαμιατικὰ ἐλαττώματα τῆς νύμφης: || ἡ χιλιετηρίς: Ἀλεξ.Αἰτ. π. Μακροβ.5,22 Ἐρῶν χιλιάδα.

χιλιασμός (ὁ) μτγν., μων. κ. νεώτ. ἐκκλ. ἡ παροδοχὴ δραστῆς, εἰρηνικῆς κοί εὐδοκίμου βασιλείας τοῦ Χριστοῦ μετὰ τῶν πιστῶν ἐπὶ τῆς γῆς πρὸ τῆς μελλούσης κρίσεως, διαρκείας χιλίων ἢ περισσότερων ἐτῶν.

χιλιασταί (οἱ) μτγν., μων. κ. νεώτ. ἐκκλ. οἱ δεχόμενοι τὸν χιλιμονὸν ἢ τὰς διαφόρους αὐτοῦ μορφὰς, οἱ ὁπαδοὶ τοῦ χιλιασμοῦ βλ.λ., σπον ὁ Παππῖας, ὁ Εἰρηναῖος, ὁ Τερτυλλιανὸς κτλ.

χιλιαστήρας-ων (οἱ) Ἐπιγρ. οἱ μετέχοντες, τὰ μέλη τῆς χιλιαστίου βλ.λ.

χιλιαστός-ύος (ἡ) Ἐπιγρ. τμήμα τῆς φυλῆς ἐν Σόμῳ ὑποδιαιρούμενον εἰς ἐκατοστάσις καὶ γένη: ἐπικληρώσι δὲ αὐτὸν καὶ εἰς φυλὴν καὶ εἰς χιλιαστάσιον.

χιλιετηρίς-ίδος (ἡ) μτγν., μων. κ. νεώτ. κ. χιλιετηρίς [Κεδρ.Γεωργ.3C], δημ. -α ἡ περίοδος χιλίων ἐτῶν: Ἰεροκλ.Ἀστ.280,13 Κεδρ.Γεωργ.3C: 2) νεώτ. ἡ χιλιετὴ ἐπέτειος: ἐκώρτισαν τὴν χιλιετηρίδα τῆς ἰδρύσεως τοῦ κράτους τῶν.

χιλιετής (ὁ) κῶδ. ἄ. χιλιετής βλ.λ. ὁ διαρκῶν ἐπὶ χιλία ἔτη, ὁ ἔχων ἡλικίαν χιλίων ἐτῶν: Πλάτ.Φαίδρ. 249Α περίωδος χιλιετῆ [κῶδ. χιλιετῆ, αὐτ.Πολ.615Α, αὐτ.Πολ.621D] καὶ ἐνθάδε καὶ ἐν τῇ χιλιετίᾳ πορεία, Ἀριστλ.ΖΓ 2,6,52 βίος χιλιετής, Στράβ.15,1,57 περὶ δὲ τῶν χιλιετῶν ὑπερβερῶν τὰ αὐτὰ λέγει, Ἰάμβλ.Πυθ.24,41 χιλιετῆ τιμωρίαν, Οἰκουμεν. Ἀποκ 315,5 τὴν χιλιετῆ Χριστοῦ βασιλείαν.

χιλιετία (ἡ) μτγν., μων. κ. νεώτ. ἐκκλ. περίοδος χιλίων ἐτῶν, χιλιετηρίς: Θεοδώρ.432,7, Οἰκουμεν. Ἀποκ 433,24 τὴν πέμπτην χιλιετίαν.

χι(ι)λιμιντρίζω μων. κ. δημ. ἄ. χιλιμιντρώ βλ.λ.: Ἐρωτῶν.2,343 συχνά σ'ευνε φωνῆς, μα δὲ χιλιμιντριζεῖ: 2) ρηματ. π. χιλιμιντρωσμα.

χι(ι)λιμιντρισμα (τὸ) δημ. ἐπὶ ἴππων κ. ἡμιόνων, ὁ χρεμετισμὸς, τὸ χρεμέτισμα.

χι(ι)λιμιντρώ μων. κ. δημ. κ. -άω κ. χι(ι)λιμιντριζῶ ἐπὶ τῶν ἴππων κ. τῶν ἡμιόνων, χρεμετίζω, ἄ. χιλιμιντρώ: Ἐρωτῶν.2,496 καὶ οὐκ ἀρμάτω τοραχῆς φαρία χιλιμιντρωσι.

χιλινῆ (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος μαλακίων γαστροπόδων ἐκ τῶν ἡμιπιδίων.

χιλιο- κ. νεώτ., δημ. χιλιο- πρῶτον συνθετικὸν λέξεων δηλοῦν ὅτι τὸ διὰ τοῦ δευτέρου συνθετικοῦ σημαίνονμενον ὑπόρχει χιλιάσις ἢ εἰς μέγαν ἀριθμὸν ἢ βαθμὸν. σπον χιλιόκωμος, χιλιόχρονος, χιλιστομαμένος, χιλιόδυναμος, χιλιόγραμμον.

χιλιοβαρῆ-ἰδος (ἡ) νεώτ. εἰδ. ἐν τῇ μετεωρολογίᾳ, μονὰς πίεσεως, τὸ χιλιεστόβαρον, μιλλιμπαρ.

χιλιοβάττ (τὸ) νεώτ. φως. ἄ. κηλοβάττ βλ.λ.

χιλιογραμμόμετρον (τὸ) νεώτ. μηχαν. μονὰς μετρήσεως ἔργου, ἰσομμένη πρὸς τὸ ἔργον τὸ πα-

ραγόμενον ὑπὸ δυνάμει ἐνός χιλιογράμμου, μετανοήσῃς τὸ σημεῖον τῆς ἐφαρμογῆς τῆς κατὰ ἐν μέτρον.

χιλιόγραμμον (τό) νεώτ. μέτρον βάρους τοῦ δεκαδικοῦ μετρικοῦ συστήματος, ἰσοδυναμοῦν πρὸς τὸ βῆρος χιλίων γραμμαρίων, ἡ μίᾳ κυβικῆς παλῆς ἀπεσταγμένου ὕδατος, κιλῶ.

χιλιόδιπλος-η-ο δημ. χιλιπλάσιος βλλ. : Βλαχογ.Παλιχ.77 ἀπὸ τῶν Τούρκου στὰ δικά σου, χιλιόδιπλα τὰ σοῦδάμια.

χιλιοδύναμις-εως ἰήι μτγν. ἡ ἔχουσα χίλις δυνάμεις, ἄ. ὄνομ. τῶν φυτῶν πολεμώνων : Διασκ.4,8, Γαλ.13,221.

χιλιοεπιπέδος-η-ο δημ. ὁ πολλὰς φορές λεγόμενος : αὐτὰ εἶναι χιλιοεπιπέδαι.

χιλιοεμφρος-η-ο δημ. ὁ καθ' ὑπερβολὴν ὠραίος, ὁ πολὺ ὀμορφος : Πολιτ.'Ἐκλ.Τραγ.194.

χιλιοεττιρῆ-ιδος ἰήι μον. ἄ. χιλιεττιρῆ βλλ. : Κεδρ.Γεωργ.31.

χιλιοι-οι-α μτγν., μον. κ. νεώτ., δημ. χίλιοι-ες-ια (ἰσοϋλλ.), ἰσὼλ. χέλλιοι, θηλ. κτ. ἐν. χίληϊ Ἱερ.7411 κ. γενικ. χιλίων ἴω. Ἄλεξ. ἐν Τονικ.Πορ.187 π. Ὁμ. μ.κ. οὐδ. ποσὸν δηλοῦν μονάδας δεκάκις ἑκατόν : Ἰλ.Η.471 Ἄγαμέμνονι καὶ Μενελάωδωκεν Ἰσσιόιδης ἀγέμεν μεθύ, χίλια μέτρα, αὐτ' ὅ 562 χίλι' ἄρ' ἐν πεδίω πυρὰ καιέτο, αὐτ' Ἀ.244 πρῶθ' ἑκατόν βουῆς δώκεν, ἔπειτα δὲ χίλι' ὑπέστη ἱπρόδοται, Ἡοιοδ. Ὁ.364 τριῶν γὰρ χίλιαί εἰσι ταυῦσφουο Ἰκεαντιναι, ΚΔ Πέτρ.2,3Β μῆα ἡμέρα παρὰ Κυρίῳ ὡς χίλια ἐτη, Βολαωρ.Κατααντώνης 42 χίλιων λογιῶνε σῦνεργα, δαυλία, σφυρὶ κι ἀμύν, Πολομ. Ἰάφ.33,10 μονάχα τ' ἀγνώριστα χορτάρια καὶ τὰ χίλια μύρια χρυσολοῦθαδα :: ἐνίστε μτ. γενικ. ὡς οὐσ. : Θεοκ.2,80 χίλιοι Πελοποννησίων, Ἰσοκρ.4,59 χίλιους αὐτῶν ἐπιλέξαντες, ἡ κ. σπαν. ἀνευ γενικ. : Διηγ' Ἀχιλλ.198

ὁ εἰς θαρρῶ το ἐκ παντός χίλιους νὰ πολεμήσῃ :: προσιθεμένου μικρότερον ἄριθμοῦ, ἡ προτάσσεται ὁ μικρότερος ἡ ἐπιτάσσεται : Πλάτ.Κριτ.11,9Β ναύτας δὲ τέτταρας εἰς πλῆρωμα διακοσίων καὶ χιλίων νεῶν, Ἰσοκρ.4,87 τοῦς δ' ἐν τρισίν ἡμέραις καὶ τοσαύταις νυξί διακόσια καὶ χίλια στάδια διελθεῖν στρατοπέδω παρευόμενος, αὐτ' 4,97 χιλίας καὶ διακοσίας τριήρεις, Πολύβ.3,33,10 ἱππέας μὲν χίλιοι διακόσιοι :: ἐνίστε κ. μτ. προθ. : Πλάτ.Νόμ.894Ε ὅταν οὐτω δὴ χίλια ἐπὶ μυρία γίγηται τὰ κινηθέντα, Λουκ. Κατὰπλ.4 πρὸς τοῖς χίλιοις ἔχει τὸ σμῦζολον ἐγκεχαραγμένους :: εἶδ. ἐπὶ δροχῶν, ὅπου συχνὰ τὸ οὖσ. παραλείπεται ἡ μὲναι τὸ χίλιαί ὡς οὖσ. Σουῖθ, ἐχιλιῶν δροχῶν οὕτως οἱ Ἄττικιοι περισπῶσι :: Πλάτ. Ἀπολ.36Α κὰν ὦφε χίλις δραχμάς, Δημ.599 ἴν' ἐκεῖ περι χιλίων ἐκινδυνεύουσαν, αὐτ' 601 ἄπαγ, ἐν χιλίας δ' ὁ κινδύνοσ 2) εἶδ. ἐν τῇ στρατιῳτ. γλώσσῃ, τὸ θηλ. κτ. ἐν. ὡς οὖσ. μτ. περιληπτικῶν ὀνομάτων : Ἱερ.7,41 μετὰ δὲ Ἰηπος ἄλλη χιλίη ἐκ Περσῶν ἀπολεγεμένη (χιλιοι ἱππέας), οὐτ' 8,113 μετὰ δὲ τῶν ἄλλων . . τούς θαυρακοφόρους καὶ τὴν ἱηνηθὴν χιλίαν 3) νεώτ. κ. δημ. συνεκδ. πολλοί, ἀναριθμηταί : Ψυχάρ Ταξ.21 κοντά στὸ μέρος ποῦ εἶνε χαράδι ὁ αυτοκράτορας τις χίλις νίκας τοῦ στρατοῦ του, αἰνίγμα χίλιοι, μύριοι καλογέροισ' ἕνα ράσο τυλιγμένοι (τὸ ρόδι), - σὰς τὸ εἶπα χίλις φορές, - ἔχω χίλις σκοταῖρες :: παροιμ. χίλια μίατα ἕνα φῶμι, - χίλια φῶμια ἕνα μίλι [ἐπὶ ἐπιχειρήσεων ἐξαρτημένων ἐκ τῶν περιστάσεων] ὅμ. χίλια λόγια ἕνα ἄσπρο, καὶ τὸ ἄσπρο δὲν τ' ἀξίζουσι ἴδια λόγια οὐδὲν κατορθοῦται 4) τὸ οὐδ. χίλια ὡς οὖσ. βλλ.

χιλιοκαίπεντηκοντὰ πλάσιον-ονος μτγν ὁ πολλαπλασιασθεὶς ἐπὶ 1050 : Κλεουθῆ.Κυκκ.Θεωρ.2,227.

χιλιοκῆφαλος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ἐκ τῶν προσωανθῶν.

χιλιοκράτες-ορος ἰήι μον. ὁ διαικῶν χίλιους ἄνδρας, ὁ χίλιάρχος : Τζέτζ.Χιλ.3,719 χιλιοκράτες ἱππῶν ἐπιλέκτων.

χιλιοκῆρος-ον μτγν. ἐπὶ χώρας, ὁ ἔχων χίλις κόμας, χωρία : Στράβ.12,3,39 χιλιόκωρον καλούμενον πεδίον.

χιλιόλιτρον (τό) νεώτ. μετρικὴ μονὰς ὄγκου καὶ χωρητικότητος, ἴση πρὸς χίλις λίτρας.

χιλιόμαν(ν)α ἰήι δημ. [προφ. τετρασαυλλ.] τὸ φυτὸν λιοφίς βλλ. ἡ κυμβαιοειδῆς.

χιλιόμβη (ἡ) ἱσχηματισθὲν κατὰ τὸ ἐκατόμβη) μτγν. κ. μον. ἡ ἐκ χιλίων βῶν θυσία : Ἰουλ.214Α ἡ τῆς Ὀλυμπιάδος χιλιόμβη, Γρηγ.Νύσσα.1,475C, Θεοδώρ.Λόγ.πρὸς Ἕλληνας 7 ἐκατόμβας καὶ χιλιόμβας κατέθυον, Ἄων.ΒΙ.Χρυσ.8,333,18 πάλαι ἐκατόμβης ἡ χιλιόμβης (τοῦτο) οὐ χαριετέρον :: Ἰωσήφ 74,172 χιλιόμβην πρῶτην ποιούμενος ἀπὸ τῆς ἑαυτοῦ βασιλείας θυσίαν, Εὐστ.1,454 οὐ μόνον ἐκατόμβαι, ἀλλὰ καὶ χιλιόμβαι ἦσαν παρὰ τοῖς παλαιοῖς.

χιλιόμετρος-εως ἰήι νεώτ. ἡ μέτροσις τοῦ μήκουσ ὁδοῦ τινος εἰς χιλιόμετρα καὶ ἡ ἐπισήμανσις τοῦ τέρματος ἐκάστου χιλιόμετρου δι' εἰδικοῦ σήματος.

χιλιόμετρικός-ή-ον νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ χιλιόμετρον, ὁ κατὰ χιλιόμετρα μετρούμενος, ὑπολογιζόμενος.

χιλιόμετροδείκτης (ὁ) νεώτ. σῆμα δεικνύον τὸ τέλος ἐκάστου χιλιόμετρου τῶν ἐθνικῶν ὁδῶν.

χιλιόμετρον(ν) (τό) νεώτ. κ. δημ. μονὰς μήκουσ ἴση πρὸς χίλια μέτρα : χιλιόμετρον τετραγωνικὸν ἰμονὰς ἐπιφανείας ἴση πρὸς 1.000.000 τετραγωνικὰ μέτρα, χρησιμοποιοῦμένη πρὸς καταμέτρησην ἐμβαδῶν γεωγραφικῶν περιοχῶν, - χιλιόμετρον κυβικοῦ ἰμονὰς ὄγκου, ἴση πρὸς 1.000.000.000 κυβικὰ μέτρα, χρησιμοποιοῦμένη εἰς τὴν μέτρησην τοῦ ὄγκου οὐρανῶν σωμάτων).

χιλιόναυς-εως ἰὸ, ἰήι κ. μον. ὁ συνιστάμενος ἐκ χιλίων νεῶν, ὁ ἐν χιλίας ναυαὶν ὤν, ὁ χιλίων πλοίων, ὁ χιλιοναῦτης : Εὐρ. Ὁρ.352 ὦ χιλιόναυον στρατὸν ὀρημάσας εἰς τὴν Ἀσίαν, Χαίρες, αὐτ. Ἄνδρ.106 χιλιόναυος Ἑλλάδος ὡκύς Ἄρης, αὐτ. ἸΑ.174 ἐλάταις χιλιόναυσιν ἰάντι ἐλατίνας ναυαὶ χιλιαί, αὐτ. Ρῆσ.262, ΚΜανασσα.Χρον.1238.

χιλιόναυστόλος-ον ὁ ἐκ χιλίων νεῶν, πλοίων συγκείμενος στόλος : Δισχ. Ἀγ.45 ἰδιόρθ. στόλων . . χιλιοναῦτην.

χιλιοναῦτης (ὁ), δωρ. -ναύτας, ἐπὶ στόλου, ὁ συγκείμενος ἐκ χιλίων νεῶν, ὁ συγκροτούμενος ἀπὸ χίλια πολεμικὰ πλοῖα : Δισχ. Ἀγ.45 στόλον Ἀργύων χιλιοναῦτην τῆσδ' ἀπὸ χώρας ἦσαν, Εὐρ. ἸΤ.141 τοῦ τὰς Τροίας πύργους ἐλάθονος κλειψὶ σὺν κώπῃ χιλιοναῦτ' μυριοτευχεὶ Ἀτρεΐδαν τῶν κλειψῶν.

χιλιονταετηρῆς-ιδος ἰήι μτγν. ἐκκλ. τ. τοῦ χιλιετηρῆ βλλ. : Ἰουστ.307Β οὕτως γὰρ Ἰσασίας, - περὶ τῆς χιλιονταετηρῆδος αἰών, Ἐπιφάν.Αἰρ.77, 1031, Μεθόδ.2,μυμ.133C.

χιλιονταετῆς-οὗς-ές μτγν. ἐκκλ. τ. ἀντὶ χιλιετῆ βλλ. : Ἰουστ.57Β χιλιονταετῆ περιόδον.

χιλιονταετία (ἡ) μτγν. κ. μον. ἐκκλ. τ. ἀντὶ χιλιετία, χιλιετηρῆς βλλ. : Εὐσ. Ἐκκλ.'Ιστ.3,28,Μαλδλ.1,7,2.

χιλιοντάς-άδος ἰήι μτγν., μον. ἐκκλ. τ. ἀντὶ χιλιάς βλλ. : Ἄνδρ.Κασιπ.Θησ.Στεφ. ἐν λ. κράτες τὰ κάτω τῶν χιλιοντάδων καὶ ἑκατοντάδων τῶν ἀπὸ κτίσεως κόσμου.

χιλιόπᾶλαι ἑπίρρ., π. κωμ., χιλιάκις πάλαι, πρὸ σφόδρα πολλοῦ χρόνου, πρὸ ἀναριθμητῶν ἐτῶν : Ἀριστφ.Ἰηπ.1155 ἐγὼ δὲ δεκάπᾶλαι γε καὶ δωδεκάπᾶλαι καὶ χιλιόπᾶλαι καὶ πρόπᾶλαι πάλαι.

χιλιόπηγος-ως-υ μτγν. ὁ ἐκ χιλίων πήγων συγκείμενος: Πλωτίν.46,14.

χιλιοπλάσιος-α-ον μτγν. μιν. κ. νεώτ. κ. χιλιοπλάσιος ὁ χιλίας φορές πολυαριθμότερος ἢ μεγαλύτερος ἄλλου τινός: Θερμστ.33. Οἶκοςμ. Ἀποκ.3,8,27 χιλιοπλάσιον τὴν πτώσιν.

χιλιοπλάσιων-ανος-ον μτγν. ὁ χιλιοπλάσιος βλλ.: Σύμμ.1 Ἐ Βασ.2,18,3 οὗ γὰρ χιλιοπλάσιον ἡμῶν.

χιλιοπλάσιως ἔπιρρ. μτγν. κ.νεώτ. χιλιάκις πολυπλάσιως: ΠΔ Δευτ.1,11 κύριος ὁ θεός τῶν πατέρων ἡμῶν προσθεῖη ἡμῖν ὡς ἑστὲ χιλιοπλάσιως.

χιλιοπομπένος-η-ο δημ. ἐπὶ τιμῆς, ὁ ἄξιος νὰ ἀποστῇ ἢ ὁ ὑπόστατος διαπομπεύσεις βλλ., ὁ καταντροπισσόμενος: Πολίτ. Ἐκλ.Τραγ.124,27 δὲ μ' εἶδες, δὲ μὲ γνώρισες, μιά χιλιοπομπένη, πού φῆς ἐβραδιστήκαμε σ' ἓνα προσκεφάλδι.

χιλιόσιος-ποδός-ουμ γλωσσ. κ. νεώτ. ὁ ἔχων χιλίους ἢ πολλοὺς πόδας: 2) γλωσσ. χιλίονους ἰδ., ἢ ζωφίον σκαλωχοειδὲς μετ' ἀναριθμητῶν πόδων, ἢ σαρανταποδαρούσα.

χιλιόσι-α-ον μτγν. συνηθ. χίλιος βλλ.: Διόδ.Σ 5,64.

χιλιόσιτες-ον μιν. ὁ περιέχων μεγάλας ποσότητες αἴτου, ὁ πλάσιος σὲ στάρια: Κ Μανασσ. Χρον.5808 χιλιάσιτα πλουτῶν σιτοδοχεῖα.

χιλιοσημόριον [τό] νεώτ. τὸ ἐν χιλιοστὸν μονάδος τινός: 2) συνεκδ. ἐλαχίστη, μηδαμινή ποσότης.

χιλιοστ(ο)αμπερόμετρον [τό] [γαλλ.]νεώτ. φυσ. ὄργανον ποδὸς μέτρησης μικρῶν ἐντάσεως τοῦ ηλεκτρικοῦ ρεύματος, ἀ. μιλιαμπερόμετρον.

χιλιοστόβαρον [τό] νεώτ. ἀ. χιλιοβάρος βλλ.

χιλιοστόγραμμον [τό] νεώτ. μετρικὴ μονὰς βάρους ἴση πρὸς ἐν χιλιοστὸν τοῦ γραμμαρίου.

χιλιοστάμετρον [τό] νεώτ. μετρικὴ μονὰς μήκους ἴση πρὸς τὸ ἐν χιλιοστὸν τοῦ γαλλικοῦ μέτρον, γραμμῆς.

χιλιοστό(ν) [τό] νεώτ. κ. δημ. ἕκαστον τῶν ἐκ χιλίων ἴσων μερῶν εἰς 4 διαιρεῖται ἢ δύναται νὰ διαιερεθῇ μονάξ τις, χιλιοστημόριον: 2) εἰδ. τὸ χιλιοστὸν τοῦ μέτρον, τὸ χιλιοστάμετρον: 3) νεώτ. στρατ. εἰδ. ἐν τῷ πυροβολικῷ, ἢ χρησιμοποιοῦμένη μονὸς μετρήσεως γωνιῶν ἢ ἴση πρὸς τὴν γωνίαν, ὑφ' ἣν ὁράται τὸ ἐν μέτρον εἰς τὴν ἀπόστασιν τῶν χιλίων μέτρων.

χιλιοστός-ἡ-άν κ. νεώτ. τακτ. ἀριθμ., ὁ κατ' ἀριθμητικὴν σειρὰν κατέχων τὸν ἀριθμὸν χιλία: Ξεν.ΚΠ 2,3,6 οὐκ ἂν κριθῆιν οὕτε πρῶτος οὕτε δεύτερος, οἶμαι δὲ οὐδὲ χιλιοστός, αὐτ.6,3,13, Πλάτ.Φαῖδρ.249B τῷ δὲ χιλιοστῷ ἀμφοτέρω ἀφικνούμεναι ἐπὶ κληρώσιν τε καὶ ἀγρεσίν τοῦ δευτέρου βίου αἰροῦνται [ἔτει], αὐτ.Πολίτ.5: ἤδη χιλιοστὸν ἔτος εἰς ἕκαστον τὸν χρόνον: 2) τὸ θηλ. χιλιοστή ὡς οὐα. τέλος πληρωνόμενον ἐκ θυσίας, μισθ. τὸ χιλιοστὸν μέρος τῆς θυσίας, τὸ διδόμενον εἰς τοὺς ἱερεῖς ἢ ἀ. τελετουργός: Ἡσ. Ἐπιχιστή' τέλος ἀπὸ τῆς θυσίας: 3) νεώτ. τὸ οὗδ. χιλιοστὸν ὡς οὐα. βλλ.

χιλιοστρεμμον [τό] νεώτ. μονὰς ἐπιφανείας ἴση πρὸς χιλία στρέμματα, τετραγ. χιλιδόμετρον.

χιλιοστή-ύος [ή] μοῖρα, σῶμα ἐκ χιλίων στρατιωτῶν, χιλιαρχία: Ξεν.ΚΠ 2,4,3 παραγγεῖλας τὴν πρώτην χιλιοστὴν ἐπεσθαι κατὰ χώραν, αὐτ.6,3,13 τὴν χιλιοστὴν τῶν Ἰππέων λαδῶν, αὐτ.6,3,31.

χιλιοτάλαντος-ον ὁ ἔχων βάρους ἢ ἀξίαν χιλίων ταλάντων: Ἄλεξ.Κυβερνήτης,1,7 ὄψεως ἔχων πολυτάλαντους (φρ. κωμ.). Πλούτ.Περ.12 περιηπομένην λίθους πολυτελεῖς καὶ ἀγάλματα καὶ ναοὺς χιλιοτάλάντους.

χιλιοτράπος ἔπιρρ. νεώτ. κατὰ χίλιους πολλοὺς τράπους.

χιλιοῦμαι-όμαι παθ., παθ. ἀόρ. ἐχιλιώθην, παθ. παρκα. κεχιλιώμαι, ὑποβάλλομαι εἰς πρά-

σθιον χιλίων δραχμῶν Ἄρποκρ. ἐχιλωθέντα Λυκοβργος ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος ἀντὶ τοῦ χιλίας ἀφλοῦντα: ὁ δ' αὐτὸς ῥήτωρ καὶ ἐν τῷ κατὰ Κηφισοδότην φησὶ κεχιλιώσασαι: ἴσο. ἐχιλωθέντων χιλίας δραχμῶν ζημιώθησθαι, ΕΜ 404,13.

χιλιοφθαλμος-ον νεώτ. ὁ ἔχων χιλίους, ἀνοριθμήτους ὀφθαλμοὺς.

χιλιοφόρος-ον μτγν. ὁ φέρων χιλίους, ἴδρα ἐπὶ πλοίου, ὁ ἔχων χωρητικότητα χιλίων ἀμφορέων, χιλίων περιπού τάνων: Δίων Κ 56,27 μήτε πλοία πλείω φορτικοῦ ἐνὸς χλιοφόρου.

χιλιοφύλλος [ὁ] μτγν. κ. νεώτ., δημ. χιλιόφυλλο, τὸ φυτὸν ἀχιλλεία βλλ.: Διοσκ.4,103: 2) τὸ φυτὸν πολλόγων: Διοσκ.4,4.

χιλιόχρονος-η-ο δημ. ὁ ἔχων διάρκειαν ἢ ἡλικίαν χιλίαν ἐτῶν, ὁ χιλιετής: Παναντ. Ἀγ. Ὀρ.95 τῇ χιλιόχρονη τέχνη τῶν Βυζαντινῶν: ἢ κ. ὡς εὐχῆ: χιλιόχρονος νά σαι ἰνὸ ἕλησος πολλὰ ἔτη.

χιλιόχροσος [ὁ] μτγν. ὄνομα φαρμάκου: Ἄλεξ.Τραλλ.11,643.

χιλιώρος-ον[ἄρα] μτγν. ὁ ἀποτελούμενος ἐκ χιλίων ἐτῶν: Λυκόφρ.1035 τὸν χιλιώρον... χρόνον ἰσχυλ. ἐτὸν χιλιετῆ ἄρος γὰρ ὁ ἐνιουστός:1.

χιλογλήτις-ιδος [ή] νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ἐκ τῶν ὄρχοειδῶν.

χιλοδία [ή] νεώτ. γένος προσωπανθῶν φυτῶν.

χιλόκαρπος [ὁ] νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ἐκ τῶν ἀποκυκτοειδῶν.

χιλοκριδί[α] [ὁ] νεώτ. οἰκογέν. κολεοπτέρων σαρκοφάγων ἐντόμων.

χιλός [ὁ] κ. χηλός (ΑΠΔ. π.Ευστ.722) πόα κεκομμένη διὰ τὰ ζῶα, διδομένη εἰς αὐτὰ ἐν τῇ φάνη. ἴδρα δι' ἴππους καὶ ὑποζύγια, ἢ χλωρὰ τροφή τῶν ζῶων: Χοιροθ.ἐν Ἀν. Ὀξ.2,276,23 χηλός σημαίνει δὲ τὴν τροφήν καὶ ὀξύνεται, καὶ θηλυκῶς λέγεται κοί διὰ τοῦ γράφεται: Ἡρ.4,140 Σκύβαι μὲν νῦν τῆς σπετέρης χώρας τῇ χηλός τε τοῖσι Ἴπποισι καὶ ὀδοτα ἦν, Ξεν. Ἀν.4,5,26 τὰ δὲ κτήνη πάντα χιλῶν ἔνδον ἐτρέφοντο, αὐτ.1,5,7 ὄπότε ἂ πρὸς ὕδωρ βούλοιο διατελέσαι ἢ πρὸς χιλόν, Πλούτ.Εὐμ.9 τοῖσι Ἴπποσι χιλόν ἐμαλάτυνας, Ἀρρ. Ἄν.3,7,6 καὶ χιλός τοῖσι Ἴπποσι καὶ ἐπιτήδεια, αὐτ. Ἡθ.6,78Α, Πολυδ.1,183 φάρειν χιλόν τοῖς ὑποζυγίοις ἢ ἐν οὐκμη. μὲ τὸ ζῆρὸς, σανάς, ζῆρὸ χορτάρη: Ξεν. Ἀν.4,5,33 κατελάμβανον κἀκέλους... ἔστεφανωμένους τοῦ ζῆρῶ χιλῶ στεφάνους.

χιλῶ-ὡς σχολ. ἐφοδίαζω διὰ χιλῶ, τρέφω μὲ κεκομμένην χλωρῶν πῶσιν: Ξεν. Ἀν.7,2,21 διὰ γὰρ τὸν βόλον τὰς μὲν ἡμέρας ἐχίλου τοῖσι Ἴπποσι, τὰς δὲ νύκτας ἐφάλαττετο: ἢ κ. παθ. τρέφομαι ἐν φάνη: Ἡσ. ἐχιλοῦσθαι παχύνεσθαι. σιτίζεσθαι: Σχόλ.Αισχ.1κ.540 ἔνθα ἐχιλοῦτο ἡ βοῦς καὶ ἡσθιεν: 2) ρημ.π. χιλῶμα, χιλωτήρ.

χιλωτός-ους-ες τγν. ἐπὶ γῆς, ἢ ποταμοῦ, λασπερή: Δίων Κ 62,2 ἀνεβη ἐπὶ βῆμα ἐκ γῆς χιλώτους ἐκ τῶν ρωμαϊκῶν τρόπων νεποποιημένον ἴδιρ. ἐλώδους.

χιλωμα-ατος [τό] [χιλῶ] κ. μιν. ἀ. χελίωμα ἰσχυλ. Ὀδ.Α 134] ἡ τροφή τῶν ζῶων: Αἰσχ.ἀν.270, Φῶτ. Βιβλ.454,15 τρωγλοσθῆται μαχόμενοι περὶ τοῦ χιλώματος.

χιλώνεις-α-ον κ. χελώνεις ὁ ἀνήκων ἢ ἀνοφερόμενος εἰς τὸν ἀρχαῖον σποδὸν Χίλωνα, ὁ τοῦ Χίλωνος: Διογ.Λ7,72 ὅθεν καὶ Ἀρισταγόρας ὁ Μιλήσιος τοῦτον τὸν τρόπον χιλώνειον καλεῖ [δ.γρ. χελώνειος]: ἢ χιλώνειον [τό] ὡς οὐα. τὸ ρητὸν τοῦ Χίλωνος: Ἀριστλ.Ρητ.2,12,14 ἀμαρτένοισι παρὰ τὸ Χιλώνειον.

χιλωτήρ-ῆρος [ὁ] [χιλῶ] μτγν. κ. νεώτ. ἐπὶ ἵππου καὶ ὑποζυγίων, ὁ περιέχων τὴν τροφήν σάκκος καὶ ἀναρτῶμενος ὀπὸ τῆς κεφαλῆς τοῦ ζώου. ντορ. ὅας: Πολυδ.1,185 ἄφ' οὗ δὲ ἐσθιει Ἴππος. κρευσ-

μένον μὲν ἐκ τῆς κορυφαίας, περιτιθεμένων δὲ τῷ στόματι, χλωιήρῃ. Ἡο. ἐπὶ τοῖς ὑποζυγίοις ἀπὸ κορυφῆς ἐξαρτῶμενον, ἐν ᾧ ἡ τροφή.

χιμάδιος-α-ον δ χιμάδιος βλλ.

χιμάζω ἄ χιμάζω βλλ. Ἡο. χιμάζειν τὸν χειμῶνα διάγειν.

χιμαῖρα (ή) κ. μιν. κ. νεώτ. ἡ αἶξ, ἡ γίδα : Ἰλ.Ζ 181 πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χιμαῖρα, Ἡοιοδ.Θ 322 ἡ δὲ χιμαῖρας, ἡ δ' ὄφιος κρατεροῖο δράκοντος : ἢ ἡ ἐνός χειμῶνος αἶξ, ἐνιαύσιος, χρονιαρικὴ, βετούλα ΕΜ811.53 χιμαῖρα ἢ ἐν χειμῶνι τεχθεῖσα, οἶον ἡ ἕνα χειμῶνα ἔχουσα : Ἀριστλ.Ζ1 3.21.5 δὲ καὶ αἰγί, καὶ βοῖ καὶ χιμαῖρα : πρβλ. Ἀριστφ.Βυζ.η.Εύστ.1625.31 ἐτών οἰγών οἱ μὲν τέλειοι, τράγοι καὶ ἴξαιλοι : ἡ δὲ ἐχομένη ἥλικία, χιμαροί : τὰ δὲ νεώτατο, ἔριφοι :

ἢ ἴδια προσφερομένη ὡς θυσία πρὸ τῆς μάχης εἰς τὴν Ἄγροτέραν Ἀρτέμιαν Αἰσχ. Ἀγ.232 φράσεν δ' ἀόσις ποτῆρ μετ' εὔχην δίκην χιμαῖρας ὕπερθε βωμοῦ πέπλοισι περιπετῆ παντὶ θυμῷ προνοητὴ λαβεῖν ἀέρην, Ξεν. Ἀν.3.2.12 εὐχόμενοι τῇ Ἀρτέμιδι ὁπόσους ὄν κατὰκάνειον τὴν πολεμίων τοσαύτας χιμαῖρας καταθύσειεν τῆ θεῷ, αὐτ. Ἐλλ.4.2.20, αὐτ. Λαυ.13.8, Λυκούργ.97.22 ὁ βασιλεύς ἅμα τὴν τε χιμαῖραν ἐσφαγιάζειτο, Αἰλ. Π1 2.25 ἢ κ. παροιμ. π.Σφ.ἀπ.445 θαλλὸν χιμαῖρα προσφέρων νεοσπάδα (ἐπὶ δελεαστικῶν προσφορῶν) : 2) ἀγρία αἶξ, χιμαρίδι, ἀγριοκάτωκο Ἡο. χιμαῖραν αἶγα ἀγρίαν : 3) εἶδος ἰχθύος : Ἀνάγ.π. Ἀθῆν.7.282B ἡδὺ δ' ἐσθίειν χιμαῖρας φθινοπωρισηφ κρεῖας : ἢ νεώτ. ζωολ. γένος ἰχθύων ἐκ τῶν χιμαριδῶν περιλαμβάνον ἰχθύος ἔχοντας σῶμα καὶ κεφαλὴν πεπεσιμένα :

4) μυθικὸν τέρας πῦρ ἀποφυσῶν καὶ ἔχον σῶμα αἰγός, κεφαλὴν λέοντος καὶ οὐράν δράκοντος : Ἰλ.Ζ 179 πρῶτον μὲν βοῦ Χιμαῖραν ἀραιμακῆτην ἐκέλευσε πεφνέμεν. ἢ.. πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χιμαῖρα, αὐτ. Π1 328, Ἡοιοδ.Θ 319 ἡ δὲ Χιμαῖραν ἐτικτε, νέουσιον ἀραιμακτετον πῦρ, Πινδ.Ο 13.128 Χιμαῖραν πῦρ νέουσιον, Ἀπολλδ. Ἐπιτ.1.9.3 τὴν πύρηνον Χιμαῖραν, Πλουτ. Ἡβ.640B τῶν ποιητικῶν Σφιγγῶν καὶ Χιμαῖρῶν τερωτώδεστερα γένη, Λουκ. Ἐρμῶτ.72 τὴν Ἰπποκετωσῶν καὶ Χιμαῖρῶν . . καὶ ὄσα ἄλλα . . ποιηται . . ἀναπλάττουσιν, Τζέτζ. Λυκούφ.17 ἦν γὰρ καὶ προῖδόντα τινὰ καὶ τὸ πῦρ τῆς Χιμαῖρας φυλάξασθαι :

5) μυθικὸν ὄνομα ἡφαιστείου πιδός ἐπὶ τοῦ ὄρους Κράγου τῆς Λυκίας : Στράβ.14.3.5 Κράγος, ἔχων ἀκρας ὄκτω καὶ ὄλιον ὄβωμνον. περὶ ταῦτα μυθεύεται : τὰ ὄρη τὰ περὶ τῆς Χιμαῖρας : ἔστι δ' οὐκ ἀνωθεν καὶ ἡ Χιμαῖρα φεραγῆ τις ἀπὸ τοῦ αἰγιαλοῦ ἀνατείνουσα : 6) νεώτ. κ. δημ. μετωνυμ. πλάσμα φαντασίας, μάστιγον ὀνειροπλήγη, πόθος ἀπραγματοποιήτος, οὐτοπία, οὐτοπόησι : Πορφύρ.Σκ.9.4 στὸ θλιβερό νησάκι τῆς Χιμαῖρας : 7) νεώτ. βοταν. πᾶν ὄβωον φυτὸν ἐξ ἔμβολισμοῦ.

χιμαῖρας-ἄδος (ή) Ἐπιγρ. αἰολ. ἡ χιμαῖρα β λλ.

χιμαῖρσιος-α-ον μγν. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν χιμαῖραν, αἶγας, ὁ αἰγίος Ἡρωδίων. Ἐπιμ.14 ἐχιμοῖρειον θρᾶσός τὸ τῆς χιμαῖρας.

χιμαῖριζαί (οἰ) νεώτ. οἰκοῦ. ὀλοκεφάλων ἰχθύων.

χιμαῖρικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν χιμαῖραν βλλ.51, ὁ φαντοσιώδης, ὁ ἀπραγματοποιήτος : Πορφύρ.Σκ.95,1 σὰ μιν σικὰ χιμαῖρική στής λίμνης, τὸν καθρέφτην, - χιμαῖρική ἔλις - ακέφης - πάθος ἢ κ. ἔπιρρ. -ώς.

χιμαῖρις-ιδος (ή) μγν. θῆλυ ἔριφιον : Ἀλκίφρ. ἀπ.6.10.

χιμαῖροδότης (οἰ) μγν. ἐπὶ τοῦ Πανός ὁ βασιτεῦον, ὁχεῦον χιμαῖρας, αἶγας, ἄ. αἰγιάτης ἰεσφ. ἔρμ. ὁ ἐπὶ ποδῶν αἰγός βαδίζων, ὁ ἔχων πῶδας

αἰγός, ὁ αἰγοπόδης) : Λεωνίδ.Ταρ.ΑΠ 6.35 τοῦτο χιμαῖροδάτα τελέσιον αἰγῶνυχι Πανὶ τὸ σκύλος ἀγρείης τείνε κατὰ πλατάνου.

χιμαῖροδότης (οἰ) μγν. ὁ θῶν χιμαῖρας, αἶγας : Λεωνίδ.Ταρ.ΑΠ 6.300,8 δέξο χιμαῖροθύτην.

χιμαῖροφῶνος-ον μγν. ὁ φωνεῖων χιμαῖρας, αἶγας, ὁ κατοικοφονίας, ἄ. χιμαροκτόνος : Λεωνίδ.Ταρ.ΑΠ 9.774.

χιμαῖροφῶρος-ον μαν. ἐπὶ τῆς Λυκίας, ὁ τὴν χιμαῖραν βλλ.41, φέρων, περιέχων ἰεσφ ἔρμ. ἡ παράγουσα χιμαῖρας, αἶγας, αἰγοπαραγωγός) : Πλαν. μτφρ. Ὅβιδ.Μετομορφ.340 χιμαῖροφῶρος Λυκία.

χιμαῖραρχος (οἰ) μγν. ὁ ἀγων τὰς χιμαῖρας, τὰς οἶγας, ἰδία ἐπὶ τοῦ τράγου, ὁ προπορευόμενος αὐτῶν : Λεωνίδ.Ταρ.Α11 9.744.

χιμαῖριδαί (οἰ) Ἡο. ἐγένος τι Ἀθήνησνα.

χιμαροκτόνος-ον μγν. ὁ κτείνων, ὁ φωνεῖων αἶγας, ὁ χιμαροφῶνος : Ὀππ.Κυν.1.213.

χιμάρος (οἰ) (τὸ ἄ. μ. ἐν Χρῆστ.Σ16.3.747), θηλ. ἡ χιμαῖρα βλλ., ὁ τράγος : ΕΜ311.50 ἐχιμαρος σημαίνει τὸν τράγον, Εύστ.635, Ὁέοκρ. Ἐπιγρ.4.15 ἀπορρέει χιμαρον καλῶν, Γοιτ ΑΠ 6.190 πιαλέων χιμαρον, Ὀππ.Κυν.1.390 χιμαροὶ λαοῖσιν ἐπιπνεύουσι χιμαῖρας, Χρῆστ.Σ16.3.747 ἔκ τ' ἀρῶν ἄνας αἰγῶν τε χιμάρους : ἢ θηλ. ἡ χιμαῖρα βλλ. : Ἀριστφ.Ἰπν.661 τῆ δ' Ἄγροστῆφ, κατὰ χιλίων παρήνεσα εὐχὴν ποιήσασθαι χιμάρων εἰσαύριον.

χιμάροσφακτήρ-ἠρος (οἰ) μγν. ὁ σφάζων χιμαῖρας, ὁ φονεὺν αἶγας, χιμαροφῶνος : Ἐρύκ. ΑΠ 9.558 λύκιου χιμαροσφακτῆρος.

χιμέθλη (ή) μγν. ἄ. χιμέλλη βλλ. : Διοσκ.2.12 χιμέθλας καὶ καρκινώματα.

χιμέθλων (τὸ) μγν. τ. ἄ. χιμετλων β λλ.

χιμέτλη (ή) μγν. ἄ. χιμέθλη, τὸ χιμέτλων βλλ., ἡ χιμίστρα : Διοσκ.1.184 χιμέτλας ἴδαται, αὐτ.2.199 εἰλωμένες χιμέτλας καὶ πυρκαῖατα ἐπαλειφόμενον ὠφελεῖ, αὐτ.1.149 χιμέτλη πρᾶνυτικὸν κατανυλωμένον.

χιμέτλιώ-ἄω μγν. ἄ. χιμετλιῶ ἔχω χιμετλα, χιμιστρες : Διοσκ.2.30.

χιμέτλων (τὸ) κ. μιν. κ. νεώτ. κ. χιμέθλων κ. χιμέθλων (Γαλ 14,778,18) κ. χιμέτλων οὐνήθ. κτ.πληθ, κυανοερυθραὶ περιγεγραμμέναι οἰδηματώδεις διογκώσεις τῶν δακτύλων, τῆς ρινός, τῶν ὠτων, προερχόμεναι εἰς φύξεις καὶ προκαλοῦσαι ἔντονον κνησμόν καὶ κούσον, ἰδία δὲ δτον τὰ πάσχοντα μέλη ὑψίστανται ὑψηλὴν θερμοκρασίαν, χιμιστρες, ξεπάγιασμα : Πολυδ.2.198 τὸ ὑπὸ τοῦς δακτύλοις ῥήμα καὶ αὐτὸ τὸ μέτρος ἂν ἐπιγιγνεται τοῦτο ἔλκος, Ἡο. ἐχιμετλων τὸ ἐν χειμῶνι γενόμενον ἔλκος, Σουῖδ. ἐτὸ ἐν χειμῶνι γενόμενον ἐν ταῖς ῥήξεισι τῶν δακτύλων ἔλκος : Ἰππῶν.13 ὡς μιν χιμέτλα γίγνεται, Ἀριστφ.Σφ.1167 κακοδαίμων ἐγώ, ὅστις ἐπὶ γήρας χιμέτλων οὐδὲν λήφομαι, Ἀριστφ.Ρητ.3.11.6 ἔστειξε δ' ἔχων ὄπο ποσσί χιμέτλα, Νικ.Ἰπν.Θηρ.682 ὀλοφουδᾶ δὴ φουδᾶ ποσσί χιμέτλα [αρχὸλ. ἐτὰ ἀπὸ κρυμοῦ γινόμενα τῶν ποδῶν ὑπεκκαίματα].

χιμναπτήξ (οἰ) νεώτ. ζωολ. γένος μεγάλων τρωλοδυτικῶν πιθήκων.

χιμῶ-ἄω ἄ. χεμῶ βλλ. Ἡο. ἐχιμῶν ριγοῦν.

χινόθηνοί (οἰ) μαν. φύλον σαρακηνικῶν. Φῶτ. Β18λ.36.

χινοπωριάτικος-η-ο δημ. ὁ φθινοπωρινός, ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὸ χινόπωρο : Χατζδῶν.Υπεράθυρ.8 ἡ χινοπωριάτικη μέρα, σκουνοτυφλασμένη κ' εἰσημι γὰ βροχῆ τὴν ὥρα πού μπήκαμε στὸ ξενοδοχεῖο.

χινόπωρο (τὸ) δημ. τὸ φθινόπωρον : Ζερβ. Τρωγ.ΚΚ 23.26 κ' ἦταν σὰ χινοπῶρον ἡμέρα, Χατζδῶν.Υπεράθυρ.23 τὸ χινόπωρο . . ἡμερο καὶ τὸ μέρος θυροφρ, στὴν ἀκρῆ ἀπὸ τῆ θάλασσα.

χιογενής-ους-ές μτγν. κ. νεώτ. επί ούνου· ὁ Χίος τὸ γένος, τὴν καταγωγὴν· ὁ ἐκ Χίου προερχόμενος· Γεωδ. ΑΓ 11,46 Βρομίου Χιογενή πρόποσι· 2) νεώτ. βοταν. ὁ χιογενής ὡς οὐα. γένος φυτῶν ἐκ τῶν ἐρικοειδῶν.

χιολύσασσα (ή) νεώτ. ζωολ. κατηγορία ἀμφιβίων τοῦ ἄβροσιμ. τῶν κερκοφόρων.

χιοσιδής-ους-ές μτγν., ἰον. κ. νεώτ. ὁ ἔχων τὸ ὄχημα τοῦ χ, ὁ σταυροειδής· Παῦλ. Αιγ. 26,9 χιοσιδέε ἐπιδέσσω.

χιοσιδῶς ἑπίρρο. μsn. κατὰ τρόπον χιοσιδή, σταυροειδῶς· Λέων Φιλ. 129,1) συναπτόμενα ἀλλήλοις χιοσιδῶς.

χιόλιθος (ί) νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτον διπλοῦν ἄλας χλωριούχου νατρίου καὶ χλωριούχου ἀργιλίου.

χίαν (τό) μτγν. σκευῶς, ἀγγεῖον οἴνου ἐκ τῆς Χίου, χωροῦν μίαν ἢ μίαν καὶ ἡμισίαν γράς· Μάχ.π. Αθῆν. 13,579E παρὶν ἔχων δύο χία, θάσια τέτταρα, Πάπ. χιον κεράμιον.

χιονάδα (ή) δημ. τὸ ψιδίκον πτηνὸν προσφθός ὁ ἀλπεϊός.

χιονάθος-η μsn. κ. δημ. ὁ χιονώδης, ὁ λευκός ὡς ἡ χιών, ὁ χιονόλευκος, ὁ κάτασπρος· Διγεν. Ἀκρ. 63 ἐβλάσθησεν ἡ κόρη πανευμορφος καὶ εὐθαλής, ὠραία, χιονάτη, Πρόδρ. 2,195, Βιζυην. Οἱ Καίροί 77 στολιζέται καὶ φερεῖ λευκά, χιονάτα σάν τὰ γένια, Παλαμ. Μάτ. Ψυχ 52,1) κλαδιά καὶ τρόπια καὶ φτερά χιονάτα.

χιόνεος-α-ον (χίονι) ἰων. τ., θηλ.-η ὁ δημοῖς πρὸς χιών, ὁ λευκός ὡς ἡ χιών, ὁ χιονάτος· Ἡσ. χιονέαν· λευκίαι· Ἀσι. ἀπ. 2 πενικασμένοι εἰμασι καλοῖς χιονόισι χιτώσι πέδον χθονός εὐρέος εἰ- γων, Βίων 1,10 χιονέας σαρκός, Ρουφίν. Ἐπιγρ. ΑΓ 5,34 τῆς δὲ διαίρομένης φρονίσαιτο χιονέει σάρξ, ΑΓ Παρ. 209 χιονέα πρόσωπα, Ὀππ. Κυν. 2,86 Αἰγύπτιοι. χιονέσι χροίην, Νόνν. Δ 5,486 χιονέοις ἀκνίτας ἀκονιζούσα βεθέροισι, αὐτ. Εὐαγγ. Ἰω. 20,56 χιονέους σπινθηράς ἀκονιζόντα χιτώ- νος· 2) ὁ ἐκ χιώνος προερχόμενος, ὁ τῆς χιώνος· Ἀπολλωνίδ. ΑΓ 9,244 χιονέαι νιφάδες· 3) νεώτ. ζωολ. ἡ χιονέα ὡς οὐα. γένος ἐντόμων διπτέρων ἐκ τῶν τιπουλιδῶν.

χιονένιος-α-ο δημ. ἄ. χιονόνιος, ὁ ἐκ χιώνος προερχόμενος.

χιόνι (τό) μsn. κ. δημ., μsn. χιόνιον ἡ χιών· Βολασμ. Φυγῆ 77 μακρῖα τὰ γένια του, ἄσπρα σὰ χιόνι, Ζαλοκ. ὁ βοριάς ποῦ τὰ ἀρνάκια παγῶ- νει 2 ἦτον νύχτα· εἰς τὴν στέγη ἐδοαγγούσε ὁ βο- ριάς, καὶ φίλῳ ἐπεφτε χιόνι, Παπαδ. Χριστ. Διηγ. 4 ἐνίστε ἐπνεε ξηρός βορρᾶς, σφιγγων ἐτι μάλλον τὰ χιόνια· || παροιμ. ἀνεμον θηγιοντιον, χιό- νι σὺ σουβλι (ἐπὶ τῶν προσδοκῶντων ἀφελός τῆ ἐκ πραγμάτων ἀδυνάτων), παροιμ. φρ. εἶναι μα- θημένα τὰ βουνά ἀπὸ χιόνια (αἱ δυσκολοὶ δὲν πτοοῦσι τὸν πεπειραμένον), φρ. εἰρων. μ' ἀγαπᾶ σάν τὸ χιόνι στὸν κόρφο του (μὲ ἀποστρέφεται, μὲ μισεῖ), φρ. παιγνιώδης σάν τὰ χιόνια (προσφω- νησις πρὸς ἐπισκεπτήν ἐμφανίζοντα μὲν πᾶ- ροδον πολλοῦ χρόνου)· 2) μsn. κ. δημ. ἐπὶ πραγμ., ὁ· λευκός ὡς χιών, ὁ κατάλευκος, κάτα- σπρος· Λιβ. Ροδ. 1886 τὸν δάον τὸν ἐμβαλλίκευ- σεν ὡς χιόνιν ἦτο ἄσπρος, - ἐπλυσε τὰ ἄσπρά- ρουσα καὶ τὰ 'καμε χιόνι· 3) ὁ κοπ' ὑπερο- λήν, ὁ λίαν ψυχρός· τοῦ ἑπιστας τὰ χέρια καὶ εἰ- ναι χιόνι.

χιονιά (ή) μsn. κ. δημ. ὁ χιονώδης καιρός, ὁ χιονιάς· Ἐρωτόκρ. 2,450 μ' ὄλες τσι φαίνονται χιονιές κ' ἀνεμικές κ' ἀντάρες, αὐτ. 2,555 κ' ὠ- σάν ὁ ναύτης στή χιονιά καὶ στήν πολλήν ἀντά- ρα· 2) δημ. ἡ χιονόσφαιρα· παίζομε τίς χιο- νιές· 3) δημ. ἡ διὰ τῆς χιονόσφαιρας βολή· μ' ἄρχισε τίς χιονιές μόλις μ' εἶδε.

χιονιάς (ί) δημ. ὁ χιονώδης καιρός, ἡ χιονιά· ὁ θά' χυμε χιονιά, ὄνω· φαίνεται.

χιονιάδι (ί) νεώτ. ζωολ. οἶκος, καλοδοτικῶν πτηνῶν.

χιονίω κ. μsn. νεώτ. κ. δημ. ἀμτθ. ἀόρ. [ἐχί- ονισα, παθ. ἀόρ. ἐχιονίσθην Ἰ' Ἀχμ. Ὀνειροκρ 166,11], παθ. παρακ. ἐχιονίσσαι (Διογ. Λ 6,23), δημ. μτχ παθ. παρακ. χιονισμένος, κολύπτω διὰ χιώνος. μὲ χιόνι· Ἡρ. 2,22 εἰ τοῖνον ἐχιόνιζε καὶ ὄσον ὠν ταῦτην τὴν χιώνην δι' ἧς τὴ βέει καὶ ἐκ τῆς ἀρ- χεται βέων ὁ Νεῖλος· || κ. ἀπόλ. ὡς τρίτοπρ. πίπτει χιών, ρίχνει χιόνι, νίφει· αὐτ. 2,22 ὡστε εἰ ἐχιόνιζε, ὄτετο ἄν ταῦτα τὰ χωρία, - σήμερα χιο- νίει· || κ. παθ. κολύπτομαι ὑπὸ χιώνος· Διόδ. Σ 1,39 οὐ τὸν περὶ τὴν μεσημέριαν τόπον χιονί- ζεσαι, Διογ. Λ 6,23 θέρουος μὲν ἐπὶ φάμμου ἐσπῆς ἐκλυδιθετοί, χειμῶνος δὲ ἀνδριάντας κρηγι- σμένους περιελάμβανε [δ. ἀνάγν. κρηγινομένουσι]. Γεωμ. 2,20,3 τὴν συνεχῶς χιονιζομένην γῆν, Σχόλ. Ἀπολλ. Δ 4,269 τὴν Αἴγυπτον χιονιζέσθαι, Ἀχμ. Ὀνειροκρ. 166,11 ἐχιονίσθη τόπος ἡ χύρα· || δημ. κτ. μτχ. παθ. παρακ. ὁ χιονισμένος, ὁ κεκαλυμμέ- νος ὑπὸ χιώνος, ὁ σκεπασμένος μὲ χιόνι· τὰ βου- νά εἶναι χιονισμένα· 2) κ. νεώτ. κ. δημ. μτφ. καθιστᾷ τὴ λευκὸν ὡς ἡ χιών· Ἡσ. ἐχιονίζει λευ- κίνοις· || κ. ἀμτθ. ὁμοιωτικῶς μὲ χιόνια εἰς τὴν λευκότητα· Πορφύρ. Σκ. Διαδότης 7 τῆς στέγης, ποῦ χιονίζουσι περισσότερῶν φτεροῦσας· 3) ρη- ματ.π. χιονισμός, χιονιστής, χιονιστρία, χιονισμός.

χιονικός-ή-όν μτγν. ὁ λευκός ὡς ἡ χιών, ὁ κά- τασπρος· Θεοφρ. Σημ. 3,5 ἐάν κύκλω περὶ τὸ λαμ- πρὸν ὠσιν (μύκαι) εὐδῶδες ὄσσης, χιονικόν.

χιόνιν (τό) μsn. δημ. χιόνι βλλ. 2: Λιβ. Ροδ. 1886.

χιονισμός-η-όν(ι) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ χιώνος, ὁ λευκός ὡς χιών, ὁ κατάλευκος· Πτολ.π. Αθῆν. 9,375D χιόνιον τῆ χροιά χιόνιον· 2) δημ. ὁ προερχόμενος, ὁ κατασκευασμένος ἐκ χιώνος, ὁ χιονένιος· χιόνιος ἀνθρωπος - σπῆτι.

χιόνισμα (τό) μτγν. εἶδος ἀλοιφῆς τῶν ὀφθαλ- μῶν· Ἀλέξ. Τραλλ. 2,142.

χιονισ-α-ον ἔσφ γρ. ἀντὶ χιόνεος βλλ.

χιονίς-ιδος (ή) νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν ἐκ τῶν χιονιδῶν περιλαμβανόν εὐμεγεθῆ πτηνά.

χιόνισμα (τό) νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ χιονί- ζειν, ἡ χιών.

χιονισμός (ί) [χιονίζω] μτγν. κ. σχόλ. τὸ χιόνισμο. ἡ χιών· Ἀπολλ. Σοφ. Λεξ. Ὀμ. ἐν λ. νιφάδεςσι νιφε- τός ἐστιν ὁ χιονισμός· Ἡσ. ἐν λ. νιφετός.

χιονιστής (ί) [χιονίζω] δημ. ὁ χιονώδης και- ρός, ὁ χιονιάς, ἡ χιονιά· 2) ψυχρός ἀνεμος πνεῦον ἐξ ὑψηλῶν μερῶν, εἰς· ἂ ἐχει πέσει χιών· Παπαδ. Χριστ. Διηγ. 5 κραταίως καὶ βαρυνήσους βορρᾶς, χιονιστής, ἐφύσα κατὰ τὰς παρρημονίας τῆς ἁγίας ἡμέρας.

χιονίστρα (ή) δημ. τὸ χιμετλον βλλ.· ἔχω χιο- νίστρας σὰ πόδια· 2) τὸ φυτὸν κολχικόν.

χιονίτης (τό) μτγν. ὁ ἐκ Χίου καταγόμενος, ὁ Χιώτης· Κοτελ. 4,270.

χιονόδα-αντος (ί) λεξ. ὁ ἐν τῇ χιόνι βαδι- ζων· Ἡσ. ἐὸ χιώνος στείβων, ὁ διὰ χιώνος βαδι- ζων· 2) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων λεπιδο- πτέρων ἐκ τῶν σατυριδῶν.

χιονόδατος-ον (βραῖνω) μτγν. ὁ δπου τις βαδίζει ἐν χιόνι, ὁ χιονοσκέπαστος· Ἀρρ. Ἰνδ. ὁ χιονόδατα εἶη ἄν τὰ Αἰθιοπῶν ὄρεα (πιθ. διδρῶν. χιονόβολαι).

χιονοβλήτης-ατος (τό) νεώτ. χιώνος βλήμα, ὁδ. ἡ χιονοσπίθης βλλ.

χιονοβλήτης (ί) μsn. c βάλλον χιών· Ἀσάκ. Θεόδ. 770.

χιονόβλητος-ον ὁ ὑπὸ χιόνος βεβλημένος, χιονισμένος: Ἀριστοφ. Νεφ. 270 στ' ἐπ' Ὀλύμπου κορυφαίς ἱεραῖς χιονόβληται κἀθήσθη.

χιονοβολή(η) νεώτ. ἡ βολή διὰ χιονοσφαιράς.

χιονοβόλια(η) νεώτ. ἡ χιονοβόλη βλ. λ.

χιονοβόλος-ον (βλλάω) μτγν. ὁ βόλλων, ὁ δὲ πῖτων χιόνα, ὁ χιονιόων, ὁ χιονώδης: Πλάυτ. Ἰθθ. 182 Ε χιονόβολος ἡ ὥρα γινόμενη λιποβοτανεῖν ἐπιφθεο τῶν χῶραν, - χιονοβόλος ἡμέρα ἡμέρα καθ' ἣν ἐπέσει χιῶν ἐπὶ τοῦ ἰδάφους).

χιονόβολος-ον (βλλάω) μτγν. ὁ βεβλημένος ὑπὸ χιόνος, ὁ κεκαλυμμένος, ὁ σκεπασμένος με χιόνον, ὁ χιονόβλητος: Στράβ. 9, 2, 25 ἀμφω γὰρ χιονόβολο τα ὄρη καὶ πετρώδη.

χιονοβολῶ-έω νεώτ. βάλλων τινά.

χιονοβόλομαι-έομαι μτγν. παθ. βάλλομαι, καλύπτομαι ὑπὸ χιόνος, σκεπάζομαι με χιόνον: Διοσκ. Σ 539 διήπερ ἐμπίουτες ὄρασι χιονοβόλομαιμνος, αὐτ. 17, 82. αὐτ. 18, 25, Στράβ. 15, 2, 10 ἔστι δ' ὄρεινῆ καὶ κεχιονοβόλητο τότε ὥστε χελεπῶς ὠδεύετο. 2) ρηματ. π. χιονοβόλημα.

χιονοβασκός-όν ὁ βόσκων, ὁ τρέφων χιόνα, κτ. ἄ. ἐρμ. χιονόβοσκος, ὁ τρέφόμενος ὑπὸ τῶν χιόνων: Αἰσχ. ἰκ. 559 λειμῶνα χιονόβοσκον ἰσχόλ. «φασὶ γὰρ λυομένης χιόνος Ἰνδοῖς πληροῦσθαι αὐτόν».

χιονόβοσκος-ον ἄ. χιονοβασκός βλ. λ.

χιονοβροχή(η) νεώτ. χιῶν ἄμα καὶ βροχή.

χιονόβροχο(ι)τό δημ. τὸ χιονόβλυτον, χιονόνερο.

χιονοβροχοπαγής-ους-ές πάπ. ὁ συσταθεὶς ἐκ χιόνος, βροχῆς καὶ πάγων.

χιονοβροσοφερής-ους-ές πάπ. ὁ φέρων χιόνον ἄμα καὶ θρόσον.

χιονόβροστος-ον νεώτ. ὁ ἔχων γυψῖν χιόνος.

χιονοβλυπτική(η) νεώτ. ἡ γαστρικὴ ἀγαλμάτων ἐκ χιόνος.

χιονογραμμή(η) νεώτ. ἡ ἐπὶ τῆς χιόνος συμρομένη γραμμή. 2) π. τοῖς Ἄγγλοις, τὸ θριον τῶν αἰώνων ἡ διαρκῶν χιόνων.

χιονόδατος-η-ο ὁ δερόμενος ὑπὸ πολλῆς χιόνος, ὁ χιονόβλητος.

χιονόδρομια(η) νεώτ. συνήθ. ἐπὶ τῶν βορείων λαῶν, ἀγῶν διολισθήσεως καὶ ἀλμάτων ἐπὶ χιόνος διὰ χιονοπεδίων καὶ χιονοισθητηρίων.

χιονοδρομικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνηκῶν ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν χιονοδρομίαν ἢ τὸν χιονοδρόμον: χιονοδρομικὴ ράβδος.

χιονοδρόμιον(ι)τό νεώτ. κατάλληλος χῶρος, τόπος πρὸς χιονοδρομίαν.

χιονοδρόμος(ι)τό νεώτ. ὁ ἐκτελὼν χιονοδρομίαν, ὁ διαγωνιζόμενος ἐπὶ χιονοσκειπῶν ἐκτάσεως. 2) εἰδ. ὁ χρησιμοποιοῦν χιονοπέδιλα βλ. λ.

χιονοειθής-ους-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ ὁμοιος πρὸς χιόνον, ὁ χιονόλευκος: Νικ. Ἀλεξ. 150.

χιονοείς-εντος-εσσα-εν μτγν. ὁ χιόνος βλ. λ., ὁ χιονόειος, ὁ κατάλευκος: Νικ. Ἀλεξ. 512 καὶ σὺ τῶτ' ἐν δένεσσιν κεραιζόμενον ποτόν ὄξεως νεύμιας, ποτὶ δαίτα συνήρεα χιονόεσσαν ἰσχόλ. «τῆν ὑπὸ χιόνος παγεῖσάν»).

χιονοέλαστια(η) νεώτ. ἡ φθορὰ τῶν θασῶν ἐκ χιόνος, χιονορρογία.

χιονορέμμων-ονος-ον ὁ τρέφων χιόνα, ὁ κεκαλυμμένος ὑπὸ χιόνος: πρβλ. χιονοβοσκός, χιονοτρόφος: Εὐρ. Ἐλ. 1323 χιονοβρέμμονάς τ' ἐπέρας Ἰδαίων Νυμφῶν σκοπιάς.

χιονοθύελλα(η) νεώτ. κ. δημ. θύελλα οὐνοδευομένη ὑπὸ χιόνος.

χιονοκάλυπτος-ον νεώτ. ὁ κεκαλυμμένος ὑπὸ χιόνων, ὁ χιονοσκέπαστος.

χιονοκαταιγίς-ίδος(η) νεώτ. καταιγίς μετὰ πτώσεως χιόνος.

χιονοκοκκίται(οι) νεώτ. βωταν. οικογένεια φυτῶν τοῦ ἀθροίσματος τῶν δικτυληθάνων.

χιονοκρατῶν ἄλλινος-ον μαν. ἐπὶ προσ. ὁ λευκός ὡς χιῶν καὶ λεῖος ὡς κρύσταλλον, ὁ καθ' ὑπερβολὴν ὠραίος: Διγεν. Ἀκρ. 133 λαμπρῶν, χιονοκρατῶν ἄλλινον ἦτο τὸ πρᾶσιον τῆς.

χιονοκρῶσταλλος-ον μον. κ. νεώτ. ἐπὶ ὕδατος, ὁ φυχρὸς ὡς χιῶν καὶ κρῶσταλλος: Βέλθ. Χρυσ. 297.

2) νεώτ. ὁ χιονοκρῶσταλλος ὡς οὐσ., ἡ πλέον τυπικὴ μορφή τῶν κρυστάλλων τῆς χιόνος.

χιονόκτυπος-ον ἐπὶ ὄρους, ὁ ὑπὸ χιόνος τυπτόμενος, ὁ χιονόβλητος, χιονοσκεπασμένος, χιονόδατος: Σοφ. Ατ. 675 Πάν ἀλίηλαγχε, Κυλλανίας χιονοκτύπου πετραίας ἀπὸ δευράδος φάνθη ἰσχόλ. «τῆς ὑπὸ χιόνος τυπτομένης»).

χιονοκύλιμβρος(οι) νεώτ. εἰδ. ἐν τῇ μετεωρολογίᾳ, μᾶζα χιόνος, σχηματισθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, ἔχουσα δὲ μέγεθος ὡσὺ ἡ καὶ πλέον.

χιονόλευκος-ον νεώτ. ὁ λευκός ὡς ἡ χιῶν, ὁ κατάλευκος, κατάσπρος, ὁ χιονάτος: Δρος. Βοτάν. 52 ἐφανείζοντο ὠφελῶι τινες ψωριώτηνες πῖλοι μεταξὺ τῶν ἐρυθρῶν φεσίων καὶ τῶν χιονολευκῶν μαντηλίων.

χιονολισθητή(η) πρὸς (οι) ἰόλισθαίνωι νεώτ. δημα ἔδραζόμενον ἐπὶ δύο παραλλήλων καὶ κοτὰ τὰ ἄκρα τῶν ἀνακεκαμμένων σιδηρῶν ἐλοσμάτων ἢ ἐπιμήκων σσιθῶν, προωθούμενον δὲ διὰ τῶν ποδῶν ἢ διὰ τῆς χιονοδρομικῆς ράβδου.

χιονόλυτον(ι)τό νεώτ. ὁ ἐυτός χιόνος ἄμα καὶ βροχῆς, χιονόβροχο, χιονόνερο. 2) ἐυτός ἐκ τακίσης ἐν μέρει χιόνος, χιονόνερο.

χιονόμαζα(η) νεώτ. ἡ μᾶζα ἐκ χιόνος.

χιονόμαζι(ι)τό μον. χιῶν μετὰ μέλιτος, δροσιστικῶν φάρμκων διὰ τοῦς πυρετούς: Γεωμ. 4, 28, 3.

χιονομετρία(η) νεώτ. εἰδ. ἐν τῇ μετεωρολογίᾳ, ἡ διὰ χιονομέτρου μείρωσις τῆς χιόνος ὀπὸ πάσης ὀπόμεως.

χιονόμετρον(ι)τό νεώτ. ὄργανον μετρήσεως τῆς καταπεσοῦσης ποσότητος τῆς χιόνος ἐν τινι τόπῳ ἐπὶ χρονικὸν τὶ διάστημα.

χιονόνερο(ι)τό δημ. ἡμετεκτῆκα χιῶν πίπτουσα ὡς ἀραιὰ καὶ βραδέως πίπτουσα βροχή, ἄ. νερόχιονο: ρίχνει χιονόνερο.

χιονοοιφᾶς ἄδος(η) νεώτ. νιφᾶς χιόνος.

χιονοπέδιλα(οι)τό νεώτ. κ. δημ. εἶδος πλατυμόρφου κατῆγμένου στερεομένου ὑπὸ τὰ ὑποδήματα διὰ τῆν διολισθῆσθιν ἐπὶ χιονοσκειπῶν ἐκτάσεως, τὰ σκί.

χιονόπεζα(η) μτγν. ἡ ἔχουσα χιονολευκούς πόδας: Νόνν. Δ 22, 136.

χιονοπέλιμος(οι) νεώτ. κ. δημ. μᾶχη διεξαγμένη διὰ βῶλων χιόνος.

χιονορραγία(η) νεώτ. ἡ ἐκ τῆς πτώσεως ἀφθόνου χιόνος προερχομένη φθορὰ τῶν θασῶν, ἄ. χιονοθλασία.

χιονοσκεπασμένος-η-ον νεώτ. ὁ χιονοσκειπῶς.

χιονοσκέπαστος-η-ον νεώτ. ὁ χιονοσκειπῶς.

χιονοσκειπής-ους-ές νεώτ. ὁ κεκαλυμμένος ὑπὸ χιόνος, ὁ σκεπασμένος με χιόνον, ὁ χιονισμένος: Παναδ. Χριστ. Διηγ. 24 ἡ ἀνταῦγια τῶν χιονοσκειπῶν πέριθ ὄρειων, - χιονοσκειπῆς πέριθ ὄδες.

χιονοστέφανος-η-ο δημ. ἐπὶ ὄρειων, ὁ χιονοστέφης βλ. λ.: Παναδ. Χριστ. Διηγ. 26 ἀπὸ τῶν νεφελοσκειπῶν καὶ χιονοστέφανον.

χιονοστέφης-ους-ές νεωτ. ἐπὶ ὄρειων, ὁ οἰοεὶ ἐστεμμένος ὑπὸ χιόνων, ὁ ἔχων τὴν κορυφὴν κεκαλυμμένην ὑπὸ χιόνων.

χιονοστιβᾶς ἄδος(η) νεώτ. σπιθᾶς ἐκ χιόνος, ὀγκώδης καὶ συμπαγῆς μᾶζα χιόνος.

χιονοστέθιλος(οι) νεώτ. ὄνομα σχηματίζων ἀστέθιλον ἐκ τῆς πίπτουσης χιόνος.

χιονόσφαιρα(η) νεώτ. σφαῖρα ἐκ χιόνος, χιονιά.

χιονόσωμος-ον μτγν. ὁ ἔχων χιονόλευκων σώμα Μεθόδ. 231 (Αἰτια 165).

χιονοτόπι (τό) δημ. & χιονότοπος βλ λ. **χιονότοπος** (τό) δημ. τόπος κεκαλυμμένος πάντοτε υπό χιόνων.

χιονότριχος-ον νεώτ. ὁ ἔχων χιονολεούκος τριχάς.

χιονοτρόφος-ον ὁ χιονοθρέμμων βλ λ. : Ἐύρ. Φαίν.803 Ἀρτίμιδος χιονοτρόφον ὄμμα Κιθαίρων.

χιονοθύμια-όμοια μτγν. κ. μον. παθ. καλύπτομαι υπό χιόνων : Διογ.Λ 6,23 χιόνωνος ἀνδριάντας κεχιονωμένους περιελάμβανε· 2) λευκιοίνομαι ὡς ἡ χιών, γίνομαι χιονόλευκος : Ἡσ. «χιονωθήσονται, λευκανθήσονται, λομπρυνθήσονται» : ΠΔ Ψαλμ.67,15 χιονωθήσονται ἐν Σελμῶν, ΨΧρυσ. 10.10 ΠΒ ψυχὴν χιονώθεισαν τῷ φωτισματί· 2) ρηματ.π. χιονωτός.

χιονοφαγητέον (ἔξ ἀφρ. ρ. χιονοφαγῶ) δεῖ ἐσθίειν, φάγειν χιόνα : Εὐτεκν. μτφρ. εἰς Νικ. Ἀλεξ. 240 (ἔκδ. Δ' ἠθ.λ.).

χιονοφεγγής-ους-ές μτγν. κ. μον. ὁ φέγγων, λάμπων ὡς ἡ χιών : Ἰω.Χρυσ.6,324,465, ΨΧρυσ.8, 664C χιονοφεγγὴ μαργαρίτην.

χιονοχάλαζα (ή) νεώτ. χιών καταπίπτουσα υπό μορφήν χαλάζης.

χιονόχρος-ον κ. μον. ὁ ἔχων τὸ χρώμα τῆς χιόνας, ὁ λευκός ὡς ἡ χιών, ὁ χιονόλευκος, ὁ χιονώτος : Φιλῶδ.π. Ἀθῆν.4,147A πάφραρον ἐν κανέοις μάζας χιονοχράδας, ΨΧρυσ.5,735C χ· ὀδωρ.

χιονόχρους-ους-ουν-ουν μον. συνηρ. τ. τοῦ χιονόχρους βλ λ. : ΚΜανασσ.Χρον.77, αὐτ.1153.

χιονόχρως-ωτος (ό,ή) κ. μον. ὁ ἔχων χρώμα λευκὸν ὡς ἡ χιών, ὁ χιονόχρους, ὁ χιονόλευκος : Εὐρ. Ἐλ.216 Ζεὺς πρῶτων δι' αἰθέρος χιονόχρους κύκνου πτερῶ, Πρῶδρ.Ρ 1,6.

χιονώδης-ους-ες κ. μον. κ. νεώτ. ὁ πλήρης χιόνων, ὁ πολύχινος : Ἰνπ. Ἐπιδ. γ' 1032, Εὐρ. Ἐκ.81, Θεόδωρ. Ἀν.14,763 κάτοβρος τὰ ἐπιχειρήματα οὐχ ὀφιωξ οὐδὲ χιονώδη, Ἀπολλ.Ρ 1,826 Θρητικίας ἄραον χιονώδεια νατεάουσι, Νικ. Ἀλεξ.150 Ἰμβρασιδος γαίης χιονώδεις, Πολυδ.5,10 χιονώδες χιρίων, Διον.Περ.423 κορυφαί χιονώδεις Αἴμου, Γεωπ.11,23 χιμιών χιονώδης, - χιονώδης καιρός - ἡμέρα· 2) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ὁμοιος κατὰ τὴν λευκότητα πρὸς χιόνα, ὁ λευκός ὡς ἡ χιών, ὁ χιονόχρους, ὁ χιονόλευκος : Λουκ. Ἐπιγρ.ΑΠ 11,410 ἐν ὀφθαλμοῖσιν Ἰδεν χιονώδεια βῆλδαν, Γρηγ. Νύσσ.1,300β, Ἀπολλιν.Λ·Ψολμ.347,152 χιονώδεις ἐγγύθι πάχνης, Ἀντίοχ. Ὀμ.1037B ἄνωος χιονώδεις, αὐτ.1213Α λευκαίνεται ἱμάτιον καὶ χιονώδεις ἀποτελεῖται, Μωραῖτ.Διηγ.42 με μίαν κάτασπρην γραμμὴν, μεταξωτὴν ἕκ βρόχου χιονώδους ταινίαν· κ. ἐπίρρο. νεώτ. - ὄως.

χιονωπός-όν μτγν. ὁ ἔχων ὄψιν χιόνας ἢ ὀφθαλμοὺς λάμποντας ὡς ἡ χιών : Νόνν.Δ 14,43.

χιονωτός-όν χιονοθύμαι μτγν. ὁ χιονώδης : Νόνν.Εὐαγγ. Ἰω.4,209 ὄρη πάρος ἐξ χύσιν οἴνου ἔανδρῶν ὀδωρ ποίσιες, ὀψίν χιονωτῶν ἡμεψίφας.

χιος-α-ον [κτ. αυναίρ. ἐκ τοῦ χιός] κ. μον. κ. νεώτ. ὁ τῆς ἢ ἐκ τῆς νήσου τοῦ Αἰγαίου χίου, ὁ χιακός : Ἰνπ. Ἀρσθ 828C ὑποδηματων . . ποιέσασα . . ὀλον αὶ χίον κρητικὴς ρυθμῶν εἶχον, Ἀρσθφ. Ἐκκλ 1139 οἶνος δὲ χίος ἐστὶ περιελαλεμμένος καὶ τῶλλ' ἀγαθῶ, Θουκ.5,84 ναυσίν . . χίσιος, Ληρ 941 παρὰ τινος χίου ἀνθρώπου, Θεόδωρ. Λιβ 6,7,33 χίος λίθος, Θεόδωρ 7,47 χίον αἰοῖδον ἰεπί τοῦ Ὀμήρου· || ἄπολ, ὁ ἐκ χίου οἶνος, χιωτικό κρασί : Ἀρσθφ.ἀν.3,301, Λεωνίδ.Ταρ.ΑΠ 7,422,6 ἐν φερήτω δὲ κατέσθης χίω· || τὸ θηλ. κτ. πλῆθ. π. Ἡο. «νίαι· ὑποδημάτους ἀνδρείου εἰδος»· 2) κ. νεώτ. κτ. πλῆθ. πτ. ἡ ἀνευ τοῦ ὀρθου ὡς οὐσ. ὁ κἀνοικος τῆς χίου ἢ ὁ ἐκ χίου καταγόμενος : Ἡρ.1,142 χίον νιν καὶ ἔρω·

θρασί, Ἀριστφ.Βάτρ.970 οὐ χίος, ἀλλὰ Κεῖος ἱσραῖμ. ἐπὶ ἀνείλικρινῶν καὶ δολιῶν, Θουκ.1,19, αὐτ.3,32, αὐτ.8,15 3) χίος ἰένν. βλόκις (ὁ) Πολυδ.9,100 ἐπὶ οὐχίμα τοῦ κατὰ τὸν ἀστράγολον πῦματος ἀριθμοῦ ὀδῶν εἶχεν, καὶ τὸ μὲν μονάδα θηλον καλεῖται κύων, τὸ δὲ ἀντικείμενον χίος, καὶ χίος οὗτος ὁ βῆλος . . οἱ δὲ πλείους τὸν μὲν ἐξίτην Κῶων, τὸν δὲ κύων χίον καλεῖσθαι λέγουσιν», Σχολ.Πλάτ 330 ἰεὸδ. Ηεκκ.1 ὁτὼν δὲ βῆλον ὁ μὲν τὸ ἐξ δυνάμενος Κῶος καὶ ἐξίτην ἐλέγετο, χίος δὲ ὁ τὸ ἐν καὶ κύων» : Στρώτ. Λημοπ.π.Σχολ.Πλάτ.330 χίος παραστάς Κῶων οὐκ ἐξ λένειν ἱσραῖμ. ἡ δυστυχία δὲν μᾶς ἀφῆνε καὶ αἰσθονθῶμεν τῆν εὐτυχίαν προλ.Εὐστ. 11,881, Ἀριστλ.Οὐρ.212,8 μνησῖος ἀστραγάλοις χίους βαλεῖν ὀδύνατον, Ζηνῶδ.6,74 Κῶος χίω : 4) Κῶος ἀστράγαλος ἠδύνατον ἐξ. Παροιμία δὲ ἐστὶ χίος πρὸς Κῶων. ὁ μὲν γὰρ χίος ἠδύνατον ἐν, ὁ δὲ Κῶος ἐξ. Πολυδ.7,204, Εὐστ.1397,40· 4) τὸ θηλ. χίος ὡς οὐσα. ὀνομασία τῆς χίας ἐκ-δόσεως τῆς ἴλ : Σχολ.ἴλ. 10-24,332.

χιούμορ (τό) ἰγγλ. νεώτ. κ. δημ. εὐθυμος διάθεσις ἐκδηλουμένη ἀνευ διαχίσεων καὶ ἐνέχουσα ἄκακον εἰρηνεῖαν, ψύχραιμος θυμηδία, συμποθῆς σαρκασμός, εὐθυμος παραδόξολογία.

χιουμοριστής (ὁ) ἰγγλ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων χιούμορ βλ λ., ὁ ἠμικῶν ἢ γροφῶν μὲν χιούμορ, ὁ ἀκόκως οὐκῶπων, εἰρηνωδιέμενος εὐθυμολόγος.

χιουμοριστικός-ή-όνη νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων εἰς τὸ χιούμορ ἢ ὁ πλήρης χιούμορ, ὁ ἐνέχων χιούμορ : χιουμοριστικὴ διάθεσις, - χιουμοριστικὰ διηγήματα.

χιούμορος-ους-ές ὁ ἐν τῇ νήσῳ χίω ἢ κατὰ τὸν τρόπον τῶν χίων εἰργασμένος : Κριτί.ἀν.28, Ἐπιγρ. κλῖται χιουρνεῖς.

χιούτη (ή) δημ. κ. χήτη ἡ χαιτή βλ λ. : χιούτη τοῦ ἀλάου - τοῦ λιονταριοῦ.

χιράδατος-α-ον ὁ ἔχων ραγῶδας εἰς τοὺς πόδας : Ἡσ. «χιραλέους» τοὺς κατὰ τοὺς πόδας καταρρηγμένους.

χιράς-άδος (ή) λεξ. ἀ. χειράς βλ λ. Ἡσ. «χιράδες» αἰ τὸν πτεράσιος ραγῶδες. ἘΜ 8,2,3 «χιράδες, αἰ τῶν χειρῶν ραγῶδες», Χοιρῶν,εἰς Ψαλμ.27 «χιράς τὸ περὶ τῆν χεῖρα πάθος διὸ τοῦ ἐν», Εὐστ.194,40.

χιρήνας κρητ. ἀντι καὶ ἱρήνης : Ἐπιγρ.

χιρόγραφον (τό) Ἐπιγρ. Φωκίδος ἀντὶ χειράγραφον βλ λ.

χιροπόδης (ὁ) ἀντὶ χειροπόδης βλ λ.

χιρόποδος-οδος (ὁ,ή) Ἡο. ἀντὶ χειρόποδος βλ λ.

χιροπόδων ἀντὶ χειροπέδων βλ λ. : Ἄλκ.ἀν.37β.

χιροψέλλια (ή) νεώτ. βοτον. γένος σπουρανθῶν φυτῶν ἐν ταῖς παρὰ τὴν Μεσόγειον χώρας.

χιτίνη (ή) νεώτ. κερατοειδὴς οὐσία ἐξ ἧς ἀποτελεῖται τὸ ἐξωτερικὸν περιβλεμμα τῶν ὀστροκοδερμῶν, τὸ μέλυσμα τῶν μαλακίων, τὸ πτερωμα τῶν ἀρθροπόδων κτ.

χιτών-ῶνος (ὁ) κ. μον. κ. νεώτ., ἰων. κίθων ἀνδρῶν ἐσωτερικῶν ἐνδύμα, στεγνὸν καὶ ποδῆρες, ἀνευ ζώνης καὶ χειρῶν, φορούμενον ἐν κρῶ (κατὰσκακαί· ἘΜ 812,9 «χιτών» τὸ ἀπλοῦν καὶ λινοῦν περιβόλαιον ἐπιμολογεῖται· δὲ παρὰ τὸ κεχύσθαι ἡμῶν τοῖς σώμασι, . . σημαίνει δὲ δύο ἐπὶ μὲν τοῦ συνήθους ἡμῶν λεγομένου, ἱματίον . . Διαφέρει δὲ πέπλου· ἐπὶ μὲν γὰρ ἀνδρῶν λέγεται χιτών, ἐπὶ δὲ γυναικῶν πέπλος· ἴλ Β 42 μαλακὸν δ' ἐνδύσει χιτώνα . . περὶ δὲ χιτῶνα βάλλατε φάρος, αὐτ.262, αὐτ.Σ 595 οἱ δὲ μίτωνας εἶατ' ἐυνήτους, Ὀδ.Ο 60 χιτώνας ἀνευ χραῖ . . δύνειν, αὐτ.Α 437 μαλακὸν δ' ἐκδύσει χιτώνα, αὐτ.Τ 242 καὶ περιμῶντα χιτώνα, Ἡοιοδ. Ἐργ.537 χλιτῶν τε μαλακῶν καὶ τριμῶντα χιτώνα, αὐτ.Α 237 ἐπιστολάδην δὲ χιτῶνας ἐστάλατ' ὄμ. ἐνίοτε

και μετά ζώνης : 'Οδ.Ε72 ως ειπών ζωστήρι
 θώρας συνέεργε χιτών, αὐτ.132, αὐτ.154 || ἐν
 τοῖς μετέπειτα χρόνοις ὑπῆρχον δύο εἶδη χιτώ-
 νων, ὁ λιωνικός χιτών, σχεδόν ὁμοίος πρὸς τὸν
 ἡμικρινίον, ἐκ λίνου, ποδήρης καὶ χειριδωτός, φε-
 ρόμενος ὑπ' ἄμφοτέρων τῶν ὤμων : 'Ηρ.1,8 ἄμα
 δὲ κιθώνι ἐκδυσμένῳ συνεκδέεται καὶ τὴν αἰδῶ
 γυνή, αὐτ.5,87 μετέβαλον ὧν ἐς τὸν λίνου κι-
 θῶνα, ἴνα δὴ περόνην μὴ χρεώνται, αὐτ.88,
 Ἐοδκρ.273 ἐγὼ δὲ οἱ ἀ μεγάλοισιν ὤμαρτεον
 βύσασσι καλὸν σύροισα χιτών᾽ εἶχεν εἰσαχθῆ
 καὶ εἰς Ἄττικὸν ἐκ παλαιῶν χρόνων, ἀλλ' ἀπέβαλον
 αὐτὸν οἱ ἄνδρες κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Περι-
 κλέους : Θουκ.1,6, Εὐστ.954,47' || δωρικός χιτών
 μάλλινος τετραγωνοειδής, ἔχων βραχέας χειρίδας
 ἢ ἀπλὰς ἀπὸς δι' ὧν εἰσῆγοντο αἱ χεῖρες, βρα-
 χύτατος, μόλις καλύπτων τὸ γόνατον, φερόμενος
 ὀπίσθ' ἀπὸ τῶν ἀνδρῶν καθ' ἅπασαν τὴν δωρικὴν Ἑλ-
 λάδα, παρελήφθη δὲ καὶ ἐν Ἀθήναις μετὰ τὸν
 Πελοποννησιακὸν πόλεμον ἴσο ἑπίσθη τὸ μονα-
 χικὸν ἐνδύμα τῶν Λακωνικῶν κορών, φερόμενος
 αἰσχρὸς μετὰ περόνης καὶ ἀνεύθ' ἱματίου : 'Ηρ.
 5,87, Σχόλ.Εὐρ.Ἐκ.933' || ἐνδύμα ὁμοίου τύπου
 ἐν χρ. παρ' ἄλλοις λαοῖς : 'Ηρ.1,195 ἐσθῆτι . . τοι-
 ῆδε χρέωνται, κιθῶνι ποδνήκεϊ λινέῳ, αὐτ.2,81,
 αὐτ.7,91 Κιλίκας . . κιθῶνας . . ἐνδεδυκότες' πρὸλ.
 Becker Chiric.1.415 Λεξ. Ἀρχαιοτ. ἐν λ. κέε' || κ. μ.ν.
 κ. νεώτ. γεν. ὑπένδυμα, ὑποκάμισον : ΚΔ
 Ματθ.5,40 τῷ θέλοντι . . τὸν χιτῶνά σου λαβεῖν,
 ἄφες αὐτῷ καὶ τὸ ἱμάτιον, αὐτ.10,10, αὐτ.Μάρκ.
 6,9 ἢ ἐνδεδύσθαι δύο χιτώνας, αὐτ.Λουκ.3,11 ὁ
 ἔχων δύο χιτώνας μετὰδύω τῷ μὴ ἔχοντι, αὐτ.
 'Ιω.19,23 χιτῶν ἄρραφος, ἐκ τῶν ἀνωθεν θφαντός
 δι' ἄλου, αὐτ.'Ιουδ.23 τὸν ἀπὸ τῆς σαρκὸς ἐπι-
 λωμένον χιτών᾽, Ἀκολουθ.Μεγ.Δευτέρ. Ἀπόστιχ.
 ἀλλ' αὐτὸς καταλιπὼν τὸν χιτῶνα, ἔφυγε τὴν
 ἀμαρτίαν καὶ γυμνὸς οὐκ ἠσχύνετο' 2) μτγ.
 κ. μ.ν. κ. ἐπὶ τοῦ ἔξωτερικοῦ περιβλήματος, ἐν-
 δύματος : Ἀκολουθ.Μεγ.Τριτ.Ἐδ.9 Αἰῶσι ἐάν γάρ
 τολμῶσα συνεισελθεῖν εἰς τὸν νυμφῶνα, ὁ χιτῶν
 μὴ ἐλέγξει, ὅτι οὐκ ἐστὶ τὸ γάμου' 3) ὁ θῶ-
 ραξ, π.θ. ἐκ δέρματος κεκαλυμμένου διὰ λειπίδων
 ἢ μεταλλικῶν κρικῶν : EM B12,9 κασημαίει δὲ . . καὶ
 τὸν θώρακα' ὅθεν χαλκοχιτώνες ἀ χαλκοθώρα-
 κες' : 'Ιλ.Ε113 αἶμα δ' ἀνηκόντιζε διὰ στραποῖσι
 χιτώνας, αὐτ.Ν 439 ῥέοντες δὲ οἱ ἀμφὶ χιτῶνα
 χάλκεον, 'Ηρ.7,61 περί . . τὸ σῶμα κιθῶνας χει-
 ριδωτοῦς ποικίλους, λειπίδος σιδηρῆς μὲ λειπί-
 δας σιδηρᾶς καὶ χειριδας' || ὁμ. κ. ὡς διάφο-
 ρος τοῦ θώρακος : Ξεν.ΚΠ 6,4,1 ὁ . . στρατός . .
 ἐξωπλιζέτο πολλοῖς μὲν καὶ καλοῖς χιτῶσι, πολ-
 λοῖς δὲ καὶ καλοῖς θώρασι καὶ κράνεσιν' 4) ἡ
 ἀνωτέρα βύρσα τοῦ σανδαλίου ἢ καλύπτουσα τὸν
 πόδα, τὸ ἄνω μέρος τοῦ σανδαλίου : Ξεν.ΚΠ
 8,2,5 ἐστὶ δὲ ἔνθα καὶ ὑποδήματα ὁ μὲν νεο-
 ροτραφῶν μόνον τρέφεται, ὁ δὲ σχιζών, ὁ δὲ
 χιτώνας μόνον αὐντέμων, Ἀριστλ.Ρητ.1392α,31 εἰ
 . . πρόσχημα καὶ κεφαλῆς καὶ χιτῶν δύναται γε-
 νέσθαι' 5) κ. νεώτ. μτφ. πᾶν κάλυμμα, περιβλη-
 μα : 'Ιλ.Γ 57 λάνινον . . χιτῶνα ἰτὸ ἐκ λίθων περι-
 βλημα, δι' οὗ περικαλύπτεται ὁ λιθοβολούμενος,
 'Ηρ.7,139 εἰ καὶ πολλοὶ τεχνῶν κίωνες ἴσαν
 ἑλθακίμωνι ἰτὰ τεχνῆν, Ἀριστλ.Ζ1 5,32,4 ἀραχνῶ-
 δος χιτών, αὐτ.ΖΜ 4,5,7 ἐν χιτῶνι ὑμνωδέσθαι, 'Ιουλ.
 Λογ.2,96C τὸν ἔσχοντες τῆς φιλοτιμίας χιτῶνα
 ἀποδύσασθαι, χιτώνες τῆς γῆς ἰτὰ διαφόρου συ-
 στάσεως ὀνόκωντα στρώματα τῆς γῆς' || κ.
 ἐπὶ τοῦ δέρματος τοῦ ὄφρατος, τὸ σῶμα, τὸ
 ποικύμισον τοῦ φιδίου : Εὐρ.ΙΑ 288' 6) κ. μ.ν. κ.
 νεώτ. ἀνατ. περιβλήμα ὀράγων τοῦ σώματος : 'Ιηρ.
 Ἀρχ.'Ιηρ.15, Ἀριστλ. Ἀγαν.20,5 τὸν ἔσχον χι-
 τῶνα τῆς καρδίας, Πολυδ.2,217 καλεῖται . . περι-

κάρδιος ὕμην, ὁ διαφράττων τὸν θώρακα, δς
 καὶ χιτῶν ὀνομάζεται, Σέξτ.Ἐμπ.33 οἱ ὀφθαλμοὶ
 ἡμῶν ἔχουσι ἐν ἑαυτοῖς καὶ χιτῶνας καὶ ὕβρα,
 Παυλ. Αἰγ.3,22,71,28 Θεοφάν.Νόων.1,224, αὐτ.2,48 οἱ
 χιτώνες τῶν παχέων ἐντέρων, - κερτασιδῆς χι-
 τῶν τοῦ ὀφθαλμοῦ, - ἀμφιβλαστροειδῆς χιτῶν,
 - χιτῶν δαρτός τοῦ ὄφρατος ἰτὸ λῦθῶδες περιβλήμα
 τοῦ ὄφρατος' || κ. ἐπὶ τοῦ περιβλήματος τοῦ
 ὄφου : Ἀριστλ.Ζ1 6,3,8 τὸ ὄφαι οἱ χιτώνες οἱ πε-
 ριέχοντες' || ἐπὶ τῶν ἀλειυτικῶν δικτύων : ΑΠ
 6,11 τριγλοφάρος χιτώνας' || κ. ἐπὶ τοῦ ἰατροῦ
 τῆς ἀράχνης : Ἀχιλλ.Τάτ.2,22 ὀλίγος με ἤγρευεν
 ἀράχνης χιτῶν' 7) κτ. πλθ. οἱ φλοιοὶ ἢ τὰ πε-
 ρικολύμματα πολλῶν σπέρων, βολδοειδῶν ριζῶν
 κττ. : Θεοφρ.Φ18,4,1, αὐτ.5,5,3 ὁ πυρὸς ἐν χιτῶσι
 παλλοῖς, αὐτ.ΦΑη.1,4,1, Πλουτ.'Ηθ.701B, αὐτ.684A'
 8) νεώτ. κωφ. γένος γαστροποδῶν χιτωνίωνων
 μαλακίων περιλαμβάνον μικρὰ ἢ μετρίου μεγέθους
 θαλάσσια ζῶα' 9) νεώτ. βόταν. γένος καρπο-
 φυλλίδων ποσῶδων φυτῶν ἀπαντώντων ἐν ταῖς
 πορὰ τῆν Μεσόγειον χάραις.
χιτωνάριον ἰτὸ μτγ. ὀνοκορ. τοῦ χιτῶν βλλ.,
 γυναικεῖος χιτωνίσκος : Εὐστ.1166,51 «χιτωνίων δὲ
 καὶ χιτωνίωνων, λεπτὸν ἐνδύμα γυναικεῖον πολυ-
 τελέε' : Μέν.ἀπ.141' || κ. ἐπὶ ἀνδρικοῦ χιτω-
 νιοκου : ΑΠ.11,154.
χιτωνία ἰη μτγ. ἄ. χιτώνη βλλ. : Ἀθῶν.14,629B
 παρὰ δὲ Συρακοσίοις καὶ χιτωνέας Ἀρτέμιδος
 ὄρχησις ἐστὶν ἴδιος.
χιτώνη ἰη μτγ. ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, ἥτις παρι-
 σταται γὰρ ἠοχολημένη εἰς τὴν θήραν καὶ φέρου-
 σα τὸν δωρικὸν χιτῶνα : Στέφ.Βυζ. «χιτώνη οὗτως
 ἢ Ἀρτεμῖς λέγεται, καὶ χιτωνία : Καλλ. Δία 77 ἐπα-
 κτήρας δὲ χιτώνης Ἀρτέμιδος, αὐτ.'Αρτ.225
 χιτρε χιτώνη Μιλήται ἐπίδημε.
χιτωνία ἰη ἄ. χιτώνη βλλ. : Στέφ.Βυζ. ἐν λ. χιτώνη
 «οὕτως ἢ Ἀρτεμῖς λέγεται, καὶ Χιτωνία : Ἐπίχ.ἀπ.
 ἐν Στέφ.Βυζ. ἐν λ. χιτώνη καὶ τὸ τὰς χιτωνίας
 αὐλήματος τίς μοι μέλος' 2) εἶδος ἐνδύματος,
 φορέματος : Μελαμπ.508 ἀπὸ τῆς χιτωνίας.
χιτωνίτζι γλωσσ. καλύπτω, περιβάλλω, ἐνδύω
 διὰ χιτώνος.
χιτωνιον ἰτὸ κ. νεώτ. ὀνοκορ. τοῦ χιτῶν βλλ.,
 μικρὸς χιτών, χιτωνικός, ἰδ. εἶδος λεπτοῦ πολυτε-
 λούς γυναικεῖου ἐνδύματος : Ἀμμῶν.148 «χιτωνίων
 τὸ τῆς γυναικεῖος : Ἀριστοφ.Βάτρ.411 νῦν δὲ κα-
 τεῖδον, καὶ μάλ' εὐπροσώπων, συμπαιστρίας, χι-
 τωνίου παραπραγάντους τιθηθὶν προκίμων, αὐτ.
 Λυσ.48, αὐτ.150, αὐτ.Πλ.984 καὶ ταῖς ἀδελφαῖς
 ἀγοράσαι χιτωνίων, αὐτ.ἀπ.312, σ.ύ. 530 τὸ γυναι-
 κείον τοδὶ χιτωνίων, Πλάτ.'Ἐπιστ.363A καὶ ταῖς
 Κέθηςτος θυγατράσι χιτωνία τρία, Ἐοδκρ.15,31 τὶ
 νευτὸ χιτωνίων ἀρδεῖς, Πλουτ.'Ηθ.583D τῆ δὲ
 μητρὶ παραλουργῶν ἠνωσάμεθα χιτωνίων, Ἀθῶν.
 13,590F διόπερ οὐδὲ βραδίας ἦν αὐτῆν ἰδεῖν γυ-
 μνήν' ἐχάσαρον γὰρ χιτωνίων ἠμειλίχου' || κ.
 ἐπὶ τοῦ ἀνδρικοῦ χιτωνίσκου : Λοκ.Μισθ.Συν.37
 πέμπηται τί σοι ἐφειστρίδων ἄθλιον ἢ χιτωνιον
 ὀπάσθαι' 2) νεώτ. στρατ. τὸ ἐξ ἐρέας ἢ βαμβακεροῦ
 ὑφάσματος ἀμψέμον τῶν στρατιω-
 τικῶν' 3) νεώτ. χιτωνίων πυροβόλου πρόσθε-
 τας κυλιδρικός σελήν, δι' αὐ περιβάλλεται τὸ
 ὀπίθιον μέρος τοῦ αὐληθῶς τοῦ πυροβόλου.
χιτωνισκάριον ἰτὸ μτγ. κ. μ.ν. ὀνοκορ. τοῦ χι-
 τωνίσκου βλλ. : Εὐστ.1166,51 «χιτών, ὁ ζωτικός καὶ
 γυναικεῖος, ὁ δὲ ἀνδρικός χιτωνίσκος' ὁ τινες
 ἐπενδύθη, τὸ δὲ βραχὺ χιτωνισκάριον.
χιτωνίσκιον ἰτὸ κ. μ.ν. ὀνοκορ. τοῦ χιτωνίσκου
 βλλ. : Ἐπιγρ. χιτωνίσκιον καρτῶν' || κ. μ.ν.
 μτφ. ἐπὶ τοῦ σώματος : Θεοφιλ.Σ'Ιστ.11C οἶα
 σκηνὴ τῆς ψυχῆς καταλελοιπεί τὸ ἄχθορον
 τουτὶ καὶ γήθινον χιτωνίσκιον,

χιτωνίσκος ἰδί κ. νεώτ. ὄπισκορ. τοῦ χιτῶν βλ.λ. μικρός, βραχὺς χιτῶν, ἰδ. ὡς ἐνδυμα τῶν ἀνδρῶν Μοῖρ.416 χιτωνίσκος, χιτῶν Ἀττικοί, ὑποδύτην καὶ ἐπεδυτῶν Ἑλληνας: Ἄριστφ. Ὀρν.946 βούλει τῶν χιτωνίσκων λαθεῖν, αὐτ.955, Ἀντιφάν.Ἰ.Ἀθῆν. 12,545Α λευκὴ χλαῖνις, φαῖδς χιτωνίσκος καλός, Πλάτ. Ἰνπ.Ε 368C τὸ ἱμάτιον ὄφηται καὶ τὸν χιτωνίσκον, Ξεν. Ἀν.5,4,13 χιτωνίσκος δὲ ἐνεδεδύκεσαν ὑπὲρ γονάτων, Δημ.583 ὥστε με . . θοιμάτιον προέσθαι καὶ μικροῦ γυμνῶν ἐν τῷ χιτωνίσκῳ γενέσθαι, Πλούτ.ἸΗ.202Α: || ἀπαν. ἐπὶ γυναικεῖο χιτωνίου: Δημ.403 ἐπιούσης τῆς θαυρασάσης ἐκείνης, περιρρήξας τὸν χιτωνίσκον ὁ οἰκότης, ἔσθαιε κατὰ νύκτωρ πολλὰς, Ἀπολλῶ. Κομ. ἐν Συνεφήθοις Ι σχιστὸς χιτωνίσκος, Ἐπιγρ.

χιτωνοειδής-οὐς-ές νεώτ. ὁ ὅμοιος πρὸς χιτῶνα.

χιτωνοπέλης ἰδί γλῶσσα. ὁ πωλῶν χιτῶνας, ὁ πωλητής, ἔμπορος χιτῶνων.

χιτωνοφόρα ἰταί νεώτ. ζῶολ. ὁμοταξία πρωτοχορδωτῶν θαλασσίων ζῶων ἐχόντων σώμα ἀσκειδῆς περιβαλλόμενον ὑπὸ χιτῶνος ἐκ φυτοκυτταρίνης.

χιτωνοφόρος-ον Ἦσ. κ. νεώτ. ὁ φέρων χιτῶνα Ἦσ. Ἰεσφ.γρ. χωνοφόρος(ι) 2) νεώτ. τὸ οὐδ. κτ. πληθ. χιτωνοφόρα ὡς οὐα. βλ.λ.

χιτωνοφορῶ-έω ἠγν. κ. μιν. φέρω, φορῶ χιτῶνα: Εὐστ. Ἰλ.975,35.

χιῶ-άω (χι) ἠγν. κ. μιν. σημειοῦμαι διὰ τοῦ χ ἡ σταυροῦ: Τζέτς.Χιλ.6,164. 2) γράφω ἢ σημειοῦμαι σταυροειδῶς: Ἰω.Λυδ.Μην.3,3.

χιῶν-όνος(ι) κ. μιν. κ. νεώτ., δημ. χιῶνι(τι) τὸ μετεωρολογικὸν φαινόμενον, καθ' ὃ οἱ ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ ὑδρατμοὶ πηγνύονται ὑπὸ τοῦ φύχους εἰς λεπτοτάτους λευκοὺς κρυστάλλους, οἵτινες συννευόμενοι πρὸς ἀλλήλους ἀποτελοῦσι τὰς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καταπιπτούσας γιφάδας, ὑετὸς ὑπὸ σιερέαν κατάστασιν τῶν ὑδρατμῶν τῆς ἀτμοσφαίρας Ἀρικῶδ.16,13 ἐχέω χέων καὶ τροπῇ χιών, ὡς τέρμη πρῶτων, ἰδ. ἐπὶ τῆς καταπεσοῦσης ἤδη χιῶνος, ἀντιθ. πρὸς τὴν πίπτουσαν, ἦτις καλεῖται συνῆθ νιφάς, ἀλλ' ἡ διάκρισις ὁμοῦς αὕτη δὲν τηρεῖται πάντοτε: Ἰλ.Κ7 ὄτε πέρ τε χιών ἐπάλυεν ἄρουρας, αὐτ.Μ 278 ὅτε τε νιφάδες χιῶνος πίπτουσι θαμναί, αὐτ.Κ 132, Ὅδ.Ζ 44 ὄτε ποτ' ὄμβρω δεῖσται ὄτε χιών ἐπιπίπτουσι, αὐτ.Ε 476, αὐτ.Τ 205 ὡς δὲ χιών κατατήκετ' ἐν . . ὄρεσσι, Πιδ.Π 120 νιφάσας Ἄϊτνα, πάντας χιῶνος ὀφείας τιθῶναι, Ἦρ.2,22 φάμεν τὸν Νεῖλον ῥέειν ἀπὸ τικομένης χιῶνος, αὐτ.4,31 χιῶνα ἀδρῆν πιπτοῦσαν εἶδα, αὐτ.50 ἡ χιών ἢ ἐν τῷ χειμῶνι πεσοῦσα, Αἰολ.Ἀγ.564 Ἰδαία χιών, αὐτ.ἀν.304 ἥλιος . . τήκει πετραῖαν χιῶνα, Σοφ. Ἀντ.830 χιών τ' οὐδαμὰ λειπῆι Εὐρ.Βάχρ.652 Λευκὴς ἀνείσταν χιῶνος . . βολαί, αὐτ.Κοκλ.329 θταν . . Βορράς χιῶνα . . χῆρ, Ἄριστφ. Ἀχ.138 εἰ μὴ κατέφθῃ χιῶνι τὴν Θράκην ὄλην, Πλάτ.Τιμ.59B τὸν . . ὑπὲρ γῆς χιών, Ξεν. Ἀν.4,4,8 γίγνεται τῆς νυκτὸς χιών πολλή, αὐτ. Ἑλλ.2,43, Ἀριστῶ.Κόσ.4,7 χιών σφοδρὰ καὶ ἀβρότα φερομένη νιφετὸς ὠμόστασι, Θεόδωρ.ἀν. 6,124 χιῶνας πολλὰί γίνονται, ΚΔ Ματθ.28,3 τὸ ἐνδυμα αὐτοῦ λευκὸν ὡσεὶ χιών, αὐτ.Μάρκ.9,3, Πτολ.Γεωγρ.4,8,307,13 ὑποδέχονται τὰς χιῶνας αἱ τοῦ Νεῖλου ἄλμυαι, Σέξτ.Ἐπιμ.11 ὁ Ἄναξγαρὰς τῷ λευκῷ εἶναι τὴν χιῶνα ἀντιθεῖται ὅτι ἡ χιών ὄμβρω ἐστὶ πενήγος, τὸ δὲ ὄμβρω ἐστὶ μετῆρ, καὶ ἡ χιών ἄρα μέλαινα ἐστίν, Γεωμ.Ι,12,11, Παπαδ. Χριστ.Διηγ.5 αἱ στέγαι τῶν οἰκῶν ἦσαν κατὰφορτοὶ ἐκ σκληρυνθείσης χιῶνος: 2) κ. μιν. τὸ ἐκ χιῶνος ὄμβρω, κ. γεν. ὄμβρω φυχρὸν ὡς ἡ χιών, παγωμένον νερὸ: Εὐρ.Τρω.1067 νάπη χιῶνι κατάρσα ποταμί, Ἀλέξ.Μαυδραγορί.Ι,10 χιῶνα πίπειν, Στράτ.Κωμ.Ψυχαστ.Ι οἶνον πιεῖν . . χιῶνι

μεμιγμένον, Ξεν. Ἀπομν.2,1,30 καὶ τοῦ θέρους χιῶνα περιθέουσα ζητεῖ, Ἀσκληπιάδ.ΑΠ 5,168 ἡδὺ θέρους διψῶντι χιών ποτῶν, Πλούτ.ἸΗ.1231ι οὐδ' ὄμβρω πιεῖν οἶνον παρόντος, οὐθδὲ θερμοῦν ἐν θερεῖ, χιῶνος παρακειμένης, Γεωμ.19,9,1.

χιῶντικός-η-ο μιν. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν νῆσον τοῦ Ἀγίου πελάγους Χιῶν ἢ ὁ ἐξ αὐτῆς προερχόμενος, ὁ χιακὸς: Πρόδρ.2, 353 οὐδὲ γὰρ οἶνον πίνοῦσαν χιῶντικον εἰς κόρον, - γλυκὴ χιῶντικά, ἡ χιῶντικο μαστίχη φρ. τὴν ἔπαθε χιῶντικῆ (ὑπέστην ζημίαν τινὰ ἐξ ἰδίας οὐσιότητος) || μαν.τὸ οὐδ' χιῶντικον ὁ οἶνος τῆς Χιῶν: Πρόδρ.2,172 καὶ χιῶντικον νὰ κότῳσας κἂν τέσσαρα μουχρούτια, αὐτ.322, αὐτ.410 ἐκεῖ πάντα πίνοῦσαι, τοῦ οὐθῶν εἰς κόρον κ. ἐπίρωρ. δημ.-κα: τὴν ἔπαθε χιῶντικά (ἄ. χιῶντικῆ, ἢ ἄλα Χιῶντι), **χλαδός**-ή-ον ὁ καλῶς θεραμμένος, ὁ εὐτραφής, ὁ καλοθρεμμένος, παχύς Ἦσ. ἐχλαθὸν εὐτροφές: πρὸλ. χλαμοῦδος.

χλάδω ἢ χλάδω ἀκρ. τ. λαμβανόμενος καθ' ὑπόθεσιν ὡς ἐνάτο. τοῦ ποταμ. κέχλαδσα, σφριγῶ, ὄθ. οἰδοίμοισι, φουσκῶν, οἶον ἐξ ἐπάρεσας, χαρὰς, χαίρων, ὀνόματιοι μεγαλοφῶνας: Πινδ.Π 4,179 κεχλάδοντας ἦθα (ἐπὶ νεαρῶν ἠρώων) || ἰδ. ἐπὶ τοῦ ὕδατος, τοῦ οὐθῶν εἰς κόρον κ. ἐπίρωρ. δημ.-κα: τὴν ἔπαθε χιῶντικά (ἄ. χιῶντικῆ, ἢ ἄλα Χιῶντι), **χλαδός**-ή-ον ὁ καλῶς θεραμμένος, ὁ εὐτραφής, ὁ καλοθρεμμένος, παχύς Ἦσ. ἐχλαθὸν εὐτροφές: πρὸλ. χλαμοῦδος.

χλαῖνα ἡ) κ. μιν. κ. νεώτ., ἰων. κ. νεώτ. χλαῖνις εἶδος χειμερινοῦ ἱματίου ἐκ μεγάλου καὶ παχέος ὑφάματός ριπτομένου ἐπὶ τῶν ὤμων, ἀνωθεν τοῦ χιτῶνος, καὶ συγκρατομένου διὰ περόνης, ἐπινοδύτης, μονδύας βαρύτερος τῆς χλανίδος καὶ ελαφρότερος τῆς κατωνόκης καὶ αἰσῆρας, φερόμενος π. Ὀμ. μόνον ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν πρὸς προφύλαξιν αὐτῶν ἀπὸ τῶν ἀτμοσφαιρικῶν μεταβολῶν Μοῖρ.408 ἐχλαῖνα Ἀττικοί, ἱμάτιον χειμερινῶν Ἑλλήνων, Ἦσ. ἐχλαῖνα χλαμῶς, ἡ ἡμίαον χειμερινῶν ἀπὸ τοῦ χλαῖνιεν, ὁ ἐστὶ θερμαινέων, Εὐστ 1056,55 ἐμονοῦσειδῆς καὶ χιτῶνος παχύτερον περιβλήμας: Ἰλ.Π 224 ἔδ' πλῆσασα χιτῶνων χλαῖνιων τ' ἀνεμοσκεπέων, αὐτ.Κ 133 ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖναν περονήσαστο φοινικέσσαν, διηλῆν ἐκατόβιον, αὐτ.Ω 230 δῶδεκα δ' ἀπλοῖσδας χλαῖνας, αὐτ.Β 183 βῆ δὲ θέειν, ἀπὸ δὲ χλαῖναν βάλας, Ὅδ.Ε 520 ἐπὶ δὲ χλαῖναν βάλεν αὐτῷ πυκνὴν καὶ μεγάλην, αὐτ.Δ 50 ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖνας σθλας βάλαν ἡδὲ χιτῶνας, αὐτ.Ω 276, αὐτ.Φ 118 ἀπ' ὤμοισιν χλαῖναν θέτο φοινικέσσαν, Ἠσίοδ.Ἐργ.537 χλαῖναν τε μαλακὴν καὶ περιμένετα χιτῶνα, Ἄριστφ. Ὀρν. 715 χρὴ χλαῖναν πωλεῖν, καὶ ληδάρην τὴν πρῆσθαι, αὐτ.493, αὐτ.Βάτρ.1459 π.ἄ.ιν. ἢ μήτε χλαῖνα μήτε σίμυρα συμφέρει εἰς τὴν ὁσίαν μήτε χρῆσταις μήτε φαλόος ἢ ὀχληρὸς πόλιτης συμφέρει, αὐτ.Ἰ.φ.738 χλαῖναν μαλακὴν, σίμυραν, Ἀκολεῖδ.Μεγ.Σαβ6. Ἐγκώμ.Στάς.243 χλαῖναν ἐμπαιγμῶ τὸν κομητήτορα πάντων ἐνδύει, Βαλαωρ.Στιχοῦργ.4 Κατὰδ.89 ἐδῶ μ' αὐτὴν τὴν χλαῖναν μου ὄλας τυταλιγμένους || ἐτάσαστο καὶ ὡς βροβειον, ἐπαθλον κατὰ τοὺς ἀγῶνας: Ἰλ.Ω 217 περικαλλέας ἔβλεε πέλους, δῶδεκα δ' ἀπλοῖσδας χλαῖνας, τόσους δὲ τάπητας, Ἦσ.291 παρέχοντες ἄεθα κητῆνα καὶ χλαῖνας καὶ δέρματα || ὄμ. ἐπαναφορίων ἐκ δορᾶς ζῶου: Εὐρ.Κοκλ. ὄθ.δουλάς ἀλάφων σὺν τῆδε τράγου χλαῖνι γυμνῶ: 2) νεώτ. ὁ ἐπεδυτῆς τῶν στρατιωτικῶν, ἄ. μονδύας βλ.λ.3: Δροσ.Βοτάν.16 οἱ ὄπαιοι μεταποιοῦν ὄτω τὰς στρατιωτικὰς χλαῖνας:

3) σκέπασμα τῆς κλίνης ἢ τῆς στρωμνῆς, κουβέρτα, μπατανιά· Πολυδ.10,123 ἐνέδουσιον περιβάλαιον, ἢ ἱμάτιον εὐναῖον καὶ παρευσταῖον, μέγα κοίτασάν, Ἀμμών.146 «χλαίνας καὶ χλαίνιδα διαπέρειν φησὶ Τρύφων . . . χλαίνας μὲν γὰρ φησὶ λέγεσθαι ἐπὶ τῶν ἐγκοιμητῶν καὶ παχέων»: Ἰλ.Ω 646 στορέσας τ' ἐφύπερθε τόππας, χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὐλας καθύπερθεν ἔσασθαι, Ὀδ.Γ 319 χλαίνας καὶ ῥήγας πάλλ' ἐνὶ κοίτῃ, αὐτ.Δ 2γ9, αὐτ. Λ 189 οὐδέ οἱ εὐναὶ δέρναι καὶ χλαίνας καὶ ῥήγας, αὐτ.Ξ 500 ὠρτο δ' ἔπειτα Θάσας, . . . ἀπὸ δὲ χλαίνας θέτο φοινικέσσας, αὐτ.Χ 3 Ἐρυνόμη δ' ἄρ' ἐπὶ χλαίνας βάλε κοιμηθέντι, αὐτ.95, Ὑμν. Ἀφρ.159 λέχος . . . χλαίνην μαλακῆς ἐστρωμένον, Σοφ.Γρ.540 καὶ νῦν δὴ οὐσαί μιννομεν μίαν ἰδὴ χλαίνης ὑπαγάλασμα, Ἐρ.ἀν.ε66, Θεόκρ. 18,19 Ζανὸς τοι θυγάτηρ ὑπὸ τῶν μίαν ἴκετο χλαίνας, Ἀσκληπιᾶδ.ΑΠ 5,168 ὁπόταν κρύψη μία τοὺς φιλέοντας χλαίνας, Μελέαγρ.οὐτ.164 εἰ τις οὐδὲ χλαίνη βεδλημένος Ἰαλιόδωρος θάλλεται· ἢ δὲ κ. μτφ. π. Αἰοχ.Ἀγ.872 χθονὸς τρίμοιρον χλαίνας ἐξηύχει λαθεῖν, ἀπασὲ ἐκάσας καθάρων μορφώματι ἰδῆλ. χῶμα ριπτόμενον ἐπὶ τοῦ σώματος αὐτοῦ ὡς κάλυμμα.

χλαίνω μτγν. περιβάλλω διὸ χλαίνης, ἐνδύω μὲ χλαίνας βλ.λ.: Ἡρώδιον.Γμρ.149· 2) ρημοτ. π. χλαίνιστής.

χλαίνιον ἰτόν μτγν. ὑποκορ τοῦ χλαίνα βλ.λ. μικρὰ χλαίνα: ΑΠ 12,40 μὴ κόψσης, ἀνθρώπε, τὸ χλαίνιον ἰδ.γρ. χλαίνιον.

χλαίνιστής ἰδί μτγν. ὁ περιβεβλημένος διὰ χλαίνης: Ἡρώδιον.Ἐπιμ.149.

χλαينوθήρας ἰδί λεξ. ὁ θηρεύων, ὁ κλέπτων χλαίνας: πρβλ. λαποδύτης.

χλαινοουργική τέχνη ἰδί γλωσσ ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν χλαίνας.

χλαינוδωρός-ον μτγν. ὁ φέρων, φορῶν χλαίνας: Γρηγ.Ναζ.Ἐπιστ.150,869.

χλαίνω-ὠ μτγν. μέλλ.-ώσω, περιβάλλω, καλύπτω διὰ χλαίνης ἐνδύω μὲ χλαίνας: Φίλιππ.Θεσα. ΑΠ 9,293 ἐχλαίνω φέρει παρτυρέω, Νών Δ 1373 εἰμασι μμηλοισι νόθων χλαίνωσ νομῆα· 2) ρημοτ. π. χλαίνωμα.

χλαίνωμα-ατος ἰτόν ἰχλαίνω) μτγν. ἐνδύμα, κάλυμμα, περιβλήμα: Φίλιππ.Θεσα.ΑΠλ.104 χλαίνωμα λένοντας ἰχλαίνα ἐκ δέρματος λένοντος.

χλαλοή ἰδί ὄσμ. κ. ἀχλαλοή ἰσπαν.) ὄχλοδοή, ἦχος σύμμετρικος, ἀντάρα βλ.λ.2) : Σολωμ.Ἐθν. Ὑμν.36 καὶ ἄς εἶν ἄρματα γερμάτη, | καὶ πολέμια χλαλοή, θαλασσρ.Εὐθ.Βλαχάδ Πνευσταῖ 87 τὸν κρότο, τὴν ποδοβολή, τὴ χλαλοή τῆς νίκης.

χλαμπάτζα ἰδί ὄσμ. κ. χλαμπάτσα τὸ ἐπὶ ποῶν νομειτικῶν παράσιτον διατομον, προκαλοῦν εἰς τὰ νομειτικὰ ζῶα τὴν νόσον διατομίαςιν· ἢ δὲ κ. ὄσμ. τῆς ὡς ἐκ τοῦτου νοσο-γενούς πάσας: Μωραϊτ.Διηγ.23 ὡς καὶ ἡ δηλητηριώδης καὶ ἀχρεία χλαμπάτζα, ἀπὸ τῶν ὁλοῖαν τρώγουσ αἱ ἀμνάδες καὶ χλαμπάτζαζοῦσ· 2) συνεκδ. ἡ ἐκ τοῦ παραιοῦ, τοῦ οὐκ ὀρθοῦ διαστῆμου, νόσος τῶν ζῶων διατομίαςος βλ.λ.

χλαμπάτζω ὄσμ. ἐπὶ ζῶων, πᾶσῃ χλαμπάτζαν βλ.λ.2) : Μωραϊτ.Διηγ.23 ἡ δηλητηριώδης . . . χλαμπάτζα, ἀπὸ τῶν ὁλοῖαν τρώγουσ αἱ ἀμνάδες καὶ χλαμπάτζωσ.

χλαμύδα ἰδί ὄσμ. ἡ χλαμύς βλ.λ.· ἢ κ. μτφ.: Ζερβ.Τραγ.21,19 χεγίτρω τ' ἀραχνόφωτο μαγγνάδι ἢ Νύχτα γοργοπλέκει στή σιγῇ ἰσσημιόκλωστη χλαμύδα.

χλαμύδοφθορος ἰδί ὁ φέρων, ὁ φορῶν χλαμύδα, ἰδ. ὡς ἐπίθ. τῶν ἐφήθων Θεόκρ.156 παντὰ χλαμύδοφόροι ἄνδρες, Ἐπιγρ. ὅσοι ὑπὸ ζαθέην τῶν χλαμύδοφόροι εἰσίν.

χλαμύδιον ἰτόν κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ χλαμύς βλ.λ. κ. ἐν γρ. σχεδὸν ἄνευ ὑποκορ. σμγ.: Ἀντιδ. π. Ἀθῆν.6,240Β πρὶν ἐγγραφίνας καὶ λαθεῖν τὸ χλαμύδιον, Μέν Σικ.2,Τέλ. π. Στοβ. Ἀνθολ.97,32 [524.25] ὄπο χλαμυδίω περιέρχουσαι, Διόδ.Σ 19.9 χλαμύδιον ἀλουργές, Πλουτ.Ρωμ.Β οὐκ ἔλαθε τὴν σκάφην τῶ χλαμυδίω περικαλύπτων· 2) εὐτελες περιβλήμα, ἐνδύμα: Πλουτ.Φωκ.29 φαυλότῃτι χλαμυδίω, αὐτ.Δημητρ.9 λαθὼν χλαμύδιον εὐτελες δρόμω φεύων ἐξέφυγεν· 2) νεώτ. βοταν. κτ. πληθ. χλαμύδια τὰ ὑμνώδη περιβλήματα τὰ περιβάλλοντα τὸ σπέρμα φυτοῦ τινος· ἢ νεώτ. χλαμύδιον τὸ ἀπλοῦν ἢ διπλοῦν περιάνθιον ἀνθούσῃ πινός.

χλαμυδοβακτηρία ἰτάι νεώτ. βοταν. κατηγορία σχιζομυκητῶν παραιοιτικῶν φυτῶν.

χλαμύδοειδής-οὐς-ές μτγν. ὁ ὄμοιος πρὸς χλαμύδα, ὁ ἔχων τὸ σχῆμα χλαμύδος: Σπράβ.2,5,9 χλαμυδοειδής πως τὸ σχῆμα, αὐτ.14 ἐστὶ δὴ τὴ χλαμυδοειδὲς σχῆμα τῆς γῆς τῆς οἰκουμένης.

χλαμύδοποιία ἰδί μτγν. ἡ δι' ὑψάνσεως κατασκευὴ χλαμυδῶν· Πλουτ.7,33 εἰδῆ δὲ εἴσικεν εἶναι τάλασσιουργίας μὲν ἢ χλαμυδοουργία, ὑφαντικῆς δὲ ἢ χλαμυδοποιίας.

χλαμύδοποιία ἰδί μτγν. χλαμυδοποιία βλ.λ., ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν χλαμύδας: Ξεν. Ἀπομν.2,7, ὁ ἀπὸ χλαμυδοουργίας ἰδ.γρ. ἀντὶ χλαμυδοποιίας· **χλαμύδοουργός** ἰδί ἰέργω μτγν. ὁ κατασκευοῦσ τῆς χλαμυδῶν: Πλουτ.7,159.

χλαμύδοφορα ἰτάι νεώτ. οἰκογέν. ἡλιοζῶων πρωτοζῶων περιλαμβάνουσα διάφορα εἶδη βιούντα ἐντὸς τῶν γλυκεῶν καὶ ἀκυμῶν ὑδάτων.

χλαμυδοφόρος ἰδί νεώτ. ζωολ. γένος δασυποδῶν νεώρων μικρῶν θηλαστικῶν.

χλαμυδοφορῶ-έω μτγν. φέρω, φορῶ χλαμύδα βλ.λ.: Πλουτ.7,46 ἐντεθεταλίσμεθα ἔλεγον τὸ χλαμυδοφοροῦμεν.

χλαμύδοσμα-όσμαι περιβάλλομαι, καλύπτομαι διὰ χλαμύδος, ἐνδύομαι μὲ χλαμύδα: Νικόδοτρ. ἀπ.ὸ χλαμύδα μεϊράκιον . . . κεχλαμυδωμένον.

χλαμυρίς Ἡσ. ἐπὸς, ὁ κυρίως βρόμος·.

χλαμυρός-ό-άν Ἡσ. ετραφύων, πολυτελής χλαμυραὶ, τρυφάσων, γρυπώσας· πρβλ. κλαθός.

χλαμύς ὑδός ἰδί κ. νεώτ., δημ. χλαμύδα, αἰτ. χλαμύδα κ. χλαμῶν (Σαπφ.ε8), βροχῶς τριγωνοειδῆς μανδύας, οὐτίνας αὐτὸ δύο σκροαί ἐπαρποῦντο κατὰ τὸ ἐμπροσθεν τοῦ τροχλοῦ ἢ συνηθέα. ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ὤμου, ἐν χρῆσει ἀρχικῶς παρὰ τοῖς Ἰππέσι, κ. ἰδ. ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ Μακεδονίᾳ, ὁπόθεν εἰσαχθεῖς εἰς τὴν λοιπὴν χώραν, ὄμοι μετὰ τῶν βορείων καλυμμάτων τῆς κεφαλῆς, εἰδίδετο ἐν Ἀθῆναις ὡς ἐνδύμα εἰς τοὺς ὡς Ἰππεῖς ὑπηρετοῦντας ἐφέθους μέχρι πλήρους ἀνδρώσεως αὐτῶν· Πλουτ.10,124 εοἰ Ἀττικοὶ τὸ λεπτόν χλανίδα, καὶ τὸ Ἰππικὸν χλαμύδα ὡς Θετταλῶν. Πρῶτην δὲ φασὶ χλαμύδα ὀνομάσαι Σαπφῶς . . . Ἀμμών.147 ἐχλαμύς καὶ χλαίνα διαφέρει, καθὸ διὰ πολλῶν ἀπέδειξε Δίδυμος . . . Ἡ μὲν χλαίνα ἠρωϊκὸν φόρημα, χλαμύς δὲ Μακεδονικόν, μετὰ ἐξάκασα· ἐπὶ τῶν ἠρωϊκῶν ὀνομασθεῖσα Σαπφῶς πρώτη . . . μνηστῆρ τῆς χλαμύδος·»: Ἀριστοφ.ἀν.458, Ξεν. Ἀν 7,4, 4 ζειράς μέχρι τῶν ποδῶν ἐπὶ τῶν Ἰππῶν ἔχουσι, ἀλλ' οὐ χλαμύδας, Φιλῆλ.Θυρωρ.1, Ἐπιγρ. χλαμύδες· ἀμφεμμέναι ἐπὶ τῶν ἐφέθων, ΑΠ 7,468, Πλουτ. Ἀλέξ.26, Φιλοστρ.Ἡρ.674 χλαμύδα ἐνηπτοῖ Θετταλικὸν τρόπον, βί. Ἀλέξ.3356 Ἐρμῆν τὸν Ἀμμωνά Θεοῦ φοροῦντα σχῆμα, | κρηύκειον, χλαμύδα τὸ τοῦτον ἐνδεδυμένον· ἢ ἐπὶ ἀγεῖται φανίζεται γεν. ὡς ἐνδύμα νέαν καὶ φέρει αὐτὴν συνήθ. ὁ Ἐρμῆς· Λοικ.Τιμ.30 καί μοι ἔπου ἐχόμενος τῆς χλαμύδος· ὄμ. κ. ὁ Ἐρως: Σαπφ.68 ἐλθόντ' ἐξ ἄραναυ πορρωφῶν παρθόμενον χλα-

μύν, Μελέαγρ. ΑΠ 12,78 εἰ χλαμύδ' εἶχεν Ἔρωσ, Φλόστρ. 772. || ὄβ. κ. ἐν φρεσ. Πλούτ. Ἡ8.752P ἐμνύτα μειράκιον ἐκ χλαμύδος ἐπι παιδαγωγῶν-σθαι θέμενον ἰεῖ ἐφθούσ', αὐτ. 754P ἡ Ἰσημνοδόρα τῆς χλαμύδος ἱμερικοῦ ἐθιγε μόνον ἰυδὸς ἐγένετο ἐφηθοσ'. 2) γεν. τὸ περιβάλλον τῶν πολεμιστῶν, στρατιωτικὸν μανδύος: Ἄντιφ. Ἀθμ. I. Μέν. Μισ II, Πλούτ. Φιλ II ἔχοντα τοὺς νεανίσκους ἐν ταῖς στρατιωτικαῖς χλαμύσιν || ὁ μανδύας, ἐπενδυοῦσ τοῦ κήρυκος: Ἄριστφ. Λυσ. 987 γι δὴ προβάλλει τὴν χλαμύδ'. 3) ὁ μανδύας τοῦ στρατηγοῦ: Πλούτ. Ἱερ. 35 ὄρων... ὁ Περικλῆς περιφροδὸν τὸν κλυθερῆτην καὶ διπρορημένον, ἀνέχε τὴν χλαμύδα πρό τῆς ὄψεως αὐτοῦ καὶ παρακαλύψας ἥρωπτες, αὐτ. Ἡ8.620C ἀναλαμβάνων τὴν χλαμύδα, ὁπότε μέλλοι στρατηγεῖν || ὄμ. κ. ἐπὶ τὸ μονόδυο τῶν βασιλέων: αὐτ. Δημήτρ. 42 ἀναπτύξας τὴν χλαμύδα πᾶσας εἰς τὸν ποταμὸν ἐξέρριψε, ΚΔ Ματθ 27,23 καὶ ἐκδύσαντες αὐτὸν περιβέθηκαν αὐτῷ χλαμύδα κοκκίνην, Ἡρωδ. Ἰωτ. 5.3.12 τῆ τε πορφυραῖ χλαμύδι περιβαλόντες εἶχον ἔνδυον, αὐτ. 7,53. || ὄμ. κ. ἐπὶ τῶν ἐπενδυτῶν τῶν βασιλέων καὶ ἥρώων ἐν τῇ τραγωδίᾳ: Λουκ. Ζ Τρογ. 41 τοὺς ποδήρεις χιτῶνας καὶ χλαμύδας καὶ χαιρίδας, Πλούτ. Λούκ. 39, Ἀθῆν. 5, 198Α σειλνοιο δύο ἐν πορφυραῖς χλαμύσιν καὶ κρηπί-σι λευκαῖς 4) σπαν. ὡς ἐνδύμα ὁστών: Ξεν. Ἐπ. I. 8. χλάνδιον (τό) Ἐπιγρ. ἀντὶ χλάνδιον βλ. λ.: χλάνδιον ἄλογοῦν.

χλανία (ή) Ἡσ. «χλανία, περιβολαί».

χλάνιδιφορός-ον μτγν. κ. μων. ὁ φέρων, ὁ φορῶν χλανίδα βλ. λ.: Πρᾶξ. Θερφ. 9,13, ἐκδ Σιπ. 18 γρ. χλανιδιφορός.

χλάνιδιον (τό) ὑπόκορ. τοῦ χλανίς βλ. λ. συνήθ. ἐπὶ γυναικεῖο ἐπενδυτοῦ: Ἡσ. εἰμάτιον λεπτόν: Ἡρ. I. 195 χλάνιδιον λευκὸν περιβαλλόμενος, Σοφ. ἀπ 400, Εὐρ. Ὀρ. 42, αὐτ. ἰκ. 110 σὲ τὸν κατήρη χλανιδίος ἀνιστορῶ, Ἄριστφ. Λυσ. 1189 στρωμάτων δὲ ποικίλων καὶ χλανιδίων, Φλόστρ. Ἀπολλ. 4,20,3 μεταβάλλον τε τῶν χλανιδίων καὶ ληδίων καὶ τῆς ἄλλης συβαριδός, Ἰουλ. Ἐπιστ. 35,67,16 σχολαστικός ἡ τριδίωνος ἡ χλανιδίων φορών.

χλάνιδισκίον (τό) μτγν. ὑπόκορ. τοῦ χλανίς βλ. λ., ἁ. χλανίσιον: Ἄριστ. Ἰν. I. 111 [πθ. ἔσφ. γρ. ἀντὶ χλανισκιδιον].

χλάνιδιοποιία (ή) ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν χλανίδας, τὸ ἐπάγγελμα τοῦ χλανιδιοποιῶ: Ξεν. Ἀπομν. 2,7 ἀπὸ χλανιδιοποιίας.

χλάνιδιοποιός-όν μτγν. ὁ κατασκευάζων χλανίδας, ὁ κατασκευαστῆς χλανιδῶν: Πολυδ. 7,159.

χλάνιδουργία (ή) ἰ' ἔργω μτγν. ἡ χλανιδιοποιία βλ. λ.: Πολυδ. 7,34.

χλάνιδιοφόρος-ον κ. μων. ὁ φέρων, ὁ φορῶν χλανίδα βλ. λ.: Ἀρχιπ. ἐν Λεξ. Σαββ. 2,24 ὦ μάκαρ, ὅς ἐπὶ χλάνιδιοφόρος κούρσι τὸν ὄφροδισιον κήπον ἀποδρέπει, ΚΠορφ. Ἐκθ. 745.

χλάνιδιώτης-ῆ-όν γλωσσ. ὁ περιθεβλημένος, ὁ ἐνδεδυμένος χλανίδα βλ. λ.

χλάνις (ἰδός) (ή) εἶδος λεπταῦ καὶ ἐλαφροῦ μαλλινοῦ ἐπενδυτοῦ, ὃν ἐφόρουσ ὄνδρες καὶ γυναῖκες πρὸς κῶμον υἰλλὸν ἢ πρὸς προσφύλαξιν ἐκ τοῦ φύχους: Πολυδ. 10,124 καὶ Ἄττικαί τὸ λεπτὸν χλάνιδας, Ἡσ. ἐχλονίδες λεπταὶ ἱμάτια: Σίμων. 44,12, Ἡρ. 3,139 χλανίδα... περιβαλλόμενος πυρρῶν, αὐτ. 140, Ἄριστφ. Ἐκθ. 848 γέρων δὲ χυρεὶ χλανίδα καὶ κοινόποδα ἔχων, αὐτ. Ὀρν. 1693 γομικὴν χλανίδα δότω τις ὄδωρ μοι, αὐτ. ἀπ. 414 χλανίς λευκή, Ἄντιφ. Ἀντασί I χλανίς Μιλησια, Ἐθ. βουλ Σφηγγοκ. 2 παρθενικαί... χλανίσιον ἡλοκαίς καθάρουσαι, Ἐπιγρ. Πέλασ I σεμνάς σεμνάς χλανίδ' ἔλκων, Δημ. 958 οὐδὲ δεῖνα φησι πᾶσχειν, εἰ

σὺ μὲν χλανίδα φορεῖς ἰός σημεῖον ἐκτεθλυμένου βίου, Τέλ. π. Στοδ. Ἀνθολ. 108,82 οὐδὲ ἐν χλανίδος κατασκευῇ οὐδὲ ἐν στρωμνῆς μαλακότητι, Πλούτ. Ἡ8.912E ταῖς σαῖς χλανίσι καὶ τάπησι, Λογγίν. Ὀφ. 43,2 πολυτελεῖς στρωμναὶ καὶ χλανίδες. 2) οὐκᾶμα τοῦ ἵππου: Μελέαγρ. ΑΠ 5,172 ἄλλας ἐπέει ἄηροῦς θάλαπθ' ὑπὸ χλανίδι.

χλάνισκιδιον (τό) ὑπόκορ. τοῦ χλανίσκος βλ. λ.: Ἄριστφ. Εἰρ. 1002 δούλοισι χλανισκιδίων μικρῶν.

χλάνισκος (τό) μτγν. ὑπόκορ. τοῦ χλανίσκος βλ. λ.: Πολυδ. 7,48 «χλάνις δὲ ἱμάτιον λεπτὸν χλανιδίου δ' αὐτὸ καὶ χλανίσκος ἐκάλεσαν»: Ἄριστφ. Ἀχ. 519 ἔσφυκοφάντει Μεγαρέων τὰ χλανίσκος, Ἀλκιν. I. 131 κομη... χλανίσκος περιεβόσκον, Ἀλκίφρ. I. 38 ὑπὸ τοῦμόν κοιμωμένη χλανίσκον.

χλάνισκος (τό) μτγν. ὑπόκορ. τοῦ χλανίς βλ. λ.): Ἱεροκλ. Φιλολοχ. 5J δύο χλανίσκους τοῖς ὀκταέτεσι παιδίσσι ἰδ. γρ. παιδίσκας.

χλάνιτις-ιδός (ή) κτ. πληθ. χλάνιτιδες τὰ περιδέραια: Ἡσ. ἐχλανιτιδες, ὄρμοι παρθένων.

χλάνος-ους (τό) Ἡσ. «τὸ περὶ τοὺς τραχίλους ὄσος».

χλαπαταγή (ή) δημ. βαθ. ὄχλοιο, χλαλοή, χλαπάτσα ἰή) δημ. ἄ. χλαπάτσα βλ. λ.

χλάρ ἰωτ. τ. τοῦ χλαρός βλ. λ.: Γρομμ. π. Ἀν. Βάχμ. 1,419,6 Ἡσ. ἐχλάρ κόχλαξ.

χλαρόν ἔσ' ὑποθεμερῶν ἐπιθ. χλαρός-ά-όν Ἡσ. ἐχλαρόν κόχλαξ 2) Ἡσ. ἐχλαρόν ῥυπαρόν, λεπτόν, τρυχολέον, ἄχρονον 3) κ. ὡς οὐσα Ἡσ. ἐχλαρόν ἐλοιηρόδ κώθων 4) κτ. πληθ. π. Ἡσ. ἐχλαρόα φαίστα ἔν ἐλαίφω 5) κ. ὡς ἐπίορ π Ἴλιδ. Π 9,38 χλαρόν γελάσσας ἰενακίως ἀκμοῖως, δ' ἐρομ. μετὰ χλαρός, ἐθῶμος, εὐχάριστα, γλῆκα, κτ. ἀχθλ. ἐπροσνήει κολ ἄδω, κτ. Hermann δωρ ἀντὶ χλαρόν, κτ. Schneid. κ. I' ὄβ. ἀντὶ λάρων.

χλεμερόν-ά-όν Ἡσ. «χλεμερόν χλαρόν, θερμόν».

χλεμπάγια (ή) [κατ.] δημ. ἁ. πλεμπάγια κ. πλεμπά βλ. λ.

χλεμπάγιας (τό) δημ. ὁ ταπεινῆς καταγωγῆς ἄνθρωπος 2) ὁ χυδαῖος.

χλεμπόγια (ή) δημ. ὑπερφύριμος καὶ κίτρινωπός σικυδὸς ὁ ἡμερός 2) μτφ. ἐπὶ γυναικός, ἡ χλεμπανιάρα βλ. λ.

χλεμπονιάρης (τό) δημ., τὸ θηλ. -ονιάρα ἡ χλεμπόνα, τὸ οὐδ. -άριος, ὁ ἔχων κίτρινην χροιάν, κίτρινον χρῶμα ἰδ. ἐξ ἐλωδῶν πυρετώδ. ὁ κίτρινωπός, ἁ. χλεμπονισμένος.

χλεμπονισμένος-η-ο δημ. ἐπὶ προσ., ὁ χλεμπονιάρης βλ. λ.

χλεμυρόν-ά-όν Ἡσ. «χλεμυρόν χλασνοθεύσαν».

χλευάζω ἰχλεύη κ. νεώτ., μέλλ. χλευάσω, ὄορ. ἐχλεύασσα, ποθ. ὄορ. ἐχλεύασθη, σκίπτω ὁ βρατικῶς ἢ καταφρονητικῶς, λοιδωρῶ, περιπαίζω, κοροιδεῖω: Ἡσ. ἐχλεύασεῖ ἐμπαίξῃ, γελῶν 3) Ἄριστφ. Βάτρ. 376 καὶ παιζῶν καὶ χλευάζων, Δημ. 348 ἐβδων... τελευτῶντες ἐχλευάζον, Ἄριστφ. Ρητ. 1379α, 30 ὀργίζονται δὲ τοῖς τε καταγελάσει καὶ χλευάζουσι καὶ σκώπτουσιν, Ἡολυδ. 4,3,13 τοὺς μὲν δῖοιτρο χλευάζων, ΚΔ Πρᾶξ. 13 ἔπειρο ἔδ. χλευάζοντες ἔλεγον οἱ, αὐτ. 17,32 οἱ μὲν ἐχλεύαζον, οἱ δὲ ἔπειον || μτ αἰτ. προσ. ἐμπαίξω, περιγελάτω, μεταγερίζομαι τινά ὑβριστικῶς ἢ περιφρονητικῶς: Πλάτ. Ἐρωξ. 397 I) καταγελάτει καὶ ἐχλεύαζε καὶ ἔπειεν αὐτὸν, Δημ. 7ῃ χλευάσει ὄμιας αὐτ. 1149 ἄλλ' ἐχλεύαζε με, Πλούτ. Καῖσ. 64 τοὺς... μάντιες ἐχλεύαζε, Λουκ. 10ξ. 46 ἡδᾶς... ἐχλεύαζε καὶ καταφρόνεις, Σχολ. Ἄριστφ. Νεφ. 1239 ὡς παχῦθερμον αὐτὸν χλευάσει κ. μτ. αἰτ. ποδγμ.: Πλούτ. Ἡ8.803C χλευάζοντα οὐτὸν τὰς νυκτοφάριας, αὐτ. Ρωμ. 10 τὸ μὲν ἐχλεύαζε τὸν ἔργων κ. καθ. χλευάζομαι κατογελάωμαι μετὸ χλεύης:

Ἔπικρ ἀπ.131 ὠργίσθησαν χλευάζεσθαι τ' ἰθάσησαν, Διάδ.Σ 193 βίον ὑπὸ τῶν φαύλων χλευαζόμενον, Πλούτ.Σερτ.13, αὐτ.25 ὄνομα χλευαζόμενον ὑπὸ τῶν ἀκούοντων, αὐτ.Κικ.1, Πάπ. ἐχλευάσθη παρ' αὐτοῦ. || τὸ μέγ. χλευάζομαι, ἐν ἐνεργ. σμ.: Πλούτ.Βροῦτ.45 τοὺς χλευασομένους καὶ κακῶς ἀφροντας αὐτόν, αὐτ.Ἡθ.504F. 2) ρηματ.β χλεύαξ, χλευασία, χλευάσμα, χλευασμός, χλευαστής, χλευάζε-ἀκος(ί) (χλευάζω) μ.γν. κωμ. ἀντὶ χλευαστῆ βλ.λ.: Πολυδ.9,149 σκωπτικῶν, γελοισιῶν, χλευαστήν, χλευαστικόν, χλευάσκα.

χλευασία (ή) κ. μων. χλευασμός, ἐμποιγμός, ὄβρις: Ἀριστ.Τοπ.6,3 ἐὶ γὰρ χλευασία, ὄβρις τις. Δημ.705 ἦν δὲ ταῦτ' ἐνέδρα μετὰ χλευασίας καὶ κατασκευασμῶς.

χλευάσκα-ατος(ί) (χλευάζω) μ.γν., μων. κ. νεώτ. ακώμια, ἐμποιγμός, περιγέλωξ, ὄβρις μετὰ καταγέλωτος: ΠΔ Ἰὼθ 12,4 δίκαιος γὰρ ἀνήρ καὶ ἄμεμπτος ἐγεννήθη εἰς χλευάσκα, Σχολ.Ἰλ.Ε 459 τὸ βάρβαρον χλευάσκα, Προκλ.π. Φώτ.Βιβλ.319,21 διὰ τινων χλευάσμα εἰς γέλωτα προαγγεῖσθαι τὴν θανά, ASS Σεπτεμβρ.7,222D.

χλευασμός(ί) κ. μων. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ χλευάζειν, δὲ μετὰ χλεύης ἐμποιγμός, σκώμμα, περιγέλωξ, περιγέλασμα Ὄωμ Μ 915,2 ἐχλευάζω λέγει, χλευασμός δὲ μηκέτι, ἀλλὰ πᾶσι καὶ χλευασίαις: Δημ.254 ἔστιν. ὅστις ἄνευ αἰδέει τὴν ἀσιγνήν τῆ πόλει συμβῆσαν διὰ τοῦτο τὸ φήσιμ' ἡ χλευασμὸν ἡ γέλωτα, Πολυδ.β.8,5, αὐτ.18,117,6,5 γελᾶσαντος ἐπὶ χλευασμῶ, Πλούτ.Ἡθ.741A εἰς οὐκ ἦν τὸ ἐρώτημα χλευασμῶς οὐδὲ ὄβρις, αὐτ. Ἀρατ.39 ταῦτα ὄβρις εἶναι καὶ χλευασμὸν αὐτοῦ, αὐτ.Πομπ.36. || Λουκ.Ἀλ.25 ἐπὶ χλευασμῶ διεξίω, Γρηγ.Νύσσ.2,720D, Ἄνων.Ἐγκώμ.Κάμ.30,7 Miller οὐκ ἀποφεύγει τῆς δυσμορφίας τὸν χλευασμὸν' || ὡς τρόπος τοῦ λέγειν ἡ ρητορικὸν σχῆμα, ἐρωπεία βλ.λ.: Ἄνων.π.Ρήτ.Β,724 ἐχλευασμῶς ἐστὶ λόγος μετὰ μειδιήματος προφερόμενος, ὡς ὅταν τὸν ριψάσπει ἀπεγγεῶντες ἀνδρείον πολεμιστὴν εἴπωμεν.

χλευαστής(ί) (χλευάζω) κ. μων., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐμποιγῶν, ὁ περιγέλωξ: Ἀριστ.Πτ.1380a,29 τοῖς μὴ ὄβρισταῖς μπεδὲ χλευασταῖς μπεδὲ δλιγῶροις, αὐτ.1384b,10 οἷον χλευασταῖς καὶ κωμωδοποῖτες, Μάρκ.Αἰρ.6,47 αὐτῆς τῆς ἐπικήρου καὶ ἐρημέρου τῶν ἀνθρώπων ζωῆς χλευασταί, Πολυδ.9,149, Γρηγ.Ναζ.1,764B χλευασταὶ γενόμενοι, Φώτ. Ἐπιστ.278,6 τῆς δεσποτικῆς ἐντολῆς χλευαστής, Βλαχόν.Παλλκ.106 κὶ ἦταν ἐστὶ τὸ καινὸ κοροῦδο κὶ ὄλουων ὁ χλευαστής.

χλευαστικῶς-ή-όν μ.γν. κ. νεώτ. ὁ ρέπων εἰς τὸ χλευάζειν, ὁ ὄβριστής, ὁ ἀνειδίαστής, ὁ κακολόγος: Πολυδ 6,122 χλευαστικῶς κὼλαξ, αὐτ.4,128, αὐτ.9,149, Ἐπιφάν.69. 2) κ. νεώτ. ὁ ἀνήγων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὸν χλευασμὸν, ὁ πρὸς ἐμποιγμὸν γενόμενος, ἐπὶ ποιήματος: ΑΠ9,39 εἰς Ἀφροδίτην καὶ τὰς ἑννάε Μούσας χλευαστικόν, - χλευαστικὸν λόγος.

χλευαστικῶς ἐπιρρ. μ.γν., μων. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον χλευαστικόν, ἐμποιγτικῶς, ὄβριστικῶς: Σχολ.Ἰλ.Δ,6, Πολυδ.6,200, Γρηγ.Νύσσ.2,34A χλευαστικῶς χαρίζονται, αὐτ.3,139A τὸν χλευαστικῶς εἰς σὲ διαποιέοντα, Οἰκώμ.ΚΔ Ἀποκ.370,31 (Cramer) χλευαστικῶς αὐτοῖς χρῆσάμενος.

χλεύη(ή) κ. μων. κ. νεώτ. καταφρονητικὸν ακώμια, περιγέλωξ, ἐμποιγμός, ἀνειδίασμός, λοιδορία: Μοισρ.406 «χλεύη Ἀττικαί, γέλωξ Ἑλληνες», Πολυδ.β.78 ἐπὶ πράγματι χλευασμός, χλευασία χλεύη γὰρ λέγεται μὲν παρὰ πολλῶν, ἐν δὲ οὐκ οἶο δ' εὐρύων, Ἡσ. ἐγέλωξ, ἐμποιγμός, χλευασμός: Ὑμν.Δῶμ.222 ὅτε δὴ χλεύης μιν ἴδμεθ. . . παρσκόπτου' ἐτρέφατο, Φιλ.2,11, Λουκ.Παράσ.

40 πράγμα χλεύης ἄξιον, ΑΠ7,345, Κλήμ.Ἀλ.1 ταῦτα οὐ χλεύης τὰ μυστήρια, Ἡρωδίου.Ἰστ.7,8, 4 οὐ θαύματος ἀλλὰ χλεύης καὶ γέλωτος ἄξια, Ἡλιόδ.Αἰθ.9,24 χλεύην . . καὶ ὄβριον τὸ πρᾶγμα ἠγασομένους, Βασ.2,630D χλεύης καὶ γέλωτος ἄξια, αὐτ.1,114D κατὰ τινα χλεύην καὶ ἐρωπείαν, ASS Ἰανουῖο 3,568D χλεύην ἀνούσιοιτον ἀνεκέρδαναν, Ἀκροπ.Γ αὐτ.Μοῖου 7,80E εἰς χλεύην τῆς μακρίας. 2) μων. τερβεία, ἀπάτη, γοητεία: Μαλά.1 187,18 αὐτὰ χλεύης τινὸς ἐπορευόθη.

χλεύμενος Ἐπιγρ. κεχλευασμένος, ὡς ἐξ ἀπλοῦ τινος χλεύω, πρβλ. ἄρχμενος, βλήμενος, δέγμενος.

χλῆδης(ί) Ἡσ. ὁ σπᾶδων, θαλασσίος, ἐνούχοος.

χλῆδος(ί) κ. χλῆδος συμφροῦς, φρυγανώδη κώματα, ἀποκαθάρματα, ἰδ. τὰ ὑπὸ τῶν ποταμῶν ἡ χυμῶρων παροσυρόμενα καὶ καταβιθισζόμενα ἡ ὅσα σαρῶνει τις καὶ ἀπορριπτεῖ ἐκ τῆς οἰκίας EM 812,54 «χλῆδος» ὁ κλῆρος τῶν ἀποκαθαρωμάτων, ὁ ἔχων ἴσων τινά καὶ ἄσιν βροτανώδη καὶ φρυγανώδη ἡ ἰσῶρος λίθων»: Αἰσχ.ἀπ.14, Δημ.1278 τὸν χλῆδον ἐκβαλὼν εἰς τὴν ὄδον, αὐτ.1279 τὸν χλῆδον εἰς τὴν ὄδον ἐκβεβῆκασι, καὶ τὴν αἰμασίαν προαγγάντες στενεύτερον τὴν ὄδον πεποίησαν ἰδ. γρ. χλῆδον πρβλ. κέραδος.

χλῆδῶ-ᾶω Ἡσ. ἀντὶ χλῆδῶ βλ.λ.

χλῆξ ἰων. τ. τοῦ χλᾶξ ὡ βλ.λ.

χλιάνω (χλιώ) κ. νεώτ. κ. δημ., μέλλ. χλιανῶ (Ἀριστοφ.Λυσ.386, ὄβρ. α' ἐχλιῖνα Ἰ.Ερμησιάν.π. Ἀθῆν.13,599A, κ. μ.γν. κ. νεώτ. ἐχλιῖνα, ἀπαρω. χλιῖνη (ΑΠ9,241), παρακ. κεχλιῖνα κ.Ἡσ.), παθ. ὄβρ. ἐχλιᾶνθην Ἰουκ.Ἐρωτ.40), θερμαινῶ, ζεσταίνω: Ἡσ. «κεχλιῖνα, τεθέρμακα», Ὄωμ.Μ 915 «χλιῖνας Ἀττικοί, οὐ χλιᾶνας»: Ἀριστοφ.Λυσ. 386 οὐκοῦν ἐπειδὴ πῦρ ἔχεις, σὺ χλιανεῖς εἰς σεαυτὸν, Ἀλεξ.Μιλχ.1,11 προσητήσαντα χλιανεῖν πάλιν ἰθερμαινεῖν πάλιν τὰ φαγητῶ, Ἀριστ.Πρ. 8,18 κατὰ μικρὸν χλιανεῖν τινά, αὐτ.21,25 [ἀντίθ. ὀπταν], Διοσκ.1,49 χλιανεῖ ἐπ' ἀνθρώκων ἕως ἄν συνεφθῆ, ΑΠ Παράρτ.90. κ. παθ.: Ἀντιφάν.π. Ἀθῆν.4,169D ἐγχελευς. . ἐν βυθοῖσι κακκῶδες χλιανεῖν, ἀρεθῶ, ἔφεται, Ἀριστ.Π.1,87,2, Λουκ.Ἐρωτ.40 σιδηρὰ τε θρυγὰν πυρὸς ἀμβλεία φλογὶ χλιανθέντα' τὸ παθ. ὅμ. κ. ἐπὶ τῶν ὑπὸ τοῦ πυρὸς προσβεβλημένων: Ἰνπ.Κωσκ.143B οἱ διαλείποντες, ἀναμάλως δὲ χλιανόμενοι, αὐτ.1012C.

|| νεώτ. κ. δημ. ἐν ἀναφ. πρὸς ὕγρῶ, θερμαινῶ ὄλιγον τιν, καθιστῶ τὶ διὰ τῆς θερμάνσεως χλιανῶν || δημ. κ. ἐν ἀναφ. πρὸς εἰώρροχον, ἰδ. μάλλινα' 2) καθιστῶ τὶ μαλακόν, ἀπαλόν διὰ τῆς θερμότητος: Πλούτ.Ἡθ.658B τὴν σελήνην ἥρεμα χλιανίονσαν ἀνυμφορεῖς τὰ σώματα, Ἀπολλωνιδ.ΑΠ 9,244 χλιῖνα νοτεροῖς ἀσθμασιν ἄνω γένου, αὐτ. 125. 3) μ.φ. διαθερμαίνω, διεγείρω, ἐρεθίζω: Ἐρμησιάν.π. Ἀθῆν.13,599A σίω δ' ἐχλιῖνην. . Σωκράτης. . Κύπρις ἠγνίσουσα πυρὸς μένει κ. παθ.: Μελέαγρ.ΑΠ 5,150 θῆρες ἀτεγκτοὶ τέρπονται τρυφερῶ χρωτὶ χλιανόμενοι, αὐτ.164, αὐτ.171.

4) ρηματ.π.χλιᾶσαι, χλιασμο.

χλιανός-εως(ή) μων. κ. νεώτ. θερμανσις, ἡ διὰ τῆς θερμότητος μαλάκυνσις: Θεόφιλ.Πρωτ. Σφυγμ.5,5 (ἐκδ. Βερμερίης) πέφιν καὶ χλιανόν. || νεώτ. τὸ καθιστῶν τιν χλιανόν, ἀναφ. πρὸς ὕγρῶ.

χλιαρός-ά-όν (χλιώ) κ. μων. κ. νεώτ., δημ. χλιανός-ή-ά κ. χλιός, ἰων. χλιερός-ή-όν κ. -ρός-όν [Ἰνκ. Ἀλεξ.360], ὁ ὄλιγον τιν θερμὸς, ὁ ὑπόθερμος, ἰδ. ἐπὶ ὕγρῶ: Ἡρ.4,181 ὄβρω κρηναῶν. . τὸ τὸν μὲν ὄβρρον γίνεσθαι χλιανόν, ἀγορήθ. δὲ πληθυσίος ψυχρότερον, Ἐπιχ.91B [Αἰετ.] καὶ πειν ὁ-δωρ διπλάσιον χλιανόν, Ἀριστ.Πρ.5,36 τὸ σῶμα ἡμῶν ἀτρίδα χλιανόν ἀφίσταν, Διάδ.Σ 1,84 λουτρὰ χλιαρὰ, αὐτ.17,50 πηγῶν χλιανῶν, Πλούτ. Ἡθ.915B ὄδατα πηγάτα χλιαρῶτερα, Ἀθῆν.3,123D

τὸ δὲ χλιαρὸν ὄδωρ Ἀθηναῖοι μετόκερος καλοῦσιν, Συνέσι· Ἐπιστ.120 τοὺς δυσμετέους ὄδατος χλιαροῦ διδόασι· κ. ἐπὶ ἐδεσμάτων· Μάγν. Διονυσ 2 ταγνίταις . . χλιαροῦς, Κρατίν. Νόμ. 8 τέμαχος ὄρφω χλιαρὸν, Ἀριστοφ. Ἀχ. 975 τὰ δ' αὐτὸν πρὸς χλιαρὰ κατεσθίειν· 2) κ. νεώτ. μῦθ. ὁ ἀδιαφορὸς, ἐπὶ πρῶσ· ΚΔ Ἀποκ. 3,16 οἰδᾶ σου τὰ ἔργα . . οὕτως ὅτι χλιαρὸς εἶ, καὶ οὐτε ζεστός οὔτε ψυχρὸς· 3) νεώτ. μῦθ. ὁ μαλακός, ὁ ἀνευ σθένους, ὁ ἀτονος, ὁ ἀδύνατος· χλιαρὰ ἀντίστασις - ἐνέργεια.

χλιαρότης (ή) μῦθ. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης ἢ κατάστασις τοῦ χλιαροῦ βλ. λ. η, τὸ νὰ εἶναι τὴ χλιαρὸν, ὑπόθερον· Πράκλ. Τετραβ. 1,20,53· 2) μῦθ. κ. νεώτ. ἀτονία, ἔλλειψις δροσιστηριότητος, ἀδράνεια· Ἀθωνάδ. 2,37δ', Νεῖλ. Ἐπιστ. 238,5 ἢ χλιαρότης καὶ ἡ ψωβρία, - ἐνηργήσας μὲ κάποια χλιαρότητα· ἢ νεώτ. κ. ἐπὶ ἀσχέσεων προσώπων· ὁμ. κ. ἐν ἀνοφ. πρὸς οἰκονομικήν, Ἰδ. χρηματιστηριακὴν κοῦτάσασιν· χλιαρότης τῆς ἀγορᾶς - εἰς τὸ χρηματιστήριον.

χλιαροφύγιον (τό) πλυσσ. ὁ τόπος ἢ τὸ οἰκίημα, ἐν ᾧ λαμβάνει τὴν ὑπόθερμον λουτράν.

χλιαρῶς ἑπίρρ. κ. μαν. κ. νεώτ. μετὰ ἢ διὰ χλιαρότητας βλ. λ. η· Ἰππ. 870 Α, Ἰππιατρ. 60,8 ἐγχεματίζει τὴν ὑπὲρ χλιαρῶς· 2) μῦθ. κ. νεώτ. ἀσθενῶς, ἀτόμως, χαλαρῶς, ἀνευ ἐντάσεως· Ἀθωνάδ. 2,371δ' τοὺς χλιαρῶς καὶ θαθύμως προσερχομένους - ὑπεσστήριξε τὴν ὑπόθεσιν σας χλιαρῶς.

χλιασμα-ατος (τό) ἡλιανῶι ὑπόθερμόν τὴ μέσον πρὸς ἔθερμανον καὶ μαλκόνισμα, Ἰδ. θερμαντικὸν καὶ μολακτικὸν τὸ κατάπλασμα, ἄ. Ἐυβρεγμια βλ. λ. η· Ἰππ. 402,27 καὶ πρὸς τὰ ἄλλα ἀλγήματα τῶν πλευρέων χλιάσματα προσστήθηναι καὶ κηρώματα, αὐτ. 604,1 πύρησι καὶ χλιάσμασι.

χλιασάλιον θρυπτόμα, εἶμαι χλιαδανός, τρυφηλός βλ. λ. ε· Ξεν. Συμμ. 8,8 οὗχ ἀδρότητι χλιασάλιονομένους, οὐδὲ μαλακία θρυπτομένουσι ἰδιάγοντος βίον τρυφηλὸν καὶ ἄστωτον.

χλιαδάνος-ή-όν μολακός, θρυπτικός, τρυφηλός, ἡδυπαθής, ἀδρόδιατος, διεφθαρμένος· Αἰσχ. Πέρσ. 544 χλιαδάνος ἤβης τέφριν, Εὐρ. Κύκλ. 500 χλιαδάνης . . ἑταίρας . . βόστρουχον, Πλούτ. Ἀлк. 23 ἐν Σπύρτῃ γυμναστικός . . ἐν Ἰωνία χλιαδανός ἰεῖσι τοῦ Ἀλκιβιάδου, Χρησμ. Σιδ. 3,356, αὐτ. 3,50 βασιλεῖς χλιαδανοί, Πολυδ. 6,185.

χλιαδάνοσφύρος-ον ὁ ἔχων χλιαδανὰ, ἀδρά, τρυφερά σφύρα· Ἀνακρέοντ. 4(144),7 ὁπὸ βορβίτω δὲ κούρα . . χλιαδάνοσφύρος χορεύει.

χλιαδᾶ (ή) (χλιω) κ. νεώτ. τρυφή, τρυφηλότης, μαλθακότης, ἡδυπαθία, πολυτέλεια· Μοῖρο. 407 ἐχλιδῆ Ἀττικὸν, τρυφή Ἑλληνική, Τιμ. Λεξ. 276 ἐχλιδῆ· ἔκλιωσις καὶ μολακία, ἐληρται δὲ ἀπὸ τοῦ ἐχλιάνωσι καὶ ἐκλελύσθαι ἀσθενεῖα τοῦ θερμοῦ· Ἡρ. 6,127 Συναρίτης, ὅς ἐπὶ πλείστον δὴ χλιαδῆς εἰς ἀνήρ ἀπικέτο, Αἰσχ. Πρ. 466 ἀγαλμα τῆς ὑπερπλοῦτου χλιαδῆς, Πλάτ. Συμμ. 1971) τρυφή, ἀδρότητα, χλιαδῆς, Ξεν. ΚΠ 4,5,54 ἡμεῖς οὐκ ἐν χλιαδῆ τεβράμμεθα, Μάξ. Τύρ. 3,21 ἢ Σαρδαναπάλου τρυφῆ καὶ ἡ Μηδικὴ χλιαδῆ, Ἡρωδιαν. Ἰστ. 2,6 ὀρώντες . . τὸν Μακρόν ἐν χλιαδῆ καὶ τρυφῆ διατρώμενον, Αἰλ. Ζ1,5,1) χλιαδῆν καὶ θρύφιν μείσσης· 2) ἢ ἐκ τοῦ τρυφηλοῦ καὶ πολυτελοῦς βίου προερχομένη ἀνοκλασία, ὄβρις, ἀλασυνεῖα, θρασύτης, ὑπερφοπία· Αἰσχ. Πρ. 436 μὴ τὴ χλιαδῆ δεκεῖτε μὴδ' ἀσθαδία σιγάν με, Σοφ. Οἶ 888 δυσπάτρου χάριν χλιαδᾶς, αὐτ. ἀπ. 679 ὄγκωθεις χλιαδῆ· 3) πὸν δ, τι ἀνίκη· εἰς τὸν μαλκόνον καὶ ἡδυπαθῆ βίον, οἶον πολυτελῆ ἐνδύματα, πολύτητα κοσμήματα κτ.· Σοφ. Ἰκ. 452 ὧμα τοῦμόν σὸ χλιαδαῖς ποικημένον, Εὐρ. Ἰων. 26 ἦν εἶχε παρθένοσ χλιαδῆν τέκνω προσάψασ' ἔλιπεν ὡς θου-

μένω, αὐτ. Ρῆο. 960 ἔμυρνωσάμι μυρίων πέπλων χλιαδῶν, αὐτ. Ἐλ. 424 πέπλωσ δὲ τοῦσ πρὶν λαμπρὰ τ' ἀμφιβλήματα χλιαδᾶς τε πόντος ἤρασε· 4) ὁμ. κ. ἐπὶ τῶν αἰωματικῶν θεληγίτων· Αἰσχ. Ἰκ. 1003 παρθένων χλιαδαῖσιν ἐμυρφόων ἐπὶ πᾶς τις παρελθόντων ὄμματος θεληγίτων τὸξέμυ' ἐμυρφεν, Σοφ. Ἰκ. 52 λοιθαῖσι . . καὶ καρατόμοσι χλιαδαῖς στέφαντες (ἰδιὰ τῆς ἀφθόνου καὶ πλουσίας κόμης ἀπομυρβίσεισ ἐκ τῆς κεφαλῆς, Εὐρ. Φοῖν. 224 κόμασ ἐμάσ θεῦσσι παρθένων χλιαδῶν (παρθενικὸν καύχημα).

χλιαθμα-ατος (τό) ἡλιδῶι ὀντι χλιαδῆ βλ. λ. η· Εὐρ. ΙΑ 74 χρυσῶν τε λαμπρὸς βορβάρω χλιαθμάτι. **χλιαθς**-ουσι (τό) ὀντι χλιαθῆ· Ἰων. Χ. π. Ἰσ.· πρβλ. χλιαθς.

χλιαθῶ EM 812,3) ὀντι χλιαθῶ βλ. λ. **χλιαθῶ-ῶ** (χλιθῶ) ποι., μέλλ. -ῶσ, εἶμαι χλιαδανός, τρυφερός, ἀδρόσ, λεπτός· Πινδ. Ο. 10(11),84 χλιαθῶσ δὲ μολάη πρὸς κάλαμον ἀντίσσει μελέων, Αἰσχ. ἀπ. 322 χλιαθῶν πλόκαμος· 2) συνήθ. ἐν κακῇ σμ. εἶμαι μαλθακός, διαγῶ ἐν χλιαδῆ, βίον τρυφηλόν, ὧ τρυφηλῶσ καὶ ἀσώτως· Πολυδ. 6,185, Ἰσ. χλιαθῶ . . τρυφᾶ· Αἰσχ. Ἰκ. 833 βλοσυρφόρα χλιαθῶ δύσφορα ναι κᾶν γῆ, Ἀριστοφ. Λυσ. 640 ἐπαι χλιαθῶσαν ἀγλαῶς εὐρεφᾶ με, Φιλ. 1,324,3) οἱ χλιαθῶντες καὶ ἀδρόδιαταισ ζώντες, Ἰω. Χρυσ. 1,391Ε τὰ χλιαθῶσ τῶν γυναικῶν τὸ δῶτ. πράγματος, ἐν τῷι πράγματι· Αἰσχ. Πρ. 971 χλιαθῶν ἑοικασ τοῖσ παροισὶ πράγμασιν, Εὐρ. ἀπ. 976 πλοῦτω χλιαθῶσα, Αἰλ. Ζ1 3,2 τῶ κόσμη χλιαθῶσα· 3) κ. ἐμυρθ. (ἐπὶ τιμῆ), ἐπαίρομαι, ὑπερφοπεύομαι διὰ τὸ πράγμα· Σοφ. Ἰκ. 360 μέλλοι τις σίσαιν δῶρ' ἐφ' ὀσσι νῦν χλιαθῶς· 4) ὀντι μ. χλιαθῆμα.

χλιαθων-ωνος (ό) ἢ χλιαθῶν-ωνος εἶδος κοσμήματος τιθεμένουσ καὶ τοῖσ βραχίονας ἢ περὶ τοῖσ τραχήλουσ ἢ καὶ περὶ τὰ σφύρα τῶν ποδῶν· Ἰσ. ἐχλιθῶντες· κόσμος ὅν αἱ γυναῖκες περὶ τοῖσ βραχίονασ εἰδώσασ φορεῖσ καὶ τοῖσ τραχήλουσ, Χοιροβ. Θεο. 75,14, Ἀσι. π. Ἀθῆν. 12,525 δαιδάλοισι δὲ χλιαθῶντες ἀρ. . . ἀμφὶ βραχίασιν, Ἀριστοφ. ἀπ. 309,11, Πολύξ. ἀπ. 1, Ἐπιγρ. χλιαθῶν χρυσία ἔχων, ΠΔ Ἀρ. 31,50 σκεῖος χρυσοῦσ καὶ χλιαθῶσ καὶ φέλλασ καὶ δακτύλιον, αὐτ. Βασ. 2,1,10, Διδόξ. Σ 18, 27 περὶ . . τοῖσ τραχήλουσ χλιαθῶνας λιθοκολήτους, Πλούτ. Ἰδ. 145Β χλιαρῶνα χρυσοῦσασ ἐκπωμάτων καὶ γραφῶσις οἰκνημάτων καὶ χλιαθῶνσι ἡμίονων καὶ Ἰππων περιδερμαίσις.

χλιαθῶν-ωνος (ό) δ. γρ. τοῦ χλιαθῶν βλ. λ. Χοιροβ. Θεο. 75,14.

χλιαθῶνθουσ-νοδος (ό, ἦ) ὁ φορῶν κοσμήματα περὶ τοῖσ πόδασ, περὶ τὸς κνήμασ· Ἰσ. ἐχλιθῶνθόνουσ· χλιαθῶνας περὶ τὸς πόδασ ἔχοντα, ταυτάστι περισκελιόσασ.

χλιαθῶσασ-εωσ (ή) μῦθ. κόσμος, κόσμησις· Πλούτ. Ἰδ. 145Β χλιαθῶσασιν ἡμίονων καὶ Ἰππων περιδερμαίσις (δ. γρ. χλιαθῶσασιν).

χλιαροθαλησ-αδς-ές ὁ χλιαρός βλ. λ. η· Φιλόξ. π. Ἀθῆν. 9,409Β χλιαροθαληδς ὄδωρ ἀνερχόντες.

χλιαρόσ-ή-όν Ἰων. τ. τοῦ χλιαρὸς βλ. λ.· Κρατίν. π. Ἀθῆν. 9,385D κᾶτ' ἐς σκοροδάλλην χλιαρὸν ἐμδᾶπτω.

χλιμίτς μον. δημ. συγκεκ. τ. τοῦ χλιμπτρίκω βλ. λ. χρεμετιζω, χλιμπτρίκω· Ἐρωτόκρ. 2,236 ο ἔνα φαρὶ μαυρόφαροσ, ὁμοφω καὶ μεγάλο | κηδῶν-τας καὶ χλιμῆζοντασ ἤκασε κάθε ἔλαο.

χλιμιν(ν)τρίκω μον. κ. δημ. ἄ. χλιμπτρίκω βλ. λ. χρεμετιζω· Διγεν. Ἀκρ. 1197 αἱ φάρασ ἐχλιμπτρίκων καὶ τὰ σурτά ὁμοίωσ, Πολιτ. Ἐκλ. Τρογ. 109,6 ὁ μαυρόσ τοῦ χλιμίντριωσ, Σολωμ. Ἐθν. γρ. 108Β σφαλερὰ τετραποδίζοντι | πληθὸσ ἀλογα, καὶ ὄρθα | τρομασμένα χλιμπτρίκων, Καρκὸ. Ζητ. 165

τ' ἄλογα . . χλιμιντρίζουν βροχὰν καὶ φοβισμέ-
μα· 2) ρηματ. π. χλιμιντρισμα.

χλιμί(ν)τρισμα (τό) μων. κ. δημ. κ. χλιμιντρι-
σμα ὁ χρεμετισμός· λιθ. Ροδ. 650W ἀπὸ τὰ χλι-
μιντρίσματα τῶν ἑκατόν φερίων, Σολωμ. Ἐθν.
Ἰγν. ΙΙ σβήταί . . τὸ χλιμιντρισμα, καὶ οἱ κράτοι,
Γρουπ. Σκ. Τερρ. ΙΙΙ, 10 ἀκούει χλιμιντρισμα στεγνὸ
νὰ ἀντιλαλάθῃ ὡς πέλα.

χλιμιντρώ μων. κ. δημ. κ. -άω κ. χλιμιντρώ
χρεμετιζῶ· θλαχ. Γερ. Ἦσα. ἐν λ. Δουκάγγ., Ζερβ.
Ἰατ. ΙΙ 126 ἀκόμη χλιμιντράν τ' ἄλογά μας.

χλιμιντρίζω μων. ᾄ. χλιμιντρίζω βλ. λ.: Δουκάγγ.
πρόβλ. Ἐρωτόκρ. Λεξιλ. ἐν λ. χλιμιντρίζω.

χλιμιντρισμός (ὶ) μων. χρεμετισμός, χλιμιν-
τρισμα· Διήγ. Ἀχιλλ. 210W τῶν Ἰππων οἱ χλιμι-
τριμοί, τὸν θαυμαστῶν φερίων.

χλιμιντῶ μων. ἀντι χλιμιντῶ βλ. λ.: Δουκάγγ. Ἐ-
ρωτόκρ. Λεξιλ. ἐν λ. χλιμιντρίζω.

χλιόεις-αντος-εσσα-εν μτγν. ἀντι χλιαρός βλ. λ.Ι :
Νίκ. Ἀλεξ. 110 χλιόνεντι (ἰδ. γν. ἀντι χλιόωντι).

χλιός-ιά-ιό δημ. ὁ χλιαρός βλ. λ.

χλιούμαι-δομαι παθ. σχίζομαι βλ. λ.' Ἦσα. ἐχλιοθα-
ται· σχίζεται· Ἰωθ. Διδρόβ. ἐχλιοθαί· σπίζεται.

χλιφίη (ή) δημ. θλιφίς, πένθος.

χλιω καθιστῶ τῶα χλιώδῃ, ὑπόθερμον, κ. συνεκθ.
μαλακόν· || κ. ἀμτθ. εἶμαι ἡ γίνομαι θερμὸς,
χλιώδης· 2) ὄβ. μτφ. (μ. δις π. Αἰσχ.) μαλακός,
ἀπαλός, τρυφῶ, διαγῶ ἀσάτωγ, μαλακῶς, ὀσελ-
γαίνω, ἀκαλοσταίνω· Ἦσα. ὀρῦπτω· Αἰσχ. Χο. 137
οἱ δ' ὑπερκόπως ἐν τοῖσι εἰσι τὸς πόνουσι χλιόισιν
μέγα ἱβερνάδω. ἐέντρυφῶσιν (ἀσελγαίνουσι) ἀφθ-
δρα ἐν τοῖς ὑπὸ σαυτῶ μετὰ πόνων κεκτμημένοις,
αὐτ. Ἰκ. 235 ποδῶν δμῖλον τόνδ' ἀνελληνάστο-
λον πέλοισι βαρδάρουσι καὶ πυκνωμασιν χλι-
οντα προσφωνοῦμεν· 2) ρηματ. π. χλιόη, χλιαρός.

χλιώ-άω μτγν. χλιώ, εἶμαι θερμὸς· Νίκ. Ἀλεξ. 110.

χλιώδης-ος-ης μτγν. κ. νεώτ. ὁ ὀλιγὸν τι
θερμὸς, ὑπόθερμος· Ὀρειδ. 1,502 μαλακοὶ πα-
ρτοὶ καὶ χλιώδεις.

χλόα (ή) ὄρω. τ. τοῦ χλόη βλ. λ.: Εὐρ. Ἰνπ. 1138 Λα-
τοῦς βαθεῖαν ἀνά χλόαν.

χλοάζω (χλόη) κ. μων. κ. νεώτ., δημ. χλοάζω, μέλλ.
-άσω, εἶμαι ἡ γίνομαι χλοερὸς, ἀναδιδῶ, ἐκφῶς
νέας βλαστοῦς, θάλλω, πρασινίζω, ἐπὶ νέω φυ-
τῶν Ἦσα. χλοάζει· ἀνθρώπος ἔστιν, ἀνθρωπεύεται,
αὐτ. ἐχλοάσσαι· Βλαστίη σουσιν· Ἀριστ. Φυτ. Ι, 1,
5, αὐτ. Ι, 5, 10. || ἐπὶ χρώματος, ἔχω ὄψιν χλω-
ρῶν ὡς οἱ τρυφεροὶ βλαστοί, εἶμαι ζωηρῶς πρά-
σινος· αὐτ. 28, 1, αὐτ. Θαυμ. 164, Νίκ. Ἐπρ. 576 ἀμ-
ρακος . . πρασιῆ τε καὶ ἀνδρήσιν χλοάζομαι,
Πλούτ. Ἠθ. 517D τῶν φυτῶν τὰ μὲν ἀεὶ τέθηλε τε
καὶ χλοάζει, Γεωπ. ΙΙ, 18, Β· 2) τὸ μέσ. χλοάζο-
μαι κ. μων. τρέφομαι ἐκ χλόης, τρώγω χλόην,
χλωρὸν ἴατρον· Ἦσα. ἐχλοάζεσθαι γαστριζέσθαι·
Βασ. Ι, 20B, Ἰνπιατρ. 235, 5 αὐτ. 237, 10 χλοασόμενος
δὲ κρῆ δίδονται συνεχῶς ἄλας· || κ. μτφ. ἐπὶ τῶν
πιστῶν τῆς χριστιανικῆς ἐκκλησίας· Ἀθανάσ. 2, 43C
πρόστα χλοασόμενα· 3) ρηματ. π. χλοάσμαι.

χλοάσμαι μτγν. ἀντι χλοάζω βλ. λ.Ι, πρασινί-
ζω· Γρηγ. Νύσσ. 3, 427.

χλοανθός-ος-ές μτγν. ὁ χλοερὸς, ὁ ἀνθρώπος,
ὁ πρασινίζων· Νίκ. Ἐπρ. 559, Πολυδ. Ι, 237.

χλοανθίτης (ὶ) νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτὸν ἀρ-
σενικοῦχρον νικέλιον.

χλοανθῶ-έω θάλλω, βλαστάνω, πρασινίζω· Ἦσα.
-χλοανθῆν· χλωρὸν ἀνθεῖνα.

χλοᾶνός-η-όν μτγν. κ. μων. ὁ πράσινος ἢ πρα-
σινωπός· Ἰω. Αὐθ. Μην. Ι, 12 (4,8) ἐφάρει χλοανόν
ἔγουν πράσινον (ἐνν. Ἰμάπον), Ἀνών. π. Αλεμανα.
ἦγος Πρακ. 25.

χλοάσμα-ατος (τό) ὁ π. χλοάζει, πρασινίζει, τό-
πος χλοερὸς· Ἰνπ. Ἐπιδ. 6, 1169 ἰδ. γν. ἀντι χλωρα-

σμαι· 2) νεώτ. Ἰατρ. ὑποχλωμὰ τοῦ προσώ-
που ἐν εἰδει ἐκτεταμένης κηλίδος.

χλοαυγής-ος-ές μτγν. ὁ λάμπων ὡς χλόη, ὁ
ἔχων χλοερῶν, πρασινωπῆν λάμπην· Λουκ. Οἰκ. ΙΙ ὁ
γὰρ τῶς χαλκός ἦν, τοῦτο ἐγκλιναυτος ὀλιγον
χρυσός ὄψεθι, καὶ τὸ ὑπὸ τῶ ἡλίω κυναυγές,
εἰ ακιασάθη, χλοαυγές ἔστιν.

χλοαδίη (ή) Ἦσα. χλιόη βλ. λ.

χλόεια (τό) ἐαρκτὴ πρὸς τιμὴν Δῆμητρος Χλόης
τῆν ἐκτὴν Ἐσθρηγιώνας· Ἐδν. π. Σχολ. Σόφ. ΟΚ 1592.

χλοερός-ά-ον κ. μων. κ. νεώτ. ᾄ. χλωρός βλ. λ.Ι, ὁ
ἔχων τὸ χρώμα τῆς χλόης βλ. λ.Ι, ὁ ὑποπράσι-
νος, ὁ πρασινωκίτρινος, ὁ πρασινωπός· Ἦσα. ἐχλο-
ερὸν· χλωρὸν· Ἠσίοδ. Α 393 χλοερῶ . . ὄζω, Εὐρ.
Βάκχ. 866 χλοερῶς . . λειμακὸς ἠδοναίς, αὐτ. Ἰων
497 στάδιον χλοερά, αὐτ. Φοίν. 660 βέεθρα χλοε-
ρά, Θεόφρ. Φιτ. 3, 10, 4, Ἀναλλ. Ρ. Ι, 146 χλοερὸν πε-
δῖον, Νίκ. Ἀλεξ. 374 χλοεραὶ μίνθος . . φυλλάδες,
αὐτ. Ἐπρ. 895 χλοεραὶ θάμνισι, Πλούτ. Ἠθ. 649Ι
τὰ . . ὀδρευόμενα . . παραμένει ἀγῆρω καὶ χλο-
ερά, αὐτ. Πομπ. 31 ἐκ τόπων χλοερῶν καὶ κατα-
σκήτων προσήει, αὐτ. Σόλλ. 27 ἐκ χλοερᾶς νάπησ
καὶ λειμῶνων, Γρηγ. Νύσσ. Ι, 409D, Παῦλ Σιλ. Ἐκφρ.
2, 227, Νεκρ. Ἀκολουθ. Εὐχῆ ἐν τόπῳ χλοερῶ·

|| νεώτ. ἰδ. ἐπὶ τόπων, ὁ χλοάζων, ὁ πλήρης χλόης,
ὁ κεκαλυμμένος ὑπὸ χλόης· 2) μτφ. ὡς ἐπιθ.
τοῦ φθοῦ· Εὐρ. Ἰκ. 599 ὡς μοι ὄφ' ἦται δειμα
χλοερὸν ταραάσει· 3) μτφ. ὁ νεορός, ὁ ἀ-
κμαστός· Θεόκρ. 27, 67 ὡς οὐ μὲν χλοεροῖσιν Ἰα-
νόμειοι μελέεσσιν ἀλλήλοισι φθιβαρίζον.

χλοερότης-πτος (ή) κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης ἢ ἡ
κατάστασις τοῦ χλοερού βλ. λ.Ι)· Ἀριστ. Φυτ. 2, Β, 1·
|| νεώτ. τὸ πράσινον, πρασινάδα· Ζερβ. Ἰατ. Ι
107 ὄμοια μὲ τὸν φλογισμένον ἄνεμον, πού η-
ρραίνει εἰς τὴν διάβασιν του κάθε χλοερότητα.

χλοερτρόφος-ον ὁ τρέφων χλόην, ὁ παράγων
πράσινον χόρταν· Εὐρ. Φοίν. 826 χλοερτρόφον . .
πέδιον ἰσχόλ. (βετανοτρόφον).

χλοερῶπις-ιδος (ή) μτγν. κ. μων. ἡ ἔχουσα χλο-
ερῶν, πρασινωπῆν ὄψιν· Παῦλ Σιλ. Ἐκφρ. 255 χλω-
ερῶπιδος ἀνθεα πέτρης, αὐτ. 226.

χλοεῦνης ὡς ἐτυμολογία τοῦ χλοῦνης βλ. λ.
Σχόλ. Ἰλ. 1, 539 ἐχλοεῦνη· τὸν ἐν χλόη ἀναζόμε-
νον· πρόβλ. Ἦσα., ΕΜ 812, 46, Χοιροβ. Θεο. 455, 33.

χλόη (ή) κ. μων. νεώτ. κ. δημ., ὄρω, χλόα, ἰων.
χλοήη τὸ φύλλωμα παντός εἰδους ποδῶδος
φυτοῦ, κατὰ τὴν νεορᾶν αὐτοῦ ἡλικίαν κ. ἰδ. ἢ
κατὰ τὴν ἀνοιξῆν πρώτη βλάστησις τῶν ἀγρωστο-
ειδῶν, πρασινάδα, γρασίδι, γκαζόν· Σουδ. ἐφο-
τάνη, φύλλα, Εὐστ. 772, 61· Ἦρ. 4, 34 ὄσοι . . παί-
δες . . περὶ χλόην τινὰ εἰλιξαντες τῶν τριχῶν
προπιθεῖσι καὶ οὕτω ἐπὶ τὸ σῆμα, Ἰνπ. Διοτ. 394
ποτὸν ἀπὸ χλόης, Εὐρ. Ἰνπ. 1138, αὐτ. Βάκχ. 735 αἱ
δὲ νεμομένης χλόην μᾶσχοι ἐπιπλήζον, αὐτ. ΙΑ
422 εἰς δὲ λειμῶνων χλόην καθεῖμαι αὐτάς,
Πλάτ. Τιμ. 80B τὰ μὲν καρπῶν, τὰ δὲ χλόης, αὐτ.
Κριτ. ΙΙ 15Α ρίζων ἡ χλόης, Ξεν. Οἰκ. 17, 10 χλόης γε-
νομένης ἀπὸ τοῦ σπέρματος, Ἀριστ. Ζ1 8, 7, 1 πι-
αίνονται βάσις χλόη κυάμων, Θεόφρ. Φαιτ. 4, 7 ἐν
τοῖς σπέρμασι ἢ ἐν τῇ χλόᾳ, αὐτ. Φι 8, 2, 4, Διδό.
Σ 12, 47 ἔκτρον τῆς χλόης καὶ τὸν σίτον ἐν χλόῃ
διέφθειραν, αὐτ. 52, 11) οὐτ. Δημήτρ. 12 τοῦ σίτου τὸ
πλεῖστον κατέφθειραν ἐν χλόῃ, Λουκ. Ζευξ. 4 ἐπὶ
χλόης εὐθαλοῦς, Δροσ. Βοτάν. 93 ὁ πρῶτος τῆς
χλόης τοῦλου ὑποσχάζει, Θεοφ. Σκ. 57, 4 γεμί-
ζει μὲ μι' ἀνώφελη τις χαρομάδες χλόη, Γρουπ.
Σκ. Τερρ. 27, 4 κοιμῆται ὁ . . βοσκός στῆ χλόῃ τὸ
μεσημέρι· 2) π. ποιητ. ἡ πρώτη βλάστησις τῶν
δένδρων, τὸ φύλλωμα κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς βλο-
στίσεως· Εὐρ. Βάκχ. 12 ἀμπέλου δε νιν περίξ ἐγὼ
κάλυφα βοτρωῶδεις χλόη, αὐτ. κ. 258 στείχε
τε γλαυκῆν χλόην αὐτοῦ λιπούσας φυλλάδος κα-

ταστεφῆ, αὐτ. Ίων 1435, αὐτ. Έλ. 180 ἔτυχον ἑλικά τ' ἀνά χλόαν, αὐτ. 1360 3) ἐξ ἐπιθ. τῆς Δήμητρος: Ἄθην. 14, 618D καὶ τὴν Δήμητρα διέ μεν χλόην δὲ δὲ Ἰουλώ, Εὐστ. 772: Εὐπ. η Σχολ. Σοφ. ΟΚ 1600 θύσαι γὰρ με δεῖ κριὸν χλόη Δήμητρι, Γλαυ. 1, 22, 3 Γῆς Κοσμοτροφού καὶ Δήμητρος Ἰερόν χλόης 4) εἶδος λαχανοῦ, λαχανοευρένου φυτοῦ, χόρτου: Ἀντιφάν. Ἀγροίκ. 1, 5, Σωτ. Ἐγκλειόμεν. 1, 9 (λάδραξ) λιπαρὸς ἐφθόξ ἐν χλόη 5) κ. μ. ν. τὸ πόλις ἐκ τῶν ἐλαιῶν ἐξαχθὲν ἐλαιον, νεπιόν ἐλαιον: Ἐπιγρ. τριμματολογῶν τὰς μὲν βόσεις ἐκ χλόης Γεωπ. 10, 21, 12 τῆ χλόη . . ἐπάλειψεν.

χλωθῆθος-ον μτγν. ὁ βεβαμμένος πράσινος: Ἄρετ. 41, 50 (ἰσφ. φρ. ἀντὶ χολήθσφοσι).

χλωθῆ-τω μτγν. εἶμαι πράσινος, ἔχω πράσινον χρώμα ὡς τὸ χλωρὸν φύλλον: Ἀρχι. ΑΠ 9, 750 τὸν Ἰασπιν ἰδῶν περὶ χειρὶ δοκῆσεις . . χλοηκομεῖν.

χλοηνόμος-ον μτγν. κ. μ. ν. ὁ ἐν τῇ χλόῃ νεβόμενος: Σοφία Ἰνδορ. 90, 100 ἰδ. φρ. ὠμοδόρφι.

χλοηρός-ά-όν κ. μ. ν. ἀντὶ χλοερός χλωρός βλλ.: Ἰνπ. η. Γαλ. Γλωσσ. Ἐξήγ. 596 χλοηροῖσι λαχάνοις (τοῖσι κηπιαῖσι ἡδύσμασι), Εὐρ. Βάκχ. 107 βρύετε χλοηρὰ μίλακι ἰδ. φρ. χλοήρη, Χριστ. Πάσχ. 676 πρῶτον μὲν ἐς χλοηρὸν ἴζαν που νόσος.

χλοητόκος-ον μτγν. ὁ τίτικων χλόη, ὁ παράγων, ὁ ἐκφυῶν νέους βλαστούς: Ἀουκ. Τραγῶδ. 45 ὅτε πᾶς χλοητόκοις ποίαις τέθηλε λειμῶν.

χλοηφάγος-ον μτγν. ὁ ἐσθίων, τρώγων χλόην, ὁ χόρτοφάγος: Φιλ. 2, 233 χλοηφάγα ζῷα.

χλοηφάγω-τω μτγν. ἐσθίω, τρώγω χλόην: Φιλ. 2, 340 τὴν ἀσθίην . . ἄτε χλοηφάγουσαν ἀπαλῶν καρπῶν καὶ βλαστῶν ἐμφοροῦμένων.

χλοηφόρος-ον κ. μ. ν. ὁ φέρων χλόην, ὁ παράγων χλωρὸν, τρυφερὸν χόρτον ἢ χλωρὰ φύλλα: Εὐρ. Φοῖν. 647 νοτίς ἐπέρχεται βυτάς ἀίρικας χλοηφόρους καὶ βαθυσπάρτους γύας, αὐτ. 653 χλοηφόροις ἔρνεσι, Φιλ. 2, 494, 7 παιδιὰδα εὐχόρτον καὶ χλοηφόρον, αὐτ. 1, 681, 20 χώρα χλοηφόρος καὶ καρποτόκος, Ἀμφιλ. 3011, Ἰω. Κλίμ. 439, 23, Θεοφ. ἀν. 477, 16 πῆδιον χλοηφόρον, Βί. Ἀλεξ. 1273W πορείαν ἐποιεῖτο ἰν κίμην χλοηφόρω.

χλοηφορῶ-έω κ. μ. ν. φέρω, φύω χλόην, εἶμαι χλοηρός, πράσινος κ. γεν. βάλω, βλαστάνω, προσινίζω: Θεόφρ. Φι 8, 6, 5 ὅταν . . χλοηφορήσῃ καὶ κηψῆσ, Φιλ. 1, 42 χλοηφορεῖται καὶ σταχυοφορεῖται, αὐτ. 2, 340, 30 βαθύγειον πεδιόδα χλοηφοροῦσαν, Κύριλλ. Κτ. Ἰουλ. 55B πῶιαις καὶ ἔξλοισ χλοηφοροῦσιν τὴν γῆν, ΨΧρυσ. 8, 956B χλοηφορεῖται . . πᾶσα ἡ γῆ.

χλόια ἰτάι Ἐπιγρ. ὄνομασια ἐορτήσις τινας ἐν Ἐλευσίνι πρβλ ὀλόια, κακαμοῖα.

χλοιόσκουαι Ἦσ. «γαστρίζουσαι» [πιθ. γρ.]

χλοιόω-άω Ἦσ. «χλοιδᾶν» διέλεκθαί καὶ τρυφᾶν, αὐτ. «χλοιδῶσι, θρύπτονται».

χλοῖζω ὄνημ. ἀμτβ. χλοάζω βλλ., πρσινίζω 2) ρηματ. π. χλόισμα.

χλοῖη ἰθί ἰών. τ. τοῦ χλόη βλλ.: Πάπ.

χλοῖκόξ-ή-όν μτγν. ὁ ἀνήλικος ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν χλόην ἢ ὁ χλοώδης: Ἐπιστ. Ἀλεξάνδρ. ἐν Bergeri Trad. Τετατολογίαις 358.

χλοῖοῦμαι-άομαι μτγν. παθ. ἀντὶ χλόη: Γαλ. Ἰνπ. Γλωσσ. Ἐξήγ. 596 χλοῖοῦνται, ὡς ἡ καὶ χλωραίνονται ἔλεγε.

χλόισμα ἰτάι ὄνημ. τὸ χλοάζειν, τὸ χλόασμα, τὸ πρσινίσμα τοῦ ἐδάφους ἀπὸ τῆν βλάστησιν.

χλοῖῶ-άω ἰών. τ. τοῦ χλόη βλλ.: ΑΠ 14, 126.

χλοῖῶ ὄω ἀντὶ χλοῖῶ-άω: Ὀνη. Ἄλ. 1, 24.

χλοιώδης-ους-ες ἰών. τ. τοῦ χλοώδης βλλ.: Ἰνπ. Κωακ. ἐν Θσο. Στεφ. χλοιώδεις οὖρα.

χλωμάδα ἰθί μ. ν. κ. ὄνημ. ὄγρ. χλωμάδα βλλ., ὠχρότης: Ἐρωτόκρ. 1, 2180 ἢ ὄχ τῆ χλωμάδα τὴν πολλῇ κὶ ὄχ τὴν ἀδύναμια ται.

χλωμ(η)αῖνω μ. ν. ὄνημ ὄγρ. χλωμαίνω βλλ., ὠχρώς: Ἐρωτόκρ. 1, 817 ἐχλόμαιν, ἀδυνατίαι, ται οὐνοφρῆς ἀρνῆθη, ἢ ὄμορφοῖα ντου χάθηκα, κὶ ἡ νιότῃ ἐκαταλύθη, αὐτ 1368 τὰ κάλλη τῆς ἐλειώσων κὶ ἐχλομαίνα· κ. παθ.: αὐτ. 5, 9 θεωροῦν τον ὀλομάτω κηφῶν καὶ χλωμασίω.

χλωρός-ή-ίνος μ. ν. ὄνημ. ὄγρ. χλωρός βλλ., ὠχρός, κίτρινος: Ἐρωτόκρ. 1, 1106 κίτεις πολλὰ καὶ ταπεινῶ, χλωρός καὶ μαρμαρίσος. αὐτ. 1856 ἡ ὄση . . ὄσπηρ χλωρὴ σάν του νεκροῦ . . ἐγίνην.

χλοσβριθῆς-ους-ές νεώτ. ἐπὶ γῆς, ἀγρῶν κττ., ὁ βριθῶν, ὁ πλήρης γλῆς: χλοσβριθῆς πεδιον.

χλοσκαρπος-ον ὁ παράγων χλωρούς καρποῦς, ἐπιθ. τῆς Δήμητρος: Ὀρφ. Ὑμν. 39, 5, αὐτ. 5, 52.

χλοσποιός-όν μτγν. ὁ παράγων χλόην, βοτάνας: Κύριλλ. Ἰεροσολ. 180.

χλοσποιῶ-έω μτγν. παράγω χλόην, βοτάνην: Κοισάρ. Πεύσεις 1, 43 ὄδατος τὸ χλοσποιεῖν.

χλόσσι ἰθί μτγν. ποι., συνηρ. χλόσις πρσινῆ, ὑποπράσινος χροῖς, χλωρίσις, ὠχρότης: Ἀπολλ. Ρ 2, 1216 ἀλέσσι δ' ἐπὶ χλόσις εἶλε παρσιὰς, αὐτ. Γ 293 παλάσις δ' μετετριπῆτο παρσιὰς εἰς χλόον, Νίκ. Ἀλεξ 583, αὐτ. 592.

χλοσσκεπῆς-ους-ές νεώτ. ὁ ὑπὸ στρώματος χλόης κεκαλυμμένος, ἀσκεπασμένος με χόρτο.

χλοσσός ἰθί Ἦσ. «ἐχθῦς ὑπὸ ἰώνων».

χλοσνάζειν Ἦσ. «κινῶνροβοι».

χλοῦνείας-ον λεξ. ὁ ἀνήλικος, ἀναφερόμενος εἰς τὸν χλοῦνην βλλ., τὸν χοῖρον: Ζωανφ. 1855 «χλοῦνείον» τὸ χοῖρειον».

χλοῦνης-ου ἰθί ἐπ. ἐπιθ. τοῦ ἀγρίου χοῖρου: Ἰλ. 1 537 ἢ δὲ χλοῦσαμένη . . ὠρσεν ἐπὶ χλοῦνην σὸν ἀγριον ἀργιόδοταν [σχόλ. «χλοεῖνην» τὸν ἐν χλόῃ εὐνοῖζόμενον], Ἠοῖοδ. Α 168 σὺν ἀγέλαι χλοῦνων, αὐτ. 177' ἢ 88. κ. ὡς οὐσ. κάρπος, ἀγριόχοιρος: Ὀνη. Αλ. 5, 35, Νίκ. ἀπ. 2, 6' 2) εἶθ. κτ. Ἀριστ. ὁ τομῖας, εὐνοχισμοί. Ἀριστ. Ζ 1 6, 28, 2: 3) ὁ κλέπτης Ἦσ. «χλοῦνην ῥωποδύτην»: Ἰνπῶν. 58 ἀνδρα δ' ἐσπέρης καθεῦδοντα ἀπ' ὧν ἐδουσα . . χλοῦνης, Ἀλεξ. Αἰτ. η. Ἀθῆν. 699C ἢ φῶρας ὄνασιδας ἢ τινα χλοῦνην 4) ἐρημικός, μονάχος: Ἀριστοφ. Βυζ. κ. ἔυστ. 772, 58.

χλοῦνις-εως ἰθί ποι. ἡ θαλερὰ ἡλικία, ἡ νεανικὴ ἀκμή: Αἰοχ. Εὐρ 189 σπερμάτας τ' ἀποφωρῶσαι παίδων κακοῦται χλοῦνις κωδ. β' ἢ κτ. διαφ. ἐρημνείαν ἀκρωτηριασμός, εὐνοχισμός: αὐτ. [κτ. διὰρβ.] παιδων κακῆ τε χλοῦνις ἢδ' ἀκρωνία.

χλοῦνός Ἦσ. «χρυσός».

χλοῦς ἰθί συνηρ. τ. τοῦ χλόος βλλ.: Γαλ. Ἰνπ. Γλωσσ. Ἐξήγ. 596 «χλοῦς ἢ χλωρότης» ἢ Ἦσ. «χλοῦς: ὠχρότης».

χλοώδης ους-ες κ. νεώτ. ὁ ἔχων πράσινον χρώμα ἐν εἰδῆ χλόης, χλωρός: Ἰνπ. 1129, Θεόφρ. Φι 3, 18, 8, αὐτ. 7, 9, 2, Γαλ. Ἐξήγ. Ἰνπ. 1123 Α' ἐκ ἰώνων σίμα χλοώδεις ἐπὶ σπληνῶσιν 2) νεώτ. ὁ πλῆρης χλόης, ὁ ὑπὸ χλόης κεκαλυμμένος, χλοῖσμένος.

χλωμάξ ἐπίορ. ὄνημ. ὄγρ. χλωμά εἰς χλοῖον ἀπόχρωσιν, ἀε χλωμὸ χρώμα.

χλωμάδα ἰθί ὄνημ. κ. χλωμάδα ἢ ἰδιότης τοῦ χλωμοῦ βλλ., ἡ ὠχρότης, ἡ ἑλαφρῶς ὠχρὰ χροιά: Κατ. Ὀπ. Ὑπεράνορ. 70 ἤξερα . . πᾶς ὑπέφερε ἀπὸ πυρετοῦσ· σ' αὐτοῦσ καὶ σὺ πονητικὸ του φυσικὸ ἐπρῖχνα τῆ χλωμάδα τῆς θεωριὰς του ἢ κ. κτ. πλθβ. οἱ χλωμοὶ τῶνοι: Σολωμ. Εἰς Μοναχὴν 14 χαιρε, ἀδελφῆ Ἰ Μ' ἀρέσουνη τῆς ὄφης σου οἱ χλωμάδες.

χλωμαῖνω ὄνημ. κ. χλωμαῖνω χλωμαίζω βλλ., ὠχραῖω: Γρου. Σκ. Τερο. 93, 9 μῖα μῖα χλωμαῖνουνε οἱ ἐφανθε τοῦ ἐανθοῦ. Ἦλιου κόρες, οἱ Ὄρες.

χλωμαίζω ὄνημ. κ. χλωμαίζω, μτχ. χλωμασμένος, γίνουμι χλωμῶς, ὠχρῶς, ὠχρῶν. ἰδίως ἐκ φόβου, συγκινήσεως ἢ νοσηρὰς, παθολογικῆς καταστά-

σεως, κτρινίζω : Σολωμ. Λάμπρ. 9,21 χλωμισμένον είναι τὸ χρώμα τοῦ χεριοῦ | . . . καὶ τῆς τρέμει τὸ καλάμι, Γρου. Σκ. Τερρ. 112,7 τὴν κόρη, ποῦ γλυκὰ τὸν σπίνην; χλωμισμένη, - χλωμίσατε ἀπὸ τὸ φόδο του' || εἰδ. ἐπὶ ἀνθέων, φυτῶν, ἀπαθάλλω τὸ χρώμα, μαρμαίνωμι, κτρινίζω : θίζην. Νεφέλη 5,1 βλάπτει τ' ἄνθη ποὺ χλωμιάζουν, Παλαμ. Περ. Χαιρ. 9,5 στὰ χλωμισσμένα τ' ἄνθια ἐξὺ τὸ ἀχλωμίσατο βοτάνη.

Χλωμισαίνω δημ. κ. χλωμ. χλωμιάζω βλ. λ. χλωμίσατε πολὺ τὸ κακομοίρικο ἀπὸ τὴν ἀρρώστια. **Χλωμίαισα** (τὸ) δημ. κ. χλωμίαισα τὸ ἀποτελεσμα τοῦ χλωμιάζω καὶ τοῦ χλωμισαίνω βλ. λ. ὠχρίαισις, κτρινίσιμα : Παλαμ. Περ. Χαιρ. 9,2,16 μὲ τὸ χλωμίαισα τοῦ τρόμου.

Χλωμοκίτρινος-η-ο δημ. ὁ ἐλαφρῶς κτρινωτός, ὠχρός : Ἐφταλ. Ἐκλ. Σελ. 109,25 ἡ χλωμοκίτρινη θωριά.

Χλωμός-ῆ-δ δημ. κ. χλωμός ὠχρός, κίτρινος ἐκ φόδου, ἐντόνου ψυχικῆς συγκινήσεως ἢ νοσηρῶς, παθολογικῆς καταστάσεως, κυρίως ἐπὶ τῆς ὀφθαλμοῦ τοῦ προσώπου : Βλαχογ. Πολιτ. 53 ἤτανε πολὺ χλωμός κι ἀνήσυχος, Γρου. Σκ. Τερρ. 145 γιὰ νικητοῦς, γιὰ τὸ χλωμοῦς . . . εἶδα καὶ τοὺς πενήντα γιούς τοῦ παλαίου Πριάμου' 2) ἐπὶ φύλλων, ἀνθέων, ὁ ἀποβαλὼν τὸ χρώμα τῆς θαλερότητος, ποῦ μαρμάθηκε : Πορφύρ. Σκιεῖς 7,1 τὰ κρίνα συλλογίζομαι, χλωμὰ καὶ ραγισμένα' 3) εἰδ. ὁ ἐκπέπυλον, διαχρών ὠχρόν, ἀσβεπικὸν φῶς, ἄτατος, ἀδύνατος : Σολωμ. Ἐθν. Ὑμν. 53,4 ὅταν στέλην μίαν ἀχνόδα | μισοφέγγαρον χλωμῶ, Παλαμ. Περ. Χαιρ. 77,14 ἀεξιδιόλυτο καὶ τὸ φεγγάρι | μίᾳ χλωμῇ ἀντιηλιά' 4) ποιητικῶς καὶ ἐπὶ συναίσθημάτων, διαθέσεων, ὁ μόλις, ὁ δειλῶς ἐκδηλούμενος, ποῦ μόλις φανερώναται, ἀδύναμος : Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 37,1 χαρὲς παιδιάτικες, χλωμῆς . . . σ' εἶχαν γλυκοσφιῆσει, - χλωμῇ θλιφῆ' 5) τὸ ἀρσ. χλωμός ὡς οὐα. τὸ φυτὸν ἐλλειψασκὸς ὁ χαινον.

Χλωμοχόρταρο (τὸ) δημ. εἶδος π. τοῦ φυτοῦ ἐλλειψασκῶς πρβλ. χλωμός 5).

Χλωρόδα (ἡ) δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ χλωροῦ βλ. λ. χλωρότης' || προσινή ἀπόχρωσις : Παλαμ. Ἐκατὸ Φωνεῖς χαϊδεύει τὸν κορυδαλλὸ δειλῆ χλωρόδα ὄνειρου.

Χλωράζω μτρ. ἐσθλὴ χλωρὰν βοτάνην : Γαλ. 9,404.

Χλωραιθῆρ-έρος (τὸ) νεώτ. χημ. τοπικὸν ἀναισθητικὸν ἐξ αἰθέρος μετὸ χλωρίου, αιθυλοχλωρίδιον.

Χλωραιθύλιον (τὸ) νεώτ. χημ. ἄ. χλωραιθῆρ βλ. λ.

Χλωραίνωμι παθ. γίνωμι χλωρός, κτρινωπρίαισις Σουιδ. «χλωρανθεῖς ἀντὶ τοῦ χλωροῦ γεννηθεῖς» : Σοφ. ἀν. 953, Ἐπιφάν. 2,226 C χλωραίνεσθαι τὸ εἶλαιον.

Χλωρακετόνη (ἡ) νεώτ. ὄργ. χημ. ὑγρὸν ἀχρουν καὶ ὄσμου, παρασκευάζομενον διὰ χλωριώσεως τῆς ἀκετόνης παρουσία ἠλεκτροῦ ἢ ηλεκτρικοῦ φωτός, καὶ οὐ αἱ ἀτμοὶ ἐνεργοῦσιν ἐρεθιστικῶς ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν : ἡ χλωρακετόνη ἐχρησιμοποιοῦν ἢ ὡς ἰατροτεχνικὸν κατὰ τὸν πόλεμον.

Χλωραλαμίδιον (τὸ) νεώτ. χημ. ἄχρουν κρυσταλλικὸν σῶμα διαλυτὸν εἰς τὸ ὕδωρ κα τὴν ἀλκοόλην, ὑποδειχθὲν ὡς φάρμακον ὑπνωτικόν, ἀλαθεστερον τῆς χλωράλης.

Χλωράλη (ἡ) νεώτ. χημ. ἄχρουν κρυσταλλικὴ οὐσία, ὄσμη νυσσούσης καὶ γεύσεως ὑποπικροῦ καὶ καυστικῆς, χρησιμοποιουμένη ὡς φάρμακον ὑπνωτικὸν ἐν ἀραιῇ διαλύσει ἐντὸς ὕδατος, εἰς δ προστίθεται ἀραθικὸν κέμυ κα σιρόλιον, πρὸς δὲ ὡς ἀντισηπικὸν ὑπὸ μαρφὴν διαλύματος ἢ ὀλοφῆς, ὡς καὶ διὰ φαρμακοχημίας καὶ τοξικολογικὰ ἀναλύσεις καὶ δοκιμασίας.

Χλωραλόζη (ἡ) νεώτ. χημ. προσὶν λαυβανόμενον διὰ θερμώσεως μελέματος χλωράλης καὶ γλυκόζης, χρησιμοποιουόμενον ὡς φάρμακον ὑπνωτικόν.

Χλωραμίνη (ἡ) νεώτ. χημ. νατριούχον ὄλας ἀποτελοῦν κόνιν λευκὴν, διαλυτὴν εἰς τὸ ὕδωρ κα χρησιμοποιουόμενον ὡς δραστικὸν ἀπολυμαντικόν.

Χλωραμώγιον (τὸ) νεώτ. χημ. ὄρυκτον χλωριούχον ἀμμώνιον, ἀπαντῶν εἰς μικροῦς ρομβικοὺς κρυστάλλους ὁπτικτικῆς ἀμυρᾶς γεύσεως, ὡς πρὸ τὸν ἐξεγνώσεως ἠφαιστειῶν.

Χλωρανθία (ἡ) νεώτ. φυτοπαθολ. τερατομορφία καθ' ἣν τὰ διάφορα ὄργανα τοῦ ἄνθους φυτῶν πῶν ἀποκτιῶσι τὴν μορφήν καὶ τὴν λειτουργίαν τῶν φύλλων.

Χλωρανθος (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῶν τροπικῶν χωρῶν, περιλαμβανόν δενδρόβλια ἢ πόσος τὰ πλείστα ἀρωματικά.

Χλωρῆς-ἄδος (ἡ) γλωσσα. λεύκρον, φλοιάς, φλαῦδα. **Χλωρῆσαστιχίς** (τὸ) νεώτ. ὄρυκτο. ὄρυκτον χλωριούχον ἀσβεπικὸν ἀπαντῶν εἰς κυβικοὺς κρυστάλλους.

Χλωρασιά (ἡ) δημ. κ. χλωροσαστιχίς ἡ χλωρὰ τροφή τῶν κτηνῶν' 2) ἐν χρ. κ. ἀντὶ τοῦ χλόη : Ἐσπλωσαστε στὴ χλωρασία.

Χλωρσαστιχίς (τὸ) χλωρότης, ὠχρότης : Ἰππ. Ἐπιδ. 6,1189 φλέβες κροτάφων οὐχ ἰδρωμένας, οὐδὲ χλωρασμία λαμπρὰν.

Χλωραύχην-ενος (τὸ) ποι. ὁ ἔχων χλωρὸν, ὑποπρίαινον τὸν αὐχένα, ἐπὶ τῆς ἀηδόνας : Σιμωνιδ. 73.

Χλωρέγχυμα-ατος (τὸ) νεώτ. παρεγγυμα ἀποτελοῦμενον ἐν κυττάρων περιεχόντων ὄφθονον χλωροφύλλην.

Χλωρεγγυματικός-ῆ-ὸν νεώτ. ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος εἰς τὸ χλωρέγχυμα βλ. λ. χλωρεγγυματικά κύτταρα (τὰ περιέχοντα ὄφθονον χλωροφύλλην).

Χλωρεπὴν (ἡ) νεώτ. χημ. λευκὸν κρυσταλλικὸν σῶμα, γεύσεως καμφορᾶς, ἔχον ὑπνωτικὰ ἰδιότητας.

Χλωρεῶς-έως (τὸ) κτρινωπὸν πτηνόν, πθ. ὁ χλωρὸν βλ. λ. Ἄριστλ. Ζ' 9,13' πρβλ. Πλίν. 10,95.

Χλωρηΐς-ιδος (ἡ) ἰδιότης θηλ. τοῦ χλωροῦ βλ. λ. ἡ ἔχουσα ὄφην πρσιανωπὴν, ὑποπρίαινον, ἐπιθ. τῆς ἀηδόνας : Ὀδ. Τ. 518 ὡς δ' ὄτε . . . χλωρηΐς ἀπῶν κατὸν ἀειδίωσιν [κτ. Σχολ. «ἤτιον ἐν χλωροῖς διατριβούσα . . . ἡ διὰ τὸ χρώματι» || Ἰ.σ. «χλωρηΐς ἀηδῶν ἤτι ἀπὸ τοῦ κρῶματος» || ἡ χλωρὰ ἡ διὰ τὸ ἐπὶ χλωρῶν καθέζεσθαι δένδρων ἢ ἀπὸ χλωριδὸς τὸ γένος ἔχουσαν» || EM 613,8 κ. . . ἡ διότι ἐν ἔσφι φαίνεται, ὅτε πάντα χλωρὰ οἰ δὲ τῆν χλωροῖς ἠδόμενων κρείττον δὲ τὸ πρῶτον τοιαύτη γὰρ τὴν πτέρωσιν ἔχει» || Εὐστ. 1875,40 «εἰς τὸ ἄμα τοῖς χλωροῖς φαίνεσθαι».

Χλωρηιθίαιον (τὸ) νεώτ. χημ. τὸ χλωροσ. ανιον.

Χλωρηιμία (ἡ) νεώτ. ἡ ἐν τῷ αἵματι ἐπιρροῆς ἠδὲ μὲνης ποσότητος χλωρίου ἢ χλωριοῦχου νατρίου, ἄ. ὑπερχλωρηιμία.

Χλωριάλη (ἡ) νεώτ. χημ. ἄ. χλωράλη βλ. λ.

Χλωριαλισμός (τὸ) νεώτ. σίνολον παθολογικὸν συμπτωμάτων ὀφειλομένων εἰς τὴν λήψην καὶ ἀπορρόφησιν ἰσχυρῶν ὀδύσεων χλωριδῆς (δύξως χλωριαλισμός) ἢ εἰς τὴν καθ' ἑξιν καὶ συνεχῆ λήψην τοῦ ναρκωτικοῦ τούτου φαρμάκου (χρόνιος χλωριαλισμός).

Χλωριαλομανία (ἡ) νεώτ. ἡ νοσηρὰ παρορμητικὴ ἔξις τῆς πρὸς ἠδονιστικὸν σκοπὸν λήψεως χλωριάλης, ἥς ἢ ἐνέργεια προσμοιᾶζει τῆ τοῦ ὄπιου.

Χλωριάσβεστος (ἡ) νεώτ. χημ. τὸ ὑποχλωριώδες ἀσβεπικόν.

Χλωριάσις-εως (ἡ) λεξ. κ. νεώτ. ἡ ὠχρίαισις Ἡσ. ἐν λ. χλωρὸν δέος' 2) νεώτ. ἱατρ. πάθησις ἀνάμικτῃ, ἀπανία μὲν ἐπὶ τοῦ ἔρρεως καὶ τῆς

ένηλικου γυναικός, συχνή δὲ ἐπὶ τῶν νεογνῶν καὶ δὴ κατὰ τὴν ἑναρξίην τῆς ἡβῆς ὀφειλομένη τὸ πλείστον εἰς πλημμελῆ λειτουργίαν τῶν ὠθηκῶν καὶ εἰς ἡν προδιαθέτουσιν κακοὶ ὕμνιοι ὄροι, ὀργανικὴ ὑπερκόπωσις, ἀνεποικίλη διατροφή, ἐλλείψεις ἀέρος καὶ φωτός, ἀλλὰ καὶ ἡθικά αἴτια, ὡς θλίψεις, φόβοι, στενωχωρίαι, ὡς καὶ ὀφείλει ἡ πρό- ναι λοιμῶξεις, τοξικαὶ δη.ητηριάσεις, αἰμορρα- γίαι κλπ., ἃ χλωρῶσαι. || χλωρίσας αἰγυπτιακὴ νόσος τῶν τροπικῶν χωρῶν, ἐμφανίζουσα ἐν ὄρ- κῃ μὲν γενικὴν ἔκλυσιν τῶν δυνάμεων, σωματικῶν καὶ ψυχικῶν, κεφαλαλγίαν, ἰλιγγίους καὶ πυρετὸν, κατ' ἀκολουθίαν δὲ συμπτώματα γαστρογαστρίας, ἀνορεξίαν ἐναλλασσομένην πρὸς βουλιμίαν, χροι- δὸν τοῦ προσώπου γεῶδη καὶ καχεξίαν γενικὴν, δ. καχεξία ἀφρικανικὴ ἢ αἰγυπτιακὴ χλωρίσας προκαλεῖται ἐξ ἐντερικῶν παρασίτων διαφόρων νοσημάτων. 2) νεώτ. φυτοπαθ. ἑλαφρὰ περι- πτωσις τῆς χλωροανθίας βλ.λ., καθ' ἣν τὰ διάφορα ὄργανα τοῦ ἄνθους φυτῶν τινῶν ἀποκτινύσιν πρα- σίνην χροιάν ἀντὶ τοῦ συνήθους χρώματός τιν.

χλωριασμός (ἰ) νεώτ. μέθοδος καθορισμοῦ τῶν ποσῶν ὑδάτων διὰ τῆς κρήσεως ρευστοῦ χλωρίου, μειγνυμένου μετὰ τοῦ ὑδάτος ἐν ποσῶ- τῃσι τοιαύτῃ, ὥστε νὸ μὴ ἐπέρχεται ἐκ τοῦτου μεταβολὴ τις εἰς τὰς ὀργανοληπτικὰς ἰδιότητας τοῦ ὑδάτος.

χλωρίδια (ἰ) νεώτ. χημ. αἰ μετὰ χλωρίου ἐνώ- σεις στοιχείων ἢ ριζῶν.

χλωρίζω μτν. κ. μαν. εἶμαι ὑποπράσινος, ἔχω πρασινωπὸν χρώμα ἢ ΠΔ Λευτ.13,49 καὶ γένεται ἢ ἀπὸ χλωρίσουσα ἢ πυρρίσουσα, αὐτ.14,37 κοι- λάς χλωρίσουσα, Φιλ.1,174,33. Ἐπιφ.2,226,6, αὐτ. 2,228A κατὰ τὴν σμάρσαδὸν ἐστὶ χλωρίσουσα. 2) μτφ. θάλλω, ἀμύλλω, ἄρεθ. Ἀποκ. π. Θηο. Στεφ ἐν λ. χλωρίζον κήρυγμα τοῦ εὐαγγελίου καὶ ἀμάρτανον. 3) ὄχηρῶ, κίτρινίζω ἢ Νικ.Χων. Χρον.56 χλωρίζειν ὑπὸ δέους.

χλωρικός-ή-όν νεώτ. χημ. ὁ ἀνήκων, ἀναφερό- μενος εἰς τὸ χλωρίον βλ.λ., ἐν χρ. κυρίως πρὸς χαρακτηρισμὸν τῶν ἀλάτων τῶν περιεχόντων χλω- ριον καὶ δευτέρον ἢ χλωρικὸν κάλιον - χλωρικὸν νάτριον. || χλωρικὸν οὐδὲ οὐδὲ περιέχον παρὰ τὸ ὑδρογόνον καὶ χλωρίον καὶ δευτέρον, δρῶν ἐπὶ τῶν ὀργανικῶν ἐνώσεων ὀξειδωτικός δι' ὃ καὶ κοπιωποιοεῖται εἰς τοξικολογικὰς ἀναλύσεις πρὸς καταστροφήν σωμάτων ὀργανικῶν.

χλωριοβενζόλη (ἰ) νεώτ. χημ. κ. χλωριοβενζό- λιον (ἰ) ἄχρουν ὑγρὸν εὐαρέστου ὀσμῆς παρα- σκευαζόμενον διὰ διαχευέσεως χλωρίου εἰς βεν- ζόλιον παρουσίασιν αἰθέρου.

χλωριοματρία (ἰ) νεώτ. χημ. ὁ προσδιορισμὸς τῆς εἰς τὰ ὑποχλωριώδη ἄλατα περιεχομένης πο- σότητος χλωρίου.

χλωριόμετρον (ἰ) νεώτ. χημ. ὄργανον χρησι- μοποιούμενον εἰς τὴν χλωριόμετρον βλ.λ.

χλωρίον (ἰ) νεώτ. χημ. ἀέριον κίτρινοπράσι- νον, δριμυεῖς καὶ πηγιπρῶδες ὀσμῆς, ἀποτελοῦν στοιχείον μονατομικόν, ἀνήκον εἰς τὴν ὁμάδα τῶν ἀλατογόνων, μὴ ἀπαντῶν ἐν τῇ φύσει εἰς ἑλευ- θέραν κατάστασιν, ἀλλὰ λόγῳ τῆς μεγάλης αὐ- τοῦ χημικῆς συγγενείας πάντοτε ἠνωμένων μετ' ἄλ- λων στοιχείων καὶ κυρίως ἀλκαλίων, χρησιμοποιοῦ- θέν ὡς πολεμικὸν ἀέριον λόγῳ τῶν τοξικῶν αὐτοῦ ἰδιοτήτων ἢ τὸ χλωρίον παρασκευάζεται δι' ἠλε- κτρολύσεως τῶν χλωριούχων ἐλατῶν ὡς καὶ δι' ὀξειδώσεως τοῦ ὑδροχλωρίου.

χλωριονατριοῦχος-ον νεώτ. ὁ περιέχων ὡς κύριον συστατικὸν χλωριούχον νάτριον ἀκολου- θούμενον καὶ ὑπὸ ἐνώσεως χλωριούχου ἢ χλωρι- ονατριοῦχα ὄματα, χλωριονατριοῦχοι πηγαί.

χλωριοῦχος ον νεώτ. ὁ περιέχων χλωρίον, ὄρος

ἐν χρ. ἐν τῇ χημείᾳ πρὸς χαρακτηρισμὸν τῶν μετὰ χλωρίου ἐνώσεων τῶν διαφόρων μετόλλων ἢ χλωριούχων ἀσβεστίνου - βελίου - κάλιου - χλωρι- οῦχος κασσιότερος - μόλυβδος. || χλωριούχον νάτριον ὄρυκτον μαγειρικὸν ἄλας ἐμφανιζόμενον εἰς κοίτησιν καὶ σωρούς, τὸ πλείστον ἀποκαυ- πτομένης δι' ὑπογείου ἐπιμεταλλεύσεως, ὡς ἐπὶ ἄν- θρακα στεπνωδῶν ἑδαφῶν.

χλωριόφορμιον (ἰ) νεώτ. χημ. τὸ χλωροφόρμιον. **χλωρίς**-ιδος (ἰ) (1) κ. νεώτ. πτηνὸν ὀφικὸν χρω- ματισμοῦ ὤχρωπροσίνου, δημ. φλώρος, φλώρι ἢ Ἀριστ.Ζ1 8,34, αὐτ.9,13,4.

χλωρίς (ἰ) (2) νεώτ. τὸ σύνολον τῶν ἴσων ἐνὸν φυτῶν χῶρος τινὸς καὶ ἐκείνων ἄτινα εἰσρχθέντα ἐν αὐτῇ ἀπὸ παλαιστάτων χρόνων ἐνεκλιματισθη- σάν, ἀπαντῶν αἴμερον ὡς αὐτοφύτῃ ἢ ἀνδύπτη- ρις τῆς ἑλληνικῆς χλωρίδος. 2) γένος πο- ῶδων φυτῶν τῆς οἰκον. τῶν ἀγρωστοειδῶν.

χλωρίτης (ἰ) νεώτ. ὄρυκτ. περιληπτικὴ ὀνομασία ὁμάδος ὄρυκτων συγγενῶν πρὸς τοὺς μαρμαρυγίας.

χλωρπηκός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμε- νος εἰς τοὺς χλωρίδας, ὁ περιέχων χλωρίτην ἢ χλω- ρητικὸς σχιστόλιθος.

χλωρίτης-ιδος (ἰ) μτν. λίθος τις πρασίνου χρώ- ματος ἢ Πιν.Φ1 37,56.

χλωρίω-άτω ὄχηρῶ, χλωρίζω ἢ Ἰνπ.1134B ἔχλω- ρισα κάρτα, Λόγγ.4,31 ὄρων αὐτόν χλωρίζοντα καὶ κρύφα δακρύοντα, Σχόλ.Αισχ.Πρ.134 ἢ δὲ γαμηθεῖσα ἔκελευ χλωρίσασσα τὴν ὄψιν ἐστίν.

χλωρίων-ονος (ἰ) κ. νεώτ. πτηνὸν τὴν κίτρινον χρώματος, ὀμοιάζον πρὸς τὴν χλωρίδα, ὁ ὀρίο- λος ἢ Ἀριστ.Ζ1 9,15,3, αὐτ.9,221 ὁ δὲ χλω- ρίων, χλωρός ὄλος ὄλος τῶν χειμῶνα οὐχ ὄραται, περὶ δὲ τὰς τροπὰς τὰς θερινὰς φανε- ρός ἢ γίνεται, Πιν.Φ1 10,45. 2) νεώτ. ζωολ. γέ- νος ἐντόμων ὑμενοπτεῶν τῆς οἰκῆς, τῶν σφηκιδῶν.

χλωρίσας-εως (ἰ) νεώτ. χημ. ἢ ἐν τῇ ἐνώσει ἀντικατάστασις ἀτόμων ὑδρογόνου ἢ οὐγόνου διὰ χλωρίου ἢ κτ. ἐπέκτ. ἢ ἀπλῆ προσθήκη χλω- ρίου εἰς ἐνώσεις ἐχούσας ἀκόρεστον χαρακτῆρα.

χλωροανιμία (ἰ) νεώτ. παθ. ἢ συμπτωματικὴ ἀν- ομα καὶ καθολικῶν τινῶν νόσων ἢ χλωροανιμία φυματικὴ - σφηκιδικὴ ἢ ἐλώδης.

χλωροδουεοντος (ἰ) νεώτ. ζωολ. γένος μαλα- κοστράκων ἐκ τῶν χλωροδιδῶν.

χλωροειδής-ους-ές μτν. ὁ ἔχων χροιάν ὤχρω- προσίην, πρασινωπός, κ. ὑπερόβ. ἢ Θεόδωρ.Λιβ.23 χλωροειδέστατος λίθος.

χλωρόκλαδο (ἰ) δημ. χλωρός, ἀνθρόπος κλά- δος ἢ Σολωμ. Ὀδῆ Πετρόβρη 5 χλωρόκλαδο, ὅπου ἀκούμμησε τ' ἑρατὸ τῆς τὸ πλεύρο.

χλωρόκομος-ον ποι. ὁ ἔχων χλωρὰ φύλλα ἢ Εὐρ. 1A759 χλωρόκομω στεφάνῳ δάφνας κομῆσάντα.

χλωροκούκι (ἰ) δημ. χλωρός κύμαρος.

χλωροκυρτίς-ιδος (ἰ) εἶδος καρίδος ἢ Χα. **χλωροκίβας**-αδος ἀνα-θον μτν. ὤχρωμέλας ἢ Τάλ. Ἐξῆγ. Ἰνπ. Ἐπιδ.3.

χλωροπενία (ἰ) νεώτ. ἢ ἐλάττωσις τῆς ἐν τῷ αἵματι περιεχομένης ποσότητος χλωρίου.

χλωροπέρκη (ἰ) νεώτ. διάλυμα χρησιμοποιού- μενον ἐν τῷ θεραπευτικῷ τῶν ὑδῶτων.

χλωροπικτήνη (ἰ) νεώτ. χημ. ἄχρουν, λεπτόρ- ρητον ὑγρὸν παρασκευαζόμενον διὰ κατεργασίας πικρικοῦ ὀξέος διὰ διαλύσεως χλωροσβεστού, ἐν χρ. ὡς ἐντομοκτόνον καὶ ὡς ἰσχυρὸν δακρυ- γόνον καὶ ἀσφυγιόνον.

χλωροποιός-όν μτν. ὁ ποιῶν τι χλωρὸν, ὤχρον ἢ Ζέξτ. Ἐμπ.6,49, Σχόλ. Ἰλ.Η 479. || 1) α. κλωρὸν δέος ἢ τὸ χλωροποιῶν τοιοῦτος γὰρ ὁ φόδος, χλω- ρίσεως ἐμποητικῶς. 2) ὁ συντελὸν εἰς τὴν ἀνθρην, τὴν βλάστησιν ἢ Σχόλ.Πινδ Ν.8,68 αὐξὰ νεντο ταῖς χλωροποιεῖς δρόσοις

χλωρόπιλος-ον μγν. ὁ ἔχων πρῶτο ὑποπράσινο : Αἰλ.ΖΙ.16,2 νελειάδες χλωρόπιλοι.

χλωρός-ά-ή-όν κ. μον. νεώτ. κ. δημ., ἀσυναίρ. κ. χλοερός βλλ., ὁ ἔχων τὸ χρώμα τοῦ νέου χόρτου, τὸν νεοβλάστων φύλλον ἢ σταχῶν, τῶν δὲως ἄφρων καρπῶν, δθ. ὑποπράσινοις, πραινιωπός ἢ πραινιόξανθος, ἀσπροκίτρινος : 'Οδ.Π.47 τῷ δὲ στυβώτης χεῖεν ὑπὸ χλωρᾶς ῥύπας καὶ κῶτς ὑπερβεν, Ὑμν. Ἀπόλλ.223 Ἐὐρινον διαβάς . . βῆς ἄν ὄρος ζάσεον φλωρῶν, Πινδ.ἄπ.148 χλωραὶ ἔλαται, Σοφ.ΟΚ.873 χλωραῖς ὑπὸ βᾶσαις, αὐτ. Ἀντ.1183 χλωρὰ τ' ἀκτὰ πολυστάφυλος, Εὐρ. Ἰπν.17 χλωρὰν ἄν ἔθλην, αὐτ. Ἐλ.355, Θεόφρ. ἄν.2027, Θεόφρ.7,9 ἀγερῶν χλωροῖσι πετάλοισι κατπεφές, Πλούτ.Λούκ.31 ἠθύμισε χλωρῶν τῶν πεφῶν ἔκφανέντων 2) δθ. κ. πρόσφατος, τρυφερὸς, ἀρτι βλαστήσας ἢ κοπεῖς οὐχὶ ἐπύρως, ἐπὶ φυτῶν, κλάδων : 'Οδ.Ι.320 Κικλῶπος γὰρ ἔκιστο μέγα ῥόπαλον παρὰ σπηκῷ, χλωρῶν, ἔλαίνεον, Εὐρ.ΙΑ.1297 λειμῶν τ' ἄνθεσι θάλλων χλωροῖς, Ἀριστλ.Μετ.4,9,21 τὰ σφόδρα χλωρὰ ἀναυστα, Διοσκ.3,90 χλωρὸν ἄνθος, Αἰθ.Ροδ.155 ποτὲ εἰς δένδρον οὐ κίθεται νά χρ χλωρὰ τὰ φύλλα, Παλαμ.Περ.Χαιρ.145,1 τοῦ δέντρου τὰ κλαδία χλωρὰ | πυκνά' || τὰ χλωρὰ τὰ νεωστὶ βλαστήσαντα, τὰ πρόσφατα εἰσέτι, νεοθαλῆ φύλλα, ἄνθη, φυτὰ : ΠΔ Ποιοιμ.27,25 ἐπιμελοῦ τῶν ἐν τῷ πεδίῳ χλωρῶν, αὐτ. Ἀρ.22,4 ὡσεὶ ἐκλείψαι ἄ μᾶχος τὰ χλωρὰ 3) γεν. ὁ πρόσφατος, νεώτος, ἀρέσκειος : Πινδ.Ν.8,69 χλωραῖς ἔέρσαις, Σοφ.Τρ.1055, Εὐρ.Ἰκ.129 τὸν Ἀχιλλεῖον τύμβον στεφανοῦν ἀίματι χλωρῷ ἰσχόλ. (πρσφάτω, νεαρόφ), αὐτ.Μηδ.906, Ἀριστφ.Βάτρ.559 τὸν τυρῶν γε τὸν χλωρὸν | Μοῖρ.403 ἐχλωρὸν τυρῶν Ἀττικῷ, ἀνακλόν Ἐλληνες, Φρόν. ἐν ΑΒ.73,3 ἐχλωρὸς τυρὸς ὁ νέος καὶ πρόσφατος, Ἀθήν.7,309 Β ἢ δὲ τῶν χλωρῶν κωθῖνον σάρεξ χαινοτέρες ἐστὶ . . 4) μγφ. ἀνθηρὸς, ἀκμαιοῖς, ζωπρᾶς : Θεόφρ.14,70 ποιεῖν τὴν δεῖ ἄς γόνου χλωρῶν 5) εἰδ. χλωρός οἶνος ὁ ἀφρόδως (κτ. δ.έρμ. ἐπὶ τοῦ χρώματος) : Εὐρ.Κοιμ.67 6) ὁ ὑποκίτρινον χροῖας : Ἰλ.Α.631 ἠδὲ μέλι χλωρῶν, 'Οδ.Κ.234, Σοφ.Α1.1064 ἀμφὶ χλωρὸν φάσμαον 7) γεν. ὁ ἀνοικτὸν χρώμα ἔχων : Ἡσιόδ.Α.231 ἐπὶ δεῖ χλωρῷ δόξαντος, αὐτ.205 παρ δ' Ἀχλὺς εἰστέκει . . χλωρῷ, Πλούτ.Ἠθ.767Ε, ΑΠ.9,669 χλωρῶν . . πταματο χεῖμ' 8) πολλὰς καὶ ἐπὶ τοῦ χρώματος τῆς ἐπιδερμίδος, χλωρός, ὠχρός, πραινιόκτρινος, κίτρινος : Ἰλ.Κ.376 ἀραβος δὲ διὰ στόμα γίνετ' ὀδόντων, χλωρός ὑπὸ δελου, αὐτ.Ο.4, Σαφφ.2,14 χλωροτέρα . . ποίας ἔμμ, Ἰπν.Ἀρχ.Ἰητρ.12, Λουκ.Ἐταίρ.Δ.13,5 χλωρὰ ἐγένετο ἐτι σοῦ . . διηγούμενου' || δθ. κ. ποι. ὡς ἐπίθ. τοῦ δέουτος, τοῦ φόδου, τοῦ τῆν ἐπιδερσιν τοῦ ὄπουλο ὠχρίτις : Ἰλ.Η.479 τὸς δὲ χλωρὸν δέος ἤρειν ἰσχόλ. (ἐχλωροποιάν), 'Οδ.Α.43, Αἰσχ.Ἰκ.566 χλωρῷ δεῖματι θυμὸν πάλλοντ', Εὐρ.Ἰκ.599' || τὸ οὐδ. τὸ χλωρὸν ὡς οὐσ. ἢ ὠχρότης, κίτρινάς, χλωμάδα : Θεουκ.2,49-9) Ἐρωπιαν.390 ἐχλωρός χλωρίασις.

χλωροσάυρα (ή) σχόλ. κ. μον. χλωρὰ σαύρα : Σχόλ.Θεόφρ.2,58, αὐτ.7,22. Δουκάγγ.

χλωροσταφιδίτης (ή) (ένν. οἶνος) νεώτ. ὁ οἶνος ὁ παραγόμενος ἐκ χλωρᾶς σταφίδος πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τοῦ ἐκ κοινῶν ἀμπέλων, ὡς καὶ τοῦ ἐκ ἔφρας σταφίδος τῆ προσθήκῃ ὕδατος παρασκευαζομένου.

χλωροστομον (τό) νεώτ. ζωολ. γένος μαλακίων τῆς οἰκογ. τῶν γαστροπόδων.

χλωρότης-πος (ή) μγν. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότητα τοῦ χλωροῦ, τὸ πράσινον χρώμα : Ἀριστλ.Φυσ.2,8,1, Πλούτ.Φασμ.3 κἀλλῆ δένδρων καὶ χλωρότητα ὄλης, αὐτ.Ἠθ.565ε 2) ὠχρότης, κίτρινάδα :

αὐτ.Ἠθ.395D, ΠΔ Ψαλμ.67,14 πτέρυγες περιστέρως περιηρωμέναι, καὶ τὰ μετάφρενα αὐτῆς ἐν χλωρότητι χρωαίου.

χλωροτύρι (τό) δημ. νεώτος λευκοῦ τυρός.

χλωρουραία (ή) νεώτ. ἡ ἐπισχεσις τοῦ φύου διὰ τῶν οὐρῶν ἀπεκρινόμενου χλωροφύου νοστρίου ἐν τῷ σωματι καὶ τοῖς ἰστίοις.

χλωροφάγος-ον μον. ὁ ἐσθίων χλωρῶν τροφήν, γλῶν : ΚΜανασσ. Ἀριστάνθρ.ΚΚαλλ.4,53 ἄν συμπιπτήσῃ φυτοურγὸς τὴν χλωροφάγον κάρμην.

χλωροφαγῶ-έω μον. τρώγω χλωρῶν τροφήν, ἄ. χλωράζω : Ἰππιαστρ.4,17

χλωροφαναθής-οθής (ό) νεώτ. ζωολ. γένος εὐμεγέθων κανθάρων.

χλωροφορμίζω νεώτ. διὰ χλωροφορμίου βλλ. ἐπιφέρω εἰς τινα ἀναίσθησιαν.

χλωροφορμικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος εἰς τὸ χλωροφορμίου ἢ τὴν χλωροφορμιοῖν βλλ., ὁ διὰ χλωροφορμίου γινόμενος.

χλωροφόρμιον (τό) νεώτ. ἀχρουν ὕγρον γεύσεως γλυκασούσης, ἰδαιοούσης ὀσμῆς, ἀφλεκτον, διαλυόμενον εἰς τὸ οἶνονευμα, τὰ αἰθέρια ἔλαια, παρασκευαζόμενον κυρίως δι' ἐπιδράσεως χλωροφύου ἀσθέτου ἐπὶ ἀκετόνης, ἐνεργοῦν τοξικῶς ἐφ' ὄλων τῶν ζώντων κυττάρων τοῦ ὄργανισμοῦ καὶ κυρίως ἐπὶ τῷ κεντρικῷ νευρικοῦ συστήματος, χρησιμοποιούμενον κυρίως ὡς ναρκοτικὸν ὅπῃ μορφήν ἀτμῶν εἰσπνεομένων κατὰ τὰς ἐγχειρήσεις, ἐσωτερικῶς διδόμενον ἐπὶ ἐμέτων, κολικῶν, ἀσθματος, δηλητηριάσεων, ἐξωτερικῶς δὲ ὡς παυσίπων.

χλωροφορμιούχος-ον νεώτ. ὁ περιέχων χλωροφόρμιον : χλωροφορμιούχα ἔλαια ἰδαιύματα χλωροφορμίου εἰς ἱλαρὰ ἔλαια, χρησιμοποιούμενα ἐξωτερικῶς πρὸς ἐντριβὰς, ὡς παυσίπων, ἀντινευρματικῆ - χλωροφορμιούχον ὕδωρ ἰδδατικὸν διδάμα τοῦ χλωροφορμίου, χορηγοῦμενον ἐσωτερικῶς ὡς παυσίπων ἐπὶ στομακικῶν πόνων, κολικῶν κλπ.]

χλωροφόρμις-εως (ή) νεώτ. ἰατρ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ χλωροφορμίζω βλλ., ἡ δι' εἰσπνοῆς ἀτμῶν χλωροφορμίου γενικὴ ἀναίσθησις πρὸς ἀνώδυνον ἐνέργειαν ἐγχειρήσεως ἢ καὶ πρὸς διευκόλυνσιν τῆς ἐκτελέσεως φυσικῆς τινος ἐξετάσεως.

χλωροφορμιστής (ό) νεώτ. βοηθὸς χειροῦ τοῦ χορηγῶν τὸ χλωροφόρμιον πρὸς ἐπίτευξιν τῆς γενικῆς ἀναίσθησιος τοῦ ἐγχειριζομένου.

χλωροφουδωτός-η-ο δημ. ποι. ὁ χλωρός, θαλερός καὶ ἀνεπτυγμένος τῆν βλάστησιν, φουτωμένος καὶ πράσινος : Παλαμ.Παράκ.33,6 κλαδία χλωροφουδωτά.

χλωροφύκη (τό) νεώτ. βοταν. κατηγορία πρσίνων πολυκλάδων φυκῶν τοῦ ὄθροφου. τῶν φυκῶν.

χλωροφυλλάξ (ή) νεώτ. κ. χλωροφυλλάξ φάραμα εὐρισκόμενον εἰς τὰ φυτικά κώτταρα καὶ ἔχον τὴν ἰδιότητα νά ὑδρολύῃ τὴν χλωροφύλλην εἰς χλωροφυλλίνην καὶ φυτόλην.

χλωροφύλλη (ή) νεώτ. ἡ πρσίνη χρωστικὴ ὕλη τῶν φύλλων, ἀπαντώσα εἰς ὅλα τὰ χλωρὰ μέρη τῶν φυτῶν, ἔχουσα ὡς φυσικῶδες χαρακτηριστικὸν τὸ διτὸ ἀπορροφεῖ ὠρισμένους ἀκτίνας ὠν τὴν ἐνέργειαν χρησιμοποιεῖ διὰ τὴν παραγωγὴν χημικῶν τινῶν οὐσιῶν ἐν αἰς τὴν πρῶτην θέσιν κατέγει τὸ ἀμύλον.

χλωροφυλλίνη (ή) νεώτ. τὸ δι' ἐπιδράσεως ἀλκαλίου ἐπὶ τῆς χλωροφύλλης λαμβανόμενον καρβονικὸν ὄξύ.

χλωροφύλλο (τό) δημ. χλωρὸν, πράσινον φύλλον : Βλαγο.Παλκ.14 ὅτι εἶχε περισσέφει ἀπὸ τὸ μερίδιο καθενού, τυλιγμένο σὲ χλωροφύλλα φυλάχτηκα μὲ τάξη.

χλωροφυλλόκοκκος [ό] νεώτ. βοταν. ὁ ἐντός τοῦ πρωτοπλάσματος μικρὸς αφαιροειδῆς κόκκος. ἐν ᾧ περικληθεῖται ἡ χλωροφύλλη.
χλωροφυλλολιπῆς οὐς-ές νεώτ. βοταν. δρος ἐν χρ. ἐπὶ τῶν φυτῶν τῶν στερουμένων χλωροφύλλης : οἱ μύκητες ἀνήκουν εἰς τὰ χλωροφυλλολιπῆ.
χλωρόφυτον [τό] νεώτ. βοταν. γένος τροπικῶν ποωδῶν φυτῶν.
χλωροϋρικός-ή-όν νεώτ. χημ. ὑδροχλωρικός.
χλωροϋρίνη [οἴ] νεώτ. ὄργαν. χημ. τὰ ἐκ πολυθενῶν ἄλκοολῶν προΐοντα, τὰ λαμβανόμενα δι' ἀντικαταστάσεως ἐνὸς ἢ πλείοτέρων ὑδροϋρίλων δι' Ἰσαριθμῶν ἀτόμων χλωρίου.
χλωρυλιένιον [τό] νεώτ. χημ. φαρμακ. ὄργαν ἠρησιμοποιούμενον ὡς παυσίπνον ἐπὶ τῶν νευραλιῶν τοῦ τριδύμου.
χλωρῶ-άω μτγν. ἀχρῖθ, κιτρινίζω : Ἰουλ. Συμπ. 329D χλωρήσαντα ταῦτα πρὸς ἄλλων αὐτίκα ἀπαμαρτάνεται [ιδιόθρ. χλοήσαντα].
χλωρῶμα-ατος [τό] νεώτ. Ιατρ. κακοήθης δγκος, προσομοιάζων πρὸς τὸ λεμφοσάρκωμα, παρατηρούμενος συνήθως παρὰ νεαρῶς ἄτομοις ἐντετοπισμένος ἰδίᾳ εἰς τὸ ἔθος τῶν ὀστέων τοῦ κρανίου καὶ ἐπιφέρειν ταχέως τὸν θάνατον : τὸ χλωρῶμα ἐκλήθη οὕτω ἐκ τῆς κιτρίνης ἢ πρασίνης χροιάς ἣν ἐν προσφάτῳ καταστάσει κέκτηται ἢ εἰδ. ὀφθαλμ. χλωρῶμα τοῦ κόγχου μορφή κακοήθους σαρκώματος πρασίνης χροιάς μεταδιδόντος τὸ πράσινον χρῶμα καὶ εἰς τὴν βλεφαρικήν χρῶρον καὶ φέροντος ὀφεικτον τὸν θάνατον.
χλωρῶσις-εως [ή] νεώτ. χλωρίσσις βλ. 2) νόσος τῆς ἀμπέλου ὀφειλομένη κυριώτατα εἰς τὴν ἐν τῷ ἔδαφει παρουσίᾳ περισσῆς ποσότητος ἀνθρακικοῦ ὀξειδοξίου.
χλωρωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος εἰς τὴν χλωρῶσιν βλ. 2) : χλωρωτικὰ συμπτώματα 2) ὁ ἐκ χλωρῶσεως βλ. 2) πάσχων : χλωρωτικὸ κορίτσι.
χνάρι [τό] δημ. ἄ. ἀχνάρι βλ. λ., τὸ ἵχνος : Γρην. Σκ. Γερρ. 74,6 τράβα ἡ ὄπου πᾶς θε νά ἔρω | τοῦ ποδίου σου χνάρι μαῦρο.
χνάουμα-ατος [τό] νογάλισμα, μεζές : Μνησίμ. Ἰπποτρόφος 1,12 σπλάχνῳ ὄνηταί, χνάουῃ ἤρπασαται ἢ Πολυδ. 6,62 ἔχναμάτα 2) τὰ βρώματα καὶ τὰ τῶν κρεῶν ἀπυθρακίσματα.
χνουμάτιον [τό] ὕποκορ. τοῦ χναύμα βλ. λ., μεζεδάκι : Ἀριστ. ἀπ. 5, Τηλεκλειδ. Ἀμφικύονες 1,14 μῆτρας δε τόμοις καὶ χνουματίσις οἱ παῖδες ἀν ἡτραγάλιζον, Ἀθῆν. 9,381B προεφέσας μετὰ πολλοῦ πελέρωσ τὰ χνουμάτια.
χνουρῶς-ά-όν νόστιμος, ὀρεκτικός : Φερερκ. Μεταλλεῖς 1,17 πλευρά δελεφάκι ἐπεξανθισμένα χνουρῶτα παρκεῖται ἐπ' ἀμύλοις.
χνουστικός-ή-όν μτγν. ὁ τοῖς χναύμοις ἠδόμενος, λιγῶς, λιχοῦδης : Ποσειδ. Ἀναβλέπων 1,7 τὴν γλώσσαν εἰς ἀοχήμενος ἐπιθυμίας ἐνία τε τὴν ἡδυσμάτων, κάθαλος, κάτοχος, χνουστικός.
χνούω τρώγω εἰς μικρὰ ποσότητος καὶ ὀλιγον καὶ ὀλιγον. ταῖμα, ἐν τῇ σμ. τῆς μετ' ἀνέεως, ἠδονῆς λήψεως τροφῆς : Ἐπιχ. π. Ἀθῆν. 7,309P ἀγλαοὶ κόκκυκος, οὐς παραχιζόμενος πάντας, ὀπτάντες δε χἀδύοντες αὐτοῦς χνούοντες, Εὐρ. Κύκλ. 358 ὡς ἐτοιμα σοι ἐφθᾶ καὶ ὄπα καὶ ἀνθρακίς ἀπο χνούειν, Ἐδδουλ. Ἀδῆλ. 5, Ἐπιπ. Ἐφηβοὶ] πάντα ταῦτ' ἐχναύομεν 2) κ. μεσ. Ἦσα ἐχναύεται περικινίεται. λαμβάνει.
χνουάσις, μέλλ. χνουάσις, καλύπτομαι ἀπὸ χνου, ἀπὸ λεπτότατον τρίχωμα, κάνω, σχηματίζω χνούδι, χνουδιάζω, κυριῶς ἐπὶ νεανίων : Ἰμερ. Λόγ. 516 ἠδόντας καὶ ἰούλω τῷ πρώτῳ χνουάσοντας κ. ἐπὶ κορασιδῶν : Μεταγέμ. Αὐραὶ 1,3 ἄρτι χνουάσούσας ἀλλητριδῶς 2) ἀποκτῶ λευκὰς τρίχας

ἀσπρίζουν τὰ μολλὰ μου : Σοφ. ΟΤ 742 χνουάζων ἄρτι λευκανθῆς κάρα.
χνουάσις-εως [ή] νεώτ. ἡ κατάστασις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ χνουάω βλ. λ., ὁ σχηματισμὸς χνου, τὸ χνουδίσιασμα.
χνουάσιος [οἴ] νεώτ. χνουάσις βλ. λ.
χνόη [ή], ἰων. χνοή ἢ χνοική τοῦ τροχοῦ, διὰ τῆς ὀπῆς τῆς ὁποίας εἰσέρχεται ὁ ἄξων ἀμάξης : Παρμ. 8 ἄξων ἐν χνοήσιν, Αἰσχ. Ἐπ. 153 ἔλακον ἀξῶνων βριθομένων χνούσι, Σοφ. Ἰλλ. 745 ἔθρασε δ' ἄξωνος μέσας χνούας, Εὐρ Ρῆσ. 118 2) μτφ. χνούσι ποδῶν αἱ ἀθρώσεις τῶν ποδῶν : Αἰσχ. Ἐπ. 371 σπουδῆ διώκων πομπήμος χνούας ποδοῖν ἢ κτ. Σχολ. ἐχνάσις ποδῶν, τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν ἢ παραδόλως τὸ συνεχῆς κίνημα τῶν ποδῶν.
χνουόμα μτγν. γίνομαι χνουόδης, ἀποκτῶ χνούδι : Γαλ. 14,778.
χνουόσις-αν ποι χνουόδης : Ἀνακρεόντ. 16,19 ῥοδίτην δ' ὁπία μῆλον χνοήν ποιεὶ παρειήν.
χνότο [τό] δημ. ἄ. χνώτο βλ. λ.
χνουδάτος-η-ο δημ. ὁ ὑπὸ χνού καλυπτόμενος, ποῦ τὸν σκεπάζει χνούδι : Γρην. Σκ. Γερρ. 39,14, - χνουδῶτο δέρμα - ὕψασμα.
χνουόδι [τό] δημ. χνούς βλ. λ. Παλαμ Τάφ. 5,16 τίνας βελούδου χνουόδι.
χνουδιάζω δημ. χνουάζω βλ. λ., σχηματίζω λεπτόν τρίχωμα 2) εἰδ. ἐπὶ ὀστέων, διαλύονται εἰς λεπτάς κλωστάς, μαδῶ, ξεροῦ.
χνουδιάσιμα [τό] δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ χνουδιάζω βλ. λ.
χνουδιζῶ δημ. ὀφαιρῶ τὸν χνού, φιλῶ 2) ἔχω χνού ἢ φαίνομαι ὡς χνουόδης.
χνουδίσια [τό] δημ. ἡ ἀφαιρέσις τοῦ χνου, κυριῶς τοῦ προσώπου, φιλωσις, μάδημα.
χνουδωτός-ή-ό δημ. χνουδάτος βλ. λ., σκεπασμένος ἀπὸ χνούδι : Χατζιδ. Ὑπεράνθρ. 100 φαρώντας τὸ χνουδωτὸ γυαλιότερὸ καθούκι, Γρην. Σκ. Γερρ. 65,10 σάν παταλόδες χνουδωτές.
χνουός οὐ [οἴ] κ. νεώτ., ἀστυοῖρα, χνούς, γέν. χνουθ, δοτ. χνού [Θεοφρ. Φι 6,10,7], πάσα ἐλαφρά, ἀφρώδης οὐσία : Ὀδ. Ζ 226 ἐκ κεφαλῆς δ' ἔσμηρον ἄλοχ χνούον ἀτυγέτοιο ἰτόν ἄφρον τὸν κατὰ τὴν ἀκτὴν τῆς θαλάσσης συναγομένω, ΑΠ 6,156 πάξις δ' ἴσον ἀστέρι λάμπει, πωλικόν ὡς ἴππος χνούον ὀποσεισάμενος 2) λεπτόν, ἐξασμένον ἔριον πρὸς πλήρωσον προσκεφαλαίων ἢ στρωμάτων, φιλό μολλῆ : Ἰπν. 612 3) κ. νεώτ. ἡ λεπτοτάτη τρίχως ἢ ἐπὶ ἀνθέων ἢ ὀπωρῶν τινῶν ἐπανθοῦσας καὶ εὐκόλως ἀποτριβομένη, τὸ χνούδι : Θεοφρ. Φι 2,84, ΑΠ 9,226 βῆλων χνούς ἐπικαρπιδίος 4) ἡ πρώτη τρίχως τῶν παρειῶν ἢ κατὰ τὴν ἐμφηδίων ἠλικίαν ἐπιφανομένη, ἴουλος : Ἀριστ. Π. Νεφ. 978 χνούς ὤσπερ μῆλαισιν ἐπήνηται, Κολλ. Ἀποδ. 37 βηλεισις οὐδ' ὄσσαν ἐπὶ χνούς ἡλαθε παρειάς, Ἀριστ. Ζ 18,27,2, ΑΠ 9,129 κούρος ἐτ' ἄρτιγένειον ἔχων χνούον 5) νεώτ. τὸ πῆλωμα τῶν νεοσσῶν 6) ὀμ. νεώτ. αἰ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ὑψάματος προέχουσι προχρεῖται τρίχες ἔριου ἢ βάρβοκος 7) μτφ. ἐξωτερικὴ ἐπάθησις ὕψους : Διον. Ἀλ. Πομπ. 2 καὶ χνούς τῆς ἀρχαιότητος . . ἐπιτρέχει, αὐτ. Δημ. 38 ἐπανεθεῖ τις . . χνούς ἀρχαιοπινής.
χνουῶ-άω μτγν. κ. μαν. χνουάω βλ. λ. ἐπὶ νεανίων, νεανίδων, σχηματίζω ἴουλον, κάνω χνούδι : Θεοφρ. 27,49 τί δ' ἔνδοθεν ὄψω μολώνων - Μάλα τεὰ πρῶτατα τὰδε χνουάσονται διδάξω, Λουκ. Διδόν. 2 οὐδ' ἐπ' ὀλίγων τὴν παρειῶν χνούωτα, Πρῶδρ. 173 κόρσις ἐώκει, τὴν γένυν οὐκ ἐχνάσ' μτ. σιστ. αἰτ. : Ἀπολλ. Ρ. 2,79 χνουάσονται ἴουλας, Ὀπν. Κυν. 4,345 ἢ ἐν χρ. κ. ἐπὶ τῷ τρίχωματός : Ἀπολλ. Ρ. 2,43 χνουάσονται ἰούλους, ΑΠ Παρ. φρτ. 306 ἐπὶ χνουάσονται ἰούλου δευόμενος 2) ἐπὶ ἀν-

θέων, καρπών : ΑΠ 6,120 σικυόν χνοάοντα' 3) κ. μπ. επί λίαν λεπτών πραγμάτων : Τρυφιδόδ.343 χνοάσαν χάριν ὄνθρου.

χνοώδης-ους-ες μτγ. κ. νεώτ. ὁ ἐν εἶδει χνοῦ βλλ. : Έμπ.π.Γαλ.3,10 Θεόφρ.Φ1 1,21,Διοσκ.4,69, 'Απολλ.Παραδ.3 ἐπιφύσεις ἐριώδεις καὶ χνοώδεις' 2) ὁ ὑπό χνοῦ κολλητάμενος, χνουδωτός, χνουδάτος : Θεόφρ.Φ1 1,101,3 ἐνικμον καὶ χνοώδεις φύλλον' 3) εἶδ. ὀμυκλώδης, θολός : 'Ιππ. 'Αερ.290.

χνοώδης μτγ. ὅτι μορφήν χνοώδη : Γαλ.13,11. **χνώτο** ἴδιό δημ. κ. χνώτο ἡ ἀπόνοια τοῦ ἀτόματος : Βαλοωρ.Φυγῆ 27 νιώθει τὸ χνώτῳ του φωτιὰ ζεστό' κ. κτ. πληθ. : Γρουπ.Σ.κ.Τερρ. 19,1) γιὰ τὸ χνώτῳ μου βρωμοῦν σάν τῆς ταφῆς τὸ χνώμα' || φρ. μπ. δὲν ταιριάζουσι τὰ χνώτῳ μας ἴεχομεν διαφορετικὰς ἀντλήψεις, διαθέσεις ἢ αὐνηθείαι.

χνοῖος-α-ον μτγ. ὁ χρωρῶν ἕνα χνοῦν : 'Αθῆν. 4,129B αἰτεῖ ἀκύφον χνοῖον, καὶ πλῆσας οἴνου . . .

χνοσεύς, συνηρ. χνοσεύω βλλ. χνώς εἰς τύπον, εἰς μήτραν : 'Αριστφ.Θεσμ.57 καὶ κηροχυτεῖ καὶ γογγύλλει καὶ χνοσεύει.

χρῶνη ἴη κ. νεώτ., συνηρ. χῶνη βλλ. σκευὸς κωνοειδὲς φέρον ἀκροαλωήλιον, δι' οὗ ἐχέεται ὕδρον εἰς δοχεῖον στενωλόμιον, χνώη : 'Αριστφ. Θεσμ.18 δίκων δὲ χρῶνης ὡτα διατετρήνατο' 2) εἰδ. κ. νεώτ. δοχεῖον ἀνεκτικόν εἰς τὴν διαπύρωσιν, χρησιμοποιοῦμενον πρὸς τῆσιν μετὰλλων, χνουητήριον : Διοσκ.5,85, ΑΠ 9,528' 3) νεώτ. εἶδ. ἀνατορ. κωνοειδὲς κοιλίωμα ἐν τῇ διαπλάσει τοῦ κρονίου' || χρῶνη μξεδόνειος ὁ μίσχος τῆς ὑποφάσεως τοῦ ἐγκεφάλου' || ρινική χρῶνη τὸ ὀπισθιον στόμιον ἑκατέρας ρινικῆς κοιλότητος τὸ ἐκβάλλον εἰς τὸν ρινοφάρυγγα.

χρῶνιον ἴδιό νεώτ. ὑπόκορο. τοῦ χρῶνης βλλ.1) 2) ἀντί χρωῖον βλλ.

χρῶνοειδής-ους-ές νεώτ. ὁ ἐν εἶδει, ἐν ἀχῆματι χρῶνης, κωνοειδής.

χρῶνος ἴδιό νεώτ. χρῶνος βλλ.

χρῶνος ἴδιό σκευὸς ἐκ πυριμάχου ὕλης, χρησιμοποιοῦμενον διὰ τὴν ἐν αὐτῷ τῆσιν μετὰλλων, χνουητήρι : 'Ιλ Σ 470 φύσαι δ' ἐν χρῶνοσίην . . . ἐφύσων, 'Ηοϊοδ.Θ 863 κασσίτερος . . . ὑπὸ . . . εὐτήριου χρῶνου θαλαφθείς, Έμπ.211, 'Ιππ.269,31, 'Απολλ.Ρ 3,1299' 2) ὁ τύπος εἰς ὃν χύνεται ἐν τῇ μετὰλλω, χνῶρα, καλοῦσι : ΑΠ 9,716' 4) χρῶνη βλλ.7) : 'Ιππ.268,27.

χρῶσιπής ἴδιό μτγ. πολύτιμος λίθος ἀπάντων ἐν τῷ ποταμῷ Χοάσση : Πλίν.Φ1 87,56.

χρόβολη ἴη μτγ. μον. κ. δημ. θερμὴ τέφρα πυρός, ἀτάχτη : 'Αροθ Μυθ.Χαλ.1,67 ἀναποδογύρισε τὸ τῆγνῆσον καὶ ἔπασον τὰ φάρια εἰς τὴν χρόβολην' || εἶδ. ἡ κοίσιουσα τέφρα τῆς ἐστίας : Ζερβ.Τροχ.ΚΚ 43,27 τὰ παραμύσια ποῦ οἱ γριεῖς | κοντὰ στῆ χρόβολη θά λέν τῆς νύχτης ὕρας.

χρόβουλος ἴδιό 'Ησ. ἔδρα. προκτικός.

χρόπιτῶς 'Ησ. ἐάπονατῶν' ηρβλ. κέχραδα.

χοή ἴη (ἰχθεύ) χύσις, χύσιμο, ροή, σπονδή ἐξ ὄρου μείγματος, ἰδίως μέλιτος, οἴνου καὶ ὕδατος, ἐκχυμένου πρὸς τιμὴν νεκροῦ ἐπὶ τοῦ τάφου του : 'Οδ.Κ 518 ἀμφ' αὐτῷ δὲ χοήν χεῖσται πᾶσι νεκυσίην πρῶτα μεμικρήτω, μετπέπειτα δὲ ἠδεῖ οἶνω, τὸ τρίτον αὐθ' ὀδῶσι' ἐν φρ. συνθῆ. κτ. πληθ. : 'Ηρ.7,43 χῶας δὲ οἱ μάγοι τοσι ἠρωσι χέξαντο, Αλοχ.Χο.88 τύμβω χῶουσα τᾶσαδε κηδέουσι χῶας, Σοφ. 'Αν. 902 ἔλουσα κάπασμησα κάπιτυμβίους χῶας ἔδωκα, αὐτ.ΟΚ 477' || μτ. ὄστ. προσ. χαριστικός : Αλοχ.Πέρα.609 παῖδὸς πατρί προεμνεῖς χῶας φέρουσι', αὐτ.219, Εὐρ. 'Ορ. 1322 τὸν . . . τάφον στέφασα καὶ σπεύσασα νερούσι χῶας' 2) γεν. ἡ πρὸς τιμὴν νεκροῦ τελομένη βυσία, ἱεροτελεστία : Σοφ. 'Ηλ.406 μήτηρ με πέμπει πατρί τυμζεοσαι χῶας. Τρυφιδόδ 605

3) σπαν. ἐν χρ. κ. ἐπὶ πάσης σπανδῆς : Σοφ.ΟΚ 470 πρῶτον μὲν ἱεράς ἐξ εἰσέρτου χῶας κρήνης ἔνεγκο, δι' ὅσων χερῶν θιγῶν, αὐτ.1599'

χοήρης-ους-ες ποι. ὁ ἐν χρῆσει εἰς τὴν ἐν 'Αθήναις τελομένην ἐορτὴν τῶν χῶων : Εὐρ.ΙΤ 960 χῶρης ἄγγος Παλλᾶδος τιμᾶν λεῶν.

χοηφόρος-ον ὁ φέρων χῶας εἰς τοὺς νεκρούς, ὁ τελῶν νεκρικῆν σπονδῆν' Χοηφόροι τίλος τραγωδίας τοῦ Αἰσχύλου.

χοῖδιον ἴδιό μτγ. κ. χοῖδιον ὑπόκορο. τοῦ χῶος βλλ. : Σουῖδ. ἐσταμίονον : 'Ανών.π.Σουῖδ. κατεσκεύασαν χοῖδια τὸ μέγεθος, λεπτά ταῖς κατασκευαῖς διαφερόντως.

χοῖκόος-ή-όν ἰχοῦσι μτγ. ὁ ἐκ χῶματος, ηηλοῦ' Σουῖδ. ἐχοικός γήινος, πῆλινος : ΚΔ Κορινθ.1,154,7 ὁ πρῶτος ἀνθρώπος ἐκ γῆς χοῖκόος, 'Ανών.ἐν Ρηθ. 1,613,4 γυμνοῦ τούτους τοῦ χοῖκόου βάρους κλημ. 'Αλ.981' 2) αἱ χοῖκαί ὡς οὔσα. πιθ. αἱ Χῶες, ἡ ἐορτὴ τῶν Χῶων : 'Ελλ.Επιγρῶμ.157.

χοιλῆδικος-η-α δημ. ἄ. σοιλιτικός κ. σοιλιδικός βλλ. : Βλαστ.Συνμ.28 ἐν λ. ἀρχοντικός.

χοινίκη ἴη) σχόλ. κ. νεώτ. ἡ σιδηρὰ αὐριγὲ τοῦ τροχού, ἐν ἣ στρέφεται ὁ ἄξων, χνόη : 'Ησ. ἐχοινίκη τροχού' ἐν φ στρέφεται ὁ ἄξων' : Σχόλ. 'Ιλ.Β 104,αὐτ.Ε 123' 2) μτγ. κ. νεώτ. φεραλεῖον χειρουργικόν ἢ τεκτονικόν, σιδηροῦν, φέρων κνώδοντα, χρήσιμον διὰ τὸ ἀνοίγμα ὀσάων.

χοιμάς δημ. ὁ. γρ. τοῦ χῶμας βλλ.

χοινίκι δημ. ἄ. σοινίκι, χοινίκιον βλλ.

χοινίκιατος-α-ον 'Επιγρ. ὁ χρωρῶν, ὁ περιέχων μίση χοινίκα βλλ. : 'Επιγρ. Ποσειδωνίω καμθιήλω πᾶσαν χοινικιατον δωδεκόμφολον καθήμενον.

χοινίκιον ἴδιό μτγ. κ. νεώτ., δημ. χοινίκι, ὑπόκορο. τοῦ χοινίκα, σιδηροῦν χειρουργικόν ἐργαλεῖον, ἄ. χοινίκα βλλ.2) : Κέλας,8,3' 2) πιθ. ὁ χοινίς, ἡ εἶδος ποδοκάκκης : Θεμίστ.Λογ.21,24811 τὸν ἐκ μαγειροῦ τυχόν ἴσως ἢ ἀρτοκόπου, ἐντεθραμμένον χοινικίσις τε καὶ κονδύλοισι.

χοινίκις-ιδος ἴη) κ. μον. ἡ χοινίκη βλλ.1) ἡ χνόη : 'Ησ. «χοινικίας» τὰς τοῦ ἄξωνος αὐριγῆας : Γαλ.2 τὴν καλοῦμεν ἰχοινικίδα τοῦ τροχού, πλήμνην ὑπὸ τῶν ἰώνων λέγασθαι' 2) σιδηροῖ κρικοῖ, ἐφ' ἧν στριψίεται ὁ χρυσοῦς στέφανος, ὁ γύρος τοῦ στεφάνου : Δημ.616 ὑπὸ τῶν στέφανων τὰς χοινικίας κάτωθεν γεγραμμένας' 3) εἶδος σιδηρᾶς πέδιος, ἄ. χοινίς : 'Αππ.Έμφ. Πολ.4,30 ἐς τὴν ἀμαξίτων αὐταῖς χοινικίσι διέδρα ἰδ.γρ. χοινίξι' 4) χειρουργικόν ἐργαλεῖον, ἄ. χοινίκη βλλ.2) : Ποῦλ.Αἰγ.6,90 ἡ δὲ διὰ τῶν πριόνων τε καὶ χοινικίδων χειρουργία τῶν νεωτέρως ὄντων μοχθρὰ διαδέβληται, Πάπ. τὸν δεῖνα μὴ δύνων εἰς τὰ ὄργανον μῆτε χοινικίδας μῆτε τὰ ἄλλα' 5) π. τοῖς Σινωθεσῖ, σπῆσιον ἐν βραχέει ἀκτῆ : Στραβ.12,3,11 βραχιώδεις ἀκτᾶς, ἐχούσας καὶ καλοῦσας τινὰς, ὡσανεὶ βόθρουσ πετρῖνουσ, οὗς καλοῦσι χοινικίδας.

χοινικόμετρος ἴδιό μτγ. ὁ μετρῶν διὰ τῆς χοινίκος, τοῦ καθημερινοῦ σιτηρεσίου τῶν δούλων : 'Αθῆν.7,272B δούλων μωριάδας δι' ἄς ἡγοῦμαι . . . αὐτοῦς κεκλημέναι χοινικόμετρας.

χοινικόφορος-ον νεώτ. ὁ φέρων χοινίκα βλλ.

χοινίλεις-ικός ἴη) κ. μον. μέτρον χωρητικότητος σιτηρῶν καὶ ἑρῶν καρπῶν, ἰσοδυναμοῦν κατ' ἀρχὰς πρὸς τέσσαρας κοτύλας, βραδύτερον δὲ πρὸς ἑξ ἰ315 δραμίαι : 'Ηρ.1,192 ἡ δὲ ἀράθδια μέτρον ἐξ Περσί-ὄν χωρεῖ μείζιμου ἄττικοῦ πλῆον χοινίξι' ἄττικῆς, Ξεν. 'Αν.1,5,6 ἡ δὲ κάπιθη δύο χοινίκας ἄττικᾶς ἐχώρει, ΠΔ 'Ιεξ.45,11 ἡ χοινίξ ὁμοίως μία ἔσται τοῦ λαμβάνειν. τὸ δὲ δεκάτονον τοῦ γομόρ, χοινίξ ΚΔ ὀπ.6,6 χοινίξ σίτου θηναρίου, καὶ τρεῖς χοινίκες κριθῆς θηνα-

ρίου, Γεωπ.7,20,} ἐν τῷ κάθῳ τῷ λεγομένῳ χοι-
νικί' || τὸ καθημερινὸν αἰτηρέσιον στρατιώτου·
Διογ.Λ 8,18 ἢ γὰρ χοίνιξ ἡμερήσια τροφή, Ἄ-
θην.3,98B τὴν δὲ χοίνικα ἡμεροτροφίδα' || κ.
γενικῶτ. τὰ παρεχόμενα τινι εἶδη τροφῆς πρὸς συν-
τήρησιν. Ἰδ. ὁ σίτος· Ἦσ. χοίνικες, αἱ ἀπὸ μέρους
τροφῆς· Ἦρ.7,187 εὐρίσκω γὰρ συμβαλλόμε-
νες, εἰ χοίνικα πυρῶν ἕκαστος τῆς ἡμέρας ἐλάμ-
βανε καὶ μηδὲν πλέον, Διδ.Σ 19,49 τῷ στρατιώ-
τῳ σιτομετρῆν χοίνικας πέντε τοῦ μηνός· || ἡ
καθημερινὴ τροφή τῶν δούλων· Μεν.Ἦρ.16 πλέον
δύοιν σοι χοίνικων ὁ δεσπότης παρέχει· πρβλ.
Θεόκρ.15,95 2) γὰρ τὰ πρὸς συντήρησιν, ὁ
ἄρτος ὁ ἐπιούσιος, τὸ καθημερινὸν· Ὀδ.Τ 28 δς
κεν ἐμῆς γε χοίνικος ἀπτηται ἰδίους τρέφεται
ἀπὸ ἐμέ, ποῦ τρώγει τὸ φώμι μού, Λοκκ.Πλ.27
οὐδὲ τὴν χοίνικα ἔτι λήφει· κ. εἰς πυθαγορείου
ρήσεως παροιμ. μὴ ἐπὶ χοίνικος (ἢ ἐπὶ χοίνικα)
καθῆσθαι μὴ ἀμεριμῶνας καὶ μόνον ἐν προσφεί
τῆς σήμερον διόγειν· Πυθ. ἐν Ἄριστ. ἀπ 192 ἐκώ-
λυον ἐπὶ χοίνικας καθῆσθαι, Πλούτ.Ἦθ.703B με-
τὰ Πυθαγορικῆς χοίνικος, ἐφ' ἧς ἀπηγορεύε-
ται καθῆσθαι, διδάσκων ἡμᾶς αἰεὶ τι τοῦ παράντος
εἰς τὸ μέλλον ὑπολιπεῖν καὶ τῆς αὔριον ἐν τῇ
σήμερον μνημονεύειν, Ἀθην 10,452E μὴ καθῆ-
σθαι ἐπὶ χοίνικα ὄντι τοῦ μὴ σκοπεῖν τὰ ἐφ'
ἡμέραν, ἀλλὰ τὴν ἐπιούσαν αἰεὶ· πρ. ἀδέγε-
σθαι, Αἰλ.Ζ1,126 2) εἶδος ποδοκάκκης, ἔυ-
λίνης ἢ αἰδηράς, εἰς ἣν ἐντιβένθαι ὁ πόδες
πρὸς τιμωρίαν· Ἦσ. χοίνικες· αἱ βαθεῖα πέδαι·
Ἄριστ. Πλ.276 αἱ κνήμαι δὲ σου βρῶσιν ἰσὺ ἰού,
τὰς χοίνικας καὶ τὰς πέδας ποθαῖσι, Δημ.270
ἐδούλευε παρ' Ἐλπίε τῷ πρὸς τὸ Θησεῖον διδά-
σκοντι γράμματα, χοίνικας παχεῖας ἔχων καὶ
ἐξόνου· 4) λεξ. ἡ αὐριγὴ τοῦ τροχοῦ, ἡ χοίνικ·
χοίνιον Ἦσ ποτήριον χαλκοῦτον.

χοῖρα (ἡ) Ἐπιγρ. θῆλ. τοῦ χοίρου β.βλ.
χοῖράγρα (ἡ) μ.ν. ἄγρα, κυνήγιον κήπων, ἀ-
γριοχοῖρων· Φραντζ.215,12.

χοῖραγῆ (ἡ) κ. μ.ν. δῶρ. -α ἡ ὄαγγη β.βλ.·
Σώφρ.ὸπ.86, Ἄπολλ.Δύσκ.Ἐπιγρ.622 πρὸσκαίται
δῶρια μὲν τῷ τοιαῦτα μεταποιούμενα, εἰ τὰ τῶν
χοῖραγῆν, περὶ γὰρ ἄσφαλτος, αὐτοῦ αὐταί,
αὐτ.625, αὐτ.Συντ.384, Γρηγ.Κορ.352.

χοῖραδικός -ῆ-ὄν μτγν. κ. νεώτ. ἱατρ. ὁ ἀνήκων
ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὰς χοῖράδας, οἰδημάτα τῶν
ἀδένων τοῦ λαιμοῦ· Ἦρῶδιον.Ἐπιμ.253 χοῖράδες
τὰ χοῖραδικὰ νοσήματα, -χοῖραδικαὶ καὶ χοῖρα-
δικοφυματικαὶ ἀδενίτιδες· 2) νεώτ. ἱατρ. ὁ
πάσχω χοῖράδων β.βλ.

χοῖράδιον (τὸ) νεώτ. βοταν. τὸ φυτὸν ακρο-
φυλλορία β.βλ.

χοῖραδισμός (ὁ) νεώτ. ἱατρ. ἡ χοῖράδωσις β.βλ.
χοῖραδιδερμα-ατος (τὸ) νεώτ. ἱατρ. δερμα-
τοπάθεια, ἰδίᾳ τῶν παίδων τῶν πασχόντων ἐν χοῖ-
ραδῶσεως.

χοῖραδοειδή-ῶν (τὰ) νεώτ. βοταν. οἰκογένεια
φυτῶν δικοφυλλιδῶνων, ἀ. ακροφυλλοριοειδῆ.

χοῖραδὸλεδρον (τὸ) μτγν. τὸ φυτὸν ξάνθιον·
Διοσκ.4,138.

χοῖραδὸπληκτρον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος
φυτῶν ἐκ τῶν ὄρχοειδῶν.

χοῖραδῶδης-ους-ες μτγν. κ. νεώτ. ὁ πλήρης
χοῖράδων β.βλ., ὁ βοσκόδης· Στράβ.δ.3,19 χοῖρα-
δῶδης ἐστὶν ὁ πρὸ αὐτοῦ τόπος· 2) ὁ χοῖρα-
δικός, ὁ πλήρης χοῖράδων β.βλ.2)· Πλούτ.Ἦθ 664E·
τὰ χοῖραδῶδη καὶ ἀδενώδη φύματα θερμότητις
τινὲς καὶ ἀγρότητες αἰματώδεις ἐνοδημορροῦσι,
Ἦρ.εἰδ.227 χοῖραδῶδες αἰματώδεις· 3) νεώτ.
χοῖραδῶδης (ὁ) γένος ματιδῶν ἐντόμων.

χοῖραδωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἱατρ. ἀ. χοῖραδισμός,
ποικιλία τῆς λεμφικῆς ἰδιοσυγκρασίας, ἰδιοζούσης

εἰς τὴν παιδικὴν καὶ τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν καὶ χσ-
ρακτηρίζομένης ὑπὸ προδιθεσίσεως πρὸς κοινὰς
λοιμώξεις τοῦ δερματος καὶ τῶν βλενογόνων.

χοῖράς-άδος (ἡ) κ. μ.ν. κ. νεώτ. βράχος πρὸς
τὰ νῦτα χοῖρου ποσειδῶνων, ὁ ἐξέγων μῶλλον ἢ
ἦταν τῆς θαλάσσης, ἀκόπελος, ξέρα· Ἦρῶδιον.
Ἐπιμ.153 «χοῖράς θαλασσία πέτρα», Σουῖδ. «χοῖ-
ράδες» πέτραι λείπει ἐν θαλάσσῃ, ἢ ἐξοχα, ἢ ὀ-
χθῆ πετρῶν, Σχολ.Εὐρ. «χοῖράδος» πάσων πέτρων
ἐξέχουσαν καὶ περιλούσομένην θαλάσσῃ, σπῆλαιον
ἔχουσαν· Πίνδ.Π 10,81 χοῖράδος πέτρας ἄλκιρα,
Ἐπιγρ.ΑΠ 9,289 χοῖράδας ἐς πέτρας· || ἢ ἡ χοῖ-
ράς ὡς οὖο, βράχος χαμηλός, ὁ μόλις φαινόμε-
νος· Ἀρχιλ.54 ἀμυδρῶν χοῖράδ' ἐταλευμένω,
Θέογν.576 χοῖράδος εἰναλίας, Ἦρ.2,29 ἀκόπελοι
ἐν τῷ Νεῖλω ἀξέες ἀνεχούσι καὶ πολλὰ χοῖρά-
δος εἰσι, Αἰσχ.Πέρσ.421 ἄκται δὲ νεκρῶν χοῖρά-
δας τ' ἐπλήθυσαν, αὐτ.Εὐρ.9, Εὐρ.Τρφ.89 ἄκται δὲ
Μυκόνου Διήλοι τε χοῖράδες, Εὐρ.Ἀνδρ.1266 ἐλ-
θῶν παλαιὰς χοῖράδος κοίτων μυχῶν Σπιδάδος,
Ἰξευ, Θουκ.7,33 ὀρηθέντες ἀτόθων καταχου-
σιν ἐς τὰς χοῖράδας νήσους Ἰαπωνίας ἔξωθεν
τοῦ Τάραντος, Θεόκρ.13,23 ἀφ' οὗ τότε χοῖρά-
δες ἔσταν ἰαί Συμμηληγάδες, Πλούτ.Ἦθ.162Γ περι-
κυλιῶσθαι χοῖράδος μικρῶν ὑπὲρ τὴν θαλάσσαν
ἀνεχούσι· 2) κ. νεώτ. κ. πληθ. ἐξόγκωσις καὶ
σκληρύνσις τῶν ἀδένων τοῦ λαιμοῦ, χελώνια· Ἦσ.
«χοῖράδες» πάθος τὸ δεινόν· Ἰππ.271,55 χοῖρά-
δες ἐγγίνονται, Πλούτ.Κικ.9 χοῖράδων δὲ τὸν
τράχηλον περιπλεῶν, αὐτ.26 αὐτὰν δὲ τὸν βωπι-
ῖον ἔχοντα χοῖράδων ἐν τῷ τράχηλῳ, Καλλικλ.
ΑΠ 11,333 φαρμακίαται ρόδιων λέπρων καὶ χοῖρά-
δας αἰρεῖ, Πολυδ.4,20) χοῖράδες περὶ σιγάσσι
καὶ μασάλασι καὶ βουδῶσιν, Θεοφάν.Νόνν.1,
378· 3) πάπ. δέλφραξ, χοιρίδιον, γουρουνάκι·
παρέξω δὲ κατ' ἔτος γάμψω συνθηθείας χοῖράδα
μίαν τιμῆς κερατῶν τριῶν· 4) γένος μαλακο-
στράκων, ὄλον ἢ λεπός· Ἦρῶδ.ἀπ.13 προσφῆς
ὄκως τις χοῖράδων ἀναρτίης.

χοῖραφίος (ὁ) πάπ. ὄλικος, σὺλαξ· πρὸς τὸ
μηδὲ ἕνα τόπον τῶν χοῖραφίων ἐνδεῆσαι ἀμ-
πέλου.

χοῖρειος-α-ον 'κ. νεώτ., ἐπ. χοῖρεος-α-ον Ἰ'Ὀδ.
Ξ 81) ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν χῶρον, ὁ
χοιρινός, ὁ γουρουνόμοιος· Ἄριστ.Βάτρ 338 ὡς
ἡδῦ μοῖ προσπέπουσι χοῖρειων κρεῶν, Ξεν.Ἄν.
4,5,31 οὐκ ἦν δ' ὅπου οὐ παρεπιθῆσθαι εἰ τὴν
αὐτὴν τράπεζαν κρέα ἄρνεια, ἐρίφεια, χοῖρεια,
Ἄριστ.ἀπ.255 χοῖρειος κήπος, Πόλιαν.ΑΠ 11,128
χοῖρειας τοῦ στεφάνου μερίδος, Πολυδ.δ.33, Ἀθῆν.
2,65F ἐγκέφαλοι χοῖρειοι· || τὸ χοῖρειον ὡς
οἶα, τὸ κρέας τοῦ χοίρου, γουρουνόμοιος· Ὀδ.
Ξ 81 ἐσθιει νῦν, . . , τὰ τε δμῶεσσι πάρασπιν,
χοῖρε', ἀτὰρ σιθάλους γε οὐκ ἀμνηστῆρας ἔδουσιν,
Ἰππ.1180A, Σέξτ.Ἐπιμ.Πυρρ.3,223 Ἰουδαίος ἔδουσιν
ἀν ἀποθανοῖσι ἡ χοῖρειον φάγει.

χοῖραφίος (ὁ) μτγν. ζῶον ἰδίως ὁμοιον
χοῖρῳ καὶ ἐλάφῳ· Κοσμ.11,7.

χοῖρέμπος (ὁ) πάπ. κ. μ.ν. ὁ ἐμπορευόμε-
νος χοίρους· Τιμαρ.ἐν Νοττ.Χειρῶν.9,237 χοῖρέμ-
πορον ἀγορεύνυ.

χοῖρέσιον-ῶνας (ὁ) ἐπ.τ. τοῦ χοῖρειος β.βλ.· Ὀδ.Ξ 8'.
χοῖρέων-ῶνας (ὁ) μ.ν. μέρος, ἐν ᾧ οἱ χοῖροι
τρέφονται, χοῖροστάσιον· Τζέτζ.Χιλ.11,429, Σχολ.
Θουκ.4,8.

χοιριδιέμπορος (ὁ) πάπ. ἔμπορος χοιριδίων, ὁ
χοιρέμπος.

χοιρίδιον (τὸ) κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ χοίρου, ὁ μι-
κρὸς τῆν ἡλικίαν χοῖρος, γουρουνόπουλο, γου-
ρουνάκι· Ἄριστ. Ἀχ.521 καὶ παυ σίκιον ἴθειον ἢ
λαγυθῶν ἡ χοιρίδιον, Λοκκ.Ἰλ.ΑΠ 11,141 χοιρίδιον
καὶ βουὸν ἀπόλωλεκα, Πάπ. χοιρίδια θύειν εἰς

τά γενέσια Σαβίνου, - χοιρίδιον τοῦ γάλακτος 2) νεώτ. ζωολ. γένος καραβιδίων ἐντόμιον.

χοιρίδιος-ον ὁ πεποιθμένος ἐκ χοιρείου δέρματος, ὁπὸ γουρουνόμοιο : Ἡσ. ἐν λ. μαλικά χοιρίδιω δεσμῷ.

χοιρίημα Ἡσ. χοιρίδιον.

χοιρικός-όν μυσ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν χοῖρον, ὁ χοιρείος, ὁ γουρουνήσιος : ΕΜ 775,33 τοῦ λέγομενος χοιρικός κρέας, ἀλλὰ χοιρείον : Τζέτζ. Παίδ. Ἀγ. 263 χοιρικός κάρπος.

χοιρίλος (ἰ) ὕποκορ. τοῦ χοίρου βλ. λ.

χοιρίλος (ἰ) μτυν. εἶδος πλακοῦθος : Εὐστ. 1753 χοιρίλοι τούτων μνημονεύει Ἰατροκλής ἐν τῷ περὶ πλακοῦθων . . διαφέρειν λέγων τῆς πυραμίδος καλουμένης γίνεσθαι γὰρ ταύτην ἐκ πυρῶν πεφωσμένων καὶ μέλιτι δεδευμένων 1 Φιλ. δέξ. 3,14.

χοιρίνη (ἡ) μικρά θαλασσία κόχνη, ἢ ὁ Ἀθηναῖοι δικασταὶ μετεχειρίζοντο ἐν τῇ ψηφοφορίᾳ, γουρουνάκι : Ἡσ. χοιρίνας τὰς θαλασσίας ψήφους, Σουίδ. «κόχρος θαλασσίας, αἷς ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἐχρῶντο Ἀθηναῖσι» : Ἀριστφ. Ἰπν. 1332 οὐ χοιρινῶν ὄζων, ἀλλὰ σπονδῶν, αὐτ. Σφ. 333 λίθων με ποιήσον ἐφ' οὗ τὰς χοιρίνας ἀριθμοῦσιν, αὐτ. Σφ. 349 οὕτω κίττω διὰ τῶν σανιδῶν μετὰ χοιρίνης περὶλεθῆναι, Ἀθην. 3,93B τῶν στρόβων καὶ χοιρινῶν ἐν τῶν λοιπῶν κογχυλίων ποικιλία αἰ ἰδέσθαι [δ. γρ. χοιρινῶν].

χοιρινὸν (τὸ) δημ. τὸ χοιρεῖον κρέας 2) ὁ χοῖρος, τὸ γουρούμι, τὸ θρεφτάρι.

χοιρίνας-η-σιν κ. νεώτ., δημ. κ. χοιρινός-ἡ-ὸ βλ. λ., ὁ πεποιθμένος ἐκ δέρματος χοίρου, ὁ χοιρείος, ὁ γουρουνήσιος : Λουκ. Ἰστ. Συγγ. 23 ἡ ὄπισι σισύτη καὶ χοιρίνη περὶ ταῖς κνήμας, παροιμ. γλυκὸ κρᾶσι σὲ χοίρῖνον τομᾶρι ἰέπι πραγμάτων κακῶς διαχειριζομένω].

χοιρίνας-ἡ-ὸ δημ. κ. χοιρίνος ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν χοῖρον, ὁ ἐκ χοίρου προερχόμενος, ὁ χοιρείος, ὁ γουρουνήσιος : παροιμ. ἀπὸ χοιρινὸ τοῦλοῦμι κρᾶσι μὴν πιθὲς ποτὲ σου μὴ δεχθῆς χάριν παρ' ἀνθρώπου ταπεινοῦ], - χοιρινὰ λουκάνικα - κρέας || τὸ χοιρινὸ ὄζον οὐσ. βλ. λ.

χοιρίων (τὸ) πάπ. κ. χοιρείον ὕποκορ. τοῦ χοίρου, τὸ χοιρίδιον, τὸ γουρουνόπουλο : Ἀριστφ. Ἀχ. 740 περιβέσθε τάσδε τὰς ὄπλᾶς τῶν χοιρίων, Πάπ. τὴν τιμὴν τῶν χοιρίων 2) ὕποκορ. τοῦ χοίρου βλ. λ. 4), γυναικίον αἰδοῖον : Ἀριστφ. Σφ. 1353 ἐγὼ σ., ἐπειδὴν οὐμὸς διὰς ἀποθάνη, λυσσάμενος ἔξω παλλάκειν, ὦ χοίριον.

χοιρίσις (αἰ-σιν), ἄρθρ. χοιρίσις μτυν., μυσ. κ. δημ. τὸ οὐδ. χοιρείος βλ. λ. : Διοσκ. 5 χοίριος κοιλίω, Γαλ. Πλαύκ. 2 κῆστις χοιρία, Πάπ. κρέως χοιρίου λίτρας X, Θεοφάν. Νάνν. 2,82 κῆστιν χοιρίαν, παροιμ. π. Ζερδ. ΚΚ 19,23 ὁπὸ χοίριο ἀσκή δὲν ἡλια εἰ ἀν ἡλια δὲν ἐμέπησα.

χοιρίσκος (ἰ) μτυν. ὕποκορ. τοῦ χοίρου, χοιρίδιον, γουρουνόπουλο : Λουκ. Ἐταιρ. Δ 7,3 Καίρας καὶ χοιρίσκος Ἀχαρινός.

χοιρίω-άω μυσ. εἰμὶ ὄμοιος χοίρῳ : Τζέτζ. ἐν Ἀν. ΟΞ 3,365,14 τοῦς δυσόδομους βοθόρους τοῦ χοιριώντος τοῦδε καὶ κερροφάγου.

χοιρόσιος-ον μυσ. ὁ διάγων βίον χοίρου, ὁ ζῶν ὡς χοίρος : Θεοφάν. 234B χοιρόσιον τὸν ἀνόπτην ὀμφεφαίνοντες, Φωτ. Βιβλ. 202,14 καὶ χοιρόσιον ἐστὶν ἀγαλάρχης (ὁ διάβολος), ΚΜανασά. Χρον. 625 χοιρόσιον . . τυγχάνει καὶ κτηνώδη τὸν . . κρᾶταρ, αὐτ. 5080, αὐτ. 6126, Εὐστ. 1657,11 κατηγορεῖ τῶν χοιροδίων ἰεταίρων τοῦ Ὀδυσσεως.

χοιροσοκός (ἰ) σχόλ. κ. νεώτ. ὁ βόσκων χοίρους, ὁ γουρουνοδοσκός : Σχόλ. Ἰ. Φ 282.

χοιροσοκά-τω μυσ. βόσκω, τρέφω χοίρους, γουρούσιο : Πιρόδο. Ἐπιστ. 54.

χοιροδότανο (τὸ) δημ. κ. χοιρόχορτο τὸ φυτὸν ἀνδράχνη 2) τὸ φυτὸν ἐλμνθία 3) τὸ φυτὸν πικρὸς ἢ ἀκανθωτῆ.

χοιροδότανον (τὸ) λεξ. τὸ φυτὸν ἀνδράχνη, τὸ χοιροδότανον Δουκάγγ.

χοιρόδελαφᾶ-ακος (ἰ) πάπ. δέλαφαι χοιρίδιον, γουρουνάκι.

χοιρογύλλιος (ἰ) μτυν. κ. χοιρογύλλιον (τὸ) Ἡσ. μικρὸν ζῷον ὄμοιον πρὸς τὸν μωξζὸν ἢ τὸν ἀρουαριον μὺν : ΠΔΛευτ. 11,6 τὸν χοιρογύλλιον, ὅτι οὐκ ἀνάγει μνηρικισμόν τοῦτο, καὶ ὅπλην οὐ διχλητεῖ, ἀκάθαρτον τοῦτο ὄμιν, αὐτ. Δευτ. 14,7 καὶ ταῦτα οὐ φάγεσθε . . δασύποδα, καὶ χοιρογύλλιον 2) λεξ. ὁ ἀκανθόχορος, ὁ σκαντζόχορος : Ἡσ. χοιρογύλλιον ἔξινος, Σουίδ. «ἀκανθόχορος, ὄστριξ, ἐξίμος χερσατοῦς».

χοιρόδερα-ατος (ἰ) νεώτ. τὸ δέρμα τοῦ χοίρου, τὸ γουρουνόμοιο.

χοιροδέτης (ἰ) μυσ. ὁ δένων, ὁ ὀδηγῶν χοίρου : ΨΚωδ. 2,46 χοιροδέται αἱ τούτους (τοῦς χοίρους) ἐλαύνοντες.

χοιρόθλιψ-ιδος (ἰ) ἐν ἀλαφρᾷ σημ., Σχόλ. χοιρόθλιψα : τὸ γυναικίον αἰδοῖον ἀποθλιβόντα : Ἀριστφ. Σφ. 1364 τυφᾶσαι καὶ χοιρόθλιψ, παθεῖν ἐρᾶν τ' εἰκοῖς ἑραλάς σοροῦ.

χοιροκέφαλος-ον μυσ. ὁ ἔχων κεφαλὴν χοίρου, ὁ γουρουνόκεφαλος : Μαλάκ. 1120,3 ἀρκομόρους καὶ χοιρακεφάλους.

χοιροκομείον (ἰ) μικρὸς κλειστός χώρος ἢ πλεκτός κλωθὸς ἐν ᾧ τρέφονται χοῖροι : Ἀριστφ. Σφ. 844 χοιροκομείον Ἑστίας [σχόλ. «ἐγγεῖον κονωτὸν ὅπου οἱ χοῖροι τρέφονται»] 2) δημ. πᾶσαλος, εἰς ᾧ μένουσι προσδεδεμένοι οἱ χοῖροι : Σουίδ. «χοιροκομείον» πλεκτὸν ἀγγεῖον ἐν ᾧ τοὺς νεοὺς ἔτρεφον χοίρους περιθῆσαντες εἴτε τὸν πάταλον ἐν ᾧ δεσμιεύοντες τοὺς χοίρους ἔτρεφον» 3) ἐπίθεσιμος γυναικίον αἰδοῖου, χοιρόσακον, σφενδάνη βλ. λ. 3) : Ἀριστφ. Λυσ. 1073 χοιροκομείον περὶ τοῦς μηροῖν ἔχοντες.

χοιροκτόνος-ον (κτείνω) ὁ τελομενός δια τοῦ φόνου, τῆς σφαγῆς χοίρου : Αἰσχ. ἄπ. 340 παλαγμοῖς ἀματος χοιροκτόνου ἰαφματος φουεθῆντος χοίρου, αὐτ. Εὐμ. 283 ποταίνιον γὰρ δὲν πρὸς ἐστία θεοῦ Φαίβου καθαρσις ἡλάθη χοιροκτόνους.

χοιροκτόνος-ον σχόλ. ἐπιθ. τῆς Δήμητρος, ὁ κτείνων, ὁ φονεύων χοῖρον : Σχόλ. Ἀριστφ. Εἰρ. 373 Δημήτηρ χοιροκτόνος.

χοιρόλαιμος (ἰ) νεώτ., δημ. χιουρόλαιμος ἀσθένεια τοῦ στόματος τῶν χοίρων.

χοιρομάγειρος (ἰ) πάπ. ὁ κρεουργῶν, ὁ σφάζων χοίρους : εἰς Αὐθρήλιον Κυρικὸν χοιρομάγειρον.

χοιρομάνδριον (τὸ) μυσ., δημ. χοιρομάντρι μανδρὸν χοίρων, χοιροστάσιον, γουρουνόμάντρι : Νικ. Χων. Χρον. 537,29.

χοιρομάντρι (τὸ) δημ. τὸ γουρουνόμάντρι βλ. λ.

χοιρομέρι (τὸ) δημ. τὸ χοιρομήριον βλ. λ.

χοιρομήριον (τὸ) νεώτ., δημ. χοιρομέρι μῆρὸς χοίρου διατετηρημένος δι' ἀλατίματος καὶ κωνίσσεως, ζαμπόν.

χοιρομύκης (ἰ) νεώτ. βοταν. γένος ὑπογείων ἡτοι ἐντὸς τοῦ χώματος ἀναπτυσσόμενων μυκήτων.

χοιρόνους-οος-ουν-οον μυσ. ὁ ἔχων νοῦν, διάθεσις, φρόνημα χοίρου : ΚΜανασά. Χρον. 614 τὸν κτηνώδεστανον, τὸν ἀτιμῶν χοιρόνους.

χοιροπαραγενή (ἡ) νεώτ. τὸ σύνολον τῆς ἐν τῇ χώρα ἢ περιοχῇ παραγωγῆς χοίρων.

χοιροπίθηκος (ἰ) εἶδος πιθήκου ἔχον οὐράν χοίρου : Ἀριστφ. Ζ 11,2.

χοιροπώλης (ἰ) ὄωρ. -ας κ. νεώτ. ὁ πωλὼν χοίρους, γουρουνία : Ἀριστφ. Ἀχ. 818 χοιροπώλης Μεγαρικός, αὐτ. ἄπ. 485.

χοιροπωλῶ -έω λεξ. κ. νεώτ. πωλῶ, ἐμπορεύομαι χοίρους, εἶμαι χοιρέμπορος. 2) λεξ. εἰμὶ πόρνη, πωλῶ τὸν χοῖρον βλ.λ.4) ποροῖμ. π. Σουῖδ. ἐν λ. χοῖρος «Ἄκροκορινθία εἰκοσι χοιροπωλήσειν» ἀντὶ εἰκοσι μισθορῶσιν ἐν Κορινθῶν ἰδιότι ἐκεῖ ὑπῆρχον πολλὰ πόρνοι.

χοῖρος ἰδί κ. μον. νεώτ. κ. δημ. δημ. κ. χιούρας, κ. ἡ χοῖρος (Ἰνῶν.3), Σοφ.3η.217) δέλαξ, χοιριδίον, γουρουνόπουλο, σουνῆ, προσφερόμενον ὡς μικροτάτη θυσία Γαλ.3,1,171 χοῖρον ἐξαιρέτως ἄνωμαρον οἱ παλαιοὶ τὸν μικρὸν λίαν: Ὁδ.Ξ.73 ἐς σφραῦς, δθ. ἔθνεα ἔρχεται χοίρων, Ἦρ.2.48 τῷ δὲ Διονύσῳ τῆς ὀρθῆς τῆ Ἰερήνῃ χοῖρον πρὸ τῶν θυρῶν σφάζας, Αἰσχ.ἀπ.321 ἐγὼ δὲ χοῖρον καὶ μάλ' εὐθελούμενον τὰνδ' ἐν ῥοθοῦντι κριδὸν φθῶν, Ἀριστ.ρ. Αχ.7β1 ὕνν γε χοῖρος φάσεται, Σεν.Αν.7,β,5 ὠλοκαῖτε χοῖρους τῷ πατριῷ νόμῳ, Πλάτ.Πολ.378Α θυσάμενος οὐ χοῖρον ἀλλὰ τὴ μάγα καὶ ἀπορον θύμα, Δημ.1269 τοὺς ὄρχεις τοὺς ἐκ τῶν χοίρων οἷς καθαίρουσι, Ἡ-νὶχ Πολυευκτηῖς f δ' ἴσως γαλαθινὸν τέβουκ τὸν χοῖρον, Πλούτ.Ἠθ.692β ἐκτεμῖν καὶ τοὺς χοῖρους. 2) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. οἰκόσιτον θηλαστικὸν ζῶον ἔχον σῶμα ἀγκώδες, ρύγχος προτεταμένον καὶ σκληρὰς τρίχας, ὕς, σῦς, γουρούνη ζωολ. γένος εὐρύσταν θηλαστικῶν ἀρπυδακτύλων τῆς οἰκί. τῶν στυδῶν: Κροτίν.Ἀρχιλ.7 ἦδη δέλαξ, χοῖρος δὲ τοῖσιν ἄλλοις, Πλούτ.Κικ.7 ἔβερρον γὰρ οἱ Ῥωμαῖοι τὸν ἐκτετμημένον χοῖρον καλοῦσιν, ΚΔ Ματθ.7,6 μὴ δῶτε τὸ ἅγιον τοῖς κιστὶ μηδὲ βάλτε τοὺς μαργαρίτας ὑμῶν ἐμπροσθεν τῶν χοίρων, αὐτ.Ματθ.8,30 ἦν δὲ μακρὸν ἀπ' αὐτῶν ἀγέλη χοίρων πολλῶν βοσκομένη, αὐτ.8,31, αὐτ.Μάρκ.5,11, αὐτ.Λουκ.8,32 ποροῖμ τοῦ χοῖρου τὸ μαλλί δὲ γίνεται μετὰξί ἰὸ ἀνάγωγος δὲν ἀλλάσει, οἱ. ἔπεισαν τ' ἄστρα τ' οὐρανοῦ καὶ τὰ φῶσιν οἱ χοῖροι ἰεῖνι εὐγενῶν ἐκπεσόντων καὶ διασυρομένων ὑπὸ τῶν χυδαίων, αὐτ. ὁ χοῖρος τῆ ἄσπη κουνιγὰ ἰὸ διεφθαρμένος ἀρέακεται ἢ ἀναστρέφῃται τοὺς ὁμοίους τοῦμ' || ὁμ. σουνῆ. π. ἴωναι ἡ χοῖρος ἡ θήλεια τοῦ χοῖρου, ἡ γρομφάς, γρωνάς, σκρόφα, γουρούνα. Ἀθῆν.9,3751. χοῖρον δὲ ἴωνες καλοῦσι τὴν θήλειαν: Ἰνῶν.3) σπονδῆ καὶ σπλάγγνοι-σιν ἀγρίης χοῖρου, Σοφ.ἀπ.217 ταιγάρ ἰὼδη φιλόξαι χοῖρον ὥστε δεσμίαν, Ἀριστ.ρ. Αχ.74 χοῖρος ἐγὼνγὰ μυστικός, Πάπ. ἔχιν με ἐπὶ τοῦ παρόντος χοῖρους Χ, Θεοφάν.Νόν.1,380 χοῖρος θήλεια. 3) ἰχθύς τις ταῦ ποταμοῦ Νείλου: Στράβ.17,2,4 ἰχθύς δ' ἐν τῷ Νείλῳ πολλοὶ μὲν, . . γυνωριμῶ-τατοὶ δὲ . . κορακίνους καὶ χοῖρος, Ἀθῆν.7,3,2β νάρκη μὲν ἡ ἥδιση χοῖρος σίμος φάγγρος δ-ξύρυγχος, Γεωπ. 4) π. κωμ. τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον: Ἀριστ.ρ. Αχ.774 οἱ μὴ 'στιν οὗτος χοῖρος Ἐλλάνων νόμῳ, Βάρρ.2,4,10, Σουῖδ. ἐν λ. 5) Ἡσ. χοῖρος: χοιρόσασκα.

χοιρόσασκα (τό) χοιροκομῖον βλ.λ.2) Ἡσ. «χοῖρος χοιρόσασκα» μηχανήματα τὸ οὐτως ἐκάουσαν.

χοιροσπαθῶ-έτω σχόλ. φωνεῖω, σφάζω χοῖρος, γουραῖνια: Σχόλ.Ἀριστ.ρ.Βάτρ.341 διὰ τὸ χοιροσπαθεῖν τοῖς Θεσμοφορίοις.

χοιροσπέλαθος (ἰ) μτγν. κ. μον. κήπος χοῖρου: Διοσκ.4,23, Παῦλ.Αλυ.7,17 λοιπάθου, ῥυπελαίου, ἀγκυδοσῆς τῆς χοιροσπέλαθου (ἐστὶ δὲ ἡ ὀνάκκεια), ἐπτανευδίου, ἀρνονεύσου.

χοιροστάσιον (τό) νεώτ. ἀτάβλος ὅπου διατί-νεται οἱ χοῖροι, χοιροτροφεῖον, γουρουνομάντρι.

χοιροστάτης (ἰ) νεώτ. ὁ ἐπιμελούμενος τῆς αὐστηρικτικῆς ἀναπτύξεως καὶ διατροφῆς τῶν χοίρων.

χοιροτρόφιον (τό) Ἡσ. «ἐπιζύωμα γυναικειῶν».

χοιροσφάγειον (τό) γλασσ. ὁ τόπος ὅπου σφάζονται χοῖροι, σφάγειον χοίρων.

χοιροσφαγεύς-έως (ἰ) νεώτ. ὁ σφάζων, ὁ φονεὺν χοίρους, γουρούνια.

χοιροσφάγια (τά) νεώτ. κ. δημ. ἀγροτικὴ ἐορτὴ καθ' ἣν σφάζουσι χοῖρους, αἱ ἀπόκριες, ἡ γουρουχαρὰ.

χοιροσφάγια (ἡ) μτγν. ἡ σφαγὴ, ἡ θυσία χοί-ρων: Ἰω.Αυδ.Μην.4,158.

χοιροσφάγας-ον ὁ σφάζων, ὁ θυσιάζων χοῖ-ρους, γουρούνια: Ἡσ. «χοιροσφάγος» θύτης.

χοιροσφάτης (ἰ) μον. ὁ σφάζων, ὁ θυσιά-ζων χοῖρους, ὁ χοιροσφάγος: Εὐστ.Παν.356,80 τῷ χοιροσφάκτη Μιχαήλ.

χοιροτροφεῖον (τό) κ. νεώτ. τόπος, ὅπου τρέ-φονται χοῖροι, χοιροστάσιον, γουρουνομάντρι: Πι-λυδ.10,159 χοιροτροφεῖον δέ, ἐν ᾧ χοῖροι τρέ-φονται»: Φρον.Κωμ.Ποιάστριας 3, Εὐπ.116. 2) ἀγ-γείον, εἰς ὃ τρέφονται χοῖροι: Πολυδ.7,187 «χοι-ροτροφεῖον δὲ ὅτε αἴψως καὶ πλέγμα τὶ ἐν ᾧ χοῖ-ροι τρέφονται». 3) ἐπίδειγμα γυναικειῶν αἰ-δοῖου, χοιροκομῖον βλ.λ.2): Σχόλ.Ἰλ.Α.678.

χοιροτροφία (ἡ) νεώτ. ἡ ἐκτροφή, ἡ διατρο-φὴ τῶν χοίρων. 2) κλῶδος τῆς ἐφοτεχνίας, πρα-γματευόμενος περὶ τῆς ἀναπτύξεως καὶ διατρο-φῆς τῶν χοίρων.

χοιροτρόφος (ἰ, ἡ) πάπ. κ. νεώτ. ὁ ἐκτρέφων, ὁ διατρέφων χοῖρους, γουρούνια.

χοιροφάγια (ἡ) νεώτ. τὸ τρῆγμα διαρκῶς, κω-θημερινῶς χοιρεῖον κρέας, χοιρινό.

χοιροφάρβιον (τό) κ. χοιροφάρβιον τόπος ἐν ᾧ τρέφονται πολλοὶ χοῖροι, γουρουστάσι: || ἡ ὀγέλη, κοπάδι χοίρων: Σουῖδ. ἐν λ. συδούσιον.

χοιροφάρβιον (τό) σχόλ. ἀ. χοιροφάρβιον βλ.λ.: Σχόλ.Ἰλ.Α.678.

χοιροφόρημα-ατος (τό) Ἡσ. ἐτὸ χοιριδίον.

χοιροφωρῶ-έω μον. ἐπὶ τῶν ἱερῶν κατὰ τὸ ἐν Ἀθῆναις τελοῦμενα περίστω, φέρω δέλαφα, χοιριδίον πρὸς θυσίαν: Φώτ.Λεξ.422,26 αἰ τὰ ἱε-ρὰ καθαίροντες περιστάρχοι ἐξέωθεν περιέρ-χονται χοιροφωροῦντες. 2) ρηματ.π. χοιρο-φώρμα.

χοιρόφρων-ονος-ον μον. ὁ φρονῶν τὰ τῶν χοί-ρων, ὁ ἔχων ποταπὰ φρονήματα: Τζέτζ.Ἐπιστ.5,6.

χοιρούχορτο (τό) δημ. τὸ φυτὸν μικρῆς, ἀ. χοιρο-δύσανο.

χοιροφάλης (ἰ) μτγν. δωρ. -ος ἐπίθ. τοῦ Διο-ύσου, ὁ φάων τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, ὁ χοιρό-θλαφ. Σχόλ.Αἰσχ.Πέρος.1062 ἐφάλλε ἀντὶ τοῦ πῖλλε: καὶ χοιροφάλας Διάνυσσας ὁ πῖλλων τὰ μόρια τῶν γυναικῶν: Κλήμ.Ἄλ.Προτρ.25,33.

χοιρόφωμο (τό) δημ. τὸ φυτὸν κυκλῆμιον.

χοιρόδης-ουσι-ες μτγν. κ. μον. ὁ βροσιος πρὸς χοῖρον, ὁ χοιροεῖδης, ὁ γουρουσεῖδης: Γρηγ.Ναζ.2,292β. Ἰω.Χρυσ.Ὁμ. εἰς ΚΔ Ματθ.7,6 οὐ περὶ χοίρων, ἀλλὰ τοὺς χοιρώδεις τῶν ἀνθρώ-πων αἰνίττεται, Μεθόδ.338D χοιρώδης βλος, Ἰσιδ. Πηλ.Ἐπιστ.1,143 οἱ χοιρώδεις βίον μετεργάζονται.

χοιρωδία (ἡ) σχόλ. τῶνος ἀρμόζων εἰς χοῖ-ρον, χοιρώδης, ὠδία, γουρούνια: Σχόλ.Ἀριστ.ρ. Ἰππ.986 «ὀμουσίας» τῆς χοιρωδίας, τῆς ἀπαι-δευσίας.

χολαγωγός-ιτις-ιδος (ἡ) νεώτ. ἱατρ. ἡ φλεγμονὴ τῶν χολαγωγῶν ἀγγείων τοῦ ἥπατος, ἀγγειολιτις.

χολαγωγιστομία (ἡ) νεώτ. ἱατρ. τὸμὴ τὸ γο-ληδόχου πᾶρου πρὸς ἐξαιρέσειν, ἐξαγγεῖν ἐσφην-ωμένον λίθου.

χολαγωγός-όν μτγν. μον. κ. νεώτ. ἐπὶ φορ-μάκου, ὁ ἀπάγων, ἀποχετεύων, ὁ ἐξάγων κάτωθεν γαλῆν, ὁ συντελών εἰς τὴν ἀπέκκρισιν γαλῆς: Γαλ.εἰς Ἰππ.Ἀφορ.4 πλεονάζει γὰρ ἐν τοῖς τοιοῦτος ἄπασιν ἡ ἐσθὴν ἡ χολῆ, καὶ διὰ τοῦτο ἐξάγειν αὐτὴν ἐπιχειρήσομεν ἐκείνοις τοῖς φαρμάκοις, ὅσα δι' αὐτὴν τὴν ἐνέργειαν ὀνομάζουσι χολο-

γωγά, ἄλεξ.Τραλλ.Ι,33,Θεοφάν.Νόνν.2,252: || νεώτ φαρμακ. χολαγωγά φάρμακα τὰ ὑποκινούντα δραστηκότερον τὴν ἔκκρισιν τῆς χολῆς καὶ πραγματοποιοῦσαν τὴν ἀντιοφίαν τῶν ἐκφροητικῶν τῆς χολῆς οὐδάν: 2) νεώτ, ὁ δῶαν, διαχετιῶν τὴν χολήν: χολαγωγά ἀγγεῖα (λεπτότατα τριχοειδῆ σωληνάρια ἀποτελοῦντα πυκνότητα πλέγμα ἰνσμουσιν τῶν ἠλακτικῶν κυττάρων τῶν λοβίων καὶ ἀποκομίζοντα τὴν ἐκ τοῦτων ἔκκρισιν τὴν χολήν).

χολάδδεν Ἡσ. ἐτὸ σχολάζειν. Λάκωνες.
χολαιματομέτρον (τόν) νεώτ. εἰδικὸν μηχανήμα πρὸς καταμέτρουν τῆς χρωστικῆς χολῆς τῆς περιεχομένης ἐν τῷ ὀρφ τοῦ αἵματος

χολαιμία (ή) νεώτ. ἱστρο. ἡ ἐπίσχεσις τῆς χολῆς καὶ ἡ ἐν τῷ αἵματι μετάβασις αὐτῆς: || οἰκογενῆς χολαιμία εἰδικὴ μορφή χολαιμίας παραπρουμενῆ ἐπὶ πολλῶν μελῶν τῆς αὐτῆς οἰκογενείας.

χολαιμικός-ή-όν νεώτ. ἱστρο. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν χολαιμίαν βλ.λ., ὁ τῆς χολαιμίας: 2) ὁ πάσχων χολαιμίαν.

χολαιμομετρία (ή) νεώτ. ἡ καταμέτρησις τῆς ἐν τῷ ὀρφ τοῦ αἵματος χρωστικῆς χολῆς.

χολαίνω κ. μων. χολά βλ.λ.: Αἰσώπ.Μυθ.197 πολλά αὐτῆ χολάνας, Τζέτζ.2,570.

χολαίος-α-ον λεξ. ὁ ἀνήκων ἡ ὀ αναφερόμενος εἰς τὴν χολήν, ὁ τῆς χολῆς: || Σουίδ. εχολαίος τὸ ἡπαρ.

χόλαμ αἰολ. τ. τοῦ χαλῶ βλ.λ.: Ἄλκ.ἀπ.18,9.

χόλαμπος-ον μων. ὁ ἐξασθεῖς τὴν χολήν: Πρόδρο. ἐν Bibl.de l'ecole des Chartes 2,413.

χολάξ-άδος (ή), πληθ. ὄνομαστ. χολάδες κ. π. κωμ. χαλλάδες, δοτ. χολάδεςσι Ἰγύν.Ἐρμ.23), συνήθ. τὸ πληθ., τὰ ἔντερα: Μοῖρ.404 ἐχολάδας οἱ πρῶτοι Ἀθηνοὶ, χολικός θηλυκῶς οἱ μέσοι χολικός ἐφθάς τοὺς χολίκας ἀροενικῶς Ἑλληνας, Φρύν. ἐν ΑΒ 72,19 ἐχολάδες δια θυοῦ λλ, αἱ τῆς γαστρός διὰ παχύτητα ἐπιπύζει. Ὀμηρος δι' ἐνὸς τὰ ἔντερα, Σχόλ.Ἰλ.Δ 256 ἐχολάδες τὰ ἔντερα, ἐπειδὴ εἰς αὐτὰ συρρεῖ ἡ ξανθὴ χολή: Ἰλ.Δ 526 οὐτὰ δὲ δαυρὶ παρ' ὀμφαλῶν, ἐκ δ' ἄρα πάσαι χύντο χαμαὶ χολάδες, αὐτ.Φ 181, ὕμν.Ἐρμ.123 ὠπτα δ' ἄμψ' ὀδελοῖσι πεσπαμέναις δουρατέοισι, σφάκας θμούοι καὶ νῦτα γεράμια καὶ μέλαν αἶμα, ἐργγμένον ἐν χολάδεσσι, Μέν. Ἀλιεῖς 3 ἔχοντα πολλάς χολάδας κεῖσθαι παχύν, Βάδρο.1,10 λέοντος ὕγρασι χολάσιν, Ἀρετ.103,45 ἐντέρων τὰ μὲν ἄνω λεπτά καὶ χολάδεα μέσφι τοῦ τυφλοῦ χολάδες ἐπίκλην, Παύλ.Σιλ.ΑΠ 6,Β1 ἀντιβίων. . ἐγγχείην γευσασμένην χολάδων: 2) χορδαὶ κατασκευαζόμεναι ἐξ ἐντέρων: Ἀγαθ.ΑΠ 11,352 νευρία πάντα τέτυκται ἐξ ἑὸς χολάδων ἀμψια τεροσμένων: 3) ἐν τῷ ἐν., ἡ μεταξὺ τοῦ σπληνικοῦ χόνδρου καὶ τῶν πλευρῶν κοιλότης: Ἀριστ.Λ 1,43,1 χολάξ. . τὸ κενὸν ὑποχονδρίου καὶ λυγόνος: 4) Ἡσ. ἐχολάξ ἔορτῆ Διονύσου: 5) εἶδος ἀμαράγθου ἐν Ἀραβίᾳ: Πλιν.Φ1 37,18.

χολάξ (ί) μων. Εὐστ.728,48 ἐτὸ στήμμι, δ δηλοῖ τὸν καὶ παρὰ τοῖς παλαιαῖς καὶ παρὰ τοῖς ὄρτι δὲ χολάν, ὄν κόχλων ἡ γυναικεῖα γλώσσα φιλεῖ καλεῖν.

χολάφινος-η-ον μων. ὁ ἔχων χρώμα χολῆς: Φρύν. ἐν ΑΒ 72,25 ἐχολάφινα: τὰ χολῆ κερχισμένα (κωδ. ἀντὶ χολοδάφιναι).

χολέδρα (ή) κ. μων. ἡ χολέρα βλ.λ.2), ἡ ὀδρορὸς ὀροφῆς: Φιλωνίδ.98 χολέδρας ἀνωθεν κατασκευάσας, Ὀραπ.Ἱερολ.1,21 τὰς χολέδρας καὶ τοὺς εἰσγωγικούς τῶν ἱερῶν κρητῶν λευτομόρφους κατακεκύδασαν οἱ ἀρχαῖοι τῶν ἱερατικῶν ἔργων ἐπιστάται, Εὐτόκ. εἰς Ἀρχιμ.145 πινακίσκοι ἔπωστοι ἐν χολέδραις.

χολεῖνη (ή) νεώτ. λιποειδὲς προῖον ὀλλαιώσεως, λομυανόμενον ἐκ τῆς χολῆς.

χολεμβόλιον (τόν) νεώτ. ἱστρο. προληπτικὸν ἐμβόλιον ἀντιμυκικόν, κατασκευαζόμενον ἐκ χολῆς καὶ χορηγούμενον διὰ τοῦ στόματος.

χολεμεσία (ή) μων. κ. νεώτ. τ. ἀδόκιμος ἀντ' χολημεσία βλ.λ., ὁ χολώδης ἔμετός: Παύλ.Αλυ.6,9 Ἰρόδρο. ἐν Νοττ.Μας.6,547.

χολεμετώ-έω μων. τ. ἀδόκιμος τοῦ χολημετώ βλ.λ.: Λοβέκ. εἰς Φρύν.706.

χολέρα (ή) [χολή, κτ. ἄ. χολάξ] κ. νεώτ. κ. δημ. ἰων. -η βαρύτερη λοιμώδης νόσος ἐνδομηκὴ ἐν Ἰνδοίσι καὶ ἐπιδομηκὴ ἐν Εὐρώπῃ, καθ' ἣν τὰ ὕγρα δι' ἔμετος καὶ κενώσεων ἐξέρχονται ἐκ τοῦ σώματος ὀρηκτικῶς: Ἄλεξ.Τραλλ.7,14 καταμετρον ἐκτάραξιν διὰ γαστρός καὶ ἔμετων γινόμενης ἐπ' ἀνατροπῇ καὶ κακῶσει τοῦ στομάχου, Ἡσ. ἐχολέραν: ἔκκρισιν κάτωθεν διὰ γαστρός, καὶ ἀνωθεν διὰ στόματος ἔμετων: Ἰνπ.134Ε τὰ λειπουρικά μὴ χολέρας ἐπιγενομένης οὐ λυεταί, αὐτ. 404,47 αἰγέα κρέα χολέρην ποίειν, ΠΔ Ἀρ.11,20 ἔσται ἡμῖν εἰς χολέραν, αὐτ.Σοφ.Σειρ.31,23, Σέξτ. Ἐρμ.22 ὑπὸ Λασβίου οἰναρίου εἰς χολέραν περιτρέπεσθαι, αὐτ.23 χολέρα ἡ λίσκετο, Κέλα 4,11: || ὁμ. ξηρά χολέρα ἰσχυρὰ ἐμφραξίς τῆς κοιλίας, καθ' ἣν οὔτε κῆρος οὔτε οὖρα ἐκκρίνονται: Ἰνπ.464,55 χολέρας δὲ ξηρῆς ἡ γαστήρ πεψύσεται, καὶ φόφος ἔνεσι, καὶ ὀδύνη πλευρῶν καὶ ὀσφύος, διαχωρεῖ δὲ οὐδὲν κῆρω, ἀλλ' ἀπεστέγγεται: 2) νεώτ. ἱστρο. ἐπὶ τῶν δοκτύλων, δερματοπάθειαι εἰδικὴ τῶν βυρσοδεφῶν καὶ τῶν ακυτοαυκαντῶν, παρουσιάζουμένη εἰς τοὺς δακτύλους ἐπὶ μορφῆν ἐκχυμώσεων καὶ ἐξελισσομένη εἰς λίαν ὀδυνηρὰς ἐξελίξεις: 3) νεώτ. συνήθ. θανατηφόρος μεταδοτικὴ λοιμώξις, προσβάλλουσα τὰς θρυπας καὶ τὰ λοιπὰ κατοικίδια πτηνά: 4) δημ. ἐπὶ γυναικῶς, ἡ ἀπανοία τὴν μορφῆν, ἡ δυσειδεστάτη, ἀσχημῶμυτος: 5) μων. σωλῆν, δι' οὐ ρεῖ το ὕδωρ τῆς βροχῆς, ἡ ὀδρορὸς, κἀναλος τῆς στέγης, ἄ. χολέδρα βλ.λ.: Ἡσ. χολέρα: σωλῆν δι' οὐ τὸ ὕδωρ ἀπὸ τῶν κερῶν μων φέρεται καὶ ἐξακονίζεταί: Ἄπολλ.Καρ.37 κῆμαξ. . ἐκκεκοσμημένος κοιλιάσματοι ἡμικαλλίου χολέρας τὸ σχῆμα.

χολερικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν χολέραν, ὁ τῆς χολέρας: Ἰνπ. Ἐπιδ.5,1157Δ ἐμνέβη ἔμπεσειν εἰς πάθεα χολερικό ἐκ κρηφῆγιν, αὐτ.1230Α τοῖς χολερικόις πάθεσι, Σέξτ.Ἐρμ.1,131 ἀπεψφῖων καὶ χολερικών παθῶν, -χολερικόα συμπτώματα: 2) ἐπὶ προσ., ὁ πάσχων ἐκ χολέρας, ὁ χολερίων: Διοσκ 4,4 ἀρμόζει δὲ αἰμοπητυκός, καὶ ταῖς κατὰ κοιλίαν δεύμασι, χολερικός τε καὶ στραγγουρίσσι, Πλούτ.Ἠ8,83Α, Ὀρειβ.61 τῶν χολερικών ἱσμα: 2) νεώτ. ἐπὶ κράσεως, ἡ χαρακτηριστικὴ ἐπὶ ἀπαισιοδοξίας δυσαρέστων συναισθημάτων, ἐρεθιστικότητος, παρατεταμένης θυμικῆς διεγέρσεως καὶ βίαιας αὐτῆς ἐκδηλώσεως, ἄ. χολώδης.

χολεριεῶς ἐπίρρ.- μων. ἐν συννεκφ. μτ. τοῦ λαμβάνουσι, προσβάλλομαι ἀπὸ χολέρας: Διογ. Α 6,76 πολυπόδα φαγόντα. . χολεριεῶς ληφθῆναι.

χολερίνη (ή) νεώτ. ἕλαφρὰ μορφή χολέρας ἀνευ βαρέων συμπτωμάτων, ἔχουσα ταγειῶν ἱσιν.

χολερίω-άω μων. κ. νεώτ. ἀμτβ. πάσχω ἐκ χολέρας: Σουίδ. χολέρα, καὶ χολερίω ῥήμα: Πλούτ. Ἠ8,974Β, Διοσκ.1,161 χηρίμα κοιλιακός καὶ δυσεντερικός καὶ ἐμψυτικός καὶ χολερίωσι, μάλιστα ὠμά, Γαλ. Τῶν κατὰ τόπουσ 7,5 διδουσὺν ὀδατι: θερμῶς μυθῶσις δυσιν, χολερίωσι σὺν ὀδατι ψυχρῶν, -νεσοκομῖον χολερίωντων.

χολερόδλητος-ον (βάλλω) νεώτ. ὁ προσθετὸς δλημένος ὑπὸ χολέρας, ὁ χολερίωσ.

χολερασιδής-ους-ής νεώτ. ὁ ὄμοιος πρὸς χολέραν βλ.λ.), ὁ ἕπὸ μορφῆν χολέρας, ὁ χολερώδης : νόσος **χολερασιδής**.

χολερακομείον ἰδί νεώτ. νοσοκομείον χολεριώντων, πασχόντων ἐκ χολέρας.

χολεραφοβία (ή) νεώτ. ὁ ἐν ἐπίδησιν χολέρας κυριεῖων πολλοῦς ὑπερβάλλων φόβος.

χολερυθρίνη ἰή) νεώτ. ἰατρ. ἡ κυρία χρωστικὴ οὐσία τῆς χολῆς.

χολερώδης-ους-ες ὁ ἐκ τοῦ εἶδους τῆς χολέρας, ὁ ὄμοιος πρὸς χολέραν, ὁ χολερωειδής : Ἰηη.Κωικα.205B αἱ προαληγήσασαι τρέπον χολερώδες πρὸ τῶν τόκων, τίκτουσι μὲν ῥηϊδίως, πυρέξασαι δέ, κακοήθεις, Ὀρειβ.18,33.

χολή (ή) κ. μιν, νεώτ. κ. δημ. πεπτικὸν ὑγρὸν, ἐκκρινόμενον ὑπὸ τοῦ ἥπατος : Ἀρχιλ.118 χολήν γάρ οὐκ ἔχεις ἐφ' ἥπατι, Αἰσχ.Χο.184 κύμιλοι προσέσται καρδίαν κλυδωνίων χολῆς, Ἰηη.Ἀρχ.Ἰηη.ρ.16 ἔξαν-θη χολή, Θουκ.2,49 ἀποκαθάρσεις χολῆς, Πλάτ. Τίμ.83C μελαίνης χολῆς ὀξείας τε, αὐτ.Πολ.564B οἶον περι σώμα φλέγμα τε καὶ χολή, Νικοφ. Σειρήνες I χολήν ἔμειν, ΚΔ Ματθ.27,34 ἔδωκαν αὐτῶ πιεῖν ὄξος μετὰ χολῆς μεμιγμένον, Πλούτ. ἸΗ.552F ὑάινης χολῆ καὶ φώκις πυτῖα, Γεωπ.10, 2,12 τῆ χολῆ . . ἐπάλεψε, Ἰρδδρ.2,287 πίψουσιν ὄξος καὶ χολήν ἀντ' ὕδατος καὶ οἴνου, Βαλαωρ. Κατόδικος 40 διὰ τὴν αἷμα καὶ χολήν ἀκαταπαύ-στως πτύω, - κῦθηξαι ἢ χολή του' || κ. ἐν παροιμ. : Σοφ.ἀπ.733 πικρὰν χολήν κλύζουσι φαρ-μάκω πικρῶ, Ἄλεξ.Ἀπεργουικόμενος 2,12 ταῦτ' οὐχὶ πικρότερ' ἐστὶν αὐτῆς τῆς χολῆς, Δίφιλ. Συναρξ.2 χολῆ ἀλείφειν ἰεπὶ τῶν κινουμένων τὴν ἀντιπάθειαν τινος πρὸς τὴ, οἶον αἱ μητέρες, ὅταν ἤθελον ἦ ἀπογοηκτισίωσι τὰ τέκνα των, ἠλειφον τὰς θηλάς των μαστῶν διὰ χολῆς' 2) κ. μιν. ἢ πρέμχουσα τὸ ὑγρὸν, ἢ χοληδόχος κύστις : Αἰσχ. Πρ.495 χολῆς, λοδοῦ τε ποικίλην ὑμορφίαν, Ἀριστοτ.ΖΜ 4,2,2 ζῶα οὐκ ἔχοντα χολήν (στεροῦ-μενα χοληδόχου κύστεως), - ἔσπασε ἢ χολῆ τῆς κόττας' κ. κτ. πηθβ. : Σοφ.Ἀντ.10:0 μετάρσισι χολαὶ διασπείροντο, Εὐρ.Ἡλ.828 δοχαὶ χολῆς' 3) κ. νεώτ. μτφ. ἢ πικρία διασθέσεως, πικρία, λύπη, ἢ ὀργή, θυμὸς : Ἡσ. ἐχολῆ' μανία πικρὰ, Φρον.ἐν ΑΒ 73,1 ἐχολή ἔστιν οἶον ἀπῆδες καὶ προα-κορές:Αἰσχ.Ἀγ.1660 δαίμονες χολῆ βασιλεία δυσ-τυχῆς πεπληγμένοι, Ἀριστοφ.Εἰρ.66 ἄ δ' εἰπε πρῶτον ἠνίκ' ἤρχεθ' ἢ χολῆ, πεύσεσθε, αὐτ.Λυσ. 464 ἢ δοκεῖς γυναιεῖν οὐ χολήν ἐνείμαι, αὐτ. Ὀρν.4 πάνω ἐστί μοι χολῆ ἰδανικεῖ τὴν ὀργήν μου, αὐτ.Θεσμ.468 οὐδ' ἐπίσει τὴν χολήν, αὐτ. Σφ.403, Δημ.778 οὐδεις χολήν οὐδ' ὀργήν ἔχων φανήσεται, Θεόκρ.118 καὶ οἱ αἰεὶ ὄριμετα χολὰ πρὸτ' ἰνὶ κἀθηται [ισχόλ. ἐπὶ] πλέον ἀνάπτειται ἔξωργισμένος' (θυμῶναι εὐνοῦλα' πρβλ. φρ. ατὰζει φαρμάκι ἀπὸ τῆς μίτης), ΚΔ Πρδξ.8,23 εἰς γὰρ χολήν πικρίας καὶ σύνδεσμον ὀδίκιος ὄρω σε ὄν-το, Πλούτ.ἸΗ.170C αἱ γὰρ ἀληθῶς ἢ θεὸς χολήν εἶχε καὶ μισοπῆνηρος ἦν, Λουκ.Τίμ.δ' ἐπιδείξαιδ τίνα χολήν ἀνδρῶδους καὶ νεανικοῦ Διδ.Ἐ-ρωτῶνκ.398 κὶ ἥπια φαρμάκια καὶ χολῆς γιὰ τὰ κουτσουκικὰ σου, Βίζυην.118,2 ὄσας γλυκῆδες καὶ χαρῆς μάς περιχύν' ὁ ἐρχόμενος, τόσας πικρά-δες καὶ χολῆς μάς δίν' ὁ μαῦρος χωρισμός, - σταζῶν χολῆ οἱ λόγιοι του' || δημ. παροιμ. ἔχουν τ' ὄντρογυνο χολῆ, ἔχουν ἦ ἀδέρφ' ἀ-μάχη ἰδί μετὰξὺ συγγενῶν δὲν διαρκεῖ ἢ ἔχθραι, αὐτ. ἀντὶ τοῦ μάννα χολήν ἰεπὶ ἀγαρίστων' παροιμ. φρ. δὲν ἔχει χολῆ μέσα του ἰεπὶ ἐστε-ρηνέμος κακίας, ἥπιος, δὲ θυμῶναι), - μοῦ φερε τῆ χολῆ στά μάτια μὲ ἔξώργισεν ὑπὲρ τὸ δέον, κατέσται ἀνυπόφορος), - τὸν ἐπάτισε χολήν ἰτόν ἐπικρανε πολύ), - ἔχουσε τὴν χολήν του ἰεξέδῆλω-

σε τὴν πικρίαν του), - ἐκίνησε τὴν χολήν τὴν συγγενῶν του (τοῦς ἔκαμε νὰ ὀργισθοῦσι, - ἔσπα-σε ἢ χολή του [κατετριβῆμαζει, κατάρρα μὰ πού νὰ σκάσει ἢ χολῆ σου' 4) μγν. τὸ μέλαν τῆς σπῆιας ὑγρὸν, ὁ χυμὸς : Νίκ.Ἄλεξ.472 ἄτε σπ-ιδιάδος, . . ἤτε μελαίναι οἶδμα χολῆ ἰσχόλ. ἐτῶ μελανία! 5) ἐν τῇ Ἁγία Γραφῇ, πιβ. δηλητη-ριώδες φυτόν : Γ1Δ Ψαλμ.68,22 ἔδωκαν εἰς τὸ βρῶμά μου χολήν, καὶ εἰς τὴν δίψαν μου ἐπό-τισάν με ὄξος, αὐτ.Ἰερ.8,14 ἐπότισεν ἡμᾶς ὕδωρ χολῆς, ΚΔ Ἐβρ.12,15 ἰεσφ. γρ.1.

χοληθάφορος -ον μγν. κ. χολῆδαφος ὁ ἔχων τὸ χρώμα τῆς χολῆς : Ἀρετ.Χρον.Παθ.1,13.

χοληγατικός-ή-όν ἐσφ. γρ. ἀντὶ χοληγικός, ὁ χοληγὸς βλ.λ. : Ἰηη.418,4 καὶ ἦν μὴ παῦνται, φάρ-μακον πίσει χοληγαγικόν.

χοληγαγός-όν ἐσφ.γρ. ὄντὶ χοληγός βλ.λ. : Ἰηη. 418,37 χοληγαγὰ δὲ φάρμακα μὴ πίσισκε, ὄξος μὴ τάρραση μᾶλλον τὸ σῶμα τοῦτον.

χοληγικός-ή-όν ὁ ἀνήικων ἢ ἀνοφερόμενος, ἢ ὁ συντελλὸν εἰς τὴν ἀπαγαγήν, ὀποχέτευσιν τῆς χολῆς : Ἰηη.418,4 ἰδ.γρ.1.

χοληγός-όν ὁ ἀπάγων, ὁ ἐξάγων τὴν χολήν : Ἐρωτιαν.392 «χοληγόν' χολῆς ἀγαγόν» : Ἰηη.Γυν.1, 601,22 ταῦτην φάρμακον πίσει χοληγόν.

χοληδόχος-ον μγν, μιν, κ. νεώτ. ὁ δεγόμε-νος, ὁ περιέχων τὴν χολήν : Γαλ.3,208 χοληδόχος κύστις (ἡ φύσκα τῆς χολῆς), Θεοφάν.Νόνν.2,108' || μγν, νεώτ. ἀνατ. χοληδόχος πόρος ἰεῖς ἐκ τῶν ἐκφορητικῶν πόρων ἢ χολαγωγῶν ὀργάνων τοῦ ἥπατος, δι' ὧν διοχετεύεται ἢ χολῆ ἀπὸ τῶν πυλῶν τοῦ ἥπατος μέχρι τοῦ ἐντέρου' πρβλ. Γαλ. 4,143 ἐκαστοῦ δ' αὐτοῦς ἰτοῦς χολῶδεις πόρουσι οὐχ οὔτω μόνον, ἀλλὰ καὶ χοληδόχους, ἧτοι διὰ τοῦ τὴν δευτέραν αὐλαθῆν προφερόμενοι.

χοληδόχοτομία ἰή) νεώτ. ἰατρ. ἐγχείρησις συνι-σταμένη εἰς τὴν τομήν του χοληδόχου βλ.λ. πόρου του ἥπατος πρὸς ἀφαιρέσιν του ἐν αὐτῷ ἐνσφω-νωμένου λίθου.

χολήτιος-α-ον μγν. χοληγός βλ.λ. : Γαλ.Λεξ.εἰς ἰηη.392 «χολήτιον' χολῆς ἀγαγόν» : Ἐρωτιαν.392, Κύριλλ.2,30.

χολημεία (ή) μγν. κ. νεώτ. ἄ. χολημεία, ἢ ἔμε-σις χολῆς, ἔμετος χολῶδῆς : Πολυδ.2,114, Πλούτ. ἸΗ.692F ὤσπερ χολημείαν καὶ τὸ βορῶ καὶ μεθυστικὸν ἀφείες καὶ νοσῶδες, ἐλαφροῦ καὶ ἀνευ ὀργῆς ἀναμειγνυται ἥπιν, Πολυδ.2,21,4.

χοληστερναίμια ἰή) νεώτ. ἢ περιεκτικότης τοῦ αἵματος εἰς χοληστερίνην βλ.λ.

χολημετώ-ῆ μγν. ἄ. χολημετώ, ἐμῶ, ζε νῶ χολῆν : Ὀρειβ.80.

χοληστερίνη (ή) νεώτ. οὐσία λιποειδῆς, εὐ-ρικομμένη ἐν τῇ χολῇ, χοληστερόλη.

χοληφόρος-ον νεώτ. ὁ φέρων τὴν χολήν, ὁ χολαγωγός' || νεώτ. ἀνατ. χοληφόρα τριχοειδῆ χοληφόρα [ἰγγεῖα χολαγωγὰ βλ.λ.], - χοληφόροι πόροι [ἰγγεῖα] ευρύτερα τῶν χολαγωγῶν, διακλαδι-ζόμενα περὶ καὶ ἀναμέσον τῶν ἠπατικῶν λοβίων.

χολιάζω δημ. κ. χολιάω, ἀφρ. (ἐχλόλιασμα, μτχ. ποθ. παρακ. χολιασμένος, ἔχω χολήν κατὰ πινος, δυσασαχετώ, ὀργίζουσι, θυμῶνω, πικραίνω τινά : μετὰ λόγια τους μάς ἐχόλιασε' 2) κ.ἀμτφ. ὀργί-ζουσι, θυμῶνωσι, κακιῶνω : ὀποιος χολιάσθ τρώει δῖο μερδικὰ ἰεῖρων. ἐπὶ τῶν παιδῶν' || κ. ποθ. ἐν χρ. τὴν μτχ. του ποθ. παρακ. χολιασμένος ὁ ὀργισμένος, ὁ θυμωμένος, ὁ κακιωμένος : εἶναι χολιασμένος καὶ δὲν μιλᾷ' 2) ρηματ.π. χολια-σισ, χολιόρης, χολιαστικός.

χολιάρης(ιδ) δημ., θηλ. -α κ. -οῦ, ὁ εὐκόλως, συχνὰ ὀργιζόμενος : Βλαστ.Συνν.87.

χόλιασμα ἰτόδ [χολιάζω] δημ. χόλος, ὀργή, θυμὸς, δυσαρρέσκεια, κάκιωμα.

χολιαστικός-ή-ό δημ. ὁ γινόμενος με χολίασ-
μα ἢ ὁ προερχόμενος ἀπὸ χολίασμου βλ.λ.

χολικεύομαι μον. ὁ χολικιάζομαι βλ.λ.: Ἐρω-
τόκρ.3,734 καὶ χολικεύεσαι συχνά, πάντα θω-
ρῶ χαις πρίκα·

χολικιάζομαι μον. ἄ. χολικεύομαι, πηχ. παθ.
παρσκ. χολικασμένος, πικραίνωμι, ὀργίζομαι,
χολιάω, θυμῶνα, κακίωνα: Ἐρωτόκρ.1,2135 χολι-
κασμένη πόμνε.

χολικάρης (ἰό) δημ., θηλ. -α κ. -ου, ὁ εὐκόλως
ἐξ ἀναισθησίας καὶ ἐκ μελαγχολικῆς προδιαθέσεως
περιπίπτει εἰς λύπην, ποῦ εὐκόλως πικραίνεται.

χολικιον (ἰό) ἰατρ. ὑποκορ. τοῦ χολιῆ βλ.λ.: Θε-
όδωρ.Λαρ.9 ἀρπάσας ἀπὸ τῆς τραπέζης χολικιον,
Πολυδ.δ,52 χολιῆ καὶ χολικια ὄσια.

χολικός-ή-όν ἰατρ. κ. νεώτ. ὁ πάσχων
ἐκ χολῆς: Πλαύτ. Ἥθ.101C οἶνον διηθείς πυρέτ-
τοντι, καὶ χολικῶ μέλι προσφέρεις· 2) νεώτ.
ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν χολήν· χολικά
ὄξια, - χολικά ἄλατα, - χολικός πυρετός (πυ-
ρετός ἐπερχόμενος ἐπὶ μολύνσεως τῶν χοληφόρων
ὁδῶν ἐξ ἐπεμύδαεως μηχανικοῦ πινος παραγόντος,
λίθου ἢ ὄγκου).

χολιῆ-τικός (ἰή) ὑποκορ. χολικιον, συνήθ. κτ. πληθ.
τὰ ἔγκατα, τὰ ἔντερα τοῦ βοῦς· Φρύν.136 καὶ χό-
λικες ἀμαρές· αἱ γὰρ δόκημι θηλυκῶς αἱ χολικες·
Ἥσ. ἐχολικες· αἱ παχύταται κοιλιαί, αὐτ.· εὐτὶ τὰ
ἔντερα καθ' αὐτά, ἀλλὰ πᾶν αὐτὸ τῷ λίπαι καὶ τοῖς
ὕμεισι· Μοῖρ.404 ἐχολάδας αἱ πρώτοι· Ἄττικαί
χολικαὶ οἱ μέσοι θηλυκῶς, χολικαὶ ἐφθάς· τοὺς
χολικὰς ἀρσενικῶς Ἑλληνες, Σχόλ. Ἀριστ.Εἰρ.
716, αὐτ. ἐχολικες· τὰ ποχέα ἔντερα τῶν βοῶν
ταῦτα δὲ οὐχ ἱεροτόνω, ὡς τὸ ἄλλο σῶμα· Φε-
ρεκρ.Μεταλλεῖς 1,13 χολικός βοός, Ἀριστ.Εἰρ.717
ὄσον βοφήσεις ζωμῶς ἡμερῶν τριῶν, ὄσας δὲ
κατέβει χολικός ἐφθάς καὶ κρεῖα ἰσχά· ἐπὶ τῶν
βοῶν ποχέα ἔντερα·1, αὐτ.ἀπ.52 ἢ βοδαρίων τις
ἀπέκτεινε ζεύγους, χολίκων ἐπιθυμῶν, Εὐθουλ.
Λάκωνες 1,4, Πολυδ.δ,52 χολιῆ καὶ χολικια ὄσια·
|| σπαν. ἐν τῷ ἐν.: Ἀριστ.Π.1179 καὶ χολικός
ἡγύστρου τε καὶ γαστροῦ τόνου· 2) ἰατρ. κ. νεώτ.
Σουῖδ.· εἶδος ἰχθύος, Σχόλ. Ἀριστ.Εἰρ.716 ἐπινές
δὲ χολικά φασιν εἶδος ἰχθύων.

χολιον (ἰό) ἰατρ. ὑποκορ. τοῦ χολῆ βλ.λ.: Μάρκ.
Αὐρ.6,57 ἢ δοκεῖ σοι ἔλασσον ἰσχύειν τὸ διε-
φρασμένον, ἢ τὸ χολίαν τῷ ἰκτερίωντι καὶ ὁ ἰός
τῷ λυσσοδέκτῳ (ἰ.γρ. χόλιον).

χολίος-ον κ. -αον ἰατρ. ὁ πλήρης χόλου, ὁ
ὄργισμένος, ὁ θυμωμένος: Παλλδ.ΑΠ 9,165 Ὀ-
μηρος, καὶ Δία συγγράφας τῆ γαμητῆ χόλιον.

χολιῶ μον., δημ. κ. -άω χολιάζω βλ.λ., ὀρ-
γίζομαι, θυμῶνα: Ἐρωτόκρ.1,2081 κὶ οὐδὲ μανίζεις,
οὐδὲ χολιά, ἀμὴ πολλά τ' ἀράσει.

χολιάς-άδος (ἰή) ἄ. χολός βλ.λ.

χολοδαφής-ους-ές σχόλ. ὁ χολόδαφος: Σχόλ.
Ἐριμ. ἐν Ρήτ.4,148,1 χολοδαφῆ χολκώματα.

χολοδάφινος-η-ον κ. μον. κ. χολοδαφής κ.
χολοδαφίον ὁ εἰς χολὴν βεβαιμένος, ἢ εἰς βαιφὴν
ὁμοίαν πρὸ χολῆν, ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῆς χολῆς, ὁ
προσκιωμένος· Πολυδ.2,214 ἐχολοδάφινα· τοῦτο λέ-
γεται ἅμα μὲν ὅτι τὰ φαλά βαφέντα χολῆ βάπτει-
ται, ἅμα δὲ τὸ χρυσῶ. ἐμπερῶς βεβαιμένους·
Φρύτ. ἐν ΑΒ 72,25 ἐχολοδάφιν· τὰ χολῆ κεκρι-
σμένους (κῶδ. χολάφιν)· Ἀριστ.Λ.Σοφ.Ἐλ.1,1, Πο-
λυδ.7,163 κροσολάφιν ἴδιον τὸ τὰ χολοδάφινα
βάπτειν, Σχόλ.Νικ.Θηρ 438 παρέχουσι φαντα-
σιαν χολοδαφίῳ σώματι προσκοιότητος (κῶδ.
χολοδαφίον), Εὐστ.Γρον.73,30 οὐ κατὰ τὸ χολοδά-
φινον, ἀλλ' ἀμυδρόν τ', Κ Μανασσα.Χρον.4,770
χρῶμα χολοδαφίνου.

χολοδάφος-ον ἰατρ. ὁ χολοδάφινος βλ.λ., ὁ
ἀράσιος· Ἥσ. ἐχολοδάφα· τὰ χρυσῶ ἐμπερῶς

βεβαιμένα· Ἄρετ.16,46 χολοδάφα οὖρα, αὐτ.20,
14 χολοδάφοι τὸ πᾶν, αὐτ.53,44.

χολοδόχος ον ἰατρ. κ. νεώτ. ἄ. χοληδόχος βλ.λ.:
Ἥρωδιαν.Επιμ.152 χολοδόχον ἀγγεῖον.

χολοειδής-ους-ές ἰατρ. κ. νεώτ. ὁ ἐν εἶδει χα-
λῆς, ὁ ὅμοιος πρὸς χολήν, ὁ χολώδης: Ἄρετ.45,
35 χολοειδὲς σίμα· 2) μῦθ. ὁ ὄργισμένος, ὁ
θυμωμένος Νικ.Θηρ.435.

χολοίεις-εντος-εσσα-εν ἰατρ. ὁ ἀπὸ τῆς χολῆς,
ὁ πλήρης χολῆς· Ἥσ. ἐχολοειν πικρὸν πολιοπίον·
Νικ.Θηρ.253 πολλᾶκι δ' αὐ χολόεντας ἀπήρυνε
νηνῶς θύκος, ὄγκραϊνων δέμας ἀμφίς, αὐτ.· Α-
λεξ.12,17· Ὀππ.Κυν.1,380.

χολοζύγη (ἰό) ἰατρ. διαστροφή τοῦ βουζύγη
κωμ. ἐπιθ. τοῦ πολιτικοῦ Δημοστράτου κατὰ δια-
στροφήν τοῦ ἐπιθ. βουζύγη ὁ βλάσ, ἐκ τοῦ χόλος·
Ἀριστ.Λυσ.398 ὁ δ' ἐβιάζετο ὁ θεοσιαν ἐγχερός
καὶ μισρός χολοζύγη ἰσχόλ. Ἐπιμ.ἀστράτος
βουζύγη ἐλέγετο, ὃν χολοζύγην εἶπε διὰ τὸ
μελαγχολάν·

χολοίσαφος-ον ἰατρ. ποι. τ. τοῦ χολόδαφος
χολοδάφινος βλ.λ., ὁ πρασινωπός, ὁ κτρινωπός:
Νικ.Θηρ.444 νερέθαι δὲ πάγων ἐπλεθ' ὕπ' ὄν-
θερῶνα χολοίσαφος ἰσχόλ. ἐχολῆς χρώματι βε-
δαμμένος, χολώδης, κλωρός, χρυσοζών·

χολοίσαρος-ον ἰατρ. ὁ καταθιθρόσκων ὡς χολ-
ῆ: Νικ.Θηρ.593 φύρασι δὲ πληγῆσι χολοίσα-
ρον ἰόν ἐφρίξει ἰσχόλ. ἐτόν ὁμοίως τῆ χολῆ
κατατρόγοντας·

χολόκοκκα (ἰά) μον. κ. χολόκουκκα (Πρόδρ.2,
420) κόκκιον λαθυρίδων πρὸς καθαρισμόν τῆς χολ-
ῆς κρήσιμοι: Νικομηδῆς Γλωσσ.ἱατρ. (χειρόγρ.1
π. Δουκαίη) λαθυρίδες, χολόκοκκα, βί.Θεοδο-
σιου τοῦ Συκεῦτου (χειρόγρ.1 π. Δουκαίη) ἐκβα-
λοῦσα ἐκ τοῦ ἐγχειριδίου αὐτῆς ὡς χολόκοκκα
τρία, Πρόδρ.2,220 καὶ καταπίνω πάντατε χολό-
κοκκα πικρίας·

χολόκουκκα (ἰά) μον. ἄ. χολόκοκκα βλ.λ.: Πρόδρ.
2,420 τὰ χολόκοκκα καθ' ὥραν μετὸ τὸ μῶδιον.

χολοκούκι(κι) (ἰό) δημ. τὸ φυτὸν δάφνη τὸ κνι-
διον, χολόχορτο.

χολοκυστανία (ἰή) νεώτ. ἱατρ. νοσηρὰ ἐλάτ-
τωσις τοῦ τόνου τοῦ μυικοῦ κινήσεως τῆς χοληδό-
χου «κάτωσε μετ' ἀνεπαρκούς ἐκκενωτικῆς τῆς
χολῆς καὶ στάσεως ἐν τῇ χοληδόχῳ κύστει.

χολοκυστεκτασία (ἰή) νεώτ. ἱατρ. ἡ ἐξόγκω-
σις καὶ διάτασις τῆς χοληδόχου κύστεως, ὀφει-
λομένη εἰς κάλυμα τῆς παροχτεύσεως τοῦ περι-
χομένου τῆς.

χολοκυστεκτομία (ἰή) νεώτ. ἱατρ. ἡ ἀφαίρε-
σις τῆς χοληδόχου κύστεως, γινόμενη ἐνεκα
λιθίασεως ἢ νεύσεως διαπληκτικῆς φλεγμονῆς.

χολοκυστεοπηξία (ἰή) νεώτ. ἱατρ. ἐγχειρησις
συνισταμένη εἰς τὴν ἐπι τοῦ κοιλιακοῦ τοιχώματος
στερέωσιν τῆς χοληδόχου κύστεως.

χολοκυστεοστομία (ἰή) νεώτ. ἱατρ. ἐγχειρη-
σις πρὸς στερέωσιν τῆς χοληδόχου κύστεως ἐπὶ
τοῦ κοιλιακοῦ τοιχώματος.

χολοκυστικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφε-
ρόμενος εἰς τὴν χοληδόχον κύστιν || νεώτ. ἄ-
νατ. χολοκυστικός πόρος (ἰδ ἐκφορητικὸς πόρος
τῆς χοληδόχου κύστεως).

χολοκυστίς-εως (ἰή) νεώτ. ἱατρ. ἡ χοληδό-
χος κύστις.

χολοκυστίτις-ιδος (ἰή) νεώτ. ἱατρ. ἡ ὄξεια,
ἢ χρόνια φλεγμονὴ τῆς χοληδόχου κύστεως.

χολολιθίασις-εως (ἰή) νεώτ. ἱατρ. πάθησις συν-
ισταμένη εἰς τὴν ἐντός τῶν χοληφόρων ὁδῶν κα-
θίζησιν τῶν συστατικῶν τῆς χολῆς στοιχείων καὶ
τὸν συνεισπέ τούτου σχηματισμόν ἄμμου ἢ λίθων
κατὰ τὸ μέλλον ἢ ἴττον ὄγκωδων, εὐρισσομένων
συνήθως εἰς τὴν χοληδόχον κύστιν.

χολολιθικός-ή-όν νεώτ. δ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς χολολίθους βλ.λ. 2) ἐπὶ προσ., ὁ πάσχων ἐκ χολολιθιάσεως βλ.λ.

χολόλιθος ἰδὲ νεώτ. ἰατρ. λιθοειδὲς σύγκριμα σχηματίζομενον ἐντὸς τῆς χοληδόχου κύστεως ἢ τῶν χοληφόρων ὁδῶν ἐκ τῆς καθιζήσεως τῶν συστατικῶν τῆς χολῆς στοιχείων.

χολομενῶ δημ. κ. -άω κατέχομαι ὑπὸ παραφόρου χόλου, ὑπὸ ἀφοδράς ὀργῆς.

χολοποιητικός-ή-όν νεώτ. ὁ παράγων, ἀπεκρίνων χολήν ἢ χολοποιητικὸν σύστημα.

χολοποιός-όν ἑ ποιῶν, ὁ παράγων χολήν ἢ ἰππ. 50 τὸ θέρος χολοποιόν, ἦρ ἔναιμον, Γαλλ.Διαίτ.2 συμφέροι γὰρ αὐτοῦ ὑδαρτέτερον ἐπὶ τῶν τοιούτων φάσεων διδοῦσαι τὸ μελίκρατον, ὅπως μῆτε διψώδες εἶη μῆτε χολοποιόν, Σέξτ. Έμπ.Μαθ. 9,96 χολοποιόν καὶ ἀίματος γεννητικὸν εἶναι τὸν κόσμον' 2) μτχ. χολοποιόν(τὸ) ὡς αὔα. τὸ ἀβρότανον ἢ Διοσκ.3,29.

χολορραγία ἰή) νεώτ. ἐπὶ ἐγγειρήσεως τοῦ ἥπατος δι' ἀπόστημα ἢ ἐκνωκόκκου, ἢ ἀφθονος ἐκροῆ χολῆς ἐκ τοῦ ἥπατος, ἢ χολόρροια.

χολόρροια ἰή) νεώτ. ἄ. χολορραγία βλ.λ.

χόλος ἰδὲ κ. νεώτ. κ. δημ. ἄρχ. τ. τοῦ χολῆ, συνθ. π. ποι., σπαν. ἐπὶ φυσικῆς ἀμ., ἢ χολή ἢ ἰλ.Π 203 σχέτιε Πηλέος υἱέ, χόλω ἄρα σ' ἔτραφε μήτηρ ἰσθλ. κ'ἠ διπλῆ . . ὅτι χόλω, ἄρσενικὸς ἀντὶ τοῦ χολῆ, ὑπερβολικῶς ὄ γάλακτι, ἀλλὰ χολῆ)' 2) κ. μων., νεώτ. κ. δημ. ἢ μικρὰ πρὸς τινα διάθεσις, ἄγριος θυμὸς, μίσος, κακία' Ἡσ. ἐχόλος ὄργη, ἐπιμονή, καὶ ἢ τῆς χολῆς διάθεσις, Σουῖδ. «χόλας» ἄργη, ἀλλὰ πρόκαιρον παρὰ τὸ χεῖσθαι' ἢ ἰλ.Α 387 Ἀτρεΐδων δ' ἔπειτα χόλος λάβειν, αὐτ.Β 241 ἀλλὰ μά' οὐκ Ἀχιλλῆϊ χόλος φρεσίν, ἀλλὰ μεθήμων, ἰσθλ. «οὗτω τὴν ἐκ χολῆς γινόμενην τοῦ θυμοῦ κίνησιν ὀνομάζει», αὐτ.Δ 36 τότε κεν χόλον ἐξακέσαιο, αὐτ.Ι 436 χόλος ἐμπνε θυμῷ, αὐτ.Ι 675, αὐτ.Ο 122 παρ Διὸς ἀθανάτοισι χόλος καὶ μῆνις ἐτύχθη, αὐτ.Ε 50, Ἡσιόδ.Θ 221 οὐδέποτε λήγουσι θεαὶ δεινοῦ χόλοιο, Πίνδ. Π.ΙΙ,38 ἐκίνεον βαρυνάλαμον ὄρασι χόλον, Ἡρ. Ι,118 Ἀστυάγης δὲ κρύπτων τὸν οἶνευχε χόλον διὰ τὸ γενόνος, αὐτ.Ε,119 ἐνευχε σπὶ δεινὸν χόλον, αὐτ.Ε,827, Αἰσχ.Πρ.376 ἔστ' ἀν Διὸς φρόνημα λωφῆσθι χόλου, αὐτ.Πρ.199, αὐτ.Πρ.370, Εὐρ.Μήδ.99, αὐτ.Ι 266 τί σοι φρενῶν βαρὺς χόλος προσπίνει, αὐτ.Έκ.1118 ἢ μέγαν χόλον σοὶ καὶ τέκνοισιν εἴψεν ὄστις ἦν ἄρα, - ὁ κατὰ τὸν πρῶτον φίλου του χόλος ἐξειλίχθη εἰς πάθος ἐκδικήσεως, - ἄγριος ἦταν ἄ χόλος του' ἢ κ. μτ. γενικ. ὀποκειμενικῶς, ἢ ὀργῆ, τὸ μίσος τινος ἢ ἰλ.Σ 119 ἢ μοῖρ' ἐδάμασσε καὶ ἄργαλέος χόλος Ἥρας, Ὀδ. Γ 145 ὡς τὸν Ἀθηναῖος δεινὸν χόλον ἐξακέσαιο' ἢ κ. μτ. γενικ. ἀντικειμενικῆς, ἢ ὀργῆ πρὸς τινα, ἐξ αἰτίας τινός ἢ ἰλ.Ζ 335 οὔτοι ἐγὼ Τρώων τίσασον χόλω οὐδὲ νεμέσοι ἦμην ἐν θαλάμῳ, αὐτ.Ο 133, Ὑμν.Δήμ.351 ὄραρα ἢ μήτηρ . . χόλου καὶ μῆνιος αἰνῆς ἀθανάτοισι παΐσις, αὐτ.Δήμ. 410, Εὐρ. Ἡρ.840 γνῶ τὸν Ἥρας οἶδός ἐστ' αὐτῷ χόλος' ἢ κ. μτ. γενικ. πράγματος, ὀργῆ, θυμὸς ἐξ αἰτίας πράγματος τινός ἢ Σοφ.Φιλ.327 τινος γὰρ ὡς τὸν μέγαν χόλον κατ' αὐτῶν ἐγκαλῶν ἐλήλυθας', αὐτ.Τρ.268 ὦν ἔχων χόλον' 3) μτ. γενικ. ἢ πικρία ἢ Σόλ.15.38 χόλος ἐρίδος, Αἰσχ. Πρ.313 ὄστις σοὶ τὸν ἔδωκεν παρόντα μάχων παιδιῶν εἶναι δοκεῖν ἰπικριῶν διὰ τὰ παθήματα. 4) ὁ αἷτος, ὁ πρόξενος ὀργῆς, θυμοῦ ἢ Παλλδ. ΑΠ 11,381 πάσα γυνή χόλος ἐστίν.

χολοστατικός-ή-όν νεώτ. ὁ παραγόμενος ὁ προερχόμενος ἐξ ἀλλοιώσεως σηπτικῶ ὁ χολοποιητικῶ συστήματος.

χολοσκάζω δημ. ἄ. χολοσκάνω βλ.λ.

χολοσκάνω δημ. κ. χολοσκάζω κ. χολοσκᾶ, ἄδρ. (ἐ)χολοσκασα, μτχ. παθ. παρκα. χολοσκασμένας, κινῶ τὸν χόλον τινός, ἐξοργίζω, ἐξερεθίζω' 2) ἀμτβ. στενωροῦμαι, θυσαρπ-στοῦμαι καθ' ὑπερβολήν, συγχύζομαι, χαλῶ τὸ σῆμα μου' ἢ χολοσκασμένος ὁ διατελὼν ἐν δεινῇ ψυχικῇ στενωχάρῃ ἢ ἐνδιεσθῆφ ὀργῇ ἐν χρ. κ. ὡς ἄδρ. ἐπιθ. ἢ νά χοθῆ, ὁ χολοσκασμένος' 2) ρηματ. π. χολοσκασμα, χολοσκαση.

χολόσκαση ἰή) (χολοσκάζω) δημ. ἄ. χολόσκασμα βλ.λ., ἢ θλιψίς.

χολόσκασμα ἰδὲ (χολοσκάζω) δημ., συνθ. κ. κτ. πληθ. -άσματα, ἢ στενωχάρια, ἢ θυσαρπ-σκαια, ἢ θλιψίς, ἢ σύγχυσις, ἢ ἐνδιεσθῆτος ὀργῆ.

χολοσκᾶ δημ. κ. -άω χολοσκάνω βλ.λ.

χολόσταρ-ατος ἰδὲ νεώτ. ἢ χολησπερίνη βλ.λ.

χολοσταραιμία ἰή) νεώτ. ἰατρ. συνθ. ἐπὶ βαρρέος (κίτρου), ἢ ὑπέρμετρος ποσότης χολησπερίνης ἐν τῷ αἵματι.

χολοσταριεύς-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν χολοσταρίνην, χολησπερίνην.

χολοσταρίνη ἰή) νεώτ. ἀντὶ χολησπερίνης βλ.λ.

χολοσταρόλη ἰή) νεώτ. ἄ. χολησπερίνη βλ.λ.

χολοστατικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν χολοστατίνην βλ.λ.

χολοστατίνη ἰή) νεώτ. λιποειδῆ οὐσία τῆς χολῆς ἐξ ἑῖς σχηματίζονται αἰ χολόλιθοι, ἄ χολησπερίνη βλ.λ.

χολοστατώμα-ατος ἰδὲ νεώτ. ἰατρ. μικρὸν νεόπλασμα καλοῦθες βροδυτῆτες ἀνοπτύξως.

χολοταράζομαι δημ. ταράσσομαι μετὰ θυμοῦ.

χολουρία ἰή) νεώτ. ἰατρ. ἢ παρουσία χολικῶν στοιχείων (χολῆς) ἐν τοῖς ὄυροις.

χολόχορτο τὸ) δημ. ἄ. χολοκαῦκι βλ.λ.

χολχῆται ἰσ) πάπ. κατωτέρου βαθμοῦ ἱερεῖς ἐν Αἴγυπτῳ.

χολῶ-άω ἢ (χολῆ) εἶμαι πλήρης χολῆς, μελαγχολικός, μανικός, κατέχομαι ὑπὸ μελαγχολίας, μανίας, μελαγχολῶ, μανίσομαι ἢ Ἀριστ.Νεφ.833 σὺ δ' εἰς τοσοῦτον τὸν μανικὸν ἐλήλυθας ὥστ' ἀνδράσιν πειθῆι χολώσιον, Ἐπιμρ.Δυσπρατ.17 ὁ δὲ χολᾶν ποιεῖ γάστριν καλοῦσι καὶ λάμυρον, Μέν.Έπιρ.176, 2 Τράτ.Κωμ.Φοινικ.17' 2) εἶμαι ἄργυρομένος, ὀργίζομαι, χολοῦμαι ἢ Ἀναστ.π.ΑΒ 116,8 ἐχολᾶν ὀργίζεσθαι ἢ Ἀντιπαρ.ἀπ.84, Νικ.Θηρ. 140 ὄπότε . . ἀνδρὸς ἐνισκίμψη χολῶν ἰδοῖσι γυιοσφῆδρον ἰόν ἰσθλ. ἐπλήρης ὦν χολῆς, Διογ.Λ 9,66 κ. μτ. ὄστ. ἢ ΚΔ ἴω,7,23 ἐμοὶ χολᾶτε ὅτι ὄλον ἀνθρώπον ὕγιη ἐποίησα ἐν σαββάτῳ' κ. παθ. ἢ Θέογν.325 εἴ τις ἄμαρτωλῆσι . . χολῶτα.

χολῶ-έω ἢ 1) μων. χολοῦμαι, ὀργίζομαι Μαλῶλ.Ι 362,1' **χολῶ**-ώω 3) (χόλος) κ. νεώτ., δημ. χολώνω, μέλλ. χολώσω, ἄπαρφ. χολωσέμεν (ἰλ.Α 78), ἄδρ. σ' ἐχόλωσα ἰλ.Σ 111, Ὀδ.Θ 205, Σοφ.Τρ.10351, μέσ. κ. παθ. χολοῦμαι, εὐκτ. χολῶτω ἰκτ. συναίρ. ἐκ τοῦ χολοῦστο ἢ Θέογν.3251, μέλλ. χολώσομαι ἰΕῸρ. Τρω 730) π. Ὀμ. συνθ. κεχολώσομαι ἢ ἰλ.Α 1319, ἄδρ. μέσ. ἐχολωσάμην χολώσσει π. ἰλ.Σ 310, δυνατόν ὦν εἶναι ἢ μέλλ. ὀριστ. ἢ ἄδρ. ὕποτ.1 παθ. ἄδρ. ἐχολώθητι δημ. (ἐ)χολώθηκα, παρκα. κεχολώμαι, συνθ. ἐν τῇ μτχ. κεχολωμένος, ὕπερσ. ἐπ. γ' πληθ. κεχολώσατο ἰὸδ.Ξ 282, αὐτ.Π 4251, ἐμβάλλω, κινῶ τινα εἰς ὀργήν, διεγερῶ τὸν χόλον, τὴν ὀργὴν τινος, ἐξοργίζω, παροργίζω, θυμῶν τινά, μτ. αἰτ. προσ. ἢ ἰλ.Α 78 ἢ γὰρ οἴομαι ἀνδρα χολωσέμεν, ὅς μέγα πάντων Ἀργείων κρατεῖ, αὐτ.Σ 111 ὡς ἐμὲ νῦν ἐχολώσων . . Ἀγομέμνων, Ὀδ.Θ 205 ἐπεὶ μ' ἐχολώσασε ἴπην, αὐτ.Σ 20 μὴ μὲ χολώσῃς, Ἡσιόδ.Θ 568 ἐχόλωσες δὲ μιν φίλον ἦτορ, Ἀπολλ.Ρ 4,863 μὴ με χολώσῃς πλείον ἔτ' ἢ τὸ πάριθον . . ἐχόλωσας' ὁμ. μτ. αἰτ. προσ. κ. ὄστ. πράγμ. ἢ Σοφ.Τρ.1035 ἀκοῦ θ'

ἄχος, ᾧ μ' ἐχόλωσεν" || τὸ μέσ. κ. παθ. χολώ-
μαι ὀργίζομαι, ἐξοργίζομαι, θυμῶν· "Ἡσ. χολ-
λοῦτο πικραίνεται, θυμρούται, αὐτ. ἐχολώθεις
ὀργισθεῖς, εἰς χόλον ἀχθεῖς· μετά τινας προσδι-
ορισμοὺ ἰένι φρεσί, θυμῷ, θυμῶν, φρένας, ἴπτορ,
κρηθρί· "Ἰλ.Π.61 οὐδ' ἄρα πως ἦν ἀσπερχές κε-
χολώσασθ' ἐνὶ φρεσίν, αὐτ.Α.217 θυμῷ κεχολώ-
μενον, αὐτ.Δ.494 θυμῶν .. χολώθης, αὐτ.Ν.206
καὶ τότε δὴ περὶ κήρι Ποσειδέωον ἐχολώθη,
αὐτ.Π.585 κεχόλωσο δὲ κήρ' ἐτάροισιν, αὐτ.Φ.136
καχόλωστο κρηθρί, "Ὀδ.1.480 χολώσαστο κρηθρί
μᾶλλον κτ. δοτ. προσ. ὀργίζομαι κατὰ τινας· "Ἰλ.
Θ.407 "Ἥρ' ὄ' οὐτὶ τάσων νεμεσίζομαι οὐδὲ χολ-
λομαι, αὐτ.Α.9 ὁ γάρ βασιλῆι χολώθεις, "Ἥρ.
8.31 ὁ Θεσσαλαί κεχολώμενοι τοῖσι Φωκεῖσι,
Σοφ."Αντ.1235 μὴ μοί τι χολώσας, Διδό.Σ.3,67
τάς θεάς αὐτῷ χολώθεισας, Πλούτ.Φ.δ.22 τούς
θεοὺς Τοραντίνους κεχολωμένους, αὐτ.Μάρκελλ.2,
αὐτ."Ἡθ.195F" κ. μτ. γενικ. ἐξοργίζομαι διά τι,
ἐνεκά τινας, ἐξ στίσις τινός· "Ἰλ.Λ.703 τῶν ὁ γέ-
ρων ἐπέων κεχολωμένους ἠδὲ καί ἔργων, αὐτ.Ν.
660. "Ὀδ.Α.69 Ποσειδάων .. ἀσκαλὲς αἰεὶ Κύκλω-
πος κεχόλωται, Πίνδ.Ν.7,25, Εὐρ."Αλκ.5 "Ἀσκλη-
πιόν, .. οὐ δὲ χολώθεις .. κτείνω Κώκλωπας,
Κόιντ.2,446 "Ἐκτορα γάρ Πατράκλειο, σέ δ' "Αν-
τιλόχοιο χολώθεις τίσομαι" ὁμ. κ. ἐμπροσθ. ἰέκ,
ἐνεκά τινας, ἄμφι, ἐπὶ τινι· "Ἰλ.1.566 ἐξ ὄφρων μη-
τρός κεχολωμένους, αὐτ.Ψ.88 ἄμφ' ἀστράγα-
λοισι χολώθεις, Βατραχ.103 ἐπὶ παιδί χολώ-
μενος, Πίνδ.Ν.10,60 τὸν γάρ "ἴδας ἄμφι βουσίσι
πως χολώθεις ἔτρωσεν" 2) ρηματ.π. χολώθας.

χολώθης-ους-ες κ. μιν. κ. νεώτ. ὁ πλήρης κολ-
λῆς· "Ἰνπ."Αφ.1244, αὐτ.1185,1) γλωρὰ γλῶσσαις χολ-
ώθεις ἰέκ πλεονασμοῦ χολλή, Πλάτ.Τίμ.86F πι-
κροί καὶ χολώθεις χυμοί, "Ἀριστ.Ζ1.2,15,11 χολώ-
θης ὑγρότης, Παῦλ.Αιγ.6" || χολώθεις ἀνθρω-
ποι πλήρεις γολῆς· "Ἀριστ.Μεταφ.1,1,6" 2) κ.
νεώτ. ὁ ὁμοῖος πρὸς γολῆν· Πλάτ.Τίμ.71B χολώ-
θης χρώματα, αὐτ.83B ἡ πικρότης αὐ βλαφεῖσα
αἰματι χρώμα ἔσχεν ἐρυθρότερον, τοῦ δὲ μέ-
λανος τοῦτω ζυγεραννυμένου χολώθεις, Γαλ.9,
251 οἷς ἄν ἐπὶ τὸ χολώδέστερον ἡ χρᾶς μετα-
βάλη" 3) μτφ. κ. νεώτ. ὁ πλήρης ὄργης, ὁ ὀργί-
λος, ὁ θυμώδης· Λουκ.Β17.7 συνῆσπας τὴς
ὀφθῦς καὶ ἀπειλητικόν τι καὶ χολώδες ὑπόδλε-
πει· πρβλ.Φιλόστρ.829.

χολών δημ. τ. τοῦ χολῶ βλλ.
χολώομαι μτγν. ἀντὶ χολοῦμαι· Νόνν.Δ.5,437, αὐτ.
447 σκυλάκεσι χολώεται, αὐτ.4,169 χολωμέ-
νης δὲ τεκούσης.

χολωτός-ή-όν (χολῶ) ὁ πλήρης ὄργης, ὁ ὀργι-
σμένος, ὁ ὀργίλος, ὁ θυμώδης· "Ἰλ.Δ.241 τοὺς μά-
λα νεικεῖσθε κεχολωτοῖσιν ἐπέεσσιν, "Ὀδ.Χ.26 νει-
κειον δ' "Ὀδυσῆα χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν.

χάμαρος [ὁ] νεώτ. ζωολ. γένος ἀστικιδῶν μα-
λακοστράκων, ἔχον διάφορα εἶδη, ἄν γνωστότε-
ρον χάμαρος ὁ κοινός ἡ θαλάσσιος ἀστακάς,
χονδράδης, **χονδράδι**, **χονδραῖνα**, **χονδρέλα** κτ.
ἀντὶ χοντροῦδο, χοντράδι,χοντράινα,χοντρέλα βλ.λς.

χονδράκανθος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἀκανθὸν
ἐκ χόνδρων, ἀστὰ χονδράθη· "Ἀριστ.Ζ1.3,7,10,
αὐτ.ΖΜ.2,9,13 σελάχη χονδράκανθα τὴν φύσιν
ἔστί" 1) νεώτ. ζωολ. τὸ ἀρσ. χονδράκανθος
ὡς οὐσ. γένος μαλακοστράκων ἐνδιατημένων πα-
ρασιτικῶς ἐπὶ τῶν βραγχίων τῶν ἰθῦων.
χονδραῖον[τὸ] μτγν. τὸ χονδροκοπεῖον βλ.λ.
Λοβεκ.Φρύν.310.

χονδροκτομῆ[ή] νεώτ. ἱατρ. ἡ δι' ἐγγειρήσεως
ἀφαίρεσις τμήματος τοῦ χόνδρου ὅσπου τινας.
χονδρῶδες ποιῶ, παρασκευάζω χόνδρους βλ.λ.2)
"Ἡσ. ἐχονδρεῖται σμιθῶδην ποιεῖ" 2) συμπυ-
κνοῦμαι, μεταβάλλομαι εἰς χόνδρον βλ.λ.4)"Ἡσ.

χονδρικός-ή-όν νεώτ., δημ.προφ. χοντρικός ὁ
ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὸν χόνδρον βλ.λ.4),
ὁ ἀποτελῶν τὸν χόνδρον· **χονδρικός** ἱστάς 10
χόνδρος βλ.λ.4) 2) νεώτ. δημ. προφ. χοντρι-
κός ὁ κατὰ μεγάλαν ποσότητα διδόμενος ἡ γι-
νόμενος, ἀντιθ. λιανικός· χονδρική πώλησις· κ.
ἐπίρρ. νεώτ. χονδρικός, δημ. κ. -α.

χονδρίλη [ή] μτγν. κ. μιν. ἄ. κωνδρίλη βλ.λ.·
Διοσκ.2,129, Γαλ.6,358, "Ἡσ., Παῦλ.Αιγ.250,39.

χονδρίλλα [ή] νεώτ. βοτον. κ. -ίλλα κ. -ύλλα
γένος παωδῶν προσωπαυθῶν φυτῶν.

χονδρίνη [ή] νεώτ. ἡ συστατικὴ οὐσία τῶν χόν-
δρων, ἀποτελοῦσα εἶδος ζωϊκῆς κάλλας λαμβα-
νομένης διὰ βρασμοῦ ἐκ τῶν χόνδρων.

χόνδρινος-η-ον κ. νεώτ. ὁ πεποιημένος, κο-
τεσκευασμένος ἐκ χόνδρου βλ.λ.2), ἐκ χονδρός
ἠλεσιμέναν κριθῶν ἡ ζειῶν, ἄ. χονδρίτης· "Ἀρ-
χέστρ.π."Αθῆν.3,112B ὃν καλέουσι κείνοι κριμα-
τίαν, οἱ δ' ἄλλοι χόνδρινον ἄρτον" 2) νεώτ. ὁ
ἐκ χόνδρου αυνιστάμενος.

χονδρίον[τὸ] ὑποκορ. τοῦ χόνδρος βλ.λ.· "Ἰνπ.
"Ἀρθρ.810" 2) "Ἡσ. ἐχονδρίον· πίνεξ, κέραμος·
[πιθ. πίνεξ κεραμῶν]" 3) ἀντὶ χονδροκάπιον ἡ
χονδροκοπεῖον βλ.λ.· Πολυδ.7,18.

χονδρίσ-ιδος [ή] μτγν. τὸ φωνὸν φευδοδίκα-
μον βλ.λ.· Πλίν.Φ1.25,53, αὐτ.56,31.

χονδρίτης [ὁ] μτγν. κ. νεώτ. ὁ πεποιημένος ἐκ
χόνδρου, ὁ παρεσκευασμένος ἐκ χονδρός ἠλε-
σιμέναν κριθῶν, ὄφλιτων· "Αθῆν.3,109C ἄρτων ἐκ-
τίθηται γένη .. ζυμῆτην ἄζυμον σμηδαλίτην χον-
δρίτην, αὐτ.115D τῶν χονδριτῶν τούς σμηδαλί-
τας πρὸς ἱσχύην φσι μάλλον πεφυκέναι" 2) νεώτ.
ἄστρον. εἶδος ἀερολίθου ἔχοντος ὄψην κοκκώδη
καὶ ασημεῖομο ἐκ μὴ μεταλλικῆς ὕλης.

χονδριῶ-ῶν μτγν. ἐπὶ τῶν γυναικῶν μαστῶν,
εἶμαι χονδριώδης ἡ θρομβώδης, ἀσπαρῶ, οἰδαίνο-
μαι ὡς ἄν πλήρης θρόμβων γλακτικός· Διοσκ.2,129
πρὸς δὲ χονδριώτατος μαστοῦς καὶ ἀσπαργανῆς
ἐφθόμενος ἐν βαλάντῃ ἀρμῶζει καταπλασθεῖς.

χονδρίο- κ. νεώτ., δημ. προφ. χοντρίο)- πρώτων
αυθεντικῶν πλεῖστον λείζων τῆς νεωτέρας κτ. δημ.
γλώσσης προσοῖδον εἰς τὸ διὰ τὸ δεύτερον
συνθετικῶ σημαζόμενον τὴν ἔννοιαν τοῦ χονδρού,
τοῦ παγῆος, οἷον χοντρονκόκαλος, χοντράπτατος,
χοντροπόδαρος κττ.· 2) ὁμ. προσοῖδον εἰς τὸ
διὰ τὸ δεύτερον συνθετικῶ δηλοῦμενον τὴν ἔν-
νοιαν τοῦ χονδροειδοῦς ἡ ἀδρομεροῦς, ἀτέχνου
ἡ βαναούτος, οἷον χοντροδουλεῖά, χοντροκομμένος,
κττ.· 3) ὁμ. προσοῖδον εἰς τὸ διὰ τὸ δεύτερον συν-
θετικῶ δηλοῦμενον τὴν ἔννοιαν τοῦ ἀγροίκου καὶ
ἀξέστου, οἷον χοντρανθρωπος, χοντροκοπία κττ.

χονδροβαλῖα [ή] γλωσσ. ἔδαφος ἐστρωμένον
μὲ μικρὰ λίθια· χονδροβαλῖας ἔδαφος.

χονδρογενής-ους-ές νεώτ. ἐπὶ ὁσῶν, ὁ ἐκ
χόνδρου διαπλασθείς, συνιστάμενος.

χονδροδότης [ὁ] νεώτ. ὄρυκτ. ὄρυκτὸν ἀποτε-
λοῦν ἔνσωπιν πυριτικῶ μαγνηαῖου καὶ αἰδῆρου
μετὰ φθοριούδροξείδιου τοῦ μαγνηαῖου.

χονδροδυστροφία [ή] νεώτ. συγγενῆς δυσ-
τροφία συνιστάμενη ἐξ χρονίων ἀραιοσίν καὶ
μακάκυνσι τῶν ὁσῶν, ἰδ. τῶν ἄκρων κατὰ τὰς
ἀρθρώσεις ὅς καὶ ποραιορῶνει.

χονδροειδής-ους-ές νεώτ. κ. δημ. χοντρο-,
παρυθ. -έστερος, -εστατος, ὁ χονδρός καὶ ὀκομ-
φός τῆν ἐμψάνειν, ὁ μὴ λεπτός, ὁ ἀπειράκαλος,
ὁ ἀδρομερής· **χονδροειδής** καταργασία· 2) ὁ
βαναούτος, ὁ ἀγροίκος, ὁ ἄξεστος, ὁ τροχῶς, ὁ
χυδαῖος· Λασκαρ.Μυστ.16 ἐπαράβλεψε τὰ εὐγε-
μικά καὶ ὕψηλά τέλη τοῦ γάμου καὶ μόνον ἐ-
χρησιμεῖται ἀπὸ τῆς χονδροειδῆς ὑλικότητῆς
τοῦ!· 3) ὁ καθ' ὑπερβολὴν ἀπρηπῆς ἡ ἀπολας·
χονδροειδῆς ἀστειν, · χονδροειδῆς τρόποι.

χονδροειδής ἐπίρρ. νεώτ. κατά τρόπον χονδροειδή, ἀπειράκολον, ἀκούφον· Δρσο.Βοτάν.10 ἀπετελοῦντο ἀπὸ τεμάχια καὶ λείψανα πολλῶν παλαιῶν ἔνδριμμάτων συναρραμμένων ἀτέχνως καὶ χονδροειδῶς· 2) λίαν ἀπρηπῶς, ὁπότως· συμπεριφέρθη χονδροειδῶς.

χονδροκλάστης ἰδί νεώτ. ἀνατ. πολυπύρρνα γιγαντοκύτταρα διαθιβρώσκοντα καὶ διαλύοντα τὰ κύτταρα τοῦ χόνδρου, ὅταν οὗτος ἀποπιτανωθῆ καὶ ἀποκτήσῃ ἀγγεῖα.

χονδροκλώνιον ἰτόι νεώτ. βοταν. γένος γιγαρτινιδῶν ἀλγῶν περιλαμβάνον εἶδη ἀπαντῶντα εἰς τὰς εὐκράτους θαλάσσας τῆς γῆς.

χονδροκόκκος(-η·-οι) νεώτ., δημ. προφ. χοντρό· ὁ ἐξ ὀδῶν ἢ χονδρῶν κόκκων συγκείμενος, ἀποτελούμενος.

χονδρόκολλα ἡ νεώτ. εἶδος ζωϊκῆς κόλλας, ἐν τῶν συστατικῶν τοῦ χονδρικοῦ ἰστού.

χονδροκοπεῖον ἰτόι μτγν. ὁ μύλος ἐν ᾧ ἐκπιπτον, ἦλθεν τὸν χόνδρον· Ἦσ. «χονδροκοπεῖα» μύλων ὅπου ὁ χόνδρος κόπτεται· Πολυδ.3,78, αὐτ.7,19, Λοβεκ.Φράν.310.

χονδροκοπή ἐπίρρ. δημ. χονδροειδῶς καὶ ἀκούφως· Μωραϊτ.1,7 τὴν ἐθαύμαζον ὄλοι. Ἄλλα καὶ τὴν ἐζήλευσαν. Ἰδιῶς ἄλλαι τινὲς «χονδροκοπή» γυναικίς.

χονδροκόπιον ἰτόι Ἦσ. ἀντὶ χονδροκοπεῖον βλ.λ. **χονδρολόγημα**-ατος ἰτόι νεώτ. χονδροειδῆς καὶ ἀπρηπῆς λόγος.

χονδρομέταξαι ἡ νεώτ. κροκίς μετάρξης, χοντρό μετάρξι.

χόνδρον ἰτόι πάν. κ. μον. ἀντὶ χόνδρος βλ.λ., χονδρῶσκαεσμένος σίτος· πάν. οὐ θέλω χόντρον [χόνδρον]· 2) μιν. ἀντὶ χόνδρος βλ.λ.4)· Φυλῆς· Ἐλέφαντ.96,264 [ἐκδ. Wegensd.] χόνδρον μαλαχθέν.

χονδρονευρώθης-ους-ες ὁ ἐξ οὐσίας συγκειμένης ἐκ χόνδρων καὶ νεύρων· Ἰππ.Μολχ.842.

χονδρονλάστη ἡ νεώτ. ἀνατ. κοιλιάς τοῦ χονδρῶδους ἰστού ἐγκλιεῖσασ ἴδια κύτταρα.

χονδρονλεκτακ-ον νεώτ. ὁ ὀδῶς ἢ χονδρῶς πεπλεγμένος.

χονδρονοίσησις-εως ἡ νεώτ. ἡ μετατροπὴ τοῦ πλακοῦντος τῆς πυριτίδος εἰς χόνδρους ἢ κόκκους διὰ τῶν κοικωτηριῶν.

χονδρονοιητικός-ή-όν μτγν. ὁ ποιῶν, παράγωχον χόνδρον βλ.λ.4), ὁ ἔχων τὴν ἰκανότητα νὰ παράγῃ χόνδρον· Γαλ.5,12 δύναμις ὀστοποιοητικῆ τε καὶ νευροποιοητικῆ καὶ χονδρονοιητικῆ.

χονδρονοιός-όν νεώτ. ὁ συμβάλλων, ὁ συντελών εἰς τὴν χονδρονοίσησιν· 2) τὸ θηλ. χονδρονοιός ὡς οὐα· τὸ διὰ τὴν χονδρονοίσησιν τῆς πυριτίδος μηχανήμα· 3) τὸ οὐδ. χονδρονοιόν τὸ διὰ τὴν χονδρονοίσησιν τῆς πυριτίδος κόκκινον.

χονδρονοιῶ-έω νεώτ. ἀόρ. ἐχονδρονοίησας, μετατρέπων τὸ μίγμα τῶν συστατικῶν τῆς πυριτίδος εἰς χόνδρους ἢ κόκκους· 2) ρηματ.π. χονδρονοίησις, χονδρονοιός.

χονδροντισάνη ἡ εἶδος ηπισάνης ἐκ χόνδρων παρεχομένη ἡσ ποτὸν εἰς ἀσθενεῖς· Φοῆς.Οεο. Hipp. ἐν λ. χόνδρος.

χόνδρος ἰό) κ. μον. κ. νεώτ. πᾶν σφαιροειδές τεμάχιον πράγματός τινας, μικρὸς βῶλος, κόκκος, σπυρί· Ἦρ.4,181 ἄλας . . τρύφεα κατὰ χόνδρους μεγάλους, αὐτ.185 οἰκία . . ἐκ τῶν ἀλίγων χόνδρων αἰκοδομεῖται, Ἰππ.879C ἄλος χόνδρους, Θεόφρ.Φ1 9,4,10 χόνδρος σύμψης, Διόδ.Σ 3,14 μο λίθδου βῶλων καὶ χόνδρους ἀλῶν Ἰσουλῶ. ἀλῶν χόνδρος, παχύς ἄλας, Λοκ. Ὀν.12 χόνδρους δὺο λαβοῦσα τὸν μὲν λιθωνιῶν τῷ πυρὶ τοῦ λυχνου ἐπέθηκε, αὐτ.Ζ1ραγ.15 λιθωνιῶν χόνδρους τέσσαρας, Κλήμ. Ἀλ.843, Ἄετ.9,39 ἀλῶν χόνδρον ἐν τῷ στόματι κατεχέτωσαν, αὐτ.37,

Γεωπ.9,23,5, Πρόδρ.Ροδ.329· ἢ χόνδρος ἰό) ἀπολ. ὄλας· Λεωνίδ.Ταρ.ΑΠ7,736 πικρὸς ἀδύμαγῆς χόνδρος ἐποψίδιος· 2) κ. νεώτ. ὁ ἄδρως ἢ χονδρῶς ἀληκασιμένος σίτος ἢ ζεῖα, χοντραεσμένος, χοντροκοπιανόμενον σιτάρι, μλληγοῦρι, ἄ. ὄλας· Σηπιοχ8 σασιμίδας χόνδρον τε καὶ ἐγκριδας, Φερερκ Μετολλ.1,18 χόνδρος γαλακτι κατανεμυμένως, Ἐριμπη.Φορμοσφ.1,6 ἐκ δ' Ἰταλίας χόνδρους καὶ πλευρά βόται, Ἀριστ.Φ.ἀν.10 χόνδρον ἔψην, Ἀντιφῶν. Ἀντιεῖα 1,2 χόνδρος Μεγαρικός, Ἄλεξ.Πονηρ.6 χόνδρος Θεταλικός, Ἀριστλ.Πρ.21,21 ὁ χόνδρος πλείον ὄθωρ δέχεται, ἢ οἱ πυροὶ ἐξ ὧν ὁ τοιοῦτος ἐγένετο χόνδρος, Πολυδ.12,2,5 τὸν μὲν τοῖς οἰκείαις μετὰ χόνδρου κόψαντες σπτίουσιν εἰς ἀγγεῖα· 3) ὁ ἐκ χονδρῶ ὑλεῖρου παρεοκασιμένος ζωμός· Ἀριστ.Φ.ἀν.10, αὐτ.364· προβλ. χονδροντισάνη· ἢ παροιμ. ἐπὶ γέροντος· Ἀριστ.Φ.Σφ.737 ὅσα πρεσβυτῆ ξύμφορα, χόνδρον λείπει· 4) κ. νεώτ. ἀνατ. τροχὸς καὶ ἐλαστικός γολακτιχόρους ζωϊκὸς ἰστός, ἀπαντῶν κατὰ τὰ ἄκρα τῶν ὀστέων, τὸ περιεῖρον τῶ ὠτός, τὸ ρινικὸν διάφραγμα κττ., τὸ τραγανό· Ἡρωδιαν.Ἐπιμ.152 χόνδρον τὸ ἐν τοῖς μέλαις τραγανῶν, Πολυδ.2,232 ὁ χόνδρος συγκείμενος ἐκ νεύρων καὶ ὀστέων καὶ ἐκατέρωφ τούτων προσκοικῶς μάλιστα δοκεῖ εἶναι τῶν ὀστέων τέλος· Ἰππ.Ἀφ.1257, Ἀριστλ.Ζ1 3,8,1 ἔστι δὲ καὶ ὁ χόνδρος τῆς αὐτῆς φύσεως τοῖς ἄστοις, αὐτ.ΖΜ 2,9,15· ἢ ἰδ. ὁ κατὰ τὸ στήθος χόνδρος, δι' οὐ ἔνδοται αἰ ψευδοκλυραὶ πρὸς τὸ κατώτατον ἄκρον τοῦ ὄστου τοῦ στέρον, ἄ. χόνδρος Ἐπιροειδῆς· Ἰππ.1208Β, Νικ.Ἀλεξ.123 περιφάουσι δ' ἀνία θῆρικός· τάθι χόνδρος ὑπὲρ κύτος ἐζέτο γαστρός· ἢ ὁ χόνδρος ταῦ ὠτός· Ἀριστλ.Ζ1,9,4 ὠτός δὲ μέρος τὸ μὲν ἀνώμισμον, τὸ δὲ Ἰοδός· ἄλον δὲ ἐκ χόνδρου καὶ σαρκὸς συγκείται· ἢ χόνδρος ὠλενιτικός ἢ ὠμοπλάτη· Λικφόρ.175· ἢ κ. ἐπὶ τῷ χόνδρου τῆς ρινός· Πολυδ.2,99· ἢ κ. ἐπὶ τῷ χόνδρου τῆς τραχείας· Πολυδ.2,99· 3) κ. ἐπὶ τῶν νέων καὶ τρυφερῶν ἐπὶ κεράτων, ἰδ. τῆς ἐλάφου· Αἰλ.Ζ1 6,5 ἦνεν τοῖς καλοῦμένους χόνδρους λαβεῖν· 6) νεώτ. γένος ἐρυθροφυκῶν ὀλγῶν τῶν ψυχρῶν θαλασσῶν.

χόνδρος-ά-όν κ. νεώτ., μον. κ. δημ. χοντρος-ή (-όν), παραθ. -ότερος, κ. -ύτερος, -ότατος, ὁ δμοιος πρὸς χόνδρος βλ.λ.1), ἢ ὁ ἐξ ἄδρως μοριῶν ἢ κόκκων συγκείμενος, ἀποτελούμενος· Ἰρπ. 668, ὄλευρα χονδρότερα, Ἀριστ.Ἀχ.521 χονδρούς ἄλας ἰδ. γρ. ἀντὶ χόνδρους, αὐτ.205, Ἀριστλ.Μετ.2,3 ἄλας οὐ χονδροῖ, ἀλλὰ χᾶουσι καὶ λεπτοὶ ὠσπερ χιῶν, αὐτ.Πρ.21,9 ἀφιπρον ἄραιον καὶ χονδρῶν, Φοῖνις π. Ἀθῆν.9,359Ε χάλα ἠλφεται χονδρῶν ἰδ. γρ. χόνδρον, - χοντρό ἐλάτι· πιπέρ· προβλ.ΕΜ 18,44, ΑΒ [287, Χοιροβ.Θεο.550,31· 2) μτγν., μον., νεώτ. κ. δημ. ὁ παχύς, ὁ ἄδρως, ὁ ἄδρμερής, ὁ ὀγκώδης, ὁ ἐμυεγῆς, ἀντίθ. λεπτός, φίλος, φθενός· Σχόλ. Ὀδ.Ν 399 ἡμίονο παχὺ ἦτοι χοντρόν, Πάπ. ὀθῶνια χονδρά ἐμύλπισμα, Πρόδρ.2,195 κρηθιν καρδίαι δῶδεκα χονδραὶ καὶ χιονάται, Φραντζ.3,9 ἐλέπαιον . . μετὰ ἐύλων χοντρῶν, Ἐρωτόκρ.2,1879 ἠσφιξε τὰ κοντάρη, ἢ ποῦ δυὸ κομμάτια τὸ καμε . . μ' ἄλον ἰστού τοις χοντρό καὶ δυνατὸν περὶσας, αὐτ.2147 χοντρό χαράκι, Μωραϊτ.1,47 μετ' ἄρας χονδράς, χονδρῶν ἐύλον, χοντρό σκοῖνι· χαρτί, - χοντρό θελῶνα - στάμνα, - χοντρό πλέξιμο ἰτόι ἄραιῶς καὶ διὰ παχῶς νήματος πεπλεγμένον, φρ. ἔχει χοντρό περὶ λεινοὶ παχύδερμος, κ. μφ. εἶναι ἀναίοθητος ἢ ἀσυνηθῆτος, χοντρόπετος· ἢ νεώτ. κ. δημ. ὁ παχύσκαρος, ὁ εὐσώμος, ὁ σωματῶδης, ὁ μεγαλόσωμος· ἠπρε μῖα χοντρή γυναικία, - χοντρό γουρούνι, - χοντρά ζωα ἰοί βόες,

ἴπποι, ὄνοι κττ. ἐν ἀντίθ. πρὸς τὰ φιλά'. 3) δημ. ὁ βόρρυς, ὁ δι' ὄν ἀπαιτοῦνται μεγάλαι δυνάμεις ἢ προσάβηται : ἀρρώστησε καὶ δὲ μορφεὶ νὰ καταπίνανται πιά μὲ τις χοντράς δουλειές'. || χοντρή φωνή ἢ βαρεία, βαθεῖα καὶ πῶς βραχυή'. || ὁ ὑπερβολικός : χοντρές φευτιές, φρ. τὰ παραλείπει χοντρά (ὑπερβάλλει εἰς τοὺς λόγους αὐτοῦ τὰ πράγματα, τὰ μεγαλοποιεῖ'. 4) νεώτ. κ. δημ. μτφ. ἰδ. ἐπὶ προσ., ὁ δύσνουος, ὁ βλάξ : Νικητ. Στῆβάτος π.Θσ. Στεφ. τῶν πάντων χοντρώων καὶ ἀμύστων, - χοντρὸ μυαλὰ ἰτὸ ἀκαλλιέργητον, - χοντρὸ κεφάλι (μωρὰ διάνοια!'. || νεώτ. κ. δημ. μτφ. ὁ βάνουος, ὁ ἀγροίκος, ὁ ἀξέστος, ὁ χυδαῖος : εἶναι χοντρός ἄνθρωπος, δὲν ξελαίρει καθόλου πῶς νὰ φερθῆ'. || χοντρός λαός ὁ ὀδῆν ὄχλος : Ἐρωτόκρ.2,841 καὶ μέσα στὸ χοντρὸ λαὸ πάλῃ ἠ βαδοῦρα νῆν'. 5) νεώτ. κ. δημ. μτφ. ὁ χονδροειδής ὁ τραχύς, ὁ ἀστοπος, ὁ ἀπρηγής : Βηλαρ.Παιήμ.29,26 ὡ χονδρῆ συκοφαντία, ὡ κακόβουλε γλωσσά, - χοντράς λόγος τὸ προσωδηγικός ἢ ἀπρηγής, ἢ ὄβριος, - χοντρά λόγια - ἀστεία - καμώματα.

χονδροσάρκωμα-ατος ἰτὸ νεώτ. ἰατρ. εἶδος σαρκώματος τῶν χόνδρων, ἴστω παθολογικός ὄγκος συμμηγής ἐκ χονδρόδους ἰστού καὶ ἐμβρυϊκῶν κυττάρων.

χονδροσύνδεσμος ἰδὸ μγν. ὁ σύνδεσμος τῶν χόνδρων βλ.4) : Γαλ.3,50 χόνδρω σύνδεσμος καὶ ὄν χονδροσύνδεσμον ὀνομαζέουσι.

χονδροσύνδετος ὄν μσν. ὁ συνδεδεμένος διὰ χόνδρου ἢ ὁ ἐκ χόνδρων βλ.4) Φιλῆς 'Ἐξέφαν.70 τὰς βλαστεις ἔχοντα χονδροσυνδέτους.

χονδρόσωμος (-η)-ος(η) νεώτ. δημ. προσφ. χοντρο- ὁ ἔχων χονδρόν, ὄγκωδες σῶμα, ὁ εὐσώμος, ὁ εὐτραφής, ὁ σωματώδης.

χονδρόστης-πτος(η) νεώτ. τὸ χόντρος βλ.λ. **χονδρότυπος**-ον ὁ κατασκευασμένος, ἐξαηχηματισμένος ἢ πλάσμενος ἐκ χόνδρου βλ.λ.4) : Ἀριστ.λ.Ζ19,22.

χονδροφυής-ους-ες ὁ ἐκ χόνδρου βλ.λ.4), ὁ χονδρόφως : Μάτρ.π. Ἀθῆν.3,135B φηττά τε χονδροφυής καὶ τρίγλη μιλτοπάρης.

χονδρόφυτον ἰτὸ νεώτ. ἰατρ. παθολογικὴ ἐκλάσθησις χονδρώδους ἰστού ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν ὀστέων.

χονδρόχυλον ἰτὸ μσν. εἶδος ἄρτου κατα- τέρος ποιότητος, πῆ. ὁ μὴ διὰ καθαροῦ μῆδ' ἴκωνου ὕδατος ζυμωμένος ἄρτος : Πρόδρ.2,416 ἐκεῖνο γ' ἀφραταύττικον ἀεὶ μὲ τὸ σησίμω, | ἡμεῖς δὲ τὸ χονδρόχυλον τὸ αττοκεκυλισμένον.

χονδρούλλα ἰη κ. νεώτ. ἄ. χονδρίλη βλ.λ. : Θεόφρ.Φ17,1, αὐτ.7,11,4' 2) νεώτ. βοταν. ἀντὶ χονδρίλλα βλ.λ.

χονδρῶν νεώτ. ὄφρ. ἐχόνδρωνα, κτ. ἀποκατάσσειν τοῦ δημ. χοντρένω βλ.λ.

χονδρώδης-ους-ες κ. νεώτ. ὁ ὁμοιος πρὸς χόνδρου βλ.λ.1), ἢ ὁ ἐκ χόνδρων ἢ κόκκων ἀποτελούμενος : Ἰππ.585,33 ἄλευρο χονδρώδη, Ἀθῆν.3, 115D' 2) κ. νεώτ. ὁ ὁμοιος πρὸς χόνδρον βλ.λ.4) κατὰ τὴν φύσιν ἢ τὴν ἀστάσειν : Ἰππ. Ἀγμ.77B ὅτε μὲν τὸ χονδρώδες αὐτοῦ, ἀφ' οὗ πέφικεν ὁ τένον ὅπισθεν τοῦ βραχίονος, Ἀριστ.λ.Ζ11,12, αὐτ.1,16,13, αὐτ.2,1,46, αὐτ.ΖΜ 2,9,6 χονδρώδη μόρια, Πολυδ.2,70 χονδρώδης γίτων ὀφθαλμοῦ, Νεμέα.Φωα. Ἀνθρ.198 τὸ χονδρώδες τῶν ὠτων, αὐτ.236' || τὸ αὐτ. τὸ χονδρώδες τὸ ἐκ χόνδρων συγκείμενον μέρος : Ἀριστ.λ.Ζ14,1,22.

χονδρωμα-ατος ἰτὸ νεώτ. ἰατρ. εἶδος νεοπλασματος ἐκ χονδρώδους ἐμβρυϊκοῦ ἰστού ἀναπτυσσόμενου ἢ ἐντός ὀστέου πινος ἢ καὶ ὀδῶν ἀνεξαρτήτως παντὸς φυσιολογικῆ χόνδρου ἐντός ἢ ἐξ- ὄς ἀδενωτῶν ὀργάνων.

χονδρῶς ἐπίρρ. νεώτ., δημ. χοντρά, κατὰ τρόπον χονδρῶν, χονδροειδῶς, ἀπειροκάλως, ἀκόμ- φως' 2) κατὰ τρόπον τραχύν, ἀτόπως, ἀπρηπῶς : συμπεριφέρθη χονδρῶς.

χόννος ἰδὸ μγν. Ἀθῆν.11,502B ἐχόννος, παρὰ Γορτυνίους ποτηρίου εἶδος ὁμοιον θηρικλιεφ χάλκεον, ὁ διδοσθῆν τῷ ἀρρασθῆντι ὑπὸ τοῦ ἔραστου φη- σιν Ἐρμῶναξ' Ἥα. ἐχόνινος' πατήριον χάλκεον, Ἐῶστ.1153,42 ἐπιτηρίον τι χάλκεον θηρικλιεφ εἰκοστός.

Χονσά Σουδῆ, ἀπαρὰ Βουλγαρίας ὁ κλέπτης.

χοντράδα ἰη δημ. χονδροειδῆς τρόπος, ἀγροί- κος συμπεριφορά' 2) ἀντὶ χοντράδι βλ.λ.1).

χοντράβι ἰτὸ δημ. χονδρόν ἀπόξεσμα νημά- των, ἐρίων κττ., κροκός, γνάφολον, συττηπῆν, ἄ χοντρόδα' 2) μικρὸς σκληρὸς ὄγκος ἐντός μα- λακοῦ τινος ὕλικου ἢ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας αὐτοῦ.

χοντραίνω δημ. ἄ. χοντρένω βλ.λ.

χοντρανθρωπιά ἰη δημ. ἡ ἰδιότης ἢ ἡ πρά- ξις τοῦ χοντρανθρώπου, βαναυσότης, χυδαῖότης.

χοντρανθρωπισία ἰδὸ δημ. ἀνθρώπων ἀγροίκος τοὺς τρόπους, ἀπειροκάλως, ὁ χυδαῖος, ὁ βάνου- σος, ὁ πρόστυχος, ὁ χωριάτης.

χοντραχειλή ἰδὸ δημ. ὁ ἔχων χοντρά, παχέα, σαρκώδῃ χεῖλι.

χοντρέλλαι ἰη δημ. κ. χοντρέλλαικ γυνή εὐσω- μος, χονδρῆ κατὰ τὸ σῶμα.

χοντρέμα ἰτὸ δημ. τὸ νὰ γίνεται τις ἢ τι χον- δρόν ἢ χονδρότερον.

χοντρένω δημ. κ. χοντραίνω, ὄφρ. (ἐ)χόντρονα, παθ. μτχ. παρακ. χοντρευμένος, μτθ. καθιστῶ, κόμνω τι χονδρόν ἢ χονδρότερον, σὺζῶνω τι κατὰ τὸ πάχος' 2) μτφ. ἐν τῷ φρ. τὰ χόντρουνα ἰξέ- ετραπήησαν εἰς βαρεῖς λόγους ἢ καὶ ὕβρεις ἐν τῇ συζήτησει αὐτῶν'. 3) ἀμτθ. γίνομαι χονδρός, ἢ καθίσταμαι χονδρότερος ἀπὸ πρην, παχύνομαι : ὅταν παντραπτικῆ, χόντρουνε, - χόντρουνε καὶ δὲν τὸν χωρῆνε τὰ ρουθὰ του, - ἐχόντρουνε ἢ φωνῆ του ἰδὸ τόνος τῆς φωνῆς του κατέστη βαρύτερος' || χοντρευμένος ὁ καταστάς παχύς, ὄγκωδης, ἰδ. ἐπὶ ζῶων καὶ καρπῶν : χοντρευμένα πουλερικά, - οἱ χοντρευμένοι μὲ λιπασμα ντοματῆς εἶναι ἄνο- στες' 4) ρηματ. π. χόντρεμα.

χοντρικός-ἡ(-όν) μσν. κ. δημ. ὁ χονδροειδής, ὁ ἀγροίκος, ὁ βάνουος, ὁ χυδαῖος, ὁ χωριάτι- κος : Ἐρωτόκρ.4,1406 κί ὁ τι κί ἐν ἡκαίμε γιά μῆς τοῦτο τὸ παλληκαίρι, | μὲ χοντρικὴν ἀντί- μεφῆ τὴν πληρωμὴ νὰ πάρῃ' 2) δημ. ἀντὶ χον- δρικός βλ.λ.2) ἐπίρρ. -κά.

χοντρο- δημ. τ. τοῦ χονδρο- βλ.λ.

χοντρογάιδαρος ἰδὸ δημ. μτφ. ἐπὶ προσ., ὁ ἀγροίκος, ὁ ἀξέστος, χυδαῖος, χοντρανθρώπος.

χοντρογυναίκα ἰη δημ. γυνή ἀξέστος, χυ- δαῖα, ἀγροίκος, βάνουος.

χοντρογυναίος ἰτὸ δημ. ἄ. χοντρογυναίκα βλ.λ. **χοντροδουλεία** ἰη δημ. βαρεῖα οἰκιακὴ ἢ χειρωνακικὴ ἐργασία : ἔχουν παραδολεῦτρα γιά τις χοντροδουλείες τοῦ σπιτιοῦ' 2) χονδρο- ειδῆς, ἀδρομερῆς κατεργασία, κακὸτεχνης ἐργα- σία, βαναυσότηχημα.

χοντροδουλεμένος-η-ο δημ. ὁ ἀδρομερῶς ἢ ἀτέχνως ἀπειροκάλως κατεργασμένος.

χοντροδουλέω δημ., ὄφρ. (ἐ)χοντροδουλέω ἀπαγγέλλομαι χονδρόν, βάνουον ἔργον, βαναυ- σαυρά' 2) ἐπικτω ἢ ἐξεργάζομαι ἔργον τι χονδροειδῆς, ἀτέχνως, ἀπειροκάλως.

χοντροδουλετής ἰδὸ δημ. ὁ εἰς βαρεῖα καὶ βαναυσὸς χειροτεχνικός ἐργασίας ἀπαχολοῦ- μένος ἐργάτης.

χοντροδουλετός-η-ο δημ. ὁ χοντροδου- λεμένος βλ.λ.

χοντροκαμωμένος-η-ο δημ. ὁ ἀδρομερῶς ἐργασμένος, ὁ χονδροειδῶς ἢ ἀτέχνως παρε-

σκεουσιένος : χοντροκαμωμένη δουλειά· 2) επί προσ., ό έχων τά μέλη αύτού χονδρά ή τά χαρακτηριστικά αύτρά, παχύς, χοντρός : Μωραΐτι Διηγ. 7 αϊ Άλλαί έκειναι χοντροκαμωμένα (γυναίκες).

χοντροκάματος-η-ο δημ. ά χοντροκαμωμένος βλ.λ.

χοντροκάκαλος-η-ο δημ. ό έχων χονδρόν κρανίον. καύκαλον.

χοντροκεφαλιά (ή) δημ. μτφ. ή υωβρότης του νού, δύσνοια· 2) ίσχυρογυμνούση.

χοντροκέφαλος-η-ο δημ. ό έχων όγκώδη κεφαλήν, χοντρό κεφάλι· 2) μτφ. ό υωβρός τόν νού, τήν σκέψιν, ό δύναους, ό αμβλύνοος, ό χοντρομυαλος· 2) μτφ. ό έπιμένων εις σφαλερός Ιδίας, ό ίσχυρογνώμων, ό ξεροκέφαλος.

χοντροκόκκαλος-η-ο δημ. ό έχων αύδρά όστά, χοντρά κόκκαλα.

χοντροκόκκος-η-ο δημ. τ. του χονδρόκόκκος.

χοντροκομμένος-η-ο δημ. ό κεκομμένος εις χονδρους βλ.λ.), ό άλεσμένος εις χονδρούς κόκκους, εις μεγάλα τεμάχια : χοντροκομμένος καφές, - χοντροκομμένο στάρι· 2) μτφ. επί προσ., ά. χοντροκαμωμένος βλ.λ.2)· 3) μτφ. ό χονδροειδής ή άτέχνως ή βαναύσως πεποιημένος : χοντροκομμένο άστειο, - χοντροκομμένη φευτιά.

χοντροκοπένα (ή) δημ. χοντρός κόπανος βλ.λ.4)· 2) μτφ. επί γυναικός, ή χονδροειδής και άκομφος· 3) μτφ. συνειδ. πάν τó χονδροειδές και κακότεχνον.

χοντροκοπανίζω δημ., μτφ. παθ. παρακ. χοντροκοπανιένος, κοπανίζω βλ.λ.2) τί εις χονδρούς κόκκους : λαΐν. τραγ. πώς τó τριβουν τó πιπέρι, τού διαβόλου καλογέρι, | μέ τή μύτη τους τó τριβουν και τó χοντροκοπανίζουν, - χοντροκοπανισμένο πιπέρι - άλάτι· 2) ρημ. π. χοντροκοπανίσμα.

χοντροκοπάνισμα (τό) δημ. ή ένέργεια και τó άποτέλεσμα τού χοντροκοπανίζω βλ.λ.

χοντροκοπία (ή) δημ. χονδροειδής, κακότεχνος έργασία· 2) επί προσ., ό χονδροειδής και άκομφος, ό χοντροκομμένος· 3) έ ζυγικός, άξεστος τρόπος ή έμφάνισις.

χοντροκόκκος-κώλα-κωλο δημ. ό έχων εύτραφείς γλουτούς, παχείας, χονδράς πυγιάς.

χοντροκαλιμής-μα-μικο δημ. ό έχων παχύν τράχηλον, χονδρόν λαϊμόν.

χοντρόλογο (τό) δημ., ίδ. κτ. πλθ. χοντρόλογο, πρόστυχος, ύβριστικός λόγος.

χοντρόμαλλος-η-ο δημ. ό συγκειμένος, άποτελούμενος εξ αύδρου έριου, ό έχων χοντρό μαλλί : χοντρόμαλλο σκέπασμα, - χοντρόμαλλη κουδέρτα· 2) τó ούδ. χοντρόμαλλο ως ούσ. τó παχύ ή αύδρόν έριον, χοντρό μαλλί.

χοντρομούρης-α-ικα δημ. ό έχων χονδροειδές πρόσωπον, αύδρά χαρακτηριστικά τού προώπου· πρβλ. άσχημομούρης.

χοντρομπακέλης (ό) μεγαλέμπορος όποικιακών ειδών πωλών χονδρικός.

χοντρομαλάς-ού-άδικο δημ. ό καθ' ύπερβολήν χονδρός κατά τά σώμα, ό εύτραφής, ό σωματώδης, ό παχύσαρκος.

χοντράμματος-η-ο δημ. ό δύνανος, ό αμβλύνοος, ό εύθις, ά χοντροκέφαλος.

χοντρομούτης-α-ικα δημ. ό έχων παχείαν ρίνα, χοντρή μύτη· 2) τó άρα. ως ούσ. τó έηροδαικόν πτηνόν κορυδαλλός, ά σιταρήθρα.

χόντρον (τό) πάπ. ά χονδρόν βλ.λ.

χοντρονοικοκύρης (ό) δημ. ό μεγαλοκτηματίας : Κορικθ. Ζητ.30 ό χοντρονοικοκύρης που θά ζητήση τόν δικηγόρο του.

χοντροπάνι (το) δημ. χονδρόν ύψασμα.

χοντροπελεκώ δημ. κ. -άω πελεκώ άδρομερώς.

χοντροπέτσας-η-ο δημ. ό έχων παχύ δέρμα, χοντρό πεταί, ό παχύδερμος· 2) μτφ. ό άνοήσθητος, ό άσυνείδητος.

χοντροπόδαρος (ό) δημ, τó θηλ. -πόδαρη κ. -πόδαρούσα, ό έχων εύτραφείς, χονδρούς πόδας που έχει χοντρά πόδια.

χοντροπουλά δημ. κ. -άω πωλώ τι κατά μεγάλας ποσότητες, πωλώ χονδρικός.

χοντροσί (τό) δημ. ή ιδιότης ή ή κατάσταση του χονδρού βλ.λ.2), πόχος, πολυσαρκίο.

χοντρός-η-όιν) μτγν., μον. κ. δημ. τ. του χονδρός βλ.λ.2) : Σχολ. Όδ.Ν 399 Ιμάτιον .. χοντράν, Έρωτώτρ.2,2147 χοντρό χαράκι, Χατζόπ. Υπεράνθρ. 26 δύο χοντρούς πάλους, Κορικθ. Ζητ.7 άκουμπισμένοι στα χοντρά τους ραβδιά.

χοντροσαρκός-η-ο δημ. ό έχων εύτραφείς, παχείας χονδράς σάρκας, ό εύσαρκος.

χοντρόςασμα-η-ο δημ. ό έχων εύσαρκον στόμα, χοντρά χείλη : Παλαμ. Τρισεύ. 18 τó κορίτσια μαζί όί άκομφος κι όί άστόχαστες κι όί κρυφές κ' όί χοντράστομες.

χοντροσώνη (ή) δημ. ή ιδιότης τού χονδρού· 2) μτφ. βαναυσότης, χυδαίσις.

χοντρούλα(λα) (ή) δημ. επί γυναικός, ή άρκετά εύτραφής, εύσαρκος, χοντρή : δ. διατ. καλά 'καμα κι άγάπησα χοντρούλα και γεμάτη.

χοντρούλικος-η-ο δημ. ά χοντρούτοικος βλ.λ.

χοντρουλός-ή-ό δημ. ά θησαύουν, άπωσθήποτε χονδρός βλ.λ.2).

χοντρούτοικος-η-ο δημ. ό άρκετά, ό κήπως, ό άπωσθόν χονδρός βλ.λ.2).

χοντρόφλουδος-η-ο δημ. επί καρπών, ό έχων παχύ, χονδρό φλούδι βλ.λ.

χοντροφρούδης (ό) δημ., τó θηλ. -φρούδα κ. -φρούδου, ό έχων άσασίας όφρους, ά φρούδας.

χοντροφτιαγμένος-η-ο δημ. ά χοντροκαμωμένος βλ.λ.

χοντροχειλιά (ό) δημ., τó θηλ. -α κ. -ου, ό έχων εύτραφή, σαρκώδη χείλη· πρβλ. χοντράστομας.

χοντρόςχερος-η-ικα δημ. ό έχων παχείας, χονδράς χείρας· πρβλ. χοντροπόδαρος.

χοντροχωριάτης (ό) δημ. ό βαναυσος, τραχύς, άξεστος χωριάτης.

χόντρομα (τό) δημ. αντί χόντρομα βλ.λ.

χοδπλαστος-ών (χοσπλαστό) μον. ό έκ χόδς πλασθείς : Εύστ. Μαν. Κομν. έν Ταί de Thee 421.

χοσπλαστό-έω μτγν. πλάττω έκ χόδς. από χόμα : Άθανάσι. 2,428F ό τόν 'Αδάμ χοσπλασθή· 2) ρημ. π. χοδπλαστος.

χοσπότης (ό) μτγν. ό πίνων όλοκλήρους χόας βλ.λ., επί τού Διονύσου : 'Αθην. 12,533Ιε Διονύσω χοσπότη θυσιάσαντα και τήν χών εορτήν ούδθι καταδείξει.

χόας (ό) Ι) άσυναίρ. τ. του χούς Ι) βλ.λ.

χόας (ό) Ι2) άσυναίρ. τ. του χούς Ι2) βλ.λ.

χοσφορώ-έω πάπ. φέρω, μεταφέρω χούν, ωμίω, κουβαλώ χόμα.

χοσφορία (ή) πάπ. τó χοσφορέω, ή μεταφορά, μετακόμισις χόματος : όνει εις χοσφορίαν.

χοσφία (ή) νεώτ. βοταν. γένος φωνικοειδών περιλαμβάνων μικρό άνοστήματос φώινκας.

χοσφια-όμοια μον. μεταβάλλων εις χούν, εις χόμα : Στουδ. Θεόδ. 1788 ό χρωσός χοσφια.

χοραγείον (τό) δωρ. τ. του χορηγείον βλ.λ.· 'Ησ. «χοραγείον» διδασκαλείων.

χοραγέω δωρ. τ. του χορηγώ βλ.λ. : Έπιγμ.

χοράγιον (τό) πάπ. αντί χορηγιον βλ.λ.

χοραγός (ή) δωρ. τ. του χορηγός βλ.λ.· 'Ησ. «χοραγός» διδασκαλος, Έξαρχος : Εύρ. Έλ. 1454 χοραγί των καλλιγέρων δελφίνων, Σώφρ. άπ. 47 Abr.

χοράρχης (ό) νεώτ. ό άσχηφός μουσικου κ. Ιθ έκκλ. χοροδ, ό πρωτόφάτης.

χοραυλής (ή) αὐλητής συνοδεύων τὸν χορὸν διὰ τοῦ αὐλοῦ, ὁ αὐλητής τοῦ χοροῦ: Πλούτ. Ἄντ.24 Ἐναξήνορες δὲ κιθαρωδοὶ καὶ Σοῦθοι χοραυταί, Λουκῆλλ.ΑΠ.11,11 οὐκ ἦδεν σε τραγῳδῶν... οὐδὲ χοραυλῆν, Ἐπιγρ., Πειρῶν.53.

χοραυλῶ -έω μτν. κ. μων. συνοδεύω τὸν χορὸν διὰ τοῦ αὐλοῦ: Στράβ.17,11 ὁ ἴσταςτος ὁ Αὐλητής, ὁς χωρὶς τῆς ἄλλης ἀσκαλίας χοραυλαίη ἤσκησε, Εὐστ.Πον.54,20 μισθοὶ οἱ λυρωφοὶ χοραυλοῦντες.

χορδα (ή) μων. χορδή: Ψκῶδ.250,18 [ἐκδ.Πreg.] **χορδαρίον** [τό] ὑποκορ. τοῦ χορδῆ βλ.λ.1: Ἄλεξ. Λευκαδ.1 χορδαρίου τόμος ἦκεν.

χορδοφία (ή) νεώτ. Ιατρ. ἡ χορδοφός [τό] βλ.λ.

χορδοφάτος [τό] κ. μων. κ. νεώτ. νόσος τῶν ἐντέρων, ἄ. εἰκοῦς βλ.λ.: Ἡσ. χορδοφάτος πάθος ἐντέρων, ἄ. [Ἰπν.Κωκ.20], Ἄρετ. Ὁξ.Παθ.26, Σχόλ. Νίκ. Ἄλεξ.382 δυσαντέριον... ἐστὶ πάθος ὁ καλεῖται χορδοφάτος, Θεοφάν.Νόνν.2,52 ἰαδὸς ἐστὶν ὅταν δι' ἐμφραξίῶν τῶν ἐντέρων μικεῖ κίτωθεν ἐκκρίνουνσι τὴν κόπρον, ἀλλ' ἐκκρίνουνσι αὐτὸν ἀνωθεν. καλοῦσιν δὲ αὐτὸ αἰ ἰδιωτὰ χορδοφάν' πρὸλ. Ἀρκαδ.85, Λοβεκ.Παραλ.333, Φοῦς.Οεσ. Εἰρρ. || νεώτ. Ιατρ. ἰνῶδες συσφιγμέναι ἐν εἰδίξει χορδῆς σχηματίζονται περὶ τὸ ἔντερον συνειπεία φλεγμονῆς.

χορδευμα-ατος [τό] [χορδεύω] τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ χορδεύω βλ.λ., ἀλλάς, λουκάνικο: Ἀριστοφ. Ἰπν.315 εἰ δὲ μὴ σὺ γ' οἴσθω κάττωμ', οὐδ' ἐγὼ χορδευμάτα.

χορδεύω [χορδή] κ. μων. κατασκευάζω, παρασκευάζω ἀλλάντας, λουκάνικα ἢ πλέκω ἔντερα, κόμω πλεξούδα: Ἡσ. χορδεύσαι κακοποιήσαι, τειμεῖν, Τζέτ.Χλ.13,274 χορδεύει ἄσπιθ' ἔντερα προβάτων περιπλέκειν' μτφ. ἐν Ἀριστοφ. Ἰπν. 214 τάρτατε καὶ χορδεύ' ὄμοι τὰ πράγματα [Σουῖδ]. (χορδεύω, τέμνω, τουτέστι συμπλέκει ἄλληλοις καὶ συγκίκα' τὰ γὰρ ἔντερα τῶν τετραπόδων χορδάς καλοῦσιν. ἀπὸ τῆς τέχνης οὖν τὸ ἀλλαντοπώλω τὸ ὄνομα εἴρηται. ὡσπερ γὰρ γεμίζεις καὶ πληροῖς τὰ ἔντερα παντὸς φυράματος, οὕτω χορδεύω καὶ τάρτατε καὶ τὰ πολιτικά, κωὶ συντάρατε καὶ σύμφυρε τὰ πρόγματα), Εὐστ.Πον.12,80 κόπος... χορδεύων ὁσον τὴν ἔνθεον ὀλομύλειαν, αὐτ.103,70 οὐτε τὸ κατὰ τὸσον ἡλικῆος μέρος... ἐκτέμνομι, χορδεύσας, ὁ φασιν, ἐμαυτὸν' 2) ρηματ.π. χορδεύμα.

χορδή [ή] κ. νεώτ. κ. δημ., μων. κ. δημ. κ. χόρδα ἡ κόρδα, τὸ ἔντερον, ἰδ. κτ. πληθ.: Βατραχομ. 224 ἐξετανύσθη χορδῆσιν λιπαρῆσιν τ' ἐπαρῶνυ μνηστρον λαγόνεσσιν, Φερειρ. Πέτρα.19 χορδαῖς ὀπταῖς ἐρίφειοις, Ἀριστοφ.ἀπ.547, Εὐδουλ.π. Ἀθῆν. 7,330Κ κρέα δελφαικίων, χορδαὶ τ' ἐρίφων || δημ. πλέγω ἐξ ἐντέρων μαγειρευόμενον' 2) κ. νεώτ. πᾶν ὅ, τι ἐξ ἐντέρου πεποηται, ὁσον νηματοειδὲς ὄμμα: ἐξ ἐντέρου, ὅπερ τεινόμενον ἐπὶ τοῦ ἡγέλιου μουσικοῦ τινος ὄργανου παράγει ἦχον: Ὁδ.Φ.407 φάρμιγγος ἐπιστάμενος καὶ ἀοιδῆς ἀηδιδίως ἐτάνυσσε νῆψ περὶ κάλλοι χορδῶν, Ἰγν. Ἐρμ.51 ἐπὶ δὲ συμφῶνους ὄλιαν ἐτανύσαστο χορδάς, Ἄνακρ. π. Ἀθῆν.14,634C φάλλα δ' εἰκοσι χορδαῖσιν μάγδιον ἔχων, Πινδ.Π.2,69 ἐν Αἰολιδεσσιν χορδαῖς, Εὐρ.Ἰπν.1135 οὐτ' ἀντυγι χορδᾶν, Πλάτ.Φαῖδ.86δ, αὐτ.Φαῖδρ.2,68D, αὐτ. Πολιτ.412λ, αὐτ.349E ἐν τῇ ἐπιτάσει καὶ ἀνέσει τῶν χορδῶν, αὐτ.Λύσ.209B, Λουκ.Θε.Δ.7,4 καλλάβδος ἐμπήξας καὶ μαγάδα ὀποθεῖς καὶ ἐντείνόμενος ἐπὶ τὰ χορδάς ἐμελῶδει πᾶν γλαφυρῶν πρὸλ. νεάτη, μέση, ὑπάτη, ἐπιταχορδος. || νεώτ. κ. δημ. γεν. πᾶν νηματοειδὲς ὄμμα ἐξ ἐντέρου ἢ καὶ μετάλλου, ὅπερ τεινόμενον ἐπὶ τοῦ ἡγέλιου μουσικοῦ ὄργανου παράγει ἦχον: Σαλωμ. Ἀνάμν.1

ἄς παύση τῆς κιθάρας | ἡ γλυκῶφωνη χορδή, Βιζυην.Ποιημ.94,7 χορδαὶ βελοῖου - λαοῦτου, - χορδῆ μί - λά - σί, - χορδαὶ μεταλλίνοι (ἢ ἐκ μετάλλου κατασκευασμέναι) || νεώτ. ζωική χορδή, ἄ. ἐντεροχορδῆ βλ.λ. 3) κ. νεώτ. μτφ.: Τραγ.ἀπ.π.Πλούτ. Ἰδ.43E κινουσα χορδάς τὰ ἀκινήτους φρενών, - ἐδῶνυσε τὴν πλέον εὐαίσθητον χορδῆν τῆς καρδίας τοῦ [διήγειρε (ἢ ἐκ φιλοτιμίαν αὐτοῦ)] 4) νεώτ. ἡ νευρὸ τοῦ τῶξου' 5) νεώτ. ἀνατ. πᾶν τὸ ἔχον στήμη χορδῆς ὄργανου: φωνητικαὶ χορδαὶ [πτυχαὶ τοῦ βλενογόμου ὑμένος κατὰ τὸ στενότερον μέρος τῆς κοιλότητος τοῦ λάρυγγος, παράγουσαι τὴν φωνὴν διὰ τῆς δονήσεως αὐτῶν ὑπὸ τὸ ρεῦμα τοῦ κινουμένου ἀέρος], - ἀκουστικαὶ χορδαί, - ἐπιπνοαία χορδῆ [ἄ. νωτοχορδῆ], - χορδῆ τυμπάνου [κλάδος τῆς ἰδιοειδοῦς μοίρας τοῦ προσωπικοῦ νεύρου]' 6) νεώτ. γεωμ. εὐθεῖα γραμμὴ συνδέουσα δύο σημεῖα περιφερείας, χωρὶς πᾶν διέληθαι διὰ τοῦ κέντρου καὶ ὀρίζουσα δύο ἄνισα τμήματα κύκλου ἢ ἑλλειψέως' 7) ἀλλάς, λουκάνικο: Κρατίν.Πυτίνη 15 ὡς λεπτάς, ἡ δ' ὄς, εἰσθ' ὁ τῆς χορδῆς τόμος, Ἀριστοφ. Ἀχ.119, αὐτ.Νεφ.454 νῆ τὴν Δῆμητρ' ἐκ μου χορδῶν τοῖς φροντισταῖς παραβέβαιον, αὐτ.Βάτρ.339 οὐκουν ἀτρεμ' ἐξείη, ἦν τι καὶ χορδῆς λάθος, παροιμ.: αὐτ.ἀπ.75 ἐγεύσαστο χορδῆς ὁ κύων [ἐπὶ τῶν ποθούτων πᾶντοτε ἀπάνιον τι ἀγαθὸν τοῦ ὀποιου ὄμας ἐγεύθησαν πρὸλ. κ. χόριον 5]' 8) νεώτ. ἰὼς μτφρ. τοῦ γαλλ. corde] μέτρον ὄγκου ἐν χρ. ἄλλοτε ἐν Εὐρώπῃ ἰδ. διὰ τὰ καυράξυλα, ποικίλλον κατὰ τόπους.

χορδίζω νεώτ. δημ. κ. κουρδίζω κ. κουρντίζω, ὄρ. ἐχόρδισα, μτφ. παθ. παραι. χορδισμένος, δημ. κουρδισμένος κ. κουρντισμένος, ἐντείνω τὸς χορδὰς μουσικοῦ τινος ὄργανου εἰς τὸν ἀρμόζοντα βασικὸν ἐκάστη τόνον' 2) ἐν ἀναφ. πρὸς ὠρολόγιον ἢ ἄλλην μηχανήν, ἐντείνω τὸ ἐλατήριο, κόμω τὰ συσπειρωθῆ τὸ ἐλατήριο' 3) ρηματ.π. χόρδισμα, χορδιστής.

χορδιον [τό] ὑποκορ. τοῦ χορδῆ βλ.λ.: Ὁωμ.Μ. **χόρδιμα**-ατος [τό] νεώτ., δημ. κουρδίσμα κ. κουρντισμα ἢ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ χορδίζω, ἄ. κουρδίσμα.

χορδιστήριον [τό] νεώτ. ὄργανον πρὸς τᾶσιν τῶν χορδῶν κλειδοκυμβάλου ἢ πρὸς ρύθμισιν τοῦ μήκους τῶν αὐλῶν ἐξ ἐκκλησιαστικῶν ὄργανων' 2) εἶδος κλειδῶς βλ.λ.81 πρὸς τάνυσιν τοῦ ἐλατηρίου ὠρολόγιων.

χορδιστής [τό] νεώτ., θηλ. -ίστρια, τεχνίτης εἰδικὸς εἰς τὸ χόρδισμα μουσικῶν ὄργανων, κ. ἰδ. κλειδοκυμβάλου καὶ ἐκκλησιαστικῶν ὄργανων.

χορδίτις-ιδος [ή] νεώτ. εἶδος τῆ ἀκάννου πυριτίδος, ἄ. κορδίτις' 2) εἶδ. Ιατρ. φλεγμονὴ τῶν φωνητικῶν ὄργανων.

χορδογαλανόμετρον [τό] νεώτ. εἶδος γαλανομέτρου συγγεμένου ἐκ δύο μαγνησιμῶν βελωνῶν προσπρηγμένων εἰς μεταξείων νῆμα ἡ χορδὴν οἰσρουμετην ἀπὸ τινος κομβίου καὶ ἐξ ἐλεφαντοστίνου πλασίου, ἀφ' οὗ τυλίσσεται τὸ νῆμα δι' οὗ διαδιβάζεται τὸ ἡλεκτρικὸν ρεῦμα.

χορδοκοιλία [τό] μων., ἰδ. κτ. πληθ. τὰ λεπτὰ ἔντερα τῶν ζῶων μετὰ ταῦ μεσοεντερίου καὶ μέρους τοῦ ἐπιπλάου, ἄντερα καὶ κοιλίης, πασάς: Πρῶδρ.1,120 νὰ τὸ παιδίμ μου, ἀγόρασε χορδοκοιλια δοῦκωντο.

χορδοκοιλίτην [τό] ὑποκορ. τοῦ χορδοκοίλων βλ.λ.: Πρῶδρ.1,123 φῶφ δὲ φῶσθ τὸ τυριν καὶ τὰ χορδοκοιλίτια.

χορδοκοιλίστρα (ή) μων. ἡ πλωοῦσα χορδοκοιλια βλ.λ., ἡ πωλήτρια χορδοκοίλων: Πρῶδρ.1, 336 κυρὰ κυρὰ μαστόρρισα, κυρὰ χορδοκοιλίστρα, [... γυνὴ τοῦ μακελλάρη.

χορδολογῶ-ῶ μτν. ρυθμίζω τοὺς βασι-
καὺς τόνους τῶν χορδῶν ὀργάνου τινός· Πλουτ.
ἸΗ.87F οὐ μόνον αὐτοὺς ἀλλὰ καὶ τὰ ὄργανα
μάλλον συνεισπράττει, χορδολογούντας καὶ
ἀκριθέστερον ἀρπάζονται καὶ καταυλοῦντες.
χορδοποιεῖν (τό) νεώτ. ἐργαστήριον κατα-
σκευῆς χορδῶν.

χορδοποιία (ή) μτν. κ. νεώτ. ἡ κατασκευὴ
χορδῶν μουσικῶν ὀργάνων, ἡ τέχνη ἢ τὸ ἐπάγγελ-
μα τοῦ χορδοποιοῦ· Πολυδ.7,154. || νεώτ. ἡ
βιομηχανία τῆς κατασκευῆς χορδῶν ὀργάνων.

χορδοποιικός-ή-όν μτν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀνα-
φερόμενος εἰς τὴν χορδοποιαν· Πολυδ.7,154 κ.
ἐπίρρ. -κῶς· αὐτ.

χορδοποιός (ὶ) μτν. ὁ κατασκευάζων χορ-
δὰς μουσικῶν ὀργάνων· Πολυδ.7,157.

χορδοποιῶ-ῶ (χορδοποιός) μτν. ποιῶ, κατα-
σκευάζω χορδὰς μουσικῶν ὀργάνων· Πολυδ.7,154.

χορδοπωλῆς (ὶ) ὁ πωλὼν χορδὰς, ὁ πωλητὴς
χορδῶν μουσικῶν ὀργάνων· Κριτ.152.

χορδοτροφία (ή) μτν. ἡ τροφή, ἡ ἢ προο-
ρμογὴ τῶν χορδῶν εἰς μουσικῶν ὀργάνων·
Αἰλ.Ζ17,6 εἶοικε δ' αὐτῶν (τῶν κητῶν) καὶ τὰ
νεύρα λυσιστελῆ εἶναι εἰς τὰς τῶν φαλητρίων
καὶ τῶν ἄλλων ὀργάνων χορδοτροφίας.

χορδοστρόφος (ὶ) μτν. ὁ στρέφων, ὁ κλώ-
θων χορδὰς, ὁ χορδοποιός ἢ ὁ βυβλίων τῶν βα-
σικῶν τόνων τῶν χορδῶν ὀργάνων· Δίαν Χρ.1,276
ἐνίοτε ἐπέτεινε αὐτὸν, ἐνίοτε δὲ ἐπειράτο ἀ-
νεῖναι, ὡσπερ οἱ χορδοστρόφοι τὰ νεύρα τελ-
νοῦσι, προσεχόντες μὴ βαγῆ, Πρόκλ.Τετράδ.4,4,
250 ὀργανοποιός, χορευτὰς, χορδοστρόφος.

χορδοτονία (ή) μτν. ἡ τάσις, ἡ ἐντασις τῶν
χορδῶν· Ἀρτέμιον π. Ἀθῆν.14,637I) τὰς μέσας .
ἐνέτεινε χορδαίς, ὑπερβείε ἐκάστη πῆχυν καὶ
κάτω προσαρμόσας χορδοτονίαν (δ.γρ. χορδο-
τονία ἢ χορδοτόναι).

χορδοτόνιον (τό) μτν. δ.γρ. ἀντὶ χορδοτόνου
βλ.λ. Ἀρτέμιον π. Ἀθῆν.14,637D.

χορδοτόνιον (τό) κ. νεώτ. τὸ ὄργανον δι' αὐ-
τείνονται αἱ χορδαὶ τῶν ἐγγάρτων μουσικῶν ὀρ-
γάνων, κόλλοσος, κόλλοφ, στριφτήρι, κλειδί· Ἀ-
ριστλ. Ἀκουατ.51 τοῦ ὀργάνου σκληροτέρας συμ-
βαίνει γίνεσθαι τὰς φωνὰς, δταν μὴ κατὰ μέ-
σον τις ἀπτήται τῶν χορδῶν διὰ τὸ μάλλον αὐ-
τῶν τὰ πρὸς αὐτῶ τῶ ζυγῶ καὶ τῶ χορδοτόνῳ
κατατετάσθαι, Νικομ.Γερ. Ἀρμον.13 μετέθηκεν
εὐμηγάνων τὴν τῶν χορδῶν κοινὴν ἀπόδοσιν τὴν
ἐκ τοῦ διαγωνίου πασάλου εἰς τὸν τοῦ ὀργά-
νου βατήρα, ὃν χορδοτόνον ὠνόμαζε, Ἀρτέμιον
π. Ἀθῆν.14,637I) ὑπερβείε ἐκάστη πῆχυν καὶ κά-
τω προσαρμόσας χορδοτόνα.

χορδοτόνος-ον ἐπὶ ἐγγάρτῳ μουσικῷ ὀργά-
νῳ, ὁ ἔχων ἐπ' αὐτοῦ τετομένην χορδὴν· Σοφ.
ἀπ 262 (π.Πλουτ. ἸΗ.455D) θηγνὺς χρυσάδετον κέ-
ρας, θηγνὺς ἄρμονιαν χορδοτόνον λύρας.

χορδοτόνος-ον κ. μον. κ. νεώτ. ὁ τεινών, ὁ
ἐντεινών τὰς χορδαίς· Βρυέν.Μ Ἀρμον.417 ἢ ὑπὸ
τὰς χορδαίς ὑποκειμένη σπις χορδοτόνος ὀνο-
μάζεται· || κ. νεώτ. τὸ οὐδ. χορδοτόνον
ὡς οὐσα, βλ.λ.

χορδῶ-ῶ ἐσφ.γρ. ἀντὶ λαρδῶ βλ.λ. Ἀριστφ.
Ἐκκλ 10

χόρρευμα-ατος (τό) νεώτ. Ιατρ. εἶδος ὄγκου
τῆς βάσεως τοῦ κρανίου.

χορεῖα (ή) (χορευῶ) κ. μον. κ. νεώτ. τὸ χορεῦ-
ειν, ὀρχησις, χορὸς μετὰ μουσικῆς κ. ἰδ. ὁ κύ-
κλιος, ὁ ἐν κυκλικῇ κινήσει· Σουίδ. χορησία, τὴν
μετὸ ψῆδης ὀρχησιν· Εὐρ Φοίν.1265 οὐκ ἐν χο-
ρείσις οὐδὲ παρθενεύμασι νῦν σοι πρόβαλε δαι-
μόνιον κατάστασις, Ἀριστφ Βάτρ 336 ἱερὰν ἰ-
στοίης μῦταίς χορεῖαν, αὐτ. Θεομ.956 ρυθμὸν χο-

ρείας ὄπαγε, αὐτ.968, Πλάτ.Νόμ.654B χορεῖα γε
μὴν ὀρχησις τε καὶ ψῆδὴ τὸ εὐνολόεν ἐστι, αὐτ.
672E, αὐτ.655D μῆματα τρῶπων ἐστὶ τὰ περὶ
τὰς χορείας, οὐτ.Τίμ.40C, Ἐπιγρ. ἐπάρχεσθαι . .
τοὺς χορούς χορείας τῶ Διονύσῳ, Πλουτ.ἸΗ.
160E παννυχίδος ὀδοσις καὶ χορείας τινός καὶ
παιδίας παρὰ τὸν αἰγιαλόν, Ἠλιάδ.Αἰθ.5,16 τὰς
. . γυναικας ἀκούσεις ὡς διατριβὴν τῶ πόντῳ
χορείαν ἐστήσαντο· 2) κτ. ἐπέκτ. πάσα κυ-
κλικὴ κίνησις, περιτροφὴ, ὅσον τῶν ἀστέρων·
Πλάτ.Ἐπν.982E τὴν τῶν ἀστρων φύσιν . . πορεῖ-
αν δὲ καὶ χορείαν πάντων χορῶν καλλίστην . .
χορευόντα, Ἀριστλ.ἀπ.13, Φιλ.1,16 πλανήτων τε
καὶ ἀπλάνων χορείαις, Λουκ. Ὀρχ.17 πρὸς τὴν ἀ-
νατολὴν στάντες ὀρχήσι· τὸν Ἥλιον ἀσπάζον-
ται σχηματίζοντες ἑαυτοῦσι σιωπῆ καὶ μιμούμε-
νοι τὴν χορείαν τοῦ θεοῦ· || μτν. μον. κ.
νεώτ. συνεικδ. ὁμοσ προσώπων ἀποτελοῦντων σύν-
ολόν π· Μηναί.3.3 Ὁρθ.ᾠδ.9 σὺν ταίς Ἀ-
σωμάτων χορείαις καὶ τῶν Μαρτύρων καὶ τῶν
Δικαίων αὐτοῦ, ἡ χορεῖα τῶν ἀγγέλων - τῶν
ποιητῶν - τῶν σοφῶν - τῶν πολιτικῶν· 3) νεώτ.
αὐτοὶ οἱ μετέχοντες χοροῦ, οἱ χορευταί· 4) μέ-
λος πρὸς ὀρχησιν, τραγούδι τοῦ χοροῦ· Πρωτίν.
1,19 ἄκουε τὰ ἐμὲν δῶριον χορεῖαν, Ἀριστφ.
Βάτρ.247 χορεῖαν αἰδῶνα ἐπεβεγξάμεθα· 5) νεώτ.
Ιατρ. εἶδος νευρικής παθήσεως ἐκλόμβουσις δι'
ἀρρυθμίαν ἀκούσιου κινήσεων τῶν μυῶν τῶν ἑ-
κρων καὶ τοῦ προσώπου.

χορειακός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερό-
μενος εἰς τὴν νόσον χορείαν, ὁ τῆς χορείας βλ.λ.δὶ:
χορειακὴ κινήσις· 2) ὁ πόσων ἐκ τῆς νό-
σου χορείας βλ.λ.51.

χορειαρχῆς (ὶ) μτν. ὁ ἡγέτης, ὁ προϊστάμε-
νος ὁ ἀρχηγὸς τοῦ χοροῦ· Ἰω.Χρυσ.5,70,36.

χορεῖον (τό) κ. μον. κ. νεώτ. ὁ τόπος ἐν ᾧ χο-
ρεῦσοι, χοροτάσι, χορευταρίσι· Ζωνάρ.1857
χορεῖον, ὁ τόπος τοῦ χοροῦ· ΠΔ Μοικκ.4,15,20
καὶ πολυμύθριον δράσα τῶν τέκνων τὸ χο-
ρεῖον διὰ τῶν βασάνων, οὐκ ἐδάκρυσας, Τζέτζ.
Ὀμ.Ἀλλ.Ἰλ.Σ 763· || Ἦσα. χορεῖον διδασκα-
λείων· 2) Ἦσα. χορεῖον· αὐλήμα τι· 3) Σουίδ.
ἐὶ χόρευσις· 4) ψιφίλη παρεχόμενη ὡς ἐπαθλον
χοροῦ· ΑΒ 316,19 ἐχόρειον (sic), ἀγγοσι· Ἐπιγρ.
φιλάη Ἀηλιάδων, χορεῖα ἐπιδόντων Κνιδίων.

χορεῖος-α-ον μτν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀνα-
φερόμενος εἰς τὸν χορόν, ὁ τοῦ χοροῦ· Ἀπολλ.Ρ
2,714 τὸν γε χορεῖη μέλψαν ἀσιδῆ, Αἰλ.Ζ12,|| χο-
ρεῖον τι καὶ ἐμμελεὺς ὁμοροδοῦντες· || τὸ
οὐδ. χορεῖον ὡς οὐσα. βλ.λ. 2) ὡς ἐπίθ.
τοῦ Διονύσου· Πλουτ.ἸΗ.680D ὁ Αὐαίος θεός
καὶ χορεῖος· 3) τὸ ἄρσ. ὡς οὐσα εἶδος ἀλλη-
σεως· Τρυφ.π. Ἀθῆν.4,618I) κῶμος Βουκολαισμός
γίγγρας τετράκωμος ἐπίραλλος χορεῖος· 4) κ.
νεώτ. ἐν τῇ μετρικῇ, τὸ ἄρσ. χορεῖος ἢ χά-
ριος ὡς οὐσα τρισημος ἐκ τριῶν βραχέων πούς
[suai], α. τριβραχὺς ἢ τροχαιός· Σχόλ. Ἠφαιστ.3,2,
170 (καίσις) ἔτων δὲ τρισυλλάθων ποδῶν, πρῶτος
μὲν, ὁ χορεῖος, ὁ καὶ τριβραχὺς ἐκ τριῶν βρα-
χειῶν· ἐκλήθη δὲ χορεῖος, διτι οἱ ἀπὸ τῶν χορευ-
όντων ὀδομένοι ἐν ταῖς χορείαις ἔμνοι, ὡς ἐπὶ τὸ
πλείστον ἐοισοῦσαν συνίσταντο μέτραν· ὁ καὶ
τροχαιός καὶ βροχισυλλοβός· ΑΠ 14,15 σπον-
δαίος, χόριος καὶ δάκτυλος ἢδ' ἀνάπασις.

χόρρευμα (τό) δημ. τ. τοῦ χόρρευμα βλ.λ.

χοροεπερῆ-ιδος (ή) νεώτ. ἀντὶ χοροεπερῆς βλ.λ.
χόρρευμα-ατος (τό) (χορευῶ) κ. νεώτ., δημ. χό-
ρρευμα τὸ χορευέειν, ὀρχησις, χορὸς, χορευτικὴ
κίνησις κ. ἰδ. χοροῦ ὄδοντες ἐν ἀρχαίῳ δράματι·
Πρωτίν.11) τῆς ὁ θέρυβος ὄδε· τὴν τὰδε τὰ χορευ-
ματα· Εὐρ.Φοίν.655 Βάκχιον χόρρευμα, οὐτ.Ἠλ.
875, αὐτ. Ἰων.1474 οὐχ ὑπὸ λαμπάδων οὐδὲ χο-

ρευμάτων ύμνοιος έμός, Πλάτ.Νόμ.655C τὰ τῆς καίης ἢ ἀρετῆς καλλιῶνα χορευμάτων, Διον. Αλ. Ρωμ.2,70 πολὺ καὶ χορεύματα καὶ σκίρτημα, ΑΓΩ. 289 Κάδμου τὰ πόρνηα χορευμάτων.

Χορεύουσι (ἢ) (χορεύω κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ χορεύειν, ὄρχησις : Πινδ.Παιῶν 6,9, Σουίδ. ἐν λ. χορείαν, - ἡ χορευσις τοῦ τετραχόρου - τῶν λογιχοφόρων.

χορεύεται ἑπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἢ μὲ βῆμα χορευτικόν, μὲ ρυθμόν : ἔτραχε χορευτά.

χορευταράς (ὁ) δημ., θηλ. -οῦ, ὁ ἐμμανῶς ἀγαπῶν τὸν χορόν, ἢ ὁ ἰκανὸς χορευτής.

χορευταριά (ἢ) δημ. ὁ τόπος ὅπου χορεύουσι, χορείον, χοροστάσιον.

χορευταροῦ (ἢ) δημ. θηλ. τοῦ χορευταράς βλ.λ.

χορευτήρις (ὁ) (χορεύω κ. μ. συν., νεώτ. κ. δημ., θηλ. -εὔτρια, δημ. -εὔτρα, ὁ χορεύων ἐν χορείᾳ, κ. ἰδ. ἕκαστος τῶν ἀπαρτιζόντων τὸν χορόν τοῦ δράματος ἐν θεάτρῳ, ὁ ἀποτελῶν μὲλος θεατρικῆς χοροῦ : Πινδ.Π.12,27 πιστοὶ χορευτῶν μάρτυρες, Ἀριστοφ. Ἀχ.443 τούτ' ὁ αὐτὸς χορευτὰς ἡλιθίους παραστάναι, Ἀνδοκ.4,20 τῶν χορευτῶν ἐξάγειν ὃν ἄν τις βούληται ἔξενον ἀγωνιζόμενον, Πλάτ. Συμπ.173Α ὅτε τῆ πρώτῃ τραγωδίᾳ ἐνέκτισεν Ἀγάθων, τῆ ὑστεραίᾳ ἢ τὰ ἐπιπικία ἐβυεν αὐτὸς τε καὶ οἱ χορευταί, αὐτ. Πολ.373B ποιηταί τε καὶ τούτων ὑπηρέται, ῥαφῶδοι, ὑποκριταί, χορευταί, ἐργολάδοι, Ἀριστολ. Πολιτ.1277Α, ἢ ὡσπερ οὐδὲ τῶν χορευτῶν κορυφαῖοι καὶ προστάται, Ξεν. Ἀπομν.3,5,6, Πλούτ. Ηθ.349Α οἱ δὲ χορηγοὶ τοῖς χορευταῖς ἐγγέλια καὶ θριδάκια .. παρατιθέντες, Πολυδ.4,109, Ἡλιόδ. Α18,4,19 || νεώτ., θηλ. -εὔτρια κ. δημ. εὔτρα ὁ ὀρχοῦμενος, ὁ χορεύων κ. ἰδ. ἐπιδεδίξω, ὄρχηστῆς : Δρσο. Βοτάν.44 ἦραζε τὰ πρὸς τιμὴν τοῦ δεξιῦ χορευτοῦ ῥιπτόμενα φιλοδωρήματα, παροιμ. ἀρεστὴ τῆς ὁ χοράς, ἦβρε κ' ἄντρα χορευτὴ ἐπὶ πάθους ἐπιπεπομένου κατ' ἀκολουθίαν συνεργείας ἄλλου ἢ ἐνισχυτικῆς περιεπάσεως' || 2) ὡς ἐπίθ. τοῦ Πανός : Πινδ. ἀπ.67' || ὁ μ. ὡς ἐπίθ. τοῦ Διονύσου : Ὀρφ. Ὑμν. Προοίμ.9' || 3) κ. μ. συν. κ. ἐπὶ τινος ἴσων, ὁ σκιρτῶν, ὁ ἀναπηδῶν : Ἀνακρέοντ. 55,51,24 ἠὲρ ἀργύρω φ' ὀχουῖται ἐπὶ θεαφισί χορευταῖς' || ὁ μ. κ. ἐπὶ τῶν τεττίγων : Αλλ. Ζ.1,20' 4) μτφ. θεοῦ χορευτῆς ὁ ἀφωσιωμένος ὁπαδὸς θεοῦ πινος : Πλάτ. Φαιδρ.252D καθ' ἕκαστον θεόν, οὗ ἕκαστος ἦν χορευτής, Ἀριστοειδ.1,10 χορευταί Ἀθηνῶν.

χορευτικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφορῶμενος εἰς τὸν χορόν ἢ τὸν χορευτὴν, ὄρχηστικός : Λουκ. Ὀρχ.10 στήματα παντοῦ ἐπιδεικνύνται πρὸς ῥυθμόν ἐμβαδόντες, ὅρι μὲν πολεμικά, μετ' ὀλίγον δὲ χορευτικά, Αλλ. Ζ.2,11 χορευτικαὶ στολαί, χορευτικὴ ἑσπερίς κ. ἐπίρρ. μ. συν. -κῶς κατὰ τὸν τρόπον τοῦ χορευτοῦ, ὡς ἐν τῷ χορῷ, ὄρχηστικός : Εὐστ. Πον.195,1 σκιρτῶν οἶον χορευτικῶς.

χορευτήρις (ἢ) δημ. τ. τοῦ χορευτήρια βλ.λ.

χορευτρία (ἢ) μτγν. κ. νεώτ., δημ. χορευτρία, θηλ. τοῦ χορευτῆρος βλ. λ. ὄρχηστῆς : Δρσο. Βοτάν.86 κλυοῦμενος καὶ σφάλλων παρικολοῦθης .. τὰ βήματα τῆς χορευτρίδος, Παλαμ. Περ. Χαιρ.55,16 χορευτρία γιὰ τρελλὰς γιοιότ' || μτγν. ἢ τῷ χορῷ ἀνήκουσα, ἢ εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἀφιερῶθεϊσα παρθένος : Ἀθανάσι.1,834.

χορεύω (χορός) κ. μ. συν. κ. νεώτ., δημ. κ. χορεύω, μέλλ. χορεύωω (Πλάτ. Νόμ.665B, Δημ.1001), ἀόρ. ἐχόρευσα (κ. ἐπ. : Ξεν. Συμπ.9,4), κ. δημ. ἐχόρεψα, παρακ. κεχόρευκα (Πλάτ. Νόμ.654B), μέσ. μέλλ. χορεύσομαι (Αλοχ. Ἀγ.31), ἀόρ. ἐχορεύσομαι (Ἀριστοφ. Θεσμ.103, κ. ἐπ. : Εὐρ. Ἐκ.331), παθ. ἀόρ. ἐχορευθῆναι (Πλάτ. Νόμ.655D), παρακ. κεχό-

ρευμαι, κινῶ ρυθμικῶς τοὺς πόδας καὶ τὸ λοιπὸν σώμα τῆ συνοδείᾳ μουσικῆς ἢ ἄματος, ἐκτελεῶ χορόν, μετέχω χοροῦ κ. ἰδ. κυκλίω, ἀρχοῦμαι ἴσ. ἐχορεύει μελωδία βακχεῖαι ὄρχηται : Πίνδ. ἀπ.82.-Εὐρ. Κύκλ.156 χορεύσαι παρακαλεῖ μ' ὁ Βάκχιος (ἐπὶ Βακχικῷ χοροῦ), αὐτ. Βάκχ.21 κἀκεῖ χορεύσας καὶ καταστήσας ἐμὲς τελετάς, αὐτ.184, αὐτ.207, αὐτ. Ἡρ.1303, Ξεν. Ἀν.4,7,16 καὶ ἦδον καὶ ἐχόρευον ὅπότε οἱ πολέμιοι αὐτοὺς δὴσθοι ἐμέλλον, αὐτ.5,4,17 καὶ ἄμα ἐχόρευον νόμῳ ἰνὶ ἄδοντες, Ἰσοκρ.7,54 χορευόντας μὲν ἐν χρυσοῖς ἱματίοις, Λουκ. Ὀρχ.12, αὐτ.16 παίδων χοροὶ συνελθόντες ὑπ' αὐλῶ καὶ κιθάρα οἱ μὲν ἐχόρευον, Ἡρωδιδαν. Ἰστ.5,7,6 οὐκ ἐπιτρέποντες χορεύειν ἢ βακχεύεσθαι, Πολιτ. Ἐκλ. Τραγ.43,19 χορεύοντα τὰ κλεφτόπουλα, γλευτὰν τὰ καρμένα. | κὶ ἓνα μικρὸ κλεφτόπουλο δὲν παίζει, δὲ χορεύει, Παλαμ. Τρισεῖδ.55 χόρεψε καὶ μέθεος τὸν κόσμο μὲ κρασί πρωτότιστο' κ. μτ. συστοίχησιν. αὐτ. : Πλάτ. Νόμ.942D χορεύας πάσας .. χορεύειν, Πλούτ. Λικ.28 φάδος ἐκέλευον ἄδειν καὶ χορεύας χορεύειν ἀγενεῖς, - χορεύουσι ἑλληνοκίους χορούς, - ἐχόρεψε καλαματιανὸν - ζεῖρμικικον - σιρτὰ - κρητικὸν - βάλς, φρ. χόρεψε κὶ αὐτὸς τὸ χορὸ τοῦ Ἰσαφα (ἐνυμφεῦθη) κ. παθ. : Πλούτ. Ηθ.762F ἰκανά σοι .. πεπόμμενται καὶ κεχόρευται, Μωροσίτ. Διηγ.1,32 ἐθαύρων διὰ μέσου τῶν φύλλων τὸν μεγαλοπρεπῆ χορόν, ὅστις ἐν εὐρείῃ κύκλῳ ἐχορευτοῦ ἐν μέσῳ τῷ γειτονικῷ ἀγροῦ' || ὁ μ. τὸ μέσ. : Εὐρ. Ἰων.1084 κόρατι Νηρέος αἱ κατὸ πάντων ἀέντων τὸς ποταμῶν δίνας χορευόμεναι (κυκλίω χορόν)' || τὸ ἐνεργ. ἀγῶ, τελῶ χορόν κ. ἰδ. πανηγυρικῶς, λαμβάνω μέρος εἰς θρησκευτικὸν χορόν : Σοφ. ὈΤ 896 εἰ γὰρ αἱ τοιαῖδε πράξεις τίμιαί, τί δαί με χορεύειν ; (βερναρόν. Γρηγ. εἰς ἡ ἀνάγκη να τελῶ ἱεράς χορείας πρὸς τιμὴν τῶν θεῶν. »), Ἀριστοφ. Βάτρ.388 καὶ μ' ἀσφαλῶς πανήμωρον παῖσαι τε καὶ χορεύσαι, Δημ.999 ἐνθάδε τοὺς χόρας ἀγων ἀπελειθῆθη καὶ τοῖς Διονυσιαῖς καταμέμνητος ἐχόρευεν, αὐτ.1001 εἰς Ἰπποβαντίδ' ἔφοιτα φυλὴν εἰς παιδὰς χορεύσαν, Ἀριστολ. Πρ.19,15 τὸ παλαιὸν οἱ ἐλευθεροὶ ἐχόρευαν, Πλούτ. Φωκ.30 νόμου .. δντος Ἀθήνησι τότε, μετ' ἐχορεύειν ἔξενον' || μτ. δοτ. προσ. ὀρχοῦμαι, χορεύω πρὸς τιμὴν τίνος : Εὐρ. Βάκχ.195 νόμοι δὲ πόλεως Βακχίῳ χορεύουσιν ; Ξεν. Ἰππαρχ.3,2 τοῖς θεοῖς χορεύοντες, Ἀριστοειδ.1,28, 12 Διδόνυσσας, φ' χορεύσαι δει' ὁ μ. κ. ἐμνησθ. ἐπὶ τινι, ἀμφί, ἐπὶ, παρά τινος : Σοφ. ἀπ.740 κἀπὶ Κυρβάνησσι χορεύσατε, Εὐρ. Ἀлк.582 χόρευσε δ' ἀμφὶ σάν κιθάραν, Πλάτ. Εὐθ.277E χορεύεσταν περὶ σέ, Πλούτ. Ηθ.766B περὶ τὸν αὐτὸν θεόν ἄνω χορεύων καὶ περὶπαλῶν, Ἀντωνίν. Α18.1 χορεύουσαν Πυθίαις παρὰ τὸν βωμόν τῶν Ἀπόλλωνος, Ἡρωδιδαν. Ἰστ.5,5,9 περὶ τε τοὺς βωμοὺς ἐχόρευεν ὑπὸ παντοδαποῖς ἱχοῖς ὀργάνων' || 2) κ. μ. συν., νεώτ. κ. δημ. γεν. σκιρτῶ, ἀναπηδῶ, χοροπηδῶ κ. ἰδ. ἐκ χαράς : Σοφ. Α1.701 ἴων γὰρ ἐμοὶ μέλει χορεύσαι, Ἀριστοφ. Πλ.288 ὡς ἦδῶμαι καὶ τέρηνομα καὶ βούλομαι χορεύσαι ὑφ' ἡδῶνης, αὐτ.761, αὐτ. Εἰρ.325 ἀλλ' ὑφ' ἡδῶνης οὐκ ἐμοῦ κινουόντος αὐτῶ τῷ σκέλῃ χορεύεον, Φρύν. Κωμ. Κρόν.1 ἀνήρ χορεύει καὶ τὰ τῷ θεοῦ καλὰ ἱεροδ. λατ. seitai ανεπε, seiva gastes), Δίλγ. Ἀχιλλ.496 ἐχάρσαν, ἐχόρευσαν, μεγάλως εὐφρομοῖσιν, Σολωμ. Ἐθν. Ὑμν.55 μετὰ τὰ μῦτια τοὺς γυρεύοντι, ἵδου ἐν' αἵματα πηχτά, | καὶ μέσ' αὐτ' αἵματα χορεύοντι μὲ βρυχιήματα βραχνά, στ'. Σχεδ.2,2 ὁ Ἀριήλης μετὸν ἔρωτα χορεύον καὶ γελουῖσιν' || κ. μ. συν., νεώτ. κ. δημ. ηηδῶ πρὸς τὸ ἄνω, ἀναπινάσσομαι, ἀναπόλλομαι : Εὐρ. Βάκχ.114 αὐτίκα γὰ πάσα χορεύσει, Θεοφύλ. Σ' Ἰστ 81C εἰς

ὄψος ἡ κόνις ἐχόρευε, - ἐχόρευε τὸ πάτωμα ἀπὸ τὸ σεισμὸ - τὸ καράβι ἀπὸ τῆ φουρτούνα' ἢ δημ. φρ. θὰ τὸν κάνω νὰ χορέψῃ στὸ τοῦφι ἢ νὰ ὑποστῇ μεγάλην ζημίαν ἢ ἐνόχλησιν, φρ. τὸ 'Μοῖσα χόρευε ἰὸ γάμου, ἢ στέφει, παροίμ. νη- στικὸ ἀκοῦδι δὲ χόρευε ἰὸ στεροφόμενος δὲν ἐκεῖ διάθεσιν πρὸς διασκεδάσεις, ἢ δὲν πρέπει ν' ἀναμεινόμενος ἀξιολόγους ὑπηρεσίας ὁπὸ τὸν μὴ ἐπαρκῶς ἀμειβόμενον, ὄμ. τώρα ποῦ μπήκε στὸ χορὸ θὰ χορέψῃ (ἀρῶ ἀνεμειχθῆ εἰς τὴν ὑπόθε- σιν, θ' ἀναγκασθῆ νὰ καταβάλῃ πᾶσαν δυνατὴν προσπάθειαν, ὅπως φέρῃ τούτην εἰς αἴσιον πέρας ἢ θὰ ὑποστῇ τὰς συνέπειας), ὄμ. χόρευσε, κυρὰ Μαρού, μὰ ἔχε κι ἔνοια τὸ σπιτιὸ πρὸς τοὺς παρασυρόμενους ὑπὸ τῶν διασκεδάσεων καὶ πα- ραμελουήσας τὰ καθήκοντα αὐτῶν.) 3) εὐφροί- νουμι, διασκεδάω: 'Ἡρ.1.191 ἄλλα (τυχεῖν γὰρ σφι εὐοσαν ὀρθήν) χορεύειν τε ταῦτον τὸν χρό- νον καὶ ἐν εὐνοσβίσει εἶναι' 4) μτφ. γυμνάζο- μαι, ἀσκοῦμαι εἰς τὴν χορικὴν ὄρῃσιν, ἀσχοῦμαι, καταγίνομαι εἰς τὸν χορὸν, ὄθ. ἀσχοῦμαι, καταγίνομαι εἰς τι, εἶμαι ἐμπεριος περὶ τι, ἠκη- μένος εἰς τι: Πλάτ.Θεοστ.173C ὅτι οὐχ ἥριεσι οἱ ἐν τῷ τοιῶδε χορευόντες τῶν λόγων ὑπερίται, αὐτ. Νόμ.654B ὁ μὲν ἀπαίδευτος ἀχόρευτος ἡμῖν ἔ- στασι, τὸν δὲ πεπαιδευμένον ἰκανῶς κεχορευκό- τα θεάτω; 5) κ. νεώτ. κ. δημ. κινούμαι κυκλο- τερούμαι, ἐπὶ πάσης κυκλικῆς κινήσεως, οἷον τῆς τῶν ὀφθαλμῶν σωματίων: Εὐρ.'Ἰων1080 χορεύει δὲ σε- λάνα καὶ πεντήκοντα κόραι Νηρέος, Πλάτ.'Ἐπιν. 982E, - χορεύουσιν τὰ ἄστρα γύρω μου' ἢ κ. ἐπὶ ποτηρίῳ περιφερόμενον κύκλω: 'Ἀντιφῶν.ἀπ.15 δέσπας μεστῶν, κύκλω χορεύον' 6) μτφ. μτ. αἰτ. προσ. ἐροτάζω διὰ χορῶν, τιμῶ διὰ χορι- κῆς ὀρχήσεως: Πίνδ.1.17 τὸν ἀκείροκον Φοῖ- βον χορεύων ἐν Κέφ, Σοφ.Αντ.1153 αἰ σε μανό- μενοι πάννουχι χορεύουσι τὸν ταμίαν 'Ἰακχον, Εὐρ.'Ἡρ.871 τάχα σ' ἐγὼ μάλλον χορεύουσι κ. παθ χορεύομαι ἐροτάζομαι, πανηγυρίζομαι ἐν χο- ροῖς καὶ ὄμοις: Σοφ.ΟΤ1095 καὶ χορεύεσθαι πρὸς ἡμῶν, Εὐρ.'Ἰων463 παρὰ χορευομένων τρι- ποσὶ μαντεύματα κρῖνε' 7) κ. μον. μτ. αἰτ. τῆς ἐροτῆς, ἐροτάζω, πανηγυρίζω πὸς διὰ χοροῦ: Εὐρ.ΙΑ1057 παρὰ δὲ .. φάμαθον εἰλισσόμεναι κύκλιαι .. κόραι Νηρέως γάμους ἐχόρευσαν ἰεπα- νηγύριον αὐτοὺς γάμους διὰ κυκλίου χοροῦ, 'Ἀ- ριστ.Βάτρ.356 ὄργια Μουσῶν .. ἐχόρευσε, Πολύβ. 4.20.9 χορεύουσι .. τοὺς .. ἀγῶνας, Εὐμαθ.'Ἰσμ. 10.401 ἐπινίκια χορεύει κ. παθ. 'Ἀριστ.Νεφ. 1510 κεχόρευται γὰρ μετρίως τὸ γε τήμερον ἰδηλ. ἐξετελέσαμεν τὸ μέρος μαεῖ, Πλάτ.Νόμ.655D τὰ ρηθέντα ἢ μελωδηθέντα ἢ καὶ ὀπωσὸν χο- ρευθέντα ἰτὰ ἐν τῇ μμικῇ ὀρχῆσι παρασουθέν- ται' ἢ ὄμ. τὸ μέα. ἐν τῇ αὐτῇ σμ. : Αἰσχ.'Ἀγ.31 ἔγωγε προίμιον χορεύομαι ἰθὰ ἀρχίσω τὴν ἐ- ὀρθήν, θὰ κάμω ἀρχὴν τῆς ἐροτῆς με χορῶν' 8) μτφ. κινῶ, παρακινῶ τινα πρὸς ὄρῃσιν, παρο- τρίζω εἰς χορὸν, κάμνω τιὰ νὰ χορεύσῃ: Εὐρ. 'Ἡρ.686 ὄπῃω καταπαύομεν τὰς Μούσας, αἶ μ' ἐχόρευσαν' ἢ τὸ παθ. μτφ.: αὐτ.878 αὐ τὸν εὐεργέταν ἀποβαλεῖς, ὅλεις μανθίνον λύσασαι χορευθέντ' ἀναάλεις' ἢ φρ. πῶδα χορεύειν =θέβειν εἰς ταχείαν κίνησιν: Φίλιππ.Θεοσ.ΑΠ11.33 ἄβριον ἔρυστήν σκολιὸν πῶδα κισσεχορεύ- σασ, Πρατίν.1.9 τῶν ἀοιδῶν κατῶστας Πιερίε βασιλῆαν ὁ δὲ αὐλῶς ὄστρον χορευέτω καὶ γὰρ ἐσθ' ὀπηρέτας' 9) νεώτ. κ. δημ. μτφ. μτ. αἰτ. προσ. ὄρχομαι μετὰ τινος ἢ λομβῶνα τι- νὰ ὡς ἀσχυροεὐτήν' 10) ρηματ.π. χόρευμα, χό- ρευσις, χορευτής, χορευτρία.

χορευτέτος (ἰ) δημ. τόνος, πόλις, χωρίον ὅπου ἀγαπᾷσι τὸν χορὸν.

χορηγίον (τὸ) ὁ τόπος, ἡ αἰθουσα ἐνθα συνε- ρχόμενοι οἱ χορευταὶ καὶ ὑποκριτοὶ ἐδιδάσκοντο ὑπὸ τοῦ χοροδιδασκάλου τὰ μέρη, τοὺς ρόλους αὐτῶν εἰς δημοσίῳ δοθησομένην παράστασιν' Φρύν.ΑΒ72.17 'χορηγίον' ὁ τόπος, ἐνθα ὁ χο- ρηγὸς τοὺς τε χορούς καὶ τοὺς ὑποκριτὰς ἀνά- γων συνεκράτει, Πολυδ.4.106 'χορηγίον τὸν τόπον, ὃ ἢ παρασκευὴ τοῦ χορηγοῦ': Δημ.403 τὰ τε- λευτατὰ δ' ἐναγισθὸν ἐν χορηγίσι ἄλλοτρίοις ἐπὶ τῷ τριταγιοστέν ἀναπητῶς παρατρεφόμε- νον [δ.γρ. χορηγίον] 2) γεν. ἀσχολεῖον, διδα- σκαλεῖον: Πολυδ.9.42 3) κτ. πλθ. χορηγία τὰ ἐπιθῆσαι στρατεύματος: Πολυδ.1.17.5 εἰς ταῦτην συνήρισαν τὰ τε χορηγία καὶ τὰς δυ- ναμεις, αὐτ.18.5 τὰ δὲ χορηγία καὶ τὴν ἄλλην παρασκευὴν οἱ .. σύμμαχοι πάντες ἠθροῖον' 4) τὸ ταμίειον, θεσσαροφυλάκιον: 'Ἀθην.12.546Α ἐκεῖνον μὲν γὰρ ἢ τε 'Ἀσία δὴλ χορηγία .. τὸ δὲ Διονυσίου χορηγίον παντελὲς ἐν εὐτελέε τι φανεῖ πρὸς ἐκεῖνο σαγκρινόμενον.

χορηγίτης (ἰ) [χορηγῶ] μτφ. ἀντὶ χορηγός βλ.λ.: 'Ἰαμβλ.Πόθ.386.

χορηγία-ατος (τὸ) [χορηγῶ] μτφ. κ. νεώτ. τὸ παρεῖν, καταβάλλειν τὰς δαπάνας διὰ τι: Πλούτ.'Θθ.9 ταῦτα .. ὑπομένειν ἢ Οὐτέλλω λαιμαργίας καὶ οἰσηφλῆσις ἢ τρωφῆς καὶ ἀκο- λασίας 'Θθαῖν τὴν ἡγεμονίαν χορηγία προθε- μένουσ' ἢ νεώτ. ὅ,τι χορηγεῖ τις τι, ἐπίδομα, χρηματικὸν βοήθημα.

χορηγισ-εως (ἰ) [χορηγῶ] πόπ. κ. νεώτ. ἢ καταβολή, παροχὴ τῶν δαπανῶν, τῶν ἐξόδων: Πλάτ.χορηγισιν ποιεῖσθαι, αὐτ. τῶν ἔλων χο- ρηγήσεως [τῆς δαπάνης διὰ τὸ ξύλαι] ἢ νεώτ. ἢ ἐνέργεια τοῦ χορηγεῖν, ἢ παροχὴ: χορηγισί- στρον - ἐπίδοματος.

χορηγητής (ἰ) νεώτ., θηλ. -ήτρια, ὁ χορη- γῶν, ὁ παρέχων τινὶ τι, ὁ χορηγῶς, ἢ ὁ προμη- θεύων, ὁ προμηθευτῆς χρεωδῶν: ὁ χορηγητής τὸ στρατοῦ.

χορηγητή-ῆρος (ἰ) μτφ. ὁ χορηγῶν, ὁ πα- ρέχων τινὶ τι, ὁ χορηγῶς, ἐπὶ τοῦ Θεοῦ: Χρυσμ. Σιβ.7.90 σὺ, πάτερ, σὺ, χορηγητῆρ, ἐπίκουσον, **χορηγῶ** (τὸ) δημ. ἢ ἀσθετος, τὸ δόθεσι.

χορηγία (ἰ) κ. νεώτ. τὸ πούρηγμα τοῦ χορη- γοῦ ἐν 'Ἀθῆναις, κυρ. ἢ ὑπὸ τῶν πλουσιωτέρων πολιτῶν παροχῆ, καταβολῆ τῶν δαπανῶν διὰ τὸν καταρτισμὸν τοῦ χοροῦ καὶ τὴν παράστασιν δρα- ματικῶν ἔργων κατὰ τὴν ἐορτὴν τῶν Διονυσίων, θεωρομένη ὡς ἡ ὑψίστη τῶν ὀηνητικῶν λειτουρ- γιῶν βλ.λ.): Θεουκ.6.16 καὶ ὄσα .. ἐν τῇ πόλει **χορηγίας** ἢ ἄλλῃ τῷ λαμπρύνομαι, Πλάτ.'Ἐπιστ. 362Α ἐάν τι δέη ἐμὲ ἀναλίσκειν εἰς χορηγίαν ἢ τι τοιοῦτον, Ξεν.Οἰκ.2.6 καὶ τὴν πόλιν αἰσθάνε- μαι τὰ μὲν ἦδη σὺν προστάττουσαν μεγάλα τε- λεῖν, Ἰπποτροφίας τε καὶ χορηγίας καὶ γυμνα- σιαρχίας, αὐτ.7.3, Δημ.462 αἰ μὲν .. πλουσιώτα- τοὶ τριπαραχόντες αἰετῶν χορηγίῶν ἀτελεῖς ὑπάρχουσιν, αὐτ.463, αὐτ.465, 'Ἀριστ.Πολιτ.1309Α, 19 βέλτιον δὲ καὶ βουλευόμενος κωλύειν λει- τουργεῖν τὰς δαπανὰς μὲν μὴ χρῆσιμους δὲ λειτουργίας, οἷον χορηγίας καὶ λαμπασρχίας καὶ ὄσαι ἄλλοι τοιαῦται' πρβλ. Πολυδ.4.106' 2) γεν. λειτουργία βλ.λ.], δαπάνη: Δημ.261 τοὺς τριπράρχους καλεῖσθαι ἐπὶ τῇ τριήρῃ σὺν- κειδῆκα ἐκ τῶν ἐν τοῖς λόγοις συντελειῶν, ὅπὸ εἰκοσι καὶ πέντε ἐτών εἰς τετταράκοντα, ἐπὶ ἴσων τῇ χορηγίᾳ χρωμένους' ἢ ἰδ. δαπάνη πρὸς κατασκευὴν τῶν ἀναγκαίων οὐκewan τῆς σκηνῆς θεάτρον: 'Ἀριστ.Ποιητ.1453b, τὸ δὲ διὰ τῆς ὄψεως τοῦτο παρασκευάζειν ἀτεχνότερον καὶ χορηγίας δεόμενον ἔστιν' 3) τὰ μέσα πρὸς παρασκευὴν καὶ διδασκαλίαν χορῶν' ὄθ. γεν. ἀ-

φθονία χρηματικών και ἄλλων μέσων, μεγάλη περιουσία: Ἄριστλ. Πολιτ. 1255α, 14 αἰτίων δὲ ταύτης τῆς ἀμφισβήτησεως, καὶ ὁ ποιεῖ τὸς λόγους ἐπαλλάττειν, ὅτι τρόπον τινὰ ἀρετῆ τυχθάνουσα χορηγίας καὶ βιάζεσθαι δύναται μάλιστα, οὐτ. Η. Η. Νικ. 10, 8, 4: ἥ πολιτείας χορηγία τὰ πρὸς παρασκευὴν καὶ αὐταῖσιν ἀναγκοῖσιντα: αὐτ. Πολιτ. 1325β, 38 οὐ γὰρ οἷον τε πολιτείας γενέσθαι τὴν ἀρίστην ἀνευ συμμετρῶν χορηγίας: 4) μῦθ. κ. νεώτ. χορηγίης, παροχή, προμήθεια, κ. ἴδ. τῶν ἀναγκαιῶν: Ἡσ. κ. Σουῖδ. ἐδόσις, παροχή: Πολύδ. 1, 18, 9 παρείλετο τὰς ἀναράς καὶ τὰν τῶν ἀναγκαιῶν χορηγίαν, αὐτ. 16, 6, αὐτ. 4, 71, 10 ἐπεὶ δ' ἦ τε χορηγία τῶν βελῶν καὶ τῶν ἄλλων τῶν πρὸς τὴν χρεῖαν ἐπιτηδείων ἐνέλιπεν, Διον. Ἄλ. Ρωμ. 4, 19 τὸν ἐπιστασιῶν καὶ τὰς ἄλλας χορηγίας τὰς πολεμικὰς, Ἡρωδιαν. Ἰστ. 7, 3, 3 ἐπὶ προφάσει τῆς περὶ τοὺς στρατιωτὰς χρημάτων συνεχούσας χορηγίας: ἥ ἀφθονος παροχή, ἀφθονία, μτ. ἐνδεικτικῶ ἐπιθ. ἢ ἀπολ.: Ἄριστλ. Πολιτ. 1333β, 17 ὅτι πολλὰ χορηγία γίνεται τῶν εὐτυχημάτων, Σχόλ. Ἄριστλ. Ἀχ. 347 ὄρος χορηγίαν ἔχον πολλῶν, Ἰουκ. Ἀνάχ. 35 καὶ τὸ τοῦ λύχνου φῶς ἀποσπείσασαι οὐκ ἔχον ἀποχρῶσαν τῆς ὄλης τὴν χορηγίαν, Κλήμ. Ἄλ. Προτρ. 46 χορηγία τῶν λόγων, Φιλῶστρ. Εἰκ. 2, 23, 849 φλέβες δ' ἴω ἐπὶ τὰ καίρια τῆς κεφαλῆς ἀναρρεῖ πᾶσα χορηγία τῆς νόσου ἰσάν ὅτι τρέφει καὶ περιβάλλει τὴν νόσον, Ἡρωδιαν. Ἰστ. 8, 2, 6 ὁμοῦ παρέχων τε προσβολὴν τάφρου καὶ χορηγίαν ὕδατος, Λιβάν. Λόγ. 8, 7 χορηγία τῶν τρώων: 5) μῦθ. τὰ πρὸς ἐστίασιν ἀπαιτούμενα, ὁλον ἀκευῆ: Πλούτ. Ἡθ. 692ε, 6) θέαμα παρεχόμενον δημοσίᾳ δαπάνῃ: ἸΔ Μακκ. 2, 4, 14 τοῦ . . . ναοῦ καταφρονούντες καὶ τῶν θυσιῶν ἀμελοῦντες ἐσπευδον μετέχειν ἐν παλαίστρᾳ παρανόμου χορηγίας: 7) νεώτ. συνεκδ. τὸ χορηγούμενον, τὸ παρεχόμενον: βασιλικὴ χορηγία ἰδίᾳ ἐστὶ συνιαματικὸν βασιλεῖα καταβολλόμενον ἐπιόσιον ὑπὸ τοῦ κράτους χρηματικὸν ποσόν, - πολιτικὰ χορηγία (τὰ ὑπὸ τοῦ δημοσίου πρὸς τὸν ἀνάτονον ἄρχοντα καὶ τὰ μέλη τῶν νομοθετικῶν σωμάτων καταβολλόμενα).

χορηγικός - ἡ ὄν κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν χορηγὸν βλ. 2, 2, ὁ τοῦ χορηγοῦ: Ξεν. Ἰέρ. 9, 11 χορηγικαὶ ἀγῶνες ἰαμίλλα μεταξὺ χορηγῶν περὶ τὴν προετοιμασίαν καὶ συγκρότησιν χορῶν, Πλούτ. Ἄριστ. ἡ νίκης ἀναθήματα χορηγικῶς τριπόδας ἐν Διονύσειο καταλείποντες ἰοὺς ἀνέθετον εἰς τὰ θεῶν οἱ νικῶντες χορηγοί.

χορηγίον ἰσόλ. ὄρω. ἀντὶ χορηγείον βλ. 3: Δημ. 40: 2) πᾶν. τὸ οἰκοδόμημα τῆς σκηνῆς: εἰς ἐπισκευὴν θυρώων χοραγίου: 3) πᾶν. τὰ πρὸς τὸ ζῆν: χορηγήσατε (οὐτοῖσι) τὰ χορηγία.

χορηγία - ἴδος ἢ ἡ γυνὴ χορηγία, τίτλος κομφιδίας τοῦ Ἄλεξ.: Ἀθῆν. 7, 287: Ἄλεξις δ' ἐν Χορηγίδι...

χορηγός ἰόλ. ἰσορός, ἡγοῦμαι κ. μ. κ. νεώτ., ὄρω. χοραγός ὁ ἄγων τὸν χορῶν, ὁ ἡγοῦμενος, ὁ ἡγεῖων, ὁ πρῶτος τοῦ χοροῦ, ὁ κορυφαῖος βλ. 2: Πλούτ. 9, 41, Ἀμμων. 148 ἐτοῦ χοροῦ ἐξάρχων: 2) Νόμ. 665Α θεοὺς δ' ἔφαμεν ἑλθούνας ἡμᾶς συγχορευτάς τε καὶ χορηγοὺς ἤμιν δεδωκέναι τὸν τε Ἀπόλλωνα καὶ Μοῦσας, Θεόδωρ., Ἐπιγρ. ΑΠ. 6, 339 Δαμομένης ὁ χοραγός, ὁ τὸν τριπόδ' ὦ Διόνυσε . . . ἀναθεῖς, Λάκ. π. Πλούτ. Ἡθ. 219: δαμωνίδης ταχθεῖς ἐξαχτος τοῦ χοροῦ ὑπὸ τὸν χορὸν ἰστώντος, εὐ γε, εἰπεν, ὡς χοραγέ: ἥ γέν. ὁ ἡγοῦμενος πομπῆς, ὁ ἡγεῖων, πλήθος ὀμίλου πινός: Σοφ. Ἀν. 1147 ἴω πᾶρ πνεδόντων χορῶν ἄστρων ἰσχόλ. ἐτῶν πυρηνῶν ἀστρων ἐπίσκοπε: καὶ γὰρ αἰθέριος τιθεῖσιν, ὡς καὶ Ἐὐρ. ἐν Βάκχοις 1107: φησὶν οὐτόν ἐν αἰθέρι κατοικεῖν. Ἄλλως χοραγέ: τὸν χορὸν ὄγων, ἢ τῶν ἀστρων χορηγέ: κα-

τὰ γὰρ τινὰ μυθικῶν λόγων τῶν ἀστέρων ἐστὶ χορηγός, Εὐρ. Ἐλ. 1454 χοραγέ τῶν καλλιχῶρων δελφίνων, Ἀνών. π. Διον. Ἄλ. Σ. 208, 17, 108 Ἰακχε . . . σὺ τῶνδε χοραγέ: 2) ἐν Ἀθήναις, ἴδ. ὁ καταβάλλων τὴν δαπάνην πρὸς κατάρτισιν χοροῦ καὶ τὴν παράστασιν δραματικῶν ἔργων: Εὐπ. π. Πλούτ. 3, 115 εἰδες χορηγὸν πῶποτε βυρανοπτερον τοῦδε, Ἄντιφ. π. Στρατιωτ. 1, 5 χορηγός αἰρεθεῖς ἰμάτια χρυσαῖα παρασῶν τῶ χορῶ, βίκος φορεῖ, Ἄντιφ. 6, 10 χορηγὸς καταστάθην εἰς Ἐσθρῆγίαν, Λυσ. 21, 1 καταστάσις δὲ χορηγὸς τραγωδοῖς ἀνήλωσα τριάκοντα μνᾶς, Ξεν. Ἀθ. 3, 4 χορηγοὶ διαδικάζουσι εἰς Διονύσια, αὐτ. Ἰέρ. 9, 4, Δημ. 496 οὔτε φυλὴ πῶποτε ἔνεγκειν ἐτόλμησ' οὐδεμὶ' οὐδένα τῶν ὀπ' ἐκείνων χορηγόν, αὐτ. 556, Πλούτ. Ἡθ. 817Β χορηγὸς ἐν Διονυσίοις λοιδωροῦσι: 3) κ. νεώτ. ὁ καταβάλλων τὰ χρήματα ἢ ὁ παρέχων τὰ μέσα πρὸς τινὰ σκοπὸν: Ἡσ. ἐὸ ἐπιδοσι τὴν ἰδίωαν: Δημ. 126 χορηγὸν ἔχοντες Φιλίππων, αὐτ. 408 Φιλίππων χορηγῶ χρώμενος, αὐτ. 1023 καὶ εἰς ταῦτα τὸν πατέρα τὸν ἐμὸν χορηγὸν ἐαυτῆ ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας ἔλασσα καὶ πολλὰ δαπανᾶν ἀναγκάζουσα, Διοχίν. 1, 54 εἰ λήθεται χορηγὸν τῆ βελυρίᾳ τῆ ἑαυτοῦ, Πλούτ. Ἡθ. 705:1 τοὺς τῶν ἀκροαμάτων χορηγοὺς: ἥ ὁ προμηθεῦν τὰ τρόφιμα καὶ πολεμειόδδια, ὁ προμηθευτής: Πολύδ. 2, 44, 3 ὅς ἦν αὐτοῖς σπον εἰ χορηγὸς καὶ μισθοδότης, αὐτ. 8, 9, 2 διὰ τὸ θαυμασίον εἶναι τὴν τῶν βελῶν κατασκευῆν . . . ὡς ἐν Ἰέρωνος μὲν χορηγοῦ γεγονότος: ἥ κ. μ. κ. νεώτ. γέν. ὁ παρέχων, ὁ προμηθεῦν, ὁ χορηγῶν τινὶ τι: Πλούτ. Ἡθ. 717D γενόμενος πολλῶν καὶ καλῶν ὕμνων τῶ θεῶ χορηγός, Λουκ. Πένθ. 20, οὐτ. Νόμ. 33 τὰς . . . ἡδονὰς ἀνοουόνας, ὡς ἀπασῶν φιλοσοφία χορηγός ἐστὶ, Μηναι. 3, 9 Ὁρθρ. Ὡδ. 5 ὁ τοῦ φωτός χορηγός, - ὁ ζωῆς χορηγός.

χορηγῶ - ἔω κ. μ. κ. νεώτ., μέλλ. χορηγῆσω ἸΔημ. 519, ὄρω. ἐχορηγῆσα [κ. ἀντ., κ. κατ-], παροκ. κεχορηγῆκα, παθ. ὄρω. ἐχορηγῆθην, εἶμαι χορηγός, ἡγεμῶν, κορυφαῖος τοῦ χοροῦ, ἡγοῦμαι τοῦ χοροῦ, ἄγω, ὄδω τὸν χορὸν, μτ. ὄωτ.: Σιμων. 148 χορῶ χορηγεῖν, Πλάτ. Γοργ. 482C καὶ χορῶν ὡς χορηγοῖν κ. μτ. γενικ.: οὐτ. Νόμ. 654Α ἢ ὅτι κινεῖται τῆς καὶ χορηγεῖν ἡμῶν τούτους: 2) ὄρω. μτφ. λαμβῶν τὴν ἀρχηγίαν πραγμάτων τινος, προεξάρχων ἐν τινι πράγματι, μτ. γενικ.: αὐτ. Θεαίτ. 179D οἱ . . . τοῦ Ἡρακλείτου ἐταῖροι χορηγοῦσι τούτου τοῦ λόγου μάλα ἐρρωμένως: 3) π. Ἄττ. εἶμαι χορηγὸς βλ. 2, 1, ἐνεργῶ ὡς χορηγός, παρέχω, καταβάλλω τὴν ἀπαιτούμενην δαπάνην πρὸς ἐξάρτισιν δραματικοῦ χοροῦ, ἀπολ.: Ἄντιφ. 2, 2, 12 μεγάλας εἰσφορὰς εἰσφέροντα, πολλὰ δὲ τριπρηροῦντα, λαμπρῶς δὲ χορηγοῦντα, Ξεν. Ἀθ. 1, 13 χορηγοῦσιν οἱ πλοῦσιοι, αὐτ. Ἀπομ. 3, 4, 3, Ἰσοκρ. 19, 36 κάλλιον ἐχορηγῆσαι, ἢ μεγαλοπρεπέσειον τὰς ἄλλας ληγουρίας ἐλητοῦρησσαν, Δημ. 312 χορηγεῖν τριπραρχεῖν εἰσφέρειν, Πλούτ. Θεμ. 5 Θεμιστοκλῆς . . . ἐχορηγεῖ, Φθίνους ἐδίδασκεν, Ἀδειμαντος πρχεν, αὐτ. Ἄλεξ. 29 ἐχορηγῶν γὰρ οἱ βασιλεῖς τῶν Κυπρίων, ὡσπερ Ἀθῆναισιν οἱ κληρούμενοι τὰς φυλάς κ. μτ. συατοχ. αἰτ.: Ἄντιφ. 5, 77 χορηγὸς χορηγεῖ καὶ τέλη κατατίθεισιν, Λυσ. 12, 20 πάσας τὰς χορηγίας χορηγῆσαντας, Πλούτ. Ἡθ. 7, 411, Λουκ. Δημ. Ἐγκώμ. 45: ἥ συνήθ. κ. μτ. προσδιορισμῶ ἀριούτους τὴν ἐορτήν, καθ' ἣν ἐχορηγῆσέ τις: Ἄριστλ. Ἀχ. 1135 ὅς γ' ἐμὲ τὸν Τλήμωνα Ἀθήναι χορηγῶν ἀπέλωσ' ἀδειπον, Λυσ. 21, 2 ἀνδρᾶσι χορηγῶν εἰς Διονύσια, αὐτ. 4 ἐπὶ . . . Εὐκλείδου ἄρχοντος κομψοῖς χορηγῶν Κηφισοδώρω ἐνίκων, Ἰσοκ. 7, 40 χορηγεῖν παιδικῶ χορῶ, Δημ. 535 χορηγοῦντα παισὶν Διονύσια, αὐτ. 565 Παναθηναῖος κεχορη-

γγκα' κ. παθ. : 'Αντιφ.6,13 δπως άριστα χορηγοίντο οι παίδες, Ξεν.'Αθ.1,13 χορηγοισι μὲν οί πλουσίαι, χορηγείται δὲ ὁ δῆμος'. 3) κ. νεώτ. γεν. καταβάλλω τὴν δαπάνην διὰ τῆ ἀρτῶν, παρέχω, προμηθεύω, διευκολύνω, ἐν ἀναφ. πρὸς ἐξωτερικά μέσα κ. ἐσωτερικάς ἰδιότητας, ἀρετὰς κ. γνώσεις, κτ. δοτ. πραγμ. : Αἰσχιν.88,12 ταῖς ἠδοναῖς ταῖς αὐτοῦ χορηγεῖ, Διόδ.Σ.1,73 τοὺς ὑπηρετὰς τρέφουσι, καί ταῖς ἰδίας χρεῖαις χορηγοῦσιν, Λοικ.Παράσ.12 ὁ παρὰ τῆς οὐσίας ἀφθόνως ταῖς ἐπιθυμίας χορηγῶν κ. παθ. : 'Αριστοτλ.ΗΝικ.1179α,11 τοῖς ἐκτός ἀγαθοῖς . . κεχορηγημένον, Πολύβ.4,77,2 βασιλεύει . . πλείοσιν ἀφορμαῖς ἐκ φύσεως κεχορηγημένον πρὸς πραγμάτων κατάκτησιν, Διον.'Αλ.Κρις.5,6,435 συνέσει πολλὰ κεχορηγητὰ, Διόδ.Σ.1,15 διαφόρῳ φύσει κεχορηγημένον πρὸς ἐπίνοιαν' || μτ. αἰτ. προσ. κ. δοτ. πραγμ. παρέχων τῆ ἀφθόνως πραγμάτ. τ. ἰδ. ζωοτροφίας διὰ τὸν πόλεμον, διδοῦ τὰ ἐπιτήδεια : Πολύβ.3,68,8 βασιλῶς μὲν ἐχορῆγε τὸ στρατόπεδον τοῖς ἐπιτηδείοις, αὐτ.5,42,7, αὐτ.10,27,2 τοῖς . . ζωῖος τοῦτοις . . ἄσασαν χορηγεῖ τὴν Ἀσίαν' || ὁμ. κ. μτ. αἰτ. πραγμ. κ. δοτ. προσ. παρέχω τινί τ. : Δημ.1,4,11 ὡς χορηγεῖ ὁ Θεός, αὐτ.Κορινθ.2,9,10 κ. παθ. : 'Αριστοτλ.Πολιτ.129α,33 βούλεται γὰρ ἐκατέρω κατ' ἀρετὴν συνεστάναι κεχορηγημένην Ἰβερναδῶν.Γρηγ. ἐκατέρω πρὸς ἀσιασασιν ἐαυτῆς ἀπαιτεῖ ἀρετὴν ἐφωδισομένην μὲ ὅλα τὰ ἐξωτερικά μέσα), αὐτ.1288β,14 τῶν . . κάλλιστα πεφυκότι καὶ κεχορηγημένῳ τὴν ἀρίστην ἀναγκαῖον ἀρμόττειν, αὐτ.1281β,3 δεῖναι τῶν ἐκ μίας δαπάνης χορηγηθέντων, Θεοδώρ.'Εκκλ.'Ιστ.3 ταῖς ἀρτί χορηγομέναις δωρεαστὰς ἐλιξιζόμενας πιστούμενος'. 4) ρηματ.π. χορήγημα, χορήγησις, χορηγητῆρ, χορηγητής, χορηγία.
χορηγῆς-ιδος (ἡ) ὁ,γρ. ἀντὶ χορηγῆς βλλ. : Καλλ.'Αρτ.13 ἐξήκοντα χορηγῆτας ὡκεανίνος ἰδ,γρ. χορηγιάσι.
χοριαμβικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ἐν τῇ μετρικῇ, ὁ ἐκ χοριαμβίων βλλ. συγκείμενος ἢ ὁ περιέχων χοριαμβούς : 'Ηφαιστ.9 χοριαμβικὸν μέτρον, 'Αριστοτλ.Κ.54, - χοριαμβικά κῶλα.
χοριαμβός(ἰδ) μτγν. κ. νεώτ. ἐν τῇ μετρικῇ, τετρασύνθετος ἐξάσσημος ποὺς συγκείμενος ἐκ τροχοῖαυ [χορλοῦ] καὶ ἰαμβοῦ [-ου-], ἀντιπαθῆς πρὸς τὸν ἀντίσπαστον. [u--u], ἔχων δὲ τὸν μετρικὸν τόνον εἰς τὴν πρώτην ἢ τὴν τετάρτην συλλαβὴν : 'Ηφαιστ.3,3, Τερέντ.1487.
χορικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν χορὸν, εἰς τὴν χορικὴν ὀρχησιν, ὁ τοῦ χοροῦ : Πλάτ.Νόμ.670Α τῆς γρ χορικός Μάουσις ὁ,τις παιδιθεύσθαι δεῖ βέλτιον τοὺς πενήκοντοῦτας, - χορική πόλις. || χορικός ὄψαι τὰ χορικά ἄσματα ἐν τῇ τραγωδίᾳ καὶ κωμῳδίᾳ : 'Αριστοτλ.Πρ.19,15' || κ. χορικὸν μέλος : αὐτ.Ποιητ.2,5' || κ.νεώτ. χορικός [μέλος] ἰδὸ) κ. συγντ.πληθ. **χορικά** [μέλη] ὡς οὐσα, ἄσμα ἢ μέλος προελθὸν τὸ πάλαι ἐκ τῆς ὀρχήσεως, καθ' ἣν αἱ ἀρχαῖαι ἐξέφραζον τὰ συναισθητά τῶν δι' ἐπιφωνημάτων κατ' ἀρχὰς καὶ εἶτα δι' ὀλοκλήρων προτάσεων, ἀναπτυχθὲν ἐν συναφείᾳ πρὸς τελετάς ἑορτῶν πρὸς τιμὴν θεῶν ἢ πρὸς πανηγυρισμὸν νίκης καὶ ὡς ἀποβλέπον εἰς τὸ ὑψηλὸν καὶ μεγαλοπρεπὲς μᾶλλον, ποιοῦμενον κατὰ προτίμησιν εἰς δωρικὴν διάλεκτον διὰ τὴν σεμνότητά καὶ τὸ βάθος τοῦ δωρικοῦ χαρακτήρος καὶ εἰς μακρὰς περιόδους ἐκ στίχων ἀνομοίων, ἐν οἷς ἐπλεόναζον οἱ δοχμα-

καὶ πόδες, ἐπιδεχόμενοι τριάκοντα σχεδὸν παραλογάς' τὸ χορικὸν ἀπέτελεσαν οὕτω πρώτιστον στοιχεῖον τοῦ διθυράμβου καὶ τοῦ δράματος, χορικά δ' ἐπίσης ἄσματα ἦσαν τὰ ἐμβατήρια ἢ ἐνόηλια, τὰ παρβένεια, τὰ ὑπορχήματα, τὰ προσόδια καὶ οἱ παϊάνες· εἰδικῶς ἐν τῷ δράματι [τραγωδίᾳ, κωμῳδίᾳ, αἰσχυρικοῦ δράματι] τὸ χορικὸν ἀντιποστέλλεται πρὸς τὸν διάλογον καὶ τὰ ἀμοιβαῖα μέλη τοῦ χοροῦ καὶ τῶν ὑποκριτῶν· καίπερ δὲ συνήθως χορικά γέγονται καὶ τὰ ἐρρυθμῶς μεθ' ὑποκροῦσεως ἀπαγγελλόμενα ἀναπαιστικά, ἰδίᾳ δὲ ἡ τοῦ χοροῦ παράδοσις καὶ ἡ κατόπιν μεταστάσεως τοῦ χοροῦ ἐπιπάρδοσις, ἐντέλλει δὲ ἡ τροχαίη κατὰ τὸ πλείστον ἔξοδος, ὅλλα κατ' ἔξοχὴν χορικά ἦσαν τὸ ἀδόμενα κατὰ μονοφωνίαν ὑπὸ τῶν χορευτῶν, ἦτοι τὰ μετὰ τὸν πλείοστον ἀνὰ στάσιμα, τὰ ἐξόδια καί, ἐν τῇ κωμῳδίᾳ, αἱ παραβάσεις : 'Αριστοτλ.'Ιππ.589 νίκην, ἢ χορικῶν ἐστιν ἄταιρα, Ξεν.'Απομν.3,4,5 ἐὰν ἐν τοῖς πολεμικοῖς ὡσπερ ἐν τοῖς χορικοῖς τοὺς κρατίστους ἐξευρίσκηται, 'Αριστοτλ.Ποιητ.12], Σχολ.'Αριστοτλ.Νεφ.332 δι' ὧν ἰστροφῶν, ἀντιστροφῶν, ἐπιφῶν] καὶ ἐν ταῖς τραγωδίαις συνειστέθειται τὰ χορικά' || νεώτ. ἐκκλησι. ἄσμα φαλλόμενον ὑπὸ χοροῦ ἐκκλησίας' || οἱ χορικοί [αὐτοὶ] ὡς οὐσα. οἱ ὑπὸ τοῦ χοροῦ αὐτοὶ χρησιμοποιούμενοι : Πολυδ.4,81.
χορικός ἔπιτρο. μτγν. κατὰ τὸν τρόπον τοῦ χορικοῦ, ὡς ἐν χορικό : Αἰλ.Ζ.2,11.
χοριοειδής-οὗς-ές κ. νεώτ. ὁ ὄμοιος πρὸς χορίον βλλ.11, πρὸς τὸν μετὰ τὸν τοκετὸν ἐξερχόμενον πλακοῦντα, τὸ ὕστερο : 'Αριστοτλ.Ζ1 6,3,13 χοριοειδὴς ὕμνη' || μτγν. κ. νεώτ. χοριοειδὴς χιτῶν [ἢ ὕμνη τοῦ ὀφθαλμοῦ] ὁ μέσος ἀγγειοδὴς καὶ τροχοφόρος χιτῶν τοῦ ὀφθαλμικοῦ βολβοῦ κειμένου μεταξὺ σκληροῦ καὶ ἀμφιβληστροειδοῦς, διελουόμενος ὄπισθεν ὑπὸ τοῦ ὀπτικοῦ νεύρου καὶ συνεχόμενος ἔμπροσθεν μετὰ τῆς τριδός : Γαλ.4,530' || ὁμ. χοριοειδὴς [ἢ λεπτή] μνήνηξ ὁ ἀγγειοειδὴς χιτῶν ὁ περιβάλλων τὸν ἐγκεφαλικὸν καὶ τὸν νωπίστον μυελὸν ὑπὸ τὴν σκληρὰν μνήνηγα καὶ συναπτόμενος ἐξωθεν μὲν μετὰ τῆς ἀραχνοειδοῦς, ἐνδοθεν δὲ χωριζόμενος ἀπὸ τῆς ἐγκεφαλικῆς καὶ μυελικῆς οὐσίας διὰ σχισμοειδοῦς λεμφῶδους χώρου, τὸν ὑποχοριοειδοῦς : αὐτ.' || νεώτ. χοριοειδὴς φλέψ κλάδος τῆς ἐσῶ ἐγκεφαλικῆς φλεβὸς ἀποχευτῶν τὸ αἷμα τῶν χοριοειδῶν πλεγμάτων' || ὁμ. χοριοειδῆ πλέγματα δύο ὀμνωμέναις ἀγγειοθριβεῖς ταινίαι, αἱ σχηματίζουσαι ἢ χοριοειδὴς ἢ λεπτή μνήνηξ ποραιοσυσμένη ἐντὸς τῶν πλεγμάτων κοιλίῶν τοῦ ἐγκεφάλου.
χοριοειδῆς-ιδος (ἡ) νεώτ. φλεγμητὴ τοῦ χοριοειδοῦς, εἰς ἐξιδρωματικὴ ἢ πρῶδης.
χοριοειδοτριχοειδὴς ὕμνη ἰδὸ) νεώτ. ἱστρο. μία τῶν ἐσωτερικῶν σπιδῶν τοῦ χοριοειδοῦς ὀμνωμένη τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἔχουσα ἐξωθεν μὲν τὴν ἀγγειακὴν σπιδάδα, ἐσῶθεν δὲ τὸν ὀλοσειδῆ ὕμνη τοῦ χοριοειδοῦς καὶ συνιστάμενη ἐκ τριχοειδῶν ἀγγείων μὲ ἐύριν αὐτὸν καὶ ἐλάχιστον μεσοδίστημα.
χοριοειδοθηλίωμα-ατος [ἰδ] νεώτ. νεοπλασμα ὁμοιον πρὸς τὸν καιοθηθέστερον καρκίνον τῆς μήτρας προερχόμενον ἐπὶ τῶν ἐμβρυϊκῶν κυττάρων καὶ ἐκ τῶν ἐπιθηλίων τῶν χορικών λαχῶν.
χορίων ἰδὸ) κ. νεώτ. ὁ ἐξώτατος τῶν ὕμνων τῶν περιβαλλόντων τὸ ἔμβρυον ἐν τῇ μήτρᾳ καὶ ἐξερχόμενος μετ' αὐτὸ κατὰ τὸν τοκετὸν, ὁ πλακοῦν, τὸ ὕστερο : 'Ιππ.238β, 'Αριστοτλ.Ζ1 6,3,14, αὐτ.10.] χορίον καὶ ὀμνωμένη ἰδιο:περὶ ἕκαστον γίνονται τῶν ἐμβρυῶν, καθ' ἅπερ ἐπὶ τῶν τετραπόδων, αὐτ.9,5,9, Θεοδώρ.ἀπ.175, Διοσκ.3,167, Γαλ.5,286, αὐτ.3,193, αὐτ.2,278 τὸ χορίον μὲν συνστήκεται ἐκ δύο φλεβῶν καὶ δύο ἀρτηριῶν καὶ κέρπτου τοῦ καλοῦμένου οὐροχοῦ' 2] νεώτ. ἡ ἀμέσως ὑπὸ

τὴν ἐπιδερμίδα σπῆδας τοῦ δέρματος κάτωθεν τῆς ὀπίσης ἀπλοῦται ὁ ὑπόδαριος συνδετικός ἰστός· 3) ὁ ὕμνὸς ὁ περιβάλλων τὸ φῶν ἐσωθεν τοῦ φλοιοῦ· Ἀριστλ.ΖΓ 3,2,25, αὐτ.ΖΙ 6,3,14· 4) κ. μ. μον. πᾶς ὕμνὸς τῶν ἐντέρων ἢ ἐντοσθίων· Γεωπ. 19,2,17 κύων δὲ σοὶ ἀκολουθεῖται, ἐάν κυνὸς ἐπέρω χόριον εἶς πανλὶν ἐνδύσας προσοφφράνης αὐτὸν· 5) ὄθ. κτ. πληθ. χόρια ἔδεσμα παρσκευαζόμενον ἐκ τῶν τοιούτων ὑμέταν πληρωμένον διὰ γάλακτος καὶ μέλιτος· Κρατίν. Ἀδῆλ. 158, Ἀριστφ.ἀπ.476, Ἀλεξ.Πανν.Ι,16, Θεόκρ.9,19 ἐν πυρὶ δὲ δρυῖν ἄρια ζεῖται, αὐτ.10,11 χαλεπὸν χορῶν κύνα γεύσασαι ἱερθλ. παροιμ. ὅταν ὁ σκύλος γλυκαθῆ στὴν πάσπαλι, ἢ τὸ σκύλλο σκότωσε ἢ τὸ μύλο γκρέμισαι.

χόριος (ὁ) ὄ.γρ. τοῦ χορεῖος βλ.Δ.2).

χοριότροχοῖδης σπῆδας (ἡ) νεώτ. ἀνατομ. μία τῶν τεσσάρων σπῆδῶν, ἐξ ὧν συγκοιταί ὁ χοριοειδῆς χιτῶν τοῦ ὀφθαλμοῦ.

χοριταίη (αἱ) Ἑπιγρ. αἰ χορηαί: Ἑπιγρ. Ἀνδανίας.

χοριτίς-ιδος (ἡ) ἡ μτγν. ποι. ἡ χορεύουσα κόρη, ὄρχηστρίς, χορεύτρια· Καλλ. Ἀρ.13 ἐξήκοντα χοριτίσας Ὠκεανίως, αὐτ.Δῆλ.306 αἱ δὲ ποδὶ πηλοσσαοὶ χοριτίδες... ὄδας, Νόνν.Δ,1,504.

χοροβατία (ἡ) μτγν. τὸ βαινεῖν, τὸ πορεύεσθαι εἰς τὸν χορὸν· Ἡρωιδων. Ἐπιμ.152.

χοροβατῶ-ἔω λεξ. κ. μ. μον. βαινω, πορεύομαι, πηγαίνω εἰς τὸν χορὸν· Σουίδ. 2) μον. χορεύω σημηνικάς· Εὐστ.Πον.124,4. εἰ ἀληθῆς ὁ φίλος, εἰ μὴ χοροβατῆ σημηνικάς, αὐτ.185,90· κ. μτ. αἰτ.: αὐτ.279,20 τὴν τυραννίδα χοροβατήσαντες.

χορογραφία (ἡ) νεώτ. σύστημα καθ' ὃ παρίστανται δι' εἰδικῶν σημείων τὰ βήματα, τὰ σχήματα καὶ αἱ κινήσεις χοροῦ τινος, ἡ τέχνη τοῦ συνθέτειν, γράφειν καὶ ἀπεικονίζειν ἐπὶ τοῦ χαρτοῦ δι' εἰδικῶν σημείων τὰ βήματα, τὰ σχήματα καὶ τὸς κινήσεις χοροῦ ἢ χοροδράματος.

χορογραφικός-ἡ-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν χορογραφίαν βλ.λ.

χορογράφος (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ἔσφ.γρ. τοῦ χορογράφου ἐν Λουκ. Ἀλεξ.δ' 2) νεώτ. συνθέτης χοροῦ ἢ χοροδράματος· 3) ὁ μ. ἐπινοητής ἐφευρέτης νέου εἴδους ὀρχήσεως· 4) ὁ μ. τεχνιγράφος εἰς τὰ τῶν χορῶν.

χοροδρασκων (τὸ) μτγν. τὸ φυτὸν σφονδύλιον βλ.λ.3· Ψιδιοκ.3,90.

χοροδέκτης (ὁ) ἔσφ.γρ. τοῦ χοροδέκτης π.Σουίδ.

χοροδιδασκαλεία (ἡ) τὸ νεώτ. κ. δημ. σχολῆ ἐν δημοσίᾳ αἰδοῦσα ὅπου διδάσκονται ὑπὸ χοροδιδασκάλου οἱ διάφοροι χοροί.

χοροδιδασκαλία (ἡ) κ. νεώτ. ἡ τέχνη τοῦ χοροδιδασκάλου· Πλάτ. Ἀлк.Ι,125Ε ἡ χοροδιδασκαλία ποιεῖ ὄρχην κοινωνοῦντων ὄδης.

χοροδιδασκαλεῖός-ἡ-όν ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν χοροδιδασκάλον ἢ τὴν χοροδιδασκαλίαν· ὄθ. ἡ χοροδιδασκαλικὴ ἱτέχνη ὡς οὖσα ἢ χοροδιδασκαλία· Πλάτ. Ἀлк.Ι,125D.

χοροδιδάσκαλος (ὁ) κ. νεώτ. ὁ διδάσκων τὸν χορὸν, ὁ γυμνάζων αὐτὸν εἰς τὴν μετὰ τὸν προσήκοντος ρυθμοῦ ὄρχησιν καὶ ὄδῶν καὶ παρασκευάζων αὐτὸν διὰ τὰς ἐν τῷ θεάτρῳ δημοσίας παραστάσεις, διδάσκαλος τοῦ χοροῦ· Ἀριστφ. Ἐκκλ.809 Καλλιμαχος ὁ χοροδιδάσκαλος, Πλάτ. Νόμ.812B, αὐτ.655A, Ὀλυμπ. Ἀлк.Ι,179 ὁ χοροδιδάσκαλος ἀρχεὶ τῶν ἀδελπτῶν τῶν ἡγουμένων τῶν ἑβδότων· 2) νεώτ. ὁ διδάσκων ἐπ' ἀμοιβῆ, ὁ ἐκμαυθάνων διαφόρους χορούς.

χοροδραμα-ατος (τὸ) νεώτ. σημηνὸν ἔργον κατὰ τὸ ὅποιον οἱ ὀπκορατῆ ἐκφοράζουσιν οἰσθήματα καὶ πάθη δι' ὄρχηστικῶν βημάτων καὶ σχημάτων μετὰ μουσικῆς συνοδείας, ἃ χορομῖμος, χορομελόδραμα, μιμῶρχημα, μπαλλέττα.

χοροειδῆς-οὐς-ές ἔσφ.γρ. τοῦ χοριοειδῆς βλ.λ. ἐν Ἀριστλ.ΖΓ 3,2,22.

χοροσεπιρτίδης (ἡ) νεώτ. χορευτικὴ ἔσπερις. **χοροήθης-οὐς-ές** ποι. ὁ εἰθισμένος εἰς τὸν χορὸν, εἰς τὴν χορικὴν ὄρχησιν· Ὑμν. Ὀμ.183, Ὑμν. Πάν.19,3 ἀρμυεὶ φοιτᾷ χοροήθει νύμφαις.

χοροθαλής-οὐς-ές μτγν. ὁ θάλλων, ὁ λαμπρῶν, ὁ ἐκπρέπων, ὁ διαπρέπων ἐν τῷ χορῷ· Ἀντίπ. ΑΠ 6,287 χοροθαλέας κούρας.

χορομανής-οὐς-ές ἐπ. τ. τοῦ χορομανῆς· Ὀρφ. Ὑμν.52,7 χορομανεῖς ἡγέτα κώμων, Μάξ.Καταρχ 496 χορομανεῖος Ἰοδάκτου, Τζέτς.Χιλ.4,181.

χορομανία (ἡ) μτγν. ἐπ. τ. τοῦ χορομανία, μανωδῆς ἀγάπη τοῦ χοροῦ· ΑΠ.289.

χοροίτης-ιδος (ἡ) ἔσφ.γρ. τὸ χοροίτης βλ.λ. **χοροιτυπία** (ἡ) εἰδὸς τι ὀρχήσεως καθ' ἣν ὁ χορεύων, ὁ καλούμενος χοροίτυπος, ἐζηττε βαρέως τὸ ἔδαφος διὰ τῶν ποδῶν του ὡς ὁ βεβυσσῶν· Ἰλ.Ο 261 φεύσεται τ' ὄρχησται τὴν χοροιτυπίην ἄριστον, Λεωνίδ.Ταρ.ΑΠ 7,448, Ἀντίπ.Θεσσα. ΑΠ 9,82, Πανύσσις π. Ἀθῆν.2,37Α ἐν δὲ χοροιτυπῆς (ἐρατὸν μέρος) ἐν δ' ἰμερτίης φιλόδητος.

χοροίτιος-ον ποι. ὁ παλιττόμενος, ὁ παιζόμενος πρὸς χορὸν ἢ πρὸς τὴν χορικὴν ὄρχησιν· Ὑμν. Ἐρμ.31 ἐράσσα (χέλυ), χοροίτιος.

χοροίτιος-ον ἐπ. τ. τοῦ χοροίτιος βλ.λ. ὁ κατὰ τὸν χορὸν κτυπῶν τὴν γῆν, ὄθ. γεν. ὁ χορεύων, ὁ ὀρχούμενος· Πινδ.ἀπ.57, Ὀμπ. Ἀλ.3,250, Νόνν.Δ 44,54, αὐτ.45,24 εἰθὼν ἀείδουσα χοροίτιον ἱχνος ἐλίξω, αὐτ.46,120.

χοροιτυπῶ-ἔω μτγν. τύπτω, πηλτῶ τὸ ἔδαφος χορεύων· Ὀμπ. Ἀλ.1,472 θρώσκοντες θύνουσι χοροιτυπέουσιν ὁμοιοί, αὐτ.Κυν.4,310.

χοροκάλη (ἡ) ἔσφ.γρ. παλαιὸν ἐκδῶ, ὀπκορατῆσθαι εἰς χορῶν κολῆ· Ἡσ. ἐκαλῶς χορεύουσα ἐν Ἰλ.Π 180.

χοροκιθαρεύς-ἔως (ὁ) Ἑπιγρ. χοροκιθαριστής.

χοροκιθαρίζω μτγν. παίζω κιθάραν πρὸς χορὸν· Μακροδ.706.

χοροκιθαριστής (ὁ) μτγν. ὁ παίζων τὴν κιθάραν ἐν χορῷ, πρὸς χορὸν· Σουετών. Domit.4.

χοροκτόνος-ον ὁ κτείνων, ἀφανίζων, καταστρέφων τὸν χορὸν· Στράτ.π.Σχόλ. Ἀριστφ.Βάτρ.406 τοῦ χοροκτόνου Κινσίφου.

χοροκυτία (ἡ) ὀχλὸς ἃ. χοροιτυπία βλ.λ. Σχόλ. Ἀριστφ.Λυσ.1309.

χορολέκτης (ὁ) μτγν. ὁ ἐκλέγων τὰ κατὰλληλα πράγματα πρὸς συγκρότησιν χοροῦ· Αἰλ.ΖΙ 11,1,15,5 δίδωσιν ὄπερ οὐν στρατηγὸς τὸ σύνθημα καὶ χορολέκτης τὸ ἐνδόσημον, Πολυδ.4,106.

χορομανῆς-οὐς-ές κ. νεώτ. ὁ ἐμμανῶς ἀγαπῶν τὸν χορὸν, ὁ ἐμφανῶν χορομανίαν βλ.λ.1) Ἀριστφ.Θεσμ.961 χορομανεὶ τρῶψι.

χορομανία (ἡ) νεώτ. ἡ ὑπέμετρος ἀγάπη τοῦ χοροῦ· 2) ἱατρ. ἡ χορεία βλ.λ.

χορομῖμος (ὁ) νεώτ. τὸ χοροδραμα.

χοροῦδης ἐπιρρ. εἰς τὸν χορὸν· Ἰλ.Γ 393 οὐδὲ κε φαίης ἀνδρὶ μαχησόμενον τὸν γ' ἔλθειν, ἀλλὰ χοροῦδης ἐρχεσθ'.

χοροῦνικός-ον ὁ ἐν τῷ χορῷ νικῶν, ἐν χρ. μ. ὡς κῆρ. ὄν.· Ἀλεξ. Ἀποδ.1 Χοράνικος ὁ ποιητῆς ὄδι.

χοροῦνιων-ονος-ον ὁ παίζων ἐν τῷ χορῷ, ἐν τῇ χορικῇ ὄρχησει, ὁ ὀρχούμενος εὐθύμως· Ὀρφ. Ὑμν.23,2 Ἠρέρας νύμφαι... χοροπαίγμονες, ὀγροκίλευθοι.

χοροπαίκτης (ὁ) μτγν. ὁ χοροπαίγων βλ.λ. Μύριων.ΑΠ 6,108 κερασοὶ χοροπαίκτη Πάνες.

χοροπήδημα-ατος (τὸ) νεώτ. κ. δημ. πῆδημα, ἀναπήδημα ζῶηρον, οἰκτῆρμα ἰδίᾳ ἐκ χαρᾶς.

χοροπηθητικός-ἡ-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ χοροπήδημα βλ.λ.

χοροπηθητής (ὁ) δημ. ὁ χοροπηδῶν.

χοροπηδή-άω νεώτ. κ. δημ. ηηδῶ μέ ρυθμόν ἢ μέ ζωρηδῶτα χορευτικῶν, χορεῖω : Πηποδ. Χριστ. Διηγ.β ἰδόντα τὴν χορὰν τῆς μάμης των ἄρχισαν νά χοροπηδῶνιν, Ζερφ. Τραγ.ΚΚ 12,5 στοιχειά, νεράιδες χοροπηδῶν, Βλαχογ.Παληκ.32 τὴν κάνει ἀπὸ μιᾶς ὅ ἄλλη δασωμένη τούφα νά χοροπηδᾷ, Καρκβ.Ζητ.47.

χοροπηκῆς-οὐς-ές μτν. ποι. ὁ πλέκων, ὁ συμπλέκων, ὁ συνιστῶν, ὁ συγκροτῶν χοροῦς ἢ ὁ μετὰ χορῶν πεπλεγμένος : Νόνν.Δ 6,49, αὐτ.14,33.

χοροποιία (ί) μτν. ἡ σύστασις, ἡ συγκρότησις καὶ διάταξις χοροῦ : Πουλιδ.4,106.

χοροποιός-όν ὁ καθαρῶζων, ὁ συγκροτῶν χορῶν, χορολέκτης : Ξεν. Ἀγνα.2,17 θεοῦ ἐτάχθη ὑπὸ τοῦ χοροποιοῦ τὸν ποιάνα τῷ θεῷ συνεπέτελει, Ἐπιγρ. 2) ποι. ὁ ἀγων, ὁ ἡγουμένος, ὁ ἡγέτης τοῦ χοροῦ : Σοφ. Ατ.699 ὡ θεῶν χοροποιῖ ἀναξ, Εὐφρ.Φοίν.788, Ἀριστοφ.Βάτρ.353.

χορός (ί) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. σύνολο ρυθμικῶν κινήσεων τῶν ποδῶν καὶ τοῦ σώματος ἐκτελουμένων πρὸς τέρψιν, ὀρχηγαί : ἐκ τοῦ Ὀμ. καὶ τοῦ Ἡσιόδ. ὀλίγα δυνάμεθα νά συναγάγωμεν περὶ τοῦ χαρακτῆρος τῶν χορῶν, πλὴν ὅτι ἦσαν ἐν χρ. ἐν τοῖς συμποσίοις κατὰ τὰς εὐχάρας καὶ ἐν ἀλλοῖς περιστάσεσι φαειδρότητος καὶ χορᾶς ἰσθβλ. Ἰλ.Π 192 μετὰ μελοποιήσιν ἐν χορῷ Ἀστέμιδος, Ὀδ.Θ 248 αἰεὶ δ' ἦμιν δαῖς τε φίλη κίθαρις τε χοροί τε, Ἡσιόδ. Α 272 τὰ δ' ἄνδρες ἐν ἀγλαΐαις τε χοροῖς τε τέρψιν ἔχον) συνη. τὸν χορὸν ἐκτελοῦσι νεονίαι καὶ νεάνιδες Ἰλ.Ο 508, Ὀδ.Σ 193, χόρις δὲ καὶ κάλλος περιγράφονται ἐν σχέσει πρὸς τὸν χορὸν Ἰλ.Π 392, αὐτ.Π 180) οἱ χοροὶ συνωδούντο ὑπὸ μουσικῆς καὶ πιθανῶς ἐτελοῦντο διὰ κανονικῶν βημάτων καὶ ρυθμικῶν κινήσεων τοῦ σώματος ἢ τῶν χειρῶν ἐν τοῖς εἴτα χρόνοις ἢ χορικῇ ὀρχηγαί προσέλαβε βηρακειτικῶν καὶ δημάτων χαρακτῆρα, ἀρχὴ δὲ τοῦτο ἔγινε παρὰ τοῖς Δωριεῦσι καὶ τὸ τέλειον εἶδος ὑπῆρξεν ὁ κύκλιος χορὸς ἢ διθύραμβος, τελευτώντας ἰδ. περὶ τὸν βωμόν τοῦ Διονύσου ἐν Ἀθήναις, ἀλλὰ καὶ περὶ τοῖς βωμοῖς ἄλλων θεῶν ἐπέμπονον δὲ δημοσίᾳ δαπάνῃ πολῖται εἰς Ἄθλον, αὐτ. εἰς ἄλλους ἱεροῦς τόπους Ἰσοκ.3,104, ὀπῆρχον δὲ καὶ θεοὶ ἐξίλεουσμένοι διὰ τοιαύτων χορῶν Ἰ.Ηρ.5,83) ὁ τοιοῦτος χορὸς, δηλ. ὁ κύκλιος ἢ ὁ διθύραμβος, ἦτο τὸν χαρακτῆρα καθαρῶς λυρικός, ὁτὲ μέν σοβαρόν καὶ σεμνοπρεπῆς, ὁτὲ δὲ φαειρὸς, τελοῦμενος ὑπὸ νέων ἀγάμων ἰαυτ.3,48, ἢ ὑπὸ παιδῶν Ἰ.Ισατ.67,30, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ πρᾶσθυμένων τῶν ἡλικίαν Ἰ.Πλάτ.Νόμ.655B, Ξεν.Ἑλλ.6,4,16) ὁ συνήθης ἀριθμὸς τῶν προσώπων, ἔξ ὧν ὁ χορὸς συνεκίετο ἦσαν πενήτηκοντα Ἰ.Σιμων.148, Σχόλ. Αἰσχίν.12,5) ἐκ τοῦ διονυσιακοῦ χοροῦ ἔλαβεν ἀρχὴν τὸ ὀπτικὸν δράμα, ὅπερ κατὰ πρῶτον συνεκίετο ἐξ ἄλλων διηγῆσεων κατὰ τὰ διαλείμματα τοῦ χοροῦ, τὰ ἐπεισόδια· αἱ διηγῆσεις αὐτοὶ ὄνηγ, ἔλλοντο ὑπὸ ἐνὸς μόνου ἠποκριτοῦ, ἀλλὰ πιθανῶς ἐν εἰδει διαλόγου πρὸς τὸν χορὸν ὁ δραματικὸς χορὸς διεκρίνετο εἰς δύο κύρια εἶδη, τὸν τραγικὸν χορὸν, συγκείμενον ἐκ 15 προσώπων, τῶν τραγωδῶν Ἰ.Αριστοφ.Ἐρ.805, αὐτ. Ὀρν.727, καὶ τὸν κωμικὸν, συγκείμενον ἐξ 24, καλούμενον τραγικόν, τραγωδῶν ἰαυτ. Ἀχ.628, αὐτ.834) καὶ διατεταμένον εἰς ἐξ γραμμὰς Ἰ.Σχόλ. Ἀριστοφ.Ἐρ.733 «Κρατίνος δὲ ἐν τῇ Πυλαίᾳ δηλοῖ ὅτι ἐξ ἐστὶ ζυγὰ τοῦ χοροῦ»· ὅταν ποιητῆς τις ἐπέβη, νά παρουσιάσῃ εἰς τὴν σκηνὴν ἔρχον τι, ἔπροσε πρῶτον νά ζητήσῃ παρὰ τοῦ ἀρχοντος χορὸν, ὁ ὁποῖος καὶ παρῆχετο εἰς αὐτὸν συνήθειά, ἢ δὲ πρὸς τοῦτο ἀναγκαῖα μεγάλη δαπάνη κατεβάλλετο ὑπὸ εὐπόρου πόλιτος, τοῦ χορογού) παρεχομένης δὲ τῆς ἀδείας ὑπὸ τοῦ ἀρχοντος πρὸς κατορτισμὸν χο-

ροῦ Ἰ.Αριστοφ.Βάτρ.94, αὐτ.Ἐρ.803, αὐτ.807), ὁ ποιητῆς ἐξέλεγε τὸ ἀναγκαιοῦτα πρόσωπο ἐκ τῆς φυλῆς εἰς ἣν ἀνήκε Ἰ.Αντιφ.142,34, Ξεν.Ἰέρ.9,4), τὸ ὅποια τακτικῶς ἐμμελῶντο εἰς ὀρχηγαί καὶ ὠδὴν συνηκῆς παρ' αὐτοῦ τοῦτοῦ τοῦ ποιητοῦ, καλούμενον χοροδιδασκαλίον ἐν τῇ τραγωδίᾳ ὁ χορὸς παρέμεινε μέγιστος οὐδὲ τι ἐτελείων, ἀλλ' ἐν τῇ κωμῶδιᾳ ἦτο ἐν μικρῷ χρ. μετὰ τὸ 400 π.Χ. περίπου· αἱ ὑπερὶ τοῦ χοροῦ ἐξηρημαῖαι ἦσαν τὸ κριτήριον τῆς ἐπιτυχίας τοῦ δράματος : Ἰλ.Γ 392 οὐδὲ κὲ φαίης ἀνδρὶ μαχησάμενον τὸν γ' ἐλθεῖν, ἀλλὰ χορὰνδε ἔρχεσθ' ἢ ἐ χοροῖο νέον λήγοντα καθίζειν, αὐτ.Π 180, Ὀδ.Θ 248, Ἡσιόδ. Α 272, Ἡρ.3,48 Ἰσασαν χοροῦ παρθένων τε καὶ ἡθῆων, Αἰσχ.Ἔμ.307, αὐτ. Ἀγ.23, Σοφ.Ἡλ.289, Ἀριστοφ. Ὀρν.219, αὐτ. Θεομ.958, Πλάτ.Γοργ.482B, Ξεν. Ἀπομν.4,3, Κδ Λουκ.15,25 καὶ ὡς ἐρχόμενος ἤγγισε τῇ οἰκίᾳ ἤκουσε συμφωνίας καὶ χορῶν, Ἰ.Πολιτ. Ἐκλ. Τραγ.161, ἔδγατε ἀγρία στὸ χορὸ, κούριστα στὰ τραγοῦδία, Σολωμ. Ἐβν. Ὑμν.83,4 στὴ σκιά χειροποιισμέναι, στὴ σκιά βλέπω καὶ ἐγὼ κρινουδῶχτυλας παρθέναις θεοῦ κάνουνο χορὸ, αὐτ. Ἐλ.Πολ.3,6,1 ἐστρη' ὁ Ἔρωτας χορὸ μὲ τὸν ἔξανθον Ἀπρίλην) ἢ νεώτ. χορὸς κεφαλῶν ὁ καθ' ὃν αἰ χορευταὶ διασκευάζου τὴν κεφαλὴν των κωμικῶς ἢ κατὰ τὴν πορφήν ἱστορικῶ ἢ ἄλλου γνηστοῦ προσώπου) ὁ δημ. φρ. πιάων-στή-νην τὸ χορὸ λαυθῶνα μέρος εἰς χορῶν, χορεῖω) ὁ φρ. μθ. μῆκε στὸ χορὸ ἀνεμείχθη ἢ παρεσύρη εἰς τὴν ὑπόθεσιν) ὁ μ. κατὰ τὸν τοῖχο τὸ χορὸ ἰχρεῖται μεγάλη προφύλαξις) ὁ παροιμ. δημ. ἀγάνας ἢ Μάρω τὸ χορὸ ἰδ. ἀρσαε τῆς ὁ χορᾶς) καὶ ἦνρε καὶ ἄντρα χορευτῆ ἰεπὶ συμφωνίας χορακτῆρων καὶ κλίσεων δύο συντηρόφαν ἢ ἐπὶ πάθους τῆς συνεργείᾳ ἢ ἐνοχοῦμενου) ὁ μ. ὁποῦ ἴαι ἀπόξω ἄπ' τὸ χορὸ πολλὰ τραγοῦδία ἔχει ἰδ ἀγνοῶν τὰς δυσκολίας μιᾶς ἐργασίας ἢ μιᾶς ὑποθέσεως δὲν δυσκολεῖται νά ἐκφέρῃ αὐστηρὸς κρίσεις ἢ νά διῆρη προχέουρας συμβουλάς) 2) κ. νεώτ. ὁμός ἢ αἴμα ἐκ χορευτῶν καὶ αἰοῖδων : Ὑμν. Ἀπρ.118, Πινδ.Ν 5,23 πρόφρων δὲ καὶ κελνοῖς θεῶδ' ἐν Παλλῷ Μοισῶν ὁ κάλλιστος χορὸς) 3) μον., νεώτ. κ. δημ. ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ γλώσσῃ, ὁμοιος ἀνθρώπων φρόντων ὁμοῦ ὕμνων ἐκκλησιαστικῶς, τὸ σύστημα τῶν ἐν ταῖς ἐκκλησιαῖς φρόντων : Ἐσαδοτ.3, 1060C, Μόσχ.Α 3096D, ὁ δεξιὸς καὶ ἀριστερὸς χορὸς) ὁ νεώτ. φρ. ἐν χορῷ ἐπὶ ἀνθρώπων ὁμοιοῦντων ἢ κραυγαζόντων, ὅλοι ὁμοῦ, μὴ φωνῆ) 4) νεώτ. κτ. συνεκτ. ὁμοιος, ὁμός προσώπων : ὁ χορὸς τῶν ἀγγέλων πρβλ. χορεῖω) 5) ἔνν. ἀβροῖσμα, σύνολον : Σοφ.ἀπ.700 χορὸς ἰχθῶων, Ἐὐρ. Ἀρ.925 χορὸς δὲ καλλίμωρος εἰσθήκῃ τέκνον πατῆρ τε Μεγάρω γ', Πλάτ.Πρωτ.315B, αὐτ.Θεαίτ. 173B' κ. ἐπὶ πραγμ. : Διονυσ. Ὑμν.2 χορὸς ἀστρων' ὁ χορὸς σκευῶν οἰρᾶ σκευῶν, ἀγγελίων : Ξεν.Οἰκ.8,20) ὁ χορὸς θανάτων σειρά καλῶμων, ἐπὶ τῆς σφίγγος τοῦ Πανός : Κόλουδ.24) ὁ χορὸς φρόντων σειρά φρόντων, 88, αἱ πρόσθιοι χοροὶ οἱ πρόσθιοι φρόντες : Ἀριστοφ.Βάτρ. 548) ὁ ἀρχ. παροιμ. ποθ χοροῦ τῶξμεν αὐτό ; εἰς ποῖαν θέσον, εἰς ποῖαν τάξην νά θέσωμεν αὐτό ; Πλάτ.Εὐθ.279C) 6) μον., νεώτ. κ. δημ. τὸ μέρος τοῦ εὐθὸς ἴστανται οἱ κάλοι : Μόσχ.Α 2988B, αὐτ.С) 7) τῶσιος πρὸς ὀρχηγαί, χοροστασί, χορευτορῆς : Ἰλ.Σ 590 ἐν δὲ χορὸν ποικίλλαις . . ἀμφιμυθίας, Ὀδ.Θ 260 λείπωντα δὲ χορῶν, αὐτ.Μ 4 ὄδ' τ' Ἡὸς ἄριενεῖς οἰκία καὶ χορὸ ἦσαν, αὐτ.318, Διγεν. Ἀκρ.3912 χορὸς οἰκίας ἐξῆσαν ὀπῆρχεν ἐκ τοῦ τείχους) 8) ἐν Σπάρτῃ, ἡ ἀγορὰ : Πλουτ.3,11,9 «Σπαρτάτας δὲ ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς Πυθαεῶς τέ ἐστιν Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος καὶ

Λητούς ἀγάλματα. χορός δὲ αὐτός ὁ τόπος καλεῖται πάς.

χοροστάθην ἐπίρρ. μον. κατὰ τρόπον, ἐν σχήματι χοροῦ : Πρῶδρ. κτ. Ροδ. κ. Δοσιακλ. 4,174 τούς δακτύλους πλεξάμενοι κύκλωσι καὶ χοροστάθην. **χοροστάς**-ιδος (ή) μτγν. ποι. ἐσθρὴ τις τελομένη μετὰ χορευτικῆς ὀρχήσεως : Κολλ. ἀν. 230.

χοροστασία (ή) μτγν. κ. νεώτ. ἡ οὐστασις καὶ ἐκτέλεσις χοροῦ, δθ. χορός, ὀρχησις : Καλλ. Λουτρ. Παλλ. 66, ΑΠ 7,613, αὐτ. 9,603. Ἐπιγρ. 2) νεώτ. ἐκκλ. ἡ πράξις τοῦ χοροστατῶν Βλ. λ. 2).

χοροστασίω (τοῦ) ἰδὸν κ. δημ. τόπος ὅπου γίνονται χοροί, χορευταριά : Καρκβ. Ζητ. 47 ἐχοροπηδοῦσαν στὸ χοροστασί μετὶ τῆς γυναικῶν τους 2) νεώτ. ἡ θέσις, τὸ μέρος ὅπου ἴσταται ὁ χορός τῶν φιλῶτων ἐν χριστιανικῷ νεώτ.

χοροστασάδ (τοῦ) δημ. ἡ χοροστασία βλ. λ. ἢ. **χοροστατής** (οἰ) μτγν. ὁ τὸν χορὸν ἱστάς, ὁ χοροστατῶν, ὁ ἐξάρχων ἢ κατόρχων τοῦ χοροῦ : Ἰμερ. 9,3, Ἰουλ. 421A.

χοροστατικός-ή-ὄν μτγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς χοροστάτην βλ. λ. : Ρητ. 9,196.

χοροστατίδος (ή) ποι. θηλ. τοῦ χοροστατίου βλ. λ. : Ἄλκμ. Παρθ. 84.

χοροστατῶ-έω μτγν., μον. κ. νεώτ. εἶμαι χοροστατής, ἴσθημι, ποιῶ χορὸν, εἶμαι ἡγέτης χοροῦ ἢ ἡγούμενός ἐν χορῷ, κατόρχω χοροῦ : Φιλ. 2,266 2) νεώτ. ἐκκλ. ἐπι ὀρχηρέως, πρῶτοστομιο τελετουργῶν κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν.

χοροτερπής-οὔς-ές μτγν. ποι. ὁ εἰς χοροὺς τερπόμενος, εὐχαριστοῦμενος.

χοροτραγῶδῶ-έω μον. δημ. χορεύω καὶ ᾄδω ἐν ταυτῷ, ἢ ἐν συνεχείᾳ ἢ συνήθως πότε τραγουδοῦ καὶ πότε χορεύω : Διγεν. Ἀκρ. 313 ἐν ᾧ ἢ κὴρ ἔπεισε καὶ ἐχοροτραγῶδει.

χοροφάλης (οἰ) μον. ὁ φάλλων ἐν χορῷ, φάλλης μετέχων χοροῦ : Ἀνάν. ἐν Cat. Miss Clarkii 57.

χοροφάτρια (ή) Ἐπιγρ. ἡ φάλλτρια, ἡ παίχουσα κινδῶρον ἐν χορῷ : Ἐπιγρ. Δελφῶν.

χορταγία (ή) μον. συγκομιδὴ χορτοῦ πρὸς διατροφήν ἰδία ζῶων : Ἄνι. Καμν. 96, αὐτ. 107, αὐτ. 112.

χορτάζω μον. κ. νεώτ. δημ. χορταίνω βλ. λ., ἀόρ. (ἐ)χορτάσσω, παθ. ἀόρ. (ἐ)χορτάσθην, παρκα. ἐχορτάσσομαι ἢ Νικαστρ. Πανδρ. 3, τρέφω τινά μέχρι κόρου, παχύνω, ἰδία βοοκήματα, βοῆς κττ. : ἰσιοδ. Ἐργ. 450, Ἀριστοφ. Εἰρ. 176 χορτάσσω τὸν ἀνάθρον (τοῦ κινδάρου κωμικῶς θεωρουμένου ὡς Ἰπποῦ), αὐτ. 139 τοῦτοισι ποίσι σπείρι . . ταῦτον χορτάσσω κ. μτ. αἰτ. πράμν. : Πλάτ. Πολ. 372D τί ἀν σὺτάς ἄλλο ἢ ταῦτο ἐχόρταζας 2) ἐπι πρσσ., τρέφω, ταίζω : Ἐβδουλ. Ἀμαθ. ἢ βολδοῖς ἐμαυτὸν χορτάσσων ἐλλάθθα, ΚΔ Ματθ. 15,33 πόθεν ἤμιν ἐν ἐρημίᾳ ἄρτοι τοσοῦτοι ὥστε χορτάσαι ὄχλον τοσοῦτον ; || μτ. γενικ. τρέφω ἀφθόνως ἐκ πικρῶς, ἐν μτφ. χρ. : Ἀριστοφ. Ἄπιστ. 202 θεράπειω καὶ χόρταζε τῶν μονωιδῶν, Ἀριστλ. ἀπ. 102 κ. παθ. μτ. αἰτ. : Κροστίν. Ὀδυσσ. 4 χορταζόμενοι γάλα λευκόν κ. μτ. δστ. : Ἄμφισ Οὔραν. ἰ. εἰς τὴν ἐσπέραν χορταζόμεθα πᾶσιν ἀγαθοῖς 3) τὸ παθ. τρώγω ὁσον δύναμαι, χορταίνω : Πλάτ. Πολ. 586A, ΚΔ Ματθ. 5,6 μακάριοι οἱ πεινῶντες καὶ διψῶντες τὴν δικαιοσύνην ὅτι αὐτοὶ χορτασθήσονται, αὐτ. Ἀποκ. 19,21 κ. μτ. γενικ. : Θεοφρ. ΦΑτ. 4,9,1 4) χορταίνω, πληροῦμαι τροφῆς, εὐχοῦμαι : Ἐβδουλ. Δόλι, Ἀραρ. Ἀδλ. 3, Νικαστρ. Πανδρ. 3 ἰκανῶς κεγόρτασμαι.

χορταίνω μον. δημ., ἀόρ. (ἐ)χορτάσσω, μτχ. παθ. παρκα. χορτασμένος, τρώγω κατὰ κόρον, πληροῦμαι τροφῆς μέχρι χορτασμοῦ, χορτάζομαι : Ἐρωτόκρ. 5,715 τοῦτο ἄς ἐγώ γὰρ θροφῶ καὶ τρέγω νὰ χορταίνω, Παλαμ. Τάφ. 37,2 νὰ χορτάσῃ θέλει με . . τὸ καθάριον μέλι, - ἐχόρτασα, δὲν θέ-

λω τίποτ' ἄλλο κ. παθ. : Ἐρωτόκρ. 1,208 καὶ χορτασμένος ἤρθηκα ἐναν ὄπου ἐπέινα 2) μτθ. κάμνω τινά νὰ χορτάσῃ, νὰ κορέσῃ τὴν πείναν του, προσφέρω τὴ εἰς μεγάλας ποσότητας μέχοι κορεσμοῦ τῆς πείνης : ἔχει τάση πείνα, πού δὲν τὸν χορταίνα μ' ὄτι καὶ νὰ τοῦ δώσω || κ. μτφ. μάς χόρτασε φευτίες || παροιμ. ὁ λόγος σου με χόρτασε καὶ τὸ φῶμί σου φάτο ἴοι προσηνεῖς λόγοι ἢ οἱ πράθυμοι τρόποι ἀξίζουν περισσότερον ἀπὸ τὴν ὑλικὴν τροφοσφάνι. - ὁ χορτασμένος (ἢ ὁ χορτάτος) τοῦ νηστικού δὲν πιστεύει (ὁ πλουσίος δὲν ἀντιλαμβάνεται τὸς ἀνάγκας τῶν πτωχῶν), - με μιλῶς ὁ λύκος δὲν χορταίνει ἴοι μεγάλοι καὶ ἰαχουρὶ δὲν ἱκανοποιοῦνται με γλι-σχαρὰ ἀπολαβὰς 3) γεν. κορηνύμω, ἐμπύπλωμαι, πληροῦμαι : Γρυν. Σκ. Ἐερρ. 104,4 τὰ πλοῖα . . πού ὡς νὰ ἦταν φῶς κἰ ἔχουν χορτάσει || κ. μτφ. : Ζερβ. ἰοτ. 84 ἔως δῶτο . . ἡ φυχὴ τοῦ . . ἐχόρτασεν ἀπὸ τὴν ζῆλοσφότητα τῶν ἀνθρώπων, - μάς ἐχόρτασε με τῆς ὑποσχέσεως του 4) ἀπολύω τινὸς μέχρι κορεσμοῦ : Αἰθ. Ροδ. 1205 νὰ με ἀφηνῆται τὸ δνεῖρον ἀπλῶς νὰ μὴ χορταίνῃ, Ἐρωτόκρ. 5,1454 δὲν τόνε χορταίνει τὸ φίλον του τὸν ἀκριβί, - χόρτασα φέτας θεατρο - κινηματογράφω - χορὰ, φρ. δὲ [σέ] χορταίνω νὰ σέ βλέπω - νὰ σέ ἀκούω 5) ἀθιάζω : ἐχορτάσσω με πιά ἀπ' τ' ἄνοστα ἀσπεία σου.

χορταϊόθαμος-ον Ἡσ. ὁ χορταϊόθαμος.

χορταϊόθαμῶν Ἡσ. ὁ Σειληνός, ἐπεὶ χορταίνω τὸ ἐνδύμα τοῦ Σειληνοῦ : πρβλ. χορταῖος.

χορταῖος-α-ον ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς χόρταν βλ. λ. ἢ, περιβολον, δθ. γιτῶν χαρταῖος δασὺ καὶ τραχὺ ἰμάτιον : Ἀριστοφ. ἀπ. 704, Πολυδ. 7,60, Ἡσ. || εἰδ. γιτῶν δασῶς ἐκ ὁσῶν, ὑνευδύτης, τὸν ὁποῖον οἱ Σειληνοὶ ἐφόρουσιν ἐν τῷ θεάτρῳ, μαλλιώτος, μετὶ τρίχας μακρὰς ὡς προβά, μνηκῆτι, ἄ. μαλλιώτος κ. ἀμφιμαλλος : Διον. Ἄλ. Ρωμ. 7,72, Αἰλ. Ζ1 3,40.

χορταμα (τοῦ) δημ. χορταμὸς βλ. λ.

χορταμός (οἰ) δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ χορταίνω, χορτασμός : ἡ ὑπερτέρια μας δὲν ἔχει χορταμό.

χορταποθήκη (ή) νεώτ. ἀποθήκη χόρτου.

χορταράκι (τοῦ) δημ. ὑποκορ. τοῦ χορτάρι, μικρόν, λεπτὸν ἢ νεοφανές χόρτον.

χορταράκος-η-ον πάπ. τὸ ἀρσ. ὡς οὐα ἀρακος βλ. λ. ὁμοῖ μετὰ χόρτου 2) τὸ θηλ. ὡς ἐπιθ. ἐπὶ καλλιεργημένης γῆς, ἡ παραγούσα ἀρακον καὶ χόρτον : χορταράκιος ἰγῆς, ἀρούρακι Χ.

χορταρεπίως-α-ο δημ. ὁ ἐκ χόρτου, ὁ χόρτινος : χορταρεπίω στρώμα.

χορτάρι (τοῦ) δημ. ὁ χόρτας, ἰδ. ὁ κωπὸς καὶ ἀβέριτος, ἡ γλῶσ, ἡ πρασινώδα 2) πᾶν πούδες φυτὸν, βοτάνη : δ.δίστ. νιά δὲς καιρὸ πού διδάλεξῃ ὁ Χάρος νὰ με πάρῃ, | τῶρα πού ἀνθίζου τὰ κλαρία καὶ γνάνη ἢ γῆ χορτάρι, Σολωμ. Καταστροφή Ψωρῶν 5 καὶ στήρι κμὴν στεφανί φορεῖ γιγνόμενο ἀπὸ λίγα χορτάρια πού εἶπαν μνεῖται σὶνὴν ἐρημῇ γῆ, Ψυχάρ. Ταξ. 1, Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 3,7 τῶν χορταριῶν ἢ ἀχνῆ.

χορταριά (ή) δημ. πῆσα, ἀγρωσῆς 2) ἐκτασις καλυπτομένη ὑπὸ πᾶρα.

χορταριάζω δημ., ἀόρ. (ἐ)χορταρίσσω, μτχ. παθ. παρκα. χορταριασμένος, πληροῦμαι, καλύπτομαι ὑπὸ χόρτων, βγάζω χορτάρι, βγάζω 2) μένω ἐρημος καὶ χορτοφυῶς : Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 10,5 χορταρίσσαν κὶ οἱ τάφοι ἐκεῖθε πέρα || ἐπὶ τοίχων, δένδρων καὶ ὑδάτων, βρυῶ, καλύπτομαι ὑπὸ βρύων.

χορταριστός-ή-ὸ δημ. ὁ χορταριασμένος, ὁ ὑπὸ χόρτου, πᾶς κεκαλυμμένος.

χορταρίζω δημ. χορταριάζω, βγάζω χορτάρι 2) ἀποσπῶ, ἀφορίζω ἀπὸ τινὸς ἐσπαρμένης

η πεφτυευμένης έκτασεως τόν αὐτοφυή χόρτον, ξεχορταρίζω.

χορταρικό (τὸ) δημ., ἰδ. κτ. πληθ. χορταρικά τὰ ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου τραγόμενα φυτὰ, τὰ ἐδῶδιμα ποώδη φυτὰ, λαχανικά.

χορτάριον (τὸ) μτγν. ὑποκορ. τοῦ χόρτος, χορτάρι: Διοσκ.5.136|137|, Πάπ.

χορταρότοπος (ὁ) δημ. τόπος, έκτασις καλυπτομένη ὑπὸ χόρτου, ὑπὸ χλόης, ἀπὸ χόρτα.

χορταρώδης-ους-ες νεώτ. ὁ πλήρης χόρτου, χορταριστός, χορταριασμένος.

χορτάσια (ἡ) μτγν., δημ. χορτάσια τὸ χορτάσθαι, χορτασμός, κορεσμός πείνης: ΠΔ Παροιμ.24.15 μὴ προσαγάνης ἀσεβῆ νομῆ δικαίων, μὴδὲ ἀπατηθῆς χορτάσια κοιλίας, Ἐπιγρ.: 2) μτγν. ὡς οὐσα. ἔδεσμα. φαγητὸν δι' οὗ χορτάζεται, κορενύνται τις, φαγητὸν χορταστικόν.

χορτάσιον (ἡ) δημ. ἡ χορτάσια βλ.λ.).

χορτάσιλα (ἡ) δημ. χορτασμός, χορτάσιον, χόρτασμα: αὐτὸς δὲν ἀκούει χορτάσιλα |ἀδύνατον νὰ χορτάσῃ|.

χόρτασις-εως (ἡ) νεώτ., δημ. χόρταση ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ χορτάζω, χορταμός, χορτασμός, χόρτασμα.

χόρτασμα-τος (τὸ) μτγν., νεώτ. κ. δημ. τὸ δι' οὗ χορτάζεται, χορταίνεται τις, χόρτος, τροφή κτήνους, ζώου: Φύλαρχ.π.Ἀθην.13.607Α τοὺς καλῶμους λαμβάνων τῶν παρατιθεμένων χορτασμάτων, ΠΔ Γέν.24.25 καὶ ἄχυρα καὶ χόρτάσματα πολλά παρ' ἡμῶν, αὐτ.32, Πολυδ.9.4,3, Διδόξ.Σ 20.42: 2) μτγν. ἡ τροφή τῶν ἀνθρώπων: ΚΔ Πρῶξ 7,11 καὶ οὐχ εὕρισκον χορτάσματα οἱ πατέρες ἡμῶν: 3) νεώτ. κ. δημ. ὁ χορτασμός, τὸ χορταίνειν, τὸ νὰ ἐξῆ τις χορτάσει, νὰ ἐξῆ κορέσει τὴν πείναν τοῦ, ἄ. χορτασμός.

χορτασμός (ὁ) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ χορτάσια, χόρτασις, χόρτασμα: Ἀναξάνδρ.Ἀδὴλ.27.Σιμπλικ. Ἐπικτ.264, Ἡσ. λαβροσινάων, χορτασμῶν ἀκόσμων, Ζερβ.Ἰστ.1.94 δπου ὁ χορτασμός καὶ ἡ ἀπόλαυσις. . εἶχαν χυθῆ ἀφθονώτατα: || φρ. δημ. χορτασμοῦ δὲν ἔχει ἵεῖναι ἀκρέατος.

χορταστικός-ή-όν γλωσσα, νεώτ. κ. δημ. ὁ χορτάζων ἡ χορταίνων πινά, χορταστικός: || δημ. ἐπιγρ. χορταστικός: Ζερβ.Τρογ.ΚΚ 24.32 κὶ ἥλια χορταστικά κὶ ἐπήρα ὄσο ἡ φύχτα μου χωροῦσε: || δημ. κτ. ἐπέκτ. ὁ ἀφθονός, ἀφθονός.

χορτάτος-ο-ο δημ. ὁ χορτασθεὶς, ὁ χορτασμένος, οὗ ἡ πείνα ἔχει κορεσθῆ: παροιμ. θέλει καὶ τὴν πλῆτα σωστῆ καὶ τὸ σκύλλο χερτάτο ἡ καὶ τὸ σκύλλο χερτάτο καὶ τὸ φωμὶ ἀκέραιο ἰεπὶ τῶν ἐπιζιτούντων νὰ κερδησοῦν χωρὶς τὸ δαπανῆσουν τίποτε! 2) κτ. ἐπέκτ. ὁ κεκορεσμένος, ὁ μέχορ κορεσμοῦ πλήρης, μεστός: Πολαμ.Περ.Χαιρ.19.12, Γρουπ.Σκ.Τερρ.69.5 καὶ θυμοὺς χορτάτος μὲσ' στὰ σκότια γενεῆ γέρνει καὶ κοιμάται.

χορτενχέρσος (ὁ, ἡ) πάπ. ἐπὶ γῆς ἡ ἀρουῶ, γέρσος ἔκτασις ἐν ἡ αὐτοφυῆς ὑπάγει χόρτος: ἐκ τοῦ Διονυσίου χορτενχέρσου ἀρουαίων.

χορτηγία (ἡ) πάπ. τὸ χορτηγεῖν, μετοφορὰ χόρτου: κτήνη . . ἀνάπεφνον εἰς τὴν χορτηγίαν.

χορτηγίω-τω πάπ. ἀγα, μεταφέρω χόρτον.

χορτικός-ή-όν μτγν. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς χόρτον, ὁ τοῦ χόρτου: Πτολ.Τετράβ 81, Πάπ. γεννημάτων χορτικῶν, αὐτ. χορτικὸν φόνρον ἀποδώσασσι.

χόρτινος-ο-ον μτγν., μων., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὸ χόρτον, ὁ τοῦ χόρτου: Νειλ.Γνωμ.34.322 μὴ εὐφραίνου τοὺς ἀνθρώποις τοῦ βίου χόρτινον ἀνθος, ὡς φηλαφθς, μαριναίτων: 2) μων., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐκ χόρτου πεπονημένος, χορταρένιος: Αἰβ.Ροδ.2435 ὠρω καλύθιν χόρτινον ἀπάνω εἰς τὸ λιθάριον.

χόρτα (τὸ) δημ. τὸ τὸ χόρτον βλ.λ.: Σολωμ.Ἀ-γῶριστῆ 2,3 τῶρα ποῦ τούτῃ ἡ κόρη φαίνεται, τὸ χόρτο γένεται ἀνθὶ ἀπαλό.

χορταγράφος (ὁ) νεώτ. ἀγράφος ἐσοπαρτικός, πεφτυευμένος ὑπὸ χόρτου, ὑπὸ χλόης, ἀπὸ χορτάρι.

χορτοβολών (τὸ) πάπ., γλωσσα. ὁ χορτοβολών.

χορτοβολών-ώνος (ὁ) μων., γλωσσα. κ. νεώτ. τόπος πρὸς ἐνοσηθῆσιν, ἐναποθήκευσιν χόρτου, ἀποθήκη ἔηρου χόρτου, ἄ. χορτοβλόν: ΨΚωδ.258,7.

χορτοβριθής-ους-ές νεώτ. ἐπὶ γῆς, ὁ βριθὼν χόρτων, ὁ γεμάτος χορτάρια.

χορτοβύλων (τὸ) γλωσσα. ἀντὶ χορτοβλόν βλ.λ.

χορτοβώλος (ἡ) γλωσσα. βώλος γῆς ἀπεσπασμένος μετὰ χόρτου: πρβλ. χορτοβλήμων.

χορτογενής-ους-ές μων. ὁ ἐκ χόρτου γενηθεὶς, προελθών: Ἀναστ.Σιν.1064Β.

χορτοθεριστικός-ή-όν νεώτ. ὁ χρησιμοποιοῦμενος εἰς τὸν θερισμόν τοῦ χόρτου: χορτοθεριστικὴ μηχανή.

χορτοθήκη (ἡ) πάπ. ἀποθήκη ἐν χρ. πρὸς φύλαξιν χόρτου: χορτοθήκη τῶν τῶν Κοκκάλου.

χορτοκαλύθη (ἡ) νεώτ. καλύθη κατεσκευασμένη ἐκ ἔηρου χόρτου.

χορτοκοπίων (τὸ) μτγν. τόπος δπου κόπεται χόρτος πρὸς παροσκευὴν ἀχύρου: Διοσκ.3.21.

χορτοκοπή (ἡ) πάπ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ κοπή χόρτου, ἰδ. τοῦ διὰ τροφῆν ζῶων.

χορτοκοπικόν (τὸ) πάπ. τὸ χορτοκοπίον βλ.λ. 2), πόστρονον βλ.λ.

χορτοκόπιον (τὸ) μτγν. τὸ χορτοκοπίον βλ.λ.: Διοσκ.2.177: 2) πόστρονον, ἐργαλεῖον δι' οὗ κόπτονται τὰ χόρτα: Πολυδ.7.184.

χορτοκόπιον (τὸ) πάπ. χορτοκόπιον βλ.λ.2).

χορτοκόπος-ος πάπ, γλωσσα, νεώτ. κ. δημ. ὁ κόπτων χόρτου: || νεώτ. τὸ ἀρα. ὡς οὐσα. ὁ κόπτων χόρτου: εἶδ. ὁ κόπτων χόρτου διὰ τὴν φορδὴν τῶν ζῶων: 2) δημ. τὸ ἀρα. ὡς οὐσα. εἶδ. ἐργαλεῖον κοπῆς χόρτου.

χορτοκοπτικός-ή-όν νεώτ. ὁ κατάλληλος ἡ ὁ χρησιμεύων διὰ τὴν κοπήν χόρτου: χορτοκοπτικὴ μηχανή ἡ ἀποτελουμένη ἐκ συσθηματός ἀχυροτόμου καὶ λικμητηρίου, δι' ἧς τεμαχίζεται καὶ καθαρίζεται ἀπὸ τῶν χυμάτων καὶ τοῦ κοινоруτοῦ χόρτου πρὸς φορδῆν τῶν ζῶων.

χορτολόγος (ἡ) μτγν. συλλογὴ χόρτου, προνομία: Πολυδ.18.5.1, αὐτ.22.22,12, Ἄνπ.Συρ.24.αὐ.26.

χορτολόγος-ος μτγν. κ. νεώτ. ὁ συνάγων, ὁ συλλέγων χόρτον ἡ χόρτα: || θθ. κ. δημ. ἀρα. πληθ. χορτολόγοι ὡς οὐσα. οἱ εἰς συλλογήν, σὲ μόνευστο χόρτων ἐξερχόμενοι: Στράβ.15.1,52 ἐκπέμπουσι τε πρὸς κώδωνα τοὺς χορτολόγους.

χορτολόγος-έω μτγν. κ. νεώτ., δημ. ἀσυναίρ.-άω συνάζω, συλλέγω χόρτον ἰδ. πρὸς τροφῆν τῶν ζῶων: Ἄνπ.18πρ.65.

χορτομανά-έω μτγν. κ. νεώτ., δημ. ἀσυναίρ. χορτομανάω ἐπὶ ὄργου, πληροῦμαι χόρτων, καλύπτομαι, σκεπάζομαι ὑπὸ χόρτων: πρβλ. ὕλομα: ΠΔ Ποροιμ.24.31 γερσωθήσεται καὶ χορτομανῆσει ὄλωσ, Βασ.2,541τ χορτουανῆσει καὶ γίνεσται ἐκλελειμμένος, Ἐπιγρ.1,81Β ὡσπερ χορτομανῆσσαν ὄλων.

χόρτα (τὸ) μτγν., μων., νεώτ. κ. δημ. φυτὸν μικρὸν χαμηλὸν καὶ ἀπαλὸν αὐτοφές ἡ καὶ σπειρόμενον ὡς χλόη, πάπ, βοτάνη, χορτάρι: ΠΔ Γέν.1.29 ἰδοὺ δέδωκα ὑμῖν πᾶν χόρτον σπῆριμον σπείρον σπέρμα, Σαδ.1,53 ἀναλυμένα καὶ κανημισμένα με διάφορα ἱατρικά χόρτα: 2) εἶδ. νεώτ. κ. δημ. εἰδός τῆ ἔηρου χόρτου χρησιμεύοντος πρὸς πληρωσιν ατρωμῶν: 3) ὄμ. σπαρτὸν τὶ φυτὸν χρησιμεύον εἰτε νωπὸν εἰτε ἔηρον ὡς τροφὴ τῶν ὀποδύγιων: Πανοδ.Χριστ.Διηγ.23 ἄλλ' ὁ πᾶλος . . ἔβασκεν ἡσύχως τὸ χόρτον του: 4) ὄμ. κτ. πληθ.

πωδή φυτά ἐδώδιμα, χορτορικά:νά τρώτε χόρτα, - μάς ἀρέσουν τὰ χόρτα, 'χόστα άγρια (τά αὐτοφυή)' 3) δημ. κτ. πληθ. τόπος, ἔκτασις γῆς κεκαλυμμένη ὑπό χόρτου, ὑπό χλόης: καθίσματα στή χόρτα.

χορτονομή (ή) παπ. κ. νεώτ. ἡ ἐκ χόρτου ἡ σαυό νομή ζώων.

χορτοπαραλήμπτῆς (ή) παπ. παραλήπτης χόρτου: πρὸλ. σιτοπαραλήπτης.

χορτοπάτητον (τό) παπ. πεπατημένος χόρτος, πατημένον χόρτο: σφ και ἐσθίωσι χορτοπάτητον μικτόν ἀχύρω ἐπί τῆς ἄλω.

χορτοπιστήριον (τό) νεώτ. γεωργική μηχανή, δι' ἧς συμπιέζεται τὸ πρὸς φερθὴν χόρτον.

χορτόπιττα (ή) δημ. κ. χορτορόπιττα εἶδος τι πέμματος, πίττας, ἧς κύριον συστατικόν εἶναι χόρτα: πρὸλ. σπανικόπιττα.

χορτόπλεκτος-ον νεώτ. ὁ πεπλεγμένος ἐκ καλοῦς χόρτου.

χορτόπλινθον (τό) γλωσσ. ἄ. χορτόπλινθος βλ.λ.

χορτόπλινθος (ή) γλωσσ. κ. νεώτ. χορτόθωλος, πλινθος ἐκ γαιῶν χορτοφόρων τετημένη καθ' ὠρισενα σχήματα και χρησιμοποιοιμένη διὰ τὴν ἐπέλυσιν τῶν κλίσεων και πρὸς ὑποστήριξιν τῶν γαιῶν, ὅταν αὐταῖ ἐχῶαι κλίαιν ὀποτομωτέραν τῆς κανονικῆς.

χορτοπράτης (τό) παπ. ὁ χορτοπώλης.

χορτοπώλης (τό) παπ. κ. νεώτ. πωλητῆς χόρτου πρὸ. σαυοπώλης.

χόρτος ὁ κ. μον. κ. νεώτ. περιοχή, μέρος, τόπου πεοιπεφραγμένος, ἴδια τόπος περιφωτος ὑπό δένδρων, περιβόλος μετὸ δένδρων και πευτευμένων ἐκτάσεων χρησιμοποιοιμένων πρὸς βοσικήν ζώων, ὅθ τὸ μέρος τῆς αὐλῆς ἀγορτικῆς οἰκίας ἐν φ' εἱρηρὸντο βόες: Εὐστ.883,4 'αὐλῆς χόρτον οἱ μὲν τὸν περιορισμὸν φασ και τὴν περιοχὴν, οἱ δὲ τὸ χῶρημα τῆς αὐλῆς, ὁ και μέσαιου ἀλλοχορῶ εἶπε. και φασιν οἱ ἐτυμολογοῖν ὅτι χόρτοι οἱ τροχαλοὶ ἐπεὶ ἀπὸ χόρτου κατασκευάζονται. . .': Ἰλ.Α.774,αὐτ.Ω.640 αὐλῆς ἐν χόρτοισι κυλιנדάμενος κατὰ κόπρον' 2) γεν. πᾶς τόπος, ἐν φ' τρέφεται, ἐνδιαίτατοι ζῶων τι, ὁ τόπος τῆς βοσικῆς ἐν ὑπαίθρῳ, ἡ νομή: Εὐρ.ΙΤ.134 'Ἐλλάδος εἰληπου πύργους και τελεχὴ χόρτων': εὐδένωμεν ἐξάλλασα' Εὐρώπων' || ὅθ. χόρτοι λέοντος ἡ ὑπὸ δάσους περιφωτος κατοικία, ἡ νομή τοῦ Νεμεαίου λέοντος: Πινδ.Ο.13,44 δασα τ' ἐν Δελαφαισιν ἀσιταύσατε ἠδὲ χάρτιος ἐν λέοντος ἰσχόλ. ἐάντι τοῦ ἐν τῇ Νεμέᾳ, ἠτις ἐστὶ περιορισμός τοῦ λέοντος ἐν φ' ἐτράφη ὁ λέων' 3) χόρτος οὐρανοῦ ἡ ἔκτασις τοῦ οὐρανοῦ, τὸ στερέωμα: Ποιητ.π.Ήσ.: 4) συνεκδ. αὐτοφεῆς χόρτον, χορτῶρι χρησιμοποιοιόμενον ἴδια ὡς τροφὴ ὑποζυγίων: Ἡσιόδ.Ἐργ.606 χόρτον δ' ἑακοίσει και σφρφετόν, ὄφρα τοι εἴη βουσί και ἡμίονοισιν ἐπηεστανόν, Ἡρ.5,16,αὐτ.9,41 σίτρον ἐσενηνεγθεαι πολλόν και χόρτον τοῖσι ὑποζυγίοισι, Εὐρ.Ρῆσ. 771 πῶλοισι χόρτον.. ἀφθῶν μετρώ χειρ', Ξεν.ΚΠ 8,6,12, αὐτ.Αν.1,5,5, Θεοκρ.Α.18 μαλακῶ χόρτοιο καλῶν κώμυθα διδωμι, ΠΔ Παλμ.103,14 ὁ ἐξανταλέων χόρτον τοῖς κτήνεσι και χλῆνην τῆ δουλειᾶ τῶν ἀνθρώπων, Ἄμμιον.ΑΠ.11,413, ΚΔ Ματθ. 13,26, αὐτ.Κορ.1,3,12, Πλούτ.Ἡ8,790: πυθάμενος ὅτι χόρτος οὐκ ἐσσι τοῖς ὑποζυγίοισι, Ἰάπ. ἀρούρης Χ εἰς σποράν πυροῦ και χόρτου' || μτγν.παροιμ. χόρτον ἔχει ἐπὶ τοῦ κέρατος ἱμφρ. τοῦ λατ. foemina habet in cornu, ἐπὶ μαινομένου βοός: Πλούτ.Κράσας.7. 5) η. ποιητ. ἐπὶ πάσης τροφῆς: Ἰνπῶν.26(20), ἄ, Κράτ.Θηβ.ΑΠ Συμπλ 47 Μοῖσαι . . χόρτον ἐβῆ συνεχῶς δάτε γαστέρι, Εὐρ.Κύκλ.507 ἠνάγει μ' ὁ χόρτος εὐφρων ἐπὶ κώμον ἠρος ὥραις.

χορτόσπαια (ή) δημ. εἶδος τι ροφήματος, σούπας, ἐν ἧ ἐμπεριέχονται μικρὰ τεμάχια διαφόρων χορτορικῶν.

χορτόσπερμον (τό) παπ. κ. γλωσσ. τὸ σπέρμα, ὁ σπῆρος τοῦ χόρτου, ἡ ἔκτασις ἐφ' ἧς σπλοῦται ἡ ἐκ σπῆρων χόρτου βλαστῆσις, ἡ χορτοριά.

χορτόστρωμα ατος(τό) γλωσσ. στρώμα, στρωμνὴ ἐπὶ χόρτου, ἐν χρ. ἰδ. διὰ τὰ κτήνη.

χορτόστρωτος-ον γλωσσ. ὁ εἰτριωμένος διὰ χόρτου.

χορτότῆλις (ή) παπ. χόρτος ὀμοῦ και τῆλις.

χορτοτομία (ή) γλωσσ. κοπή χόρτου πρὸς παρρασκευὴν ἀχύρων.

χορτοφαγία (ή) νεώτ. κ. δημ. τὸ τρέφεσθαι διὰ χορτορικῶν, διὰ λαχάνων και δι' ὀπωρῶν ἡ συνεκδ. και δι' ὀσπρίων, ἀντίθ. κροσφαγία.

χορτοφάγος-ον EM 3) νεώτ. κ. δημ. ἐν χρ. μ. τὸ ἄρσ. ὁ τρώγων χόρτα, ὁ τρέφόμενος διὰ χορτορικῶν, διὰ λαχονικῶν: EM 215,57.

χορτοφαγῶ ἐω μτγν. κ. νεώτ. τρώγων χόρτον, τρέφομαι διὰ χόρτων: Βαρδῆσανης π. Εὐσ.Εὐσγγ. Προπ.273C. 2) νεώτ. γν. ποιούμεαι συστηματικῶς χρῆσιν ὀλων τῶν ἄλλων τροφῶν πλὴν τοῦ κρέατος, ἀντίθ. κροσφαγός: || ἀποφεύγω ἐπὶ μικρόν τι χρονικόν διάστημα ἢ ἐπὶ μίαν ἡμέραν τὴν χρῆσιν κρέατος πρὸς τροφήν μου.

χορτοφόρος-ον μτγν. ὁ φέρων, ὁ μεταφέρει χόρτον: Στράβ.15,705 τῶν χορτοφόρων και διδασκάλων τῶν ἐλεφάντων, Πολυαίν.3,15 ἀμαξα χορτοφάρος' 2) μσν. ἐπὶ ἐκτάσεων γῆς, ὁ φέρων, ὁ παράγων χόρτον: Γεωπ.3,11,7 χωρία χορτοφόρα.

χορτόφυτος-ον νεώτ. ἐπὶ γῆς, ὁ περτυτευμένος ὑπὸ χόρτου, ὁ κεκαλυμμένος ὑπὸ χόρτον.

χορτοχώριον (τό) γλωσσ. λεῖμων, λιβάδι.

χορτωῖδες-ουs-ας μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐκ χόρτων, ἐκ λαχανικῶν συνιστάμενος: ΠΔ,Μακκ.2,5,27 τὴν χορτωῖδη τροφήν σιτουόμενοι διετέλουν' 2) νεώτ. ὁ ὀμοιος πρὸς χόρτον' 3) ὀμ. ὁ πλήρης χόρτων.

χορῶδια (ή) κ. νεώτ. κ. δημ. ὠδή ἐν χορῶ, ἐκτελουμένη ὑπὸ χορῶν, ὄσμα φθόζομενον ἐν χορῶ ὑπὸ ὀμίλου, χορικὸν ὄσμα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ μονοφθῶδι: Πλάτ.Νόμ.764B μουσικῆς δὲ ἑτέρους μὲν τοῖς περὶ μονοφθῶδιαν τε και μιμητικῆν. . τῶν δὲ περὶ χορῶδιαν ἄλλους' 2) νεώτ. κ. δημ. συνεκδ. ὀμιλος ἡ ὀμάς οἰσῶν, φθόντων κατὰ σύστημα ἐν χορῶ ἐκκλησιαστικοῦς ὕμνους ἢ ἑσματα κατὰ πολυφωνίαν, συχνάκις ἄνευ συνοδίας μουσικῶν ὀργάνων, κόρο.

χορῶδος (τό) νεώτ. ὁ ἄζων μετ' ἄλλων ἐν χορῶ εἶτε ὡς μέλος ῶδοικοῦ ὀμίλου εἶτε ἐν θεάτρῳ ἡ ἐκκλησίᾳ, ἀντίθ. μονοφθῶδος.

χορῶδῶ-έω μτγν. ἄζω τι ἐν χορῶ ἢ πρὸς χορῶν: Δίων Κ.61,19.

χορῶνός (ή) ποι. εἶδος τι στεφάνου, κορώνης βλ.λ.: Σιμωνίδ.167 ἄν ἀμειροὶ τέτινης ἐπιστέφανο χορῶν, Ἄθην.15,630D.

χορῶφελῆτης (τό), ὄμο. -ας διόρθ. τοῦ χορῶφελῆτης βλ.λ.

χορῶφελῆτης (τό), ὄμο. -ας ὁ ὠφέλιμος τῷ χορῶ, ὁ ὠφελῶν, ὁ προάγων, ὁ βοηθῶν ἢ τέμπων αὐτῶν, ὁ κινῶν εἰς εὐθυμίαν, ὁ καθιστῶν φαιδρὸν τὸν χορῶν: Ἀριστοφ.Λυσ.1319 κρότον' ἀμὰ ποίη χορῶφελῆταν ἰδιόρθ. χορῶφελῆται.

χοσάφι (τό) [τουρκ.] δημ. εἶδος τι ροφήματος σινηθους ἐν Ἀνατολῇ, παροσκευαζομένου διὰ βρασμοῦ ζῆρων καρπῶν μετὰ σακχάρους.

χοσάιτης Ζῶναρ. βροσπαριτης.

χότζας (τό) [ισερ.] νεώτ. κ. δημ. ὁ κροδοῖδασκαλος παρὰ Μουσαουλμάνοισι, ἱεροδιδάκ.

χοτζάτι(ον) (τό) νεώτ. κ. δημ. ἐν τῷ παλαιῷ μουσαουλμ. δικαίῳ, ἡ ἀπόφασις τοῦ ἱεροδιδάκ.

χοτζέτι (τό) [τουρκ.] νεώτ. κ. δημ. έγγραφος, έγκυρος, τίτλος ιδιοκτησίας άκινήτου· 'Η λ. ιδ. έν χρ. επί τίτλων έκδεδομένων κατά την περίοδον τής τουρκοκρατίας.

χού (τό) δημ. άκλ. έπιτηδειότης δεξιότης, χάρις, κοψιότης· **έχει πολύ χού** στό ντύσιμό της· - **στή δουλεία της** - **στό σύγγρο**· 2) τό χούυ βλλ.

χουαί (αι) 'Ησ. και κατ άγροικίαν έπαγγελία· **χουβαρνταλίζ** (τό) [τουρκ.] δημ. κ. κουβαρνταλίκι γενναιοδωρία, έλευθερία, γαλοντομία· || ιδ. κτ. πληθ. φιλόφρων προσφορά έοπίσσεως ή κερασμάτων· τήν παραμονή του ταξιδιού του μάς έκαμε κουβαρνταλίκια· 2) παρατεταμένη συσεπίσσει και έν ευθυμία διασκέδασις φιλικής όμάδος· τό κουβαρνταλίκι βάσταξε ώς τά ημερώματα.

χουβαρντάνθρωπος (ό) δημ. άνθρωπος χουβαρντάς βλλ.

χουβαρντάς (ό) [τουρκ.] δημ. κ. κουβαρντάς άνθρωπος γενναίος έίς τό άπασιάν άφειδώς έξοδοεύω διά τους άλλους, διά νά προεξηγή εύχάριστησιν εις αυτούς, γενναιδωρος, έλευθερίος, γαλαντόμος, άντίθ. παιγκούνης.

χουβαρντάπαιδο (τό) δημ. νέος διακρινόμενος επί γενναιοδωρία και έλευθεριότητα, νεαρός χουβαρντάς.

χουγιαζώ δημ. φωνάζω μεγαλοφώνως κ. ιδ. έξ άποστάσεως, κραυγάζω· Γρου. Σκ. Terr. 62, 5, - **χουγιαζε** τά πρόβατα νά φύγουν άπό τό χωράφι· 2) μτφ. έπιπλήττω τινά γεγωνία τή φωνή, διά μεγαλών φωνών· μη τό χουγιαζής τό παιδί.

χουγιασμα (τό) δημ. ή πράξις του χουγιαζώ βλλ., τό κρουαζέν· || μτφ. ή έπιπλήξις.

χουγιαχτό (τό) δημ. τό χουγιασμα βλλ.

χουζούρεμα (τό) δημ. ή πράξις του χουζουρεύω βλλ., τό χουζούρι.

χουζούρεω δημ. άναπαύομαι, έγκαθίσταμαι άνέτως, άδρανώ, τεμπελιάζω.

χουζούρι (τό) [τουρκ.] δημ. άνάπαυσις, άνεσις, άδράνεια· του άρέσει τό χουζούρι· 2) εύμάρεια, άπόλουσις.

χούϊ (τό) [τουρκ.] δημ., πληθ. χουγία, έμφυτος ή έπίκτητος ιδιότης, χαρακτηριστικόν ιδιάζον εις τινα, έξις έμμονος, συνήθεια, φυσική ροπή, φυσική τάσις, φυσικό· παροιμ. πρώτα βγαίν ή φυχή ή ύστερα τό χούϊ ή τό χούϊ έν άποκάτω άπ' τήν φυχή (αι έμφυτοι και αι έπίκτητοι) ιδιότητες του ανθρώπου είναι άνεξόλεπτοι· 2) ό ιδιαιτερος τρόπος, καθ' όν πρέπει νά χειρίζεται τισ πράγματι ή ύπόθεσιν ίνα έπιτύχη· κάθε δουλεία έχει και τό χούϊ της.

χουλιάρ (ή) δημ. μέγα κοχλιάριον, κουτάλα.

χουλιάρ (τό) δημ. κοχλιάριον, κουτάλι· 2) μτφ. άνθρωπος άναμειγνύμενος εις ξένας ύποθέσεις, ραδιούργος ή κοκολόος, αυτοφάντης, κουτασομπόλης· αυτός σου είναι ένα χουλιάρι |

χουλιάρ (ή) δημ. όσον χωρεί τό κοχλιάριον, τό χουλιάρι, κουτάλι.

χουμανισμός (ό) [λατ.] νεώτ. συχνάτ. ούμανισμός ά. ανθρώπισμός βλλ 3).

χουμικός ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τον χούμον, ό τού χούμου· χουμικαί ούσιαι (αι περιεχόμεναι έντός του χούμου), - χουμικά έδάφη (τα περιέχοντα χούμον).

χουμόν 'Ησ. εχμύδον.

χούμος (ό) [λατ.] νεώτ. κ. χώμος χώμα έξ άποσπυθιόμενον φυτικών ούσιών, μαυράχμα.

χουμώ-άω δημ. δ. προφ. του χυμώ-άω βλλ.· Σολωμ. Έθν. Ύμν. 61, 3 και τά χέρια τόπο χουμάνε περισσότερο έν άργά.

χούνη (ή) δημ. χούνη· 2) μτφ. τόπος βαθύς περικληόμενος πάντοθεν οτανώς φάραγγ.

χουνί (τό) δημ. δ. προφ. του χωνί βλλ.

χουσιλάστις (ό) πάπ. ό έκ χώματος πλάττων ή πλάσσις, ά. χουσιλάστις, ό ηλιοσιλάστις· χουσιλάστις του γένους των άνθρώπων.

χουπάνω δημ. δ. προφ. του κουπάνω βλλ.

χούρα (αι) 'Επιγρ. Θεοσ. τ. του χώρα βλλ.· 'Επιγρ. Λορλιος.

χουραδιά (ή) δημ. ά. χουραδιά βλλ.

χουρμάς (ό) δημ., πληθ. -άδες, ά. κουρμάς βλλ.· 2) τό μαλάκιον φώλας βλλ. ά δάκτυλος.

χουρχουλιζώ δημ. χοχλακίζω, φουρφουλιζώ.

χουρχούλιασμα (τό) δημ. χόχλος, χοχλάμισμα.

χουρωλίτης (ό) νεώτ. σπανιότατον φωσφορικόν όρυκτον σιδήρου και πογγανίου.

χούς (ό) (ή) κ. χούς (ή) 'Αναξάνδρ. Πρωτ. 1, 13, Νίκ. Θρη. 103) κ. χούος, κ. χουός, γενικ. χούος 'Αριστοφ. Θεομ. 347, 'Επιγρ. κ. χούεως 'Αριστοφ. Έθρορ. 1, 10, 12), συνήθ. χούος, δοτ. χούι 'Αναξάνδρ. Πρωτ. 1, 13, Δημ. 1459, 'Επιγρ. κ. χούι, αιτ. χούε 'Αριστοφ. Ίππ. 355), κ. χούεα, συνηρ. χούε, όνομ. πληθ. χούος (Πλάτ. Θεαίτ. 173 D) κ. χούεις κ. χούς (ΑΠ 5, 183), γενικ.

χούων κ. χούων, δοτ. χουσι 'Αριστοφ. Άχ. 121) κ. χουσίω, αύτ. 1000, αύτ. 1076, κ. χούεας, συνηρ. χούος κ. χούς ('Ελλ. 'Επιγράμμ. 157), πασιών άπτικόν μέτρον ρευστών ίσον πρός τό 1/12 του μετρητού και επί μέν του Σόλωνος έχον 12 κοτύλας, βραδύτερον δέ 16, Ισχυριζομένου πρός 3,28 λίτρας· 'Αναξάνδρ. Αθήλ. 20, 'Αριστοφ. Θεομ. 347 και τις κόπιας ή κοπυλις του χούος ή των κοτυλών τό νόμισμα διαλυμάνεται, Πλάτ. Θεαίτ. 173 D οί τής θαλάσσης λεγόμενοι χούος Ισποριοι. επί των έπιχειρούντων νά μετρήσωσι τά άμέτρητα· 2) κτ. πληθ. οί Χούες ή έορτή των Χούων, όνομ. τής δευτέρας ήμερας των Άνθεστηριών έν 'Αθήναις· Εύθουλιδ. Κωμ. 1 χούων δέει των μισθοδωρών, Δημ. 999.

χούς (ό) (2) κ. μον. κ. νεώτ. κ. χούς (ή) [Στραβ. 458, αύτ. 579, αύτ. 740], γενικ. χούων 'Αρρ. Άν. 2, 27, 4) κ. χούου ('Επιγρ.) κ. χούος (Νόυν. Εύαγγ. 1, 9, 34), δοτ. κ. χούι ('Ησ.), γή καταρριφθείσα ή ασυμφορευθείσα εις τό αυτό μέρος, χώμα· 'Ηρ. 2, 150, ό χούος ό έξορυχθείς, αύτ. 7, 23 τόν αιεί έξορυσσόμενον χούον, Φερεκρ. Μυρμηκάνθρ. 6, Θουκ. 2, 76, αύτ. 4, 90· 2) μτγν. κούεις, κουιοστής· ΚΔ Μάρκ. 6, 11 εκπορευόμενοι εκείθεν έκτινάξατε τόν χούον τόν άποκάτω των ποδών ύμών· 3) μτγν. χούος θανάτου ό τάφος· ΠΔ Ψαλλ. 2, 16 και εις χούον θανάτου κατήγαγέ με. 'Ησ., Σουίδ.· 4) μον. χούς τής σαρκός τό γήινον έκ σαρκός περιβλημα τής ψυχής, τό σώμα· Μετά Θεοφάν. 320, 15.

χουτάς (ό) δημ. δ. προφ. του φουτάς.

χούτω έπίρρο. άττ. κτ. κρσόν του και ούτω· Θε. άμρ. 2, 94 χούτω .. τόν άλαθεά μύθον έλεξα.

χούφτα (ή) δημ. φούχτα. παλάμη τής χειρός· Σολωμ. Πορφ. 2, 10, 8 κ. έβάστασιν άλλες κατ' αυτόν τήν χούφτα σηκωμένη· 2) όσον χωρεί ή παλάμη, χουφτιά· 3) ή λαδή τής σπίνθης· Πολιτ. Έκλ. Τραγ. 46, 9 και σύ σπαθί μου δαμασκι με τή χρυσή τή χούφτα.

χουφτιά (ή) δημ. δ. τ. του φουχτιά, χούφτα βλλ. 2).

χουφτιά (ό) δημ. δ. τ. του φουχτιάς.

χούφτιασμα (τό) δημ. δ. τ. του φούχτιασμα.

χούφτωμα (τό) δημ. τό χούφτιασμα.

χουφτώνω δημ. δ. τ. του φουχτώνω βλλ.

χουφτώσι (ή) δημ. τό χούφτιασμα, χούφτωμα.

χούχουλας (ό) δημ. τό πτηνόν αιγυλίας, ά. ό γκιωνής.

χουχουλιάζω δημ. κ. χουχουλιζώ έμφυσώ θερμότητα, θερμαίνω τι διά τής άπονοσις τής άνοποσις μου· χουχουλιάζω τά χέρια μου.

χοιχούλιασμα (τό) δημ. ή πράξις και τό άποτέλεσμα του χοιχουλιάζω, θέρμανσις πνος δι άπονοσις.

χοχουλιέμαι δημ. ἄ. χοχολιέμαι βλλ.
χοχουλιζω δημ. ὁ. τ. τοῦ χοχουλιάζω βλλ.
χοχουλίσιμα (τῶ) δημ. ὁ. τ. τοῦ χοχουλίσιμα.
χοχουλιῶ-ᾶω δημ. χοχουλιάζω βλλ.
χοχουριστής (ὁ) δημ. ἄ. χοχουρίστας βλλ.
χοχλάδι (τῶ) δημ. κ. κοχλάδι κ. χοχλάδι κ. κοχλάδι τὸ κοχλάδιον, τὸ κοχλάδιον βλλ.
κοχλάζω δημ. κ. -άω, ἴδιωμ. κ. -άσω ὁ. προφ. τοῦ κοχλάζω βλλ., κοχλακῶ.
κοχλάκημα (τῶ) δημ. ἄ. κοχλάκημα βλλ.
κοχλακιάζω δημ. κ. κοχλακίζω κ. κοχλακῶ-ᾶω κοχλακῶ βλλ.
κοχλακιάσιμα (τῶ) δημ. ἡ πράξις τοῦ κοχλακιάζω, τοῦ κοχλακίζω.
κοχλακῶ-ᾶω δημ. κοχλακιάζω βλλ.
κοχλαῖσι (τῶ) δημ. ἄ. κοχλαῖσι βλλ.
κοχλιάσι (ὁ) δημ. ὁ κοχλιάσι, τὸ σαλιγκάρι.
κοχλῶσι (ὁ) δημ. ἄ. χόχλος βλλ.
χόχλος (ὁ) μυσ. δημ. κ. χόχλος κοχλασμός, ζέσις, βράσις: Ἐρωτῆρ.κ.4.363 σάν τὸ θερμὸν στὰ κάρθουκα π' ὁ χόχλος τὸ φουκῶναι· 2) δημ. συνεκτ. ἀνάδρυσμα, ἀνάδρα ὕδατος ἐκ πηγῆς: Σολωμ. ἡ γῆ σικριτῶ ὡς χόχλος.
χοχολίμαι δημ. κ. χοχουλιέμαι κ. χοχουλιζομαι διὰ τῆς ἀναπνοῆς καὶ τῆς τριβῆς θερμαίνω τὸς χεῖρας ἐν ὥρᾳ φύχους· 2) μεμφιορῶ, ἀναστενάω, κλαίωμαι: τί ἔχεις καὶ χοχολιάσαι.
χοῦθης-ους-ες ἰχθύς, εἶδος μιν. κ. νεῦτ. ὁ ἀποτελευμένος ἐκ χόος, ἐκ χῆματος: Εὐστ.Πον. 195,13 ἡ θάλασσα... ἥμερα κλύζουσα τὰς ἀκτῆς καὶ κατὰ μικρὸν ὑποψῶσα ἴσον χῶιδες· 2) νεῦτ. ὁ πλήρης χροῦ, χῆματος ἢ ὁ πρὸς χροῦν, πρὸς χῶμα ὁμοιάζων, χῆματῶδες.
χραθαυμά Ἦσ. ἐὸ κοχλιάσι, Ταραντινῶσι.
χραῖθιο Ἐπιγρ. ἡλείε, τ. τοῦ χράζωι γ' ἐν. εὐκτ. ἐνεστ. τοῦ χράζω βλλ.
χραῖνω, μέλλ. χρανῶ, ἄορ. ἐχρανα |Αἰσχ.Εὐμ.170, παθ. ἄορ. ἐχράνθη |αὐτ. |κ.266|, χράω, ἐγγίζω ἑλαφρῶς, ὀλιγον, ἐπιφάω ἑλαφρῶς τὴν ἐπιφάνειον σφαιρῶς πινος: Εὐρ. Ὀρ.919 ὀλιγῆς ἄστου κἀγορᾶς χραίνων κύκλον, Ἄγαι.π. Ἀθῆν.7,277B χραίνοντες οὐραίοισιν εὐδῖαν ἄλας· 2) ἀλείφω, ἐπιχράω, χρωματίζω: Πλάτ.Νόμ.767A ἄλλ' ἡ τοῦ χραίνειν ἢ ἀποχραίνειν ἢ ἐπὶ δῆποτε καλοῦσι τὸ τοιοῦτον ὁ Ἰωγράφου παιδῆς, Πολυβ.7,129, Μάξ. Τύρ.40,2 γυναικὸς τέχνη ἐλέφαντα χραίνουσης φοίνικι· κ. παθ.: Πλούτ. Ἠθ.933C: διὰ λεπτότητα τοῦ σκεριτοῦ χρανεῖσθαι· 3) ἐντρίβω, βάφω, ὀλεφω, χρίω: Νικ. Ἀλεξ.246 τῶ μὲν Γερραῖοι νομῶδες χαλκήρεας αἰχμᾶς χραίνουσιν, αὐτ.155, αὐτ.169, αὐτ.202, αὐτ.531, κ. μέσ.: αὐτ.553 κνίδην εὐ ἰλπεί χραίνουσι· κ. παθ.: Ἀντιφιλ.ΑΠ.7,622 σχρίνον χραίνουμένη μέλιτι· 4) μισίω, πολύνω: Αἰσχ.Επ.ὁ.1 πεδία δ' ἀργηστῆς ἄφορς χραίνει σταλαγμοῖσι ἰππικῶν ἐκ πνευθμών, αὐτ.342, αὐτ. ἄ.349, αὐτ.Εὐμ.170 μῖσισται μυχὸν ἐχρανοσ· κ. παθ.266 παλαῖων αἰμάτων μῖσισται χρανεῖσθαι· κ. ἰδ. ἐπὶ ἠθικῶ μολυσμοῦ: Σοφ.ΟΤΒ22 λέξη δὲ τὸ θανόντος ἐν χερσὶν ἑμῶν χραίνω, Εὐρ. |Ἰππ.366, αὐτ.1438 ἐμοὶ γάρ οὐ θέμις φητιοῦς ὄραν οὐδ' ὄμμα χραίνειν θανασιμῶσιν ἐκπνοσῆς, Πλάτ. Νόμ.9,7B θεῶν ὄνοματα μὴ χραίνειν ῥάδιωσ· κ. μέσ.: Σοφ.Αἰτ.43 δοκῶν ἐν ὕμῖν χεῖρα χραίνεσθαι φόνω· κ. παθ.: Σοφ.ΟΚ368 μηδὲ χραίνεσθαι πόλιν, Σέξτ. Ἐμ.180 χραίνεσθαι τὰ ἱερὰ δοκῶν ἀνδρώπου φόνω, Ἡλιόδ.Αἰθ.10,10, Ἐπιφάν.1,721D ὁ πλείους ἐχράνθησαν τῇ τοῦ Ἀρείου κατοπιστῆς, αὐτ.720A, Εὐστ.Πον.296,20 αὐτὰ κατὰ λαγνείαν χρανεῖσθαι σεμαὶ γυναικες.
χραῖση (ἡ) μτν. ὄμμα, προστασία, συνδρομή, ὠφέλεια, βοήθεια: Νικ.Θηρ.584 μηδὲ σε γε χραῖση πολίου λάθοι ἢ ἐ κέθριοι, αὐτ.852.

χραῖση-εντος-εσσα-εν μτν. ὁ βοθῶν, βοθητικός, δὴ γεν. χρήσιμος, ὠφέλιμος: Νικ.Θηρ.576 ἀμάρακος εἶπ χραῖσησις.
χραῖσηθῖον (τῶ) μτν. βοήθημα, μέσον βοηθεῖας, θεραπεῖας, φάρμακον: ΑΠ.1,32 ὡδε ταλαιπαθῶν χραῖσηθῖα θεσκαλα κείται, Μάρκελλ. Σ.δ.42 οὐδὲ τὸ νούσαν... ἀλέγουσι... χραῖσηθῖ' ἔχοντες ἐξ ἄλας, αὐτ.101.
χραῖσημα-ατος(τῶ) μτν. τὸ χραῖσηθῖον βλλ.: Νόν.Δ.13,369 φρουρὸν ἔχεις ἀπέλευθρον ὄφιν χραῖσηθῖματὶ μίτρῃ.
χραῖσησις-εως(ἡ) μτν. ἡ πράξις τοῦ χραῖσηθῖ-έω, χραῖσηθῖ: Νικ.Θηρ.926, Ἐλλ. Ἐπιγρῶμ. Συμπλ.903,2.
χραῖσηθῖωρ-ορος(ὁ) μτν. ὁ ἀμύνων, ὁ βοηθῶν, βοηθός, ὑπερασπιστής: Νόν.Εὐαγγ. |ω.3,81 χραῖσηθῖωρα φωτῶν μονογενῆ ἄδων υἱά.
χραῖσηθῖ-έω ἔν. γ' ἐν. μέλλ. χραῖσησῖαι |Ἰλ.Υ.296|, ἐπ. ἀπαρφ. χραῖσηστέμεν |αὐτ.Φ.316|, γ' ἐν. ἐπ. ἄορ. α' χραῖσησε κ. χραῖσημε, γ' ἐν. ὑποτ. χραῖση κ. χραῖσημι, γ' ἢ ληθ. χραῖσημι, ἀπαρφ. χραῖσημεν κ. χραῖσησῖαι, π. Ὀμ. ἡ χρ. τοῦ χραῖσημ ὡ. μτ. ἀρνησεως· τὸ ἐν |Ἰλ.Φ.193| κείται εἰρωνικῶς ἀντὶ ἀρνητικῆς ἐκφράσεως· ἐν καταφατικαῖς προτάσει τοῦ πρώτου π. Ἀπολλ.Ρ.249, ἀπελαύνω, ἀπείρω τι ὀλέθριον ἀπὸ τινοῦ, ἀποσπῶ, ἀμύνω, ὀποκροῶ τι κατ'εστρεπτικὸν ἀπὸ τινοῦ, μτ. αἰτ. προγμ. κ. δοτ. προσ.: |Ἰλ.Η.144| οὐ κορύνῃ ὁ δλεθρον χραῖσησι σιδηρεῖαι, αὐτ.Υ.295 οὐδὲ τί ὁ χραῖσησῖαι Λυγρὸν δλεθρον, αὐτ.Λ.120 τῶν οὐ τίς δύναται χραῖσησῖαι δλεθρον· πρβλ. αὐτ.Α.566· 2) συχνότ. μτ. δοτ. προσ. ὑπερασπίω τινά, βοηθῶ, ὠφέλω, προστατεύω, πάντοτε ἐνοητῆς τῆς ὀποκρούσεως κακοῦ τινος: αὐτ.2B μὴ νύ τοι χραῖσημ σκήπτρον καὶ στέμμα θεοῖο, αὐτ.Ε.53 ἄλλ' οὐ ὁ ἴπτε γε χραῖσημ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα· || κ. μτ. αἰτ. οὐδ. χραῖσημ τὴ παρέχω βοήθειαν, ὠφέλειαν τινά: αὐτ.Α.242, αὐτ.Φ.193 καὶ γὰρ σοι ποταμός γε πάρα μέγας, αὐτ.Υ.295 οὐδὲ τί χραῖσημ· κ. ἀπολ.: αὐτ.Ε.66 τεῖχος δ' οὐκ ἔχρασιμα τετυμῆνον, αὐτ.Ο.652.
χραμαδοῖται Ἦσ. ἐχελώνοι· 2) αὐτ. καὶ νεῦτ. ὁρότατοι τῶν κινῶν· 3) αὐτ. ἐκοχλιάσι.
χράμι(τῶ) (ἀροβ.)δημ. κ. χράμι κ. χρέμι μάλινον χυδρὸν ὕψωμα ἐγγυρῖου κατασκευῆς· 2) μάλινον ἡ μαλλοθάμβακον συνδόνιον· 2) μάλινον κρυσσῶτον κλινοσκέπασμα.
χράνω(τῶ) δημ. κ. κρένω κ. κρένο φυτὸν κοχλιαρῆ ἢ ἀρμυρακία.
χραντῶς-ἦ-δὴ γλωσσ. ὁ ἐπηλελιμένος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, κεκλήρωμένος, μεμολυσμένος, λερωμένος· πρβλ. ἄχραντος.
χραυζῖνη Ἐπιγρ. κυπρ. τ. ταῦ χρηθοβα ἀπαρφ. μέσ. φων. τοῦ χρῶ-ᾶω βλλ.
χραυσις-εως(ἡ) ἐδγκμα μονόλοθος.
χραυτίω Ἦσ. εἰζέωα.
χραῦω ποι. κ. χρῶ-ᾶω(ἡ) βλλ., μέλλ. χραῦσω, ἐφάπτομαι ἑλαφρῶς, ἐπιζέωα, νύττω, πληθῶνα ἑλαφρῶς, τσουγκρανίζω: |Ἰλ.Ε.137| ὄν ῥά τε ποιμήν... χραῦση, Κόντ.11,76 ἴνα χραῦσαντα δαίξῃ, Εὐσῖ.531,10, αὐτ.1063,30, αὐτ.1547,62.
χράω |2| ἐπ. ρ. ἐν χρ. π. Ὀμ.κτ. παρστ. μτ. δοτ. προσ., ἐπιπύτω, ἐπιτίθειω, ἐπισκίπτω μετὰ βλάθης, ἐπέρχομαι θάλαττον· πρβλ. παραχρῶς: Ὀδ.Ε.396 στυγερός δὲ οἱ ἔχραε δαῖμων, αὐτ.Κ.64 τίς τοι καὶός ἔχραε δαῖμων γ· ΑΠ.5,297 πόνοσ ὀπῆσος ἡμῖν... ἔχραε· 2) μτν. μτ. αἰτ. προγμ. κ. δοτ. προσ. ἐπιβάλλω τι εἰς τινα: Νικ.Θηρ.315 κακὸν δὲ οἱ ἔχραε κοῖτον· 3) μτ. ἀπαρφ. ἔχω κλῖνον, ροπήν ἢ διάθεσιν νὰ πράξω τι, εἶμαι πρόθυμος, ἔτοιμος, προθυμοῦμαι νὰ πράξω τι, ἴδιω ἐπιθλαδέσ, βλαδερὸν: |Ἰλ.Φ.369| τίπε σὰς υἱος

ἐμὸν ρόον ἔχρας κήδεις· Ὅδ.Φ 69 μυστήρας - οἱ τὸδε δῶμα ἔχραστ' ἐσθιένεν καὶ πινέμεν.
χρέα (τὰ) ὄνομ. κ. οἰτ. πληθ. τοῦ χρέος βλλ. : Ἡσιόδ. Ἐργ.645, Ἀριστοφ. Νεφ.39, αὐτ.443.
χρεαγωγός-ον Ἦα. ὁ ὑπερ ἑτέρου τὸν ὀφει-
 λτην ἄγων.

χρεακός-ή-όν πάπ. ὁ χρεοκός βλλ.
χρεάρπασε-αγος ἰδὲ μτγν. ὁ ἀρπάξων, ὁ συν-
 αρπάζων τὰ χρέη, τὰ χρέματα : Μαν.4,330 δει-
 νοῦς τε χρεάρπαγας ἐργολάβους τε.
χρέεσθαι ἰων. τ. τοῦ χρεῶσθαι-ἄσασθαι ἀπαρφ.
 μέσ. φων. τοῦ χρω-ἄω βλλ. : Ἦρ.1,157.
χρεῖ (τὸ) δημ. τὸ χρέος βλλ.

χρεῖα ἰήλ. κ. μων., νεώτ. κ. δημ., μων. δημ. κ. χρεῖα
 (Ἐρωτοκρ.1,742, αὐτ.2,1221), ἰων. χρεῖη χρεῖσις. ὠ-
 φέλεια, κέρδος, χρησιμότης : Ἐθεων.62 χρεῖσις εἴ-
 νακα μῆθεμις, Πινδ.Ν.8,71, Ἀντιφ.122,44 τῆς
 χρεῖας τοῦ παιδὸς ἄποστερηθῆναι, Πλάτ.Γοργ.
 480Α, αὐτ.Τίμ.76Ε, αὐτ.Πολ.371Β πωλοῦντες τὴν
 τῆς ἰσχύος χρεῖαν, αὐτ.451C οὐκ ἔστ' ἄλλη ὀρθή
 παιδων τε καὶ γυναικῶν κτήσις τε καὶ χρεῖα,
 αὐτ.333Α, Ξεν.Ἀπομν.2,4,1 || φρ. χρεῖαν ἔχω
 τὴν εἶμαι ὀφείμιος ἢ χρησίμος εἰς τίνα : Πλάτ.
 Συμπ.204C τοιοῦτος ὢν ὁ Ἔρωσ τίνα χρεῖαν ἔχει
 τῶς ἀνθρώποις; || κ. χρεῖαν ἔχει εἰς τί εἶναι
 ὀφείμιον εἰς τί : Σωσίπ.Καταφευδ.1,41'

|| χρεῖ-
 ας ἢ χρεῖαν παρέχομαι τινι παρέχω εἰς τίνα ὠφέ-
 λειαν : Δημ.253 Δημοσθένης . . πολλὰς καὶ μεγά-
 λας χρεῖας παρέχεται τῷ δήμῳ τῷ Ἀθηναίων'

2) ἄνεργεια, χρεῖσις, μετοχέρισις : Πλάτ.Πολ.
 451C οὐκ ἔστ' ἄλλη ὀρθή παιδων τε καὶ γυναι-
 κῶν κτήσις τε καὶ χρεῖα, Ξεν.Ἀπομν.2,4,1 ἔδῳκει
 μάστιγ' ἄν τις ὠφελισθαι πρὸς φίλων κτήσιν
 τε καὶ χρεῖαν' || φρ. ἐν χρεῖα εἶμι εἶμαι ἐν χρή-
 σει, χρησιμοποιοῦμαι : Πλάτ.Φαῖδ.87C ἡ Ἰμα-
 τίου ἐν χρεῖα τε δντος καὶ φροουρουμένου' ||
 κατὰ τὴν χρεῖαν κατὰ τὴν χρῆσιν : αὐτ.Πολ.
 330C' || λόγῳ χρεῖα τρόπος χρήσεως, τρόπος
 τοῦ μεταχειριζέσθαι τὸν λόγον : αὐτ.Κρατ.408Α'

3) κ. νεώτ. κ. δημ., ἀνάγκη, ἔλλειψις : Αἰσχ.Ἐπτ.
 286 πρὶν ἀγγέλουσ σπερχνούσ τε καὶ ταχυρρό-
 θους λόγους ἰκέσθαι καὶ φλέγειν χρεῖσις ὀλω-
 Σοφ.ΟΤ1443, αὐτ.ΟΚ191 καὶ μὴ χρεῖα περῶ-
 μεν, Μηνοῖ.3,7 Συνε.Παύλου τοῦ Ἀλοῦ τῆ δέ τε-
 τάρτη ἡμέρα, χρεῖας καταπειγούσας . . ὁ Ἅγιος
 . . εὐρών τὸν Παῦλον λέγει πρὸς αὐτόν, Ἐρω-
 τόκρ.1,570 ἀπόψε κάνει χρεῖα νὰ δεῖξωμε τῆ
 δύναμη κ' ἄλη μας τὴν ἀντροπία, αὐτ.2,121, χρεῖας
 τυχοῦσας, - ἂν ἢ χρεῖα τὸ καλέση ἰδὸν ποσοτῆ
 ἀνάγκη, παρομοί. ἢ χρεῖα χάλνα' ἢ πατάει τὸ νόμο'
 κ. μτ. γενικ. : Αἰσχ.Πρ.481 φαρμάκων χρεῖα
 κατασκῆλλοντο, αὐτ.169, αὐτ.Ἐπτ.506, Σοφ.Αἰ.963,
 αὐτ.Φιλ.162' || φρ. χρεῖα ἐστί ἢ γίνονται μοι
 τίνας ἔχω ἔλλειψιν ἢ ἀνάγκην πνός : Πλάτ.Νόμ.
 834Β' || κ. προσ. : Αἰσχ.Πρ.169 ἢ μὴν ἔτ' μοῦ . .
 χρεῖαν ἔξει' || εἰς χρεῖαν πνός ἀφικνούμαι
 ἔρχομαι εἰς κατάστασιν νὰ αισθανθῶ τὴν ἀνάγκην
 τῆς βοήθειας πνός : Πλάτ.Μενε.244D ὡς ἐκπε-
 πληγνόντο ἀφικοντο εἰς χρεῖαν τῆς πόλεως τῶν
 τε Ἑλλήνων οἱ πρῶτοι, αὐτ.Πολ.3691, Ἀντιφ.121,
 12, Ξεν.Ἀπομν.3,125' || μτγν. χρεῖαν ἔχω ἔχω
 ἀνάγκην, χρεῖάζομαι : Κδ Ματθ.3,14 ἔγω χρεῖαν
 ἔχω ὑπὸ σοῦ βαπτισθῆναι' || παρομοί. χρεῖα δι-
 ὀσκει, κἀν βραδύς τις δέ, σοφόν (πρὸδ. κ' πεν-
 τὰ τέχνας καταργάζεται) : Εὐρ.ἀπ.709, Μέν.Καρφ.
 6' **4)** κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀ-
 νάγκης, στέρσις, ἔνδεια : Σοφ.Φιλ.175 ἄλλυε δ'
 ἐπὶ παντὶ τῷ χρεῖας Ἰστανέμνω, Εὐρ.Εκ.420, Ἀ-
 ριστοφ.Πλ.534 διὰ τὴν χρεῖαν καὶ τὴν πένιν, Σο-
 λωμ.Ἐθν.Ἰγμ.10,4 δὲν ἐπ' εὐκολεος οἱ θύρας, ἐάν
 ἢ χρεῖα τῆς κουρταλῆ' **5)** ἀπαιτησις ἀνάγκης,
 κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἀξίωσις, σημαίνουσας τῆς

λ. τὴν ἀπαιτησις δικαιώματος ἢ ἀξίως : Θουκ.1,37'
6) γεν. αἰτησις, παράκλησις : Αἰσχ.Πρ.700 τὴν
 πρὶν γω χρεῖαν ἠύσασθ' ἐμοῦ πάρα, αὐτ.Χο.481'
7) ἀναγκία τις ἢ ἰδιαίτερα ἀσχολία, ἔργον :
 Σοφ.ΟΤ1174 ὡς πρὸς τὴ χρεῖας', Πλάτ.Νόμ.869Β
 χρῆσθαι τινι χρεῖαν ἦν ἂν ἐβέλαιμι, Πολύδ.1,75,4
 τὸ πραχθῆν ὑπ' αὐτοῦ πρὶ τὴν χρεῖαν ταύτην,
 αὐτ.8,18,11, Κδ Πράξ.6,3 οὐς κασταθῶμεν ἐπὶ
 τῆς χρεῖας ταύτης' **8)** εἶδ. στρατιωτικὴ ἢ
 ναυτικὴ ὕπηρεσία : Ἀριστολ.Πολιτ.1254b,32 οὗτος
 δὲ καὶ γίνεται διηρημένος εἰς τε τὴν πολεμικὴν
 χρεῖαν καὶ τὴν ἐιρηνικὴν, Πολύδ.6,52,1, αὐτ.32,
 2,3' || χρεῖαι ναυτικαὶ οἱ ἐξοπλισμοί : Αἰλ.Π1
 10,1'

9) γεν. πάσα ἐργασία, πάσα ἐνέργεια, ἀ-
 σχολία : Πολύδ.3,45,2 ἐπὶ τὴν αὐτὴν χρεῖαν ἐξα-
 πεσταλλένους ὑπὸ τοῦ Ποπλίου, Πλούτ.Μάρκ.32'
 || ὑπόθεσις, ἐργασία, ἀντικείμενον ἐργασίας :
 Πολύδ.2,49,9 τῆς γὰρ χρεῖας ἐπιτελούμενης αὐ-
 τὸν εὐρήσων τὸν Ἀραγον εὐδοκούμενας ἀμφο-
 τέροις ὀπισχονῦντο πίστας' **10)** ἐπί προσ., οἰ-
 κειότης, στενὴ φιλία : Ἀντιφ.5,63 καὶ μὲν δὴ καὶ
 τῆς χρεῖας τῆς ἐμῆς καὶ τῆς Λυκίου τοῦτο ὀ-
 μῖν μέγιστον τεκμηρίον ἐστίν' **11)** πάσα σχέ-
 οῖς συναλλαγῆς : Πλάτ.Πολ.372Α εἰ μὴ που ἐν
 αὐτῶν τούτων χρεῖα τινὶ τῆ πρὸς ἀλλήλους, Ἀ-
 ριστολ.Ρητ.1,15,22' **12)** ἐπὶ τῆ ρητ. γνομικόν τὴ ἢ
 κοινὸς τόπος, ἀπόφθεγμα ἀπουδαῖον λαμβανόμε-
 νον ἐκ πινος συγγραφῆς καὶ ἀναπτυσσόμενον
 καθ' ὠρισμένους κανόνες : Ἐρμογ.1,19 χρεῖο ἐστίν
 ἀπομηγνόμενα λόγου πινὸς ἢ πράξεως ἢ συναμ-
 φοτέρου, αὐτόνομο ἔχον δῆκασιν ὡς ἐπὶ τὸ πλει-
 στον χρησίμου πινὸς ἔνεκα : Πλούτ.Ἠθ.78F ἔνιοι
 χρεῖας καὶ ἱστορίας ἀναλέγονται περὶσσιον,
 αὐτ.218,3, Μέν.Ρητ. ἐν Ρητ.9,254 οἱ Πλουτάρχιοι
 βλοῖι πληροῖσι εἰσὶν ἱστοριῶν καὶ ἀποφθεγμάτων
 καὶ παροιμιῶν καὶ χρεῖων, Ἀφθον.1,62, Διογ.Λ.2,
 85 καὶ πρὸς τοὺς διασύροντας προσεφέρετο
 τὰς Ἀριστοῦ χρεῖας' **13)** μτγν., μων. κ.
 δημ. ἢ φυσικὴ ἀνάγκη : Διόδ.4,33 ὡς ἐπὶ τίνα
 χρεῖαν ἀναγκαῖαν, Ἀθωνῶν. ἐν Ἐπιστ. πρὸς Χε-
 ρρόπ.1,531,688C εἰσαθλον εἰς θάκος ὡς διὰ χρε-
 ῖαν τῆς γαστρός, Ἐπιφάν.2,193D' **14)** λεξ. μων.
 κτ. πληθ. χρεῖαι, δημ. κτ. ἐν ἀφοδεύτηριον, ἀπο-
 χρωπτήριον, ἀπόπατος' πρβλ. Ἦα. ὁ κεύσειον
 κἀθηται εἰς τὰς χρεῖας : Μόσχ.1 Λειμω.43 εὐρών
 αὐτὴν τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ εἰς τὸν σωλῆνα τῶν
 χρεῖων, ΚΠορφ.Ἐκθ.699,13.

χρεῖάζομαι Ἐπιγρ., νεώτ. κ. δημ., μτγ. χρεῖα-
 ζόμενος, δημ. χρεῖαζόμενος, ἀόρ. ἐχρεῖασθην,
 δημ. ἰβ)χρεῖασθηκα, ἔχω χρεῖαν, ἀνάγκην πνός,
 ἴδια ἐπίσημαίης : Ἐπιγρ.Ἀθηνῶν τὰ χρεῖαζόμενα
 τοῦ τευχούς' || ἔχω χρεῖαν, ἀνάγκην πνός :
 χρεῖαζομαι χρέματα - δέκα ἐργάτες' || ὁ
 πληθ. τοῦ οὐδ. τῆς μτγ. τοῦ ἐνεστ. τὰ χρεῖαζού-
 μενα ὡς οὐα. βλλ. **2)** ἀπρσο, χρεῖάζεται πα-
 ριστοτατὸ ἀνάγκη : Πολαμ.Τρισεύ.22 μὰ γιὰ δλα
 τούτα χρεῖαζεται κάποια ἐτοιμασία, θά με-
 τῆλθωμεν βλαῖα μέσα, ἂν χρεῖασθῆ' **3)** ἄμτθ.
 εἶμαι ἀναγκασίος, εἶμαι χροσίμος, χρησιμεύω : δὲν
 μοῦ χρεῖαζεται τὸ βιβλίο, - τώρα πιά δὲν μοῦ
 χρεῖαζοσαι' **4)** φρ. τὰ χρεῖαζομαι φοδοῦμαι,
 τρομάζω' || μὲ εἶδε ἀγριεμένο καὶ τὰ χρεῖαστικα,
χρεῖαζόμενος-η-ο δημ. ὁ χρεῖωδής' || τὸ
 οὐδ. κτ. πληθ. τὰ χρεῖαζόμενα ὡς οὐα. τὰ ἀ-
 ναγκαιοῦντα, τὰ χραιομεύοντα πρὸς τί, τὰ ἐπιτή-
 δεῖα : εὐρύχωρο παῖτι μὲ δλα τὰ χρεῖαζόμενα'
2) ὄμ. τὸ οὐδ. ὡς οὐα. τὰ κεύση.

χρειακός-ή-όν μτγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμε-
 νος εἰς τὴν χρεῖαν, ὁ τῆς χρεῖας, ὁ ὑπηρετῶν, ὁ-
 ηηρετικὸς, δθ. οἱ χρειακοὶ ὡς οὐα. οἱ ὑπηρεταί :
 Ἀρρ.Περὶπλ.Ἐρ.Θαλ.10 κυβερνήταις καὶ χρεια-
 κοῖς Ἀραφί χρώμενοι, Πάπ.

χρειάρης (ὁ) δημ. ἄνθρωπος ἔχων τὴν χρεῖαν, τὴν ἀνάγκην παντός, πτωχός.

χρεῖσσιδι (τὸ) δημ. πᾶν τὸ χρεῖωδες, ὅσον μαγειρικὸν αὐκός.

χρεῖσιδι (ἡ) δημ. σκευὴ, ἀγγεῖον, δοχεῖον· δὲν ἔχω χρεῖσιδι νὰ πῆξω τὸ γάλα.

χρεῖσισθη Ἔπιγρ. βοιωτ. τ. τοῦ χρῆσθαι ἄπαρφ. τοῦ χρώμαι-δομαι βλ.λ. Ἔπιγρ. Ὀρχομενοῦ ὅπως ἔχωνδι . . οὐδᾶτι χρεῖσισθη ποτήμι.

χρεῖσιν μτγν. ἰων. τ. τοῦ χρῆσθαι ἄπαρφ. τοῦ χρῆζω· Ἡρώδ.1,49, αὐτ.7,64.

χρεῖσι (ἡ) ἰων. τ. τοῦ χρεῖα βλ.λ. Ἡρώδ.6,10.

χρεῖσματα (τὰ) Ἔπιγρ. βοιωτ. τ. τοῦ χρέματα.

χρεῖμενος-η-ον Ἔπιγρ. βοιωτ. τοῦ χρώμενος μτγ. τοῦ χρώμαι-δομαι Ἔπιγρ. Διελφών.

χρεῖκολαξ-ακος (ὁ) μτγν. ὁ κολακεύων ἐνεκα χρέος, ὁ ἐνεκα ἀνάγκης, χρεῖας· Κύριλλ.10,81B.

χρεῖολόγιον (τὸ) νεώτ. στρατ. συλλογὴ χρεῖωδῶν ἐργαλείων ἐν μεταλλικῇ θήκῃ διὰ τὴν λύσιν, τὸν μαβαρισμὸν καὶ τὴν ἀρμολόγησιν τῶν ὀπλων.

χρεῖος (τὸ) ἐπ. τ. τοῦ χρέος βλ.λ.

χρεῖος-ον ἱερὴ κ. μιν. ὁ χροῖσμος· Αἰαχ.ἱκ.194 αἰδοῖα καὶ γοσνὰ τὰ χρεῖ ἔπη (ἰδιόρθ. ζαχρεῖ ἔπη, Ἀνάν.π.Εὔστ.218,8 ἀνήρ τις οὐδὲν χρεῖος) 2) ἐνεργ. ὁ ἔχων χρεῖαν πινός, ὁ διατελῶν ἐν ἀνάγκῃ πινός· Εὐρ.Ἡρ.1337 ὡν γὰρ εἴ χρεῖος φίλων, αὐτ.51, Λουκ.Ἐρωτ.42 Λουτροῦ χρεῖός ἐστι, Θωμάς Μ 918 3) ὁπολ. ὁ ἔχων ἀνάγκας, ἐνδεής, πτωχός· Αἰσχ.ἱκ.202 χρεῖος εἴ ζῆνη φυγάς, Εὐρ. ἄπ.143 χρεῖος ὧν οὐδὲν σθένει.

χρεῖοφιλῆτης (ὁ) ἰων. τ. τοῦ χρεωφιλῆτης· Ἰνπ. Ἐπιστ.1285.

χρεῖσιτός-ή-όν Ἔπιγρ. βοιωτ. τ. τοῦ χροῖσιτός βλ.λ.

χρεῖω-οὐς-οσ (ἡ) ἐπ. τ. τοῦ χρεῶ βλ.λ.

χρεῖω-ὦ μτγν. εἶμαι χρεῖωδης, ἀναγκοῖος, χρεῖαζόμενος· Σέξτ.Ἐπιμ.286,22, αὐτ.754, αὐτ.1324.

|| κ. ἄρσος. χρεῖσι χρεῖα ἐοῖτι· Γρηγ.Ναζ.3,1391A.

χρεῖωδης-οὐς-ες μτγν. κ. νεώτ., ὑπερβ. χρεῖωδέστατος Ἰλουκ.Φιλοπ.19), ὁ ἐκπληρῶν χρεῖαν πινά, χροῖσμος, ἀναγκοῖος· Πλούτ.Ἡ8,724E || μτγν.

τὸ χρεῖωδης ὡς οὐα. ἡ χρῆσιμότης· αὐτ.Ἡ8,118C τὸ ἀναγκαστὸν καὶ τὸ χρεῖωδης, Λουκ.Ἐρωτ.38, Ἔπιγρ. ἐν πᾶσι τοῖς χρεῖωδῆσι τῆς πατρίδος 2) νεώτ. τὰ χρεῖωδη ὡς οὐα. ὅσα χρεῖάζεται

τὸ εἶργον π, τὰ ἀναγκαιοῦντα πράγματα, τὰ χρεῖωζόμενα 3) μτγν. χρεῖωδης ἀπόφθεγμα ἀπόφθεγμα λαμβανόμενον ἐκ πινός ἄλλου συγγραφέως καὶ ἀναπισσόμενον κατὰ πινας κανόνας· Διογ.Α 4,47 πλεῖστά τε καταλείπειν ὑπομνήματα, ἀλλὰ καὶ ἀποφθέγματα χρεῖωδη.

χρεῖωδῶς ἐπίρρ. μτγν. ἀναγκοῖος· Βασ.3,641D.

χρεῖμῶ μτγν. χρεμῆζω· Ὀπν.Κυν.1,234, ΑΠ 9,295.

χρεμῆζω κ. νεώτ. ἐπὶ Ἰππων, ἐκβάλλω κραυγὴν, χλιμντρίζω, χλιμντρίζω· Ἰλ.Μ 51, Ἡρ.3,86 ἐνταῦθα ὁ Δαρείου Ἴππος προσδραμῶν ἔχρεμῆτισε, αὐτ.87, Πλάτ. Πολ.396B, αὐτ. Φοῖτῆρ.254D 2) μτγν. μτφ. ἐπὶ λάγνων ἡ ἀσελγῶν ἀνδρῶν· Πά ἱερ.5,8 ἕκαστος ἐπὶ τὴν γυναικαὶ τοῦ πλησίον αὐτοῦ ἔχρεμῆτιζον.

χρεμῆσις-εως (ἡ) μιν. χρεμῆσιμος, χρεμῆσιμα βλ.λ.· Νικ.Χων.604,9.

χρεμῆσιμα-ατος (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ χρεμῆσιμος, χλιμντρίσμα || μτγν. κ. μτφ.· ΑΠ 5,245

χρεμῆσιμα γάμου προκῆλευθον ἱεῖσα.

χρεμῆσιμός (ὁ) κ. νεώτ. τὸ χρεμῆτιζειν, χρεμῆτισις, χρεμῆσιμα, χλιμντρίσμα· Ἡα.εἰ φωνῆ τῶν Ἰππων· Ἀριστφ. Ἰνπ.553 Ἰππὶ ἀναξ Πόσειδον, ὁ χάλκοκρότων Ἰππων κτύπος καὶ χρεμῆσιμός ἀναξ, Διον.Ἀλ.Συνθ.16, Πλούτ.Ἡ8,902B 2) μτγν. μτφ. ἰσχυρὸς κράτος, βρόντος, βροντή· Θεοδοτ.ΠΔ.

χρεμῆσιτής (ὁ) μτγν. ὁ χρεμῆτιζών· Κύριλλ. Ἱεροσ.80.

χρεμῆσιτικός-ή-όν μτγν. ὁ φίλων, ὁ ἀγοπῶν νὰ χρεμῆτιζῃ ἢ ὁ πρὸς τοῦτο ἱκανός· Φιλ.1,310, Πλούτ.Ἡ8,877B, Σέξτ.Ἐπιμ.Πυρρ.2,211.

χρεμῆσιζ-άω μτγν. δ. τ. τοῦ χρεμῆτιζω· Καλλ. ἄπ.352.

χρεμῆσι (ὁ) μτγν. θαλάσσιός τις ἰχθύς· Ὀπν.Ἀλ. 1,112 Αλ.Ζ 15,11.

χρεμῆζω α. χρεμῆτιζω βλ.λ. Ἡσιόδ.Α 348 δῆξα χρεμῆσιαν.

χρεμῆσα-ασι (τὸ) μτγν. τὸ ἀποχρεμῆττόμενον καὶ ἀποπυτιόμενον πύτελον, ροχάλα· Διογ.Α 2,67 ἐγὼ δὲ μὴ ἀνάσχωμαι χρεμῆσιτι βανθῆναι, ἴνα βλῆνον ἴδω; ἰδ.γρ. κράμματι.

χρεμῆπται, μέλλ. χρεμῆφομαι, βήχω ὅπως ἐκβάλλω, ὅπως ἀποπύτω φλέγμα, βήχω καὶ ἐκβάλλω φλέγμα· Εὐρ.Κύκλ.626 οὐδὲ πνεῖν ἐγὼ, . . οὐδὲ κομπεῖσθαι τῖνα, Ἀριστφ.Θεσμ.381 αἰώπα, πρόσσεχ τὸν νοῦν χρεμῆπται γὰρ ἤδη, ὅπερ ποιοῦσιν οἱ ρήτορες || μτ. αἰματώδες χρεμῆπται διὰ τῆς χρεμῆσεως ἐκπύτω αἷμα· Ἰνπ.1145G.

χρεμῆπτόν (τὸ) γλωσσ. τὸ χρέμα βλ.λ.

χρεμῆσι-υος (ὁ) κ. κρέμυς ἰχθύς θαλάσσιος, ὁ καλούμενος λιθοκέφαλος· Ἀριστλ.ἀπ.27B 2) Ἡα. ἐὸ ὄνισκος ἰχθύος.

χρεμῆφ (ὁ) εἰδός τις ἰχθύος· Ἀριστλ.Ζ 4,8,18 ἰδ.γρ. χρεμῆφ.

χρεμῆφθέατρος-ον ὁ ἐν τῷ θεάτρῳ χρεμῆτόμενος· Κωμ.Ἀνάν.181.

χρεμῆσις-εως (ἡ) γλωσσ. τὸ χρεμῆτεσθαι.

χρέμω χρεμῆτω, χρεμῆτιζω· ΕΜ 814,47 τὸ δὲ χρεμῆθεσκον ἀπὸ τοῦ χρέμω χρεμῆθω.

χρένω (τὸ) δημ. ἄ. χράνω βλ.λ.

χρέο ἄσυναῖρ. ἰων. τ. τοῦ χρώ β' ἐν. προστ. τοῦ χρώμαι· Ἡρ.1,155.

χρεῶγραφον (τὸ) νεώτ. δ. γρ. τοῦ χρεῶγροφον.

χρεῶσοσία (ἡ) μτγν. ἡ ἀπόσις, πληρωμὴ, δόσις τοῦ χρέους· Ἡρωδῖαν.Ἐπιμ.207.

χρεῶδότης Ζωναρ. ἐπληρωτῆς χρεῶν.

χρεῶδότη-έω μτγν. ἀποτιμω, πληρῶν τὸ χρέος· Ἡρωδῖαν.Ἐπιμ.207.

χρεοκοπία (ἡ) κ. νεώτ. δ. γρ. τοῦ χρεωκοπία βλ.λ.

χρεοκόπος (ὁ) νεώτ. δ. γρ. τοῦ χρεοκόπος βλ.λ.

χρεοκοπῶ-έω μτγν, νεώτ. κ. δημ. δ. γρ. τοῦ χρεωκοπῶ βλ.λ.

χρεωλυσία (ἡ) κ. νεώτ. δ. γρ. τοῦ χρεωλυσία βλ.λ.

χρεωλύσιον (τὸ) νεώτ. δ. γρ. τοῦ χρεωλύσιον βλ.λ.

χρεωλύτης (ὁ) Ζωναρ. ἐὸ πληρῶν τὰ χρέη.

χρεωλύτης-εως (ἡ) πάπ. ἀπόσις, πληρωμὴ, ἐξόφλησις χρέους.

χρεωλυτικός-ή-όν νεώτ. δ. γρ. τοῦ χρεωλυτικός.

χρεωλυτῶ-έω μτγν. δ. γρ. τοῦ χρεωλυτῶ βλ.λ. Ἰώσ.Α 1 7,15.

χρέωμα ἰων. τ. τοῦ χρώμαι-δομαι βλ.λ.

χρέωσι (τὸ) ἐσφ. γρ. τοῦ χρεῶν βλ.λ.

χρέος-ους (τὸ) ἱερὴ, χρώμαι-δομαι, κ. μιν, νεώτ. κ. δημ., ἐπ. τ. χρεῖος Ἰλ.Α 685), ἀπ. χρεῶς Ἰφρύν.391, Χοιροβ.Θε 394), πληθ. ὄνομα. χρέα Ἡσιόδ. Ἐργ.645), κ. χρέα (Ἀριστφ.Νεφ.39 αὐτ.443), νεώτ. χρέη, γενικ. χρεῶν ἱαῦτ.13,αὐτ.118, Πλάτ.Πολ.566A), ἐπ. χρεῶν (Ἡσιόδ.Ἐργ.402), ὅτι χρέεσι (Μαν.Α. 135), ἐπ. χρέεσις Ἰ' Ἀπολλ.Ρ 3,1198), τὰν δ, τι ὀφείλει, χρεωστῆτι τις εἰς ἄλλον εἰς χρέηματα, εἰς ἐμπορεύματα, εἰς ὑπηρεσίας, δ, τι ὀφείλει νὰ πληρῶσῃ εἰς ἄλλον, πᾶσα ὑποχρέωσις, ὀφειλὴ ἢ πρόβη νὰ ἀποτίσῃ τις, ἴδιαι ἐν χρ. ἐπὶ τῆς ὑποχρεώσεως πρὸς ἀπόδοσιν ληστευθέντων πομηνίων καὶ ἀγελῶν ἢ πρὸς ἀποζημιῶσιν δι' αὐτά, ὀφειλὴ ἐνεκα ληστευθέντων ἢ ἀπαχθέντων βοοκηπιῶν· Ἰλ.Α c85 οἱσι χρέος ἄφέλλετ . . πόλεων γὰρ Ἐπειοὶ χρέος ὀφείλων, οὐτ Ν 74', Ὄδ 6 353 Ἄρης . . χρέος καὶ δεσμὸν ἀλύεας, Θεαγρ.205 αὐτὸς ἔτισσε . . χρέος, Αἰαχ.ἱκ.457, Σοφ.ΟΚ 235 μὴ τι πέρα χρέος

.. πόλε προσάφης, - δημόσιον χρέος - είναι πνιγμένος στά χρέη: || δημ. παροιμ. όποιος αγαπά τό χρέη, έχει σύντροφον τό φέμα: || νεώτ. χρέος τιμής όφειλή μεταξύ χαρτοποικιάν έξοφλητέα έντός 24 ώρών: || φρ. χρέος πράσων τινά είσπραττώ όφειλήν, τό όφειλόμενα παρά τινος: Πινδ. Ο 3,12: || κατασχύνει έμόν χρέος κατασχύνει έμέ, διότι δέν έπλήρωσα τήν όφειλήν μου, διότι δέν έτήρησα τήν υπόσχεσίον μου: αύτ. ΙΟΙΙΙ,10: || τεόν χρέος τό σοί όφειλόμενον: αύτ. Π8,45: || χρέος άποδίδωμι άποτίω, πληρώνω, κατορθώνω τό όφειλόμενα: *Ηρ.2,136 τήνδε έπεί- ναι ζήλην μή βουλομένη, άποδοῦναι τό χρέος: || χρέος έδίδωμι δανείζω: αύτ. τόν δίδόντα τό χρέος και άπάσης κρατέειν τής του λαμβάνον- τος θήκης: || χρέος λαμβάνω δανείζομαι: αύτ. άποδεικνύνα ένεχρονον του πατρός τόν νέκυν αυτώ λαμβάνειν τό χρέος: || χρέα έκπληρω- διαλώω πληρώνω, έξοφλώ, κλείνω τό χρέη μου: Πλάτ.Νόμ.958B, Πλούτ.Λούκ.20: 2) μτγν. κ. νεώτ. (τό καινόν) χρέος ή όφειλή, τήν όποιαν πάντες έξ ανάγκης πρέπει να άποτίσωμεν, ό θνάστος: ΠΙΔ Σοφ.Σολ.15,8 δς πρό μικρού εκ γής γεννη- θεός με? όλιγον πορεύεται έξ ής ελάφθη, τό ης φυχής απαιτηθείς χρέος, *Αλκίφρ.1,25: πρβλ. Πλάτ.ΑΞ.367B: 3) νεώτ. κ. δημ. μτφ. ήθική ύπο- χρέωσις, καθήκον: *Ερωτόκρι.4,1210 και χρέος κανένα σημερον δέν έχεις μενά, - έχω χρέος να παντρέψω τής αδερφάδας μου, - έχω έκασα τό χρέος μου: 4) νεώτ. όμ. κτ. πληθ. καθήκοντα ύπηρεσιακά, ύπηρεσια, έργον: εκτελεί χρέη προϊταμένου - δημόρχου - νο- μάρχου: 5) ποι. άναγκαία έργασία, ύπόθε- σις, δουλεία: *Οδ.Α 409 εδόν αυτου χρέος έελ- δόμενος, Αίσχ.Ικ.374 χρέος πάν επικραναίεις: 6) πράγμα λίαν έπιθυμητόν, πράγμα όπερ πολύ τις έπιθυμεί, σκοπός, άντικείμενον: αύτ. 472 εΙ μέν γάρ ύμιν μή τόδ' εκπράξω χρέος, Σοφ.ΟΚ 251, Θεοδ.ορ.25,53 πάν ό θέλεις.. χρέος εκτετέ- λεσται: κ. μτ. γενικ. : Εύρ.Εκ.892 σόν ούκ έλασ- σαν ή κείνης χρέος: 7) χρέμα, πράγμα: 8δ. τί χρέος; τί χρέμα; διά τί; γιατί; : Αίσχ. Αγ.85, Εύρ. Ορ.151 έφ' ότι χρέος έμολυτε; , αύτ. *Ηρακλ.95: 8) μτγν. ή λ. έν χρ. έν περιφράσειν εις ένφρα- σιν πράγματα παραδόξου ή εκτίκτου εις τό εί- δός του: Καλλ. *Αρτ.100: 9) ή φρ. κατά χρέος χρησηόμενος, ίνα συμβουλευθώ: *Οδ.Α 479 ήλθον Τειρεσίασιν κατά χρέος: 10) όμ. κατά χρέος καθώς είναι πρέπον, όπως είναι καλόν: *Υμν.Ερμ. 138: 11) σκοπός, έργον: Πινδ.Ο 1,71 ήλθε ταυτ' έπι χρέος, Αίσχ.Πέρσ.777 οίς τόδ' ήν χρέος, Σοφ. *Ηλ.74 τό σόν μελέσθω.. φροῦρησαι χρέος, Εύρ *Ηρ.1253,αύτ.ΙΤ 683,αύτ. *Ηρ.530: 12) πράγμα χρησηόν ή ώφέλιμον: *Ινν. *Ορκ.1 χρέων χρίζοντι μεταδόσιν ποιήσασα: 13) τό συνδρών χρέος τό γεγονός ότι είναι τις συνερθός εις τι: Εύρ. *Ανδρ.337 τό συνδρών γάρ σ' άναγκασίει χρέος: 14) χρέια: *Αριστ.Αχ.454 τί δ' ώ τάλασ σε τουδ' έχει πλέκους χρέος; 15) μτγν. παρά χρέος παραχρήμα: Νικ. Αλεξ.627.

χρέος Ιων. τ. του χρωός βλ.λ. πρβλ. αξιόχρεος.

Χρεοστάσιον [τό] νεώτ. δ. γρ. του χρεωστά- σιον βλ.λ.

Χρεοφειλέτης [ό] μον. κ. νεώτ. κ. δημ. κ. χρωώ- όφειλέτης χρέους χρωώτης: *Ινν.Επιστ.1285, *Αραβ.Μωθ.Χαλ.3,39: || δημ. παροιμ. ό κακός χρεοφειλέτης ουτ' άντιεται, ουτε πληρώνει, όμ. από κακό χρεοφειλέτη ή ένα σακκι άχαρα.

Χρεοφειλήσι [ό] μτγν. ό χρεοφειλέτης: *Απολλ. Δύοκ.Ανταν.263.

Χρεόφλημα-ατος [τό] πάπ. όφλημα, όφειλή χρέους, χρέος.

Χρεοφυλακία [ή] *Επιγρ.δ.γρ. του χρεοφυλακία . *Επιγρ. Νακολείας τής Φρυγίας.

Χρεοφυλάκιον [τό] *Επιγρ. δ. γρ. του χρεωφυ- λακίον βλ.λ.: *Επιγρ.Ποκυρρηνηίας τής Κρήτης.

Χρεοφλασεύ-τω *Επιγρ. δ. γρ. του χρεοφλασεύ- τω βλ.λ.: *Επιγρ.Αϊζανιτών.

Χρῆμα *Ησ. ερέμμα.

Χρῆόμενος *Επιγρ. ήπειρωτ. ζ. του χρώμενος μτχ. ένεστο, του χρωάι-όμοι: *Επιγρ.Δωδώνης.

Χρῆω Ιων. τ. του χρω-άω ίδιδω χρησηόν, χρη- σιμοδοτώ: *Υμν.Απόλλ.253,αύτ.293.

Χρῆω-ούσι [ή] χρέος, χρεαίαι έπ. χρεώ [ό] *Ομ. ποιεΐται χρ. άμφοτέρων τών τ., άλλ' έν τή έλλειπ- τική φρ. τών χωρίων *Ιλ.1.608,αύτ.Κ 43,αύτ.Α 606, αύτ.Κ Β5: *Οδ.Α 225 έχει πάντοτε χρεώ, και τουτο ως μονοσύλλαβον δδ. έν *Ιλ.Α 606 τό χρεώ πρδ φω- νητος κείται ως βραχυλή, ή χρεαία, τα άναγκασία, άνάγκη, έλλειψις, ένδεια: *Ιλ.Κ 118 χρεώ γάρ Ικά- νεται ουκέτ' άνεκτήσθ, αύτ.142, αύτ.197 ή τί μάλα χρεώ, αύτ.Ο 57: κ. μτ. γενικ. : αύτ.Α 34) εΙ ποτε δῆ αυτε χρεών έμείο γένηται άεικεία λαιγόν θύμναι ταίς άλλωσι, *Οδ.Ι 136 Ιν' ου χρεώ πει- σματός έστιν: || φρ. χρεώ γίννεται παρου- σιάζεται, γεννάται άνάγκη, χρεαία: *Ιλ.Α 341: || χρεώ Ικάνει τινά έπέρχεται εις τινα άνάγκη, χρεαία: *Οδ.Ε 189 δ τι με χρεώ τόσον Ικοι, αύτ.Β 28: || δδ. αυχν. π. *Ομ. ή έλλειπτική χρ. του χρεώ μτ. ατ. προσ.: *Ιλ.Κ Β5, *Οδ.Α 225 τίποτε δέ σε χρεώ; || έν τή φρ. ταύτη τό χρεώ ουχιν συνάπτεται μτ. γενικ. : *Ιλ.1.608 ουτε με ταύτης χρεώ τιμής [ισχόλ. κού χρεϊαν έχω τής τε τών Ελλήνων και τής Αγοσμήμονος τιμής]: κ. μτ. άσπορφ.: αύτ.Α 409 τόν δέ μάλα χρεώ έσπόμεναι κρατερως, *Οδ.Δ 707 ουδέ τί μιν χρεώ νών έπιθανέμεν, *Απολλ.Ρ.1,649: 2) μτγν. άνάγκη, μοίρα: αύτ.3,33: 3) χρέος, άλυοσία, ένασχά- λησις, ύπόθεσις, έργασία: αύτ.4,191.

Χρεώγραφον [τό] νεώτ. κ. δημ. κ. χρεώγρα- φον] έγγραφον διαπιστόν, έμφαινον άνάφην χρέους, άντιπροσωπεύον χρηματικόν αξίαν: 2) είδ. έντυπον έντύπογραφον κατά ώριμοκρονόν τύπον συν- τεταγμένον, έμφαινον ποσόν τι τοκοφόρου χρέους έξ όλικού δανείου του κράτους, ουχί δέ δυναμι- στικώς ώμολογημένον, άλλ' εις τόν έκάστοτε νό- μισμον κομιστήν άνήκον, υποκειμενον δέ κατά τήν συναλλαγήν εις αύτομεριάζει του ποσού, τό άρ- χικώς άνογεγραμμένον: || άμ. τοιαύτον χρεω- στικόν τοκοφόρον έντυπον εκδεδομένον υπό τρα- πέζης ή βιομηχανικής ή άποπολικής ή έμποριακής έταιρείας, ής τό χρεωστικόν τοιαύτα έγγραφα είναι εισληγμένα πρδς δοοοληφίαν έν τώ χρηματιστηρίω: δλην τήν περιουσίαν του τήν έχει εις χρωώ- γραφα, - σημεριαίαι τιμιά χρεογράφων έν τώ χρηματιστηρίω *Αθηνών.

Χρεωκοπία [ή] μτγν. κ. νεώτ. κ. χρεο- ή κατάλυσις, μή άπόδοσις τών χρωών, ή διαγραφή τών χρωών άνευ πληρωμής, ως ή εισαγωγή του Σόλωνος, ή όσιας έκαστο χρωών άποκοπή: Πολύβ.άπ.1,στ.68, Διον. *Αλ.Ρωμ.5,67, αύτ.6,38: 2) νεώτ. κ. δημ. κατάλυ- σις χρωών, παχέυσις και ίδία ή εκ προθέσεως ή έξ ύπαίτιότητος του πτωχεύσαντος: 3) όμ. μτφ. ήθική έκπτώσις, άπόωλια Ισχύος, δδ. γενικώτ. ή άποτυχία: ή χρεωκοπία τής προστατευτικής πολιτικής.

Χρεωκοπίδης [ό] μτγν. ό τό χρέη άποκοπή, ό διαγραφών τά χρέη του χωρίς να τά πληρώσθ, ό άρνούμενος πληρωμήν χρωών' ούτως έκαστον έν *Αθνήσις αΙ φλοι του Σόλωνος ό τρέφαντες εις Ιδίαν ώφέλειαν τήν ύπ' αυτου νομοθετηθεϊσαν εισαχθειαν ή άποκοπήν χρωών: Πλούτ.Σόλ.15.

Χρεωκοπικός-ή-όν νεώτ. κ. χρεο- ό άναφερό- μένος εις τήν χρεωκοπίαν ή τόν χρεωκοπήσαντα.

χρεωκόπος ἰδί νεώτ. κ. χρεωκόπος ὁ κηρύξας χρεωκόπιον, ὁ χρεωκόπος, ὁ πτωχεύσας.

χρεωκοπή-έω μτγν. κ. νεώτ. κ. χρεωκοπή, ἄορ. **ἐχρεωκόπησα**, μτχ. παθ. παρακ. χρεωκοπημένος, κόπητα, διαγράφω τὰ χρέη χωρὶς τὰ τὰ πληρώσω, γίνομαι χρεωκόπος ἀνασίου ν' ἀποτίσω τὰ χρέη μου, πτωχέω : Πλούτ. ἠ8.829C παρανάμωσ **δανείζουσι** . . ἐν τῷ δανείζειν χρεωκοπούντες' 2) μτγν. ἔξαπατῶ, κλέπτω, ἐν χρ. τὸ παθ. : αὐτ. ὁ γὰρ οὐ γράφει λαμβάνων ἕλαττον χρεωκοπεῖται' 3) ὁμ. μτφ. : αὐτ.764A οὐ δίκαιως χρεωκοποῦν' . . ἱερὸν οὐτὰ τὸν λόγον' 4) νεώτ. μτφ. ἐκπίπτω ἠθικῶς, παύω νὰ ἰσχύω, νὰ υπολογίζωμαι, δδ: γεν. ἀποτυχῶνω : ἐχρεωκόπησεν ἐν τῇ προσπαθείᾳ τοῦ νὰ κλεψῇ ἄλλα καταστήματα.

χρεωλυσία ἰή) μτγν. κ. νεώτ. κ. χρεωλυσία ἀπόστασις, πληρωμὴ χρέους : Ἡρωδιδιαν.Ἐπιμ.207' 2) νεώτ. τμηματικὴ κατ' ἴσα χρονικὰ διαστήματα ἀπόσβεσις δανεισθέντος κεφαλαίου καὶ τῶν τόκων αὐτοῦ δι' ἴσων καταβολῶν.

χρεωλύσιον ἰτό) νεώτ. κ. χρεωλύσιον ποσὸν καταβαλλόμενον κατ' ἴσα χρονικὰ διαστήματα πρὸς ἀπόσβεσιν χρέους καὶ τῶν τόκων αὐτοῦ, ἄ. χρεωλύτρον.

χρεωλυτικός-ή-όν νεώτ. κ. χρεωλυτικός ὁ ὄνηκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν χρεωλύσιον ἢ τὸ χρεωλύσιον : χρεωλυτικὸν δάνειον ἰτό ἐξοφλούμενον τμηματικῶς διὰ τῆς καταβολῆς τόκου καὶ κεφαλαίου κατὰ ὄσσεια, - χρεωλυτικὸν κεφάλαιον ἰτό σηματοῖζόμενον διὰ κρατήσεων ἐκ τῶν καθαρῶν κερδῶν ἀνωμόμου εταιρείας καὶ χρησιμεῖον πρὸς ἀπόσβεσιν ὀριζομένου ὀριθμοῦ μετοχῶν, καθ' ὀρισμένο ἐπίσημ. διαστήματα, συγχ. κατ' ἔτος, ὀριζομένων ἐκάστοτε διὰ κληρωσεως ἢ ἄλλωκι - χρεωλυτικὴ ἀπόσβεσις χρέους.

χρεωλυτικός ἐπίορ. νεώτ. κατὰ τρόπον χρεωλυτικόν, διὰ χρεωλυσίας, με χρεωλύσιον.

χρεωλυτῶν ἰτό) νεώτ. τὸ χρεωλύσιον βλ.λ.

χρεωλυτῶ-έω μτγν. ἀποτίω, πληρώνω χρέος τὴ ἐντελῶς, ἀποπληρώνω τὸ χρέος : Πλούτ. Ἀλκ.5 χρεωλυτεῖν τὰς ὠνάς ἰτὰ χρέα τῶν ὠνῶν διαλύειν, Διάδ.Σ17,54, Ἄνων.94 χρεῖος ὑπόστανται ἄντι τοῦ χρεωλυτῆσιν, Σέξτ.Ἐπιμ.307, Πάπ. . . ἡ χρεωλυτῶ τὸν μισθὸν πληρώνω, ἐξοφλῶ τοὺς ὀφειλομένους μισθοὺς : Ἰάσ.Α118,9.

χρεώμενος ἰών. τ τοῦ χρεώμενος μτχ. ἕνεστ. τοῦ χρεώμ-όμοιαι : ἸλΨ 634 ἔξει μιν καὶ πέντε περιπλομένους ἑνιαυτοὺς χρεώμενος.

χρεῶν ἰτό), γενικ. χρεῶν (ἔορ. Ἰηπ.1256, αὐτ. Ἡρ.211 κυρίως μτχ. οὐδ. τοῦ χρεῶ-άω ἐκ τοῦ ἰών. τ. χρεῶ, τὸ ὑπὸ μαντείου διακηρυττόμενον, τὸ πρᾶγμα ποῦ πρέπει νὰ γίνῃ, δὲ συντελεσθῆ, δδ. ὅ,τι εἶναι ἀναγκαῖον, ἡ ἀνάγκη : Ἡρ.7,17 ἄλλ' οὕτε εἶς τὸ μετέπειτα οὕτε εἶς τὸ παρούσῃα νῦν καταπροΐξαι ἀποτρόπων τὸ χρεῶν γενέσθαι, Πλούτ.Νικ 14' 2) τὸ ὑπὸ τῆς μοίρας ὀριζομένον, εἰσαρμῆν, πεπωρωμένον : Εὐρ. Ἰηπ.1256 οὐδ' ἔστι μοίρας τοῦ χρεῶν τ' ἀπαλλαγῆ, αὐτ.Βόκκ 515, Πλάτ.Φαιδρ.255A ἡ τε ἠλικία καὶ τὸ χρεῶν, αὐτ. Ἀε.364C, Πλούτ. ἠ8.103A τὸ τοι χρεῶν οὐκ ἔστι μὴ χρεῶν ποιεῖν' 3) συγχ. χρεῶν ἰεστίλ χρῆ, εἶναι ἀνογκασίον, ἐπιβάλλεται ὑπὸ τῆς μοίρας : Θεόγγ. 564, Πίνδ.Π 2,96, Ἡρ.1,41, αὐτ.57, αὐτ.2,133, Ἀισχ. Ἀγ.922 θεοῦ τὸ τοῖσδε τιμαλφεῖν χρεῶν, Σοφ. ΟΤ 633, αὐτ.Φιλ.1439, Ἀριστοφ. Ἰηπ.138 τὸν προδικασθῆν ἦν ἄρ' ἀπολέσθαι χρεῶν ὑπὸ βυρσοπώλῳ, Ἰουκ.5,49' ἢ σπον. ὡς οὐδ. μτχ. ἐν τῇ σημ. τοῦ ἐξῶν βλ.λ. : Ἡρ.5,50 χρεῶν γὰρ μιν μὴ λέγειν, . . λέγει, αὐτ.9,58' 4) ἀπονιώτ. τὸ συμμέρον, τὸ σύμφωρον, τὸ ὄρθον, τὸ δίκαιον : Χοιρίδ.7, Σοφ.Φιλ.143 ἕνεπε τί σοι χρεῶν ὄπουρ γέιν, αὐτ. Ἠλ.273 μητέρ' εἰ χρεῶν ταύτην προσ-

αυδῶν, Ἀριστοφ.Νεφ.1447' κ. μτ. ἄρθρ. : Ἀισχ. Χο.930 ἕκανεσ δν οὐ χρῆν, καὶ τὸ μὴ χρεῶν πάθε 4) ἀπολ. ἐν ἐπίορ. χρῆ. δικαίως : Ἰουκ.3,40 οὐ χρεῶν ἄργετε.

χρεῶν νεώτ. κ. δημ., ἄορ. (ἐ)χρεῶσα, παθ. ἄορ. ἐχρεῶσθην, δημ. (ἐ)χρεῶσθηκα, μτχ. παθ. παρακ. χρεωμένωσ, ἐγγράφω, ἀνογράφω τινὰ χρεῶσθην : σέ χρεῶνω δέκα δραχμῆς - με τὸ ἀντίτιμον τῆς εὐλείας' 2) ὑποβάλλω εἰς χρέος, ἐπιβαρῶνω με χρέη : ἐχρέωσθε τὸ σπῆτι τοῦ ἰτό ὑπεθήκευσε' ἢ παροίμ. ὅποιος ὄλο χρεῶνεται κακὸ τοῦ ζημερώνεται.

χρέως ἰτό) ἄττ. τ. τοῦ χρέος βλ.λ.
χρέωσις-εως ἰή) νεώτ. ἡ ἐπιβαρῶσις τινος ἐν χρέος' 2) λογιστ. ἡ ἐγγράφω ποσού πινος ὡς ὀφειλῆς εἰς τὴν λογαριασμοῦ, ἀντίθ. πίστωσις τὸ ἀντίτιμον τῶν ἐπιστραφέντων εἰδῶν ἐφέρα μεν εἰς χρέωσιν τοῦ λογαριασμοῦ σας.

χρεωστάσιον ἰτό) νεώτ. κ. χρεωστάσιον ἡ ἀναστολή τῆς πληρωμῆς χρεῶν ἢ ἀναστολή τῆς διὰ χρέη διώξεως.

χρεωστήμα-ατος ἰτό) μων. κ. νεώτ. τὸ χρεωοιούμενον. χρέος, ὀφειλῆ : Ἡσ. Φιώτ.

χρεώστης ἰδί μτγν. κ. νεώτ. ὁ ὑπέχων ὑποχρέωσιν ἰδία χρηματικῆν, χρεωφειλέτης, ὀφειλέτης : Πλούτ. ἠ8.101C, Λουκ.Αποκ.15, Ἐπιγρ., Πάπ.

χρεώστησις-εως ἰή) Ἡσ. ὀφλησις.

χρεωστικός-ή-όν νεώτ. ὁ ὄνηκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς χρεώσθην, εἰς χρέος, εἰς ὀφειλῆν : χρεωστικὴ ἀπόδειξις, - χρεωστικὰ ὁμῶλογα.

χρεωστικός ἐπίορ. μων. κ. νεωτ. κατὰ χρέος, ὑποχρεωτικῶς : Ἀμφιλόχ.21 τιμῆσωμεν αὐτὸν ὡς ἄληθινὸν πατέρα χρεωστικῶς, Εὐστ.56,35.

χρεωστῶ-έω κ. μων. κ. νεώτ., δημ. χρωστῶ-άω εἶμαι χρεώστης. ἔχω χρέος, ὀφείλω : Ἐπιφάν.27,4, Σχόλ. Ἰλ 688, - χρεωστῆτε μεγάλα ποσά, - λογῆρισε τί σοὺ χρωστῶ, - χρωσιτὶ τὰ μαλλοκέφαλά του, φρ. χρωστᾶται τῆς Μιχαλοῦς ἰεῖναι τρελόκι' κ. παθ. : Ἠλιδ.Α18,5,30 ἄ χρεωστοῦμαι προεμβάτης τῆς ὀκκάδος γεγωνῶς (Κορ. «ἄ χρεωστῆταιί μου προεμβάτῃ τῆς ὀκκάδος γεγονῶτι») ἢ φρ. δημ. τὶ σοὺ ἰή τοῦ χρωστῶ ἢ χρωσιτῶ διὰ ποῖον λόγον, ἐκ ποίας δικαιολογίας : 2) σοὺ χρωστῶσά μου με βασανίσεις κάθε μέρα : τ' νεώτ. κ. δημ. γεν. ἔχω ὑποχρέωσιν, ἔχω καθῆκον, ὀφείλω : χρωστῶσά νὰ ἀποδώσω τὴν ἐπισκεψίν - νὰ τὸν ὑποστηρίξω' ἢ μων. χρωστῶσί πῆστιν ὀφείλω ὑποκοῆν καὶ ἐμπιστοσύνην : Ἄων Κορν.2,82.

χρεωφειλέτης ἰδί μτγν. κ. νεώτ. κ. χρεωφειλέτης ὁ χρέη ὀφείλων, χρεώστης : ΚΔ Λουκ.7,41 δύο χρεωφειλέται ἴσαν δανειστῆ τινι, αὐτ.16,1 προσκαλεσάμενος ἕνα ἕκαστον τῶν χρεωφειλετῶν . . ἔλεγε τῷ πρώτῳ, Κικ. Ἀττ.7,8, Πάπ.' κ. μτ. γενικ. πράγμ. : Πλούτ.Καίσα.5' 2) μτφ. ἀντίθ. τῷ εὐεργετῆς : αὐτ.Γάλλ.8.

χρεωφειλίμα-ατος ἰτό) μτγν. ὀφειλῆ, χρέος : Πολυδ.8,141.

χρεωφολάκιον ἰτό) Ἐπιγρ. ἔσφ. γρ. τοῦ χρεωφυλάκιον βλ.λ.

χρεωφυλάκιον ἰτό) Ἐπιγρ. κ. χρεωφυλάκιον τὸ ἀρχεῖον, ἐν ᾧ ἐτηροῦντο, ἐφυλάσσοντο οἱ κατάλογοι τῶν ὀφειλετῶν τοῦ δημοσίου.

χρεωφυλακία ἰή) Ἐπιγρ. κ. χρεωφυλακία τὸ ὑποῦργημα, ἡ θέσις τοῦ χρεωφυλάκιος.

χρεωφυλακῶ-έω Ἐπιγρ. κ. χρεωφυλακῶ εἶμαι χρεωφύλαξ.

χρεωφύλαξ ἰός-ακος ἰδί) Ἐπιγρ. ὁ φυλάττων τοὺς καταλόγους τῶν ὀφειλετῶν τοῦ δημοσίου.
χρεώφια ἰτό) Ἐπιγρ. ἐγγυήσεις, ὁμῶλογα χρέος : Ἐπιγρ.Κρήτης.
χρη ἰή) ποι. κ. χρῆ χρεῶν, χρεῖα ἀνάγκη, ἐν χρ. μ. εἰς τὴν φρ. χρῆ' σται ἢ χρῆσται ἐπέουσαν θέσω

μέλλοντες του χρή, δεήσει, θά ελθαι άναγκοιον: Σοφ.ΟΤ. 14 τών τάπον δ' Ίνα χρή 'σταί μ' έφευ- ρειν, ούτ. άπ.537, Φερεκρ.Λήρ.δ, 'Αριστφ.άπ.329, Φρύν.Κωμ.Μου5.4.

χρή άπρός., ύποτ. χρή [Σοφ.Φιλ.999, Εύρ."Αлк.49, 'Αριστφ.Λυσ.133], εύκτ. χρείη (ΑΙσχ.Πρ.213, Σοφ. Τρ.162), άναρφ. χρήαιν, ποι. χρήν, πορατ. (έ)χρήην [αύτ.άπ.94, 'Αριστφ.Βάτρ.122], μέλλ. χρήσει (Γ'Ηρ. 7.β, Πλάτ.Νόμ Β0913), είναι ώρισμένον ύπό του θείου, πέπρωται, είναι άνάγκη, χρεία, είναι καθήκον: ΑΙσχ.Πρ.100 ηή ποτε μάχων χρή τέρ- ματα τώνδ' έπιτείλαι, Θουκ.2,51 έν τε ούδέ έν κατέστη Ιαμα . . δ,τι χρήν προφέροντας ώφε- λειν. || συχν. μτ. άναρφ. ένεστ. ή άορ., πρέ- πει, είναι άνάγκη να . . . : 'Οδ.Γ 209 νύν δέ χρή τε- τλάμων έμνης, αύτ.Ζ 207 τών νύν χρή κομέειν, ΑΙσχ.Πρ.295 σήμαιν' δ,τι χρή σοι συμπαρττειν, Πλάτ.Ευθφρ.4C δ,τι χρείη ποειν, αύτ.9Α' || άναρφ. πρόπει να νοηθ ή έν τών συμφωρόμε- νων, Ιδ. π. 'Ομ.: 'Ιλ.Π721 τίπιτε μάχης άποναύει- α: ούδέ τι σε χρή ίσποναύεσθαι, 'Οδ.Ι 50 δθι χρή πεζών ένόντα μάρνασθαι, ΑΙσχ.Άγ.342 πο- θείν δ ή μη χρή ποθειν, Θουκ.2,89 έπιπέυσειέ τις ως χρή ήπιπέυσαι, Πλάτ.Πολ.15E άνάγκη οίς χρή ίθύσαι. || συχν. δ παρατ. έκφράζει τι, όπερ έδει να γίνη, αλλά όέν έγινε: ΑΙσχ.Άγ.879 ένθάδ' ού παραστατεί ως χρήν 'Ορέστης, αύτ.Χο.930, Σοφ.Τρ.1133' || άλλ' επίσης συχν. είναι όπλώς παρωχημένος χρ. του χρή: 'Ηρ.1,8 χρήν γάρ Καν- δούλη γενέσθαι κακώς' || σπαν. κείται όντι του χρή: 'Αριστφ.Π.487 χρήν τι λέγειν ύμάς σοφόν ψ' νικήσετε' κ. άπολ.: Εύρ άπ.707 έπει τις ού χρήν' αλλά τι χρήν έπατε, Πλάτ. Πολ.307E άκαιρότατον όντα ή χρήν' || κ μτ. γενικ. πράγμ. κ. αίτ. προσ., έχω άνάγκην, δέομαι τινος: 'Ιλ.Η 109 ούδέ τι σε χρή άφροσύνης, 'Οδ.Γ 14, αύτ.Φ 116, αύτ.Α 124, αύτ.Δ 463' κ μτ. γε- νικ. πράγμ.: Λογίμν."Ψ.34,1 άφελείας χρή' κ. μτ. δοτ. προσ.: 'Ιλ.Ε 490, ΑΙσχ.Πρ.3 σοί δέ χρή μέλειν έπιστολάς, ός σοι πατήρ έφείτο: 2) μγν. είναι δυνατόν, είναι πιθανόν: Θεόκρ.15,45 πώς χρή τούτο περάσαι: 3) το άναρφ. του χρή ως ούσ. ή μότρα, τό πεπρωμένον: Εύρ."Ηρ.828, αύτ."Εκ.260 πάτερα τό χρήν σφ έπιγάγ άνδρωποσφαγείν πρόσ τύμδον, Εύστ.751,54.

χρήα (ή) 'Επιγρ. άναρφ. τ. του χρεία βλ.λ. **χρήατα** (τά) 'Επιγρ. άναρφ. τ. του χρία πληθ. του χρίας βλ.λ.: 'Επιγρ."Ορχομενού.

χρήδανα 'Ησ. «τά όπλα του ίατού». **χρηείσθω** 'Επιγρ. δ. τ. του χρήσθω γ' έν. προστ. του χρώμαι-όμοι: 'Επιγρ.Χαλκήδόνος.

χρήεσαι έπ. τ. του χρέεσαι δοτ. πληθ. του χρέος. **χρήζω** κ μον., νεώτ. κ. δημ., έπ. κ. Ιων. χρήζω, δωρ. χρήσδω ('Εσέοκρ.8,11), δωρ. μεγαρ. χρήσδω ('Αριστφ.Άχ.734), μέλλ. χρήσω [Περ.Λοκρ.99Α], Ιων. χρήσω 'Ηρ.7,38], Ιων. άναρφ. άορ. χρήσαι [αύτ.5,65], μγν. χρήσαι [αύτ.20], ής χρείαιν, έχω έλλειψιν τινος, χρείάζομαι, μτ. γενικ.: 'Ιλ.Α 1835 χρήζομαι .. Ιπτήρος, 'Οδ.Π 121 εφ- ρετο .. όπιτε χρήζων Ικόμην, αύτ.558, ΑΙσχ.Πρ.374' || μον., όημ. κ. μτ. αίτ.: ΑΙδ.Ροδ.2229 μαργαρίτά- ρων καί βλατιν εί τι καλόν και άν χρήζης, Ερωτόκρ.4,617 δέ χρήεις του κύκλου τόν στρατέ- ματα, Πολίτ."Εκλ.Τρογ.99,7 δέ θέλω τον, δέ χρή- ζω τον, δέν καταδέχομαι τον' || ή μγν. χρήζων έν άπολ. χρ. ό εις άνάγκης εύροικόκίμενος ένδεής, πένης, πτωχός: 'Οδ.Α 34, 'Ηολδ."Εργ.349' 2) έπι- θυμώ, έπιζητώ τι οφόδρα, διακωδής έπιθυμώ: αύτ. 365 χρήζειν άπένοτον, 'Ηρ.5,30 τούτων ών δο- κώω . . ποιήσιν ών άν χρήζωμεν, αύτ.9,87, ΑΙσχ. Χο.530, Σοφ.Ατ.473' σπαν. μτ. αίτ. πράγμ.: 'Ηρ.7,38 πάν μάλλον δοκώων μιν χρήσαι, Σοφ.

ΟΚ 595' || συχν. έξυπακούεται άναρφ.: 'Αριστφ. Νεφ.359 φράζ' δ,τι χρήεις (φράζειν), αύτ.891' || μτ. αίτ. προσ. κ. αίτ. πραγμ., ζητώ, παρακαλώ ή έπιθυμώ να πράξ ή τις τι: 'Ηρ.1,41 φύλακον παι- δός σε του έμού χρήζω γενέσθαι είς άγρην άρ- μομένου, ούτ.112' κ. μτ. δύο αίτ.: αύτ.7,53 τώδε έγώ μέμων χρήζωιν συνέλεξαι' κ. μτ. έμφοθ. όιορ.: Σοφ ΟΚ 1/13 ώμοι μί γάς έπί έξ- νας θανειν έχορζες, Βί."Ομ.17' || μτ. άναρφ. μ. έπιθυμώ, ζητώ να πράξω τι, θέλω: ΑΙσχ.Πρ.233, αύτ.283, Θουκ.3,109, Ξεν.ΚΠ 1,6,15, 'Αριστλ.Ποτ.1,1,21' 3) μτ. γενικ. προσ. κ. άναρφ. δέομαι τινος, πα- ρακαλώ τινα όπως πράξ ή τι: 'Ηρ.5,19 έγώ ών σευ χρήζω μηδέν νεοχώσσαι κατ' άνδρας τού- τους, αύτ.65, αύτ.9,55.

χρήζω ποι. χρ.ά-ω, ίδιω χρησούν, χρημα- όστο, προλέγω: Εύρ."Ελ.516 ά χρήζουσ' έφάνη' η τυράννοισ δόμοις.

χρήην 'Επιγρ. άναρφ. του χρήω βλ.λ. **χρηήσθαι** 'Επιγρ. δ. τ. του χρήσθαι άναρφ. του χρώμαι-όμοι βλ.λ.

χρηήσθαι 'Επιγρ. κρητ. τ. του χρήσθαι άναρφ. του χρώμαι-όμοι.

χρήια 'Ησ. «νεύια»: 2) ούτ. «χρήματα».

χρήια (ή) κρητ. τ. του χρεία βλ.λ.

χρήζω Ιων. τ. του χρήζω βλ.λ.

χρήν άργεϊ. τ. του χρήσιν αίτ. έν. του χρήσις.

χρηίσκομαι Ιων. θαμιστ. του χρήζω, διατελώ έν μεγίστη χρεία, άνάγκη τινός: 'Ηρ 3,117 του δέ θέρος σπείροντες μελίην και σήσαμον χρηί- σκοντο τώ ύδατι.

χρήμα-ατος [τό (χρώμαι-όμοι) κ. μον., νεώτ. κ. όημ. πρόγμ. όπερ τις χρείάζεται, ούτι- νος έχει χρείαιν ή όπερ μεταχειρίζεται, πάν ό,τι ώφελει, πόν πράγμω χρήσιμον, όθ. κτ. πληθ. τά κτήματα, τά ύπάροχοντα, τά αγαθά, ή περιουσία, διακρινόμενον από τή κτήμα, καθ' ότι τούτο οη- μαινει κυρίως τό έν τή κατοχή τινος εύρισκόμενον, ένψ χρήμα είναι τό πράγμα τό όποιόν τις χρείά- ζεται ή μεταχειρίζεται] ηβλ. 'Αριστλ.ΗΗνικ.4, 1,2 «χρήματα λέγομεν πάντα όσων όξία νομισμα- τι μετρείται»: 'Οδ.Β 78, αύτ.203, 'Ησιόδ."Εργ.318, αύτ.405, 'Ηρ.2,28 έμψ έν Αίγύπτω έν τάς πόλι ό γραμματιστής των Ιρών χρημάτων της 'Αθη- ναίης, ΑΙσχ."Ευμ.757 έν χρημασιν οικείε πατρώος, Εύρ."Ηλ 37, 'Αριστφ.Νεφ.241, αύτ."Εκκλ.236, 'Ανδοκ. Ι,24, Αποκ.2,60, αύτ.65, αύτ.6,97 σκεύεισ και χρή- μασιν άποβήκη, Ξεν."Αν.5,2,4, αύτ.7,8,12 τά άνόδο- ποδα . . και χρήματα τά πλείστα άπέδρα αυ- τούς' || παροιμ. χρήματα ψυχή βροτοίσι (ή πε- ριουσία είναι ζωή εις τόν άνθρωπον): 'Ησιόδ."Εργ.634' || όμ. χρήματ' άνήρ ή περιουσία, τά άγοθά κείμενον τόν άνθρωπον: 'Αλλοκί.50, Πίνδ.1, 2, 17' 2) κ. μον., νεώτ. κ. όημ. μέσον συναλλα- κτικών, νομισματα και ή εις νόμισμα περιουσία, Ιδ. κτ. πληθ. τά μετρητά, τά λεφτά, παράδες: 'Ηρ. 3,38 έίρετο Ιός Δαρειός έπί ίκσώ έν χρήματι βουλοίστο τούς πατέρας άποθνήσκοντας κατα- στείθεσαι, Θουκ.2,60 κρείσασιν χρημάτων, αύτ. 65, αύτ.3,40 έπίθα χρήμασιν ώνητήν, Πλάτ.Φαιδ. 78Α μήτε χρημάτων φειδόμενος μήτε πάτων, αύτ.Νόμ.9,21Β, Διόδ. Σ 13,106, ΚΔ Παρέδ.4,37 πωλη- σας ήνεγκε τό χρήμα και έθηκε παρά τούς πό- δας τών άποστολών, Λοκκ."Αλ."Ιστ.1,20, Βί."Αλεξ. 1527 επίντος ούς ούτως αυτούθ' δεδωκασιν οι πάντες αυτώ πολλά τά χρήματα - τό χρήμα έχει μεγάλην σημασίαν εις τήν ζωήν, - έχει πολλά χρήματα, - έπεσε παλύ χρήμα, - είναι άνώτερος χρημάτων, || όημ. παροιμ. έχεις χρήματα: έ- χεις πατήματα Ιδθ χρήμα παρέχει κοινωνίαν δύ- ναμιν εις τόν έχοντα τούτο! 3) τμήθ, όξία: 'Ανδοκ.20,13 ούδενός χρήματος δέξασθαι 4) τά

χρήματα τὰ ἐμπορεύματα : Θουκ.3,74. Ξεν. Έλλ.1,6, 37' καὶ τοὺς ἐμπόρους τὰ χρήματα σιωπῆ ἐνδεδεμένους εἰς τὰ πλοία ἀποπλεῖν εἰς Χίον· 5) γεν. πᾶν ὄτ. συμβαίνει, λαμβάνει χωρὸν, πράγμα, συμβῶν, γενῶνδ' : Ὑμν. Έρμ.332, 'Ησίοδ. Έργα.442, αὐτ. 400, 'Ηρ.7,145 πρῶτον μὲν χρημάτων πάντων καταλλάσσεισθαί τας τὴν ἔχθρας καὶ τοὺς κατ' ἀλλήλους ἐντας πολέμους, Άνδοκ.22,24, αὐτ.19,41' ἥτεκμαίρει χρῆμ' ἕκαστον τὸ ἔργον δεκνέιναι τὸν ἀνδρῶνα : Πίνδ.Ο 6,124· ἥ κινῶ πᾶν χρῆμα κινῶ πάντα λίθον : 'Ηρ.5,96' ὅ ἢ λ. χρῆμα τίθεται συχ. εἰς ἐκφράσεις ἐξ ὧν ἠδύτονα δὲ παραλείπεται : αὐτ.8,16 δεῖνδον χρῆμα ἐποιούνοτο, αὐτ.138, αὐτ.4,150· ἥ συχ. τί χρῆμα; τί πράγμα, τί, Αἰσχ.Πρ.298, αὐτ.Χο.10, Σοφ.Φιλ.1231, αὐτ.Ατ.283 τί χρῆμα δρᾶς· ἥ ὄμ. τί χρῆμα; διατί, γιὰτί; : Εὐρ. Άлк.512· ἥ τί δ' ἔστι χρῆμα; τί συμβαίνει; Αἰσχ.Χο.885· 7) συχ. ἐν χρ. ἢ λ. χρῆμα ἐν περιφράσεσιν εἰς ἐκφρασιν πράγματος παραδῶζου ἢ ἐκτάκτου ἐκ τοῦ ὄλου εἶδους : 'Ηρ.7,188 τὸ χερμῶνος χρῆμ' ἀφόρητον, Άριστοφ.Νεφ.2 τὸ χρῆμα τῶν νυκτῶν ὅσον ἰσὸσον φορεθᾶ μεγάλαί εἶναι αἱ νύκτες, αὐτ. 'Ορν.826 λιπαρὸν τὸ χρῆμα τῆς πόλεως ἰτὶ λαμπρὰ πόλις II, αὐτ.Σφ.933 κλέπτον τὸ χρῆμα τὰνδρᾶς [κλέπτης ἀνθρώπου], αὐτ. Λυσ.1085, Πλάτ.Πολ.567B, Πλούτ.'Αντ.31' κ. ἀνευ γενικ. : Πλάτ.'Ιων 534B, Ξεν.ΚΠ.1,4,8 ἔλαφον, καλὸν τί χρῆμα καὶ μέγα, Θεόκρ.15,83 σφόδρον χρῆμ' ἀνθρώπου, αὐτ.23 χρῆμα καλὸν τι [καὶ τι ὄρασιον]· 8) ὄμ. ἐν χρ. εἰς δόλῃσιν μεγάλου ἀριθμοῦ, πληθῦος, οἴαντι σωρῶ, ἕνα σωρῶ : 'Ηρ.3,109 τικταστέ φά καὶ ἐκλέλυσται πολὺν τὸ χρῆμα τῶν τέκνων, αὐτ.4,81, αὐτ.6,43, αὐτ.3,130, Εὐρ.'Ικ.953, Άριστοφ.'Άγ.150, αὐτ.'Ινν.1215, αὐτ.'Ινν.1215, αὐτ.Πλ.894, αὐτ.Βατρ.1278, αὐτ.Θεσμ.280 τῶν λαμπρῶν ὅσον τὸ χρῆμα· κ. ἐπὶ πρῶσ. : Εὐρ.Φοίν.198 φιλόφορον δὲ χρῆμα θηλειῶν ἐφυ [τὸ γυναικεῖον φύλον εἶναι ἐκ φύσεως φιλόφορον], Ξεν.ΚΠ 2,1,5, Θεόκρ.18,4.

χρηματογορά ἴδη νεῶτ. ἡ προσφορά καὶ ἡ χήτις ρευστῶν κεφαλαίων παρὰ ἐπιχειρηματιῶν καὶ ἰδία τραπεζῶν, τὸ σύνολον τῶν χρηματιστηριακῶν πράξεων· 2) ὁ τόπος ἐνθα ἐνεργεῖται χρηματιστηριακὰ πράξεις, ὁ χρηματιστήριον.

χρηματίας ἴδη μτγ. ὁ ἔχων χρήματα βλ.λλ. II, περιουσία, πλούσιος ἀνθρώπος : Μαν.4,378.

χρηματίζω κ. μαν. κ. νεῶτ., μέλλ. -ίω ΙΚΔ Ρωμ. 7,31, ὄπτ. -ίω [Λυκούργ.152,31], ὄδρ. ἐχρημάτισα, παρακ. κεχρημάτικα [Ιδελ.103,21], μέσ. χρηματίζομαι, ὄπτ. μέλλ. -οῦμαι, παρακ. κεχρημάτισμαι [αὐτ.92,8], παθ. ὄδρ. ἐχρηματίσθην, ποιῶ ἐργασίας, κᾶν δουλειᾶς, ἴδ. διεξάγω ἐμπορικὰς ἢ χρηματικὰς ὑποθέσεις : Θουκ.1,87, αὐτ.5,61 πρὸς τὸν δῆμον ὁ προσήγον βουλομένους χρηματίζεσθαι, Πολυβ.5,81,5 ἐν ἡ χρηματίζεσθαι εἰσῆθε καὶ δεῖννεῖν ὁ βασιλεὺς, Πλούτ.Θεμ.18' ἥ κ. τὸ μέσ. διεξάγω διαπραγματεύσεις ἢ ἐμπορικὰς ὑποθέσεις δι' ἑμαυτὸν ἢ πρὸς ἴδιον μου ὠφέλειαν, κτῶμα χρῆματα : Θουκ.7,13 οἴόμενοι χρηματίζεσθαι μάλλον ἢ μαχεσθῆαι, Λυσ.182,35 χρηματίζομενος, ἄλλ' οὐ πρὸς ἡμᾶς φιλοτιμησόμενος, Πλάτ.Γοργ.452B· ἥ χρηματίζομαι ἀπὸ τινος κερδαῖνον, κερδίζω χρῆματα ἀπὸ τινος πράγματος, διὰ τινος μέσου : αὐτ.Σοφ.225E, Άριστοφ.Πολ.3,15,12 ἥ κ. χρ. -ἐκ τινος : Λυσ.171,17, 'Ισοκρ.221' ἥ κ. μτ. συστοιχ. ὄπτ. : Πλάτ.Νόμ.949E, Ξεν.ΚΠ 3,8,51' ἥ κ. νεῶτ. τὸ μέσ. κερδίζω χρῆματα ἴδιστα διὰ κᾶν ἢ φροδῶν τεχνωμάτων, δι' ἀθεμίτων μέσων : 'Ισάι.77,18, -ὁ ὑπάλληλος αὐτὸς χρηματίζεται· 2) τὸ μέσ. χρηματίζομαι τὸ νόμισμα κᾶμω χρηματικὰς ἐργασίας ὡς δανειστής ἢ τοκιστὴς χρημάτων ἢ ὡς τραπεζίτης : 'Α-

ριστοφ.Πολιτ.1,9,14· 3) γεν. διεξάγω ὑποθέσεις, συσκέπτομαι, ἀκοῶ καὶ δίδω γνώμην περὶ τινος : Άριστοφ.Θεσμ.377 χρηματίζειν πρῶτα περὶ Ἐδριπίδου, ὅτι χρῆ παθεῖν ἐκείνον, Ψηφ.η.Δημ.517, 'Αριστοφ.Ρητ.1,4,4, αὐτ.ἀπ.394· ἥ κ. μέσ. : 'Ηρ.3,118, αὐτ.7,163 τῶσάυτα τῷ γέλωτι χρηματίζόμενοι ἀπέληκον· 4) διαπραγματεύομαι : Δημ.430 ἴδιστα χρηματίζοντες, Ψηφ.αὐτ.250 βουλῆς γνώμη πρῶταί καὶ στρατηγῶ ἐχρημάτισαν, Πλούτ.Τιμολ.38· 5) μτγ. ἐπὶ κριτοῦ, κρίνω, ἐκφέρω κρίσιον : 'Αππ.189ρ.98· 6) παραέγω ἀκρόασιον, ἀποκρίνομαι μετὰ σκέψιν : Θουκ.5,5 ἐν τῇ Ἰταλίᾳ τισὶ νόλεσιν ἐχρημάτισε περὶ φιλίας τοῖς Ἄθηναίοις, Ξεν. Ἀθ.Πολ.3,1, Πολυβ.3,66,6 ἐχρημάτισε τοῖς παραγενοῦσιν πρεσβευταῖς ἀπὸ τῶν συνέγγων τῶπων, Αἰλ.Π.3,4· 7) μτγ. ἐπὶ μαντεῖου, ἀπαντᾶ, ἀποκρίνομαι, δίδω χραμῶν ἐς τοὺς ἐρωτῶντας : Πλούτ.'Αθ.435C, Λουκ.Ψευδοκ.8 τοὺς θεοὺς ἐν ἐκείνῃ μάλιστα τῇ ἡμέρᾳ χρηματίζειν τοῖς εὐχόμενοις· ἥ κ. παθ. λαμβάνω ἀπόκρισιν παρὰ τοῦ μαντεῖου, λαμβάνω συμβουλὴν ἢ νοουθεσίαν παρὰ τοῦ θεοῦ, ἴδ. ἐπὶ θεῶν δόγηιῶν ἢ ἀποκαλύψεων : ΚΔ Ματθ.2,12 καὶ χρηματισθέντες κατ' ὄναρ μὴ ἀνακομῆσαι πρὸς Ἡρώδην, αὐτ.Λουκ.2, 26, αὐτ.Πράξ.10,22 ἐχρηματίσθη ὑπὸ ἀγγέλου· 8) ἔγω οἰσάδοῦντε σχέσεις πρὸς τινος : Κτπρ. Περσ.2· 9) μτ. δοτ. ἐλαύνομαι ὑπὸ τινος : Πλούτ.'Ηθ.125B καὶ μάλιστα ταῖς ἀνάγκαις χρηματίζοντες· 10) λαμβάνω καὶ φέρω ὄνομα ἢ τιμητικὴν προσηγορίαν, καλοῦμαι, ὀνομαζομαι : Πολυβ.5,57,2 διάδομα περιθέσθαι καὶ βασιλεῖα χρηματίζειν, Πλούτ.'Αντ.1,268,3 11) μτγ. θεωροῦμαι : 'Αππ.'Έμφ.Πολ.2,111· 12) νεῶτ. ἀσκῶ ὑπηρεσίαν δημοσίον ἢ ἰδιωτικὴν, υπάρχω, εἶμαι, διατελῶ, ἐν χρ. κτ. ὄδρ ἢ παρακ. ἢ ἐχρημάτισε πρεσβευτὴς - ὑπουργός - δημαρχός· 13) μτγ. ὑπολογίζω, ἢ ὑπολογίζομαι, λογορρίζω ἢ λογαριάζομαι : Πασχ.Χρον.187C αἱ Ἰνδικτοὶ χρηματίζεον· ἤρξαντο ἀπὸ πρῶτης· τοῦ μηνός· 14) ὄμ. χρηματίζω ἀντὶ τινος χρησιμεύω ὡς τι : Άνν. Κομν.2,101· 15) ὄμ. μεταβάλλω ἢ μεταβάλλομαι : Έρωπ.12,19· 16) ρηματ. π. χρηματίας, χρηματισμός, χρηματιεῖον, χρηματιστής.

χρηματικός ἢ-ὸν μτγ. κ. νεῶτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὰ χρήματα, ὁ τῶν χρημάτων : Πλούτ.Δημ.27, αὐτ.Λυκ.13 τὰ δὲ μικρὰ καὶ χρηματικά συμβόλαια, -χρηματικὴ περιουσία - διαφορικά - χρηματικὸν ποσόν, -χρηματικὴ ποιητὴ ἰσοπαρῶσεως ἐπιβαλλομένη ὑπὸ δικαστηρίου εἰς πταίσαντα νὰ καταβάλῃ εἰς τὸ δημόσιον τομεῖον ὠριόμενον χρηματικὸν ποσόν· 2) οἱ χρηματικοὶ ὡς οἱ σῶτ. οἱ τὰ χρήματα ἔχοντες, ὁ πλούσιος : αὐτ.Σολ.14.

χρηματικῶς ἑπίρρ. μαν. κ. νεῶτ. ὡς πρὸς χρήματα ἢ εἰς χρήματα ἢ διὰ χρηματικὸν τινος ποσού : ἐζημιώθη χρηματικῶς· 2) μαν. ὡς δικαστικός δρος τῶν βυθ. διὰ πολιτικῆς διαδικασίας, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν διὰ κακούργουδικείου, ἦτοι ἐγκληματικῶς.

χρημάτιον ἴδη νεῶτ. νομ. περιουσία ἀνήκουσα εἰς ἀνήλικον συμπληρώσαντα τὸ ἴσον καὶ ἦν οὗτος δύναται νὰ διαθέτῃ ἀκωλύτως ἀνευ τῆς συναίνεσεως τοῦ πατρὸς ἢ τοῦ ἐπιτρόπου.

χρηματίσις -εως ἴδη ὁ χρηματισμός βλ.λλ.4) : Ξεν. Οἰκ.11,11 ἀνυποκτάτην χρηματίσιν ἀπὸ γεωργίας ἐπετήδευσε, αὐτ.20,22, Δίων Κ 52,25 καθ' ἕκαστον χρηματίσις εἶδος.

χρηματισμός (ὁ) κ. μων. κ. νεώτ. ἐπιμέλεια, θεραπεία ἔργου τινός, ἐμπορικῆς τε καὶ πολιτικῆς ἐργασίας, διαχειρίσις δημοσίων ὑποθέσεων, πολιτικοῦ τινος ἀξιώματος, τὸ βουλευεσθαι περὶ τινος, τὸ παρέχειν ἀκρόασιν : Πολύβ.28,14,10 αἰ ἐντελεύξει τῶν πρέσβων καὶ οἱ χρηματισμοί, αὐτ. 16,4. 2) ἔγγραφος διαπραγματεύσις, ἔγγραφον πρακτικόν, διάταγμα βασιλικόν ἢ δημοσίας ἀρχῆς : Διόδ.1,64 κατὰ δὲ τοὺς χρηματισμούς ἀναλίσκειν χρημάτων πλῆθος, αὐτ.70, 1ῶσ.ΑΙ 14,10,14 ἢ δημοσίον ἔγγραφον οἰσοδῆποτε φάσεως : ΠΔ Μακκ.2,11,17 ἐπιδόντες τὸν ὑπογεγραμμένον χρηματοισμὸν, Διόδ.14,13. 3) ἀπάντησις μαντικῆ ἢ χρησμοῦ, ἐνόλη ἢ προσαγῆ θεία : ΠΔ Μακκ.2,2,4 ὡς τὴν σκηνὴν καὶ τὴν κιβωτῶν ἐκέλευσεν ὁ προσφθίς χρηματισμῶν γεννηθέντος αὐτῶ συνάκολουθεῖν, ΚΔ Ρωμ.11,4. 4) ἰκέ τοῦ μέσ. τ.) τὸ χρηματίζεσθαι, ἐνασχολῆσις πρὸς ἀπόκτησιν, ἀπόκτησις, συλλογὴ χρημάτων : Πλάτ. Ἀπολ.36B ἀμελήσας χρηματισμοῦ καὶ οἰκονομίας, αὐτ.Πολ.357C ἰάτρειυσιν καὶ ὁ ἄλλος χρηματισμός, αὐτ. Νόμ.743Ι, αὐτ.949E, αὐτ.Πολ.465C, αὐτ.Νόμ.741F. 5) κέρδος, ὠφέλεια, ὠφελος : Ἰσοκρ.37B, Δημ.568 χρηματισμός, οὐ λειτουργία γέγονεν ἡ τριπραρχία. ἢ νεώτ. κέρδος ἢ ἀπόκτησις χρημάτων δι' ἐκμεταλλεύσεως ἀξιωματὸς τινος, δι' ἀνεθίκου κερδοσκοπίας. 6) μτν. κλησίς, προσωχυρία, ἐπάνομος : Διο. Α 1,48 ἀπὸ τῶν δήμων τοὺς χρηματισμούς ἐγκραραγμένους, ὅπερ ἦν ἴδιον Ἀθηναίων. 7) μων. ἐποχὴ, χρονικὴ περίσδος **χρηματιστηριακός**-ἡ-ὸν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν χρηματιστήριον, ὁ τοῦ χρηματιστηρίου : **χρηματιστηριακαὶ πράξεις** - συναλλαγαί - ἀξίαι. ἢ κ. ἐπίρρ. -ὤς. **χρηματιστήριον** (τὸ) μτν. κ. νεώτ. τόπος ὅπου μετέρχεται τις ἐργασίας, ἰδίᾳ τόπος ἐνθα πράττει τις ἐμπορικῆς ἢ χρηματικῆς ὑποθέσεως, ἐργασίας : Διόδ.1,1 ἕνα λόγον καὶ κοινὸν χρηματιστήριον τῶν συντελεσμένων ἀπέδειξαν τὰς ἁσάτων πραγματείας. 2) τόπος, δημόσιον ἴδρυμα, ὅπου συνέρχονται πρὸς διαπραγματεύειν τὸν ὑποθέσεων τῶν οἱ ἐπιδιδόμενοι εἰς ἐμπορικῆς ἢ τραπεζικῆς ἐργασίας : Πλούτ.Κατὰ.67 ἀπολείπειν τραπεζίας καὶ χρηματιστήρια. 3) νεώτ. νομ. νομικὸν πρόσωπον δημοσίου δικαίου, παρ' οὗ ἀποκλειστικῶς καταρτίζονται αἱ χρηματιστηριακαὶ συναλλαγαί. πρβλ. χρεώγραφα 2). 4) μτν. δικαστήριον ἢ δικαστικὸν βῆμα : ΠΔ Ἐσθρ.1,3,15 ἐκάθισεν ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ. 5) μτν. τόπος μοντείου, ἱερὸν : Ἀκύλ.ΠΔ Βασ.1,6,19 καὶ χρηματιστήριον ἐν μέσῳ τοῦ οἴκου... ἠτοίμασεν. **χρηματιστής** (ὁ) κ. νεώτ. ὁ ἐπιδιδόμενος εἰς χρηματικὰς ἐργασίας, ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὸν πορισμὸν χρημάτων : Σουῖδ. «χρημάτων ποριστής, ὁ βῆδεις χρήματα πορίζων οὕτω προσαγορεύεται» : Πλάτ.Γοργ.452Α ἱατρὸς τε καὶ παιδαγωγὸς καὶ χρηματιστής, αὐτ.Πολ.330Α, αὐτ.434Α, Ξεν. Οἰκ.2,18. κ. ὡς ἐπίθ. « Ἀριστλ.Η Νικ.1,5,8 ὁ χρηματιστής βίος. ἢ κ. μτφ. Φιλόστρ.598 πρᾶξιτος ἦν χρηματιστής. 2) νεώτ. ὁ ἔχων ἔργον τὴν διεξαγωγὴν χρηματιστηριακῶν ἐργασιῶν. 3) ὁμ. «δημόσιος λειτουργὸς μέσῳ τοῦ ὀνόμου συνάπτονται αἱ χρηματιστηριακαὶ πράξεις. 4) ὁμ. γεν. μεσίτης ἢ ἀντικρυστής τοῦ χρηματιστηρίου. 5) πᾶν. ἐν Αἰγύπτῳ, δικαστής. **χρηματιστικός**-ἡ-ὸν κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν χρηματίζειν ἢ χρηματίζεσθαι, εἰς τὸν χρηματοισμὸν, εἰς τὴν κτήσιν χρημάτων : Πλάτ.Πολ.415B ναί, ἦν δ' ἐνά, στρατιωτικὸς γε, ἀλλ' οὐ χρηματιστικός, Πλούτ.Κράσι.17 τὰς ἐν Συρίᾳ διατριβάς ἡτιώτων, χρηματιστικὰς μᾶλλον οὐσας ἢ στρατηγικάς. ἢ ὁθ. ὁ χρηματιστικός

ἀνθρωπος ἀσχολούμενος εἰς τὸν χρηματισμὸν, εἰς τὸν πορισμὸν χρημάτων : Πλάτ.Πολ.581C, αὐτ.558D. ἢ **χρηματιστικός** οἰωνός ὁ προσηνῶν κέρδος : Ξεν. Ἀν.6,1,23. ἢ **χρηματιστικὴ** (τέχνη) ὡς οὐσα, ἡ τέχνη τοῦ κτᾶσθαι χρήματα, ἐμπορίον : Πλάτ. Γοργ.477E, αὐτ.Εὐθ.307Α. ἢ τὸ χρηματιστικὸν ὡς οὐσα, ἡ ἐμπορικὴ τάξις : Ἀριστλ.Ἰδιτ.4,4,21. 2) νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν χρηματιστήν : **χρηματιστικαὶ ἐργασίαι**. ἢ ἐπίρρ. -ὤς. 3) μτν. ὁ ἰκανός, ὁ κατάλληλος εἰς τὴν διεξαγωγὴν δημοσίων ὑποθέσεων : Πολύβ.5,81,5 ἐκτός τῆς ἐπιφανούς καὶ χρηματιστικῆς σκηνῆς ποιεῖσθαι τὴν ἀνάσσειν, αὐτ.15,31,2 **χρηματιστικός** πυλῶν. 4) ὁμ. ὁ χρυσοφιδικός, προφητικός, μαντικός : Πορφ. Ἀποχ.4,10. **χρηματιστικὴ** (ἀγών) (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ ἀγὼν, ὁ τὸ ἐποδοθὸν ἢ το χρηματοικὸν ποσόν. πρβλ. στεφανίτης **χρηματογράφον** (τὸ) νεώτ. ἄ χρονογράφον βλλ. **χρηματοδαίτης** (ὁ) ποι. ὁ διαίεσιμος, ὁ διαμοιραζῶν τὴν περιουσίαν : Αἰσχ. Ἐπιτ.733 κτεάνων χρηματοδοταίς πικρὰς, ὠμόρων σίδωρος. **χρηματοδέμα** (τὸ) νεώτ. εσφορισμένον δέμα περιέχον χρήματα πρὸς ἀποστολὴν αὐτῶν διὰ τοῦ ταχυδρομείου ἢ δι' εἰδ. ταχυδρόμου. **χρηματοδότης** (ὁ) νεώτ., θηλ. -ις-ιδος, ὁ παρέχων τὰ ἀναγκαῖα διὰ τὴν ἐπιχείρησιν χρήματα. **χρηματοδότικος**-εως (ἡ) νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ χρηματοδοτῆ, ποροχὴ τῶν ἀναγκασιούτων διὰ τὴν ἐπιχείρησιν χρημάτων. **χρηματοδοτῶ**-έω μων. κ. νεώτ. πορέχω, διδω χρήματα : Τζέτ. Ἀλληγ. Ὀμ. ἰλ.Π 3 διαστροφή τῶν χρηματοδοτούτων. 2) νεώτ. παρέχω εἰς τινὰ τὰ ἀναγκαῖα δι' ἐργασίαν τινὰ χρέματα. **χρηματοθήκη** (ἡ) μων. τόπος, μέρος ἰδιοῦτερον πρὸς ἐναπόθεσιν χρημάτων, θησαυροφυλάκιον, ταμίειον : ΚΜανασσο.Χρον.6414 ὑπανοιζῶντα πολλάς αὐτῷ χρηματοθήκας. **χρηματοκιδῶτιον** (τὸ) νεώτ. ἐρμάριον εἰδικῆ κατασκευῆς πρὸς φύλαξιν χρημάτων, κάσσο : χαλύβδιον χρηματοκιδῶτιον. **χρηματολαίλαφ**-απος (ὁ) μων. ὁ ὡς λαίλαφ ἀρπάζων τὰ χρήματα : Ψἰγνῶτ.769Α οἱ τῶν γυναικῶν φθορεαί καὶ τῶν ἀλλοτρίων ἐπιθυμηταί, οἱ χρηματολαίλαφες. **χρηματολογία** (ἡ) νεώτ. τὸ εἰσπράττειν χρήματα δι' ἐξαναγκασμοῦ, ἀργυρολογία. **χρηματολογικός**-ἡ-ὸν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν χρηματολογίαν, ὁ τῆς χρηματολογίας. ἢ κ. ἐπίρρ. -ὤς. **χρηματολογῶ**-έω μτν. κ. νεώτ. συλλέγω, συναγῶ χρήματα : Ἀποστ.Διατ.37. 2) νεώτ. εἰσπράττω χρήματα δι' ἐξαναγκασμοῦ, ἀργυρολογῶ. ἢ διὰ τρόπον, ἔνεργειῶν οὐχὶ ὄλους ἀμέμητων χρηματολογίαι. **χρηματομανία** (ἡ) μων. ἡ μανιώδης, ἡ μέχρι μανίας ἀγάπη τῶν χρημάτων, μανιώδης φιλοχρηματία, ἄκρα φιλοργυρία : Βλεμμ. ἐν Mai Collect. Vat.2,663. **χρηματομεσίτης** (ὁ) νεώτ. ὁ μεσίτης ὁ προμηθεύων δάνεια. 2) μεσίτης χρηματοπαιρίου. **χρηματοποιός**-ὸν ὁ ποριστικός χρημάτων : Ἀριστφ. Ἐικλ.442 γυναικα δ' εἶναι πρᾶγμα χρηματοποιόν, Ξεν.Οἰκ.20,15 χρηματοποιός τέχνη. **χρηματοφορικός**-ἡ-ὸν ὁ ἰκανός, ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ φθερίειν, τοῦ καταστρέφειν τὰ χρήματα βλλ.11 : Πλάτ.Σοφ.225D τοῦ ἐρικριστοῦ τὸ μὲν χρηματοφορικόν, τὸ δὲ χρηματιστικόν ὄν τυγχάνει. **χρηματοφυλάκιον** (τὸ) μτν. κ. νεώτ. θησαυροφυλάκιον, ταμίειον : Στράβ.12,2,5 καθ' ἡμάς δὲ Σισί νου ἀπῆρες χρηματοφυλάκιον τοῦ ἐπιβεμένου τῆ Κανναδόκων ἀρχῆ. 2) νεώτ. θύλαξ δερμῶ

τινος ἐν ᾧ φυλάσσονται χρήματα, δημ. πορτομυ-
νές διὰ τὰ κέρματα, κ. πορτοφόλι διὰ τὰ χαρτο-
νομίσματα.

χρηματοφύλαξ-ακος (ἰ) μτγν. ὁ θησαυροφύ-
λαξ, ὁ ταμίας: Εὐσ.Εὐαγγ.Ι.τροπ.351D, Σχόλ.Αἰσχ.
Περσ.).

χρήμη (ή) ἰων. τ. τοῦ χρεία: Ἀρχ.ἑλ.51 πολλά γί-
νεται καὶ βίου χρήμη (κωδ. ἀντὶ χρή μῆ), Βι.
Ὁμήρου 13,14, Δημοκρ.π.2τοβ.452,10 δτεω χρή-
μη ἔστι παίδας ποιήσασθαι.

χρημοσύνη (ή) ποι. χρεία, ἀνάγκη, ἔλλειψις.
ἐνδεία: Τυρτ.7(6),B, Ἐόγου.389, αὐτ.394.

χρήννυμι χρώμαι-όμαι βλ.λ.: Θεόφρ.Χαρ.5
(ἠθ.γρ.).

χρῆος (τὸ) ἐπ. τ. τοῦ χρέος βλ.λ.

χρηφυλάκιον (τὸ) κρητ. χρεοφυλάκιον βλ.λ.

χρῆς β' ἐν. ἐνεστ. τοῦ χρώ-άω βλ.λ.

χρήσαι ἀπαρφ. ἄορ. τοῦ χρώ βλ.λ.

χρήσασθαι ἀπαρφ. μέσ. ἄορ. τοῦ χρώμαι
βλ.λ.: 2) Ἐπιγρ. ἀντὶ χρείσασθαι, ἄ. χρείσασθαι
ἀπαρφ. μέσ. ἄορ. τοῦ χρίω βλ.λ.

χρήσθω ἄορ. τ. τοῦ χρῆζω βλ.λ.

χρησιδίων (τὸ) μον. ὑποκορ. τοῦ χρήσις, μικ-
ρὰ χρήσις, ρῆσις ἀποφθεγματική, ἀπόφθεγμα,
γνωμῶν: Ἀναστ.Συν.Ὀδ.74,29, οὐτ.222,30, οὐτ.
340,23 τοὶς λεξείδιοις καὶ χρησιδίοις τῶν πα-
τέρων προσκόποντες.

χρησιμὸς (ὁ) Ἐπιγρ. ἀντὶ χρησιμὸς βλ.λ.

χρήσιμη (ή) μον. κ. δημ. ὄ.γρ. χρήσι ἢ χρήσις βλ.λ.:
Ἐρωτῶνκ.1731.

χρησιδάνειον (τὸ) νεώτ. νομ. ἀμφοτεροπαρῆς
δικαιοπραξία, δι' ἧς παραχωρεῖται δωρεάν ἢ
χρήσις πράγματός τινος μὴ ἀναλωτοῦ ὀλοῦ τὸν
δρῶν, ὅπως μετὰ τὴν χρεῖαν ἐπίστραφῆ ἄλλαδές.

χρησιδεσποτεία (ή) νεώτ. νομ. ἡ χροικητοσία.
χρησιδεσπότης (ὁ) νεώτ. νομ. ὁ ἀποκτήσας
κυριότητα διὰ χρησιδεσποτείας, χροικητοσίας.

χρησικαρπία (ή) νεώτ. νομ. ἡ κατὰ νόμον ἢ
ἐκ διατάξεως τοῦ ἰδιοκλήτους ἀκινήτου καρποφό-
ρου κτήματος χρήσις, κτήσις τῶν καρπῶν ὑπὸ
τρίτου ἰσοδωσῆς ἢ ἐπὶ ὀρισμένον χρονικὸν διάστημα.

χρησικαρπύμαι-όμαι νεώτ. νομ. κέκτημαι,
ἔχω τὴν χρησικαρπίαν βλ.λ.

χρησικτησία (ή) νεώτ. νομ. κτήσις κυριότητος
διὰ τῆς ἐπὶ ὀρισμένον καὶ συνεχῆ χρόνον νομίμου
καὶ καλῆ τῆ πίστει νομῆς, χρησιδεσποτεία: πα-
ραγραφεὶ ἐκ χροικητοσίας.

χρησιμαίω-α-ον μτγν. ὁ χρησιμεύω, ὁ χρή-
σιμος, ὁ ὠφέλιμος: Γρηγ.Νύσσα.1,468C χρησιμαίον
εἰς τὰ σὺν ἠδὸς ἠθθ. δ.γρ. χρησιμεῖον).

χρησιμεύω (χρήσιμος) μτγν, μον., νεώτ. κ. δημ.
κ. χρησιμῶ (Ἰζέτς.Ἐξήγ.ἠλ.Ε146), ἄορ. ἐχρησιμευ-
σα κ. δημ. (ἐ)χρησιμεύω κ. παθ. ἄορ. δημ. ἐχρη-
σιμεύεσθαι (Λοοκαρ.Μυστ.16), μέλλ. χρησιμεύσω
(ΠΔ Σοφ.Σολ.4,3), εἰρή χρησιμὸς, ὠφέλιμος διὰ
τὴ ἢ εἰς τὴν, χρειάζομαι: Φρύν.386 ἐχρησιμεύσαι
μὴ λέγε, ἀλλὰ χρεῖσιμον γενέσθαι: Θεόφρ.ἀπ.15,1
φάκην χρεῖσιμεύουσαν τοὶς ἐπιληπτικῶς, Διδόξ.1,
81 ἢ δ' ἀριθμητικὴ πρὸς τὰς κατὰ τὸν βίον
οἰκονομίας αὐτοῖς χρησιμεύει, Λουκ.Νεκρ.Δ 10,9
τὴν καλοκαίαν κομίζει, . . . πολλὰ ἐν τῷ βίῳ χρο-
σιμεύουσαν αὐτῷ, Γαλ.12,326, Σέξτ.Ἐπιμ.486 ὄπερ
μάλιστα ἐπὶ τῶν . . . ἀδήλων φαίνεται χρεῖσιμεῖον,
αὐτ.487 τοῦτο παρὰ πᾶσι κοινῶς τῆς ἐκ τοῦ
βίου πεπαισμένη χρεῖσιμεύει, Πορφ.Ἀποχ.1,54,
Ἀλέξ.Ἀφρ.Τον.) ἀνασκευαστικά γὰρ ὄντα ταῦτα
τοῦ συμπεδικάτος, εἰς κατασκευὴν τοῦ δρου
χρησιμεύει, Εὐστ.Πον.58,68 δαστακον γέλυος εἰς
κοιλίωμα κιδάρας τῷ Ἐρμῇ ἐχρησιμεύουσαν, Ἀν.
Κομν.1,121, Σχόλ.Ἀριστ.Ἐπιμ.1209 μὴδεν χρεῖσιμου-
σύσης τῆς τέχνης αὐτοῦ, Δροσ.Βοτάν.160 οἱου
ἐκρέματο πάλαιον τράστον χρεῖσιμεῖον ἀνεκα-

θεν ἀντὶ ὄφουλακίου διὰ τὸν φόβον τῶν πον-
τικῶν κ. ἀπολ.: ΠΔ Σοφ.Σολ.4,3 πολύγονον
δὲ ἀσεδῶν πλήθος οὐ χροσιμεύει κ. παθ.:
Λοοκαρ.Μυστ.16 καὶ μόνον ἐχρησιμεύτηκε ἀπὸ
τῆς χοντροβίδεως ἄλικοκλήτης του: ἢ κ. μέσ.
ὡς ἐνεργ.: Ζερβ.Ἰστ.1.50 νὰ κτίσῃ ἕνα προσκυ-
νημα . . . καὶ νὰ τὸ χροσιμεύεται διὰ καταφύ-
γιον τῆς ἰδικῆς τοῦ ψυχῆς: 2) κ. ἐπὶ αἰσχράς
σημ.: Διογ.Λ.6,91.

χρησιμεύω-ή-οι (χρησιμεύω) δημ. ὁ χροσι-
μεύω, ὁ χρήσιμος, ὁ ὠφέλιμος: Βλαστ.Συνμ.246
|| κ. ἐπίορ. -ἄ.

χρησιμοθήρας (ὁ) νεώτ. ὁ θηρεύων τὸ χροσι-
μον: 2) ὁ ὁπαδὸς τῆς χροσιμοθηρίας βλ.λ., ὁ
χροσιμοκρατικός, ὁ ὠφέλιμιστής, ὁ ὕλιστης.

χρησιμοθηρία (ή) νεώτ. ἡ θῆρα τοῦ ἀτομικῆς
χρησίμου, ὠφέλιμου: 2) ἠθικὴ θεωρία, καθ' ἣν
ἀγαθὸν εἶναι τὸ ὠφέλιμον καθόλου τοῖς ἄλλοις
ἀνθρώποις ἢ ὡς πλεῖστον μέρει αὐτῶν, ὁ ὠφέλι-
μιότης, ἡ θεωρία τοῦ κοινωνικοῦ εὐδαιμονισμοῦ,
χροσιμοκρατία.

χρησιμοθήρας-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀνα-
φερόμενος εἰς τὴν χροσιμοθηρίαν, ὁ τῆς χροσιμο-
θηρίας βλ.λ.: ὁπαδὸς χροσιμοθηρικῆς θεωρίας.

χρησιμοκρατία (ή) νεώτ. ἡ χροσιμοθηρία βλ.λ.2).

χρησιμοκρατικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμε-
νος εἰς τὴν χροσιμοθηρίαν, ὁ τῆς χροσιμοκρα-
τίας, χροσιμοθηρίας βλ.λ., ἄ. χροσιμοθηρικός.

χρησιμοποίησιμος-ον νεώτ. ὁ δυνατός
νὰ χροσιμοποιηθῆ, νὰ ἀποβῆ χρήσιμος εἰς τι.

χρησιμοποίησις-εως (ή) ἡχρησιμοποίησις νεώτ. ἡ
ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ χροσιμοποιεῖν,
ἡ χρήσις, ἡ μεταχειρίσις πρὸς τινὰ ἐνέργειαν: ἡ
χροσιμοποίησις τοῦ ἡλεκτριμοῦ.

χρησιμοποίησις-έω νεώτ. κ. δημ., ἄορ. (ἐ)χρησι-
μοποίησις, παθ. ἄορ. ἐχρησιμοποίησθαι κ. δημ. (ἐ)-
χρησιμοποίησθαι, ποιούμαι χρεῖσις τινος, χρώ-
μαί τινος, μεταχειρίζομαι τι: χροσιμοποιεῖ τὰ ἄ-
πορρίματα τοῦ ξενοδοχείου πρὸς ἐκτροφήν καί-
ρων κ. παθ.: ἡ πορσελλάνη χροσιμοποιεῖ-
ται πρὸς κατασκευὴν κομφοτεχνημάτων: 2) ρη-
ματλ. χροσιμοποιήσις, χροσιμοποιήσιμος.

χρήσιμος-(ς)-η-(ο)-ιν (χρώσιμη) κ. μον., νεώτ. κ. δημ.
ὁ χροσιμεύων εἰς τι, ὁ κατάλληλος πρὸς χρεῖσιμον,
ὁ δυνατός νὰ χροσιμοποιηθῆ ἐπιωφέλως, ὁ ὠ-
φέλιμος: Ἐόγου.406 ἄ δ' ἄν ἡ χροσίμα, ταῦτα
κακά, Ἦρ.4,109 οἱ ὄρχιες αὐτοῖσι εἰσι χροσίμοι
ἐς ὑστέρων ἄκεσιν, Σοφ.ΟΤ 878 εἰς ἀνάγκαν,
ἐνθ' οὐ ποδὶ χροσίμω χρεῖται, Ἀριστφ.Πλ.493
ὥστε γενέσθαι βούλευμα καλὸν καὶ γενναῖον
καὶ χροσίμον εἰς ἀπαν ἔργον, Ξεν.ΚΠ 6,2,34 ταῦτα
γὰρ καὶ ἰδιῶ ἐκάστω χροσίμα καὶ ὑπὲρ τοῦ κοι-
νοῦ πολλὰκις ὠφέλιμα γίνονται, Πλάτ.Πολ.333B
χροσίμος κοινωνῶς εἰς πέττωθ βέσιον, αὐτ.Γοργ.
480B ἐπὶ τὸ ἀπολογεῖσθαι οὐ χροσίμος οὐδὲν ἢ
ῥητορικὴ ἡμῖν, χροσίμον ἐξῆλον - ἐπιπλῶν κ.
αυγρ.: Εὐρ.Ἰπν.482 λέγει μὲν ἦδε χροσιμωτέρα
πρὸς τὴν παρούσαν συμφωνίαν κ. ὑπερθ.:
Πλάτ.Νόμ.650B τοῦτο . . . τῶν χροσιμωτάτων ἐν
ἄν εἴη || ὄμ. τὸ οὐδ. τὸ χροσίμον ὡς οὐσ. ἡ
χροσιμότης, ἡ ὠφέλεια: Εὐρ.Φοίν.174 φεῦ τὸ
χροσίμον φρενῶν εἰς πατρός γε συμφροδὲς εὐ-
κλεῆ μῆστις, Ἔουκ.3,56 τὸ αὐτίκα χροσίμον,
Πλάτ.Πολιτ.279A πάλιν ἤλθομεν ἐπὶ τὸ νῦν χρο-
σίμον, Ἀριστλ.ΗΝικ.8,8,6 ἢ διὰ τὸ χροσίμον φι-
λία κ. ὑπερθ.: Πλάτ.Νόμ.650B τοῦτο . . . τῶν χρο-
σιμωτάτων ἐν ἄν εἴη || κ. ἐν φρ. χροσίμον
ἔστι κτ., μτ. ἀπαρφ.: Ἀριστφ.Νεφ.202 τοῦτ' οὐν
τὶ ἐστὶ χροσίμον. - Γῆν ἀναμετρεῖσθαι, αὐτ'.Ὀρν.
382 ἐστὶ μὲν λάγων ἀκοῦσαι πρῶτον, ὡς ἡμῖν
δοκεῖ, χροσίμον, Ἔουκ.5,92 καὶ πῶς χροσίμον
ἄν ζυμβάλῃ ἡμῖν δουλεύσαι 2) κ. ἐπὶ θεῶν

κ. ἀνθρώπων, ὁ ἰκανός, ὁ χρηστός, ὁ καλός, ὁ ὠφέλιμος: Ἦρ.6,105 πολλαχῇ γενομένου σφισι χρησίμου (Πανός), Σαφ.Αἰ.410 τοιαῦτ' ἀνδρα χρησίμου φωνεῖν, Ἐρ.Ὀρ.910 κἀν μὴ παραυτίκ', αὐθις εἰσι χρήσιμοι πάλει, αὐτ.Ἰκ.887 πόλει παρσχεῖν σώμα χρήσιμον θέλων, Ξεν.Κυν.12,11 τῆ πατριδὶ χρήσιμος εἰς τὰ μέγιστα, αὐτ.Ἐλλ.4,8,5 συνελέγησαν πολλοὶ καὶ χρήσιμοι ἄνδρες εἰς τὴν πόλιν, Ἐϋπ.Δῆμ.16 χρήσιμος πολίτης, Ἰσάι.ἀπ.2,1, Δημ.779 τῆς πόλεως ἄξιον πρᾶγμ' οὐδὲν αὐτὸς ἐστιν χρήσιμος, αὐτ.1045 τοὺς εὐπάρους δεῖ χρησίμους ἑαυτοὺς παρέχειν τῇ πόλει, Πλάτ. ἐάν εὖρης χρῆσιμον γεωργὸν μισθωτῆν, αὐτ. ἐμαυτῷ χρήσιμον τῷ τριεῖω' κ. συγκρ.: Ξεν. Λακ.5,9 τοὺς σώμασι χρησιμώτεροι, Αἰσχίν.1,61 αὐτὸς δὲ οὗτος, οὐδέπω μὲν Δία ὄσπερ νῦν ἀργαλέος ὢν τὴν θῆν, ἀλλ' ἔτι χρήσιμος' κ. ὑπερβ.: Ἦρ.7,174 ἐφαίνοντο βασιλεῖ δὲ ἄνδρες χρησιμώτατοι, Πλάτ.Πολ.413B σλος ἀν ὄν καὶ ἑαυτῷ καὶ πολλοὶ χρησιμώτατος εἶη'. 3) ἐπιτέμενος, ὁ πολλοὶ ἐπικοπέονται, τὸ πολὺ συγκαζόμενον' κ. ὑπερβ.: Ἦρ.2,178 τὸ μὲν νῦν μέγιστον αὐτῶν τέμενος καὶ ἀνομαστάτατον ἐδὴ καὶ χρησιμώτατον: 4) ἐπι διοικήσας, ὁ ἰσχύων, ὁ ἔγκυρος: Ἰσάι.59,18 τὴν διαθήκην ἀνελεῖν ὡς οὐ χρησίμην αὖσαν τοῖς παισίν'. 5) ἐπι νομισματος, ὁ ἐν χρήσει, ὁ κυκλοφορῶν καὶ ἔξω τῆς χώρας: Ξεν.Προσ.3,2 νόμισμα οὐ χρήσιμον ἔξω.

χρησιμότης-πτος (ἡ) μτγν. κ. νεώτ., δημ. -η ἢ ἰδιότης τοῦ χρησίμου, ὠφέλιμος, ἡ ὠφελεμότης: Εὐα.Ἐκκλ.Ἰστ.9,10,6 ὅσα τῆς λυσιτελείας καὶ χρησιμότητός ἐστι τῆς κοινῆς αὐτῶν.

χρησιμῶς ἐπίρρ.κ.μον.κ.νεώτ. ὠφελίμως: Θουκ.3,44 χρησιμῶς ἔχειν, αὐτ.5,91 χρησιμῶς ἔχειν, αὐτ.5,91 χρησιμῶς δ' ἠὲς ἀμφοτέρους σωθῆναι, αὐτ.8,94, Ξεν.ΚΠ8,5,9 εἰ μέλλουσιν χρησιμῶς ἔξαιναι, Πλούτ.Πομπ.55 λόγων φιλοσόφων εἰθιστο χρησιμῶς ἀκούειν, αὐτ.Ἠβ.36D τοῖς χρησιμῶς λεγομένοις, Δομασκ.1,327C.

χρήσις-εως (χρῶμαι) κ. μον. κ. νεώτ., δημ. κ. χρήσι ἡ χρῆσι, γενικ. ἰων. κ. -ιας, ἡ μεταχειρίσις, ἡ χρησιμοποίησις: Σουῖδ. «χρήσις λέγεται τῶν χρησίμων τιδὸς χρεῖαι»: Ἰνπ. Ἀρχ.Ἰντρ.9, Πάπ. μισθώσασθαι φίλον τόπον πρὸς χρῆσιν, - ἡ χρήσις τῶν φωνογράφων τοῦ ραδιοφώνου ἔγενικεύθη' κ. κτ. πλῆθ.: Ξεν.ΚΠ8,5,7 ὅσα τὸ δέυτεροι οἱ καιροὶ τῶν εἰς τὰ πολεμικά χρήσεων, αὐτ.Οικ.3,9 ἄλλως τὸ καὶ τῶν αὐτῶν ἱππων ἀγαθῶν εἰς τὴν χρῆσιν καὶ κερδασέων εἰς πώλησιν ὄντων; Πλάτ.Μενξ.238B ὅπλων κηρῆσιν τε καὶ χρεῖσιν συνδιδασξόμενοι, Ἀριστλ.Πολιτ.1267a,23 δεῖ γὰρ οὐ μόνον πρὸς τὰς πολιτικὰς χρήσεις ἰκανὴν ὑπάρχειν, αὐτ.ΗΝικ.1,8' || νεώτ. κ. δημ. ἐν φρ. πρὸς χρῆσιν πρὸς χρησιμοποίησιν: βιβλίον ἔγκεκριμενον πρὸς χρῆσιν τὰν μαθητῶν, φρ. ἐν χρήσει (εἰς χρησιμοποίησιν) τὰ τροχοφόρα ἀτμήματα δὲν εἶναι πλέον ἐν χρήσει (ἐπουσῶν νὰ χρησιμοποιοῦνται)' κ. μτ. τοῦ ἄρθρου, ὁ ἐν χρήσει ὁ εὐχρηστος: 2) ἡ χρησιμότης, ἡ ὠφελιμότης: Πίνδ.Ο 10(11),2 ἐστὶ ἀνεύμων κρατε πλεσιτία χροῖσις, Ἰνπ. Ἀρθρ.796 ἐς χρῆσιν ὀρτυνεσθαι, Θουκ.7,5 ἡ τῆς Ἰππου τῶν Συρακοσίων οὐδεμία χροῖσις ἦν, Πλάτ.Πολ.333I καὶ περὶ τᾶλλα δὴ πάντα ἡ δικαιοσύνη ἐκάστου ἐν μὲν χρήσει ἀχρηστος, ἐν δὲ ἀχρηστία χρήσιμος, Ἠρωδίων. Ἰστ.3,4,13' || κ. ἐν φρ. ἔχω χρῆσιν εἰμὶ χρήσιμος, ὠφέλιμος: Δημ.154 ὄλως μὲν γὰρ ἡ Μακεδονικὴ δύναμις ἐν μὲν προσθήκῃ μῆραι βροθήν ἔχει τινὰ καὶ χρῆσιν: 3) ἡ στενή σχεσις, ἡ συναστροφῆ, ἡ οἰκειότης: Ἰσοκρ.Ἐπιστ.2,14 πειρατῶν παρακαλέσαι σε πρὸς τὴν οἰκειότητα καὶ τὴν χρῆσιν αὐτῆς Ἰθῆς πόλεως, Ἀ-

ριστλ.Πολιτ.2,9,6 ἡ χρῆσις πρὸς ἀλλήλους: 4) ἡ συνουσία: Πλάτ Νόμ.841A εἰ ἀναίδια μὴ ἐνεῖται τῆ τῶν ἀφροδισίων χρήσει, Ἰσοκρ.19,11 καὶ τί δεῖ λέγειν τὸς οἴκοι χρήσεις, Ἀριστλ.Ζ17,1,8, αὐτ.10,4,3 αἰ πρὸς τὸν ἀνδρα χρήσεις, ΚΔ Ρωμ.1, 26 αἰ τε γὰρ θάλειαι αὐτῶν μετέλλαξαν τὴν φυσικὴν χρῆσιν εἰς τὴν παύθ' οὖσιν: 5) μτγν. γραμμ. χωρία συγγραφέας τιδὸς πρὸ ἀπόδειξιν, ἰδία ὀρισμὸς τῆς ἐν τῇ γλώσσῃ χρησιμοποιοῦσας τῶν λέξεων: ΕΜ811,57 «χρήσις... Διαφέρει δὲ παραδόσας» χρήσις μὲν γὰρ λέγεται ἡ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν μαρτυρία, παραδόσις δὲ ἡ τῶν γραμματικῶν, οἶον, τὸ μὲν Ὀμήρου καλεῖται χρήσις, τὸ δὲ Ἀριστάρχου τοῦ γραμματικοῦ καλεῖται παράδοσις: Διον. Ἀλ.Ρητ.4 τοῦ Ὀμήρου παραληπτοῦ ἐνδὸξω χρήσει, χρωμένως, ὅτι... Σχολ. Ἀριστοφ.Πλ.681 ἀρσενικῶς ὁ σάκτας, ὡς αἰ ἀχρήσεις διδάσκουσιν: 6) μτγν. γραμμ. ἐπι τῶν λέξεων, πρὸς συντάξας: Διον. Ἀλ. Ἀμ.2,3 ἡ ἐξαλλαγὴ τῆς συνήθους χρήσεως: 7) μον. κ. δημ. ἡ ἀξία, ἡ κοσμιότης, ἡ τιμὴ: Ἐρωτόκρ.1,731 καὶ μὴ λογιᾶσις καὶ κινεῖται, ὅπου ἔχει ἀδρῶν-που χρῆσι, αὐτ.5,442 καὶ δὲν τὸ φαίνετο πρὸ τοῦ ξένου ἀν μιλῆσαι ἔτοιαι λογιᾶ ἀσούσσομη, ὅπου δὲν εἶχε χροῖσι: 8) νεώτ. τὸ σύνολον τῶν οἰκονομικῶν δικαιοματῶν ἐνὸς ἔτους' κ. ἰδία περίοδος ἐφαρμογῆς τοῦ ροῦπολογισμοῦ ἡ τομεισικῶν καὶ φορολογικῶν ὑπηρεσιῶν: ἡ χρῆσις 1936-37: 9) [χρῶ-ἀω]|| ἡ ἀπόκρισις, ἡ ἀπάντησις μαντείου, ὁ χροῖσμός: Πίνδ.Ο 13,76 ὡς τ' ἀνά δωμῷ θεᾶς κοιτάξαι νύκτ' ἀπὸ κείνου χροῖστος ἰσχόλ. «μαντείας, συμβουλῆς»: 10) [χρῶ 12] τὸ δανεῖσθαι, τὸ δάνειον: ΨΦωκικ.106 πνεύμα γὰρ ἐστὶ θεοῦ χροῖσις θνητοῖσι καὶ εἰκόμ, Ἀριστλ.Η Νικ.5,2,13, Πολυδ.32,9,4 ἡ κατορχῆ τῆς συστάσεως ἐγγενῆ τῆς προειρημένους ἐκ τινος χροῖσσεως βιβλίων.

χρησιμαγόρης (ἰ) (ἀγορεύω) Ἐπιρ. ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὁ δίδων χρησμούς, ὁ χρησιμαγός: Ἐπιρ.ΑΠ9,525 χρησιμαγός, Ἀπόλλων.

χρησιματίζω Ἐπιρ. ἀντι χρηματίζω βλλ.

χρησιμαγός-ος (ἰ) (ἀγορεύω) μτγν. ὁ δίδων, ἀπαγγέλλων χρησμούς, ὁ μάντις, ὁ προφήτης: Χρηστ.Σιβ.4,4 [δ.γρ. ἐν κώδ. χρησιματίζω, Χριστόδ. Ἐπφρ.263.

χρησιμαγός-έω μτγν. λέγω, ἀπαγγέλλω χρησμούς: Λουκ.Συρ.10 ἰδρῶει γὰρ δὴ ὦν παρὰ σφίσι τὰ ἔξανα καὶ κινεῖται καὶ χρησιμαγός.

χρησιμαγός-ορος (ἰ) μτγν. ὁ χρησιμαγός βλλ.: Χρηστ.Σιβ.4,4 [κώδ.].

χρησιμῶς-ων ἄ. χροῖσμός βλλ.: Πλούτ.Φάθ.4 τῶν ἀπορρήτων καὶ χρησιμῶν βιβλίων ἰδιόρθ. ἀντι χρησιμῶν.

χρησιμοδοσία (ἡ) μτγν., μον. κ. νεώτ. κ. χρησιμοδοτία [δομασκ.Ἰ Ἐπιστ.131], ἡ δόσις ἡ ἀπαγγελία χρησμών, ἡ πρόφητις, ἡ προφητεία: Ἰνπ.Πόλ.Αρ.65,91 ἄσμοιο οὖσα ἡ χρησιμοδοσία.

χρησιμοδοτήμα-ατος (ἰ) (χρησιμοδοτῶ) μτγν. κ. μον. ὁ δοθεὶς χροῖσμός, ἡ ἀπόκρισις μαντείου, ἡ προφητεία: Σουῖδ. «χρησιμοδοτῶ καὶ χρησιμοδοτήμα» χρησιμῶδ' δέ»: Ἄνωθ. Εἰς ἔποιον κώμης 40,8 ὁ σαφῶς ἐρμηνεύων τὸ χρησιμοδοτήμα, Εὐμάθ. Ἰσμ.10,15.

χρησιμοδοτής (ἰ) (ἰδῶμι) κ. μον., θηλ. -ιας, ὁ δίδων χρησμούς, ὁ προφήτης, ὁ μάντις: Πολυδ.1, 14, Εὐα.Εὐαγγ.Προπ.1351, αὐτ.Εὐαγγ. Ἀν.205C τοῦς θαυμασμοῖς αὐτῶν χρησιμοδοτάς.

χρησιμοδοτία (ἡ) μον. ἄ. χρησιμοδοσία βλλ.: Δομασκ.Ἰ Ἐπιστ.131.

χρησιμοδοτικῶς μον. λαμβάνω χρησμών || κ. παθ. διδάσκαμοι, ἡ ἀνσιμνησικομοι διὰ τοῦ χροῖσμοῦ: Εὐδοκ.405 [δ. γρ. χρησιμοδοτηθέντες].

χρησμοδοτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν χρησμοδοσίαν, ὁ τῆς χρησμοδοτικῆς βλ λ. **χρησμοδοτικός**-ιδος(ή) μιν. κ. νεώτ. θηλ. τοῦ χρησμοδοτικῆς βλ λ.: Τζέτ. Ξεήγ. ἰλ.47,15.

χρησμοδοτῶ-έω μτγν, μιν. κ. νεώτ., ἄορ. ἐ-χρησμοδοτῆσα κ. παθ. ἐχρησμοδοτήθη, διδω χρησμούς, προφητεῖα, προμαντεύω: Πολυδ.1,17 ἐχρησμοδοτήσαι χρησμολογῆσαι, ἀνελεῖν, προφητεῖαι, χρῆσαι: Βασ.2,115β χρησμοδοτήσαντα τῷ προφήτῃ, Εὐμδθ. Ύσμ.10,14, Μακάρ.Χρυσ. 166β: || κ. παθ. λαμβάνω χρησμόν, ἀπόκριον ἐκ ματείου: Κλημ.Ρωμ. Ἐπιστ.1,55 χρησμοδοτήθεντες παρῆδωκαν ἑαυτοὺς εἰς θάνατον, Μαθ.1,50,2 χρησμοδοτήεις ὅτι τῇ μητρὶ συμμιγένοισι, Θεοφάν.496,8 χρησμοδοτήεις ὑπὸ τῶν σοφῶν, Εὐστ.Πον.80,1 ὀφώνως ἐδιδάσκοντο τὰ θελητὰ οἱ χρησμοδοτούμενοι, Σχόλ.Πινδ.Ο 2,65' 2) ρημ. π. χρησμοδοτήμα.

χρησμοδόχος-ον νεώτ. ὁ δεχόμενος, ὁ λαμβάνων χρησμόν.

χρησμοδόλος-ον μτγν. ὁ χρησμολόγος: Χρησμ. ἐν Εὐσ.Εὐαγγ.Προμ.123D.

χρησμοδόσχη(ς) ἰδὲ μτγν. ὁ χρησμολόγος: Λυκόφρ.1419.

χρησμοδόγημα-ατος(ή) μτγν. ὁ χρησμολόγος ἢ χρησμολογία, ὁ χρησμός: Τζέτ. Ξεήγ. ἰλ.16,24.

χρησμολογία(ή) μτγν. κ. νεώτ. τὸ χρησμολογεῖν, τὸ προλέγειν χρησμόν, ἢ χρησμοδοσίαν: Διόδ. Σ 16,26, Πλούτ.Λύσι.22 ἀνήρ εὐδόκιμος ἐπὶ χρησμολογίᾳ, Πολυδ.1,18' 2) νεώτ. ἡ ἀσπουδία, ἡ ἀσχολία περὶ τὴν ἐρμηνείαν τῶν χρησμών.

χρησμολογική(ή) μτγν. ἡ τέχνη τοῦ χρησμολόγου, ἡ μαντικὴ τέχνη, τὸ χάρισμα τῆς προφητείας: Πολυδ.1,19 ὀνομάζοιτο δ' ἂν καὶ ἡ τέχνη, μαντικὴ, προαγορευτικὴ, χρησμολογικὴ.

χρησμολόγιον(ή) μτγν. κ. νεώτ. ἡ χρησμολογία, ἡ προφητεία, ὁ χρησμός: Πολυδ.1,18' 2) νεώτ. βιβλίον περιέχον χρησμούς.

χρησμολόγος-ον κ. μιν. κ. νεώτ. ὁ λέγων, ὁ ἀπαγγέλλων χρησμούς, ὁ χρησμοδοτῶν, ὁ μάντις: Ἦρ.1,62 ἐνθαῦτα θεῖη πομπὴ κρέμανος παρίσταται Πεισιστράτῳ Ἀμφίλυτος ὁ Ἀκαρναν χρησμολόγος ἀνὴρ, αὐτ.8,96 Λυσιστράτῳ Ἀθηναῖος ἀνδρὶ χρησμολόγῳ, Σοφ.ἀν.960, Ξεν. Ἑλλ.3, 3,3 Διονειθὸς δέ, μάλᾳ χρησμολόγος ἀνὴρ, Ἀριστοειδ 2,186 χρησμολόγοι τε ἕξον χρησμούς παντοίους ὧν ἡκράτο ὡς ἕκαστος ὄρηπτο, Στέφ.Βυζ.91,24 Γεργιλία ἢ χρησμολόγος Σιδύλλα, Βί. Ἀλεξ.5845 σημειολύσις καὶ σοφοῦς μάγους καὶ χρησμολόγους, Ὅρσαν.Τίριλιρ.82,32 πρέπει αὐτὰ συμβουλευθῶν τὸν μέγαν χρησμολόγον' 2) ὁ ἐρμηνεύων τοὺς χρησμούς: Ἦρ.7,142 αἱ γὰρ χρησμολόγοι ταύτῃ ταῦτα ἐλάμβανον, αὐτ.7,143 οὗτος ὧν ἡρ οὐκ ἐση πᾶν ὄρθως τοὺς χρησμολόγους συμβάλλεσθαι, Ἀριστῶ.Εἰρ.1047 δῆλός ἐσθ' οὗτάς γ' ὅτι ἐναντιώσεται ἰ ταις διαλλαγῆς' 3) ὁ συλλέγων χρησμούς, ἴδια πρὸς χρημασίαν: Ἦρ.7,6 ἔχοντες Ὀνομάκροτον, ὄνδρα Ἀθηναίων χρησμολόγον τε καὶ διαθέτην χρησμών τῶν Μουσαίου.

χρησμολόγῶ-έω κ. μιν. κ. νεώτ. λέγω χρησμούς, προφητεύω, μαντεύω: Ἦσ. ἐχρησμολογεῖ προφητεῖαι, μαντεύεται: Ἀριστῶ. Ὀρν.964 κάπειτα πᾶς ταῦτ' ἐχρησμολόγεις σὺ πρὶν ἐμὲ τὴν πόλιν τήνδ' οἰκίσαι, αὐτ.991 ὄκονον ἐτέρωσε χρησμολογῆσις ἐκτρέχων, ΠΔ Ἦρ.45,4 ὅτι ὁ ἀνθρώπος οὗτος οὐ χρησμολογεῖ εἰρήνην τῷ λαφ' τούτῳ, Διόδ.Σ 16,26, Πλούτ. Ἠθ.5,5 καὶ χρησμολογεῖν μάλλον ἢ παρανοεῖν δέξαι' ἂν εἰκότως, Οἰκίωμ. Ἀποκ.294,28 Ἦσάου χρησμολόγούτος' κ. παθ.: Ποχμ.Γ Μιχ.Παλαιολ.6,20' 2) ρημ.π. χρησμολόγημα.

χρησμολύτης(ή) μιν. κ. νεώτ. ὁ λύων, ἐρμηνεύων, ἐπιεργάζων τοὺς χρησμούς: Τζέτ. Λυκόφρ. 494 πρὸς Πιρῖθα τὸν χρησμολύτην.

χρησμοπευστῶ-έω λεξ. ἐπερωτῶ, συμβουλευόμενοι τὸ μαντεῖον Ἀεξ.Χειρῶν. κώδ. Παρισ. 347 ἐκρωμένῳ, χρησμοπευστούτη, χρησμὸν ἐπερωτῶντι ἢ μαντευσόμενῳ, Ἀν.Βάβρ.1,418,3.

χρησμοποιός-άν μτγν. κ. νεώτ., ὁ ποιῶν, ὁ σπουραῶν, ὁ γράφων τοὺς χρησμούς εἰς στίχους: Λοκ. Ἀλέξ.23 πολλοὺς ἤδη περὶ αὐτὸν ἔχων συνεργούς καὶ ὑπηρέτας καὶ πειυθῆνας καὶ χρησμοποιούς, Σχόλ.Σοφ.ΟΚ 58 τίς τῶν χρησμοποιῶν.

χρησμοποιῶ-έω σχόλ. γράφω χρησμούς εἰς στίχους: Σχόλ.Σοφ.ΟΚ 58.

χρησμός(ή) μτγν. κ. μιν., νεώτ. κ. δημ. ἡ ἀπόκρισις, ἡ ἀπάντησις ἐπερωτηθέντος μαντείου, τὸ μάντευμα, πρόρρησις: Ἦσ. ἐκρησμός προφητεία, πρόρρησις, ὁ παρὰ θεοῦ διδόμενος λόγος ἢ μαντεῖα. χρησμοφῆσις τὰ αὐτά': Σδλ.35(25),9 τοὺς δ' ἀναγκάει ὄμο χρησμὸν λέγοντας, Πινδ. Π 4,106 σέ δ' ἐν τούτῳ λόγῳ χρησμός ὄρθωσεν μελίσσας Δελφίδος αὐτομάτῳ κελεύθῳ, Ἦρ.1,48 παρήσαν φέροντες τοὺς χρησμούς, αὐτ.1,66 χρῆσμῷ κιβδῆλαυ πίσανος, αὐτ.1,75 καὶ δὴ καὶ ἀπικόμενον χρῆσμὸν κιβδῆλου, αὐτ.1,159, Ἀσχ.Πρ.662 χρησμούς ἀσήμους Δοσκρίτως 2) ἐπιρρημένος, Σοφ.ΟΤ 711 χρῆσμός γὰρ ἤθεε Λαίῳ πατ', αὐτ.Χο.269, Εὐρ.Φοίν.409 ἔχρησ' Ἀδράστῳ Λαξίας χρῆσμὸν τινα, αὐτ.Φοίν.1703 ὁ χρῆσμός .. περαινεται, αὐτ. Ἰων.424, Θεουκ.2,21, Πλάτ.Πολ.415C χρῆσμο δντος .. τὴν πόλιν διαφθορήσαι, Ἀριστλ.Πολιτ.7,16 διὸ καὶ τὸν χρῆσμὸν γενέσθαι τινές φασὶ διὰ τοιαύτην αἰτίαν τοῖς Τροϊζηνίοις, Θεοκρ.15,63 χρῆσμός ἄ πρεσβυτίς ἀπάχεται θεοσιέσας, Λυκόφρ.159,21 ὄσπερ χρῆσμοῦ γράφαντας τοῖς ἐπιγιγνομένοις, Διόδ.Σ 4,64, αὐτ.16,91 ἡ Πυθία ἔχρησεν αὐτῷ τάνδε τὸν χρῆσμόν, Πλούτ. Ἠθ.76B κατὰ τὸν δοθέντα χρῆσμόν Κιρραίοις, αὐτ. Ἠθ.96B ὁ τῷ Τιμισαίᾳ περὶ τῆς ἀποικίας δοθεὶς χρῆσμός, αὐτ. Ἠθ.191D, αὐτ.Φωκ.28 χρῆσμὸν ἐξήνεγκαν αὐτὰ Δωδοῖωνδες τὴν πόλιν, Λοκ. Ἐρωτ.48 χρῆσμὸν ἀληθείας ὁ Πύθιος ἐθέσπισεν, αὐτ. Ἀλέξ.24 καὶ γὰρ αὐ καὶ οὗτος ἐξέπεσεν ὁ χρῆσμός, Ἠρωδίων. Ἰστ.Β,3,19 καὶ χρῆσμοι δέ τινες ἐἰδοῖντο ὡς δὴ τὸ ἐπιχωρίωυ θεοῦ νίκην ὑπαικουμένου, Σχόλ.Θουκ.2,8 λόγια ἐστί τὰ παρὰ τοῦ θεοῦ λεγόμενα καταλόγηδην, χρῆσμοι δέ οἵτινες ἐμμέτρος λέγονται, θεοφορούμενους τὸν λεγόμενον, Εὐστ.233,37, Βί. Ἀλεξ.155 καὶ συνεζήτουν ἅπαντες τί τοῦ χρῆσμοῦ τὸ τέλος σημαίνει τὸ λαλοῦμενον, Παλαμ.Τάφ.71,6 καὶ ἐπηγτητῆς τῶν ἀρχαίων χρῆσμών καὶ προφήτης καινούριων' 2) Ἦσ. ἐκρησμός τιμωρίας' 3) Ἦσ. ἐκρησμὸν κλύδωσα.

χρησμοσύνη(ή) κ. μιν., ἰαν. χρησμοσύνη ἢ ἐνδοιο, ἡ πενία, ἡ ἔλλειψις: Τουρ.7,8 χρῆσμοσύνη τ' εἰκων καὶ στυγερὴ πενία, Ἀπολλ.Ρ 4,473 δὴ τότε μιν .. ἀπασυτήρη βιότιοιο χρῆσμοσύνη τρύγεσεν, αὐτ.1,837 μάλα κεν θυμῶδες ἀντίσσαιμεν χρῆσμοσύνης, Πλούτ. Ἠθ.389B, Πλάτ.τίν.43, 11 ὄλην φούσιν ἔχουσαν χρῆσμοσύνην εἶναι, Δαμασκ.1 π.2,502, ἐν λ. αἰδεσία, ἀνθρώπινοις ἐπικουφίσειν τὰ ἀχθῆ τῆς χρῆσμοσύνης' 2) πόθος, ἐπιθυμία, εὐχή: Ἦρ.9,33 μετίεσαν τῆς χρῆσμοσύνης τὸ παράπαν.

χρησμοσύνον(ή) μτγν. ὁ χρησμός: Ὄριγ. κτ. Κέλο.223.

χρησμοφόρος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ φέρων χρησμούς: Πλουσ.4,9,4 εἰς ὃ γίνεται βοή ὀφσιν ἐξ ἀφανόσις, ἐτόν χρῆσμοφόρον μέθεας, Λοκ. Ἀλέξ. 36 καὶ πάντοσε τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς ἐβμεπε χρῆσμοφόρους ταῖς πόλεσι προλέγων (ἰδιόρθ. χρῆ-

σκολογού), Βιζυην. ὁ Πύργος τῆς Κόρης 52 πρὸς τὴν χρησμοφόρον τὸ σὸν δὲν ἀρεταίαν πνευμ' ἀφειδῶς ἐξαγγέλλον τῆς. . χαρὰς μου τὸ μέλλον. **χρησμοφύλαξ**-ακος (ἴδι) μτγν. ὁ φυλάττων αὐτὸν χρησμοῦς· Λουκ. Ἀλέξ. 23 πολλοὺς ἤδη περὶ αὐτὸν ἔχων συνεργούς καὶ . . χρησμοποιοὺς καὶ χρησμοφύλακας.

χρησμοφῶμα-ατος (ἴδι) (χρησμοφῶ) μτγν. κ. μσν. ἡ ἀπόκρισις μαντείου, τὸ μάντευμα, ὁ χρησμός· Ἡσ. «χρησμός» προφητεία, προόρρησις, ὁ παρὰ θεοῦ δίδόμενος λόγος ἡ μαντεία. χρησμοφῶμα τὰ αὐτὰ, Σουίδ. «μάντευμα»: Κύριλλ. 5, 421f: σοφὸν τὸ . . χρησμοφῶμα, αὐτ. 5, 551D προφητικὸν χρησμοφῶμα, Οἰκῶν Ἀποκ. 174, 10 τὸ θεολεγόμενον τοῦτο χρησμοφῶμα, Φελλ. ἐν Μύλλ. 419 ἀροῦν τὸ χρησμοφῶμα διασαφίζειν, Πρόδρομ. 398 χρησμοφῶμα Λοξὸν τυγχάνει, Τζέτζ. Ἐξήκ. 1, 837 φάβω χρησμοφῶμάτων, Νικ. Χων. 55, 19 τὸ φάσκον οὕτως χρησμοφῶμα.

χρησμοφῶς-ους-ες μτγν. ὁ ὁμοιος πρὸς χρησμοφῶν, ὁ μαντικός· Φιλῶτ. 711 πᾶν τὸ ἐκ Παλαμίδου θεῖον τε ἠγομένους καὶ χρησμοφῶδες, οὐτ. 666 τὸ χρησμοφῶδες αὐταῖς προδακχέει [αρχὴ «μαντικός»], αὐτ. 802 βλεπόν ἱερὸν καὶ χρησμοφῶδες.

χρησμοφῶς (ἴδι) κ. μσν. ἡ ἀπόκρισις, ἡ ἀπάντησις ἐπερωτηθέντος μαντείου, ἰδίᾳ ἡ ἀδομένη ἢ ἐν στίχους διδομένη, ἢ προφητεία· Ἡσ. «χρησμοφῶς» μάντευμα, μαντεία, προλεγόμενος· Αἰοχ. Πρ. 775 ἦδ' οὐκέτ' εὐξυμβλήτας ἢ χρησμοφῶς, Πλάτ. Ἡθ. 402D τὴν ἐν μέτροις καὶ μέλασι χρησμοφῶσαν, Μάξ. Τύρ. 161, 9 τὴν Πυθαγόρη χρησμοφῶσαν, Λουκ. Ἀλέξ. 51 διὰ τοῦτο καὶ πολλὸς ὁ ἐν μέσῳ χρόνος ἦν τῆς τε δόσεως τῶν βιβλίων καὶ χρησμοφῶς, Γρη. Νύσα 2, 980B μαντικῆς τινας χρησμοφῶς, Δαρμάκ. ἰαίδ. 138, 21. Ἀνών. Βί. Νελλ. Νεωτ. 23, 25 τῆς πονηρᾶς ἐκίνησις χρησμοφῶς· κ. κτ. πληθ.· Πλάτ. Πρωτ. 316D τοὺς δὲ αὐτελετάς καὶ καὶ χρησμοφῶδας.

χρησμοφῶς-ή-όν μτγν. ἡ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος ἢ ὁ ἰδιάζων εἰς τὸν χρησμοφῶν, ὁ μαντικός, ὁ προφητικός· Λουκ. Ἀλέξ. 22 ἀποκρινόμενος πᾶν ὡσαύτ' χρησμοφῶδὸν γὰρ ἐδόκει αὐτῷ καὶ τοῦτο.

χρησμοφῶς ἐπίρρ. μσν. κατὰ διατύπωσιν, ἐκφρασίαν, τρόπον χρησμοφῶδον βλ. α., προφητικός· Εὐστ. 45, 39 φαιμένη χρησμοφῶς.

χρησμοφῶς-όν (ἴδι) ὁ δῶν χρησμοῦς, ὁ δίδων χρησμοῦς εἰς στίχους καὶ μετ' ἄσματος, ἐμμέτρους· Εὐσ. Βί. Κωνστ. 514Α Σιδυλλῆς ὡς χρησμοφῶδου, Ἀριστελίδ. 2, 186 ἢ ἐπὶ τῆς Σφηγίδος, ὁ προφητεύων, ὁ προφητικός· Σοφ. ΟΤ 1199 κατὰ μὲν φθίσας τὰν γαμψομένων παρθένων χρησμοφῶν ἢ Ἐπιγρ. ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος· Συνέσ. 133D Λοξίας ὁ Πυθαγόρη χρησμοφῶς ἢ τὸ ἄρα χρησμοφῶς ὡς οὐα. ὁ χρησμολόγος, ὁ γόης, ὁ προφήτης· Πλάτ. Ἀπολ. 22C ἀλλὰ φύσει τιναὶ καὶ ἐνθουσιαζόντες, ὡσπερ αἱ θεομαντεῖαι καὶ αἱ χρησμοφῶσαι, αὐτ. ἰων. 534C διὰ ταῦτα δὲ ὁ θεὸς ἐξαιρούμενος τούτων τὸν νοῦν τούτοις χρῆται ὑπερβαίει καὶ τοῖς χρησμοφῶσαι καὶ τοῖς μαντεῖσι τοῖς θεοῖς, Ἰουστ. 35B 2) νεώτ. τὸ ἄρα. ὡς οὐα. ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὴν ἔρμηνειαν τῶν χρησμών.

χρησμοφῶ-έω κ. μσν. ἰων. χρησμοφῶω Ἡρ. 7, 61 κ. πάπ. χρησμοφῶω, ἄρρ. ἐκρησμοφῶσα (Λουκ. Ἀλέξ. 23) κ. παθ. παρακ. ἐκρησμοφῶμαι (Πλάτ. Νόμ. 712Α), ἄρρ. χρῆσαι, δίδω χρησμοῦς εἰς στίχους καὶ μετ' ἄσματος, ἐμμέτρους· Πλούτ. Ἡθ. 623C χρησμοφῶει ἐμμέτρως, 2) γεν. χρῆσμοδοτῶ, προφητεύω, δίδω χρησμοῦς· Ἡρ. 7, 6 ὁσάς τε δὴ χρησμοφῶων προσεφέρετο ἢ, Ἀριστοτ. Ἰνν. 818 διατιχίζων καὶ χρησμοφῶων ἰεῖα τοῦ Κλέωνος, Ξεν. Ἀπολ. 30 βούλομαι καὶ ἐγὼ χρησμοφῶ-

σαί τι, Πλάτ. Ἀπολ. 39B τὸ δὲ δὴ μετὰ ταῦτο ἐπιθυμῶ ἵμιν χρησμοφῶσαι, αὐτ. Πολ. 586B παντελῶς . . τὸ τῶν πολλῶν . . χρησμοφῶσαι βίον, αὐτ. Κρατ. 3961) ἀτεχνῶς γέ μοι δοκεῖ ὡσπερ αἱ ἐνθουσιαστικῆς ἐξαίφνης χρησμοφῶσαι, οὐτ. 428C, Δημ. 185 μετὰ τὸν λεγόντων τοῖς τὸ πλεῖστον τούτους χρησμοφῶσαι, Διόδ. Σ 19, 11 δς καθάπερ χρησμοφῶν ἐπὶ τῆς τελευταῖς παρεκλεῖσται, Πλούτ. Ἡθ. 263E ἀποφεγγέσθαι λόγια καὶ χρησμοφῶσαι τοῖς ἐρωτῶσιν, Λουκ. Ἀλέξ. 25 οὐδὲ ἐκρησμοφῶσαι οὐποτε Ἄμαστριανῶ ἀνδρὶ, αὐτ. Θε. Δ 12 πάς ἄβιος καὶ ἄμωδός χρησμοφῶει, Πάπ. Ἄμμων πᾶσιν ἀνθρώποις χρησμοφῶει, Γεωπ. 11, 24 καὶ χρησμοφῶν γὰρ ἐκ σωφοσύνης προέρχεται ἢ παθ.· Πλάτ. Νόμ. 712Α ταῦτα μὲν οὖν, καθάπερ ὑποδὸς τις λεχθεὶς ἐκρησμοφῶσθαι, αὐτ. Ἐπιστ. 323C κύρια τὰ νῦν ἐκρησμοφῶμενα ἔσται, Διόδ. 17, 51 Ἀλέξανδρος ἠθέλει τοῖς ἐκρησμοφῶσιν, Σχόλ. Ἰα. 404 διὰ τὸ εἰς λόγους ἐρχεσθαι [τὸν Ἀπόλλωνα] τοῖς χρησμοφῶμενοις, 2) Σουίδ. «χρησμοφῶν» θεολογέειν, 3) ρηματ. π. χρησμοφῶμα.

χρηστῆς Ἐπιγρ. ἀπαρφ. ἐνεστ. τοῦ χρώμαι βλλ., ἀντὶ χρῆσθαι βλλ.

χρηστεύομαι μτγν. ἀποθ., μέσ. ἄρρ. ἐκρηστεύωμαι, παθ. ἄρρ. ἐκρηστεύην, φέρομαι ὡς χρηστός, δεῖκνυμαι ἀγαθός, πρᾶος, ἐλεήμων· Κδ Κορινθ. 1, 13, 4 ἡ ἀγάπη μακροθυμῆ, χρηστεύεται, Κλήμ. Ρωμ. Κορινθ. 2, 27 χρηστεύομεθα αὐτοῖς κατὰ τὴν εὐσπλαγχνίαν . . τοῦ ποιήσαντος ἡμᾶς, Κλήμ. Ἀλλ. 1, 10, 32 ἡ χρηστεύεσθε οὕτω χρηστεύθησεται ἡμῖν, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἰστ. 5, 1, 19 τοῦ τὸν μεθ' ἑαυτοῦ ἀμαρτωλοῦ μη βουλομένου, ἐπὶ δὲ τὴν μετάνοιαν χρηστευομένου θεοῦ, ἰω. Χρυσ. 1, 482D ὁ δὲ ἀγαθὸς ἐπι χρηστεύεται, Ἀμφιλ. 152B, Δαρμάκ. 1, 1387 E.

χρηστήρ-ἦρος (ἴδι) μτγν. ὁ παρέχων χρησμοῦς· Χοιροθ. Θεο. 431, 15 «ἦνικα τὸ εἰς χρ. μικρὰ παραλήγεται, ὁ αὐμοτέλλουσι τὸ ἦ ἐν τῇ κλητικῇ εἰς τὸ ε, σπον ὁ χρηστήρ· χρηστήρ δὲ ἐστὶν ὁ παρέχων τοὺς χρησμοῦς», ΕΜ 813, 15 «χρηστήρ ἐστὶν ὁ παρέχων τοὺς χρησμοῦς» καὶ γίνεται παρὰ τὸ χρεῖω. Οὕτως ὁ χοιροδοσάκος. Οἰμοὶ δ' ἐγὼ παρὰ τὸ χρεῖω, ὅπερ σημαίνει τὸ αὐτὸ, γίνεται χρηστήρ» (κωδ. ὁ δοῦς χρησμοῦς).

χρηστηριάζω δίδω χρησμοῦν, χρησμοδοτῶ, προφητεύω· Ἡρωδ. Ἐπιμ. 151 «χρηστηριάζω» τὸ μαντεύομαι· Διόδ. Σ 16, 26 ἠκέτι παρθένων χρηστηριάζειν, Στράβ. 9, 3, 11 τοῖς μὲν χρηστηριάζων καὶ τὰ μὲν προστάττων, τὰ δ' ἀπαγορεύων, 2) συνήθ. μέσ. αἰτῶ καὶ λαμβάνω χρησμοῦν, ἐρωτῶ, συμβουλευόμεναι τὸ μαντεῖον· Ἡρ. 1, 55 ἐπειρώτα δὲ τὰς χρηστηριάζομενος, αὐτ. 1, 66 καταφρονήσαντες Ἀρκάδων κρείσσοις ἐνεῖναι ἐκρηστηριάζοντες Ἐν Δελφοῖσι ἐπὶ πάσῃ τῇ Ἀρκάδων χώρα, αὐτ. 1, 91, αὐτ. 5, 67, Ξεν. Ἑλλ. 3, 222 μὴ χρηστηριάζεσθαι τοὺς Ἑλληνας ἐφ' Ἑλλήνων πολέμῳ, Διόδ. Σ 72 χρηστηριάζομεν περὶ τῆς τελευταῖς ἐκρῆσεν ὁ θεός, Πορφ. Ἀποχ. 2, 16 ἢ κ. ἐν συνεμφ. μτ. τοῦ θεῶ, ἐπερωτῶ θεόν νησ· Ἡρ. 7, 178 Δελφοὶ δ' ἐν τοῦτ' ἡρώτῳ χρηστηριάζοντο τῷ θεῷ ὑπὲρ ἐμῶτων ἢ ὄμ. μτ. τοῦ ἱεροῦ ἐπερωτῶ τὸ θεμα, μαντεύω ἐξ αὐτοῦ, διὰ τῆς ἐξετάσεως τοῦ θύματος· Ἡρ. 8, 134 ἐστὶ δὲ κατὰ κερ ἐν Ὀλυμπίῃ ἱεροῖσι αὐτῶν χρηστηριάζεσθαι.

χρηστήριον (ἴδι) κ. μσν. τόπος, ναός, ὅπου δίδονται αἱ χρησμοί, ἔδρα μαντείου, οἶκον αἱ Δελφοί· Ἡσ. «μαντεῖον»· Ὑμν. Ἀπόλλ. 81 θεῖον περικαλλῶν ἐναῖον, ἔμμεναι ἀνθρώπων χρηστήριον, αὐτ. 214. Ἡσιόδ. ἀν. π. Σχολ. Σοφ. Τρ. 1174 ἐν χρηστήριον εἶναι ἴμιον ἀνθρώποις, Ἡρ. 1, 13 ἐκρατύθη ἐκ τοῦ ἐν Δελφοῖσι χρηστήριον, αὐτ. 1, 53 ἐκρέ-

ωντο τοῖσι χρηστηρίοισι λέγοντες, αὐτ.1,157, Ξεν. ΚΠ7,215 λέξον πῶς σοι ἀποδέθηκε τὰ ἐκ τοῦ ἐν Δελφοῖς χρηστηρίου, Πλούτ. Ηθ.409Α ἀναθιμάτων δὲ καὶ δῶρων ἐμπέληκε βαρβαρικῶν καὶ Ἑλληνικῶν τὸ χρηστήριον κ. κτ. πληθ. ἀντ. ἐν.: Ἀλαχ. Ἐπτ.748 τρις εἰπόντος ἐν μεσομ-φάλοισι Πυθικῶς χρηστηρίου θανάσκονα γέννας ἄτερ σῶζεν πάλιν, αὐτ.Εὐμ.194 οὐ χρηστηρίοις ἐν τοῖσδε πλησίοις τριβεσθαι μύσος; 2) ὁ σηκός, τὸ ἀγίωτατον μέρος τοῦ ναοῦ: Ἦρ.6,19 χρεωμένοισι γὰρ Ἀργεῖοισι ἐν Δελφοῖσι περὶ σωτηρίας τῆς πόλιος τῆς σφετέρης ἐχρήσθη ἐπικοινωνον χρηστήριον; 3) ἡ ἀπόκρισις, ἡ ἀπάντησις τοῦ μαντείου, ὁ χρησμός: Ἀμμών.149 «χρηστήριον ὁ τόπος καὶ ὁ χρησμός καὶ τὸ ἱερόν»; Ἦρ.1,63 Πεισίστρατος δὲ συλλαβῶν τὸ χρηστήριον καὶ φάσ δέκεσθαι τὸ χρῆσθαι ἐπήγε τὴν στρατιάν, αὐτ.1,69 ἡμέας ὡν κατὰ τὸ χρηστήριον προσκαλέομαι φίλος τὴ θελων γενέσθαι, Ἀλαχ. Ἀγ.964 δόμοσι προυνεχθέντος ἐν χρηστηρίοις φυχῆς κόμιστρα τῆσδε μηχανωμένη, Σοφ. ΟΚ 404 ποῖον πάθος δέισαντες ἐκ χρηστηρίων; αὐτ.ΟΚ 1331,Εὐρ. Ἴων 532 τὰ τοῦ θεοῦ μεθῶν χρηστήρια, Θουκ.1,25,αὐτ.2,54,Αλλ.Π1 3,45; 4) αἱ προσφορὰ διὰ τοῦς χρησμούς, ἄς ἐπινοῦσι οἱ τὰ μαντεῖον ἐπερωτῶντες, ἡ θυσία: Ἀμμών.149 ἐτὸ ἱερεῖον, ᾧ χρώνται χρηστηρία(ζόμενοι), Εὐστ.1,671, 62 «χρηστήρια» σφάγιο, ἱερεῖα, ἐπὶ τῶν ἀπλῶς σφαζομένων»: Πίνδ.Ο 6,119 Ζηνός ἐπ' ἀκροτάτῃ βωμῶν τότ' αὐτὸν χρηστήριον θεσθαι κέλευσεν, Ἀλαχ. Ἐπτ.230 ἀνδρῶν τὰδ' ἐστὶ σφάγια καὶ χρηστήρια θεοῖσιν ἐρδειν, αὐτ.1κ.455, Εὐρ. Ἴων 419 χρηστήριον πέπτωκε τοῖς ἐπῆλυσσι κοῖνον πρὸ ναοῦ; 5) μῦθ. τὸ θυμῶ: Σοφ.Αἰ.220 τοιαυτ' ἀν' ἴδοις σκηπῆς ἐνδόν χειροδύκτα σφάγι' αἰμοβαφῆ κείνον χρηστηρία τανδρόθρα [σχαδ' ἐὰ διεχρήσαστο εἰκείνος. . . ἢ τὰ διεσθαρμένα ποῖμνια, παρὰ τὸ διαχρήσασθαι αὐτά];

χρηστηριος(α)-ο(η) [χρῶ-ο(η)] ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς μαντεῖον, ὁ ἐκ μαντείου, ὁ προφητικός: Ἀλαχ. Ἐπτ.26 χρηστηρίους ὄρνιθας, αὐτ. Εὐμ.24 σφῶων ἐφετμῆς Λοξίου χρηστηρίου, αὐτ. Ἀγ.964 δόμοσι χρηστηρίοις, αὐτ. Ἀγ.1243 χρηστηρίαν ἀεθῆτα, Εὐρ. Ἴων 1320 τρίποδα γὰρ χρηστήριον ἕπισθα σθρικῶ τοῦδ' ὑπερβάλλω πάδα Φοῖβου προφήτις, αὐτ. Ἐλ.822 χρηστήριον μὲν τούνομα; 2) ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὁ δοτὴρ χρησμών, ὁ χρημοδοτής: Ἦρ.6,80 ᾧ Ἀπολλων χρηστήριε, ἡ μεγάλας με ἠλάττικας φέμενος Ἀργος αἰρήσειν; 3) [χρῶμαι], ὁ κατάλληλος, ὁ ἐπιπλῆδες πρὸς χρῆσιν προωριωμένος, ὁ χρηστικός: ἢ τὰ χρηστήρια μ. ἢ ἄνευ τοῦ ακεῦν, τὰ ακεῦν τῆς οἰκίας, τὰ ἐπιπλο: Πολυδ.10,11 ἐτὰ πρὸς θεωρίαν ἡ θυσίας ακεῦν ἀνωμαζον χρηστήρια, ὡς καὶ Πλάτων ἐν Ἑλλάδι εἶρηκεν ὁ κωμικός: Καλλιπ. Ἀθῆν.5,204F κατεσκευάσασα δ' αὐτὰς κατὰ μὲν μέσον τὸ κύτος τὰ συμπόσια καὶ οἱ κοιτῶνες, καὶ τὰ λοιπὰ τὰ πρὸς τὴν διαγωγὴν χρηστήρια, Στροδ.13,148 δασα σκεῖνται τῶν τε δουλων καὶ τῶν χρηστηρίων, αὐτ.15,2,6, Πάν. οἰκίας καὶ τῶν ταύτης χρηστηρίων πάντων κοινωνικῆς πρὸς σε κατὰ τὸ λοιπὸν ἤμισυ.

χρηστηριώδης-ους-ες μῦν. ὁ δμοιος πρὸς χρηστήριον, χρησμός, ὁ ἐκ χρηστηρίου, ὁ ἐκ θεοῦ προερχόμενος, ὁ θεός: Φιλῶστρ.Σοφ.2,481 τὴ θεοπιώδῳ τε καὶ χρηστηρίῳ μαντιῆ.

χρηστής [ἰ] [χρῶ-ᾶ], γενικ. πληθ. χρῆστων [Χοιρ.6θ.Θεο.436,] ἐτὸ χρηστός, χρηστών λέγουσι πρὸς ἀνδιαστολήν τοῦ οἱ χρηστοὶ τῶν χρωτῶν ἐπὶ τῶν καλῶν, ὁ δίδων ἢ ὁ ἐρμηνεύων χρησμούς, ὁ προφήτης: Ἦσ. ἐμάντις; 2) [κίχρωμι] ὁ δανειζόμενος χρήματα, ὁ τοκογλύφος: Ἦσ. ἐδ δανειστής,

Ἄρποκρ. «χρηῆται» δύο σημαίνει τούνομα τάναντία καὶ γὰρ τοὺς δανειστής, ὡς παρ' Ἰσάφω ἐν τῷ παρὸς Καλυδῶνα καὶ παρ' Ἀριστοφάνει ἐν νεφέλαις . . ἐπὶ δὲ τοῦ δανειζομένου κέχρηται τῷ ὀνόματι ἄλλως καὶ ὁ Δημοσοθένης . . ., Εὐστ.1729, 42 εἰ δὲ τούτο ἀληθές, ὁμοῦς χρηστής ἐν τῷ καθόλου, ὁ ἀπλῶς δανειζῶν εὐρίπται: Ἀριστοφ. Νεφ.241 ὑπὸ γὰρ τῶνων χρωτῶν τε δυσκολωτάτων ἀγομαί, φέρομαι, τὰ χρηστῶ ἐνεχυράζομαι, αὐτ.Νεφ.434 ἄλλ' ὄσ' ἐμαυτὸν στρεβδικῆσαι καὶ τοὺς χρηστὰς διολισθεῖν, Λυκούργ. 150,37 τοῖς χρηστῶσι ἀποδοῦναι τὰ ἀφειλόμενα, ΨΦωκυλ.83 μηδέποτε χρηστής πικρός γένη ἀνδρὶ πένητι, Πλούτ.Ρωμ.9 οὔτε θῆτα χρηστῶσι οὐτ' ἀρχοῖσι ἀνδρόφρονον ἐκιδίδοντες; 3) [χρῶμαι, κίχρωμι] ὁ δανειζόμενος, ὁ ἀφειλέτης, ὁ χρεωφειλέτης: Πολυδ.3,85 «χρηστής κυρίως μὲν ὁ δεδανεισμένος, πολλὰκις δὲ καὶ ὁ δανειστής», Ἦσ. «ὁ ἀφειλέτης»: Δημ.867 μὴ διαλισσάμενος μὲν γὰρ [ἔσται] χρηστής ἀπλοῦς ἐτ' ἀποδοῦσι δικαίως εἴτε μὴ, οὐτ.885, Θεοδώριδ.ΑΠ7,732 φ-χευ . . ἐκτίσων Ἀἰδῆ χρεῖος ἀφειλόμενον . . χρηστήν δὲ δίκαιον εὐρῶν τε σπέρει . . Ἀχέρων, Ἐπιγρ. προνοήσαι χρησμίως τοῖς τε δανεισταῖς καὶ τοῖς χρησταῖς: κ. υτ. γενικ.: Φωκυλ.16 χρηστής κακοῦ ἐμμεναι ἀνδρὸς φεύγει, μὴ σ' ἀνιήσεις διδοῦς παρὰ κοῖρον ἄπειτα, Δημ.946 ὁ δὲ εἴλετο μᾶλλον τὸν Πασίωνα χρηστὴν ἔχειν τούτων τῶν χρωτῶν, ἢ τῶς ἄλλους χρωτῶς; 4) νεώτ. ὁ χρωμένος, ὁ χρωσιποῖων, ὁ μεταχειρίζομενος τι: ἢ νεώτ. νομ. ὁ ἔχων δικαίωμα χρήσεως ἐπὶ τινος πράγματος.

χρηστία [ἡ] πᾶν. ἡ χρησις: πρὸς χρωτῶν. **χρηστικός-ή-όν** [χρῶμαι] κ. νεώτ. ἐπὶ προσ. ὁ γινώσκων τὰ κᾶμν χρῆσιν τινος, τὰ ἐμφελεθῆ τι, ὁ ἐνοῦν τὴν χρωσιν πράγματός τινος: Ἀριστλ. Οἰκ.1,6,1 χρῆ δὲ τὸν οἰκονόμον κομμητικόν τε εἶναι τῶν ὑπαρχόντων καὶ χρηστικόν, αὐτ Πολιτ.1255b,31 δεσποτικῆ δ' ἐπιστήμῃ ἐστὶν ἡ χρωστικὴ δούλων, Ἀρρ. Ἐπίκτ.2,23,7 ἡ χρωστικὴ δύναμις τὸν φαντασίω; κ. υτ. δοτ.: Μάρκ.Αὐτ. 7,55 πέφυκε γὰρ χρωστικὴ πᾶσιν ἐκείνῳ, Ἐπιγρ. Γνωμ.3,1,25 ἄνθρωπον θνητόν, χρωστικόν φαντασίαις λογικαῖς ἰάνθρωπον; 2) κ. νεώτ. ἐπὶ πραγμάτων, ὁ κατάλληλος, ὁ προωριωμένος πρὸς χρῆσιν, ὁ εὐχρηστος, ὁ χρωστικός, ὁ ὠφέλιμος: Πλούτ. Κάτ.Πρεσβ.1 τὴν τοῦ σώματος ἔξιν . . πᾶνν χρωστικὴν εἶναι, αὐτ. Ηθ.884Ε Ἐμπεδοκλῆς οὐδὲν ἀνάγκη, αἰτίαν χρωστικὴν τῶν ἀρχῶν καὶ τῶν στοιχείων, αὐτ.910Ε χρωστικόν οἶνον, Κλημ. Ἀλ. 421 ἀγωγή χρωστικῆ, - χρωστικὸν λεξικόν κ. ὑπερβ.: Πλούτ. Ηθ.32Ε τὸ λειότατον μέλι καὶ χρωστικώτατον; 3) μῦν. ἐκκλ. ὁ μαντικός, ὁ προφητικός, ὁ χρωστήριος: Εὐσ.Εὐογγ.Προπ.143D.

χρωστικός ἐπίρρ. μῦν. κ. νεώτ. κατὰ πρόπον χρωστικόν, κατάλληλον, ὠφέλιμον: Πλούτ. Ηθ.80B ἐπισκοπεῖν ἀναγκαῖον ἐν χρωμέθαι τῷ λόγῳ, πρὸς ἑαυτοῦς . . χρωστικός, Ἀρρ. Ἐπίκτ.2,1,32 ἀεὶ μίαν τινὰ πρόληψιν ἐγύμνασε χρωστικός, αὐτ.3,10,4 τούτους τοὺς στίχους κατέχειν χρωστικῶς κ. συγκρ.: αὐτ.2,9,19 καὶ τάχα ἐκείνων χρωστικώτερον τεχνολογήσεις.

χρωστογραφία [ἡ] μῦν. ἡ χρωστή, ἡ καλλή, ἡ ὠραία τέχνη τοῦ ζωγράφου: Πλούτ. Ἀροτ.13 δόξα τῆς Σικυωνίας μουσῆς καὶ χρωστογραφίας, ὡς μόνος ἀδίαφθορον ἐχούσης τὸ καλόν.

χρωστολόγῳ ἐν μῦν. χρωστολογῶ βλλ., ὁμιλῶ μετὰ χρωστικότητος: Κύριλλ.3,115Α περιφωτῶντες οἱ Φαρισαῖοι τοὺς τῶν Ἰουδαίων οἴκους χρωστοπελεῖν ἐπεχειροῦν, αὐτ.3,258C.

χρωστοθήβια [ἡ] κ. μον. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ χρωστοθήβου, ἡ χρωστικότης τοῦ ἡθους, ἡ ἠθικό-

της : Δημήτρ.244 χρηστοθείας σημεϊον, ΠΔ Σοφ. Σειρ.37,11 καί μετά άνελεημοσιον περί χρηστοθείας, Εύστ.Πον.327,20 εις ύποδοχάν πάσης χρηστοθείας, Σχδλ.ΐλ.Σ 395.

χρηστοθήης-ους-ες κ. μον. κ. νεώτ. ο έχων χρηστόν ήθος, καλήν καρδίαν, αγαθόν φρόνημα, ο έντιμος, άντιθ. κακοήθης : Άριστλ.Ρητ.2,21 άν χρησταί ώσιν αι γυνάμαι, καί χρηστοθήη φαίνεσθαι ποιούσι τόν λέγοντα, Παολ.Τετράβ.16,64 φιλοκόλους, χρηστοθήης, ΚΜανασσ.Χρον.5700, ΑΒ 370,14. || νεώτ. έπίρρ. -ως.

χρηστονών-ών μτγν. έχω, παράγω καλόν οίνον : Στράβ.14,1,15 άλλοι άσημύτεροι τόποι διαφόρως χρηστονούσιν ή πρός άπόλαυσιν ή πρός διαίτας Ιατρικός.

χρηστοκαρπία (ή) μτγν. ή καλή παραγωγή, καλή ποιότης καρπών : Στράβ.6,4,1 Όλης δέ καί τροφής . . ούδ' άξίως έστιν είπειν τήν άφθονίαν όσων παρέχεται αι τήν χρηστοκαρπίαν.

χρηστοκαρπος-ον μτγν. ο φέρων, ο παράγων καλούς καρπούς : Στράβ.6,3,6 λεπτάγεως γάρ εκείνη, χρηστοκαρπος δέ έχοράς.

χρηστολογία (ή) μτγν. κ. μον. έπί καλής σημ., εύπροσήγορος, ήδεΐα, γλυκεία προσφώνησις, πρόσρρησις : Αντιοχ.Όμ.1123Α ή χρηστολογία εκ του αγαθού ήθσαυροϋ τής καρδιάς προέρχεται' 2) έπί κακής σημ., τό λέγειν χρηστούς λόγους πρός άπότην, ή καλή, εύγενής γλώσσα : ΚΔ Ρωμ. 16,48 Χριστώ οϋ δουλεύουσιν, άλλα τή έαυτών κοιλία καί διά τής χρηστολογίας καί εύλογίας έξασπώσι τός καρδιάς τών άνάκτων, Βασί.1,855Α διά τής χρηστολογίας κολακεύοντες τό πάθη, ΐω.Χρυσ.ΚΔ Κορινθ.1,106 διά τής χρηστολογίας έξασπώοι τινες, Εύστ.Πον.78,10, αϋτ.259,80.

χρηστολογικός-ή-όν μον. ο άνήκων ή άναφερόμενος εις τόν χρηστολόγον ή τήν χρηστολογίαν Βλ.λς : Εύστ.Πον.230,10 τό χρηστολογικόν τύπωμα εις αγαθών επεκλήρωσεν έννοιαν.

χρηστολογικός έπίρρ. μον. κατό έκφρασιν χρηστήν, πρέπουσαν : Εύστ.Πον.99,70 μνησικακείν οϋκ άν ποτε λέξει τις χρηστολογικώς.

χρηστολόγος-ον μον. ο λέγων καλούς, χρηστούς λόγους, ο όμιλών ός αγαθός άνθρωπος, πειστικώς : Αιγελ.Ϊστ.13.

χρηστολογώ-έω μτγν. κ. μον. λέγω κολούς, χρηστούς λόγους, όμιλώ μετ' αγαθότητος, χρηστώς : Κύριλλ.195 άθρει όπως διελέγχεϊ κολακευόντας καί χρηστολογούντας άποσείεται, ΐω.Χρυσ.ΚΔ Ματθ.831ε εύλογείν καί χρηστολογείν, Εύστ.Πον. 110,30 ειτε φιλοφρονούμεθα ειτε χρηστολογούμεν, αϋτ.169,40. κ. παθ. : Εύστ.ΐλ.766,29.

χρηστομέθεια (ή) μτγν., μον. κ. νεώτ. κ. χρηστομαθία (Φώτ.Βιβλ.318,2) ή έπιθυμία πρός μάθησιν, ή φιλομάθεια : Λογγίν.Υφ.44,1 εκείνον μέντοι λοιπόν ένεκα τής σπής χρηστομαθείας οϋκ άνήχησεν επήρροσθίναί, Εύστ.Πον.202,80 έν ή μη τή ζευγίζον καί άρτίφανές έμοι γούν εις χρηστομαθείαν εισφικισάμην κατά νοϋν, αϋτ.203,30. 2) μτγν., μον. κ. νεώτ. ή εκμάθησις χρησίμων, ώφελίμων πραγμάτων άνηκόντων εις τια έπιστήμην' 3) κ. μον. κ. νεώτ. βιβλίον περιέχον σύνταξιν τών πρός μάθησιν αξιολογητάτων, ίδία άποσπασμα έκ τών άριστων συγγραμμάτων, όσον έν τή άρχαίτητι τά συντεθέντα υπό του Πρόκλου καί Έλλαδίου : Γεώργ.Άλ.2,169 χρηστομαθείαι έκ τών Στράβωνος Γεωγραφικών, Φώτ.Βιβλ.279,529 άνεγνώσθη εκ τής Έλλαδίου Βησαντινούς έπιγραφομένης πραγματείας χρηστομαθείων α' β' γ' δ' 4) ή παιδεία, ή πνευματική μόρφωσις : Κλήμ.Άλ. Στρωμ.1,1,17 τής έλληνικής χρηστομαθείας ο καρπός, Εύσ.Έκκλ.Ϊστ.6,13 πλείστης χρηστομαθείας οί του άνδρός λόγοι, Έπιφάν.1,21C.

χρηστομαθής-ους-ές [μανθάνω] ο έπιθυμών να μανθάνη, ο φιλομαθής : Κύριλλ.268 χρηστομαθής λίαν ή έν τούτοις περιεργία καί ζήτησις' 2) ο μαθών πόν.δ.τι χρησίμων, ώφελίμων : Κικ.Άττ.1,6,2, Κλήμ.Άλ.Στρωμ.342 χρηστομαθής ο ποιικλωτέρων μαθημάτων άφύμενος, Κύριλλ.588 χρηστομαθείς καί . . έπικείται ο σωφρατικό μαθηταί

χρηστομαθία (ή) μον. ά. χρηστομαθία Βλ.λ.21 Φώτ.Βιβλ.318,21 χρηστομαθίας γραμματικής (κωδ. Παρ.χρηστομαθείας, EM 227,53 Φιλων έν τώ περί χρηστομαθίας.

χρηστομάθω-έω μτγν. έφέμαι μοθήσεως, είμαι φιλομαθής : Λογγίν.Υφ.2,3 ει ταϋθ' . . . έπιλογίσατο καθ' έαυτόν ο τοίς χρηστομαθοϋσιν έπιτιμών, Κλήμ.Άλ.5,456C σοί χρηστομαθείν ήρημένω.

χρηστομάθως έπίρρ. μτγν. μετά φιλομαθείας, φιλομαθώς : Φιλώδ.Μουσ.86,2 χρηστομαθώς είρηται τό σάινεσθαι υπό τής οικειότητος.

χρηστομούσ-έω μτγν. είμι δεϊνός έν τή μουσική, τήρω τούς κανόνες αϋτής καλώς : Άθην.14, 933B καί χρηστομούσεν καί ή παραβαίνειν τούς άρχαίους τής μουσικής νόμους.

χρηστός-ή-όν χρώμαι κ. μον. κ. νεώτ. ο άνταποκρινόμενος εις τόν προορισμόν του, ο χρήσιμος, ο ώφελίμος : Ήρ.1,94 όσα σφι ήν χρηστά ήπιήλοα, αϋτ.7,215 έκ τε τούσο δη καταδεύδετο έούσα οϋδέν χρηστή Μηλειούσι, Εύρ.Έκ.594 χρηστή δ' άμαρτώσ' άν χρώων αϋτήν τυχεϊν καϊόν διδωσιν καρπόν, αϋτ.Μήδ.601 τό χρηστά μη σοι λυπρά φαίνέσθω ποτέ, Πλάτ.Πολ.504Α τάξεως άρα καί κόσμου τυχοῦσα οικία χρηστή άν ειη, άταξίας δέ μοχθηρά, αϋτ.Πρωτ.313D οϋτε οϋτοι Ισασιν ότι χρηστόν ή πανήρδον περί τό σώμω, Άριστ.Ζ19,40,21 χρησταί μέλιττα ίάντιθ. κηφέες, Αιοχίν.25,32 χρηστός βίαις, Ϊσοκρ.12,135 εσται δ' ο λόγος τοίς μεν ήδέως άν άνούσσοι πολιτέων χρηστήν έμοι διεξιόντας' 2) τό χρηστόν ως οία : Άριστω.Νεφ.793 χρηστόν τι συμβουλεύσατε' συνήθ. κτ. πληθ. : Ήρ.1,41, αϋτ.4,139 χρηστά ήκετε φέροντες, Αντιφ.123,23 χρηστά έπιτηδέειν' 2) έπί τροφών, ο ύγιεινός, ο καλός : Βατροχου.39 χρηστόν μελτρωμα, Πλάτ.Πολ.438Α χρηστόν άν ειη ειτε πώματος ειτε άλλου ότου έστιν έπιθυμία, Αντιφάν.28 χρηστόν όφον, Άλεξ.1,8 χρηστή . . . ράφασιν, ΠΔ Ϊερ.24,5 ούκα χρηστά, Πλούτ.Ηθ.240D έδιδάξει με τόν οίνον χρηστόν ποιείν' κ. συγκρ. : ΚΔ Λουκ.5,39 ο παλαιός οίνος χρηστότερος' 2) έπί θυμάτων καί ολιωών, ο προμηγών αγαθόν, εύτυχίαν, ο άίσιος, ο εύτυχής : Ήρ.5,44 έπει τέ οι τά Ιρά ό προχωρές χρηστά θυομένην έπι Κρότωνα, αϋτ.7,157, αϋτ.5,92,α' ει . . . ταϋτόν δε δοκείε ήμιν είναι χρηστόν, αϋτ.9,61 οϋ γάρ σφι έγίνετο τά σφάγια χρηστά, αϋτ.9,62' || τό χρηστά ως αϋσ., εύτυχές άποτελεσμα, εύχάριστον τέλος : Αιοχ.Πέτρ.228 έπιτελοτά ό ή τά χρηστά' || ή εύτυχία : Εύρ.Έκ.1227 τά χρηστά δ' αϋθ' έκαστ' έχει φίλους' 3) ο ήθικός, άντιθ. πανήρδος, μοχθηρός : Πλάτ.Γοργ.499ε ούκων τάς μεν χρηστές καί ήδονάς καί λύπας' 4) ο καλός εις τό είδος του, ο άποτελεσματικός : Αουκ.Συμπ.44 διείλε δέ του νυμφίου τό κρανίον ές δύο χρηστώ μάλα καί βαϋθ τραύματι, αϋτ.Άλεξ.55 ως φιλήσω . . . δήμηται χρηστώ γυαλήν αϋτ' έπίνοσα τήν χειρα' 5) ο λραμτικός διά τί, ο έπαφελής, ο ύγιεινός : Αλ.Ζ114,21 χρηστά τών νεύρων' 6) έπί προσ., ο Ικανός Ιδία έν πολέμω, ο άνδρείος, ο γενναίος : Ήρ.5,109 ταύτη περιηρομέθα είναι χρηστώ, αϋτ.6,13 έπει τε τάχιστα είδον τούς ΐωνας άρνευμένους είναι χρηστούς, Σοφ.Φιλ.437 πόλεμος οϋδέν' άνδρ' έκίων αίρει πανήρδον, άλλα τάς χρηστούς' 7) κ. νεώτ. ο χρηστοθήης, ο καλός, ο τίμιος : Σοφ.ΟΤ.

610 οὐ γὰρ δίκαιον οὐτε τοὺς κακοὺς μάτην χρῆσται νομίζουσιν οὐτε τοὺς χρῆσταὺς κακοὺς. *Ξεν.Οικ.9,5* οἱ μὲν γὰρ χρῆστοι παιδοποιήσαντες νοι εὐνοῦσμενοι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ. κ. ἐπὶ γυναικῶν : *Εὔθουλ.1,10* ἐρεῖ τις ὡς Κλυταιμνήστρα κακῆ, Ἄλκιπτιν ἀνέθεθα χρῆστον. κ. γεν. κ. *ΚΔ Κορινθ.1,15,33* φθιρῶσιν ἴθη χρῆστέ ὀμιλαιο κακαί. **6)** ἐπὶ προσ., ὁ πιστός, ὁ ἐπιφελῆς τῆ πατριδι, ὁ τῆ πολιτείας ἐκδουλεύσιος παρασχῶν : Ἄριστφ.Πλ.900 χρῆστέ καί φιλόπολις, *Θουκ.3,61*, *Δημ.459* ὅταν παντελῶς πλέων μέλλῃ μηδὲν εἶναι τοῖς χρῆστοῖς οὖσιν ; κ. περιληπτ. : Ἄριστφ.Ἐστρ.783 ὄλιγον τὸ χρῆστέν ἔστιν, ὥσπερ ἐνθάδε κ. εἰρών. : *Δημ.235* βραχὺ φρονιταῖστας οἱ χρῆστοι πρόσθεσις. **9)** κτ. πλ.β. οἱ χρῆστοι ὡς οὐσ. οἱ εὐπαιδαγῶται, οἱ ἐκ καλῆς οἰκογενείας : *Ξεν.Α,14* ὅτι πανταχοῦ πλέων νέμουσι τοῖς πονηροῖς καὶ πένησι καὶ δημοτικοῖς ἢ τοῖς χρῆστοῖς, *Πλουτ.6,197*. **10)** ἐπὶ θεῶν, ὁ εὐμενής, ὁ ἐλεημων, ὁ οὐκίττημων : Ἡρ.8,111 χρῆστέν θεῶν ἴκειν εἴ. **11)** κ. ἐπὶ προσ., ὁ πράος, ὁ ἥπιος, ὁ μαλακός. : *Ἄντι φάν.50* δοῦλω . . χρῆστέσ γενόμενος ἔσθι δεσπότης πατρίδ, *Μέν.Μον.556* ὡς ἴδὺ δοῦλω δεσπότην χρῆστου τυχεύει, αὐτ.Ἡνίοχος 3 ὁ χρῆστέσ, ὡς ἔοικε, καὶ χρῆστοὺς ποιεῖ, *ΚΔ Ἐφεσ.4,32* γίνεσθε δε εἰς ἀλλήλους χρῆστοι, εὐσηλαγχοί, *Πλουτ.Φωκ.10* ἀνῆρ σκυθωπὸς ἐκτίσασα τὴν τοῦ χρῆστέσ προσηγορίαν. **12)** κ. ἐπὶ κακῆς σμ., ὁ εὐθής, ὁ μαυρός, ὁ ἀνόπητος : Ἄριστφ.Νεφ.8 ἀλλ' οὐδ' ὁ χρῆστέσ οὐτόσθι νεανίας ἐγείρεται τῆς νυκτός, Πλάτ. *Φαιδρ.264B* χρῆστέσ εἴστι ἡγεῖ. . . ἰεῦζνονο εἶσαι νόσ νομίζεις, αὐτ.Θεοτί.161A, *Δημ.330* ἀλλά πρὸς τοὺς ζῶντας, ὡ χρῆστέ, ἴνα μηδὲν ἄλλ' εἴπω, *Μέν.Ἀλιεύ.10* ἐκελευάστικεν ὁ χρῆστέσ ἡμῖν μοιχάς. **13)** ἐπὶ ἀνδρῶν, ὁ ἔχων σωματικές δύναμεις ἱκανὰς πρὸς συνουσίαν, ὁ ἱκανὸς εἰς τὴν συνουσίαν : *Ἰνπ.232*. **14)** λακ. κ. ἀρκαδ. ἐν φρ. ποιεῖν χρῆστέν ἀποκτείνεσ : Ἄριστ.ἀπ. 550 *Μεσσηνίου ἐκβαλεῖν ἐκ τῆς χώρας καὶ μὴ εἵξειναι χρῆστοὺς ποιεῖν*. **15)** Ἡσ. «χρηστοὶ καταδεικασμένοι».

χρηστότης-πτος(ή) κ. μον. κ. νεώτ. ἐπὶ πραγμ., ἡ καλὴ κατάστασις, ἔξαχος ἰδίότης : Ἄριστ. *Φυτ.1,4,14* χρῆστέτητα καρπῶν. **2)** ἐπὶ προσ., ἡ καλωσύνη, ἡ δικαιοσύνη, ἡ μιμότης : *Εὐρ.Τκ.872* ἄλλην χρῆστέτην ἠσικηκότα, *Μέν.246*. **3)** ἡ καλὴ διάθεσις τῆς ψυχῆς, ἡ καλοκαγαθία : *Ἰσαί.2,7* τῆς χρῆστέτητος τῆς ἐαυτῆς τοῦτο ἀπολαῦσαι, αὐτ.53,42 τὴν τοῦ Δικαιογέμουσ χρῆστέτητα, *Μέν.81*, Ἄριστφ.ι χρῆστέτητος οὐνεκα, *ΠΔ Ψαμ.118,65* χρῆστέτητα καὶ παιδείαν καὶ γνῶσιν διδάξον ἔνδ, ἔπὶ ταῖς ἐντολαῖς σου ἐπίστασας, *Διδ.δ.Σ.1,65* σεβάσμιον εὐσεβεία καὶ χρῆστέτητα πολὺ διαφθῶν τῶν πρὸ αὐτοῦ, *ΚΔ Ρωμ.3,12* οὐκ ἔστι πιὸν χρῆστέτη, οὐκ ἔστιν ἔως ἐνός, οὐτ.Κορινθ.2,6,6, *Πλουτ.Κάτ.Πρεσθ.5* τὴν χρῆστέτητα τῆς δικαιοσύνης πλάστῆρον τόπον ὄρωνεν ἐπιλαμβάνουσαν, αὐτ.Ἄγγλ.17 φιλανθρωπία καὶ χρῆστέτητα, *Μηνοί.3,4* Σταυροθ. δόξα τῆς εὐχρηστέτητι, *Μικ.Ἄτταλ.ἐν Σαβ.1,6* ἴνα τῶν ἀλην αὐτοῦ χρῆστέτητα καὶ φιλανθρωπίαν εἰς ἡμᾶς ἐπιδείξειται τοὺς ἀμαρτωλοὺς. **4)** ἀπλότης, μωρία, ἡλιθιότης : *Πλάτ.Ἔπιδρ.412B* χρῆστέτης ἥθους ἀπλαστία μετ' ἀλαγιότησ ἥθους σπουδαίότης.

χρηστότροπία (ή) (τρόπος) μον. ἡ χρῆστέτης τῶν τρόπων, ὁ καλὸς χαρακτήρ : *ΚΜανασσα Χρον.2193* Ἀντιωνίου εὐσεβῆς ὡνόμαστος διὰ χρῆστέτροπίαν, αὐτ.2850 δένδρον χαριστοφύτεον, ἀλλος χρῆστέτροπιος.

χρηστότροπος-ος μον. ὁ ἔχων χρῆστούς τρόπους : **||** τὸ οὐδ. χρῆστέτροπον ὡς οὐσ. ἡ χρῆ-

στοτροπία βλ.λ., ἡ χρῆστέτης : *ΚΜανασσα Χρον.2569* τὸ χρῆστέτροπον ἔστιν κἀν τοῖς βαρβάροις.

χρηστούργια (ή) (ἔργω) μον. ἡ χρῆστέτη πράξις, ἡ εὐργεσία : *Σοῦδ.* «χρηστούργια : ἀγαθοουργία, ἀγαθοεργία» : *ΚΜανασσα Χρον.2581* ζῆσιν ἐπεδαινκντο πρὸς πᾶσαν χρῆστούργιαν.

χρηστοφιλία (ή) μτγ. ἡ βρώσις πεμμάτων, λιχνευμάτων : *Παλλάδ Βι.Χρυσ.113,24* τίστ τραπέζας, ποία δὲ χρῆστοφιλία.

χρηστοφίλος-ον (τρώγων, φαγεῖν) μτγ. ὁ ἔχων καλὴν γευσίν, κ. β. ὁ ἀγαπῶν τὰ καλὰ φαγητά : Ἄποστ.Διατ.2,5,215.

χρηστοφιλία (ή) ἡ φιλία χρῆστέν ἄνθρώπων, ἡ πρὸς αὐτοὺς ἀγάπη : Ἄριστ.Ρητ.1,5,16 *εὐγένεια*, πολυφιλίαν, χρῆστοφιλίαν, εὐτεκνίαν.

χρηστέφίλος-ον ὁ ἔχων φίλους χρῆστέσ, καλοῦσ ἄνθρώπουσ, ὁ ἀγαπῶν τοὺς χρῆστέσ ἄνθρώπουσ : Ἡσ. «χρηστέφιλος, ὃ χρῆστοι ἀνδρες φίλοι» : Ἄριστ.Ρητ.1,5,16.

χρηστοφωνία (ή) μτγ. ἡ καλὴ φωνή, γλώσσα : Ἄντυλλ.Π.Ορειδ.94 *τί ἀν εἰς ἀσφάλειαν σώματος ἐὐμέλεια καὶ χρῆστοφωνία συμβάλλοιτο*, Ἄετ.48,18 ἡ εὐμέλεια καὶ . . χρῆστοφωνία.

χρῆσθε Ἐπιγρ. γ' ἐν. προστ. ἐνεστ. τοῦ χρώμαι βλ.λ., ἀντι χρῆσθεω.

χρῆστῶρ-ορος (τό) (χρω) ἄ. χρῆστησ βλ.λ. Ἡσ. **χρηστέω** κ. νεώτ. καλῶσ, προσηκόντας : *Ἡρ.4,117* ἐπεί οὐ χρῆστέσ ἐξέμαθον αὐτήν αἱ Ἀμαζόνες, *Ἰνπ.Ἄορθ.830*, Ἄριστφ.Ἐμκ.219 ἡ Ἀθηναίων πόλις, εἰ τοῦτο χρῆστέωσ εἴηεν, οὐκ ἂν εἰσώζετο, *ΠΔ Σοφ.Σαλ.8,1* καὶ διοικεῖ τὰ πάντα χρῆστέωσ, *Πλουτ.Συγκρ.Νικ.Κράσσι.1* ὀρόντας τοὺς σταρχῶσ συλλέγοντας εἶτα χρῆστέωσ ἐκτέλονταισ ἰδιόθ. εἰτ' ἀχρήστας, *Διογ.Λ.3,103* ἐὰν χρῆστέωσ πολιτεύουται, Ἀλκιφρ.3,5 *συμβάλλων με κατὰ τὴν χρῆστέωσ ἡπιστάστω*. **2)** κ. ἐιρωνικός : *Ἡρ.3,36* ὅσ χρῆστέωσ τὴν σωτοῦ πατριδὰ ἐπετρόπισσας, Ἄριστφ.Ἰνπ.345 *καλῶσ γ' ἀν οὐν τὴν πράγμα προσεσόν σα ὡμοσπάρδακρον παραλαθῶν μεταχειρίσασο χρῆστέωσ*, Ἄλεξ.Μιλησία,1,6 τὸν ὀφθίονον ἀκεῖσται χρῆστέσ μόνον δεῖ τοῦθον. **2)** ἀφῶδρα : *Αἰλ.Ἐπιστ.3,5* ἐπέκοπε τὸ σκέλος πᾶν χρῆστέωσ.

χρηστέη-ἦρος(ή) πᾶν. κ. λεξ. ὁ χρῆστης βλ.λ. **2)** πᾶν τὸ χρῆστέηρον βλ.λ.

χρηστῆαι κρητ. ἀπαρφ. ἐνεστ. τοῦ χρώμαι βλ.λ., ἀντι χρῆσθεαι.

χρῆω θεσσ. ἄ. χρῆζω βλ.λ. : **τόδε τὸ μανθῆιον ἐγὼ χρῆω.**

χρῆ Ἡσ. «χρῆσι».

χρῆμα-ατος (τό) (χρω) ἀρχαιοτ. τ. τοῦ χρῆμα βλ.λ., ἔλαιον, μῆρον πρὸς χρῆσιν : *Αἰσχ.Ἄγ.94* φαρμασσομένη χρῆματος ἀγνοῦ μαλακίας ἀδόλοισι παρηγορίασ ἰκῶδ.Μεδ.χρῆματος, *Ξενοφ.3,6* ἀσκητοῖς ὁδμήν χρῆμασι δευόμενοι, *Καλλ.Λουτρ.* *Παλλ.16* οὐ γὰρ Ἀθηναία χρῆματα μεκτὰ φιλεῖ.

χρῆμπτυ ἐπιτετ. τ. τοῦ χρω, π. Ὁμ. συνήθ. ἐν συνθ. ἐχρήμπτυ, μ. ἐν μτγ. παθ. ὄσφ. χριμψθεῖσ, μέλλ. χριμψω *Γ'Απολλ.Ρ.3,1286*, ὄσφ. ἐχριμπω, μέσ. ὄσφ. ἐχριμψομένη *Γ'Ἰγμ.Ἀπολλ.439*, *Πέδοκρ.25, 144*, παθ. ὄσφ. ἐχριμψθη *Γ'Οδ.Κ.516*, *Πινδ.Π.12,37*, προσφωὰ τὴν ἐπιφάνειαν σώματος πινος, φέρω πλησίον, ἐγγίζω, προσπίθω. Ἡσ. «χριμψαι πελάσσι», *EM815,27* «χρῆμπτυ σημαίνει τὸ περιβάλλω, καὶ προσπελάζω» : *Αἰσχ.Πρ.713* ἀλλὰ γυτ' ἀλιτόνοισι χριμψοῦσα ραχίσιον ἐκπερῶν χθῶνα (διευθυνομένη, πλησιάζουσα πρὸς τὴν ἀκτῆν), *Σοφ.Ἠλ.721* κείνοσ δ' ὑπ' αὐτῆν ἐσχατῆρ στήλην ἐχων ἐχριμπτ' ἀεῖ σίρηγγα (βεροναρῶ). *Γ'ρηγ.* ἐν λ. εὐσάσις διηθῆνε τοῦσ ἴππουσ ἀκρ.θῶσ ὑποκώτω καὶ πλησίον τῆς ἐσχάτης στήλησ, τῆς ἐξωτάτης ἐπιφάνειασ τοῦ καμπήτροσ, ἐπλησιάζε πάντοτε

τὴν ἀπὴν τῶν τροχῶν εἰς τὸν καμπτήρα, περνοῦσε καλλήτῳ σχεδόνι: κ. ἀμτβ.: Εὐρ. Ἰων. 156 αὐδὼ μὴ χριμπτειν θριγκοῖς, αὐτ. Ἀνδρ. 530 λίσσου, γούνασι δεσπότου χριμπτων ἰσχόλ. ἐπροσεγγίζων: κ. ἀπολ.: Ἀπολλ. Ρ. 3, 1286 χριμψε δ' ἔπειτα κίων. || κ. μέα.: Εὐρ. Ἐλ. 526 παντοδαπὰς ἐπὶ γὰς πόδα χριμπτόμενος εἰναλιμὴ κώρη Τρωάδος ἐκ γὰς, Θεοκρ. 25, 144 χριμψασθαι ποτὶ πλευρά κάρη στιβαρόν τε μέτωπον, Σχόλ. Ἀρατ. 519 ἡ φυτὸν ἡ ποῖνον, δεψω χριμψάτοιο λύθρον ἰδιόρθ. δετ' ἐχριμψάτοιο κ. παθ.: Ὁδ. Κ. 516 χριμψθεῖς πέλας ἰσχόλ. ἐπροσελασθεῖς, Πίνδ. Π. 12, 37 τὸν ἐκ καρπαλιμῶν γενυῶν χριμψθέντα γόνον [Βερονσδ. Γρ. ἐτὸν ἐκ τῶν ταχέως κινουμένων σισαγόνων δυσκόλως ἐκπεμφθέντα, ἐκβληθέντα γόνον]. 2) μέα. μτ. ὁστ. ἔρχομαι πλησίον, προσεγγίζω: Ἡσ. ἐχριμπτέται προσεγγίζεις, Σουίδ. ἐχριμπτέται προσκινάτοι, πελάζει, ἐγγίξει: Ὑμν. Ἀπολλ. 439 ἡ δ' ἀράβοις ἐχριμψάτο ποταπόρος νηῖς, Αἰαχ. Εὐμ. 185 οὐτοὶ δόμοισι τοῖσδε χριμπτέσαι πρέπει, Εὐρ. Φοῖν. 99 οὐτις ἀστῶν τοῖσδε χριμπτέται δόμοις, αὐτ. 809, αὐτ. Κύκλ. 406 ἐγὼ δ' ὁ τλήμων δάκρυ' ἀπ' ὀφθαλμῶν χῶν ἐχριμπτέτην Κύκλωπι κάδιεκόλουν κ. μτ. γενικ.: Εὐρ. ἄν. 475, 18 νεκροθήκης οὐ χριμπτόμενος. **χρῖος** οὐς (τὸ) βοιωτ. τ. τοῦ χρέος βλ.λ. **χρῖος** ἰοί π. ἀπ. κ. χρεῖος βλ.λ.: ἐάν χριον ἔχρ. **χριπτε** ὄσφ. γρ. τοῦ χριμπτω βλ.λ. **χρίτρον** [τὸ] π. ἀπ. ὀρθότ. χρίτρον βλ.λ. [πρὸθ. scitrus, γρίφος] τὸ ἀχυρον: χρίτρο σπίνου σφουρίτα Χ. **χρισιάζω** μτυν. ἐκκλ. ἀλείφω τι διὰ κοσμητικῶν χρισμάτων, φιμυθίου, φησιαδῶν: Κύριλλ. π. Θησ. Στ. ἐν. λ.: τὰ ἐν τοῖς γυνασίοις ἐταιριζόμενα τὸ ἐκ τοῦ πράγματος ἀλοχρῶς .. τέχνας ὠραίζεται τε καὶ χρισιάζεται. **χρισίμως** ον ἀχόλ. ὁ κατάλληλος πρὸς χρισίον βλ.λ.: Σχόλ. Ἀριστφ. Πλ. 529 τοῖς ὄντοισι καὶ χρισίμοις. **χρῖσις**-εως [ἡ] [χρίω] κ. μον. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ χρίω, ἡ ἀλείψις, ἡ ἐπάλειψις: Ἀριστλ. Πρ. 38, 3 ἡ τοῦ ἐλαίου εἰς ἱμάτιον χρίσις εὐχρῶς ποιεῖ, Σχόλ. Ἰλ. 186 ἰσχυροποίησεν τὸ σάμα διὰ τῆς χρίσεως. 2) νεώτ. ἐκκλ. ἡ ἐπάλειψις διὰ τοῦ ἁγίου χρισματος, ἡ μύρωσις. 3) μτυν. κ. μον. ἐκκλ. θρησκευτικὴ τελετὴ, δι' ἧς ἐχρίονται οἱ βασιλεῖς, οἱ ἐπίσκοποι: Πλ. Ἐξ. 29, 21 καὶ ἀπὸ τοῦ ἐλαίου τῆς χρίσεως, καὶ βανείας ἐπὶ Ἀσρῶν καὶ ἐπὶ τὴν στολήν αὐτοῦ, Σουίδ. καὶ ὁ Δαδιδ τῆς μὲν χρίσεως ἠξιώθη διὰ Σαμουήλ. 4) ἡ ἐπίχρισις, τὸ κονίαμα, ὁ χρωματισμός: Ἀριστλ. Ζ1, 6, 41, Στὸ β. Ἀνθολ. 18, 28 τί δὲ αἱ περιστωλοὶ αὐλαῖ; τί δὲ αἱ ποικίλαι χρίσεις, Σχόλ. Ἰλ. β. 637 ἴνα αἱ νῆες διὰ τῆς χρίσεως ἐπίσημοι εἴεν. **χρίσμα**-ατος [τὸ] [χρίω] κ. μον. κ. νεώτ., ὄσφ. γρ. χρίσμα, ἀρχαιοτ. τ. χρίμα βλ.λ. πᾶν ὅ, τι ἐπαλείφεται, τὸ ἐπιχρίσθαι εὐώδες μύρον, τὸ μυρωδικόν: Ξεν. Συμμ. 2, 4 καὶ πόθεν ἂν τις τὸ χρίσμα λάθοι [δ. γρ. χρίμα], Φιλ. 3 χρίσματος εὐώδεστος λαθῶν, ὁ μυρεφικὴ τέχνη καταπύρασθ' || ἔλαιον δι' οὗ ἁλείφοντο οἱ παλαισταί: Θεοφρ. Χαρ. 5, 7 καὶ τὰ ἱμάτια δὲ χριστὰ μεταβάλλεσθαι καὶ χρισματι ἀλείφεσθαι: || ἡ ἴμμε λή, τὸ ἀλειμμα χρίσμου, τὸ λίπος: Ξεν. Αν. 4, 1, 13 πολὺ γὰρ ἐνταῦθα ἠύρισκετο χρίσμα, ὡς ἐχρώντο ἀντ' ἐλαίου [δ. γρ. χρίμα]. 3) νεώτ. τὸ ἅγιον μύρον. 4) μτυν. κ. νεώτ. ἐκκλ. ἡ διὰ τοῦ ἁγίου μύρου ἀλείψις, χρίσις τῶν μελῶν τοῦ βαπτισθέντος: Πλ. Ἐξ. 29, 7 καὶ λήψθ τοῦ ἐλαίου τοῦ χρίσματος, Κδ. Ἰω. 1, 2, 20 καὶ ἡμεῖς χρίσμα ἔχετε ἀπὸ τοῦ ἁγίου, αὐτ. 1, 2, 27 ἀλλ' ὡς τὸ αὐτὸ χρίσμα διδάσκει: ἡμᾶς περὶ πάντων, Κύριλλ. 9, 285 εἰς ἀρτιγενές προσάγεται βρέφας, ἡ τῆς καταχρίσεως

τὸ χρίσμα λαβεῖν, ἦτοι τὸ τῆς τελειώσεως ἐπὶ τῷ ἁγίῳ βαπτισματι. 5) νεώτ. μτφ. ἐπίσημος ἀναγνώρισις, ἰδίᾳ ὑποφθίων βουλευτῶν καὶ γεροισιαστῶν ἐκ μέρους τοῦ ἀρχιεποῦ τοῦ κόμματος. 6) ἐπιβλημα γύψου ἢ κονίας ἐπὶ τοῖσιν καὶ τοῖσιν, ἀσβεστος ἡ γύψος μετὰ κονίας: Διδ. δ. Σ. 2, 9 μέχρις οὗτο τοῦ πάχους τοῦ χρισματος: ἐπιόσεις πηχῶν τεσσάρων, Λουκ. Ἰστ. Συγγρ. 62 πᾶν ὄλιγον χρόνου συνεκπεσσομένη μὲν τῷ χρισματι τὰ γράμματα. **χριστάγκαθο** [ἡ] δημ. τὸ φυτὸν σκόλυμος ὁ απικότ. **χριστάδελφος**-ον μον. ἐκκλ. ὁ δι' ἀδελφότητος συνδεδεμένος μετὰ τοῦ χριστοῦ, ὁ ἐν χριστῷ ἀδελφός: Πισιδ. Γ. Ἀθαρ. Πόλ. 516 τὰ χριστάδελα μέλα. **χριστέμπορος** [ἡ] μτυν. ἐκκλ. τὸ ἐμπορεύεσθαι τὸν χριστὸν καὶ τὴν διδασκαλίαν αὐτοῦ: Θεοδώρ. Ἐκκλ. Ἰστ. 1, 3, 729. **χριστέμπορος**-ον μτυν. κ. μον. ἐκκλ. ὁ ἐμπορεύομενος τὸν χριστὸν καὶ τὴν διδασκαλίαν αὐτοῦ, ὁ χρηματολόγος δι' αὐτῆς, ὁ χριστοκόπηλος: Γρηγ. Ναζ. 1, 392C καθαίρει τὸ ἱερὸν τῶν θεοκατηλάνων καὶ χριστεμπορών, Βασ. 2, 976D χριστέμποροι γὰρ οἱ ταιοῦτοι καὶ οὐ χριστιανοί, Ἀνών. Βλ. Χρυσ. 8, 334, 43, Ἀντίσχ. Ὁμιλ. 1085B. **χριστεπώνυμος**-ον μον. μτυν. κ. νεώτ. ἐκκλ. ὁ διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ χριστοῦ ἐπωνομαζόμενος, ὁ φέρων τὴν ἐπωνυμίαν τοῦ χριστοῦ, ὁ χριστοκόπηλος: Γρηγ. ἐντ. 172, 11 χριστεπώνυμος λαός, Βλ. Ἰω. Χρυσ. ἐν ΑΒΣ Μαῦου 2, 723F τὴν χριστεπώνυμον κλήσιν, - χριστεπώνυμον πλῆρωμα ἰου χριστιανοί, ἡ χριστιανικὴ ἐκκλησία, ἡ χριστεπώνυμον ἀκροατήριον [ἀκροαταὶ χριστιανοί]. **χριστήριον** [τὸ] λεξ. ἐκκλ. μύρον, λήκυθος μύρου, φιάλη ἀλείψις: Σουίδ. ἐν λ. χριστήρια χριστήρια δὲ, μεθ' ὧν ἐχρίοντο οἱ ἱερεῖς τὸ παλαιόν. **χριστήριον** [τὸ] [χρίω] μτυν., μον. κ. νεώτ. ἐκκλ. ὁ ἐπιχρίων δι' ἀσβεστοῦ, ὁ λευκαίνων διὰ κονίας, ὁ κονιατής, σοδατής: Ἡσ. ἐκονιατὴρ δασεατήριος καὶ αἱ χρίσται [δ. γρ. χρίται]: Θεοφάν. 371α οἰκαδόμος χρίσται καὶ χρίσταις διακοσῶνς [διδόρθ. Δουκαγγ. ἀντὶ χριστάς]. **χριστιανίζω** μτυν. κ. μον. ἐκκλ., ὄρθ. ἐχριστιανίζω, ὁμολογῶ, πρεσβεῶ τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν, εἶμαι χριστιανός: Ὁριγ. Κέσ. 5, 236 τῷ Πλαύλῳ, ἀκριβῶς τὰ τῶν Ἰουδαίων παροδθέντι καὶ ὀστερον ἐκ παραδόξου ἐπιφανείας Ἰησοῦ χριστιανίσαντι, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἰστ. 1, 22 αἱ τῶν βιβλίων ὑποθέσεις χριστιανίζουσι μὲν τὴν φωνήν, τὸς δὲ δόγμασιν ἑλληνίζουσι, Γρηγ. Ναζ. 1, 834D πειστέα σὺν ἡμᾶς διὰ χριστιανίζετα γνησίως, Φιλοστόργ. Ἐκκλ. Ἰστ. 2, 5, 10 χριστιανίσαι τὸ ἔθνος (τῶν Ρωμαίων), αὐτ. 2, 5, 12 τῶν ἐν τῇ Γατικῇ χριστιανίζόντων, Ζακρ. Ἐκκλ. Ἰστ. 7, 37 οἱ ἀκριβῶς χριστιανίζοντες, Οἰκον. 8, 50 οἱ τελείως χριστιανίζοντες. **χριστιανικά** ἑπίρρ. δημ. χριστιανικῶς βλ.λ., ὡς ἀρμόζει ἐῖς χριστιανὸν, φιλοπρόσωπος. **χριστιανικός**-ἡ-ά(ν) μτυν., μον., νεώτ. κ. δημ. ἐκκλ., ὑπερθ. -ώτατος, ὁ ἀνήκων ἢ ἀνομορφόμενος ἢ ὁ πρότερος εἰς τὸν χριστιανισμόν ἢ τοὺς χριστιανούς, ὁ τῶν χριστιανῶν: Ἰουστ. 110 χριστιανικὸν κήρυγμα, Θεοδώρ. 3, 1033 χριστιανικὴ ἀγάπη, αὐτ. 3, 659 χριστιανικὴ προσηγορία, αὐτ. 4, 682 χριστιανικὴ πολιτεία, αὐτ. 4, 691 Εὐδοκ. 219 χριστιανικός λόγος, Σολωμ. Ἐβν. Ὑμν. 154, 2 ἐχάθη αἶμα ἀσφῶ χριστιανικό, Καρκ. Β. Ζητ. 57, - χριστιανικὰ νοσὶ, - χριστιανικὴ τέχνη ἢ μορφωθεῖσα ἀπὸ τοῦς πρωτοχριστιανικοῦς χρόνουσι, χρ- ἀρ- χαιολογικὴ ἐταιρεία, - χριστιανικὸς σοσιαλισμός κ. ὑπερθ.: Ἀνθ. Κορν. 1, 174, Μιχ. Ἄτταλ. ἐν Σάθ. 1, 15 καὶ τῆς χριστιανικωτάτης .. παραδόσεως.

Χριστιανικός μτν., μον. κ. νεώτ., δημ. -ά, έκκλ. ως άρμόζει εις χριστιανόν: 'Αθανάσι.Βί.'Αντων.1,4, Εύσ.Εύαγγ.'Απ.1,10 χριστιανικώς, άλλ' ουχι 'Ιουδαϊκώς έξισος, 'Αντιοχ.'Ομιλ.110D χριστιανικώς φερόμενος, 'Εφραϊμ.Λόγ.355.

Χριστιανισμός (ό) μτν., μον. νεώτ. κ. δημ. έκκλ. ή υπό του Χριστού άποκαλυφθείσα και προς τόν πρόσωπον αυτού άρρήτως συνδεδεμένη θρησκεία, ή όμολογία της χριστιανικής διδασκαλίας: Εύσ.'Εκκλ.'Ιστ.1,22 έλληνιζών χριστιανισμός, Γρηγ. Νύσα.3,271 Χριστιανισμός της θείας φύσεως μίμησης'. ή του Χριστιανισμού επαγγελία έστι τό εις τήν άρχαίαν εκκλησίαν επαναχθάναι τόν άνθρωπον, αύτ.1,150 τί έστι χριστιανισμός; θεού όμοίωσις κατά τό ένδεχόμενον ανθρώπου φύσει, Γρηγ.Ναζ.Λόγ.4,19A, αύτ.3,72C, Βασ.π.Γρηγ.Ναζ.Λογ.20,349 ου προσώποις τόν χριστιανισμόν, άλλά πιστεϊ χαρακτηρίζεσθαι, Βασ.1,257 & τόν χριστιανισμόν από της 'Ελληνικής πλάτης και της 'Ιουδαϊκής άγνώσιας διίστησιν, 'Ιω.Χρυσ.'Ομιλ.587 πολλά έστι τά χαρακτηρίζοντα τόν χριστιανισμόν, μάλλον δε πάντων κ. κρείττον άπάντων ή προς άλλήλους αγάπη και ειρήνη, Μακαρ.'Ομιλ.15,222 τό σπμνισν του χριστιανισμού τούτο έστι, τό όντα τινά δόκιμον του θεού σπουδάζειν λαθνήσων ανθρώπου, Δαμάσκ.) 1,470B, 'Ιγνάτ.Διάκ.'Επιστ.42,21 ό γάρ χριστιανισμός ουκ εις 'Ιουδαϊσμόν έπίστευσε, Φώτ.'Επιστ 139,19'. 2) νεώτ. κ. δημ. έκκλ. τό σύνολον τών χριστιανών έν τώ κόσμω, ή χριστιανοσύνη.

Χριστιανοδικτής (ό) μον. έκκλ. ό διώκων, καταδιώκων τούς χριστιανούς: πρβλ. χριστιανοκατήγορος: Δαμασκ.1 έν 'Επιστ. προς Θεόφ.135.

Χριστιανοκατηγορία (ή) μτν. κ. μον. έκκλ. ή κατηγορία κατά τών χριστιανών: 'Αθανάσι.660,22.

Χριστιανοκατηγόρικος-ή-άν μον. έκκλ. ό άνήκων ή άνοφερόμενος εις τόν χριστιανοκατήγορον βλ.λ.: 'Ιωσήφ.Θεοσ.'Ομιλ.1205 χριστιανοκατηγορική τών εικονομαχών άρεσις.

Χριστιανοκατήγορος (ό) μτν. κ. μον. έκκλ. ό κατηγορών τούς χριστιανούς: 'Αθανάσι.678,24 άνάθεμα έκθεώ χριστιανοκατηγόρω παντί, Γεώργ.Κυπρ.2,61F,5, Δαμάσκ.1 'Επιστ. προς Θεόφ.135.

Χριστιανομάχος (ό) νεώτ. έκκλ. ό μαχόμενος, ό έχθρός του χριστιανισμού.

Χριστιανός (ό) μτν., μον. νεώτ. κ. δημ., θηλ. -ή ό άσπαζόμενος τήν θρησκείαν του Χριστού, ό παπδός του Χριστού και της διδασκαλίας αυτού: Σουίδ. 'εχριστιανός: επί Κλαυδίου βασιλέως Ρωμαίων, Πέτρον του άποστόλου χειροτονήσαντος Εύδδιον έν 'Αντιοχεία, μετωνομάσθησεν οι πόλα λεγόμενοι Ναζωραίοι και Γαλιλαίοι Χριστιανοί: Κδ Πρόξ.11,26 χρηματίσται τε πρώτων έν 'Αντιοχεία τούς μεθιτάς Χριστιανούς, Λουκ.'Αλέξ.25 λέγων άθεύω έμπεπλησθαι και Χριστιανών τόν Πόντον, αύτ.38 ει τις άθεος ή Χριστιανός ή 'Επικούριος ήκαι έπίσκοπος τών όργίων, φυεγέτω, αύτ.Περγερ.1) στε περ και τήν θαυμασθήν σοφίαν των Χριστιανών έξεμαθε περί τήν Παλαιστήνην τοις Ιερουσίμ, αύτ.Περγερ.12, 'Ιω.Χρυσ.'Ομιλ.3 ούτως έν ταις πόλεσιν αύτη πρώτη ώσπερ στέφανόν τινά θαυμαστόν τήν τών Χριστιανών άνεθεσπαστο προσήγοραν, Μακάρ.'Ομιλ.17,256 οι πνευματικοί τό έπουράνιον χρίσμα χριόμενοι γίνονται Χριστιανοί κατά χάριν, Φώτ.Νόμ.12,2 ό μη δοξάζων τήν άγιαν τριάδα έν μια θεότητι Ισοδύναμον ουδέ Χριστιανός λέγεται, άλλ' άσθρων έστι και αιρετικός, Σολωμ.'Εβν.'Υμν.68,3 και τών χριστιανών τά κείλη φωτιά εφώναζαν, Πολιτ.'Εκκ.Τραγ.26,8 να συνασταθι οι χριστιανοί, να δάσκη τό χαμηρόν, - χριστιανός όρθόδοξος • διαμαρτυρούμενος • καθολικός: || νεώτ. κ.

δημ. έν φρ. άν είσαι χριστιανός (άν πιστεύεις εις τόν Χριστόν, προς Θεού, για όνομα του Θεού): άν είσαι χριστιανός, παύσε να με βασανίζεις: 2) μτν., μον., νεώτ. κ. δημ. κ. έν έπίθ. χρ. -ός-ή -όν ό άρμόζων, έμπρέπον εις χριστιανόν, ό χριστιανικός: Κλήμ.'Αλλ.1,377, 'Αθανάσι.2,13, 'Ιγνάτ.680A, Παλαμ.Περ.Χοιρ.81,5 πολύθεος είσαι, άνόιχτέ μου τή χριστιανή εκκλησία, Εύχ. έν Θ.Λειτ.χριστιανία τά τέλη της ζωής, ανώδυνα, άνεπαίσχυνα: 3) νεώτ. κ. δημ. έπεικτική, πρόσ, φιλόανθρωπος: είσαι χριστιανός, άνίκανος να σε βλάψη: 4) συνήθ. έν φρ. δυσσφορία, ό άνθρώπος: Καρκβ.Ζητ.58 & είναι καλά οι χριστιανοί, δικαιο έχουιν, βλαχογ.Παληκ.14 σήμερα δέν τρώτε λάδι, κι αύριο θα γούσετε τούς χριστιανούς,φρ. άφοσε ας, χριστιανέ μου, να κάνουμε τή δουλεία μας, - τί θέλει αυτός ό χριστιανός (ό όληγορός).

Χριστιανοσοσιαλισμός (ό) νεώτ. παραφρασ. της σοσιαλιστικής δοξασίας συνάπτουσα τός κοινωνικός και οικονομικός άντιλήψεις του σοσιαλισμού προς τός έν τη χριστιανική θρησκεία διδασκαλίας Ισότητος, άδελφότητος, άλληλεγγύης και άλληλοβοηθείας τών ανθρώπων.

Χριστιανοσοσιαλιστής (ό) νεώτ. ό όποδός του χριστιανοσοσιαλισμού βλ.λ.: ύπερισχυσα οι χριστιανοσοσιαλιστά εις τήν Αύστριαν.

Χριστιανοσοσιαλιστικός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τόν χριστιανοσοσιαλισμόν, ό του χριστιανοσοσιαλισμού βλ.λ.: ένίκτησε τό χριστιανοσοσιαλιστικόν κόμμα εις τήν Αύστριαν, - χριστιανοσοσιαλιστική έφημερίς.

Χριστιανοσύνη (ή) νεώτ. κ. δημ. ή ιδιότης του χριστιανού βλ.λ.: 2) τό σύνολον τών άπανταχού της γής χριστιανών, οι χριστιανοί: τό Πάσχα είναι ή μεγαλύτερη εορτή της χριστιανοσύνης, - καθ' άπασαν τήν χριστιανοσύνην.

Χριστιανώς έπίφρ. μτν. κ. μον. έκκλ. ως άρμόζει εις χριστιανόν, χριστιανικός:Εύσ.'Εκκλ.'Ιστ.220.

Χριστιανονία (ή) νεώτ. βοταν. γένος φυτών εκ τών δροβαγχιθών, περιλαμβάνον είδη παρασιτικών ένδιαιτωμένα επί τών ριζών έτέρων φυτών.

Χριστοβαλιτής (ό) νεώτ. όρμυκολ. όρμυκόν άποτελούν μορφήν του διοξειδίου του πυριτίου.

Χριστόγονος-ον μτν. έκκλ. ό εκ του Χριστού καταγόμενος, ή εκπορευόμενος: || τό άρα. χριστόγονος ως ούσα: Κλήμ.'Αλλ.'Υμν.313 χοροί ειρήνης οι χριστόγονοι.

Χριστόγράφος-ον μτν. έκκλ. ό υπό του Χριστού γραφείς: ΚΠορφ.Θεμ.95 χριστόγραφον έπιστόλιον.

Χριστόδιδακτος-ον μτν. έκκλ. ό υπό του Χριστού διδαχθείς: Μεθόδ.Συμμ.36,4 χριστόδιδακτω δικαιοσύνην.

Χριστοδιώκτης (ό) κ. μον. έκκλ. ό διώκτης του Χριστού: Δαμασκ.1 έν 'Επιστ. προς Θεόφ.118 ό Ουάλης, ει και ουκ άποστάτης, άλλα γε χριστοδιώκτης και χριστομάχος: πρβλ. χριστιανοδιώκτης.

Χριστοειδής-ους-ές μτν. κ. μον. έκκλ. ό όμοιος προς τόν Χριστόν, χριστοεικέλος: Διον.'Αρεοπ.1,244, Στουδ.Θεόδ.234B ή χριστοειδής εικών, 'Ανάν.Βί.Χρυσ.Β.345,33 χριστοειδής κατάστασις.

Χριστοειδής έπίφρ. μτν. έν έκκλ. κατά τρόπον χριστοειδή βλ.λ.: Διον.'Αρεοπ.295.

Χριστοεικέλος-ον μον. έκκλ. ό όμοιος προς τόν Χριστόν: Μιχ.Μοναχ. έν 'Αλλατιφ.164.

Χριστοθεράπευτος-ον μον. έκκλ. ό υπό του Χριστού θεραπευθείς: Βί.'Ιω.Χρυστ.έν ASS Ματθον 7,279B τήν χριστοθεράπευτον δεξιάν.

Χριστοκάπηλος-ον μτν. έκκλ. ό καπηλεύων, ό έμπορευόμενος τόν Χριστόν και τήν διδασκαλίαν

αυτού : Γρη.Ναζ.178 μηδὲ γενόμεθα χριστοκλήρηλοι καὶ χριστέμποροι.

χριστοκήρυξ-υκος (ὁ) μτγν. κ. μον. ἐκκλ. ὁ κήρυξ τοῦ Χριστοῦ, ὁ ἀπόστολος : Ἐπιγρ.ΑΠ.1.106,17 χριστοκήρυκων τύποις καὶ τοῦ σοφουργοῦ Μιχαήλ τὴν εἰκόνα, Γερμ.Εἰκ.438II ἀποστολικούς ἄνδρας καὶ χριστοκήρυκας.

χριστοκίνητος-ον μτγν. κ. μον. ἐκκλ. ὁ κινούμενος ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ, ὁ διατελὼν ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν αὐτοῦ : Γρη.Νύσσα.2,244 Παύλος ὁ θεόληπτος νοῦς, ἡ χριστοκίνητος γλώσσα, Πισιδ.Γ.617 χριστοκίνητος στόλος.

χριστοκτανία (ἡ) μτγν. κ. μον. ἐκκλ. ὁ φόνος τοῦ Χριστοῦ : Βασ.1,549,4 ἐπὶ τὴν χριστοκτανίαν ἐλθόντες, Ἰω.Χρυσ.Ὁμιλ.2,994, Ἀποστ.Διατ.6,5, Πλαν. ἐν χειρογρ.

χριστοκτόνος-ον μτγν. κ. μον. ἐκκλ. ὁ ἀποκτείνων τὸν Χριστὸν, ὁ χριστοκτόνος : Γρη.Ναζ.1,467B χριστοκτόνον Πιλάτον, Ἰουλ.76C χριστοκτόνον μετὰ Πιλάτον, Ἀμφιλ.88B ἀπολογεῖται ὑπὲρ χριστοκτόνων, Ἰω.Χρυσ.2,533.

χριστολάτρης (ὁ) μον. ἐκκλ. ὁ λατρεύων τὸν Χριστὸν, ὁ λάτρης τοῦ Χριστοῦ : Θεοδόσ.Διάκ. Ἀκρ.2,72, Γερμ.Κωνηπόλεως 252D τοῖς χριστολάτραις ἐπιδοουλεύων.

χριστόλεκτος-ον μον. ἐκκλ. ὁ ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ ρηθείς : Θεοφών.Κερ.785 χριστόλεκτα ῥήματα 2) ὁ ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ ἐκλεχθεὶς : Στουδ.Θεόδ.1781 χριστόλεκτους πληθῆς.

χριστόλημπος-ον μτγν. ἐκκλ. ἄ. χριστόληπτος βλ.λ. : Μεθόδ.Συμη.1,14B.

χριστόληπτος-ον μτγν. κ. μον. ἐκκλ. κ. χριστόλημπος [Μεθόδ.Συμη.1,14B] ὁ ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ καταληφθεὶς, ἐμπνευσθεὶς : Ἰγνάτ.Διάκ.Ἐπιστ.πρὸς Ἀντιόχ.12 τὰς χριστολήπτους παρθένους.

χριστολογία (ἡ) νεώτ. ἐκκλ. διδασκαλία περὶ τοῦ Χριστοῦ ἀναπτυχθεῖσα ὑπὸ τῶν πατέρων καὶ διδασκάλων τῆς ἐκκλησίας καὶ καθοριθεῖσα ἐν τοῖς δοκίμοις τῶν Οἰκουμένων συνόδων.

χριστολύτης (ὁ) μον. ἐκκλ. ὁ ἐπιχειρῶν νὰ καταλύσῃ τὴν θεότητα τοῦ Χριστοῦ, ἐπιθ. δοθέν εἰς αἰρετικούς τινος : Δαμασκ.1,1,108C.

χριστομάθεια (ἡ) μον. ἐκκλ. ἡ ἐξήγησις τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας : Ἰγνάτ.Διάκ.Ἐπιστ.Φιλαδ.8 μηδὲν κατ' ἐπίθειαν πράσσειν, ἀλλὰ κατὰ χριστομάθειαν [κωδ. χριστομαθιαν].

χριστομαθία (ἡ) μον. ἐκκλ. ἄ. χριστομάθεια βλ.λ. : Ἰγνάτ.Διάκ.Ἐπιστ.Φιλαδ.8 [κωδ.].

χριστομανία (ἡ) μον. ἐκκλ. ἡ κατά τοῦ Χριστοῦ μανία, ἐχθρότης : Στουδ.Θεόδ.1316.

χριστομάχος-υρος (ὁ) μον. ἐκκλ. ὁ μαρτυρήσας ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ : ΚΜανασσα.Χρον.6,275 τῷ θεῷ χριστομάχτρι.

χριστομαχία (ἡ) μον. ἐκκλ. ὁ κατὰ τοῦ Χριστοῦ πόλεμος, ἐχθρα : Φώτ.Ἐπιστ.15 θέαμα τῆς Ἑλληνικῆς χριστομαχίας μόνος ὄξειν, αὐτ.157,42.

χριστομάχος-ον μτγν. κ. μον. ἐκκλ. ὁ μαχόμενος κατὰ τοῦ Χριστοῦ, ὁ πολεμῶν τὸν Χριστὸν : Γρη.Ναζ.1,346D ἄλλ' ἤκεν ὅμιν αὐθὴς ὁ χριστομάχος βασιλεὺς, καὶ τῆς πίστεως τύραννος (ὁ Ἰουλιανός), Βασ.Ὁμιλ.9,122 ἀκαίσις ὁ χριστομάχης ; αὐτ.15,504 παθὴ ἡ χριστομάχος γλώττα ; Ἀθανάσι.1,221 εἰ ἀρνούνται [οἱ] Ἀρειανοὶ τὰ γεγραμμένα, .. οἰκείως ἐν καλοῖσι ἀθεοῖσι καὶ χριστομάχοι ; οὕτως γὰρ ἑαυτοὺς ἐπωνόμασαν καὶ αὐτοί, Δαμασκ.1 ἐν Ἐπιστ.πρὸς Θεοφ.135 ὡς χριστομάχος, ὡς παραβάτης τῶν .. σταυρῶν, Φώτ.Ἐπιστ.15 τῶν χριστομάχων Ἰουδαίων.

χριστομάχῳ-έω μτγν. κ. μον. ἐκκλ. μάχομαι κατὰ τοῦ Χριστοῦ, πολεμῶ τὸν Χριστὸν : Γρη.Νύσσα.2,253C ὡς ἂν ἐμφραγῆτῃ τὰ στόματα τῶν χριστομαχούντων, Φώτ.Ἐπιστ.142,1.

χριστομίμητος-ον μον. ἐκκλ. ὁ μιμούμενος τὸν Χριστὸν : Στουδ.Θεόδ.π.Ἀλλατῖφ.405, Θεοφών.276C, Νικήτ.Παφλ.38, Θεοδόσ.Διάκ.Ἀκρ.3,22 τοῖς σοῖς χριστομίμητοις τρόποις, Κεδρ.Γεώργ.285.

χριστομίμητος ἐπίρρ. μον. ἐκκλ. κατὰ μίμησιν τοῦ Χριστοῦ : Δαμασκ.Ἐπιστ.πρὸς Θεοφ.134 τὸν χριστομίμητως λέγοντα.

χριστόμορφος-ον μον. ἐκκλ. ὁ παριστῶν, ὁ ἀπεικονίζων τὴν μορφήν τοῦ Χριστοῦ : Δαμασκ.1,2,339D τὰς χριστόμορφους εἰκονογραφίας.

χριστομούτης (ὁ) λεξ. ἐκκλ. ὁ μεμημένος ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τοῦ Χριστοῦ : Θλα.Στέφ.ἐν.λ.

χριστοπάτωρ-ορος (ὁ) μτγν. ἐκκλ. ὁ πατὴρ τοῦ Χριστοῦ, ὁ προπάτωρ : Ἐπιφάν.2,268B Ἀβραάμ ὁ χριστοπάτωρ.

χριστόπητα (ἡ) δημ. ἄ. χριστόφωμο βλ.λ.

χριστοπόθητος-ον μον. ἐκκλ. ὁ ποθῶν τὸν Χριστὸν, ὁ ἀφωσιωμένος εἰς τὸν Χριστὸν, ὡς ἐπιθ. : Στουδ.Θεόδ.1549 χριστοπόθητος παρβένους.

χριστόπολις-εως (ἡ) μτγν. ἐκκλ., γενικ. κ. -νας, ἡ πόλις τοῦ Χριστοῦ : Γρη.Ναζ.2,105,76 εἰ δὲ τυπεῖν ληίσταις, μεγάλης ἀπὸ χριστοπόλεως.

χριστοπαλῖται (οἱ) μτγν. μον. ἐκκλ. ὄνομο. ἦν αἰρετικὸν Βογόμελο ἄ. Φουνδαγιαῖται ἔδειον εἰς ἑαυτοὺς : Εὐθάλ.ἐν Μι.131,45, αὐτ.131,48.

χριστοπρεπής-ος-ές μον. ἐκκλ. ὁ ἐμπρῆπων τῷ Χριστῷ : Νικήτ.Δαυιδ.Παράφ.Γρη.Ναζ.1,65,5 χριστοπρεπεῖς φυχῆς διαθέσει.

χριστοπρεπής ἐπίρρ. μον. ἐκκλ. κατὰ τὸν τρόπον ἢ κατὰ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ : Νικήτ.Δαυιδ.Παράφ.Γρη.Ναζ.1,17,30.

χριστόπρεωτος-ον μτγν. ἐκκλ. ὁ ἐκ τοῦ Χριστοῦ πρῶτος ὄνομος βλ.λ. : Ἐπιφάν.ἐν Μι.9B,132B.

Χριστός (ὁ) (κτ.μτφρ. τοῦ ἔθρ.Μεσαίχ.Μεσαίσι) μτγν., μον., νεώτ. κ. δημ. ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ κεχρισμένος Σωτὴρ, ὄνομα τοῦ θεοανθρώπου Ἰησοῦ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας : Κδ Ματθ.1,16 ἔξ ἧς ἐγεννήθη Ἰησοῦς ὁ λεγόμενος Χριστός, αὐτ. Ρωμ.8,9 αὐτ.Κορινθ.2,1,19 ὁ τοῦ Θεοῦ υἱός Ἰησοῦς Χριστός ὁ ἐν ὕμιν κηρυχθεὶς, Ἰω.Χρυσ.Ὁμιλ.10,302

|| δημ. φρ. ἐτρόδῃκα τὰ πάθη τοῦ Χριστοῦ [ἐβασανίσθη, καταταλαιπωρήθη] ἡμ. τὸν ἕκαμα Χριστὸ [τὸν καθιέθευσσα, ἔπεισα στὰ γόνάτα μου] 2) δημ. κτ. γενικ. τοῦ Χριστοῦ ἢ μ. Χριστοῦ ἡ ἐορτὴ τῶν Χριστουγέννων : MM πῶς θὰ κάμωμ Χριστοῦ, τὸ χρόνο τὸν ἐφετινὸ, - θὰ ἔλαβω τοῦ Χριστοῦ. 3) νεώτ. Χριστοῦ τάγμα ἐκκλησιαστικὸν τάγμα Ἰδρυθὲν ἐν Πορτογαλίᾳ

4) Χριστός πάσχων τίτλος βυζαντ. δράματος. **χριστός**-ή-όν (χρίω) κ. μον. κ. νεώτ. ὁ δυνάμενος πῶς νὰ ἀλείφῃ ἐπὶ τινος, ὁ χρισμιμένος ὡς ἀλοιφὴ ἢ μύρον : Αἰσχ.Παρ.480 οὐκ ἦν ἀλείψημ οὐδὲν, οὐτε βρώσιμον, οὐ χριστόν, οὐ πιστόν, Εὐρ.Ἰππ.516 πάτρα δὲ χριστόν ἢ ποτόν τὸ φάρμακον ; ΠΔ Λευτ.21,10 ὁ ἱερεὺς ὁ μέγας ἀπὸ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ τοῦ ἐπιχευμένου ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ ἐλαίου τοῦ χριστοῦ [τοῦ χρισματοῦ, Δίων Κρ.663 οὐχ ὄψο φαρμάκων χριστῶν ἢ πατῶν, Ἀρτεμίδ.Δαλδ.4,24 χριστά ἢ ἐπίπλαστα, Σχόλ.Θεοκρ.11] τῶν φαρμάκων τὰ μὲν χριστά, ἦγουν ἀπὲρ χρισμέθα εἰς θεραπείαν, αὐτ.Ἰλ.Δ.191 ἐπίπλαστα, ὡς ἐπὶ Μανελῶν, χριστά, ἰοὺς χριεσθαί, πόντιμα, ὡς ἐπὶ Ἑλίνης 2) μτγν. κ. νεώτ. ἐκκλ. συνθ. ἐπὶ τῶν βασιλείων καὶ ἀρχιερέων τοῦ Ἰσραὴλ, ὁ κεχρισμένος, ὁ λαβὼν τὸ χρίσμα : Σουιδ. χριστός καὶ ὁ κεχρισμένος ἐν ἐλαίῳ ; ΠΔ Ψαλμ.104,15 μὴ ἀφῆθε εἰς χριστῶν μου, καὶ ἐν τοῖς προφήταις μου μὴ πονηρήσεθε, αὐτ.Ἡσ.45,1 οὕτως λέγει κύριος ὁ θεός τῷ χριστῷ μου Κύρῳ, Θεοφώτ.Σ εἰς Κδ Ματθ.1,4 χριστοὶ ἐλέγοντο οἱ βασιλεῖς καὶ ἱερεῖς ἔχριοντο γὰρ τῷ ἀγίῳ ἐλαίῳ κατὰ τοῦ κέρατος τοῦ ἐπιτιθεμέ-

νου τῆ κεφαλῆ ἀναβλύζοντι· 2) συνεκδ. ὁ ἐκλεκτός τοῦ θεοῦ, ὁ ἡπό τοῦ θεοῦ ἀγαπάμενος, ὁ θεοσεβής, ὁ ἐνάρετος: Εὐα.Εὐαγγ. Ἀπ.1,9 χριστός ἐκείνους τοὺς πρὸς Μωσῆς θεοφιλείς, ὡσπερ οὐκ ἦν ἄρις Χριστιανούς, εἰσὸς ἐν κεκαλημένους, Γρη.Ναζ.21,378 χριστός οἶδε καλεῖν ἡ γραφῆ τοὺς ζῶντας κατὰ Χριστόν, Θεοδῶρ. Ψαλμ.819 χριστοῦ προσαγορεύει οὐκ ὡς ἐλαίω κειρισμένους, ἀλλ' ὡς ἐκλεκτοὺς γενομένους· 3) τὸ ὄρα. Χριστός ὡς οὐ. βλλ.

χριστοσεβής-ους-ές μτν. ἐκκλ. ὁ σεβόμενος τὸν Χριστόν: Ἀπολλιν.Λ μτροφ.Ψαλμ.164.

χριστοσημείωτος-ον μτν. κ. μαν. ἐκκλ. ὁ ἐφ' οὗ εἶναι τὸ σημεῖον τοῦ Χριστοῦ, ὁ σταυρός: Ἐκλογῆ Νόμων 13 χριστοσημείωτον ποτήριον.

χριστοσφράγιτος-ον μν. ἐκκλ. ὁ ἐφ' οὗ εἶναι θεμελιωμένη ἡ σφραγὶς τοῦ Χριστοῦ: Στουδ. Θεόδ.949 χριστοσφράγιτος ἑπαυλις.

χριστοτελεστής-ους-ές μν. λεξ. ἐκκλ. ὁ χριστομύστης βλλ.: Ἐπα. Στεφ.ἔν.λ.

χριστοτερπής-ους-ές μν. ἐκκλ. ὁ τερπόμενος ἐν Χριστῷ: Δαμασκ.1,3,825A.

χριστότης-ητος(ῆ) μν. ἐκκλ. ἡ φύσις τοῦ Χριστοῦ: Δαμασκ.1,207C.

χριστότοκος(ῆ) (ῥίτικω) μτν., μν. κ. νεώτ. ἐκκλ. ἡ τεκοῦσα τὸν Χριστόν, ἡ Θεοτόκος, ἡ Θεομήτωρ, ὄνομ. δοθεῖσα ὑπὸ τοῦ αἰρετικοῦ Νεστορίου εἰς τὴν Θεοτόκον ἢ Θεομήτορα: Ἀθανάσι.2,412P ἐγὼ δὲ λέγω καὶ χριστότοκον καὶ κυριότοκον. τὴν ἁγίαν παρθένον, Εὐάγγ.3,12, Θεοδῶρ.Ἀρβ.4,12 πρῶτον τῆς καινοτομίας ἐγγεῖρημα τὸ μὴ δεῖν τὴν ἁγίαν παρθένον, τὴν τὸν ὄλον λόγον τεκοῦσαν, εἰς αὐτῆς σάρκα λαβάντα, θεοτόκον ὁμολογῶν, χριστότοκον δὲ μόνον, Δαμασκ.1,3,12 χριστότοκον δὲ οὐδαμῶς φαμέν τὴν ἁγίαν παρθένον, διότι ἐπ' ἀναίρεσις τῆς θεοτόκος φωνῆς ὁ μαρὸς καὶ βδελυρὸς καὶ Ἰουδαίφρων Νεστόριος. . ταύτην τὴν προσηγορίαν ἐξεύρατο ὡς ἐπηρασαζομένην, Θεωριανοῦ Ἐκβεσι.94.

χριστοτρικλῖνον(τὸ) Ἐπιγρ. ἡ τράπεζα, τὸ τρίκλινον τοῦ Χριστοῦ: ΑΠ1,106,14 ἰέν ῥω χρυσοτρικλίνω Μαζαρινοῦ ὄθεν καλοῦμεν χριστοτρικλῖνον νέον τὸν πρὶν λαχόντα κλήσεως χρυσανώμου ἰδύμοσι.

χριστοτριπόθητος-ον μν. ἐκκλ. ἐπὶ τῆς ἐξουσίας, ἡ ὑπὸ τῶν χριστῶν βλλ.2) λίαν ποθητῆ, ἀγοστή: Βαλα.10,20 χριστοτριπόθητον .. κράτος ἰηθ. χριστοτριπόθητον).

χριστούγεννα(τὰ) Ἰχριστοῦ γέννα(ν) νεώτ. κ. Δημ. ἡ ἐορτὴ τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ ἢ ἐορτὴ τῶν Χριστουγέννων, δ. κάλανδα Χριστουγέννα, πρωτάγεννα, πρώτη γιορτὴ τοῦ κόσμου· κ. κτ. γενικ.: Πολιτ.Ἐκλ.Τρογ.3,5 τὸν Χριστοῦ γενναὶ μὴ κηρί, καὶ τὸν βασιῶν γιά βγάγια ἰκαὶ τῆς λαμπρῆς τῆς Κυριακῆ γιά τὸ Χριστό ἀνέστη· ἢ συνεκδ. ἐορταί τῶν Χριστουγέννων τὸ σύνολον τῶν ἐορτῶν ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ μέχρι τῆς βαπτίσεως αὐτοῦ, τῶν Θεοφωνίων. -δικασαὶ τῶν Χριστουγέννων ἰαὶ διακοναὶ τῶν σχολείων καὶ τῶν δικαστηρίων κατὰ τὸ διάστημα τούτου· 2) τὰ κάλανδα, τὰ καλήμερα τὰ φαλλόμενα ὑπὸ παιδῶν τὴν παραμονὴν τῆς ἐορτῆς τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως: τὰ παιδιὰ τῆς γειτονιάς θὰ βγοῦν ἅ παῦν τὰ Χριστούγεννα.

χριστουγεννιάτικος-η-ο Δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὰ Χριστούγεννα, ὁ κατὰ τὰς ἐορτὰς τῶν Χριστουγέννων γινόμενος: Χριστουγεννιάτικα ὄρα, - Χριστουγεννιάτικη ἐκδρομῆ· ἢ κ. ἐπιρρ. -α κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων: χριστουγεννιάτικα θὰ δουλεύω;

χριστοφίτης(τὸ) νεώτ. ἰσόμορφος παράμειξίς θεοῦχοῦ φευδαργύρου καὶ βειοῦχοῦ αἰδήρου.

Χριστούλης(ὸ) Δημ. ὑποκορ. τοῦ Χριστός, συνήθ. ἐν ἐπιφών. ἡ εἰς φρς πρὸς μικροῦς παιδας: ὁ Χριστούλης θὰ σὲ γιαιτρέφῃ, παιδάκι μου, - ἀχ κήκη, Χριστούλη μου.

χριστοφόρος-ον μτν. κ. μαν. ἐκκλ. ὁ φανεύσας τὸν Χριστόν: Βασ.3,21B τὸν Στέφανον τοῖς λιθοῖς ἐβάλλον οἱ χριστοφόνοι, Ἰγνάτ.Διάκ. Ἐπιστ.Φιλὰδ.6 τῶν χριστοφόνων Ἰουδαίων.

χριστοφόντης(ὸ) μτν. ἐκκλ. ὁ χριστοφόνος: Γρη.Ναζ.2,24D ὃν χριστοφόντης ἐξεκλήμμενον χόλος.

χριστοφόρος-ον μτν. κ. μαν. ἐκκλ. ἐπίθ. τῆς βηθλεέμ, ὁ φέρων, ὁ γεννήσας τὸν Χριστόν: Γρη. Ναζ.ΑΠ,8,21 τυτθῆ καὶ βηθλέμ, ἔμπα δὲ χριστοφόρος· 2) ὁ φέρων τὸν Χριστόν ἐν τῇ καρδίᾳ του, ὁ χριστιανός: Γρη.Ναζ.ΑΠ,8,29 Νάννα . . χριστοφόρος, σταυροῦ Λάτρις, Ἀθανάσι.1,6 ὁ χριστοφόρος ἀνὴρ, ὁ μακάριος Παῦλος, οὐτ.1,594 οἱ φιλόχριστοι καὶ χριστοφόροι, Ἰω.Χρυσ.1,2H, Ἰγνάτ.Διάκ.Ἐπιστ. πρὸς Ἐφ.9 ἐστὲ οὖν . . πάντες χριστοφόροι, Νικήτ.Δαυιδ Παράφρ.εἰς Γρη.Ναζ. 96,18 χριστοφόρος ψυχῆ.

χριστοφορῶ-έω μν. ἐκκλ. φέρω τὸν Χριστόν: Στουδ Θεόδ 444,1316.

χριστόφαρο(τὸ) Δημ. ὁ ληθὺς ζεύς, ὁ σαμπέρρος.

χριστόφωμο(τὸ) Δημ. ἄρτος ἐπιμελεσιότης κατασκευῆς χάριν τῶν Χριστουγέννων, χριστόπιττα.

χριστιθεῖς-εως(ὸ) μν. ἐκκλ., κτ. κλητ. χριστιθεῖ, ὁ ὑβριστής τοῦ Χριστοῦ: Στουδ.Θεόδ.444.

χριστινότης-ον μν. ἐκκλ. ὁ ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ ὠνηθεῖς, ἀγορασθεῖς: Πράξ.Βόακωμ Νεωτ.108.

χριστωνύμια(ῆ) μν. ἐκκλ. ὄνομα ληφθὲν ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ: Πρόδρ.6,817, αὐτ.8,140.

χριστωνύμος-ον μτν., μαν. κ. νεώτ. ἐκκλ. ὁ ὀνομασθεῖς ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ: Ἱεροδιακ.Ἐπιμ.203, Δαμασκ.1,1,362 τῆς χριστωνύμου ἐκκλησίας, Ἰγνάτ.Διάκ.Ἐπιστ. πρὸς Ρωμ.363 ἐκκλησία . . χριστωνύμος, πατρώνυμος, Φώτ Ἐπιστ. 19,25 ὁ χριστωνύμος λαός, Ζαλοκ.43,7 τῶν . . συνόρων πλησίον ἢ χριστωνύμος κλαίει φυλῆ.

χριστωνύμω-έω μτν. ἐκκλ. φέρω, τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ: Ἡρωδίων.Ἐπιμ.203.

χρίτης(ὸ) ἄ. χρίστης βλλ.· Ἡσ. «κονισαί· ἀσβεστήριοι· καὶ οἱ χρίται».

χρίφων(τὸ) πάπ. κ. χρίφωσι(ὸ) τὸ ἀχυρον: χρίφου σιτινοῦ· πρβλ. χρίφον.

χρίω κ. μαν. κ. νεώτ., Δημ. κ. χρίζω, ἐλ. παρατ. χρίον Ἰ'λ.Ψ 186), μέλλ. χρίωσι (Ἐρμ.Μήδ 787, ΠΔ Βασ.1,9,16), μέσ. μέλλ. χρίσονται (Ἐδ.Ζ 220) κ. παθ. μέλλ. χρισθήσονται, ἀόρ. ἔχρισαι Ἰ'Οδ.Γ 466, Ἐρμ. Μήδ.634, ΠΔ Ἄρ.35,25) κ. ἐπ. χρίσαι Ἰ'Υμν. Ἄφρ.611 κ. μέσ. ἀόρ. ἔχρισάην Ἰ'Οδ.Ζ 96, Ἄνακρ.π. Ἀθῆν. 15,687B, Πλούτ. Ἀγρ.α.34) κ. παθ. ἀόρ. ἔχρισθην (Ἰσοχ.Πρ.675) κ. Δημ. (ἐ)χρίστικα, παρκα. κέχρικα (ΠΔ Βασ.1,10,1) κ. παθ. παρκα. κέχρισμαι Ἰ'Ἡρ.4, 189, Ξεν.ΚΠ7,5,22, ΠΔ Βασ.2,5,17; κ. Δημ. ἐν μτχ. χρισμένους, παθ. ὑπερσυντ. ἐκχερισίην [Ξεν.ΚΠ 7,12]; EM 814,40 «χρίεω» τὸ χρυσοδοτῶ διὰ διφθόγγου. . χρίω δὲ τὸ ἀλείφω διὰ τοῦ ι, AB 46, 18 «κείρισθαι σκορπίω» ἀντὶ ταῦ πεληγνῆσαι ὁπὸ σκορπίου, καὶ συν τῇ προθέσει ἐκχερισθῆσαι. Διαφέρει τῇ γραφῇ τὸ πεληγνῆσαι τε καὶ ὑπ' ἐλαίου κείρισθῆσαι τὸ μὲν γὰρ ὑπὸ ἐλαίου διὰ τῆς εἰς διφθόγγου, τὸ δὲ κείρισθῆσαι, τὸ σημαίνει τὸ πεληγνῆσαι διὰ τοῦ ι πανταχοῦ· ἐπιτροβῆ, ἐπαιφίω δι' εὐώδους μύρου ἢ ἐλαίου κτ., οἶον η. Ὀμ. μετὰ τὸ λουτρίον: Ἰλ.Π 670, οὐτ.Ψ 186 ῥοδόνεν δέ· χρίεν ἐλαίω ἀμβροσίω, Ὀδ.Γ 466 ἐπεὶ λουσέν τε καὶ ἔχρισεν λίπ' ἐλαίω, Ὀμ. Ἄφρ 61 Χρίτες λούσαν καὶ χρίσαν ἐλαίω ἀμρότω, Σοφ.Τρ 675 γὰρ τὸν ἔνδυτῆρα πέπλον ἀργίως ἔχριον ὁ

οιός εύερου πόνω, τοῦτ' ἤφανται διάδορον πρὸς οὐδενός τῶν ἔνδων, Λοκ.᾽Ον.13 ἰδέσθην τότε τῆς παλαιστρας πτερώσαι κάμει καὶ χρίσασαν ἐξ ἐκείνου τοῦ φαρμάκου ἕσαι πτεσθαί με' κ. μτφ.: Εὐρ.Μῆδ.634 ἐπ' ἐμοὶ χρυσάων τάων ἐφείψις ἰμέρω χρίσασ' ὄφυκτον οἰστόν, αὐτ. Μῆδ.787 τοιοῦταε χρίσασ' φαρμάκοις δωρήματα' κ. παθ.: Ἦρ.3,124 τὸν πατέρα . . λουθαίαι μὲν ὑπὸ τοῦ διός, χρίσθαι δὲ ὑπὸ τοῦ ἡλίου, αὐτ. Μάγν.Λυδοί1 βακκάριδι κεκριμένους, Εὐβουλ. Στεφανόη.1 συκαμίνω τὰς γνάθους κεκριμέναι' κ. μτφ.: Ἀριστφ.ἀπ.231 Σοφοκλέους τὸ μέλιτι κεκριμένου' ἢ κ. μέσ. ἀλείφω ἑμαυτὸν ἀλείφονται: Ὀδ.Ζ 96 αἱ δὲ λοεσσάμεναι καὶ χρίσάμεναι λίπ' ἔλαιω, αὐτ.Σ 193 οἶω περ εὐστεφανος Κυθέραια χρίσται, Ἔοιοδ.Ἐργ.523, Πινδ.Π 4,375 οὐν δ' ἔλαιω φαρμακώσασ' ἀντίστρα στερειδὸν ὄνυν δῶκε χρίσθαι, Ἄνακρ.Ἀγν.15,687Ε στήθεα χρίσάμενος μύρω, Πλούτ.Ἀθη.34 λίπα χρίσάμενος τὸ σῶμα, Ἀριστειδ.Λόγ.1,280,9 ὅτι οὐ λουσαίμην, ἀλλὰ χρισάμην, αὐτ.1,307,4, Λοκ. Ὀν.12 αἱ τοῦτου Λαδοῦσα χρίσται δλη ἰαλαίου, Δίων Χρ.1,675 ποῖω χρισάμενος φαρμάκῃ' ἢ κ. μτ. πρᾶγμ., ἀλείφω τι, οἶον διὰ δηλητηρίου πρὸς ἴδιαν μου χρίσθαι: Ὀδ.Α 262 ὄφρα οἱ εἴη τοῦς χρίσθαι χαλκήρεας' 2) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἀσάκων ἱερατικά καθήκοντα ἀλείφω διὰ μύρου βασιλέα κατὰ τὴν στέφην τοῦ ἄρχοντα ἐν ἐπισήμω τελετῇ καθορίζων οὕτως αὐτόν: ΠΔ Βασ.1, 9,16 χρίσεις αὐτὸν εἰς ἄρχοντα ἐπὶ τὸν λαόν μου, αὐτ.10,1 ὅτι κέκριεσ κίριος εἰς ἄρχοντα, αὐτ.2,5,3 χρίσται τὸν βασιλέα Δαδθί ἐπὶ πάντα Ἰσραήλ, αὐτ.3,19,16 τὸν Ἐλισαίει χρίσεις εἰς προφήτην, αὐτ.Αρ.35,25 ὁ ἱερεύς, ὃν χρίσαν αὐτὸν ἐν ἔλαιω ἁγίω, αὐτ.Κριτ.9,15' κ. μτ. διπλῆς αἰτ.: ΚΔ Ἐθρ.1,9 διὰ τοῦτο χρίσεις πὸ θεός σου ἔλαιον ἀγαλλιάσεως' κ. παθ.: ΠΔ Βοσ 2,5,17 κέχρισται Δαδθί βασιλεύς ἐπὶ Ἰσραήλ' μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἐκκλ. ἐπὶ ἱερέως, ἀλείφω διὰ τοῦ μύρου μύρου νεοφώτιστον μετὰ τὸ βάπτισμα' 3) νεώτ. κτ. ἐπέκτ. ἀναγνωρίζω ἐπισημῶς, ἴδια ὑποψήφον ὡς ἐκπροσωποῦντα τὰς ἰδέας ὠριμῶν κόμματος, παρέχω τὸ χρίσμα, ἀναγορεύω, ἀνακηρύττω' κ. παθ.: ἐχρησθῆ ἀρχηγὸς ταῦ κόμματος' 4) κ. δημ. ἀλείφω διὰ χρώματος ἢ δι' ἄλλης ὕλης: Γεωλ.10,84,5 τῶν . . βοτάνων τοῦ ὀπου τὰ πρέμνα χρισάνας τὰς φύτας, Σουῖδ. ἐν λ. Θέσις χρίσας τὸ πρόσωπον ψιμύθου' κ. παθ.: Ἦρ.4,189 Αἰγίας . . κεκριμένους ἐρευθεδᾶνω, αὐτ.4,195 πτεροῖσι ὀρνίθων κεκριμένοισι πίσσῃ, Ξεν.ΚΠ 7,1,2 τὰ μὲν ἄλλα ἐκέχριστο τῷ κρυσσειδεὶ χρώματι, αὐτ.7,5,22 ἀσφάλω κέχρισμέναι ἰδ.γρ. κεκριμένοιαι' ἢ κ. μέσ.: Ἦρ.4,191 τὸ δὲ σῶμα χρίσονται μίλτω, Περικτ.π.Στοβ. Ἀνθ.488,2 οὐδ' ἀλείφεται . . οὐδὲ χρίσεται πρόσωπον λευκαίνουσα ἢ ἐρυθραίνουσα τοῦτο' 5) ἴδια ἐπιχρῖω διὰ κονιάματος, ἀσβεστώνα, σουδανιτῶν ἢ σ. κέχρικεν' ἐκονισεν': Γεωλ.14,61 κατασκευάσειν χρῆ οἶκον περιστερών . . καὶ τοῦτον χρίειν ἐπιμελῶς' 6) δημ. ἀλείφω διὰ γαλακτώματος δόσεστος, ἀσπρίζω, μπαντανιεύω: εἶναι χριστόγεννα καὶ θά χρίσωμε τὸ σπῆι' 7) δημ. κηλιδῶ, λερῶν, κᾶνω κηλίδες' παθ.: ἐπήγε στὸ λιτρουδῖο καὶ χρίστικη 8) βλάπτω ἐξαφροῦς τὴν ἐπιδερμίδα, νύττω, κεντῶ: Αἰοχ.Πρ.567 χρίει τις αὐ με τὴν τάλαιναν αἰστρος, αὐτ.Πρ.598 θῆδουτὸν τε νόσον ὠνάμασας ἄ μαρναίει με χρίουσα κέντρος, αὐτ.Πρ.880 οἰστρος δ' ἄρσις χρίει μ' ἄστρος' κ. παθ.: αὐτ.Πρ.675 ὄξυστόμω μῶπι χρισθεῖσ' ἐμμεναί σικιτῆματι' 9) ρηματ.π. χρίσις, χρίσμα, χρίμα, χριστός, χριστέον, χρίστικ. χροιά ἰή' ἄττ. μτγν. τ. τοῦ χροιά βλλ.

χροιά αἰτ. ἑτερόκλ. τοῦ χρόας βλλ. χροακῶς-ἡ-ἄν μσν. ὁ. χροιακός βλλ.: Ἄχιμ.Ὀνειροκρ.198,38 ἐν χροακίς ὑποστρώμασι. χροανθής-οὐς-ές κ. χροανθής ὁ ἔχων ἀνθρόν χροῖαν, χρώμα' Ἦα. χροανθές' εὐφραγές. χροῖ' ὄστ. ἑτερόκλ. τοῦ χρόας βλλ. χροιά ἰή' κ. μσν. κ. νεώτ., ἐπ. κ. ἰων. χροῖή, ἄττ. κ. χροά ἰάειποτε π. Πλάτ.1) ἡ ἐπιφάνεια σώματος τινος, ἴδια τοῦ ἀνθρώπινου, ἢ ἐπιδερμῖς, τὸ δέρμα, δθ. καὶ αὐτὸ τὸ σῶμα' Ἦα. χροά τὸ σῶμα, ἢ χρώτα: Ἰλ.Σ 164 εἰ πως ἰμείραιτο παραδραθῆεν φιλόητη ἢ χροῖή ἰσχόλ τῷ ἴδιω αὐτῆς χρωτῖ, Θέογν.1011 κατὰ χροῖήν βέει ἰδρώς' Ἀριστλ.Πλ.1020 δζειν δὲ τῆς χρόας ἔφασκεν ἡδῶ με ἰκῶδ. χροαίς, Γλαῦτ. Ἠθ.966F ἢ βαφῆ τῆς χρόας ἔνασπον καὶ ἄγλυθώη ποιοῦσα τὴν ἐπιφάνειαν, Καλλίμ.Ὀδν Βλ.97 ἐρύθθημα αἰδοῦς ἐπεχῦθη ἐπὶ τῆς ἀπαλλῆς χροαίς τῆς' 2) π. Πυθαγ. ἢ ἐπιφάνεια, τὸ δριον ἐκῆστος σώματος' Ἦα. χροαί' ἐπιφάνεια: Πλούτ. Ἠθ.833C οἱ Πυθαγορικοί χροῖαν ἐκῆσθον τὴν ἐπιφάνειαν ταῦ σώματος, Θεολ. Ἀριστ.18,11 ἴδιον τοῦ διδασκαλοῦ τοῦτου τῆς ἐπιφάνειας, ἃς δὴ χροαίς ἔφασκον, γεωμετρίαν περαιοῦσαν ὄνομαζέιν εἶναι (Πυθαγόρου), αὐτ. 10,18 διὰ τῆς . . λεγομένης χροαίς' 3) ἢ ἐπιφάνεια ὡς τὴ κεχρωματισμένον, τὸ χρώμα, ὁ χρωματισμός ὑφ' ὃν ἐμφανίζεται αἰμῶ τ' Ἰσχόλ.Λιθά. Λόγ.59,192 χροά καὶ χροῖα αὐτὸ τὸ εἶδος τοῦ χρώματος, χρώμα δὲ κυρίως τὸ μετὰ τῆς ὕλης οἶον ὄχρα, κιννάδαρι: Θέογν.451 τοῦ χροῖης καθῦπερθε μέλας οὐχ ἀπταιτα ἰός οὐδ' εὐρώς, Αἰοχ.Πρ.493 χροαί τίνα ἔχοντ' ἄν εἰη δαιμόνιον πρὸς ἡδῶνιν, Εὐρ.Κύκλ.517, Πλάτ.Μέν.76D ἔστι . . χροά ὀνοροθὴ σχημάτων θῆσι σύμμετρος καὶ αἰσθητός, Ἀριστλ.Αἰσθ.3,15, αὐτ.Χρωμ.3,14 αἱ χροαί ἀπασαι μεμυγμένοι ἐκ τριῶν, τὸν φωτός, καὶ δι' ὃν φαίνεται τὸ φῶς, καὶ τῶν ὑποκειμένων χρωμάτων, Πλούτ. Ἠθ.590C νήσους δὲ λαμπρομένω μαλακῶ πυρὶ κατ' ἀλλήλων ἐξαμειβόμεσας ἄλλην ἄλλοτε χροάν, - ἢ χροαί τοῦ μαρμάρου - τοῦ κεράμου' ἢ ἴδια τὸ χρώμα τῆς ἀνθρώπινης ἐπιδερμίδος, τὸ δέρματος: Αἰοχ.Πρ.23 σταθευτός δ' ἡλιος φοῖβη φολογ χροαίς ὀμφειφῆς ἄνθος, Εὐρ.Βάκχ.457 λευκὴν δὲ χροῖαν ἐκ παρασκευῆς ἔχεις, αὐτ.Μῆδ.1168 χροῖαν ἀλλάξασαι, αὐτ. Ὀρ.1318 χροά ὀδήλω τὸν δεδρωμένον πέρι, Ἀριστφ.Νεφ.1012 ἔξεις ἀεὶ στήθος λιπαρόν, χροῖαν λευκὴν, Κωμ. Ἀδῆσ.956 χροάν δὲ τὴν σὴν ἡλιος λάμπων φολογ αλυπτιώσις, Πλάτ.Συμπ.196Α χροάς δὲ κάλλος ἢ κατ' ἀνθρ δίαπτα τοῦ θεοῦ σημαίνει, ΠΔ Μακκ.2,3,16 ἢ γὰρ ὄφης καὶ τὸ τῆς χροαίς παρηλλαγμένον ἐνέφανεν τὴν κατὰ φύχην ἀγωνίαν, Πλούτ. Ἠθ.449Α δοκροῖς ἐλεγχόμενοι καὶ τρώσι καὶ χροάς μεταβολαίς, αὐτ. Κιμ.39 πολλὰς ἵεναι χροάς ἐπὶ τοῦ προσώπου τῶν Καίσαρα, Λοκ.Μισάθ.Συν.42 ὁ δὲ πολλά τὸν ἄθλιον καταμυθόμεσας τελευταῖον ἔχγειριστάω αὐτὸν τῷ ἴηρω ἡθρ ὑπονοσούντα καὶ τετραμμένον τὴν χροάν, αὐτ. Ἀλεξ.3 λευκός τὴν χροάν, Ἀλέξ. Ἄφρ.Πρ.1,2 αἱ γὰρ πολλαὶ μυθῶνται τοῦ γεννησάντος φλέγγματος τὴν χροῖαν, Θεσφῶλ.Σ Ἐπιτ. 15 ἢ δὲ χροαί τοῦ σώματος οὔτε πρὸς τὸ θηλυπρεπὲς ἔλευκαίνετο, οὔτε πρὸς τὸ μελάντερον κατεσκίαστο' 4) μτγν. κ. νεώτ. μουσ. τὸ διάφορον ποῖον τοῦ ἴχου, τὸ ἐπιτρέπον τὰ διακρίνωμεν ἀπ' ἀλλήλων ὅσα ἢ περισσοτέρους φθόγγους τῆς αὐτῆς δεξότητος καὶ τῆς αὐτῆς ἐντάσεως, ἀλλὰ διαφόρου προελεύσεως: Πλούτ. Ἠθ.1143E περὶ μὲν τῆς χρόας διεφέροντο, περὶ δὲ τοῦ μῆαν εἶναι . . τὴν ἄρμονίαν σχεδὸν πάντας συνειφώνου' 5) νεώτ. μτφ. ὁ χαρακτήρ: οἱ ἄλογοι του εἶχον χροῖαν ἀπειλής, - πολιτικῆ χροαί.

χρoιακός-ή-όν μτγν., μον. κ. νεώτ., μον. κ. χρoιακός Γ'Αχι. Ονειροκρ.198,381) ὁ ἀνήγκη ἡ ἀναφερόμενος ἐς τὴν χρoιάν, ὁ ἔχων χρoιάν, χρωμα, ὁ κεχρωματισμένος: Ἦράφ.ἐν Notices.1,238 χρoιακός οἶκος, Ἄνδρ.Κρ.1,45' 2) μον. ὁ ποικίλος: ΨΚωθιν.178,8 μαρμάρων ὀρθῶν χρoιακῶν.

χρoιανθής-οὺς-ές ἄ. χρoανθής β.λ.λ.

χρoιδίαν(τὸ) μον. πλαστὴ χρoιά, χρωμα κί-δολων: Συμ.Θαυμ.π.Δαμασκ.1,386Α.

χρoίξω ποι. τ. τοῦ χρώξω, δωρ. μέσ. μέλλ. χρoιζοῦμαι | Θεόκρ.10,18), ποι. μτγ. παθ. ἄορ. χρoισθεῖς | Νικ.ὀπ.2,261, ἔγγιζω τὴν ἐπιφάνειαν σώματός τινος, δθ. φαῦθ, ἐγγίζω: Πινδ.ὀπ.104, Εὐρ. Ἦρακλ.915 Ἦβας ἐρατὸν λέχος χρoίξει' 2) μέσ. ἐπὶ γυναικός, ἐγγίζω τὴν, ὠθοῦμενος ἐγγύτατα πρὸς αὐτὸν, σώμα με σώμα, συγκοιμώμενος αὐτῷ, ουνευρισκομαι, ουνοσιάζομαι: Θεόκρ.10,18 μάντις τοῦ νύκτα χρoίξειβ' ἄ. καλαμάτα |σχόλ. συγκοιμηθήσεταικ' 3) χρωματίζω, βά-πτω: Ἐπιφάν.1,452, κ. παθ. χρωματίζομαι, ἰδ. ζωπρῶς ἢ εὐαρέστως παίρνω χρώμα: Ἦσ. ἐχροζόμενον λαμπρυνόμενον: Νικ.ὀπ.2,26 κἀλυκας . . κρόκω χρoισθεῖσαι, Ἐπιφάν.1,889D ἐν δ' ἀμπέφω οἶκος ἡδύς χρoίζεται' 4) ρηματ.π. χροῖται, χροῖσμός.

χρoίξω ποι. ἀντὶ χρoίξω β.λ.λ., μτγ. παθ. ἄορ. χρoισθεῖς: Νικ.ὀπ.2,26.

χρoῖσις-εως(ἢ) |χρoῖσις) γλωσσα. κ. χρoῖσμός ἢ χρωματῖσις, ὁ χρωματισμός.

χρoῖσις(ὁ) |χρoῖσις) γλωσσα. ἢ χρoῖσις β.λ.λ.

χρoῖσις-τω μτγν. ιτ. αἰτ., ἄορ. χρoῖσις, ἰδω μορφῆν, ὄφιν, μορφῶνα, χρωματίζω: Γρηγ.Ναζ. 2,151D τίς πρῶτος χροῖσις Θεοῦ πλάσι; ὡς ἀπόλοιο, πρῶτος ἀναίδειν χρωμασιν ἔγκεράσας.

χρῶμαδος(ὁ) |συγγ. τοῦ χροετιζ(ω) φάφος τριγυῖο. κρότος: Ἦσ. ἐχρώμαδος: κρότος, φάφος, Κύριλλ. ἐχρώμαδος ὁ κτύπος: Ἰλ.Ψ 688 δεινός δὲ χρώμαδος γενυῶν γενετ', ἔρρε δ' ἰδρώς |σχόλ. ἄνωματοποίησε τὸν φάφον: ἄμα γὰρ καὶ τριζουσι αὶ πύκται, ἐπάγοντες τὰς πλῆγας).

χρῶμη(ἢ) Ἦσ. ἐφρουαγμός ὀρμη, θράσος 2) Ἦσ. ἐχρώμα.

χρoῖμαι(ὁ) νεωτ. ζωολ. οἰκογ. μικροσώμων ἰχθύων τὸ ὄβροισμ. τῶν φεφυγγονθῶν.

χρῶμιος(ὁ) ἄ. χρῶμιος β.λ.λ.: Ἀνδν.1 ἔφαρ' μὲν χρώμιος ἄριστος, ἀνθίας δὲ χρωῖων.

χρῶμις-ιος(ὁ) κ. νεωτ. θαλάσσιός τις ἰχθύς, παράγων φάφον τινά, πιβ. ὁ χροῖμφ' Ἦσ. εἰδος ἰχθύος: Ἀνδν.1, Ἐπιχ.29 σκιφίας χρώμις θ' δς ἐν τῷ ἦρι . . ἰχθύων πάντων ἄριστος |κωδ. γόμισα, Ἀριστλ.2,1,4,8,18, Νουμήν.Ἦρ.π. Ἀθῆν.7, 328Α τὸν χροῖμιν ἐν Πέλλῃ λήπει μέγαν.

χρῶμιος(ὁ) Ἦσ. ἐφόφος ποῖός οἱ δὲ χροετισμός.

χρoνᾶκια(τὸ) δημ ὄποκορ. τοῦ χροῖαν ἐν τῷ ἀναφ. πρὸς ἠλικίαν ἀνθρώπου, ἀρκετὰ ἔτη: ἔχει τὰ χροῖανῶνα του - τῆς.

χρoνᾶξια(ἢ) ἰχρόνος, ἀξίαι νεωτ. ἱατρ. ἱατρικὴ μέθοδος ἠλεκτροδιανωτική, δι' ἧς προσδιορίζεται ἢ καταμετρεῖται τὸ ἀπειροελάχιστον χροῖκὸν διάστημα τὸ μεσολαβῶν μεταξὺ τῆς διεγέρσεως τοῦ νεύρου καὶ τῆς ουστολῆς τῶν σχετικῶν μυῶν.

χρoνᾶρχης(ὁ) μον. ἐπὶ τοῦ Θεοῦ, ὁ κύριος τοῦ χρόνου: Λάσκ.Θεοδ.766.

χρoνία(ἢ) δημ. χροῖκὸν διάστημα ἑνὸς ἔτους, ἕτος, ἐνιαυτός, χρόνος: Καρκ.δ.Ζητ.60 ἐπάκουσσαν κακὰς χροῖνας, ΜΜ τούτῃ τῆ φετιῆ χροῖνιά, | θὶ νὰ τῆνε βουμούμαστε | μὲ τὰ κακὰ πὸ πάθμα, - καλῆ - θυστυχισμένη - εὔτυχισμένη χροῖνιά' || φρ. ἐφαγε τῆς χροῖνας τοῦ |ἐδῶρῃ ἀνήλεως, ἐξυλοκοπήθη), ὄμ. ἀκουσε τῆς χροῖνας τοῦ |ἐξυβρισθῆ παρὰ πολὺ, ὄμ. χροῖαν σου καὶ χροῖνά μου

|τὸ ἐν ἔτος ἐσὺ καὶ τὸ ἄλλο ἐγώ' 2) συνεκδ. πᾶν ὃ,τι κερδίζει τις καθ' ἄλου τὸ ἔτος ὡς εἰσὸ-δῆμα, ἢ ὡς μισθόν.

χρoνία(ἢ) λέξ. ἀμφ. ἢ χροῖανῆς β.λ.λ.: Σουθδ. **χρoνία**(τὰ) δημ. ὄνομαστ. κ. αἰτ. πλῆθ. τοῦ χροῖ-ος β.λ.λ., γενικ. χροῖων, τὰ ἔτη, οἱ χρόνοι: Πολ.Γ.Ἐκλ.Τραγ.50,2 ἄδδεκα χροῖνια ἄρματολάς, σα-ράντα χροῖνια κλέφτης, Παλαμ.Περ.Χαιρ.19,2 εἶ-να χαρὰ στὸ λυγισμένο ὀπὸ τὰ χροῖνια τὰ φευ-γάτα, Μολκᾶ.Συντρ.32,3 χροῖνια καὶ χροῖνια δὲν τῆς τὸ ἴδιον τ' ἀγαπημένο παλκῆκῆρι, παραμ. τὰ χροῖνια φέρουνται τῷ φρόνιᾳ |ἐφ' ὅσον προχωρεῖ ἢ ἠλικία, καθίσταται τις σαφρονότερος: || ἐπὶ εὐχῆς χροῖνια πολλὰ |νὰ ζῆσης καὶ νὰ ἐορτάζης ἐπὶ ἔτη πολλὰ).

χρoνιάζω δημ. ἀμτβ. γίνομαι ἑνὸς ἔτους, συμ-πληρῶ ἑν ἔτος ἢ τὸ πρῶτον ἔτος, ὄσον ἐπὶ ἠλι-κίας νεογνόῦ ἢ ἐπὶ θανάτου κττ.: χροῖνασε τὸ μωρὸ |συμπλήρωσε τὸ πρῶτον ἔτος τῆς ἠλικίας του), - χροῖνασε τὴν Κυριακὴ καὶ τὸν κανον μνη-μόσπου, ΜΜ πατέρα, πότε χροῖνασας | καὶ πότε πέρασ' ὁ καιρὸς' 2) ρηματ. π. χροῖνασμα.

χρoνιάσιος-α ο. μον. ὁ ἐνιαυτός, ὁ ἐτήσιος, ὁ χροῖανῆρος: Μοσχόπ.π.Σχεδ.152.

χρoνιάρια(ἢ) δημ. θηλ. τοῦ χροῖανῆρος β.λ.λ.

χρoνιάρης-α-ικο δημ. ἄ. χροῖανῆρος, ὁ ἔχων ἠλικίαν ἑνὸς ἔτους, ὁ ἐτήσιος, ὁ ἐνιαυτός: χρο-νιάρια κατασκᾶ, - χροῖανῆρο ἀρνί' 2) ἐν φρ. **χροῖανῆρα μέρα** ἢ καθ' ἣν ἀγεταί δεσποτικῆ τις ἐορτῆ, ἐπίσημος θρησκευτικὴ ἐορτῆ, χροῖανῆρικὴ μέρα: Παπαδ.Χριστ.Διηγ.15 τί νὰ κάμῃ; πῶς νὰ περάσῃ τέτοια χροῖανῆρα μέρα;

χρoνιάρικος-η-ο δημ. ἄ. χροῖανῆρος β.λ.λ.

χρoνιάσιμα(τὸ) |χροῖανιάζω) δημ. ἢ συμπλη-ρωσις ἑνὸς ἔτους, τὸ κλείσιμο τοῦ χρόνου: Λα-καορ.Μυστ.128 νὰ ἐξυλογογήμαί καὶ νὰ μεταλα-δαίνω στὸ χροῖνασμα' || εἰδ. ἐπὶ βρέφους ἢ ἐπὶ θανάτου, ἢ συμπληρωσις τοῦ πρῶτου ἔτους: τὸ χροῖνασμα τοῦ μωροῦ, - πέθανε στὸ χρο-νιάσιμα τοῦ πατέρα του.

χρoνιάσιος-η-ο δημ. ὁ ἐνιόμενος ἐπὶ τῇ συμ-πληρωσῇ ἑνὸς ἔτους, ὁ χροῖανῆσιος, ὁ ἐτήσιος: Βλαχογ.Παλῆκ.27 ὁ Ἅγιος βιαζότανε πολὺ, κὶ ἤ-θελε νὰ προφτάσῃ ὅλα τὰ χωριά, στὸ χροῖανῆ-τικο τοῦτο ταξίδι του' 2) ἐν φρ. χροῖανῆρικὴ μέρα ἄ. χροῖανῆρα μέρα, χροῖανῆρος β.λ.λ.2)' 3) τὸ οὐδ. χροῖανῆτικο ὡς οὐς, ὁ ἐτήσιος μισθός ἢ τὸ ἐτήσιον μισθῶμα.

χρoνίζω |χρόνος) κ. μον., νεωτ. κ. δημ., μέλλ. χροῖνιά, ἄορ. ἐχρόνιασ |Θουκ.6,491 κ. παθ. ἄορ. ἐχρόνιασθη |Αἰσχ.Χο.957, Ἄνδοκ.3,27), παρακ. κε-χρόνιακᾶ |Ἀριστλ.Ρητ.2,3,12, Πολυδ.33,16,6, Γαλ. |Γλαύκ.2) κ. παθ. παρσι. κεχρόνιασμα |Πολυδ.6,28), Δασπανᾶ χρόνον, διατριβῶν: Ἦρ.3,61 Καμῖση δὲ τῷ Κύρου χροῖνίζοντι περὶ Ἀγυτων' 2) διαμένω ἐπὶ μακρῶν χρόνων, διαρκῶ πολὺν καιρὸν: Αἰσχ.Ἄγ. 847 τὸ μὲν καλῶς ἔχον ὄντως χροῖνίζον εὐ μενεῖ βουλευτέον, Ἀριστλ.Ζ1,3,22,3 χροῖνίζει ἐν τῇ ὀ-στέρῃ, αὐτ.4,10,4 ἄν χροῖνίζωσι, Θεοφρ.Φαῖτ.4, 11,3 χροῖνίζοντες τοῦ πυροῦ ἐν ταῖς ρίψαις δι' ὀ-λιγιότητα, Διόδ.2,27 χροῖνίζουσι τῆς πολιορκίας, Σχόλ.Ἰλ.Β 844 χροῖνίζοντος τοῦ πολέμου' || κ. παθ. ἐπιμηκύνομαι, παρατείνωμαι: Αἰσχ.Ἐπτ.54 τῶνδε πίστις οὐκ ὄκνηψ χροῖνίζεται, Ἄνδοκ.3,27 ἔκ γὰρ τοῦ πολέμου χροῖνασθέντος Κόρινθον ἔλειν προσδοκῶσι, Ἀριστλ.ἨΝικ.9,5,3 χροῖνο-μένην β' ἐθνοῖσι καὶ εἰς συνθήβαν ἀφικνούμενον γίνεσθαι φίλιον, Διον.Ἄλ.3,6 ἐν ταῖς πολυανθρώ-ποις καὶ χροῖανῆσι συνημοσίοις, Ἀριστεῖδ. Λόγ.1,356 χροῖνίζουμένης τῆς διατριβῆς: 3) παθ. αὐξάνομαι, ἠλικιοῦμαι, γηρᾶσκω: Αἰσχ.Ἄγ.727 αὐξήνομαι, ἠλικιοῦμαι, γηρᾶσκω: Αἰσχ.Ἄγ.727 χροῖνασθεῖς δ' ἀπέδειξεν ἦθος τὸ πρὸς τοκέων

4) μτ. κατηγορ. μτχ. έξακολουθώ έπιν πλδλ νά πράττω π: Πλάτ.Φαίδρ.255B δταν δέ χρονίζη τοούτο δρών και πλησιάζη μετά του άπτεσθαι έν τή γυμνασίαις· 5) έπί νόσων, γίνονται χρόνιος: 'Ιππ.Άφορ.1248 δσα δ' άν διαμενή τοίσι παιδίοις· πάθεα, και μη άπολυθή περι τό ήθάσκειν, . . χρονίζεις είωθε, Γαλ.Γλαύκ.1 χρονίζοντα έλκη και πεπαλαιωμένα και κακοήθη, αύτ.2 ει μη πάυη κεχρονικότες είνεν ό έρρηγτες' || κ. μέσ.: αύτ. Γλαύκ.2 χρονίζομένων έλκύν μήτε γλυκεί λυειν τούς κυκλίσκουσ· 6) έπί σίνου, παλαιούμαι, γίνομαι παλαιός: 'Αθην.1,33A ό δέ τούτων πεπαλαιωμένος και κεχρονικώς φαρμακώδης ών καρπό λίαν ταχώς· 7) κ. νεώτ. κ. δημ. χρονοτριβή, άργοπορώ, βραδύνω άδικαιολογήτως και άνωφελώς, χρονιάζω, χασομερώ: Αλαξ.Αγ.1356 χρονίζαμεν γάρ, αύτ.Χο.64 τά δ' έν μεταχυλίω σκότου μένει χρονίζοντα βρούε, Θουκ.6,49 ήν δέ χροιση πριν ές όθιν έλθειν, αύτ.Β.16 ώς δέ έχρονίζε, καθήρουν αύτοί τό τείχεσ, 'Αριστλ.Ρητ.2,3,12 έτι κεχρονικότες και μη ύπόμιοι τί όργή όντες, Πολύβ.33,16,6 κεχρονικώς έν Ρώμη, Δίων Κ.37,13 ώς ούτε δι' έαυτού άνηλκαστο και πέρα του καιρού χρονίζεις έδόκει, Δίων Κ.2,159 άποδημία δεσπότου χροισάναςτοσ Ικανή διαφθειραι την μεγιστην ούσαν, χροισίζων πολυ άι διαπραγματεύσεις· κ. μτ. άπορφ.: ΚΔ Ματθ.24,48 άνάν δέ έτη ό κακόσ δουλόσ . . χρονίζεις ό κύριοσ μου έλθειν, αύτ.Ματθ.25,5 χρονίζοντασ δέ του νυμφίου ένύσταξαν πάσαι και εκάθευδον· 8) ρηματ. π. χρονισμός, χρονιστόσ, χροισάτέον.

χροινικά (τά) ούδ. πληθ. του έπιθ. χρονικός, κτ. όνομαστ. έν. τό χρονικόν βλ.αε.
χροινικογράφος ίδι νεώτ. κ. δημ. ό γράφω/ χρονικά, χρονογραφήματα, ό χρονογράφος.
χροινικό(ν) (τό) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. κ. κτ. πληθ. χρονικά άφήγησισ Ιστορικών γεγονότων κατά την χρονολογικήν μόνον σειράν γινόμενή, άνεξαρτήτως τής έσωτερικήσ αυτών σχέσεωσ· πρβλ. χρονικός2)· τό χρονικόν του Μορτώσ (ή έμμετροσ διήγησισ τής καταλήψεωσ τής Πελοποννήσου υπό τών Φράγκων)· 2) ίδια όνόματοσ χρονογραφία: Πάριον - πασαγλίον χρονικόν· πρβλ. χρονικός2).
 3) είδ. έν τή δημοσιογραφία, σύντομον οχόλιον έφημερίδοσ επί τινος τών γεγονότων τής ήμέρασ, άρθροίδοσ· || κτ. πληθ. τίλοσ στήλησ έφημερίδοσ, όπου αναγράφονται συντόμως είδήσεισ τής ήμέρασ, φήμαι, κρίσεισ γεγονότων· 4) κ. κτ. πληθ. περιοδικά δημοσιεύματα έπιστημονικώ ήδρμάτωσ ή σωματείου.

χροινικός-ή-όιν) μτγν., μον., νεώτ. κ. δημ. ό άνήκων ή άναφερόμενοσ εις τόν χρόνον, ό του χρόνου: Πλούτ.Σόλ.27 λόγον ένδοξον ούτω . . ού μοι δοκώ προήσασθαι χρονικοίσ τισι λεγομένοσι κανόσιν, - μέγα χρονικόν διάστημα· || όμ. αι χρονικά ώς ούσ. Ιγροφαίη: Διον.Άλ.Ρωμ.1,8 σχήμα άποδιδωμι τή πραγματεία . . ού ταισ χρονικαισ παραπλήσιον, άσ εξέδωκασ οι τασ Ανθίδωασ πραγματευέμενοι· 2) τά χρονικά ώς ούσ. βιβλία Ιστορικά: Πλούτ.Θεμ.27 τοίς δέ χρονικοίσ δοκει μάλλον συμφέρεσθαι ό Θεουκιδήσ, και περ ούδ' αύτοίσ άτρέμα συνταττομένοισ, Λουκ. Μακρ.6β.22 ώς 'Απολλάδωρωσ οι τασ χρονικοίσ Ιστορει· πρβλ. χρονικόν· 3) μον. κ. νεώτ. τό χρονικόν ώς ούσ. βλ.αε· 4) μτγν., μον., νεώτ. κ. δημ. γραμμ. ό δηλωτικός χρόνου: Εύστ.72,45 χρονικήν αξήσιν, - χρονικός σύνδεσμοσ Ιό χρησιμεύω, δλωσ είσάγη προτάσεισ δηλωάσασ χρόνον, οίον δε, όπότε, ήνικα, έπει. έπειδή κτ.η.ι., - χρονική προτάσεισ ίδευτερεύουσα ή ύποτελεισ προτάσεισ δηλοΰσαι τόν χρόνον καθ' όν ένέγето

ή θα γίνη τό υπό τής κυρίασ προτάσειωσ δηλοΰμενοι· - χρονικόν έπίρρημα - προσειρισμός.
χροινικός έπίρρ. μτγν., μον., νεώτ. κ. δημ. έν άνοφ. πρόσ τόν χρόνον, έν σχέσει πρόσ τόν χρόνον: Γρηγ.Νύσσ.1,224A γενέσθαι χρονικός, Θεοδόσ, έν ΑΒ 1010,6 τήν άρχην αδέρουσα χρονικός ή συλλαβικός, αύτ.1016,12 άρχουσαν εκτίμωντα χρονικός ή συλλαβικός, Δαριασκ.1,228D, Σχόλ.'Ικ.Α.590 κατ' άρχασ ούδπω τής του πυρόσ χρήσεισ έπιπολεάσασ ή άνδρωμαι χρονικός χαλκός τισιν άργάνοισ . . έπεικλύσαντο τούσ από τών μετεώρων φερομένοισ σπινθήρασ, ΕΜ330,6 χρονικός μεγεθύνεσθαι, - τά άρχαιολογικά εύρήματα καθωρίσθησαν τοπικώς και χρονικός· 2) νεώτ. κ. δημ. δι' ολόκληρον τό έτασ, έπί έτησίφ μοθώ, με τό χρόνο: νοικισασα τό σπιτ χρονικός, - τόν πληρωμένοσ χρονικός.

χρόνιος-ον κ. -α-ον [χρόνοσ] κ. μον. κ. νεώτ., συγκρ. -ώτεροσ κ. ύπεροσ. -ώτατοσ ό μετά μακρόν χρόνον, ό όφέ γεγόμενοσ, έρχόμενοσ, ό βραδύων· 'Ηα. 'εχρόνιος· μετά πολύν χρόνον': 'Οδ.Ρ.112 ώς έτε πατήρ έόν υιόν έλθόντα χρόνιον νέον έλλοθεν, Κρατιν.Τροφών.10 χρόνια μόν ήκει, Αλαξ.Έπ.706 λήματοσ έν τροπαίω χρονοφ, Σοφ.Φιλ.1446 ώ φθέγμα παθειών ήμοί κρημώσ χρονίόσ τή φανείσ, αύτ.ΟΚ.441 πόλισ βίη ήλιανόσ κ' έκ γήσ χρόνιον, 'Αριστλ.Θεσμ.912 ώ χρομόσ έλθών σής άμαρτίασ ές χέρασ· 2) ό έπί πολύν χρόνον μέλλων να διαρκέσ· Σοφ.Φιλ.600 έν γ' είχον ήδη χρόνιον εκβεδληκότασ', αύτ.ΟΚ.441 τό τνική ήδη τοϋτο μέν πόλισ βίη ήλιανόσ κ' έκ γήσ χρόνιον, Εϋρ.Όρ.485 βεβαδρόρωσα, χρονοσ έν έσ· βαρβάροισ, ούτ.ΙΑ.1079 χρονοσ άπόντα κάκλεσιπότα στέγασ, ούτ.Κύκλ.249 χρόνιοσ εϋμ' άπ' άνδρώπων βοράσ· 3) κ. νεώτ. ό διαρκών έπί πολύν χρόνον, ό έξακολουθών έπί μακρόν, ό διαρκής, ό χρονίζων: Πινδ.Π.3,204 άρετά σοισαισ χρόνια τελέθει, Εϋρ.Φοίν.14 έπει δ' άπαισ ήν χρόνια λέκτρα τών· έχων έν δώμασιν Ιό έπί μακρόν έγγαρωσ, 'Αριστφ.Βάτρ.347 χρονοσ έ- τών παλαιών νειματούσ, Θουκ.1,141 χρόνιοσ πόλεμοσ, ούτ.5.73 οι έν ταισ Λακεδαιμονιαί μεχρί μόν του τρέφαι χρόνιοσ τάσ μάχασ και βεβαίουσ τώ μέναι ποιοϋνται, Πλάτ.Νόμ.855B δεσμοίσ τήσ χρονίοσ και έμφανεσίσ και τισι προηλακισμοίσ καλόζειν· κ. συγκρ.: Πινδ.Ν.4,10 ρήγμα δ' έρμώτων χρονωτέρονον βιοτείοσ, Πλούτ.Λουκ.7 όνειδιζόμενον ώς ελάτω παραδύσαντα τοίσ πασαι τήν βασιλείαν ή παρέλαβε, μείζω μόν ούν είπειν, δσφ χρονωτέραν κ. ύπεροσ: Πινδ.Ο.4,16 χρονωτάτονον φάσ άρετάν· || τό ούδ. πληθ. χρόνια έν έπυρρ. σημ. χρονίωσ: Εϋρ.Όρ.152 χρόνια πασών εύνόζεται· 4) έπί φυτών, ό ζων έπί πολλά έτη, ό διαρκών πολλά χρόνια, άνθίθ. έπέτειοσ: Θεόφρ.Φι.1,1,9 φυτά χρόνια· κ. συγκρ.: αύτ. Φι.1,1,9 χρονωτέρα ταισ ρίζαισ· 5) ό βραδύων έπί πολύν χρόνον: Αλαξ.Αγ.149 μη τινασ άντιπνόωσ Δαναίοσ χρονίασ έγενήθεσ άπλοίοσ τεύθεισ, Σοφ.Φιλ.1449 μη νυν χρόνιοσ μέλλετε πράσειν, Εϋρ.Ίων.1615 άει ποτε χρόνια μόν τά τών θεών πως, εις τέλος δ' ούκ άσθενη, αύτ. άπ.224 δικά χρόνιασ· 6) κ. μον. κ. νεώτ. Ιατρ. έπί νόσων, ό βραδέωσ έξελικασόμενοσ και διαρκών έπί μακρόν χρόνον, άνθίθ. όξύσ: 'Ιππ.Άφ.1246 χρονίωσ νοΰσων νόνοσ μόν πολύσ, χρόνοσ δέ μακρόσ συντήξεισ, και όδέσθαισ ή άλθεεισ, Διοσκ.1,102 χρόνιασ βήχεισ, 'Αμμων.48 έλακασ έπί χρόνιον πάθοσ μόνον, Γεωπ.12,17,4 τράματα νέα και χρόνια, - χρόνια άρθροίτισ - βλαυορροία· 7) μτγν. έπί τής έμψυχοσ ροήσ, ό καθυστερόων· Γαλ. 'εχρόνια καταμήνια' δσα τής ειθισμένησ ύστερζεισ περιόδοσ· 'Ιππ.Άφ.36 γυναικί καταμήνια

χρόνια και μη κατά τὰ αὐτὰ ἰόντα, καθάρσιος δεῖσται σημαίνει.

Χρονοίτης-πος |ή| μτγν. μακρὸ διάρκεια, πολυχρονοίτης, ἀργοπορία : Θεόδωρ. Φι9,14,2

Χρονοῖμαι-όμαι μέσ. ἀποβ., παθ. ἀόρ. ἐχρο-νίσθην, διαρκῶ μακρὸν χρόνον, γίνομαι χρόνιος : Ἰνπ.ΒΙ7Η οἷσι ἄν ἀμεληθεῖσι χρονωθῆ και ὀδυ-νώδεις τὸ χωρίον γένηται.

Χρονίσκος |οί| μτγν. ὄποκορ. τοῦ χρόνου, μικρὸν χρονικὸν διάστημα : ΠΔ Μακκ.2,1,1 μετ' ὀλίγον παντελῶς χρονίσκον [κωδ. χρόνοι.

Χρονισμός |οί| [χρονίζω] μτγν., μον. κ. νεώτ. τὸ χρονοῖναι, ἢ ἐπὶ χρόνον παραμονὴ ἐν τινι τόπῳ : Πολύβ.1,56,3 πρὸς ἀσφάλειαν στρατοπέδων και χρονοισμῶν 2) ἡ ὀδικοιολόγητος ἀργοπορία, ἢ χρονοτριβή, βραδυότης, χρονοῦρι : Διον. Ἀλ.Ρωμ. 4,45 τὸν τοῦ Ταρκινίου χρονοισμῶν, αὐτ.6,52 τῶν χρονοισμῶ και τῆ μελλήσει τῶν ἐλευσομένων συμμάχων, Ἀγμ. Ὀνειροκρ.159,24, Μύλλ.ἀν.2,39,26

δυνάμεις οὐδὲ ἰσχύος ἐκ τοῦ χρονοισμοῦ προσ-λαμβανούσας 3) μον. ἢ πρὸ τῆς ἐλεύσεως τοῦ Χριστοῦ χρονική περίοδος : Φώτ.Βιβλ.310,4 «χρονοισμὸν φράσας τὸ πρὸ τῆς παρουσίας διά-στημα τοῦ Χριστοῦ».

Χρονιστός-ή-όν [χρονίζω] μτγν. ὁ χρονοῖναι, ὁ βραδυῖναι ἐπὶ πολῷ, ὄθ. ὁ φθῆ γενομένος : Χρυσ. ἐν Αἰλ.ΠΙ 3,43 Δίκης τέλος οὐχὶ χρονοιστόν.

Χρονίται |οί| μτγν. ὄνομ. διδομένη ὑπὸ τῶν αἰρετικῶν Εὐνομιανῶν εἰς τοὺς ὀρθοδόξους, οἱ ἀπὸ πολλοῦ χρόνου ὑπάρχοντες, οἱ τῆς παλαιᾶς πί-στεως : Ἄετ. Ἐπιστ.π. Ἀθανάσ.2,192 ἐν καιρῷ τοῦ ἐπενεχθέντος ἡμῖν διαγμοῦ ὑπὸ τῶν Χρονιτών.

Χρονίως ἐπίρρ. κ. νεώτ., σύγκρ. -ώτερον, διὰ μακροῦ χρόνου : Ἐπιγρ. οὐκ ἐπὶ δὴ μάτηρ σε, Φι-λόθευε, δέξαστο χερσὶν σάν ἐρωτᾶν χρονώς δι-φιβαλοῦσα δέρην, Ἀριστλ.Γεν.Φθορ.1,10,3,Θεόδωρ. Ἰδρ.22 οἱ μὴ χρονώως παιοῦμενοι τὰς ἀφιδρώ-σεις, Ἰνπιατρ.88,11 χρονώως ἀγῶναι, αὐτ.228,31 στὰν χρονώως χρονώως κ. σύγκρ. : Πινδ.Ν.4,10 ἤημα δ' ἐργμάτων χρονώωτερον βιοτεύει.

Χρονοῦρχης |οί| μον. ὁ χρονοκράτωρ βλλ. : Ψελ.43 ὁ χρονοῦρχης, ὁ τετραῦρχος δαίμων.

Χρονογνώμων-ανος |οί| νεώτ. εἶδ. ἐν τῇ ψυχολο-γίᾳ, ὄργανον τῆς πειραματικῆς ψυχολογίας, χρη-σιμεῖον πρὸς ἐξέτασιν τῆς ἰκανότητος τοῦ ἐκτι-μᾶν διαφορὰς μικρῶν χρονικῶν διαστημάτων ἢ διαφορὰς ρυθμῶν.

Χρονογραφείαν |τὸ| μον. βιβλίον χρονολο-γίας, χρονογραφία : Γεώργ.Σύγκ.35D ἐν τῇ ἀνα-κεφαλαίωσει τοῦ χρονογραφείου αὐτοῦ . . . ἐπὶ ἐσπάρῃ, αὐτ.36D τῆ τοῦ χρονογραφείου αὐτοῦ ὀμάδῃ, αὐτ.51B φέρεται παρ' Αἰγυπτίους παλαιὸν τι χρονογραφείαν, αὐτ.68D.

Χρονογράφημα-ατος |τὸ| [χρονογραφῶ] νεώτ. κ. δημ. λογοτεχνικὸν εἶδος ἐλαφροῦ χαρακτῆ-ρος ἐν πεζῷ λόγῳ, πραγματευόμενον ζητήματα κοινωνικῆς καὶ ἐπίστε πολιτικῆς ἐπισημοτρότητας.

Χρονογραφία |ή| μτγν. κ. νεώτ. συνήθ. κτ. πλῆθ. ἡ περιγραφή και ἡ μελέτη τοῦ χρόνου ἐν ἀσέσει πρὸς τὰ ἐν αὐτῷ γίνομενα, ἢ συγγραφή χρονικῶν βιβλίων : Πολύβ.5,33,5 οὐδ' ἐφ' ὅσον οἱ τὰ κατὰ καιροῦς ἐν ταῖς χρονογραφίαις ὑπονηματιζό-μενοι τυπικῶς εἰς τοὺς τοίχους, Σκύμν.23 χρονο-γραφίαν στοιχοῦσαν ἀκρι τοῦ νῦν βίου, Διον. Ἀλ. Ρωμ.1,7 ἐν ταῖς ἑλληνικαῖς χρονογραφίαις, αὐτ. 1,74,αὐτ.7,1 ὁ πρῶτος ἐν ταῖς χρονογραφίαις τοῦ-το καταχωρίσας, Εὐα. Ἐκκλ. Ἰστ.215Α 2) νεώτ. ἀφήγησις, περιγραφή ἱστορικῶν γεγονότων κατὰ χρονολογικὴν σειράν, ἄ. χρονοικῶν 3) νεώτ. εἶδ. ἐν τῇ δημοσιογραφίᾳ, ἢ οὐνταξίς χρονογραφη-μάτων, τὸ ἔργον τοῦ χρονογράφου ἐφημεριδίου 4) νεώτ. φυσ. ὁ δι' εἰδικῆς συσκευῆς προσδιορι-

σμός ἐνεργείας τίνος, οἷον τῶν παλμῶν τῶν δια-πασῶν εἰς ὠρισημένον χρόνον.

Χρονογραφικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀνα-φερόμενος εἰς τὴν χρονογραφίαν, ἢ τὸν χρονο-γράφον ἢ τὸ χρονογράφημα βλλ. : χρονογραφική ἐκδῆσις γεγονότων.

Χρονογραφικός ἐπίρρ. νεώτ., δημ. -ά εἰ-δησογραφικῶς, ἀνευ βαθύτερας αἰτιολογίας ἢ ἐρμηνείας ἡ ἀχολίον : ἡ εἰδήσις ἐδημοσιευθῆ χρονογραφικῶς.

Χρονογράφος |οί| μτγν., μον. νεώτ. κ. δημ. ὁ κοταγράφων τὸν χρόνον, τὰ συμβαίνοντα ἐν τῷ χρόνῳ, ὁ συγγράφων συγγράμματα χρονικά βλλ. : Στράβ.1,29 ὅτι δ' οἶδεν αὐτούς, οἱ χρονογράφοι δηλοῦσιν ἢ μικρὸν πρὸ αὐτοῦ τὴν τῶν Κυμμε-ρίων ἐφοδῶν ἢ κατ' αὐτὸν ἀναγραφόντες, Λοικ. Ἀλέξ.6 καινωνήσας Βυζαντίω τινὶ χρονο-γράφῳ τῶν καθιέντων ἐς τοὺς ἀγῶνας, ΨΧρυσ. 10,986ε, Ἀγαθ. Ἰστ.274,12 ἀκολοθηθέντες τοῖς Περσικοῖς χρονογράφοις 2) νεώτ. συνήθως ὁ γράφων χρονογραφήματα βλλ. ἐν ἐφημεριδί-3) νεώτ. ἄστρον. ὄργανον χρησιμεῖον πρὸς ση-μείωσιν τοῦ χρόνου ἀστρονομικῆς τινος παρατη-ρήσεως μετὰ πάσης δυνατῆς ἀκριβείας 4) νεώ-τ. εἶδ. ἐν τῇ ψυχολογίᾳ, ὄργανον χρησιμοποιοῦ-μενον πρὸς ἀναγρῶσιν ἐπὶ κυμογράφου ἐκσι-στην χρονικῶν διαστημάτων μεταξὺ δύο ἢ πλείο-νων ἄλλεπαλλήλων ψυχικῶν γεγονότων 5) νεώτ. στρατ. ὄργανον χρησιμοποιοῦμενον πρὸς ἀκριβῆ μέτρησιν τῆς χρονικῆς διαρκείας τῆς ἀντιστοι-χούσης εἰς κατὰ τὸ μῶλλον ἢ ἥττον μικρὰ τμήμα-τα τῆς τροχιάς τοῦ βλήματος 6) νεώτ. εἶδ. ἐν τῇ ὠκεανογραφίᾳ, ὄργανον χρησιμοποιούμενον εἰς τὸς ἠεροβόλους πρὸς μέτρησιν τῆς βροχυτά-της διαρκείας χρονικοῦ διαλείμματος.

Χρονογραφῶ-έω μον., νεώτ. κ. δημ., ἀόρ. ἐχρο-νογραφῶσας, γράφω χρονογραφίαν, εἰμο χρονο-γράφος, συντάσσω ἱστορικὰ βιβλία : Τζέτζ Χιλ. 12,718 ὡς και αὐτὰς που ἐγραψα χρονογραφῶν ἰάμβους, ΚΜανασα.Χρον.21 πολλῶν ἱστορησάντων και χρονογραφησάντων 2) νεώτ. κ. δημ. συν-τάσσω χρονογραφήματα ἐφημεριδίου 3) νεώτ. μετῶ δια χρονογράφου βλλ.31,41,51 κ.61 4) ρη-μοτ. π. χρονογράφημα.

Χρονοκάρδιον |τὸ| ἔσφ. γρ. τοῦ κλονοκάρδιον βλλ. : Ὀρφ. Ὑμν.18,18.

Χρονοκρατορία |ή| Ἐπιγρ. τὸ χρονοκρατο-ρεῖν, τὸ δεσποῖεν τοῦ χρόνου.

Χρονοκρατορῶ-έω Ἐπιγρ. ἄστρον. κ. χρονο-κρατῶ δεσποῖω τοῦ χρόνου.

Χρονοκρατῶ-έω Ἐπιγρ. ἄστρον. ἄ. χρονοκρα-τορῶ βλλ.

Χρονοκράτωρ-ορος |οί| μτγν. ἄστρολ. ὁ δε-σποῖων τοῦ χρόνου, ὁ χρονοῦρχης : Πρόκλ.Τε-τραβ.290 αἱ καθολικαὶ χρονοκράτορες.

Χρονολάβες-ον μτγν. ὁ λαμβάνων, μετρῶν τὸν χρόνον : Πρόκλ. Ὑποτ.107,2, αὐτ.108,9 ὑδρολογίου χρονολάβου.

Χρονολήρας-ον ἔσφ. γρ. ἀντὶ κρονόληρος βλλ.

Χρονολῶγι |τὸ| δημ. ἢ χρονολογία βλλ.2).

Χρονολογία |ή| μτγν., νεώτ. κ. δημ. ἡ ἀρίθμη-σις τοῦ χρόνου : Πλούτ.Περ.18 ἰάμφι 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ ὄρισμός τοῦ χρόνου γεγονότος τίνος ἐν ὁχέσει πρὸς ἄλλο γεγονός φυσικὸν ἢ ἱστορικὸν μεγάλης σπουδασιότητος, οἷον κατ' ὀλυμπιάδας ἀπὸ τῆς νίκης τοῦ Κροσίου, ἢ κατ' ἐτη ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, ἢ παρὰ τοῖς Τούρκοις ἀπὸ τῆς φυγῆς τοῦ Μωάμεθ εἰς Μεδίαν || τὸ ἔτος και ἡ ἡμερομηνία ὠριωμένου γεγονότος :

εἰναὶ ἀγνωστος ἢ χρονολογία τῆς γεννήσεως τῆς συζύγου τοῦ, - χρονολογία λεπτομερῆς 3) νεώ-τ. ἡ ἐπιτόμη ἢ ἀσχολουμένη περὶ τὴν μέτρησιν

και διαίρεισιν τοῦ χρόνου τῶν κοσμικῶν, φυσικῶν ἢ ιστορικῶν συμβάντων· ἡ ἱστορία ἀνευ τῆς χρονολογίας θὰ ἦτο ἐπιστήμη ὅλως σκοτεινὴ καὶ συγκεχυμένη· 4) συνεκδ. ἢ ἀναγραφὴ τοῦ ἔτους καὶ τῆς ἡμερομηνίας ἐπὶ ἐγγράφου πινός· πᾶν ἐπισήμον ἐγγράφον δέον νὰ φέρῃ χρονολογία·ν· ἢ ἐπιστολὴ δὲν φέρει χρονολογία.

χρονολογικός-ἡ-ἀν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν χρονολογία, ὁ ἀφορῶν τὴν χρονολογία· ἀφηγοῦμαι τὰ γεγονότα κατὰ χρονολογικὴν σειράν [κατὰ τὴν φυσικὴν διαδοχὴν χρονικῶν περιόδων], - χρ- πίναξ· || κ. ἐπιρρ. -ῶς.

χρονολόγιον (τό) νεώτ. ἀστρουν. συλλογὴ ἀστρνομικῶν πινάκων, παρεχόντων τὰς θέσεις τῶν ουρανίων σωμάτων, τὰς ὥρας τῶν φάσεων διαφόρων φαινομένων, ποικίλα στοιχεῖα ἀφορῶντα εἰς τὸ ἠλιακὸν σύστημα καὶ τοὺς ἀπλανεῖς, ὡς καὶ βοηθητικῶς πίνεσκα χρησίμου εἰς τοὺς ἀστρνομικοὺς ὑπολογισμοὺς, ἀ. ἀστρνομικὴ ἐφημερίς.

χρονόλογος (ὁ) νεώτ. ὁ καταγινόμενος εἰς τὴν ἐξάκριθσιν τῆς χρονολογικῆς σειράς τῶν ιστορικῶν γεγονότων.

χρονολογῶ-ἔω νεώτ. κ. δημ., ἀόρ. ἐχρονολόγησα, παθ. ἀόρ. ἐχρονολογήθην, μτχ. παθ. παρρακ. χρονολογημένος, ὀρίζω, σημειῶ, ἀναγράφω τὴν χρονολογικὴν γεγονότος, ἐγγράφω κττ.· χρονολογῶ πάντοτε τὰς ἐπιστολάς μου [θετὴ τὴν ἡμερομηνίαν]· || παθ. ὀρίζομαι, προσδιορίζομαι χρονικῶς· χρονολογεῖται κατ' ὀλυμπίδας· 2) παθ. ἀρχομαι ὑπολογιζόμενος ἢ ἀριθμοῦμενος, ὕψιστομαι ἀπὸ ὀριωμένης ἐποχῆς· χρονολογεῖται ἀπὸ τῆς ἐπαναστάσεως.

χρονομέτρης (ὁ) νεώτ. ὁ τεταγμένος νὰ καταμετρήῃ διὰ τὸν χρονομέτρου τὴν ἀκριβῆ χρονικὴν διάρκειαν ἐκάστου τῶν ἀθλητικῶν ἀγωνισμάτων.

χρονομέτρησις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ χρονομετροῦ, ἢ διὰ χρονομέτρου ἀκριβῆς καταμέτρησις διαρκείας πινός.

χρονομετρία (ἡ) νεώτ. ἡ ἀκριβῆς μέτρησις τοῦ χρόνου διὰ καταλλήλων μεθόδων καὶ ὀργάνων.

χρονομετρικός-ἡ-ἀν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν χρονομετρίαν ἢ τὸ χρονομέτρον ββλ.· χρονομετρικὰ ὀργανα· || κ. ἐπιρρ. -ῶς.

χρονομετρον (τό) νεώτ. κ. δημ. ὠρολόγιον ἀκριβομετρικόν, χρησιμοποιούμενον διὰ τὴν μετὰ πάσης δυνατικῆς ἀκριβείας μέτρησιν τοῦ χρόνου· 2) νεώτ. μουσ. ὁ μετρονόμος ββλ.

χρονομετρῶ-ἔω νεώτ. μετρῶ τὸν χρόνον, προσδιορίζω ἀκριβῶς χρονικὴν τὴν διάστημα διὰ τοῦ χρονομέτρου· 2) ρηματ. π. χρονομετρήσις.

χρονόπαιππος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος ξυλωδῶν ἀνεπτυγμένων ποδῶν.

χρόνος (ὁ) κ. μων. νεώτ. κ. δημ., δημ. κτ. πλθθ. οἱ χρόνοι κ. τὰ χρόνια ββλ., διάρκεια φαινομένου, ἐνεργείας ἢ καταστάσεως λογιζομένη ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως αὐτῶν, ὁ καιρὸς· Ἀριστλ. Φυσ. 4, 11, 12 σὺ χρόνος ἀριθμὸς ἐστὶ κινησεως κατὰ τὸ πρότερον καὶ τὸ ὕστερον ἀριθμὸς, οὐχ ὁ ἀριθμοῦς μὲν ἀλλ' ὁ ἀριθμοῦμενος· Πινδ. Ο 231 τῶν δὲ πεπραγμένων ἀποιήτων οὐδ' ἂν χρόνος δύναται θεῶν ἀπαντ' ἀπήμων τὸν δι' αἰῶνος χρόνον, αὐτ. Εὐρ. 898 πρόναξ χρόνος, Σοφ. ΟΚ 618 μυρίαὶ ὁ μύριος χρόνος τεκνοῦται νύκτας ἡμέρας τ' ἰών, αὐτ. Αἴ. 646 ἀπανθ' ὁ μακρὸς κἀναριθμητος χρόνος φύει τ' ἀθλα, Θουκ. 1, 30 τὸν χρόνον τὸ πλείστον, Ξεν. Σμ. 2, 4 χρόνον πολλοὺ δέονται, αὐτ. Λοκ. 1, 5, Δημ. 1357 ἦν θεὸς ὁ χρόνος οὗτος, ὦ ἄστελας μὲν ἦν ἀρχὴν Ἀθῆναι, ὁ καιρὸς δὲ, ἐν ᾧ ἐπολεμετῶ ὑμεῖς πρὸς τοὺς Λοκεδαίμονι-

ους τὸν ὕστερον πόλεμον, - πολλὸς χρόνος καταναλώθη εἰς ἀσκόπου συζητήσεως - ἀπουσίαζα ἀπὸ πολλοῦ χρόνου· || κτ. οἱτ. χρόνον ἐν ἐπιρρ. σμ. ἐπὶ τινι καιρῶν, μακρὸν ἢ βροχόν·

Ἰλ. 3 206 ἦδη γὰρ θηρῶν χρόνον ἀλλήλων ἀπέχονται εὐνήσι καὶ φιλόδοτοι, αὐτ. Ο 311 βέλτερον ἢ ἀπολέθεται ἔνα χρόνον ἢ βιώωντα ἰάμεως, ἀπαξ διὸ παντός, αἰφνης, αὐτ. Γ 157 ἐπαι οὐκ ὀλίγον χρόνον ἔσται φύλοπις, Ὀδ. Δ 599 σὺ δὲ με χρόνον ἐνθάδ' ἐρύκεις, αὐτ. Γ 295 ἐνθα καθεζόμενος μεῖναι χρόνον, αὐτ. Α 161 ἐνθάδ' ἰκάνεισιν νηῖ τε καὶ ἐτάροισι πολλὸν χρόνον, Ἦρ. 1, 175 οὔτοι τῶν περὶ Καρίην ἀνδρῶν βοῦλοι τε ἀντέσχον χρόνον Ἀρπάγω, αὐτ. 7 223 ἐπισχῶν χρόνον ἐς ἀγορῆς κοὺ μάλιστα πληθῶρων πρόσσον ἑσπίετο, Θουκ. 2, 18, αὐτ. 2, 23 χρόνον ἐμμένοντας ἐν τῇ Ἀττικῇ, αὐτ. 4, 73 χρόνον ἐπισχόντας· || πολλῶν ἢ οἱτ. χρόνον παρελείπει ἐν ταῖς φρῶν τὸν ἀεὶ, τὸν ἐπιπροσθεῖν, τὸν ὕστερον κττ.· Σοφ. Ἰλ. 1075 τὸν ἀεὶ πατρός δαιδαία στενάχουσι· ὅπως ἀ πάνδυτρος ἀπῶν· || κ. κτ. γενικ. χρόνον·

Ἦρ. 4, 155 χρόνον δὲ περιπύοντος ἐξεγένετο ὁ παῖς Ἰσχύφωρος καὶ τραυλὸς [ἐνθ' ὁ καιρὸς περνούσει], αὐτ. 3, 134 καὶ ταῦτα ὀλίγου χρόνου ἔσται τελευτέμενα [ἐντός ὀλίγου, ταχέως], Αἰσχ. Ἀγ. 278 ποῖον χρόνον, Σοφ. ΟΚ 397 βροχὸν κοῦχ μύριον χρόνον, αὐτ. Ἰλ. 4, 78 μέτεσι, . . οὐ μακροτ χρόνου, αὐτ. Ἰλ. 817, Ἀριστοφ. Πλ. 98 πολλοῦ . . οὐχ ἔδρακα πᾶ χρόνου, αὐτ. Ἀγ. 83 ποῖον χρόνον [ἐπὶ πόσον καιρῶν], Θουκ. 1, 10 προελθόντος πολλοῦ χρόνου, Διδδ. Σ 20, 109 ἔπειτα χρόνον γενομένου, καὶ τῶν ἐργων ἦδη συντέλειαν λαμβανόντων, Αἰλ Ζ 1 4, 45 ταῦτα μεν χρόνον πρὸς ἀλλήλα ἐπρήνουν ἄγειν· || κ. κτ. ὅστ. μτ. ἢ ἀνευ τοῦ ὄρθρου, με τὸν καιρῶν, ὀφέ, ἐπὶ τέλους· Ἦρ. 1, 80 χρόνῳ δὲ πούσων ἀμφοτέρων πολλῶν ἐτραπῆτο ὁ Λυδοί, αὐτ. 1, 176 Πηδασεες μὲν νυν χρόνῳ ἐξαιρέθησαν, Αἰσχ. Ἀγ. 126 χρόνῳ μὲν ἄρχη Πριάμου πόλιν ἄδα κέλευσθαι, αὐτ. Ἀγ. 463, αὐτ. Χο 651, Ἀριστοφ. Νεφ 67 εἶτα τῷ χρόνῳ κοινή ἐξυβέθημεν καθέμεθα Φειδιππίδην, αὐτ. Νεφ. 1242 ἢ μὴν σὺ τοῦτων τῷ χρόνῳ δῶσεις δίκην, Πλάτ. Ἐπιστ. 325Α χρόνῳ δι' οὐ πολλῷ πάσα μετέπεσεν ἢ τότε πολιτεία, Ἀντιφ. 139, 31 δότε τι τῶ χρόνῳ κ. μτ. τοῦ ἐγκλιτικοῦ ποτὲ· Πινδ. Π 4, 160 τάν ποτε καλλίσταν ἀπόγκασαν χρόνῳ ποτὲ νᾶσον, Ἦρ. 9, 62 ὡς δὲ χρόνῳ ποτὲ ἐγένετο· || κ. μτ. προθ. ἀνὰ χρόνον μετὰ τινι καιρῶν· Ἦρ. 1, 173 οὐτω θεὸς κατὰ τὸν Λύκου τὴν ἐπνυμμένην Λύκτι· ἀνὰ χρόνον ἐκλήθησαν, αὐτ. 2, 151, αὐτ. 5, 27, Εὐρ. Ἰων 830 καινὸν τῶνον· ἀνὰ χρόνον πεπλησασμένου, Πλαυ. 2, 26, 10 Θεὸν Ἀσκληπιῶν ἐξ ὀρχῆς καὶ οὐκ ἀνὰ χρόνον λαβόντα τὴν φήμην . . εὐρίσκω, αὐτ. 2, 28, 6, αὐτ. 3, 4, 7 τὰ-τε ἀνὰ χρόνον συμβῆντα καὶ τὰ ἐπι πρότερον· || ὁμ. μτ. προθ. οὐν χρόνῳ με τὸν καιρῶν, βοθημόδον· Αἰσχ. Ἀγ. 1378 ἦλθε σὺν χρόνῳ με μὴν, αὐτ. Εὐρ. 555 βίαιως ξὺν χρόνῳ καθήσειν, Διον. Ἀλ. Ρωμ. 2, 55 οὐ σὺν πολλῶν τρέπουσι χρόνῳ· || ὁμ. ἐν χρόνῳ· αὐτ. 4, 519 ἐν δὲ χρόνῳ μεταβολαὶ λήξαντος οὐρου ἰστίων, αὐτ. θ. 20 βία καὶ μεγάλαυμον ἐσφαλεν ἐν χρόνῳ· || ὁμ. ἀφ' οὐ χρόνον ἀφ' οὐτου· Ξεν. ΚΠ 1, 2, 13 ἀφ' οὐ δ' ἂν ἐξέλωσι χρόνον οὐτοῖ αὐ πέντε καὶ εἰκοσιν ἐτη διάγουσιν ὡδῶ· || ὁμ. ἐκ πολλοῦ χρόνον ἀπὸ πολλοῦ καιροῦ· Ἦρ. 2, 58 αἱ μὲν γὰρ φαίνονται ἐκ πολλοῦ τευ χρόνον ποιούμενοι, Διδδ. Σ 1, 57 καλᾶμου πλῆθος ἐκ χρόνον παρσεκασασμένων· || ὁμ. ἐπὶ χρόνον ἐπὶ τινι καιρῶν, γὰς κἀμποσο καιρὸς· Ἰλ. θ 299 μεῖναι· ἐπὶ χρόνον, Ὀδ. 3 193 ἐτη μὲν νῦν ἐπὶ χρόνον ἦμεν ἐθωδῆ, αὐτ. Μ 407 ἢ δ' ἔθει οὐ μάλα πολλῶν ἐπὶ χρόνον, Ἥσιόδ. Ἐργ. 133 παυρίδιον

ζώσκον επί χρόνον, 'Ηρ.1,Θ1 Κροίσος δὲ δοκέων οἱ χρόνον ἐπὶ μακρὸν ἔσσεσθαι τὴν πολιορκίην' || ὄμ. διὰ χρόνον μετὰ τινα καιρὸν, μετὰ τὴν διακοπήν, μετὰ τὴν διάλειψιν: 'Ηρ.3,27 οἱ δὲ ἔφραζον ὡς σφι θεός ἐστὶ φανεὶς διὰ χρόνον πολλοῦ ἐβώθως ἐπιφαίνεσθαι, Σοφ.Φιλ.758 ἴκει γὰρ αὐτὴ διὰ χρόνον πλάνοσι ἰωσὺς ὡς ἐξεπλήσθη, αὐτ.Φιλ.285 ὁ χρόνος . . διὰ χρόνον προῦθαι μαι, 'Αριστοφ.Πλ.1055, οὐτ.Λυσ.904 σὺ δ' ἄλλα κατακλίνθη: μετ' ἐμοῦ διὰ χρόνον, αὐτ. Σφ.1476 ὁ γὰρ γέρον ὡς ἐπὶ διὰ πολλοῦ χρόνου ἡκούσε τ' αὐλοῦ, Γεωμ.14,23,2 διὰ δὲ χρόνου τινός καὶ ἀκριδῶς ἢ καριδῶς . . εἰώθασι λαμβάνειν' || ὄμ. ὑπὸ χρόνον μετὰ τινα καιρὸν: 'Θουκ.1,21' || ὄμ. μέχρι - ἀχρι - πρᾶσθαι - πρὸ χρόνου: Σοφ. 'Αντ.461 εἰ δὲ τοῦ χρόνου πρᾶσθαι θανατοῦμαι, 'Θουκ.1,13 μέχρι τοῦ αὐτοῦ χρόνου, Αλοχιν.71,29 πρὸ τοῦ καθήκοντος χρόνου, 'Απολλ.Ρ 481 μέχρι τίνος χρόνου ταῦτα πάσχοντες ὑπομενοῦμεν', 'Επιφάν.1,53β ὑπηρετήσας ἀχρι χρόνου' || ὄμ. ἐς χρόνον μετέπειτα: 'Ηρ.3,72 αὐτῶ οἱ ἀμεινον ἐς χρόνον ἔσται, Αἰσχ. Εὐμ.484 τὸν εἰς ἀπαντ' ἐγὼ θήσω χρόνον' || ὄμ. ἐντός χρόνον ἐντός χρονικοῦ τινος διαστήματος: 'Ηρ.8,104 τῆς πόλιος μέλλη τὴ ἐντός χρόνου ἔσσεσθαι χαλεπὸν' || ὄμ. ἐν φρος χρόνος τριμῆρης τὸ παρελθόν, τὸ παρόν, τὸ μέλλον: Σέξτ. 'Επιμ.Μαθ.10,197' || νεώτ. φρος καθ' ὄν χρόνον, - ἐν ᾧ χρόνῳ (ἐνᾷ διαρκεῖται), - σὺν τῷ χρόνῳ μετὸν καιρὸν, ὅσα περὶ ὁ καιρός: 2) ὠρισμέναν χρονικὸν διάστημα, ἐποχὴ ἔχουσα ἀρχὴν καὶ τέλος, χρονικὴ περίοδος: Σοφ.Φιλ.715 ὅς μὴ δ' ὀνομαχίτου πύματος ἴσθη δεκέτιε χρόνῳ, αὐτ.Τρ 164 χρόνον προτάξας ὡς τρίμηνον, Εὐρ. 'Αлк.670 μᾶττην ἀρ' οἱ γέροντες εὐχόνται θανεῖν, αὐτ. 'Ηλ.20, Αλοχιν.7,36 γεγονότας πολλὴν ἀριθμὸν χρόνου' κ. κτ. πλῆθ.: 'Θουκ.1,97 τοῖς χρόνους ἀκριδῶς (μετὰ χρονολογικῆς ἀκριθείας), Πλάτ.Νόμ.798β μακρῶν καὶ πολλῶν χρόνων, 'Ελλ. 'Επιγράμμ.475,6 τεσσαράκοντα χρόνους ἑνιαυτῶν, Δημ.501 ἐξήληθον οἱ τῆς κρίσεως χρόνοι, Φάλ. 'Επιστ.12 τοῖς πρώτους χρόνους μὴδὲν αἰτημασμένους, - ἡ ἱστορία τῶν νεωτέρων χρόνων, - κατὰ τοὺς τελευτούτους χρόνους: 3) ἡ διάρκειά τῆς ζωῆς, ἡ ἡλικία: Σοφ.Φιλ.306 ἐν τῷ μακρῷ γένοιτ' ἂν ἀνθρώπων χρόνῳ, αὐτ.ΟΚ 312 περυσίον γὰρ οἱ δε δὴ τινες χρόνῳ παλαιοί, αὐτ.ΟΚ 375 χρόνῳ μείων γένους τὸν πρόσθε γεννηθέντα Πολυνεϊκῆ θρόνων ἀπυστερῆσκει, αὐτ.ΟΚ 875 χρόνῳ βραδύς, Ξεν.Συμπ.8,1 δαίμονος τῷ χρόνῳ ἰσθλίκος τὸς ἀνεγενεῖσι θεοῖς, Πλάτ. 'Αξ.365β τοσφῶδε τῷ χρόνῳ (εἰς τόσην μεγάλην ἡλικίαν), Πλουτ. 'Ηθ.1132ε Τέρπανδρος τοῖς χρόνους σφόδρα παλαιός ἐστι, 'Επιφάν.1,440C μικροτέρου ὄντος τοῦ Πέτρου τῷ χρόνῳ τῆς ἡλικίας: 4) μέρος τοῦ ἔτους, ἐποχὴ: Ξεν. 'Ασπιμ.1,4,12 τὰς τῶν ἀφροδισίων ἡδονὰς τοῖς μὲν ἄλλοις ζωῆς δοῦναι περιγράφοντας τοῦ ἔτους χρόνον: 5) μτγν., μον., νεώτ. κ. δημ. κ. πλῆθ. οἱ χρόνοι κ. δημ. τὰ χρονία, τὸ ἔτος, ὁ ἑνιαυτός: 'Αμμών.79 καιρός καὶ χρόνος διαφέρει: καιρός μὲν γὰρ ἐστὶ μέρος χρόνου, οἷον μεμετρημέναν ἡμερῶν σύστημα χρόνος δὲ πολλῶν καιρῶν περιχρῆσται καὶ σύλληψις. 'Αλλως ὁ μὲν καιρός δηλοῖ ποιότητα χρόνου, οἷον ὅτε πόλις ἢ ἡν χρόνος δὲ ποσότητα, οἷον πρὸ δέκα χρόνων, ἢ μετὰ δέκα ἔτη': Εὐάγρ. 'Εκλ. 'Ιστ.4,29 οὐ πρὸς τούτων τῶν δύο χρόνων, Φάλ.363 παρὰ τοὺς τῆς φύσεως χρόνους θυγάτηρ οἰκουράσα, Κύριλλ.Σκυθ.4 ἰωάννου ἑνένα χρόνους ἐν τῇ ἐπισκοπῇ διατελεσάντος, Θεοφάν.Νόων.2,218 ἀπᾶξ καὶ δις φλεβοτομεῖται καὶ καθαιρεῖται τοῦ χρόνου, Ψελλ. Σύν.Νόμ.η Θηα.

Στεφ.ἐνλ. γυνὴ χηρεῦσα πενθεῖται μόνον χρόνον, 'Ανν.Κομν.14,446 τὸν ὄγδοον χρόνον, Παχυμ.Γ 1,13, αὐτ.5,20, Αἰθ.Ροδ.94 χρόνον ἀκέραιον περπατῶ καὶ κόσμων νὰ γυρεύω, Διηγ. 'Αχιλλ.71 χρόνον ἐκράτειε καὶ πλεώτερον αἱ ἡμέραι τῆς χαρῆς τους, 'Ερωτόκρι.1,41 γιὰτ' ἴσσανε χρόνους μαζί, καὶ τέκνον δὲν ἐκάμα, αὐτ.3,654 ἐκέιν' ἢ μέρα νὰ διαθῆ, τῶς φαίνεται κτ. ἐγίνην χρόνος, αὐτ.5,579 γιὰτὶ καὶ χρόνος ἐπέρασε, χρόνος ἀπάνω κάτω, ΕΜ 524,12 ἀθεράπευον αἱ παρθένου περὶ τὸν δέκατον χρόνον, ΑΒ 235,2 περὶ τὸν δεκαετῆ χρόνον οὐσαι, 'Αραδ.Μυθ.Χαλκ.1,37 ἔζησα μαζί τῆς τριάντα χρόνους χωρὶς νὰ ἀποκτήσωμεν κανένο τέκνον, Πολίτ. 'Εκλ.Τραγ.3,4 ἀποῦ τῆνε κραισέφανε τις τρεῖς γιορτές τοῦ χρόνου, παροῖμι, δ.τι φέρνει ἢ κακία ὥρα δὲν τὸ φέρνει δλος ὁ χρόνος [εἰς μίαν στιγμὴν δύνανται νὰ ἐπληθωαί μεγάλοι συμφοραί], ὄμ. ἐκάτῳ χρονῷ γάδιδαρος περπατῶσι δὲν ἔμαθε (αἱ κακαὶ χρονία ἐξεῖς δὲν διορθώνονται): ὄμ. μέρας χωρὰ καὶ χρόνου λύπη (ἐπὶ τὸν διὰ μικρὸν ἀπόλαυσιν ἐπὶ μακρὸν δεινοπαθούτων), ὄμ. πᾶρ' τοις στὸ γάμο σου νὰ σοῦ πῆ καὶ τοῦ χρόνου (ἐπὶ ἀκρίτως διηλοῦντων): || ἐπὶ ἀράς κακὸ χρόνο νὰ 'χη (νὰ τοῦ συμβῶσι πολλά δυστυχήματα ἢ θάνατοι), - ὁ χρόνος νὰ μὴ σ' εἴρη (ν' ἀποθάνῃς ἐντός τοῦ πορόντος ἔτους): || κ. ἐπὶ εὐχῆς: κὶ ἀπὸ χρόνου καλύτερα ἢ καὶ τοῦ χρόνου ἵνα εἰσαι ἐντὶ ζωῆ, ἵνα ἐσάρτῃσαι καὶ τὸ ἐπόμουν ἔτος τῶν αὐτῆν εορτήν: || κ. φρος ἐπιρρ. σημ. χρόνο μετὸ χρόνο (ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος), - ἀπὸ χρόνον ἰσθὸ τὸ ἐπόμουν ἔτος, εἰς τὸ προσεχῆς ἔτος, συνήθ. ἐπὶ εὐχῆς κὶ ἀπὸ χρόνου καλύτερα, - ἀπάνω στὸ χρόνο (ἐπὶ τῇ συμπληρωσῆ ἔτους), - τοῦ χρόνου [εἰς τὸ προσεχῆς ἔτος]: 6) χρονοτριβή, βραδύτης, ἀργηγορία, χασομέρι: Δημ.392 οὐδ' ἐποίησαν χρόνον οὐδένα, αὐτ.651 οἱ δὲ γραφόμενοι καὶ χρόνους ἐμπαίψαντες, Θεόκρι.21,25 χρόνον τὰ νύκτες ἔχοντι: 7) μτγν. κ. νεώτ. γραμμ. ὁ ἰδιάζων ἀχηματισμός τοῦ ρῆμ. πρὸς δήλωσιν τῶν διαφ. χρονικῶν σχέσεων, καθ' ἃς τελούνται αἱ ἐνέργειαι καὶ τὰ πάθη τῶν ὑποκειμένων ἢ θεωροῦνται αἱ καταστάσεις αὐτῶν: Διον. 'Αλ.Θουκ. 801 τῶν ῥημάτων ἐκβεβηκῶτα τὸ κατἄλληλον φράσις . . τὸ μὲν ἐθέλαμεν ῥῆμα τοῦ μέλλοντος ἐστὶ χρόνου δηλωτικόν, τὸ δὲ περιγίγνεται τοῦ παρόντος, ΑΒ 638,22 χρόνοι δὲ τοῦ ῥήματος τρεῖς, ἐνεστώς, παρεληλυθός, μέλλων, ΕΜ 778,31: 8) μτγν. κ. νεώτ. γραμμ. ἡ ποσότης φωνήεντος ἢ συλλαβῆς ἐν τῇ προσφῶδι: Λαγγίν. 'Υφ.40,4 ὀνόματα ἐξεραίσματα ἔχοντα τῶν χρόνων, πρὸς ἔδραον διαβεβηκῶτα μέγεθος, αὐτ.ἀπ.3,5 διαφέρει βυμβοῦ τὸ μέτρον, ἢ τὸ μὲν μέτρον πεπηγότας ἔχει τοὺς χρόνους, μακρὸν τε καὶ βραχύν, καὶ τὸν μετὰ τούτων τὸν κοινὸν καλούμενον, ΕΜ 409,13, Σχόλ. 'Ηφιστ.15011601 ἴστέον ὅτι ἄλλως λαμβάνονται τὸν χρόνον οἱ μετρικοί, ἡ γουον οἱ γραμματικοὶ καὶ ἄλλως οἱ ρυθμικοί, οἱ γραμματικοὶ ἔκεινον μακρὸν χρόνον ἐπίσταται τὸν ἔχοντα δύο χρόνους, καὶ οὐ καθέγινοντο εἰς μεζὸν τιν': 4) μτγν. κ. νεώτ. εἰδ. ἐν τῇ μετρικῇ ἡ ἐλαχίστη μονάς, εἰς ἣν διαίρεται ὁ ρυθμός, ἡ καλῶς τὸσα τῆν ἐξαγγελίαν μίας βραχείας συλλαβῆς: 'Αριστοφ. 'Ιστ.ἀπ.Ρυθμ.283 ὅτι ἐξ ἐνός χρόνου οὐκ ἂν εἴη φανερόν, ἐπειδήπερ ἐν σημείων οὐ ποιεῖ διαίρεσιν χρόνου' ἀνευ γὰρ διαίρεσεως χρόνου πούσ' οὐ δοκεῖ γίνεσθαι, Λογγίν.ἀπ.3,5 ὁ δὲ ρυθμός ὡς βούλεται ἔλκει τοὺς χρόνους: πολλὰς γούν καὶ τὸν βραχύν χρόνον ποιεῖ μακρὸν, αὐτ. 'Υφ.39,4 τὸ ὄψωπερ νεφός' ἐπὶ μακροῦ τοῦ πρώτου βυμβοῦ βέθηκε, τέταρτος καταμετρούμενος χρόνος: 10) μουσ. κύριον

του ρυθμού στοιχείου, η στοιχείου μετρήσεως' III) μουσ. π. Βυζαντ. η καταμέτρηση του θαλασσομένου χρονικού διαστήματος εν τῇ ἀπάγγελια τῶν μουσικῶν φθόγων, ἐκτελουμένη δι' ἰσοχρόνων κινήσεων τῆς χειρὸς συνήθως, πρὸς τὰ ὄντα καὶ πρὸς τὰ κάτω.

χρονοσκόπιον (τό) νεώτ. ὄργανον δι' οὗ μετροῦνται ἐλάχιστα χρονικά διαστήματα μετὰ μεγίστης ἀκριβείας, οἷον ἡ ταχύτης τῆς κινήσεως βλήματος ἐν τῷ σωλήνι καὶ ἐν τῷ ἀέρι, ἡ διάρκεια διαφόρων ψυχοφυσιολογικῶν φαινομένων κττ.

χρονοτριβή (ή) νεώτ. κ. δημ. ἡ ματαία ἀπώλεια χρόνου, ἡ ἀδικαιολόγητος ἀργοπορία, καθυστέρηση, τὸ χρονίσμα, τὸ χασομέρι.
χρονοτριβή-έω κ. μαν. κ. νεώτ. ἀμτβ. δαπανῶ τὸν χρόνον μου ματαίως, παραμένω εἰς τινὰ τόπον ἀσκοπῶς, ἀνωφελῶς, ἀργοπορῶ, καθυστερῶ, βραδύνω ἀδικαιολογητικῶς, γάνω τὸν καιρὸν μου, χασομερῶ· Εὐστ.1327,21 ἔτριβεν τις λέγεται χρόνον καὶ συνθῆτως χρονοτριβεῖν : Λεωνίδου π. Πλούτ. Ἠθ.225Β ἄμμε δὲ χρονοτριβεῖν, Ἄριστλ. Ρητ.3,33, ΚΔ Πράξ.20,16 ὅπως μὴ γένηται αὐτῷ χρονοτριβεῖν ἐν τῇ Ἀσίᾳ, Πορφ.Εικ.96 ἐνταῦθα ἐστὶ τινὰς ἡμέρας χρονοτριβήσοντας, Νικ.Χων. ἐν Φαθρικ. Βιβλ.6,41, ASS Σεπτεμβρίου 3,850F, Σχολ.Ἰκ.Κ 255 ἴνα μὴ εἰς τὰς σκεπὰς χρονοτριβεῖν, Σχολ.Πινδ.Ν 7,106.Σχολ.Θουκ.3,38.-ἐχρονοτριβησε εἰς τοὺς διαμέσους σταθμούς· || κ. μέσ. : Ἐπιφάν.669Α, Ἀθανάσ.2,405C τῆς συγχύσεως χρονοτριβομένης 2) μτ. αἰτ. ἐπιμηκύνω, ἐξοκολοῦθω ἐπὶ μακρὸν χρόνον τι : Πλούτ.Κότ. Νεώτ.53 χρονοτριβεῖν τὸν πόλεμον ἐλπίζων.

χρονουλική-έω ἰδελικῶ παρατείνω τὸν καιρὸν, ἀναβάλλω, χρονοτριβῶ : Ἠσ. «μρουλλεῖ· χρονουλικεῖ».

χρονουργός (ὸ) (*ἔργω) μαν. ὁ δημιουργῶν τὸν χρόνον : Πρόδρ.Φιλ.Ἀποδ.140.

χρονοφωτογράφησις (ή) νεώτ. ἡ πρῶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ χρονοφωτογράφου, ἡ φωτογράφησις τῶν κινήσεων.

χρονοφωτογραφία (ή) νεώτ. τρόπος, μέθοδος, δι' ἧς ἐπιτυγχάνεται φωτογραφικῶς ἡ ἀνάλυσις τῶν κινήσεων.

χρονοφωτογράφος (ὸ) νεώτ. συσκευὴ δι' ἧς ἐπιτυγχάνεται ἡ φωτογράφησις τῶν κινήσεων.

χρονοφωτογράφω-έω νεώτ. φωτογραφῶ τὰς κινήσεις ἀναλύων αὐτὰς κατ' ἴσα καὶ βραχεῖα χρονικά διαστήματα.

χρονώχωρος (ὸ) νεώτ. μαθ. ὁ χωρὸς χρόνος βλλ. **χρονώ**-έω μτγν. γ' ἐν. παρστ. χρονώεσκα, χρονώζω, ἀργοπορῶ : Ρουφίν.Ἐπιγρ.ΑΠ 5,76 εἰ τοῖην χάριν εἶχε νυκτὴ μετὰ Κύπριδος εὐνήν, οὐκ ἂν τὸν χρονώεσκεν ἀνήρ ἀλόχωσιν ὀμίλων ἰδιῶρβ. καρῆεσκεν).

χρός γενικ. ἑτεροκλ. τοῦ χρώς βλλ.

χροτή (ή) μτγν. κ. μαν. τ. τοῦ χρώς βλλ. : Θεοφάν.Ἐπιγρ.ΑΠ 15,35 φῆρα με χροσιν ἄραμηνή μάλλου οὗς χροτήσις κορτέσις, Ἀνών.εἰς Εὐριπ.ἐν Ἀν.Βοασα.5,375 ὀλθισις εἰ ψάσωυ χροτήσις σθέβεν.

χρυσισαν (τό) Ἐπιγρ. Βοιωτ. τ. ἀντὶ χρυσίου βλλ.

χρυσός (ὸ) Ἐπιγρ. Βοιωτ. τ. τοῦ χρυσός βλλ.

χρυσοῦς-έος-οὔνι Ἐπιγρ.ἀντὶ χρυσοῦς βλλ. : χρυσοῦ ὠκίας τρίς Ἐπιγρ. Ἀττ.1).

χρόω ἀρχ. θέμα, ἐξ οὗ σχηματίζονται πολλοὶ χρόνοι τοῦ χρώνμω βλλ.

χρυνάζω Ἠσ. «χρυνάζει· καλεῖ» (ὄμφ).

χρυσάμμη-όν μαν. ὁ ὄνων, ὁ φέρων χρυσάον : Νικ.Χων.Ἰστ.360Β τοὺς δὲ παρστανῆαι ἀθοφοροῦντας, ἀλλοῦς... χρυσαμμάους.

χρυσάγραστος-ο-ο δημ. ὁ ἀγοραζόμενος διὰ χρυσοῦ, ὁ χρυσάνητος.

χρυσάετος (ὸ) μτγν. κ. νεώτ. κ. χρυσάετος εἶδος ἀετοῦ : Αἰλ.Ζ1 2,39 ἀκούω δὲ τι καὶ γένος

ἀετῶν καὶ ὄνομα αὐτῷ χρυσάετον ἔθεντο, ἀλλοι δὲ ἀστερίων τὸν αὐτὸν καλοῦσιν ὄραται δὲ οὐ παλλάκις ἰκῶδ Μονῶχ χρυσοῖετος· || νεώτ. ζφολ. τὸ πτηνὸν ἀετός ὁ αὐτοκρατορικός εἰς τὰ ὄρενα μέρη τῆς Ἀττικῆς καὶ τῆς Θεσσαλίας.

χρυσαιγίς-ιδος (ή) κ. χρύσαιγίς (EM 518,351 ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ἡ ἔχουσα χρουσῆν αἰγίδα, ἀσπίδα : Βακχ.15,23 χρυσαιγίδος Ἰτωνίας, Ἐπίγρ. χρυσαιγίδος Ἀθηναίης εἰκών).

χρυσάετος (ὸ) γρ. κῶδ. ἀντὶ χρυσάετος βλλ. : Αἰλ.Ζ1 2,39.

χρυσάει μαν. κοσμῶ διὰ χρυσοῦ, παθ. Ἠσ. «χρυσάειζαι· ἰχρυσῶ) κοσμεῖται».

χρυσάκτιον (τό) μαν. ἡ βάσανος, ἡ λυδία λίθος, δι' ἧς ἐδοκιμαζόν τὴν γνησιότητα τοῦ χρυσοῦ· Μοσχόπ.π.Δουκῶγγ. ἐλυθία. καὶ ἡ διακριτικὴ τοῦ χρυσοῦ λίθος, ἡ καὶ βάσανος λέγεται, καὶ παρὰ τοῖς καινοῖς χρυσοακτίονα.

χρυσάκτιον (τό) μαν. ὁ χρυσάκτιον βλλ. : Θεοφάν.Νόν.2,108 ἴεσφ. γρ.1.

χρυσάκτις-ινος (ὸ,ή) μτγν. κ. νεώτ. ὁ χρυσάκτις βλλ., ὁ ἔχων, ἐκπέμπων χρυσᾶς ἀκτίνας : Ἀρκάδ.10,4 «ἀκτίν καὶ ἀκτίς» σύνθετα δὲ βαρύνεται, εὐάκτιν, χρυσάκτιν.

χρυσάκτις-ινος (ὸ,ή) μτγν. κ. νεώτ., δημ. χρυσάκτινος κ. χρυσάκτιν βλλ., ὁ ἐκπέμπων χρυσᾶς ἀκτίνας : Τζέτζ.Ἐξήγ.Ἰλ.Υ 224 σελήνη χρυσάκτις, EM 518,39 χρυσάκτις ἥλιος.

χρυσάκτινος (-η-ο)ν νεώτ., δημ. προφ. χρυσάκτινος, ὁ χρυσάκτις, ὁ ἐκπέμπων χρυσᾶς ἀκτίνας : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 32,28 διαμάντι ὁ νοῦς, χρυσάκτινο τῆς ὀμορφιάς στολιδῶν.

χρυσάλακτας-ον ὄμω. τ. τοῦ χρυσαλάκτατος βλλ. : Πινδ.ὄπ.5 χρυσαλάκτατον μελίαν, Βακχ.10,38.

χρυσάλλιδουμή-εομαι νεώτ. ἀποθ. ἐπὶ κομπῶν, μετατρέπομαι, μεταμορφοῦμαι εἰς χρυσάλλιδα : αὶ κάμψαι τῆς ἑμμελαρίας χρυσάλλιδουταί ἐντός χρωματῶν περιβλημάτων.

χρυσάλλιδόκαρπος (ὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ἐκ τῶν φοινικιοειδῶν.

χρυσά(λ)ις-ιδος (ή) κ. νεώτ. ἡ ἐντός κελύφους κλεισθεῖσα κῆλη καὶ ἐκεῖ μεταβολοῦσα μορφήν καὶ σχῆμα, ἡ χρυσοχόρος κῆλη τῶν φυτῶν : Ἠσ. «χρυσάλλις· ζῶν τι. οἱ δὲ τὴν ἀπὸ τῆς κῆλης γινομένην χρυσάλλιν λέγουσιν» : Ἀριστλ.Ζ1 5,19,9 μετὰ δὲ ταῦτα αὐτῆσθεσις ἀκινητίζουσι, καὶ μεταβάλλουσι τὴν μορφήν, καὶ καλοῦνται χρυσάλλιδες, καὶ σκληρὸν ἔχουσι τὸ κέλυφος, ἀποτόμων δὲ κινουῦνται [αὶ κάμψαι], αὐτ.Ζ1 3,9,9, Θεοφάν. Φ1 2,4,4, Πλούτ. Ἠθ.751D || νεώτ. ζφολ. ἡ νύμφη τῶν λεπιδοπτερόων ἐντόμων μετὰ τοῦ βομβυκίου τῆς ὄμ. γεν. ἡ νύμφη τῶν λοιπῶν ἐντόμων.

χρυσάλλοιψή (ή) νεώτ. μίγμα κόνεως χρυσοῦ ἡ χαλκοῦ μετὰ κομμιμένου βλατος πρὸς ἐπιχρῶσιν διαφ. ἀντικειμένων· πρδλ. μηρονηζία.

χρυσάμμη (ή) νεώτ. χημ. συνθετικὸν χρώμα.

χρυσάμμος-ον μτγν. ὁ παρασύρων, φέρων μεθ' ἑαυτοῦ χρυσῆν ἄμμον : Κῶδ.Μεταλλαρ.2 || χρυσάμμος (ή) ὡς οὐσα ἡ χρυσή ἄμμος· Γλωσσ.

χρυσάμοιδος-όν ὁ ἀμειβων, ὁ ἀλλάσων χρυσῶν Ἠσ. «ἀργυρογνώμων» 2) μτφ. ἐπὶ τοῦ Ἄρεως, ὁ λυτρῶντων τὰ σάματα τῶν πεσόντων ἡ ἀιχμολωπιθεμένων διὰ τοῦ ἔριφους του, ἀντὶ διὰ χρυσοῦ, κτ. ἂ. ὁ ἔμποροῦστος ἀποδοῶν τοὺς νεκροὺς ἀντὶ χρυσοῦ : Αἰσχ.Ἀγ.436 ὁ χρυσάμοιδος δ' Ἄρης σωμάτων.

χρυσάμμη-ύκος (ὸ,ή) κ. μαν. ἐπὶ Ἰππῶν, ὁ ἔχων χρυσοῦν ἄμμηκα, μίτραν, ὁ ἐφωδιασμένος με χρυσᾶ προμετιπίδια, ὁ ἔχων χρυσοῦν ἔλασμα εἰς τὰ λωρίδα τοῦ χαλινῶ· Ἠσ. «χρυσάμμηκες· χρυσάχθλιον, χρυσομίτρον, χρυσάθεομοι» : Ἰλ.Ε 359 πολλὰ λισσμένη χρυσάμμηκας ἔθεν Ἰπποῦς,

Φλέγ.Θαυμ. χρυσάμπυκες ἴπποι' || κ. ἐπὶ ἀρμάτων· Τζέτζ. 'Εξήγ. 'Ιλ.Ο 157' || κ. ἐπὶ χαλινῶ, ὁ ἔχων χρυσοῦν ἕλασμα εἰς τὰ λωρία· Πίνδ.Ο 13, 92 πρὶν γέ Foi χρυσάμπυκα κοῦρα χαλινῶν Παλλάς ἠνεγκε ἰσχυρῶ. (χρυσὸ φάλαρο ἔχοντα)' || κ. ἐπὶ τῶν ὠραίων κεκαλλωπισμένων θεαινῶν· Ὑμν. 'Αφρ.5,5 'Ὅραι χρυσάμπυκες Βακυ.5,3 χρυσάμπυκος Οὐρανίας, 'Ἡσιόδ.Θ 916 ἐξ ἧς αἱ μοῦσαι χρυσάμπυκες ἐξέγοντο, Πίνδ.Ο 7,119 ἐκέλευσαν δ' αὐτίκα χρυσάμπυκα μὲν Λάχεσιν χεῖρας ἀντείνας ἰσχυρῶ. (εἰσαποχρηστικῶς τὴν τριάντα), οὗτ.Π 3,158 οἱ τε καὶ χρυσάμπυκων μελομενῶν ἐν ὄρει Μοισᾶν.

χρυσανθέμιον (τὸ) ἔσφ. γρ. ἀντιχρυσάνθεμον. **χρυσάνθεμον** (τὸ) μτγν., μον. κ. νεώτ. φυτὸν ἔχον ἄνθη χρυσόχροα, τὸ χρυσιζόν νεκροσούλουδο· Γαλ.Λεξ 448 «βοδάνθεμον τὸ βοδρόβολμον. τὸ δὲ αὐτὸ καὶ χρυσάνθεμον»· 'Ἡσ. «χρυσάνθεμον πά' ἢ καὶ χρυσάνθημον»· Διοσκ.4,58. Σχόλ. 'Οππ.669· πρὸλ. βουφθολμον 2)' || γένος φυτῶν ἐκ τῶν συνθέτων περιλαμβάνον πάσῃ ἡ θάμνωος ἐπιτοῖς ἢ πολυετείς μὲ ἄνθη κοτὰ κεφαλίδας διατεταγμένα καὶ καρπῶν ἄχαλιν, ἀγιοδημητριάτικο, ἀγριομανθιάδα, κοκουβάγια· 2) τὸ βτραράχον βλλ.51 τὸ ἀγριοσέλινον· Γεωπ.2,6,24.

χρυσάνθεμος-ον μτγν. ὁ ἔχων χρυσά, χρυσόχρομα, χρυσιζόντα ἄνθη· Πίν.Φ1 21,6,25 χρυσάνθεμος βοτάνη' || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. βλλ.

χρυσάνθεος-ον λεξ. ἄ. χρυσάνθεμος βλλ.· 'Αν. Κρ.4,349,25 ἠδύχροτος τὸ κράκος χρυσάνθεος ἠδ' ἀνεμυῖα (πιθ. χρυσάνθεμος).

χρυσανθής-οὐς-ές μτγν. ὁ ἔχων χρυσοῦν ἄνθος· Μιελᾶγρ.ΑΠ 12,256 χρυσανθῆ δὲ κάμαισι κρόκον, Θήρωνα, συνήθη (κωδ. χρυσάνθη)' 2) μτγν. τὸ χρυσανθές ὡς οὐσ. τὸ φυτὸν χρυσάνθεμον βλλ.11, τὸ νεκροκαλύουδο· Νίκ.κ. 'Αθῆν. 15,684D τοτὲ χρυσανθές ἀμέργυν.

χρυσάνθρωπος (ὁ) μον. φανταστικὸς ἐκ χρυσοῦ ἀνθρώπος· Ζώα.π. Hölzer Hist.de la chimie 1,500,29.

χρυσάντιος-ον δωρ. τ. τοῦ χρυσάντιος βλλ.

χρυσανταυγής-οὐς-ές ποι. ὁ χρυσοῦν φῶς ἀνταυγαίων, ὁ ἀπαστράπτων ὡς χρυσός· Εὐρ. 'Ἰων 890 κρόκκα πέταλα χρυσανταυγῆ.

χρυσαντιώγης-υγος (ὁ,ἡ) μον. ὁ ἔχων χρυσὴν ἀνταυγα· ΚΜανασσ.Χρον.5055 ἀρμάτων χρυσαντιῶγων.

χρυσάωρ-ορος (ὁ) πιθ. ἔσφ.γρ. ἀντι χρυσάορος. βλλ.· 'Ἡσιόδ.'Εργ.769 'Απόλλωνα χρυσάορα γεινῶτα Λητῶ, Πίνδ.Λ 5,140 χρυσάορα Φοῖβον.

χρυσαιορπός-ίως (ὁ) μτγν. χρυσάορος βλλ., ἐπιθ. τοῦ Διός· Στράβ.14,2,21.

χρυσφορικός-ή-όν μτγν. ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος εἰς τὸν χρυσόον βλλ.· Στράβ.14,2,25.

χρυσάορος (ον ἰσόρ) ὁ ἔχων χρυσοῦν ξίφος, χρυσὴν σπάθη, ἐπιθ. τοῦ 'Απόλλωνος· 'Ἰλ.Ε 509 Φοῖβον 'Απόλλωνος χρυσάορον, αὐτ.Ο 256, 'Ὑμν.'Απόλλ.123, Πίνδ.Π 5,140' || ὄμ. ὡς ἐπιθ. κ. ἄλλων θεῶν πρὸς ὑποθήλωνσιν παντὸς χαρακτηριστικῶν ὄργανων, αἶον τόξου, δρεπάνου (πιθ. ἐρμην.), ὡς λχ. τῆς Δήμητρας· Ὑμν.Ομ.Δήμ.4 Δήμητρας χρυσάορου, ἀλασκάροιο (πιθ. ἡ φέρουσα χρυσοῦν δρέπανον)' ὄμ. καὶ ἐπιθ. τῆς 'Αρτέμιδος· Χρσπ.π. 'Ηρ.8,77' || ὄμ. ὡς ἐπιθ. τοῦ 'Ορφέως, πιθ. ὁ φέρων, κρατῶν χρυσὴν λύρα· Πίνδ.ἀν.187.

χρυσάργυρον (τὸ) μτγν. κ. μον. ἄργυρος ἐπικεχρωσμένους, ἀσήμε μαλακωκαπνημένους· 'Επιγρ.' 2) φόρος ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου· ΚΜανασσ. Χρον.3085 ἡ πρόρριξος ἀναίρασις ἐσιπράξιος κιθάρηλου, ἢ λέγεται χρυσάργυρον ἀνδράσι φορολόγοις.

χρυσάργυρος-ον δημ. ὁ ἐξ ἀργύρου καὶ χρυσοῦ πεποικημένος, κεκοσμημένος· 'Ερωτόκρ.2,523 ἀσηρη φαντὴ χρυσάργυρη ἦτον ἡ φορεσά ντου.

χρυσάρματος-ον ποι. ὁ ἔχων ἄρμα χρυσοῦν. ὁ ἐπὶ χρυσοῦ ἄρματος ὀχούμετος, ἐπιθ. τῆς Σελεύτης· Πίνδ.Ο 3,35 χρυσάρματος. . ἀντιφέλες Μήνα' || ὄμ. ἐν χρ. ὡς ἐπιθ. ἠρώων· αὐτ.Π 5,10, αὐτ.1 615).27 χρυσάρματοι Α3ακίδα'. 2) εἰδ. κτ. πληθ. χρυσάρματοι (οἱ) σώμα τῆς βασιλικῆς σωματοφυλακῆς τῶν Μακεδόνων· Πολυδ.1,175.

χρυσάσις-ιδος (ὁ,ἡ) κ. μαν. ὁ διὰ χρυσῆς ἀσπίδος ὀπλισμένος· Πίνδ.1 11, Εὐρ.Φοιν.1372 'Ετεοκλέης δὲ Παλλάδος χρυσάσιδος βλεβέας πρὸς οἶκον' || κτ. πληθ. χρυσάσιδες (οἱ) σώμα τι ἀσπίδοφόρον τοῦ Μακεδονικοῦ στρατοῦ· Πολυδ.1,175, Συνέσ.1,18B, ΚΜανασσ.Χρον.5498 ἦσαν ἐκεῖ χρυσάσιδες, ἦσαν φαετροφόροι.

χρυσαστράγαλος-ον ποι. ὁ ἔχων ἀστραγάλους χρυσοῦς. θθ. ὁ χρυσοῦς τὴν βᾶσιν· Σαφφ. 161 χρυσαστράγαλοι φιάλαι.

χρυσάττικον (τὸ) μτγν. κ. χρυσάττικόν τεχνητῶς τρις οἶνος ἢ εἶδος ἡδύσματος, σιροπίου· 'Αλέξ.Τρολλ.5,249 προσιτήν χρυσάττικόν καμάλασσε, Παῦλ.Αλυ.3,50 μετὰ χρυσάττικου ἢ ἄλλου γλυκέος ἐν τῇ ὑβάσις πινόμενα.

χρυσουαγῶ μτγν. ἐκκλ. χρυσουαγῶ βλλ., ἐκπέμπω χρυσὴν ἀνταύγια· Ψ'Ἰω.Χρυσ.8,755C χρυσουαγῶσας λαμπηδόνας.

χρυσούγεια (ἡ) μον. κ. νεώτ. χρυσὴ λάμψις, ἀνταύγεια· Εὐστ.695,4 διὰ τὴν ἐκ τοῦ ἡλίου χρυσούγεια.

χρυσούγη (ἡ) δημ. ποι. χρυσὴ αὐγὴ ἡ ὥρα καθ' ἣν χρυσοῦσθε ὁ οὐράνος, ἐπικειμένη τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου.

χρυσουγής-οὐς-έας-ές κ. μον. κ. νεώτ. ὁ λάμπων ὡς χρυσός, ὁ ἐκπέμπων χρυσὴν λάμψιν, ἀνταύγειον· Σοφ.ΟΚ 685 χρυσουγῆς κρόκος, 'Αριστοφ.'Ορν.1710 οἶος οὕτε χρυσουγῆς ἀστήρ ἰδαῖν ἔλαμψε χρυσουγῆ δόμου, Διον.Περ.293 χρυσουγῆς ἠλέκτροιο, Νόνν.Δ 43,442, 'Αγαθ.ΑΠ 9,154, 'Αχμ.'Ονειροκρ.265,22, Τζέτζ.'Αλληγ.'Ἰλ.Σ 487 ἡλίου χρυσουγῶς λαμπηδόνας' || μτφ. ἐπὶ ἡθικῆς ἀγίας· Φιλ.1,57 χρυσουγῆς φρόνησιν' || τὸ οὐδ. ἐπίρρ. λαμπρῶς, φωτεινὰ· 'Ἰμέρ.Λόγ.598 χρυσουγῆς μειδίαν.

χρυσουγιγῶ μτγν. κ. μον. χρυσουγιγῶ βλλ.· Λιδών.4,1071 πρὸς τὸ συγγενὲς τοῦ φοινιγώματος καὶ τι χρυσουγιζόν ἐμίγνυσι, Δοῦκ.'Ιστ.Βυζ.20,55 πλόκαμοι χρυσουγιζόντες, Μηναί.3) ἡ λαμπηδῶν . ἡ δυντὸς χρυσουγιζουσα, ἡ παγκλήψ.

χρυσουγιγῶ-έω μτγν. ἔχω χρυσὴν λάμψιν, ἀνταύγειον, λάμπω σάν χρυσάφι· ΠΔ 'Ἰώδ 37,22 ἀπὸ βορρᾶ νέφη χρυσουγιζόντα [Σουῖδ]. ἐπαστράπτοντα ἢ ἀτιλδοντα].

χρυσασφένιος-ια-ο δημ. ὁ ἐκ χρυσοῦ κατασκευασμένος, πεπληγμένος, ὁ ἀπὸ χρυσάφι φτιασμένος· χρυσασφένια ποτήρια - χρυσασφένιο σερβίσιον' 2) εὐχρ. ἰδῶς ἐν τῇ σμη. τοῦ ἔχοντος τὴν χροιάν, τὴν λάμψιν τοῦ χρυσοῦ, ὁ σάν ἀπὸ χρυσάφι· χρυσασφένια μαλλιά.

χρυσάφι (τὸ) μον. κ. δημ. ὁ χρυσός· 'Ερωτόκρ. 3,158 διὰ τῆς χρυσάφι καὶ φωτῆσι τὸ κοπελλιοῦν νὰ πιάσῃ, Πολίτ.'Εκλ.Τραγ.44,21 κί ἔνα μικρὸ κλεφτόπουλο ντυμένο στὸ χρυσάφι (φέρων χρυσῶ κεκοσμημένην ἐνδυμασίαν), εὐχὴ χῶμα νὰ πιάσῃ καὶ χρυσάφι νὰ γίνεταί' || κ. ἐν τῇ σμη. τοῦ πλούτου· Καρκ.Ζητ.102 δὲ θέλω παλάτια καὶ χρυσάφια ἐγὼ ἢ θέλω σερικὸ παιδί.

χρυσάφικῶ (τὸ) δημ. σύνολον χρυσῶν ἀντικειμένων, κοσμημάτων εὐχρ. κ. κτ. πληθ.· Μοσάκ. Συντρ.31,2 ἀρμένεις ἀπ' τὴν Μπαρμπαρία] μὲ φάρτωμα χρυσάφικῶ, διαμάντια, - μὰς κλέφανε τὰ χρυσάφικῶ.

χρυσάφινος-η-ον νεώτ. χρυσοῦς, χρυσάφινος· χρυσάφινος σκευή.

χρυσάφιον (τό) μιν. ὑποκορ. τοῦ χρυσοῦ, τὸ πλείστον ἀνεῦ ὑποκορ. σμν.· πρβλ. δημ. χρυσάφι: Εὔστ.492,36, "Ανν.Κορν.1,177.
χρυσάφος (ὁ) εἶδος τῆ χιθῶς, χρύσωφος, ἡ χρυσάφος· Κορ. «ἔστι δὲ ἄν νῦν καλοῦμεν τσιπούραν, ὡς φησὶν ὁ Λακεδέδης», Μάρκελλ.Σιδήτ.12 χρυσάφοι ἢδ' ἔλοπες, Σχόλ. Ὀππ. Ἄλ.659.
χρυσάφια-ία-ύ· δημ. ὁ χρυσοῦς χρυσαφένιος, ἴδιος ὁ ἔχων τὸ χρώμα, τὴν λάμψιν τοῦ χρυσοῦ: **μαλλία χρυσαφιά**· || ὁ φέρων χρυσά κοσμήματα, κεντήματα: **φόρεμα χρυσαφού**.
χρυσάωρ-ορος (ὁ) ποι. χρυσάορος βλλ.: Ὑμν. Ἀπόλλ.123, Ἡαῖοδ."Εργ.769, Πίνδ.Π 5,139.
χρυσάγκαστος-ον μτγν. ὁ κεκοσμημένος μὲ χρυσὸν ἔγκαυστικός: Παπίας ἐν Combes.Orig. Croi.24,31 ἀγαλα χρυσάγκαστον.
χρυσάγχις-οῦς-ές ποι. ὁ ἔχων χρυσοῦν ἔγχος· πρβλ. χρυσάωρ: Ὀρφ. Ὑμν.51,11.
χρυσείον (τό) ἐργαστήριον χρυσοχόου: Στράβ. 3,28 τῶν δὲ χαλκοῦργεῖων τινὰ καλεῖται χρυσεία· 2) μεταλλεῖον χρυσοῦ, χρυσοῦρχεῖον: Ξεν.Ἑλλ.4,8,37 πεδίω, ἐνθα ἐστὶ τὰ χρυσεία αὐτοῖς (κωδ.), Πολύβ.3,5/3, Πλούτ.Κίμ.14 τὰ χρυσεία τὰ πέραν Ἀθηναίος προσεκτάστα.
χρυσείος-ον ἐπ. τ. τοῦ χρυσοῦ βλλ., ὁ χρυσοῦς: Ἰλ.Θ 442.
χρυσέκλαμπρος-ον ὁ ἐκπέμπων χρυσὴν λάμψιν, ὁ ὡς χρυσᾶς λαμπρός, ἐκπρηλής: Ἀρχιλ. ἐκδ. Vergard 162 χρυσέκλαμπρὸν τε καὶ χρυσήλατον νόμψην, Θεόδωρ. Ἰατρ.2,331,29 μορφὴν χρυσέκλαμπρον.
χρυσεκλήκτης (ὁ) γλωσσ. ὁ συλλέγων χρυσὸν ἐκ τῆς ὄμοου ποταμοῦ.
χρυσελαφαντήλεκτρος-ον μτγν. ὁ κεκοσμημένος διὰ χρυσοῦ, ἐλέφαντος καὶ ἤλεκτρου: Ἐπιγρ. ἐν Πλούτ.Τιμολ.31.
χρυσελεφάντινος-η-ο[ν] κ. νεώτ. κ. δημ. ποιητ. ὁ ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλεφαντοστοῦ κεκοσμημένος: Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἰππ.1166, αὐτ.Εἰρ.604 ὑφέλετο τὸ χρυσίον ἐκ τῶν δρακόντων τῆς χρυσελεφαντίνης Ἀθηνᾶς, Μαλακ.Συντρ.62,9 χρυσελεφάντινος καὶ πάλι θά 'μαί | στα... μάτια σας μπροστά.
χρυσεμβαφής-οῦς-ές μιν. ὁ διὰ χρυσοῦ βεβαμμένος, ἐπίχρυσος: Κωδ.Πάτρ.19.
χρυσέμβαφος-ον μιν. χρυσεμβαφής βλλ.: Κωδ.Πάτρ.22 ἀνδρείκελον ἀγαλμα χρυσέμβαφον.
χρυσέμβολος-ον μτγν. ὁ ἔχων χρυσοῦν ἔμβολον, ἐπὶ πλοίου: Ἀππ.Πρόλ.10,13.
χρυσέμπιστος-ον πᾶν. διόρθ. ἀντὶ χρυσέμπικτος, ὁ διὰ χρυσῶν ἐμπισμάτων κεκοσμημένος.
χρυσέμπλαστος-ον μιν. ὁ φέρων ἐπικεκολλημένον χρυσόν: Κωδ.Πάτρ.33 αταυρᾶς Ἰστατο χρυσέμπλαστος, Σουῖδ.
χρυσένδυτος-ον μτγν. ὁ διὰ χρυσοῦ δεδεμένος, ὁ ἐντεθειμένος εἰς χρυσόν: Πλούτ.Λουκ.3 ἐδωρεῖτο χρυσένδυτον σφάραγγον· 2) ὁ διὰ χρυσοῦ κεκοσμημένος: Φιλῆμ.Πτωχῆ ἢ Ραδία 4 σπάθην παρεμφαίων χρυσένδυταν.
χρυσενδυτίης-ιδος (ἡ) Ἐπιγρ. θηλ. τοῦ χρυσένδυτος βλλ.
χρυσένδυτος-ον μιν. ὁ ἐνδεδιμένος χρυσόν, ὁ φέρων χρυσοῦν ἐνδύμα: Συμεὼν Μεταφρ.678,1 ἐνὶ τῶν Ἰστανέμων αὐτῶ δύο χρυσενδυτών.
χρυσεὸδοστρυχος-ον ποι. ὁ ἔχων χρυσοῦς, ὡς χρυσᾶς λάμπωντας βοστρυχοῦς, χρυσομάλλος: Εὐρ.Φοῖν.191 χρυσεὸδοστρυχον ὦ Διὸς ἔρνος Ἀρταμῆ, Φιλῶδ.π. Ἀθην.13,564E.
χρυσεοδίνης (ὁ) μιν. χρυσοδίνης βλλ.: ΚΜακασα.Χρον.6258 χρυσεοδίνης Πακτωλῆς.
χρυσεὸδημος-ον πα. ὠκοδομημένος, κατασκευασμένος ἐκ χρυσοῦ: Ἀλαχ.Κα.616 χρυσεοδημῖταιον ὄρυις.

χρυσεὸκαρπος-ον ὁ φέρων χρυσοῦς καρπούς· Δράκων 36.
χρυσεὸκόμης-ον διόρθ. τοῦ χρυσεὸδημος.
χρυσεὸκόλλητος-ον μτγν. χρυσοκόλλητος βλλ.: Παῦλ.Σιλ."Ἐκφρ."Αμβωνος 159 χρυσεοκολλητοῖς δὲ περιστάλλουσι καρφήναις.
χρυσεὸκόμησις (ὁ) ποι., δωρ. χρυσεοκόμας ὁ φέρων χρυσὴν κόμην, χρυσοκόμησις: Σιμωνιδ.34 χρυσεοκόμα Ἐκατε, παῖ Διός.
χρυσεὸκύκλος-ον ποι. ὁ ἔχων χρυσοῦν δίσκον, ἐπὶ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης: Εὐρ.Φοῖν.176 Σεληνάιας χρυσεὸκύκλον φέγγος, Ποιητῆς ἐν Ἄν.Κρ.4,348,24 χρυσεὸκύκλον ἀπῆντησεν ἡλιος ἄρμα.
χρυσεὸλόγχις (ὁ) μτγν. ὁ φέρων χρυσὴν λόγχιον: Συνέο.181η χρυσάοριδες καὶ χρυσεολόγχιαι.
χρυσεὸμάλλος-ον ὁ χρυσοῦν πολλόν, ἔριον ἔχων: Εὐρ."Ἰλλ.725 τὰν κερᾶσσαν ἔχειν χρυσεομάλλον κατὰ δῶμα ποίμναν, Ὀρφ."Αργ.1016.
χρυσεομίτρας (ὁ) μτγν. ὁ ἔχων χρυσὴν μίτραν: ΑΠ 9,524· || τὸ θηλ. χρυσεομίτρα: Μελινῶδ.π. Στοδ."Ανθολ.7,13.
χρυσεὸνωτος-ον οχόλ. ὁ ἔχων χρυσὸ νῶτα, χρυσὴν ράχιν: Σχολ.Εὐρ.Φοῖν.1130 χρ-ἀσις.
χρυσεοπήληξ-πικος (ὁ) κ. μιν. ποι., χρυσοπήληξ βλλ., ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς: Καλλ.Λουτρ.Παλ.43 ἐξίθ' Ἀθηναία περὸπτολι χρυσοπήληξ· 2) κ. ἐπὶ πολεμίας: ΚΜακασα.Χρον.3684 Βακτριους, Παρθυαίους χρυσοπήληκας.
χρυσεοπήνητος-ον ποι. ὁ χρυσοῦφαντος: Εὐρ."Ορ.840 χρυσεοπήνητων φαρέων μαστῶν ὑπερέτλων' ἐπὶδῶν ἰσχολ. ἐκ χρυσοῦ κατασκευασθέντων), ΑΠ 5,276.
χρυσεὸπλοκος-ον μτγν. ποι. ὁ χρυσῶ πεπλεγμένος, χρυσοπλεκτος: Βακχ.16,106 [ἐκδ. Blass] χρυσοπλοκοι... ταινίαι,
χρῦσοος-ον κ. -ἐη-ον ἀσυναίρ. τ. τοῦ χρυσοῦς βλλ.: Ἰλ.Δ.2,3, Ὀδ.Η 88.
χρυσεοσάνδαλος-ον ποι. ὁ φέρων χρυσᾶ σανδάλια δὲ κ. ὁ ἐκ χρυσῶν σανδαλίων ἀποτυπωθείς: Εὐρ."Ορ.1468 φυγὰ δὲ ποδὶ τὸ χρυσεοσάνδαλον ἴχνος ἔφεραν, αὐτ.1Α 1042.
χρυσεὸσκαπτρος-ον δωρ. ὁ φέρων χρυσοῦν σκῆπτρον: Βακχ.8,100 [ἐκδ. Blass] χρυσεοσκάπτρου Διός.
χρυσεὸστίλβος-ον μιν. ὁ στίλβων ἐκ τοῦ χρυσοῦ: ΚΜακασα.Χρον.6701 χρ-πέπλους.
χρυσεὸστίλβος-ον δ. γρ. τοῦ χρυσεὸστίλβος.
χρυσεὸστόλιμος-ον ποι. ὁ χρυσεὸστόλος βλλ.: Ἀισχ.Πέρα.159 ἰκάνω χρυσεοστόλιμος δόμου.
χρυσεὸστόλιος-ον ποι. ὁ διὰ χρυσοῦ κεκοσμημένος, χρυσοστόλιος: Εὐρ."Ἡρ.414 πέπλων χρυσεὸστόλον φέρος.
χρυσεὸταροος-ον ποι. ὁ ἔχων χρυσοῦς τάρου: αὐνεκδ. ὁ ἔχων χρυσοῦς πόδας: Ὀρφ."Αργ.338.
χρυσεὸτευκτος-ον ποι. χρυσοτευκτος βλλ.: Ὀρφ."Ὑμν.54,1B.
χρυσεοφειγγής-οῦς-ές ποι. ὁ ἐπιφέρων χρυσὴν λάμψιν, χρυσοῦν φέγγος, ποῦ στραφτοκοπάει σὺν χρυσάφι: Ὀρφ.ἀπ.7,26.
χρυσεοπένυμος-ον μιν. ὁ ἐκ τοῦ χρυσοῦ ἐπονομασθείς: Δαμασκ.1 2,252C.
χρυσεορατής (ὁ) μτγν. ὁ ἔραστής τοῦ χρυσοῦ, ὁ καθ' ὑπερβολὴν ἀγαπῶν τὸν πλοῦτον: Βόβα 21.
χρυσεργής-οῦς-ές μιν. ὁ ἐργασμένος, πεποιθμένος ἐκ χρυσοῦ ἢ ὁ χρυσῶ πεποιθιμένος: Τζέτζ. Χιλ.3,980 ἱματίω χρυσεργεῖ.
χρυσεργός-όν μτγν. ὁ παράγων χρυσόν: Λυκόφρ.1352 χρυσεργὰ Πακτωλῶν πατά.
χρυσευθράς-θ-όν μιν. ἐρυθρός, πυρρόξανθος ὡς χρυσᾶς: Φιλῆς 25, αὐτ.33 κεφαλαῖς χρυσευθράς, αὐτ.18 χρυσευθρὰ καλύπτρα.

χρύτευμα-ατος (τό) ἔσφ. γρ. ἀντί χρύτεωμα βλ. λ. **χρυσοφνήτης** (τό) (ἔφω) γλώσσ. ὁ κανεῦων, τήκων τὸν χρυσόν.

χρυσή (ή) δημ. ἡ νόσος ἱκτερος.

χρυσήγορος-ον μτγν. ὁ ἔχων οἶνεο χρυσήν εὐγλωττίον, ποῦ λέει λόγια χρυσά· πρβλ. χρυσόστομος· Ἐπίγρ. π. Greeel. Catal. Miss. I. Ibi, Lingd. Bat. 18. 54.

χρυσηδονικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος εἰς τὸν χρυσηδονισμόν βλ. λ. ἢ ὁ πιστεῶν εἰς τοῦτον.

χρυσηδονισμός (τό) νεώτ. ὄν. θεωρίας τινός τῆς ἔμποροκρατίας, καθ' ἣν εἰς μέταλλα πλοῦτος ὑπερέχει τοῦ ἐκ προϊόντων ἢ βιομηχανημάτων.

χρυσήεις-εντος-εσσα-εν μτγν. ποι. τ. τοῦ χρύσεος βλ. λ. ὁ χρυσοῦς· Χρῆσμ. Σ. β. 2, 25 χρυσήεντα πόλον κατὰ πῖνα ναίειν.

χρυσηλάκατος-ον ποι. ὁ ἔχων χρυσήν ἡλοκάτην· ἰλ. γ. 70 χρυσηλάκατος κελαδεινή Ἄρτερις, Πινδ. Ν. 5, 65 ποτίων χρυσηλάκων τινά Νηρείδων πρόειν ἄκοιτιν, αὐτ. 6, 62.

χρυσηλασία (ή) νεώτ. ἡ διὰ σφύρας καταργασία τοῦ χρυσοῦ.

χρυσήλατος-ον ποι. κ. νεώτ. ὁ ἐκ σφυρηλάτου χρυσοῦ εἰργασμένος· Αἰσχ. Ἐπ. 644, Σοφ. ΟΤ 1268 ἀποσπᾶς γὰρ εἰμάτων χρυσηλάτους περόνας ἀπ' αὐτῆς, Εὐρ. Φοῖν. 62 χρυσηλάτοις πάροισιν ἀμύβας κόρας, Ἀριστ. Πλ. 9.

χρυσήλεκτρον (τό) μτγν. εἶδος πολυτίμου λίθου· Πλιν. Φί 37, 43.

χρυσήνιος-ον ποι., δωρ. χρυσάνιος ὁ ἔχων χρυσᾶς ἠνίας ἐπίθ. θεῶν, κ. θεαινῶν, οἶον τοῦ Ἄρεως τῆς Ἄρτεμιδος. τῆς Ἄφροδίτης· Ὀδ. Θ. 285 οὐδ' ἀλαός σκοπὴν εἶχε χρυσήνιος Ἄρης, ἰλ. Ζ. 205 τὴν δὲ χαλωσαμένην χρυσήνιος Ἄρτεμις ἔκτα, Σοφ. ΟΚ 693 οὐδὲ Μουσαῖον χοροί νιν ἀπετύγησαν οὐδ' ἀ χρυσάνιος Ἄφροδίτα· ἢ ἐν χρ. ὡς ἐπίθ. τοῦ Ἄδου· Πινδ. ἀπ. 12· 2) Σουιδ. χρυσήνιος· δίφρος εὐάριστος.

χρυσήρης-ους-εος-εος ὁ διὰ χρυσοῦ κεκοσμημένος, χρυσοστόλιος· Εὐρ. Ἰων. 157 εἰς χρυσήρεις οἴκους, αὐτ. 1154, αὐτ. 1129 εὐστύλων ναῶν χρυσήρεις θρησκευούς.

χρυσάτατος-ον μτγν. ὁ ἐκ χρυσῶν νομισμάτων συγκείμενος· Διογ. Λ. 4, 38.

χρυσασμός (τό) μsn. ὁ ἱκτερος, ἢ χρυσή· ἰων. ἰατροσοφ. 184 πρὸς πρόσωπον ὅταν γένηται κίτρινον, ὅπερ παρὰ τῶν ἱατρῶν καλεῖται ἱκτερος τὸ τοιοῦτον πάθος, παρὰ τῶν ἰδιωτῶν χρυσισμός.

χρυσιδάριον (τό) ὑποκορ. τοῦ χρυσοῖον βλ. λ., χρυσοῖον· Ἀριστ. ἀπ. 64.

χρυσίδιον (τό) ὑποκορ. τοῦ χρυσοῖον βλ. λ., μικρὸν χρυσοῦν νόμισμα· Ἰσοκρ. 13, 4 λέγουσι μὲν, ὡς οὐδὲν δεῖνται χρῆματα, ἀργυροῖδιον καὶ χρυσοῖδιον τὸν πλοῦτον ἀποκαλοῦντες, Δημ. 818 καὶ τι μικρὸν ἔφη πρὸς τὴν ἐμὴν μητέρα περὶ χρυσοῖδων ἀντιλέγεσθαι· ἢ μικρὸν ποσὸν χρημάτων· Πλάυτ. Κλεσμ. 38 ἴππον ἐαυτῆ παρασκευάσασα καὶ χρυσοῖδιον οὐ πολὺ.

χρυσίζω κ. μsn. νεώτ. κ. δημ. φαινόμενα ὡς χρυσᾶς, ἔχω τὸ χρῶμα, τὴν λάμψιν τοῦ χρυσοῦ· Ἀριστ. Ἰσοκρ. 45, Ἡρωδ. ἰστ. 5, 6· Ἀθην. 1, 27· αἶνος τῶ χρώματι χρυρίζει, Σχολ. ἰλ. Ν. 523 νεφθ ἄπερ τῷ πλησάζειν Ὀλύμπω χρυρίζει, Εὐστ. Πον. 355, 30 σταφυλῶν αἶ μὲν χρυσοῖζουσι ἀκριβῶς, Βί. Ἀλεξ. 378 ἔχοντα χαίτην πολεῖαν, γένοιον ὡς χρυρίζον, Ζερβ. Τραγ. ΚΚ. 33, 3 β σά στάχια μεστὰ χρυσά· ἢ χρυσοῖζον μῆδος μsn· ἢ εἶδ. τὸ χρυσοῖζον τοῦ φῶς ὁ πρόκος· Γεωπ. 14, 7, 5.

χρυσικός-ή-όν μτγν., μsn. κ. δημ. ὁ ἐκ χρυσοῦ κατεσκευασμένος, χρύσιος· πάπ. χρυσικούς στεφάνους· 2) ὁ ἐκ χρυσοῦ συγκείμενος· Εὐσ.

Εὐαγγ. Προπ. 447 D χρυσικά μέταλλα, Κωδ. Ἄγ. Σοφ. 68 D χρυσική ποσότης· 3) εἶδ. δημ. τὸ ἀρα. ὡς οὐα. χρυσικός ὁ χρυσοχόος· Παλαμ. Παράκ. 16, 13 στ' ἀραστήρι· δουλεύω, χρυσικός, Μολακ. Σύντρ. 105, 1 στοῦ Λάζαροα τοῦ χρυσοῦ μικροῦ σταυροῦ, μικρῆς καρδίας.

χρυσίνος-ή-ον μτγν. κ. μsn. χρυσοῦς, ὡς οὐο. χρυσοῦν νόμισμα· Ἀλκίφρ. 3, 3 χρυσίνους τέσσαρας, Συνέδ. Ἐπιστ. 129 ἐδεξάμην χρυσίνους ἐξήκοντα, Θεοδώρητ. Ἐκκλ. ἰστ. 2, 13.

χρυσιόβαλλον (τό) μsn. τὸ χρυσοῦλλον βλ. λ.· Διγεν. Ἄκρ. 2410 καὶ χαρῖα πάντα διπλά μετὰ χρυσιόβαλλου ἢ τὰ κρατηθέντα πρὸ καιροῦ κήματα τοῦ σοῦ πόππου.

χρυσιοκόσμητος-ον μsn. ὁ χρυσοῖφ κεκοσμημένος· Φλωρ. κ. Πλατζιαφλ. στ. 290 [ἐκδ. Μαυροφρ.].

χρυσιοκρότης-ον μsn. χρυσήλατος βλ. λ.· ΚΜανασσα. Χρον. 4794 ὀργάνων φιλοτέχνησις χρυσιοκροτήτων.

χρυσίον (τό) κ. μsn. κ. νεώτ. τεμάχιον χρυσοῦ, χρυσάφι· Ἡρ. 3, 95 τὸ δὲ χρυσίον τριακδικαστάσιον λογιζόμενον, Πλάτ. Πολ. 336 E· 2) χρυσὸς εἰργασμένος, πλᾶξ ἢ κόσμημα ἐκ χρυσοῦ· Θουκ. 2, 13 χρυσίον ἀσήμου καὶ ἀργυρίου· κτ. πληθ.· Δημ. 816 ἐπιπλα δὲ καὶ ἐκπάματα καὶ χρυσία καὶ λῦματα, αὐτ. 1182· 3) κ. νεώτ. χρυσοῦν νόμισμα, ἰδίως δὲ σύνολον χρυσῶν νομισμάτων καὶ κτ. ἐπέκτ. χρηματικὸν ποσόν· Εὐρ. Κύκλ. 161 ἔα τὸ χρυσίον, Ἀριστ. Ἰπν. 472 καὶ ταῦτα μ' οὐτ' ἀργύριον οὕτε χρυσίον διδοῦς ἀναπέλοισι, αὐτ. Πλ. 809, αὐτ. Βάτρ. 720 ἔς τε τ' ἀργύριον νόμισμα καὶ τὸ καινὸν χρυσίον, Ἀντιφῶν. Ἀθῆλ. 60 ἄηρος πάντα πρὸς τὸ χρυσίον, Εὐδ. Δήμος 32 στατήρας χρυσοῦ, ΚΔ 11 πράξ. 3, 6, Βί. Ἀλεξ. 2463 ἐτίμησεν Ἀλέξανδρος αὐτὴν πολλῶ χρυσίω· 4) χρυσὴ κλωστή· Ἰπν. Ἀρθρ. 799· 5) θεραπευτικῶς ὡς ἐπιλεκτὸς ἐκφράζουσα στοργήν, ἀγάπην· πρβλ. χρυσὲ μου, χρυσά μου· Ἀριστ. Λυσ. 930 δεῦρὸ νυν, ὡ χρύσιον, αὐτ. Ἀχ. 1200 φιλήσατόν με μαλθακῶς ὡ χρυσίω· πρβλ. ΑΠ 11, 232.

χρυσιοπλῦσιον (τό) ἔσφ. γρ. ἀντί χρυσοπλῦσιον βλ. λ.

χρυσίος ὀνος σίολ. τ. τοῦ χρύσεος βλ. λ.· Ἐπίγρ. ἰατροσοφ. 1709 [ἐκδ. Μαυροφρ.].

χρυσιαφόρος-ον μsn. χρυσοφόρος βλ. λ.· ΚΜανασσα. Χρον. 71.

χρυσιοφύραρος-ον μsn. ὁ φυλάττων ἢ περιέχων χρυσίον, πλοῦτον· ΚΜανασσα. Χρον. 5256 οἴκους χρυσιοφύρους.

χρυσίππειος-ον μτγν. ὁ τοῦ Χρυσίππου, ὁ εἰς τὸν φιλόσοφον Χρυσίππον ἀνήκων, ἀναφερόμενος· Διογ. Λ. 7, 180 Χρυσίππειος διαλεκτικός· ἢ ἐπιπροσ., ὁ ἀπαθὸς τοῦ Χρυσίππου, τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ· Λουκ. Δραπ. 31 κυνικός ἔφασκεν εἶναι τὸ πρόσθεν. . . ἐνεαῦθα δὲ Χρυσίππειος ἀκριβῶς ἔστι· ἢ τὰ Χρυσίππεια τὰ συγγράμματα τοῦ Χρυσίππου· Ἄρρ. Ἐπίκτ. 2, 16, 34 εἰσαγωγὰς ἐπρᾶξ ἰδας καὶ Χρυσίππεια ἀνέγνων.

χρυσίτινος (ή) χρυσὴ φιάλη· Ἐρμῆπ. Κέκρωπες 2 χρυσίθ' οἴνου πανελλήνων ἐκπιῶν ὑφέλιετο, Φερειοκ. Πέρασι 5 στεφάνους τε πᾶσι κόμψωλιωτὰς χρυσίδας, Ἀριστ. Ἀχ. 74 ἐπίνομεν ἐξ ὑαλίνων ἐκπιωμάτων καὶ χρυσίδων ἄκρατον οἶνον ἠδύν, αὐτ. Εἰρ. 425, Δημ. 617, Ἀριστ. ἀπ. 18· ἢ εἶδ. Ὀμ. Μ. 922 χρυσίδας κυρίως αἶ ἀναθεβήμενοι τοῖς θεοῖς χρυσαὶ φιάλαι· ἢ Ἡσ. ἔχρυσι πότηριον· οἱ δὲ φιάλη χρυσή· 2) χρυσὴ εὐθείς, χρυσοῦφαντον, χρυσοκέντηταν φόρεμα· Λουκ. Νιγρ. 11 χρυσίδας ἡμφιεσμένοι· 3) χρυσὴ κρη-

ής, σανδάλιον διά χρυσοῦ κεκασμημένον, χρυσοκέντητο πέδιλο: αὐτ.Νεαρ.Δ 2,2 χρυσίδας ὑποθέου, ὑπ' αὐτῷ καὶ τυμπάνοις εὐρυθεμα βαίνα. **χρυσόσκηπτρον** (τό) μτγν. τὸ φυτὸν χαμαιλάων ὁ λευκός: Διοσκ.3,Β.

χρυσίτης (ὁ) μτγν. κ. μων. ὁ περιέχων χρυσόν Σουίθ. «χρυσίτης» εἶδος λίθου, Εὐστ.Πιν.71,50. || εἶδ. γλώσσα. «χρυσίτης ἐστὶ τὸ σύνθεμα τῶν ἀβαλῶν»: Βernard ad Pallad.144. πρβλ. χρυσίτις.

χρυσίτις-ιδος (ἡ) τὸ θηλ. τοῦ χρυσίτης βλλ., ἡ ὁμοία χρυσῷ ἢ ἡ περιεκτικὴ χρυσοῦ, ἐν ἔπιθετ. χρ.: «Ἦρ.3,102 ἢ δὲ φάμορος ἢ ἀναφερομένη ἐστὶ χρυσίτις, Στράβ.3,2,8 καταφέρειται δ' οἱ ποταμοὶ καὶ οἱ χεῖμαρροι τὴν χρυσίτιν ἄμμον, Παλῦδ.3, Β7, Ἰω.Χρυσ.10,245C, Ἀθανάσι.2,404 ὁ τὴν χρυσίτιν γῆν μεταλλεύοντες», Σχόλ. Ἀριστοτ.3,38,28, EM 580,52. 2 ὡς οὐσα. εἶδ. γλ. μεταλλικῆ περιέχουσα χρυσόν: Πλούτ. «Ἦθ.526A τῶν μῶν τῶν ἐν τοῖς μετάλλοις τὴν χρυσίτιν ἐσθιόντων» 3 ὁ μ. ὡς οὐσα. ἢ λυθία λίθος: Πολυδ.7,102. 4) ὁ μ. κ. ὡς οὐσα. τὸ φυτὸν χρυσόκρημ: Ἀριστλ.Φιν.2,7,1. || τὸ φυτὸν ἀείζων τὸ μέγα: Ψιδιοσκ.891(89).

χρυσόαργυρος (ὁ) μων. ὁ χρυσοῦ ὄμοιο καὶ ὄργανος, χρυσὰ καὶ ἀργυρὰ εἶδη, σκευή, ἴ ἀσημοχρῦσαφο: Βί: Ἀλεξ.3953 ὁ μὲν οὖν τὰ ὑπάρχοντα κατέχων .. τῆν τοῦ χρυσοαργύρου.

χρυσοσαυγής-οὐς-ές μων. χρυσαυγής βλλ.: Θεοφάν.Συνεχιστα145.

χρυσόδακτρον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ποσῶδων τῆς οἰκογεν. τῶν λειριοειδῶν.

χρυσόδαλανος (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ χρυσῆ βάλανος, εἶδος φυτοῦ: Γαλ.13,752. || νεώτ. βοταν. γένος ροδοειδῶν φυτῶν.

χρυσοδαμμένος-η-ο ὄσμ. παθ. μτχ. τοῦ ρήμ. χρυσοδάω βλλ.

χρυσοδατῆς-οὐς-ές μων. ὁ ἔχων χρυσοῦν δάπεδον: Πρόδρ. ἐν Notices et Extraits 8,182 χρυσοδατῆς δῶ. πρβλ. χολκοδατῆς.

χρυσοδαφής-οὐς-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ βεβοημένος διὰ χρυσοῦ, χρυαίζοντος χρώματος: εἶδ. ὁ χρυσοκέντητος: Πλούτ.Δημητρ.41 χρυσοδαφείς ἐμβάδας. 2) κ. ἐπὶ προσ., ὁ φέρων χρυσὰ ἐνδύματα, ὁ βουτηγμένος σὲ χρυσοῦ: Σιμμ. ἐν ΑΠ 15,22 Δαρδανιδῶν χρυσοδαφείς ἐστυφίλης ἐκ θεμελίων ἀνακτας.

χρυσοδάφω ὄσμ. βάφω διὰ χρυσοῦ χρώματος.

χρυσοδέλεμος-ον μτγν. ὁ φέρων χρυσὰ βέλη: ΑΠ9,525,23 χρυσοδέλεμος Ἀπόλλων.

χρυσοδέλης-οὐς-ές μων. χρυσοδέλεμος βλλ.: Τζέτζ. Ἀλληγ. Ἰλ.Υ 224.

χρυσόδεργα (ἡ) ὄσμ. ράβδος ἐκ χρυσοῦ 2) εἶδ. τὸ φυτὸ σολδαγίνον.

χρυσόδερμυλλος (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. εἶδος πολυτιμοῦ λίθου, βήρυλλος ἔχουσα χρυσήν τινα ἀπόχρωσιν: Πλίν.Φι 37,20.

χρυσόδιδος (ἡ) νεώτ. κ. χρυσῆ βίβλος βιβλίον ἐν ᾧ τὸ πάλαι κατεγράφοντο οἱ εὐγενεῖς ἐκάστου τόπου, ἡμίτρον ἢ ὄρο: εἰς τὴν χρυσόδιδον τῆς Ἐπτανήσου περιλαμβάνεται ἡ οἰκονομία του.

χρυσοδέλεφος-ον νεώτ. ποι. ὁ ἔχων λάμπρον, χρυαίζοντα τὸ βλέφαρα: Δρσα.Βοτάν. Ἀγ.93 ἢ χιών τήκεται ὑπὸ τοῦ χρυσοδέλεφου Φαίβου.

χρυσοδαλεις-ιδος (ἡ) μων. ποι. ἡ ἐκπέηρουσα χρυσὰς ἀκτίνας, χρυσὴν λαμπρὴν, ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος - Σελήνης: Τζέτζ. Ἀλληγ. Ἰλ.Υ 224.

χρυσοδόλλιον (τὸ) μων. χρυσόδολλιον βλλ.: Θεοφάν.Συνεχ.119,10,20, Εὐστ.Πιν.358,60 τῶν ἀνθρωπικωτέρων ἐπιστράφηβι χρυσοδόλλιον, Μιχ. Ἄτταλ.Σάβ.1,44 νόμων διανοίας ἐπιστάμενος, καὶ χρυσοδόλλιον δύναμις.

χρυσόδολλων (τὸ) μων. τὸ οὐδ. τοῦ χρυσόδολλος ὡς οὐσα. κτ. παρὰλ. τοῦ γράμμα' παρὰ

Βυζαντινοῖς αὐτοκρατορικῶν διάταγμα ἐσφραγισμένον διὰ τῆς χρυσοῦς σφραγιδος (βούλλα) τοῦ θνατοῦς: ΚΠορφ.Ρωμ.227,16. Ἀλεξ. Κομμ.Νεαρ. 341, Νικ.Χων.Χρον.66,24, Χρον.Μορ.87,43 θέλει κὶ ὁ βασιλεὺς ἢ νὰ ὁμοίω γὰρ σωματικῶς χρυσόδολλων νὰ ποιῆσι, Μιχ. Ἄτταλ. ἐν Σάβ.1,43 εἶπερ δὲ . . καὶ ἔτερον χρυσόδολλων ἐπιγίνεται εἰς ἐπικύρωσιν τῆς ἐμῆς διαταγῆς. 2) σπαν. αὐτὴ ἡ χρυσῆ σφραγίς: Χρον.Μορ.4571 χαρτῖα ἀγραφα τοῦ ἐδοῦλλωσε μὲ τὸ χρυσόδολλων του.

χρυσόδολλος-ον μων. ὁ διὰ τῆς χρυσοῦς βασιλικῆς σφραγιδος ἐσφραγισμένος, ἐπικυρωμένος: Λέοντ.Νεαρ.225, Μιχ. Ἄτταλ. ἐν Σάβ. 1,54 διὰ χρυσόδολλου λόγου ταύτης τὸ ἀνεπιρέαστον αὐτῆς περιγενέσθαι λιπαρῶς ἐξήγησας. 2) τὸ οὐδ. ὡς οὐσα. χρυσόδολλων βλλ.

χρυσόδολλων μων. σφραγίζω, βουλλῶνω διὰ τῆς χρυσοῦς σφραγιδος: Χρον.Μορ.8770 κὶ ἐποήσαν ὀρκωμοτικὸν κὶ ἐχρυσόδολλωσάτο.

χρυσόδρυτος-ον μων. ὁ ἀναδρῶν χρυσοῦ, ὁ πλήρης χρυσοῦ: Ἀνών. ἐν Notices et Extraits 8,250 ὁ καταποὶ παγχρῦστος, χρυσόδρυτος.

χρυσόδωλος-ον ποι. ὁ ἔχων βάλανος, ἔδαφος περιέχων χρυσόν: Εὐρ.Ῥήσ.921 στ' ἤλθονεν γῆς χρυσόδωλον ἐς λέπας Πάγγαιον.

χρυσόγελούσα (ἡ) ὄσμ. ποι. ἡ λαμπρὸν, οἰανεὶ φανεῖον γέλωτα γελῶσα. πρβλ. ραδογελούσα.

χρυσόγειος-ον χρυσόγειος βλλ.: Σαυιδ.

χρυσόγενής-οὐς-ές μων. ποι. ὁ ἐκ τοῦ χρυσοῦ, εἶδ. ἐκ τῆς χρυσοῦς βροχῆς γεννηθείς, ἐπιθ. τοῦ Περωέως: Πλαν.Ὀβιδ.Μεταμορφ.5,250.

χρυσόγερν-ονος-ια ὄσμ. ὁ πολυτιμος, ἀγαπητὸς γέρων. πρβλ. ὄσμ. ὁ χρυσοῦ, ὁ ἀκριβοῦς: Τζέτζ. Ἀλληγ. Ἰλ.Σ 775.

χρυσόγειος-ων μτγν. ὁ ἔχων ἔδαφος περιέχων χρυσόν: Φιλῶστρ.229.

χρυσόγλυφος-ον Ἐπιγρ. κ. λεξ. γεγλυμμένος ἐπὶ χρυσοῦ, χρυσοδρύτης: Ἐπιγρ., Ἦα, Σουιδ.

χρυσόγλωττος-ον μων. ὁ ἔχων οἰανεὶ χρυσὴν γλῶσσαν, ὁ λαλῶν πολυτίμητα, ὠφέλιμα. πρβλ. χρυσόστομος: Τζέτζ.Χιλ.10,234 κατὰ τὸν χρυσόγλωττον Ὀμηρον, αὐτ. Ἐπιστ.67,59.

χρυσογονομεινός-η-όν μων. ὁ ἀναφερόμενος ἢ χρησιμεύων εἰς τὴν δοκιμὴν ταῦ χρυσοῦ: Τζέτζ. Ἐπιστ.83,76.

χρυσογονῶμων-ονος-ον μτγν. ὁ δοκιμάζων τὸν χρυσόν: Γρηγ.Νύσοσ.1,519Β, Ρήν. Walz.1,476.

χρυσόγονον (τὸ) μτγν. τὸ φυτὸν λεοντικὴ βλλ.: Διοσκ.4,56.

χρυσόγονος-ον ποι. ἀπαξ παρ' Ἀλεξ. χρυσόγονος γενεὰ οἱ Πέρσαι, ὡς καταγόμενοι ἐκ τοῦ Περσέως ἐν συνέλασθαι ἢ Δανάει ἐκ τοῦ Διός, ἐλθόντος πρὸς αὐτὴν ὑπὸ μορφῇ χρυσοῦς βροχῆς: Ἀλεξ.Πέρσ.80. πρβλ. χρυσόρυτος.

χρυσόγονος-ον νεώτ. ὁ γεννῶν, παράγων χρυσόν. || χρυσόγονα βακτηρία τὰ ἀνάγοντα διάφορα διαλύματα χρυσοῦ εἰς καθαρὸν τοιοῦτον. 2) τὸ ὄσμ. χρυσόγονος ὡς οὐσα. βοταν. γένος ποσῶδων φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν προσωπειανθῶν. 3) τὸ οὐδ. ὡς οὐσα. χρυσόγονον ὑδρόνορθξ τοῦ ἀνθρακένιου.

χρυσογράμματος-ον μτγν. ὁ χρυσοῦς γράμμασι γεγραμμένος: Ψ'Ἰω.Χρυσ.11,910D.

χρυσογράμμια (ἡ) μων. ἡ διὰ χρυσοῦ διακοσμησις. πρβλ. χρυσογραφία: Διήγ. Ἀχιλλ.125 τὸ δὲ σκουτέρην ἐκ παντὸς τῆς νὰ τὸ ἀνιστορήσει, εἶχε γὰρ ἔργα θαυμαστά, χρυσογραμμίαις μεγάλας.

χρυσογραφεύς-εως (ὁ) μων. χρυσογράφος βλλ.: Σιμμ.ἐν λογοθ. Ἀρτεμ. τοῦτῶν φασιν οἱ ἱστοριογράφοι καὶ χρυσογραφεῖα εἶναι.

χρυσογραφής-οὐς-ές μτγν. χρυσοκέντητος: καλλιγ.π. Ἀθην.5,200D ἐμβάδας χρυσογραφείας.

χρυσογραφία (ή) κ. μον. κ. νεώτ. ἡ δεξιότης, ἡ τεχνικὴ τῆς γραφῆς χρυσῶν γραμμῶν, ἢ εἰς τὰ παλαιὰ χειρόγραφα γραφὴ χρυσῶν στοιχείων, ἴδιως δὲ τῶν κεφαλαίων τοιούτων πρὸς διακοσμησιν· Ἀριστ. 286 διφθέριαι, ἐν αἷς ἡ νομοθεσία γεγραμμένη χρυσογραφία Ἰουδαϊκοῖς γράμμασι, - εἰς ἐπίσημα αὐτοκρατορικὰ Βυζαντινὰ ἔγγραφα ἦτο ἐν χρῆσει ἡ χρυσογραφία.

χρυσογράφος (ὁ) μον. κ. νεώτ. ὁ διακοσμητὴν τοὺς κώδικας διὰ χρυσῶν γραμμῶν, ἢ χρυσογράφος· Κεδρ. 450 αὐτός καὶ χρυσογράφος ἦν.

χρυσογράφω-έω κν. κοσῶν διὰ χρυσῶν κοσμημάτων· Ἰω. Χρυσ. π. Φώτ. Ἀμφιλ. 812 ἰεῦδ. Wolff ἐάν λευκαίνῃ τοὺς τοίχους καὶ χρυσογραφῆ τὸν ὄραρον.

χρυσοδαίδαλος-ος κν. ποι. ὁ διὰ ποικιλίαν χρυσῶν κοσμημάτων διακεκοσμημένος· Εὐρ. 1Α 219 χρυσοδαίδαλους στομίους πώλους· ὡς ῥυφερά προσφώνισι· Ἀριστ. Ἐκκλ. 972 ὡ χρυσοδαίδαλον ἐμὸν μέλημα, Κύπριδος ἔραος.

χρυσοδακτύλιος-ος κν. μτγ. κ. μον. ὁ φέρων χρυσὸν δακτύλιον· Κδ Ἰωκ. 22 ἐάν γάρ εισέλθῃ ἄνῃρ χρυσοδακτύλιος ἐν ἐσθῆτι λαμπρῇ 2) Ἦσ. ἐχρυσόκλλητος σφραγίς χρυσοδακτύλιος.

χρυσοδακτύλος-ος κν. Ἐπιγρ. ὁ ἔχων χρυσοῦς δακτύλους.

χρυσοδάχτυλος-η-ο δημ. ποι. χρυσοδάκτυλος βλλ. ὄδ. κ. μτφ. ἐπὶ τοῦ ἤλου ἐκπέμποντος χρυσῶς ἀκτίνας· Μαλακ. Συντρ. 55, 15 ὁ ἥλιος χρυσοδάχτυλος | ἀπ' τὸ πρῶτ' ὡς τὸ βράδυ.

χρυσοδένω δημ. δένω διὰ χρυσῶν, ἐντίθημι εἰς χρυσόν, συναρμόζω μέρη κοσμήματός διὰ χρυσῶν· χρυσοδεμένη ὄντικα· || παθ. κτ. μτφ. ἐν ποιητικῇ εἰκόνι· Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 29, 20 χρυσοδεμένα τοπέζια καὶ ρουμπίνια οἱ ἔξεραι 2) δένω βιβλίον καὶ περικοσῶ τὸ κάλυμμα αὐτοῦ διὰ χρυσῶν γραμμῶν καὶ κοσμημάτων.

χρυσοδέτερος-(η)-ιν κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ διὰ χρυσῶν δεδεμένος, ὁ ἐντεθειμένος εἰς χρυσόν· Ἦρ. 3, 41 ἦν οἱ σφραγίς τὴν ἐφόρεε χρυσοδέτερος· || ὁ διὰ χρυσῶν πλουσιῶς κεκοσμημένος· Ἄλκαϊ. 33 ἔλεφαντινα λαδὸν τὸ ἔξεραι χρυσοδέταν, Σοφ. Ἦλ. 837 χρυσοδέτοις ἔρικαι γυναικίαι, αὐτ. ἀπ. 232, Ἐρφ. Φοιν. 805 χρυσοδέτοις περάναις, Φιλίππ. Θεσα. ΑΠ 7, 234, Γρηγ. Νύσσα. 2, 960 D. Γρηγ. Ναζ. 2, 127, 13· || νεώτ. εἰδ. ἐπὶ πολυτίμων λίθων, ὁ ἐπὶ χρυσῶν ἢ διὰ χρυσῶν προσηροσμημένος, χρυσοκόλλητος· πρβλ. χρυσοδένω· || εἰδ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ βιβλίων, ὁ ἐπὶ τοῦ καλύμματός του φέρων χρυσὰ κοσμήματα ἢ γράμματα.

χρυσοδίνης (ὁ) μτγ. κ. μον. κ. χρυσοδίνης ὁ χρυσὴν δίνην ἔχων, ὁ παρασημένιος χρυσὸν ἐν ταῖς δίναις αὐτοῦ ἐπὶ ποταμοῦ, ρεμάτων, χρυσορράας· Ρήτ. Walz., 476, ΚΜανασσα. 6258.

χρυσοδιφύρος-ος κν. μον. ὁ ἔχων χρυσοῦν διφύρον, ἄρμα· ΚΜανασσα. Χρον. 5056.

χρυσοδομᾶσαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. γένος μαλακίων γαστεροπόδων προσθιοδραγγίλων.

χρυσοδρατρός-ος κν. μον. ὁ διὰ χρυσῶν δόρατος ὠπλισμένος· Θεοφάν. Συνεχιστὰι 252 B τῶν μὲν χρυσοπίδων καὶ χρυσοδρατῶν.

χρυσοεγκέφαλος-ος κν. μον. ὁ ἔχων ἐγκέφαλον ἐκ χρυσοῦ· Μάξ. ἐν Ἀν. Βασσα. 3, 145.

χρυσοεθίριος (ὁ) ἡ, ποι. θηλ. κ. χρυσοεθίριαι Ἰμάξ. Καταρ. 951, κλητ. χρυσοεθίριαι (Ἐπιγρ.), ὁ ἔχων χρυσὸν τρίχωμα, χρυσὴν κόμην, χρυσομάλης· Ἀρχιλ. 108.

χρυσοεθίρης-ος-ές κ. νεώτ. ὁ δημοῖος χρυσῶν, ὁ ἔχων χρῶμα χρυαίζον· Πλάτ. Φαῖδ. 110 C, Ξεν. ΚΠ 7, 1, 2 Ἀριστ. Ζ 1, 9, 40, 48 ἐστὶ δὲ τὸ ἐκ θύμου μέλι καλὸν τὸ χρυσοεθίρες, Πλούτ. Ἠθ. 771 B· || τὸ

χρυσοεθίρες τὸ χρυσαῖον χρῶμα· Ἀριστ. Χρωμ. 3 τὸ χρυσοεθίρες γίνεται, ὅταν τὸ ξανθὸν καὶ τὸ ἠλιώδες πυκνωθῆν ἰσχυρῶς στίλβῃ.

χρυσοεἶδής ἔπιρρ. μον. κατὰ τρόπον χρυσοεἶδής· Τζέτζ. Ἐξήγ. ἴλ. 81, 5.

χρυσοεἰμυμν-ονος-ον κν. μον. ὁ ἐνδεδυμένος χρυσῶν, χρυσοῦφαντον στολῆν, χρυσοπυμένος· Εὐστ. 693, 40.

χρυσοελαία (ή) κν. μον. τὸ δένδρον ζιζυφαία, ἢ τζιζυφαία· Lexicon Cod. Reg. 1843, Δουκάγγ.

χρυσοεἰλικτός-ος κν. μον. ὁ χρυσῶν εἰλιγμένος· Πλούτ. Σιλ. Ἀμβων 255 νήματα χρυσοεἰλκτικά.

χρυσοεφητεῖον (τὸ) Σουιδ. ἐνθα χωνεύουσι καὶ ἐφουσι τὸν χρυσῶν.

χρυσόζυγος-ος κν. ὁ ἔχων ζυγὸν ἐκ χρυσοῦ· Ὑμν. Ὀμ. 31, 15 χρυσόζυγον ἄρμα καὶ ἴππους, Ξεν. ΚΠ 8, 3, 12.

χρυσόζυγράφος-ος κν. μον. ὁ ἔχων ἐνυφασμένα χρυσὰ ζώγραφα, χρυσοῦφαντος.

χρυσόζωνος-ος κν. μτγ. ὁ φέρων χρυσὴν ζώνην· Ποιητὴς π. Σχολ. Πινδ. Ν 3, 64 χρυσόζωνος ἀνασσα, Σχολ. Λυκοφ. 1377, Ψολκισθ. ἐν λ. σπρικοφόρος· Ἰω. Χρυσ. ὁ, 645, 1.

χρυσόηλος-ος κν. μον. ὁ ἔχων ἠλους χρυσοῦς, χρυσοκόρφωτος· Εὐστ. 95, 7.

χρυσοθεραπεία (ή) νεώτ. δερματολ. μέθοδος θεραπειᾶς τῶν διαφόρων μορφῶν τῆς δερματικῆς φυματίσεως δι' ἐνδοφλεβίων ἐνέσεων διαλυτῶν ἀλάτων χρυσοῦ.

χρυσόθετος-ος κν. μον. ὁ ἔχων ἐντεθειμένα, ἐνυφασμένα χρυσὰ κοσμήματα· ΚΠορφ. 440 (ἐκδ. Βόνν.) διδράκων χιτῶν καὶ χρυσόθετος, αὐτ. 771 χιτῶν ἐξ ἀλουργίδος χρυσόθετος.

χρυσοθήρας (ὁ) κν. μον. κ. νεώτ. ὁ θηρεύων τὸν χρυσόν, ὁ ἐπιμῶνας ἐπιζητῶν τὸν πλοῦτον· Νικ. Χων. Χρον. 333 A τοῖς χρυσοθήραις ἀρχουσιν 2) νεώτ. εἰδ. ὁ ἀναζητῶν, ἀνερευθῶν μεταλλεῖα χρυσοῦ· οἱ χρυσοθήραι τῆς Καλιφορνίας.

χρυσοθηρία (ή) νεώτ. ἡ ἀναζητήσις χρυσοῦ· || γεν. ἡ ἐπιδιώξις πλοῦτου.

χρυσόθριξ-τριχος (ὁ) ἡ μτγ. ποι. ὁ ἔχων χρυσὰς τρίχας, χρυσὴν κόμην, χρυσομάλλης· Ὀρφ. Λιθ. 288 Δοῖω Ἡελίου χρυσόθριξε λάε.

χρυσόθρονος-ος κ. νεώτ. ὁ ἐπὶ χρυσοῦ θρόνου καθημένος (π. Ὀμ. ἐν χρ. ὡς ἐπίθ. διαφόρων θεαινῶν, ὡς τῆς Ἥρας, τῆς Ἀρτεμίδας, τῆς Ἡούρης· ἴλ. Α 61) ἐπὶ τῆς καθεδῆς ἀναβάς, παρὰ δὲ χρυσόθρονος Ἥρη, αὐτ. 1533, αὐτ. Ο 5, Ὀδ. Ε 123 χρυσόθρονος Ἄρτεμις ἀγνή, αὐτ. Κ 541, Πινδ. Π 4, 464, Ἰουλ. 397 D, Βιζυην. Πύργος Κόρης 48 χρυσόθρονος μάντις· δελφικῆ.

χρυσοθώραξ-ακος (ὁ) ἡ μτγ. κ. μον. ὁ φέρων χρυσὸν θώρακα· Τζέτζ. Χιλ. 1, 993.

χρυσοθίδην (ή) νεώτ. ἀζώχρωμα κίτρινον χρώματος βῆπτον τὸ ἔριον καὶ τὴν μέτασαν.

χρυσόκαλις-εως (ή) μτγ. τὸ φυτὸν παρθέτιον βλλ.· Ψδισοκ. 3, 155.

χρυσοκαλλήπιος-ος κν. μον. ὁ χρυσῶ κεκαλλήπιος· Στουδ. Θεόδ. 1173 (ἐκδ. Μι.) χρυσοκαλλήπιος λυχνία.

χρυσοκανθαρός-ιδος (ή) κν. μον. ὁ χρυσοκάνθαρος βλλ., ἡ χρυσομάχος· Σικ. ἐν ΑΒ 3, 1432.

χρυσοκάνθαρος (ὁ) ἡ μτγ. κ. νεώτ. ὁ χρυσοῦς κάνθαρος, τὸ ἐντομον μηλοκόνθη, χρυσοῦμα, (Γίνα· Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 761, Ἰσ.· 2) νεώτ. μτφ. χλευστικῶς περὶ ἀνθρώπων ὀφθαλμοῦταιν.

χρυσοκάπουλος-η-ο δημ. ποι. εἶδος ὑπόζυγιον, ὁ ἔχων τὰ καπούλια χρυσὰ ἦτοι τὰ νῶτα κεκοσμημένα διὰ χρυσῶν κοσμημάτων· Πολιτ. Ἐκλ. Τραγ. 134 B τῆς δίνει κι' ἡ μαννούλια τῆς· ἡ μῆλο χρυσοῦ νὰ παῖζῃ | καὶ μούλα χρυσοκάπουλι νὰ περπατῇ καβάλα.

χρυσοκαράξα (ή) δημ. τό πτηνόν χαλκοκορώνη.

χρυσοκαρδος-η-ο δημ. ό έχων όλονει χρυσήν καρδίαν, άνόθευτον, φωτεινόν τό σίσθημα τής άγαθότητος, ό άκτινοβολών έκ κωλοσύνης, κολοπροσίρετος, που έχει χρυσή καρδιά.

χρυσοκάρνης-ον ποι, δωρ. χρυσοκάρανος ό έχων κεφαλήν χρυσήν : Εύρ. Ήρ.375 δόρκα χρυσοκάρανον.

χρυσοκαρπος-ον ό φέρων χρυσούς καρπούς : Πίνδ.άν.π.Πλούτ.Ήθ.120C χρυσοκαρποισι βέβροίθε ιδιώρθ. χρυσαέσις καρποισι' || ώς ούς. ό κισσός : Δισκ.2,210.

χρυσοκατάδετος-ον μον. χρυσόδετος βλ.λ. : Τζέτζ. Άλληγ.Ίλ.Κ.67.

χρυσοκατασκευάζω μον. κατασκευάζω έκ χρυσαύ, φτειών από χρυσάφι. κ. παθ. : Διγεν. Άκρ.3950 τά υπερώα. χρυσοκατεσκευάστο.

χρυσοκατάπικτος-ον μον. ό έκ χρουού κατάπικτος, ό χρυσάφ πεποικιλμένος, κεκοσμημένος : Θεοφάν.89C, ΚΠορφ.66C τήν χρυσοκατάπικτον όροφάν.

χρυσοκέντημα-ατος (τό) νεώτ. κ. δημ. κέντημα διά χρυσών σειροδίων ή νημάτων.

χρυσοκεντητής (τό) νεώτ. κ. δημ., θηλ. χρυσοκεντήτρια κ. -κενήτρη, ό άσχολούμενος είς τήν διά χρυσών σειροδίων, νημάτων, ποικίλων ύφανσμάτων, πλιν, φορεμάτων, χρυσοποιικτικής.

χρυσοκέντητος-η-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ό διά χρυσού νήματος κεντημένος, πεποικιλμένος, ό χρυσοποιικτικός : Βλαχογ.Παληκ.111 γιαννιώτικη δουλειά, σελαχλική χρυσοκέντητο, και λειψή μοναχά τό χαιμαλί, -τραχηλιά -φούστα χρυσοκέντητη.

χρυσοκενήτρια (ή) νεώτ., δημ. -κενήτρη θηλ. του χρυσοκενήτητής βλ.λ.

χρυσοκενώ-άω νεώτ. κ. δημ. κεντώ, ένυφαίνω χρυσά ποικίλματα, στολίζω, κοσμάω με χρυσή κλωστή, κίνω χρυσά κεντίδια : 2) ρημ.π. χρυσοκενήτητής, χρυσοκέντημα, χρυσοκέντητος.

χρυσοκέρμας-ον μον. ό χρυσά έστεγασμένος : Κωδ.Κτισμ.58B έκκλησία χρυσοκέρμας.

χρυσοκέρως-ατος-ων κ. νεώτ. ό έχων κέρατα χρυσά : Πίνδ.Ο.3,52 χρυσοκέρων έλαφον θήλειαν άφανθ' : Εύρ. Έλ.382 χρυσοκέρωτ' έλαφον || ώς έπιθ. του Πανός : Κρατίη.Άδελ.22. || έπι τής νέας Σελήνης : Μάρκ. Άργ. έν ΑΓ.5,16 Μήνη χρυσοκέρως : 2) είδ. ό έχων τά κέρατα κεχρυσωμένα (ώς τό μέλλον νά σαγή θύροι : Πλάτ.Άλκ.2,149C χρυσοκέρως βούς παρασησάμενοι, Πλούτ. Ήθ.184B τούραυς χρυσοκέρως παρασκευασάμενος και θυσιαμάτων. . . πλθθος.

χρυσοκέφαλος-ον ιτην. κ. μον. ό έχων χρυσήν κεφαλήν, όνομα ήθύσις τινός : Φρόν.Κομ.η. Άθην.7,287B ώ χρυσοκέφαλοι βεμβροδάδες θαλάσσαι : 2) μον. ώς ούς. έπιθ. του παρά βυζαντινούς μεγάλου χαρτοφάλακος : Βαλα.Σχολ. είς Φώτ. Νομ.1,89, Δουκάγγ.

χρυσοκίθαρις (τό) ιτην. ό έχων χρυσήν κιθάραν' : Ήσ. λ. χρυσάωφ.

χρυσοκίθαρος-ον λεξ. χρυσοκίθαρις βλ.λ. : Σουϊδ.

χρυσοκίτρινος-η-ο(ν) ιτην., νεώτ. κ. δημ. ό έχων κίτρινον χρώμα, χρυσιζόν : Πτορφ.Τετράθ.Περι τής τών Ίμωτιών χροιάς : ήλιος χρυσοκίτρινος.

χρυσόκλαθος-ον μον. ό έχων πλατείον παρυφήν (clavus) έκ χρυσαύ : ΚΠορφ.Έκθ.82, ASS Ματου.7,53Α Ίμωτία χρυσόκλαθα, Δουκάγγ.

χρυσοκλιβαντός-η-ον μον. χρυσοκλιβαντος βλ.λ. : Διγεν. Άκρ.3259 και γάρ οι πεντακάσιοι, οι χρυσοκλιβανταί. . . δέν μάς ένίκησαν έκεί.

χρυσοκλιβανος-ον ιτην. ό φέρων χρυσού ύάρακα : ΚΠροφ.Έκθ.506 (έκδ.Βόνν.).

χρυσόκλιστος-ον ιτην. ό χρυσάφ κεκλισμένος, ό έξοδον χρυσωθείς, κεχρυσωμένος έπήρσος έωθεν : Ίστρο.38 κυλικών Κονωελών έυγογ, και έθρηκλειών χρυσοκλιστών έξογος, Νικόμ.Γερ.Άδελ.2.

χρυσόκλινικός-η-ο(ν) μον., νεώτ. κ. δημ. έπι ύψασμάτων, ένδυμάτων, ό πορφυρούς και διά χρυσού πεποικιλμένος, ένυφασμένος : Κωδ.Όφφ.33B, Διγεν. Άκρ.2264 και χρυσοκλινικόν σπηλήν κατά πολλά ύρσιαν, Έρωτόκρ.2,183 Άπνε χρυσοκλινική ή φορεσά, που φάρει, αút.1336. 2) ό έχων χρώμα κόκκινον, χρυσιζόν : Πορφ.Κ. Σιωές 18,1 κόκκινια. . χρυσοκόκκινια φύλλα.

χρυσόκοκκος-ον μον. ό έχων χρυσούς κόκκους, απόρους : Αραλ.Ηερβ.127.

χρυσόκολλα (ή) κ. νεώτ. μεταλλική τή ύλη δι' ής συνεκόλλων τόν χρυσόν : Άριστλ.Θαυμ.58, Θεοφ.Αιθ.26, αút.40, Δισκ.5,84, Πλιν.ΦΙ.33,26. 2) έδεσμο τό έκ λινοσπέρμου και μέλιτος : Άλκμ.61' || Ήσ. χρυσοκόλλα βρώμα τό έκ λινοσπέρμου και μέλιτος, και χρώμα τό χλωρόν : 2) νεώτ. κόλλα, φύλλον λεπτοτάτου χρυσού : 3) όμ. νεώτ. όρυκτολ. όρυκτόν κυανοπρασίνου χρώματος άπαιτών είς μάζος νεφροειδείς διαφώτους μετά λάμψεως ύαλαόδους ή ρητινώδους.

χρυσόκολλησις-εως (ή) νεώτ. ή διά χρυσού κόλλησις : 2) ικρμα χρυσού διά συγκόλλησις.

χρυσόκολλητος-η-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ό έχων ποικίλματα, κολληήματα έκ χρυσού, χρυσόκολλος : Εύρ.Φοίν.2 χρυσοκολλητόν έμβεδός δίφφισι, Άντιφάν.Θορικ.1 έκ χρυσοκολλητού γε καλιίδος αút.Άδελ.15, Λουκ.Άπαιθ.29.

χρυσόκολλος-ον ό κεκολλημένος διά χρυσού, ό φέρων χρυσά κοσμήματα, ά. χρυσοκολλητος, χρυσοδεμένος : Σοφ.άπ.68, Εύρ.άπ.590 κώπην χρυσοκόλλων.

χρυσοκόμης (τό) δωρ. τ. του χρυσοκόμης βλ.λ.

χρυσοκόμη (ή) ιτην. κ. νεώτ. βστον. μικρόν φρυγανώδες φυτόν : Άριστλ.Φυτ.2,7,1, Δισκ.4,55' || είδ. νεώτ. βστον. γένος θαμνώδων κοσμητικών φυτών άπαντών του τό πλείστον έν ταίς τροπικαίς χώραίς : χρυσοκόμη ή χρυσομάλλος.

χρυσοκόμης (τό) κ. νεώτ., δωρ. τ. χρυσοκόμοσ ό έχων χρυσήν, λιαν έσσηνήν και σπληνικήν κόμην, χρυσομάλλης : πρόβλ. χρυσόθριξ, χρυσοέσθηρ' έν χρ. ώς έπιθ. του Διονυσίου, του Άπόλλωνος και του Έρωτος : Ησιόδ.Θ.947 χρυσοκόμην δε Διδύσσασ έσσηνήν Άριάδνην. . θαλερήν ποιήσασ' άκοιτιν, Τυρτ.2,4, Άνακρ.13 σφαίρη. . με πορφυρή βάλανω χρυσοκόμης Έρωσ, Εύρ.Ίκ.975 άσαιτα, τάς χρυσοκόμασ 'Απόλλων ούκ ένδέχεται, αút.ΙΑ.549, Άριστοφ.Όρν.219' || άπολ. ό 'Απόλλων : Πίνδ.Ο.6,71, αút.7,58, Εύρ.Τροφ.254 τάν του Φοίβου παρθένον, φ' γέρας ό χρυσοκόμασ έδωκ' άλεκτρον ζώναν : 2) ό έπί τής κόμης φέρον χρυσά κοσμήματα : Λουκ.Όνειρ.13.

χρυσόκομος-ον χρυσοκόμης βλ.λ., χρυσομάλλης έπιθ. του 'Απόλλωνος : Μνασδλ.έν ΑΠ.6,264 ήπειρόν. . δωρον 'Απόλλων χρυσοκόμωφ : 2) δθ. κ. έπί ιτηνών : Ήρ.2,73 τά μέν αύτου χρυσοκόμα τών πτερών, τά δε έρυθρά.

χρυσοκομώ-έω ιτην. έχω χρυσήν κόμην, είμαι χρυσομάλλης : Φιλόστρ.Έπιστ.55

χρυσοκονδυλιά-τος-η-ο κ. -ατος μον. κ. δημ. ό έχων χρυσούσ κονδυλόσ : Πολιτ. Έάλ.Τραγ.99,10 ιστάρι νά σκορπίσθι | χρυσάγανω, χρυσόσταχο και χρυσοκονδυλάτο.

χρυσοκονδυλιά (ή) μον. κ. νεώτ., δημ. χρυσοκοντυλιά όρας έν χροΐσει παρά τας μεταδύζαντιούς άγιογράφους πρός δήλωσιν τής δια χρυσού ποικίλοεασ τών πτυχών ή τής έκτελεσεως κοσμημάτων έπί του Ίμοτισμού τών άγιών : || όμ.

έν χρήσει ἐπὶ αὐτῶν τούτων τῶν ποικιλιμάτων
2) ὁμ. ἡ διὰ χρυσοῦ ἐκτέλεσις ὄρχικῶν γραμμάτων, κοσμημάτων καὶ μικρογραφῶν πρὸς διακόσμησην πολυτμῶν χειρογράφων, ἱστορικῶν, ἐκκλησιαστικῶν κλπ.

χρυσόκονδυλιστής (ὁ) μαν. κ. νεώτ., δημ χρυσόκονδυλιστής π. βυζαντινοῖς καλλιτέχνης ἀσχολούμενος εἰς τὴν διὰ χρυσοῦ ποικίλων ἀγίων εἰκόνων
2) ὁμ. ὁ διὰ χρυσοῦ ἐκτελὼν διακοσμητικὰς χειρογράφων· πρβλ. χρυσόκονδυλιά.

χρυσόκονις-εως (ἡ) κ. νεώτ. κόνις χρυσοῦ, χρυσοκόνη : Ἀνών. ἐν Κώδ. π. Schieid.

χρυσόκορυμβος-ον μτγν. ὁ ἔχων χρυσοῦς κορυμβοῦς : Διοσκ. Εἰδ. 1,72.

χρυσόκοσμητος-ον μαν. κ. νεώτ. ὁ διὰ χρυσοῦ κεκοσμημένος.

χρυσόκοσμος-ον μαν. χρυσόκοσμητος βλλ.

χρυσόκορῶνα (ἡ) δημ. τὸ πτηνὸν χαλικοκορῶν.

χρυσόκορταλος-ον μαν. ὁ ἄκων, κροτῶν ἐκ τοῦ χρυσοῦ : Μακρ. δὴν. ΑΠ 5,270 τὴν χρυσόκορταλον . . σπατάλην.

χρυσόκορτος-ον μαν. ὁ κροτῶν ἐκ χρυσοῦ πρβλ. χρυσόκορταλος : Πρῶδρ. Ἐπιστ. 83.

χρυσόκυρά (ἡ) δημ. ποι. δέσποινα ἀνεκτιμῆτου ἀξίας καλωσύνης, σπανίας ἀρετῆς.

χρυσολαβῆς-ους-ες ὁ ἔχων χρυσοῦν λαβὴν Μέν. Ἀλιεῖς 13 χρυσολαβῆς ἡ χειρὶδιον.

χρυσολαμπῆς-ους-ες μαν. κ. νεώτ. ὁ ὡς χρυσοῦς λάμπων : Δομασκ. 2,870C. **2)** εἶδ. νεώτ. ζωολ πτηνὸν πολυχρῶμον οὗ τὸ πτέρωμα ἐκπέμπει μεταλλικὴν ἀνταύγειαν.

χρυσολαμπίς-ιδος (ἡ) ἡ χρυσοῦν λάμπην ἐκπέμπουσα : ΑΒ 72.

χρυσόλαμπος-η-ο δημ. χρυσολαμπῆς βλλ.

χρυσόλαμπω νεώτ. κ. δημ. λάμπω ὡς χρυσοῦ, σὰν χρυσαφί.

χρυσολατρεία (ἡ) μαν. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ χρυσολάτρου βλλ., ἡ μετὰ πάθος ροπή πρὸς τὸν πλοῦτον : Μιχ. Ἀκομ. 2,299,16 [ἐκδ. Λάμπρ.]

χρυσολάτρης (ὁ) μαν. κ. νεώτ., θηλ. χρυσολάτρίς, ὁ οἰσὸν λατρεύων τὸν χρυσοῦν, ὁ μετὰ πάθος ρέπων πρὸς τὸ χρῆμα, τὴν ἀπόκτησιν πλοῦτου ὀλικοῦ πρβλ. χρυσολατρεία : Πρῶδρ. ἐν Νοτίες et Extraits 8,177, Ἰσιδ. Πηλ. 1,152.

χρυσολάχανον (τὸ) μτγν. εἶδος τι λαχάνου : Διοσκ. 2,145.

χρυσόλευκος-αν μαν. ὁ ἔχων λευκὸν χρυσοῦν χρώμα : Κώδ. Ὁφ. 52.

χρυσόλιθος (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. λαμπρὸς τις λίθος πολύτμος χρυσοῦντος χρώματος : Διόδ. Σ 2, 52 τῶς δὲ χρυσόλιθος ὑπὸ κανωδῶδους ἀναθυμιάσεως, ἥλιου θερμότητι φουμένους, ΠΔ ἘΞ 28,20 χρυσόλιθον καὶ βηρύλλιον καὶ ὀνύχιον, περιεκαλασμένα χρυσαί, αὐτ. 39,11, ΚΔ Ἄποκ. 21,20. **2)** εἶδ. νεώτ. ὄρυκτον μέγιστον πυριτικοῦ μαγνησίου καὶ πυριτικοῦ σιδήρου, ἀπαντῶν εἰς ρομβίκοις κρυστάλλους χρώματος πρασίνου, σπανιότερον καταστῶν ἡ κτριπύον, ὑαλοῦδους λαμφῶδες, ἀ. περιδωτον, ὀθλίνων : ἡ διαφανῆς παραλαγή τοῦ χρυσόλιθου εἶναι λίθος πολύτμος.

χρυσόλιθωμα-ατος (τὸ) μαν. φηροβήτημα κερυρωμένον : Αἰδ. Ροδ. 27,23 [ἐκδ. Μαυροφρ.]

χρυσόλιων (τὸ) μτγν. μαν. χρυσαῖ κλωστή, ταῖνια : Παῦλ. Αἴγ. 6,92.

χρυσόλοθος-ον μτγν. ὁ διὰ χρυσοῦν ἐνωτῶν κοσμημένος : Ἐπιγρ. π. Ἀθῆν. 8,373F οὐδὲ τιν' ὡδε γήρουν χρυσολοθοῖς ὀδασιν ἠγάσαστο.

χρυσολόγος-ον μτγν. κ. μαν. ὁ οἰσὸν χρυσοῦς, πολυτμῶς λόγους λέγων, ὁ φαινίος ἰδεῖας, ἐκφράσεις ἔχων πρβλ. χρυσότομος : Δομασκ. 1,2894B. **2)** ὁ συλλέγων χρυσοῦν : Γλωσσ.

χρυσόλογος-ον ὁ φέρων χρυσοῦν λόγῳ, ἐπιθ. τῆς Ἀθῆνας : Εὐρ. Ἰων 9 οὐκ ἀσπρος Ἑλλήνων πόλις τῆς χρυσολόγου Γαλλόδοδος κεκλημένη, Ἀριστφ. Θεομ 318 καὶ σὺ παγκρατῆς κόρα γλαυκῶπι χρυσόλογος πόλιον οἰκοῦσα περιμάχητον
2) κτ. πληθ. ὡς οὐς. χρυσόλογοι (οἱ) εἶδ. στρατιωτικῶν τὸ σῶμα : Κεδρ. 727,11.

χρυσολογῶ-έω μτγν. ὀμιλῶ, κῶνω λόγο περὶ χρυσοῦ : Λοσκ. Ὁνεβρ. 6 παῖς, ὦ Μίδα βέλτιστε, χρυσολογῶν· **2)** συλλέγω χρυσοῦν, μαζεύω χρυσοῦν, γεν. συλλέγω πᾶν τὸ ἔχον ἀξίαν ὑλικὴν. ἐν φρ. : Γρηγ. Ναζ. ἐν ΑΠ 8,230 νεκῶν χρυσολογοῖτε κόνιν ἰσulteite τοὺς τάφους.]

χρυσόλοπος-αν ὁ ἔχων χρυσοῦς λεπίδας : Ἡσ. χρυσόλοπούδαο (τὸ) δημ. ποι. ἀνοθος, ἀνθύλλιον χρυσοῦςος χρυσοῦς : Ψυχάρ. Ταξ. 1 τὸ χρυσοῦν, χρυσόλοπούδα κεντημένη.

χρυσόλοφος-ον ὁ ἔχων χρυσοῦν λοφίον, τὸ θηλ. -α, ὡς ἐπιθ. τῆς Ἀθῆνας : Ἀριστφ. Λυσ. 344.

χρυσόλοφθῆς (ὁ) δωρ. χρυσόλοφος ὁ φέρον χρυσοῦν λύρον, ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος : Ἀριστφ. Θεομ. 315 χρυσόλοφα . . Δῆλον δὲ ἔχεις ἱεράν
 || ὁμ. ὡς ἐπιθ. τοῦ Ὀρφῆος : ΑΠ 7,617.

χρυσομάλλης (ὁ) δημ., θηλ. χρυσομάλλα, χρυσομαλλοῦ κ. χρυσομαλλούσα, ὁ ἔχων χρυσοῦν κόμην, ξανθὰ καὶ στυλινὰ μαλλία, χρυσοκόμη, χρυσοῦσθριξ.

χρυσόμαλλος (-η-ο-ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων χρυσοῦν μαλλόν, ἔριον : Φερεκρ. 60, Εὐρ. Ὀρ. 998 τὸ χρυσομαλλόν ἀρόντος ὀπάτ' ἐγένετο τέρας ὁλοῦν ὀλοῦν Ἀτρέος Ἰπποδῶτα, αὐτ. Ἡλ. 725 τὰν κερέσσων ἔχειν χρυσομαλλόν κατὰ δῶμα πρόμυαν, - τὸ χρυσομαλλόν ἄερων || μτφ. πρῶτον χρυσομαλλόν περὶ ἀνθρώπου πλοῦσιου μὲν ἄλλα μωροῦ : Διογ. Α 6,47.

χρυσομανῆς-ους-ες κ. μαν. ὁ ἐμμανῶς ἐπιθυμῶν τὸν πλοῦτον, τὸ χρυσαφί : Ἀγαθ. ἐν ΑΠ 5,302, Παῦλ. Σιλ. αὐτ. 10,76 χρυσομανῆς μελεῖν.

χρυσομανία (ἡ) μαν. ἡ ἰδιότης τοῦ χρυσομανοῦς βλλ., ἡ ἐμμανῆς ἐπιθυμία τοῦ πλοῦτου : Τζέτζ. Χιλ. 3,301.

χρυσομανῶ-έω μαν. ἐμμανῶς ἐπιθυμῶ τὸν πλοῦτον, τὸν χρυσοῦν : Σουῖδ.

χρυσομάχαιρο (τὸ) δημ. ποι. χρυσοῦν μαχαίρον· ἐθαλε ἀπ' τ' ἀργυροῦ κηδέαρ.

χρυσομαλιτάρης (ὁ) δημ. ποι. ὁ ἔχων τὴν χρυσοῦν τὴν χρυσοῦντος μέλιτος : δ. τραγ. κυρά μου, ἐστ' αἶσι ὁ ποταμὸς ὁ χρυσομαλιτάρης.

χρυσομεσόκτιστος-ον μαν. ὁ κατὰ τὸ μέσον, τὸ κύριον σῶμα ἐκτισμένος ἐκ χρυσοῦ, ἐπὶ οἰκοδομηματος : Διγεν. Ἀκρ. 3939 ὁ ἐμπροσθεν οἰκίσκος ἀπας χρυσομεσόκτιστος, περιπρηγυριωμένος.

χρυσομηλέα (ἡ) νεώτ. ἀ. ὄνομ. τῆς πορτοκαλέας.

χρυσομήλη (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτεῶν, ἐντόμων περιλαβάνων πολυάριθμα εἶδη καθάρων.

χρυσομηλιά (ἡ) δημ. ἰδιωμ., ἡ βερικοκέα.

χρυσομηλολόνηθῆ (ἡ) ὀχλῶ κ. νεώτ. εἶδος μηλολόνηθης, χρυσοκονθῶρου βλλ. : Σχολ. Ἀριστφ. Σφ. 1341. || νεώτ. ζωολ. ἀ. χρυσομήλη βλλ.

χρυσομηλολόνηθιον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ χρυσομηλολόνηθῆ βλλ., μικρὸς χρυσοκάνθαρος, ὡς ὄρος ἐκφράζων στοργὴν π. Ἀριστφ. Σφ. 1341 ἀνέδοις δέδρο χρυσομηλολόνηθιον ἰσθλοῦ, ἐκρυσομηλολόνηθιον ἐστὶ ζωοφιλον τ', ξανθὸν κατὰ κἀνθηρον, ἂ κατέχοντες οἱ παῖδες δεσμοῦσιν ἐκ ποδῶς καὶ ἀφῆσι πρὸς τὸν ἄερα.

χρυσόμηλον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. χρυσοῦν μῆλον, εἶδος κυδωνίου βλλ. : Πλιν. Φι 15,11. **2)** νεώτ. ὁ καρπὸς τοῦ δένδρου χρυσομηλέα, τὸ πορτοκάλι.

χρυσομήτρις-ιδος (ἡ) εἶδος πτηνοῦ ἐκ τῶν ἀκανθοφάγων : Ἀριστφ. Ζι 8,3,6 [δ. γρ. ρυσομήτρις]

χρυσομίγης-οὐς-ές μτγν. ὁ ἀναμεμιγμένος ἢ συμπεπλεγμένος με χρυσόν : Γρηγ. Νύσσα. 2,551 C κόμην χρυσομυγῆ.

χρυσομίλητος-η-ο δημ. ὁ οὐ ὀλίγοι ἔχουσι μεγάλην ἀξίαν ἢ ὁ μετὰ πολλῆς καλοσύνης ὀμιλῶν.

χρυσομίμητος-ον μαν. ὁ ἔχων τὸ χρώμα τοῦ χρυσοῦ, ὁ ὁμοιοῦσεν πρὸς τὸν χρυσοῦν : Πισιδ. Γ Ἡρακλ. 1,141 ἢ τῶν τριχῶν σου χρυσομίμητος κόμη.

χρυσομίτρας-αἰ ἰδὶ δωρ. τ. τοῦ χρυσομίτηρος.

χρυσομίτρα (ἡ) μτγν. ἰδιότυπον θηλ. τοῦ χρυσομίτηρος βλ. λ. 1, ὡς ἐπιθ. τῆς Φοῖβης : Ὀππ. Κυν. 2, 2.

χρυσομίτηρος ἰδὶ, δωρ. -μίτρας ὁ φορῶν χρυσὴν μίτρον βλ. λ. 4, ἐπιθ. τοῦ Διονύσου : Σοφ. ΟΤ 209 τὸν χρυσομίτρον τε κικλήσκω, τὰσδ' ἐπ' ὤνυμον γὰς, οἰνώπα Βάκχον εἶπον 2) ὁ δεδεμένος διὰ χρυσοῦ, ὁ χρυσοδέτος : Ἰνιόλοχος π. Ἀθῆν. 4, 130B κατὰ πινάκων τετραγώνων χρυσομίτρον.

χρυσόμορφος-ον κ. μαν. ὁ ἔχων χρυσοῦν μορφήν, ὁ ὁμοιος πρὸς χρυσόν, ὡς ἐπιθ. τοῦ Διὸς ἐν εἰδεί βροχῆς κατὰβάντος πρὸς τὴν Δανάην : Σοφ. ἀπ. 708 (π. Κλήμ. Ἀλ. 761) κ. ἐπὶ τοῦ ἡλεκτροῦ : Παυλ. Σιλ. 73, 123.

χρυσόμυγα (ἡ) δημ. ὁμοιοῦσα διαφόρων ἐντόμων ἔχοντων χρυσιζόντα ἑλυτρά κ. ἰδ. τῆς κανθαρίδος.

χρυσόμφαλος-ον μτγν. ὁ ἔχων χρυσοῦν ὀμφαλόν : Πολυδ. 6, 98 χρυσόμφαλοι φίλαλοι.

χρυσόνημα-ατος ἰδὶ μαν. κ. νεώτ. εἶδος νήματος ἐκ χρυσοῦ : Παυλ. Αἰγ. 6, 92 τοῦς . . διαστηκῆτος ἀδάντας δεῖ συζεύξαντας . . χρυσίω συνδεσμεῖν, δηλονότι τῶ χρυσολίω καλομένῳ ἢ χρυσανήματι : || νεώτ. νήμα συνθῆ. ἔξ ἐπικεκρυμμένου ἀργύρου ἐν χρ. πρὸς διαποικιλίαν ὑφασμάτων, κατασκευὴν τριχάπτων κττ.

χρυσόνημος-ον μαν. ὁ διὰ χρυσῶν νημάτων διαφασμένος, ἐνυφασμένος : Δαμασκ. 1, 2883 C χρυσονήμω ἐσθῆτι, αὐτ. 8041 : χρυσονήμους ἄλουργιδας : 2) ὁ διὰ χρυσοῦ νημάτων ἐργαζόμενος : Ζωναρ. 932 δίκην περιστηθίου ἐκ χρυσονήμου τέχνης ποικιλίης πεποικημένον.

χρυσονησιωτικός-ή-όν μτγν. ὁ ἐκ τῆς Χρυσῆς νήσου : Ἀνών. Περιήλ. Ἐρ. Ὁσλ. ἐν Γεωγρ. Ἐκδασ. 1, 278, 24 γελώνη χρυσονησιωτικῆ ἰδιόρθ. ἢ τε χερσαία καὶ ἡ νησιωτικῆ.

χρυσόννομος-αν ὁ διὰ χρυσοῦ νεμόμενος, τρεφόμενος, ὁ σφόδρα, ὁ λίαν πλούσιος, πλουσιώτατος : Αἰσχ. Πέρσα. 80 χρυσονόμου γενεὰς ἰσθόβους φῶς ἰδ. γρ. ἀντὶ χρυσογόνου.

χρυσονόμος-αν ὁ νέμων χρυσόν, ὁ ἐκτελὼν πληρωμὰς, ὁ ταμίης : Ἐπιγρ. Πάτριου.

χρυσονοῦς-οος-οον-οον ἰαν. ὁ ἔχων χρυσοῦν νοῦν, ὁ χρυσοῦς τὸν νοῦν : Δαμασκ. 1, 2854 B τὸ οὐκ οἶδός τὸ χρυσόνουον.

χρυσόνωτος-αν ὁ ἔχων χρυσὰ νῦτα ἢ χρυσὴν ἐπιφανείαν : Σοφ. Αἰ. 846 ἐπιπῶν χρυσάνωτον ἦνισαν (με χρυσαῖς ἦλους ἢ χρυσὰ κυρτώματα).

χρυσόσαυθος (-η-οι-ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων χρώμα ξανθόν, χρυαίζων.

χρυσόξίφος-ον λεξ. ὁ ἔχων χρυσοῦν ξίφος : Lex. Ms 11ava) χρυσοξορον, χρυσόξίφον.

χρυσόξυλο(σ) σχόλ. κ. δημ. τὸ φυτόν θάψας βλ. λ. : Σχόλ. Ἀριστ. Σφ. 1402. 2) δημ. τὸ φυτόν ροῦς ὁ κότινος : 3) δημ. τὸ φυτόν βαφία ἢ γαργαλική : 4) δημ. ἄ. κισθινόξυλο βλ. λ. 1.

χρυσόπαγῆς-οὐς-ές Ἐπιγρ. ὁ ἐκ χρυσοῦ ἢ διὰ χρυσοῦ φκοδομημένος, ὁ χρυσόακτιστος : χρυσοπαγῆ δώματα θεῶν.

χρυσοπαρῦφος-ον μτγν. ἐπὶ ἐνδυμάτων, ὁ ἔχων χρυσοῦν παρυφήν : Πλούτ. Δημῆτρ. 4) ἀμπελόμενον καὶ διαδοῦμενον περιττῶς καυφαίς διμῆτρους καὶ χρυσοπαρῦφους ἄλουργίαν.

χρυσόπαστος-ον κ. μαν. κ. νεώτ. ὁ διὰ χρυσοῦ πεπασμένος, κεκοσμημένος, κεντημένος : Ἡρ. 8, 120 δωρησάμενος αὐτοῦς ἀκινάκη τε χρυσέω καὶ τήρη χρυσοπάστω Ἰπάρρα ἐξ ὑφάσματος χρυσοῦφάντου, Αἰσχ. Ἀγ. 776 τὰ χρυσόπαστα . . ἐδεθλα, Ἐδδουλ. ἀπ. 19 ταῖς ἔυστιον ταῖς χρυσοπάστοις, Δημ. 1217 σκέψη . . καὶ κόσμον χρυσόπαστον, Δουρ. π. Ἀθῆν. 12, 536A μίτρα δὲ χρυσόπαστος ἄνρ, Πλούτ. Ἡ8. 672A νεβρίδα χρυσόπαστον ἐνηρμένον, οὐτ' Ἀντ. 26 κατέκειτο . . ὑπὸ σκιᾷ χρυσοπάστω, Λοσκ. Ἀποιδ. 8 ἐσθῆτα χρυσόπασταον ποιησάμενος, Ἀδριαν. ἐν Ρήτ. 1, 532 οὐδὲν οὐδὲ τούτων ἐστίν, ὁ μὴ χρυσόπαστον, Κλήμ. Ἀλ. 216 χρυσόπασται τάπιδες, Συμ. Μάγ. Μιχ. κ. Θεοδώρ 447 B, ΚΜανασα. Χρον. 5060.

χρυσόπατρος-ον μτγν. ὁ ἐκ χρυσοῦ πατὴρς γεννηθείς, καταγόμενος, ἐπιθ. τοῦ Περσέως : Λυκόφρ 838 τὸν χρυσόπατρον ἰοχόλ. ἐτὸν Περσέα τὸν υἱὸν τοῦ Διός : ἦγον ὁ ἔχων πατέρα τὸν εἰκοσθέντα χρυσῶν.

χρυσόπατριος ἰδὶ μτγν. ὁ χρυσόπατρος βλ. λ., ἐπὶ τοῦ Διονύσου : Νόνν. Δ 47, 471.

χρυσόπαχος-ος-υ ὁ ἔχων χρυσοῦς πῆχεις τῆς χειρὸς : Βακχ. 5, 40 [ἐκδ. Blass] χρυσόπαχος ἄως.

χρυσοπέδη ἡ ἰδὴ μαν. χρυσοῦ πέδη : Κ Μανασα. Χρον. 2464 [ἐκδ. Μενστ. iii] χρυσοπέδαις [ἐσφ. γρ. ὄντι χειροπέδαις].

χρυσοπέδιλος-ον ὁ ἔχων, ὁ φορῶν χρυσὰ πέδιλα : Ὀδ. Α 604 Ἥρης χρυσοπέδιλου, Ηιοδ. Θ 454 Ἥρην χρυσοπέδιλον, Σαφ. 161[2] χρυσοπέδιλος Ἀδως, Πορφ. π. Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 201 C ποσι δὲ χρυσοπέδιλος ἰέπῃ τῆς Ἐκότης.

χρυσοπέλεια (ἡ) νεώτ. ζῶολ. γένος ὀφιδίων συστατιδῶν ἐρηπτιών περιλαμβάνον διαφόρα εἶδη μεγάλων ὀνοβοδῶν ὄφρων.

χρυσόπεπλος-ον ὁ ἔχων χρυσοῦν πέπλον, ἐσθῆτα ἐκ χρυσοῦ : Ἀνακρ. 76[80] χρυσόπεπλε καύρα, Πινδ. 1, 5, 675 χρυσοπέπλου Μνωμοσύνας.

χρυσοπέδικα (ἡ) δημ. ἡ χρυσὴ πέδιξε, μτφ. ἐπὶ γυναικὸς ἐκπάλου καλλονῆς : ὁ τραγ. μέσ' στὰ πετρωτὰ μιά χρυσοπέδικα πετῶ.

χρυσοπερσικός-ή-όν μαν. ὁ ἔχων χρυσοῦν καὶ γλαυκὸν χρώμα, ὁ χρυσοῦ καὶ γλαυκοῦ χρωματός : Συμ. Μάγ. Μιχ. κ. Θεοδ. 448 B περιβαλοῦ χρυσοπερσικόν σου χιτῶνα.

χρυσοπετάλινος-ον βυζαντ. ὁ διὰ χρυσοῦν πετάλων κεκοσμημένος.

χρυσοπέταλος-ον μτγν. ὁ διὰ πετάλων χρυσοῦ κεκοσμημένος, ὁ ἐφ' οὗ εἶναι προσερασμένα πέταλα χρυσοῦ : Ἰω. Αυδ. Ρωμ. 2, 4 χρ. χιτῶν.

χρυσοπηγῆ ἡ ἰδὴ δημ. χρυσὴ πηγή, ἢ ἐξ ἧς ρεεῖ οἰνεὶ χρυσοῦν ὕδωρ, μτφ. ὡς κοσμητικὸν ἐπιθ. : Σολωμ. Σχεδίασμ. 2, 34 τί ρόστειλες, χρυσοπηγῆ τῆς Παντοδυναμίας.

χρυσοπλήγης πικος ὁ ἔχων χρυσοῦν περιφεραιάν : Αἰσχ. Ἐπ. 106 παλαιχίων Ἀρης, . . ὡς χρυσοπλήγης δαίμων, Εὐρ. Φοίν. 939 ἢ ποδ' ἤμιν χρυσοπλήγηκα στάχυν σπαρτῶν ἀνήκεν ἰέπῃ τῶν ἐν Ἀθῆναις Σπαρτῶν).

χρυσόπλοιας ἰδὶ νεώτ. ζῶολ. γένος διπτέρων βραχιμίων λεπιδιῶν ἐνότων περιλαμβάνον διαφόρα εἶδη μυῖων ὀναφονομένων κατὰ τὸ ἔαρ παρὰ τὰς ροὰς τῶν ὑδάτων.

χρυσόπλατος-ον μαν. ὁ ἐκ χρυσοῦ πλάσθεις, ποιηθείς κατασκευασθείς : Δαμασκ. 1, 2854 A τὸ χρυσόπλαστον ὄγγος.

χρυσόπλεκτος-η-ο δημ. κ. χρυσόπλεκτος ὁ πεπλεγμένος διὰ χρυσοῦ, ὁ χρυσοπελεγμένος.

χρυσοπλέκω δημ., παθ. μτφ. παρὰκ. χρυσοπλεξιγμένω, ὑφαίνω ὑφαστά π παρεμβάλλον χρυσὰ νήματα κατὰ τὴν ὑφανσιν : 2) ρημτ. κ. χρυσόπλεκτος.

χρυσόπλευρος (ή) γλωσσ. ὁ ἰχθύς ἀλλη. **χρυσόπληα** (ή) μν. χρυσοῦς ὀλίγιμος: Εὐστ. Πιν.44,95 ἡ αὐτὰσι χρυσόπληα κεικιδθῆλευται. **χρυσόπλοκάμος**-ου κ. νεώτ. ὁ ἔχων χρυσοῦς πλοκάμους, χρυσόβριξ: *Υμν.Ἀπόλλ.205 Λητῶ χρυσόπλοκάμος. **χρυσόπλοκος**-ον μτγν. κ. μν. ὁ ἐκ χρυσοῦ πεπλεγμένος 2) κ. συνεκθ. ὁ ἐκ χρυσοῦ συνηρησμένος, κατεσκευασμένος, ὑπερθ.: Τροπάρ. χρυσόπλοκάωτε πύργε. **χρυσόπλος**-ον μν. ὁ ἔχων χρυσά ὀπλα, ὁ ὀπλισμένος διὸ χρυσοῦν ὀπλων: Τζέτζ.Χιλ.10,435 χρύσοπλοι νεανίαι. **χρυσόπλουμιζῶ** δημ., παθ. μτχ. παρκα. χρυσόπλουμιζομαι, κεντῶ, διακοσμῶ, διαποικίλλω ὕφασμά τι διὰ χρυσοῦν νημάτων ἢ σειραδίων 2) ρηματ. π. χρυσόπλούμιζομαι. **χρυσόπλουμιτος**-η-ο δημ. ὁ χρυσόπλουμιζόμενος. **χρυσόπλούσιον** (τὸ) μτγν. κ. μν. ὁ τόπος, τὸ μέρος, ἐνθα ὑποπλύνεται καὶ χωρίζεται ἀπὸ τῆς ποταμίας ἄμμου ὁ χρυσοῦς: Στράβ.3,2,8 καὶ πλείω τῶν χρυσαφρευθίων ἐστὶ νῦν τὰ χρυσόπλούσια προσαγορευόμενα, Νικ.Χων.Ἰστ.223β χρυσόπλούσιας ἰδιόρθε Κορ. ἀντὶ χρυσοπλουσίοισι. **χρυσόποδης** (ὁ) μν. ὁ ἔχων χρυσοῦν πόδα, ὡς ὄνομαστος Ἰππου: *Ακρον.Γ Χρον.63D ὁ Μανοῦηλ ταχύτατον ἔχων τὸν Ἰππον, ὄν καὶ χρυσόποδην ἐκάλεσε. **χρυσόποια** (ή) μν. κ. νεώτ. ἡ τέχνη τῆς κοτασκευῆς χρυσοῦ, τοῦ μεταβάλλειν τὴν ἀγενῆ ἄλην εἰς χρυσόν, ἀ. ἀαχυμεία, χυμευτική: Ψελλ. π. Θησ.Στεφ. **χρυσόποικη** (ή) μτγν. ἡ χρυσόποια βλλ.: Ἰω.Χροσ.6,733,41 χρυσόποικῆς λιθουργικῆς, βαφιδευτικῆς **χρυσόποικίλος**-ον μτγν. κ. μν. ὁ διὰ χρυσοῦ πεποικιλμένος, ὁ διάχρυσος: Κολλίξ.π. *Αθίν.5,198D Ἰμάτιον πορφυροῦν χρυσόποικίλον. **χρυσόποικιλήτης** (ὁ) νεώτ. τεχνίτης εἰδικὸς εἰς τὸ διακοσμεῖν, διαποικίλλειν διὰ χρυσοῦ ὕφασματα, φορέματα κττ. **χρυσόποικιλικός**-ῆ-άν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν χρυσόποικιλήτην ἢ τὴν διὰ χρυσοῦ ποικιλίαν 1) τὸ θηλ. χρυσόποικιλική ὡς οὐα, ἡ τέχνη τοῦ χρυσόποικιλοῦ, τοῦ ποικίλλειν, διακοσμεῖν διὰ χρυσοῦ. **χρυσόποικιλτος**-ον μτγν. κ. νεώτ. ἀ. χρυσόποικίλος βλλ., ὁ χρυσόποικίλος: Διάδ.Σ 13,26 φοινικὶς διαπρηπῆς χρυσόποικίλος, Κλήμ.Ἀλ.216 χρυσόποικίλτος φιλοτάπιδος. **χρυσόποιδῆς** (ὁ) μτγν. ὁ κατεργαζόμενος τὸν χρυσόν, χρυσοεργός, χρυσοχόος: Λουκ.Χαρ.12 τῷ δὲ θεῷ ἄλιγον μέλει τῶν σῶν χρυσόποιων. **χρυσόποκος**-ον μτγν. ὁ ἔχων χρυσοῦν πόκον, ὁ χρυσόμυαλλος: Νόνν.Δ 10,102 χρυσόποκος κριάς. **χρυσόπολις**-εως (ή) κ. μν. κ. νεώτ. πόλις τῆς Μικρασιατικῆς παραλίας τοῦ Βοσπόρου, ἀπέναντι τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τῆς ὁποίας εἶναι προάσιον: Ξεν.Ἑλλ.1,1,22 ἀφικόμενοι τῆς Καλληδονίας εἰς Χρυσόπολιν ἐτείχισαν αὐτήν, Στράβ.12, 4,2 κώμη χρυσόπολις, Σωκρ.Σχ.Ἐκκλ.Ἰστ.1,4,2 Χρυσόπολιν τῆς Βιθυνίας, ΚΜανασσ.Χρον.5491 παρὰ τῇ Χρυσόπολει τῆς Βυζαντινῆς πόλεως κατέναντι κειμένη 2) κ. ὡς ἐπίθ. τῆς Ἱερσπόλεως: Ἐπιγρ. χαίρεις, Χρυσόπολι Ἱερσπολι: 3) εἶδος φυτοῦ ἔχοντος πορφύρα ἀνθη, δι' οὐ ἂν περὶ τὸν Πακτωλὸν κατοικοῦντες ἐξήλεγον τὴν καθαρότητα τοῦ χρυσοῦ: Πλούτ.Ἠθ.1154Β βοτάνη πορφυράνθεμος, καλουμένη χρυσόπολις, Ἀριστ.αι.1,10 ὡσπερ χρυσόπολις ἡ πόα τῶ χρυσῷ μερικῶς συνήητετο πρσφωῖς.

χρυσόπορος-ον μτγν. ὁ ὑπὸ χρυσοῦ, ἴτοι χρυσῆς κλωστής διαπεπερασμένος, ὁ διὰ χρυσοῦ πεποικιλμένος: Παῦλ.Σιλ.Ἐκφρ.388 πάντα δὲ πίνης νήμασι χρυσόπορον τε μίτων ποικίλλεται ἀτλή (πιθ. χρυσοσφῶρων). **χρυσόπορος**-ον νεώτ. ἐπὶ ἐνδύματος, ὁ ἔχων χρυσὴν πόρηνη. **χρυσόπορτα** (ή) δημ. θύρα, πόρτα χρυσή. **χρυσόπορφυρος**-ον μν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων χρυσόκεντηθον πορφύραν: Νικήτ.Εὐγ.1,121 ἰδ.γρ.). **χρυσόπορος**-ποδος-πουν ὁ ἔχων χρυσοῦς πόδας: Ἡρωκλ.Κυρ.π.Ἀθην.4,145C δ δ' ἐπὶ κλίνης χρυσάποδος κατακειμένος, Πολύβ.31,3,18 ταῦταις δ' ἐξῆς ἐπόμπουον ἐν χρυσοῖσι . . φορεῖσιν. **χρυσόπρασίνος** (-η)-(ο)ν μν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων χρώμα πράσινον ἐστιγιμένον μὲ χρυσόν: Δουκάγγ. Διήγ.Ἀχιλλ.337Wτ. στολῆν ἐφόρεσεν λαμπράν, ἐρωτικήν, ὠραίαν, | ὄξυν ἐσωκουρτσοῦθακον μὲ τὰ χρυσά πουλία, | καὶ ἄλλον χρυσοπράσινον μετὰ λιθομαργῶρων 1) ἢ νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων χρώμα πράσινον χρυσαίζων: χρυσοπράσινο πουλι - φύλλο. **χρυσόπρασος** (ὁ) μτγν. εἶδος πολυτίμου λίθου ἔχοντος χρώμα πράσινον, χρυσαίζων: Πλιν.Φ1 37,34, ΚΔ Ἀν.21,20 ὁ εἶδοςμος χρυσόπρασος . . ὁ ἐνατος τοπάξιον, ὁ δέκατος χρυσόπρασος. **χρυσόπρηπιδης**-ους-ες μν. ὁ ἐμπρέπων ἢ φοινόμενος εἰς χρυσοῦς, ὁ διοισιάζων πρὸς χρυσοῦν: Τζέτζ.Χιλ.2,389 ὁ φοινίξ . . τῶνας . . χρυσοπρηπιδῆτες. **χρυσόπρυμνος**-ον μτγν. ὁ ἔχων χρυσὴν, κερυσαυμένην πρύμναν: Πλούτ.Ἀντ.26 πλείν ἀνά τὸν Κύδων ποταμὸν ἐν πορθμεῖω χρυσαπρῦμνω Ἀππ.Προορμ.10. **χρυσόπτερος**-ον μτγν. ὁ ἔχων χρυσὴν, κερυσαυμένην πρῶραν: Φιλῶστρ.Εἰκ.313,8. **χρυσόπτερος**-ον κ. μν. κ. νεώτ., δημ. προφ. χρυσόπτερος ὁ ἔχων χρυσά πτερά: Ἰλ.Θ 398 Ἰριν δ' ἄντην χρυσόπτερον ἀγγελέουσαν, αὐτ.Α 185. *Υμν.Δίωμ.315, Ψλχρ.σ.10,9901) ἔρωτος χρυσοπτέρου, Εὐστ.719,46. **χρυσόπτερυγος**-ον μτγν. κ. μν. ὁ χρυσόπτερος βλλ.: Ἰμέρ.Λόγ.19,3,716 Νίκη χρυσόπτερυγος, αὐτ.14,37,670 Μαῦσαι χρυσόπτερυγοί, Διήγ.Ἀχιλλ.1089 Wτ. ἐγείρου, χρυσόπτερυγος φάλλων. **χρυσόπτερυγοφόρος**-ον μν. ὁ χρυσοπτερυγος, ὁ ἔχων χρυσὰς πτέρυγας: Διγεν.Ἀκρ.231 ὦ Ἔρωε, θυνάσθα φοβερέ, χρυσοπτερυγοφόρε. **χρυσόπτερυξ**-υγος (ὁ,ή) μν. ὁ χρυσόπτερος βλλ.: ΚΜανασσ.Χρον.260 τῶν χρυσόπτερυξ, αὐτ.6597 ἀετός χρυσάπτερυξ. **χρυσόποτος**-ον γλωσσ. ημ. *χρῦσοπτα αὶ αἰθάλαι αἰ ζανθαῖσι, Δουκάγγ.1770. **χρυσόπωλειον** (τὸ) νεώτ. τὸ κατάστημα τοῦ χρυσοπλάου, τὸ χρυσοχοεῖον. **χρυσόπωλης** (ὁ) ἀρχλ. κ. νεώτ. ὁ πῶλων χρυσόν, ὁ χρυσοχόος: Σχόλ.Ἀριστφ.Πλ.884. **χρυσόραβδος**-ον μτγν. ὁ ἔχων χρυσὴν ράβδον: Ἡρωκλ.Ἐπιμ.154 χρυσόραβδος ὁ Ἑρμῆς ὁ χρυσόραβδος ἰδιόρθ. χρυσόραβδος. **χρυσόραγῆς** Ἡσ. ἐκρυσοβαγῆς. **χρυσόραβδίνης**-ίδος (ή) Ἡσ. εἰ χέρ.ἰφ ἀπὸ τοῦ χρυσόν ἔχειν. **χρυσόραβδος**-ίδος (ὁ,ή) ποι. τ. τοῦ χρυσόραβδος βλλ.: Πίνδ.Π 4,17B πέμπει δ' Ἑρμῆς χρυσόραβδος διδύμουσι υἱοῦς ἐπ' ἄρτυρον πόνον. **χρυσόρευθρος**-ον μν. ἐπὶ ποταμῶν, ὁ ἔχων χρυσὰ ρεῖθρα ἢ ὁ συμπαραοῦρων χρυσόν κατὰ τὸν ποῦν αὐτοῦ: ΚΜανασσ.Χρον.3824 ὁ Νεῖλος ὁ χρυσόρευθρος, αὐτ.6 05. **χρυσοράας** (ὁ) κ. μν. ἀντὶ χρυσορρός βλλ.: Ὀρφ.Ἀγ.1:29 χρυσοράας Ἀχέρων 2) μν.

μτφ. επί προσ., ὁ ἐκ τοῦ στόματός του ὀνοίου ρέει χρυσός, ὁ χρυσοστόμος, ἐπίθ. τοῦ Ἰω. Δαμασκηνοῦ : Ἀμαρτωλ. Γ. π. Θση Στεφ. «Ἰωάννην τὸν Δαμασκηνόν, ὃν χρυσορρῶν ἐκάλουσεν διὰ τὴν ἐνυπαρχουσαν αὐτῷ σφίαν».

χρυσόρρις ἰδί ποι. ἂντι χρυσορρῶς βλ.λ. : Εὐρ. Βάκχ. 154 Ἰμάλω χρυσορρῶ χλιδῷ μέλπετε τὸν Διόνυσον, Ἰδουλ. π. Ἀθην. 8, 345. Ἄ ως Ζεὺς χρυσορρῶς ἰεῖνι τοῦ Διὸς κρασιθάνοντες ἐν εἰδει χρυσῆς βροχῆς ἐπὶ τῆς Δανάης.

χρυσόρροφος -ον ὁ ἔχων χρυσῆν, κεχρυσωμένην ὄροφον : Φιλῶξ. 14, Ἀντιλ. Καρ. Ἰστ. Θ. αὐμ. 91, 221 Webster. 1 χρυσορρῶων θαλάμων, Φιλ. 1, 666, 21 ἀνδρῶνας καὶ γυναικωνίτιδας χρυσορροφούς, Πλούτ. Λούκ. 7 χρυσορροφῶσι σκηνίσαι, Λουκ. Κυν. 7 τῶν δὲ χρυσορρῶων οἰκιῶν, Γρηγ. Ναζ. 2, 184, 142 δόμοις χρυσορροφῶσι, αὐτ. 239, 91, Ψχυρο. 8, 759 β οἴκους χρυσορροφούς.

χρυσόρραγχις -αὐς -ἑς ἑρῆνυμι μτγν. ἐν Ποιητ. π. Ἦσα, χρυσορραγῆς ἰβάνος ἰσπερρημένον ἢ ἀπεστραμμένον ἀπὸ τοῦ δένδρου.

χρυσόρραντιστος -ον μον. ὁ χρυσοστάκτος : Στεφ. π χρυσοσπ. ἐν Ideler. P. lvs. 2, 204.

χρυσόρραπτις -ιδος (ὁ, ἡ) ὁ ἔχων, φέρων χρυσῆν ράβδον, ὁ ἐφωδισαμένος με χρυσοῦν ραβδῖον, ἐπίθ. τοῦ Ἐρισοῦ : Ὁδ. Ε 87 Ἐρμεῖα χρυσόρραπι, αὐτ. Κ 277, Ὑμν. Ἐρμ. 539, Ὀρφ. Ἀργ. 135 χρυσόρραπις Ἀργεῖφόντης.

χρυσόρραπτης (ὁ) νεώτ. ρήτης χρυσοποικίλων ἐνδύματα, διακοσμῶν, ποικίλων ἐνδύματα διὰ χρυσοῦν σειραδίων ἢ νημάτων.

χρυσόρραπτικός -ῶν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν χρυσορραπτήν || τὸ θηλ. χρυσορραπτική ἡ τέχνη τοῦ χρυσορραπτοῦ, ἢ διὰ χρυσοῦν σειραδίων διακοσμησις μαλλίων ἢ μεταξωτῶν ὕφασμάτων.

χρυσόρρειθρος -ον μον. ὁ ἔχων χρυσὰ ρεῖθρα, ὁ χρυσορρῶς : Μιχ. Ἀκαμ. 1, 253, 19 [ἐκδ. Λ] χρυσορρειθρῶς Πακτωλῶς.

χρυσόρρῶμων -ονος -ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ὀνοει χρυσὰ ρήματα λαλῶν, χρυσοῦς λόγους λέγων, ὁ λέγων λόγους ἀνεκτιμητοῦ ἀξίας, σοφοῦς, ἄ χρυσοστόμος, χρυσομίλητος Κύρ. ἐν Ματθ. Γλωσσ. 1, 31 χρυσορρῶμων ὁ χρυσολόγος, ὡς ἐπίθ. τοῦ Ἰω. Χρυσοστόμου : Μηναι. 1, 30, Ἀπολ. κλεινῆ Ἰωάννη τῷ τῆν γλῶτταν χρυσορρῶμονι, Δαμασκ. 1, 2, 252 C.

χρυσόρρῶς (ὁ) ὄμορ. μον. κ. νεώτ. κ. χρυσορρῶς ἐπὶ ποταμῶν, ὁ ρέων χρυσοῦν, αὐ τὸ ρεῖμα σῦρει, καταβιδάζει φήματα χρυσοῦ, ἄ χρυσορρῶς : Ἀθην. 5, 203 C μόνος . . ὡς ἀληθῶς ὁ χρυσορρῶς καλοῦμενος Νεῖλος μετὰ τρωφῶν ἀφθόνων καὶ χρυσοῦν ἀκίδθηλον καταφέρει, ἀκινδύνως γεωργούμενον, Γρηγ. Ναζ. 1, 391 B τὸν χρυσορρῶσαν ὄντως καὶ ἐσταχθῆν ἰεῖνι τοῦ Νεῖλου, Ἐπιφ. ἀν. 1, 618 C, - ὁ χρυσορρῶς Πακτωλῶς || νεώτ. μτφ. ἐπὶ ποταμῶν, ὡν τὰ ὕδατα καθιστῶσιν ἐυφορον τῆν γῆν, ἢ ἀρδεύουσιν 2) μον. κ. ἐπέκτ. ἐπὶ τοῦ Ἰω. Χρυσοστόμου, ὁ χρυσορρῶμων : ASS Μαῖου 2, 771 B τὸν χρυσορρῶσαν ποταμόν.

χρυσόρρῶς ἰδί μτγν. ὁ χρυσορρῶς βλ.λ. : Ἀθην. 8, 345 A.

χρυσόρροος -ον μον. ὁ χρυσορρῶς βλ.λ. 1) : Κ Μανασσ. Χρον. 49, 56 τῷ χρυσορρῶ Νεῖλω 2) ἐπὶ λόγους, ὁ ὀνοει ἐκ χρυσοῦ στόματος ἔξερχόμενος : Δαμασκ. 1, 2, 886 C λόγον χρυσορρῶσαν.

χρυσόρροτος -ον κ. μον. ὁ ἔχων χρυσὰ ρεῖματα, ὁ χρυσοῦν μεθ' ἑαυτοῦ φέρων, παραστῶν : Αἰσχ. Πρ. 805 οἱ χρυσορροτοὶ οἰκοῦσιν ἄμφι γαμα Πλαστῶνας πόρου, Μιχ. Ἀκομ. Πανηγ. 56, 1 χρυσορροτῶ Πακτωλῶ.

χρυσόρρογχιος -ον μτγν. ὁ ἔχων χρυσοῦν ρύγχος : Βασίλ. Γραμμ. 46 (Βοῖας).

χρυσόρρῆκτης ἰδί γλωσσ. ὁ ἐξορῶτων, ἔξαγων ἐκ τῆς γῆς τὸν χρυσοῦν.

χρυσόρροτος -ον ἂντι χρυσορροτος βλ.λ. : Σοφ. Ἀντ. 950 Ζῆνός ταμείεσκε γονὰς χρυσορροτῶς.

χρυσός (ὁ) κ. μον. κ. νεώτ. δημ. χρυσοφίτις) ηχημικὸν στοιχεῖον, τὸ πολυτιμώτερον τῶν μετὰλλων χρωμάτων ἐρυθροκίτρινον, τὸ μάγμα ἰ. ἡ. Ζ 48 χαλκός τε χρυσός τε, αὐτ. Κ 294, Ὁδ. Ε 38 χαλκῶν, χρυσοῦν τε ἀλῆς ἐσθῆτάς τε δόντες, Πίνδ. Ο 13, 78 δαμασίφρονα χρυσοῦν, αὐτ. Ν 4, 82 ὁ χρυσός ἐφόρμενος αὐγὰς ἐδειξεν ἀπάσας, Ἦρ. 1, 50 ἀπέφωτο χρυσοῦ ἰκαθάρου χρυσοῦ, αὐτ. Λευκοῦ χρυσοῦ ἰχρυσοῦ μμιγμένου μετ' ἀργύρου, αὐτ. 3, 97, αὐτ. 116, Αἰσχ. Πρ. 502 χαλκῶν, σίδηρον, ἀργυρον, χρυσοῦν τε τίς φήσειν ἂν πάροισεν ἐξευρεῖν ἐμοῦ, Εὐρ. Μῆδ. 965 χρυσός δὲ κρείσσων μυρίων ὀδῶν βροστοῦ, Πλάτ. Νόμ. 728 A πᾶς γὰρ ὁ τ' ἐπὶ γῆς καὶ ὑπὸ γῆς χρυσός ἀρετῆς οὐκ ἀντάξιός, αὐτ. Τιμ. 59 B, αὐτ. Πολ. 413 E βασιανίζομενος πολὺ μάλλον ἢ χρυσοῦ ἐν νερῷ, Διόδ. Σ 3, 45 ποταμοίς, τοσοῦτον χρυσοῦ καταφέρειν φήμα, αὐτ. 5, 27, ΚΔ Πράξ. 17, 29 χρυσῷ ἢ ἀργύρῳ ἢ λίθῳ, αὐτ. Κορινθ. 1, 3, 12, αὐτ. Ἀπ. 18, 12 γόμον χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, Πολυδ. 3, 87, Θεοφύλ. Σιμ. Ἐπιστ. 24 φλέβας χρυσοῦ μεταλλοφυροῦ ἀνιχνεύοντες, φρ. δ, τι λάμπει δὲν εἶναι χρυσός ἰδὲν πρέπει μὴ παρασυρῶμεθα ἀπὸ τῆν λαμπρῶν ἐξωτερικῶν ἐμφανίσεων 2) πᾶν δ, τι ἐκ χρυσοῦ νεποῖηται, σκευὴ ἢ κοσμήματα ἐκ χρυσοῦ : ἰ. ἡ. Θ 43 χρυσοῦν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χρῶ [σχδ. χρυσῆν πανοηλιαν ἐνεδύσασα], Ξεν. ΚΠ 8, 7, 25 τὸ δ' ἐμόν σῶμα . . ὅταν μελετήσῃ, μήτε ἐν χρυσῷ θῆτε μήτε ἐν ἀργύρῳ μήτε ἐν ἄλλῳ μηδενί, ἀλλὰ τῇ γῇ . . ἀπόδοτε, ΚΔ Ματθ. 23, 16 ὅς δ' ἂν ἄρῃεν ἐν τῷ χρυσῷ τοῦ ναοῦ, θφείλει, Λουκ. Μισθ. Σιν. 26 θεραπέων ἀεὶ ἐν ἀργύρῳ ἢ χρυσῷ πνεῦν, Ἡρωδιαν. Ἰστ. 5, 8, 6 ἐν τῷ βασιλικῷ φορεῖν, ὅπερ διὰ χρυσοῦ πολλοῦ καὶ λίθων τιμῶν νεποικίλοσ 3) χρυσός κοίλος χρυσός κατεργασμένος εἰς σκευὴ ἐκ χρυσοῦ : Λουκ. Πλ. 20 ὁ χρυσός δὲ κοίλος ἦν ἐμφαγεῖν 3) κ. μον. κ. νεώτ. κ. ἐπέκτ. ὁ ἐκ χρυσοῦ νόμισμα, χρυσοῦν νόμισμα : ΚΔ Ματθ. 2, 11 καὶ ἀνοίξαντες τοὺς θησαυροῦς αὐτῶν προσήνεγκαν αὐτῷ δῶροσ, χρυσοῦν καὶ λίθων καὶ ἀμύραν, αὐτ. 10, 9 μὴ κτήσασθε χρυσοῦν μηδὲ ἀργυρον μηδὲ χρῶκόν εἰς τὰς ζῶνας ἡμῶν, Πάπ. ἐπιστάνας . . χρυσῷ οὐκ ὀλίγῳ, Βί. Ἀλεξ. 1694 ἐπιστολάς κομίζουτες, σκύτον ὄμοῦ καὶ σφαιραν, ὡσαύτως καὶ κιβῶτιον χρυσοῦ πεληρωμένον 4) νεώτ. περιηλ. τὰ χρήματα, ὁ χρηματικὸς πλοῦτος : ὁ χρυσός εἶναι ὁ μόνος του θεός 4) κ. νεώτ. σχην. ἐν χρ. π. ποιηται, ἐπὶ παντός πολυτίμου ἢ ἀγαπητοῦ : Πίνδ. Ο 7, 50 κείνοσ ὁ μὲν . . πολὺν ὕσε χρυσοῦν, Αἰσχ. Χο. 372 ταῦτα μὲν . . κρείσσονα χρυσοῦ . . φωνεῖς, Σοφ. ὄπ. 501 ὁ χρυσός ἦσαν κτήμα τοῦ κλεινῶν ἦν, Εὐρ. Τρω. 432 χρυσός αὐτῷ τόμα καὶ Φρυγῶν κακὰ δόξαι ποτ' εἶναι, Ἀριστφ. Νεφ. 912 χρυσῷ πάντων μ' αὐ γινώσκεις, αὐτ. Πλ. 268 ὡ χρυσοῦ ἀγγελλας ἐπῶν, Πλάτ. Ἐπιστ. 324 D ὄραν δὴ ποὺ τοὺς ἀνδρας ἐν χρῶμ ὀλίγῳ χρυσοῦ ἀποδειξαντες τῆν ἐμπροσθεν πολιτείαν, Διον. Ἀλ. Πητ. 6, 327, 9 αὐταὶ αὶ λοιδοραὶ χρυσοῦ ἦν τῷ Ἀγαμέμνονι, Πλούτ. Σερτ. 5 ὡστε χρυσοῦν ἀποδείξειαι Ῥωμαίους τὰ τοῦ πολέμου κακὰ, - οἱ λόγοι του εἶναι χρυσός, - οἱ ἀπειρητικῆς βροχῆς εἶναι χρυσός (ἰδὴ τῆν λιαν ἐυεργετικῆν ἐπίδρασιν αὐτῶν ἐπὶ τῆς παραγωγῆς τῶν σιτηρῶν).

χρυσός -ῆ- (ὁ, ἡ) μτγν. μον. κ. δημ. τ. τοῦ χρυσοῦ βλ.λ., ἄ- ὁμοιωματικός : Βόβρ. 123, 1 [ἐκδ. C. G. S.] φῶ χρυσά, Διγεν. Ἀκρ. 339 φαρῖν ἐκαβαλλικευσεν φητιλῶ, ἀστερῶν, | ἐμπροσθεν εἰς τὸ μεταῶν χρυσοῦ ἀστερα εἶχε, | τὰ τέσσαρα τοῦ νό,

για άργυροτάζαοι' ήσαν, Διήγ. Άχιλλ.122 Wt. τό σελοχάλιον χρυσόν μετά λυχίταριών, Πολιτ. Έκλ.Τραγ.122,13 βάνω τό βασιλίη μου με τή χρυσή κορώνη, Παλαμ.Περ.Χοιρ.44,8 σά να μάς φέρν' ή Άργώ | στή χρυσά εξάερα, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 22,14 κατά τό περιδολί της χρυσής μηλιάς' || δημ. φρ. τόν έκανα χρυσό | τόν καθιέτευσα, δ, τόν έκανα χριστό' || δημ. παροιμ. σέ χρυσό λεγέιν φτύνει (έπί) βαναύσων άνδρών, κακομεταχειριζομένων αύζώνων εξαιρέτου άρετής και κάλλους, - σέρνει δ λαγός τόν λέοντα με τό χρυσό τό ράμμα | έπί τής παντοδουνομίας του ήρήματος' 2) δημ. έπί προσ., - ό λίον κολός βλλ.5), ό εξάιρετος, ό έχω | αγαθά σιθήματα ή πολλά προτερήματα, δθ. κ. ό λίαν προσφιλής, ό υπεραγάπητος : χρυσός άνθρώπος ό πατέρας του, - τό χρυσό μου παιδί, - ή χρυσή μου κοροβάλα, - χρυσή καρδιά, - βρε χρυσά μου, βρε άργυρέ μου' || τό ούδ. χρυσό ως ούς. πρόσωπον υπεραγαπημένον κ. |δ. έρωτικός : θα πάει στή θέατρο με τό χρυσό του' 3) δημ. έπί άφώνου, ό λίαν πολύτιμος, ό κατ' έξοχήν ώφέλιμος : χρυσά λόγια | σοφία, πολύτιμο συμβουλή, - χρυσή τύχη | ή κατ' έξοχήν εύνοια, - άνοιξε ένα μαγαζάκι και κάνει χρυσές δουλειές | έπί λίαν κερδοφόρου έπιχειρήσεως' 4) δημ. τό θηλ. χρυσή ή νόσος | κτερος βλλ.1)' πρβλ. χρυσούδ. χρυσοσάλιπιγξ-ιγγοσ (δ, ή) μαν. - ό έχων χρυσάιν σάλπιγγα : ΚΜανασσα.Χρον.3823.

χρυσοσάνδαλος-ος μτγν. - ό έχων, ό φορών χρυσά σανάλια : Πορφ.π.Εύσ.Εύαγγ.Προπ.113C λεικοχέιμονα και χρυσοσάνδαλον.

χρυσοσάφειρος (ή) μτγν. είδος σαφείρου, χρυσός σάφειρος : Άλέξ.Τρολλ.2,145.

χρυσοσήμαντος-ον μαν. - ό έχων χρυσήν σφραγίδα, χρυσόδουλλος : Έφραιμ 8537 λαβείν χρυσοσημάτων λόγων . . ασφάλισαν πατρίδι.

χρυσόσημος μτγν. κ. μαν. - ό έχων λωρίδα ή παρυφήν χρυσήν, ό διά χρυσού πεποικιλμένος : Διον.Άλ.Ρωμ.4,74 τας άλευργείας και χρυσοσήμουσ άμπελώνος, αύτ.3,61 χιτώνα πορφουρών χρυσοσάντων, αύτ.5,47, Τζέτς. Έπιστ.71,63' 2) τό ούδ. κτ. πληθ. χρυσόσημα | τράι | κεντόνα διακία έκ χρυσού ραπτόμενα έπί ιερατικών κ. άλλων ένδύματων παρά Βυζαντινοίς : Ίω.Λυδ.Ρωμ.2,4.

χρυσοσκέπαστος-η-ο δημ. - ό φέρων έφ' έ-αυτου χρυσοποικιλτον σκέπασμα, ό κεκολυμένος διά χρυσοποικιλτων καλυμμάτων : Πολιτ. Έκλ.Τραγ. 140,4 σέρνει πουλάρια άφόρτωτα, μουλάρια φορτωμένα, | κι ή μούλα ή χρυσοσκέπαστη βαστάει τό νιόν άσέντη.

χρυσοσκέυαστος-ον μαν. - ό έκ χρυσού έργασμένος, κατεσκευασμένος : ΚΜανασσα.Χρον.5072 α| χρυσοσκέυαστοι στολαί τών πάλας βασιλέων, χρυσοσκηνή (ή) δημ. ή χρυσόσκηνος βλλ.

χρυσοσπάταλος-ον μαν. - ό σαφιλώς διά χρυσού κεκοσμημένος, ό στολιαμένος με πολύ χρυσάφι : ΚΜανασσα.Χρον.5626 κόρην χρυσοσπάταλον ως μαργαφοροούσαν.

χρυσόσπερμον (τό) μτγν. - τό φυτόν άείζωον βλλ. : Διοσκ.4,89' πρβλ. χρυσόγονον.

χρυσόσπορος-ον μτγν. - ό διά χρυσού έσπαρμένος, ό έχων, ό φέρων έν έαυτώ φήγματα χρυσού : Νόνν.Δ 10,145 Πакτωλός κελάρυξ, ήων χρυσόσπορον ύδωρ πορφυρέας φαρμάβοιαι.

χρυσόσπαθμος-ον μτγν. - ό ισόπαθμος πρός χρυσόν, ό λίαν πολύτιμος, πολυτιμότερος : Ίω. Λυδ Ρωμ.3,62 χρυσοσπάθμου Ιχθύων ποικιλίας.

χρυσόστρεγος-ον μτγν. κ. μαν. - ό έχων χρυσήν κεχρυσωμένην στέγην : Ίμέρ.18,2 αλάξας χρυσοστρείγος, Πρίσκ.148,4 (Βονη.) οίκων χρυσοστέγων, Πρόδρ. Έπιστ.93.

χρυσοστέπωρ-ορος (δ, ή) μτγν. ά. χρυσοστέφανος βλλ. : Μαν.4,39 χρυσοστέπωρος άνδρας.

χρυσοστέφανος-(η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. - ό φέρων χρυσόν στέφανον, ό περιστεμμένος χρυσά : Όμ.Υμν.51, Ήαιόδ.Θ 17 Ήβην τε χρυσοστέφανον, αύτ.136 Φοιβην . . χρυσοστέφανον, Σαίφ. 10 Άφροδίτα χρυσοστέφανος, Πίνδ.Ο 6,57 χρυσοστέφανοιο . . Ήβας, Εύρ. Έυρ.Ίων 1085 τάν χρυσοστέφανον κόρον, Πολύδ.31,3,6 Ιππέας . . χρυσοφάλαροι και χρυσοστέφανοι' 2) νεώτ. τό άρα. χρυσοστέφανος ως ούς. ό χρυσούς στέφανος, ό περιβάλλον τας κεφαλάς τών άγιών προσώπων εις τας εικόνας' 3) έπί αγώνων, ό έν φ πρόκειοι χρυσούς στέφανος ως βραβείον : Πίνδ. Ο8,1 μάτερ ώ χρυσοστέφανών άέθλων Οδύμπηια.

χρυσοστέφανωμένος-η-ο δημ. ά. χρυσοστέφανώτος βλλ.

χρυσοστέφανώτος η-ο δημ. - ό φέρων, ό φορών χρυσόν στέφανον, κ. μτφ.

χρυσοστέφης-οϋς-ές πάπ. κ. νεώτ. - ό φέρων χρυσόν στέφανον ή διζύδημα έκ χρυσού, ό χρυσοστέφανος : Πάπ. τφ δεινα παγκρατιαστή . . Ρωμαίω χρυσοστέφει.

χρυσοστήμων-ονος-ον μτγν. - ό διά χρυσού ύφασμένος, ό διάχρυσος, ό χρυσοούφαντος : Ίω. Λυδ.Ρωμ.3,84 χρυσοστήμων χιτών.

χρυσοστιγής-οϋς-ές μτγν. - ό χρυσόστικος βλλ. : Επισφ.2,227C σάφειρος χρυσοστιγής.

χρυσοστίκτης (δ) μαν. τεχνίτης στίκων, διαποικιλών διά χρυσού : Θεοφάν.Συνεχ.281Α τέκτονας χρυσοστίκτας.

χρυσόστικος-ον μτγν. κ. μαν. - ό έχων χρυσά στίγματα, ποικίλματα, ό διά χρυσού έστιγμένος, πεποικιλμένος : Κλήμ.Άλ.160 χρυσόστικτοι τε και ήλιώνιας πεποικιλμένα κοίτης κλισιάδες, Άέων Δ 10,100Α χρυσοστίκτοις ύφάσμασιν, ASS Μαίτου 2,267D χρυσόστικτοι χιτώνες.

χρυσοστολιζω μαν. μτχ παθ. παρσκ. κεχρυσοστολισμένος κ. δημ. χρυσοστολισμένος, ατολιζω, διακοσμάω τό διά χρυσού : Διγεν.Άκρ.3958 ο| στύλοιο δέ ο| άπαντες κεχρυσοστολισμενοι 2) ρηματ.φ. χρυσοστόλιστος.

χρυσοστόλιος-(η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. - ό διά χρυσού κεκοσμημένος : Μαλακ.Συντρ.33,11 τή χρυσοστόλιση βασίλισσα.

χρυσοστολίω-έω μαν. - φέρω χρυσήν, κεχρυσωμένην οτολήν : Πρόδρ. Έπιστ.73.

χρυσοστομικός-ή-άν μαν. κ. νεώτ. - ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τόν Ίω.Χρυσόστομον : Θεοφύλ.Σ π. Beck.Variet.lection.Aristot.4 ρήσεις Χρυσοστομικαι, Μιχ.Άτταλ.π.Σαθ.1,50 βιβλίον . . ήων Χρυσοστομικών άνάγνωσμα, Χούμν.Ν Έπιστ.6 (1οισσ.) || τό ούδ. χρυσοστομικόν ως ούς. - ό περιέχων τά συγγράμματα του Ίω.Χρυσ. κώδιξ : Άνών.π. Montfanc. Bibl. Cois.1,76,3 Hase.

χρυσόστομος-(η)-ο(ν) μτγν., μαν., νεώτ. κ. δημ. μτφ. - ό σίονει χρυσόν στόμα έχων, - ό έκ του στόματος του όποιου έξέρχονται λόγοι χρυσοί, χρήσιμοι και πολύτιμοι, ά. χρυσοσρήμων, ως έπίθ. μεγάλων ρητόρων και συγγραφέων, σίον Δίανος του έκ Προύσας, Ίωάννου του έξ Άντιοχείας, έπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως κ. ά'. Σουίδ. ε' Ίωάννης Άντιοχεύς - ό επικληθείς Χρυσόστομος' || τό άρα. Χρυσόστομος ως κύρ χριστιανικών όνομα.

χρυσόστρωτος-ον έπί χορδής τρέζου, - ό έκ συνετραπημένου χρυσού ούρηματος ή - ό έκ χρυσού πεπλεγμένος : Σοφ.ΟΤ 203 τά τε αα χρυσοστρώων όπ' άγκυλάν βλεας.

χρυσόστρωτος-ος μτγν. κ. μαν. - ό διά χρυσών ή χρυσοποικιλτων ύφασμάτων έστρωμένος : Ίω.Χρυσ.113,21 χρυσοστρώτου κληνης, Διγεν.Άκρ 4333 έπί κληνης έκειτο . . χρυσοστρώτου.

χρυσούλης (ἴδ) μυν. ὁ αὐλῶν χρυσόν, κλέπτης: Νικ.Χων.121B.

χρυσοσφύρητος-ον μυν. ὁ ἐκ σφυρηλάτου χρυσοῦ κατεσκευασμένος.

χρυσόσωρος-ον μυν. ὁ ἔχων σωροῦς χρυσοῦ, ὁ πλήρης σωρῶν χρυσοῦ: Τζέτζ.Χιλ.12,332 μύρμηκες χρυσοῦροι . . τούς φωλεῖσθε τοὺς ἑαυτῶν ἔχουσι χρυσοσώρους.

χρυσοτέκτων-ανασίδ ἴδ μυν. ὁ καταργαζόμενος τὸν χρυσόν, χρυσοχόος: Φιλίππ.Θεσσα.ΑΠ.6,92 αὐλὸν καμινευτήρα . . βίνην τε κνησίχρυσον . . ὁ χρυσότεκτων Δημοφῶν Κυλληνίῳ ἔθηκε, Λουκ. Λεξιφ.9 Μεγαλῶνυμμάς τε ὁ δικαίῳφης καὶ Καιρέας ὁ χρυσοτέκτων, Σχολ.Ἰλ.Δ110 τέκτων πάς τεχνίτης ὄθεν λιθοτέκτονες καὶ χρυσοτέκτονες.

χρυσοτέλεια (ἴδ) μυν. κ. μυν. φόρος χρυσοῦ τελούμενος εἰς χρυσόν: Ἐτάγρ.Ἑκκλ.Ἰστ.3,42, Μαλά.1 2,108 ἐποίησε χρυσοτέλειαν τῶν Ιούγων τοῖς συνταξιοσταῖς πᾶσι.

χρυσοτέλης-οὖς-ές γλωσσ., κτ. πληθ. χρυσοτέλης = auricolae.

χρυσότερος-α-ον συγκρ. ἐκ τοῦ χρυσός, ἔτι μάλλον χρυσοῦς, περισσότερο χρυσός Ιδ. ἐν πολ. σμ. πολυτιμότερος τοῦ χρυσοῦ: Σαμφ.123 πολλὸ πακτιδὸς ἀδυμελεστέρα, χρυσοῦ χρυσότερα, ΑΠ Παράφρ.210 αὐτῆς χρυσότερη Κύπριδος.

χρυσοτερπής-οὖς-ές μυν. ὁ διὰ χρυσοῦ πεποικιλμένος: Διγεν.Ἀκρ.2874 χρυσοτερπῆ, γλυκὺ εἶχε στολισμὸν, ἄκτινοδόλα ὄλη.

χρυσότευκτος-ον κ. μυν. ὁ ἐκ χρυσοῦ εἰργασμένος, κατεσκευασμένος, πεποικιλμένος: Αἰσχ. Ἐπρ.660 χρυσότευκτα γράμματα, αὐτ.ἀν.184 χρυσότευκτα κάργυρά σκυφώματα, Εὐρ Φοῖν 220 ἀγάμασι χρυσοτεύκταις, Εἰδοῦκ.Παοῦκ.2, ἴουστ. 2,128D ἱεῦκ.αιτ.Οττ.], Γρηγ.Νύσσα.1,230B, αὐτ.182Α χρυσότευκτος κόσμος, Δαρσάκ.1,2,839D χρυσάτευκτα ἔξανα, ΚΜανασά.Χρον.48B.

χρυσοτευχής-οὖς-ές ὁ ἔχων χρυσά τευχη, ὄπλα, πανοπλίαν ἐκ χρυσοῦ: Εὐρ.Ρήα.340 ὁ χρυσοτευχής . . ῥήσος παρέσται τῆδε σύμμαχος χροῖ.

χρυσοτέχνης (ἴδ) μυν. κ. νεώτ. ὁ καταργαζόμενος τὸν χρυσόν τεχνίτης, ὁ χρυσοχόος: Ἀνδρ. Κρ.246C χρυσός . . ὄβρυζοτέρων ἑαυτοῦ τὴν παραφίδια τοῖς χρυσοτέχναις παρίστασι.

χρυσότοκος-ον κ. νεώτ. ἐπὶ πτηνῶν, ὁ τίκτων χρυσά φά: Αἰσώπ.Μυθ.136 ἱεῦκ.Κορ.] ὄρνις χρυσότοκος ἰώς τίλοσθι.

χρυσότοξος-ον ὁ ἔχων χρυσὸν τόξον, ὁ ἐφωδιασμένος με χρυσὸν τόξον, ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος: Πινδ.Ο 14,10 χρυσότοξον θέμεναι παρὰ Πύθιον Ἀνάλλωνα θρόνον.

χρυσότορκετος-ον μυν. ὁ ἐκ χρυσοῦ εἰργασμένος, ὁ διὰ χρυσοῦ πεποικιλμένος ἴσ. εκρυσοτόρτετα χρυσόγλυφα: ΠΔ Ἐξ.25,18 ποιήσεις δύο Χερουβὶμ χρυσοτόρτετα.

χρυσοτρίαινης-οὖς (ἴδ) ἄ. χρυσοτρίαινος βλλ.: Ἀρίων 3,2]βζκ.1.

χρυσοτρίαινος-ον μυν. ὁ ἔχων χρυσὴν τρίσαν, ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος: Ἀριστφ.Ἰπν.559.

χρυσοτρικλίνος-ον μυν. κ. μυν. ὁ ἔχων χρυσόν, κεκρυσμένον τρικλίνον, ὄνομασια θαλάμου: ΑΠ.1,106 ἐν τῷ χρυσοτρικλίνω Μαζαρινῷ [πίτακος], αὐτ.107, Λέων Δ 5,9,55β χρυσοτρικλίνον τὸν δόμον κατονομάζουσι, ΨΚωδ.256,7[ἱεῦκ.Πreg.].

χρυσοτριχῆς (ἴδ) ὄημ. ὁ χρυσοθριχῆς βλλ.

χρυσότοπος-ον ὁ ἐκ χρυσοῦ εἰργασμένος, κατεσκευασμένος: Κριτ.1,7 χρυσότοπος φιάλη, Εὐρ. Ἰλ.470 χρυσότοπῳ κρᾶνει.

χρυσούατος-ον ὁ ἔχων χρυσά ὠτα, λαβὰς: Ὀμ. ἀπ 68 δωρήσω τρίποδα χρυσούατον.

χρυσούλας-ον μυν. κ. μυν. ὁ ἐξ ὕλης χρυσοῦ: Χημ. ἐν Notices et extraits 5,368.

χρυσουργεῖον (ἴδ) μυν. μεταλλεῖον χρυσοῦ: Στράβ. 4,6,7 κρατήσαντων . . Ῥωμαίων τῶν μὲν χρυσουργεῖων ἔξευξαν καὶ τῆς χώρας.

χρυσουργός (ἴδ) ἱεργῶ κ. μυν. ὁ ἐργαζόμενος καταργαζόμενος τὸν χρυσόν, χρυσοποιός, χρυσοχός: Κριτ. 65, ΠΔ Σοφ. Σαλ. 15,9 ἀντιρεῖθεται μὲν χρυσουργοῖς καὶ ἀργυροχοῖς, Θεοφύλ.Σ Ἰστ.261,7 χρυσουργῶ τέχνη.

χρυσουργῶ-έω μυν. ἐργάζομαι, καταργάζομαι τὸν χρυσόν, εἶμαι χρυσουργός: Πολυδ.7,97,2] κατὰσκευάζω τι ἐκ χρυσοῦ: Γρηγ.Νύσσα. 2,1029Α στέφανον χρυσουργήσαντας.

χρυσουρος (ἴδ) νεώτ. ζῷον γένος Ξηροδακτικῶν τροχιλιδῶν πτηνῶν.

χρυσοῦς-ῆ-ον κ. μυν. κ. νεώτ., ἄσυναφρ. ποι. τ. χρύσεος-ῆ-ον κ. -ος-ον, ἐπ. χρύσειος-ῆ-ον [π. Ὀμ. κ. Ἡοῖδός ἐν χρ. κ. τὸ χρύσειος, ὁ ἐκ χρυσοῦ πεποικιλμένος, κατεσκευασμένος, ὁ χρυσός, ὁ μαλαματένιος, κ. ἐπὶ πραγμ. ἀνηκόντων εἰς τοὺς θεοὺς: Ἰλ.Α 246 σκήπτρον . . χρυσεῖσις ἴλιοισι πεπαρμένον, αὐτ. Δ 2 χρυσῶν ἐν δαπέδω, αὐτ.3 χρυσεῖσις δειπάσσων, αὐτ.Θ 442, αὐτ.44, αὐτ.Χ 209 χρύσεια τάλαντα, αὐτ. Ε 724, αὐτ.730, αὐτ.Ν 26, Ὀδ.Ε 232 ζῶνῃ . . χρυσεῖν κ. γεν. : Ἰλ.Δ 133 ὄψεες χρυσεῖσι, αὐτ.Ε 425 χρυσῆν περόνη, Ἡοῖδός Θ 578 στεφάνη χρυσεῖν κεραλήν ἔθηκε, αὐτ.785 ἐν χρυσῇ προσώφ, Πινδ.Π 1,4 χρυσεῖν . . τριπέδων, Ἡρ.9,80 κρητῆρας τὸ χρύσεος καὶ φιάλας, αὐτ.8,121 Ἀλέξανδρος δὲ χρύσεος ἵχρυσῶν ἀγαλῶν τῷ Ἀλλ., Αἰσχ. Ἐπρ.434 χρυσεῖσι . . φωνεῖ γράμμασι, Εὐρ. Ἰλ.241 χρυσεῖσι θρόνον, Θουκ.6,32 ἐκώμασι χρυσεῖς τε καὶ ἀργυροῖς, Πλάτ.Πολ.359E χρυσὸν δακτύλιον, αὐτ.Κριτ.1161] χρυσά . . ἀγάλματα ἐνέστησαν, αὐτ.Νόμ.708B νομισματος ἀργυροῦ καὶ χρυσοῦ Ξεν.Ἑλλ.1,5,3 θρόνον . . ἀργυροῦν καὶ χρυσῶν, αὐτ.7,3,8 ἱερά μετὰ καὶ ἀργυρῶν καὶ χρυσῶν ἀνοσθημάτων ΚΔ Τιμ.2,2,20 σκέπη χρυσά καὶ ἀργυρά, αὐτ. Ἐδρ.9,4 χρυσῶν . . θυμιατήριον, αὐτ. Ἀν.2] τῶν ἐπὶ ταυχίνων τῶν χρυσῶν, αὐτ.4,4 στεφάνους χρυσοῖς, αὐτ.9,20 τὰ εἰδωλα καὶ τὰ χρυσά καὶ τὰ ἀργυρά, αὐτ.17,4, ΠΔ Γέν.24,22 ἐνώτια χρυσά, Πλούτ. Ἠθ.401D, Λουκ. Ἐρμῶτ.71, αὐτ. Ἰστ. Συγγρ.23 χρυσῶν . . κρᾶνος, αὐτ.Μεθ.ὄλ.15 χρυσοῦς . . ἐν Ὀλυμπίῳ στέθειτ [ἴδ] χρυσοῦ ἀνδρόριάντος], Δίων Κ 59,1] ἴνα εἰς τὸ θεολευτήριον χρυσοῦς ἀνατεθῆ ἰδθλ ὁ χρυσοῦς ἀνδρὶος αὐτοῦ, ὄμ. ἐνώτιων χρυσῶν ζῦγος, ὄμ. φελίω χρυσῶν, ὄμ. χρυσῶν ἔξανα Ἀθηναῖς - χρυσῶν ὠρολόγιον] ἢ τὸ ἄρα χρυσῶν ἐῖν. στατήρ], χρυσῶν νόμισμα, χρυσοῦς στατήρ βλλ.3] ἴσ. εκρυσοῦς Πολέμαρχος φησι δύνασθαι τὸν χρυσὸν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς δραχμᾶς δύο, τὴν δὲ χρυσὸν δραχμὴν νομισματος ἀργυρίου δραχμᾶς δέκα, μὲν δὲ λέγεσθαι τοὺς πέντε χρυσοῖς: Φάλλ.36 χρυσῶν ἑξακοσίων, Πολυδ.1, 66,6 λαδάντων εἰς τὰ κατεπεργόστα χρυσῶν ἕκαστον, αὐτ.4,46,3 μυρίους χρυσοῦς, ΠΔ Γέν.24, 22 ἔλαθεν ὁ ἄνθρωπος ἐνώτια χρυσά ἀνά δραχμὴν ὄλησθι, καὶ δύο φέλλια ἐπὶ τῆς χειρᾶς αὐτῆς. δέκα χρυσῶν ὄληθι αὐτῶν, Πλούτ. Περ.25 ἀπέστειλε αὐτῷ μυρίους χρυσοῦς, αὐτ.Γάβ.20, αὐτ. Ἠθ.193B, Πολυδ.9,53 ἠδύνατο τὸ τοῦ χρυσοῦ τάλαντον τρεῖς χρυσοῦς Ἀττικοῦς, Δίων Κ 55,12,4 2] ὁ διὰ χρυσοῦ κεκοσμημένος, περιβεβλημένος, πεποικιλμένος, ὁ κεκρυσμένος, ὁ ἐπίχρυσος: Ἰλ.Α 15 χρυσῶν . . σκήπτρω, αὐτ.Σ 598 οἱ δὲ μαχίραες εἶχον χρυσίας, Ὀδ.Η 88 χρῦσαιαι . . ὄβρα, Ἡοῖδός Θ 12 χρυσοῖσι πεδίλους ἐπεθεύαυαν, Πινδ.Ν 8,22 χρυσεῖν . . Αἴας στεφθεῖς ὄπλων, Ἡρ.9,82 κίλινας τε χρυσίας καὶ ἀργυρέας . . καὶ τραπέζας 3] ὁ τοῦ χρυσοῦ .

'Ηρ.7,112 τὸ Πάγγαιον δρος. . ἐν τῷ χρυσαέ τε καὶ ἀργύρεα ἐνί μέταλλα μεταλλεία χρυσοῦ, χρυσορυχία, αὐτ.9,75 ἀποθανεῖν ὑπὸ ἠδωνῶν ἐν δάτῳ περὶ τῶν μεταλλῶν τῶν χρυσαέν μαχόμενον, Οὐκ.4,105 χρύσεια μέταλλα' || νεώτ. χρυσοῦς κανῶν νομισματικῶν ἀσύστημα, καθ' ὃ ὑπάρχει διαρκῆς σχέσις μεταξύ τῆς ἀξίας τῆς νομισματικῆς μονάδος καὶ τῆς ἀξίας μιᾶς ὀρι- σμένης ποσότητος χρυσοῦ' 4) κ. νεώτ. συνεκδ. ὁ ἔχων χρυσοῖον χρώμα, ὁ χρυσοειδής, ὁ χρυσο- κίτρινος: 'ἰλ.Ἰ 42 χρυσαέρσιν ἐθείρησιν κομῶ- ντες, αὐτ.Ν 24, αὐτ.523 ἠδὲ χρυσοείσι νέφουσιν ἦστο, αὐτ.Ε 344, αὐτ.Τ 383, Πίνδ.Π 4,231 χρυσῶ ψυσάων, αὐτ.1617,49 ὡ χρυσαέ κάμφ θάλλων, Εὐρ.'Ἰνν.82 χρυσάας κόμης' || τὸ χρυσοῦν τοῦ φώου ὁ κρόκος τοῦ φώου: 'Αθῆν.9,376 Δ καὶ τῶν ψῶν τὰ χρυσαέ' 5) κ. νεώτ. μτφ. ὁ πολύτιμος καὶ περιζήτητος ὡς ὁ χρυσοῦς, ὁ λίαν ἀγαπητός: 'ἰλ.Γ 24 μή μοι δῶρ' ἐπάτῳ πρόφερε χρυσαίης 'Αφροδίτης αὐτ.Ε 427, 'Ὀδ.Ἰ 337, 'Ἡσιόδ.Ἰ 822, αὐτ.'Εργ.69, αὐτ.109 χρύσειον. . γένος. . ἀνθρώ- πων, Πίνδ.17|Β|,6 χρυσαέν καλέσας Μοῖσαν, αὐτ. Π 3,72 ὕγιανον. . χρυσαέν, αὐτ.4,145 σθένας ἄ- λου χρύσειον, αὐτ.Ἰ 3,8 χρύσεια παῖδες εὐδού- λου Θέμιδος, Σοφ.'Αντ.699 οὐχ ἦδε χρυσοῖς ἀξία τιμῆς λαγείν ἰπιθ. ἀναφέρεται εἰς χρυσοῦν στέ- φονον τιμῆς, αὐτ.ΟΤ 158 ὡ χρυσαέ τέκνον 'Ελ- πίδος, αὐτ.187 ὡ χρυσαέ θυγάτηρ Διός, 'Αριστοφ. Βάτρ.483 ὡ χρυσοῖ θεοί, 'Αντιφών. Ὑδρία ἠδός τι χρυσοῦν πρὸς ἀρετὴν κερκτιμένης, αὐτ.'Ομο- πάτρ.1 τὸ χρυσοῦν ὀρνίθων γένος, τοὺς καλλι- μόρφους καὶ περιδλέπτους τῶας, Πλάτ.Νόμ. 645Α λογινοῦ ἀγῶνιν χρυσαῖν καὶ Ἰερῶν, αὐτ. Πολ.468Β τοῦ χρυσοῦ γένους εἶναι ἰεῖ τῶν Ἰο- νικῶν πολιτῶν| αὐτ.Φαίδρ.235Ε φίλατος εἶ καὶ ὡς ἀλθῶν χρυσοῦς, ὡ Φαίδρε, αὐτ.Κράτ.397Ε, Διόδ.Σ 4,26, Λουκ.Περεγρ.33 βούλεσθαι χρυσαῖ βίω χρυσῆν κορώνην ἐπιθεῖναι, αὐτ.Νεκρ.Δ 9,3, Δίων Κ 71,36 ἠδὲ χρυσαίς τῆς βασιλείας εἰς σι- δῆραν. . ἦνιν καταπεσοῦσας τῆς ἱστορίας, αὐτ. 72,16 οὗτος ὁ χρυσοῦς, οὗτος ὁ Ἰρακλῆς, Συλέα.'Ἐπιστ.17 χρυσῆ ψυχῆ, αὐτ.23 τὰ χρυσαῖ παιδία καὶ ἡ καλλιστὴ μήτηρ αὐτῶν, 'Αριστοτ. 'Ἐπιστ.1,10 ὁ γάμος χρυσοῦς ἔσται, αὐτ.1,1 ὁ χρυσοῦς 'Ἐρως ἐπαίδευσε τὴν ποθομένην το- ξείθειν, αὐτ.1,5, αὐτ.1,8, -χρυσῆ ἔπη (τίτλος ἔργου περιέχοντος γινωμικὰ τῆς Πυθαγορείου φιλο- σοφίας ἠθικῶν περιεχομένου), - χρυσοῦς ἀσπὸς (ἡ ἐποχὴ ἀκμῆς), - χρυσοῖ γάμοι (ἡ πενήτηκος ἰσὴ ἐπέτειος τῶν γάμων), - χρυσῆ ἀλογία (λιαν ὠφέ- λημα), - χρυσῆ βίβλος (ἰδ. χρυσοδίβλος βλ.λ.), - χρυσῆ ῥοδὴ (ἰδονομασία τοῦ συνόλου τῶν τατα- ρικῶν φυλῶν τῶν κατοικοῦντων πρὸς Β τῆς Κα- σπίας καὶ τοῦ Εὐξείνου), - Χρυσοῦν Κέρας (ἰετέρα ὄνομα τοῦ Κερατίου Κόλπου)' 6) νεώτ. εἰδ. μα- θημ. χρυσῆ τομῆ διαίρεσις εὐθείας εἰς δύο ἀνισα μέρη, ὧν τὸ μικρότερον ἔχει πρὸς τὸ μεγα- λύτερον, ἀνὸ λόγον ἔχει τὸ μεγαλύτερον τοῦτο πρὸς τὴν δλην εὐθείαν' || νεώτ. ὄστρον, χρυ- σοῦς ἀριθμὸς ἀριθμὸς δεκτικῶν τῆν τάξιν, τὴν σειρῶν ἔτους τῶος ἐν περιόδῳ δέκα ἐννέα ἐτῶν. **χρυσόφαινω** νεώτ., μτφ. παθ. παρακ. χρυσοῦ- φασμένος, ὑφαίνομαι, διὰ χρυσοῦ νήματος 2) ρηματ. π. χρυσοῦφαντος. **χρυσόφαντας-ον** μαν. κ. νεώτ. ὁ ἐνυφασμέ- νος μὲ χρυσόν, ὁ διὰ χρυσῶν νημάτων ὑφασμέ- νος χρυσοῦφης, χρυσοῦφασμένος: Κίπφορ 'Ἐκθ. 24,6, Σουίδ. ἐν λ. 'Ροϊκοὶ κόμποι χρυσοῦφαντοί δημοῖι ῥοαίς, εἰς κόσμον δὲ ὕπτες τῆς τοῦ Ιε- ρεῖως ἱστορίας, Βασιλ.Σύν.6 Καν 27 πολυτελεῖ χρυ- σοῦφανα ἐμβλήματα, 'Αραβ.Μυθ.Χαλ.1,80 καὶ ἐπάνω μὲ ἐνδύει μὲ τοῦτο τὸ χρυσοῦφαντον

2) μαν. μτφ. ὁ κομφῶς διατυπούμενος ἢ ὁ σπουδαῖον περιεχομένου: Δαμοσκ.1,2,836| χρυ- σοῦφαντον λόγιον. **χρυσόφαινης-οῦς-ές** κ. μαν. ὁ χρυσοῦφαινος βλ.λ. |1: Καλλιέ. π. 'Αθῆν.5,196Γ γιτώνες χρυσοῦφης, Διόδ.Σ 5,46 μίτρας ἔχουσι χρυσοῦφεις, 'Αθῆν.10, 438Ε χρυσοῦφη τῆθεναν φορών, 'Ἡρώδιον.'Ἰστ. 5,3,6 χιτώνας χρυσοῦφεις, αὐτ.4,2,2 χρυσοῦφεις στρωμνὰς ὑποστρωμνῶντες, Κ Μονασσ.Χρον.2,208 ἐπιπλον πᾶν χρυσοῦφεις' ὄμ. κ. ἀνευ οὔσα: Χάρ.'Ἰστ. π. 'Αθῆν.12,533| ὑπὸ δὲ ταῦτα πορφυ- ροῖς καὶ φοινικοῖς χρυσοῦφεσι. **χρυσόφαινος-ον** νεώτ. ἐπὶ ὄρυκτων, ἄμμου, γῆς κττ., ὁ ἐμπεριέχων χρυσόν, ἄ. χρυσοφόρος. **χρυσόφαινων** ἰων. ἀντὶ τοῦ οἰολ. χρυσοῦφαινε- νων βλ.λ.: 'Ανακρ.ἀπ.25,2: πρὸλ. Hoffm.2,532. **χρυσόφαινενος-ον** ἀντὶ χρυσοῦφης βλ.λ.: 'Α- νοικρ.24|23| χρυσοῦφαινενων πετρῶν. **χρυσόφαινης-οῦς-ές** ὁ φέγγων, ὁ λάμπων, ὁ φα- ενὸς ὡς χρυσοῦς, ὁ χρυσαυγής: Κόρινθ.1,20 καλ- πιδας ἐν|=εἰς| χρυσοῦφαινης, Εὐρ.'Ἐκ.636 τὰν καλ- λίσταν ὁ χρυσοῦφης 'Ἡλιος αὐγάς, αὐτ.'Ἰνν. 1276 'Ἐρως. . χρυσοῦφης ΑΠ Παράδρτ.352 χρυ- σοῦφαι στέφανον, Μαν.2,383 'Ἐρμῆς χρυσοῦφης, Μόξιμ.491 χρυσοῦφης σεληνῆ. **χρυσόφάλαρος-ον** κ. μαν. ὁ ἔχων φάλαρα βλ.λ. χρυσά, κεκοσμημένα διὰ χρυσοῦ: Εὐρ.'Ἰνν.520, Πολύβ.31,3,6 ἰππεις. . , ὧν οἱ μὲν πλείους ἦσαν χρυσοῦφάλοροι καὶ χρυσοῦφαινοροι, οἱ δ' ἄλλοι ἀργυροῦφάλοροι, Διόδ.Σ ἀπ.584 Ἰππον πολυτελεῖ χρυσοῦφάλορον, ΚΜονασσ.Χρον.3685 Ἰπποῖς χρυ- σοῦφάλοροις, Νικ.Χων.'Ἰστ.222Β. **χρυσόφάνεια** (ἡ) μτν. κ. μαν. ἡ λάμψις τοῦ χρυσοῦ: Εὐστ.991,22. **χρυσόφαναής-οῦς-ές** μτν. κ. νεώτ. ὁ φαίνων ἢ ὁ φαινόμενος ὡς χρυσοῦς, ὁ λάμπων ὡς χρυσοῦς, ὁ ἔχων τὴν λάμψιν χρυσοῦ: Διοσκ.5,117 μίσυ κύ- πριον, χρυσοφάνες, σκληρόν καὶ ἐν τῷ θραυ- σθῆναι χρυσαῖον, Αἰλ.Ζ117,2 τοὺς μὲν. . (τῶν δρεαίν. . ταινίας ἔχειν. . χρυσοφάνεις τινὰς ἰδ. γρ χρυσοφαιεῖς| 2) νεώτ. ὄρυκτολ. τὸ ἀρα. χρυσοφάνης ὡς οὔσα τὸ ὄρυκτον κλινογινητής βλ.λ. **χρυσόφάνιος-ον** μτν. ὁ χρυσοφάνης βλ.λ. |1: ὄσμα 'Αρτέμ.π. 'Αθῆν.14,636|1| ἄ δε τίς ἄλλα χρυ- σοφανία κρέμβαλα χαλκοκόπρα γερσίν. **χρυσόφάρος-ον** 'Ἐπιγρ. ὁ χρυσοστόλιστον μαν- δῦσαν φέρων, φορών: χρυσοφάρων στρατηγῶν. **χρυσόφασάγανος-ον** σχόλ. ὁ ἔχων χρυσοῦν φάσανον, ἔπιφος εἰς χρυσοῦ: Σχόλ.'ἰλ.Ε 50Υ ἱπρὸς ἔριμ. τοῦ χρυσοφόρου. **χρυσόφαιγγής-οῦς-ές** ὁ φέγγων, ὁ λάμπων ὡς χρυσοῦς: Αἰσχ. Ἀγ.288 χρυσοφαιγγές. . σέλας. **χρυσόφαινης** δημ. ὀμοίως πως πρὸς χρυσοῦν, ἔχω τὴν ὄψιν τοῦ χρυσοῦ. **χρυσόφαινογος-ον** μαν. ὁ οἰανεῖ χρυσοῦς φθόγ- γους ἐκπέμπων: Μιχ'Ακομ.1,86,29 ἰεῖκδ Λ1. **χρυσόφαιλος-ον** μτν. ὁ φιλῶν, ἀγαπῶν τὸν χρυ- σοῦ: Γρηγ.Ναζ.ΑΓ18,185 οὐδὲν χρυσοφίλαιος, αἶ μ' ἐτίνασαν δλον. **χρυσόφαινος** δημ. ἀντὶ χρυσοφόρῳ βλ.λ. **χρυσόφορητός-ἡ-όν** μτν. ὁ διὰ χρυσοῦ φα- ρούμενος: Μαν.5,309 χρίματα χρυσοφορητά ἰδ. γρ χρυσοφορητά. **χρυσόφορία** (ἡ) μτν. τὸ φέρειν, τὸ φορεῖν χρυσά κοσμήματα ἢ χρυσῆν στολήν: Στράβ.17,3,7 καλλυπίζονται δ' ὄμως κόμης ἐμπλοκῆ καὶ πώ- γωνι καὶ χρυσοφορία σμίξει τὸ ἄδόντων. **χρυσόφορος-ον** κ. μαν. κ. νεώτ. ὁ φέρων χρυσά κοσμήματα ἢ ὁ φορών χρυσῆν, χρυσοφο- κιλτον στολήν, χρυσά ὀφθαλμοῦτα: Σιμων.75|149| 'Ἐλλήνων προμαχοῦντες 'Αθηναῖοι Μαραθῶνι χρυσοφόρων Μήδων ἐστόρεσαν δύναμιν, 'Ἡρ.

4,104 ἄδραστοι ἄνδρες εἰσι καὶ χρυσοφόροι τὰ μάστιγα, Εὐρ. Έκ.152 δεῖ σ' ἐπιθεῖν τύμβου προπετῆ φοινισσομένην αἵματι παρθένου ἐκ χρυσοφόρου θειρῆς νασμῷ μελαναυγεί, Λυκοφρονίδ. π. Ἀθῆν.13,564B παρθένων τῶν χρυσοφόρων, Διον. Ἀλ.Ρωμ.2,38 χρυσοφόροι ἦσαν οἱ Σοθῖνοι, Λοκκ.Νεκρ.Δ 14,2 Περσῶν καὶ Χαλδαίων, χρυσοφόρων ἀνθρώπων καὶ ἄδρων' || π. Ἐπιγρ. ὡς τμητική προσωυμία ἢ ὁμείων δὲζῳματος || μιν. ὁ διὰ χρυσοῦ κεκοσμημένος, στολιζόμενος με χρυσάφι : Θεοφύλ. Ἰστ.165,5 χρυσοφόροις θαλάμοις ἰδ. γρ. χρυσοφόφοις, ASS Μοῖου 7,767 χρυσοφόρον ἄροφῆν' 2) ὁ μεταφέρων, μετακομιζῶν χρυσόν : Ἀππ.Μιθριδ.82 χρυσοφόρος ἡμίονος' 3) κ. νεώτ. ὁ ποράγων ἢ περιέχων χρυσόν : Σουῖδ. Τεύκρος ὁ Κυζικηνὸς ὁ γράσας περὶ χρυσοφόρου γῆς, - χρυσοφόρον ἑδάφος - κολασμα - στρώμα, - χρυσοφόρος φλέψ - φάμμος (βλ.) τὸ οὐδ. χρυσοφόρον ὡς οὐσ. ἄ. ἤλεκτρον (βλ.λ.) : Διοσκ.1,113' 5) νεώτ. ζωολ. τὸ ἄρ. χρυσοφόρος ὡς οὐσ. γένος κολεοπτερόν, πεταλοκέρων ρονταλιδῶν ἐντόμων περιμυρῶνδον θυμασιόδους εἰς χρωματισμοὺς κονθάρους.

χρυσοφόρῳ-έω κ. μιν. κ. νεώτ., δημ. χρυσοφόρῳ κ. χρυσοφοραίνω, δημ. μτχ. παθ. παρακ. χρυσοφορεμένος, ἀμτθ. φερῶ, φορῶ, χρυσά κοσμηματα ἢ χρυσοποικίλον στολῆν : Ἡρ.1,82 μὴ πρότερον θρῆψειν κόμην Ἀργείων μῆδεν ἠμδὲ τὰς γυναικάς σφι χρυσοφορήσειν, πρὶν Θυρέας ἀνασώσωνται, Ἀριστλ.Οικ.2,21,2 ἐκέλευσε τὴν βουλομένην χρυσοφορήσειν, τὰγματα ἀνατιθέναι ἐν τῷ ἱερῷ, Στρώβ.4,4,5 χρυσοφοροῦσά τὴ γάρ, περὶ μὲν τοῖς τραχίλοις στρεπτά ἔχοντες, περὶ δὲ τοῖς βραχίλοις καὶ τοῖς καρποῖς φέλια, Διόδ.Σ 5,46 χρυσοφοροῦσι δ' ὁμοίως ταῖς γυναῖξί, πλην τῶν ἐναντίων, Λοκκ. Ὀνειρ.13 οὕτω καὶ ἐν πολέμῳ, ἐνθα σιδηφορορεῖν μάλλον ἢ χρυσοφορεῖν ἄμεινον ἦν, αὐτ.Συρ.45 ἰχθύς . . χρυσοφορεῖν ἰχθῶν χρυσοχοῦσας ἐπιπάσσει' || νεώτ. κ. δημ. εἶμαι ἐνδεοδυμένος διὰ χρυσῶν, χρυσοποικίλων, χρυσοκεντήτων ἐνδυμάτων : πέρασαν ἢ νύφη κ. ὁ γαμπρὸς χρυσοφορεμένοι' 2) μιν. μεταφέρω, μετακομιζῶ χρυσόν : Λανθ.Ἠθ 438 χρυσοφόρων ὄνος' 3) πληρωθῶν φόρον εἰς χρυσόν κ. γεν. καταβάλλω χρηματικὸν φόρον : Διόδ. Σ 4,83 τὰς μὲν πιστοτάτους τῶν κατὰ τὴν Σικελίαν πόλεων οὐσας ἐπτακαίδεκα χρυσοφορεῖν ἐδογμάτισε' 4) ρηματ. π. χρυσοφόρητος, χρυσοφορίας, χρυσοφόρος.

χρυσόφρους-υας ἰδί κ. μιν. κ. νεώτ. ὁ ἰχθύς χρυσοφρούς, ὁ χρυσοφρούς, κληθεὶς οὕτω διὰ τὸν περὶ τοῦς ὀφθαλμοὺς χρυσοῦν ὑπνίσσον, ἢ τοιποῦρα : Ἐπιχ.40 Αἰγρ., Εὐθ.Κόλαξ.14 ὀκτὼ μάδρακα, χρυσοφρούς δὲ δώδεκα, Ἀρχιππ.Ἰθ.12 ἰσρούς Ἀφροδίτης χρυσόφρους Κυθήριας, Ἀριστλ. Ζ1 8,13,3, Λοκκ. Ἀλ.48 ὄρω τινα λάδρακα εὐμεγέθη, μάλλον δὲ χρυσόφρουν, Ἀθῆν.7,328B, αὐτ. 4,136A, Αἰκ.Ζ1 13,28, Γεωπ.20,7,6 χρυσοφρῶν δέλω' || νεώτ. ζωολ. γένος ἀκανθοπερυγίων σπαιριδῶν ἰχθῶν περιλαμβάνον διάφορα εἶδη μεγαλοσώμων ἰχθύων, ὧν γνωστότερα εἶδη χρυσοφρούς ὁ χρυσοφρούς ἄπαντων ἐν τῇ Μεσογείῳ, καὶ χρούσφρους ὁ παχύρρυγχος.

χρυσοφτεριστηρῶς-η-ον μιν. ὁ ἔχων χρυσοφῆς πτεριστηρῆς, χρυσῆ σπινθηρία : Πράδρ.1,59 βλέπει τὸν δαίνα ; . . πεζὸς ἐπεριπάτει' | καὶ τώρα (βλέπει) γέγονεν χρυσοφτεριστηρῶτος.

χρυσόφτερος-η-ο δημ. τ. τοῦ χρυσόφτερος βλ.λ. : Γρουπ.Σ κ Τερρ.39,9 ἐπικρατῶ, ἰδοῦ! ἢ χρυσόφτερον Ἀλκυόνα.

χρυσοφύλακῶ-έω μτχ. φυλάττω χρυσόν : Κλήμ. Ἀλ.229 χρυσοφυλακοῦσιν ὡς γρῦες.

χρυσοφύλαξ-ἄκος ἰδί κ. μιν. ὁ φυλάττων χρυσόν : Ἡρ.4,13 ὑπὲρ δὲ τοῦτων τοῦς χρυσοφύλακας γρῦσας, αὐτ.27, Πλούτ. Ἀριστ.24 ὡς οὐκ ἀνδρὸς ὄντα τὸν ἔσπινον, ἀλλὰ θυλάκοιο χρυσοφύλακος ἰκρησταφυλακίου, Βολλαντιοῦ, Εὐστ.Πον.93,20' || ὡς οὐσ. θησαυροφύλαξ, ταμίης : Εὐρ. Ἰων.54 Δελοφοί σφ' ἔθεντο χρυσοφύλακα τοῦ θεοῦ ταμίαν τε πάντων πιστῶν.

χρυσοφορητῶς-η-όν μτχ. ὁ μετὸ χρουοῦ μεμειγμένος, ὁ ἀνακατωμένος με χρυσόν : Μαν.5,309 ἰδ. γρ. ἀντὶ χρυσοφορητῶς.

χρυσοφωτειδῆς-οὐς-ές μιν. ὁ δμοῖος πρὸς χρυσοῦ φῶς : Στέφ.Χρυσ.σπ.ἐν Ideier.Phys II,226.

χρυσοχαίτης ἰδί κ. μιν. ποι. -χαίτη, θηλ. -χαίτις-ιδας, ὁ ἔχων χρυσὴν χαίτην, κόμην : Πίνδ. Π 2,16 τὸν δ χρυσοχαίτα . . ἐφίλησ' Ἀπόλλων, Ἀνοκρεόντ.41,12 ὁ δ' ἔρωσ ὁ χρυσοχαίτης.

χρυσόχαϊτις-ιδας (ἡ) μιν. θηλ. τοῦ χρυσοχαίτης βλ.λ. : Πράδρ. Ἐπιστ.ἐν Notices et Extraits 6,542 χρυσοχαίτιδος κεφαλῆς.

χρυσόχαλίλιος-ον ὁ ἔχων χρυσοῦν ἢ χρυσοποικίλον χαλίλιον : Ἡρ.9,20 Ἴππον ἔχων Ἠησαῖον χρυσοχάλιλον τε καὶ ἄλλως κεκοσμημένον καλῶς, Ἀριστφ.Εἰρ.155, Ξεν.Κ11 1,3,3, ΠΔ Ἐσδ.1,3,6 ἄρμα χρυσοχάλιλον, αὐτ.Μακκ.2,10,29 ἐφ' Ἴππων χρυσοχαλίτων, Πλούτ.Κράσας,31.

χρυσόχαλινωτάς-ον μτχ. ὁ χρυσοχάλιος βλ.λ. : Ἰω.Χρυσ.5,115,15 βλάπει δὲνθρώπων ἐφ' Ἴππων ἐπαιφύμενον χρυσοχαλινωτά.

χρυσόχειρ-χειροῦ ἰδί ἢ μτχ. ὁ ἔχων χρυσὰς χεῖρας, δηλ. ὁ φερῶν χρυσοῦς δακτυλίους : Λοκκ.Τιτ 20 καὶ ὄμως πορφυροὶ καὶ χρυσοχειρεῖς περιέρχονται.

χρυσόχευλος-υ Ἐπιγρ. ὁ ἔχων χρυσὴν λύδραν.

χρῦσοχέρης ἰδί μιν. κ. δημ., θηλ. -χέρα, ὁ διοίει χρυσὰς χεῖρας ἔχων, δηλ. ὁ σπανίως δεξιότητος ἢ ἐργατικότητα τεκνίτης ὁ κερδιζῶν πολλὰ ἐκ τῆς ἐργασίας τῶν χειρῶν αὐτοῦ, ὁ ἐπῶνυμον Ἰωάννου τινός : Φώτ. Ἐπιστ.60.

χρυσόχεστον (τὸ) μιν. π. Βυζ. χρυσοχοεῖαν, ἐργαστήριον ἐν ᾧ ἔχετο, ἐχέοντο εἰς κοσμηματα ἢ σκεῖπ ὁ χρυσός, ἐπιθεμένης ἐπ' αὐτῶν κρητικῆς σφραγίδος ἐμφανιστικῶς τὸ ἐξ ὅλου ἢ κατὰ ποσοστὸν γνήσιον' ὁθ. ἄρχων τοῦ χρυσοχέστου ὁ ἀνώτατος ἐπόπτης τῆς ἀμμόνσεως τοῦ χρυσοῦ : Θεοφάν.Συνεχ.247 D Ἀναστασίου σακελαρίου καὶ ἀρχόντου τοῦ χρυσοχέστου ἰδ. γρ. Ἀνώ.π. Combefis.in Ἰεσαρεπο δὲ σακελαρίου καὶ ἀρχων τοῦ χρυσοχέστου, π. Λέων. Γραμμ.497 ἀρχων χρυσοχέστου.

χρῦσοχίτων-ωνος ἰδί ἢ κ. μιν. ὁ περιβεβλημένος χρυσοῦν χιτῶνα : Πίνδ.ἀπ.207 εὐάρματα χρυσοχίτων ἱερῶτατον ἀγαλμα Ἐθήσα, αὐτ.π.Ἰω. Λυδ.Ρωμ.3,84 Λυδοὶ χρυσοχίτωνες' || κ. μιν. μτφ. : Παῦλ.Σιλ. Ἐκφρ.156 χρυσοχίτων αἰθῶσας' 2) ὁ ἔχων χρυσοῦν ἢ χρυσοῦσινα φλαῖον : Φιλίππ. Θεσα.Α17,6,102 πέρκην . . χρυσοχίτων' ἔλαθην.

χρυσόχλωρος(η-νη-νη) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων χρώμα πρασινοκίτων χρυσοκίτων, χρυσοκίτρινον ἀποκλίνον πρὸς τὸ πράσινον, ἄ χρυσοπράσινος, πρασινοκίτρινος.

χρυσοχοεῖον (τὸ) κ. μιν. κ. νεώτ. τὸ ἐργαστήριον τοῦ χρυσοχέστου : Δημ.521 ἔχω χρυσοχοεῖον ἐν τῷ ἀγορῷ, Πολύβ.26,10,3 μάστιγα δὲ πρὸς τοῖς ἀγγυροκοπέσις εὐρίσκειτο καὶ χρυσοχοεῖσις, εὐρησιλογῶν καὶ φιλοτεχνῶν πρὸς τοὺς ταπεινὰς, Ἰω.Χρυσ.10,108C ἐν πανδοχείοις, ἐν χρυσοχοεῖσις.

χρῦσοχαίτη ἰδί μτχ., μιν. κ. νεώτ. ἡ τέχνη τοῦ χρυσοχέστου, δηλ. ἡ τέχνη τοῦ τήκειν καὶ καταργάεσθαι τὸν χρυσοῦν κ. γεν. ἡ καταργασία τὸν πολυτιμὸν μετάλλων : Ἀνώ.π.Σουῖδ. ἐν λ. ἀπέτος πρδλ. Λοδῆκ.Φρύν.493.

χρυσοχοϊκός-ή-όν κ. μων. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν χρυσοχόν ἢ τὴν χρυσοχοίαν : Δημ.521 ἐν ᾧ καταγινόμεαι καὶ ἐργάζομαι τὴν χρυσοχοϊκὴν τέχνην, Ἀριστ.Πνευμ.Υ,2 τὸ χρυσοχοϊκὸν πῦρ, Κύριλλ.Ἱεροσ.Κατηχ.5Α οἱ τῆς χρυσοχοϊκῆς ἐργασίαις ἐμπειροί, Σουίδ. ἐν λ. Πῖν τὸ χρυσοχοϊκὸν ἐργαλεῖον, Πλάτ. τὴν χρυσοχοϊκὴν ἐργασίαν· 2) τὸ θηλ. χρυσοχοϊκὴ ὡς οὐσα ἢ χρυσοχοία βλ.λ. : Πολυδ.7,102· 3) ὁ μ. τὸ θηλ. χρυσοχοϊκὴ ὡς οὐσα φόρος ἐπιτηδεύματος τῶν χρυσοχόν ἐν Αἰγύπτῳ : Πλάτ.

χρυσοχοϊκῶς ἐπίρρ. μων. κατὰ τὸν τρόπον τοῦ χρυσοχοῦ : Εὐστ.Πον.8,30 μεταλλεύσασα καὶ χρυσοχοϊκῶς χρυσαεύσασα.

χρυσόχορτο (τὸ) δημ. τὸ κοσμητικὸν καὶ φαρμακευτικὸν φυτὸν γυμνόγραμμα τὸ κητεράχιον, τὸ π. Διοσκ. ἄσπληνον, ἄ. δημ. ακαρσίδι, σπληνόχορτο, σπληνοχόρταρο· || ὁ μ. τὸ πολυετές ποῦδες, κοσμητικὸν φυτὸν σκολοπένδριον τὸ κοινόν, ἢ π. Διοσκ. φυλλίτις.

χρυσόχρως (τὸ) ἰχθῶν κ. μων κ. νεώτ., ἀπτ. κ. χρυσοχοῦ, δημ. χρυσοχός τεχνίτης τήκων καὶ καταργαζόμενος τὸν χρυσόν κ. γεν. τὰ πολύτιμα μέταλλα, χρυσικός : Ὁδ.Γ 425 εἰς δ' αὐτὸ χρυσοχόν Λαέρκα δαῦρο καλέσθω ἔλθειν, ὄφρα βόος χρυσόν κέρασιν περιχέῃ, Ἀριστ.Λυσ.408 ὡ χρυσοχᾶς, τὸν ὄρνον ἐν ἐπισκεύασας, Δημ. 520 τοῖς στεφανοῦς τοῦς χρυσοῦς. ἔπεδοῦλευσεν. . διαφθεῖραι μοι νύκτωρ ἐλάδων ἐπὶ τὴν οὐκίαν τῆν τοῦ χρυσοχοῦ, ΠΔ Ἱερ.10,9 ἀπὸ Ἐαρσις ἔξει χρυσὸν Μωφᾶς καὶ χρυσοχόνων, ἐργα τεχνιτῶν πάντα, Πλούτ.Ἠθ.830D ἡ τρυφῆ δαινεστάτος ἐποίησεν οὐχ ἴππον ἢ χρυσοχόου καὶ ἀργυροκόπου καὶ μυρσέφους, Γάλ.2,71,2, Λιδών.Λόγ.64,112 καὶ νῦν ὁ χρυσοχός πρὸς τὸν ἕκ τῶν διδασκαλείων οὐ κακῶς διαλέγεται περὶ τῆς οἰκίας Πριάπου καὶ Λαίου, Γρηγ.Ναζ.2,165,17, ASS Μαίου.5,429· 2) ὁ γυναικῶν καὶ καθαρῶν χρυσοφόρον γῆν : Πλούτ.Ἠθ.658D.

χρυσόχρως-οος (τὸ) ἀπτ. συνηρ. τ. τοῦ χρυσοχός βλ.λ. : Ἐπιγρ.

χρυσόχοι-έω κ. μων. εἶμαι χρυσοχόος, ἐπαγγελλόμενὸν τὸν χρυσοχόν, καταργαζόμενὸν τὸν χρυσόν Πολυδ.7,102 «τὴν χρυσοχοϊκὴν ἐργάζομαι» : Ἀριστ.Πιλά6 ἔπερος δὲ χαλκῶει τις, ὁ δὲ τεκταίνεται ὁ δὲ χρυσοχοῖ καὶ χρυσὸν παρά σοῦ λαθῶν, Ξεν.Οικ.18,9 χρυσοχοῖν καὶ αὐτεῖν καὶ ζωγραφεῖν ἐπιστάμενος, Κλήμ.Ἀλ.246 εἰς βούν χρυσοχοῆσαντες, Αἰλ.Ζ1,4,27 κ. παθ. : Γερμ. Σταυρ.251A (Grets.) μόσχου χρυσοχοπηθέντος· 2) χωνεύω χρυσοῦχον γῆν ὅπως λαθῶν ἔξ αὐτῆς τὸν χρυσόν ὄθ. τὸ χρυσοχοῖν ὡς παροιμ.π.Πλάτ. Πολ.450B χρυσοχοῆσσαντες οἶσι τοῦσδε μὲν ἐνθάδε ἀφιχθαί, ἀλλ' οὐ λόγων ἀκουσομένων ἰένει τὸν ἀποτυχόντων εἰς δελεαστικὴν τινα ἐπιχείρησιν, ὡς οἱ Ἀθηναῖοι εἰς τὰς προσαρθείας αὐτῶν, ὅπως ἐκ τῶν ἀργυρεῶν αὐτῶν μετὰλλων λάθωσι χρυσόν διὰ χωνεύσεως, κτ. Ἀρποκρ.ἐν λ. εὐπερ δηλοῖ, σὺ δὲ ὡς φῆγμα πολὺ συλλέξας καὶ χρυσοχοῖσας τελευτήσῃεν, Ἀρτεμίδ.Δοδ.1,76,5.

χρυσόχρως-οος-οον-οον μτγν. μων. κ. νεώτ. ὁ ἔχων τὸ χρώμα τοῦ χρυσοῦ, χρυσαπός, χρυσαφύς : ΑΠ 9,525, Τζέτζ.Χιλ.1,470 χρυσοχρόσον ἔραν.

χρυσόχρως-οον-οιν (τὸ) νεώτ. κ. δημ. ὁ χρυσοχρός, ὁ χρυσαφύς : Δροσ.Βοτάν.93 ὁ θαμνένος ἐκείναι χρυσοχρωμοὶ κόκκοι.

χρυσόχρωμα-ατος (τὸ) νεώτ. χρυσίτις γῆ, χρυσόκονις.

χρυσόφαρο (τὸ) δημ. ὁ ἰχθὺς κυπρίνος βλ.λ. ὁ χρυσόφωρος.

χρυσόφωρος-ο-ο δημ. ὁ ἔχων οἰανεὶ χρυσῆν φυγῆν, ὁ λίαν καλὸφωρος, ἄ. χρυσόκαρδος.

χρυσόυποδέκτης (τὸ) παπ. κ. γλωσσ. ὁ δεχόμενος, συλλέγων ἢ εἰσπράττων χρυσόν· Γλωσσ·

|| ὄνομαστια ἀρχοντος ἐν Αἰγύπτῳ : Πάπ, **χρῶσουφης**-οὺς-ές μτγν. τ. τοῦ χρυσοῦφης βλ.λ. : Ἀπολλιν.Λ μτφρ.Ψαλμ.201.

χρῶσῶ-ώ κ. μων. κ. νεωτ., δημ. χρυσῶνω, μέλλ. χρυσῶσω, ἀόρ. ἐχρῶσωσα, μτχ. παθ. παροικ. (κω)χρυσωμένος, ἐπισκόλιπτο τι διὰ χρυσοῦ, καλόπιπτο τι διὰ φύλλων ἢ λεπτοῦ στρώματος χρυσοῦ ἢ διὰ χρυσαλοϊφῆς, ἐπιχρῶσῶ, μαλακῶνται, μαλακοκανίω, βορακῶνω : ΠΔ Βασ.4,18,16 τῶς θύρας ναοῦ καὶ τὰ ἐστρηγμένα ἄ ἐχρῶσασεν. . ὁ βασιλεὺς, αὐτ.Ἐξ.26,37 ποιήσας τῷ καταπετάσματι νέπτες στύλους, καὶ χρυσῶσας αὐτοῦς χρυσίω, αὐτ.Πορὰλ.2,3,7 ἐχρῶσας τὸν οἶκον καὶ τοὺς τοίχους αὐτοῦ, Διόδ.Σ 1,23, αὐτ.4,47 πρὸς δὲ τοῦταίς χρυσῶσαι τὸ δέρας, Λουκ.Ἀποκ.15 χρυσῶσαι αὐτοῦ ἔδει ἐκεῖνο τὸ πύξιν κ. παθ. : Ἠρ.2,132 τὸν ἀχῆνα. . καὶ τὴν κεφαλὴν φαίνει κεχρυσωμένα παχῆ κάρτα χρυσῶ, Ἀριστ.Ἀχ.547 Παλλαδίων χρυσομύμων, Πλάτ. Εὐθ.299B πίνουσιν ἐκ τῶν ἐαυτῶν κρασίων κεχρυσωμένω, ΠΔ Ἐξ.26,32 ἐπὶ. . στύλων. . κεχρυσωμένω χρυσίω, αὐτ.36,34. Λουκ.Φιλοφ.19 κεχρυσωμένον πετάλοισ τὸ στήθος, Τζέτζ.Χιλ.1, 108· 2) μτγν. νεώτ. κ. δημ. κοσῶ, στολιῶ διὰ χρυσῶν κοσμημάτων, τὸ παθ. : ΚΑ Ἀπ.17,4 γυνή. . περιβεβλημένη πορφύρου. . καὶ κεχρυσωμένη χρυσίω καὶ λίθω τιμῆ καὶ μαργαρίτας, αὐτ.18,16· || δημ. μτφ. φρ. νὰ με χρυσῶσους, δὲν τὴν παρῶν ἴσον καὶ ἂν με παρακαλέσων ἢ ὄσην ἀμοιβὴν ἢ προίκα καὶ ἂν μοῦ προσφέρουν! || νεώτ. κ. δημ. διακοσμῶ τι διὰ χρυσῶν περικλιμάτων, κεντημάτων· 3) δημ. προσδίδω τινὶ χρυσίζουσαν ὄφιν, χρωματίζω διὰ χρώματος χρυσιζόντος : Δροσ.Βοτάν.9) ἡ ἀγῆ μῆλις ἐχρῶσανε τὴν ὄφρῶν τοῦ Βουνοῦ, Μολακ.Συντρ. 22 κῆμος καὶ πᾶλγα χρυσῶει, | λαμπάδα ὁ ἤλιος· 4) κ. μων. μτφ. Ἦσ. «κεχρυσωμένος» τετημημένος· πρβλ. Εὐστ.Πον.2,70· 4) ρηματ. π. χρῶσωμο, χρῶσωσις, χρυσωτής.

χρῶσωμα-ατος (τὸ) ἰχθυοῦ κ. νεώτ. τὸ ἐκ χρυσοῦ κατασκευασθέν, χρυσοῦν ἀγγεῖον, σκεῦος : Εὐρ.Ἴων 1030 λαθῶν χρῶσωμ Ἀθάνας τὸδε, Λυσ.ἀπ.50 ἀργυρωμάτα τε ἢ χρυσωμάτα ἐπι ἦν διδόναν, Πολυδ.6,31,3,16 τ. . τῶν χρυσωμάτων καὶ ἀργυρωμάτων πλῆθος, ΠΔ Μακκ.1,1,58 καὶ ἀπέστειλεν αὐτῶ χρυσωμάτα καὶ διακονίαν, αὐτ. 15,32, Πλούτ.Αἰμ.23 ὡς τῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου χρυσωμάτων ἔνια τοῖς Κρησὶ διετριφῶς ὕπ ἄγνοιας, αὐτ.33, Ἀνών. Περιπλ. Ἐρ.Ὁαλ.π. Γεωγρ.Ἐλάσας,1,275,8 χρυσώματα τοπικῶ ἠεθρῶ κατεσκευασμένα· 2) νεώτ. κ. δημ. ἢ ἐνέχρωμα καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ χρυσῶνω βλ.λ.), ἐπιχρῶσωσις, μαλακοκάνημα, μαλακῶνται· 3) νεώτ. κ. δημ. τὸ καλόπιπτο τὴν ἐπιφάνειαν τῶν ἐπιχρῶσῶν ἀντικειμένων λεπτὸν στρώμα χρυσοῦ· 4) νεώτ. κ. δημ. τὸ ἐκ χρυσοῦ ἐμφραγμα ὀδόντος· 5) νεώτ. κ. δημ. χρυσοῦν ποικιλία.

χρῶσωματοθήκη (τὴ) μτγν. ὁ τόπος, τὸ μέρος ἢ τὸ ἐπιπλόν ἐνθα φυλάττονται χρυσώματα βλ.λ.): Καλλιῆ.π. Ἀθῆν.5,199F χρυσωματοθήκη χρυσῆ διάλιθας πηχῶν δέκα ὄφας.

χρῶσῶν-ωνος (τὸ) παπ. κ. μων. θησαυρός, θησαυροφυλάκιον χρυσοῦ : Πάπ., Νικ.Χων.π.Θσα.Στεφ.· 2) χρῶσῶνες οἱ κόντοντες τὰ χρυσῶ νομίσματα ἐν νομισματοκοπέτῳ : Ἰουστίν.Ἐδικτ.11,2.

χρῶσῶνης (τὸ) παπ. κ. μων. ὁ χρυσοποιός βλ.λ. Πάπ.· 2) μων. πηθ. ὁ ἐπὶ χρυσῶ βρενθυόμενος : Σωφρόν.ἐν Spicil. Rom.3,211.

χρῶσῶντες-ον μτγν. ὁ ἀντὶ χρυσοῦ ἀνηθείς, ὁ διὰ χρυσοῦ ἀγορασθεῖς, ἐπὶ δοῦλων : Ἀθῆν.6

265B πρώτους δ' ἐγὼ τῶν Ἑλλήνων οἶδα ὄργανο-
νήνοτης δούλους χρῆσιμένους Χίους.
χρῶσωνυμία (ή) μιν. ἡ ἐκ τοῦ χρυσοῦ ὀνομα-
σία, ἐπιωνυμία ἐκ τῆς λέξεως χρυσοῦ : Εὐστ.
Πον.309,40 τὸ μὴ . . τῆ χρυσωνυμίας σεμνύνεσθαι.
χρῶσωνυμίας-ον μτγν. κ. μιν. ὁ ἐκ τοῦ χρυ-
σοῦ ἐπιονομαζόμενος, λοθῶν τὸ ὄνομα : ΑΠ 1,105,
15 ὄθεν καλοῦμεν χρυσοτρίκλινον νέον τὸν
πρην λαχόντα κλήσεως χρυσωνυμίου, Δα-
μασκ.1.2856A χρυσῶνυμον καὶ πολυώνυμον [περὶ
τῆς παρθένου], Ψελλ. ἐν Ρήτ.3.693,10 ὁ πάσσοφος
Χρυσόστομος, ἡ χρυσῶνυμος γλώττα.
χρῶσωνῶ-έω ὠνοῦμοι, ἀγοράζω χρυσὸν δι' ἀν-
ταλλαγῆς με ἄλλα μέτολλον, ἀνταλλάσσω ἄλλα μέ-
ταλλα πρὸς χρυσὸν ἢ ἀργυρᾷ πρὸς χρυσᾷ νομί-
σματα : Ἰσοκρ.17,40 ἐτι πλεὸν παρ' ὧν ἔχρυσῶνῃσ'
ὑπ' ἐκείνων τὸν χρόνον πλέον ἢ χιλιούς στατή-
ρας· 2) ρηματ. π. χρυσῶνῃσ', χρυσῶνῃστος.
χρῶσῶνω δημ. τ. τοῦ χρυσᾶ βλλ.
χρῶσῶνης (ή) ὁ χρυσωπός, χρυσῶπα ὡς κλητ.
ἐπὶ τοῦ Βάκχου : Εὐρ.Βάκχ.553 Διώνυσσε, . . χρυ-
σῶπα νινάσσω, ἄνα, θύραον κατ' Ὀλυμπον
(κτ. τὸν Ἐρμῆν, αἰτ. συνδέετα πρὸς τὸ θύραον).
χρῶσῶνις-ιδος (ή) ἰδιότυπον θηλ τοῦ χρυσοῦ
βλλ., ἐπιθ. τῆς Ἁλτουῦς : Ἀριστοφ.Θεσμ.321 Λατοῦς
χρῶσῶνιδος ἔρνος· || κ. ἐπὶ ἰχθύων : Ποιητής π.
'Αθην.7,2771) ἐν δ' αὐτῇ πλωτοὶ χρῶσῶνιδες
ἰχθύες ἄλλοι ἀνχώντες παίζουσι· πρβλ. Εὐστ.1389,9.
χρῶσῶνις ἰδιότ. νεώτ. εἰδός τὴ κόμματος.
χρῶσῶνός-άν κ. νεώτ. νεώτ. θηλ. -ή, ὁ ἔχων χρυ-
σοῦς ὀφθαλμοῦς ἢ πρόσωπον, ὄφιν λάμπουσαν
ὡς ὁ χρυσός : ΨΣοφ.π.'Ιουστ.1051) χ- αἰθῆρ, Εὐρ.
'Ηλ.740 στρέφαι θερμᾶν ἀετλιοῦ χρυσῶνόν ἔδραν
ἀλλάξαντα δυστυχία βροταίη θνατάς ἔνεκεν δι-
κας· 2) κ. νεώτ. ὁ ἔχων ὄφιν ἢ χρώμα χρυσαίζον,
χρῶσῶχροτος, χρυσοκίτρινος : Πλούτ.Σύλλ.6 τῆς
μὲν γὰρ ὄψεως ἴδιον εἶναι τὸ κερὶ τὴν κόμην
χρῶσῶνόν· 3) ὁ ἰχθύς χρῶσοφόρος βλλ. : Πλούτ.
118,977ε· 4) νεώτ. ζωολ. γένος νευροπτερίων
ἡμεροπιδῶν ἐντόμων περιλαμβανόν φυκάς με ὠ-
ραίους μεταλλικόνος χρωματισμοῦ.
χρῶσῶροφος-ον μτγν. ὄντι χρῶσοφόρος βλλ. :
Γρηγ.Νοῦ. Ὁδ.2,142.
χρῶσῶροφελον (τό) μτγν. ὄρυκτεῖον, μεταλλεῖον
χρυσοῦ : Στράβ.3,2,8 καὶ πλείω τῶν χρυσορυ-
χέων ἐστὶ. νῦν τὰ χρυσοπηλῆσια.
χρῶσῶρυχία (ή) γλώσσα, ἡ ἐξόρυξις χρυσοῦ.
χρῶσῶρυχιον (τό) μτγν. χρυσορυχέιον βλλ. :
'Αγαθορ.Περικλ.'Ερ.Θαλ.124,4 τὴν τῶν χρυσορυ-
χίων πικροτάτην δουλείαν.
χρῶσῶρυχος-ον (ὀρύσσω) μτγν., μιν. κ. νεώτ.
ὁ ἐξορυττῶν χρυσόν : Στράβ.2,1,9 τοὺς χρυσο-
ρύχους μύρμηκας· || κ. μιν. κ. νεώτ. ἐργάτης
χρῶσορυχέου : Βασ.Σελ.Θεολ.293B κατὰ τοὺς
χρῶσορύχους πολλὴν πρότερον ἀποσκάπτοντας
ἄλην, Εὐστ.Πον.302,50.
χρῶσῶρυχῶ-έω μτγν. ἐξορυττῶ χρυσόν, σκά-
πτω πρὸς ἀνεύρεσιν χρυσοῦ : Κλήμ.'Αλ.242 χρυ-
σορυχῶσι μύρμηκες, Αἰλ.Ζ1 4,27.
χρῶσῶσις-εως (ή) ἰχρυσῶ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέ-
ργεια καὶ τὸ ἀποτελεσμα τοῦ χρυσοῦ, ἐπιχρῶσι-
σις, χρῶσιωμα : Καλλιξ.π.'Αθην.5,205B τὸ δόητρα
εἰς ἐρυθροὺς γεγονότα χαλικοὶ τὴν χρῶσιωσιν ἐκ
πυρὸς εἰλήφει, Πλούτ.'Ηθ.145A καὶ χαίροντα
χρῶσιωσεν ἐκπυρμάτων, αὐτ.Ποπλ.15, Κλήμ.Ρωμ.
Ἀποστ.διατ.5,12 τὴν τὸν ναοῦ χρῶσιωσιν, Πάπ.
ὑπὲρ χρῶσιώσεως ναοῦ Σοκνοπαίου θεοῦ.
χρῶσιωτής (ὁ) (χρῶσιῶ) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ χρυ-
σῶν, ὁ ἐπικαλούμενος τὴν διὰ χρυσοῦ : Πλούτ.'Ηθ.
348B, Ἐπιγρ. χρῶσιωτῆ μισθός· || νεώτ. τεχνητῆς
ἐιδικός πρὸς τὸ χρῶσιωμα, ἔχων ἔργον νὰ χρῶσιωγῃ :
χρῶσιωτῆς βιβλιοδετείου.

χρῶσιωτικός-ή-ός (ή) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ
ἀναφερόμενος εἰς τὸν χρῶσιωτὴν, ὁ τοῦ χρῶσι-
ωτοῦ· 2) τὸ οὐδ. κτ. πληθ. χρῶσιωτικά ὡς
οὐα ἢ ἀντιμισθία, ἡ ὁμοιότη τοῦ χρῶσιωτοῦ δι'
ἐκτελεσθέντων ἐργασίαν· || περιληπτ. αἱ διὰ
χρῶσιωσιν δαπάναι.
χρῶσιῶτιον (τό) πάπ. χρυσοῦν ἐνώπιον : ἐμάτια
καὶ χρῶσιῶτια.
χρῶσιωτίς-ιδος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος φηττακιδῶν
πηγῶν περιλαμβανόν μεγαλοσώμιους φηττοκοῦς.
χρῶσιωτός-ή-όν (χρῶσιῶ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ κε-
χρῶσιωμένος : Φάλοικ.π.'Αθην.10,4401) χρῶσιωτὸν
κροκάεντα περιζώσασα χιτώνια ἰδ.γρ. χρῶσιῶ ἰόνι·
2) νεώτ. ζωολ. τὸ ἄρο. χρῶσιωτάς ὡς οὐα.
γένος διπτερίων δολιχοποδιῶν ἐντόμων περι-
λαμβανόν διάφορα εἶδη μυιῶν βίουσιῶν ἐπὶ τῶν
φύλων διαφορῶν θάμων.
χρῶσιῶτρια (ή) Ἐπιγρ. θηλ. τοῦ χρῶσιωτῆς βλλ. :
'Αρτεμειν τὴν χρῶσιῶτριαν.
χρῶσιῶφ-οπος (ὁ) νεώτ ζωολ. τὸ ἄρο. ὡς οὐα.
γένος διπτερίων ταβανιδῶν ἐντόμων περιλαμβά-
νόν διάφορα εἶδη μυιῶν.
χρῶσιῶφ-ώπος (ὁ) ἡ χρῶσιῶνης βλλ. πθ. ὄνομα-
στικὴ τῆς κλητ. χρῶσιῶπα.
Χρῶσιῶτιος (ὁ) Ἐπιγρ. ὄνομασία μνηστῆς τινοῦ
παρὰ Λαμεισίον ἀντιστασιόσιμος πρὸς τὸν Σιπρο-
φοριῶνα τὸ ὀπτικοῦ ἡμερολογίου.
χρῶ-άω (ή) ὄντι χρῶσῶ βλλ.
χρῶ-άω (ή) ἰων. χρῶε, ἄττ. συνηρ. τ. χρῆς,
χρῆ Ἰσοφ.'Ηλ.35), ἰων. χρῶε, ἄττ. συνηρ. τ. χρῆς,
χρῆ Ἰσοφ.'Ηλ.35), ἰων. χρῶε, ἄττ. συνηρ. τ. χρῆς,
ἀπαφρ. χρῆν Ἰσοφ.'Αλλεξ.19), ἰων. μτγ. χρῆων
'Υγν.'Απολλ.131), χρέουσα ('Ηρ.7,111), ἐπ. μτγ.
χρέων 'Ι'Οδ.Θ 79, Ὑγν.'Απόλλ 396), παρατ. ἐχράθον
(Πινδ.Π 7,92), ἐχράθον 'Απολλ P 2,454), γ' ἐχρη
(Τυρτ.2,4, Ἐρμυσίαν.5,89, κ. ἔξ. : Σοφ OK 87), ἐχρα
(Ισοκ.'Αλλεξ.21), μέλλ. χρήσῶ Ὑγν.'Απόλλ.142, 'Ηρ.
1,19, Αἰσχ.'Αγ.1083), ἄρο. ἐχρησα ('Ηρ.4,156, Θουκ.
1,123, αὐτ.134,2, αὐτ.102,5, Λυκούργ.99), μέσ. ἰων.
κρήσῃ ('Ηρ.), ἀπαφρ. χρέεσθαι ('Ηρ.1,157) κ.
κρήσθαι ('Ηρ.1,172), μτγ. χρέδμενος ἢ χρεῶμενος
'Ηρ.4,151), παρατ. γ' πληθ. ἐχρέοντο ἢ ἐώντο
'Ηρ.4,157, αὐτ.5,82), μέλλ. χρήσομαι 'Ι'Οδ.Κ 49,2,
αὐτ.'Α 165, 'Ηρ.1,461, ἄρο. ἐχρησάμην 'Ηρ.8,134, 'Ι-
σοκρ.6,17), παθ. ἄρο. ἐχρήσθην (Θουκ.3,96), παρακ.
κέρησμαι ἰδ.γρ. κέρημαι, 'Ηρ.4,164, αὐτ.7,141),
ὑπερσ. ἐκέχρηστο ἰδ.γρ. ἐκέχρητο : 'Ηρ.2,147, αὐτ.
151, αὐτ.3,64), ἰδ. ἐπὶ τῶν θεῶν καὶ τῶν νοτιέων
αὐτῶν, ἰδὼν χρησμένον, θεοπροπίον, χρησμοδοτῶν,
χρησιμωδῶν, ἀναγγέλλω, διακοπρίτω, παρολέγω· 'Ησ.
ἐχρησεν ἐμάντευσεν, .. ἔδωκε χρησίμον, ὄπολ. :
'Οδ.Θ 79 ὡς γὰρ οἱ χρεῖων μυθίστατο Φοῖβος,
'Υγν.'Απόλλ.396 χρεῖων ἐκ δάμων γυάλων ὑπὸ
Παρνησίῳ, 'Ηρ.1,62 χρησιμολόγος ἀνήρ, ὅς . .
χρᾶ ἐν ἐξαιετῶν τῶν τάδε λέγων, Αἰσχ. Εὐμ.
798 αὐτὸς δ' ὁ χράσις αὐτὸς ἦν ὁ μαρτυρῶν,
Εὐρ.17 78 ὡς Φοῖβος, νοί μ' αὐ τήνδ' ἐς ἀρκυν
ἡγας χράσις, Θουκ.5,32 τὸ ἐν Δεαφροῖς θεοῦ
χράσιαντος μτ.αιτ.πράμγ. : Ὑγν.'Απόλλ.132 χράσις
'Απόλλωνι δ' ἀνθρώποισι διός . . βουλᾶν, Ὀεῶγν.
807 ὦ τινὶ κεν Πύθωνι θεοῦ χράσις· Ἰέρεια ὀμ-
φῆν σμῆνην Πύθωνος ἐξ ἀδύτου, Πινδ.Ο 7,92 ἄ τε
.. πατήρων ἄρθαι φράνας ἐξ ἀγαθῶν ἔχραον,
αὐτ.Π 4 ὀβ ἰέρεια χρῆσεν οικιστήρα Βάττον ἰάνε-
κῆρῆς τὸν Β. οικιστήν, 'Ηρ.1,55 ἡ δὲ Πυθίη οἱ
χρᾶ τάδε, αὐτ.63, Σοφ 'Ηλ.35 χρᾶ μοι γοισθῶ· ὁ
Φοῖβος, Εὐρ.'Εκ.1268 σοί δ' οὐκ ἐχρησεν οὐδέν
ὧν ἔχει κέρων, αὐτ.'Ηλ 1246 κ. μτ. ουστοιχ. αἰτ. :
Εὐρ.Φοιν.409 ἐχρησ' Ἀδράστου Λαζίας χρησμόν
τινα, αὐτ.'Ιων 68 ἢ παὶ πρόμραντ Λατοῦς ἐχρη-
σις ὀμψῶδιαν· Λυκόφρ.1051 χράσις καθ' ἄπνον
πᾶσι νημερτῆ φάτιν· ὄμ. ἢ αἰτ. ἐκφοράζει τὸ πε-
ριεχόμενον τῆς ἀπαντήσεως : Εὐρ.'Ηλ.1267 μνητέ-

ρος χρήσας φόνον· κ. ἐμπροθ. [ἀμφί τινας]: Αἰσχ. Ἀγ.1083 χρῆσαι ἕκαστον ἀμφί τῶν αὐτῆς κακῶν· κ. μτ. ἀπαρφ. προηγηθῆ· ἡ δὲνηγ καὶ χρῆσιμου: αὐτ.Εὐμ.202 ἔχρησας ὡστε τὸν ξένον μητροκτονεῖν κ. ἀνευ τοῦ ὕδατος: αὐτ.203 ἔχρησα ποιναῖς τοῦ πατρὸς πέμψαι, αὐτ.Χα.1030 Λοξίαν, χρῆσαντι ἔμοι πρόξενον μὲν ταῦτ' ἐκτός αἰτίας κακῆς εἶναι, Θουκ.2,102 τὸν Ἀπόλλω ταύτην τῆν γῆν χρῆσαι οἰκεῖν ὁμ. μτ. ἐπομέν. εἰδ. προτάς, διὰ τοῦ ὡς: Δίων Χρ.2,284 τοῦ Ἀπόλλωνος χρῆσαντος ὡς εἶη σοφώτατος· κ. παθ. χρησιμοδοτοῦμαι, χρησιμοδοῦμαι: Εὐρ. Ἴων.792 τίς οὖν ἐχρήσθη; || συνήθ. ἐπὶ τοῦ διδομένου χρῆσμου: Ἡρ.1,49 τὰ μὲν δὴ ἐκ Δελφῶν οὕτω τῷ Κροίσῳ ἐχρήσθη, αὐτ.7,143 ἥλιωσ χροσθῆναι, αὐτ.9,94 τὰ... χρῆσται ταῦτὰ σφί ἐχρήσθη, αὐτ.4,164 δειραίνων... τὸν κεχρημένον θάνατον, αὐτ.7,141, Σοφ.ΟΚ 355 μαντεῖ ἄγνοσα... δ' τοῦδ' ἐχρήσθη σάματος ἰδὸ ὅποια ἐχρησιμοδοτήθησαν περὶ τοῦδε τοῦ σώματος), Πλούτ. Ἡθ.560D ὅσα καὶ... τῷ Ναεῖω χροσθῆναι λέγουσι, Ἡρωδίων. Ἰστ.1,11,3 ἐπεὶ δὲ Ῥωμαίων ἠδύετο τὰ πράγματα, φρονίον αὐτοῖς χροσθῆναι μνεῖν τε τὴν ἀρχὴν καὶ ἐς μέγα προχωρήσειν· || κ. ἀπροσ. μτ. ἀπαρφ.: Ἡρ.7,178 καὶ σφί ἐχρήσθη ὄνεμοσι εὐχρεσάσι [ἐδόθη εἰς οὐτοῦς ὁ χρῆσμός]· κ. μτ. αἰτ. κ. ἀπαρφ.: αὐτ.2, 147 ἐκχρηστώ σφί... τούτων... βασιλεύουσιν Αἰγύπτου· || τὸ οὐδ. τίς παθ. μτχ. χροσθῆνι τὸ ἡ ἀπόκρισις τοῦ θεοῦ, ὁ δοθεὶς χρῆσμός: Πλυδ. Ο.243 ἐν δὲ Πυθῶνι χροσθῆν παλαίφατον τέλεσσαν, Ἡρ.1,63 Περιστρίαντος δὲ σάλλαδων τὸν χρηστήριον καὶ φάς δεκασθαι τὸ χροσθῆν ἐπήγη τὴν στρατιάν, αὐτ.7,178 ἐξήγγειλαν τὰ χροσθῆντα αὐτοῖσι, Σοφ.ΟΤ 604 πύθου τὰ χροσθῆντα, Θουκ.3,96 χροσθῆν αὐτῶ ἐν Νεμεῖα τοῦτο παθεῖν· 2) τὸ μέσ. ἐπὶ τοῦ προσ. εἰς ὁ διδοται ὁ χρῆσμός, ἡ ἀπόκρισις, συμβουλεύομαι θεῶν ἡ μαντεῖον, αἰτῶ ἴνα μοι δώσῃ ἀπάντησιν ὁ θεὸς ἢ τὸ μαντεῖον, ζητῶ χρῆσμον, συνήθ. μτ. δοτ. τοῦ θεοῦ ἡ μαντεῖον ὁ τις ἐρωτῶ, ἐρωτῶ θεῶν ἡ μαντεῖον: Ὀδ.Κ 492 φηχὴ χρῆσόμενος... Τειρεσίασα [Εὐστ. εμμανετοσμενους], αὐτ.565, Ἡρ.1,47 χρῆσόμενοι τῷ Θεῷ, αὐτ.53, αὐτ.157, Ἀριστοφ. Ὀρν.724 ἔξετε χροσθαί μαντεῖσι Μοῦσας, Πλάτ. Νόμ.686 ἡ πολλοὺς μάντεσι κεχρημένους, αὐτ.Φαῖδρ.244B, Ξεν. Ἀπομν.1,1,3 ὅσοι μαντικῆν νομίοντες ἐπινοοῦσι τε χρώται, Πλούτ. Ἰθ.773C τῷ θεῷ χροσόμενοι περὶ ὧν ἐδέοντο· κ. ἐπομένους τοῦ εἶ: Ἡρ.3,57 ἐχρέωντο τῷ χροστηρίῳ εἶ· κ. ἀπολ.: Ὀδ.Θ 81 ὑπέρθω λαῖνον οὐδὸν χροσόμενος, Ὑμν. Ἀπόλλ. 252, αὐτ.292, Ἡρ.1,16 ἀπέσθηε ἄλλους χροσόμενους, Εὐρ.Φοῖν.957 φευδῆ δ' ἦν οἴκτου τοῖσι χροσόμενοι λέγων εἰς τοὺς συμβουλεύομενους τὸ μαντεῖον), Θουκ.1,126 χρωμένω δὲ τῷ Κίρωνι ἐν Δελφοῖς ἀνείλεν ὁ θεός, Πλούτ. Ἡθ.384ε· Ἀπόλλων θεμιστεύων τοῖς χρωμένοις, Πaus.9,38,5 ὡς δὲ ἐχρόντο ἐν Δελφοῖς, Εὐστ.Εὐάγ.Προν.5, 220D τὸ ἀδρανῆς τῶν τε χρωμένων καὶ τῶν χρωμένων ὁμ. κ. ἐμπροθ. [περὶ τινας]: Ἡρ.7,220 Σπαρτιήτης χρωόμενοι περὶ τοῦ πολέμου, Πλούτ. Ἡθ.773A τῶν Κορινθίων περὶ ἀπαλλαγῆς χρωμένων, ὁ θεός ἀνείλε· φρ. π. Ἡρ.1,172 τοῖσι πατρίοσι μόνον χρᾶσθαι θεοῖσι [μέμνη πιστὸς εἰς τοὺς πατρίους θεούς, λατρεῖω μόνον τοὺς πατρίους θεούς]· || ἐν μτχ. παθ. παρακ. κεχρημένος ὁ λαθῶν χρῆσμων, ἀπόκρισις μαντεῖου: Ἀριστ.Ρητ.1,23,12 κ. μτ. ἀπαρφ.: Αἰσχ.Πέρσ.829 σφωρομένη κεχρημένον [λοθῶν το θεῶν ἐν παραγωγῆλῶν να εἶναι σώφρων]· 3) ὁμ. τὸ μέσ. ἐπὶ τῶν ἀπασάντων τὴ παρὰ τοῦ μεγάλου βασιλέως: Ἡρ.1, 99 μήτε ἐπείναι παρὰ βασιλέα μηδένα, δι' ἀγγέλων δὲ πόντα χρᾶσθαι ἰδ. ἄρμ. νὰ διεξάγῃ

πάσαν ὑπόθεσιν διὰ μέσου. ς) 4) ρηματ. π. χρῆσας, χρῆσται, χρῆσις, χρῶ-άω (3) κ. κίχρημι [Δημ.1250, Πλούτ.Πομπ.29], μέλλ. χρῶσθαι [Ἡρ.3,58], ἀόρ. ἔχρησα [Ἡρ.6,89, Ἀριστοφ.Βάτρ.1159, αὐτ.Θεσμ.219, Ξεν. Ἀπομν.3, 1],18], παρακ. κέχρηκα [Μεν.Τίτ.8], αὐτ.ἀ.4,11, ὑπερσ. κέχρημαι [Ἀνθ.Εμφ.Πολ.2,29], μέσ. ἔνεσθ. ἐν χρ. κίχρημαι [Πλούτ. Ἡθ.534B], ἀπαρφ. κίχρησθαι [Θεοφρ.Χαρ.17], παρατ. κίχρησάμην [ΑΓΓ.9, 584], ἀόρ. ἐχρησάμην, προστ. χρῆσθαι [Εὐρ. Ἡλ. 191], παθ. παρακ. κέχρημαι [Ἰσα.: Δημ.817], παρέχω, διδῶμι τινί τὴν πρὸς χρῆσιν, ἰδ. βραχυχρόνιον, προσωρινήν, παρέχω τινί τὴν χρῆσίν τινος, δανείζω τινί τὴ, μτ. δοτ. προσ. κ. αἰτ. πράγμ.: Ἡρ.3,58 ἐδέοντο τῶν Σιφνίων δέκο τάλαντα σφί χροσται, αὐτ.6,87 Κορινθίων ἐδέοντο χρᾶσαι σφί νέας, Ἀριστοφ.Θεσμ.219 χροσθῆν τὸν ἡμῖν ἑρῶν, αὐτ.250, Πλάτ.Δημ.384B ὅτι αὐτῶ ἀργύριον χρῆσαι οὐκ ἠθέλησεν, Ξεν. Ἀπομν.3,1,18 χροσθῆν αἰώνην ἔμοι... τὴν τυγγα, Δημ.1186 προσδεχθεὶς ἀργύριον, προσελθὼν τῷ πατρὶ... ἐκέλευσεν αὐτόν χρῆσαι χίλλας, Ἀριστ.ἩΝικ.8,13,7 οὐ δεδωκώς, ἀλλὰ χροσθῆν, ΠΔ Βασ.1,2,20 ἀντὶ τοῦ χρότου, οὐ ἔχρησας τῷ κυρίῳ, ΚΔ Λουκ.11,5 χροσθῆν μοι τρεῖς ἀρτους, Πλούτ.Πομπ.24 χροσθῆσα ταῖς βασιλικαῖς ὑπηρεσίαις ἐαυτῆν, αὐτ.Φιλ.13 χροσθῆν τὴν ἑαυτοῦ σχολῆν... τοῖς Γορτυνίοις, Πάπ. καὶ Διονυσίου κέχρηκα [δραχμὰς]· || τὸ μέσ. λαμβάνω ὡς δάνειον, λαμβάνω τὴν ἄδειαν ὅπως κάμω χρῆσιν τινος, δανείζομαι τῷ Σουῖδ' ἐχρησασθαι, δανείσασθαι: Εὐρ. Ἡλ.191 παρ' ἑμοῦ χροσθῆσαι πολήνην φάρμα δύναι, Πλάτ.Κωμ.ἀνθ.38 χρᾶσαι τινί τὴ, Πλούτ. Ἀντ.55 χροσόμενος ναῦς παρ' αὐτοῦ πρὸς τὸν πόλεμον ἀπεστέρησε· κ. ἀπολ.: Βατραχ.187 χροσάμενη γὰρ ἔνησα καὶ οὐκ ἔχω ἀναποδοῦναι, ΑΠ9,13 πῶδας χροσας, ὄμματα χροσόμενος [δανείσας πῶδας καὶ δανείσθεις ὀφθαλμοῖς, ἐπὶ τωλοῦ ἀφοροῦτος χωλῶν], Πάπ. χροσάμενος γὰρ παρ' ἑμοῦ [ἰδων]· 2) ἐκτελῶ χρέη, καθήκοντα τινος, χρηματίζω, διατελῶ: Ἐπιγρ. τοῦ χρόντος γραμματέως.

χρῶ 2) ἐπὶ τοῦ προσ. ὁδ. τοῦ χρώς βλλ., ἀπὶ χρωτῆ: Σοφ.2,10.

χρῶζω κ. μον. μτγν. κ. χρώννυμι, κ. χρωννύω, μέλλ. χρώσω, ἀόρ. ἐχρώσω, παρακ. κέχρωκα [κ. ἐπ.: Πλούτ. Ἡθ.395B], παθ. μέλλ. χρωσθήσομαι [Γαλ.], ἀόρ. ἐχρώσθη [Πλάτ.Θεοῖ.156B], παρακ. κέχρωμαι [Ἰνπ.1215E], ἐν χρῶ φαῦον, ἀπτομαι τῆς ἐπιφανείας σώματός τινος, κ. γεν. ἀπτομαι, ἐγγίζω, φαῦω, εἰδ. ἐπὶ αἰσχράς φαύσεως· Ἡσ. ἐχρώζει, φηλοσφᾶ· Εὐστ.467 ἐπὶ χρώζειν ἔχειν μοιότητα πρὸς τὸ ἐν χρῶ: Εὐρ.Φοῖν.1625 σοί τ' εὐ λέλεκται γνάστα μὴ χρώζειν ἑμᾶ κ. παθ.: αὐτ.Μήδ.497 ὡς μάτην κεχρώσμεθα κακοῦ πρὸς ἀνδρός· 2) μεταχειρίζομαι χρώμα πρὸς ἐπάλειψιν: Ἀλεξ.Μανθραγοριζομένη 1,9 τὸ καλὸν χρώμα... χρώσομεν· 3) κ. μον. προσδιώξω εἰς ἐπιφανείαν τινα χρώμα τὴ, χρωματίζω: Τίμ.Λεξ.276 ἐχραίνειν ἦγον ἀποχρῶσιν· παρὰ τοῖς ζωγράφοις δὲ λέγεται τὸ μὲν χροῖναι τὸ δὲ χρωῖεν διὰ τοῦ ραδῶδου: Ἀριστ.Μετ.3,1,10 ἐχρωσε μὲν, ἔκαυσε δ' οὐ, αὐτ.38,9 τὸ χρώον ἥμων τὰ σώματα φυσικῶς· κ. παθ.: Ἰνπ.1215E ἀφθαλμοὶ κεχρωσμένοι, Ἀριστ.Χρωμ.6,6, Θεοφρ. Φ17,9,2 κεχρωσμένον ἀνθίω οὐδέν, Πλούτ. Ἡθ. 1081B, αὐτ.879D κυσάνεις κέχρωσται, Σχόλ.Ἰκ.Π 538 ἀνθῆν γεωστί κεχρωσμένους εἰς λαμπρότητα, Λουκ.Ἀναξ.25 οὗτοι δὲ ἦν ὑπερῆθροι ἐς τὸ μεγαλύτερον ὑπὸ τοῦ ἡλίου κεχρωσμένοι, Σέξτ. Ἐμπ.616 Λευκὸν ἡ μέλαν ἡ κοινὴς κεχρωσμένων, Σχόλ.Εὐρ.Μήδ.4 ἀπὸ τῶν ἐν τῇ θαλάσῳ πορφύρων κεχρώσθαι τὸ δέρας λέγει, Εὐστ.

Γιν.100,40, αὐτ.311,60· 4) κηλιδάω, μιλῶ, μολύνω· Ἡσ. «χρῶσθ' ἡνίκα» μολύνεσθαι· ΑΠλ.138 αἵματι χρώσει παλάμην.

χρωϊκός-ή-όν μγν. ὁ κερχρωμένος, ὁ χρωματισμένος, ὁ ἐγχρωσός· Ἰουστ.3,1,204B (ἐκδ. αἰτ. Ott.) ἐν τοῖς χρωϊκοῖς τὸ χρώμα.

χρώμα-ατος (τόλ. χρώονυμι) κ. μων. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐπιφάνεια· σώματός τινος κ. ἰδ. τοῦ ἀνθρώπινου, ἡ ἐπιδερμίς, χρώς· Ἰνπ. Έν.377,2 τὴν γὰρ κάρην σιν διὰ τοῦ χρώματος ἔμφερεί ποίεσθαι, διότι ἐν τῇ ζῆω περιφορῇ ἐστὶ τὸ βλάβος· 2) θθ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς σχηματιζομένη ἐντύπωσις ἐκ τῆς ἀντανανάλασως ὀριούμενων ἀκτίνων ἢ καὶ ὀλοκλήρου τοῦ συνθέτου ἡλιακοῦ φωτός ἐπὶ τῆς ἐπιφάνειας τῶν διαφόρων σωμάτων· Εὐρ. Ἠλ.521 εἰ γάρματα ταῦτον κοιρλίμης ἐσται τριχάς, Πλάτ.Θεαιτ.153D ὁ δὲ καλεῖς χρώμα λευκόν, αὐτ.156B ὄψεαι μὲν χρώματα παντοδαπαῖς παντοδαπῶν, ἀκοῖσι δὲ ὡσαύτως φωναί, Θεόδωρ.Φαἰτ.6,4,1 αἱ ἰδέαι τῶν χρωῶν ἐπὶ τὰ δοκοῖσιν εἶναι καθάραι κ. τῶν ὁσμών καὶ τῶν χρωμάτων, Πλούτ.Ἡθ.1110C οὐκ εἶναι . . τὰ χρώματα σμυφεῖ τας σώμασιν, ἀλλὰ γεννάσθαι κατὰ πάθος τινος τάξεις καὶ θέσεις πρὸς τὴν ὄψιν, Πολυδ.4,134 χρώμα παράλευκον, - τὰ χρώματα τῆς τριδος, - τὸ χρώμα τὰ οὐρανοῦ - τῆς θαλάσσης - τῶν βουνῶν - τοῦ κρασίου· || ἰδ. ἡ χροιά τοῦ δέρματος, τῆς ἐπιδερμίδος τοῦ ἀνθρώπου, θωριά· Ἡρ.2,32 χρώμα δὲ μέλανας, αὐτ.3,101 τὸ χρώμα φορέουσι ὄμοιον πάντες καὶ παραπλήσιαν Αἰθιοφί, αὐτ.4,109 οὐδὲν τὴν ἰδέην ὄμοιον οὐδὲ τὸ χρώμα, Ἰνπ. Ἀφορ.250, Εὐρ.Φοῖν.1246 στήτην δὲ λαμπρῶν χρωμάτων οὐκ ἠλλαξάτην μαργάνῳ ἐπ' ἀλλήλοισιν ἵναί τε ὄρου, Ἀριστφ.Ἰνπ.399 ὡς δὲ πρὸς πᾶν ἀναιδεῦεται καὶ μεθίστασι τοῦ χρώματος τοῦ παρεστηκότος, αὐτ.Νεφ.120 τὸ χρώμα διακεκαισμένον, αὐτ.Θεσμ.406 τὸ χρώμα ταῦτ' οὐκ ἀρέσκει τῆς κόρης, Νικόλ.Κωμ.ἀπ.),28 χρώμα διαμένον (τὸ μὴ μεταβαλλόμενον χρώμα τοῦ προσώπου), Πλάτ.Λύσι.222B ὁ δὲ Ἰνποθέλης ὑπὸ τῆς ἡδονῆς παντοδαπὰ ἤφει χρώματα, Ξεν. Ἀπομν.2,1,22 τὴν μὲν ἑτέραν ἰγυσιακῆν εὐρηπὲν τὴ ἰδέην . . κεκοσμημένην τὸ μὲν χρώμα καθαρῶτη, τὰ δὲ ὄμματα αἰδοῖ, αὐτ.4,7,7 [οἱ ἀνθρώποι] ὑπὸ . . τοῦ ἡλίου κατακαυόμενοι τὰ χρώματα μελάντερον ἔχουσιν, Μέν.Ἐπιτρ.407 ὁ δ' ὡς πυκνὰ ἠλλαττε χρώματα, ἀνδρες, οὐδ' εἰπεῖν καλόν, Λουκ.Εὐν.1) μάλλον ἐπαράττετα καὶ παντοῖος ἢν ἐς μυρία τραπόμενα χρώματα καὶ φυκρῶ τῶ ἰδρωτὶ βρέμενα, - χρώμα τοῦ προσώπου μελαφόν, - μόλις τὸν βλέπει ἀλλάζει χρώμα, - ἔχαστα τὸ χρώμα τοῦ ἰωχρίσιν ἐκ φυκρίης παραχῆζι, - ἔκαμα ἡ πῆρ χρώμα [ἐπὶ προσ, ὑγιὰ ὄψιν]· || ὄμ. κ. ἐπὶ τζών· Ξεν.Κυν.4,7· || δημ. κ. ἐπὶ τοῦ ἄρτου ὡς κ. ἂ. ἐδεσμάτων· 3) κ. νεώτ. κ. δημ. χρωτική οὐσία, ὄλη, βάρμα, βαφή, υπογιά· Πλάτ. Πολ.429B ἐάν . . τις ἄλλα χρώματα βάπτῃ, αὐτ. Κρατ.431C ὄψεαι ἐν τοῖς ζωγραφίμασι· ἡ πάντα τὰ προσήκοντα χρώματα τε καὶ σχήματα ἀπεδοῦναι, αὐτ.Νόμ.847C πορφεύραν καὶ δσα βεπτὰ χρώματα μὴ φεροσῆσι τῆς χῶρας, Ξεν. Ἀπομν.3,10,1, αὐτ.ΚΠ 7,1,2, Ἀριστφ.Ποιητ.144α,19 χρώμασι καὶ σχήμασι πολλὰ μμυθόντα τινὰς ἀπεικάζοντες, αὐτ.ΖΓ 743b,24 ἐναλεψίμασι τοῖς χρώμασι τὸ ζῶον, Λουκ.Ζευξ.5 τῶν χρωμάτων ἀκριβῆ τὴν κράσιν καὶ εὐκαίρων τὴν ἐπιδολὴν ποιήσασθαι, αὐτ.Εκκ.7, Πάπ. πάλλια πέντε ἐν χρώμασι, Πάπ. τιμὴν χρωμάτων, - χρώμα ἀνεξήγηλον, - ζωγραφίαι μὴ χρώματα [ἐγχρωμοὶ εἰκόνες]· 4) κ. νεώτ. φμυθῖον· Πλάτ.Φαῖδρ.2391) ἀλλοτρίοις χρώμασι καὶ κόσμοις χῆται οικίειν κοσμοῦμενον, αὐτ.

Γοργ.465B, Ξεν.ΚΠ 1,3,2 ὄρων αὐτὸν κεκοσμημένον καὶ ὀφθαλμῶν ὑπογραφή καὶ χρώματα ἐντρίφει καὶ κόμασι προσέθει, Ἀριστφ.ΖΓ 747a,10 τοῖς ἐγχρίστοις ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς χρώμασιν, - γεμίσει τὰ μάγουλά της χρώμα· κ. ἐπὶ φορμῶν· Πλάτ.Κρατ.394Α τὰ τῶν ἱατρῶν φάρμακα, χρώμασιν ἡ ὄμασι πεποικιλμένα· 5) μυσ. συνεκδ. χρώματα οἱ δήμοι, ἦτοι αἱ φατρίαι τῶν Βενετῶν καὶ Γρασιῶν ἐν τῷ Ἰπποδρόμῳ, ἐκ τῶν χρωμάτων τὸν ἐνδμμοσίων αὐτῶν· Κεδρ.Γεωργ.147 οἱ τῶν ἀντιθέτων χρωμάτων δημόται· πρβλ. Δουκάγγ. 6) εἶδος Συριακῆς χρωματικῆς ρίζης· Θεόδωρ. Ὁσμ.31 χρωματίζουσι δὲ τὰ μὲν ἐρυθρὰ μύρα, τῆ ἀγχοῦσι τὰ δ' ἀμαράκινον, τὰ καλοῦμεν χρώματι· τούτ' ὁ ἐστὶ ρίζιον ὁ ἀγχοῦσιν ἐκ Συρίας 7) κ. μων. κ. νεώτ. μφ. ἐπὶ λόγου, ἐντόνον ποιήματα ἐφορσέως, διάνθησις τοῦ ὄρου· Διον. Ἀλ. Ἀμν.2,2 χρώμα . . λέξεως, Φώτ.Βιβλ.214 ἡ φράσις αὐ τοῖς κεκαλλωπισμένοις καὶ περιττοῖς ἐξωρατιζομένη χρώμασι καὶ ποικιλίμασι τῆς ῥητορείας· || ἐν τῇ μους. ποικιλία, τόκος· Πλάτ.Πολ.601B γυρνωμένα . . τῶν τῆς μουσικῆς χρωμάτων τὰ τῶν ποιητῶν· 8) εἶδ. μους. χρώματα α) τροποποιήσεις τῆς διασηκῆς μουσικῆς, ὡς καὶ αἱ περαιτέρω τροποποιήσεις τῶν τριῶν κυρίων γενῶν, ἦτοι τοῦ διατονικοῦ καὶ τοῦ χρωματικοῦ καὶ τοῦ ἐναρμονίου· Σέξτ.Ἔμν.336 κτῆς κοινῆς μελωδίας ταύτης τὸ μὲν τὸ χρώμα λέγεται, τὸ δὲ ἄρμονία, τὸ δὲ διάτονον, ὧν ἡ μὲν ἄρμονία αὐστηροῦ τοῦ ἤθους καὶ σεμνότητος κατασκευαστικῆ πὼς ὑπῆρχεν, τὸ δὲ χρώμα λιγυρόν τ' ἐστι καὶ θρηνηδὸς, τὸ διάτονον ἐντραχυ καὶ ὑπάγρικον· . . τρεῖσι δὲ τὸ χρώμα [εἶναι διαφορὰ] τὸ μὲν γάρ τὸ αὐτοῦ τονικὸν κολεῖται, τὸ δὲ ἠμιτόνον, τὸ δὲ σαυκόκον· Ἀνφών.Τριταγωνιστ.,1,4 τὰ μέλη μεταβολῆσαι καὶ χρωμασιν ὡς εὐ κέκραται, Φιλόχ.π. Ἀθῆν.14,638Α χρώματ' αὖτε εἰχρος πρῶτος ἐκίθαρσι καὶ ἰαίβους καὶ μὴ γαθῖν τὸν καλοῦμενον συριγγόν, Πλούτ. Ἡθ.1135Α, αὐτ.1137B, αὐτ.1145C· || νεώτ. μους. χρισίσι ἠμιτονῶν ἐν μουσικῇ συνθέσει· Ἡσ. «χρώμα» . . παρὰ τοῖς μουσικοῖς χροῖά· χρώμα τοῦ ἄχου· 9) νεώτ. κ. δημ. ἰδιόζων χαρακτηριστῆρ, διακριτικὸν γνῶρισμα ἀναφερόμενον εἰς τὸν τρόπον τῆς ἐνδυμασίας, τῆς ὀμίας κττ. τῶν κατοίκων τόπου πινός· τοπικὸν χρώμα· 10) Ἡσ. «φρυαγμός, ὄρημ, θράσος».

χρωμαθιδρωτία [ἡ] νεώτ. ἱατρ. παθολογικὴ κατάσταση, καθ' ἣν ὁ ἰδρῶς ἐμφανίζουσι κοινήν μὴ φυσιολογικὴν ἦτοι μέλαιναν, ἐρυθρὰν, κισθὴν ἢ πρασίαν.

χρώμα-ατος μων. κ. νεώτ. ἑνεστ. χρῆ [Πλάτ.Ἰνπ.Ε 369Α], χροῖται [Αλσχ. Ἀγ.953], χροῖσθε [Πλάτ.Λόγ.194C], χρωταῖν [Θουκ.1,70], ἰων. χροῖται Ἡρ.1,132] ἡ χροῖται Ἡρ.1,50, αὐτ.4,50), χροῖται Ἡρ.1,34, αὐτ.4,108 [ὁ γρ. χροῖται], προστ. ἀπ. χροῖ [Ἀριστφ.Θεσμ.213], ἰων. χροῖα ἡ χροῖα Ἡρ.1,155], ἡ πληθ. χροῖσθων Ἀριστφ.Νεφ.439, Θουκ.5,18], ἀναφω. ἀπ. χροῖσθαι Ἀριστφ. Ὁρν.1040], ἰων. χροῖσθαι Ἡρ.2,15, αὐτ.3,20] κ. χροῖσθαι Ἡρ.1,21, αὐτ.187], μητ. ἀπ. χρωμένους, ἰων. χρωμένους Ἡρ.1 κ. χρωμένους ἰν. ἰλ.ψ 834, ὡς δακτυλοσζ. παροστ. ἀπ. ἐχρήτο [Πλάτ.Πρωτ.315D], ἐχρήτοτο [Πλάτ.Πολ.406ε], ἰων. ἐχρόθε Ἡρ.3,3], ἐχρόντο Ἡρ.3,57], μέλλ. χροῖσμαι [Σοφ.Φιλ.1133] κ. κεχρόσμαι [Θεόδωρ.16,73], ἀόρ. ἐχρησάμην [Σοφ. ΟΤ117, Θεόδωρ.5,7], παρακ. κέχρημαι [ἐν σμν. ἑνεστ.], ἠπερσ. ἐκεχρήμην, ποιούμαι, κείμεν χρῆσιν πνος, μετοχολίζομαι. η. Ὁμ. μ. ὁ ἐνεστ. ἀπαξ κ. τότε ἀπαλ.· Ἰλ.ψ 834 ἔξει μιν καὶ πέντε περιπλομένους ἑναιαυτοῖς χρωμένους· αυν. ἦβ. μη. ὄστ.· Πίνδ.Ν 4,58 δολίαις τάχαισι χρλ.

σάμενος, Ήρ.2,43 ναυτιλίσει έχρωμένο, Σοφ. ΟΤ 878 οὐ ποδὶ χρησίμῳ χρώται, Εὐρ. Ιων 602 τῶν . . . χρωμένων . . . τῆ πάλει ἰσῶν λογαριζόντων μέρος εἰς τὰ πολιτικά, Οοικ.1,3 χρῆσθαι θαλάσση ἵπλεϊν ἐν τῇ θαλάσσει, Πλάτ. Πολ.333B χρῆσθαι ἀργυρίῳ ἰέχῳ χρήματα καὶ μεταχειρίζομαι αὐτὰ πρὸς τὴν σκοπὴν, Ξεν. Συμπ.2,10 ἵπποισι χρῆσασθαι ἱππεύειν, Ἰσοκρ.5,81 δολφῶ χρῆσθαι, Δημ. 1236 τῇ τραπέζῃ τῇ τοῦ πατρὸς ἐχρήτο ἰεῖχε συναλλαγὰς μετὴν τράπεζαν τοῦ πατρὸς μου, Κδ Πράξ.27,17 ἦν ἀραντες βοθηταίαι ἐχρώντο ὑποζωννύντες τὸ πλοῖον [μεταχειρίσθησαν ἐνοχιωτικὰ μέτρα], αὐτ. Κορινθ.9,12, αὐτ. Τιμ.1,5,23 μηκέτι ὑδραπόται ἀλλ' ὀίνῳ ὀλίγῳ χρώ, Πλούτ. Ἡθ. 688F χρῆσθαι χθυσίαι ἱτρεφομαί με ψάρια, Πάπ. τοῖς ἱστίοις ἐτι χρᾶσθαι κ. παθ. χρησιμοποιοῦμαι ἤα. χρῆσθησεταιᾶ χρησιμομεῖσται : Ήρ.7,144 ἴνεεσι αἰ δέ . . . οὐκ ἐχρήσθησαν, Δημ.519 τῶς δὴν χρῆσθη ἰέν δσφ γίνεται χρῆσις αὐτῆς : 2) κ. μον. ἐκδῆλῶ, διὼς διέξοδον εἰς συναίσθημα ἢ πάθος τῆ, τίθῃμ, εἰς ἐνέργειαν, δύναμιν τινα τῆς ψυχῆς μου, ἔξασκῶ, μτ. δστ. : Ήρ.1,137 οὐτω τῷ θυμῷ χράται ἰσθάνει τὸν θυμὸν του καὶ ἐνεργήσῃ, αὐτ.55, αὐτ.1,14 ἀληθεῖ . . . λόγῳ χρωμένῳ, αὐτ.116 τῇ ἀληθειῃ χρωμένους ἰλέγων τὴν ἀλήθειαν, αὐτ.7,101, αὐτ.4,134 βοῇ χρωμένους ἰσθάνει βωάντων, αὐτ.5,83 ἀγνωμοσύνη χρῆσάμενοι, Σοφ. ΟΤ 1241 ὄργῳ χρωμένῳ, αὐτ. Αἰ.115 χρώ χειρὶ, Ἀντιφ.3,3,1 πολλὴ ἀνοία χρωμένος, αὐτ.4,33 τῇ βῶμῃ τῶν χειρῶν χρωμένος, αὐτ.4 οὐ τῇ ἑαυτοῦ ἀμαρτίᾳ ἀλλὰ τῇ τοῦ πατᾶξαντος χρῆσάμενος ἀπέθανεν, Οοικ.1,68, αὐτ.6,15 ταῖς ἐπιθυμίαις μεῖζοναι ἢ κατὰ τὴν ὑπάρξουσαν οὐσίαν ἐχρήτο (Βερναρδ.Γρη. καὶ ἐπιθυμίαι ἰπὸς ὁποίας ἐξήτει καὶ ἰκανοποίησῃ) ἦσαν δυσαναλόγοι πρὸς τὴν περιουσίαν του), Ἰσοκρ.8,104 τοῖς ἀμαρτήμασι παραπλησίσις ἐχρήσαντο, Κδ Κορινθ.2,3,12 ἔχοντες οὐκ τοιαύτην ἐπιπίδα πολλὴ παραρησιᾶ χρωμεθα, Πάπ. πολλὴ ἀπειθία καὶ παρανομία χρωμένος, Πρῶδρ.2,492 καὶ τάχα τραχυτέροις τις δὴν χρῆσται τοῖς λόγοις κ. μτ. αἰτ. : Διγεν. Ακρ.3499 καὶ τὴν δεξιάν πάμπολλα χρᾶσαι ὠσαν γυναικῆς ἥ κ. ἐν ἀνοφ. πρὸς ἐξωτερικὰ πράγμ. ἐντυχάμεν, ἐμπήπτη, περιπλήτω εἰς τι, ἔχω τι, δοκιμάζω, ὑποφέρω : Ήρ. 4,50 νιφετῷ . . . χράται ἰσάσει ἐκ τῆς χιόνος, αὐτ. 1,150 ὄμολογητῶν ἐχρήσαντο ἰλθδαν εἰς συμφωνίαν, αὐτ.4,118, αὐτ.2,35 εὐμαρτεῖν χρᾶνται ἐν τοῖσι σφοκοῖσι ἰσφοδεύουσι, αὐτ.5,41 συντυχίη ταύτη χρῆσάμενη, Αἰσχ. Ἀγ.953 ἐκὼν γάρ οὐδῆς δουλιῶ χράται ζυγῷ ἰγίνεται δούλοσ, Σοφ. Τρ.193 οὐκ εὐμαρτεῖα χρωμένος πολλὴ ἰδιάνων ἡσύχως καὶ εὐκόλως, Εὐρ. ΙΑ 546 γαλαναῖα χρῆσάμενοι ἰέχοντες, ἐυρόντες καλὸν καιρὸν, αὐτ.88 ἀπλοία χρωμένοι, αὐτ. Ἡρακλ.714 ἦν . . . χρῆσανται τῆχῃ, αὐτ. Φσίν. 954 ὅστις δ' ἐμπύρω χρῆται τέχνη, αὐτ. Ἰπν.98 ἐπῆρ γε θνητοὶ θεῶν νόμοισι χρωμεθα ἰζῶμεν ὑπὸ τοὺς νόμους τῶν θεῶν, Ἀντιφ.5,18, αὐτ.21 ἐτύχομεν . . . χρωμίῳ τινι χρῆσάμενοι, Λυσ.13,44 ταύτη τῇ συμφορῇ ἐχρήσαντο, Πλάτ. Νόμ.929E τράπων δυστυχία χρωμένοι, Ξεν. Ἀπομν.3,10, τῶν τῆς τέχνας ἐχόντων καὶ ἐργασίας ἔνεκα χρωμένων αὐταῖς διαλεγόμενὸ τινι, αὐτ. Οικ.4,4 ποταῖς . . . χρῆσθαι ἰτέχνησι ἰσνοῖα ἐπαγγέλιμα τὰ ἀκολουθησάμεν, ποταῖς τέχνας τὸ ἀσκήσωμεν, Ἰσοκρ.6,50 ὡς δὴ χρῆσται τις καὶ τοῖς πράγμασι καὶ τοῖς καιροῖς, Δημ.10 μὴ πανοῦργος ἄν καὶ δευρὸς ἀνδρῶπος πράγμασι χρῆσθαι ἰδιοικεῖν τὰ πράγματα ἥ συχν. ἐν τοιαύτοις φρεσ τὸ χρῆσθαι ἀποτελεῖ ἀπλήν περιφροσιν ῥήματος συστοχίου τῇ δστ. : Ήρ.1,117 μόρῳ ἐχρήσαστο ἰσντὶ ἀπέθανειν, αὐτ. 153 ὠντῆ τε καὶ πρῆσι χρᾶνται ἰσντὶ ἀνοῦνται καὶ ἰπυρσάκουσι, ἀγοράζουσι καὶ πωλοῦσι, αὐτ.

62 θεῖη πομπῇ χρωμένους ἰδὸθ θεῖαν στυνοδεῖαν), Ἀντιφ.1,8 βασίλῳ χρῆσάμενοι ἰβασανίζεσθαι, Ἄνδοκ.33,15 πὸ ἀλλῆ νίκη χρῆσθαι ἰπάρᾳ πολὺ νικᾶν, Πλάτ. Ἀπολ.18D διαβολῇ χρωμένοι ἰδιοδάλωντες, Αἰσχ.56,39 χρῆσθαι δρασμῷ (ἰδιοδρασκεῖν), Ὑπερείδ.Εὐξ.26 τοιοῦτω πράγματι οὐ κέχρησαι ἰδέν ἔκαμες τοιοῦτόν τι, αὐτ. κέχρησαι ἀγῶνι, αὐτ.38 ἄλλον τρόπον κέχρησαι τῇ πολιτείᾳ ἰπεπολίτευμαι, Πάπ. φυγῇ ἐχρήσαστο (ἐφυγει), αὐτ. τοῦ δεῖνα δρασμῷ χρῆσάμενους ἥ ἢ μτχ. χρωμένος ἐρμηνεύεται ἐνίοτε διὰ τοῦ μέ, ὡς αἰ μτχ. ἔχων, φέρων, λαθῶν, ὁσον βίβᾳ χρωμένος εἰσῆλθε ἰδιὰ τῆς βίβᾳ, μετὸ τὸ ζῶρι : ἥ τὸ ἀπορφ. χρῆσθαι συχν. δύναται νὰ ἐναλλαχθῇ μετὸ κτᾶσθαι, ἐν τῷ πρώτῳ ὁμως ἡ κυρία ἔννοια εἶναι ἡ τῆς πραγματικῆς χρῆσεως, προῦποτιθεμένης τῆς κτῆσεως, κ. γ. ἐν τῷ δευτέρῳ ἡ τῆς κτῆσεως καὶ κατοχῆς, κ. ἐν. ποιῶμαι ἐφορμολήν τέχνης ἡ ἐπιστήμης τινὸς, κατ' ἀντιθ. πρὸς τὴν θεωρίαν, ὁσον ὁ τῆν ἱατρικὴν κεκτημένος ἰὸ κατέγων τὴν ἱατρικὴν ἐπιστήμην), - ὁ τῇ ἱατρικῇ χρωμένος ἰὸ ἐξασκῶν τὴν ἱατρικὴν, ὁ μετερχόμενος τὸν ἱστρον ἠρβλ. Solēf. Mel.18 ὁμ. κ. π. Πλάτ. Γοργ.460E οἱ δὲ ῥήτωρ τῇ ῥητορικῇ κᾶν ἀδικῶς χρώτο (ἀδικῶν ἐφαρμογήν ποιεῖ) ἥ μτ. διπλῆς δστ. ποιῶμαι χρῆσιν πράγματός τινος, μεταχειρίζομαι τὸ ὡς . . . Ξεν. Ἀπομν.3,14,4 ὁπότερα τὸ σῖτω δῖφῳ ἢ τῷ δῖφῳ σῖτω χρῆσάται ἥ μτ. δστ. κ. ἐμπροθ. [εἰς, ἀμφί, ἐπί, περὶ τι] ποιῶμαι, κάμω χρῆσιν πράγματός τινος πρὸς τινα σκοπὸν : Ήρ.1,34 τὰ τοιαῦτα . . . τοῖσι χρέωνται ἐς πᾶλεμον ἀνδρῶποι, Ξεν. Οικ.1,1,15 περιπῶτω χρωμαί τῇ εἰς ἀγρὸν ὄδῳ, αὐτ.9,6 εἰς ὁμῖφ θυσιᾶς χρωμεθα, αὐτ. Ἀπομν.1,2,9 κευερνητῆ δὲ μηδὲνα ἐβέλει χρῆσθαι καμαμευτῷ μηδὲ τέκτονι μηδ' αὐλητῇ μηδ' ἐπ' ἄλλα τοιαῦτα, αὐτ. Ἀν.3,5,10 δεήσασμαι καὶ τὸν δεσμιῶν οἷς χρῆσθε περὶ τὰ ὑποζύγια ὁμ. μτ. αἰτ. κ. ἐμπροθ. ἰεῖς τι : Ψ' Ἀριστλ. Οικ.1350,6 τὰ ἀπὸ λιμένων . . . αὐτοῖς προσποριζόμενα ἐχρώντο εἰς διοίκησιν τῆς πόλεως ἥ ὁμ. μτ. οὐδὲ ἐπιθ. ἡ ὄντων, ὡς ἐπῆρ. : Ήρ.1,210 ἐγὼ τοι παραδίδωμι χρᾶσθαι αὐτῷ τοῦτο δ, τι σὺ βούλει (νὰ τὸν μεταχειρισθῆς ὁπως θέλεις), αὐτ.2,95 τῆς δὲ νῦν κατὰ τάδε αὐτῷ χράται ἰτὸ τάδε = ὡδε, αὐτ.7,213 ἀπορπόντος δὲ βασιλέως δ, τι χρῆσται τῷ παρᾶντι πρήγματι (μὴ γινώσκοντες . . . τὸ νὰ κάμῃ), Ἀριστφ. Ἀχ.935 τὴ χρῆσεται ποτ' αὐτῷ (ποῖαν χρῆσιν τὸν κάμῃ αὐτοῦ), Οοικ.2,11 ἐλάχιστα λογισάμεν χρῆσθαι, αὐτ.5,105 τὰ ἐπιχώρια νῆμιμα πλειστά ἀρετῇ χρώνται, Λυσ.9,5 ἀπορούμενος . . . τῇ χρῆσάμαι τῷ πράγματι, Πλάτ. Πρωτ.321ι. ἡπᾶροι, δ, τι χρῆσάται (ἰδέν ἡξαιρε τὶ νὰ κάμῃ), αὐτ. Λύσ.213C τὸν δὴ χρῶμεθα, αὐτ. Νόμ.740D τὴ χρῆσθαι τοῖς περιουσιμαῖσι, αὐτ. Γοργ.465C οὐκ ἔχουσαι δ, τι χρῆσονται οὔτε αὐτοὶ ἑαυτοῖς, αὐτ. Φαῖδ.95B, Ξεν. Ἀν.1,3,18, Ἰσοκρ.12,107 χρῆσθαι τοῦθ' δ, τι ἐν αὐτὸς βούληται, Δημ.108 Θηθαῖους ἔχοντες ἐν νήσῳ, τῇ χρῆσάμενος καὶ τῇ δεῖ ποτεῖν ἥ ὁμ. κ. μτ. δστ. κ. συστοιχ. αἰτ. : Πλάτ. Νόμ.868B χρωμένους τῷ κτεναιῶντι χρεῖαν ἦν δὲ ἔθελωσι, αὐτ.785B, αὐτ. Κλειτ.407B : 3) ἐν ἀνοφ. πρὸς πρῶτα, μτ. δστ. προσ. κ. ἐπῆρ. τρόπου, μεταχειρίζομαι τὴν κατὰ τὴν τρόπον, ὁτῶς ἡ ἀλλεως : Ήρ. 7,209 ἔμοι χρᾶσθαι ὡς ἀνδρὶ φεῖσται, Οοικ.1,53 χρῆσθαι τινὶ ὡς φίλῳ ἰμεταχειρίζομαι, θερωῶ ὡς φίλῳ, Ξεν. ΚΠ 4,2,8 ὡς φίλοισι καὶ πιστοῖς χρῆσασθαι αὐτοῖς, αὐτ.3,1,6, αὐτ. Ἀπομν.4,3,12 εἰκασίην ἐτι φιλικώτερον ἢ τοῖς ἄλλοις χρῆσθαι, Δημ. 1286 οὗτος δ' ὁτῶς ὑβριστικῶς ἐχρήσαστο ἡμῖν, Κδ Πράξ.27,3 φιλανθρώπως τε δ' ἰούλιος τῷ Παύλῳ χρωμένους ὁμ. κ. ὄνευ ἐπῆρ. : Αἰσχ. Γρ.322 ἔμοιγε χρωμένος διδασκάλῳ ἰέχων με

ως διδάσκαλον, Εύρ. Άλκ 801 έμοι χρῆσθαι κρι τῷ, Άντιφ. 5,63 οὐ σφόδρα ἐχρῶμαι ἐγὼ Λυκίων φίλω, Ξεν.ΚΠ 3,24 ἀσθενέσι χρῆσαι μῆλα ἄν πολεμίοις || ὁμ. μτ. δοτ. προσ. ἴσμευ του φίλω, εἶμαι στενός φίλος τινός, ἐγὼ αὖτις φίλιαν μετὰ τινος, συνδέομαι διὰ στενῆς φιλίας μετὰ τινος : Ξεν. Απομν. 4,8,11 ὠφελειν... τὰ μέγιστα τοὺς χρωμένους αὐτῷ, αὐτ. Ἱέρ. 5,2, Ἰσοκρ. 6,45 τῶν δὲ χρωμένων τινός τολμήσαντος εἰπεῖν || κ. γεν. ποιούμαι, κάμνω χρῆσιν τινος, μεταχειρίζομαι : Σοφ. Τρ. 60 πάρεσσι χρῆσθαι τάνδρι τοῖς τ' ἐμοῖς λόγοις, φρσ χρῆσθαι Πλάτωνι - Ξενοφῶντι ἰποιούμιο χρῆσιν τοῦ Πλάτωνος, μελετῶ τὰ ἔργα, τὰ συγγράμματα τοῦ Πλάτωνος : Πλούτ. Η8 791 τούς μὲν γὰρ Πλάτωνι καὶ Ξενοφῶντι χρωμένους διὰ τὴν λέξιν || κ. ἀπολ. ἡ μτχ. κτ. πληθ. χρωμένοι ἰοῖ | αἱ φίλοι : Ξεν. Απομν. 2,6,5 ὥστε λυσιτελεῖν τοῖς χρωμένοις, αὐτ. Ἀγροί. 1,13 ἐκείνιοι οἱ μὲν συγγενεῖς φιλοκλιθεῖν ἀεκόλουσιν οἱ δὲ χρωμένοι ἀπροφάσιστον || φρ. χρῶσθαι ἐαυτῷ ποιεῖσθαι χρῆσιν ἐαυτοῦ ἢ τῶν ἐαυτοῦ δυνάμεων : Πλάτ. Κριτ. 45B οὐκ ἂν ἔχοις ἐξελεθῶν δ, τι χρῶσται ῶ κ. μτ. μτχ. : Πλούτ. Νικ. 17 οὐδ' ἠγιάζοντι χρωμένους ἐαυτῷ, αὐτ. Εὐμ. 17 ὁμ. κ. μτ. ἐπιρρ. : αὐτ. Ἀλέξ. 45 χρωμένους ἐαυτῷ πρὸς τοὺς κινδύνους : ὁμ. κ. Ξεν. ΚΠ 1,2,13 ὡσπερ οἱ ἔφηβοι παρέχουσιν ἐαυτοὺς ταῖς ἀρχαῖς χρῆσθαι ἰβέτουςιν ἐαυτοὺς εἰς τὴν διόθεσιν τῶν ἀρχῶν, αὐτ. 8,1,5. 4) ἐπὶ σαρκίῃς μετῆρας, συνέρχονται, συνειρσικκομαι, συνευνάομαι, συνουσιάζομαι, συγκοιμῶμαι, ἐτ. δοτ. προσ. : Ἡρ. 2,181 τῆσι δὲ ἄλλῃσι γυναιξὶ χράτο, Ξεν. Απομν. 2,1,30 πάντα μηχανωμένη καὶ γυναιξὶ τοῖς ἀνδράσι χρωμένη, αὐτ. 1,2,29 Δημ. 1367 καὶ ὠμολόγει μὲν χρῆσθαι τῇ ἀνδρῶνῃ, οὐ μόντοι μοιχὸς γε εἶναι : 3) ἀπολ. ἡ μτ. ἐπιρρ. συνθηθῆναι, ἐγὼ συνῆθειαν : Ξεν. ΚΠ 4,3,23 ὡστ' ἐτι καὶ νῦν ἐξ ἐκείνου χρωτῶντι οὗτω Πέρσαι ἰοῦτω συνθηζούσαι, τοιαύτην συνῆθειαν ἔχουσαι, αὐτ. Απομν. 4,6,11 6) ὁ παρὰ κ. κέρημαι ἐν οημ. ἐνεστ. ἐγὼ χρῆσιν, ἀνάγκην τινός, κερῆζομαι, δθ. στερομαι, ἐπιθυμῶ, ποθῶ π. μτ. γενικό. : Ἰλ. 262 οὐτ' εὐνής - κερημένος, Ὁδ. Α13 νόστου κ. κερημένον ἢ δὲ γυναικός, αὐτ. 3 124 : οἶαν κ. π. Ἀττικοῖς ποιηταῖς : Σοφ. Φιλ 1264 τ' μ' ἐκαλεῖσθε ; τὸ κερημένον, ξένον ; Εὐρ. Μῆδ. 334 νοουμένον ἡμεῖς καὶ πόνην κερημένον, αὐτ. Κύκλ. 93, αὐτ. ΙΑ 382, Θεοκρ. 26,18 τίνος κέρησθε, γυναικῆς ; κ. ὁ παθ. μέλλ. : αὐτ. 16,73 ὅς ἐμευ κερῆσται' αἰδοῦ δμ. κ. μτ. ἀπαρφ. : Αἰσχ. Πέρο 829 σωφρονεῖν κερημένον || ἡ μτχ. κερημένος ἰοῖ ἀπολ. ὡς ἐπιθ. ὁ ἐν ἀπορία διατελῶν, ὁ ἀπορος, ὁ πένθς, ὁ ἐνδής : Ὁδ. 3 155 πρὶν δὲ κε, καὶ μῶλα περ κερημένος, οἷτι δεχοίμην, Ρ 347, Ἡαιόδ. Ἐργ. 317 αἰδῶς δ' οὐκ ἀγαθῆ κερημένον ἄνδρα κομίζει, αὐτ. 500, Εὐρ. Ἰκ. 327 οὐκ εἴ νεκροῦ καὶ γυναιξὶν ἀθλῆταις προσωφελήσων... κερημένους ; Πλάτ. Νόμ. 717C ἀπίστοντα δανείσματα ἐπιμελείας τε καὶ ὑπερνοούτων ὠδῶνας παλαιὰς ἐπὶ νεοῖς δανεισθῆσας, ἀποδιδόντα δὲ παλαιότις ἐν τῷ γήρῳ σφόδρα κερημένους' || ἐνεργ. τ. κερῆσσι, δαίτης ἐν χρ. π. Νικ. π. Ἀθῆν. 4,133B εἰν ἐνὶ δὲ τρῦξ ὄρεας ἱμαζούσας καὶ ῥωπότερην ἐπὶ κόρησιν ὠριον ἀλμυρὴν ἀσύσας κερῆσας δαίτης' 7) ὁ παρὰ κ. ἐν χρ. κ. ὡς ἐπιτετ. ἐνεστ. ἐγὼ ἐν χρῆσει, δθ. ἐγὼ, κατέγω π. εἶμαι κατάγοξ τινός : Ὁδ. Γ 266 φρσαι γὰρ κέρητ' ἀγαθῆσιν ἴητο ὀρῶμην : πρδλ. Ἡρ. 1,42, Εὐρ. Μῆδ. 347, Πλάτ. Μέν. 72Α 8) ρηματ. π. χρῆμα, χρῆσις, χρῆστος. **χρωμασθησια** ἰθὶ ἐνὸτ. ἱατρ. εἶδος συνουσιόσας καθ' ἣν συντελεῖται φυσικός καὶ ἀνοσιόσας συνουσιόσας χρωμάτων μετὰ λέξεων, γραμμάτων, ὀρθιμῶν, ἤχων κτ.

χρωμάτεω μτγν ἄντι χρωματίζω : Συνέσθ. Α8 ὀργανικά καλοῦσι νῦν μὲν ἀγαθὰ, νῦν δὲ κακὰ, ταῖς τῶν χρωμένων ἐξεῖν αὐτὰ χρωματεύοντες. **χρωματίζω** κ. μαν., νεώτ. κ. δημ., μέλλ. χρωματίω, ἀορ. ἐχρωμάτισα, δημ. χρωμάτισα, παθ. ἀορ. ἐχρωματίσθην κ. δημ. χρωματίσθηκα, δημ. μτχ. παρὰ κ. χρωματισμένος, προσοδίδω χρώμα εἰς τι, καθιστῶ τὴ ἐγγχωμον, ἐπαλείφω τὴ διὰ χρώματος, βόητω, μγοσιάζω : Ἀλεξ. Πονηρὸ 2 δέει σπαιφ χρωματίσαι, Ἀριστ. ΖΜ 3,3,9 τὰ γὰρ τῆς κοιλίας περιπτώματα φαίνεται χρωματίζειν ἢ ἱλύς τοῦ μέλανος οἴνου, αὐτ. ΖΓ 2,7,18, Θεοφρ. Ὀσμ. 31 κ. παθ. Σουῖδ. «ἐχρωματίσθη» χρώμα ἐδέξατο : ἰππ. Κωσκ. 178B χρωματίζεσθαι πύελα, Ἀριστ. Μετ. Ι, 5,2 χρωματίζεσθαι παντοδαπὰ χρῶσα, Μέν. 2 ταῖς ἐκ φύσεως χρωματίζεσθαι βροφῆς, Σχολ. Ἰλ. Π134 ἀστρων κερωματισμένον καὶ πεποικιωμένον μορφῆς, Φιλδ. Ἰω. π. Σουῖδ. ἐν λ. χρώμα, ὀληνικά τὸ κρυσταλλοειδές τοῦ ὀφθαλμοῦ ἀπὸ τινος παθῶς χρωματισθῆ, Εὐστ. Πον. 217,30. 2) νεώτ. κ. δημ. μτφ. ἐν ὄναφ. πρὸς ὕψος, μέλος κτ., προσοδίδω χρώμα, χρωματίσθην, ἰδιοιτέραν ἐκφρασιν, διανθίω. 3) νεώτ. κ. δημ. μτφ. προσοδίδω εἰς τινα ἰδιοιτέραν τὴν ἰδεολογίαν ἢ κομποσηκὴν χροσίον, ἀποοδίδω εἰς τινα ὀρισμένα πολιτικά ἢ κοινωνικά φρονήματα, χρακτικηρίζω τινὰ ὡς ἀνήκοντα εἰς ὀρισμένον κόμμα ἢ ἰδεολογίαν : ἐχρωματίσθη ὄχι ἀριστοτέρως - ὡς ἀντιδραστικός. 4) ρηματ. π. χρωματισμα, χρωματισμός, χρωματιστής. **χρωματικός** ἡ-ὸν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ χρώμα, ὁ τοῦ χρώματος βλλ. 2) νεώτ. τὸ θηλ. χρωματικὴ ὡς οὐσα, τὸ μέρος τῆς ζωγραφικῆς τὸ ἀναγόμενον εἰς τὴν χροσίον τῶν χρωμάτων. 3) κ. νεώτ. μτφ. εἶδ. ῥητορ. ὁ ἐχὼν χρώμα, ὁ κεκολλητισμένος, ὁ διηνητισμένος, ὁ τεχνικός : Ἀφίν. Ρήτ. π. Ρήτ. 9,512,10 : πολλὰ κίς δὲ καὶ ἐαυτῶν δίδουσαν παρεχόμενα ἐν λύσει ἐξετάζοντες, ὁ καὶ χρωματικὸν καλοῦσιν τινες, - χρωματικός λόγος. 4) κ. νεώτ. εἶδ. μουσ. ὁ εἰς τὸ χρωματικόν γένος τῶν τῶν ἀποσκορπόμενος καὶ κατὰ τοὺς νόμους αὐτοῦ μελοποιεῖται : Διον. Ἀλ. Συνθ. 19,130,7 χρωματικὴ μελωδία, Φιλ. Ι, 321 τὸ μέρος εἰς τε τὸ χρωματικὸν καὶ ἐναρμόνιον καὶ διατονικὸν εἶδος, αὐτ. 652,11, Πλούτ. Η8 744C τὰ μελωδοῦμενα γένη, τὸ διάντων καὶ τὸ χρωματικὸν καὶ τὸ ἐναρμόνιον ἰθ' κτισίασας διατάσεις τὸ τετραχορδόν κατὰ διαστήματα Γ 1/2, 1/2, 1/2 τοῦ τόνου, Ἀλκίφρ. 1,18 || νεώτ. μουσ. χρωματικὸν ἠμῶνιον ἰθὸ μεταξὺ δύο ὀμωνύμων φθογῶν, - χρωματικὴ κλίμαξ ἢ ἀνερχομένη καὶ κατερχομένη διὰ διαδοχικῶν ἠμῶνιῶν, - χρωματικὸν ὄργανον ἰθὸ ἔχον πλῆρη χρωματικῶν κλιμακῶν. 5) νεώτ. χρωματικὴ ἐκτροπὴ τὸ ἐλάττωμα τῶν ἀπλῶν φακῶν, καθ' ὃ ἡ διερχομένη ἐπ' αὐτῶν ἀπὲς συνθετοῦ φωτός ἐξέρχεται ἀναλελυμένη εἰς τὰς συνιστώσας αὐτῆν ἀκτίνες. **χρωματισμὸς** ἰθὸ νεώτ. φυσιολ. συστατικὴ οὐσία τοῦ κυτταρικοῦ πυρήνος εὐρισκομένη ἐν τῷ δικτυατῷ αὐτοῦ ὅπὸ μορφῆν κοκκίων ἐχόντων τὴν ἰδιότητα νὰ συγκρατῶσι τὰς κατὰ τὴν χροσίον τῶν ἱστολογικῶν παρασκευασμάτων χρησιμοποιουμένων χροστικῶς ὕλας. **χρωματίτις** ἡ-ὸν μτγν. ὁ κερωσμένος, ὁ χρωματισμένος : Περὶ ἰθ. Ἐρ. Ὁαλ. π. Müller's Geogr. Gr. Min. Ι, 261,15 ἀδόλλα ἰθὸσι χρωματίται, αὐτ. 263,3. **χρωματισμοί** μτγν. ὄνοκο. τὸ χρώμα βλλ., ἀνευ ὄνοκο. σπμ. χρώμα, χρωστικὸν μέσο, χρωστικὴ ὕλη, βαφῆ : Ἐλλ. ὁδ. Ἐνιγρ. ΑΠΙ, 423 βῆπταν πάντα, βαφεῖ, καὶ χρωματίσις μεταδόλλων. **χρωματισμα**-ατος ἰθὸ νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτελεσμα τοῦ χρωματίζεσθαι βλλ.

χρωματισμός (ὁ) [χρωματίζω] σχόλ. τὸ χρωματίζειν, χρωματῶσις : Σχόλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 516 τὸν χρωματισμὸν εἰς πρόσωπον γίνεσθαι, Ψελλ. ΠΔ Ἀσμ. 5,6' 2) νεώτ. κ. δημ. κτ. ἐπέκτ. ἡ κατάστασις τοῦ χρωματισθέντος σώματος καὶ αὐτὸ τὸ εἰς αὐτὸ δοθέν χρῶμα, ἰδ. ἰδιόζουσα παραλλαγὴ χρώματος, χρώμα, ἀπόχρωσις : δὲν μὴ ἀρέσει ὁ χρωματισμὸς τοῦ καπέλου σου· 3) νεώτ. κ. δημ. ὑφ. ἐν τῇ ρητορ. κ. μουσ. ἄ. χρῶμα βλλ. 4) μον. ὑφ. ἐπιήκοστον χρῶμα, ἀπότ. : Εὐράβ. 5,158 κἀν χρωματισμὸν τὰ τοῦ Σωσθένους εἶχον.

χρωματιστής (ὁ) νεώτ. κ. δημ. τεχνίτης εἰδικὸς εἰς τὸ χρωματίζειν τοῖχων ἢ κουφομαζῶταν κ. ἰδ. δι' ἐλαιοχρώματος, ἐλαιοχρωματιστής.

χρωματιστικός-ή-όν ὑπ. ἀντὶ χρωματικὸς βλλ. 4) : Φιλ. 1,245,21 τὰ ἐναρμόνια καὶ χρωματιστικά καὶ διατονικά γένη ἰδιόρθ. χρωματικά' 2) νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν χρωματισμὸν, ὁ χρωματικός.

χρωματιστός-ή-όν ἢ νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐγχρωμ. ὁ χρωματισμένος, ὁ βαμμένος, ἀντίθ. ἀχρους, ἀχρωμάτιστος.

χρωμάτογόνος-ον νεώτ. κ. χρωμογόνος-ον ὁ γεννῶν, ὁ παράγων χρώμα, χρωματικὴν οὐσίαν : χρωματογόνα μικρόβια - κύτταρα.

χρωματογράφος-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ χρωματογραφεῖ βλλ.

χρωματογραφία (ἡ) νεώτ. ἡ τέχνη ἢ τὸ ἔργον τοῦ χρωματογράφου, ἡ διὰ χρωμάτων ζωγραφικὴ.

χρωματογράφος (ὁ) νεώτ. ὁ διὰ χρωμάτων ζωροφῶν, ζωγράφος ἐγχρώμων εἰκόνων.

χρωματογράφω-έω ὑπ. ἀντὶ ζωγραφῶ διὰ χρωμάτων, ζωγραφίζω εἰκόνας μὲ χρώματα, τὸ παθ. : Βασ. 1,706A ἐν πίνακι χρωματογραφηθέν τῆς ὄντως παρθενίας τοῦ κάλλος· 2) ρημ. π. χρωματογράφους, χρωματογραφία.

χρωματοδιάφραγμα-ατος (τὸ) νεώτ. ἐν τῇ φωτογραφίᾳ, τὸ ἀτρώμα τῶν ἐγχρώμων ἀμυλοκικκίων ὄπρ. παρεντίθεται μεταξύ τῆς ὀπίστης πλάκας καὶ τοῦ φωτοπλάστου στρώματος εἰς τὰς αὐτοχρώμους φωτογραφικὰς πλάκας.

χρωματοθεραπεία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ διὰ τῶν χρωμάτων καὶ τοῦ κεχρωσμένου σώματος θεραπεία καὶ ἰασις τῶν νόσων.

χρωματοθήκη (ἡ) νεώτ. θήκη, πυξίς χρωμάτων ζωγραφικῆς.

χρωματολογία (ἡ) νεώτ. φυσικ. κ. χρωματολογίαις-εως ἐκφύλλισις καὶ ἐξαφάνισις τῆς χρωματίνης τῶν κυττάρων.

χρωματολογία-εως (ἡ) νεώτ. φυσικ. ἡ χρωματολογία βλλ.

χρωματομετρία (ἡ) νεώτ. κ. χρωμομετρία ἡ διὰ τοῦ χρωμομέτρου μέτρησις τῆς εἰς χρωματικὴν οὐσίαν περιεκτικότητος τῶν διαλυμάτων 2) τὸ κεφάλαιον τῆς φυσικῆς τὸ ἔχον ἀντικείμενον τὸν καθορισμὸν τῆς εἰς χρωματικὴν οὐσίαν περιεκτικότητος τῶν διαλυμάτων· 3) κλάδος τῆς ἀστρονομίας ἔχων ἀντικείμενον τὸν προσδιορισμὸν καὶ τὴν μελέτην τοῦ χρώματος τῶν οὐράνιων σωμάτων.

χρωματομέτρον (τὸ) νεώτ. φυσ. κ. χρωμόμετρον εἰδικὸν ὄργανον πρὸς καθορισμὸν τοῦ βαθμοῦ τῆς εἰς χρωματικὴν τινα οὐσίαν περιεκτικότητος ὑγρῶν διαλυμάτων· 2) ἄ. χρωματοπόμετρον βλ. λ.

χρωματοποιεῖν (τὸ) νεώτ. χρωματοποιεῖν.

χρωματοποιία (ἡ) ὑπ. κ. νεώτ. ἡ παρασκευὴ, κατασκευὴ χρώματος ἐκ φημιθλοῦ καὶ ὁ δι' αὐτοῦ χρωματισμὸς : Φιλόστρ. Ἐπιστ. 2,917 ἴσχε δὲ χρωματοποιεῖν, καὶ μηδὲν ἐπιποιεῖ τῷ κάλλει· 2) νεώτ. ἡ βιομηχανία τῆς κατασκευῆς χρωμάτων, χρωματικῶν ὀλῶν.

χρωματοποιός (ὁ) νεώτ. ὁ παρασκευάζων χρώματα, ὁ κατασκευαστὴς χρωμάτων ἰεπὶ ἐργάτου ἢ κ. βιομηχάνου, ἄ. χρωματοουργός.

χρωματοπόμετρον (τὸ) νεώτ. ἰατρ. ὄργανον πρὸς μέτρησιν τῆς εἰς τὰ χρώματα εὐαισθησίας τοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ προσδιορισμὸν τῆς φύσεως καὶ τοῦ βαθμοῦ ὑπαρχούσης τυχόν ἀχρωματίας καὶ δυσχρωματοφίας.

χρωματοπιξίς-ίδος (ἡ) νεώτ. πυξίς χρωμάτων, χρωματοθήκη, παλέττα.

χρωματοπωλεῖον (τὸ) νεώτ. κατάστημα πωλήσεως χρωμάτων, χρωστικῶν ὀλῶν.

χρωματοπώλης (ὁ) γλωσσ. κ. νεώτ. ὁ πωλῶν χρώματα, ὁ πωλητὴς χρωμάτων.

χρωματοσκοπία (ἡ) νεώτ. ἐξέτασις καὶ προσδιορισμὸς τοῦ χρώματος τῶν σωμάτων· 2) ἡ διὰ τοῦ χρωματοσκοπίου εξέτασις τοῦ χρώματος ἢ τῆς σπινθηροβολίας τῶν οὐράνιων σωμάτων.

χρωματοσκόπιον (τὸ) νεώτ. εἶδος κατοπτρικοῦ τηλεσκοπίου πρὸς εξέτασιν τοῦ χρώματος ἢ τῆς σπινθηροβολίας τῶν οὐράνιων σωμάτων· 2) ὄργανον πρὸς συνδυασμὸν ἀκτίνων διαφόρων χρωμάτων καὶ παραγωγὴν συνθέτων χρωμάτων.

χρωματοσώμα-ατος (τὸ) νεώτ. φυσικ. ἕκαστον τῶν μερῶν ἐκ τῆς ἀτέμνεται ἢ πυρηνικῆς οὐσίας κατὰ τὴν ἔμμεσον πυρηνотоμοίαν ἐν τῷ κυττάρῳ καὶ τὰ ὅποια ἀποτελοῦσι τὸν ὀλίγον φερέα τῶν φαινόμενων τῆς κληρονομικότητος.

χρωματοσυρίον (τὸ) νεώτ. ἐργοστάσιον ἢ ἐργοστήριον κατασκευῆς χρωμάτων.

χρωματοσυρία (ἡ) μον. κ. νεώτ. χρωματισμός, ζωγραφία : Θεοφύλ. Σ' 1στ. 3,28 ἀναθήματα, ἀπερσανία καὶ πίναξιν εἰς βασιλέως τιμὴν χρωματοσυρία συνεταιρόντο τεχνικῆ, Δασμακ. 1,389D, Κεδρ. Γεώργ. 767,22 [ἐκδ. Βεκκ.] 2) νεώτ. ἡ βιομηχανία κατασκευῆς χρωστικῶν ὀλῶν, ἄ. χρωματοποιία.

χρωματουργός (ὁ) νεώτ. βιομηχανὸς ἀσχολούμενος εἰς τὴν κατασκευὴν χρωστικῶν ὀλῶν, ὁ κατασκευαστὴς χρωμάτων, ἄ. χρωματοποιός.

χρωμάτωμα-έω μον. χρωματίζω, ζωγραφίζω μὲ χρώματα : Νικήτ. Εὐν. 9,136 χρωματουργεῖ τοῦ προσώπου τὴν θέαν εἰς ἐντέλλῃ μόρφωσιν, Συνξ. Ἀγ. Στυλίου π. Θησ. 2,τερ. τὸ τίμιν αὐτοῦ χρωματουργήσαι σικόνισμα· κ. παθ. : Δασμασκ. 1,313'D, αὐτ. 349C πῶς χρωματουργηθήσεται τὸ ἄσώματον· 2) ρημ. π. χρωματουργία.

χρωματουρία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἀποβολὴ οὔρου ἔχοντος ἀήθες, οὐκ. φυσιολογικὸν χρῶμα.

χρωματοφόρος-ον νεώτ. κ. χρωμοφόρος ὁ φέρων, ἔχων χρῶμα, ὁ ἐγχρωμος· 2) ὁ παράγων χρῶμα, ὁ χρωματίζων.

χρωματοφία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ χρωματωπία ὀπτικῆ ἀνωμαλία, καθ' ἣν βλέπει τις ἐγχρωματὰ ἄχρσα ἀντικείμενα ἢ βλέπει τὰ ἀντικείμενα ὑπὸ χρώματι διάφορα τῶν πραγματικῶν.

χρωματώδω νεώτ. ἄ. χρωματίζω βλλ. 2) ρημ. π. χρωματώσις.

χρωμάτωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ διὰ χρωστικῶν αὐσιῶν βαφή, ἐμβάπτισις εἰς χρῶμα, χρώσις, χρωμάσμα· 2) ἡ ἐπαικολουθοῦσα τὴν ἱστογραφικὴν διαγραφὴν πρώτη δι' ἐλαιοχρώματος ἐπάλληλις ζωγραφητῶν πίνακος πρὸς σηματοδοσίαν τοῦ βάθους· || χρώσις τοῦ δέρματος διάφορος τῆς συνήθους.

χρωματωπία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ ἕτεροχρωμία.

χρωμίδρωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἰατρ. παθολογικὴ ἐγχρωμὸς ἐκκρίσις τῶν ἰδρωτοποιῶν ἀδένων τῶν βλεφάρων.

χρωμικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ χρῶμα, ὁ τοῦ χρώματος : χρωματικὴ μέθοδος ἰησῶσι αἱ φωτογραφικαὶ μέθοδοι τυπῶ-

σεως, καθ' ὅς ὡς φωτοπαθεῖς οὐσαί χρησιμοποιοῦνται ἡ χρωμικαὶ ἐνώσεις ἐν συνδυασμῷ μετὰ ζελατίνης λευκώματος, κόμμεως κτ.ι. - χρωμικός διασκαδασμός ἰσοβελόμενος εἰς τὴν ἀτέλειαν τῶν ὀφθαλμῶν, ἔνεκα τῆς ὁποίας τὸ λευκὸν φῶς κατὰ τὴν διόδον αὐτοῦ διὰ τῶν διαθλαστικῶν τοῦ ὀφθαλμοῦ ἀναλύεται εἰς χρώματα·

2) ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὸ χρώμιον, ὁ τοῦ ἕκ τοῦ χρωμίου· χρωμιῶν ὀξέω, - χρωμικὰ ἄλατα ἴτα παραγόμενα ἐξ ἐνώσεως τοῦ χρωμίου μετ' ὀξυγόνου ἡ καὶ μεταλλικῶν βάσεων· - χρωμικὴ ὄχρα ἰσχυρῶν πυρρτικῶν ἀργύλλων διαπεποτισμένον ἀπὸ ὀξείδιον χρωμίου, - χρωμικὸν κάλιον.

χρωμοκάλιον ἴδι νεώτ. ἔνωσις χρωμίου μετὰ καλίου, ἄ. χρωμικὸν κάλιον.

χρώμιον ἴδι νεώτ. χημ. χημικὸν στοιχεῖον ἐκ τῶν μετάλλων.

χρωμιούχος-ον νεώτ. ἐπὶ χημ. ἐνώσεων, ὁ περιέχων χρώμιον.

χρωμοχάλυψ-υθος ἴδι νεώτ. εἶδος λίαν σκληροῦ χάλυβος περιέχοντος χρώμιον.

χρωμίτης ἴδι νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτὸν ἀποτελοῦν χρωμικὸν σιδηροξείδιον ἀπαντῶν ἐν τῇ φύσει εἰς ἀπαντοῦς κρυστάλλους.

χρωμόβασις-εως ἴδι νεώτ. γεν. ὀνομασία τῶν ὀργανικῶν βασικῶν χρωστικῶν οὐσιῶν, κτ. ἀντίθ. πρὸς τὰ ἄλατα αὐτῶν.

χρωμοβλάστη ἴδι νεώτ. βιολ. ἔμβρυϊκὸν κύτταρον ἀναπτυσσόμενον εἰς χρωματοφόρον.

χρωμογόνος-ον νεώτ. ἄ. χρωματογόνος βλ.λ.

χρωμοθεραπεία ἴδι νεώτ. ἀντὶ χρωματοθεραπεία βλ.λ.

χρωμοκρῆσαι ἴδι μτγν. αἱ κράσεις, ἀναμείξεις χρωμάτων· Πτολ. Τετραβ. 4, 47 ἰεκά. Νομιβ. 1535.

χρωμολιθογραφία ἴδι νεώτ. ἐκτύπωσις πολυχρῶμων ἐντύπων ἐκ λιθογραφικῶν πλακῶν, ἔγχρωμος λιθογραφία.

χρωμολιθογραφικός-ή-ὸν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν χρωμολιθογραφίαν βλ.λ., ὁ σχετιζόμενος μετὰ τὴν χρωμολιθογραφίαν.

χρωμομετρία ἴδι νεώτ. ἄ. χρωματομετρία βλ.λ., ἡ χρῆσις χρωμομέτρου.

χρωμομέτρον ἴδι νεώτ. ὄργανον χρησιμοποιεῖται εἰς τὴν σύγκρισιν τῆς περιεκτικότητος δύο διαλυμάτων τῆς αὐτῆς χρωστικῆς οὐσίας διὰ τῆς συγκρίσεως τῆς ἀπορροφητικῆς αὐτῶν ὀπτικῆς ἰκανότητος, ἄ. χρωματόμετρον.

χρωμοξυλογραφία ἴδι νεώτ. ἡ διὰ χρωμάτων, ἡ ἔγχρωμος ξυλογραφία· 2) ἀντίτυπον εἰκόσις ληφθῆν διὰ τῆς μεθόδου ταύτης.

χρωμοπλάστης ἴδι νεώτ. πλαστίδιον περιέχον κτριλίνην ἢ ἐρυθρὰν χρωστικὴν ἄλην καὶ συντελοῦν εἰς τὴν παροχὴν τοῦ χρώματος εἰς ἀνθη καὶ εἰς καρπούς.

χρωμοπρωτεΐδη ἴδι νεώτ. χημ. χρωμοπρωτεΐνη, σύνθετον λεύκωμα ανισταθμένον ἐξ ἄλλου λευκώματος ἠνωμένου μετὰ χρωστικῆς οὐσίας.

χρωμοσπέρριον ἴδι νεώτ. βοταν. γένος σαπροφοῦτων μυκήτων.

χρωμοσφαίρα ἴδι νεώτ. ἄστρον. ἡ σφιδᾶς τῆς ἠλιακῆς ἀτμοσφαιρῆς ἡ εὐρισκομένη μεταξὺ τῆς ἀπορροφητικῆς σφιδᾶδος καὶ τοῦ στέμματος.

χρωμοσφαιρικὸν δίκτυον ἴδι νεώτ. μετεωρολ. ἄστρον. σύστημα κροκῶδων πολυγωνικοῦ σχήματος διδουσῶν τὴν ἐντύπωσιν δικτύου ἐν τῇ χρωμοσφαίρᾳ τοῦ Ἥλιου.

χρωμόσωμα-ατος ἴδι νεώτ. ἄ. χρωματόσωμα.

χρωμοτρόπια ἴδι νεώτ. χημ. ὄξιναι ἄωχρωστικαὶ οὐσαὶ περιέχουσαι κατὰ τὸ πλεῖστον ἄωσατατικὸν τὸ χρωμοτροπικὸν ὀξέω.

χρωμοτροπικὸν ὀξέω ἴδι νεώτ. χημ. παράγωγον τῆς ναφθαλίνης.

χρωμοτυπία ἴδι νεώτ. εἶδ. ἐν τῇ τυπογραφίᾳ, ἡ ἐκτύπωσις διὰ χρωματιστῆς μελάνης, ἡ ἔγχρωμος ἐκτύπωσις εἰκόνων.

χρωμοτυπογραφία ἴδι νεώτ. ἡ ἐκτύπωσις πολυχρῶμων ἐντύπων καὶ ἴδια εἰκόνων διὰ τῆς χρησιμοποήσεως πολλῶν πλακῶν, κιάει.

χρωμοφιλοκωσία ἴδι νεώτ. βιολ. ἡ μετοτροπή, ἡ ἐκφύλισις καὶ ἐξοφάνισις τῶν σωματιῶν χρωμοφίλου οὐσίας εὐρισκομένης εἰς τὸ σῶμα τῶν νευρικών κυττάρων.

χρωμόφιλος-ον νεώτ. βιολ. ἐπὶ κυττάρων καὶ μικροργανισμῶν, ὁ εὐκόλως χρωμνόμενος διὰ χρωστικῶν ὕλων, ὁ δεκτικὸς χρωματισμοῦ· χρωμόφιλα κύτταρα.

χρωμοφόρος-ον νεώτ. κ. χρωματοφόρος ὁ φέρων, ὁ παράγων χρωστικῆν οὐσίαν ἢ ἀνάτ. χρωμοφόρος ἰστός ἰεμβρυϊκῆς ἰστός συνδετικός, οὗ κύτταρα πῖνα παράγουσιν ἐν ἑαυτοῖς χρωστικὴν· 2) ἀνάτ. χρωμοφόρον ἴδι ὡς οὐσ. ἔκαστον τῶν κυττάρων τῆς ἐπιδερμίδος τῶν ἐμπειροχόντων τὴν ἴδιαν χρωστικὴν οὐσίαν ταῦ δέρματος· 3) βοταν. ἔκαστον τῶν ἐν τοῖς κυττάροις τῶν φυτῶν περιεχομένων σωματῶν ἢ πλαστίδιων τῶν φερόντων χρωστικὰς οὐσίας· 4) χημ. πάσα ὁμάς εἰς τὴν παρουσίαν τῆς ὁποίας ἀποδίδεται ὠρισμένον χρῶμα συνθετοῦ σώματος· 5) νεώτ. βοταν. χρωμοφόρος ἴδι ὡς οὐσ. γένος ποωδῶν εὐφορβιειδῶν φυτῶν.

χρωμοφωτογραφία ἴδι νεώτ. εἶδ. ἐν τῇ φωτογραφίᾳ, ἡ μέθοδος τῆς φωτογραφίας τῶν χρωμάτων· 2) ἡ διὰ τῆς μεθόδου ταύτης ληφθεῖσα φωτογραφικὴ εἰκόων.

χρωμοφωτοθεραπεία ἴδι νεώτ. ἰατρ. ἄ. χρωμοφωτοθεραπεία φωτοθεραπεία δι' ἔγχρωμων ἠλεκτρικῶν θερμαντικῶν λαμπτήρων.

χρωμοφωτὸλάουτρον ἴδι νεώτ. ἰατρ. φωτόλουτρον καθ' ὃ χριστιανοποιεῖται λαμπτήρες.

χρωμοφωτοτυπία ἴδι νεώτ. μέθοδος δι' ἧς ἐπιτυγχάνεται φωτομηχανικῶς τῆ βοήθεια γραφικῶν χρωμάτων ἡ λήψις πολλῶν ἀντιτύπων εἰκόων παρουσιαζοῦσῶν τὰ φυσικὰ χρώματα τοῦ φωτογραφηθέντος ἀντικειμένου.

χρωμοχρώματα ἴδι νεώτ. χημ. περιληπτ. ὄνομ. σειρὰς συνθετικῶν χρωμάτων βαπτόντων κατόπιν προστύψεως δι' ὀξέω χρωμίου.

χρωμόλλιον ἴδι νεώτ. τὸ μικρότατον κοκκίον τοῦ κυτταρικοῦ πυρῆνος.

χρῶνιν μτγν. μον. κ. νεώτ. κ. χρῶνιν χρώζω βλ.λ., ἄορ. ἔχρωσα, μέσ. ἄορ. ἔχρωσάμην, παθ. ἄορ. ἔχρωσθην, παθ. παρακ. ἔχρωσμαι, χρωματίζω, προσδίδω χρῶμα· Λουκ. Ἰστ. Συμψ. 48 εἶτα ἐπιθεῖα τὴν τάξιν, ἐπαγέτω τὸ κάλλος, καὶ χρῶνινω τῇ λέξει, αὐτ. Εἰκ. 7 χρῶσάτω τὴν κόμην, Θεωριτ. Λόγ. 24, 303C τεκνητὸν κρεῦθος αὐτῆ τὰς παρειὰς χρῶνινουσι, Ἐπιγρ. Α. Γ. Π. 138 σματα χρῶσαι παλάμων· 2) Ἡσ. ἔχρωσενι μολύβειν· ἰσοβρ. μολυβεινί· ἢ κ. παθ. αὐτ. ἔχρωσθῆνοι· μολύβεσθαι· 3) ρημ. α. τ. χρῶσα, χρῶσις, χρωστήρ.

χρῶνινω ἄ. χρῶνινωμι βλ.λ.

χρῶς-ωτός ἴδι κ. νεώτ., ἐπ. κ. ἰων. γενικ. κ. χροός, δοτ. χρωσι Ἰ Πινδ. Γ. 1, 107 ἢ χρῶς Ἰ Σοφ. Α. Γ. 786, Ξεν. 1, 7, 81, ἐπ. κ. ἰων. χροσι Ἰ Ὀδ. Ξ 506, Σοφ. Γ. 605, αἰτ. χρώτα Ἰ Ὀδ. Ξ 172 ἢ α. συνηρ. αἰτ. χρῶ Ἰ Σαφ. 2, 10, ἐπ. κ. ἰων. χρῶς Ἰ ἰλ. Δ 139, αὐτ. Ν 501· Χοιροβ. Θεο. 254, 25 ἔχρως χρωτός, οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἐχρῶσαντο καὶ Ἰσραυλλῶδες· τὸν χρῶ γὰρ ἐπὶ ῥήκασιν· ἡ ἐπιφάνεια παντός σώματος καὶ ἴδια τοῦ ἀνθρώπινου, ἡ ἐπιδερμῖς, τὸ δέρμα· Ἰλ. Δ 139 ἀκρότατον δ' ἄρ' ὀϊστός ἐπέγραψε χρῶς, αὐτ. Δ 510, αὐτ. Ν 501 ταμίειν χρῶς νηλεῖ χαλκῶ, αὐτ. Φ 168 ἔγχεϊν . . ἰλιαισμένη χροός ἄσαι, αὐτ. Φ 568, Ὀδ. Ξ 506 κακὰ χροῖ εἶματ' ἔχοντα, αὐτ. Ξ 171

χρώτ' ἀπονιφάμενη, Ἄναξ(λ.Μυροποίδι) μύροις . . χρώτα λιπαίνειν, Θεόδωρ.2,140 ταχὺ χρώς ἐπι χρώτι πεπαινετο, Πλούτ. Ἀλέξ.4 τοῦ χρώτος ἡδιστον ἀπέπει καὶ τὸ στόμα κατείχε εὐωδία, καὶ τὴν σάρκα πᾶσαν' || φρ. ἐν χροί κ. ἀπ. ἐν χροί πλησιέστατα πρὸς τὸ δέρμα, αὐρρίζα' ΕΜ313,53 ἔν χροί, ἐγγύς, καὶ πρὸς αὐτῶν τῶ χρωτῆ . . καὶ ἀπλῶς τὸ ἐν χροί τοῦτο δηλοῖ ἐγγυτάτω, πᾶν ἐγγύς, ὥστε ἐφάπτεσθαι τοῦ χρώτος', Σουίδ. ἐν χροί κεκαρμένους πρὸς αὐτῶ τῶ χρωτῆ, ὅσην σύνεγγυς καὶ πλησίον τοῦ δέρματος': Ἡρ.4,175 κείροντες ἐν χροί, Φερεικρ.69 ἐν χροί κουριώντων, Ξεν. Ἑλλ.9,7,8 ἐν χροί κεκαρμένους πολλοὺς ἐν ταύτῃ τῇ ἑορτῇ, Πλούτ.Λυκ.15 ἐν χροί περιέκειρε τὴν κεφαλὴν, Λοκ. Ἐρμῶτ.18 ὁ πάγων βαθύς, καὶ ἐν χροί ἡ κουρά, αὐτ. Ἀγκ.23 ἐν χροί κουριωντα καὶ ψυχρολουτοῦντα, Παυλ.Αλυ.2,42 πρῶτον φιλάσαι δεῖ τὴν κεφαλὴν ἐν χροί' || κ. μφ. ἐν τῇ ἰδ. φρ. ἐγγύτατα, πολὺ πλησίον: Σοφ. Α1.786 ἔυρει γὰρ ἐν χροί τοῦτα, Θουκ.2,84 ἐν χροί αἰ παραπλέοντες (πλησιέσταται), Πλούτ.Θησ.27 οὐδὲ τὴν μάχην συνήσαν ἐν χροί (ἐκ τοῦ συστάθην), Δίων Κ 50,33 πολλοὶ τε ἐκάστην νηὶ καὶ ἕκαθεν καὶ ἐν χροί ἐμαχέσαντο, Πλούτ. Ἡθ.925C εἴκοιεν ἐν χροί καὶ σχεδὸν ἐν ἀγκάλας τῆς γῆς περιπολεῖν, Λοκ. Ἀναϊδ.3 ἐμῆλότῃ σοι τῆς ἐν χροί πρὸς τὸ βιβλία συνουσίας, Σουίδ ἐν λ. ἦν δ' ἄρα αὐτῶν ἐν χροί φίλος σου (Βερνορδ.Γρ. ἐν λ. «στενὸς φίλος, ἀντίστοιχον πρὸς τὸ τῆς συνηθείας ὑπόστατον κῶλος καὶ βροκί») || κ. μφ. κ. μτ. γενικ. ἐχθρότητα, πλησιέστατα πρὸς τ': Πλούτ. Ἡθ. 966D λίμνης ἡ θαλάττης ἐν χροί παραπετάμεναι φάσασαι τοῖς πτίλοις ἐπιπολῆς, Δίων Κ 74,4 βῆμα ξύλινον ἐν χροί τοῦ λιθίνου κατεσκευάσθη, Λοκ. Ἐρμῶτ.5 χαμαὶ παντάσῃ ἐν χροί τῆς γῆς, Ἄχιλλ.Τάτ.3,21 τὴν κώπην ἐν χροί τοῦ σφαοκίμου τυχεῖν, Συνέο. Ἐπιστ.4,160D αὐ πρὶν ἢ ἐν χροί γενοῦσθαι τοῦ κινδύνου, Ἐφραίμ 4463 ἐν χροί δὲ μάλλον κινδύνου πεφωκῶτος (παροίμ. εἰς τὸν ἔσχατον κίνδυνον) || κ. μφ. κ. μτ. δ. οὐτ. Ἰ. Λοκ. Ζευξὶδ μεταξὺ τῆς θηλής ἐκότερος ἐπειλημμένος, ἐν χρωτῆ τῇ μητρὶ προστιόμενος: 2) ἡ ὑπὸ τὸ δέρμα σαρξ': Ὀδ.Π 145 φθινύθει δ' ἄμφ' ὄστεφαι χρώς' || κ. γεν. τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὀργανισμὸς αὐτοῦ: Ἰλ.Τ 33 αἰεὶ τῶ γ' ἔσται χρώς ἐμπεδος (Βερνορδ.Γρ. ἐν λ. «θα μείνη πάντοτε τὸ σῶμα τοῦ ἀθλαθέος, ἀπειρακτον»), αὐτ. Ω 414 οὐδὲ τί οἱ χρώς σήπεται, Πίνδ.Π 1,106 ἀσθενεὶ μὲν χρωτὶ θάλων, Αἰσχ.ἀν.192,6. Ἡλίου . . χρώτ' ἀθάνατον . . θερμαῖς ὕδατος προχραῖς ἀναπαύει, Εὐρ. Ἰκ.796, αὐτ. Βάκχ.821 στεῖλαι νῦν ἀμφὶ χρωτὶ βυσιόνους πέπλους (Βερνορδ.Γρ. ἐν λ. «ἐνδύσασου λοιπὸν βυσιόνους πέπλους») κ. κτ. πλθ.: Ἀριστλ. Πρ.4,13 διὰ τὶ δταν ἀρῶνται ἀφροσιδάειν δύασθαι οἱ χρωτῆς ὄχρουσι, Διον. Ἄλ.Ρωμ.9,50 κατεδισαντο οἱ παλλοὶ τοὺς ὕγιεις χρωτῆς, ὡς τραυματίας: 3) τὸ χρώμα τῆς ἐπιδερμίδος, ἡ χροιά: Ἰλ.Ε 354 μελαίνετο δὲ χροά καλόν, αὐτ.Ν 279, Ὀδ.Α 529 οὐτ' ὠχρήσαντα χροά κάλλιμον οὐτε παρειῶν δάκρυ ὀμορξέμενον, Εὐρ. Ἄγκ.174 οὐδὲ τοῦπιν κακὸν μεθίστη χρωτὸς εὐεῖδῃ φύσιν, Ἀριστοφ.Λυσ.127 τί χρώς τέτραπται, Ξεν.Συμ.4,54 εὐτόχημα γέ σου μέγα τὸ τὸν χρωτῆ τοιοῦτον φύναι ἔχοντα, αὐτ.4,55, αὐτ.Οικ.10,5. Θεοκρ.23,13 φεῦγε δ' ἀπὸ χρώς ὁ πρὶν τῶ μορφῆ περιεπιμενος: 4) κ. γεν. τὸ χρώμα: Ὀρφ.Λιθ.654 χρώς σῖμας: 5) ἡ γυν. μφ. τ ὁ ὕφος συγγραφῶς: Ἰμ.Ἐκκλ. Ἰστ.6,14.

χρώσθων Ἐπιγρ. γ' πλθ. ἔνεστ. προστ. τοῦ χρώμα βλ.λ., ἀντὶ χρῶσθων.
χρωσίμετρον ἰσότ. νεώτ. συσκευὴ χρησιμοποιοῦμενη πρὸς καθορισμὸν τῆς χρωστικῆς δυνά-

μewς τῶν χρωστικῶν οὐσιῶν κ. γεν. παντὸς σώματος περιέχοντος κεχρωσμένον διάλυμα ἐν ὕγροισι.
χρώσις-εως (ἢ (χρῶνυμι) μτγ. κ. νεώτ. χρωματισμός, χρωμάτισμα, χρωμάτωσις: Πολυδ.7,69, Διογ.Α 10,109 χρώσιν λήψεται ταύτην' 2) νεώτ. χρώμα, ὅπερ ἔχει σῶμά τι' || νεώτ. εἰδ. ἐν τῇ οἰκοσμολογίᾳ, τὸ χρώμα τὸ διδόμενον εἰς τὰ διάφανα τμήματα τοῦ θυρεοῦ.

χρώσμα-ατος (τό) νεώτ. χρωστικὴ οὐσία ἰδία βιολογική, βαφῆ.
χρωστημι (τό) δημ. τὸ ἐξ ὀφειλῆς προερχόμενον, τὸ χρέος.

χρωστήρ-ῆρος (ἰ) (χρῶνυμι) μτγ. κ. νεώτ. ὁ χρωματίζων κ. ἐν συνεφ. χρωστήρ μόλιδος τὸ μολυβδοκονδύλον: Ἰουλ.ΑΠ 6,68 μόλιφω χρωστήρῃ κανὼν τύπον ἀρθρὸν ὀπάζων' 2) νεώτ. ἀργαλεῖον δι' ὃ χρωματίζομεν τι, δεαμῖς τριῶν συνήθως προσδεδεμένη στερεῶς περὶ τὸ ἄκρον ραβδίου, χρησιμεύουσα εἰς ἐπάλοιφιν τῆς χρωστικῆς ἢ καὶ ἄλλης ὕλης ἐπὶ τινος ἐπιφανείας, πινέλλο, βούρτσά.

χρωστηρίδιον (τό) νεώτ. ὑποκορ. τοῦ χρωστήρ βλ.λ.2, μικρὸς χρωστήρ, βουρτσάκι: 2) νεώτ. ζῶολ. γένος ἐκ τῶν νηματομοκῆτων: **χρωστηρίδιον** τὸ γλαυκὸν μνήκη ἀφθόνων ἐν τῇ φύσει, βλαστάνων καὶ ἐπὶ φαρμάκων καὶ ἐπὶ ἀπεσταγμένων ὕδατος, μολύνων συχνότατα τὰ μικροβιολογικὰ καλλιερῆματα),-χρ- τὸ βραχύκευλον (νηματομύκης, ἐν χρ. πρὸς ἀνίχνευσιν τοῦ ἀρσενικοῦ).

χρωστική (ἢ) νεώτ. βιολ. οὐσία μεταδίδουσα χρώμα εἰς τὸν ἰστούς, ὅσην τοῦ δέρματος, τῆς ἱρίδος κττ.: ἢ ἀνατ. χρωστικὴ πνεύμωνος ἰσπαντώσα εἰς τὸν συνδεδνηκὸν ἱστὸν τὸν χωρίζοντα ἀπ' ἀλλήλων τὰ πνευμονικὰ λόβια).

χρωστικὸς-ῆ-ον νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν χρωσιν, χρωματικὸς, βαφικὸς: χρωστικὰ οὐσίαι, - χρωστικὰ διαλύματα' || τὸ θηλ. χρωστικὴ ὡς οὐσα, βλ.λ.

χρωστώ μον. κ. δημ. κ.-άω χρωστώ βλ.λ., ὀφείλω: Ἐρωτῶκρ.4,1615 καὶ νᾶ χρωστῆ παντοῦντα αὐτὸς κἰ οἱ κλερονόμοι χεράστι τ' ἀλλουνοῦ ρηγός, φρ. χρωστῆ τὰ μαλλοκέφαλά του (ὀφείλει τεράστια ποσά, - τὶ σοῦ χρωστώ πού με βασανίζεις ἔτσι; || μφ. φρ. χρωσταί τῆς Μιχαλοῦς [εἶναι] τρελλοί).

χρωτίδιον (τό) ὑποκορ. τοῦ χρώς: Κρατίν.23 ὡς μαλακὸν καὶ τέρον τὸ χρωτίδιον, Κράτ.3.

χρωτίξω χρωματίζω, χρώω' ἰδ. ἐν φρ. χρωτίξω τὸν ἰσθμὸν ἰδίω αὐτῶ χρώμα καὶ γέυσιν: Πλούτ. Ἡθ.693C τὸν ἰσθμὸν ἀλάσαι χρωτίζοντες' κ. παθ.: Σχόλ. Ἰλ.Η 305 φαινίκα ἄνθει πεφωτισμένον, ὁ ἔστι κεχρωτισμένον' || κ. μφ.: Εὐστ. Πον.152,20 αγαθὸς οὐκ ἂν οὐδὲ ἀνθρώπος ἰδέσθαι φαυλότητι πραγμάτων χρωτίξεσθαι, αὐτ.267, 70' || μέσ. χρωτίξομαι τὴν φύσιν τινὶ μεταδίω τὰς φυσικὰς μοῖδῆς ἰδιότητας, τὸ ἰδιόετα χαρακτηριστικὰ μου: Ἀριστοφ.Νεφ.516 νεωτέρους τὴν φύσιν αὐτοῦ πράγμασιν χρωτίξεται.

χταπόδι (τό) δημ. ὁ δικάπιος βλ.λ.: φρ. θά σε κοπανίσω σάν τὸ χταπόδι (θὰ αἰ ἐξυλοκοπήσω πολλοί).

χτάσσομαι μον. κ. δημ. διανοοῦμαι, σκοπεῶ, ἐπινοῶ: Ἐρωτῶκρ.2,1102 ποῦ χτάσσουτον θάνατον νᾶ τοῦ δῶση, αὐτ.3,1280, αὐτ.4,1514.

χτένα (ἢ) δημ. ἄ. κτένα βλ.λ.

χτένι δημ. ἄ. κτένιον) βλ.λ.(ι): Πολίτ.Ἐκκλ.Τραγ 126,19 κάμε ἀλουσιὰ καὶ λουθῆ με, χτένι κα χτένισέ με, παροιμ. ἔφτασ' ὁ κόμπος στὸ χτένι (τὸ πράγμα, τὸ ζήτημα εἰς τὸ ἀπροχώρητον) 2) τὸ χτένι βλ.λ.2, δι. 41 κ.51.

χτενίζω δημ. ἄ. κτενίζω βλ.λ.(ι): Πολίτ.Ἐκκλ.Τραγ. 126,21 λούω σε κα χτενίζω σε, φοβοῦμαι μὴν τὸ

πάρης, Μαλακ. Συντρ. Τραγ. τῆς Λίνης 4,3 και σὲ χτείνουσα χρυσά και διαμαντένια χτένια, παροιμ. λούζεις με, χτενίζεις με, ξαίρω ποιά 'ναι ἡ μάννα μου ἰτὴν πρὸς τὴν μητέρα ἀγάπην δὲν ἐλαττώουσι αὐτὸ ξένων περιποιήσεις' κ. ἐν μτφ. σμψ. ὁσες και ἀν μοῦ παρέχης περιποιήσεις ἢ φιλοφρονήσεις, δὲν με κόμωσι να λησμονήσω τοὺς μεθ' ὧν δι' ἀγάπης ἡ φιλίας συνδέουμαι' 2) μτφ. κτενίζω βλ.λ.2) 3) χτένιασμα, χτενιστής. χτένιασμα ἰδὸ δημ. ὁ προφ. τοῦ κτενιασμα βλ.λ.1) Παλαμ. Ταφ. 19,5 τὸ στερνὸ τὸ χτένιασμα με τὰ χρυσά τὰ χτένια' 2) κτενιασμα βλ.λ.2) κ. 31.

χτενιαστής ἰδὸ δημ., θηλ. -ιστή(ρ)α, ὁ. προφ. τοῦ κτενιαστής βλ.λ.1).

χτενιστή(ρ)α ἰδὸ δημ. θηλ. τοῦ χτενιαστής βλ.λ.1). χτενόχορτο ἰδὸ δημ. τὸ φυτὸν ἀκανθίδι ἢ κτεϊς. χτές ἐπίρρο. δημ. χθές βλ.λ.

χτήμα ἰδὸ μον. δημ. προφ. τοῦ κτήμα βλ.λ.1), 3), 5). χτήνος ἰδὸ δημ. προφ. τοῦ κτήνος βλ.λ.

χτιζῶ δημ. προφ. τοῦ κτιζῶ βλ.λ.3), οἰκοδομ.: Πολιτ. Ἐκλ Τραγ. 164,10 μαζεύτικαι οἱ γέμορφες νὸ χτίσαν μοναστήρι, Μαλακ Συντρ. Ἀνοιξ. 10 ἤρθανε τὰ χελιδόνια, χτίσανε φωλιές 2) κτιζῶ βλ.λ.4) 3) ρηματ. π. χτίσμαι, χτίσσης. χτικιάζω δημ., ἀόρ. [ἐ]χτικίασμα, μτφ. παθ. παρκ. χτικιασμένος, προσβάλλομαι ὑπὸ φθίσεως, φθοιῶ, παθαίνω χτικιό || κ. μεσ. συνήθ. κτ. μτχ. χτικιασμένος ὁ φθισιῶν, ὁ χτικιάρης, ὁ φυματικός: ὁ. διστ. και εἶμαι χτικιασμένη 2) μτφ. βασανίζω, ταλαιπωρῶ πολὺ τινα: ὁ. διστ. νὰ πάρῃς τὴν καρδούλα μου και νὰ μοῦ τὴν χτικιάσις' || κ. ἀμτθ. ταλαιπωροῦμαι πολὺ: ἐχτικίασμα ὁσα νὰ ὀφάνω τὸ παννί, μ' ἐχτικίασες με τίς κνίγριες σου' 3) ρηματ. π. χτικίασμα.

χτικιάρη ἰδὸ δημ. θηλ. τοῦ χτικιάρης βλ.λ.: || ἐν χρ. κ. ὀδριστικός.

χτικιάρικα ἰδὸ δημ. μεγεθ. τοῦ χτικιάρης βλ.λ., συνήθ. ὡς ὕβρις.

χτικιάρης ἰδὸ, θηλ. -α, ὁ παθῶν φυματίσιν, φθισιν, ὁ φθισιῶν, ὁ χτικιασμένος: συνήθ. ὡς ὕβρις. χτικιάρικος-η-ο δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν χτικιάρη, ὁ φθισικός: χτικιάρικα ρούχα - μάγουλα.

χτικίασμα ἰδὸ δημ. ἢ φθισις, τὸ χτικιό 2) μτφ. ταλαιπωρία, βάσανο.

χτικιασμένος-η-ο δημ. μτχ. παθ. παρκ. τοῦ χτικιάζω βλ.λ. ὡς οὐσ., ὁ φθισικός.

χτικιό ἰδὸ μον. κ. δημ. ἢ φθισίς, ἢ φυματίσας, ἢ ἐκτικιό νόσος: Ἐρωτόκρ. 4,464 πῶς εἶναι τὸ κακὸ χτικιό, και ζωντανή τὴν κλαίσις, ὁ. διστ. ἐκόλλησες μου τὸ χτικιό, και περπατῶ και βήχω' 2) μτφ. βάσανο, ταλαιπωρία, συνεχῆς λίαν δυσάρεστος ὄχλησις: εἶσαι χτικιό, κομπάνε.

χτιριο ἰδὸ δημ. τὸ κτιριο βλ.λ.

χτισίη ἰδὸ δημ. ἢ κτίσις, ὁ κόσμος.

χτίσιμα ἰδὸ μον. κ. δημ. προφ. τοῦ κτίσιμα βλ.λ.1): Ἐρωτόκρ. 3,124 γιατί φτερά κ' ὄλο βρυγιά στὸ χτίσιμα σου βάνεις, αὐτ. 3,126 κ' ἀνεμος τὰ χτίσιματα φυσᾷ τα.

χτίσμα ἰδὸ δημ. προφ. τοῦ κτίσμα βλ.λ.

χτίστης ἰδὸ δημ. ὁ. προφ. τοῦ κτιστής βλ.λ.2): Παλαμ. Παρακ. 21,4 τὸν πηλὸ κουβαλῶ γιὰ τὰ σπῖτια χτίστης.

χτιστικά ἰδὸ δημ. προφ. τοῦ κτιστικά βλ.λ.

χτιστός-ή-ό δημ. προφ. τοῦ κτιστός βλ.λ.2).

χτύπημα ἰδὸ δημ. προφ. κτύπημα, βλ.λ.1), κτύπος: Καρκ. Ζητ. 155 τὰ παράθρα σὲ κάθε χτύπημα εἰσεοῦνταν' 2) τὸ κτύπημα βλ.λ.2), πλήγμα, βάρημα: Παλαμ. Ὑμν. Ἀθ. 28 κ' ἐσὺ τοῦ σημάδευσις, θεσ, τὸ κάθε χτύπημά του' 3) τὸ κτύπημα βλ.λ.3) 4) τὸ κτύπημα βλ.λ.5).

χτυπητός-ή-ό δημ. προφ. τοῦ κτυπητός βλ.λ.

χτυπιὰ ἰδὸ δημ. τὸ κτύπημα, τὸ πλήγμα, τὸ βάρεμα: Παλαμ. Ποράκ. 21,8 ὦ! οἱ χτυπιές τοῦ καιροῦ! βλαχογ. Ποληκ. 92 με τὰ λιθάρια τὸν πέτυχαν ἴσα στὸ κεφάλι, μὰ δὲ τὸν κράτησε ἡ χτυπιὰ.

χτυπιέμαι δημ. μεσ. αὐτοπ. κ. ἀλληλοπαθ. τοῦ κτυπᾶ βλ.λ. 8).

χτυποβρόντημα ἰδὸ δημ. ἄ. κτυποβρόντημα βλ.λ.

χτυποβροντή-ᾶω δημ. ἄ. κτυποβροντῶ βλ.λ.

χτυποκάρδι ἰδὸ δημ. ἄ. κτυποκάρδι βλ.λ.

χτύπος ἰδὸ μον. κ. δημ. προφ. τοῦ κτύπος βλ.λ.1), ὁ κρότος, ὁ γοοῦπος: Ἐρωτόκρ. 2,670 τὸ χτύπο τοῦ κουτσοσανοῦ καίμωντας ἐφοσκράτε' 2) ὁ κτύπος βλ.λ.3), ἡ κρουγὴ: Παλαμ. Περ. Χαιρ. 35,1 ὄρθοστέκασαι στοὺς χτύπους τῶν ἀγρίων σὲ ὑπαρῆ ἄλλη αὐτόνομη, βλαχογ. Ποληκ. 63 κ' ἀξάσκα ἕνας χτύπος βροντοφρόνωνος ἀπλώνει ἀμέσως τὴ γαλήνη πᾶνου στὴν τρικυμία.

χτυπᾶ μον. κ. δημ. προφ. τοῦ κτυπᾶ βλ.λ.: Ἐρωτόκρ. 4,650.

χυδαίτω μον. κ. νεώτ. συρρέω εἰς πλήθος, συναθροίζομαι, συναγελάζομαι χυδῶν, ὑδρόως: Νικ. Χων. Ἰστ. ΠΙC σύμφολοι ὄντις και φίλοι πᾶνου Ρωμαίους πρῆξαντὸ τε και ἐχυδαίον, αὐτ. 293C' 2) μον. παθ. εἶμαι, γίνομαι χυδαίος, κινός: Ἐύατ. Ἰλ. 42,119 τὸ σπάρτω, ἐξ ἧς παρέφθαρτα χυδαίζομεν τὸ πλεκτόν σπάρτιον' 3) νεώτ. μιμοῦμαι τὸν χυδῶν ὄχλον, τοὺς χυδαίους εἰς τὴν συμπεριφορᾶν' 4) νεώτ. εἶδ. μεταχειρίζομαι ἐν τῷ προφορικῷ και ἰδ., ἐν τῷ γραπτῷ λόγῳ τὴν δημοτικὴν γλῶσσαν τὴν κατὰ τοὺς φανατικούς ὁπαδοὺς τῆς καθαιρευόσης χυδαίας' 5) ρηματ. π. χυδαίστης, χυδαίσμας, χυδαίστι.

χυδαϊκός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς χυδαίους, ὁ γινόμενος κατὰ τρόπον χυδαίον, ὁ εὐτέλης, ὁ χυδαίος.

χυδαϊκῶς ἐπίρρο. σχόλ. κ. νεώτ. εἰς χυδαίαν γλῶσσαν, χυδαίσις: Σχόλ. Ἀριστφ. Λυσ. 881.

χυδαϊολόγισμα ὄν νεώτ. ὁ χυδῶν, ὁ ὀμιλῶν χυδαίαν γλῶσσαν, ὁ χυδαϊολόγος.

χυδαϊολογία ἰδὸ μτγν. κ. νεώτ. ἡ χυδαία, ἡ κοινὴ ἢ τετριμμένη, ἡ κακὴ γλῶσσα, ἡ χυδαϊότης λόγου ἢ ἐκφράσεως: Φώτ. Βιβλ. 56,16 πρὸς τὴν πεπαιτημένην κατενηνεγμένω χυδαϊολογίαν' 2) μτγν. ματασία, ἀποκροστική αὐξήσις: Ἐπιφάν. 1,33B, αὐτ. 723C τῆ τῶν Ἀρειανῶν χυδαϊολογία.

χυδαϊολόγος-ον νεώτ. ὁ λέγων, ὁ ὀμιλῶν χυδαίαν γλῶσσαν, ὁ ὀμιλῶν αἰσχρῶς ἀναξιοπρεπῶς.

χυδαϊολογῶ-ἔω νεώτ. ἀμτθ. ἄνω χυδαϊολογίας, ὀμιλῶ, ἐκφράζομαι κατὰ χυδαίον τρόπον, αἰσχροῦς, ἀνοξιοπρεπῶς.

χυδαίος-ον ἰχθυήνη μτγν. κ. μον., νεώτ. θηλ. κ. -αία ὁ πεπληθυσμένος, ὁ πολυπληθής, ὁ πολυαριθμὸς: Ἐύατ. 29,35 χυδαίοι πόλια ἐλέγοντο αἰ πεπληθυσμένοι, νῦν δὲ οἱ σθαθαίμοι: ΠΔ Ἐξ. 1,7 οἱ δὲ υἱοὶ Ἰσραὴλ πρῆξθησαν και ἐπληθύνθησαν και χυδαίοι ἐλέγοντο' 2) χυδαίος στέφανος ὁ ἐξ εὐτέλων ἀνθρώπων, ἀνιθ. χρυστός: Ἀθῆν. 15, 686A χυδαίος στεφανωθέντα στέφανος ἐξάγεσθαι τοῦ συμποσίου' 3) ὁ καινός, ὁ ἀνόμεικτος, ὁ εὐτέλης, αμικρός: Πλουτ. Ἠθ. 85F ἔγλυτον τὸ γυχόν ἢ λίθον ἐπιβαλεῖν χυδαίον, Δισκ. 5,40 λαβῶν φοινίκας τὰς χυδαίους πεπείρους Σχόλ. Ἀριστφ. Πλ. 808 τὸν χυδαίον οἶνον καρνηβαρίτην εἰλεγον' 4) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ προσ., ὁ κοπιώτερος ἀνθρώπισμοῦ, ὁ μὴ ἀδρός, ὁ βδανουαός, ὁ ἀνρικός, ὁ πρόστυχος, ὁ χωριάτης: Φιλ. Βόθλ. π. Εὐσ. Εὐάγ. Προπ. 1,40B τῆς τῶν χυδαίων ἀπειρίας, Παρφ. Ἀποχ. 4,1B πελλά ὁ νόμος τῷ χυδαίῳ συνεχώρησεν, Σχόλ. Ἰλ. Β. 212 μάλιστα τῆς ἀγνοίας ἐν τῷ χυδαίῳ πλήθει γεγονυίας, αὐτ. Ρ 761 ὁ παλιός και χυδαίος τῶν Ἑλλήνων ὄχλος.

Ὁρφανίδ.Τίρι Λίρι 91 ὅσα νά μείνουν μυστικά εἰς τοὺς χυδαίους πρέπει, - συμπύρρασι μετὰ τῶν χυδαίων· κ. συγκρ. : Πάπ. χυδαίωτερον πάντων 5) κ. γεν. ὁ τοῦ χύδην ὄχλου, τῶν ἀμορφωτῶν τάξεων, ὁ ἀναξιοπρεπής, ὁ πρόστατος : Πολύβ.14,78 τῆς χυδαίου καὶ πανδημοῦ λαλίας, - χυδαία γλώσσα (ἡ τοῦ ἐσθίου καὶ ὅλων ἀμορφωτῶν ὄχλου, ἡ παρεφθαρμένη καὶ βλασητοῦδης κατὰ τοὺς φανατικοὺς ὁπαδοὺς τῆς καθαρειούσης, γεν. ἡ ἑλληνικὴ δημοτικὴ), - χυδαία συμπεριφορά - σκέψις" || τὸ οὐδ. χυδαίον ὡς οὐσ. ἡ ταπεινότης τῆς φράσεως, ἡ χυδαίότης : Φώτ.Βιβλ.160,7 τὸ ταπεινὸν καὶ χυδαίον τοῦ λόγου.

χυδαίωτης-πος (ἡ) μτγν., μον. κ. νεώτ., δημ. -η(τα) ἡ ἰδιότης τοῦ χυδαίου, ἡ εὐτέλεια, ἡ προστυχία, ἡ βαναυσότης περὶ τοὺς τρόπους καὶ τὴν ὁμιλίαν κττ. : Ἰουλ.Χριστ.43B τῆς παρ' ἡμῖν ῥαθυμίας καὶ χυδαίουτος, αὐτ.238B τῆς παρὰ τοὺς ἐβένουσι ἀδιαφορίας καὶ χυδαίουτητας, Θεοδώρ.5,29 ἡ τῶν ἐννοιῶν χυδαίουτης, Φώτ.Βιβλ.160,7 χυδαίουτης ῥημάτων.

χυδαίωτροπος-ον μον. ὁ χυδαίος τοῦς τρόπους, ὁ βαναυσος, ὁ ἀγροίκος : Βλεμμ.2,661.

χυδαίωμός(ι) (χυδαίω) νεώτ. κ. δημ. μίμησις τῶν χυδαίων, συμπεριφορά, ἐκφρασις χυδαία 2) κτ. τοὺς ὁπαδοὺς τῆς καθαρειούσης, ἡ χρῆσις τῆς δημ. γλώσσας ἐν τῷ προφορικῷ κ. ἰδ. τῷ γραπτῷ λόγῳ.

χυδαίωστής(ι) (χυδαίω) νεώτ. κ. δημ. ὁ χυδαίωσεν ἄλλ.

χυδαίωσι ἐπίρρ. μον. κ. νεώτ. εἰς χυδαίαν γλώσσαν, ὄφρα : Εὐστ.50,14 οἱ μεθ' Ὀμηρον τὸ ἴτοι χυδαίωσι μὲν ἐρμηνευτικοὶ σπονταὶ σύνδεσμον .. ἀκριδῶς δὲ νοήματα διαζευγνύουσιν.

χυδαίω-ω μτγν. κ. μον. καθιστῶ τὴν χυδαίον, εὐτέλεις, πρόσταχον, ἐξευτέλιζω : Ἐπιφάν.1,814C ἐχυδαίωσα τὸ κατ' εἰκόνα, ΚΜανασσα.6709' κ. παθ. : Ἀνάλ.ΠΔ Ἦσ.33,9, Βί.Χριστ.301 ταῦτα .. ἐπὶ τοὺς ἀναξίους ἀπεκτινόμενα, καὶ διὰ τοῦτο χυδαίουμένα τε καὶ ὀτιμούμενα, Φώτ.Βιβλ.467,23' 2) ρημ.τ.π. χυδαίωσις.

χυδαίωσις ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. συγκεχυμένης, τετραραγμένης : Βασ.3,466B χυδαίως ὀνομασθέν καὶ κακῶς νοηθέν, Βί.Νεφλ.Νεωτ.244,4 ῥέμβεσθαι ῥαθυμίας καὶ χυδαίως 2) κατὰ τρόπον χυδαίον.

χυδαίωσις-εως(ἡ) (χυδαίω) μον. ὁ ἐξευτέλιωσις : Βί.Νεφλ.Νεωτ.46,1 τὴν πρὸς τὴν κακίαν ἀπόκλιον καὶ χυδαίωσιν.

χυδαίνος-ή-όν Ἐπιρρ. ὁ χυτός, ὁ ζωτός : χυτὴ γαλα.

χυδέουσαι δημ. φρίττω, φρικιάζω.

χύδην (χέω) ἐπίρρ. κ. μον. κ. νεώτ., ὄμρ. χύδων, παυληθῶς, ἀφθόνως, σωρηδόν, ὄλων διόλου' Ἦσ. ἐχθδὸν κεχυμένως, ἀθρόως, εἰκῆ, σωρηδόν, δαφιλῶς : Θεόδωρ.Φαιτ.4,13,7 ὅταν ὁ σίτος εἰς τὰ οικεῖα τεθῆ χύδην, Λεωνίδ.Γαρ.9,316 τοὺς βότρυς, αἴτε πέλονται ὄμοιοι, αἴτε χύδων ὄμοιας, εὐτρήπεικον, Πολυδ.1,51 τῶν ἀγαθῶν χύδην κειμένων, αὐτ.6,175 χύδην δαπανῶν, Αἰκ.ΠΙ 13,1 ὄδρα χύδων καὶ ἀφθόνως ἐπέρρει, Σχόλ.Ἰλ.Υ 471 αἶμα ἐκροῦνιζε χύδην, Αἴτλ.9,306' 2) διοικητικῶς ἀτάκτως, ἀναμειξέ, ἀκόσμως : Φερεκρ.78 καταπάττω χύδην, Πλάτ.Φαιδρ.264B οὐ δοκεῖ χύδην βεβλησθαι τὰ τοῦ λόγου, αὐτ.Πολ.537C τὰ χύδην μαθήματα ποσιπὲν ἐν τῇ παιδείᾳ γενόμενα, Ἀλεξ.Διδ.2 στεφανῶν δὲ τοῦτωι χύδην πεπλεγμένον, Ἀριστλ.Ποιητ.6,20 ἐναλεῖψαν τοῖς καλλιστοῖς φαρμάκοις χύδην, αὐτ.Ποιητ.7,29 νομίμων χύδων ἐσπεῖν κειμένων, Πάπ. μὴ οὕτως χύδην κερηρῶσι τοῖς πράγμασι, Πολύβ.15,14,2 χύδην ἐρριμμένα ὄπλα, Πλούτ.Περ.34 πολλῶν ὄμοιο χύδην ἐν οἰκίῃσιν μικροῖς ἀναγκασμένων

διατάσθαι, Γεωπ.5,16,3 οὐ χρὴ χύδην ἀλλά κατὰ γένος κεχωρισμένους φυτεύειν, Εὐστ.1382,17 τοὺς πολλοὺς εἶπον τοὺς χύδην διακειμένους ἄνδρας 3) ἐν γλώσσῃ ρευστῇ, ἐν περὶ λόγῳ, ἀντίθ. ἐν ποιήμασι : Πλάτ.Νόμ.811D οὐς ἐν ποιήμασιν ἡ χύδην οὕτως εἰρημένους μεμῆθηκα καὶ ἀκήκασα, Ἀριστλ.Ρητ.3,9,3 διὸ καὶ τῶν μετῶν πάντας μνημονεύουσι μᾶλλον τῶν χύδην' ἀριθμῶν γὰρ ἔχει ὡς μετρεῖται 4) νεώτ. μ. ἐν τῇ φρ. ὁ χύδην ὄχλος ὁ ἀμόρφωτος, ἄσασμος λαός.

χυδαίωσις μσν. φλυαρῶ μετὰ τοῦ ὄχλου : Νίκηφ. Πρεσβ.π.Θσα.Στεφ. ἐν λ. ἔσται δὲ ἀσέμνως ἀρχαῦμενοι κράτον καὶ φέρον ταῖς χυδὸν ἀπετέλουν γελῶντες καὶ χυδαίωζοντες ἀσώτως ἰδ.γρ. χυδαίωζι 2) ρημ.τ.π. χυδαίωσός.

χυδαίωσός(ι) μτγν. μον. ἡ μετὰ τοῦ ὄχλου φλυαρία : Βασ.3,606C ὄλην χυδαίωσός τε καὶ φέγου τὴν ἐντολήν τοῦ κυρίου ποιήσεται ἰδ.γρ. χυδαίωσός.

χυδῶνα Δουκάγγ. «τὸ ἔλαιον τῆς πενταφόλου».

χυθρόγαυλος(ι) μτγν. ἄ. χυθρόγαυλος βλ.λ.

χυθρίς-ἴδος(ἡ) Ἐπιρρ. ἄ. χυθρίς βλ.λ.

χυθικός-ή-όν μτγν. ἄ. χυθικός βλ.λ. : Ἀλεξ.Ἐφρ.1, 219 διὰ χυθικῶν ὀργάνων.

χυλαίμια (ἡ) νεώτ. ἡ ἀξείρασις τοῦ λίπου τοῦ αἵματος, λιποαίμια.

χυλᾶριον (τὸ) μτγν. ὄμοιορ. τοῦ χυλός, ὀλίγος χυλός : Σαυδὶ. ἐχυλᾶριον τὸ ὕδαρῶδες, ὁ ἐκτεπιεσμένος σίτος : Μάρκ.Αὐρ.6,13 ὅτι ὁ Φάλακρον χυλᾶριον ἐστὶ σταφυλίον.

χυλίω κ. μον., παθ. ἄμρ. ἐχυλίωσθην (Θεόδωρ.Φ) 9,9,4, Γεωπ.16,4,5), παρ.κ. κεχύλιωμα (Γεωπ.10,8,3), μετατρέπον τὴν εἰς χυλῶν κ. παθ. : Γεωπ.16,4,5 ὀπὸν χυλισθέντα, αὐτ.10,18,3 κόπρον κεχυλισμένον 2) ἐξέγω τὸν χυμὸν ἐκ τῆς φητῆς δι' ἐπιχύσεως ὕδατος καὶ διὰ βράσεως, ἐχυλίωζα : Διοσκ.2,213' κ. παθ. : Θεόδωρ.Φ19,9,4 τὸ σπέρμα χυλισθέν ποιεῖ τὸ ἐλάτηριον, Διοσκ.2,213 χυλίωται δὲ καὶ εἰς τὰ ὀφθαλμικά, αὐτ.2,221 χυλίωται δὲ τὰ φύλλα καὶ ἡ ῥίζα καὶ ὁ καυδός... καὶ ξηραίνεται ἐν σκιά 3) ρημ.τ.π. χυλισμός, χυλίωμα.

χυλίωμα-ατος (τὸ) (χυλίω) μτγν., μον. κ. νεώτ. ὁ ἐξαχθεὶς ἐκ τῆς φητῆς χυλός, τὸ ἐκχύλιωμα : Θεόδωρ.Φ19,8,3 χυλίωμα γίνεται, Διοσκ.3,2 διττόν δὲ ἐστὶ τὸ εἶδος τοῦ χυλισματος, Γαλ.14,375,7 κηχωρίου χυλισματος, Ὁρειβ.2,587,7 ἀκακίας χυλίωμα, αὐτ.2,554,4 χυλίωμα κάρων πικρῶν, Ἰπ.ιατρ.214,16, Σχόλ.Νίκ.Ἀλεξ.158 τὸ χυλίωμα τοῦ κοριόφ τῆς γεύσεως.

χυλισμός(ι) (χυλίω) μτγν. ἡ ἐξαγωγή τοῦ χυλοῦ τῶν φυτῶν : Θεόδωρ.Φ19,8,3 ἰδ.γρ. ἀντὶ χυλίωμα.

χυλοειδής-οὐς-ές μτγν. ὁ ἐν εἰδει χυλοῦ, ὁ ὁμοίος πρὸς χυλόν : Σέξτ.Ἐμμ.Μαθ.7,119 ἡ γεύσις χυλοῦς γνηριζουσα χυλοειδής.

χυλόζωμος-ον μτγν., μον. ὁ ἐκ χυλοῦ κατασκευασζόμενος : Ἀνών.Δαρεμπεργ Notices 1,38,2 ἐφήμα χυλόζωμων τῆς κριθῆς.

χυλῶν (τὸ) μον. ὁ χυλός βλ.λ. : Πρόδρ.2,577 ἄλλος φρονιτίζε τὸ χυλόν, διὰ τὴν ἀβρεψίαν (πθ. ἀντὶ τὸν χυλόν).

χυλόπιττα (ἡ) δημ. συνθ. κτ. πληθ. κ. -ίττες εἶδος ζυμαρικοῦ ἐκ κοπτοῦ φύλλου ζύμης : χυλοπιττες μ. ἀδγῶ. 2) συνθ. ἐν μτφ. φρ. ἐφαγε τὴν χυλόπιττα (ἐπὶ ἐρωτικῆς ἀποτυχίας).

χυλοποιήσις-εως(ἡ) (χυλοποιῶ) σχόλ. κ. νεώτ. φυσιολ. ἡ μετατροπὴ εἰς χυλόν : Σχόλ.Ἰπν.148.

χυλοποιητικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐπιφέρων χυλοποιήσιν, ὁ αὐτελθὼν εἰς τὴν χυλοποιήσιν.

χυλοποιῶ-έω κ. μον. κ. νεώτ. ποιῶ χυλόν, μεταβάλλω εἰς χυλόν : Ἀλεξ.Τρόλλ.7,130,8, ΨἸπν.285,6 τὸ ἦπαρ χυλοποιεῖ τὴν τροφήν, Βλεμμ.37.

χυλός (λό) [χέω] κ. μον. κ. νεώτ. ὁ ὅπως ὁ χυμὸς τῶν φυτῶν· Γολ3,27 «ἢ δ' ἐν τε τοῖς ζώοις καὶ φυτοῖς ὑγρότης πεπαχυσμένη χυλός· Γλάτ. Κριπί.115Α ὅσα εὐδῶδη τρέφει γῆ, βιζῶν ἢ χλόης ἢ ξύλων ἢ χυλῶν στακτῶν εἴτε ἀνθῶν ἢ καρπῶν, Ἀριστ.Ζ1,8,11, αὐτ.Χρωμ.5,27, αὐτ.Ἀκουστ.30, Διοσκ.5 χυλός σταφυλῆς, Γεωπ.2,181, χυλός βοτάνης, αὐτ.8,27,2 χυλός μῆλων, Μυησιθ.Ἀβ.π.Ἀθῆν.3,80D τὰ φυλάττειν τὸν καιρὸν ἐν ᾧ τὸς χυλοῦς τοῦσ ἐν αὐτοῖσι μῆτε ἀπέτους μῆτε σπρούς μῆτε κατεψραμμένους λιαν ὑπὸ τῆς ὤρας ἔξει· || ἐπι ζωϊκῶν χυμῶν· αὐτ.Χρωμ.4,1 2) κ. νεώτ. φυσιολ. τὸ ἐν τῷ ἐντέρω σχηματιζόμενον ἐκ τῆς πέφους τῶν λιπαρῶν ἰδία οὐσιῶν ὀπλοεικῶν ὑγρῶν· Ἦσα. «χυλός· πεμμάτων ὑγρῶν ἐκπίεσμα· Ἀριστ.Μετ.4,3,13· 3) ποι. ἐπί τοῦ σιέμου τοῦ κερθέρου· Διον.Περ.791 κῆποι χαλκεῶφωνων· δεινὸν ἀπὸ στομάτων βαλέειν σιαλοῦσα χυλῶν 4) ἀφέψημα χονδραιολεομένης κριθῆς, ἀπορριπτομένου διὰ διυλίσεως τῶν κριθῶν ἢ χόνδρων· Ἰηπ.384,35 δι' ὀθονίου τὸν χυλὸν διηθόντες διδόσασιν, αὐτ.386,34 τοῖσι τε ὀλησι πτισάνησι χρεοσμένοισι, τοῖσι τε χυλῶ αὐτέων, αὐτ.387,2 χρῆσθαι δὲ πρώτον μάλιστα μὲν χυλῶ, ἔπειτα δὲ πτισάνη, αὐτ.1147D χυλὸν μεταπίσσα φυκρῶν, αὐτ.1207C ἐράφισα χυλόν, Ἀριστ.Φ.Σφ.810 οἱ νοσοῦντες χυλὸν πτισάνης ροφούσι, Ἐπιπν.Κύδων 2,3 γάλα κανναβίδως κόγχει χυλὸς Διὸς ἐγκέφαλος· κ. κτ. πλθ.· Ἀνάξινπ.1,46 καὶ ποιῶ χυλοῦς ἐχομένους δριμύτητος· 5) νεώτ. κ. δημ. ἔδεσμα ἢ ρόφημα ἐξ ἀλεύρου καὶ ὕδατος διὰ βρασμοῦ παρασκευαζόμενον, ἐν χρ. ἰδ. ὡς τροφή βρεφῶν καὶ ἀσθενῶν· παροιμ. ὁποιος κἀκε στὸ χυλὸ φισαί καὶ τὰ ψασούρι [ἐπί τῶν παθόντων ἀτύχημά τι καὶ καταστάντων ὑπερμέτρως ἐπιφουκατικῶν] πρβλ. ὁμ. παροιμ. ὁπου τὸν κἀφή τὸ ζεστό, φοβάται καὶ τὸ κρούσι· || μτφ. φρ. γίνεται χυλός ἰδία ἐπὶ τῶν ἀσπιρῶν, χυλοποιούται κατὰ τὸν βρασμόν· 6) συνθ. ἐν Μάνη, τὸ φαγητὸν χυλοπίτες βλλ. κ· MM ἔβαλα κ· ἐφτισαα χυλὸ | καὶ ἵπισα τὸ σουλιμ, κ' ὄλουσι τοὺς ἐφορμάκωσα, φχαριστῆμένη ἔμεινα· 7) ἡ γέυσις πραγμάτων πινος, ἀτε προερχομένη ἐκ τοῦ χυμοῦ αὐτοῦ· Ἀριστ.Ἠ.Η.κ.3,10 τῆς γὰρ γεύσεως ἐστὶν ἡ κρίσις τῶν χυλῶν· δπερ ποιοῦσιν οἱ τοὺς οἴωνος δοκιμάζοντες, καὶ τὰ δφα ἄρτυντες, Ἐπικ. π.Ἀθῆν.7,280Α οὐ γὰρ ἔγωγε δύναμαι νοῆσαι τὰ γὰθὸν ἀφαιρῶν μὲν τὰς διὰ χυλῶν ἡδονάς· || κ. μτφ.· Ἀριστ.Φ.Βάτρ.943 χυλὸν διδοῦς στωμυλμάτων, ἀπὸ βιβλίων ἀπηθῶν, αὐτ.Εἰρ.997 μείζον δ' ἡμάς τοὺς Ἕλληνας πάλιν ἐξ ἀρχῆς φιλίας χυλῶ.

χυλοτραφίδαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκον. τριχῶτων ἐντόμων λεπιδοπτέρων.

χυλοουρία ἰθὶ νεώτ. ἡ ἀποβολὴ αἵθρου ἀναμειγμένου μὲν λεπτοτάτων κοκκίων λίπους, προσλαμβάνοντος ὀθιν θερλαρῶν, γαλακτιδόη.

χυλοφόρος-ον νεώτ. ὁ φέρων χυλὸν βλλ.2)· χυλοφόρα ἄγγεα [λεπτά ἄγγεα τοῦ μεσεντερίου καὶ τοῦ ἐντέρου δι' ὧν ἀπορροφεῖται ὁ ἐντερικὸς ἢ θρεπτικὸς χυλός, ἀ. λεμφοφόρα ἄγγεα], **χυλῶ**-ῶν κ. μον. κ. νεώτ., δημ. -ῶνω μεταβάλλω εἰς χυλόν, σχηματίζω ἐκχύλωσιν ἢ ἀφέψημα πραγμάτων πινος· Ἰηπ.8,404,9 χύλωσεν καὶ μείζον· || κ. παθ. μεταβάλλωμι εἰς χυλόν, ρευστῶν πολλῶν· Τίμ.Λοκρ.101Α τὰ δ' ἐναντία λεία τε καὶ γλυκεία κεχύλωται, Διοσκ.2,212 αἱ δὲ ρίζαι χυλωθεῖσαι, χρῆσιμοι εἰς δινηχυσίαν μετὰ μέλιτος, πρὸς κἀθαρσιν κεφαλῆς, αὐτ.2,108 χυλωθῶν δὲ τὸ ἀλευρὸν σὺν ὀδατι, Γολ.6,790,2 μὲν χυλωθεῖσαι πηκομένην, Θεοδώρ.490,20 ἐφῶται ἢ τροφή καὶ

χυλοῦται· 2) ἔξωθεν, ἐκθίβω τὸν χυλὸν ἐκ πινος φυτοῦ, ἐκχυλῶ· Γεωπ.8,27,2 μῆλα χυλωσάντες· 3) ἀμτθ. μεταβάλλωμι εἰς ποτῶν· τὰ φασόλια ἔχουν χυλωσέν· 4) μον. ραντίζω, ὑγραίνω διὰ χυλοῦ· || παθ. ὑγραίνωμαι, βρέχομαι· Εὐστ.1552,33 ἐτὼς χυλωσάντο ἀντί τοῦ ὅπως μετὰ λουτρῶν χυλωθεῖ ἀόψιφαιμένη. ἐντυθεν δὲ καὶ χυλὸ ἀπλῶς τὰ λουτρά πλεονομοῦ τοῦ τ. Κοινῶς γὰρ μέχρι καὶ τῶν ἀρτι χυλωθεῖται τὸ ἐξ ὑετῶν τυχῶν ὑγραίνεσθαι, καὶ ὀλοχλῶς ὁ λιαν τοῦτο παθῶν· 5) ρηματ.π. χύλωμα, χύλωσις.

χυλώθης-ους-ες μτγν., μον. κ. νεώτ. ὁ ὁμοιος πρὸς χυλόν, ὁ χυλοειδής, ὁ πολτώθης· Γολ.14,518,8 ὀδατι μείζας καὶ χυλώδες ποιήσας, Γεωπ.2,22,2 χυλώθης κόπρος, - χυλώδες ρόφημα· || τὸ χυλώδες ὡς οὐα. ὁ χυμὸς, ὁ ὀδός· Διοσκ.3,22 τὸ χυλώδες τῶν ρίζης τὰ αὐτὰ ποιεῖ πινόμενον, **χύλωμα** [τὸ] [χυλῶ] δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ χυλῶ βλλ.3), ἡ μετατροπὴ οὐσίας πινὸς εἰς χυλόν, ἡ συμπύκνωσις τὸ χύλωμα· χύλωμα φασολικῶν.

χυλώων δημ. τ. τοῦ χυλῶ βλλ.3)· οἱ φακές - τὰ φασόλια χυλώωνον.

χύλωσις-εως [ἡ] [χυλῶ] μτγν., μον. κ. νεώτ. ἡ μετατροπὴ εἰς χυλόν, ἡ χυλοποίησις, τὸ χύλωμα· Θεοφρ.Φι7,5,1, Φιλ.2,244,31 κοιλία χυλώσιν ἀπεργαζομένη τῆς τροφῆς, Πλούτ.Ἠθ.700B χυλώσις τῆς τροφῆς, Γολ.19,372,9 ἐστὶ χύλωσις ὡσπερ ἐφφισις τροφῆς ἐν κοιλίᾳ, αὐτ.2,112,4 τῆς ἐν τῇ σπρί χυλώσεως τῶν σιτίων· 2) ἡ πύκνωσις ὀποῦ πινος διὰ βρασμοῦ· Διοσκ.2,108 τοῦ μέντοι γινόμενον ἐξ αὐτῆς ἀλφίτου ἢ πτισάνη τροφικώτερα, διὰ τῆς ἐν ἐφφισί χύλωσιν, Θεοφρ.Νόνων. 2,280 ρίζας ἐφφθισίας ἐν ἐλαίῳ ἀχρι χυλώσεως.

χύμα-ατος [τὸ] [χέω] κ. μον., νεώτ. κ. δημ. κ. χύμα [κῶδ.] τὸ ἐκχέομενον, τὸ ἐκρέον ρευστῶν, ὑγρῶν, τὸ χέωμα· Ἀριστ.Ζ1 5,19 τίκτηι τὰ ἐντομα σκόληκας πλῆν γένος τι φυκῶν· αὐταὶ δὲ σκόληρον, ὁμοιον κνήκου σπέρματι, ἔσω δὲ χύμα, Διόδ.Σ17,75 ζῶων δ... κατασκευάζει χύμα διάφορον τῇ γλυκτύτηι τοῦ παρ ἡμῖν μέλιτος οὐ πολὺ λιπεύμενον, Ἀρετ.Ὁε.Παθ.29 τοῖονδε τὸ τὸν ἄλεκῶν χύμα, Ἀλκιφρ.1,23 εἰς ὀφθαλμοῦ βρετο νιφδόσας χύμα πάμπολυ, Εὐστ.Πορ.195,10 περιέχει καὶ στερεοῦς τάπους τὸ πολὺ τοῦτο χύμα τοῦ ὑγροῦ· 2) ἐπὶ ἀνδριάντος, ὁ ἐκ μετάλλου κατασκευασμένος, ὁ χυτός· Ἐπιγρ. Ἀλφιδόθης χύμα· 3) μτφ. ἡ πλήρωσις, ἡ ἀμετρούς ποσότης· ΠΔ Μαικκ.2,224 συνωρῶντες γὰρ τὸ χύμα τῶν ἀριθμῶν· || ὁμ. μτφ. χύμα καρδίας ἢ μεγαλοφυκία· ΠΔ Βασ.3,4,29 ἔδωκε κύριος φρόνησιν ἡμῶ Σαλωμῶν καὶ σοφίαν πολλήν σφάδρα καὶ χύμα καρδίας· 4) δημ. ὡς ἐπίθ. συνθῆ. ἀλλ. ἀνευ διακρίσεως γένους ἴσων. ἐνάρθρ. κτ. γενικ. τοῦ χυμάτου) ἐπὶ ἐμπορευμάτων, τὸ πωλούμενον χύδη, τὸ ἐξ οὐ ἀγοράζει τις ὄσην ποσότητα θέλει, ἀντίθ. τὸ ἐν δοχεῖοις ἡ κυτίος συνεσκευασμένον καθ' ὠρισμένην ποσότητος· χύμα κοινὰ ἐπὶ τῶν, μοπλιτισμένο ἢ μοπλιάντο, τὸ ἐν ἐσφραγιμένωσι φιάλαις, - πουλδαὶ στῆ γαστρίῳ ἀπὸ τὸ χητῆμ τὸν πατάες τοῦ χυμάτου· 5) δημ. ὡς ἐπίρρ. χύδη, σφωρδῶν, ἀνομιε· ἀναποδύορισε τὸ τραπέζι καὶ σκόρησι τὰ βιβλία χύμα στὸ πάτωμα, φρ. τοῦ τὰ εἴπα χύμα· 6) ἡ καταφέρεσι· παροιμ. τοῦτο τὸ χύμα θά φέρη καὶ τ' ἀναβόλεμα ἰσυνθῆς εἶναι ἢ ἐκ τῆς δυστυχίας εἰς τὴν εὐτυχίαν ἀστροφῆς τῆς τύχης.

χυματίζω σφαλ. ἀναλόω εἰς ὕδωρ, ὑγραίνω, ἐπιβρέω· Σχολ.Ἀριστ.Πλ.720 [κῶδ. ἐκχυματίζω].

χύμεια (ἡ) κ. νεώτ. ἀγρ. τοῦ χημεία βλλ. ἢ ἀλχημεία· Ἀνών.π.Θησ.Στεφ. ἐν λ. βιβλίον περιέχον ὅπως δεῖ γίνεσθαι διὰ χημείας χρυσόν.

χόμες κτ. κρᾶσιν ἀντὶ καὶ ἡμεῖς: Ἀισχ.Εὐμ.1003. **χυμένη** ἢ) σχόλ. ἄ. χυμένη' Σχολ.Θεόδωρ. χυμένη ἔστιν εἶδος βοτάνης ἢ οὐ βαφεῖς χρώνται ἢ δὲ βαφὴ αὐτῆς ἔστιν ὑπωχρῶς, ὕδατώδης: Σαλμά. πρὸς Πλιν.1162.

χόμευσις-εως ἢ) μων. νεώτ. κ. χήμευσις ἢ συγχήμευσις ἀνάμειξις, ἢ αὐτῆς διαφόρων ὕλων: Εὐστ.828,16 τὰ κυανέας στήμους ἔγκασιν ἐχούσας ἢ χυμέναις μέλαινας τὴν διὰ κρᾶσιν, Τζέττ. 'Ἡσιόδ.Α.122 ἄλλοι λέγουσιν δι' ὀρείχαλκος χόμευσις ἔστι χαλκοῦ τοῦ νέου εὐρισκομένου.

χυμευτής ἰδ) μων. κ. χημευτής κ. χημευτής ὁ καταγόμενος εἰς τὴν χυμείαν, ἀλχημιστής: Θεοφάν.128D, Μαλάλλ.395B 'Ἰωάννης. . χημευτής ὑπάρχων καὶ φεβρός ἐπιθέτης.

χυμευτικός-ή-όν μων. κ. νεώτ. κ. χημευτικός ὁ ἀνήκειν ἢ ἀναφερόμενος, ὁ ἐπιθέσεις εἰς τὸ χυμεῖον βλλ.: Φώτ.Βιβλ.117,28' ἢ ἢ χυμευτική ὡς οὐσία ἢ τέχνη τοῦ χυμευτοῦ, ἢ ἀρχήματα τῶν Ἑλληνοαιγυπτίων καὶ Βυζαντινῶν, ἢ χυμεία.

χυμευτός-ή-όν (χυμεύω) μων. ἄ. χημευτός, ὁ κατασκευασμένος διὰ χυμεύσεως, ὁ κερχισμένος δι' ἔγκαστου βαφῆς: Διην.Ακρ.1215 ρίζας χυμευτάς μετὰ λιθομαργάρων, αὐτ.1553 ἔργον ποικίλον χυμευτόν μετ' τὸ μαργαριτῶν, αὐτ.2190.

χυμεύω λέξ. μιγνύω, συμμιγνύω, συγχωνεύω διαφόρους ὕλας: 2) ρηματ. π. χύμευσις, χυμευτής, χυμευτός, χυμευτικός.

χυμίζω 11) ἀόρ. ἐχύμισα, ποιῶ τι εὐχυμον, παρέχω καλὴν γέσιν εἰς τι, ἀρτύω' ἢ κτ. μωφ. ἐπὶ μουσικῆς, καθιστῶ εἰληχόν: Ἀριστοφ.Θεσμ.162 'Ἀνακρέων. . κάλκατος, σπῆρα ἀρμονίαν ἐχύμισαν ἰσχόλ. (ἐέχχμον ἐποίησαν).

χυμίζω (2) δημ. χουμίζω χυμῶ βλλ.

χυμικός-ή-όν σχολ. νεώτ. ὁ ἀνήκειν ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς χυμούς, ὁ τῶν χυμῶν: 2) ὁ γρ. τοῦ χημικῶ βλλ.

χημικαταξία ἢ) νεώτ. ἄ. χημικαταξία βλλ. **χυμίον**(τὸ) μτγν. ὑποκόρ. τοῦ χυμῶς βλλ.: Σωτ. π. 'Αθῆν.7,293B ὄξυλιπαρον τούτου εἶδωκα χυμίον.

χυμίσιος(τὸ) (χυμίζω) δημ. ἢ ἐφόρμησις, ἢ κατὰ τινος ἐπίθεσις, γιούρμια, γιουρούσι.

χυμιοσύς ἰδ) νεώτ. βιολ. ἢ διάφορος κατάστασις τῶν ὀργάνων τοῦ ὄργανισμοῦ καὶ ἰδίᾳ τοῦ αἵματος ἀπὸ βιολογικῆς ἀπόψεως.

χυμιοσύνος-ον νεώτ. ὁ γεννῶν, ὁ παράγων χυμοῦ. **χυμοειδής**-οὺς-ές μτγν. ὁ ὁμοῖος χυμῶ: Νεῖλ. 32,1639.

χυροζίνη ἢ) νεώτ. ἐπίσημ. ὄν. τῆς πυτῆς βλλ.1). **χυμοποίησις**-εως ἢ) (χυμοποιῶ) νεώτ. ἢ μετατροπὴ τῶν ἐν τῷ στομάχῳ αἰτιῶν εἰς χυμόν.

χυροποιῶ-έω νεώτ. μεταβάλλω τι εἰς χυμόν: 2) ρηματ. π. χυμοποίησις.

χυμός ἰδ) (χέω) κ. μων. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ φυτῶν καὶ τῶν καρπῶν αὐτῶν, ὁ ὀσός: Πλάτ.Τίμ.59B τὰ δὲ εἰς πλειστα: ὑδάτων εἶδη μειμιμένα' ἀλλήλοισ, ἔχουσαν μὲν τὸ γένος, διὰ τῶν ἐκ γῆς φυτῶν ἠθήμενα, χυμοὶ λέγονται, αὐτ.60B τὸ δὲ τῆς σαρκῶς διαλυτικόν. . ἐκ πάντων ἀφορισθέν τῶν χυμῶν, Ἀριστ.Ζ1.5,228, Θεόδωρ.Φ19,11 χυμός ταῖς μὲν μάλλον, ταῖς δ' ἦπτον ἀκολοῦσθαι, Γεωπ. 4,12,21 τότε ἢ ἀμπελος πυκνότερον ἔχει τὸν χυμόν, Πρόδρ.2,356 Ἰνα χυμοῦ ἐκβάλλωσιν τοῦς τῆς ἔρροφαιγίας, Ζερβ.Ἰστ.117 ὅτι ὁ χυμὸς τοῦ εἶδους αὐτοῦ τῶν φυτῶν εἶναι συχνότατα δυνατόν δηλητήριον, - αὐτὸ τὸν λεβόνι ἔχει πολλὸν χυμόν' ἢ κ. γεν. τὸ περιεχόμενον ἐντὸς τῶν ὀργανικῶν οὐσιῶν ρευστόν: 'Ἰνπ.Ἀρχ.Ἱητρ.14 τὰ τοι-επτα βρώματα ἤκιστα τοιαύτου χυμοῦ ἀνήρη- του τε καὶ διαφέροντος δὴλὰ ἔστιν μετέχοντα, Ἀριστ.Ζ1.5,31,1, αὐτ.ΖΜ.3,15,2' 2) κ. νεώτ. τὸ ἐν

τῷ στομάχῳ ἐκ τῆς μετατροπῆς τῶν σιτίων σχηματιζόμενον πολυσύσθετον ὕγρον, ἄ. χυλός: 'Αριστοφ.Μετ.4,3,13, Πλουτ.Ἡθ.689F χυμῶν ἄγενομένων (τοῖς στίσις) καὶ ἀτρύνω, Ζέττ.Ἐμπ.52 τὰ καθαρτικὰ τῶν φαρμάκων οὐ μόνον τοὺς χυμοὺς ὑπεξαιρῶντα τὰ σώματα, ἀλλὰ καὶ ἑαυτὰ τοῖς χυμοῖς συναεγάνη: 3) ἢ ῥύσις τῶν ἐμμένων: Μαλάλλ.290,4 χυμὸς αἱματικός: 4) τὸ γευστικόν, ἢ γευσίς οὐσίας τιῶς, ἢ ἰδιότης τοῦ γευστοῦ: Γαλ.13,27 ἐῖ μὲν γευστὴ δύναμις, ἢ ποιότης, ἢ ὁπως ἂν τις ὀνομαζέιν ἐθέλη, διὰ τοῦ μ στοιχείου χυμός, ἢ δ' ἐν τε τοῖς ζώοις καὶ φυτοῖς ὑγρότης πεπασυμένη χυλός, 'Ἡσ. «χυμοί' γεύσεις»: 'Αριστοφ.Φυσ.7,2 ἄμα τῆ γεύσει ὁ χυμός, αὐτ.Ζ1.3,19 ἔστι τὴν φύσιν τὸ αἶμα τὸν τε χυμόν ἔχον γλυκύν. . καὶ τὸ χρῶμα ὕγρον, Ἀρχαῖδι.Θησαυρός 1,8 ἐφθόν τὸν ἰχθύν ὀσοῖδωμ' ἔχοντα τοὺς χυμοὺς ἐν αὐτῷ τὴν τε ἄλμην ἀκμήν, Πλουτ.Ἡθ. 646B χυμοῖς, ὀσμάς, χρῶας: 5) τὸ αἴσθημα τοῦ γεννώμενου εἰς τὸν γεώμενον: Ἀριστοφ.Ψυχ.2,3,4, αὐτ.Μετ.2,2,22: 6) 'Ἡσ. «χυμὸς' σίελος»: 7) 'Ἡσ. «χυμὸς' τάρφου χῶμα».

χυμοσίη ἢ) νεώτ. ἄ. χυμοζίνη βλλ.

χυμοταξία ἢ) νεώτ. ἄ. χημοταξία.

χυμοτόπιον ἰδ) νεώτ. ἢ κοιλότης ἢ ἀπαντῶσα ἐντὸς τοῦ κυτοπλάσματος καὶ περιέχουσα ἡμι-οδρῆ ἀνώγειον οὐσίαν.

χυμῶ-δών 11) χυμῶς ἰδ) λεξ. παθ. ἀόρ. ἐχυμῶθην, παράγω, μετοδιδῶμι γεῦσιν τινα' κ. παθ.: Σουῖδ. ἐν λ. ἀγευστός τὸ ἐχύμωτον μὲν τέως, δυνάμενον δὲ χυμῶθῆναι.

χυμῶ 12) δημ. κ.-άω, κ. χυμίζω, ὀδρῶτ. χουμῶ κ. χουμίζω (οἰμῶ), ἀόρ. (ἐ)χύμισα κ. ἐχύμῆσα, ἐφορμῶ, ἐπιτιθεσθαι ὀρμητικῶς, χυνομαί κατά τινος, ἰδ. ἐπὶ κυνός: Βιζυην. ἢ Ἐπαίτις τῆς Βιζυῆς 38 σάν λυσσασμένα τὰ σκυλλιά χυμῆσανε, προφθά-ξαν,1, - χυμῆξε νὰ μὲ φάθ, Δραγ.Μον.75.

χυμῶδης-οὺς-ες μτγν. κ. νεώτ. κ. χυμοειδής ὁ ὁμοῖος πρὸς χυμόν, ὁ πλήρης χυμοῦ, ὅπου, ὁ ζουμερός: Φιλῶστρ.Γυμν.29,5, Σχόλ.Νικ.Θηρ.7/33 ὄλεθρον γλίσχρον καὶ χυμῶδη ἐξήμεσεν, - χυμῶ-δεις καρποί: 2) νεώτ. κτ. ἐπέκτ. ὁ εὐγευστικός.

χυμοσις-εως ἢ) (χυμῶ) μτγν. κ. μων. ἄ. χήμωσις βλλ.: Ἀλέξ.Τρολλ.2,43 (ἔσφ. γρ. ἀντὶ χήμωσις βλλ.)' 2) μων. μετῆς, συγχωνεύσις διαφ. ὕλων: ΨΚωδ.283.

χυμωτός-ή-όν μων. ὁ μεμειγμένος, ὁ ἀνάμειγμένος, ὁ ἀνάμεικτος: ΨΚωδ.204,1.

χύνιν 'Ἡσ. «χειρα» ἄμωφ.

χυνόπωρο (τὸ) δημ. ἔσφ. γρ. ἀντὶ χινόπωρο, τὸ φθινόπωρον.

χύνω μτγν., μων., νεώτ. κ. δημ. ἀδόκιμος τ. τοῦ χέω (Λοβέκ.εἰς Φρόν.726). ἀόρ. ἔχυσα [π.μτγν. μ. ἀόρ. κ. μ. ἐν συνθ.], 'Ἡσ., Φωτ. «πέπισε: ἐπέχυσσε», Ἀλέξ.Τρολλ.1,9,16 κατοχούσας κ. δ.), παθ. χύνομαι ἰδημ. κ. μέσ. π. μτγν. μ. ἐν συνθ.: 'Ἰωσ.1Α.16,6,795 ὑποσυγχωνόμενος κ.ἄ.), ἀόρ. ἐχύθην [π. μτγν. μ. ἐν συνθ.] δημ. (ἐ)χύθηκα. δημ. παθ. παρακ. χυμένος ἰτὰ ἐν ὄρμ. κειμ. φερόμενα ἐν μων. κωδίζι ἐκ τοῦ τ. χύνω διαρωβῶθησαν ἢ ἐξέωβληθησθαι, ἀναφ. πρὸς ὕγρα, κόμωα τὴ νὰ ρεύσῃ: μὴ χύνετε ἀκάθαρτα ὕδατα εἰς τὴν ὁδόν, - ἀπὸ ἀπροσεξία του ἔχυσε τὸ γάλα' ἢ μεταγγίλω: χύσε μου λίγο κρασί στο ποτήρι' κ. παθ. χύθηκα νερά στο διάδρομο, - ρύσῃς ἢ στέμνω, καὶ χύνεται τὸ νερό'. ἢ σνεκδ. φρ. χύνω μπουγάδα ἐπίχεω στακτὴν κόνιν, ἄλισιδα, ἐπὶ τῶν ἐστοιδιασμένων μετὰ πρώτην πλυσίν ἀσπρορροχῶν' μωφ. φρον. νεώτ. κ. δημ. χύνει ἔλαιον εἰς τὴν πυράν (χύνει λάδι στὴ φωτιά) [παροξύνει τὴν διαμάχην, τὴν ἐριδίαν]: ἢ πορομ. χύνθηκε τὸ λάδι μετὰ μέσα στο τηγάνι μας [ἐπὶ ἀτυχημάτων, ἐξ ὧν δὲν προκύπτει ζημία, ἀλλὰ μάλλον ὠφέλεια], - πάγωσε τὸ

λάδι και δέν χύνεται' 2) επί όλων άπο τελευ-
 μένων έκ στερεών κόκκων, κόνεως κττ., ολον σί-
 του, άλευρου, άφήνω τι νά πέσω, νά διασκορπι-
 σθή' || κ. παθ. έκχέομαι, διασκορπίζομαι :
 τρύπησε τό σακί και χύθηκε τό ρύζι - τό στά-
 ρι - τό άλεύρι' 3) μιν. κ. δημ. μτφ. έν φρ. χύ-
 νω δάκρυο κλαίω, θρηνώ, δούρομαι, ίδια ένεκα
 λύπησ, πάνου κττ. : Διγεν. Άκρ.429 μόλις ήλθον
 κατά νούν και δάκρυα έχυναν, Διήγ. Άρχιλ.1570
 και μαύρα δάκρυα χύσατε πικρά, φαρμακωέ-
 ναι, Πολιτ. Έκλ. Τραγ.20 τί έχεις, μήτη, πού χλιθε-
 σαι και χύνεις μαύρα δάκρυα, Σολωμ. Τό πα-
 ράπονο τής Μαρίας 2 και δε σέ είδα ποτέ δά-
 κρυα νά χύσης' || κ. μτφ. έν φρ. χύνει φαρ-
 μάκι ή γλώσσα του σοί λόγω τού επιφέρουσι,
 προκαλούσι πικριάν' 4) άναφ. πρds μετάλλα
 ρευστοποιούμενα, τήνω, λειώνω : χύνει μαλύδι
 - τό σίδερο' πρβλ. χυροσίδηρος' 5) επί πρά-
 γματος, κατασκευάζω δι' αυτού έν τύπος διά-
 φορα άντικείμενα : χύνω κερία (κατασκευάζω
 λαμπάδας διά χύσεως τετηγμένου κηρού επί φι-
 λιλίου)' 6) επί έξανθημάτων, έκθύω, εμφανίζο-
 μαι : έχυσε τήν (λαράν) ικατά τό τελευταίον οτά-
 διον τής θεραπείας, καθ' ό έξανθούσιναι μικροί
 δοοθήνεσι' 7) άμτβ. επί άνθρώπων κ. ζώων,
 έκβάλλω σπέρμα, έκσπερματίζω, όποσπερματίζω'
 8) μέσ. επί ποταμών, έκβάλλω, ό Δούνασις χύ-
 νεται εις τόν Εύξεινον Πόντον' 9) μτφ. μέσ.
 κινούμαι όρημητικός κατά τινος, έφορμά, επιτίθε-
 μαι κατά τινος, χοιμάς : Έρωτ.τροφ.4,1168 σάν τό
 γεράκιον, όντε δή στή λήνη καθισμένο πλήθος
 πουλιών, κί έκει χυθή άγριο και θυμώμενο, Παλαμ.
 Τρισεύγ.73 πρώτη φορά τήν είδα έτσι άπάνω μου
 να χύνεται' 10) ρηματ. π. βλ. έν λ. χέω.

χυριάδιζω 'Ησ. χυριάδιζο' οικητήσις.
χυριδιον (τό) πάπ. ά. χοιριδιον βλ λ.
χύρα 'Ησ. εούττως είώθασι ταίς ύσιν έπ φθέ-
 γεσθαι.

χυρράδιο 'Ησ. <δεσμοί αυών>.
χυρράδιο 'Ησ. <δρσις τις ποιάς>.
χυρρετον 'Ησ. εστροπτόν, ψ δεσμεύουσι τούς
 χοίρους' (Ιδούθ. χύριον), Θεόγνωστ.Καν.128,20 <ζύ-
 λινον δεσμητήριον>.

χυρριδιον (τό) 'Ησ. <χυρριδία' τά ζψα, τά χοι-
 ρίδια> (Ιδ. γρ. χυρροιδιον).

χύση (ή) δημ. ή χύσις βλ λ.

χύσιμο (τό) (χύνω) δημ. ή πράξις διά τό άπο-
 τέλεσμα του χύνω, ή χύσις, ή έκχυσις, ή έκροή, ή
 έκβολή : τό χύσιμο του κρασιού - του σπαριού
 - του άλευριού' 2) έν φρ. χύσιμο πουργάδας
 ή επί τής τέφρας χύσις ζέοντος ύδατος' 3) επί
 μετάλλων, κηρού κττ., ή τήξις και σχηματισμός
 έντος τύπου, χωνεία, τύπαις.

χύσις-εως (ή) (χέω) κ. μιν., δημ. -η, ή πρό-
 ξις και τό άποτέλεσμα του χέω, ή ροή, ή έκροή,
 ή έκχυσις, τό χύσιμο : Θεόφρ.άπ.14,6 σιμάτων χύ-
 σεις, Πάπ. περί τής χύσεως του γάλακτος' 2) νεώτ.
 κ. δημ. ναυτ. δικ. επί πλοίων, ή άπόρριψις εις τήν
 θάλασσαν μέρους του φορτίου ένεκα τρικυμίας ή
 έκθρικής καταδιώξεως, άβαρία : Καλλιγ.Θάν.Βλ
 Β4 τήν άλλην διά ναυσιπάτην, διότι έλεγον ότι
 έκαμα πλαστήν χύσιν· και μ' έκέρασαν τό ένω-
 ρος με έξ έτών ειρκτήν, - έκάμαγε χύση τό μισό
 έμπάρευσά' 3) δημ. ή γαργάλα βροχή : έκαμε
 μία χύση πού δέν έβλεπε ό ένας τόν άλλον'
 4) μτφ. ή απατάλη : Άλκιφρ.1,21 χύσιν εργάσα-
 σθαι τής αόσις πολλήν' 5) ή τήξις, χώνευσις,
 τό χύσιμο : Σέξτ. Έμπ.Πυρ.3,14 τού χείσθαι τόν
 κηρόν ή τής χύσεως του κηρού 6) ύγρον
 κεχυμένο, ρεύμα, ροή, χύμα, (Ιδία επί σπον-
 δών, τό έκχύθεν' : Αισχ.Χο.97 τὰς έκχάσας, γά-
 πονον χύσιν (σπονδήν), Άρατ.393 οίη τίς τ' ό-

λήν χύσις ύδατος ένθα και ένθα σκιδαμένομ,
 'Απολλ.Ρ.4,1416 πετρίνην χύσιν ύδατος, Φιλ.72|86|
 μετρου κύματος χύσις, Όπν.'Αλ.5,78 πόντου χύ-
 σις, Εύστ.Πον.91,60 πηγάσι χύσις' 7) επί έξηρών
 πραγματών, ό σωρός : 'Οδ.Ε.483 φύλλον γάρ έν
 χύσις ήλιθα παλλή, όσσον τ' ή δύω ή τέ τρις
 άνδρας έρυσθαι ώρη χειμερίη, αύτ.Ε.487 χύσιν
 δ' έπεχεύατο φύλλον, αύτ.Τ.443, Νικ.Όθρ.297 κα-
 λάρης χύσις, αύτ.'Αλ.602 όρμιονο νένν χύσιν,
 Γρη.Ναζ.ΑΠ.8,221 τύμβος έν, νύν δ' έμι λίθων
 χύσις' 8) γεν. μεγάλη ποσότης, μέγα πλήθος,
 άβηνοσία : Ρουφίν. Έπιγρ.ΑΠ.5,36 τή μέν γάρ λεί-
 πει σαρκών χύσις, Πορφ. Άποχ.3,216 οί δε χύσιν
 φαυλότητες έχοντες, Νόνν.Εύαγγ. Ιω.6,15 επή π-
 θεν προίμασθα πολυσπερμένω χύσιν άρτων άν-
 θράσι τασσάσιον' 9) μτφ. ή πόροδος του
 χρόνου : Άγαθ.ΑΠ.9,153 πάντο μύθος χροנית ή
 χύσις. . ήρπασεν, Πισιδ.Γ.1,56 ή ρέουσα του βίου
 χύσις' 10) μτφ. ή εύχρεία περί τό έκφράζε-
 σθαι, ή εύπράδεια, ή εύλογωτία, όρητή άποδιδο-
 μένη εις τόν Κικέρωνα, άντιθ. πρds τό άπότομον
 ύφος του Δημοσθένους : Λογγίν. Ύφ.12,4 ό μέν γάρ
 έν ύψει τό πλέον άσπότμω, ό δε Κικέρων έν
 χύσει, και ό μέν ήμέτερος διά τό μετά βίας έ-
 καστα, έτι δε τάχους ρώμης δεινότητος οίον
 καισιν τε άμα και διαρπάζειν σκηπητήν τινη
 παιδικόζι' άν ή κεραυνός' 11) επί τών δια-
 τόντων άστέρων, ή πτώσις : Σκυλιτζ.'Ιω.730 ώρα
 β' τής νυκτός άστέρος άγένετο χύσις έκ μεση-
 ρίας πρds άρκτον, ούτ.735' 12) νεώτ. βοταν.
 γένος φυτών εκ τών όρχοειδιών.

χυσοχανορηκτικός όν έσφ. γρ. του χουνόρηκ-
 τος βλλ. : Άριστφ. Άχ.106.

χυστο (τό) δημ. τό γυναικείον αιδούον, κύσθος.
χυστάς ή-όν έσφ. γρ. του χυστάς βλ λ.

χυτάσφαλτος (ή) νεώτ. είδος ασφαλτικού ό-
 δαστρώματος, συνιστάμενου εις τήν τήξιν πλα-
 σκόντων ασφαλτικής μαστίχης μετά άμμου και
 μικρών κροκαλών έντός λεβήτων.

χυτή (ή) Έπιγρ. θηλ. του χυτός βλλ.2) : τότε
 (δη) χυτήν καταχεύει ύπερθην.

χυτήρ-ήρος (ό) (χέω) γλωσσ. κ. νεώτ. μέγα κο-
 χλιάριον ή άρύτινα χωνευτηριου ή και χύτρας.

χυτήριον (τό) (χέω) νεώτ. μηχανικόν εργαστή-
 ριον όπου τήνοται και χύνονται τά μετάλλα πρds
 παραγωγήν κατεργασμένων ή μη ειδών' 2) με-
 τολοουργείον όπου παράγονται μετάλλα εκ τών
 μεταλλευμάτων ή ένδοιμέσων προϊόντων.

χύτης (ό) (χέω) Έπιγρ. κ. νεώτ. ό χύνω μέ-
 ταιλα εις τύπους' || νεώτ. εργάτης χυτηριού
 χύνων τό τετηκόσ μετάλλον έντός τών τύπων.

χυτικός ή-όν (χέω) ό έχων διαλυτικήν δύναμιν :
 Άριστλ.Πρ.1,30, Γαλ.13,115.

χυτάδος χλω πινά μετά τό λουτρόν, άλείφω'
 || κ. μέσ. άλείφωμαι μετά τό λουτρόν : Έρωτιαν.
 εις 'Ιππ.394 <χυτάζοζιται> άλείφεται' : Ησ. <χυτά-
 ζοσθαι> μετά τό λούσασθαι άλείφασθαι' πρβλ.
 χύτλων' 2) μτφ. άπλώ, έξαπλώνω, τετώνω :
 Άριστφ.Σφ.12|3 τά γόνατ' έκτεινε και γυμνασι-
 κός χύτλασον σεαυτόν έν ταις στρώμασιν
 (σχόλ. (ιδίω) χύσω) κ. μιν. τό ύγρον, ρευστόν
 συνθ. Κτ. Πλήθ. ύδωρ, ψ αλυνώμεθα, λουόμεθα,
 λουτρόν. Εύστ.1552,33 <χύτλα τά λουτρα πλεονω-
 σμω του τ' κοινώς γάρ μέχρι και τών άρτι χυλού-
 σθαι τό έξ ύετοπό τυχόν ύγραίνεισθαι> : Λυκόφρ.
 1099 ό μέν γάρ άμφί χύτλο τάς δυσεξέδδους ζη-
 τών καλευθούς (σχόλ. κπερι τά λουτρα)' 2) με-
 γμα ύδατος και έλαίου, ύδρέλασιον δι' ό ήλει-
 φοντο και έφρίοντο μετά τό λουτρόν ή έναντίον
 της κοπώσεως Σχόλ.'Αριστφ Σφ.1208 <χύτλων τό
 ύδρέλασιον, Σουίδ. ετό μεθ' ύδατος έλασιον>'

3) ποτάμιον ὕδαρ, ρέον ὕδαρ : Ἀριστ.Πρ.5,6, Λυκόφρ.71 πολυδύμενον λόφος, ἐξ οὗ τὰ πάντα χύτρα καὶ πᾶσαι μυχοὶν πηγαί κτ. Ἀύσοντιν ἔλκονται χθόνα· 4) κτ. πληθ. αἱ χοαί, τὰ ρευστὰ ἀποιτούμενα διὰ τιν, ἴδια ἐπιτύμβιον σπανιδήν, καὶ αὐτὰ τὰ ἐναγίσματα, σπονδαὶ πρὸς τιμὴν τῶν νεκρῶν : Ἀπολλ.Ρ' Ἀργ.1,1075 εὐτ' ἀν σφιν ἐπίσση χύτρα χέονται, αὐτ.2,926 χύτρα τέ οἱ χέονται, καὶ ἠγνισαν ἐντομα μήλων, Ὀρφ. Ἀργ.32 Ὀσπίδος ἱερά χύτρα.

χυτόλα-όω (χύτλωνι κ. μον., ἄορ. ἐχυτόλωσα (Λυκόφρ.322) κ. μέσ. ἄορ. ἐχυτόλωσαμην ἴ' Ὀδ.Ζ 280, Γαλ.13,55) καθαρίζω, πλύνω, λούω: Λυκόφρ.322 πρὶν ἐκ λοχέας γυθα χυτλώσαι δρόσος (σχόλ. ἐλουσάει, ἀποπλύνει τῷ ὕδατι): || κ. μέσ.: Ἀπολλ.Ρ.4,1311 ἠρώσσαι . . οἱ ποτ' Ἀθήνην, ἤμος δτ' ἐκ πατρὸς κεφαλῆς θέρει . . ἀντάμενα τρίτωνος ἐφ' ὅδασι χυτλώσαντο, Νόνν.Δ 6,128 κούνην ὄβι πυκνὰ βόσος χυτλώσασα κούρην || κ. μτφ. : αὐτ.8,401 βρόφος πλιτόμυνον ἀδηλόγητο τοκετοῖο δαθμασι φειδομένοισιν ἐχυτόλωσαντο κεραυνοί· 2) ἀλείφω μετὰ τὸ λουτρήν· Ἡσ. ἐχυτόλωσαι μετ' ἔλαιου λούσασθαί χυτλώσαι: τὸ ἀλείφει μετὰ τὸ λούσασθαί· || κ. μέσ. ἀλείφωμαι μετὰ τὸ λουτρήν : Ὀδ.Ζ 80 ὄσκε δὲ χρυσοῖη ἐν ληκυθῷ ὕγρον ἔλαιον, εἴως χυτλώσασαι τὸν ἀμφιπόδοισι γυναίεῃ ἰσχόλ. ἐδῶκε μετὰ ἰουτρήν χυλωθεῖη ἀλειφαμένη· Ἀπολλ.Ρ.4,1311· 3) μέσ. ἐντίβω ἐμυστὸν διὰ μείγματος ὕδατος καὶ ἔλαιου ἀντίβ. ξηραλοῖφω : Γαλ.13,55 ἦν ἐπιπλέον ἐξ ἄμφω τῷ ὕδατος καὶ ἔλαιου ἀνατρίφεται τις, διερ ὠνόμαζον οἱ παλαιοὶ χυτοῦσθαί, καὶ ἀντεπιθεσάν γε αὐτῷ τὸ ξηραλοῖφειν. Ἔστι μὲν καὶ τοῦτο πως αὐτὸ καθ' αὐτὸ κόπων ἱατικῶν, ἀλλ' ἀπολείπεται πάμπαν τοῦ χυτλώσασθαι· 4) μέσ. μτ. αἰτ. πλύνω ἐπιμελῶς πρὸς καθαρισμὸν, ἐκπλύνω, ξηπλύνω : Καλλ.Δια17 αὐτίκα διζήτο ῥόνον ὕδατος ᾧ κε τόκοιο λύματα χυτλώσασαι, τὸν δ' ἐνὶ χρωτῆα λαέσαι ἰβόφω).

χυτός-ή-όν(ν) (χέω) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ὁ κεχυμένος, ὁ χυθεὶς, ὁ ἐλευθέρως ρεύσας : Αἰσχ.Εὐμ. 682 πρῶτας δίκας κρινόντες αἴματος χυτοῦ· 2) ἐπὶ ξηρῶν πραγμάτων, ὁ ἐκρिφθεὶς, ὁ συσσωρευθεὶς π. Ὀμ. μ. ἐν φρ. χυτὴ γαῖα χῶμα συσσωρευθεὺς, λόφος γῆς, σωρὸς ἀπὸ χῶμα, ἴδια ὁ τύμβος· Ἡσ. ἐχυτὴ γῆ ἢ χωστή, ἢ τοῖς νεκροῖς ἐπιγεομένη ἢ ἐπὶ τοῦ τύμβου χωνυμένη γῆ : Ἰλ.Ζ 464 ἀλλά με θεωνῶτα χυτὴ κατὰ γαῖα καλύπτει, αὐτ.Ε 114, Ὀδ.Γ 258 τῷ κέ οἰ οὐδὲ θανόντι χυτὴν ἐπὶ γαίαν χέουσαν, Ἀπολλ.Ρ.4,1536 χυτὴν ἐπὶ γαίαν ἐθεντο, Ὀππ.Ἀλ.2,635 χυτὴ ἐπὶ θινί, αὐτ.Κυν.4,111 ἀμφὶ χυτὴν Αἰθῆνην, πολυδίφισαν αἶαν, Νόνν.Δ 5,545 ὄστέα . . χυτὴ μεμερισμένα γαίη, Ἐπίφω. ΑΠ Παράρτ.147 ἀμφοτέρως ἐπέθηκε χυτὴν κώνην ἵπποδάμεια· || τὸ ὄρα, χυτός ὡς οὐα. λόφος, ὄχθος, πρόχωμα : Ἡρ.7,37 οἱ τε χυτοὶ περὶ τὰ στόματα τῆς διαύρουσος, οἱ τῆς ῥιχίης εἰνεκεν ἐποιήθησαν· || τὸ θηλ. χυτὴ ὡς οὐα. ἰένν. γαῖα : τότε δὴ [ῥα] χυτὴν καταχεύεισι ὑπερβην· 2) ἐπὶ λιμένος, ὁ προστατευόμενος ὑπὸ σωρῶν χωμάτων, ὁ τεκνητός, ὁ χωστός : ΕἰΜ 816,14 ἐχτόν τὸν περικλεισθέντα καὶ λίθους οἰκοδομηθέντα, καὶ μὴ αὐτοφυῆ ὄντα, Ἡσ. ἐχωστός· Ἀπολλ.Ρ.1,987 νῆα χυτοῦ λιμένος προτέρω ἐξήλασαν ὄρημον ἰσχόλ. ἐπέγειρησαν χῶσαι αὐτόν, κατὰ ἐχθος τὸ πρὸς τοὺς Θεσσαλοῦς, ὕφ' ὧν ἐξεβέβλητο· 3) ὁ ρευστοποιηθεὶς, ὁ πετηγμένος, ὁ χυθεὶς εἰς τύπον : Ἡρ.2,69 ἀρήματα τε Μίθια χυτὰ, Ἐπιν.π. Ἀθην.10,432C ἐνὲν σκόφω χυτῆς λίθου ἰένει τῆς ὕδαλοι· - χυτός σιδηρός ἰο ρευστοποιηθεὶς καὶ χυθεὶς εἰς τύπους, ὁ χυτοσίδηρος, μαντέμι, ἀντίθ. σφουρήλατος· 4) δημ. μτφ.

ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ὁ πλαστικός, ὁ καλλιγραμμός : χυτὴ γάμπα - κορροστασία· 5) δημ. μτφ. ἐπὶ ἐνδύματος ἢ ὑποδήματος, ὁ καλῶς ἐφορησομένος, ὁ ἔχων τελείαν ἐφαρμογὴν : χυτὸ φόρεμα - τοῦ ῥχεταί χυτὸν (προσαρμύζεται καλῶς)· 6) συνίθ. ἐπὶ μετὰλλων, ὁ δυναμένος νὰ ρευστοποιηθῆ, ὑγροποιηθῆ, νὰ χυθῆ, ὁ εὐτήρητος : Τιμ.Λοκρ.99C χαλκός χυτός, Πλάτ.Τιμ.58D τὰ δὲ ὕδατα διχθῆ μὲν πρῶτον, τὸ μὲν ὕγρον, τὸ δὲ χυτὸν γένος αὐτῶ, αὐτ.59B, αὐτ.61B ὅσα τε λίθων χυτὰ εἶδη καλεῖται, Ἀριστ.Μετ.3,6,12 ὅσα μεταλλεύεται καὶ ἔστιν ἢ χυτὰ ἢ ἐλατά, ὁλον σιδηρος χαλκός, χρυσός, Θεόδωρ.Λ18,55, Παπ. χαλκοῦ . . χυτοῦ· 7) γεν. ὁ ρέων, ὁ ὕγρος, ὁ ρευστός : Πίνδ.Ο 7,12 κείραρ χυτῶν, Πάδ.Παράλ.2,2 ἐποίησε τὴν θάλασσαν χυτὴν, Παύλ.Σιλ.ΑΠ.6,66 ἀπόγγον, ἀλὸς βλάστημα, χυτῆς λαμύνου θαλάσσης, Νίκ.ἸΑλεξ.116 χυτὴ ἐναλίμικα πῖσος· 8) μτφ. κ. δημ. ἐπὶ τῆς κόρης, ἡ κοματίζουσα λαμύνει ἐπὶ τῶν ὤμων, ἢ μὴ βοστροχωμένη, πεπλεγμένη ἢ ἀναδεδεμένη : Νίκ. Θηρ.503 χυτὴ περιδέδρωμε χαίτη· 9) μτφ. ἐπὶ βλαστῷ ἢ παραφυάδος, ὁ πλήρης χυμοῦ, ζωῆς : Νίκ.Θηρ.391 μαράθοιο χυτὸν περιβάσκειται ἔρνος· 10) μτφ. ὁ πανταχῶ διακεχυμένος, ὁ λίαν ἐξηπλωμένος, ὁ διαδεδομένος, ὁθ. ὁ πολυπληθῶς ὑπάρχων· Ἡσ. ἐχυταὶ περιφρομένοι· Ἀριστ. Ζ1 5,9,4 ὁμοίως δὲ καὶ τὸν ἰχθύων ὁ πλείστοι ἀπαεῖ τίκτουσιν, ὁλον οἱ χυτοὶ· καλοῦνται δὲ χυτοὶ οἱ τῷ δικτύῳ περιχόμενοι [κτ. ἄ. οἱ πλανώμενοι, οἱ νομαδικοὶ· πρβλ. ρυάδες]· 11) τὸ θηλ. χυτὴ ὡς οὐα. κούμα βράχου, σπῆλαιον : Νόνν. 12,327 πετραῖην βαθυκόκλον εἰδῶσαι χυτὴν, [διόρθ. χηλῆν].

χυτοσίδηρος (ἰο) νεώτ. σιδηρός χυτός βλλ. 31, σιδηρουργικόν προϊόν λίαν διαδεδομένον, κράμα σιδήρου καὶ σιθρακος, μαντέμι· ἀντίθ. σφουρήλατος σιδηρός.

χυτοσίδηρος-ή-όν νεώτ. ὁ κατασκευασμένος ἐκ χυτοσίδηρου βλλ., ἀντίθ. σφουρήλατος.

χυτοχάλυφ-υβος (ἰο) νεώτ. χάλυφ ὑποστάς χωνευσίν, χυτὴν ἐντὸς εἰδικῶν τύπων διὰ τὴν κατασκευὴν χυτῶν ἀντικειμένων.

χύτρα (ἡ) ἰχέω(ι) κ. νεώτ., ἰων. κύθηρ κ. σικελ. κύτρα [ἰφρη.Κορ.341] ἤλιον μαγειρικὸν κεύθος πρὸς βροσάν, τσοουκάκι : Βατραχον.41 μάγειροι κοσμοῦντες χύτρας ἀρτύματα παντοδαποῖσι, Ἀριστοφ.Ἀχ.284 τῶν χύτραν συντρίψετε, αὐτ. Ὀρν. 43 κανοῦν δ' ἔχοντα καὶ χύτραν, αὐτ.Εἰρ.923, αὐτ. Θεσμ.505 τὸ δ' εἰσέφερε γρῶς ἐν χύτρα τὸ παιδίον ἰπολλάκις ἐξετίθετο βρέφει ἐντὸς τοιοῦτον σκευῶν ἐκέβηται, Ξεν.Ἑλλ.4,5,4 πέμψει ὁ Ἀγασίας οὐκ ἐλαττον δέκα φέροντας πῦρ ἐν χύτρας, Πλάτ. Ἰπν.Μ 288D εἶπερ ἡ χύτρα κεκαρμυμένη εἴη ἢ ἀγαθὸ κεραμεύς λεία καὶ στρουγγυλή καὶ καλῶς ὠπτημένη, οἱαί τῶν καλῶν χυτῶν εἰσὶ τινες διαίται, τῶν ἐξ ἄσας χωρουσῶν, Ἀντιφάν.Γάμοσ.2, Ἡγησιππ.Κωμ. Ἀδελφον. 1,13 τοῦπιπθημα τῆς χύτρας ἀφελῶν ἐποίησαν τοὺς δακρυάτους γελᾶν, Πλούτ. Ἠθ.194F ἐν χύτρας ἐφῶν γογγυλίδας, Γαλ.13,618 χύτρα ὠμή, Παλλάδ. Βι.Ἰω.Χρυσ.49 ἐν ἄνω τῶν ἀρτύω χύτραν, Πιρόδρ. 2,351 κιδωνάτων χύτραν, Παναδ.Χριστ.Διηγ.6 Χριστὸς θά φερῆ εἶλα καὶ φῶμι καὶ μίαν χύτραν κοχλάζουσαν ἐπὶ τοῦ πυρός· || εἰδ. κτ. πληθ. χύτραι πλήρεις βραστῶν ὀσπρίων, δι' ὧν κατ' ἀρχ. συνήθειαν καθιέρων τοὺς βρωμούς καὶ τὰ ἀγόμενα κατωτέρων θεοτήτων : Ἀριστοφ.Εἰρ. 923 πὶ δ' ἄλλο ἢ τὴ ταῦτη χύτρας ἰδουρέων· αὐτ.Πλ.192 τὰς χύτρας, αἳ τὰν θεῶν ἰδρυσάμεθα, λαθούσ' ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρε σπυγῶς (σχόλ. ἐβθος γὰρ ἦν, ἐν ταῖς ἰδρυσέσι τῶν

άγαλμάτων, όσπρίων ή φημένων χύτρας περιπομπεύεσθαι υπό γυναικών ποικίλως ήμφιεσμένων και τούτων άπήρχοντο χαριστήρια τοίς θεοίς άπονόμευτες. || φρ. λημάν χύτρας καιμική, υπερβολή, έχειν έν τούς γωνιάς τών όφθαλμών λήμας, τσίμπλες, μεγάλας όσον χύτρας· πρβλ. λημάν κολοκύτις: 'Ησ. χύτρας λημάν· μεγάλας πσί λήμας κωλύεσθαι βλέπειν και λην λημάν': Λουκ. 'Απαίδ.23 τί στεί φαίνεσθαι τοίς όρώσιν; 'Ηρακλέα είναι αυτόν; ούκ, ει γε μή χύτρας λημώντες τυγχάνοιεν' 2) κτ. πληθ. μέρος τής άγοράς, όπου έπωλούντο χύτραι: 'Αριστφ.Λου.557 νυν μέν γάρ δη και ταίσι χύτρας και τοίς λαγώνοις όμοίως περιέρονται κατά τήν άγοράν έν όπλοισ'. 3) φίλημα κοβ' ό εις έκράτει τόν έτερον από τών ώτων ώς από λαβών: Εώνικ. έν 'Αντιειρή λαβοόσα τών ώτων φίλησάν τήν χύτραν, Θεόκρ.5,133 ότι με πρόν ούκ έφίλησεν τών ώτων καθελοσά, Παυδ.10,100 ειδέναι δέ ού φαύλον ότι χύτρα και φίληματος ειδος ήν, όπότε τά παιδία φιλοήν, τών ώτων έπιλαμβάνόμενα' 4) τό ζήρón σίκου: Φερεκρ.π.'Αθην.14,653Α έν τοίς Μαριανδνοίς εκείνοις βαρβαρόσι χύτρας καλοσάι τάς μελαίνας ισχάδας. 5) νεώτ. γεωλ. χύτρα γιγνάντων όρυγμα κυλινδρικών λεητοσειδές ή και φρεατοσειδές, ένιστε δέ μορφής χωνίου άβαθούς, άπαντων εις άσβεστολιθική άλλα σκληρά πετρώματα.

χυτραίος-α-ον ά. χύτρειος βλλ., ό πλήνωσ: 'Ησ. χύτραισιν άστράκιονα': 'Αριστφ.άπ.399 λήκυθον τήν έπικαύτουλον τήν χυτραίαν, τήν καλήν ιδγρ. τήν χυτράειν).

χυτρείον [τό] λεξ. τόπος όπου φυλάττονται αι χύτραι Σουίδ. χυτρείον έν φη χύτραι: 2) σκεύη ήλίνα: Κοιροβ. έν 'Αν.Κρ.2,278,29 χυτρεία ει διφθόγγος, τά τών χυτράν άστράκι ήδη δέ και έπι παντός άστράκιου έτάττετο, Παυδ.7,163 'χυτρεία' τά τών χυτράν άστράκι.

χύτρειος-α-ον ό πλήνωσ: 'Αριστφ.Λου.329 ύπ' όχλου και θορύβου και πατάγου χυτρείου ισχόλ. «έντι του κεραμέου» έκ μέρους του πάνν).

χυτρεούσ-ά-οών ό πλήνωσ, ό χυμώσιμος: 'Αριστφ.Νεπ.1474 **δτε** και σε χυτρεούν όντα θεών ήγησάμην ισχόλ. «τό έν τώ φροντιστηρίω ηγάνημα άστράκιον, περιφερός ώς χύτραν άνοματοποίησεν, και όνομα αυτόφ έθετο χυτρεούν, τ.έ. μάταιον, εύτελές, χύτρας όξειον» 2) ισχόλ. έν κώδ. χυτρεούσ ό τροχός έν φ έργάζονται τάς χύτρας.

χυτρεός-έως [ό] ό κατασκευάζων χύτρας, ήλίνα σκεύη, ό τσουκαός: Πλάτ.Πολ.421D πλουτήσας χυτρεός δοκει σοι τί θελήσαιν έπιμελεισσαι τής τέχνης; αút.Θεαιτ.147Α ηλλός ό τών χυτράων, Λουκ.Προμ.2 και αυτοί δέ 'Αθηναίοι τούς χυτρεός και Ιννοποιοός, και πάντας όσοι ηλίουργοί, προμηθέας άπεκάλου, 'Αριστειδ.Λόγ.2,227 'Αθηναίοι τούς χυτράς Προμηθέας άπεκάλου έπικωλύποντες ές τόν ηπλόν, Πλωτίν.99,2 τό τών χυτράων ή χαλκένω γένος παροιμ.π.Θεμιστ.Λόγ.21,256D **έγώ** δέ προσείπον 'Ησιόδω τώ ποιητή χυτράει χυτρεάι κοτέει (έπι αντιζήλιας όμοτέχων) πρβλ. 'Ησιόδ.'Εργ.25 κεραμέος κεραμει κοτέει, δημ. πανάς παπά καλό δέ θελει).

χυτρεφός [ό] μγν. ό έν χύτρα έδων, μαγευερώων τροφός: Παρμενίν.'Αθην.13,608Α **άνδρας** . . . χυτρεφός ειπασιν έννεά.

χυτρίδιδι [οι] νεώτ. βοταν. κ. χυτρίδιοσιδ[ή] [τό] σίκου, μυκήτων τού άθροισμ. τών μυζομυκήτων.

χυτρίδιον [τό] κ. μαν. κ. νεώτ., ίων. κυβρίδιον ύποκορ. τού χυτρίς, μικρά χύτρα, τσοουκαός: Γαλ.Λεξ.598 χυτρίδιον χύτρας: 'Ιπν.879C χυτρίδιον χάλκων ή κεραμεών, 'Αριστφ.Αχ.463 δός μοι χυτρίδιον απαγγίλω βεβυσμένον, αút.1175,

όδωρ έν χυτρίδιω θερμαίνετε [κώδ.], αút.Είρ.202, αút.Εκκλ.745, Λουκ.Προμ.2 **έπαι** και εδθρυπα ήμιν τά έργα, ώσπασ εκείνοις τά χυτρίδια, Γαλ. 88,14 διακεκαυμένους άνθραξιν έντιθείς τό χυτρίδιον, 'Αλκιφρ.'Επιστ.1,18, 'Ιππιστ.136,16, Γεωπ.10,21,2 μικρά πάνυ χυτρίδια ώμά' 2) τό έκνωμα, τό ποτήριον: 'Αθην.11,501C Μελαγρον δ' ό κυνικός έν τώ Συμποσίφ ούτωσί γράφει, και τσοούτα πρόποσιν αυτόφ βαρεταν διεδωκε, χυτρίδια βαθα δώδεκα' 3) 'Ησ. χυτρίδιον μετρον τι' 4) νεώτ. βοταν. γένος μυκήτων έκ τών χυτρίδιών.

χυτρίζω, ίων. καθρίζω ένθετό εις χύτραν, ίδίω εκθέτω βρέφος έντός χύτρας: 'Ησ. χυτρίζειν· τό έν χύτρα εκτιθέναι' [ιδιόρθ. αντί πθέναι], Σχόλ.'Αριστφ.Βάτρ.1221 εκιμάνος όντος έβέθεσαιν έν άστράκι· τό έν άστράκιω, έπει έν χύτρας έβέθεσαιν τά παιδία· διό και χυτρίζειν έλεγον': Αισχ.άπ.120, Σοφ.άπ.476' 2) ρηματ.π. χυτρίζομύς.

χυτρίεός-ή-όν 'Επιγρ. ό άνήνωσ ή άναφερόμενος εις τήν χύτραν, ό καταλλήλος διά τήν κατασκευήν χυτράν: φέρειν εις τόν κέραμον τών χυτρίκων [εις τάς χύτρας].

χυτρίνδα παίζειν μγν. ειδος παιδιάς: Παυδ. 9,113 **έη** δέ χυτρίνδα, ό μέν έν μέσφ κάθηται και καλείται χύτρα, οι δέ πλλουσιών, ή περικνίζασαιν, ή και παίσουσιν αυτόν περιβέοντες· ό δ' ύπ' αυτού περιστρεφόμενου ληφθείς όντ' αυτού κάθηται· έσθ' ότε ό μέν έχειται τής χύτρας κατά τήν κερφήν τή χειρί τή καιφ, περιβένω έν κύκλω, οι δέ παίσουσιν αυτόν έπιρωτώντες, τίς τήν χύτραν; κάκεινος άποκρίνεται έγώ Μιδας· ού δ' άν τήχ τώ ποδί, εκίνονος όντ' αυτού περί τήν χύτραν περιέρχεται, 'Ησ. χυτρίνδα· παιδιάς ειδος τοιαύτης καθέζεται τις έν τώ μέσφ· είτα κύκλω περιτρέχοντες οι περί τόν καθέζόμενον, ποιούσιν όσον αυτόν περιστρέφασαι, έως άφεται τίνος τύπτοντος αυτόν· είτα καθέζεται ό ληφθείς.

χύτρινος-η-ον, ίων. κθρίνος ό ήλίνωσ, ό κεράμειος, ό χυμώσιμος || τό άρσ. χύτρινος ώς ούσ. ό χύτρινος, ή χύτρα: 'Ιπν.Γυν.2,648,30 αút.2,649,1 **όκόταν** δέ ό χύτρινος ζέσθ' 2) έπί άγώνων, ό τελομειών έν τοίς χύτρινος βλλ.3] Σχόλ.'Αριστφ. Βάτρ.220 **έηγοντο** δέ άγώνες αútόθι οι χύτρινιοι καλομειονοι, καθά φησι Φιλόχορος· πρβλ. Πλωτ. 'Ηθ.841B **άγώνα** τοίς χύτρινος έπιτελείν.

χυτρίνας [ό] μγν. κ. μαν. ίων. κθρίνας μεγάλη και βαθεία όπή έν τινι ποταμώ, λίμνω, έλει: Περιήλ. 'Ερ.Θαλ.1,291 **διορμίζοντες** κατά τινας όρυμους και κθρίνοισ' οι δέ χύτρινιοι τόποσι επί τοθ ποταμού βαθύτεροι μέχρι βαρυγάτων [ιδιόρθ. κθρίνοισι]. 2) όπή τής γής, έξ ής αναδύζουσιν αι ηγαι· 'Ησ. χυτρίνοι· τά κοίλα τής γής, δι' άν σί ηγαι άνιενται' 3) σπικός χρησιμεύων ώς φωλεά ζεύγους περιστερών έν τώ περιστερώει: Γεωπ.14, 6,3 σκευάζειν χρή έν τοίς τοίχοισ και νεοσιστιας πυκνάς όπό έδάφους μέχρι τής όροφής, άσπασ καλοσάι σπικούς, ήμείς δέ κθρίνοισ άνομαζόμεν, έν οίς χρή διάγειν και τίκτειν τάς συνεζασμένας περιστεράς.

χυτρίον [τό] ύποκορ. τού χύτρα, μικρά χύτρα, τσοουκαός: 'Αριστφ.Αχ.1175 **όδωρ** έν χυτρίλω θερμαίνετε [β.γρ. χυτρίδιω]. 2) 'Ησ. «τόφ χυτρίου» τοίς κρانیου.

χυτρίς-ιδος [ή] ύποκορ. τού χύτρα: Δίωv Κ 50,34 χυτρίδας άνθρώπων και πίτης πλήρεις πόρωθεν μηχανάσι έπέριπτον' 2) άνευ σμικρυτήρις σμ., τό έκνωμα, τό ποτήριον: 'Ηρ.5,88 **έκ** χυτρίδων έπιχωριών νόμον τό λοιπόν αútόθι είναι πίνεσι, Βάτ.π.'Αθην.7,279C και Λεοβίου χυτρίδα λαμβάνειν δία.

χυτρισμός (ὁ) [χυτρίζω] Ἦσ. χυτρισμόν· τὴν τῶν βρεφῶν ἐν ταῖς χύτραις ἔκθειον.

χυτρίτης (ὁ) οὐδ. ὁ ἐν τῇ χύτρᾳ παρεσκευασμένος : Σχόλ. Ἀριστ.Φ.Εἰρ.1150 χυτρίτης πυός.

χυτρογάλας (ὁ) μγν., ἰων. κυθρογάλας (ἴωα.ΑΙ(Β,3,6) εἶδος χύτρας πιθ. ὄμοιος πρὸς γαυλὸν ἢ κάδον : ΠΔ Βασ.3,7,38 ἔποιεσα δέκα χυτρογάλας χαλκοῦς, τεσσαράκοντα χρεῖς χωροῦντα τὸν ἑνα χυτρογάλαον ἰκῶδ. Ἀλεξ. χυτροκάουλος, Πολυδ.δ.Β,7, Θεοδώρ.1.307(1).

χυτροειδής-οῦς-ές οὐδ. ὁ ὄμοιος πρὸς χύτρα : Σχόλ.Θεόδρ.5,58 γαυλοὶ ἀγγεῖα χυτροειδῆ γαλακτοδόχα, Σχόλ.Κλήμ. Ἀλ.188,10 λεπαστή, χυτροειδῆς ἐκπωμα ἐπιωτῖδι μιθ.

χυτροκάλας (ὁ) μων. ὁ συντριβὼν, θραυλὸν χύτρας, τσουκάλια : Βί Νεῖλ. Νεοτ.52,17 ἀσκηταὶ ἡμεῖς ἔσμην χυτροκάλασαι.

χυτροπλάθος (ὁ) μγν. κ. κυθροπλάθος ὁ πλάττων, ὁ κατασκευάζων χύτρας, ὁ χυτρεὺς, ὁ τσουκαλάς· Φρύν. ἐν 18,72,10 «χυτροπλάθος ὁ χύτρας πλάττων» : Πολυδ.7,63.

χυτροπόδιον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ χυτροπόου βλ.λ. Ἰππών.18.

χυτρόπους-ποδος (ὁ), ὑποκορ. χυτροπάδιον, χύτρα ἢ λέβης μετὰ ποδῶν : Ἠσιόδ. Ἐργ.746 μιθ ἀπὸ χυτροπόδων ἀνεπιπρέκτων ἀνελάττων ἔσθειον, Πλουτ. Ἦθ.703D ἀπὸ χυτροπόδων ἀνεπιπρέκτων οὐκ ἔάν παρατίθωσι σίτην ἢ σφόν· 2) εἶδος ἐσχάρας, τρίπους οἰδηροῦς ἐφ' αὐτὸν ἐτίθειτο ἡ χύτρο, πυροσάτι : ΠΔ Λευτ.11,35 κλιθαισι καὶ χυτροπόδες καθαρθεθήσονται, Μοῖρ.250 λάσανα καὶ τοὺς χυτροπόδας, Πολυδ.10,99, Ἀλκιφρ.3,5 τὴν καικέδην ἀνασπάσσα τὴν χυτροπόδων.

χυτροπώλειον (τὸ) μγν. κ. οὐδ. κ. χυτροπώλιον τὸ μέρος τῆς ἀγοράς, ὅπου πωλοῦνται χύτραι : Πολυδ.7,163, Σχόλ. Ἀριστ.Φ.Ἦσ.13.

χυτροπώλης (ὁ) μγν. κ. κυθροπώλης θηλ. χυτροπώλις βλ.λ. : Πολυδ.7,197 ἰκῶδ. κυθροπώλιαι.

χυτροπώλειον (τὸ) ἄ. χυτροπώλειον βλ.λ.

χυτροπόλις-ιδος (ἡ) κ. μ. σον. θηλ. τὸ χυτροπώλης, ἐπιθ. τῆς Αἰγίνης : Ἦσ. «Ἦχὼ πετραῖαν χυτροπόλις λέγει δὲ τὴν Αἶγιναν, ἐπειδὴ ἐκεῖ δστρακα πολλὰ ἔστιν» : Κωμ. Ἀδέσπ.130B (Ἰ.γρ. χυτροπόλις), Πολυδ.7,197 τὴν δ' Αἶγιναν χυτροπόλιαν ἐκάλεον ἰκῶδ. χυτροπώλιν).

χύτερος (ὁ) (χέω), ἰων. κύθρος κ. κύτρος πηλινον μαγειρικὸν σκεῦος, χύτρα, τσουκάλι : Διφιλ. Ἐπικληρος 1, Νίκ. Ἀλεξ.136· 2) κτ. πληθ. ἐν Θερμοπύλαις, τὸ θερμὰ λουτρόα : Ἦρ.7,176 ἔστι δὲ ἐν τῇ σόδῳ ταυτῇ θερμὰ λουτρόα, τὰ χύτερος καλέουσι οἱ ἐπιχώριοι· 3) μγν. κτ. πληθ. βαθεῖαι καὶ μεγάλαι ὀπαὶ ἐν τινι ποταμῷ, λίμνῃ, ἄ. χυτρίνοι βλ.λ.1)· Θεοφ.ΦΙ 4,11,8 «βαθύσματα τῆς λίμνης χύτεροι κολοῦμενα»· 4) κτ. πληθ. ἐορτὴ ἐν Ἀθῆναις, ἡ τρίτη τῶν Ἀνθεστηριῶν ἡμέρα, καὶ δεκάτη τῆ τρίτῃ τοῦ μηνὸς Ἀνθεστηριῶνος : Ἀριστ.Φ.Ἀχ.107δ ὑπὸ ταῖς Χάσας γὰρ καὶ Χύτερος αὐτοῖσι τις ἡγέαια ληστάς ἐμβολεῖν Βοιωτικῶς, αὐτ. Βάτρ.213 ἡνιχ' ὁ κρασιπαδόκωμος τοῖς ἱεροῖσι Χυτροῖσι χυρεῖ . . . λαῶν ὀχλῶς, Ἀλκιφρ.2,3.

χυτροταμῶ-έω οὐδ. ἰκῶπιτῶν τινὲν ἐν τῇ ἐορτῇ τῶν Χύτρων βλ.λ.4) : Ἀριστ.Λυσ.Υπόθ. ἡ δὲ χυτροτρομοδα αὐτὸν ἐπαγγέλλεται μὲν, τὰ περὶ τῶν διαλαγῶν δὲ σπουδάζει.

χυτροφόρος-ον οὐδ. ὁ φέρων χύτραν ἢ χύτρας, τσουκάλια : Σχόλ. Ἀριστ.Φ.Ὀρν.448 παῖσι δὲ εἰς τοὺς χυτροφόρους ὀπίστας φάσκων.

χῶ κτ. κράσιν καὶ ὁ : Θεόδρ.1,100. χῶ-ῶ κ. χῶνυμι, δημ. χῶνω βλ.λ., ἄορ. ἔχωσα Ἦρ.9,85), παθ. ἄορ. ἐχώσθη Ἦρ.2,137), παθ. μέλλ. χῶσθήσμαι ἸΕῦρ.1Α 1443), παθ.παρκ. κέχῶσμαι Ἰεν.ΚΠ 7,3,17, Πανσ.1,92,11, ἐπὶ χῶματος, χῶ

εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, συσσωρεύω, σωρῶνω : Ἦρ.4, 71 ταῦτα δὲ ποιήσαντες χῶσαι πάντες χῶμα [μέγα], αὐτ.2,137 ἐπιτάσσονται χῶματα χῶν πρὸς τῇ ἑωυτῶν πόλει, αὐτ.1,162 χῶματα χῶν πρὸς τειχία, Θουκ.2,75 χῶμα ἔχουν πρὸς τὴν πόλιν, Ἰλατ.Νόμ.958E χῶμα δὲ μὴ χῶν ὑψηλότερον πέντε ἀνδρῶν ἔργον· ἢ ἴδια ἐπὶ τάφου ἡ τύμβου : Ἦρ.9,85 ἐπισαχυνομένους τῇ ἀπεισθί τῆς μάχης ἐκάστους χῶματα χῶσαι κεινὰ τῶν ἐπιγινομένων εἵνεκεν ἀνθρώπων, Σοφ. Ἀντ.81 ἐγὼ δὲ δὴ τάφον χῶσασα ἀδελφῶν φιλάτω πορεύσομαι, Εὐρ.Τ 702 τύμβον τῶ χῶσον κἀπῆθες μνημεῖα μοι, Ἰεν.ΚΠ 7,3,11 τὸ μνήμα πολλοὶ χῶσουσιν ἀξίως ὕμῶν κ. παθ. : Εὐρ.1Α 1443 ἐπεὶ μοι τύμβος οὐ χῶσθήσεται, Ἰεν.ΚΠ 7,3,17 τὸ μνήμα μέχρι τοῦ νῦν τῶν εὐνοχῶν κευχῶσαι λέγεται, Πλάτ.Κωμ.π.Πλουτ.Θερ.32 τύμβος ἐν καλῇ κευχῶσμενος, Πλουτ.Εὐμ.9, Ἰλασο.1,22,1 κέχῶσται δὲ πρὸ τοῦ ναοῦ μνήμα Ἰππολύτου· 2) ἀποφράττω ἐμβόλλων χῶμα : Δημ.795 φὶ δὴ πρὸς οὐς αὐτὸς ἔχωσας λιμένας καὶ προβόλων ἐνέπηλσαν, Αἰσχίν.69,7 τοὺς λιμένας ἔχωσαν, Πολυδ.1,19,3 χῶσας φομοῖς ἀχῶρων τὰ τάφρους· ἢ κ. παθ. συνήθ. ἐπὶ θαλασσίων λιμένων, πληροῦμαι χῶστος, γεμίσομαι, ἀποχεροῦμαι : Ἐμψ.359 πορθησοῦ χῶσθέντος, Ἦρ.2,11 ἐγὼ μὲν γὰρ ἔλαμπον γὰ καὶ μυρίαν ἐντάς χῶσθηῖαι αὐ· 3) κ. παθ. κτιζομαι ἐπὶ ὑψομάτων ἐν χῶματος ἢ λόφου, οἰκοδομοῦμαι : Ἦρ.2,137 τὸ μὲν γὰρ πρῶτον ἐχώσθησαν ὑπὸ τῶν τῶς διωρυχας ὄρεζάντων ἐπὶ Σεωστῶρος βασιλέως· 4) σπαν. καλύπτω διὰ χῶματος, παροχῶνω : Εὐρ.Ὀρ.1585 ἀπόδος δάμαρτος νέκυν, ὅπως χῶσα τάφω, Πλάτ.Νόμ.947D 5) ρηματ. π. χῶμα, χῶσις, χῶστός.

χῶδωνις ὄωρ.κτ. κράσιν ἀντί καὶ ὁ Ἄδωνις· Θεόδρ.1,109.

χῶκ κτ. κράσιν ἀντί καὶ ὁ ἐκ : Θεόδρ.1,72.

χῶκορτή (ἡ) μγν. π. Αἰγυπτίσις, ἡ μάλαχη : Διόσκ.2,144.

χῶλ (τὸ) [ἀγγλ.] δημ. ἄκλ. ὁ μετὰ τὴν εἰσοδὸν οἰκίας πρὸ τῶν δωματίων χῶρος, προθάλαμος, πρόδομος : Ἦσ. σπαν. συνεκδ. διδύδομος οἰκίας.

χῶλαθῶ-έω Ἦσ. ἐχλωθεῖθ' ὀρουθεῖ.

χῶλαινω κ. ἐωτ., μέλλ. χῶλαινω [Ἰργη.Ναζ.], ἄορ. ἐχλώανα, παθ. ἄορ. ἐχλώανθη (ΠΔ Βασ.2,4,4· Ἀχμ.Ὀνειροκρ.200,34), ποιῶ τινα χῶλῶν, κουτσόν : Σχόλ.Ἰλ.Η 402· ἢ κ. ἀμτθ. εἰμ) χῶλός, κουτσός : Πλάτ.Νόμ.7951) χῶλαινεῖ δὲ καὶ ἐφέλεται πλημμελῶν, αὐτ.Ἰπν.Ε 374C ἐκουσίως χῶλαινοντες, Φιλ.1,417,49 μὴ κραδαίνοντα καὶ χῶλαινοντα, Νόνν.Δ 9,21 ἦτε χῶλαινων Κρονίδης βεβριθῶτι μνηρῶ, Γεωπ.16,21,10 τοὺς χῶλαινωτας θουσι, Ἰππιατρ.85,17 ἐνὶ ὕμῳ ἐκτραπῆ καὶ χῶλαινω· κ. παθ. : ΠΔ Βασ.2,4,4 καὶ ἔπεσε καὶ ἐχλώανθη, Ἀχμ.Ὀνειροκρ.200,34 ἐχλώανθη ὁ πούς αὐτοῦ· ἢ νεώτ. ὑποσακίζω, βασιζέω κουτσαίνοντας : Παπαδ.Χριστ.Διηγ.76 ἐπήγα μαζὶ μὲ τὸν Κωνσταντῆ πολλὰ βήματα . . . μὲ ἐν ὑπόδημα, χῶλαινω καὶ πατῶν ἐπὶ ὀκανθῶν· 3) ἐωτ. μτφ. δὲν προχωρῶ, δὲν λειτουργῶ κανονικῶς : χῶλαινεῖ ἡ ὑπηρεσία· 4) ρηματ. π. χῶλαισις, χῶλασμα.

χῶλανσις-εως (ἡ) [χῶλαινω] μγν. κ. μων. ἡ χῶλότης, ἡ κουταμάρα : Ἐπίκτ.Ἐγχ.9 χῶλανσις σκέλους ἐστὶν ἐμπόδιον, Ἀχμ.Ὀνειροκρ 200,35· 2) μτφ. ἐπὶ τοῦ χῶλαινωτος στίχου· πρβλ. χῶλαιμβος : Εὐστ.400,3 οὕτως ἡ τοῦ μέτρου ποδικὴ ἐκθεραπεύεται χῶλανσις.

χῶλασμα-ατος (τὸ) [χῶλαινω] μων. ἡ χῶλότης, ἡ παρδάλια : Ἰππιατρ.10,14.

χῶλεια (ἡ) [χῶλεῖω] ἡ χῶλότης, ἡ κουταμάρα : Πλάτ.Ἰπν.Ε 374C χῶλεια δὲ ποδῶν οὐκὶ νονηρία

και άσχημοσύνη έστιν, Λουκ.ΒΓπρ.21 ο τοιοῦτος ελεγε μεν δήπου σύμβαμα την χηλεσαν, Γαλ.4,364, η χηλεια σκέλους, Γεωπ.17,23.

χάλευμα-ατος (τό) η χηλότης, η κουτσαμάρα : 'Ιπν.'Αρθρ.826C έν έτέροις χηλεύμασι.

χηλεύω κ. μων. ποιώ, καθιστώ τινα χηλόν, κουτσαν : 'Ιπν.592,15, Σέξτ.'ΕπιΠλυρ.3,217 'άμαζόνες και έχώλευον τά άρρενα των παρ αυταις γεννημένων' κ. παθ. : Λουκ.Θυσ.6

άρτιον τή πόδε χηλεσάμενοι γάρ αυτών από του πώματος, όποτε έρριψε υπό του Διός έξ ουρανόσ. || κ. άμτθ. είμαι χηλός, κουτσός, χηλαίνω : 'Ιλ.Σ 411 η και άπ' άκροθέσιοι πελώριον άκρον' άνιστη χηλεύει, αυτ.Υ 37 'Ηφαιστοσ δ' άμα τοίσι κίε, σθένει βλεμαίνων, χηλεύων, υπό δέ κνήμαί βρώντο άραιαι, Ξεν'Ελλ.3,3,3 μη προσιπασιας τις χηλεύσει, Λουκ.Θε.Δ 5,4 τόν 'Ηφαιστον εδει τον σόν υιόν οίνοχσειν ήμιν χηλεύοντα, αυτ.'Ον.22 χηλεύων έδαΐζον, Γεωπ.17,23.) ζών γάρ χηλεύειν, οψιν, έμελλε τάλας. 2) μτφ. παθ. είμι άνάπηρος, άτελής : Πλάτ. Φαιδρ.248B κακία ήνιόχων πολλαι χηλεύονται ίψυχαι' || κ. άμτθ. είμι άτελής, ουχι πλήρης :

Γαλ.Σμπτ.4 τό χηλεύον παρ' αυτου του λόγου, Κλημ.'Αλ.Στρωμ.2,380 χηλεύει τά της γνώσεως, Θεοστ.1,9B ο φιλόσοφος της δύναμεως άπολειπόμενος πάμπολυ χηλεύειν ουκει την μορφήν, αυτ.6,75D τό μη χηλεύειν την ξυνοριδα Ιτών βασιλέων, Ιλιάν.3,294,26 χηλεύειν αυτή την δύναμιν ή των όργάνων άπορία, Παλαίφρ.5,13 ο νόμος από των βωών ουκ όντων έχώλευεν, 'Ιω.Χρυσ.Πδ Φολκμ.127 τά της μακαριότητος αυτώ χηλεύει, Ευστ.Πον.333,20 προς τον τά φιλικά χηλεύοντά σε' 3) ρηματ. π. χάλευμα, χηλεια

χηλιαστικός-ή-όν μτγν. κ. μων. ο άνήκων ή άναφερόμενος, ο Ιδιώων εις τόν χηλιασμον βλ.λ. : Χοιραφ. έν 'Αν. 'Οξ.2,277,12, Σχόλ. 'Ηφισιατ 6,5,181 μέτρον χηλιασμιακόν.

χηλιασμοποιώ-έω μων. ποιώ χηλιασμούς βλ.λ. : Ευστ.1684,52 ο μικρός 'Ιπνώων έχωλιασμοποιών άκράτολα.

χηλιασμοσ(ί)ο κ. μων. κ. νεώτ. Ιαμβικός χηλός, τρίμετροσ Ιαμβικός στίχος έχων σπονδειόν ή τροχαίον τον τελευταίον πόδα, έπινοηθείσ υπό του 'Ιπνώωνκτος' Σουιδ. έχωλιασμοσ' είδος στίχου : Δημήτρ.263, ΕΜ 59,52 Καλλιμάχος έν χηλιασμοισ. **χηλοισμοσ**-ποδοσ-ον αγόλ. ο χηλαίνων τουσ πόδασ : Σχόλ.Νίκ.Θηρ.458.

χηλοιοπόδησ(ί)ο μων. δ. γρ. του χηλοιοπόδη βλ.λ. **χηλοκραβάτιον** (τό) σκηνή χηλόσ, ο ποιών χηλοκράβατον βλ.λ. : Σχόλ.'Αριστφ.Νεφ 254 οί θέφαι σκιμυπόδιον Ιδιώσ λέγεσθαι τό χηλοκραβάτιον σκιμυδάζειν γάρ τό χηλοισνειν παρ τοισ παλαιαίς.

χηλοκράβατον (τό) λεξ. τό σκιμυπόδιον, ή κλίνη, τό κρεβάτι χηλωσ' Σουιδ.έν λ.σκιμυπουσ.

χηλοπόδησ(ί)ο μων. ο χηλόσ, ο χηλόποδοσ : Μοσχόπ.εις 'Ησιόδ.'Εργ.70.

χηλοποιόσ-όν κ. μων. συνήθ. έπι του Εύριπίδου, του φέροντοσ έν τή σκηνή χηλόσ, ο ποιών χηλόσ, κουτσός : 'Αριστφ.Βότρ.846 πριν γ' έν τουτον άποφήνω σαφώς τον χηλοποιόσιν, Τζέτζ.Λυκόφρ.144 αι χηλαι ή και' έμέ χηλοποιή και βλαπτικα Μαίραι. 2) χηλόσ, χηλόποδοσ : Παράφρ.'Ιλ.1503 θεαι ύπαρχουσαι αι λιται. . χηλοποιήσ τε και βυτίδασ έχουσαι ίώσ παράφρ. του χηλωί'.

χηλόποδοσ-ποδοσ-πονν μτγν. κ. νεώτ. ο έχων χηλόποδ τουσ πόδασ : Μαν.4,118 χηλοπόδασ τεύχει και άσθενείασ, 'Ανών.έν 'Αν.Βοασα.235 και πόσ σεαυτον ουκ Ιά τόν χηλόποδον. 2) νεώτ. ζωολ. γένος ζώων θηλαστικόν έν τών βραδυποδιών.

χηλόσ-ή-όν κ. μων. κ. νεώτ. ο στενοόμενοσ του ένόσ ή και άμφοτέρων των ποδώ, ο έλατωματικώσ βαδίζων λόγω παθήσεωσ κατά του πόδασ, ο άνάπηροσ τουσ πόδασ, ο κουτσός : 'Ιλ. Β 217 φολόκσ ήν, χηλόσ δ' έτερον πόδσ, ουτ.1 203 λιται. . χηλαι τε βύσαι τε παραβλόπησ τ' όφθαλμόν, 'Οδ.Θ 308 ώσ έμέ χηλόν έοντα διόσ θυγάτηρ 'Αφροδίτη αιέν άμείραξι, 'Ηρ.5,92 'Αμφιον δέ έντι τουτων των άνδρών γίνεται θυγάτηρ χηλόσ, Σοφ.Φιλ.486 προσπιτω σε γόνασι, κίπερ ών άκράτωρ ο τλήμων, χηλόσ, ουτ.Φιλ. 1032 πώσ. . υν ουκ είμι σαί χηλόσ, δυσώδησ ; 'Αριστφ.Θεσμ 24 όπωσ έπι προσβάδοιμι χηλόσ είναι τά σκέλη, Κδ Μοτθ.11,5 τυφοί αναβλήουσαι και χηλόι περιπατοΐσι, Πλούτ.'Αγησ 30 έτι τον άρτιποδα τήσ βασιλείασ έκβαλόντεσ έπιτονο χηλόν και περρωμένον, αυτ.'Ηβ.1941, ουτ.2101: χηλόν έπι πόλεμον έξίοντα, Λουκ.Δημών.54 ουδέ έντι άναισχυνότερον χηλωσ περιπαιτητικοσ, Πάπ. Πεταΐσ Ταθοτήσ χηλόσ, Μωραΐτ. Διηγ.140 άπομεινασα χηλή τον θραυσθέντα πόδα : κ. μτ. δοτ. : Πλούτ.'Ηβ.7391 ποτέρω σκέλει χηλόσ ήν ο Φίλιπποσ, Λουκ.Τιμ.20 ουκ οιδ' όπωσ βραδύσ είμι και χηλόσ άμφοτέροισ : κ. έπι ζώων : Ξεν.ΚΠ1,411 τό μεν αυτών χηλόν ήν, τό δέ κολοδόν, αυτ.Κυν.Β,3, αυτ.'Ιπν.1,5' 2) ο πάσων παραλοισιάν τήσ χειρόσ, ο κυλλός, κυλόσ : Σχόλ.'Αριστφ.'Ορι.1379 -χηλόν : τον την χείρα περρωμένον, 'Ιπν.83C χείρα χηλήν έξειν, Πλάτ.Νόμ.794E τά κατά χείρασ άνόρια τροφών και μητέρον οίον χηλωί γέγονομεν έκαστοι, Πολυδ.4,25 ότε χηλόσ έστι την έτέραν χείρ' εύσφόδρα. 3) μτφ. ο άμβλύσ τον νοΐον, ο ποράλυτοσ, ο άνάπηροσ, ο άτελής : Ξεν'Ελλ.3,33 φυλάξεσθαι την χηλήν βασιλείαν, Πλάτ.Φαιδ.71B χηλήν φρονον, αυτ.Πολ.535C φιλοπονία ου χηλόν δει είναι τον άφύμοντοσ, άπεν ήμισα, φιλόπονον όντα, τά δέ ήμισα, άπονον, αυτ.536A χηλοισ τε και νόθοισ χρώμενοι, αυτ.Νόμ.634C ου δη που χηλήν την άνδρειαν νεμοσβοητικασιν, αυτ.Τιμ.44C χηλήν του βίου διαπορευθείσ ζώνη, Πλούτ.'Ηβ.399B και σθέν εν άρτιποδασ βλάφη χηλή βασιλεία, αυτ.2C κατά τουτ' άνάγκη χηλήν γίνεται την άρετήν. 4) γραμμ. ειδ. έν τή μητρική, ο έχων σπονδειόν εις την β', δ' και στ' χώρον, ά. σκάζον, Ισχιορρωγικόν' ηρθλ. χηλιασμοσ : Δημήτρ.301 λιοδερρήσαι βουλόμενοσ τουσ έχδροΐσ, έθραυσε τό μέτρον, και έποίησε χηλόν αντί εύθέοσ. 5) νεώτ. ζωολ. ο χηλόσ ώσ οΐα, γένος έντόμων κολεοπτέρων έν τών κωκικηλιών.

χηλότησ-ησ(ί)ο κ. μων. κ. νεώτ. ή κατόστασισ του χηλωσ, ή κουτσαμάρα : Πλούτ. Πόλη.17 την γενομένην έκ του τραύματοσ χηλώτου, αυτ.'Ηβ.35C τον δ' 'Ηφαιστον ή τεκούσασ φιλοφρονομένη προσήγορεσεν από της χηλότησ, αυτ.'Ηβ.963C σκέλοσ χηλότησ, 'Ωριγ.3, 507B χηλότησ τε και κυλλότησ, Σχόλ.'Ιλ.Σ 421 δια τήν χηλότητα έπαχθώσ βαδίζων. || μτφ. έν τή μετρική, ή Ιδιότησ του χηλωσ βλ.λ.3) μέτρου : 'Αθην.14,632B άκέφαλοί δέ εισιν οι έπι τήσ άρχήσ την χηλότητα έχοντεσ.

χηλοσθμαιοσμοσι παθ. γίνουσι χηλόσ, κουτσός κ. παθ. : 'Ιπν.Φόσ.Πσιδ 1. Θησ.Στεφ. έν λ. έστι δ' ότε και κίνδυνοσ έκ του τοιούτου χηλωσθησ, ΕΜ 242,41. 2) ρηματ. π. χάλωμα, χηλώσισ.

χηλώ-έω μων. άμτθ., χηλωίνω, κουτσαίνω : Διγεν.'Ακρ.3506 άλλωσ δέ και ο Ιπποσ μου έκ της πληγής έχώλει.

χάλωμα-ατος (τό) (χηλωΐμαι) κ. μων. τό χάλωμα, ή χηλότισ, ή κουτσαμάρα : 'Ιπν.'Αρθρ.8201: ηροσράπτεν δέ τά δόθνια, όκωσ έν ζυμώρη

τὰς ἀναλήφιας ποιέσθαι· ἄλλα γὰρ ἄλλης τῶν χλωμάτων δέεται ἀναλήφιος, αὐτ.82ΒΒ' || κ. μτφ. φυκική διαστροφή, ἐλαττωματικότης : ἔστ.329,60 φυκῆς χλωμα.

χλωρός ἔπιρρ. μτγν. μφ. κατά τρόπον χλωόν βλλ.3], ὀτέλω, ἑλλυώς : Ἐπιφαν.1,563D χλωρός ἐπιδύσινοντα σοφίας.

χλωροειδής (ή) (χλωρομυί) ἡ ἐνέργεια καί τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ποιεῖν τινα χλωόν : Ἰνπ.Προορρ.2 τοὺς προσιόντας περὶ τὰ τῶν χλωωσίων καί τῶν ἄλλων τοιοῦτων, αὐτ.4,276,15 χλωώσις δὲ ἐτοίμη τοῖς περιγενομένοισι.

χῶμα-ατος (τὸ) (χῶ, χώνυμι) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. προσφ. κ. χῶμα γῆ ἀνεσοκμμένη καὶ αὐσαφρευμένη πρὸς τὰ τελεῖα κῶμας πρὸς ὄλωσιν αὐτῆς, χαράκιμα Σουῖδ. κῶμα ὕψωμα γῆς, ὧπερ οἱ πολέμοι ἐν ταῖς πολιορκιαῖς εἰσθασί προχοῦν τὰ τελεῖα : Ἦρ.1,162 χῶματα χῶν πρὸς τὰ τεῖχη, Θουκ.2,75 δρώντες τὸ χῶμα αἰρόμενοι, Ξεν. Ἑλλ. 2,3,46 ἐπὶ τῷ χῶματι ἔρυμα τευχίζοντες, Διόδ. Σ 20,86 τὸ διὰ τοῦ χῶματος τεῖχος· 2) πρόχωμα ἐγειρόμενον παρὰ τὴν ὄχθην ποταμοῦ, ὅπως κωλύτῃ τὴν ὑπερχείλιση, τὴν πλήμμυρα : Ἦρ.1,184 Σειρήσις χῶματα ἀπεδέξατο ἀνὰ τὸ πεδίον ἀξιοθήκη, Διόδ. Σ 1,36 ῥαδίως ἀποτρέπουσιν αὐτὸν (τὸν Νεῖλον) μικροῖς χῶμασι· 3) ὁ προχῶμα Ἦρ.7,30 χῶματι ἐκ τοῦ αὐλῶνος ἐκιδύσαντα· 4) ἀποβάθρα προβαίνουσα ἐπὶ πολὺ ἐντὸς τῆς θαλάσσης, μῶλος· Πολυδ.9,34 «χῶμα τὰ περὶ τοὺς λιμένας μέρη» : Ἦρ.8,97 μήτε τοῖσι Ἕλλησι μήτε τοῖσι ἔσωτοῦ ἐς τὴν Σαλαμίνα χῶμα ἐπειράτο διαχοῦν, Δημ.1208 ἐψηφίσσασθαι τὰ ναῦς καθέλκειν τοὺς τριπράρχους καὶ παρακομίζεν ἐπὶ τὸ χῶμα ἱβερναρδ.Γρ. ἐν λ. «καὶ νὰ τὰς φέρωσι καὶ τοποθετήσῃ κατὰ μήκος ἐς τὴν προκυμίσαν», αὐτ.1228 τὸ χῶμα δ' ἦν οἰκοδόμημ' ἐν τῷ λιμένι προβεβλημένον, προσορμίσσεως ἕνεκα καὶ ἀγορὰς τῶν ναυτῶν· 5) ἀρμυδῆς γλώσσα, ἀκρωτήριον : Αἰσχ.Ἰκ.870 κατὰ Σαρπηδόσιον χῶμα πολύφαμον ἀλαθείας ἀερίαισιν αὖραις (σχάλ. «Σαρπηδόσιον ἀκρῶν»)· 6) ὁ τύμβος, ὁ τάφος : Ἦρ.1,93, αὐτ.9,85 ἐπαισχυνόμενος τῆ ἀπιστοῖ τῆς μάχης ἐκάστους χῶματα χῶσαι κενά, Αἰσχ.Χο.223 ὦ πόντια χῶν καὶ πατῖν' ἀκτὴ χῶματος ἱβερναρδ.Γρ. ἐν λ. «αεθσάνον ὕψωμα, σωρὸς χῶματος· ὀνομαζέται δὲ ἀκτὴ, διότι αὐτοῦ προσορμίζεται τὸ πλοῖον τοῦ Χάρωνος, τὸ παρολαμβάνον τοὺς νεκρούς», Σοφ. Ἄντ. 1216 ἄρμον χῶματος, λιθοσαπῆ δύντες πρὸς αὐτὸ στόμιον, Εὐρ. Ἰκ.54 οὐτε τάφῳ χῶματα γαίας ἐσώρω, Πλάτ.Νόμ.958B χῶμα μὴ κοῦν ὑψηλότερον ἢ πέντε ἀνδρῶν ἔργον, Πλούτ.Νομ.22 δμῶρον μεγάλῳ ἐπιπεσόντων καὶ χῶματος περιπαγέντος ἐξέκασε τοὺς σωροὺς τὸ ρέθυμ, Παια. 24,32,5, Ἀθῆν.14,625F ἴδοις δ' ἄν καὶ τῆς Πελοποννήσου παντοχοῦ .. χῶματα μεγάλα, ἀ καλοῖσι τάφους τῶν μετὰ Πέλοπος Φρυγῶν· 7) ἡ ἀνορυχθεῖσα, ἥτις ἀφαῖ ἐγένετο ἐν τῷ ἄερι χαλαρὰ καὶ γόνιμος, ριπτεία πάλιν εἰς τοὺς λαίκους, ὅπως ἐν αὐτοῖς φυτεῦσθαι δένδρα : Θεοφρ.Φι 2,5,2, Γεωμ.10,4,1 χῶματος μεμυμένου μετὰ κόπρου αἰγῶν· 8) πᾶν, μσν., νεώτ. κ. δημ. τὸ ἐκ λεπτῶν κοκκίων στερεῶν συστατικὸν τοῦ ἔδαφους, μεῖγμα ὀρυκτικῆς καὶ φυτικῆς γῆς, ἀντίθ. πρὸς τοὺς λίθους καὶ τὰ πετρώματα : Πάπ. τὰ τοῦ κτήματος χῶματα, -δὲν ἔχει χῶμα, εἶναι ὄλο πέτρα, Αἰθ.Ροδ.76 εἰς ἑκάτον νὰ διασπαγῆ καὶ νὰ θρυβῆ ὡς χῶμα, Δροσ.Βοτάν.8 τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ εἰς ἡμέρας καταγιγῶν εἶχε καταπάγει τὰ χῶματα· 9) νεώτ. κ. δημ. κ. ὁ κοριοστῆς : ὁ ἀέρης σηκῶναι χῶμα. 10) δημ. γεν. τὸ ἔδαφος, ἡ γῆ : Βαλαωρ. ὁ Δήμος καὶ τὸ καριοφίλι

το 4) φέυγει ἀπ' τὰ χέρια, σέρνεται ἀπὸ χῶμα λαβῶμεν, φρ. ἔφαγε ἡ πλάτη του χῶμα ἰεῖν τῶν παλαιόντων, ἔπεισεν ὕπτιος], αὐτ. τὸν κῶσιε στὸ χῶμα ἰτὸν ἔρριψε κατὰ γῆς], αὐτ. τὸν ἔφαγε τὸ μαῖρο χῶμα ἰάπεθνε καὶ ἐτάφη πρὸ καιροῦ], δ. Διοτ. Βασανιομοῦ μου κομῖ, τυραννισμένο σώμα, κάλλιο νὰ ἴσθουνα νεκρὰ, νὰ σ' ἔτρωγε τὸ χῶμα· 12) νεώτ. εἰδ. ἐν τῆ πετρογραφία χῶμα κᾶκκινον ἐρυθρὸς πηλός, πλοῦσιος εἰς ὄξῆδια σιδήρου, σχηματιζόμενος εἰς θερμούς τῶνους δι' ἀποσαθρώσεως ἀσβεστολίθων· 13) μτγν. σωρὸς ἐρείπιων : ΠΔ Ἦα.25,2 εἰ ἔθῃκας πάλεις εἰς χῶμα, αὐτ. Ἦα.8,28 χῶμα ὄκικτον εἰς τὸν αἰῶνα ἔθῃκεν αὐτὴν ἕως τῆς ἡμέρας ταύτης.

χῶμας-άδος (ή) νεώτ. χῶμα περιέχον καὶ οὐσίαις ὀργανικαῖς, ἀναμεμιγτοῦς μετὰ τῶν ὀρυκτῶν κοκκίων αὐτοῦ, εἰσχωρησάσας ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας ἡ ἐμβαλθεῖσας ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου διὰ τοῦ κοπρισμαῦ.

χωματαπάνατος (ὁ) νεώτ. ὀπάνατος, ἐν ᾧ χρησιμοποιεῖται πρὸς ἀποξήρανσιν καὶ ἀπολύμανσιν τῶν κοπρανωδῶν ὕλων ἢ ἔξρα γῆ, τὸ χῶμα.

χωματεκόβλια (ή) πᾶν. ἡ ἐκόβλη χῶματος, οἷον ἀπὸ αὐλάκων, φρεάτων κττ.· 2) εἰδ. τὸ ἔργον ἢ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ καθαριστοῦ τῶν ὀρυκτικῶν διαωρῶν ἐν Αἰγύπτῳ.

χωματένιος-α-ο δημ. κ. χωματένιος ὁ ἐκ χῶματος· || εἰδ. ὁ ἐκ πηλοῦ : χωματένιος φούβριος, - χωματένιος τοῦδλα (πλίθεις), - χωματένιος τσοουκάλι (ἡ πηλὴν χύτρα).

χωματεπάκτης (ὁ) Ἦσ. τοῖσι χῶμασιν ἐπιχειρῶμενος· κωδ. χωματεπέκτης].

χωματεπικτής (ὁ) πᾶν. τὸ ἔργον ἢ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἐνεργουμένου ἐπιχωματώσεως, προχώματα, διευθετήσεως ροῆς διαωρῶν ἐν Αἰγύπτῳ.

χωματεπιμελητής (ὁ) πᾶν. ἐν Αἰγύπτῳ ὁ ἐπιμελητής, ὁ φρονιστῆς τῶν προχωμάτων.

χωματεργολάθος (ὁ) πᾶν. ὁ ἐργολήτης, ἐργολάθος προχωμάτων.

χωματιά (ή) δημ. ἡ ὄσμη χῶματος, ἡ χωματίλα : χωματίαις μυρίζεις.

χωματίζω δημ. κολύπτω, σκεπάζω διὰ χῶματος.

χωματιανός (ὁ) δημ., θηλ. -ή, ὁ γηγενής, ὁ ντόπιος : Βλαστ.Συνμ.143, αὐτ.248.

χωματίδα (ή) δημ. ὁ ἰχθὺς γλώσσα ἡ κοινή.

χωματίζω μτγν. κ. νεώτ. ἐπισωρεύω χῶμα, ἐπιχωματίζω· 2) μτγν. παθ. περιβάλλωμι διὰ προχωμάτων, χαρακωμάτων, ὄχυρωσιν διὰ χῶματων : ΠΔ Ἦα.11,13 ἄλλα πάσσα τὰς πόλεις ἐν τὰς κερματισμέναις οὐκ ἐνέπρησον Ἰσραήλ, Πάπ. παραδειξάτω Πτολεμαῖος τὴν γῆν .. ὠμαλισμένην καὶ κερματισμένην· 3) ρημ. π. χωματισμός.

χωματικός-ή-ον πᾶν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ χῶμα : χωματικά ἔργα.

χωματίλα (ή) δημ. ἡ ἰδιόζουσα ὄσμη τοῦ χῶματος, χωματιά.

χωματινός-η-ον- μσν. κ. νεώτ., δημ. χωματένιος ὁ πεποιμένος ἐκ χῶματος ἢ πηλοῦ, ὁ πηλῖνος : ΚΜανασ.Χρον.232 ἐκ χωματινῶ καὶ λυφροῦ καὶ πηλοφύρατου βάρους, αὐτ.5782 τὴν γηγενῆ καὶ χωματινὴν σάρκα, αὐτ. Ἐρασαί 4,18 ἀνθρωποι πηλοφύρατοι, χωματίνοι τὴν πλάσιν.

χωμάτιον μτγν. κ. νεώτ. ὕποκορ. τοῦ χῶμα, μικροῦς τύμβος, τάφος : Διον. Ἄλ.Ρωμ.1,64 χωμάτιον οὐ μέγα· 2) νεώτ. κρᾶσπεδον ὀδοατρωμάτος ἐξ ἀναχώματος.

χωματισμός (ὁ) πᾶν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ χωματίζω (βλ.λ.) : Πάπ. ἐπιτελέσω τὰ κατ' ἔτος ἔργα, χωματισμούς, ποτισμούς· 2) νεώτ. ἡ ἀνακίνησις, ἡ ἐκκαταφή χῶματων, ἡ διατάξις αὐτῶν καθ' ὀρισμένον σχῆμα, ἀνάχωμα ὄχυρωματικῆς.

χωματογεννημένος-η-ο δημ. ὁ γιγνητής, ἄ. χωματιανός: Βλαστ. Συμμ. 248.
χωμάτπλαστος-ον μιν. κ. νεώτ. εἶδ. ἐπὶ τοῦ ἀνδρώπου, ὁ πλασθεὶς ἐκ χώματος, ὡς ἐν ταῖς γραφαῖς ἀναφέρεται: Κ Μανασσα. Χρον. 23 'Ἄδᾶμ χωματόπλαστος' ἢ νεώτ. γεν. ἐπὶ πραγμ., ἰδ. σκευῶν, ὁ χωμάτινος, χωματένιος.
χωματότοπος(ἰ) δημ. τόπος περιέχων χῶμα, ὁ πλήρης χώματος, ὁ ἀπηλλαγμένος λίθων κτ.
χωματοურγία(ἡ) νεώτ. μέρος τῆς δομικῆς ἐξετάζον τὸν τρόπον ἐκτελέσεως τῶν χωματιῶν ἢ χωματοურγικῶν ἔργων 2) ἐκτέλεσις χωματοურγικῶν ἔργων.
χωματοურγικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐκχώματῶσιν, ὅσον εἰς τὴν ἐκσκαφὴν, τὴν μεταφορὰν χώματος: χωματοურγικά ἔργα [ἔργα ἀναφερόμενα εἰς τὴν ἐκσκαφὴν καὶ ἐξορύξιν γαιῶν, τὴν μεταφορὰν αὐτῶν, τὴν τακτοποίησιν τῶν καὶ τὴν ἐξασφάλισιν τῶν ἐκ τῶν ἔργασιῶν ταύτων προερχόμενων ἔργων ἀπὸ τῶν φθορῶν].
χωματοурγός(ἰ) νεώτ. ἐργάτης ἀσχολούμενος εἰς τὴν ἐκσκαφὴν, μεταφορὰν καὶ εὐθέτησιν χωμάτων, μπαλοδόρος.
χωμάτοφάγος-ον μιν. ὁ ἐσθίων, ὁ τρώγων χῶματα: Κ Μανασσα. Χρον. 6655 πίννα χ-.
χωμάτοχρῶς-οας-αυν-οον νεώτ.. ὁ ἔχων τὸ χρώμα τοῦ χώματος, ὁ κοκκινοκίττος: Παπαδ. Χριστ. Διηγ. 33 δεχομένη τὰ χωματόχρῳα καὶ θολὰ ρεῦματα τῶν χειμάρρων.
χωμάτω-ῶ νεώτ. κατασκευάζω διὰ χώματος, χωματίζω: πρβλ. ἐπιχωματῶ.
χώμη(ἡ) λεξ. ἀνάχωμα τ' Σουίδ. ἐν λ. κόμη εἰς ἡν ἐκοιμῶντο, ἡ κόμη, ὅσον ἀναχωμα ττ'.
χωμογραμματαύς-έως(ἰ) πάμπ. ὁ καταγράφων τὰ διὰ τὰ χῶματοურγικά ἔργασια, ὅσον κοβαρισμὸν διωρῶν ἢ προχώματα, δαπάνας ἐν Αἰγύπτῳ.
χῶμος(ἰ) Ἦσα. ἐχώμας.
χῶν-ωνός(ἰ) λεξ. Σουίδ. ἐχωνευτής.
χῶν Ἐπιγρ. αἰολ. τ. γενικ. πλῆθ. τοῦ χῶς βλλ. **χῶνα** (ἡ) αἰολ. τ. ἀντὶ γένει βλλ.
χωνεία(ἡ) [χωνεύω] μτγν. κ. μιν. ἡ χῶνευσις, ἡ τῆξις καὶ ἡ χύσις τοῦ μετάλλου: Πολύδ. 34, 10, 12 τὸν χρυσὸν δεῖσθαι χωνείας πλείονος, ΠΔ ἰδὸς 38, 38 [ἰδιόρθ. κωνία], Διόδ. Σ 5, 13 πολλὴν αἰδηρήτην, ἢ τέμνουσιν εἰς τὴν χωνείαν καὶ κατασκευὴν τοῦ σιδήρου, αὐτ. 5, 27 τὸ φῆγμα . . παραδιδόσιν ἐν ταῖς καμίνοις εἰς τὴν χωνείαν, Ἄνδρ. Κρ. 246 χρυσὸς χωνεῖα παραδοθεὶς 2) μιν. τὸ νομισματοκοπίον: Ἄν. Κομ. 1, 226 ἡ βασιλικὴ χωνεία.
χωνεῖον(τὸ) [χωνεύω] μτγν. χωνευτήριον, χυτήριον Σουίδ. ἐχωνεῖον τὸ χωνευτήριον χῶνον δὲ τὸ ἐργαλεῖον, Ἄλεξ. Ἀφρ. Πρ. 2, 3 2) Σουίδ. ἐχῶνος, χῶσῆν, χῶνη.
χωνεύω μιν. χωνεύω βλλ. Ἐρωτόκρ. 2, 811, αὐτ. 3, 8.
χῶνευ(α)ματος(τὸ) [χωνεύω] μτγν. νεώτ. κ. δημ. τὸ χωνευθέν, τὸ ἐκ ταμέντος μετάλλου παρηθῆν, χυτὸν ἔργον, εἰδῶλον: ΠΔ Δευτ. 9, 12 ἐποίησεν αὐτοῦ χῶνευμα, αὐτ. Ἱερ. 10, 3 ἔργον ἐστὶν ἐκ τοῦ δρυμοῦ ἐκκεκομμένον, ἔργον τέκτονος, καὶ χῶνευμα, Φιλ. Βυζ. Θεσμ. 4 τὸ χυτὸν τοῦ κατασκευάσματος 2) δημ. ἡ πέψις, ἡ χῶνευσις.
χῶνευσις-εως(ἡ) [χωνεύω] μτγν., μιν. κ. νεώτ., δημ. -η ἢ ἐν χῶσῆν τῆξις μετάλλου, ἡ χωνεία: ΠΔ Παρ. 2, 4, 3 δύο γένη ἐχῶνευσαν τοὺς μόσχους ἐν τῇ χωνεύσει αὐτῶν, αὐτ. Ἐξ. 38, 27 εἰς τὴν χῶνευσιν τῶν κεφαλίδων, Μεθόδ. Κ/πλ. 288Α διὰ τῆς ἀνασκευῆς καὶ χωνεύσεως 2) δημ. ἡ πέψις, ἡ χῶνευσις.
χωνευτήρ-ήρος(ἰ) [χωνεύω] σχὼλ. ὁ χωνευτής, ἡ χωνευτικὴ κάμινος: Σχὼλ. Ἡσιόδ. Θ 863.

χωνευτήριον(τὸ) μτγν., μιν., νεώτ. κ. δημ. μεταλλευτικὴ χῶνη πρὸς τῆξιν καὶ ἀποκαθάρσιν μετάλλου ἢ μεταλλεύματος, χυτήριον Ἦσα. ἐχωνεῖον: ΠΔ Βασ. 3, 8, 51 οὗς ἐξήγαγες ἐκ τῆς Αἰγύπτου ἐκ μέσου χωνευτηρίου αἰθέρου, αὐτ. Ζαχ. 11, 3 Γρηγ. Νύσσα. 3, 187 τὴν τοῦ χρυσοῦ δοκιμασίαν ἐν διαφόροις γίνεσθαι χωνευτηρίοις, Σωμρ. Ἐκκλ. Ἰστ. 3, 13 αὐτίκα ὡς ἐν χωνευτηρίῳ οἱ τε δυνεὶ χυτισταὶ καὶ οἱ νομιζόμενοι φανεροὶ πάλιν ἐρίστον, Νικήτ. Δαβίδ. εἰς Γρηγ. Ναζ. 1, 29 χωνευτηρίῳ τὸν χρυσὸν δαμάσσειναι, Φώτ. Ἐπιστ. 67, 35, Εὐστ. 1926, 53 λίθοι, χωνευτήρια, χῶνοι, Σχὼλ. Νίκ. Ἄλεξ. 50 τῶν καμίνων τοῦ χωνευτηρίου, Ζερβ. Ἰστ. 195 ἔρριφα εἰς τὸ χωνευτήρι τοῦ τεχνίτου ὄλα τὰ κατὰ πού εἶχα, διὰ νὰ γίνῃ ὁ χρυσὸς μόσχος 2) νεώτ. κ. δημ. δεξαμενὴ, ὑπόνομος ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ἐθα χυνεῖται τὸ ὕδωρ τῆς κολυμβήθρας 3) νεώτ. κ. δημ. ἡ ὄστεοθήκη τοῦ νεκροταφείου.
χωνευτής(ἰ) [χωνεύω] μτγν., μιν. κ. νεώτ. ὁ χωνεύων, ὁ τῶνον καὶ χῶνον μέταλλα εἰς τῆς οὐσας: ΠΔ Ἰουδ. 17, 4 ἐδωκεν αὐτὸ ἰτὸ ἀργύριον τῷ χωνευτῇ καὶ ἐποίησεν αὐτὸ γλυπτὸν καὶ χωνεστὸν [κῶδ. Ἄλεξανδρείας], Πρώκλ. Τερράκ. 250, Θεοφύλ. Σ πρὸς Αὐτὸν 800 γελῶσιν χωνευτὰς χωνεύειν καὶ θεοὺς κατασκευάζειν.
χωνευτικός-ή-ός(ν) γλωσσ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος, ὁ ἐπιτήθειος εἰς τὴν χῶνευσιν, τὴν τῆξιν καὶ χύσιν τῶν μετάλλων 2) κ. δημ. ὁ διευκολύνων, ὁ συντελὸν εἰς τὴν πέψιν, ὁ εὐπεπτός, ὁ πεπτικός: χωνευτικὸν νερό.
χωνευτικότης-τος(ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ χωνευτικοῦ βλλ.
χωνευτός-ή-ός(ν) μτγν., μιν., νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ μετάλλων, ὁ ὑποστὰς χῶνευσιν, ὁ πονηθεὶς ἐκ τετηγημένου μετάλλου, ὁ χυτός: ΠΔ Κριτ. 1, 4 καὶ ἐποίησεν αὐτὸ . . χωνευτὸν, Ἰώσα Α' 18, 3, 4 χωνευτὸν κίριον, Εὐστ. 1139, 55, Σχὼλ. Ἰλ. Σ 219 σάλπιγξ χωνευτή 2) τὸ χωνευτὸν ὡς οὐσα ἡ ἰδιότης τῶν μετάλλων νὰ τῆκναι καὶ θερμαινόμενα 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐνηρμοσμένος, ὁ κεχωσμένος ἐντός ζυλοῦ, τοῖχου: Ζύλα χωνευτὰ καὶ δχι καρφωτὰ.
χωνεύτρα(ἡ) δημ. ἡ καταδόθρα.
χωνεύω(χῶνη) μτγν., μιν., νεώτ. κ. δημ. ἄ. χωνεύω βλλ., μιν. χωνεύω [Ἐρωτόκρ. 2, 811, μέλλ. χωνεύσω [ΠΔ Ἐξ. 26, 37], ἀόρ. ἐχῶνευσα κ. δημ. (ἐ)χῶνεψα, μέσ. ἀόρ. ἐχῶνευσάμην, Πουσα. 8, 14, 8 δημ. μτγ. παθ. παρ. κ. χωνεμένους, παθ. ἀόρ. ἐχῶνευθῆν, παθ. παρ. κ. χωνεμένοι, μτ. αἰτ. χῶνω εἰς τὴν μῆτρην Μοῖρ. ἐχωνεῖσθαι Ἀττικῶι, χωνεῖσθαι Ἐλληνες: ΠΔ Ἐξ. 26, 37 καὶ χωνεῖσθαι αὐτοῖς πέντε βάσεις χαλκῆς, Ἄλεξ. Ἀφρ. 1, 49 τὸν χαλκὸν ἵππον χωνεῖσθαι 2) κ. μέσ. Πουσα. 8, 14, 8 διέχων χαλκὸν πρώτοι καὶ ἀνάματα ἐχωνεῖσθαι 2) μτγν., μιν. κ. νεώτ. τῆξις, λέγων μέταλλον ἐν χῶνῃ ἢ καμίνῳ, κωνεῖω: ΠΔ Παρ. 2, 34, 17 καὶ ἐχῶνευσαν τὸ ἀργύριον τὸ ἐρῆσθῆν ἐν οἴκῳ κίριου κ. παθ. Πουδ. 6, 39, 9, 11 τὴν μῆρτην ὑπόστασιν χωνευθεῖσαν ἀποχυθέντος τοῦ μολιόδδου, Διόδ. Σ 5, 35 χωνευθεῖσις τῆς φύσεως, ἔξ ἧς ὁ ἀργυρὸς κατασκευάζεται, δύσκακος γενέσθαι ἀργύριον καθαρὸν, αὐτ. 16, 45 ἀργυρὸς καὶ χρυσὸς ὑπὸ τοῦ πυρὸς κεχωνευμένους, Πλούτ. Λοικ. 37 κεχωνευμένον ἀργύριον, Φώτ. Ἐπιστ. 67, 37 3) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ τροφῶν, πέμπω τι: Γαλ. 14, 55, 15 τὰς τροφὰς χωνεῖσιν, Πρόδρ. 2, 354 ἴνα καὶ τί χωνεῖσσοσιν ἀπὸ ἐνηρφαγίας, Ἐρωτόκρ. 3, 8 γιὰ τὴν τῆ φῶρ, δὲν μπορεῖ πόνε νὰ τῇ χωνεψῆ 2) κ. μτφ. ἐν φρ. ἀπειλῆς διὰ τὴν τῇ χωνεψῆ (ἰδὲν θὰ περῶσιν ἐτσι χαρὶς νὰ τιμωρηθῆς: 4) δημ. μτφ. ἀνέχουσι, ὑποφέρω, ὑπομένω: Καρκ. Ζητ. 30 ὁ Βαλαχὰς δὲν

εχώνευεν εύκολα κάθε είδους άνθρωπο, φρ. δέν τόν χωνεύω (δέν τόν άνέχομαι· πρβλ. μου κάθεται στό στομάχι) 5) δημ. άμτθ. έπι ύλών, καταναλώσασμαι, άποπεφορούμαι: τά άγρια ξύλα δέν χωνεύουσιν εύκολα, - χωνέφανε τά κάρθουσαν' || κ. μέσ.: Καρυθ.Ζητ.110 και νά γίνεται στάχτη, άνή τή χωνεμένη χόθολι· 6) κ. άμτθ. άποροφούμαι, άποσυνιθεμαι: τά νερά χωνεύουσιν' || μέσ. χωνεμένη κοριπία (ή άποσυνιθεμένη και κατάλληλος προς λιπανισμό, ή μη πρόσφατος), - χωνεμένο τυρί (τό ύποστάν (ζύμωσι), - χωνεμένες ελιές· 7) έμβάλλω, προσαρμώζω τι έντός άλλου, όσον ζύλον έντός κοιλότητας, χώνω: Βαλαφρ. Φυή 25 κρύο τό σίδερο χωνεύει, σφάζει' || κ. μτφ.: Παπαντ.Άγ.Όρ.25 χωνεύουσιν τά άνώμαλα σχήματά τους μέσα σέ μία γενικήν άρμονία· || ρηματ.π. χώνευσαι, χώνευσαι, χωνευτής, χωνευτός, χωνευτήριον.

χώνη (ή) κ. μων. κ. νεώτ. ή χώνη βλλ., τό χωνί Μοισρ.401 κροσθήν 'Αττικαί, χώνη 'Ελληνες': Φερρεκρ.Μεταλ.3] κύλικας άντλειν διά χώνης, Πλάτ.Πολ.411Α και καταχειν τής ψυχής διά τών ώτων ώσπερ διά χώνης, Πολυδ.10,75 κύλικα τόινυ μέλανος άνδοσισμου ήγυλουν διά χώνης' || ώς όνομα του λάρυγγος: 'Αλέξ.'Άφρ.Πρ.2,3 ύποκάπνιζε διά χώνης' || ώς σκωπτικόν όνομα άνθρώπου πολυπότου: 'Αθην.10,436Ε Διαιτήρος .. έντιθέμενος .. τή στόματι χώνη άπάστας έπιεν έπιχορμαίνου όίνου, ύθεν και χώνη έπεκλήθη· 2] κοιλώματι έν τή έγκεφαλή, έχον τό αγχίμα χωνίου, ά. ληνός, πύελας: Θεόφιλ.Πρωτ.135,1] τούτων τών σωλήνα ώνόμασαν οι περι τών 'Ηρόφιλον πύελόν τε και χώνην' ώς ή μέν ύποδεχομένη τούς πάρους κοιλότης από του σχήματος πύελας όνομάζεται, από δε τής κρείας χώνη' || νεώτ. άνατ. κοιλότης, πόρος διαφόρων οργάνων: χώνη ήθμοσιδής (κοιλότης χωνοειδής του μέσου ρινηκού πόρου), - χώνη του Ροσινιάλ (τό άνευρησμένον τυφλόν άκρον, εις δ' άπολήγουσιν οι κυφελώτοι πόροι τών άναπνευστικών βρογχίων ή κυφελώτων του πνεύμονος)· 3] τό χωνοειδές χωνευτήριον τών μετάλλων: Πασειδών.π.Αθην.6, 233D πλόναντες άγουσιν έπι τήν χώνην ίτου χρυσού τά φήγματα, Διασκ.5,85 ό δε τοίχος του οκλήματος, φ' ηλπισιάς ή κίμινος, τιτράται ζεπιτά τρήματι άχρις αυτής τής χώνης εις παραδοχήν ψωσπηήρος, Παλλδ.ΑΠ.9,528 ούδε γάρ αύτουός (τους Χριστιανούς) χώνη φόλλιν άγουσα φερέσβιον έν ηνυρί θήσει· 4) νεώτ. στρατ. τεληνητόν κάλυμα χρησιμοποιούμενον διά τήν παρεμπόδισην τής προχωρήσεως.

χώνηρ κτ. κράσιν άντι και ό άνήρ: Θεόδωρ.15,145. **χωνί(ον)** (τό) κ. μων. κ. νεώτ., δημ. κ. χωνί, ύποκοφρ. του χώνη, χροάνη βλλ., μικρά χώνη οικιακής ή κοινής χρήσεως προς μετάγγισην ύγρών· Σουίδ. **χωνεύειν**, τό χωνευτήριον, χωνιον δε τό εργαλείον: χωνί κρασίου - λαδί ύ· 2] πάν δ,τι έχει σχήμα μικράς χώνης: Δρσο.Βοτάν.44 κινών άνω και κάτω του αύλου τό χωνίον κατά τών ρυθμών' || μων. τό μέρος του τούτου τό χωνοειδές τό ύποδεχόμενον τό βέλος κατά τήν στιγμήν τής έκτοξεύσεως: Έρωτόκρ.2,614, οι είχαν τών πάθο στό χωνί, τών έρωτα στήν κόκκα' || δημ. είδος προχείρου χαρτοσακκουλάς εις σχήμα χωνίου έπιμήκουσ' || νεώτ. άνατ. χωνία μεμλωδή (χωνοειδή μέρη, εις ά ύποδιαρείται διά λοξών έντομών άς ευφανίζε τό μεμλωδες έλυτρον του νευριτου δια καταλήλων άντιδροσστηρίων).

χώνυσι κ. χωννώω (Πολυδ.1,47,3), γ' ηλθθ. παρσι. έχώνυσσι (Ιδιων.Κ.66,4), μτγν. τ. του χθ βλλ.: Πολυδ.1,47,3 χωνύειν τό στόμα του λιμένος έπεχείρησαν, αύτ.10,28,5 χωνύειν και φθειρειν

ένεχείρησε τάς φρεσάτας, Διόδ.Σ.14,49, 'Αρρ.'Αν. 2,18,3, Δίων.Κ.76,13 τά έλη χωνύων' κ. παθ.: Πολυδ.4,40,4 χώνυσσαι τόν Πόντον.

χωνοειδής-οός-ές μτγν. κ. νεώτ. ό δμοιος προς χωνιον, ό έχων σχήμα χώνης, χωνίος: Κλήμ.'Αλ.188. **χώνον** (τό) ά χώνον βλλ.

χώνος (ή) ά. χώνος βλλ.2] 'Ιηπ.1,485 τό γάρ στόμαχος όκαιον χώνος· και έκδέχεται τό πλήθος και άσφα προαιρούμεθα' 2] 'Ησ. έχώνος· βοϊνορος.

χώνω μων. κ. νεώτ., δημ. κ. χούνω, άόρ. **έχωσα**, μων. ήχωσα, παθ. άόρ. **έχώθη** κ. **έχώθηκα**, μτχ. παθ. παρσι. **χωίσημένος**, έμβάλλω βαθέως τι εις τό χώμα ή όπου αλλού, έμπήγνω εις τό έδαφος, εις τό χώμα: παροιμ. χώνει βήσασα, βγάινει καρβελία (έπι τών ύπό τής τύχης εύνοουμένων)· κ. παθ.: Παπαδ.Χρиси.Διηγ.35 τό δεύ άκονημένον αγκιτρον θα ήτο πιθανόν νά χωθθί μέσα εις τό κατασάμνον τής μίας και τής άλλής γίδας' 2] σκεπαζώ δια χώματος, έπιχωματώ, ένταφιάζω: δέν τόν έχώσανε άκόμη' 3] φυλακίζω: τόν έχωσαν μέσα' 4] έπι άρρωστων, παρσι. **χωίσημένος**, καθάλλω: τής τών έχωσας' 5] έμβάλλω τι, σκεπαζώ ή κρύπτω έντός άλλου πράγματος ή υπό άλλα πράγματα: έχωσα τά χέρια του στήν τσέπη, - του χωσε τό μαχαίρι ώς τό μανικί (τό έβύθισεν όλον εις τό σώμά του)' κ. παθ.: Βαλαφρ. ή Φτωγή 3,8 τά χέρια κρούσταλλο, σιδερωμένον, μέσα στόν κόρφο της τά 'χει χωμένα' 6] γεν. κρύπτω, κατακρύπτω: 'Ερωτόκρ.1,145 και μη μπρωώντας τήν κουρφήν άγάπη ημιλιό νά χώνη, αύτ.3,140 τό φώμα δείχν' άπαρθινό και τήν άλήθεια χώνει, αύτ.3,524· κ. παθ.: πήγε και χώθηκε στήν καλύβα (έκρύφθη)' 7] μέσ. εισδύομαι, ύπεισέρχομαι: φρ. χώνεται παντού (ύπεισέρχεται άπρόσκλητος, παρεμβάινει άνοικείω), φρ. χώθηκε στό χρέη ώς τό λαϊμό (είναι καταχρεωμένος)· 8] εισάγω, έχωσιστώ: τόν έχωσα σέ κάποια δουλίτσα και βγάινε τό φωμί του' κ. παθ.: χώθηκε αέ μία καλή δουλειά.

χώσμαι έπ. άποθ. αυγκν. 'Ομ., β' έν. ένεστ. προσ. χώσο ('Οδ.Ψ.213), γ' έν. παρσι. χωέτο ('Ιλ.Φ.306), μέλλ. χώσομαι ('Ιλ.Α.80), άόρ. (έχωσάμην ('Ιλ.Ν.165, 'Ησιοδ.Ό.554), όργίζομαι, άγανακτώ, θυμώω, χολιάζω: 'Ησ. έχώσασθαι, χολώσασθαι, όργίσασθαι, λυπηθήσθαι: 'Ιλ.Α.44 χωόμενος κήρ, αύτ.Π.616 Αίνειλας δ' άρα· θυμόν έχώσαστο, αύτ.Γ.127, 'Οδ.Ε.284 ό δ' έχώσαστο κηρόθι μάλλον, 'Υμν.Δήμ.330 θυμώ χωομένης, 'Ησιοδ.Ό.533 κάππερ χωόμενος παύθι χόλου δν πριν έχασκε, αύτ.554 χώσαστο δε φρένας' || κ. μτ. δοτ. προσ. όργίζομαι και τινας: 'Ιλ.Α.80 κρείσσων γάρ βασιλεύς, δετε χώσεται άνδρι χέρην, αύτ.Φ.306 άλλ' έτι μάλλον χώετο Πηλείων' || κ. μτ. γενικ. προσ. ή πράγμ. ού ένεκα τις όργίζεται: 'Ιλ.Α.429 τόν δε λην' αύτου χωόμενον κατά θυρόν εύζώνιο γυναικίς, αύτ.Ν.165 χώσαστο δ' αινώς άμφοτερον, νίκης τε και έγχεος' || όμ. απαν. έμπροθ. περι τινας: 'Ιλ.1.449 ός μοι παλακίδος πέρι χώσαστο καλλικλέμοιο (Ιδιόθ. περιχόσασται, αύτ.Ε.266· κ. έμπροθ. περι τινα: 'Υμν.Ερμ.236, 'Ησιοδ.Α.12 χωσάμενος περι βοσσι' || μτ. δοτ. προσ. κ. μτ. αιτ. πράγμ. μ. έν τή φρ. μή μοι τόδε χώσο μη όργίζου έναντίον μου δια τούτο: 'Οδ.Ε.213 πότνια θεά μή μοι τόδε χώσο, αύτ.Ψ.213 αύτάρ μή νύν μοι τόδε χώσο μηδε νεμέσσαι' 2] απαν. δυσαρρεστούναι, ταρώθημαι: 'Ιλ.Ε.406 χώσαστο δ' Έκτωρ, όττι βά οι βέλοσς ώκύ έτώσιον έκφυγε χείρς, αύτ.Χ.291.

χώνη κτ. κράσιν άντι και ό άνήρ: Αισχ.Πρ.875. **χώπότην** κτ. κράσιν και όπόταν: Πινδ.Π.2,160 χώνοταν ό λάδρος στρατός.

χώνοταν κτ. κράσιν και όπόταν: Πινδ.Π.2,160 χώνοταν ό λάδρος στρατός.

χῶπως κτ. κράσιν ἀντὶ καὶ ὄμου: Σοφ.ΟΤ 1251. **χώρα** (ή) κ. μαν., νεώτ. κ. δημ., ἰων. -η χώρας, τόπος ἐν ᾧ ὑπάρχει τι, ὁ τόπος, τὸν ὁποῖον καταλαμβάνει τι: Ἰλ.Ψ 521 οὐδέ τι πολλή χῶρη μεσησγύη, Τίμ.Λοκρ.94Β ποταγορευοῦντι τάν ὕλαν τόπον καὶ χῶραν, Αἰσχ.Εὐμ.292 ἄλλ' εἶτε χώρας ἐν τόποις Αἰθυστικοῖς, Ξεν.Λοκ.7.5 νῆμισμα . . χώρας μεγάλης θέοιτ' ἄν, Πλάτ.Νόμ.705Α πρόσκοκος γὰρ θάλαττα χώρα τὸ μὲν παρ' ἑκάστην ἡμέραν ἠδού, Ἀριστ.Λ1 10,3,4 χῶραν παρέχειν [κοτολιπεῖν χῶρον αὐτῷ], Πλούτ.Ἠθ.124Α συναισθόμενος οὖν ὁ Φίλιππος ὑπέσχετο τῶν φίλων ἑκάστῳ κελύων πλακοῦντι καταλιπεῖν χώραν, Σέξτ.Εμπ.Πυρρ.3,124 χωροῦντων δὲ δι' αὐτῆς σμάρτων χώρα γίνεται: 2) γεν. ὁ τόπος, τὸ μέρος: Ἰλ.Ζ 516 εὐτ' ἀρ' ἔμελλε στρέψεσθ' ἐκ χώρας, αὐτ.Ρ 394 ὡς οἱ γ' ἔνθα καὶ ἔνθα νέκυον ὀλίγη ἐνὶ χώρῃ ἔλακον ἀμφότεροι, Πλάτ.Θεαιτ.1Β1C ὁ τὸν τῶν χῶραν ἐκ χώρας μεταβάλλῃ ἢ καὶ ἐν τῷ αὐτῷ στρέφεται; Παιου 5,17,6 ἀρξαμένῳ δ' ἀνασκοπέσθαι κάτωθεν τοσάδε ἐπὶ τῆς Λάρνακος ἢ πρώτῃ παρέχεται χώρα ἰδὸ πρώτον μέρος τῆς Λάρνακος; ἢ φρ. νεώτ. κεῖται κατὰ χώραν ἐπὶ προνομ., ἐν ᾧ τόπω εὐρέθη: 3) ὁ προσήκων τόπος, ἡ οἰκία θεοῦ τινός: Ἰλ.Ψ 349 ὡς εἰπὼν Νέστωρ Νηληϊῶς ἀφ' ἐνὶ χώρῃ ἔξετο, Θουκ.2,87 χῶραν λαίπειν, αὐτ.Α 126, Ξεν.ΚΠ 4,3,37 ἕως ἄν χῶραν λάθῃ τὰ πράγματα [ἕως οὐ τεθίσαι ἐλ τᾶξιν], Πλούτ.Ἠθ.62D οὐ διδοῦς ἑτέρῳ τόπον οὐδὲ χῶραν διακονίας κ. μτ. προθ.: Πινδ.Π 4, 486 ἄλλ' ἐπὶ χώρας αὐτῆς θέσαι θυοπαλᾶς δὴ γίνεται ἰπονοθετεῖν εἰς τὴν οἰκίαν θεοῦ, Ἠρ 4,135 κατὰ χῶρην ἠλιεῖον τοῦς Πέρσας εἶναι, αὐτ.7,95 κατὰ χῶρην μένοισι, Αἰσχ.Ἀγ.78 Ἄρεως δ' οὐκ ἐνὶ χώρᾳ ἰδὸ πολεμικὸν πνεῦμα δὲν εἶναι εἰς τὴν θέσιν τοῦ, Ἀριστ.Βάτρ.793 ἔξειεν κατὰ χώραν, αὐτ.Πλ.367 ἄλλ' οὐδὲ τὸ βῆμῳ αὐτὸ κατὰ χώραν ἔχει, αὐτ.Ἰνν.1354, Θουκ.Α 4,26, Ξεν.Ἀν.3,4,33 πολὺ γὰρ διέφερον ἐκ χώρας ὀρμύνας ἀλέεσθαι ἢ πορευομένους ἐπιούσι τοῖς πολεμίοις μάχεσθαι, αὐτ.6,4,11 κατὰ χῶραν ἀπείναι [ἐπέρχεσθαι, ὑποχωρεῖν ἐν τᾶξει, αὐτ.ΚΠ 1,2,4 νόμῳ δ' εἰς τὰς ἑαυτῶν χώρας ἑκάστοι τοῦτων πείρειν] ἐπιρριονταί εἰς τὴν οἰκίαν θεοῦ, αὐτ.ΚΠ 2,1,23 τῶν δ' αὐ δακαδάρχων τοῦς κρατίστους εἰς τὰς τῶν λοχαγῶν χώρας καταστήσασθαι, αὐτ'ἔλλ.4, 2,20 ἐμυχόντῳ τε καὶ ἐν χώρᾳ ἑπιπτον ἑκατέρων [ἀπέθηθησαν εἰς τὴν θέσιν τῶν], αὐτ.Α 4,8,39, αὐτ.6, 5,6 οἱ δὲ περὶ τὸν Στάσιππον ἐπράττων ἔαν τε κατὰ χῶραν τὴν πόλιν ἰσφίνοιεν τὴν πόλιν ὡς ἦτο, Δημ.701 κατὰ χῶραν δὲ μένειν τοῦς ἀλλοῦς ἔαν: 4) μτφ. ἡ ἀποδοθεῖσα τι ἐν τῷ βῆθί, ἡ κατὰστασις τίνος: Ξεν.Ἀν.5,6,13 εὐθελον δὴ ὅτι ἐν ἀνδραπόδων χώρα ἐσάμβεθα βῆθ ἀρωποβόμενους ἀνδραπόδοι, αὐτ.ΚΠ 2,1,18 ὅτω δ' ἀρκεῖ ἐν μισθοφόρῳ χῶρᾳ εἶναι [εἶναι εἰς θέσιν μισθοφόρου, θεωρεῖται ὡς μισθοφόρος], Ἀχιλλ.Τάτ.8,8 ἐν πατρὸς χώρα καθεστηκότα: 5) μτφ. ὑπόληψις, βαθμὸς, ἀξίωμα: Θεόγ.152 ὕβριν ὑπὸς πρώτων καμὸν ὕψασεν ἀνδρῖ, οὐ μέλλει χῶρην ὑμειψίν θέμεναι (διάρθ. ὠρην) Ἰβερνοδῶ. ἦν λ. ὁ θεὸς ἐνέβαλεν, ἔδωκεν ὕβριν ὡς πρώτον κακὸν τῷ ἀνδρῖ, οὐ [τοῦτῳ τε, οὐ] μέλλει ἐν οὐδεμίᾳ μοίρᾳ θέσασθαι; Ξεν.Ἀν.5,7,28 ἐν οὐδεμίᾳ χώρᾳ ἔσονται ἰδὲν θὰ ἔχωσιν οὐδένα βαθρῶν, καμῖαν ὑπόληψιν. ὡς τίποτε δὲν θὰ θεωροῦνται), Πολύδ.1,43,1 τῶν ἠγεμῶνων τινὲς τῶν τὰς μεγίστας χώρας ἐχόντων ἐν τοῖς μισθοφόροις, Πλούτ.Ἠθ.149Α ἐν χορῷ τινι κατασταθεὶς ἐς τὴν ἐσχάτην χώραν ὑπὸ τοῦ ἀρχοντος: 6) κ. μαν. κ. νεώτ. τμήμα τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς κατωρισμένης ἐκτίσεως, μέρος γῆς ἐκτεταμένον: Ὀδ.Θ 573 ὀνη ἀπε-

πλάγησθε τε καὶ ἄς τινας ἴκεο χώρας ἀνθρώπων, Ἠρ.9,13 οὔτε Ἰησαίμῃ ἡ χώρα ἦν ἡ ὀττιή, Αἰσχ. Πέρσ.271 τὰσδ' ἀπ' Αἰθῶος ἤλαθεν αἰᾶς δῶσαν Ἑλλάδα χῶραν, Σοφ.Τρ.74 Εὐβοῖδα χῶραν φασίν, Θουκ.1,15 ὅσοι μὲν διαρική εἶχον χῶραν, Πλάτ.Νόμ.625C τὴν . . τῆς χώρας πάσης Κρήτης φύσιν: ἢ κ. ἀπολ. ἡ πατρίς, οἶον ἡ Ἀττική: Λυκούργ.147,42, Αἰλ.Ζ1 10,15 δεῖν ἀρρένας εἶναι τοῦς μαχουμένους ὑπὲρ τῆς χώρας, αὐτ.10,17 τὸ φίλτρον τῆς θρησκαμένης χώρας: 7) περιουσία ἐκ τμήματος γῆς ἀποτελουμένη, κτήμα, ὑποστατικόν, ἔσραυλις: Ξεν.ΚΠ 8,28 τούτοις δὲ χῶραν τε καὶ οἴκους ἔδωκε, αὐτ.Ἰερ.4,7 ὁ δὲ τύραννος ἡ πόλεων ἢ χώρας πολλῆς ἢ λιμένων ἢ ἀκροπόλεων Ἰσχυρῶν: 8) ἡ ὑπαίθρος, οἱ ἀγροί, ἡ ἐξοχή, ἀντίθ. πόλις: Θουκ.2,5 τὰ εἰς τῆς χώρας . . ἐσεκορίσταν, Ξεν.Ἀνομ.3,6,11 ἔνεκα γε τοῦ οὕτως αὐτὰς φυλάττεσθαι ὥστε κληπέτους τὰ ἐκ τῆς χώρας, αὐτ.3,6,13, Ψήφισμα π. Δημ.238 ἐν τῇ χώρᾳ κοιτοῖν γίνεσθαι [ἀντίθ. τὸ ἐν ἀστεί, Βί. Ἀλεξ.306] πρὸς τὰς τῶν Μήδων ὠρμησιν χώρας καὶ πάσας πόλεις: 9) μαν κ. δημ. ἡ πόλις μέρος κοιτοκούμενον ὑπὸ πολλῶν σχετικῶς ἀνθρώπων, τὸ κέντρον μιᾶς ἀγροτικῆς περιφέρειας, ἀντίθ. ὑπαίθρος, χωρίον: Χρον.Μορ.226 στήν Λάτσον τὸν πύρρικον, χώρα μεγάλη ἔνι, αὐτ.349 ἴθασιν παρακαλῶντά μας στή χώρα μας ἀπέσω, Ἐρωτώκρ.1,55 νὰ γεννηθῇ κληρονομία, ν' ἀναγαλίῃσθ' ἡ χώρα, αὐτ.1,55, Πολιτ.Ἐκτ.Τραγ.109,4 δίνει τοῦ μούρου του βιταῖα, στή χώρα κατεδαίνει, Ζερβ.Λυρ.Σέτ.1,265 γιορτὴ νὰ χουν τὰ ἔξωρα κὶ ἡ χώρα πανηγύρι, Βλοχαγ.Πολιτ.50 κῶλια ἀπ' Ἀρβανίτες φυλάγανε τὴς πόρτες τῆς χώρας καὶ τὰ μπουρτίνα τῆς ΜΜ κὶ ἔκαστε χῶρες καὶ χωριά ἐκεῖ ἀπόνου στήν Τουρκία, παροιμ. κάλλιο κανιὰ χώρα παρὰ κακὸ χωριὸ ἐν ἀτυχῶν εἰς μεγάλη πόλιν ευκολώτερον ἐπανορθοῖ τὸς ζημίας του καὶ ἀπάλλῃσσαι τῆς κακολογίας τῶν ἀνθρώπων! 10) πᾶν κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ τμήμα τῆς γῆνης σφαιράς, ἐφ' οὗ πολιτεία τις ἔχει ἀποκλειστικὸν δικαίωμα κυριαρχίας, κράτος, πολιτεία: Πάπ. ἄρχων τῆς χώρας, αὐτ. ἐν τῇ Ἀλεξάνδρῳν χώρα, -αὶ χῶραι τῆς Εὐρώπης ἐνεπλάκησαν εἰς πόλεμον: 11) ἐπαρχία, περιοχή κράτους: Διήγ. Ἀχιλλ 179 ἠφέραν . . μνύματα ἑναντία, ὅτι τινὲς ἀλλογενεῖς τὰς χώρας σου κορβεοῦσιν: 12) νεώτ. ἀνστ. ὠρισμένον μέρος τῆς ἐπιφανείας τοῦ σώματος, ἀντιποσῆτον πρὸς ὠρισμένα ὄργανα: νεφρική - καρδιακὴ χῶρα: 13) νεώτ. φρ. λαμβάνω χῶραν συμβαίνει, γίνομαι, τελοῦμαι: ἔλασον χῶραν θλιθερὰ γεγονότα: 14) εὐκαιρία, εὐκόλεια: Φιλίστα. Ἀπολλ.176,26 σοὶ δὲ ἄστρονομειν χώρα: 15) δικαιοδοσία: Λιβάν.Λόν.56,7 μεῖζω χῶραν παρέχοντῳ τῷ νόμῳ. **χωραζῶ** Ἐπιγρ., γ' πληθ. προστ.ἀόρ. χωραζάντω(ν) κ -σάντων τίθημι, βέτω, καταχωρίζω: χωραζάντων δὲ καὶ ὀδράνας, αὐτ. χωραζάντων τὸν μὲν ἔνα θησαυρὸν εἰς τὸν νασόν, αὐτ. χωραζάντων . . ἰν τὸς νόμος καὶ ταννὸν τὰν ἐκχευρίαν. **χωραίτης** (ὁ) δημ., θηλ. -ίτισσα, ὁ κῶτικος τῆς χώρας, τῆς πόλεως ἀντίθ. ζωτάρης. **χωραρχεῖς** (ὁ) μαν. ὁ νόριος, ὁ δεσπότης, ὁ διοικητὴς τῆς χώρας: ΑΒ 316,18 χωραρχαί κὶ ὀρχοικῆς τῆς χώρας: ΚΜανασσ.Χρον.602 οἱ στρατηγὸι τῶν πόλεων, ἐθνάρχηαι καὶ χωράρχηαι, αὐτ. 926 πάσης γῆς χωράρχηαι καὶ σατράπαι, Γλυκ. Χρον.264Β, αὐτ.280D. **χωραρχαία** (ή) μαν. ἡ ἀρχή, ἡ κυριαρχία τῆς χώρας: ΚΜανασσ.Χρον.5029 τὴν Ρωμαίων ἀπασον ὄλεσε χωραρχίαν. **χωρατά** ἐπίθρ. δημ. χάρην ὀστεισμοῦ, γέλωτος, παιγνιωδῶς: χωρατά τὸ λὲς ἢ στ' ἀλήθεια;

χωρατάς (ὁ) δημ., πληθ. χωρατάδες, ἡ ἀστείδης, ἀστεία διήγησις, χωρατό : Βλαχογ. Παληκ. 78 τί, χωρατάδες ἔχουμε.

χωρατατζής (ὁ) δημ., θηλ. -ού, ὁ ἔχων τὴν ἔξιν ἢ τὴν ἰκανότητα νὰ λέγῃ ἢ νὰ κἀνῃ χωρατά βλλ., ὁ εὐτράπελος, ὁ φιλοπαιγμῶν.

χωρατεύω δημ. λέγω χωρατά ἢ κἀνω χωρατά, ἀστείζομαι : Βηλαρ. Φιλάρμουρος 14 ἕνας φίλος του ἀστείσι, μὴ σκοπὸ νὰ χωρατέψῃ του εἶπε, μήπως ἐξοδέψῃ πλὴδ παράνω στὴ θανάτου, αὐτ. Πολύλαλος 2 ὄχι, δὲ σὲ κολακεύω μὴ παντέρης χωρατεύω, Ὀρφανίδ. Τίρι-Λίρι 23, 13 ὁ κύρ Ζολάτος ἰ ξέρεταιν, αὐτὸς ἐν χωρατεύει, Ψυχάρ. Ταξ. 74 δὲ νὺν μπορεῖ κανεῖς ὄλο νὰ χωρατεύῃ, Βλαχογ. Παληκ. 8 εἶναι ὁ μαγκούφης ὁ ἀλειτρούπητος, χωρατεύει, καπετάνε, μὴν πειράζεσαι ἢ φρ. δὲν χωρατεύει τὸ κρῦθ σήμερα ἰεῖναι ὀριμύι.

χωρατό (τὸ) δημ. συνήθ. κτ. πληθ. χωρατά, ἀστεϊστικός ἀστεϊσμός, λόγος ἢ πράξις χάριν παιδιας. εὐθυμίας, γέλωτος, πείραγμα ἄνακον : Βλαχογ. Παληκ. 8 ἔχει δρεξή γιὰ χωρατά, τὰ παράωρα, ὁ δῖστ. πὲς μου τὸ μὲ τὸ χωρατό ἢ πὲς μου τὸ μὲ τὸ νάζι, ἢ πὲς μου τὸ πὼς δὲ μ' ἀγαπᾷς ἢ πὲς μου δέξιν μὲ νοιάζει, λ. τραγ. τῆς λεύτερης εἶναι φτηνό, τὸ παίρνεις μὲ τὸ χωρατό ἰτὸ φιλίι.

χωραυλος-ον (σούλι) Σουῖθ. ὁ κὀ πὲρ χῶραν διατρίβων.

χωράφι (τὸ) δημ. τὸ χωράφιον βλλ.

χωραφιαῖος-α-ον μτυν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ χωράφιον βλλ., ὁ διὰ σπορὰν προορίζομενος : Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. 152 χωραφιαῖος ἀγρός.

χωράφιον (τὸ) μτυν., μον. κ. νεώτ., δημ. ἀφί ὕποκορ. τοῦ χῶρα, μικρός ἀγρός σπεριρόμενος, μικρὸν κτήμα : Ἐθόφρ. ἀπ. 127 παρὰ τοὺς ποταμοὺς καὶ τὰ ἔνυδρα χωράφια, Νεῖλ. Ἐπιστ. 3, 153 τῶν τὰ χωράφια φιλοκαλοῦντων καὶ ἀποτριβῶντων, Λέων Σοφ. 9, 15, Σχόλ. Ἡσιόδ. Α 285, Σχόλ. Θεόκρ. 10, 3, Πολιτ. Ἐκλ. Τραν. 120, 22 τὸ μᾶρο καβαλλίκεφε καὶ στὸ χωράφι πάγει, ΜΜ ἐπήρα τὰ ζυγάλετρα καὶ στὸ χωράφι εἰδιάνκα, ὁ δῖστ. ἔχει ἀμπέλια ἀτρυγήτα, χωράφια μαζέμενα, ἔχάλασε τ' ἀμπέλι του καὶ τὸ 'καμε χωράφι' ἢ παροίμ. κἀλῶ-λια λόγια στὸ χωράφι, πάρα μάγγανα στ' ἀλώ-νιεις ἔγκαιρον ἐξομάλυνον τῶν αἰπῶν πρὸς ἀποφυγὴν ἀκανθάλων καὶ ἐρίδων ἢ 2) δημ. ἀγρός ἐσπαρμένος σίτον : χωράφι τὸ 'χεις ἢ γρασίδι' : 3) δημ. παικτικῶς, ἡ γυνὴ κ. ἴδια ἢ σύζυγος : αὐτὸς ἔχει καλὸ χωράφι.

χωρεπισκοπας (ὁ) Ἐπιγρ., μον. κ. νεώτ. ἐκκλ. ἐπίσκοπος ἐν ζένη ἐπισκοπῇ καὶ μὴ ἔχων ἴδιαν, χειροτονούμενος δὲ ὄπως βοθηθικῶς ἐνεργῇ ἀρχιερατικῶς πράξεις ἐπ' ὄνοματι τοῦ κυρίου ἐπισκόπου, βοηθὸς ἐπισκόπου : Σχόλ. 9 Καν. τῆς ἐν Ἐσθ. Συνοδου «χωρεπισκοποι» οἱ νῦν λεγόμενοι ἔξαρχοι.

χωρηγητήρ-ηρος (ὁ) μτυν. ὁ ἡγήτωρ, ὁ ἀρχων τῆς χώρας : Χρησμ. Σιβ. 7, 355.

χωρηγιώ-έω πάπ. ἀντὶ χωρηγιώ βλλ.

χώρημα-ατος (τὸ) ἰχωρῶι μτυν., μον. κ. νεώτ. χώρας, τόπος, ἴδια ὁ πρὸς ὑποδοχὴν τινοῦ χάρος : Ἀμμών. 81 ἐλυτρον τὸ ὑγρῶν χῶρημα, Πορφ. Μαρκ. 36, 37 χῶρημα τοῦ πονηρᾶ δαιμόνου ἢ φυχῆ, Πάπ. ἐν ἡ κέλλατι τέσσαρας καὶ χῶρηματα, αὐτ. τὰ αὐτὰ πατρώα ἡμῶν οἰκήματα ἢ καὶ χωρηματα, Γεωπ. 4, 16 χῶρημα ἔχειν πρὸς ἀνάπαυσιν, Φιλ. Βυζ. Ἐσμου. 4, Ψελλ. 55, 3 πῖθοι (πεποληνται τῷ ποιητῇ) δτι χωρημάτα εἰσιν αἱ φυχαὶ διαφόρων ἐνεργειῶν τε καὶ ἔξεων, Εἰσοῦδ. 562, 13 πῆλοτ τὸ χάος τὸ μέγα καὶ ἀπέραντον χῶρημα, ΕΜ 534, 20 τὸ βαθὺ καὶ κοίλων χῶρημα : 2) θῆκη χωροῦσά τι : Γαλ. 19, 45, 17 χῶρημα ἔστι (τὸ χῶριον) τοῦ ἐμβρύου.

χωρημάτιον (τὸ) μτυν. ὕποκορ. τοῦ χῶρημα, ὁ κοιτωνικός : Ψ Καλλιθ. 1, 6.

χωρησμος-ον πάπ. χωρησμος βλλ.

χώρησις-εως (ἡ) ἰχωρῶι μτυν., μον. κ. νεώτ. ἡ ἐνεργεία τοῦ χῶρειν, ἡ προκῶρησις : Ἠλιάδ. Α18. 6, 5 τὴν ὄμωσι χῶρησιν πρὸς τὸ δεινὸν τῆ φυχῆ, Θεολ. Ἀριθμ. 34, 2 τὴν ἐπ' ἀπειρον χῶρησιν, Ἰουλ. Αἰγ. 314, 21, Μακάρ. Ὀμ. 47, 28.

χωρήτης (ὁ) ἰχωρῶι μτυν. ἐσφ. φρ. τοῦ χωρήτης βλλ. : Διον. Ἀλ. Ρωμ. 4, 15.

χωρητικός-ή-ὄν μτυν., μον. κ. νεώτ. ὁ ἰκανὸς νὰ χωρήσῃ, νὰ περιλάβῃ τι ἐντὸς ἑαυτοῦ, ὁ δεκτικός : Πλούτ. Ἡ8, 966 Ε μόνιμος καὶ χωρητικὸν τὸ τοιοῦτο, Σέξτ. Ἐμπ. 158, ἰ τὸν τόπον ἀπὸ τοῦ χωρητικὸν αὐτὸν εἶναι τῶν ἐν αὐτῷ γινομένων, Αἰλ. Ζ1 2, 11 ἀνθρωπος ζῶν ἐστι λογικὸν καὶ νοῦ καὶ λογισμὸ χωρητικὸν, Ὁριγ. 3, 538 Α τοῖς χωρητικῶσι γινόμενοις, Βασ. 1, 302 Β χωρητικῶσι τῆς θείας χάριτος, αὐτ. 2196, Ἀθανάσι. 2, 414 Ε ἐν χωρητικῷ σκευῆι, Δασκακ. 1, 1440 Ε ἀγγετον ἐνδὸς ποδοῦ χωρητικῶν, Φώ. Λεξ. 536, ἰ ἀγγος χωρητικὸν αἰνου, ΕΜ 649, 22 χωρητικός τῆς λύσης.

χωρητικῶς ἐπίρρ. λεξ. κατὰ τρόπον χωρητικὸν βλλ., δεκτικῶς : Σουῖθ. ἐν λ. χανδόν.

χωρητικότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ περιεκτικότης τῶν κοίλων σμῶριων, τὸ σύνολον ὅσων δύναται τις νὰ χωρήσῃ, νὰ περιλάβῃ ἢ ἡ χωρητικότης τοῦ βυτίου ἢ || ναυτ. εἰδ. ὁ κηβισμὸς τῶν ὄγκων πάντων τῶν κλειστῶν χῶρων τοῦ πλοίου, προκύπτων διὰ τῆς καταμετρήσεως καὶ ἐκφραζόμενος εἰς κόρους βλλ. 1, 41, 21.

χωρητός-ή-ὄν ἰχωρῶι μτυν. κ. μον. ὁ χωρηθεῖς, ὁ περιληφθεὶς ἐν τινι, ὁ δυνατός νὰ χωρηθῆ, ὁ καταληπτός : Ὁριγ. 3, 680 C, Ἀθανάσι. 2, 292 C ἀπόκρισις ὀλιγίσι τῶν ἐπὶ γῆς χωρητῆ, Ἰω. Χρυσ. 1, 20 C φῶς θνητῶς ἁμαρτίας χωρητῶν, Σχόλ. Πινδ. Ο 6, 14, ΑΣΣ Αἰγούστον 6, 209 Β.

χῶρι πρὸθ. ἄ. χωρίς βλλ. : Καλλ. ἀπ. 48.

χωρί ἄ. χωρίς βλλ., ἐντὸς, ξέχωρα ἀπὸ . . . Πάπ. **χῶρια** ἐπίρρ. μον. κ. δημ. κατ' ἴδιαν, ἰδιαιτέρως, κεχωρισμένως, χωριστά, ξεχωριστά : Χρον. Μαρ. 681 ἰ κὶ ἀφότου ἐξουδῆχτησαν ὄλα του τὰ φουσσάτα, ἐχώρισεν τὰ ἀλλάγια του, χῶρια τὰ πεζικά του, αὐτ. 7029, Βέλθ. Χρ. 559, Ἐρωτόκρ. 1, 1443 τούτ' ἦτον τοῦ Ρωτάκριτου, καὶ χῶρια τὴν ἐκρατέι, αὐτ. 2, 1468 καὶ αὐρουνουται μὲ μάντια γεις ὄχ' τὸν ἄλλον χῶρια, αὐτ. 4, 791, αὐτ. 4, 1977, Βλαχογ. Παληκ. 45 χῶρια ἀπὸ τ' ἄλλο σπιτί' || παροιμ. ὄλοι ὄλοι ἀντάρα κὶ ὁ φωριάρης χῶρια ἰἐπὶ τῶν παρειαρισμένων που, ἀλλὰ μὴ μετεχόντων εἰς τὰς παιδιάς, τὴν διασκέδασιν, τὸν πότον κτλ., ἢ φρ. χῶρια τὰ τασανάκιμας ἰεχωρισμένως ἐργαζόμεθα ἢ ἐπιχειροῦμεν ἢ θιοῦμεν ἢ 2) μετ' ἀφαιρέσιν τινοῦ, πλὴν, ἐκτός : σικωπ. φρ. εἶναι εἰκοσι χρονών, χῶρια τὰ καλοκαίρια ἰἐπὶ τῶν ἀποκριπτόντων τὴν ἡλικίαν τῶν.

χωριάξ ἄξ. ζῶ, εἶμαι, εὐρίσκομαι ἐν τῇ χῶρα' πρὸθ. ἐπιχωριάξω.

χωριακός-ή-ὄν μον. ὁ τοῦ χωρίου, ὁ χωριάτικος βλλ. ἰ : Στουδ. Θεόδ. 896 χωριακὸν κατάλυμα.

χωριακῶς (ὁ) ἴσα. κίσπη' ἰδ. γρ. φωριαρῶδῃ.

χωριανός-ή-ὄ δημ. ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ χωρίου καταγόμενος, ὁ αὐγχιωριανός, ὁ συμπολιτῆς, ὁ συντοπιτῆς : Δροσ. Βοτάν. 78 νὰ 'να καλὰ κὶ οἱ χωριανοὶ ποὺ μὰς βοήθησαν καὶ δουλεῖα ἰδὲν μὰς ἔλειψε, Βλαχογ. Παληκ. 28 ἰ χωριανὸν ἀπ' τὸν Κάροδο, ἀνὸν κοπάδι πρόβατα σκιαγμένα στεκάντανε πυκνοὶ πέρα ἀπὸ τὸ γεφύρι, - πῆρε γυναικα χωριανῆ του.

χωριάτακας (ὁ) δημ. μεγεθ. τοῦ χωριάτης, ὡς ὕβριστ. ἢ σικωπ. χαρακτηρισμὸς, λίαν ἀξεστός, ἀγροικός, ἀνάγωγος.

χωριάτικός (ὁ) δημ. ὕβριστ. ἢ σκωπτ. ὁ κἀπως ἄξεστος, ποῦ χωριατοφέρεται.

χωριατεύω δημ. ἄδρ. (ἐ)χωριάτιστα, γίνονται χωριάτης, φέρομαι σάν χωριάτης ἀγροίκως.

χωριάτης (ὁ) μον., θηλ. χωριάτισσα κ. χωριάτισσα, ὁ καταγόμενος ἐκ χωρίου, ὁ κάτοικος χωριστοῦ, ὁ ἀγρότης, ὁ χωρικός: Χρον.Μορ.1649 καί οἱ χωριάτες τῶν χωριῶν νά στέκουσι ὡσαν τοὺς ἕβραν, αὐτ.3713 ὥρισε εἰς ὅλα τὰ χωρία καί ἤλθαν αὐτ. χωριάτες, αὐτ.8318, Καρκβ.Ζητ.9 ὅ,τι σπεύρουσι οἱ χωριάτες στάρι, . . βρίζα, δίνουν τὸ τρίτο στῶν ἀφάντη, Βλαχογ.Ποληκ.18 ὁ Παλιόκασας . . μοιράζει τὸ δίκαιο στοὺς χωριάτες: 2) μτφ. ὁ μὴ γνωρίζων τοὺς τρόπους τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς, ὁ ἀγροίκος, ὁ ἄξεστος, ὁ ἀνάγωγος: || παροιμ. χωριάτης ἄσιος κι ἄν γενῆ, μὴ μὴ τὸν προσκυνήσης (ἢ προσκυνημὸν δὲν ἔχει ἢ σκατένια δόξαν ἔχει) ἰένει τῶν ἐκ φύσεως ἀνάξιον τιμῆς, ὄμ. χωριάτης ἐγεννήθηκε, ματσούκια πελεκίται, ὄμ. τοῦ χωριάτη τὸ σκονίει μονὸ δέ(ν) φτάνει, διπλῶ φτάνει καὶ περισεύσει.

χωριάτια (ἡ) μον. ἡ ὄλιος ἀνάμμοστος, ἀπρεπῆς πράξις, ὄθ. κ. ἢ εἰς ἄλλαν προσηγομένην βαρεια προβολή, ντροπή: Χρον.Μορ.2534 τὸ πῶς τὸ ἔποιε ἀσκημον καί χωριάταν μεγάλην | τὴν θυγατέρα τοῦ εὐλογηθῆ ἄντι θελημάτος τοῦ.

χωριάτικα (ἡ) δημ., μον. χωριάτια βλλ., ἡ ἔλλειψις καλῆς συμπεριφορᾶς, ἡ ἀπρέπεια, ἀγένεια, ἡ ἀναγωγία, ἡ χωριατοσύνη: τὸ ἔκαμε ἀπὸ χωριάτη καὶ ὄχι ἀπὸ κακία, - ἔχει πολλὰ χωριάτια ὁ φίλος σου: || κ. ὡς οὐσα. πράξις ἡ λόγος ἀπρεπῆς: ἔκαμε - εἶπε μιά χωριάτια: 2) τὸ σύνολον τῶν χωρικῶν, οἱ χωριάτες: Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 16,18 σὲ λάγυνες ἀσκηρες θολὸ τὸ βάνει | καὶ γυρνάει γιὰ πούλημα στὴ χωριάτια.

χωριάτικος-π-α δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ χωριὸ ἢ τὸν χωριάτην, ὁ προερχόμενος ἐκ χωρίου, ὁ παραγόμενος, ὁ κατασκευασμένος εἰς χωρίον: Καρκβ.Ζητ.217 μὲ τὰ μαύρα ξεροκόμματα τοῦ φωμινοῦ ἔξω χυμένα, θλιβερό σύμβολο τῆς χωριάτικης ζωῆς, - χωριάτικὸς φατέλλες - μπατανιές: 2) σκευὸν. ἀγροίκος, βάνουσος, ἄξεστος, ἀνάγωγος: χωριάτικος τρόπος, - χωριάτικὰ λόγια - καμώματα: || κ. ἐπίρρ. χωριάτικα ἀγροίκως, ἀπρεπῶς.

χωριατοβρόχι (τὸ) δημ. πλήθος χωρικῶν, πολλοὶ χωριάτες, χωριατομάνι: Βλαχογ.Ποληκ.90 τότε, ἀπὸ ποῦ ξετρύπωσε κείνο τὸ χωριατοβρόχι τ' ἀγριοπαύσωπα.

χωριατολογία (ἡ) δημ. χωριατολογία βλλ.: 2) ἡ ἔλλειψις καλῆς συμπεριφορᾶς ἢ χωριατοσύνη.

χωριατολόγ(η) (τὸ) δημ. πλήθος χωρικῶν, πολλοὶ ὄμοιο χωριάτες, ἀγρόται, χωριατομάνι.

χωριατομαθήμενος-π-ο δημ. ὁ ἀναθεραπευμένος ὡς χωριάτης, ὁ ἀγροίκος, ἄξεστος.

χωριατομάνι (τὸ) δημ. ὑπομητ. πλήθος χωρικῶν, πολλοὶ ὄμοιο χωριάτες.

χωριατοπαῖδο (τὸ) δημ. νεαρὸς χωρικός, χωριατόπουλο: Καρκβ.Ζητ.153 ἔξωσαν μῆσα στὴν κάρωσή του ἄκουσε πατήματα κι εἶδε στὴν πόρτα δυὸ χωριατοπαῖδα.

χωριατοπούλα (ἡ) δημ. θηλ. τοῦ χωριατόπουλο βλλ., ἡ νεαρὰ χωρική: ὄμορφη χωριατοπούλα.

χωριατόπουλο (τὸ) δημ.-πούλα, νεαρὸς χωρικός, χωριατοπαῖδο: Παπαδ.Χριστ.Διηγ.4 κατ' ἔτος, οἱ χωρικοί τῆς Εὐδοίας καὶ τὰ χωριατόπουλα, ἔρριπτον κατὰ πρόσωπον αὐτῶν τὸ σκώμμα, Ψυχάρ.Ταξ.89 ν' ἀκούσῃ τὸ δάσκαλο πού γύρευε νὰ μάθῃ στὰ χωριατόπουλα τίς ἐγγένειες τῆς γλώσσας μᾶς.

χωριατόσπιτο (τὸ) δημ. ἡ πενήχρὰ οἰκία, τὸ σπιτὶ χωρικοῦ, ἀγρότου, χωριάτη.

χωριατοσύνη (ἡ) δημ. ἡ χωριατὰ βλλ.1, ἡ ἀναγωγία, ἡ ἀγένεια.

χωριατοφάσουλο (τὸ) δημ. τὸ φυτόν ὄλιχος βλλ.4): 2) ὁ καρπὸς τοῦ φυτοῦ ὄλιχου.

χωριατοφένρω δημ. ἄμτβ. ἔχω τρόπους, φερσίματα χωριάτικα βλλ., φέρομαι ὡς χωριάτης.

χωρίδιον (τὸ) ὑπόκορ. τοῦ χωρίου, βλλ.3): Λυσ. 154,27, Πλούτ.Ηθ.77ε τὸ Ἀντισθένοος ἐκεῖνο χωρίδιον, αὐτ.Κάτ.Πρεσβ.2.

χωρίζω (χωρίζω κ. μων., νεώτ. κ. δημ., μέλλ. χωρίζω, ἄδρ. (ἐ)χωρίζω (Πλάτ.Πολ.609D), παθ. ἐχωρίσθη (Ιδιδ.Σ 19,65), δημ. (ἐ)χωρίσθηκα, παθ. παροιμ. κεχώρισται (Πολύβ.32,12,6), ἰων. γ' πληθ. κεχώριζαται (Ἱερ. 1,140), δημ. μτχ. χωρισμένοι: πσιῶ δυὸ ἠνωμένα πράγματα χωριστὰ, θῆτω χωριστὰ, ἀποχωρίζω, ἀπομακρύνω: Εὐρ.Ποιν.107 χωρίζουσι δ' ἀλλήλων λόχους, Ξεν.Οἰκ.9,8 ἐπεί δὲ ἐχωρίσθησιν πάντα κατὰ φυλάς τὰ ἐπιπλά, Πλάτ.Πολ.609D ἔως ἂν εἰς θανάτων ἀγαθοῦσα τοῦ σώματος χωρισθῶν, αὐτ.Φαιδ.67c τὸ χωρίζειν ὄτι μάλιστα ἀπὸ τοῦ σώματος τῆν ψυχῆν, αὐτ. Πολιτ.268c, αὐτ.Φιλ.55ε, Μηνναί.1,1 φῶ.5 ἔσοθ' χωρίζαι δεδύνηνται, Ἀραβ.Μυθ.Χαλ.1,40 μὲ μίαν σπαθίαν τῆς χώρας τὸ σῶμα εἰς δύο κομμάτια, -ἐτασκάθησαν καὶ τοὺς ἐχώρισαν: || κ. παθ. διανοοῦμαι, διαχωρίζομαι, ἀποχωρίζομαι: Ἱερ.1,151 αὐταί μὲν νύτ' ἠπειρώτιδες Αἰολίδες πόλιες, ἔξω τῶν ἐν τῇ Ἰσηρίσκηνῶν κεχωρίζονται γὰρ αὐταί, αὐτ.3,12 χωρίζω μὲν γὰρ τὸν Περσέωσι ἐκεῖτο τὰ ὄπτα, ὡς ἐχωρίσθη κατ' ἀρχάς, αὐτ. 4,1 καὶ δὴ τὰς ἠνώμας σφέων κεχωρισμένας, ἐντόνους μὲν ἀμφοτέρας, Εὐρ.ΙΤ 1002 τοῦτο δὲ χωρισθεῖσ' ἐγὼ μὲν δαλλυμαι, Πλάτ.Τιμ.31B χωρισθὲν δὲ πυρὸς οὐδὲν ἂν ποτε ὄρατόν ὄρατο, Διγεν.Ἀκρ.2494 ἐγὼ δὲ, ὡς τότε γέγονον, ἔχωρίσθη ἐκ γονέων, Σολομ.Κρητικῶς 22,51 τὸν σάρκα μου νὰ χωρισθῶ γιὰ νὰ τὸν ἀκούθησάω: 2) διακρίνω τι ὄπ' ἄλλου, διαλέγω, κἀμῶ ἐπιλογίην, ἐξεχωρίζω: Πλάτ.Νομ.663A οὐκοῦν ὁ μὲν μὴ χωρίζων λόγος ἠδὲ τε καὶ δίκαιον καὶ ἀγαθόν τε, Ἀριστλ.ΗΝικ.1,6,15 ἀπὸ τῶν ὠφελίμων τὰ καθ' αὐτά, αὐτ.ΖΜ 1,2,3 χωρίζειν καὶ διασπᾶν, Διγεν.Ἀκρ.1406 φύσεως γὰρ τὸ εὐγένειας χωρίζει ἡ καρδία, αὐτ.2075 τρεῖς ἔξ' αὐτῶν ἐχώρισται, ἦσαν οἱ ἀδελφοὶ τῆς: || κ. ἰδία ἐν τῇ Λογιῇ: αὐτ.Τοπ.1,8,4 τὸν ἴδιον τῆς οὐσίας ἐκαστοῦ λόγον ταῖς . . οἰκειὰς διαφοραῖς χωρίζαι: || κ. παθ. εἶμαι διάφορος, διαφέρω: Ἱερ.1,140 κεχωρίζεται πολλῶν τῶν . . ἄλλων ἀνθρώπων, αὐτ.1, 172 νόμοι κεχωρισμένοι τῶν ἄλλων ἀνθρώπων ἴδους διάφοροι, Πλάτ.Πολ.524c ἀλλ' οὐ κεχωρισμένον ἀλλὰ συγκεχυμένον τι, Δημ.1109,16 κεχώρισται πλεῖστον τὸ τ' εἶναι καὶ τὸ ταῖουτον φάσκεν, Πολύβ.32,9,11 καὶ πολὺ κεχωρισμένος τῆς Ρωμαϊκῆς αἰρέσεως καὶ πράξεως (πολὺ ἀπέχων, ὄλικος διάφορος) κ. μτ. ὄστ.: Ἱερ.4,28 κεχώρισται δὲ οὗτος ὁ χεῖμῶν τοῦς τρούπους πᾶσι τοῖσι ἐν ἄλλοισι χωρίοις γενεομενοῖσι χεῖμῶσι: 3) ὄμτβ. ἐπὶ συζύγων, διακοινωνοῦμαι: λένα πῶς θὰ χωρίσῃ: ὄμ. κ. μῆσα: Μέν.1,15 θάσσον μὲν διστοῦ καὶ περοῦ χωρίζεται, Πολύβ.32,12,6 ἢ συνέβαινε κεχωρισθαί μὲν ἀπὸ τοῦ Λευκίου πρότερον ἤδη χρόνους πολλοῖς, αὐτ.3, 110,7 κεχωρισμένη ἀπὸ τοῦ ἀνδρός, ΜΜ μᾶνα θὰ τὸν ἐχωρίσται, νὰ ὀποφέρω δὲν μοιρῶ: 4) δημ. ἐπὶ συνταίτων, διακόπῃ τὸν συνταίτησιν, τὴν συνεργασίαν: ἔχουσι χωρίσαι ἀπὸ πέρσαι: 5) δημ. ἐπὶ ἀδελφῶν, κληρονόμων κτ., διανέμω, μοιράζω: ὁ πατέρας μᾶς χωρίσει τὴν περιουσίαν, πρὶν πεθᾶν: 6) ἀποχωρίζομαι, ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ: Πολύβ.3,94,9 καὶ πολλὰ χωρίζομενος ἐνετείλατο μὴ τσαοῦτην ποιηθῆναι

σπουδὴν ὑπὲρ τοῦ βλάσαι τοὺς πολέμους, αὐτ. Διόδ. Σ 19,65 καὶ τὰτα μὲν εἰς Συρακοῦσας ἐχωρίσθη" || ἀποχωρίζομαι ἀπὸ τινος, τὸν ἀφῆνω καὶ φεύγω : τὴν ὥρα ποῦ χωρίζαμε μὲ τὸν Κώστα :

7) γραμμ. οἱ χωρίζοντες γραμματικὴ ὀποδίδοντες τὴν Ἰλιάδα καὶ τὴν Ὀδύσειαν εἰς δύο διαφόρους ποιήτας : Wolf Proleg. 158 8) ἐκκλ. ἀποκλείω τῆς κοινωνίας, ἀφορίζω 9) ἵσθαι μτ. ἀπαρφ. θέτω, φέρω εἰς τινα θέσιν, τίπον, μεταβάτω εἰς τινα τόπον, τᾶξιν : Ξεν. Ἀν. 6,5 ἴπυ δ' ἐπὶ τῷ μέσῳ ἐχώρισεν ἐπεσθαι 10) ρηστ. π. χωρίσις, χωρίσμα, χωρισμός, χωριστός, χωριατέος, χωριστιχός, χωριστικός, χωρισία.

χωρικεία (ἡ) μsn. ἡ χωρικότης, χωριατιά 1) Δουκίγγ. ἐν λ. χρονιάσαντα ἢ διὰ φύσιν ἢ χωρικείαν ἢ καὶ διαφόρους τρόπους.

χωρικὴ ἰθὴ νεώτ. ὡς οὐσ. θηλ. τοῦ χωρικῶς βλ. λ.

χωρικῶς-αν μsn ὁ χωρικὸς : Γέντ. Ἐπιστ. 24. **χωρικῶς-ἦ-άν** κ. μsn., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ χωρίον, ὁ προερχόμενος ἐξ αὐτοῦ, ὁ ἀγροτικός, ὁ χωριατικός : Πολυδ. 4,

105 σχῆμα χωρικῆς ὀρχήσεως ἰδιόθ. χωρικῆς, Πάπ. εἰς λειτουργίας χωρικῶς, Σχόλ. Ἰλ. Ο 498 κλῆρος χωρικῆ περιπέτσης καὶ οὐσία, ἐπεὶ οἱ πρῶτοι καταλαβόντες χώραν κλήρω αὐτὴν διεμένοντο, Συνοδ. Χολκηδῶνος π. Θρα. Στεφ. ἐν λ. μετὰ βολάντος χωρικῆς τε καὶ ἑτέρων τινῶν, Δρσο. Φατάν. 158 αὶ ταπεινὰ στέγητα τῶν χωρικῶν οἰκων, - χωρικὰ κεντήματα || τὸ ἀρα. ὡς οὐσ. ὁ κάτοικος χωρίου, ὁ κατοικῶν ἐν τοῖς ἀγροῖς, ὁ ἀγρότης, ὁ χωριάτης : Ἀνών. εἰς Ἀριστ. Πητ. 42 οἱ ἀπαίδευτοι καὶ χωρικοί, Θεοφάν. 139 Δ, ASS Ἰουνοῦ 3,313A χωρικοὺς ἀσθενούντας, Πρόδρ. 1,320 φεύγ, πτωχεία, τοὺς χωρικοὺς, θπαγε εἰς ἀσόφους, Ψυχάρ. Ταξ. 154 ὁ ἀγρόματος αὐτὸς ὁ χωρικὸς . . . τὰ ξηγούσε 2) τὸ θηλ. χωρικὴ ὡς οὐσ. ἡ κάτοικος τοῦ χωρίου, ἡ χωριατίσσα : Πασχ. Χρον. περὶ Ρέμου κ. Ρωμύλου 113 Δ ἦρε τοὺς παῖδας χωρικῆ τις βόσκουσα πρόβατα, αὐτ. τὰς χωρικός βόσκουσας τὰ πρόβατα, Δρσο Βοτάν. 38 ἕτερπε διὰ τῆς φλογέρας τὰς χωρικὰς 2) μsn. μτφ. παράλογος, τρελλός, κουτός : Χρον. Μορ. 616 εἶχον χωρικὸν τὸν λογιμὸν θαρσύνωτα νὰ προκόβουν, αὐτ. 2426 || ὁ μτ. τὸ ἀρα. χωρικός ὡς οὐσ. ἡλίθιος : Πρόδρ. 2,439 ἀλλ' οὐδ' ἔγω μαι χωρικὸς, νὰ μὴν τὸ κρῶ καὶ ἔξωπθ' 3) νεώτ. εἰδ. χωρικὰ ὕδατα ἢ περὶ τὴν παλαιάν χώρας ἢ κράτους θαλασσία ἐκτασίς, ἢ κατὰ τὰ διεθνή νόμιμα λογιζομένη ὡς συνέχεια τῆς ἐπικρατείας, ἐπεκτετιμένη εἰς 3-10 ναυτ. μιλίων ἤλικος πρὸς τὴν ἀνοικτὴν θάλασσαν, εἰς δὲ καὶ ἐπὶ πλέον δυνάμει ἰδιαίτερων συνθηκῶν ἰσχυροῦσαν μεταξὺ τῶν συμβαλλομένων κρατῶν, ε. α. γιγαλίτις ζώνη 4) νεώτ. ἐπὶ μέτρον, τὸ κυβικὸν μέτρον χωρητικότητας, κύβος μὴ συμπαγῆς, ἔχων πλευρὰν ἐνὸς μέτρον.

χωρικότης-πτος (ἡ) μsn. ἡ ἔλλειψις καλῆς συμπεριφοράς, ἡ χωριατιά : Πολ. Τρωαδ. 182. **χωρικῶς** ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον ἀρμόζοντα εἰς χωρικότος, ἀγροίκως : Συνεβ. 167 [πιθ. ἐσφ. γρ.]. **χωρίτως** ἰδί νεώτ. ζωολ. γένος μαλακοσφάδων δεκαπόδων.

χωρίδι (τὸ) δημ. χωρίον, μικρὸς συνοικισμός : Πολῆτ. Ἐκλ. Τραγ. 121, || τὸ μαῦρο καθάλλικεφε καὶ στὸ χωρίδι γυρίζει, αὐτ. 29,7, Καρκ. 6. Ζητ. 15 ὁ ἐπιστάτης τοῦ χωριοῦ, μὲ τὸ φηλό κατακάκινο φέσει του, Βλαχογ. Παληκ. 57 ἐκεῖ ἦρθαν καὶ καθίστανται λίγα γεράντια τῷ χωρίῳ 7) παροιμ. χωρίδι ποῦ φαίνεται καλαίγιοβζο δὲν θέλει (τὸ ὀρώμενον ὁ τὸ σαφέδες δὲν ἐγὲ ἀνάγκην διηγοῦ), ὁμ. κακὸ χωρίδι τὰ λίγα σπῖτια εἰς τὰ μικρὰ μέρη οἱ ἀνθρώποι εἶναι ζηλόφθονοι, φρ. κάνουμε χω-

ρίδι οἱ δύο μας (συνεννοούμεθα, ἔχομεν τὰ αὐτὰ αἰσθηματα, τὰς αὐτὰς ἐξείς, τὰ αὐτὰ φρονήματα), ὁμ. γινηκάμε ἀπὸ δύο χωριά (περιλήθουεν εἰς διότασιν) 2) οἱ χωρικοί, οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ : Βλαχογ. Παληκ. 62 καὶ τὸ χωρίδι στοῦ δρόμους χύθηκα καὶ τρέχει, ΜΜ ἀφήστε τὰ φυγάδικα, τὶ θὰ σὰς κάφη τὸ χωρίδι ἴητοι οἱ χωρικοί θὰ ἐπιτεθοῦν ἐναντίον τῶν χωροφυλάκων.

χωριογύρης (ὁ) δημ., πληθ. χωριογύρδες, ὁ περιφερόμενος, ὁ γυρίζων ἀπὸ χωριοῦ εἰς χωρίον || ἰδ. πλανόδιος ἀνὰ τὰ χωρία μικρέμπορος.

χωρίον (τὸ) κ. μsn. κ. νεώτ., δημ. χωρίδι βλ. λ. ὀνοκορ. τοῦ χώρος, χώρα συνήθ. π. πεζογρ. ἰδιαίτερως τόπος, θέσις ὠρισημένη, σημεῖον, τοπικὸν διαμέρισμα, ἐπαρχία : Ἦρ. 1, || ἐκ τοῦ αὐτοῦ μὲν χωρίου ἢ ὀρημὴ ἔσται, αὐτ. 2,8 τὸ ὦν δὴ ἀπὸ Ἥλιου πόλιος οὐκ εἶ πολλὰν χωρίον ὡς εἶναι Αἰ γύπτου, αὐτ. 2,10 τῶν ταῦτα τὰ χωρία προσχωρῶσαντων ποταμῶν, Ἀριστ. Πητ. 209 εἰς τοῦτ' ἀληθῶς Ἀττικὸν τὸ χωρίον, αὐτ. Εὐρ. 681 ὑπέρβολος νῦν τοῦτ' ἔχει τὸ χωρίον (τὴν Πύκνα), αὐτ. Εἰρ. 972, Θεοκ. 2,54 χωρίον ἀλιμένον, αὐτ. 4,9 χωρίον ἐρημον, χάλειπὸν καὶ πέτριωδες, Ξεν. ΚΠ 1, 4, 14 συνελάσας εἰς τὰ Ἰππασία χωρία τὰ θηρία ἐποίησε μεγάλων θήρων, Δημ. 675 οὐκ ἐπὶ τῆς Θράκης τὸν ὄψον οὐδένα οὐδὲ χωρίον, Πλούτ. Κάμ. 31 χωρίων ἱερῶν καὶ τόπων ἁγίων, αὐτ. Ἠθ. 57 Α' 2) ὄχυρος τόπος, θέσις, ὄχυραμα : Ἦρ. 1,84 τῆ ἦν ἐπίμαχον [τὸ χωρίον] τῆς ἀκροπόλιος, Θεοκ. 1, 12 φύσιαν τῆς ἄλλης Ἑλλάδος ἔστιν ἄ χωρία, Ξεν. Ἑλλ. 2,42 Φυλὴν χωρίον καταλαμβάνει Ἰσχυρόν, αὐτ. Ἀν. 7,236, Πλάτ. Γοργ. 455B οὐδ' αὖ δταν στρατηγὸν ἀρτέσως πέρι ἢ τᾶξέως τινος πρὸς πολέμιους ἢ χωρίων καταλήψεως συμβουλή ἢ, Ἀριστ. Ἠθ 181B ἀκούσας ὅτι τὸ μὲν χωρίον δυσάλωτὸν ἔστι, ὁ δὲ ἔχων αὐτὸς δειλὸς ἔστιν 3) περιουσία κτηματικῆ, ἀγρός, κτήμα : Θεοκ. 1, 106 ἐπέσεν ἐς του χωρίον ἰδιώτου, Λυα. 108,33 ἦν τοῦτο Πεισάνδρου τὸ χωρίον, Ξεν. Ἑλλ. 2,4, ἦγον δὲ ἐκ τῶν χωρίων, ἴν' αὐτὰ καὶ οἱ φίλοι τοῦς τοῦτων ἀγροῦς ἔχοιεν, Πλάτ. Νόμ. 844B δ-ρουτῆτες μὲν ἐν τῷ αὐτοῦ χωρίῳ μέχρι τῆς κεραιμίδος γῆς, αὐτ. 954C, Ἰσάι. 82,17 τῶν ἀμφισβητησίμων χωρίων, αὐτ. 89,4, Δημ. 1249 καὶ προσελθῶν μοι ἔλεγεν ὅτι τὸ χωρίον τὸ ἐκ γειτῶνων μοι τοῦτο οὐδεὶς ἐθέλει οὔτε πρῆσσαι, οὔτε τιθεσθαι, Πλούτ. Περ 9 τῶν χωρίων τοὺς φραγμοὺς ἀφαιρῶν, Πολυδ. 1,246 ἐπὶ ἡμελημένω χωρίω ἄσπορον, ἄσκαφον, ἀβῶλακον 4) νεώτ. μικρὸς συνοικισμός, χωρίδι : Παπαδ. Χριστ. Διηγ. 4 καὶ ἀποπλέουσα ἐπέστρεφεν εἰς τὸ παραβαλάσιον χωρίον τῆς, - τὰ χωρία τῆς Ἀττικῆς 5) τόπος ἐργασίας, οἶον ἐργαστήριον, γραφεῖον : Δημ. 1111 τοῦ ξύλου καὶ τοῦ χωρίου . . . μίσθωσιν 6) εἰδ. ἐν τῇ ἀρχ. γεωμετρίᾳ, χώρος περιεχόμενος ἐντὸς γραμμῶν, ἢ ἐπιφανῶς σχήματος : Ἀριστ. Πητ. 152 ταῦτας οὐλόυσας ἀνεμῆρει τὸ χωρίον, Πλάτ. Μέν. 82C ἔστιν οὖν τετραγώνον χωρίον ἴσας ἔχον τὰς γραμμάς αὐτὰς πάσας, τέτταρας ὀσας, αὐτ. 36B τρίγωνον χωρίον 7) κ. μsn. κ. νεώτ. μτφ. περικοπή, περίοδος, φράσις συγγραμμάτων τινος : Ἦρ. 2,117 κατὰ ταῦτα δὲ τὰ ἔπεα καὶ τὸδε [τὸ χωρίον] οὐκ ἦκιστα ἄλλα μάλιστα δηλοῖ ὅτι . . . Δίωκ 55,24 ἴν' ἐνὶ χωρίῳ πάντα ἀναγεγραμμένα ῥαδίως τὸν βουλομένον τὶ περὶ αὐτῶν μαθεῖν διδάσκη, Λουκ. 1, 101, Συλλ. 12 καὶ ἀναγνόντα αὐτῶ τοῦτο μάλιστα τὸ χωρίον τῆς γραφῆς, Σοῦδ. σολοικοφανῆς χωρίον, τὸ δοκοῦν μὲν μετέχειν σολοικισμοῦ, μὴ μετέχον δὲ.

χωρίς ἐπίρρ. κ. μsn., νεώτ. κ. δημ., Ἐπιγρ. χωρί κ. χωρί (Κολλ. ἀπ. 48) Ἀπολλ. Δύσας. Ἐπιγρ. 548,3 ἐτὸ χωρὶς ἀποβαλὸν τὸ σ οὐκ ἐφύλαξε τὴν ἐπὶ τοῦ

τέλους ὄξειαν, ἀνεβίδαζε δέ, οὐχ ὑποπίπτον τῆ ὀξέτητι τὴν εἰς ἰ ληγόντων ἐπιρρημάτων ἐν τῷ ἐχώρῳ διατημήγουσιν), κχωρισμένους ἀπὸ τῶν ἄλλων, ἰδιαίτερος, μεμονωμένος, χωριστῶ, χώρα, ἰλ.Η 470 χωρίς δ' Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάω δῶκεν Ἰησονίδης ἄγεμν μέρῳ, Ὅδ Δ 130 χωρίς δ' αὐθ' Ἐλένη. . πόρε. . δῶρα, αὐτ. 1 221 χωρίς μὲν πρόγονοι, χωρίς δὲ μέτασσι, χωρίς δ' αὐθ' ἔρασι, Ἦρ. 4.62 χωρίς κέεσι ὁ νεκρός, Αἰοχ. Ἀγ. 637 χωρίς ἡ τιμὴ θεῶν, Σοφ. ΟΤ 608 γνώμη δ' ἀήλω μή με χωρίς αἰτιῶ, Εὐρ. Ἐκ. 860 χωρίς τοῦτο κοῦ κοῖνον στρατῶ, Θουκ. 2.24 ἴλια τάλαντα. . χωρίς θέσθαι ἰκατὰ μέρος), Λυσ. 165, 35, Ξεν. ΚΠ 4, 1, 18 μαθήσονται χωρίς γενόμενοι εἰς διαφόρους ὁμάδας χωρισθέντες), Ἰσοκρ. 12, 160 χωρίς δ' ἐκότεροι πρόθεσις πέμπομεν ἑς ἐκείνων, Δημ. 50 μετὰ ταῦτα ἐρῶσινεν τὼς μετοίκους ἔδοξε καὶ τοῦς, χωρίς οἰκοῦντας, Αἰοχίν. 54, 3 τὸν βουλόμενον χωρίς καὶ ἐν μέρει περὶ ἐκαστοῦ γένουσι ἀποφαίνεσθαι, Πλουτ. Ἀριστ. 20 χωρίς Ἀθηναῖοι, αὐτ. Φάβ. 11 παραλαβὼν τὴν δύναμιν ἰδίᾳ καὶ χωρίς ἐστρατοπέδευσεν, Παισα. 2, 24 χωρίς δὲ ἀπὸ τῶν σωμάτων αἰ κεφαλαί, χωρίς δὲ ἐν Λέρῳ τὰ σώματα. || μτ. τοῦ ἄρθρου, τὸ χωρίς τὸ διαιρούμενον, τὸ διαιρετὸν: Ἀριστ. Φυσ. 3, 4, 4 τὸ ἔν καὶ χωρίς? 2) ἐν φρ. χωρίς βλέπω ἐπὶ τοῦ ἀλλοιούρου Κολιμηδόντος, βλέπω κατὰ δύο διευθύνσεις, παραδόξως: Τιμοκλ. π. Ἀθην. 8, 340Α τῷ δ' ἄρα βλέπουσι χωρίς καὶ δοκοῦσιν αἰ κάραι. 3) προσέτι, ἐκτός, πλὴν τοῦ. . : Ἦρ. 1, 94 Ἀδελὸ δὲ νόμοισι παραπλησιαῖσι χρέωνται καὶ Ἕλληνες, χωρίς ἡ οἷτι τὸ θῆλας τέκνα καταπρονεύουσι, αὐτ. 2, 77, αὐτ. 4, 61. Δίων Κ 72, 20 ἀεὶ συνεφοιτῶμεν, χωρίς ἡ ἐτι Κλαυδῖος. . οὐκ ἔστιν ὄτε ἀπήνησεν. || ὄμ. χωρίς εἰ, χωρίς εἰ μὴ, χωρίς πλὴν: Φρύν. 459 χωρίς εἰ μὴ δοίη, ἀδόκιμον. τὸ γὰρ μὴ καὶ τὸ χωρίς ἀμφότερα ἀρνητικὰ ὄντα ὁμοῦ πίπτον οὐ δύναται, ἀλλὰ τὸ ἔτερον ἡ τὸ μὴ, ἡ τὸ χωρίς, Θωμ. Μ. 923 «ἀμφότερα λέγει, καὶ χωρίς εἰ μὴ τὸδε καὶ χωρίς εἰ τὸδε, εἰ καὶ Φρύνιχος ἀδόκιμον εἶναι λέγει τιθέμενον μετὰ τοῦ μὴ. ὡσερ γὰρ φασιν πλὴν εἰ τὸδε καὶ πλὴν εἰ μὴ τὸδε, καὶ ἐκτός εἰ μὴ τὸδε καὶ ἐκτός εἰ τὸδε, οὕτω καὶ χωρίς εἰ μὴ τὸδε δεῖ λέγειν, οὐ μόνον χωρίς εἰ τὸδε τὸ γὰρ πλὴν καὶ τὸ ἐκτός τὸ χωρίς δηλοῦσι»: Δίων Κ 76, 1 χωρίς εἰ μὴ τῆ ἐορτῆ μεγάλη εἴη, ΕΜ 324, 15 χωρίς εἰ μὴ πῦρθεθ' μετὰ παρέλκοντος. 4) μτφ. διαφόρου φύσεως, εἶδους ἡ ποιότητος: Σίμων. Ἀμ. 61, Εὐρ. Ἀлк. 528 χωρίς τὸ τ' εἶναι καὶ τὸ μὴ νομίζεται, Σοφ. ΟΚ 808 χωρίς τὰ τ' εἰπεῖν πολλὰ καὶ τὰ καίρια ἰβερναρδ. Γρ. ἐν λ. «λέγειν μὲν πολλὰ, ἀλλ' οὐ λέγειν καὶ τὰ καίρια» ἄλλο τὸ λέγειν πολλὰ καὶ ἄλλο τὸ λέγειν τὰ καίρια), Πλάτ. Πρωτ. 336Β χωρίς ὦπιν εἶναι τὸ συνειπεῖν τὸ διαλεγόμενος καὶ τὸ δημηγορεῖν. 5) μτ. γενικ. ὡς πρόβ. ὄνευ: Αἰοχ. Ἀγ. 926 χωρίς ποδοφύτρων τε καὶ τῶν ποικίλων κληδῶν ὄνετι, Σοφ. Ἦλ. 945 ὄρα, πόνου τοι χωρίς οὐδὲν εὐτυχεῖ, Πάπ. χωρίς ἐνοικίου, - χωρίς μισθοῦ. || δημ. μτ. αἰ. ἡ ἄ., ἄνευ, δίχως: Πολίτ. Ἐκλ. Τρογ. 98, 2 χωρίς θερμὴ θερμάθηκε, χωρίς ὄριον ἐρρίσθη, Βασιλαρ. Κλέφτης 6, 5 χωρίς τὰ θέλας ἐξάσφα βαρὰ ν' ἀναστεινάς, ΜΜ δπου γαμπρὸς σ' ἐστάλιστα χωρίς κομμάρο καὶ παπὰ ἰεπί ἀποναόντος ἀγάρου, - γυρίζει χωρίς παρούσσια, - χωρίς καπέλλο, - σὲ πάρσια χωρίς νὰ τὸ θέλω. || μτφ. ἐν περιφρ. χωρίς νοῦ - γνώση - τέχνη - ματορία ἀφρόνων, ἀκρίτων, ἀπερισκέπτως, ἀτέχνως ἀδαῶς: παροιμ. ἐλάσκαπε τοῦ Δαυαλά, χωρίς ἰά. δίχως) νοῦ χωρίς ἰά. δίχως) μυαλά. . || κ. ἐν φρ. χωρίς ἄλλο ἀνεπερθέτως, ἀφεύκτως: αἰριο γὰ ἔλιθς

χωρίς ἄλλο. 6) μτ. γενικ. ἄνευ βοηθείας ἡ θελήσεως τινος: Σοφ. Τρ. 1003 ὄς τήνδ' ἀτην χωρίς Ζηνός κατακλήσει; 2) κ. μτ. γενικ. μακρὸν ἀπὸ τινος: Πίνδ. Ο 9, 61 ἔα πόλεμον μάχην τε πάσαν χωρίς ἀθανάτων, Σοφ. Φιλ. 437 μὴ μ' ἀφῆς ἔρημον οὕτω χωρίς ἀνθρώπων στίβου, Εὐρ. Ἐκ. 2 χωρίς ὦκισται θεῶν, αὐτ. Ὀρ. 272 εἰ μὴ ἔσφιξει χωρίς Φαίδοιων ἐμῶν μοκρῶν τῶν σφθαλμῶν μου, ἰ κατ. Διῖδ. 67Α καθ' αὐτὴν ἔσται ἡ ψυχὴ χωρίς τοῦ σώματος. 8) μτ. γενικ. ἀνεξαρτήτως ἀπὸ τινος, ἐκτός τῶν ἄλλων: Ἦρ. 1, 106 χωρίς δὲ τὸ φάρου ἠρπαζον περιελαύνοντες τοῦτο, αὐτ. 6, 58 ἐν ἔργον πολλὸν μέγιστον, χωρίς τῶν Αἰγυπτίων, Αἰοχ. ἀπ. 290 χωρίς γένους οὐκ ἔστιν ὄτω μείζονα μοῖραν νεύμα; ἡ σοί, Πλάτ. Ἀποκ. 35Β χωρίς δὲ δόξης οὐδὲ δίκαιον μοι δοκεῖ. 9) μτ. γενικ. διαφόρος ἀπὸ τινος, ἄλλως πως: Αἰοχ. ἀπ. 179 χωρίς μνηρῶν τευχέων πνεύου' ἐμοί, Πλάτ. Λόχ. 195Α χωρίς δῆπου σοφία ἔστιν ἀνδρείας, Δημ. 345 χωρίς γὰρ τῶν ἄλλων ὄν, ὄπερ εἶπον, εἰρήνη πρότερον.

χωρισέπαλος-ον νεώτ. βοτον. ἄ. χωριστοσέπαλος ἐπὶ τοῦ κόκουκος ἄνθους, ὁ οὗ τὰ σπόλια εἶναι κχωρισμένα ἀπ' ἀλλήλων κατὰ τὴν βόσιν τῶν.

χωρισία (ἡ) μον. κ. νεώτ., μσν. κ. ὁ χωρισμός, ἡ χωρισία. 2) νεώτ. βοτον. γένος φυτῶν ἐκ τῶν τοξοειδῶν.

χωρισία (ἡ) μσν, δημ. κ. χωρισά ὁ χωρισμός, ὁ ἀποχωρισμός, χωρίσις: ἡ χωρισία εἶναι κακὴ, Ἐρωτόκρ. 5, 1065 τὸ ῥθῆ καιρός τὰί χωρισιάς, πόσον καμὸν ἀφήνει. 2) ἡ διουνοῦ, ἡ μοιρασιά: ὁ πατέρας τους τοὺς ἔκαμιν τῆ χωρισία πρὶν πεθῶν. 3) τὸ διαζύγιον: δὲν περνανε καλά, θά ἔχου χωρισία) πρβλ. χωρίζω.

χωρισίω ἰον πᾶν. ὁ ἀποχωρισθεῖς.

χωρίσις-εως (ἡ) (χωρίζω) οχλ. κ. νεώτ. ὁ χωρισμός, ἡ διάκρισις. Ἦα. ἐν λ. χάσις; 2) νεώτ. βοτον. ἡ διακλάδωσις τῶν ἀντικῶν ὄργων.

χωρίσιμα-ατος (ἰσὶ) (χωρίζω) οχλ. κ. νεώτ. τόπος κχωρισμένος ἀπὸ τῶν ἄλλων, ἰδιαίτερος χώρος, διαμερίσμα: Σχόλ. Ἰλ. Ε 137 χωρίσιμα τῆς αὐλῆς. 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ τοῖχος, τὸ στανίδωμα τὸ διαχωρίζον χωρὸν τινα εἰς ἄλλους μικροτέρους, τὸ διαφάγμα: κασελάλα με πολλὰ χωρίσιμα. 3) νεώτ. κ. δημ. ὁ χωρισμός, ἡ ἀπομάκρυνσις ἀπ' ἀλλήλων, ὁ ἀποχωρισμός: τὸ χωρίσιμα τῶν προδῶτων ἀπὸ τὰ γέδια.

χωρισμός (ὁ) (χωρίζω) κ. μσν, νεώτ. κ. δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ χωρίζω, ἡ ἀπομάκρυνσις ἀπ' ἀλλήλων, ὁ ἀποχωρισμός: Πλάτ. Φαῖδ. 67Δ λύσις καὶ χωρισμός φυχῆς ἀπὸ σώματος, Πλουτ. Ἠθ. ΠΙ 9 ὁ αὐτός ὁ χωρισμός τῶν ὀνομάτων πονηρὸς ἔστιν, Ὀλυμπ. 144, 9 τὴν ἐπὶ τῷ χωρισμῷ εὐφροσύνην, Πάπ. ἐν τῷ ἐσομένῳ ἐπ' ἀλλήλων χωρισμῷ, Σχόλ. Ἰλ. Β 629 διδάσκει ὡς ἀνέκστου διαφοράς τῶν οικείων κρισίμων ὁ χωρισμός, Διήγ. Ἀχιλλ. 1632 ἔδε πικρασμὸς καὶ χωρισμός, ἔδε πόνος, ἔδε θλίψις, Παλαμ. Μάτια Ψυχῆς 75, 26 ἀλλ' ἐν γράφτηκε ἀκόμα γιὰ πολὺ, ὡ χωρισμοὶ καὶ πικρὰς νὰ μάς τρώτῃ, ΜΜ μὰ τ' ἄστρα, μὰ τὸν οὐρανόν, μὰ τ' ἀδελφεῖον τὸν χωρισμὸν. || νεώτ. χωρισμός πολιτείας καὶ Ἐκκλησίας ἡ ἐλευθίς πάσις ἀπ' ἀλλήλων ἐξαρτήσεως. 2) ἡ ἐκκρίσις τοῦ χυμοῦ: Θεόφρ. Φ Αἰτ. 6, 7, 3 χωρισμός οὗτος τοῦ γυλοῦ ἐκ τῶν πλεῖστων. 3) ἡ ἀναχωρησις: Πολύδ. 5, 16 ὁ σφάγιον. . ἐποίησαν μετὰ τὸν Ἀντιγόνο χωρισμὸν, αὐτ. 9, 5, 3 ἵνα συνέντες τὴν πρῶθειν αὐτοῦ κατὰ τὸν χωρισμὸν εὐθαρῶς ὑπόμεινον τὴν πολιορκίαν. 4) ἡ ἀπομόνωσις, ὁ ἀποκλεισμός: ΠΔ Λευιτ. 12, 2 κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ χωρισμοῦ τῆς ἀφῆδρου αὐτῆς, αὐτ. 18, 19. 5) δημ. ἡ ἐκλογὴ

ἀπό πολλῶν ὁμοειδῶν πραγμάτων, διολογή, διά-
λεγμα, χώρισμα : ὁ χωρισμός τῶν μῆλων· 6) ὄχημα,
ἡ διανομή, ἡ μοιρασιά, ἡ χωρισία : χωρισμός περι-
ουσίας· 7) νεώτ. νομ. ἐν φρ. χωρισμός ἀπό
κοίτης καὶ τραπέζης πρόσκαιρος ὀνομαζόμενος
ἀπὸ τῆς συμβίωσης συζύγων διατελούντων ἐν
διαστάσει, προσωρινή παύσις τῆς συμβίωσης
αὐτῶν· 8) ὄχημα ἐπὶ συζύγων, τὸ διαζύγιον.

χωρισόμενος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων
ὀρθοπτέρων ἐκ τῶν βλαττιδῶν.

χωριστά ἐπίρρ. δημ. κεχωρισμένως ἀπὸ ἄλλων,
μακρὰν ἀλλήλων, κατ' ἴδιον, χώρια : Δραγ.Μον.2B,
ΜΜ μωρὸς κι ἄν πᾶς στὴν κάτω γῆς νὰ τὸνὲ πά-
ρης χωριστά, νὰ τοῦ τὰ ηῆς τὰ ἀπαντα· 2) μετ'
ἀφαιρεσίν πινος, πλήν, ἐκτός : τοῦ χρωστώθ δὺθ
νοίκια, χωριστά τὸ νερὸ καὶ τὸ γκάκι.

χωριστής (ὁ) [χωρίζω] γλωσσ. κ. νεώτ., θηλ.
-ιστρα βλά, ὁ χωρίζων, ὁ διαχωρίζων· 2) νεώτ.
γένος νευροπτέρων πανορθιῶν ἐντόμων.

χωριστικός-ή-όν μτγν. μον. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων
ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν χωρισμὸν, ὁ ἐπιτήδειος,
ὁ κατάλληλος πρὸς χώριον : Κλήμ. Ἀλ.804, Γρηγ.
Νύσα.2.426D χωριστικός ῥήμασι κεκρήσθαι,
Πισιδ.Γ Ἐξαμ.142) μάχη χωριστική, - χωρι-
στικὸν κίνημα (πολιτικὸν κίνημα πρὸς αὐτονομή-
σιν περιφερείας τινός ἀπὸ τῆς πολιτείας εἰς ἣν
ὑπάγεται), - χωριστικὸς πόλεμος ἰδίου, τοῦ ἐμφυ-
λοῦ πολέμου μεταξὺ βορείων καὶ νοτίων πολιτειῶν
τῆς βορειοανατολικῆς Συμπολιτείας.

χωριστικός ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον
χωριστικόν βλλ. : Γαλ.19.466,15.

χωριστοπέταλος-ον νεώτ. ἐπὶ φυτῶν καὶ ἄν-
θροισ, ὁ ἔχων τὰ πέταλα κεχωρισμένα ἀπ' ἀλλήλων.

χωριστός-ή-ά(ν) [χωρίζω] μτγν., μον., νεώτ. κ.
δημ. ὁ κεχωρισμένος, ὁ δυνάμενος νὰ χωρισθῆ,
ὁ ἀπομακρυσμένος, ὁ ἰδιαίτερος, ὁ μεμονωμέ-
νος : Ἀριστλ.Ψυχ.2,2 χωριστῶ τόμῳ, αὐτ.8,3 χω-
ριστῶ μεγέθει, αὐτ.9,1 χωριστῶ ἀριθμῶ, αὐτ.Πα-
λιτ.1,4,6 χωριστὸν κτήμα ἐπὶ δούλων, ὁ δυνάται
πὶς ν' ἀπαλοτριώσῃ, - χωριστὴ φαιμελιά, - ἔχων
χωριστά ἔξοδα· || ἐπὶ τῶν Πλατωνικῶν ἰδεῶν,
ὁ ἔχων ἴδιον αὐτοτέλες ἀχῆμα, ἴδιον ὑπόστασις·
Ἀριστλ.Μεταφ.5,1,5 ἄλλ' ἔστι καὶ ἡ μαθηματικὴ
θεωρητικὴ ἄλλ' εἰ ἀκινήτων καὶ χωριστῶν ἐστί,
νῦν ἄδηλον, 12,9,21, Πλούτ. Ἡθ.882D χωριστάς τῆς
ἄλης ἰδέας· 2) ὁ δυνάμενος νὰ χωρισθῆ νοη-
τῶς ὁ κεχωρισμένος, ὁ ἀφῆρημένος : Ἀριστλ.
Φυσ.1,2,6 οὐθὲν . . χωριστὸν ἐστὶ παρά τὴν οὐ-
σίαν, αὐτ.2,2,2 χωριστός τῆ νοήσις· 3) μον.,
νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐκλεκτός, ὁ ξεχωριστός : Διηγ.
Ἀχιλλ.654 ἐκράτησεν τοὺς δῶδεκα τοὺς χωρι-
στούς ἑκείνους, Πολαμ. Ὑμν. ἈΒ.Μάτ.Ψυχ.49,13
μέσα στὸν κόσμῳ χωριστῆ, μέσα σὲ τῶσες μί-
α, **χωριστοσέπαιλος**-ον νεώτ. βοταν. ἄ. χωρισέ-
παιλος βλλ.

χωριστός (ἡ) δημ. θηλ. τοῦ χωριστῆς βλλ., ἡ χω-
ρίζουσα· 2) εἶδος κομμώσεως, καθ' ἣ ἡ κόμη
χωρίζεται εἰς δύο ἀπὸ τοῦ κροταφίου πρὸς τὸ μέ-
τωπον, κανονικὸς διαχωρισμὸς τῶν τριχῶν τῆς
κόμης, ὡς καὶ ἡ γραμμὴ διαχωριστικῆς εἰς τὴν ὡς
ὄνα κόμμωσις : ΜΜ μάτρα ἴτα τὰ μάτια του,
| στραβὴ ἴταν ἡ χωριστρά του.

χωριστίνη (ἡ) νεώτ. γένος σκιαδανθῶν φυτῶν.
χωριφυλλόν (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος ἀκριδιῶν
ἐντόμων.

χωριστῶς ἐπίρρ. μτγν., μον. κ. νεώτ., δημ. -ά κε-
χωρισμένως, κατ' ἴδιον, χώρια : Στοβ.Ἐκλ.1,13,
Πρόκλ. Ἀλκ.1,31 ἀκρότητα . . τῶ πρωστῶν καὶ
νοητῶ κάλλει συννημένην χωριστῶς ἀφ' ἄλων
τῶν ὄντων, Σιμπλκ.2,331,7 ἐνεργεῖ χωριστῶς.
χωρίτης (ὁ), θηλ. -τις-ιδος, ὁ κατοικῶν ἐν τῇ
χώρῳ, ὁ κάτοικος τῆς χώρας : Αἰσχ.Εὐμ.1035 εὐ-

φαιεῖτε δὲ, χωρίται (ἰδιόρθ. ἀντὶ πανδαμῆ), αὐτ.
ἀπ.121) χωρίτης ἄρῶν· 2) ὁ ἀγρότης, ὁ χωρι-
κός, ὁ χωριάτης : Σοφ.ἀπ.22 χωρίτην σ' ὄρω,
Ξεν.Ἐλλ.3,231 νομίζοντες χωρίτας εἶναι καὶ οὐχ
ἰκανοὺς προσεσάνα, Διον. Ἀ.Ρωμ.4,15 ἐπὶ τὰ ὅπλα
τοὺς χωρίτας καλεῖν, Λεωνίδ.Ταρ.ΑΠ.7,657, Ἀλ-
κίφρ.3,70 ἄστικῆς στρωμυλίας . . οὐ κατὰ τοὺς
χωρίτας ἐπαύων· 3) Ἦσα. χωρίτης ὀδηγός.

χωρίτικος-ή-όν μτγν. κ. μον. ὁ ἀνήκων ἢ ἀνα-
φερόμενος εἰς τὸν χωρίτην, ὁ ὄμιλος πρὸς χωρι-
κόν, ὁ ἀγροτικός : Πλούτ.Περ.34 τὴν μὲν νόσον
ἢ τοῦ χωρίτικου πλήθους εἰς τὸ ἄστυ συμφορή-
σις ἐργάζεται (τοῦ συνόλου τῶν χωρικῶν), Αἰλ.ΠΙ
9,27 χωρίτικὸς ἀνήρ (ὁ χωρικός, ὁ χωριάτης), Γρηγ.
Νύσα.2.1010Α ἄστικαί τε καὶ χωρίτικαὶ δῆμοι.

χωρίτικῶς ἐπίρρ. κατὰ τὸν τρόπον τῶν χωρι-
κῶν, χωρίτικα, ἀντιθ. ἐν χλιδῇ : Ξεν.ΚΠ.4,5,54 μά-
λα πᾶς ἡμεῖς οὐκ ἐν χλιδῇ θεθρομμεθα, ἀλλὰ
χωρίτικῶς, Πολυδ.9,13 ἰδ.φρ. χωρίτικῶς, Συνέσι.
Ἐπιστ.104 νεανῶν . . ἐσταλμένοι χωρίτικῶς.

χωρίτης-ιδος (ἡ) μτγν. κ. μον. θηλ. τοῦ χωρίτης,
ἡ χωρική, ἡ χωριστόπουλα : Λοουκ.Θε.Δ.20,13 μὴ
μέντοι ἀγροτικὸν τινα καὶ χωρίτην, Δαμασκ.Ἰσιδ.
133,36 ἐγὼ χωρίτης εἶμι καὶ ἀγροικός.

χωροβάτης (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ὄργανον, δι' οὗ
εὐρίσκειται τὸ ὀριζόντιον ἐπίπεδον ἐν τῇ χωρο-
μετρίᾳ : Βιτρ.8,5,Θέων η. Θσα.Στεφ. ἐν λ. ἐστί δὲ
ὁ διαβήτης ἢτε ἀλφάρων ἰσοκῶς τῆς χωροβάτης
καρπῶ· 2) νεώτ. ὄργανον γεωδοιτικόν, ἐν χρ.
πρὸς εὐρεσίν τῆς ὑφομετρικῆς διαφοράς σημεῖων
τοῦ χώρου ἀπὸ ὠρισμένης στάθμης, τῆς ἐπιφανείας
τῆς θαλάσσης, ἢ καὶ μεταξὺ τῶν ἀεροστάθμην.

χωροβατική (ἡ) νεώτ. ἐπιβατικὴ ἀεροστάθμην,
συνδεδεμένη μετὰ τῆς σκοπευτικῆς διατάξεως
τοῦ χωροστάτου καὶ χρησιμεύουσα διὰ τὴν ὀρι-
ζόντιαυσιν ταύτης.

χωροδάτω-έω μτγν. κ. μον., ἄρρ. ἐχωροδάτησα
(ΠΔ Ἦσα.18,9), παθ. ἄρρ. ἐχωροβατήθηεν [ΚΜα-
νασσα.2537], μετρῶ διὰ βημάτων, μετρῶ : ΠΔ
Ἦσα.18,8 ἐνετείλατο Ἰησοῦς τοῖς ἀνδράσι
τοῖς πορευομένοις χωροδατῆσαι τὴν γῆν,
αὐτ.18,9· 2) βαδίζω, περιπατῶ Ἦσα. ἐχωρο-
βατεῖν ἐν τῇ χώρᾳ περιπατεῖν : ΨΧρῶα.10,
916B γῆν πατοῦντες καὶ οὐρανὸν χωροδατοῦν-
τες, Δαμασκ.1.2,823B ἡμελλε χωροδατεῖν τὸν
παράδεισον· 3) μον. παθ. ἐπὶ χώρας, καταπα-
τοῦμαι, κατακτῶμαι, κατέχομαι ὑπὸ ἐσθλοῦς :
ΚΜανασσα.Χρον.2537 ἢ τῶν Ῥωμαίων πόλις . .
οὐκέτι τὴν κυβερνησὶν ἔσχεν ἐκ βασιλέων, βαρ-
δάρους δ' ὑποκύψασα καὶ χωροδατηθεῖσα.

χωρογράφος (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. γενική περιγραφή
χώρας τινός, ὁσον τῶν ὁρέων, κοιλάδων κττ. :
Πολύβ.34,1,4 τοῦτο γὰρ ἐστὶν οικειότατον χωρο-
γραφία, Στράβ.8,3,17 παραπλησίως δ' ἂν καὶ τὸ
περὶ τοῦ Πύλου διαπορούσινα τύχῃ τῆς προση-
κούσης διαίτης ἐπελθοῦσι μικρὸν ἐπὶ τῆς χωρο-
γραφίας μέχρι τοῦ Πύλου τοῦ Μεσσηνιακοῦ,
Κλήμ. Ἀλ.Στρωμ.6,4,36 χωρογραφίαν τῆς Αἰγύ-
πτου, Πολλ.4,23 καταγίνεται δ' ἐπὶ πλείστον ἢ
μὲν χωρογραφία περὶ τὸ ποῖον μᾶλλον ἢ τὸ πο-
σὸν τῶν κατασασομένων· 2) Ἐπιγρ. σχεδιά-
γραμμα χώρας, τόπου τινός, τοπογραφικὸς χάρ-
της : Ἐπιγρ. καθότι καὶ διὰ τῶν ἐνδεικνυμένων
ἡμῖν χωρογραφίῶν εὐδύνοτον ἦν.

χωρογράφικός-ή-όν μτγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀνα-
φερόμενος εἰς τὴν χωρογραφίαν, τὴν περιγραφὴν
χώρας τινός, ὁ τῆς χωρογραφίας : Στράβ.2,5,17
ὄσον μεστός ἐστιν ὁ χωρογραφικός πίναξ, Πτολ.
Γεωγρ.4,5 τὸ χωρογραφικόν τέλος· || ἐπίρρ.
νεώτ. -ῶς.

χωρογράφος (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀσχολούμε-
νος εἰς τὴν χωρογραφίαν, ὁ περιγράφων λεπτομε

ρως χώραν τινά : Στράβ.1,1,16 ὡστ' οὐκ ἄν ἐπι θαυμαστόν οὐδ' εἰ ἄλλος μὲν Ἴνδοις προσήκοι χωρογράφος, ἄλλος δὲ Αἰθίοφιν.

χωρογράφω-έω μτν. περιγράφω χώρας : Στράβ.2,4,1 Πολύβιος δὲ τὴν Εὐρώπην χωρογράφων, αὐτ.2,5,1 ὅτι δει τὸν χωρογραφεῖν ἐπιχειροῦντα πολλά τῶν φυσικῶς τε καὶ μαθηματικῶς λεγομένων ὑποθέσθαι, Πτολ.5,3 καὶ οὐδὲ εἰς ἄν χωρογραφῆσαιεν, εἰ μὴ γραφικὸς ἀνήρ, ΨΚαλλισθ.33,2 χωρογραφοῦσι τὸ μήκος τῆς πόλεως, Πάπ. στρατιώτης χωρογραφῆσας.

χωροδεσπότης ἰδί νεώτ. κύριος τοπικῆς τινος περιφερείας, δεσπότης, φεουδάρχης, τιμοσιώτης : οἱ χωροδεσπῆται τοῦ μεσαιωνοῦ.

χωροεπιστοπία ἰδί νεώτ. χωρεπιστοπία βλ.λ. **χωροθεσία** (ἡ) μτν. κ. νεώτ. ἡ θέσις χώρας τινός, ἡ τοπογραφικὴ θέσις οὗτῆς, ἡ τοποθεσία : Πλούτ. Ἠθ.1150C : πρβλ.Κόντ.Γλωσσ.Παράτηρ.503.

χωρολογία ἰδί νεώτ. ἡ μελέτη τῆς διαμορφώσεως τοῦ ἐδάφους χώρας τινός 2) κλάδος τῆς βιολογίας, ἀ. βιογεωγραφία.

χωρολογικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν χωρολογίαν, ὁ τῆς χωρολογίας : χωρολογικὴ μελέτη - ἐξέταση.

χωρολόγος ἰδί νεώτ. ὁ καταγινόμενος εἰς τὴν χωρολογίαν, ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὴν μορφολογίαν τοῦ ἐδάφους χώρας τινός.

χωρομέτρης ἰδί μτν. κ. νεώτ. ὁ καταμετρῶν τὴν γῆν τόπου τινός διὰ τῶν καταλλήλων ὀργάνων, ὅσον τῆς ἀρπεδόνης, τῆς μετροταινίας κτ. : Ἰω.Λυδ.Ρωμ.1,46.

χωρομέτρησης-εως (ἡ) ἡ χωρομετρώ) νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ χωρομετεῖν, ἡ καταμέτρησης τῆς γῆς τόπου τινός διὰ τῶν καταλλήλων ὀργάνων, ἡ χωρομετρία.

χωρομετρία (ἡ) μτν. κ. νεώτ. ἡ καταμέτρησης χώρας τινός, ἡ τέχνη τῆς καταμετρήσεως γαιῶν διὰ τῆς μετροταινίας καὶ ἄλλων χωρομετρικῶν ἐργαλείων καὶ τῆς ἐπι χάρτου καὶ ἐν οἰκιδύσει ἀναπαραστάσεως τοῦ χώρου : Στράβ.16,2,24 καθάπερ καὶ τῶν Αἰγυπτίων εὐρέμα γεωμετρίαν φασίν ἀπὸ τῆς χωρομετρίας, ἢ ὁ Νεῖλος ἀπεργάζεται ἥ νεώτ. νομ. χωρομετρία ἀθέμιτος ἡ ἀνεὶ ἀδείας τῆς ἀρροδίας ὀρχῆς ἡχογράφησης ἢ σχεδιογράφησης ὄρων, λιμένων, φρουρίων, στρατοπέδων, στρατιωτικῶν ἐργοστασίων καὶ καταστημάτων ἢ μερῶν τινῶν ἐξ αὐτῶν.

χωρομετρικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν χωρομετρίαν ἢ τὸν χωρομέτρην, ὁ τῆς χωρομετρίας : χωρομετρικὰ ὄργανα, - χωρομετρικὸς γνῶμων ὄργανον χρησιμεῖον ἐν τῇ γαιωδεσίᾳ πρὸς χάραξιν καθέτων γραμμῶν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἥ κ. ἐπίρρ. -ὼς.

χωρομετρώ-έω μτν. κ. νεώτ. καταμετρῶ χώραν τινά, καταμετρῶ γαίαν διὰ χωρομετρικῶν ὀργάνων : Στράβ.13,4,12 οὐδ' ἡμῖν ἰσως ἐπὶ τοσοῦτον φροντιστέον ὡς ἀναγκαῖον χωρομετροῦσιν 2) ρηματ. π. χωρομετρησας.

χωρονομία (ἡ) ἡ χώρα, νέμω) νεώτ. διανομὴ γαιῶν εἰς καλλιεργητάς, ἰδ. ἀκήθονας.

χωρονομικός-ή-όν μτν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν χωρονομίαν, εἰς τὴν διανομὴν γαιῶν χώρας τινός : Διον. Αλ.Ρωμ.10,36 χωρονομικός νόμος ἰδί περὶ ἀγρῶν ρωμαϊκός νόμος, λατ. lex agraria).

χωρονομῶ-έω λεξ. διανέμω γαίαν μεγάλων κτημάτων εἰς ἀκήθονας καλλιεργητάς 2) Ἠσ. ἡ χωρονομεῖ ὀργίζεται ἰδίμφλ.

χωροπήρ-ηρος ἰδί νεώτ. τὸ σύνολον τῶν σημείων τοῦ ἐκτός κόσμου, ἐξ ὧν αἱ εἰς ὁμοφροῦτες τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἐν ὀρισμαῖν αὐτῶν στάσει, φθάνουσαι ὀπτικά ἀκτίνες πηλοῦσιν ἐπὶ ἀντι-

στοίων θέσεων τοῦ ἀμφιβλῆστρουειδοῦς καὶ ἐπομένως τὰ σημεῖα ταῦτα φαίνονται ἀπλά.

χώρος ἰδί κ. νεώτ. κ. δημ., συχνά π. Ὀμ., σπαν. π. Ἄττ. πεζογρ. πλὴν π.Ξεν., τόπος κληρονομητός, μέρος ἐδάφους, ἔκτασις : Ἠλ.Γ 315 χώρον μὲν πρώτον διεμέτρουν ἰσχολ. ἐτὸν τόπον . . . πᾶν τὸ χωρίον ἐν ᾧ ἐμελλον μομομαχίσειν, αὐτ.Γ 344, οὐτ.Θ 49) ἐν καθαρῷ, δεῖ δὴ νεκύων διεφαίνετο χώρος ἰσχολ. ἐποῦ καθαρὸς καὶ διατηρήσις ἦν ὁ τόπος ἀπὸ τῶν νεκρῶν, αὐτ. Κ 520. Ὀδ.Ξ 2 αὐτὰρ ὁ ἐκ λιμένων προσέβη τρηχεῖαν ἀταρῶν χώρων ἀν' ὕληντα δι' ἄκριας, Ἠσιόδ. Ἐργ 390 πῶνα χώρων ναύσαιν, αὐτ. Ἐργ. 599 χώρῳ ἐν εὐαίε, αὐτ.Θ 806, Πινδ.Ο 340 δένδρα ἔθαλλεν χώρος, Αἰσχ.Εὐμ.24 Βρόμιος ἔχει τὸν χώρον, Σοφ.Φιλ.1148 θηράν οὐδ' ἔχει χώρος, Εὐρ.Ἰων 283 Μακραι δὲ χώρος ἐστ' ἐκεῖ κεκλιμένης, Πολύβ.1,1,3 ποιήσας ἐν βραχεῖ χώρῳ τὴν ὄλην δύναμιν, - ὁ χώρος τῆς οἰκίας - τῆς πλατείας ἥ κ. μτφ. : Σοφ.ἀπ.757 χώρος γὰρ οὗτος ἐστὶν ἀνθρώπου φρενῶν, ὅπου τὸ τερπνόν καὶ τὸ σμῆρῖνον φῦε ἥ νεώτ. ἀνατ. χώρος ἐπιτυμπάνιος ἡ Ἀττικὸς ἰτὸ ἀνω μέρος τοῦ ὀπιόπου ἡμιμορίου τοῦ κοίτου τοῦ τυμπάνου, χώρος λερωδῆς περιοφθαλμίου ἡμέρος σχισμοειδὲς μεταξὺ τοῦ βολβοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ τῆς περιοφθαλμιοῦ-χώρος μεσοχοριοειδῆς ἰσχυμῶδες ὄρισμα μεταξὺ τῶν δύο πετάλων τῆς χοριοειδοῦς μῆνιγος τοῦ νωτιαίου μυελοῦ, -χώρος ἐπισκληρῖδος ἰδί μετοξὺ τῆς ἐξῶ ἐπιφανεῖας τῆς σκληρῆς μῆνιγος τοῦ νωτιαίου μυελοῦ καὶ τοῦ σπονδυλικοῦ σωλήνος 2) νεώτ. κ. δημ. τόπος ἐλευθέρως πρὸς τοποθετήσιον σώματων : δὲν ἔχει χώρον εἰς τὸ δωματίον δι' ἄλλους συνοίκους 3) νεώτ. φουσ. ἔκτασις ἀνευ ὀρίων περιλαμβανουσα πάντα τὰ ἔχοντα ἔκτασις σώματα, τὸ ἀπεραντον μέτροσμα 4) ἡ χώρα, ἡ γῆ : Ἠρ.2,19 τὸ Λιδικὸν λεγομένον χώρου, αὐτ.2,72 χώρος τῆς Ἀραβίης κατὰ Βουτούην πόλιν μάλιστα κη κείμενος, αὐτ.4,30 ἐν τῇ Ἠλείῃ πάση χώρῳ ἥ τόπος, ἔκτασις γῆς : αὐτ.4,39 μέχρι Φοινίκης ἀπὸ Περασῶν χώρος πλατῆς καὶ πολλὰς ἐστὶ κ. κτ. πλῆθ. : αὐτ.2,178 ἔδωκε χώρους ἐνιδρύσασθαι βρωτοῦ καὶ τεμένεια, αὐτ.9,15 τῶν Θεβαίων ἔκειρε τοὺς χώρους, Σοφ.ΟΤ 1126 χώρους μάλιστα πρὸς πῆσι ζῦναυλος ὧν, Διον. Ἀλ.Ρωμ.1,36 Λιθῖον καὶ Βαθυλίωνα καὶ εἰ δὴ τινες ἄλλοι χώροι εἰσιν εὐδαίμονες, Αλ.Ζ1 11,6 ἐν Ἀρκαδίᾳ δὲ χώρα ἐστὶν ἱερὸν Πανός, αὐτ.3,19 ἐν τῷ Ἴονιῳ πελάγει κατὰ τὴν πρὸς τῷ Ἀκτιῳ θάλατταν, ἐνθα τοῖ καὶ τὸν χώρον καλοῦσι Ἠλείρον ἥ κ. μτφ. : Σοφ. Τρ.144 τὸ . . . νεάζον ἐν τοιαῖσδε βάσκεται χῶροισιν αὐτοῦ ἱβερνογάρ.ῖρ. ἐν λ. καὶ ἐπὶ ἔχουν τοιοῦτος ἰδίους τόπου, εἰς οὗς ἐνδιατρίβουσιν 3) περιοισία κτηματικὴ, κτήμα : Ξεν.ΚΠ 7,4,6 μεστοὶ δὲ οἱ χώροι ἐργαζόμενοι, αὐτ.Οικ.11,18 ἄμα φέρων ἀπὸ τοῦ χώρου ἦν τὸ δῶμαθα εἰς ἄστυ 4) ἡ ἐχοχί, ἡ ὑπὸ ἕρος, οἱ ἄγροι : Ξεν.Οικ.5,4 καὶ γὰρ ἐν τῷ χώρῳ καὶ ἐν τῷ ἄστει ἀεὶ ἐν ὧρα αἱ ἐπικαιριώταται πράξεις εἰσίν ἥ κ. μτ. τοῦ ἄρουρα : Αἰσχ.ἀπ.155 3) μτν. ἐπὶ ἐνδιαμέσου σημείου τοῦ ὀρίζοντος ὡς καὶ ἐπὶ φορᾶς ἀνέμου, ὁ μεταξὺ τοῦ βορρᾶ καὶ ἑτέρου ὀνομαστὶ ἀναφερομένου ἀνέμου ὧν ἡ πνεῦν, δθ. λιμὴν βλέπων κατὰ Αἶθα καὶ κατὰ χώρον ὁ πρὸς τὰ βορειοδυτικὰ ἀνανεπταμένος ἡ ὑπὸ τοῦ βορειοδυτικοῦ ἀνέμου προσβαλλόμενος, βορειοδυτικὸς ἀνεμος : ΚΔ Πράξ.27,12 λιμένα τῆς Κρήτης βλέποντα κατὰ Αἶθα καὶ κατὰ χώρον.

χωροστάθμη (ἡ) νεώτ. ἡ τοπογραφικὴ στάθμη.

χωροστάθμησις (ἡ) ἡ χωροσταθμῶ) νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ χωροσταθμεῖν, ἡ δι-

στοίων θέσεων τοῦ ἀμφιβλῆστρουειδοῦς καὶ ἐπομένως τὰ σημεῖα ταῦτα φαίνονται ἀπλά.

χωροστάθμησις (ἡ) νεώτ. ἡ τοπογραφικὴ στάθμη.

χωροστάθμησις (ἡ) ἡ χωροσταθμῶ) νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ χωροσταθμεῖν, ἡ δι-

ειδικῶν μεθόδων και ὀργάνων εὐρεσις τῶν ὑφομέ-
 τρων σημείων τῆς γήινης ἐπιφανείας ἢ τοῦ χώρου.
χωροσταθμητής (ὁ) (χωροσταθμῶ) νεώτ. ὁ
 μετρῶν δι' εἰδικῶν ὀργάνων τὸ ὕψος διαφόρων
 σημείων τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς ἀπὸ τῆς θαλάσσης.
χωροσταθμικός-ῆ-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀνα-
 φερόμενος εἰς τὴν χωροστάθμησιν βλ.λ. : χωρο-
 σταθμητικὴ ἐπιφανεία σημειοὶ ἢ ἐπιφανείαι ἡ ὁμό-
 κεντρος καὶ ὁμοίως κειμένη πρὸς τὸ γεωεἰδές,
 διερχομένη δὲ διὰ τοῦ ἑν' ὀφιν σημείου.

χωροσταθμῶ-έω νεώτ. ἐκτελῶ χωροστάθμησιν.
χωρῶτοπος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων ὀρ-
 θοπτερῶν ἐκ τῶν ὀκριδιῶν.

χωροφιλία (ἡ) μτγ. ἡ ἀγάπη πρὸς τινά χώραν
 ἢ τόπον : Φιλόσοφ. Ἐπιστ. 47,936 ἵνα ταῖς ἐνοί-
 σιας στενοχωρῶμεθα, ὑπερβαίνειν ὀκνοῦντες τὸ
 πινάκον τῆς χωροφιλίας.

χωροφιλῶ-έω ἀγαπῶ τὸπον τινά, εὐχαρίστως
 εἶμαι ἐν τινὶ τόπῳ, συχνῶς ἐκεῖ, ἄ. φιλοχωρῶ.
 Διον. Ἀλ. Συναθ. 6 ὁ χωροφιλῆσαι λέγων τὸ φιλοχω-
 ρῆσαι . . . καὶ τὰ τοιοῦτότροπα μετασκευάζει τὸς
 λέξεις, ἵνα αὐτῶ γένειο ἀρμοσθεῖσαι καλλιῶς
 καὶ ἐπιτηδεῖσθεραι : Ὁαλ. π. Διογ. Α. 1,44 σὺ χωρο-
 φιλεῖων ὄλιγα φοιτῆς ἐ' Ἰωνίην, Ἀντιφ. 138,28 εἰ
 δ' ἐν Αἴτω χωροφιλεῖ.

χωροφύλακας (ὁ) δημ. ὁ χωροφύλαξ βλ.λ.
χωροφυλακῆ (ἡ) νεώτ. σῶμα στρατιωτικῶς ὤρ-
 γωνυμένον, ἔχον προορισμὸν τὴν θῆρησιν τῆς ἡ-
 μοσιου ἀσφαλείας ἐν τῇ ὑποὐβρῶ χώρᾳ καὶ γε-
 νικῶς τὴν ἐπιβολὴν τοῦ κύρους τῶν νόμων, τὴν
 ἔνωσησιν τῶν, καθ' ὅλον τὸ κράτος.

χωροφυλακίστικος-η-ο δημ. ἐπικριτικῶς, ὁ
 κατὰ τὸν τρόπον τῶν παλαιότερων ἐν ὑπηρεσίᾳ
 ἀμορφῶταν χωροφυλακῶν, ὁ σκαιῶς, ὁ ἀπότομος :
 χωροφυλακίστικος τρόπος . . . ἢ ὁ οὐχὶ εὐθύς :
 ἢ κτ. πλῆθ. τὸ οὐδ. ὡς οὐα. : ἄσ' τα, τὰ χωροφυ-
 λακίστικα, σὲ μένα δὲν περνάνε' ἢ κ. ἐπίορ.
 -α : τοῦ φέροθηκε χωροφυλακίστικα.

χωροφύλαξ-εἰς (ὁ) Ἐπιγρ. κ. νεώτ., δημ. χω-
 ροφύλακας, κτ. πλῆθ. χωροφύλακας κ. χωροφυ-
 λακῶν, ὁ φύλαξ, ὁ φυλάκτων χώραν τινά ἢ τό-
 πον 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ ὀπλίτης τῆς χωροφυ-
 λακῆς : Παναθ. Χριστ. Διηγ. 62 τὴν ἰδίαν στήμην ἡ-
 κούσθη ὀπισσοῦν τραχεια ἢ φωνῆ τοῦ ἑνὸς τῶν
 χωροφυλακῶν, Βλαχογ. Παληκ. 76 εἶξε χωροφυλά-
 κῶν μετὸ ζευγάρῳ τοῦς δικαστικοῦς.

χωροχρονοσ (ὁ) νεώτ. μαθ. ὁ χρονοχώρας, συμ-
 πλεγμα τοῦ χώρου καὶ τοῦ χρόνου, ὅπου ὁ μετα-
 σχηματισμοὶ εἰσέρχονται εἰς τὴν θεωρίαν τῆς σχε-
 τικότητος τοῦ Ἀινστάιν.

χωρῆτη (ἡ) πάπ. ἡ κοόρτις βλ.λ.
χωρῶδριον (τό) μον. τὸ χωρίον : Πρῶδρ. 68.
χωρῶτός (ὁ) ἢ ὁ χωρῶτός βλ.λ. : Ἡσ. εγρωτῶς
 τοδῶθηκ, θύλακος. οἱ δὲ χωρῶτός.

χωρῶ-έω [χῶρος] κ. μαν. κ. νεώτ., δημ. χωρῶω,
 μέλλ. χωρῶω ἢ λ. Π. 629, Θουκ. 1,821, μέσ. μέλλ.
 χωρῶσμαι ἢ λ. Π. 476], παθ. μέλλ. χωρῶθή-
 σομαι ἢ εν. χρ. ἐν συνθ. σὺν, κατὰ κτγ., ἔνεργ. ἀόρ.
 ἐχώρησα ἢ λ. Π. 533, Πλάτ. Νόμ. 684ε], ἐπ. χῶρησα,
 δημ. (ἐχώρησα, κατ. ἀόρ. ἐχωρήθη εν. χρ.
 ἐν συνθ.), ἔνεργ. παρακ. κευῶρηκα ἢ Ἡρ. 1,120, Πλούτ.
 Ρωμ. 1], παθ. παρακ. κευῶρημαι ἢ εν. χρ. ἐν συνθ. 1,
 διδῶ χωρῶν, κίμων τῶπον, ὑποχωρῶ, ὀπισθοχω-
 ρῶ, παραμερίζω : ἢ λ. Π. 533 τὸς ὑποπαρθέναντες
 ἐχώρησαν ὅλιν αὐτίς Ἐκτωρ Αἰνείας τε, ἢ Ἰνν.
 Δῆμ. 430 γὰρ ἐνερθεν χῶρησεν ἢ γῆ ὑπεχώρησε
 κάτωθεν, ἐσχίσθη], Αἰσχ. Εὐμ. 196 χωρεῖτ' ἀνευ βο-
 τήρος αἰσολοῦμαι, Εὐρ. Ἀνδρ. 1120 χωρεῖ δὲ
 πρῶμαν' ἢ μτγν. γενικ. τοῦ τόπου ἢ τοῦ πρά-
 γματος ὄφ' οὐ τις ἀποχωρεῖ ἢ ἀπέρχεται : ἢ λ. Μ.
 406 χῶρησεν δ' ἄρα τυτθὸν ἐπάλξις, αὐτ. Ο. 655
 Ἀργεῖοι δὲ νεῶν μὲν ἐχώρησαν καὶ ἀνάγκη τῶν

πρωτέων, αὐτ. Π. 629' ἢ ὄμ. μτ. γενικ. κ. τῶν προθ.
 ἀπὸ, ἐκ, κ. τοῦ ἔξω : ἢ λ. Ν. 724 νῦν ἄπο καὶ κλι-
 σιῶν Τρῶες ἐχώρησαν πρὸτ' Ἴλιον ἡμερέσει-
 σαν, αὐτ. Σ. 244, Αἰσχ. Εὐμ. 180 ἔξω, κελεύω, τῶνδε
 δωμάτων τάχος χωρεῖτε, Σοφ. Ἡλ. 1432 ἐφ' ἡμιν
 οὗτος ἐκ προασπίου χωρεῖ γενηθῶς κ. μέσ. :
 Αἰσχ. Ἐπ. 476 ὅς οὐ τι μάρτυν Ἰππικῶν φρουραγμά-
 των βρόμωσ ἐχώρησε ἐκ πυλῶν χωρήσεται :
 ἢ κ. μτ. δοτ. προσ., πρὸ τοῦ ὁποῦτος τῆς ὑποχω-
 ρεῖ, διδῶ τῶπον εἰς τινά, ἀποασύρομαι πρὸ αὐτοῦ,
 παραμερίζω : ἢ λ. Ν. 324 οὐδ' ἂν Ἀχιλλεὶ ῥήξῃ-
 νορι χωρήσειεν ἐν γ' αὐτοσάδιη' 2) μτ. τὸν
 ὄμ. προσίνω, κινῶμαι πρὸς τὰ ἐμπρός, μετα-
 κινῶμαι, ἔρχομαι, ὑπάγω : Πινδ. Ν. 10, 137 ταχέως
 δ' ἐπ' ἀδελφεοῦ βίαν πάλιν χῶρησεν ὁ Τυνδαρί-
 δας, ἢ Ἡρ. 1, 10 ὑπεκδύς ἐχώρεε ἔξω, Αἰσχ. Πέρσ. 379
 πᾶς ἀνήρ κώπης ἀναξέας ναῦν ἐχώρηε, Σοφ. Αἴ. 116
 χωρῶν πρός ἔργον ἱεροβαλῶν εἰς ἐκτέλεσιν, ἄρχο-
 μαι, ἀρχίζω, Ἀριστ. Βάτρ. 884 νῦν γὰρ ἀγῶν σα-
 φής ὁ μέγας χωρεῖ πρὸς ἔργον ἦδη' ἢ ἐπὶ πό-
 νου, φθάνω, ἐγγίζω : Σοφ. Αἴ. 938 χωρεῖ πρὸς ἡ-
 πᾶρ, . . . γενναία δὴν ἰεγγίει τὴν καρδίαν' ἢ κ.
 ἐπὶ βελῶν, εἰσοῦω : Σεν. Ἀν. 4, 228 τὰ δὲ τοξεύμα-
 τα ἐχώρει διὰ τῶν ἀσπίδων καὶ διὰ τῶν θωρα-
 κων ἰτὰ βέλη εἰσοῦσαν διὰ τῶν ἀσπίδων καὶ τοῦ
 θώρακος' ἢ κ. ἐπὶ ὄστος, ρέω, τρέχω : Εὐρ.
 Μῆδ. 410 ἄνω παρᾶμῶν ἱερῶν χωρῶσαι παγαί,
 Ξεν. Κ. Π. 7, 516 τὸ ὄδωρ κατὰ τὰς τᾶφους ἐχώ-
 ρει ἐν τῇ νυκτὶ κ. ἀπολ. ἐπὶ ποταμοῦ : Πλάτ.
 Φαῖδ. 113Α ἐντεῦθεν δὲ χωρεῖ κύκλω θολερός
 καὶ πηλώδης' ἢ κ. ἐπὶ χρόνου, προχωρῶ, πα-
 ρέρχομαι : Αἰσχ. Πέρσ. 384 καὶ νύξ ἐχώρηε' ἢ ἐν
 συνεκφ. μτ. τοῦ ὁμοῦ, ἐρχομαι εἰς χεῖρας, συμ-
 πλέκομαι εἰς μάχην : Θουκ. 6, 101 δεισαντες δὲ οἱ
 Συρακόσιοι . . . ὁμοῦσ χωροῦσι τοῖς τριακοσίσι
 ταῦτοισ' ἢ προχωρῶ ἐναντίον πνός, βαδίζω
 κατὰ πινος : Ξεν. Κ. Π. 7, 1, 32 ἐχώρουν ἐναντίοι τοῖς
 Πέρσαις' ἢ τὰ χωρῶσαν τὰ ἐξερχόμενα ἐκ
 πινος, τὰ περιπτώματα : Ἰνν. Ἀφορ. 1244' ἢ κ. μτ.
 αἰτ. τοῦ τῶπον, φθάνω, ἔρχομαι εἰς τινά τόπον :
 Εὐρ. Ἰων. 1572 λαθοῦσα τάνδε παῖδα Κεκροπίαν
 χθόνα χῶρει' 3) προχωρῶ ἀπαύστως, ἔξακα-
 λουθῶ νὰ προχωρῶ ἢ νὰ γίνωμαι, μεγαλύνω, αὐ-
 ξάνω : Ἀριστ. Σ. 1, 483 τοῦτ' καὶ δὲ χῶρει τὸ
 κακόν, αὐτ. Νεφ. 907, αὐτ. Εἰρ. 472, Ξεν. Οἰκ. 20, 21
 τὸ γὰρ τὰς μὲν θανάτας χῶρειν ἐντελεῖς ἐκ τῶν
 οἰκῶν 4) ἐρχομαι εἰς τέλος, φθάνω εἰς ἀπο-
 τέλεσμα, ἀποβαῖνω κατὰ τινά τρόπον, ἰδία ἐπὶ
 χρησηοῦ, πληροῦμαι : Ἡρ. 1, 120 παρὰ σμικρὰ γὰρ
 καὶ τῶν λογίων ἡμῖν ἕνια κευῶρηκε, αὐτ. Σ. 339
 πάντα οἱ ἐχώρεε εὐτυχέως ἐπέπηγαιον καλῶ,
 προώδεον, Εὐρ. Ἐκ. 117 δόξα δ' ἐχώρει διχ' ἂν'
 Ἐλλήνων στρατὸν ἀειχητήν, Πλάτ. Νόμ. 684ε κα-
 κῶς οὕτως αἰσῶσις ἐχώρησεν ἢ κατοικίσις τε
 καὶ νομοθεσία : ἢ συνήθ. κ. ἀπολ. βαινω κα-
 λῶς, ἐπιτυχῶν : Ἡρ. 3, 42 χωρήσαντος δὲ οἱ τοῦ-
 τῶν ἔλεγε διδοῦς τὸν ἰχθύν, αὐτ. 5, 89, Πολύδ. 6, 28,
 15, 12 τῆ πράγματια χωρεῖ κατὰ λόγον 5) μτγν.
 ἀπολ. κτ. γ' πρὸς, εἶναι δυνατὸν : Αἰλ. Π. 1, 32 ὡς
 ἦδη ἐχώρει, ταῦτα τιμῆας : 6) μτφ. ἐκτελοῦ-
 μαί, διαδίδομαι, ἐξαπλοῦμαι : Ἡρ. 1, 122 ἐντεῦθεν
 μὲν ἢ φάτις κευῶρηκε, Ξεν. Κ. Π. 3, 6, 62 διὰ πᾶσαν
 δὲ ὡσηρ παρηγγύα οὕτως ἐχώρει τις ἐφεται,
 Πλούτ. Ρωμ. 1 τὸ μέγα τῆς Ῥώμης ὄνομα καὶ δόξῃ
 διὰ πάντων ἀνθρώπων κευῶρηκός : 7) κ. μον.
 κ. νεώτ., δημ. -ῶω ἔχω χῶρον διὰ νὰ περιλάβω
 τι, δύνομαι νὰ περιλάβω, περιλαμβάνω : Ἡρ. 1, 51
 ὁ κρητῆρ χωρεῖ ἀμφορέας ἔξακοσίους, αὐτ. 4, 61
 αἱ δὲ γαστέρες χῶρῶσαι ἐπυτέτες τὰ κρέα
 ἐπιλωμένα τῶν ὀστέων, Φερεκρ. Τυραν. 1, 3 ποτή-
 ρια . . . οὐχὶ χωροῦντ' οὐδέ κόγχην, Θουκ. 2, 17 οὐ
 γὰρ ἐχώρησεν ξυνηλθόντας αὐτοῦς ἡ πόλις,

Πλάτ. Συμπ. 214Α ἰδάντα αὐτὸν πλεόν ἢ ὀκτώ κοτύλας χωροῦντα, Δημ. 579 ἡ πόλις αὐτὸν οὐ χωρεῖ, Μέν. Κόλαξι κοτύλας χωρῶν δέκα, Διον. Ἀλ. Ρωμ. 8, 41 ἀπέρχομαι καταλιπὼν τὴν οὐκέτι χωροῦσαν ἀνδρας ἀγαθοῦ πόλιν, ΚΔ Ἰωα 2, 6 ὕβρισι λιθίνοι, ... χωροῦσαι ἀνά μετρητάς δύο ἢ τρεῖς· Ἀθην. 4, 150Ε σικνας χωροῦσας ἀνά τετρακοσίας ἀνδρας, Μηναῖ. 3, 2 Θεοτ. ἡ Θεὸν τὸν ἀχώρητον ἐν γαστρὶ σου χωρήσασα, Πρόδρο. 1, 367 δλους ἐχώρει ἡ ἐκκλησία, καὶ μὲν οὐδὲν ἐχώρει, αὐτ. 2, 204 ε, τζούκα, ποῦ τὰ χώρες, καὶ πῶς οὐδὲν ἐσχίσθη· || κ. μέσ. : Χρον. Μορ. 3534 ὁσοι χωροῦνται νὰ σεβοῦν κι ἄρματα νὰ βασταίνου· || κ. μτφ. : ΚΔ Κορινθ. 2, 7, 2 χωρήσατε ἡμᾶς (λάβετε, δέξασθε ἡμᾶς εἰς τὰς καρδίας σας), Ἀρρ. Ἰνδ. 20, 30, 5 ὅσον αἱ κεφαλαὶ αὐτοῖσιν ἐχώρον ἐπέφωσαν με δλην τὴν δύναμιν τω, Πλούτ. Κάτ. Νεώτ. 64 εἰ δὲ Κάτωνας οὐκ εἰσὶν οὐδὲ τὸ Κάτωνας φρόνημα χωροσιν· || κ. νεώτ. κ. δημ. ἀμτβ. εὐρίσκω ἢ δύναμι ἐν εὔρω θέσιν, τόπον ἐν νινι χῶρω, περιλαμβάνομαι : Παλαμ. Περ. Χαιρ. 20, 10 πνεῦμα εἰμαι, καὶ σὲ μιά σταλιά χῶρῶ καὶ μπαίνω, - δὲν χωροῦμεν ὅλοι εἰς αὐτὴν τὴν αἰθουσαν, - τὸ δέκα εἰς τὸ πηνήθα χωρεῖ πέντε φορές ἰδύναται νὰ περιληφθῆ, εἰσχωρεῖ· || κ. μτφ. δὲν χωρεῖ ἀντιρροισί ἰδὲν ἔχει θεόν, δὲν ἐπιτρέπεται, - δὲν χωρεῖ δευτέρα γνῶμη· 8) κ. μτ. ἀπαρφ. εἰμῖ ἰκανὸς νὰ πρόξω π : Ψ Φωκίη. 83 οὐ χωρεῖ μεγάλην διδαχὴν ἀδίδακτος ἀκούειν, ΠΔ Γέν. 13, 6 οὐκ ἐχώρει αὐτοῦς ἡ γῆ κατοικεῖν ἄμα, Αἰλ. ΠΙ 1, 3 οὐ γὰρ οἱ χωρεῖ περιλαβεῖν τοσοῦτον τό στόμα· 9) κ. ἀπροο. εἶναι, ὑπάρχει : Ἀριστλ. Ζ19, 40, 44 καὶ τοὺς κηφῆνας ἀποκτείνουσιν, ὅταν μηκέτι χωρῆ αὐταῖς ἐργαζομένησι (ταῖς μελίτταισι· 10) ῥηματ. κ. χῶρημα, χῶρησις, χωρητέον, χωρητής, χωρητικός, χωρητός. χῶς-ῶ (ῶ) μτγν. δωρ. τ. ἀντὶ χῶς, συνῆθ. π. Ἀργεῖοις ἀντὶ τοῦ π. Ἀθηναίσις, συμβολή, ἔρανος : Ἠγῆσ. π. Ἀθην. 9, 365D γράφει δ' οὐτως τὴν συμβολὴν τὴν εἰς τὰ συμπόσια ὑπὸ τῶν πινόντων εἰσφερομένην Ἀργεῖοι χῶν καλοῦσι, τὴν δὲ μερίδα αἶσαν.

χῶς κτ. κράσιν ἀντὶ καὶ ὡς : Θεόκρ. 2, 24, οὐτ. 2, 82
χῶσαινομαι ἰχωσαίῳ δημ. στήνω ἐνέδραν, καρτέρι, ἐνεδρεῦω, ἔλλοχῶ.

χῶσάριοι (οἱ) νεώτ. π. Βυζαντ. αἰ εἰς εὐρίθμων ἐλαφρῶν ἰππέων ὁμάδες αἰ εἰσδύουσαι λάθρα εἰς τὴν ἐχθρικὴν χώραν καὶ κρυπτόμεναι ἐπὶ τινος ἡμέρας πρὸς συγκέντρωσιν διαφόρων πληροφοριῶν.

χῶσια (ἡ) μαν. δημ. χῶσιᾶ ἢ ἐνέδρα, συνεκδ. κ. οἱ ἐνεδρεῦοντες, καρτέρι : Χρον. Μορ. 1065 ἔως οὐ νὰ τοὺς προσφέρουσιν ἀπέσω εἰς τὰς χῶσας, αὐτ. 1066 ἐνταῦθα ἀπεχωσάσασιν γύρωθεν αἱ χῶσες, αὐτ. 1147, MM καὶ γιὰ χῶσια ἐδίδησα στοῦ Κελεκάτου τὰ βουνα.

χῶσιάζω ἐν χρ. ἐν μτχ. παθ. παρακ. χῶσιασμένος βλλ. κ. ἐν συνθ. ἀποχωσιάζω.

χῶσιασμένος-η-ον μτχ. παθ. παρακ. τοῦ ἀχρ. χῶσιάζω, ὁ ἐνεδρεῦων : Χρον. Μορ. 120 ὅλοι εἶναι χῶσιασμένοι καὶ ἀναμένουσιν ὡς διὰ ἐμάς νὰ μάς ὑπόσους ἔκεισε· πρβλ. ἀποχωσιάζω.

χῶσιμο (τὸ) δημ. κ. χῶσιμο ἢ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ χῶνω, ἡ ἐμβύθισις εἰς τὴν γῆν, ἡ ἐμπρηξις : τὰ παλοῦκια θέλουσιν περισσότερο χῶσιμο· 2) ἡ ἐνταφίσις, τὸ θάψιμο.

χῶσις-εως (ἡ) ἰχῶ, χῶνυμι κ. νεώτ. ἡ ἐπισώρευσις χῶματος, ἡ ἀνέγερσις προχώματος, παρακώματος ἐναντίον πόλεως : Θεοκ. 2, 76, Ἰώσ. Α1 7, 6, 4 κωλύειν τὴν χῶσιν· 2) ἡ ἀπόκλεισις διὰ χῶματος, ἡ διὰ χῶματος ἐπικάλυψις : Θεοκ. 3, 2 χῶσις λιμένων, - χῶσις τέλματος - λάκκου.

χῶσμα-ατος (τὸ) ἰχῶ, χῶνω| μτγν. κ. δημ. τὸ χῶμα : Διόδ. Σ Ἐκλ. 565, 25 ἐν τῇ θαλάσῃ χῶσματα κατασκευάζειν ἰάμφ· 2) δημ. κτ. πληθ. γῶσματα οἰνίγματα ἢ παροιμίαι, καταλόγια : Βλαστ. Συμπ. 18 ἐν λ. αἰνίγμα.

χῶσους κτ. κράσιν ἀντὶ καὶ ὁσοῦς : Θεόκρ. Ἐπιγρ. 20, 5.

χῶστὰ ἐπίρρ. μαν. κ. δημ. κρυφίως, λάθρα, μυστικά : Ἐρωτόκρ. 1, 553 πιάστε τ' ἄρματα χῶστὰ καὶ μὴ μιλήτε, αὐτ. 1, 685 κρῶζει τῇ Νένα τῆι χῶστὰ μέσα στήν κἀμερὰ τῆι· 2) δημ. ὑπόυλος.

χῶστός-ή-ός(η) ἰχῶ, χῶνω| κ. μαν., νεώτ. κ. δημ., δημ. κ. χῶσταός ὁ σχηματισθεὶς διὰ τῆς ἐπισωρεύσεως χῶματος, ὁ κερχουμένος : Εὐρ. Ρῆσ. 414 οἱ μὲν χῶστοῖς τάφοις κεῖνται πεσόντες (ἐν τῆμθοσι, Λυκόκρ. 698 ἀτραποὺς βῶν χῶσταός, Πολύβ. 4, 6), 7 μίαν ἀπὸ τῆς χῶρας στενὴν καὶ χῶστὴν ἔχων πρόσοδο· 2) δημ. ἐπὶ ὑποδημάτων, ὁ καλύπτων ἀπαν τὸ ἀνω μέρος τοῦ ἀκρου ποδός, ὁ βαθύς : χῶστὰ παπούτσι· 3) μτφ. ὁ κερκρυμένος, ὁ μυστικός ἢ μπουσιά χῶσταή· || κ. ἐπίρρ. χῶστὰ βλλ.· || κ. μτφ. ὁ ὑπόυλος· 4) μαν. ὁ σχηματίζων ἀνοίγματα, ὁπᾶς ἡ δράμους ἐντὸς τῆς γῆς : Τζέτζ. Χιλ. 9, 328.

χῶστρίς-ίδος (ἡ) ἰχῶνυμι μτγν. κ. μαν. ἐπι γελῶνης, κατασκευασμὰ τι ἐν εἰδοι γελῶνης ἢ σκιάδος προφυλάττων τοὺς πολιορκουόντας, καταγινόμενος ποδς πλήρωσιν διὰ χῶματος τάφρου ὀμυρῶματός τινος ἢ πόλεως : Εὐστ. 171, 16 χῶστρίς πλεονασμῶ τοῦ ρ· Πολύβ. 9, 41, 9 ἀπὸ δὲ τῆς παρεμβολῆς ὡς πρὸς τὰς χελῶνας τὰς χῶστρίδας ἐπεποίντο σύριγγες κατάστρογοι, Φιλ. Μιχ. Βελον. 100, 45 αἱ χῶστρίδες χελῶναι, Διόδ. Σ 20, 91 χελῶνας τὰς μὲν χῶστρίδας, τὰς δὲ κριοφόρους.

χῶσφωρία (ἡ) πάπ. ἡ μεταφορά χῶματος διὰ πρῶχωμα : εἰς χῶσφωριαν καὶ ὑδροσφωλιακίαν τῶν αὐτῶν ἀρουριῶν ἰδιόρθ. χῶσφωριον.

χῶσφωριον (τὸ) πάπ. διόρθ. τοῦ χῶσφωρία βλλ. **χῶσφωρῶ**-ῶ πάπ. μεταφέρω χῶμα διὰ πρῶχωμα : τὼν δυν. χωροῦνταν.

χῶταν κτ. κράσιν ἀντὶ καὶ ὅταν : Πινδ. Π 2, 88 χῶταν πόλιν οἱ σοφοὶ τῆρῶνται, Σοφ. ΟΚ 1530.

χῶτι κτ. κράσιν ἀντὶ καὶ ὅτι : Θεόκρ. Ἐπιγρ. 16, 5.

Ψ

Ψ, ψ (τῷ) **δ**ηλ. κ. νεώτ. κ. δημ. γρ. **ψ**: Καλλι. π. Α-θῆν. 10,453 D ἐπὶ χι τε τῷ ψι ἐς τὸ ὤ, Πλάτ. Κρατ. 427A «διὰ τοῦ ψι καὶ τοῦ φι»: τὸ εἰκοστὸν τρίτον γράμμα τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου ἐπινοηθέν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων πρὸς συντομογραφικὴν παράστασιν τοῦ ἐξ ἐνώσεως χειλικῆς π, β, φ μετὰ τοῦ σ προελθόντος διπλοῦ φθόγγου [ε-τρεπ-σα=έτρεψα, Ἄραβ-σι=Ἄραφι, θρέφ-σις=θρέψις] ὑπὸ τῶν ἀρχ. γραμματικῶν ἐδιδάσκοντο ὡς διπλοῦν προελθόν ἐκ τοῦ π καὶ α: Διον. Ἄλ. Σύνθ. 14,82 «τριῶν δὲ τῶν ἄλλων γραμμάτων, ἃ δὴ διπλὰ καλεῖται, τὸ ζ μᾶλλον ἠδύνει τὴν ἀκοὴν τῶν ἐτέρων» τὸ μὲν γὰρ ζ διὰ τοῦ κ τὸ δὲ φ διὰ τοῦ π τὸν συριγγόν ἀποδίδωσι φίλων ὄντων ἄμφοτέρων» πρβλ. Σέξτ. Ἐμπ. 239, Θεοδῶδ. 12,3 ὁπὸ τῶν αὐτῶν συγκαταριθμῆται μετὰ τῶν ὑπὸ τοῦ Σιμωνίδου τοῦ Κεῖου ἐφρευρεθέντων γραμμάτων: Σχόλ. Διον. Ὀρ. ἐν ΑΒ 781,2· εἰσηγήθῃ δὲ εἰς Ἀθήνας ὁμοῦ μετὰ τῶν ξ, η, ω ἐπὶ Εὐκλείδου: || ἐκλήθη οὕτω κατὰ τὸ ΕΜ 517,8 «ὅτι συριγγὸν ἔχει αὐτὸ ἢ ἐκφώνησις» καὶ ὅτι ὁ συριγγὸν οὐκ ἔστι τι ἢ μόνον φι. Ἄλλοι δὲ, ὅτι ἐνὸς μόνον φάσει χρόνου διπλοῦν ὄν» 2) ὁ φθόγγος κατὰ τοὺς ἀρχαιοτέρους χρόνους παρίστατο διὰ δύο γραμμάτων ΠΣ ὡς παρ' Αἰολέουσι [Γρηγ. Κορ. 613] ἐν Μήλω, Θήρᾳ, Κρήτῃ, ἢ ΦΣ, ὡς παρ' Ἀττικαίσι, ἢ ΠΣ καὶ ΦΣ ἀδιακρίτως, ὡς ἐν ταῖς χώραις τοῦ δυτικοῦ ἀλφαβήτου: ἐν τῇ αἰολικῇ διαλέκτῳ διειρηθῆναι καὶ βραδύτερον ἢ γρ. ΠΣ: || διὰ δύο γραμμάτων ἐγράφετο ὁμοίως ἐν τῇ λατινικῇ [PS] καὶ ἀσσανακτικῇ. || εἰς τινὰς διαλέκτους (καὶ τὴν Ἀττικὴν) οἱ δύο αὐτοῦ φθόγγοι ἐναλλάσσονται, ὡς σπῆλιον ἀντὶ φάλιον, σπῆλιον ἀντὶ φῆλιον, ἀσπίνθιον ἀντὶ ἀφίνθιον: Διον. Ὀρ. 815 «ὅτι δὲ διὰ δύο στοιχείων τὸ παλαιὸν ἐγράφοντο ἵενν. τὰ διπλὰ διδάσκουσιν αἱ διάλεκτοι» τὸ γὰρ ξίφος σίφος ἐκάλλον καὶ τὸ φέλιον σπῆλιον καὶ τὸν ζυγὸν ὄσδυον»: πρβλ. Θεοδῶδ. 815,32 || καὶ ἀντιθέτως ἐν τῷ συμπλέγματι σ+χειλ. οἱ δύο φθόγγοι ἐναλλάσσονται ἐνούμενοι εἰς φ, ὡς ἐν τοῖς δωρ. ἄντων. τύποις φιν, φέ=σφιν, σφέ' οἱ τύποι οὗτοι παρά τινων σχετίζονται πρὸς τὸ λατ. ipse' || ἐν ταῖς χώραις τοῦ «δυτικοῦ ἀλφαβήτου», ὅπου ὁ φθόγγος Ψ ἐγράφετο ΠΣ, ὡς ἐλέθη ἀνωτέρω 2), διὰ τοῦ γράμματος Ψ ἐδηλοῦτο ὁ ἀλαχοῦ διὰ τοῦ Χ γραφόμενος φθόγγος: || ἐν Παμφυλίᾳ παρίστα συμπλέγμα φθόγγων προελθόν ἐκ τοῦ Κ καὶ J ὡς Φανόφας, Φανόφαν=ἀνάσσης, ἀνάσσαν' || ἐν Ἀττικῇ ἐνίοτε ἐτίθετο ἀντὶ ταῦ α ἢ σα ὡς φιτακὸς ἀντὶ σιτακὸς, κίφραχος ἀντὶ κόσσοφος' || ἀντιθέτως π. Ἄττ. ἐνίοτε κείται Σ ἀντὶ τοῦ Ψ τῶν Αἰολέων κ. α., ὡς Σαπφῶ ἀντὶ Ψάπφω, φελλὸς ἀντὶ αελλὸς, ἀφεκτος ἀντὶ ἀσεκτος' 3) π. Ἡσ. ἐνίοτε ἀπαντᾷ ἐν τῇ ἀρχῇ λέξεων ἀντὶ τοῦ φθ, ὡς φσις ἀντὶ φθσις, φείρω ἀντὶ φθειρῶ: πρβλ. Δημ. φείρα ἀντὶ φθειρ - φθειρα: 4) ἐν τῇ ἀρχῇ λέξεων τινων ἀπαντῶν ἐξέπεναν, ὡς ἄμμος ἀντὶ φάμμος, ἀμαθος ἀντὶ φάμαθος: 5) ἐνίοτε ἐναλλάσσεται πρὸς τὸ ξ, ὡς ὀφ κ. λατ. vox, υψ κ. νix: 6) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐν τῷ μέλλ. κ. ἀορ. τῶν χειλικοληθῶν ρημάτων, ἐνθα

προῆλθεν ἐκ τῆς ἐνώσεως τοῦ θεμ. χαρακτηρισκὸς μετὰ τοῦ σ, ἀπαντᾷ ὡς χρονικός χαρακτήρ τῶν ρημάτων τούτων, ὡς τρεπ-σα=τρέψω, ἐ-θλαβ-σα=έθλαβα, γράφ-σα=γράψω' 7) νεώτ. κ. δημ. ἢ προέρχεται ἐκ τῆς ἀρχαίας [ὡς (ὕ)φηλός, φάλλω, θλίψη] ἢ ἄσχηματισθῆ, ὡς καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ, ἐκ τῆς ἐνώσεως τοῦ υ τῶν διφθόγγων αυ, ευ [τοῦ ἐξελιχθέντος εἰς χειλικὸν σύμφωνον β ἢ φ ἐν τῇ προφορᾷ] μετὰ τοῦ σ, ὡς ἐ-δοῦλευ-σα- [εἶδου]-λεψα, ἐ-πόρευ-σα=πόρεψα, παύ-σα=πάψω, γεῦ-σις=γέψη κτλ. 8) νεώτ. κ. δημ. πρὸ αὐτοῦ, ὡς πρὸ τῶν χειλικῶν συμφώνων, τὸ ν προφέρεται ὡς μ, ὡς ὅταν θά τὸν φάλλω-θά τὸμ φάλλω: || ἐνίοται μεθ' ἡγουμένου ν προφέρεται ὡς μζ, ὡς τὴν φυχή-τὴμ πζυχή, τὸν φεύτή-τὸμ πζεύτη' 9) π. ἀρχ. ὡς ἀριθμητικὸν τοινοῦμενον ὄντων καὶ δεξιά ψ ἢ φ' ἐδήλου ἐπτακόσια, ἐπτακοσιοστός, ἐπτακοσάκις, τοινοῦμενον δὲ κάτῃθεν καὶ ἄριστερά, ψ ἢ φ ἐπτακόσια χιλιάδες, ἐπτακοσιοστός χιλιόστος, ἐπτακοσιακίαι χιλιάκις: || ἐν ταῖς ἐκδόσεσι τοῦ Ὀμήρου σημαίνει τὴν εἰκοστὴν τρίτην ἰαφφίδιον τῆς Ἰλιάδος ἢ τῆς Ὀδυσσεας [εἰδικώτερον δὲ παρὰ πολλοῖς ὡς καὶ τὰ ἄλλα στοιχεία, τὸ μὲν Ψ τὴν τῆς Ἰλιάδος τὸ δὲ φ τὴν τῆς Ὀδυσσεας]: 10) ὡς ὑπο-ἀνεστραμμένον η εἶναι σημεῖον ἐκ τῆς ἀναστραμμένης τοῦ ἀρνητικοῦ ἀριθμοῦ· Διόφ. 27 ὡς ἀρνητικὸν ἀριθμὸν ποιεῖ ὑπαρξίν, λείψας δὲ ἐπὶ ὑπαρξίν ἀρνητικὸν καὶ τῆς λείψεως σημεῖον Ψ ἐλάπιετο ἀρνητικὸν ἀριθμὸν: 11) ἐν Ἐπιγρ., Δημῶς, ἐγγράφοις κτλ. ὡς ἀρνητικὸς ΨΒ αὐτομορφικὴ παράστασις ἀρνητικῆς ἐκφρασματικῆς Βουλῆς: 12) νεώτ. μαθ. ὡς ἀρνητικὸς ἀρνητικὸς συμβολικὴ παράστασις ἀγνώστου ποσοτήτος, ἰδ. τῆς δευτέρας ἐκ δύο ταιούτων, τῆς πρώτης δηλουμένης διὰ τοῦ Χ: || ἐν τῇ ἀναλ. γεωμετρίᾳ, συμβολικῇ παραστάσει τῆς τεταγμένης εἰς καρτεσιανὸν σύστημα συντεταγμένων: 13) ἀρχ. μουσ. ἐν τῇ ἀλφαριθμητικῇ ἑλληνικῇ παρασημαντικῇ τὸ κεφαλαῖον Ψ τοῦ ἰων. ἀλφαβήτου προτασσόμενον ἐτέρου κεφαλαίου ἀπαντᾷ ἐν τῇ μουσικῇ εἰσαγωγῇ: || Ἀλυπίου ὁπὸ τὰς ἐξῆς δύο μορφάς αἰ φι καὶ ἡμίμυ ὅπτιον [Ψ<] καὶ βῖ φι ἀνεστραμμένον καὶ ἡμίμυκα δεξιὸν ἀνεστραμμένον [η γ γ], δεικνύει δὲ ὑπ' ἀμφοτέρας τὰς μορφάς ταύτας διαφόρους τονιαίας θέσεις. **ψάγδαν-ος** (ἰδ) μτγν. κοινὸν τὸ ἀλυπτικὸν μῦρον, ἄ. ψάγδας, ἀγάδος βλλ.ς: Εὐθ. π. Ἀθῆν. 15,69C Αἰγυπτίῳ ψάγδανι τρις λελουμένῃ. **ψάγδας-αυ** (ἰδ) ψάγδαν βλλ.ς: Ἀριστοφ. ἀπ. 7, Εὐθ. π. Ἀθῆν. 11,69Z. **ψάγιος-α-ον** Ἡσ. «ψάγιον» πλάγιον, λοξόν, ἐπικεκαμμένον. **ψάδδα** Ἡδ. «ἢ κινῶδισρις». **ψάδιος-α-ον** Ἡσ. «ψάγιον» κάταντες. **ψαδυρόν** Ἡσ. «ἀσθενές, μαδαρόν, φαδυρόν». **ψάθα** (ἰδ) Δημ. φιάθος βλλ.2, ἰδ. πλέγμα ἐκ στελεχῶν ἀχώρων, καλῶν, λύγου, σχοινοῦ κττ. χρησιμεῖον ὡς τάπητις ἢ στρωμνῆ: ξαπλώθηκε στήν ψάθα' || Δημ. φος πέθανε στήν ψάθα [ἀπέθανε νέπεστατος], - βάζει τὸ νερὸ κάτω ἀπὸ τὴν ψάθα ἰεπί ὑποῶλων ἀνθρώπων: 2) ψιάθιος

πίλος ἀνδρικός ἢ γυναικεῖος· 3) αὐνεκῶ. πᾶν πλέγμα ἠμοιάζον πρὸς φιαθόν· 4) τὸ φυτὸν τύφου βλ.λ. ἢ στενόφυλλος· 5) δημ. ναυτ. ὠτοειδὲς ἱστῖον ἐπὶ κεφαλῇ ἀνητημένον ἐκ τῶν δύο γρίτων τοῦ μήκου οὗτῃς ἐν χρ. εἰς βροστέρας.

φασάκι-ιοῦ (τῶ) δημ. ὑποκορ. τοῦ φάθα βλ.λ. μικρὸς ἀνδρικός πίλος ἐκ φιάθου.

φασάλλω φηλαφῶ, κνήθω, ξέω· Ἐρμῖππ. ἐν Ἄδῃλ.4 τὴν κεφαλὴν φάθαλλο μοι ἢ μέσ. ὁμοί ἐξέμαυτὸν, ξυῶμα· Ἦσ. ἢ φασάλλω ἐκνήσαστο.

φάθα (τῶ) Ἦσ. «φωμία».

φασθι-ιοῦ (τῶ) δημ. ὑποκορ. τοῦ φάθα βλ.λ., μικρὰ φιάθος· 2) φιάθινος πίλος, ἄ. φάθα, φασθί· 3) φάθα βλ.λ.4) τὸ φυτὸν βούτομος βλ.λ. ὁ σκιαδοφόρος, οὗτῃς τὸ στελεχῆ χρησιμοποιοῦνται πρὸς κατασκευὴν φιάθων καὶ πλεκτῶν ἀντικειμένων, πλήρωσιον σαγμάτων κττ.

φάθινος-η-ο δημ. φιάθινος, ἀπὸ φάθα.

φασθοποιεῖν (τῶ) νεώτ. ἐργαστήριον κατασκευῆς φιάθων καὶ φιαθίων ἀντικειμένων.

φασθοποιός-οῦ (ὁ) νεώτ. κατασκευαστὴς φιάθων καὶ φιαθίων ἀντικειμένων.

φασθοῦρι (τῶ) δημ. γλύκισμα ἐκ μικρῶν τεμαχίων λεπτῆς ζύμης τηγιαζόμενον ἐν ἐλαίῳ καὶ ἐπιπασσόμενον διὰ σακχαρώσεως.

φασθουρίων (τῶ) μτγ. φασθὸν βλ.λ. Ἄθῆν.646C.

φασθουροπλάξι-οι (τῶ) μτγ. ὁ πλῶν μικροῦς πλακοῦντας· Σωκρ. Ἐκκλ. Ἰστ.5,23· πρβλ. φάθυρμα ἢ κ. φασθουρί.

φασθურμα-ατος (τῶ) ἀρχ. λεξ. κ. νεώτ. Ἦσ. «φασθურματα ἰσοκόμματα»· 2) νεώτ. εὐθρυπτον αἶμα· ἢ ἐντὸς τῶν χωνευομένων μετὰλλων, ἰδ. χάλυθος ἢ χυτοσιδήρου, ξένη οὐσία ἢ καθιστώσα ταῦτα εὐθρυπτα.

φασθυρός-όν κ. νεώτ. εὐθρυπτος, εὐθραυστος, ἄ. φασφάρος βλ.λ., ἐπὶ τῶν φῶν τῶν ἰχθύων· Ἀριστλ. Ζ13,1,23· ἢ ἐπὶ χύματος, εὐδιάλυτος, σαθρὸς, εὐσύντριπτος· Θεόφρ. ΦΑΙτ.2,4,12 ἢ ἐπὶ ὑγρῶν, ὁ ἀνευ μεγάλης πυκνότητος, συνοχῆς, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ γλίσχρος· αὐτ. Μετ.4,9,23, αὐτ. Αἰσθ.4,6 φασθυρὸν ὕδωρ, ἔλαιον δὲ γλίσχρον· ἢ ἐπὶ ἀέρος, ὁ ἀραιός· αὐτ. Ψυχ.2,8,7· 2) νεώτ. φολιωτάτος.

φασθυρότης-ητος (τῆ) κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ φασθουροῦ, τὸ εὐθρυπτον, χαλορότης, ἔλλειψις συνεκτικότητος, στερεότητος.

φάθωμμα-ατος (τῶ) νεώτ. κ. δημ. πᾶν πλεκτὸν ἐν εἰδῆ φιάθου, φάθας.

φάθων δημ. καλύπτω, ἐπενδύω τι διὰ φιάθου, μὲ φάθαν· 2) πλέγω τι ὡς φάθαν.

φασθωτός-η-δ(ν) νεώτ. κ. δημ. φιαθόπλεκτος, πλεκτὸς ἐν εἰδῆ φιάθου, φάθας.

φαιδρόν Εἰσοῦδ. «φαιδρόν. Κύπριοι».

φαιδρόν Ἦσ. «ὕποφοιήσασον».

φαικάξω Ἦσ. ἄμφ. ἀντι φαικάξω, φαικάξω.

φαικαλον (τῶ) Ἦσ. ἄμφ. ἀντι φαικαλον.

φαιμα Ἦσ. «ὄλιγον».

φαινύξω Ἦσ. καταφύγω διὰ ριπισμοῦ, ἀερίζω.

φαινύνθιος-ον Ἦσ. «φαινύνθιον» φευδές μάταιον, εὐτελές, φλύαρον, οἰκτρόν·

φαινυνθίας-ον μτγ. φευδῆς φευδολόγος, ἀπατηλός· τὸ οὐδ. φαινυνθα ὡς ἐπίρρ. ἀπατηλῶς, φαιδώς· Λυκόφρ.1420 φαινυνθα θεσπίζοντα ἰσοῦ τοῦ σχολ. παραβάλλεται πρὸς τὸ μινυνθα.

φαινύντες Ἦσ. «φωμίζοντες».

φαινυσον Ἦσ. «ἀχρεῖον».

φαινύρως Ἦσ. φαινύξω βλ.λ.

φαινύσσω Ἦσ. φαινύξω βλ.λ.

φαινυσμα-ατος (τῶ) Ἦσ. «ὄλιγον».

φαινυ δημ. ὄγρ. ἀντι φένω, φήνω βλ.λς.

φαιρω ἐν χρ. μ. κτ. ἐνεστ. κ. μὴ ἀπαντῶν π. Ἄττ. πεξ. μτθ. ἐπαφώμαι, φαῦω, ἐγγίξω τι ἐλαφρῶς, χαϊδεῶ· Αἰσχ. Πρ.394 ὁμοιον αἰθέρος φαῦει πε-

ροῖς . . οἰωνός· ἢ τριβῶ, κνήθω, ξέω, ξύνω ἐλαφρῶς πλάνων ἢ καθάρων τι· Εὐνάπ.77· 2) Ἦσ. «φαίρει· τινάσσει, ριπίζει»· 3) ὄμτθ. κινούμεναι ἠρέμιας, ἔλαφρος, σείσμαι· Σχολ. Εὐρ. Φοίν.1399 φαίρει τὸ ἀρμενον, ὅταν μὴ πολὺς ἀνεμος πνέῃ ἢ ἐπὶ τῶν ὄπῶ τοῦ ἀνεμου σείοιμένων καὶ τριβομένων πρὸς ἄλληλα φύλλων, θροῦ, σείσμαι καὶ θρουρῶδες ἐλαφρῶς· Λοικ. Τραγῶδ.314 λιγὺ φαίρει . . πύξω· 4) ἐπὶ ἀνομαλίῳ σφυγμοῦ κττ., πάλω, τινάσσομαι, δέρνω· Ἰππ.643,45, αὐτ.655,54· ἢ ὄμ. ἐπὶ τῆς κινήσεως τῶν ἀστερων· Νίκ. Ὀπρ. 12)· 5) μτθ. Ἦσ. «φαίρειν ἀσθενός τι ποιεῖν» ἸΠθ. διαλ. τι, τοῦ σπαιρω, ἀσπαιρω· πρβλ. Ψφ.3,1

φαισμα (τῶ) Ἦσ. «αἶτον ὀλίγον».

φαισταν (τῶ) οὐδ. τὸ φαιστός βλ.λ.21.

φαισιτόν (τῶ) ὑποκορ. τοῦ φαιστόν οὐδ. τοῦ φαιστός βλ.λ.21· Γαιτ. ΑΠ 5,17.

φαιστός-η-όν ρηματ. ἐπιθ. τοῦ φαιτω, φῶω βλ.λς, ἀεσιμέντος, πετριμέντος, κοπανομένου, ατομυρημένου **φαιστὴ μάξα** πλάκους, γλύκισμα πορασκευαζόμενον δι' ἀναμειξεως κοπανασμένης κριθῆς μετα μέλιτος καὶ ἐλαίου· Ἰππ 555,21· 2) τὸ οὐδ. φαιστόν ὡς οὐσ. πλάκους τοιοῦτου εἶδους ἐν χρήσει κατὰ τὰς θυσίας, συνθῆ, κτ. πληθ. φαιστα ἰένν. πέμματα ἢ πόπανοι· Σουῖδ. «ἀλφῖτα ἐλαίῳ καὶ οἴνῳ δεδευμένα ἄπερ ἐπέθυρτον τοῖς θεοῖς»· Ἀριστρ. Πλ.138, αὐτ. Πλ.1115, Κορνῆλ. Ἰν ΑΠ 6,191 φαιστών θυσία, αὐτ.6,190, ΑΠ Παράρτ. 283 φαιστα βάλων περὶ ἑσάνω κτ. ΑΒ 317 ἐπόπανα πλατέα μόλα τινά, στρωγγύλα ἀπὸ στέατος, εἰς θυσίαν γινόμενα.

φαιστώδης-ους-ες (εἰδός) ἀρχ. λεξ. ὁ δμοῖος πρὸς φαιστόν βλ.λ.· ΑΒ 313 ὕνετα τί ἐστι· μαζιον τι φαιστώδες, ἄπερ εἰδῖδοτο τοῖς θυομένοις.

φαιστωρός-ορι (τῶ) μτγ. ὁ ἀποσυμῆχων, ἀπογίγν. ὄν· Φανί. ἐν ΑΠ 6,295 φαιστωρ ἀπόγυος.

φαιώ (φῶω) μτγ. τριβῶ, κοπανίζω, ὀλέθω, στομυπῶ· Πορφ. Ἀποχ.2,6 (μέσ. ἀόρ.), σὺτ. Ἀποχ. 2,6 τῆς τροφῆς φαισθείσης.

φαικάδιον (τῶ) ὑποκορ. τοῦ φασάκις βλ.λ., λεπτή, φιλὴ βροχίη, φηγάλα· Πολίωχ. ἐν Ἄδῃλ.1,5 καὶ κοχλίαις γενουμένοι φασκάδιον ἠγρεῦετ' ἄν, Θεόφρ. ΦΑΙτ.2,9,3· πρβλ. φεκάδιον.

φασάκις (φασάκις), μέλλ. φασάκος, μτθ. παθ. ἀορ. φασάσσεις, ἄ. φεκάκις, ριπτα εἰς φασκάδας, μικρὰς σταγόνας, φηκαλίξω, φηλοβρέχω· Ἀριστρ. Νεφ.580· ἀπρὸς φηκαλίξει, βρέχει· Νικοφρ. Ἄθῆν.269 φασκαζέτω ἄρτοισι . . νιοφέτω ἀλφίτοισι ἰδς βρέχη φωμάτ'· παθ. βρέχομαι, ραντίζομαι· Ἀριστλ. Ρητ.3,11,12 ἰάμφω, Θεόφρ. ΦΑΙτ.6,19,5 φασκασθέντα ἰγυρανθέντα διὰ λεπτῶν σταγόνων.

φάκαλον (τῶ) (φασάκις) μτγ. ἄ. φασάκος ἰδὲ νεογόν ὕψω· Ἦσ. «ἐμβρονον, βρέφορος»· Ἀριστλ. Βυζ. π.Εὐστ.1625,46· πρβλ. δράσος, ἔραπ.

φάκαλος (τῶ) μτγ. φάκαλον βλ.λ.· Αἰλ. Ζ17,47.

φάκαλοχος-ον (ἐχω) ὁ ἔχω φάκαλον, νεογόν· Σοφ. ἀν.962 μητέρες φάκαλοῦχοι ἡμῖτέρες μὲ τὰ νεογὰ τωι.

φασάκις-άδος (τῆ) (φῶω) ἄ. φεκάς βλ.λ., μικρὸν μόριον αἰμάτος ἀποσπασθὲν διὰ τῆς τριβῆς, ἀποκοπὲν, κώκος, φηχλον· Ἀριστρ. Εἰρ.12) ἀργυρίου μολδὲ φασάκος ἰοῦτε κώκος ἀργυρίου· 2) συνθῆ. ἐπὶ ὑγρῶν, μικρὰ σταγῶν, φηγάλα· Ἀριστλ. Μετ 1,9,6 ὅταν μὲν κατὰ μικρὰ μόρια φέρηται, φασκάδες, ὅταν δὲ κατὰ μείζω μόρια, ὑετός καλεῖται ἰπερὶ τῆς βροχῆς, αὐτ. Μετ.3,4,5, αὐτ. Μετ.1,12,3 ἰδ. ὡς περιηπῖν. λεπτή, φιλὴ βροχίη, φηγάλα· Αἰσχ. Ἄγ.1534 φασάκις δὲ λήγει ἰσηλ. ἀρχεται, ἐπέρχεται θυβροσ, δυνατὴ βροχίη, Ἦρ.3,163 ὁσθησαν ἄ ἰθῆσαι φασκάδι (Αἰλ. Ζ1 6,41 «φρονίδες λεπταί»)· ἐν ὄντη, πρὸς τὸ ὑετός· Ξεν. Κυν.5,4 ἢ ἰεν. βροχί· Σοφ. ἀν.563 ὑπὸ στέγγι πυκνῆς ἀκοῦσαι φασκάδος,

Εὐρ. 'Ελ.2, 'Αριστφ.Θεσμ.856' || μτφ. ἐπὶ χυνο-
μένου αἵματος: Σιμωνίδ.ΙΙΙ φωνίσα φακάς βρο-
χί αἵματος, Αἰσχ. 'Αγ.1390 βάλλει μ' ἐρεμνί φκα-
κάδι φωνίσι δρόσου' 3) κωμ. ὄν. ἀνθρώπου,
οὐτις ἐκφεύγουσι κατὰ τὴν ὁμίαν σταγόνες
σείλου: 'Αριστφ. 'Αγ.1150' πρὸθ. Σουίδ. ἐν λ.

φακαστός-ή-όν (φακάσι) ρημ. ἐπίθ. στακτός,
σταλακτός: 'Επιημ.π. 'Αθην.48C φακαστόν μύρον.
φάκινον(τό) ὄρχ. λεξ. σχόλ. ὑποκορ. τοῦ σταγόν,
μικροτάτη σταγών: 'Ηο., Σχόλ. 'Αριστφ.Εἰρ.120.

φάκτα(ή) 'Ησ. εἰδός τὴ πλακοῦτος.

φακτῆρ-ήρος(τό) 'Ησ. «φῆκτρα».

φάλαγμα-ατος(τό) (φαλάσσει μον. ἐλαφρὰ
κρούσις, φασίσις, φηλάφημα: Τζέτζ. ἐν 'Αν. 'ΟΞ.
3,342 φάλαγμα λύρας.

φάλακανθα(ή) ὄν. μυθώδους Αἰγυπτίας βοτάνης:
Εὐδουλ.Διόνυσος 4.

φαλακτός-ή-όν 'Ησ. ρημ. ἐπίθ. φουστός, ὁ δυ-
νάμενος νὰ φουστῶθ.

φάλασσω μτγν. ἄττ. -ττω, φάλλω, φθαλλώ
βλ.ακ, θίγω, φασύ ἐλαφρώς, θέτω εἰς κινήσειν διὰ
φάσσεως: 'Ησ. «φαλάσσει» τινάσσει, φηλαφά. κι-
νει, φάσει, φάλλει, ὄφ' οὐ ἀφάλακτος ὁ ἀφαι-
στος: Αἰλ.Ζ1,318, παροιμ.π.Λυκάφρ.139 φάλαξεις
εἰς κενὸν νευράς κτύπον ἰσχύλ. «ἀνευ αἰτύου κι-
θαρίσσει, μάτην λόγους χέρις»('Εκ τού φάλλω,
ὡς τὸ σταλάζω, σταλάσσω ἐκ τοῦ σταζω).

φαλίδα(ή) δημ. φάλσις ἰδ. ὡς μεγεθύν. τοῦ
φαλίδι, μεγάλη φάλσις ὡς ἡ τοῦ ράπτου, τοῦ κη-
πουροῦ κτλ. 2) ἐπὶ κλήτους καὶ ὁμοίων φυ-
τῶν, κλημάτις, ἐλιξ, ἀκροβλάστηρον 3) δημ.
ὄν. τῆς παθολ. διχοτομήσεως τῶν τριχῶν τῆς κε-
φαλῆς κατὰ τὸ ἄκρον, ἡ τριχοκλαστία 4) τὸ
ζῶον σκολόπενδρα βλλ.

φαλίδακι(τό) δημ. ὑποκορ. τοῦ φαλίδι βλλ.1),
μικρὰ φάλσις, μικρὸ φαλίδι.

φαλιδάρης(τό) δημ. τὸ ἀρκατικὸν πτηνὸν
υἱδὸς βλλ., εἶδος ἱέρακος.

φαλιδι-ιοῦ(τό) δημ. φάλσις βλλ.: φρ. φαλιδι
πάει ἡ γλώσσά του ἔχει ἀκατόσοχον παλιολο-
γίον, ὄμ. ἔχει καλὸ φαλιδι ἵεῖναι καλὸς κόπτης
ἐνδυμασιῶν 2) τὸ ἐν ταῖς οικοδομοῖς ζευ-
κτόν βλλ. 3) κτ. ἐπέκτ. ὁ ἀρείθων βλλ.

φαλιδιά(ή) δημ. ἡ διὰ φαλίδος τομή: ἔχει
μιά φαλιδιά τὸ ροῦχά του || ἰδ. ἡ δι' ἐκά-
στου ἀνοίγματος τῆς φαλίδος τομῆ: τὸ ἔκοψε
μέ τρεῖς φαλιδιές' || εἰδ. δημ. ἐν ἀναφ. πρὸς
τὴν τῆς κόμης διὰ κορυφῆς διευθέτησιν, ἡ βοδυ-
τέρα που κοπῆ τῶν τριχῶν: ποῖός σ' ἔκουρεφε
καὶ σοῦ ἄμα τὸσε φαλιδιές' || μτφ. ἐν φρ.
δουλεύει -δουλέφε φαλίξι ἀναφ. πρὸς γραπτὸν
λόγον ὑπὸ ἐντεταλμένου λογοκριτοῦ ἢ ὑπὸ θεω-
ροῦντος τὴν ἐκδοτέον ἔτην ἐφημεριδος, περιοδι-
κοῦ κττ., γίνεται περικοπὴ τῶν γραφομένων ὄμ. ἐπὶ
θεατρικοῦ ἔργου || ἢ αὐτ. φρ. δουλέφε φαλί-
ξι ἀναφ. πρὸς ἀγγράμμα = τὰ περιεχόμενα εἰναι
κατὰ τὸ πλείστον συρραφῆ ἐξ ἄλλοτριῶν συγ-
γραφέων.

φαλιδίξω νεώτ. κ. δημ., παθ. -ίξομαι, ἄορ.
-ισθηκα, κόπτω διὰ φαλίδος τὰ ἄκρα ἢ τὰ ἐξέχον-
τα μέρη πράγματος τινος, ὁλον ὑφάσματος, χάρ-
του, φυτοῦ: φαλιδίξει τὸ χάρτι καὶ τὸ κἀνεί σάν
κέντημα, -νὰ φαλιδίσις τὸ λεβαντήν, -φαλίδι-
σε τὰ ξεφτίδια τῆς κουβέρτας 2) μτφ. περι-
κόπτω, ἐκπύνω χρηματικὸν ποσὸν ἀξιοῦμενον
ὑπὸ ἀ. ἢ καταβαλλόμενον εἰς ἀ.: φαλίδιζε τὸ
λογαριασμό, -τοῦς μισθούς τῶν ὑπαλλήλων
του' || περικόπτω δασπάνας: φαλίδιζε τὸν
προϋπολογισμό - τὰ ἐξοδα τοῦ σπιτιοῦ του' 3) φρ. μτφ. θὰ σοῦ φαλίδισω τὴ γλώσσα πρὸς
αὐθαδέστατον ἢ ἀμετροεπεῖ, θὰ σε ἔξαναγκάσω
βιασίως εἰς σιωπὴν.

φαλίδισμα-ατος(τό) νεώτ. κ. δημ. ἡ πράξις
καὶ τὸ ἀποτελεσμα τοῦ φαλιδίξω βλλ., ἄ. φαλιδι-
σμός: οἱ παλῆεις τριανταφυλιές θέλουσιν φαλιδι-
σμα, -τὰ σάβανα φτεινόμεναι χωρὶς φαλίδισμα'
κ. μτφ. ἔκαμε στὸν προὔπολογισμό - στοῦς μι-
σθοῦς - στὰ ἐξοδα - στὸ ἄθροο - στὸ δράμα
γενναῖο φαλίδισμα, φρ. ἡ γλώσσά του θέλει φα-
λίδισμα (πρῆπει ἀναγκασιότως νὰ περιορισθῆ ἡ
ἀδυσροστομία ἢ ἡ αὐθάδης ἐκφρασίς του).

φαλιδισμός-οῦ(τό) νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀ-
ποτέλεσμα τοῦ φαλιδίξω, ἡ διὰ φαλίδος τομῆ,
περικοπῆ.

φαλιδιστός-ή-όιν) νεώτ. κ. δημ. ὁ διὰ φαλίδος
κοπέσις, περικοπέσις || ὁ φέρων γύρω ἐντομὰς
διὰ φαλίδος, φαλιδιές: || μτφ. ὁ ἐν εἰδι φα-
λίδος κεκομμένος: ἡ οὐρὰ τοῦ χαλιδονιοῦ εἶναι
φαλιδιόστ' || ἐπιρρ. φαλιδιόστ' κατὰ τὸν τρό-
πον τῆς διὰ φαλίδος κοπῆς ἢ τομῆς.

φαλιδόθεσμος(τό) νεώτ. ναυτ. ναυτικός τις ἐ-
πίθεσμος χρησιμεῖων πρὸς αὐθύνειν δύο τεταμέ-
νων χορδῶν σχοινίων τῆς ἐξαρτίας ἢ προμησίων
ἢ σφηκίσσιων, ἄ. πορτογέζα.

φαλιδόσυντια(ή) νεώτ. ἀνατ. τύπος συγ-
κλείσεως τῶν ὀδόντων, καθ' ὄν, τῆς ἄνω ὀδον-
χτοστοχίας οὐσης πλατυτέρας, οὗτοι συγκλείονται
εἰκην φαλίδος.

φαλιδιοειδής-οῦ-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ ὁμοίος πρὸς
φαλίδα βλλ.4), τοξοειδής, ἀφιδωτός: Φιλ.Βλαπ.
81' 2) νεώτ. ὁ ἔχων σχῆμα φαλίδος βλλ.1), φα-
λιδιοῦ -φαλιδιοειδῆς φύλλον, -φαλιδιοειδῆς οὐρά.

φαλιδόκερι-ιοῦ(τό) δημ. λαθίς πρὸς καθαρι-
σμόν τῆς ἄπτρας τοῦ κηρίου 2) μτφ. σκαπτ.
κατὰ τοὺς χρόνους τῆς 'Ελλ. 'Επαναστάσεως, ὁ
εὐρωπαϊκὸς σχιστὸς ἐπενδύτης μετὰς οὐράς καὶ
γεν. ἡ εὐρωπαϊκὴ ἐνδυμασία 3) ὄμ. κτ. ἐπέκτ.
ὁ φέρων τοιαύτην ἐνδυμασίαν' || ὄθ. ἐπιδει-
κτικός, ἐπιπόλαιος.

φαλιδόστομος-ον ὁ ἔχων στόμα ὁμοίον πρὸς
φαλίδα, κωμ. ἐπίθ. καρκίνου: Βατραχομ.297.

φαλιδόχορτο(τό) δημ. τὸ φυτὸν πλαντάγιμος
βλλ. ὁ κορωνόπους' || ὄμ. τὸ φυτὸν στικτὶ
βλλ. ἡ κοληώδης: || ὄμ. τὸ φυτὸν ἀδιάντος
βλλ., κόμη τῆς 'Αφροδίτης.

φαλιθῶ-ῶς μτγν., μέλλ. -ώσω, κυρτῶνω τι, σχη-
ματίζω διὰ τινος ἄφιδας ἢ θόλον: Φιλ. ἐν Μάτθ.
Vett.109 τράφεῖ ἐφαλιθωμένους.

φαλιθώμα-ατος(τό) μτγν. θόλος, ἄφης, καμά-
ρα: Στράβ.7,38 φαλιθώμα καμαρωτῶν.

φαλιθωτός-ή-όν ρημ. ἐπίθ. μτγν. κ. νεώτ. ἀ-
φιδωτός, θολωτός, τοξοειδής: Διον. 'Αλ.Ρωμ.3,68'
2) νεώτ. ὁ κατὰ τὸ σχῆμα ὑπεφωμένους φαλίδων
ἀλληλοπαλλῶν ἐμφανίζων ἐναλλάξ εἰσεχούσας καὶ
ἐξεχούσας γωνίας' || νεώτ. στρατ. φαλιθωτὴ
γραμμὴ ἢ ἐν τῇ ὄχυρωτικῇ τάφρῳ τοιοῦτο σχῆ-
ματος: 3) νεώτ. ἀνατ. φαλιθωτὴ ἔλιξι ἢ ἐν τῇ
κεντρικῇ μοίρᾳ τοῦ ρινικοῦ ἐκπεφθλοῦ κρικοειδῆς
ἔλιξι ἡ φερομένη κατὰ μήκος τοῦ μετωπιοῦ καὶ
βρεγματικοῦ λοβοῦ καὶ τῆς κἀτω ἐπιφανείας τοῦ
κροταφικοῦ' 4) νεώτ. ναυτ. τὸ οὐδ. φαλιθω-
τόν ὡς οὐα. σημασία ἢ σημά ἐχον τὴν ἀνεμίζου-
σαν πλευρῶν τριγωνικῶς κεκομμένην ὡς τὸ μοι-
ραρχικόν κ. ἄ.

φαλίξω κ. ἀν., μέλλ. φαλίξω, ἄορ. ἀ' ἐφέλσινα
ἰων.1), τέμνω, κόπτω διὰ φαλίδος, φαλιδίξω: 'Α-
νακρέοντ.12,3 Βάθρ.51,4 τὸν μαλλὸν ἐφέλσινα.

φάλιον(τό) ἢ ὑπὸ τὴν αιγάναν διερχομένη ἄλυ-
σις ἐν τῷ χαλιφῶ τῶν ἰπῶων . 3εν. 'Ιππ.7,1 ὑταγω-
γέα . 2κ τὸ φάλιον ἠρτημένον, Πολυδ.1,147 τὸ
περὶ γένειον διειρόμενον φάλιον, Σχόλ.Εὐρ.Φοίν.
792' || συνήθ.κτ.πληθ. ὡς ἀποτελούμενης τῆς ἀλύ-
σεως ἐκ πολλῶν κρικῶν κροτούτων κατὰ τὴν κί-
νησιν τοῦ ἰπποῦ: 'Αριστφ.Εἰρ.355 χρυσοχάλιον

πάταγον φαλίω, Αλλ.ΖΙ 6,10 φαλίω κράτον και χαλιού κτύπον· || δόκιμος ο χαλιός δια τὸ δόνηται τοῦ στομίου τῶν ὀπίου ἀνεχαίτιζον τούς δυσπειθεῖς Ἴππους· Εὐρ. Ἡρ.381 φαλίος ἐδάμασε πάλους, αὐτ.ῤῥ.27 ἀρμάσσει φαλίος τούς Ἴππους, αὐτ.Φοίν.796· || μτφ. χαλιός, μέσον πρὸς περιορισμόν· Πλάτ.Νόμ.692Α στον φαλίαν αὐτὴ ἰένν. τῆ βασιλείᾳ ἐνόθευε τὴν Ἐφάρων δύναμιν· 2) γεν. δάυσις, ἀλυσίδα, δεσμὸς· Αἰσχ.Πέρσ.54· κ. μτφ.· οὐτ.Χο.962 μέγα δ' ἀφρηρέθη φάλιον οἰκετών. (Ταυτίζεται πρὸς τὸ φέλιον.) **φαλίς**-ἴδος (ή) κ. μ.σν. κ. νεώτ. τὸ φαλίδιον, φαλιδί, ἀποτελούμενον ἐξ ἐνὸς κεκαμμένου εἰς δύο βραχίονας ἐλάσματος, ἄ. ἐδιπλῆ μάχαιρα· (Πολυδ.2,32) και χρησιμοποιοῦμενον ἰδ. ὡς κομμωτικὸν ὄργανον· Σοφ.ἀπ.362 φαλίδα, τάρπας και σισυρωδὴ σταλὴν, Ἀριστ.ἀπ.309, ΑΠ11,368 δρεπᾶνοισι και οὐ φαλίδεσαι καρῆναι, Πολυδ.3,10,140 και φαλις δέ, τῶν κουρέων σκευῶν, ἦν και διπλῆν ἰδ' ὀρθ. ἀντὶ ἰσαν ἐν Θλα.Στ.εφ.1 μάχαιραν καλοῦσι· || νεώτ. τέμνον ὄργανον διαδεδῶθεν ἀπὸ τοῦ ἸΔ' αἰ. ἐν τῇ συγχρόνῳ αὐτοῦ μορφῇ, ἀποτελούμενον ἐκ δύο βραχίωνων ἢ οὐκῶν συνηρθωμένων εἰς ἄξονος και ἀποληγόντων κατὰ μὲν τὸ ἐν ἄκρον εἰς ἀίχμη, κατὰ δὲ τὸ ἔτερον εἰς δακτυλίου, δι' ὧν ἀνοίγεται και κλείεται κατὰ τὴν κοπῆν κινούμενον διὰ τῶν δακτύλων, ἐν χρ. πρὸς κοπῆν μολκῶν ἀντικειμένων. Ἔ. φασμάτων, χάρτου, ἰδ. τῶν τριχῶν τῆς κόμης... ἰλ. 2) εἶδος χαμηλοῦ οἰκοδομημάτων ἐγν' τ'ς φαλιδοειδῆ στεγγὴ ἐκ πλακῶν· Σοφ.ἀπ.336 στενήν δ' ἔδωμεν φαλίδα κοῦκ ἀδρόβωρον, Πλάτ.Νόμ.947D φαλίδα προμήκη λίθων ἰδ. γρ. ἀφίδοι· 3) τόξον, ἄφικ, καμάρια, κτ. τὸν Ἀριστ.Κῶσ.6,28 παραουαίξουσα ἐμφαλοῦς· δηλ. κατακλιθεῖς ἢ κεντρικῶς λίθους, κτ. δὲ τὸν Ἰω.Λυδ.Μην.3,33 ἐμικυλῆδριον σχήμα ἔχουσα·· πρθλ. Στράβ.813 κωμυθεῖσας, Διόδ.Σ 2,9· 4) ἐν τῇ ΠΔ κτ. πληθ. φαλίδες τῶν στύλων πῖθ. αἰ μεταξὺ κινουμένων και κυρ. κίονος σπειροειδῆς και καμπύλου ἔξοχοι τῶν κίονων· ΠΔ Ἐξ.27,10,11· 5) Ἦσ. ἐταχεῖα κινήσας· 6) νεώτ. στρατ. ἐν τῇ πολεμῇ ἀσχηματικῆ ἔξωτερικὸν ἔργον ἀποτελούμενον ἐκ δύο σχηματίζουσῶν εἰσεχουσῶν γωνίαν προσφάτου και κατασκευαζόμενον ἐντὸς τῆς κυρίας τᾶφρου ὡς προκλιματωτὸ μὲτασπυργίου.

φαλισμός (ἴ) μτγν. φαλιτισμός βλλ.· Ὁρειβ.160. **φαλιστός**-ἡ-ὄν (φαλιζ(ω)ρ)μ. ἐπιθ. φαλιτιστός, φαλιτισμένος, ἀκροτομημένος· Ἱεροκλ.π.Στοδ.415. **φαλληγενής**-οὐς-εἰς (φάλλη) μτγν. ὁ ἐκ τοῦ φαληρίου βλλ. γεννηθείς, καταγόμενος, κωμ. ἐπιθ. τοῦ Ἀρχύτου κτ. παρωδῶν τὸ ὄμηρικὸ μωρηγενής· Βίων π.Διογ.Λ 4,52.

φάλλω (φάω) κ. μ.σν. κ. νεώτ., δημ. κ. φέλλω βλλ., μέλλ. φάλω, ἀφρ. ἐφῆλα, ἐν τῇ ΠΔ κ. νεώτ. κ. δημ. **ἐφάλα**, παρακ. **ἐφάκα**, φάω, ἐγγίξω ἰσχυρῶς, τίλλω, μαδῶ, τραβῶ· Αἰσχ.Πέρσ.1062 φάλλ' ἔθειραν [μάδα τὰ μαλλιά σου]· 2) ἰδ. ἐπὶ χορδῆς τόξου τανύω, τεντώνω, τραβῶ και ἀφῆνω νὰ ἴχησῃ· Εὐρ.784 τόξου νευράν φάλλω, αὐτ.ἀπ.501 φάλλειν κενὸν τόξωμα, Λυκάφρ.1453 κενὸν κρότον φάλλειν· || ρίπτω βέλος μετὰ κλαγγῆς τανύων, τεντώνων χορδῶν· Στατύλλ. ἐν ΑΠΛ.211 βέλος ἐκ κέρας φάλλειν· || δημ. παθ. ἐπὶ τῆς ἐρυθροβαφοῦς κλωστής, ἦν οἱ ἔξυλουργοὶ τανύοντες ἐπὶ τῆς πρὸς κοπῆν σανίδος ἐντείνουσι λαμβάνοντες ἀπὸ τοῦ μέσου και εἶρα ἀφῆνουςι, ὥστε νὰ σχηματισθῆ ἐρυθρὰ γραμμῆ· ΑΠ6,103 σχοίνους μίτοσφωρῆς φάλλωμην· 3) περὶ ἐγχόρδιων ὀργάνων, κροῦθῶ, κτυπῶ, παίζω χορδοτόνον ὄργανον διὰ τῶν δακτύλων και οὐχὶ διὰ πλήκτρον· Ἰων Χ 3,3 φάλλω σε (τῆν λύραν), Πλάτ.Λού.209B

φῆλαι και κρούειν τῷ πλήκτρῳ, Ἀριστ.Πρ.19,24 ἐν τῆς φήλας τὴν νήτην ἐπιλάθῃ, Ἀθῆν.183D μουσικῶτάτος ὧν κατὰ χεῖρα θίγα πλήκτρον ἐφάλλε· || ἀπολ. κ. ἐν ἀντίθ. ἀπὸ τοῦ κίθαρῖω· Ἡρ.1,155 πρόειπε δ' ἀντίστοι κίθαριζέιν τε και φάλλειν, Ἀριστ.Ἰνπ.522, παροιμ.Λουκ. Παράσ.17 φάλλειν οὐκ ἐνὶ ἀνευ λύρας ἰδὲν εἶναι δυνατόν ἀνευ τῶν καταλλήλων μέσων νὰ πράξῃ τίς τι· || παθ. ἐπὶ τοῦ κρουσμένου ὄργανου, πλήκτρομα, παίζωμαι· Ἀριστ.Πρ.19,23,1 φάλλωμην χορδῇ· 4) ἔδω πρὸς κίθαρην, τραγουδῶ τῷ συνωδῆ κίθαρος, ἰδ. λατρευτικοῦς ἵμνουσ· ΠΔ Φαλμ.7,17, αὐτ.Ψαλμ.9,11, ΚΔ Ἐφεσ.5,19 φαλμοῖς και Ἵμνοις και ὠδαῖς πνευματικαῖς ἄδοντες και φάλλοντες ἐν τῇ καρδίᾳ ἡμῶν τῷ Κυρίῳ· 5) δθ. μτγν. αἰῶν, ὑμολογῶ· ΚΔΚορ.1,14,15 φάλω τῷ πνεύματι φάλω δὲ και τῷ νοί· 6) νεώτ. ἔδω, τραγουδῶ· ἐφάλη ὁ Ἐθνικός Ὑμνος, Σολωμ. Κριτ.20 ἐφάλλε τὴν Ἀνάστασιν χαροποιᾶ ἢ φωνῆ τῆς, -ἐφάλας τὰ κάλαντα· 7) συνθ. ἔδω ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ λατρευτικοῦς Ἵμνουσ, ἐκκλησιαστικὰ τροπάρια· Σολωμ.Λάμπρος Ἦμ. τῆς Λαμπρῆς 20 γλυκάρωνα... φάλλουσε οἱ φαλτόδες, -ἐφάλε τὸ δῶδε ἐν ψήστοις· || εἶμαι μονίμως φάλης βλλ. ἐν τι νὰ εἰς· φάλλω εἰς τὴν Μητρόπολιν· πρθλ. φάλης, φαλωῦδα· 8) μτφ. λέγω τὴ ἐπιμόνος, μονοτόνος ὡς ἱεροφάτης· ἰδ. τὰ πάθῃς νὰ φάλλῃς πάνω στοῦ κεφάλι μου· || λέγω οἰονεῖ ἀκατάληπτα, παράδοξα πράγματα· τί μοῦ φάλλεις· 9) μτφ. ἐπιπλήττω, ἐλέγχω, μαλλώνω· φρ. θὰ τοῦ τὰ φάλω θὰ τὸν ἐλέγξω αὐ-σπῆρῶ.

φάμμα (τά) μτγν. μέλος, μελωδία παιζομένη ἐπὶ ἐγχόρδου ὄργανου· ΑΠ11,34.

φαιμικός-ἡ-ὄν μτγν. κ. μ.σν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς φαλμὸν βλλ.5) ἢ τοῦσ φαλμοῦσ· Μάσχ.1,2852B· || ἐπίφρ. φαιμικός (ῶς) ἐκ φαλμοῦ, ὡς ἐν φαλμῷ· Ἰω.Χρυσ.6,976,5.

φαμωγράφος (ἴ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ γράφω φαλμοῦ, ἕμνωδῶς, ἕμνωγράφος· Ψελλ. Ἀσιμ. Α-σμάτ.3,9, αὐτ.4,10.

φαμωκίνωτός ον μ.σν. ὁ ὑπὸ φαλμῶν συγκινηθείς, καταληθθείς ἐμνευσοθείς· Πισί.Γ 426.

φαμωλόγημα-ατος (ἴ) μτγν. φαμωλογία βλλ.· Στουδ.Θεοδ.ἐν Βί.Μιχαήλ 29B.

φαμωλογία (ή) μτγν. ἡ πράξις τοῦ φαμωλογῶ βλλ., φαμωδία· Βασ.1,312C.

φαμωλόγος (ἴ) μτγν. ὁ ἔδων φαλμοῦς, φαμωδῶς· Βί.Νεῖλου τὸ Νεωτ.40,4.

φαμωλόγῳ-ἔω μτγν. ἔδω φαλμοῦς, φαμωδῶς· Γρηγ.Ναζ.3,193.

φαιμός (ἴ) κ. μ.σν. κ. νεώτ. ἰσχυρὰ φαῦσις, ἀνάσπασις, τράβηγμα διὰ τῶν δακτύλων, ἰδ. χορδῆς τόξου, γάνυσις, τέντωμα· Εὐρ.Ἰων 173 φαιμὸι τόξων, αὐτ.Ἡρ.1064 τοξήτρι φαλιῶ τοξεύσας· 2) ἐπὶ ἐγχόρδων μουσικῶν ὀργάνων, παλμῶς, ὀδοντας, κροῦσῆς· Τελεστ.δὲ πηκτιδῶν φαλμοῖς κρέκων Ἵμνον, Διογ.Ἀθ.π. Ἀθῆν.636B· 3) ὁ ἦχος ἢ τὸ μέλος χορδοτόνου ὄργανου, φαληρίου ἢ κίθαρος· Πινδ.ἀπ.91,3, Φρύν.Τραγ.π. Ἀθῆν.635', Αἰσχ.ἀπ.55 φαλμοῖς δ' ἀλαλάζει· 4) μτγν. ἄσμα ἰδ. θρησκευτικὸν πρὸς κίθαρην ἄδόμενον τῆ συνωδῆ κίθαρος· ΚΔ Ἐφεσ.5,19 φαλμοῖς και Ἵμνοις και ὠδαῖς πνευματικαῖς· || γεν. ἄσμο, ἕμνος· Σολωμ.Λόρδ.Μηδάρ.9 τῆς ἐξεβγαίνε ὁ φαιμός ἀπ' τ' ἀνάστω τὰ στόμα, αὐτ.Λόρδ.Μηδάρ.52· 5) εἶδ. αἰ ὑπὸ τοῦ Δαυὶδ ποιηθεῖσαι ἢ εἰς αὐτὸν ἀποδιδόμεναι θρησκευτικῆ ὠδοῖ· ΚΔ Λουκ.20,42 αὐτὸς γὰρ Δαυὶδ λέγει Βίβλω φαλμῶν· πρθλ. φαλήριον· || δημ. φρ. κεντὸς φαιμῶν ἀλληλοῦται ἐπὶ πράγματος ταχέως ἢ ἀμέσως συντελούμενον.

φαλμοχαρής-ους ἑς μτγν. ὁ ἐν τῷ φάλμῳ βλ.λ.3,4) τερπόμενος, ὁ εὐχαριστούμενος εἰς τὸν κριθαρισμόν καὶ τὴν ᾠδὴν : Ἀπολλωνίδ. ἐν ΑΠ9.525.

φαλμῶδημα-ατος ἰτοῖ μων. φαλμῶδία βλ.λ.1, τὸ ᾄδειν θρησκευτικούς ὕμνους : Νικ.Χων.746,2, Βολσ.2.479, αὐτ.2.488.

φαλμῶδία (ἡ) μτγν., μων. κ. νεώτ., δημ. κ. φαλμῶδία τὸ ᾄδειν πρὸς κριθάραν, τῆ σουνῶδία κριθάρας : Ἀριστειδ.2.407. 2) εἶδ. τὸ ᾄδειν θρησκευτικούς ὕμνους· δθ. νεώτ. κ. δημ. ὁ τρόπος καθ' ὃν τις φάλλει ἐν ἐκκλησίᾳ, τὸ φάλαισμο : **μοῦ ἄρσσε καὶ ἡ φωνὴ καὶ ἡ φαλμῶδία του**, Πολιτ.Ἐκλ.Τραγ.4,6 κὶ ἀπ' τὴν πολλὴ τὴν φαλμῶδία ἐσειόνταν οἱ κολώνες, Σολωμ.Ἐθν.Ὑγν.92 ἄγροικαὶ τὴν φαλμῶδία, Ζερδ.Τραγ.ΚΚ 42,Β πού ἀκούγαν στήν σάλη τῆς φαλμῶδίας· ὅτ' ἐὰ ἐν ναοῖς φάλλόμενα θρησκευτικὰ ἄξοματα : πηγαίνει νὰ ἀκούσῃ φαλμῶδίας· 3) μτφ. συνεχῆς καὶ ἐπίμονος μοιχῶ. μεμφμοιορία, κλάψα : ἄρχις πάλι τὴν φαλμῶδία· πρβλ. ἄρχις τὸ τροπάρη· 4) μων. ἡ ποίησις, ἡ σύνθεσις φαλμῶν : Εὐστ.Ἐκκλ.Ἰστ.7,24.

φαλμῶδικός-ῆ-όν μων. κ. νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος ἡ ὁμοιος πρὸς φαλμῶδιαν βλ.λ.21· ἢ ἐπίρρ. φαλμῶδικῶς κατὰ τρόπον φαλμῶδίας, ἐν εἶδει φαλμῶδίας· Εὐστ.Πον.218,46.

φαλμῶδός (ὁ) μτγν., μων. κ. νεώτ. ὁ ποιητῆς φαλμῶν βλ.λ.4) : Κλήμ. Αλ.289, Εὐστ.Εὐαγγ.ἀπ.61Α· 2) νεώτ. ὁ ᾄδων φαλμῶδες ἐκκλησιαστικῶς.

φάλαισμο ἰτοῖ δημ. ἡ πράξις τοῦ φάλλω βλ.λ.7, φαλμῶδία, φαλμῶδία : Σολωμ.Λάμνη.Τρελλή μᾶνα 24, βραχνῶ τὸ φάλαισμο τοῦ καλοῦργίου, -μοῦ ἄρσσει τὸ φάλαισμο ἐν φάλλω εἰς ἐκκλησίᾳ· ἢ μτφ. συνεχῆς καὶ ἐπίμονος ἐπανάληψις τινος, ἴδ. μοιχῶς, παραπόνου, γκρίνια, πρβλ. φαλμῶδία 3) : ὅταν ἄρχιστὶ τὸ φάλαισμο δὲν ὑποφέρεται· φρ. θέλει φάλαισμο πρέπει νὰ ἐπιπληχθῆ αὐστηρῶς.

φαλτήριον ἰτοῖ κ. μων. κ. νεώτ., δημ. φαλτήρι ἐγχορδον μουσικῶν ὄργανων ὅπως ἡ μάγαθις ἡ νάβλα βλ.λ., προσομοιάζον πρὸς ἄρσαν ἢ σαντοῦριον : Ἀριστοτ.Πρ.19,23,2, Ἀπολλδ.π. Ἀθῆν.636F, Θεόδωρ. ΦΙ5,7,6. 2) κτ. μετανυμιαν τὸ α. β.θελον τῶν φαλμῶν καλούμενον ἐν τῇ ΠΔ τὸ περιέχον τοὺς ἀποδιδόμενους εἰς τὸν Δαυὶδ ἑκατὸν πεντήκοντα θρησκευτικούς ἐβραϊκοὺς ὕμνους φαλμῶς ποιηθέντας ἐν διαστήματι χλιετηριδός, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Μωσαέως μέχρι τῆς τοῦ Ἐσθέρ (1450 π.Χ.) ὑπὸ πλειστων ποιητῶν, ὧν κυριώτερος ὁ Δαυὶδ : Ἀθαν.1,232, Ἐπιφάν.3,244D, - στα χρόνια τῆς σκλαβιδίς διάδαζαν τὸ φαλτήρι.

φαλτήρι-ου (ὁ) μτγν., μων. κ. νεώτ., δημ. γενικ. -η, πληθ. φάλατες κ. φαλάδες, ὁ παίζων τὴν κριθάραν ἢ ἄλλο χορδῶτον ὄργανον : Μάχμ.Ἀθῆν.348B, Πλούτ.Ἦθ.67F, αὐτ.223F. 2) κ. μων. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐν τῷ ναῷ τεταγμένος νὰ φάλλῃ τὸς ἐκκλησιαστικῶς ὕμνους, ἢ. ἱεροφάτης : Παλλδ.Αουσ.124, Ἀποστ.Διατ.3,11, Σολωμ.Λάμνη. Ἦμ.τ.Λαμνητῆς 20 κοιτώντας τῆς ζωγραφισμένους εἰκόνες φάλλουσε οἱ φαλάδες, - δεξιῶς φάλλῃ· ἢ νεώτ. παροιμ. ἀπορία φάλτου βῆξ ἐπὶ διακοπτόντος ἐξ ἀμηχανίας τὴν ἀπάντησιν.

φαλτήρι-ιγος (ἡ) Ἦσ., Σουιδ. κριθάρας.

φαλτικός-ῆ-όν μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ φάλλειν, κρούω ἐγχορδον ὄργανον δθ. φαλτικῶν ὄργανων ἐντάταν, χορδῶτον, ἐγχορδον ὄργανον : Ἀθῆν.634F (ἐνθα περιγράφεται ἡ μάγαθις βλ.λ.)· 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ φάλλω βλ.λ.7) καὶ τὸν φάλλην βλ.λ.21· ἢ τὸ θηλ. φαλτικῆ ὡς οὐσ. ἡ τέχνη τοῦ ἱεροφάτου : ἐδιδάχθη(ικε) τὴν φαλτικὴ(ν)· ἢ τὸ οὐδ. πληθ. φαλτικά ὡς οὐσ. ἡ ἀμοιβὴ

τοῦ ἱεροφάτου : πληρώνουν οἱ ἐνορῖτες παπαδικάτικα φαλτικά καὶ κλητορικά· 3) ἐπὶ τῶν θρησκευτικῶν ᾠδῶν, κειμένων, τροπῶν κτ., ὁ φάλλόμενος ἐν ἀντίθ. πρὸς τὸ ἀναγιγνωσκόμενος ἢ χῆμα : ὁ κανὼν δὲν λέγεται φαλτικός ἀλλὰ χῆμα· ἢ ἐπίρρ. φαλτικά μετὰ μέλους, τραγουδιᾶς, ἀντίθ. διαβαστὰ ἢ χῆμα.

φαλτός-ῆ-όν μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ πρὸς κριθάραν ἄδόμενος, φάλλόμενος : ΠΔ Ψαλμ.118,44· 2) νεώτ. κ. δημ. τραγουδιστῶς· ἢ ἐπίρρ. φαλτά καθ' ὃν τρόπον φάλλει τις, με φάλλωδιαν.

φάλτρια (ἡ) κ. νεώτ. θηλ. τοῦ φάλτης βλ.λ., γυνὴ παίζουσα ἐντάταν ὄργανον, κισρωθῶδες : Πλάτ. Πρωτ.347D, Ἰων. π. Ἀθῆν. 634F, Ἀριστοτ.ἀπ.408· 2) ἡ ᾄδουσα θρησκευτικὰ ἄξοματα ἐν ἐκκλησίᾳ.

φαλτῶδημα-ατος ἰτοῖ μων. φαλμῶς, φαλμῶδία : Βολσ. ἐν Καν.41 τῆς ἐν Τράλλ.Συνδδ.410.

φαλτῶδός-όν μτγν. φαλμῶδός βλ.λ. : ΠΔ Παραλ.1,9,33, αὐτ.Παραλ.2,5,12.

φαλτῶδ-έω μων. φαλμῶδῶ βλ.λ. : ΠΔ Παραλ.2,5,13.

φάμα (τὸ) πθ. ἔσφ. ἀντὶ φάμα (φάω) μτγν. τὸ ἐκ φαύσεως σημεῖον, ἴχνος : Ἰω.Λυδ.Ρωμ.1,17 φ. τοῦ ποδός ἰμθ. ἀναγνωστῶν πέλμα κτ. (ἐεκετε). **φάμαθῶδόν** ἐπίρρ. μτγν. Δικνη φάμου κατὰ τὸ πληθῶς, ὡς ἡ ἀμμος : Χρησμ.Σιβ.5,96 παρμηθ. βθι φάμαθῶδόν ἀπαίξων σὸν δαεθρον.

φάμαθης-ῆδος (ἡ) μτγν. ἀμμάδης : Νικ.Θηρ.887 φάμαθῆδης σίδας.

φάμαθια (τὴ) «αἰγιαλός».

φάμαθια ἰτοῖ γλῶσσα. ὄνοκορ. τοῦ φάμαθος.

φάμαθης-ῆδος (ἡ) μτγν. θαλάσσιος ἰχθύς, ἄ. ὄς : Νουμῆν.π. Ἀθῆν.327Α· πρβλ. φάμμητης.

φάμαθος (ἡ) ποι. τ. τοῦ φάμμος ἀπαντῶν κ. π. Πλούτ., ἡ ἀμμος τοῦ αἰγιαλοῦ, τῆς παραλίας, ἐν ἀντίθ. πρὸς τὴν ἀμμοθον βλ.λ. : Ἰλ.Ο 362 εἴρειπε δὲ τείχος Ἀχαιῶν . . ὡς δετε τῆς φάμμοθον παῖς ἀγχι θαλάσσης . . συνεχές, Ὀδ.Ε 136 φάμαθῶ εἰλυμένα πολλῆ, Σοφ.ΑΙ.1064 ἀμφὶ χλωρῶν φάμαθον ἰχώρην, κτ. ἄ. κηρινῆν, Εὐρ.ΙΑ 165 παρακτῆ φάμαθος, Ἀριστοτ.Σφ.1520 παρὰ φάμαθον καὶ θιν' ἀλάς· ἢ σὺνήθ. κτ. πληθ. σῶρος ἀμμου, πληθῶς ἀμμου : Ἰλ.Α 486 νῆσ . . ἐπ' ἡφείριον ἔρυσσαν ὕφου ἐπὶ φάμαθῶς, Ὀδ.Γ 38 ἐπὶ φάμαθης ἀλίτην, αὐτ.Δ 438 ὄμ. ἐπὶ ποταμῆς ἀμμου : Ἰλ.Φ 202 αὐτόθι λειπεν . . κελυμεν ἐν φάμμοθισι, αὐτ. Φ 319 αὐτόν εἰλώω φάμμοθισιν· ἢ ὄμ. κτ. πληθ. κόκοι ἀμμου : Ἰλ.Β 800 ὄλλοισιν εἰκόκοτες ἢ φάμμοθισιν, Πινδ.Π 9,47 χῶπόσαι ἐν θαλάσση καὶ ποταμοῖς φάμμοθι . . κλονέονται· ἢ παροιμ. φρ. ἐν Ἰλ.1 285 ὄσα φάμμοθις τε κόνις τε ἰδμετρα σὸν τὴν ἀμμο τῆς θολάσσης·.

φάμαθῶδης-ους ἐς ἰεθδσι φαμῶδης βλ.λ. : Ὑμν.Ερμ.75 φάμαθῶδης χώρος, Ἀπολλ.Π 1376.

φάμαθῶν-ώνος ἰοῖ γλῶσσα. ἀμμῶδης τόπος, ὁπόθεν λαμβάνεται ἀμμος, ἀμμορυχτεῖον.

φάμμα-ατος (τὸ) Ἦσ. «φάμματα» ἀπαράγματα.

φάμμα ἰθὶ ὄρω. τ. τοῦ φάμμος βλ.λ. : Αἰσχ.Πρ 573, Αριστοτ.Λυσ.126).

φαρμακοσιογάργαροι-αἰ-α κωμ. λ. ἐκ τῶν φαρμακόσιοι κ. γάργαρα βλ.λς ἀναριθμητοί· Ἦσ. «φαρμακοσιογάργαροι» πολλὰ, ἀναριθμητα, ἀπὸ τῆς φάμμου καὶ τῶν γαργάρων : Ἀριστοτ.Ἀχ.3. **φαρμακόσιοι-αἰ-α** κωμ. λ. ὡς ἀριθμητικὸν ἐκ τοῦ φάμμος κ. ἐκατόν κτ. ἀναλογίαν πρὸς τὰ διακόσιοι, τετρακόσιοι κτλ. εἰς δὲλγων ἀπειρου, ἀναριθμητοῦ πληθούς : Εθν.Χρυσῶν γένος ἰὸ φαρμακόσιοι θεσται, Ἀθῆν.230C φαρμακόσιοι ὄνοματα, αὐτ.671Α· πρβλ. φαρμακοσιογάργαροι.

φάμματιζῶ Ἦσ. «φάμματιζουσα» φάμμιζουσα.

φάμμη (ἡ) σπασιῶτ. τ. τοῦ φάμμος βλ.λ. : Ἦρ.4, 181· ἀλλαχῶ π. Ἦρ. πάντες φάμμος.

φαμμήν Ἦσ. «ὄλιφια». **φαμμηταν** (τό) ἄρχ. λεξ. εἶδος πλακουτύτος: Ἄρπιοκρ. ἐν λ. φαμμητήχ.
φαμμακός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν φαμμησίαν: ὀ φαρμακία ἐκδηλώσεις: 2) ἐπὶ προσ., ὁ πάσχων ἐκ φαμμασίας.
φαμμαίας-άδος (ή) θηλ. ἐπιθ. ἡ ἐπὶ τῆς φάμου, ἄμου: Ἀίσχ. Ἀγ.985 φαμμαίας ἀκάντα παρήδησεν ἐμφθαριμ., δ. γρ. φάμουσ ἀμπτα, παρήδησεν κ. ἀ. γ.
φαμμαισίς-εως (ή) νεώτ. ἰατρ. ἀρθριτικὴ πάθησις καθ' ἣν παραγόονται λεπτά κρυστάλλια ἐν εἴδει ἄμμου ἐξ οὐρικών, ὀξολικών ἡ φωσφορικών ἀλάτων καὶ ἀπεκρίνονται ἐν τοῖς οὖροις εἰς μεγάλην ποσότητα.
φάμμινος-η-ον ὁ ἐξ ἄμμου ἀποτελούμενος, γενόμενος, ἀχημασθεῖς: Ἦρ.2,99 τόν . . . παταμόν ῥέειν παρά τὸ οὖρον τὸ φάμμινον, Φιλῶστρ.699.
φαμμίον (τό) μτγν. ὕποκορ. τοῦ φάμμου βλλ., μικρὸς κόκκος ἄμμου: Ἄρετ.Χρον.Παθ.2,3.
φαμμισμός (ό) μτγν. ἡ ἐν τῷ ἄμμῳ κατάρυξις, ἡ ἐντὸς ἄμμου τάφη: Πούλ.Αγ.3,43.
φαμμίτης-ου (ό) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐξ ἄμμου ἀπατελούμενος, ἀμμόωδης: ΑΠ9,551 φαμμίτης δόρπος. || δν. πραγματείας τινὸς τοῦ Ἀρχιμήδους: 2) ὅς φαμμίτης ἐγγελευσ τῆς ἄμμου: Ἀρχεστρ.π. Ἀθῆν.326F. 3) νεώτ. ὄρυκτ. Ἰζηματογενέες πέτρων ἀπατελούμενον ἐκ συσσωματωθέντων κόκκων χαλκοῦσιακῆς ἄμμου, ἀ. φαμμόλιθος.
φαμμοειδής-ους-ές ὁ γρὸς ἄμμου ὁμοιος, ἀμμόωδης: Ἰπν.230,49.
φαμμοθεραπεία (ή) νεώτ. ἡ διὰ λουτρῶν θερμῆς ἄμμου θεραπεία, ἀ. ἀμμόλουτρον.
φαμμοκοῖσι-οι-α ἑαφ. ἀντὶ φαμμακόσιοι βλλ.
φαμμόλιθος (ό) νεώτ. φαρμίτης βλλ.3).
φάμμος (ή) κ. μων. κ' νεώτ., σπαν. ἰων. φάμμη, δωρ. φάμμα, ποι. φάμαθος, ἄμαθος βλλς, π. Ἄρχιμ. πάντοτε ἄρσ. ὁ φάμμος π. Ὀμ. μόνον ἐν Ὀδ.Μ.543 ἀντὶ τοῦ συνήθους φάμαθος ἀπὸ τοῦ ἄρ. κ. ἐξῆς συνηθέστατον, ἡ ἄμμος, ἡ εὐκόλως ἀνορυπτομένη χαλκρά γῆ: Αλοχ.ἀπ.273 φάμμου παραλλία, Χρησμ.π. Ἦρ.1,47 οἶδα δ' ἐγὼ φάμμου τ' ἀριθμόν || παροιμ. π. Πίνδ.Ο.2,178 φάμμου ἀριθμὸν περιπέφουσι ἡ ἄμμος δὲν μετρεῖται, ἐπὶ ἀναριθμήτου πλῆθους), ὄμ. π. Ἀριστείδ. 2,309 ἐκ φάμμου σχοινίον πλέκειον [ἐπὶ τῶν μεταλλῶς ἐπιχειροῦντων π] ὄμ. ἐν ΠΔ Σοφ.Σαλ.7,10' ἐπὶ μηδαμινῷ, ἀναξίῳ λόγου πράγματος, Δίων Χρ.2,425 ὄμ. φρ. Εὐσ.Εὐαγγ.Προπ.212C φάμμου ἄξιον ἰανάξιον λόγου, τιποτένιοι' || κτ. πλθθ. κόκκοι ἄμμου: Σέξτ. Ἐμπ.Πύρρ.1,130 αἱ ἀπ' ἀλλήλων ἐσκεδασμένοι ἄμμοι' 2) κ. νεώτ. ἡ ἀμμόωδης ἑκτασις, ἡ ἔρημος τῆς Λιβύης: Ἦρ.3,25 ἐπεὶ δὲ εἰς τὴν φάμμου ὑπὸκιστον, αὐτ.4,173' 3) νεώτ. ἰατρ. ἡ ἐν τοῖς οὖροις τῶν φαμμακῶν βλλ. ἀμμόωδης ὑποστάθην.
φαμμόφιλος-ον νεώτ. ἐπὶ φυτῶν, ὁ φύοιμενος ἡ ζῶν εἰς ἀμμόωδη ἐδάφην.
φαμμόφυτον (τό) γεν. ὄν. παντὸς φυτοῦ φυόμενον εἰς ἀμμόωδη ἐδάφην.
φαμμόωδης-ους-ες κ. νεώτ. συννη. ἀντὶ φαμμοειδῆς βλλ., ἀμμόωδης: Ἦρ.2,32 διεξελεθόντας δὲ χώρον πολλὸν φαμμόωδα' 2) ὁ πλθθ. τοῦ οὐδ. ὡς οὐσα. φαμμόωδη ἀμμόωδης ὑποστάθην τῶν οὐρῶν: Ἰπν. Ἀφ.1252' ὄμ. π. Γαλ. φαμμόωδεις ὑποστάσεις ἐν τῷ αὐτῇ σημ.
φαμμοωτός-ή-όν μτγν. ὁ ἐξ ἄμμου παρεσκευασμένος, μετ' ἄμμου μεμιγμένος:ΠΔ Σοφ.Σειρ.22,17.
φάνας κ. φάνη (ή) δημ. χλωρὸς οστάχης αἰτου || ὁ ἐκ φρυγομένων σταχῶν χλωροῦ αἰτου ἐδάδιος καρπὸς αὐτοῦ.
φανάς (ό) δωρ. τ. ἀντὶ φηνάς βλλ.
φάξιμο (τό) δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτελεσμα

τοῦ φάξου βλλ., ἔρευνα, ἔξερευνησις, ἀναζήτησις, γύρεμα, φαξοῦλεμα: φάξιμο τῆς σπέης, - φάξιμο γὰρ νύφη - γὰρ δουλεία - γὰρ σπῆν.
φάρ, φαρός (ό) κ. νεώτ., ἰων. φήρ, φήρος, φήρες, τὸ πτηνὸν φαρόν, μαυροπούλι, πετόμενον κατὰ σμήνη καὶ ὑπερέχον ἐν διδαχθῆ ὀμιλίαν (Πλάουτ. Ἦ8,972F: Ἰλ.Ρ.755 τῶν δ' ὡς τε φάρων νέφος ἔλογεταί ηὲ κολοῖαν, αὐτ.Π.583 Ἰρική δαικίως ὠκέϊ, ὄστ' ἐφόδιος κολοῖους τε φήρας τε, Κόϊντ. Σμ.8,387 φήρες, αὐτ.Π.1,218 φήρεσι, Ἀντιφῶν. Ἀθῆλ. 30 φάρες, ΑΠ9,373' 2) νεώτ. ζωολ. γένος φιδικῶν πτηνῶν ἐκ τῶν φαρῶν μετὰ βαθέως ἀπληνοῦ περὶμάματος, βιούτων κατ' ἀγέλας, μιμουμένων δὲ τὴν φωνὴν ἄλλων πτηνῶν καὶ διακρινόμενων εἰς πολλὰ εἶδη, ὡν κοινότερα φάρ ὁ κοινὸς καὶ φάρ ὁ μονόχρωμος φαρῶνια.
φαράγανᾶ (ή) δημ. ὄγανο βλλ.21 ἰχθύος.
φαράγαθος-ιου (τό) δημ. κ. φαράγαθο φαρμάκωκαλο βλλ.
φαράδικος-η-ο δημ. ὁ ἀνήκων εἰς τὸ φάρεμα ἡ τὸν φάρων βλλς. 2) τὸ οὐδ. ὡς οὐσα. φαράδικο (ἐνν. πλοῖον, καίη ἀλιευτικὸν πλοῖον) 3) ὄμ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσα. φαράδικο (ἐνν. μαγαζὶ ἰχθυοπώλειον) || ὄμ. τὸ φαράδικο ἡ ἰχθυοφάρος. **φαραῖνω** ἡ -ένω δημ., ἀόρ. φάρυνα, γίνομαι φάρως, πολίος: φάρυνη πιά, δὲν τὸν γνωρίζεις. **φαράκι** (τό) δημ. ὑποκορ. τοῦ φάρι βλλ., μικρὸ φάρι: Καρκβ.Α.Πλώρ.23 τὸ φαρακί ζωντάνεφε κὶ ἀρχίζει νὰ τριγυροφάρη.
φαράς (ό) δημ. ὁ ἀλιεύς βλλ.: Πορφύρ.Σικιές 120 ὁ γέρος ὁ φαρὰς ποῦ ἄμνει ἀγάλι ἀγάλι' 2) ὁ ἰχθυοπώλης.
φάρεμα-ατος (τό) δημ. φάρευμα βλλ.: Καρκβ. Α.Πλώρ.79 ἔφριξαν τοὺς βάρυπτητάδες καὶ ἄρχισαν τὸ φάρεμα.
φαρευτική (ή) δημ. ἡ ἀλιευτικὴ τέχνη, ἀ. φαρική. **φάρεω** νεώτ. κ. δημ. ἀντὶ. ἀλιεύω, πιάνω φάρια, ἀσχολοῦμαι εἰς τὴν ἀλίαν: Καρκβ.Α.Πλώρ. 80 τῶρα . . . θὰ φαρέψω γὰ καλά, - πῆμε νὰ φαρέψωμε, - φαρεύεις' || μτθ. ἀλιεύω τι: φάρευσαι σαρδέλες. 2) γεν. ἀνασπᾶ, ἀνασπείρω ἐκ τοῦ βυθοῦ: Καρκβ.Α.Πλώρ.200 φάρευσά το σφουγιάρι μὲ τῆ μηχανή' 3) μτθ. ἀνερεύω τὰς διαβάσεις ἡ ἀσέφεις τινὸς τεχνήτων: θὰ τὸν φαρέψω ἐγὼ χωρὶς νὰ πάρω χαμπάρι.
φαρής δημ. ὄ.γρ. φαρὸς βλλ.
φαρήσιος-ιο-ο δημ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὸ φάρι, τὸν ἰχθύν: Ζερβ.Τραγ.ΚΚ ὄλ. - φαρῆσια μυροῦδιὰ - γεύσθαι.
φάρι-ιο(τή) δημ. ἐκ τοῦ μων. ὀφάριον βλλ., ἰχθύς: Καρκβ.Α.Πλώρ.86 τὰ φάρια ἔτρχαν κἀπάδι, - σπαρταροῦσε σάν τὸ φάρι' || παροιμ. φρ. μὸν ἔφησε τὸ φάρι στ' ἀχείλι μ' ἑδρασίνασε.
φარიανός-ή-ό δημ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν μικρὴν νῆσον τοῦ Αἰγαίου Ψαρῶ: φარიανὸν καράβι' || ὡς οὐσα. φარიανός, θηλ. φარიανή, ὁ κάτοικος τῶν Ψαρῶν.
φარიέρα (ή) δημ. ἐπιμηκὲς σκεῦος ἐκ μετῶλλου μετὰ καλύμματος, ἐν χρ. πρὸς ἔψησιν ἰχθύων.
φარიικός-ή-ό δημ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὰ φάρια' || ἰδ. ὡς οὐσα. ἐν τῷ οὐδ. τ. φαρικό ἐκ τοῦ εἰδους τῶν ἰχθύων: δὲν φάγαμε κανένα φαρικό - τὰ φαρικά μ' ἀρέσουν' 2) τὸ θηλ. φαρική ὡς οὐσα. ἀ. φαρευτική, ἡ ἀλιευτικὴ τέχνη.
φάριλα (ή) δημ. ἡ ὄρη τοῦ ἰχθύος, τοῦ φαρῖου: μυρική φάριλας).
φάρδαρα (ή) δημ. ἀλιευτικὴ λέμβος: Καρκβ.Α.Πλώρ.90, Πορφύρ.Σικιές 100 γουλέττες ἀραγμένες μοτ' μὲ τίς φαρδαρακὲς σαλεύουσι.
φαρδοῦλον (τό) δημ. τὸ φυτὸν βερβάσκον.
φαρογένης-η (ό) δημ. ὁ ἔχων φαρὸν, πολὺν τὸ γένειον πρὸλ. φαρμάλλης.

φαροκάκιο (τό) δημ. Ιασιοφόρον ὀλιευτικόν πλοῖαριον.
φαροκάλαθος (τό) δημ. κάλαθος πλατύς, ὄβαθής, ἐν ᾧ τῖθενται ἰχθύες.
φαροκέφαλο (τό) δημ. κ. **φαροκεφαλή** (ή) κεφαλή ἰχθύος.
φαροκέφαλος-η-ο δημ. ὁ ἔχων κεφολήν ὡς τοῦ ἰχθύος. 2) φαρύμυλλος βλλ. || τὸ οὐδ. ὡς οὐα. ή κεφαλή ἰχθύος.
φαροκόκκαλο (τό) δημ. ἀκανθα, ἀγάνα ἰχθύος, φαρίου, ἄ. φαραγκάθι, φαραγάνο· || γεν. ὁ σκελετός ἰχθύος· || μφ. εἶδος βελονίας εἰς κενήματα, ὁμοιάζον πρὸς τὸν σκελετὸν ἰχθύος.
φαροκόλλα (ή) δημ. ἰχθυόκολλα βλλ.· 2) γεν. ζωϊκὴ κόλλα.
φαρόλαδο (τό) δημ. ἰχθυέλαιον βλλ.
φαρολιπίδα (ή) δημ. τὸ ἐντομον λασιόπτερος ή κηκιδόμια βλλ.ς τῆς ἑλίας.
φαρολόγος (τό) μον. τίτλος μεσαιωνικοῦ ἔργου, οὗ χειρόγραφον ἀπῆκεται ἐν κώδικι τοῦ Ἐσκουριαλά, ἀνήκοντος εἰς τὸν κύκλον ἀξιολόγων μνημείων τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας, ἐν οἷς τὰ Πουλλολόγος, Πωρικολόγος, Φυσιολόγος κ. ἄ.
φαρομάλλη-η-ίδη δημ. μισοπόδιος, ἔχων φαρὰ μαλλιά, ἄ. φαρύς, φαρύμαλλος· Καρκβ.Λί ἰλιφ. 100 εἶδε τὸν καπετὰν Πολούμπα . . φαρομάλλη, ταμπακορούφη.
φαρομάλλος (τό) δημ. φαρομάλλη βλλ.
φαρομαχία (ή) Σουιδ.ἐν.λ. Ὀμηρος, μάχη πρὸς φάρος βλλ.
φαρόμυαλος (τό) δημ., θημ. φαρύμυαλη, μφ. ὁ ἔχων ἐγκέφαλον ἰχθύος, δηλ. μυκρον, πτωχόν, ἐλαφρόμυαλος, εὐήθης, ἀνόητος, κωτός.
φαροπέφρι (τό) δημ. τὸ κατὰ τούς νεφρούς φαγὸν κρέας τῶν σφαγιῶν.
φαρόνι-ιοῦ (τό) δημ. τὸ πτηνὸν φάρ βλλ., ἄ. μαυροπούλι.
φαροπάζαρο-ιοῦ (τό) ἰχθυογορά βλλ.
φαροπούλα (ή) δημ. κόρη φοροῦ· 2) συνήθ. φαρὸβαρκα, φαροκάκιο βλλ.ς.
φαροπούλι-ιοῦ (τό) δημ. τὸ πτηνὸν ἀλκυῶν βλλ.
φαροπούλο (τό) δημ. νεαρὸς ἄλιευτ., φάρος· Μαλακ.Συντρ.101 ὄμας καὶ τὸ φαρὸπούλο στὸ νιοθαμμένο προιάρι·στρώνει στὴν πρῆμὴ τὸ χαλί.
φάρος ή φάρος (τό) φάρ βλλ.· Ἄριστφ.Ζ1 9,26 ὁ φάρος ποικίλος, μέγεθος ἴλικον κόττυφος.
φάρος-ά-ά(ν) (ή) φάρη κ. μον. νεώτ. κ. δημ., δημ. θηλ. -τά ὁ ὄμοιος κατὰ τὸ χρῶμα πρὸς τὸ πτηνὸν φάρ βλλ., ὁ ἔχων λευκά καὶ μέλανα στίγματα, λευκόστικτος, μελανόστικτος· Ἄριστφ.Νεφ.1225 φάρος Ἴππος (κτ. δ. ἔρμ. ταχύς)· Ἐρωτόκρ.2,145 εἰς ἓνα ἄλογο φάρὸ πιτῆδειος καθάλλαρης, αὐτ.339· ἴδεν ἄντιπ. πρὸς τὸ ποικίλος ἰδηλ. παρουσιάζων πολλὰ χρώματα, ὁ ἔχων ἀποχρώσεις τοῦ αὐτοῦ εἶδους· Ἄριστλ.Ζ1 9,49β,2· || συγκρ. φαρότερος -α-ον ὁ πλέων φάρος· Αἰλ.Ζ1 12,2β· 2) νεώτ. κ. δημ. πολίσις, φαρύς, ἀσπιριμένος· φάρὰ γενία.
φαρόσουνα (ή) δημ. ή ἐκ τοῦ ζωοῦ ἄνω βραζομένου ἰχθύος παρασκευαζομένη σούπα βλλ.
φαροτόμαρο (τό) δημ. ἰχθία βλλ.
φαρότοπος (τό) δημ. τόπος ἰχθυεῖς, ἐνθα ἀλιεύονται πολλοὶ ἰχθύες.
φαροτοφία (ή) νεώτ. κ. δημ. ἰχθυοτοφία βλλ.
φαροτοφός (τό) νεώτ. κ. δημ. ἰχθυοτοφός, ὁ εἰς τούς ἰχθύς ἀρεσκομένος ή δι' ἰχθύων τρεφόμενος· 2) τὸ πτηνὸν ἀλκυῶν, ἄ. φαροπούλι.
φαρός-ιά-ύ δημ. φάρὸς βλλ.· φαρὸ ἄλαγο, -φாரιά φαρῶσα, -φாரιά μαλλιά· || ἐπὶ προσ., ὁ πολιόβριξ, ὁ ἔχων πολλὰς λευκάς τρίχας εἰς τὴν κόμην ή εἰς τὸ γένειον.
φαυκροπέδης-ου (τό) λεξ. κ. φαυκρόπους (τό,ή) -ουν ἐπίθ. τοῦ Ἴππου Ἄριονος καὶ τῶν Σα-

τῶν, τοχὺς τοὺς πόδας, εὐκίνητος, ἐλαφρὸς· Ἦσ. «φαυκρόποδα» κουφόποδα, ἀκροῖς τοῖς ποσὶ φαύοντα, ΕΜ817,45.
φαυκρός-ά-όν Ἦσ. «ἀκραις τοῖς ποσὶ φαύων τῆς γῆς κατὰ θρόνον».
φάυριος ή φαυράς (τό) Ἦσ. «κονιορτός, φορυτός».
φάυριος-εως (ή) μτγν. κ. νεώτ. ή πράξις τοῦ φαύου, ἐποφή, ἐλαφρὸν φηλάφημα· Πλούτ.Ἦθ. 683C, Σέξτ.Ἐμπ.Μοθ.7,139· || ἐπὶ ἐραστῶν, Ἐρωπεία, χάδι· Πλούτ.Ἄλλ.4 φηλήματα καὶ φάυσεις.
φάυσμα-ατος (τό) μτγν φαύσις, θωπεία·Ξεν.Ἐφ.3,2.
φασυτός-ή-όν μτγν. ρημ. ἐπίθ. ὄν δυνατὰ τις νὰ φαύση, νὰ θωπεύσῃ, φηλαφῆται· Ἦρωδιον.1,11.
φάυω κ. νεώτ., μέλλ. φαύσω, ἀόρ. ἐφάυσα, παρ. κ. ἐφάυκα (παρ-· Σέξτ.Ἐμπ.Μοθ.7,126), παθ. φάυομαι, ἀόρ. ἐφάυσθην [Διοσκ.2,16], παρ. κ. ἐφάυσμαι (παρ-· Ἰνπ.501,45), συγγενὲς τῷ φαύω βλλ., σπαν.· Ἄττ. νεζ. συνήθ.π.μτγν.· μτθ. μτ. γενικ. ἐφάπτωμαι, ἐγγίζω· Ἰλ.Ψ.519 τοῦ μέν τε φαύουσι ἐπισσώτρου τρίχες ἀκραι οὐραῖαι, αὐτ. Ψ 806, Ἦρ.2,47 ἦν τις φαύση αὐτῶν παριῶν ὕδ· || μτ. γενικ. ἄντικ. κ. δοτ. τοῦ ἀγάνου, ἐγγίζω τὶ διὰ τινος· Ἰλ.Ν (32 φαῦον δ' ἰπποκόμοι κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισιν νευδόντων, αὐτ.Π.12, Αἰσχ.Πέρσ.201 χερσὶν καλλιηρόου ἐφάυσα πηγῆς, αὐτ.Χο.182 εἰ τῆσδε χώρας μήποτε φαύσαι ποδὶ· || μτ. δοτ. ἄντικ. ἰάντι γενικ.·) πρδλ. ὁμοίαν αὐτῶν. ἐν τοῖς θηγγῶν, προσφάω· Πίνδ.Ἰ,9,213 δς ἀν πρώτος ἀμφὶ οἱ φαύσεις πέπλοισι ἰδοῖσι πρώτος θὰ ἔθιγε, θδ ἠγγίζε τὸ ἐνδυσμὰ τῆς, Κόιντ.Σμ.8,349 ἄνω δ' ἐφάυσε νεφέσι τρωπάλεια, Μηνάει.8,19 Ἔδ.8,3 τῆ θεία φαύοντες πάντοτε τῶν λεπιθάνων τούτου Λάρνακι· || πθ. μτ. αἰτ. ἄντικ. μτ. τῆς αὐτῆς σμ. ἐν Σοφ.Ἀντ.857 ἐφάυσας ἄλγεινοτάτας ἐμοὶ μερίμνας, πατρὸς τρισπόλιστον οἶκον (ἐνθα ὄμας τὸ μερίμνα δύνατον νὰ ἐκληφθῆ ὡς γενικὴ, τὸ δὲ πατρὸς κτλ. ὡς παραθεσιας ἐν τῇ προηγ. προτάσει, αὐτ.961 κείνος ἐπέγνω φαῦων τὸν θεὸν ἐν κερτομοῖσι γλώσσαισι ἰδνεγγύρισε τὸν θεὸν φαῦων)· || π. μτγν. κ. ἐν τῷ παθ. τ. ἰώς ἐὸν τὸ ἐνεργ. ἔχει καθαρώς μέσ. σμ.) ἐγγίζομαι ὑπὸ τινος· Διοσκ.2,16, Πλούτ.Ἦθ.951C· 2) μτγν. κ. νεώτ. ἐγγίζω τὶ ἐλαφρώς, ἀκροθιγῶς, φηλαφῶ τὶ διὰ τῶν ἀκρων δακτύλων· Πτοπ.δ.Χριστ.Διηγ.18 ὁ Παλούκας ἔπασε βαρύς, ἐκτύπησεν . . ἐφάυσε τὰ μέλη του· || μφ. ἀκροθιγῶς ἀποτομα, ὀμάλω, φέρω τὸν λόγον εἰς τὶ· Πολύδ.1,13,8 ἐπὶ κεφαλαῖων φαύειν τῶν πρῶξεων· 3) ἐγγίζω, ἀγγίζω, τὶ, δθ. σενεκδ. μφ. ἐπιδρω ἐπὶ τινος ἐπιδλωδός· Εὐρ.Ἐκ.242 οὐ γὰρ ἀκρας καρδίας ἐφάυσέ μου· || μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σμ.· Διοσκ.5,27· 4) φθάνω τὶ, λαμβάνω, προσκτώμαι, κερδαίνω, κερδίζω· Πίνδ.Ν.5,98, Αἰσχ.Π.7,42B,11· 5) ἐπὶ ἔχθρ. σμ. ἐγγίζω τὶ ὡς ἐπὶ θρόνος, ἐπιβάλλω ἐπὶ τινος χεῖρα· Εὐρ.ΙΑ 1559 πρὸς ταῦτα μὴ φαύση τις Ἀργεῖων ἐμοῦ· κ. ἀπολ.· Αἰσχ.Ικ.925 κλάσις ἄν, εἰ φαύσις Σοφ.ΟΚ 856.
φάφαξ-ακος (τό) οἶολ. τ. ἀντὶ φῆφος βλλ.· Γρηγ. Κορ.623· πρδλ. φάφιγξ.
φαφαρία (ή) μτγν. κόνις, κονιορτός, ἀκαθαρσία, ρύπος· Διοσκ.1,128.
φαφαρίτης-ου (τό) μτγν., θηλ. -τις-ιδος, φαφαρός βλλ.· Στράτ.ἐν ΑΠ 12,192 φαφαρίτης ῥύπος.
φαφαρόθριξ-τριχος (τό,ή), αὐδ. φαφαρότριχον, ὁ ἔχων φαφαρόν, αὐγιμράν, ξηράν, ρυπαρὸν τρίχων· Ὑμν.Ὀμ.18,52 φαφαρότριχα μῆλα.
φαφαρός-ά-όν ἰφθαί. ἰων. φαφερός-ή-όν Ἰππ. 270,33) εὐθρυπτος, δυνάμενος εὐκόλως νὰ κωποισιηθῆ, ἀραιὸς τὴν σίστασιν, σπασρὰς, κοκκώδης· Αἰσχ.Ἐπτ.323 φαφαρὰ σποδός, ΑΠ7,315 φασαρά κόνιη· || ἐπὶ ἐδάφους, ὁ ἀμμώδης ή ὁ

έχων ξηράν, ρημοτάδης επιφάνειαν : Θεοφρ. Φ18,211 λεπτόγεις και φαφαράς χώρας εν αντιθ. προς τὸ ἀγαθός : αὐτ.Φ18,91 || τὸ θηλ. ὡς οὐσ. φαφαρή (ένν. γή) ἀμυδάης παραλλα ἐν ἀντιθ. προς τὸ ἄλκ : ΑΠ12,145 ἐπι φαφαρήν ἄλα ἀναλεῖν' 2) ἐπι τῶν ἀδένων τοῦ ἔγκεφάλου, ἀραιὸς τὴν αὐστάσιν, μολακός, χυλούς : Ίπν.270, 33, αὐτ.272,18, αὐτ.Κωακ.219 διαχωρήματα φαφαρά ἰσάτια, ὑγρά, οὐχί συμπαγή' 3) ἐπι ὑγρῶν, ἀραιός, ὑδατώδης, ἀντίθ. γλίσχρος βλ.λ. : ΑΠ 6,231 φαφαρός νάρδος' 4) ἐπι οἴνου, ὁ τραχύς, στυφός, ὑπόξινος τὴν γεῦσιν, μπουσκός : Γαλ.π. Ἀθίν.26Δ ἀλιπής και λίαν φαφαρός, Πλίν.14,8,3' πρβλ. φαθυρός' 5) ἐπι τοῦ χρώματος ὀφθαλμῶν τινῶν, φαφαρόχρους βλ.λ. : Νικ.Θηρ.262. **φαφαρόχρους** -οος -ουον -ουο τὸ τραχύς τῆς επιφάνειας, αὐχημηρός, ξηρός, ρυπαρός : Εὐρ.Ρήσ.716 **φαφαρόχρους** κάρα. **φαφαρός** ἐπίρρ. μον. κατά τρόπον φαφαρόν βλ.λ., εὐθρύπτως, αὐχημηρός, ξηρός, ἀραιός : Κοσμ. Ἱερ.έν Μ1.38,446. **φαφαρός**-ή-όν ἰων. ἀντι φαφαρός βλ.λ. **φάφωιξ**-ιγγος (ή) ΕΜ554,21 ὄωρ. κ. φάφος ἀντι φήσος βλ.λ. : πρβλ. φάφαξ. **φάφωιξ**-εως (ή) Ἐπιγρ. ὄωρ. ἀντι φήφωις βλ.λ. **φάχαλο** (τὸ) δημ. φήχον' || σκύβαλον, ἄ. τασάχαλο' πρβλ. φακάς. **φάχμος**-ή-όν νεώτ. κ. δημ. πη. ἐκ τοῦ ἄρχ. σαχνός βλ.λ., ἐπι κρέατος, ὁ ἀποτελούμενος ἐκ μυῶδους σαρκός, σαρκώδης, ἐν ἀντιθ. προς τὸ κοικαλιάρης κ. τὸ παχύς : φαχνό κρέας' φρ. βαρεῖ στο φάχνο ἐπι πλῆκτότος, κυριακ. κ. μτφ., πλῆττει ἀνευ οἴκτου, θανασίμους. **φάχμος** κ. φάχμος δημ., ὄαρχ. ἐφαξας, μέσ. φάχνομαι κ. φάχουμαι, ἄδρ. ἐφάχθηκα κ. φάχτηκα, ἐρευνῶ, ἀνερευνῶ, ἐξερευνῶ, ζητῶ, ἀναζητῶ, γυρεύω, φαχουλεύω : Καρκθ.Α Πλώρ.116 ὁ Ἡρώδης θέλει τὰ παιδί κ. ὁ ἀνθρώπου του φάχνομον στή χώρα, - φάχνω γιά τὴν παρά μου, - φάχνω τὸς τέσπες μου, - ἐφαξας γιά δουλειά' || μέσ. ἀνερευνῶ ἑμαυτόν, ἀναζητῶ τὴ ἐπάνω μου : ἀδικα φαχνότανε' τὰ εἶχε χῆσαι τὰ λεπτά' 2) μτφ. φρ. πάω φαχ(ν)οται(ξ) φάχνω, ζητῶ, ἐπιδιώκω κ. ἐκουσίως θά πάω κατά : πῆς φαχνότανε τὰ τίς φῆς. **φαχουλέω** δημ. ἄ. φαχουλεύω βλ.λ. : Ζερβ. Τραγ.ΚΚ 57,32 και φαχουλαῖα ρημάδια. **φαχουλέμα** (τὸ) δημ. ἡ πράξις τοῦ φσχοιλεύω βλ.λ., φάξιμο, ἀναζήτησις, ἐρευνα. **φαχουλεύω** δημ. φάχνω βλ.λ., ἰδ. ἐπιμόνης, συνεχῶς ἀναζητῶ τὴ φηλαφῶν : Καρκθ.Α Πλώρ. 195 πασπαστεύω εἰδῶ, φαχουλεύω ἐκεῖ, τίποτε δὲ βλέπω. **φάω** π. τοῖς δοκιμῶς συγγρ. αυαιρ. εἰς φῆς, φῆ (Σοφ.Τρ.67β), ἀπαρφ. φῆν ἱεροί. : Ἀριστοφ. Ίπν. 709), παρτα. ἐφην (ἀπ. : Εὐρ.ΙΤ 311) π. μτγν. κ. εἰς φῆς, φῆ (Διοσκ.4,65), μέλλ. φήσω (ἀπο. : Αριστοφ. ἐν συνθ. Λυσ.1035), ἄδρ. ἐφήσα, μέσ. συνθῆ. μτ. τῆς προθ. ἀπό, παθ. ἄδρ. ἐφήθησινου : Π1Δ, 1. παρκα. ἐφήσαι (παρ. : Πολυδ.4,152), ἐγγίξω τὴ ἐπι τῆς ἐπιφανείας οὐτοῦ, φάσω, φηλαφῶ, τρίθω, ὀμαλύω δια τῆς τριβῆς, ἀποσυγγίξω : Ἀπολλ.Ρ 3,831 αὐσταλάας δ' ἐφήσε παρηγιζω' 2) ἄμτθ. κοινοποιούμαι, διαλόμασι εἰς κόνιν, διαχέωμαι, ἀφανίζομαι : Σοφ.Τρ.67β ἐδεστόν ἐξ αὐτοῦ φθίνει, και φῆ κατ' ἀκρας σπυλάδος. [Ἐξ ἧς ρίζης τὰ φαίω, φοι-σῶς' ὄμ. τὰ φή-χω ἱερβλ. νῶμ - νήχω, αμάω - σήγῳι, φῶ-χω, πιθ. κ. τὸ φαῦ-ώ' ὄμ. προς ταύτην φθονοῦται ἔχουσα σχέσιαν τὸ φαίρω, φάλλω, φαλάτς, φαλμός, φαλάσσω, φηλαφῶ, φασάλλω, φαθυρός, φαφαρός, φάφος, φάμαθος κτλ.] **φῆ** ὄωρ. ἀντων. τ. ἀντι σφῆσ φῆας βλ.λ., πρβλ. φιν : Θεάκρ.4,3 ἡ πῆ φῆ κρύβδαν τὰ ποθέσπερα

πάσας ἀμέλειαι, Γρηγ.Κορ.253' πάντοτε ἐγκλιτ. πρβλ. τὸ λατ. ipse. **φηγάδι**-ισθ (τὸ) δημ. τὸ δι' ὁ τις δύναται νὰ φεχθῆ, ἀτέλεια, ἐλάττωμα, ἔλλειψις : Ἐρωτόκρ.1,34 δὲν τὸν ἔβρισε φηγάδι, οὐτ.3,261 δίχως φηγάδι βούλομαι νὰ πάω νὰ βρῶ τὸ Χάρο, Βηλαρ.Φθο- νερός 23 και ἐσάνα πού ὁ Μῶμος ἀλαφρύτατο φηγάδι νὰ κολλήσῃ ἀπορεῖ. **φηγαιδιάζω** δημ. μτθ. φέγω, μέφομαι, κρίνω, εὐρίσκω ἐλαττώματα. **φέγος**-οις (τὸ) μsn. φόγος, μομφή, ἐπικρίσις, κα- τὰκρισις, κατηγορία' πρβλ. φεγάδι : Λ18.Ροδ 297 τὸ πρόσωπον . . φέγος οὐδὲν βασιτάζει, Ἐρω- τόκρ.3,496 φέγος σου φέρνει στήν τιμῆ ἡ ἀδιαν- τροπία, και ξάσσω. **φέγω** κ. μον. κ. νεώτ., μέλλ. φέξω (Πλάτ.Γοργ. 518D), ἄδρ. ἐφέξα (Σοφ.Α1.1130), παθ. φέγο- μαι, παρκα. φεγέμαι (Ίπν.392,235), μέφομαι, κατα- κρίνω, κατηγορῶ, φεγαδιάζω, ἀντίθ. ἐπινόω : Θεογν.611,Αισχ.Ἀγ.186 μόντιν οὐτινα φέγων, Σοφ. ΟΚ 978 πῶς ἄρα τὸ γ' ἄκων προγγ' ἀν εἰκότατος φέγος, αὐτ.Α1.1130 ἐγὼ γάρ ἂν φέξαιμι διαμυ- δῶν νόμουσ' ποθ κατηγοροῦμαι, κατοκρίομαι : Οὐκ.5,ῶ6 ἡ ἐπιείκεια οὐ φέγεται, Πλάτ.Πολ. 538A φέγεται ὡς τσιοῦτον ὄν' || φέγω τινα περὶ τινος κατηγορῶ τὴν διά τι : Πλάτ.Θεαίτ. 117B' ὄμ. φέγω τινα περὶ τι, διά τι, εἰ τιμι μτ. τῆς αὐτῆς σημ. : αὐτ.Νόμ.634C, αὐτ.Πρωτ.346C, Ξεν.Ἑλλ.6,549' || μτ. διηλις αἰτ., παρκα. κ. πράγμα, κατηγορῶ τίνος τι, κατακρίνω τὴν διά τι : Σοφ. ΟΚ1172 τίς ποτ' ἐστίν ὄν γ' ἐγὼ φέξαιμι τι, Πλάτ.Φοῖδρ.234C ἄγενομεν τὸν Ἐρωτα, αὐτ. Γοργ.510C, Ξεν.Ἱπν.6,5' || μτ. ἐξηρτ. προτ. φέγω τινα ὅτι . . . εἰ . . . κατηγορῶ τινα, ὅτι, διότι : Ἰσοκρ.409D, Ξεν.Ἑλλ.6,5,51' μτ. εἰδ. ἀπαρφ. κατη- γορῶ τινα ὅτι : Πλάτ.Πολ.404D φέγειν . . . Κοριν- θίαν κόρην φιλῆν εἶναι ἀνδράσ' || μτ. συστοι- χοῦ ἀντικ. φέγω φόγους ἀποβίδω κατηγορίων, κατηγορῶ : Πλάτ.Γοργ.483B. **φεδνόθριξ**-τριχος (ή) μsn. ὁ ἔχων ἀραιὸς τὰς τρίχας τῆς κόμης, ἀραιότριξ : Τζέτζ.Χιλ.7,897. **φεδνοκάρνης**-ον μτγν. κ. μον. φεδνόθριξ, φαλακρός : Ὀρφ.Λιθ.250, Τζέτζ.Ὀμ.147 ἰδιάρθ. ἀντι φεδνοκάρνηες). **φεδνός**-ή-όν ἀραιός, μαδαρός, ὀλιγός : ἸλΒ 219 φεδνή δ' ἐπενήνοθε λάχνη, Κριναγ.έν ΑΠ9,430 φεδναὶ χαίται' || μτγν. ἐπι ἀνθρώπου, φαλακρός : Λουκ.Νεκρ.Δ.25), ὁ φορέῶς ἐγὼ και φεδνός' 2) ἐπι γῆς, ἀραιόφωτος, φίλος, ἀδενδρός γυμνός : Ἀριστοειδ.2,349' || Ἡσ. κφεδνή' χέρσορ' πρβλ. φίλος, φιλός. **φεδνότης**-πος (ή) μτγν. φαλακρότης βλ.λ. ι Ἀ- δαμ.Φυσιον.2,26. **φεδνοῦμαι**-όομαι παθ. ἀπομυμῶμαι τῶν τρι- χῶν, γίνομαι φεδνός, φαλακρός, κάνω φαλάκρα : Σζέτζ.Ἐμπ.Μαθ.1,255 κεφαλή ἐφέζεντο βυσιῶν τῶν τριχῶν. **φεθύρος** ἡ φέδυρος (ή) φθυρός βλ.λ. : Ἡσ. κφέ- θυρα' φθυρός : Αλοχ.ἰκ.1042. **φεδῶν**-όν Ἡσ. κφιδυρός' π. Ἡσ. κ. φιδῶν, φυ- βῶν βλ.λ. **φείρα** (ή) δημ. τὸ παρῶσιον φθειρ βλ.λ. : πορομ. ἄλλ. ποτὸ τὸ χεῖ ἡ κούτρα του νὰ κατεβάζῃ φεί- ρες (ἐπὶ ἐλαττωματιοῦ. ὄμ. τοῦ 'παν πῶς ἔχει φεί- ρες κ. ἀποκρίσθες : ἐκὶ ἀποῦθε θά τις πῆρα' ἐπὶ προτάσσοτος ἀνοήτως ἄλλους ἰνευθύνους τὴν καισιῶν του)' 2) πράσινη φείρα, φείρα τοῦ κήμα- τος εἶδη παρασιταν τῶν φυτῶν ἐκ τῶν κηφιδῶν. **φειρακοιρή** (ή) δημ. φθειροκτόνος ἀλοφιή, ἰδ. ἡ ὑδραργυρολοφιή. **φειρήσις** (ή) δημ., θημ. -οῦ, ὁ φθειριῶν, ὁ ἔχων φείρας, ὁ φειριάρης' || ἰδ. ὁ εὐκόλως προσδαλ-

λόμενος από φθειρίσαιν· 2) μτφ. ύπομητ. ή θ-θριστ. ό άνημέλιτος και άκάθαρτος άνθρωπος του λαού, όλαν άγρότης, έργάτης χειρώναξ: Καρκ6. Ζητ.63 παλαύσατε σήμερα με τους φειρήδες Ι, έφώναζε ρίχνοντας άγρια βλήματα στους χω-ριάτες, για να βγή βουλευτής, κάνει παρέα όλημέρα με τους φειρήδες· 3) όμ. μτφ. έν άναφ. πρ6ς τήν περιουσιακήν κατάστασιν, σκωπτ. ό πα-ρά τούτς πτωχούσς πόρους αυτού επιδιώκων να φάηται εύπορος· || όμ. ό μικροπρόθεως εύτελή επιδιώκων κέρδη μικρέμπορος· || όμ. ό ύπερ-μέτρως φειδωλεόμενος.

φειριάζω δημ. φθειριώ, πιάνω φειρες: φει-ρισσα στο στρατό.

φειριάρης-α-ίκο μων. κ. δημ. Ιδ. έπι προσ., ό φθειριών, πλήρης φθειρών, φειρης.

φειριάρικος-η-ο δημ. Ιδ. έπι πραγμ., ό φθειριών, ό πλήρης φθειρών, φειριασμένος: φειριαρικό ρούχα, - φειριαρικό κεφάλι.

φειριάρης-ατος Ιτδ) δημ. φθειρίσας βλλ.

φειρίζω δημ. φθειρίζω, άποφθειριώ, άναζητώ τούτς φθειρας και όπαλλάσσω τινά άπ' αυτών, καθαρίζω από τίς φειρες, ά. ξεφειρίζω: φειρίζεις τό κεφάλι του - τήν καπότα του· || δημ. παροιμ. άδειος και καθούμενος φειρίζε τ' άγγελί του (έπι άργασχόλων άδιαφορούτων διά τά σημαντικά έργα); || μέσ. αύτον. φειρίζομαι άποφθειριού-μαι, ξεφειρίζομαι: στον ήλιο φειριάζοτανε.

φειρισμα-ατος Ιτδ) δημ. ή πράξις και τό άποτέλε-σμα τού φειρίζω, άφαίρεσις τών φθειρών, ά. ξε-φειρισμα: με τό φειρισμα δέ χάνονται οι φειρες.

φειροδάτανο Ιτδ) δημ. τό φυτόν δελφίνιαν βλλ. ή άριστοταφίς.

φειροχάρτο Ιτδ) δημ. φειροδότανο βλλ.

φεαζάδιον Ιτδ) μτν. τ. άντί φακάδιον βλλ.: Θεόδωρ. Φιλτ. 2,9,3.

φεκάζω μτν., νεώτ. κ. δημ., μτν. τ. άντί φα-κάζω βλλ.: 2) νεώτ. έκσφενδονίζω ύγρών τί διά φεκαστήρος βλλ. έπι τίνος, έπιβρέχω, ραντί-ζω: φεκάζουν τ' άμπέλια τών περονόσπορο.

φεκάς-άδος Ιή) μτν. τ. άντί φακάς βλλ.: ΑΠ Ι2,145 φάμου φεκάς Ικόδικος άμμου.

φεκάσμο-ατος Ιτδ) μων. κ. δημ. λεπτή βροχή, φυχάλα: Πρόδ. Ροδ. 4,281· 2) δημ. φεκασιός βλλ., ράντισμα: μ' όλο τό φεκάσμο κήκων τ' άμπέλια.

φεκασιός Ιδ) μων. κ. νεώτ. ή πράξις τού φε-κάζω, φακάζω βλλ., ράντισμα: Πρόδρ. Ι65· 2) νεώτ. ή διά φεκαστήρος έκσφενδώνισις δια-λύσώσ τών κατά μικρά σταγονίδια έπι όπωρο-φόρων δένδρων, άμπέλων κττ. πρ6ς πρόληψιν άσθενειών ώς ό δάκος, ό περονόσπορος κ.ά., ή όπαλλαγή από τούττων.

φεκαστήρ-ήρος Ιδ) νεώτ., δημ. φεκαστήρας συσκευή πρ6ς εξακόνησιον ύγρών κατά λεπτό-τατα σταγονίδια, φεκασιός βλλ. 2).

φεκτής-ου Ιδ) Ιφέγωμ. κ. νεώτ. ό φέγων, κατα-κρίνων, ύπομητών τινι, κατήγορος, έλεγκτής: 'Ιπν. Διοητ. 384, Πλάτ. Πολ. 589C ό δέ φεκτής ούδέν ύγιές ούδ' είδώς φέγει δ,τι φέγει, αύτ. Νόμ. 639B.

φεκτικός-ή-όν κ. νεώτ. ρημ. ό άνήκων ή άναφερό-μενος εις τό φέγω και τόν φόγον βλλ.ς έπι προσ., ό φιλόφογος, φιλοκατήγορος: 'Αριστ. Ρητ. 'Αλ. 4,1· || έπίρρ. φεκτικός έπικριτικός: Πολυδ. 5,118.

φεκτός-όν κ. νεώτ. ρημ. έπιβ. μεμπτός, άξιος φόγου, άξιοκατάκριτος, άντιθ. έπιανέτος: Πλάτ. Κρατ. 416D, 'Αριστ. ΗΗΝικ. 2,98.

φετώς έπίρρ. κατά τρόπον άξιοκατάκρίτων: Πολυδ. 4,26.

φελίδες ΙαΙ) 'Επιγρ. φαλίδες βλλ.

φέλιον Ιτδ) κ. νεώτ., δ.γρ. φέλλιον κόσμημα έν σχήματι κρικου φερόμενον περὶ τόν βραχίονα ή

τόν καρπόν τής χειρός και παρά τισι λαοίς περὶ τά σφυρά τών ποδών, βραχιόλι: 'Ηρ. 4,16B φέλιον περὶ έκατέρη τών κνημιών' συνήθ. κτ. πληθ. φέ-λια κόσμημα-συνήθεσταν π. Πέρσιον, έν 'Ερ-λάδι δέ γυναικείον: 'Ηρ. 3,20 χρύσειον στρε-πτόν περισυχύνον και φέλια, αύτ. 3,22, αύτ. 9,80, Ξεν. ΚΠ 6,4,2 φέλια περὶ τούσ καρπούσ τών χειρών, αύτ. 'Αν. 2,27, Πλούτ. 'Ηθ. Ι42C· 2) νεώτ. στρατ. έκαστος τών όρειχακίμων δακτυλιών τών περιβαλλόντων τήν κνήμην και τό κοντάκιον όμοι φρορητό όπλου κατά διαστήματα πρ6ς συγκρά-τησιν αυτών· 3) νεώτ. ναυτ. σιδηρούσ ή όρει-χάλκινουσ δακτύλιουσ ήπλακόμενος κατά τήν έξω-τερικήν αυτού επιφάνειαν πρ6ς ύποδοχήν στρό-φου, αγονίου κττ., ά. ροδάντζα.

φελιοφόρος-ον ό φέρων, φορών φέλια βλλ.ΙΙ: 'Ηρ. 8,113 άνδρας στρεπτοφόρους τε και φελιο-φόρους.

φελιό-ώ μτν. περιβάλλω τί ώς διά φέλιου, περιέλιτω, πρεστέφω, περιτυλίγω: Φιλίππ. Θεασ. έν ΑΠ 7,234 φελιούν αυχένα στεφανόσις.

φελίζω κ. νεώτ. κυρ. έπι τών άρχομένων να λα-λώσι παιδιών, άρθρω, προφέρω δυσχερώσ τάς λέξις: 'Αριστ. Πρ. ΙΙ) μετά τό γενέσθαι πολύν χρόνον έννοι έσμέν· τό μέν γάρ πρώτον όλως ούδ'ε λαλούμεν ούδέν, ειτα όφέ ποτε φελίζομεν' || γεν. δυσκολεύομαι περὶ τήν έκφώνησιν συμπε-γυγάνων συμφωνών, έν άντιθ. πρ6ς τό τραυλίζω βλλ.: 'Αριστ. ΖΙ 4,9,17 φελίζειν και τραυλίζειν, Ιδών, 4,319 ή φελίζουσα γλώσσα Ιπερὶ τού Δημοσθέν-εουσι' μέσ. πτ. τής αυτής σημ.: Πλάτ. Γοργ. 485B, 'Αριστ. ΖΜ 2,17,3 φελίζονται και τραυλίζονται, τούτο δ' έστιν ένδειια γραμματών' || γεν. άτε-λωσ όμιλωσ: 'Ηρόδ. ΑΙθ. Ι5 φελιζόμενος τήν 'Ελ-λάδα φωνήν' 2) μτφ. έπι τού 'Ερμεδοκέρους και τών παλαιών φιλοσόφων, όμιλωσ, εκθέτω τί άσα-φώς, άτελωσ, σκοτεινώσ, άκατάληπτος: 'Αριστ. Μεταφ. Ι,4,3 ά φελιζεται 'Ερμεδοκλής λέγων, αύτ. Μεταφ. Ι,10,2 φελιζομένη έοικεν ή πρώτη φιλοσοφία περὶ πάντων, αύτ. Γεν. Φθωρ. Ι,10,15·

3) μτφ. παθ. εισάγομαι εις τί, τό πρώτον διδά-σκομαι π: Φιλόστρ. 730 και έκοκ φελιζομένω εις τά πολεμικά Ιδ' 'Αχιλλεύσ, έν έκ νεαρής Ηι-κίσις είδύσασκεν ό χείρων τήν πολεμικήν τέχνην'·

4) νεώτ. προφέρω άνευ λογικής αιερσίς τάς λέ-ξις εκ ταραχής, όμιλωσ σαστισμένα.

φέλλιον Ιτδ) δ.γρ. άντί φέλιον βλλ.

φέλλισμα-ατος Ιτδ) μτν. τό ύπό νηπίου φελ-λιαθέν, βαπτάρισμα, άσαφής, άκατάληπτος λέξις: 'Ιμέρ. 23,21.

φέλλισμος Ιδ) μτν. κ. νεώτ. ή πράξις τού φελ-λιζώ, ή δυσχερώσ άρθρωσις τών λέξωσ: Πλούτ, 'Ηθ. 605B φελλισμοι γλώσσις· 2) μτφ. ή πρώ-τη εμφάνισις τίνος, άρχή, προμήνυμα: Πλούτ. Σουλ. 26 ποδάγρας φελλισμοσ.

φέλλιστος-οσ Ιδ) γλωσσ. ό δυσχερώσ άρθρωθ ό τάς λέξις, ό φελιζών, ό φελλός.

φέλλωσ Ιδ) ό περὶ τήν άρθρωσιν, προφορών γραμματίων πινών ή συλλαθών δυσχεραίνόμενος και παραλειπων ταύτα, διακρινόμενος τού τραυ-λού, δηλ. τού προφερόντος πλημμελώσ γράμμα π: πρθλ. φελλότης: 'Αριστ. άπ. 536, 'Αριστ. ΖΙ Ι,11,11 ή λειυμένη ίέν. ή γλώσσις ή καταδεδεμένη, ώσπερ τοίς φελλοίσι και τοίς τραυλοίσι· 2) παθ. έπι λέξωσ, άσαφής, δυσνόητος: Αίσχ. Πρ. 816 τών δ' ει τί σοι φελλόν τε και δυσέσρετον.

φελλότης-ητός Ιή) ή ιδιότης τού φελλούσ, ή πλημ-μελής άτελής, έλλιπήσ προφορά: 'Αριστ. Πρ. ΙΙ, 30 «ή μέν ούν τραυλότης τώ γράμματόσ τινος μή κρατειν, ή δέ φελλότης τώ έξαιρειν τι ή γράμμα ή συλλαθών'· || φελλότης γλώσσις ή τιαυτή άδυναμία τής γλώσσις: Πλούτ. 'Ηθ. 963C.

φέλων Δημ. δ. τ. αντί φάλλω βλ.λ., ἴδω, τραγουδῶ, ἴδ. φάλλω θρησκευτικούς ὕμνους; || εἶμαι ἱεροφάντης : φέλνει στή μπράσολη.
φέμα-ατος Δημ. φέμα, φεύδος βλ.λς : Καρκ.β.Α.Πλῶρ.193 δὲν εἶναι φέμα, τοῦ ἀπάντησα πύσχος, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 11,29 οὐτ' εἶναι φέματα πῶς στὰ χαλιπέδα κροφουρούνα, παροίμ. τὸ φέμα εἶναι τ' ἀλάτι τῆς ἀλήθειας.
φεματάκι ἰσό Δημ. ὑπόκορ. τοῦ φέμα βλ.λ., μικρόν, ἀσήμαντον, ἄθρον φεύδος : τὰ λέες καὶ σὺ τὰ φεματάκια σου.
φεματούρης ἰό Δημ. διαλ., θηλ. φεματούρω, ὡς μεγεθ. τοῦ φεύτης βλ.λ., ὁ λέγων πολλά φεύδη, μεγάλος, τρανὸς φεύτης, φευταρῆς.
φένω Δημ. δ. τ. ἀντί φήνω βλ.λ. : δ. τραγ. ἔχουν ἀρνία καὶ φένουνα, κριάρια. || φρ. ἔκει ποῦ φένει ὁ ἥλιος τὸ φωμί ἵπερὶ λίαν θερμῆς χώρας.
φές κ. ἐφέ(ε) ἐπίκορ. Δημ. ἐκ τοῦ ἀρκ. ὀφέ βλ.λ., χθές τὴν ἐσπέραν, χθές τὸ βράδυ : Σόλων. ΨΞανθούλα 2 τὴν εἶδα τὴν Ξανθούλα, τὴν εἶδα φές ἀργά, δ. τραγ. τοῦ Κατανατόνη ἐφές μου ῥῥσαν τὰ γράμματα ν-ἀπὸ τὸ Γεροδῆμα.
φεισινός-ή-όν(ν) μον. κ. Δημ. ὁ τῆς χθεσινῆς ἐσπέρας, χθεσινοβραδινός : Ἐρωτόκριτ.2,2073 τὰ φεισινὰ καμώματα ποῦ ἔκαμε τὸ λιοντάρι' 2) μτφ. νέος τὴν ἡλικίαν : Καρκ.β.Α.Πλῶρ.78 φεισινὸ παιδί καὶ νὰ βγαίνη μὲ τὸ δίχτυ γεμάτο.
φεύγομαι μον., Δημ. προφ. τοῦ φεύδομαι βλ.λ. : Ἐρωτόκριτ.2,855 φεύγομαι ἐσύ, κ' ἰδιοῦσας τὸ πῆ, πῶς σέ καιρὸν κινάνα ὁ κύριος μ' ἤκαμε ποτὲ πρᾶμ' ἀπρησο σ' ἐσένα.
φευδᾶ ἰτάι μον., Δημ. τ. τοῦ φευδῆ, αἰτ. πληθ. τοῦ οὐδ. φευδῆς βλ.λ. : Διγεν. Ἀκρ.1084 καὶ ἀπαντα δὲ φευδᾶ εἶσι καὶ ἄξια γελώτων.
φευδαγάπησις-εως ἰή) μον. φευδῆς, πλαστή, ὑπακριτικὴ ἀγάπη : Εὐστ.Ποιν.161,53 καὶ ἴχνη βαίνουσι αὐτῶν ἡ οὐδόλωγ ἀγάπης ἡ φευδαγαπήσεως.
φευδαγγελῆς-οὐς-ές ὁ φευδάγγελος βλ.λ. : Ἀριστφ. Ορν.1340 ἔειπεν οὐ φευδαγγελῆς εἰν' ἀγγελος.
φευδαγγελία ἰή) φευδῆς, ἐσφαλμένη ἀγγελία ἢ εἰδήσις : Ξεν.Ἰππαρχ.5,8 φοβεῖν τοὺς πολεμίου καὶ φευδενέβρας καὶ . . φευδαγγελία ποιούτων, Δίων.Δ 49,28 φευδαγγελίας ἀπέτρεπον.
φευδαγγελοσ-ον κ. νεῶτ. ὁ φευδὸς ἀγγέλλων, ὁ φέρων ἐσφαλμένους ἢ φευδεῖς ἀγγελίας : Ψ.Ο 159 Ποσειδάωνι ἀνακτι πάντα τὰδ' ἀγγεῖλαι, μηδὲ φευδάγγελος εἶναι, Ἀριστφ.Παιητ.16,10.
φευδαγγελω-έω μτγν. εἶμαι φευδάγγελος, φέρω φευδῆ ἢ ἐσφαλμένη ἀγγελίαν : Φιλ.1,273 οὐδεὶς τῶν φευδαγγελοῦντων ἐπεσεύχεσται τῷ λογισμῷ.
φευδαγκύλωσις-εως ἰή) νεῶτ. ἰατρ. ἀπλή, ἀτέλής ἀγκύλωσις βλ.λ.
φευδαγνω-έω μτγν. φευδῶς προσποιοῦμαι ἀγνοίαν, φευδῶς προσποιοῦμαι ὅτι ἀγνοῶ τι, ἐνῶ τὸ γνωρίζω : Δίων.Δ 44,38 τὸ φεαῖόμενον πιθανῶς φευδαγνωεῖν.
φευδάγνωσις-εως ἰή) νεῶτ. βοταν. κοσμητικὸν φυτὸν ἐκ τῶν ἀργαστοιῶν, Δημ. κόνιδα.
φευδάγχουσα ἰή) μτγν. φευδῆς ἀγχουσα : Πλιν. Φι 22,20.
φευδαχέμας-αντος ἰό) νεῶτ. ἀπομίμησης ἀδάμαντος ἐξ ὀδύλου ἢ καὶ ἐξ ἄλλων κρυστάλλων καὶ ἰδία τῆς ὀρείας κρυστάλλου.
φευδάδελφος ἰό) ἰσὶ) νεῶτ. ὁ φευδῶς παρουσιάζων ἑαυτὸν ὡς ἀδελφόν, ἴδια ἀδελφὸν ἐν Χριστῷ, ὁ προσποιοῦμενος τὸν Χριστιανὸν : ΚΑΚορ.2,11,26, αὐτ.Γαλ.2,4 δὲ τοὺς παρεσιεύκτους φευδαδέλφους, οἵτινες παρεσιέθηθον κατασκευάσαι τὴν ἐλευθερίαν ἡμῶν, Παλ.Κ.Ἐπιστ. πρὸς Φίλιππ. 4,2,516 ἀπεχόμενοι τῶν ἀκαθάρτων καὶ τῶν φευδαδέλφων, Ἐπιφάν.1,301Δ, Ἀμφιλόχ.42

φευδαπόστολος ἰό) ἰσὶ) μτγν. ὁ φευδῶς παρουσιάζων ἑαυτὸν ὡς ἀπόστολον : ΚΑΚορ.2,11,13 οἱ γὰρ τοιοῦτοι φευδαπόστολοι ἐγράται δόλιοι μετασχηματίζμενοι εἰς ὁμοτύλους Χριστοῦ.
φευδαίσις-αντος ἰό) μτγν. ὁ φευδῶς ποροουσιάζων ἑαυτὸν ὡς τὸν Αἴναντα : Πολυδ.10,138 Ἀπολλόδωρος ὁ Γελῶς ἐν Φευδαίσι.
φευδαίσιος ἰό) ἰσὶ) ὁ προσποιοῦμενος τὸν Αἴθιοπα, φευδῆς Αἴθιοφ : Εὐστ.Πον 238,90 οὐκ ἔχει χράζειν τοὺς οὕτω πᾶσχοντας εἰς αὐτόχρομα Αἴθιοπα, ἄλλως εἶπειν εἰς φευδαίσιος.
φευδαίσιος-ή-όν μον. ἐπὶ διαλέκτου, ὁ φευδῆς, ὁ οὐχὶ γνήσιος αἰολικός : Χοιροδ.Θεο.1,272,32 τὸ σῶτερ φευδαίσιον ἔστι, αὐτ.277,31.
φευδαίσιος ἐπίκορ. μον. φευδῶς, οὐχὶ γνήσιος αἰολικός : Χοιροδ.Θεο.1,590,35.
φευδαίσθησις ἰή) νεῶτ. κ. φευδαίσθησις-εως ἰή) λειτουργικὴ διατοροχὴ τῆς αἰοθέσεως, καθ' ἣν παρατάται συναισθημα ἢ ἐντύπωσις ἐγκεφαλικοῦ ἀνευ ἐξωτερικοῦ αἰτίου ἢ ἀντικειμένου, αὐτοδημιουργητὸς θηλοντὸς ἐντὸς τῶν ψυχολογητικῶν κέντρων καὶ ἀρα ἀπολότως ὑποκειμενικῆ καὶ φαντασιώδης.
φευδαίσθησις-εως ἰή) νεῶτ. ἀ. φευδαίσθησις.
φευδαίσθητικός-ή-όν νεῶτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν φευδαίσθησιν, ὁ ἐκ φευδαίσθησεως προερχόμενος : φευδαίσθητικὰ ὄραματα.
φευδακακία ἰή) νεῶτ. βοταν. γένος ἑλλοβοκάρπων φυτῶν, περιλαμβάνον ἄμυρον ἢ δένδρα δασικά καὶ κοσμητικά.
φευδακρονίτη ἰή) νεῶτ. ἀλκαλοειδὲς κρυσταλλούμενον εὐκόλωγ, ἐξαγόμενον ἐκ τῶν βοτῶν τοῦ ἐν ταῖς ἀνατολικαῖς Ἰνδίασι φιομένου ἀκονίτου τοῦ ἀγρίου.
φευδαεουσία ἰή) νεῶτ. κ. φευδηκοία φευδαίσθησις τῆς ἀκοῆς.
φευδαλαξονία ἰή) νεῶτ. τὸ νὰ εἶναι τις φευδαλαξὼν, ἑπαριστὸς δὲ ἀνύπαρκτη, φωροπερηφάνια.
φευδαλαξών-ονος ἰό) κ. νεῶτ. ὁ δι' ἀνύπαρκτη ἐπαίρομενος, φωροπερηφάνος : Κωμ. Ἀνών. 51 φευδαλαξῶνες λαγοί.
φευδαλέξανδρος ἰό) μτγν. ὁ φευδῶς παρουσιάζων ἑαυτὸν ὡς τὸν Ἀλέξανδρον : Ἰωσ.Αι 17,12,2 Λουκ. Ἀπαίδ.20.
φευδαλέξιος ἰό) μον. ὁ προσποιοῦμενος ἕνα τῶν Ἀλεξίων Κουήνων : Νικ.Χων.Χρον.609,5 ἰεῦδ. 2οι, Μιχ. Ἀκομ 1,319,25, αὐτ.318,5.
φευδαλέος-α-ον μτγν. ὁ φευδῆς, ὁ φευδάλιμος : Ἀπολλιν.Ψαλμ.5,10 γλώσσης ἀ. φευδαλέος. Νίδων.Δ 8,325 τῆ-ον φευδαλέος.
φευδάλιμος-α-ον ἰσὶ) νεῶτ. ἰατρ. φευδάλιος ἰό) νεῶτ. γένος σκωλήκων ηηματελμίνων ἐκ τῶν στρουγγυλιδῶν.
φευδαλληγοράφει ἰή) μον. οἱ φευδεῖς ἀλληγοράφουσι ἢ προσποιοῦμενοι δὲ ἀλληγοράφουσι : Τζέτζι, Ἄλληγ. Ὀδ.Δ 137 ἐν Μαι.Α.ε.στ.250.
φευδαλωπικία ἰή) νεῶτ. ἀποφικωσις τοῦ ὀπι-αθίου μέρους τῆς κεφαλῆς τῶν βρεφῶν ἐκ τῆς ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου τριχῆς.
φευδαμάμαξ-ουσι ἰό) φευδῆς ἀμάμαξ, φευδῆς, οὐχὶ γνήσια ἀναδενδρός, ὄμπελος : Σχόλ. Ἀριστφ.Σφ.326 εἶδος ὄμπελος ἢ ἀμαμαξ, ἢ λέγουσιν ἀναδενδρόδα : Ἀριστφ.Σφ.326 ἢ με ποιήσαν κληνὸν ἐξαιφνης, ἢ Προξενίδην ἢ τὸν Σέλλου τοῦτον τὸν φευδαμάμαξον.
φευδαμνέραιξ-ακος ἰό) νεῶτ. ἰατρ. σταφυλοκοκκικὴ φλεγμονώδης πάθησις τοῦ δέρματος ἐμφανίζοντος πολλοὺς πληθῶν ἀλλήλων κημεῖνους δοθιήνας, ἀ. καλοήθης ἀνθρώπ.
φευδάνθρωπος-ον μον. ὁ προσποιοῦμενος ἀνθρώπων τινα, ὁ ὑποδυόμενος ρόλον τινὸς προσώπου, ὁ δραματικὸς ὑποκριτής : Εὐστ.Πον.74,54.

φευδάνωρ-ορος (ὁ) μτγν. νόθος ἀνὴρ, ὁ φευδῶς ὡς ἀνὴρ θεωρούμενος: Πολύαιον, 4,18,1.
φευδαξίς-ιδος (ἡ) νεώτ. γένος θηλαστικῶν ἀρτιδοακτύλων ἐκ τῶν ἐλαφοειδῶν.
φευδαξίωνος (ὁ) νεώτ. φυτικός ἄξων, τοῦ ὁποίου ἡ ἀνάπτυξις ἀνεκτόκη, ἄ. συμπόδιον.
φευδαπάτη (ἡ) μον. ἡ διὰ φευδῶς ἀπάτη, φευδῶς καὶ ἀπάτη ἐν ταύτῃ: Εὐστ.Πον.89,71 τὴν κατὰ τὸν ἀργέκακον ὄφιν ἐκείνον φευδαπάτην.
φευδαπάτης (ὁ) μτγν. ὁ διὰ τοῦ φευδῶς, τῆς φευδολογίας ἀπατών, φευδολόγος, ἀπατεών: Χρυσ. Σιβ.2,144 μηδὲ κακογνώμων, μὴ φευδαπάτης ἀμέτρητος.
φευδαπολογία (ἡ) μον. φευδῆς ἀπολογία, ἡ διὰ φευδῶν ἀπολογία: Στουδ.Θεόδ.1044.
φευδαπότολος (ὁ,ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ φευδῶς ἐμφανιζόμενος ὡς ἀπότολος, ὁ προσποιοῦμενος τὸν ἀπότολον: ΚΔΚρ.2,11,13 οἱ γὰρ τοιοῦτοι φευδαπόστολοι ἐργάται δάλοιοι, μετασχηματιζόμενοι εἰς ἀποστόλους Χριστοῦ
φευδαποφάσκων-οντος (ὁ) μτγν. ὁ λέγων φευδή, ὁφ. φευδαποφάσκων λόγος δοῦμα σοφισματῆς πινος: Κλήμ. Ἀλ. Στρωμ.651 περὶ φευδαποφάσκοντος λόγου καὶ κερατίνου.
φευδαργυρικός-ή-άν νεώτ. ὁ ἀνοφερόμενος εἰς τὸν φευδάργυρον, ὁ τοῦ φευδαργύρου.
φευδαργυρίτης (ὁ) νεώτ. εἶδος τι ὄρυκτοῦ, ἄ. σιδησωνίτης.
φευδαργυρίτης-ιδος ἰγλή (ἡ) νεώτ. ὄρυκτὸν τοῦ φευδαργύρου.
φευδαργυρογραφία (ἡ) νεώτ. ἡ ταιγιογραφία.
φευδάργυρος (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. στοιχεῖον ἐκ τῶν μετὰλλων τερβόλειον ἐλαφρῶς κυνοῖζον, σπλιπνόν, μετρίως σκληρότητος καὶ ἀντοχῆς, τοίγμυ: Στράβ.13,1,56 γίνεται δὲ φευδάργυρος καὶ περὶ τὸν Τρωλόν.
φευδαργυροῦχος-ον νεώτ. ἐπὶ μετὰλλου ἡ πετρώματος, ὁ περιέχων φευδάργυρον βλλ.
φευδαργυρῶ-ώω νεώτ. ἐφαρμόζω διὰ γαλιανισμοῦ ἐπὶ πινος ἐπιφανείας λεπτὸν στρώμα φευδαργύρου.
φευδαργυρώσεις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ γαλιανικὴ διὰ φευδαργύρου γάνωσις, ἐπιφευδαργύρωσις.
φευδαρέσκεια (ἡ) μον. φευδῆς, προσποιητῆ, οὐχὶ εἰληκτικῆς ἀρέσκεια, φιλοφροσύνη, κολακεία: Μεθόδ.421B φευδαρέσκειας λαρυγγίσματα.
φευδάρθρωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἰστρ. φευδῆς ἄρθρωσις σχηματιζομένη μεταξὺ δύο τμημάτων θραυσθέντος ὁστού ἢ μεταξὺ ἐξηθρωμένου ὁστού καὶ ἄλλης κοιλότητος.
φευδάριθμος (ὁ) σχόλ. κ. -ὄξ ὁ φευδῆς, ὁ ἐσφαλμένος ἀριθμὸς: Σχόλ.Πλάτ.Θεαιτ.191B ἐπὶ τὴν παρά τοις γεωμέτραις καλουμένων φευδαριθμῶν ἰδ.γρ. φευδορίων).
φευδάριθμον (τὸ) δ.γρ. τοῦ φευδάριθμου βλλ.
φευδαριστοφάνειος-ον μτγν. ὁ κατὰ προσποίαν ὁπαδὸς ἢ μιμητὴς τοῦ Ἀριστοφάνους, ὁ ἐσφαλμένος ἀποδιδόμενος τῷ Ἀριστοφάνει, ὁ ἐσφαλμένος ὡς μιμητὴς αὐτοῦ θεωρούμενος: Ἀθην.1,5B Ἀρτεμίδωρος ὁ φευδαριστοφάνειος.
φευδάς (τὸ) ἔπιγρ. ἑτέρωδ. αἰτ. πληθ. τοῦ φευδῆς.
φευδατράφαξις-εως (ἡ) κ. φευδατράφαιξις-εως (ἡ) φευδῆς ἀτράφαξις: πρβλ. φευδομάμαξις: Ἀριστοφ. Ἰππ.630 ἡ βούλη δ' ἄπασ' ἀκρωμένη ἐγένεθ' ὅπ' αὐτοῦ φευδατράφαιξις πλάεα.
φευδαττικισμός (ὁ) νεώτ. ὁ φευδῆς ἀττικισμός, κακὴ μίμησις τῆς ἀττικῆς διαλέκτου.
φευδαττικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ., πιθ. φευδαττικός ὁ φευδῆς, οὐχὶ γνήσιος ἀττικός Ἰλουκ. Σολοικ.7 καὶ χράσθαι: δέ τινας εἰπόντους, φευδαττικός, ἔφη, τὸ ῥῆμα.

φευδαυτομολία (ἡ) μτγν. φευδῆς, προσποιητῆ αὐτομολία: Πολύαιον, 3,9,32.
φευδαυτόμολος-ον ὁ φευδῆς, ὁ κατ' ἐπίφασιν, αὐτόμολος, ὁ προσποιητῶς αὐτομολῶν: Ξεν. Ἰππ.παρα.4,7 καὶ φευδαυτόμολοι ἔστιν ὄτε χρήσιμον.
φευδαχαλίνον (τὸ) νεώτ. βοτάν. ὁ πρὸς ἀχαλίον ὁμοιάζων καρπὸς, ἐνῷ παρατρεῖται σύμφυσις τοῦ περικαρπίου μετὰ τοῦ ἀπέριπτου.
φευδέβενος (ὁ) νεώτ. βοτάν. γένος φυτῶν ἐκ τῶν ἐλλοβοκάρπων περιλαμβάνον δέκα εἶδη ποῶν, φρυγάνων καὶ θάμνων, ὧν γνωστότερον εἶναι ὁ φευδέβενος ὁ κρητικὸς, δημ. ἀρχοντόξυλο.
φευδέγγραφή (ἡ) γραφὴ ἀσκούμενη ὑπὸ τοῦ καικῶς καὶ φευδῶς καταγραφέντος εἰς τὸν κατάλογον τῶν ὀφειλετῶν τοῦ δημοσίου κατὰ τὸν καταγράφαντος πράκτορος ἢ κατὰ τοῦ ὀψωσθῆναι τε προκαλέσαντος τὴν ἀνολιθῆ ἐγγράφου, ἡ γραφὴ αὐτῆ κατελέγετο μετῴχθ' ἐγκληματικῶν καὶ ἐδικόζετο ἀπὸ τοῦ βεσμοθέτας, ἡ κείτο δὲ καὶ ὅταν ἐγένετο ἡ καταβολὴ τῆς φευδοῦς ὀφειλῆς καὶ ὅταν ἐτέλει ἐκκερνής: Ἀριστλ. Ἀθ.Πολ.87,4.
φευδέγγραφος-ον μτγν. ὁ φευδῶς ἐγγραφεὶς ὡς ὀφειλὴν τῷ δημοσίῳ ἢ ὁ φευδῶς ὑποδληθεὶς, ὁ φευδῶς ἐγγραφεὶς, ὑποβολιμαῖος: Κικ. Ἀττ.15,26.
φευθενκεφάλιος (ὁ,ἡ) νεώτ. τερατογονικὴ διάπλασις χαρακτηριζομένη διὰ τῆς τελείας ἐλλειψέως ἐγκεφάλου, καθόσθ' ἡν ὑερικὴ οὐσία ἐξηφονισθῆ καταλιπούσα ἴσχη τινὰ μόνον ταύτης.
φευθενκέφαλος (ὁ) νεώτ. τερατογονικὴ διάπλασις τοῦ ἐγκεφάλου, καθ' ἣν ἢ περὶ τὴν ἀνάπτυξιν ἐπίσχεσις ἔχει ἀρκούντως μακρὰν τὴν ἐπέκτασιν ἐπὶ τοῦ ραχιαίου σωλήνως, ὥστε οὗτος εὐρέως ἠνεωγμένος ἐπὶ τὰ ὅσια νὰ ἐμφανίζῃ ῥωγμὴν μέχρι τοῦ μέσου τῆς ὀσφυϊκῆς χώρας.
φευδέλαφ (ὁ) νεώτ. γένος ἐλαπιδῶν ἐρπετῶν.
φευδέλεδρα (ἡ) φευδῆς, προσποιητῆ ἐνέδρα: Ξεν. Ἀν.5,2,23 ὡς δὲ ἐροδοῦντο τὴν εἰς Τραπεζοῦντα κατάβασιν, πρηνῆς γὰρ ἦν, φευδέλεδραν ἐποίησαντο, αὐτ. Ἰππαρα.5,8, Πολυδ.1,173.
φευδέλεδρος-ον μτγν. ὁ φευδῶς, ὁ προσποιητῶς ἐνεδρεύων: Φίρρικ.3,8,7.
φευδένευροσία (ἡ) πάπ. φευδῆς οὐχὶ πραγματικῆ, εἰκονικῆ ἐνεχύρασις, ὑποθήκη.
φευδέλευθερία (ἡ) νεώτ. ἡ φευδῆς, ἡ κατ' ἐπίφασιν, ἡ δῆθεν ἐλευθερία.
φευδέλευθερία-ῆρος (ὁ) νεώτ. ἡ ὀριζόντια ἀντηρίς, ἡ πιθεμένη εἰς τινὰ ξύλινα, κυρίως ζευκτὰ, μεταξὺ τῆς κορυφῆς καὶ τοῦ ἑλυκιστήρος ἢ πέλωματος αὐτῶν καὶ συνδέουσα τοὺς δύο ἀμείβοντας μετοξὺ τῶν.
φευδέμφωσση-ατος (τὸ) νεώτ. ἰστρ. ἐμφύσημα γαγγραινώδες, ἀεριώμενον φλέγων, κακῆ-θεσις οἰδημα χαρακτηριζόμενον διὰ προϊούσης νεκρώσεως τῶν ἰσθμῶν, συνοδουμένης ὑπὸ ἀναπτύξεως ἀριῶν καὶ ἀπολήγων συχνητάς εἰς θάνατον μετὰ φαινόμενων καθολικῆς σφαιραίμας καὶ ἐπερχόμενον κατόπιν τραυματισμῶν ἢ καὶ ἐξωτερικῶν μολύνσεων.
φευδέορραστικός-ή-όν μον. ὁ φευδῶς, ὁ κατὰ προσποίαν ἐορραστικός: Δαμασκ.1,1,505B.
φευδέπληγρος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ φευδῶς ἐπιγεγραμμένος, ὁ σφῆρον φευδῆ ἐπιγράφος, ὁ αὐχὶ γνήσιος, νόθος: Πολύβ.24,5,5 τὸν πραγματικὸν τράπον ὑπέφαινε μὲν τέλειον, ἦν δὲ φευδέπληγρος καὶ ῥωπικός, Διον. Ἀλ.Δημ.57. 2) νεώτ. ἐπὶ συγγραμμάτων, ποιημάτων κττ., ὁ φερόμενος ὑπὸ τὸ ὄνομα ἄλλου καὶ οὐχὶ τοῦ πραγματικοῦ συγγραφέως, νόθος: τὰ φευδέπληγρος βιβλία τῆς Παλαιᾶς καὶ Καινῆς Διαθήκης (τὰ μὴ κανὸν καὶ).
φευδέπιθεσις (ἡ) νεώτ. στρατ. φευδῆς, προσποιητῆ ἐπιθετικὴ κίνησις στρατοῦ πρὸς παρὰλάνθην τοῦ ἀντιπάλου

φευδελήλαστος-ον μιν. ὁ φευδῶς πεπλαμένος, ὁ φευδῶς ἐπικειραμένος, νόθος: Νικήτ. Εὐγ.5,51, *Αν.Κομν.36, Εὐστ.Πον.2,20.
φευδελισκόπος (ἰ) μιν. ὁ φευδῆς, ὁ οὐχὶ κανονικός ἐπίσκοπος: Δαμασκ.1,550B.
φευδελίτροπος (ἰ) μιν. ὁ φευδῆς, ὁ παράνομος ἐπίτροπος, ὁ οὐχὶ νόμιμος: Πολυβ.15,25,3 Σωσίβιος ὁ φευδελίτροπος Πτολεμαίου.
φευδεπιχάρμεις-ον μιν. ὁ φευδῶς ἀποιδόμενος εἰς τὸν Ἐπίχαρμον: *Αθην.14,648D τὰ δὲ φευδεπιχάρμεια . . πεποιήκασιν ἄνδρες ἔνδοξοι.
φευδεπῶ-ἔω *Ησ. «φευδεπῶ, φευδολογῶ».
φευδεπῶνυμος-ον μιν. ὁ φευδῆς ἐπῶνυμος λαθῶν ἢ ἔχων, ὁ φευδῶς ὀνομασθεῖς ἐκ τοῦ ὀνόματος ἐτέρου: Φώτ. ἐν *Αν.Βόλφ.1,190 Παῦλον, οὐ φευδεπῶνυμοι παραγράφονται.
φευδεργία (ἰ) μιν. φευδῆς, ἀπατηλὸν ἔργον: Κλήμ. ΑΛ.269 φευδεργία καὶ φευδολογία.
φευδερμητής (ἰ) μιν. ὁ φευδῆς, οὐχὶ ἀληθῆς, πραγματικὸς ἐρμητής: Κεδρ.Γεωργ.Ίστ.480C φευδερμητὴς Νικόλαος τῷνομα.
φευδερμαφρόδιτιμος (ἰ) νεώτ. ἀνωμαλία περὶ τῆς διδασίαις τοῦ οὐροπονητικῆ ἀωλήνης, γεννώσα ἀμφιβολίας περὶ τοῦ γένους εἰς ὃ ἀνήκει τὸ ἐμφανίζον αὐτὴν ἄτομον.
φευδερμαφρόδιτος-ον νεώτ. ὁ πάσχων παρμόρφωσιν τῆς οὐρήθρας καὶ τῶν γεννητικῶν ὀργάνων τοιαύτην, ὥστε νὰ δύναται νὰ ἐκληφθῆ, ἴδια κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, ἐνίοτε διωκὰ καὶ μετὰ τὴν ἐνηλικίωσιν, ὡς γυνὴ ἕαν εἶναι ἀνὴρ ἢ ὡς ἀνὴρ ἕαν εἶναι γυνή.
φευδεπῶδεια (ἰ) μιν. κ. νεώτ. φευδῆς, προσποιητὴ, ὑποκριτικὴ εὐλάβεια: *Ἰω.Κλήμ.262.
φευδεπῶδεις-οὐς-ἔς νεώτ. ὁ προσποιούμενος, ὁ ὑποκρινόμενος τὸν εὐλαθεῖ.
φευδεπῶλογία (ἰ) νεώτ. ἱατρ. ἡ ἀνεμυλογία, ἀνεμολογία.
φευδεπῶθος (ἰ) μιν. φευδῆς, κατὰ προσποίησιν ἐφοδος: Πολύμν.3,9,32.
φευδηγόρημα-ατος (ἰ) μιν. φευδολόγημα: Κύριλλ.5,462B, αὐτ.688A φευδηγόρημα σαθρὸν.
φευδηγορία (ἰ) μιν. φευδολογία: Ἀλκίφρ.1,18 ἔστι δὲ τῶν . . τῆν ἀλθίβαισι πριμάντων καὶ οὐκ ἂν ποτε ἐκείνους εἰς φευδηγορίαν ὠλίθισθην.
φευδηγόρος-ον μιν. ὁ λέγων φευδῆ, φευδολόγος: Λυκόφρ.1445 φευδηγόρος φήμασιν ἐγχείρας ἔτη, ΑΠ1,106 τὰς κόρας ἠβέλυνε τῶν φευδηγόρων.
φευδηγορῶ-ἔω ποι. ὀμιλῶ φευδῶς, λέγω φευδῆ, εἶμαι φευδηγόρος, φευδολογῶ: Αἰσχ.Πρ.1032 φευδηγορεῖν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι στόμα, Εὐρ.ἀπ.400, *Αριστλ.Ρητ.2,23, *Ὀππ.Κυν.4,319 μητέρας οὐχ οὐσίας φευδηγορέουσιν ἀοιδοί, Δαμασκ.1,102 οὐχ, ὡς τινες φευδηγοροῦσι, πρό τῆς ἐκ παρθένου σαρκωσῆς ὁ νοῦς ἠνῶθη τῷ θεῷ λόγῳ.
φευδηλόγος-ον ἄ. φευδολόγος: *Αν.Βαχμ.1,49.
φευδηλογῶ-ἔω μιν. φευδολογῶ βλ. Λοικ. *Ὤκ.63 περικυκλεῖς φευδηλογῶν.
φευδημῶν-ονος-ον μιν. ποι. φευδῆς: Νόνν. Δ.8,39 *Αρισ. . . φέρων φευδημῶνα μορφῆν, αὐτ. 117, ΑΠ15, ἴ φῶσιν φευδημῶνα κόσμου.
φευδηρακλῆς-εους (ἰ) ὁ φευδῶς παριστάνων εαυτὸν ἢ παριστάνομενος ὡς Ἡρακλῆς ἢ λ. ἐν χρ. ὡς ἴπλος κωμῶδίας τοῦ Μενάνδρου: Πλούτ. Ηθ.59C ὡσπερ ἐν κωμῶδιᾳ Μενάνδρου φευδηρακλῆς πρόεισι ῥόπαλον κομίζων.
φευδηρίων (ἰ) μιν. ποι. κενήριον, κενοτάφιον: Λυκόφρ.1051, αὐτ.1181.
φευδῆς-οὐς-εος-ἔς κ. μιν. κ. νεώτ., συμγ. φευδέστερος-α-ον κ. φευδίστερος (Εὐστ.441,25), ὕπερβ. φευδέστατος κ. φευδίστατος (Αἰλ.Π114,37), ἐπιπροσ., ὁ φευδόμενος, ὁ φευδῆς χρώμενος, ὁ φευ-

δολογῶν: *Ἰλ.Δ.235 οὐ γὰρ ἐπὶ φευδέσσι πατὴρ Ζεὺς ἔσσει* ἄρωγος, Σοφ.Φιλ.992 τοὺς θεοὺς φευδεῖς τίθης, Εὐρ. *Ὀρ.1607, ΚΠ Πράξ.6,13 ἐστίασαν τὴ μάρτυρας φευδεῖς λέγοντας, αὐτ. *Αποκ.2,2, αὐτ.21,8. || φευδῆς φαίνονται ὀποκολούτοι μοι φευδόμενοι: *Θουκ.4,27* || φευδῆ ἐπίδεικνύω τινὰ ἀποδεικνύω, ἐλέγχω τινὰ φευδόμενος: Πλάτ.Χαρμ.158D. 2) ἐπὶ πραγμ., ὁ μὴ ἀληθῆς, ὁ μὴ ἔχων ὑπόστασιν, ἀνύπαρκτος, ἀναληθής: *Ἡσιόδ. Ὀδ.229 Νεικέα τε φευδέας τε Λάγων Ἄμφιλογίας τε, Αἰσχ.Πρ.685 μηδέ με . . ἔνθαλαππ μύθοις φευδέσιν, Εὐρ.ΙΤ.461, αὐτ. οὐδ' ἄγγελίας φευδεῖς ἔλακεν Βουφορβός ἀνὴρ, αὐτ. Ἐκ.490, αὐτ. *Αλκ.708, *Αριστφ.Θεομ.343 εἰ τις ἐξαπατᾷ φευδῆ λέγων, Πλάτ.Θεαίτ.161D, αὐτ. Φιλ.38B, αὐτ. Νόμ.822C φευδῆ φήμη ἠμῶν κατὰ θεοῦ ὑμνοῦντων, αὐτ.40C, αὐτ. Σοφ.240B, αὐτ. *Κρατ.385B, Δημ.555 φευδῆ λόγον καὶ συκοφαντίαν διδάσασθαι, Πολύβ.5,41,3, αὐτ.1,15,9 φευδῆς εἰδήσις, -φευδεῖς πληροφορία: || φευδεῖς λόγοι = τὸ σοφίσματα: Πλάτ.Θεαίτ.149B, *Αριστλ.Τομ.Β,12 || ἐπὶ φευδῆ ὁδὸν τρέπομαι καταφεύγω εἰς τὸ φευδος: *Ἡρ.1,117 τρέπεται ἐπὶ φευδέα ὁδόν 3) τὸ αὐτ. τὰ φευδῆ κ. ἀπολ. φευδῆ ὡς οὐα. τὸ φευδῆ, τὰ φέμωτα: Αἰσχ. *Αγ.620 οὐκ ἐστ' ὄπως λέξαιμι τὰ φευδῆ καλὰ, αὐτ.625, Σοφ. Φιλ.100, Εὐρ.Κύν.271 εἰ δ' ἐγὼ φευδῆ λέγω (ἂν λέγω φέμωτα), αὐτ.ΙΑ1345, Πλάτ.Εὐθ.284C, αὐτ. Σοφ.240D, αὐτ.Θεαίτ.167D τὰ πρῶτᾶ μοι φευδῆ κατηγορημένα, αὐτ. *Απολ.18A, αὐτ.Νόμ.937B ἔάν ἐπισκηφθῆ τὰ φευδῆ καταμαρτυρήσαι, Δημ.1252 ἐξέλεγξας αὐτὸν τὰ φευδῆ κειλητευκότα || φευδέων ἀγορὰ μέρος τῆς ἐν *Αθῆναις ἀγορᾶς ἔμβα ἐπωλοῦντο πλῆθος, τῆς ὀνομαστικῆς δοθείσης ὡς τούτων θεωρουμένων κινδύλων ἀπομυμημάτων τοῦ ἀνθρώπου: *Ἰνπ. *Ἐπιδ.3,1077, αὐτ.1079. 4) κ. παθ. ὁ ἐφραυμένος, ἐσφαλμένος, ἠπατημένος: Εὐρ.ΙΑ.852 οὐ γὰρ ὀρθοῖς ὀμμασίν σ' ἐστ' εἰσαροῦ, φευδῆς γενομένη καὶ παθοῦσ' ἀνάξια. 5) νεώτ. ὁ ἀνελικρινῆς, ὁ ἀποκριτικός, φευτικός: φευδῆς φίλια || ὄμ. ἄ κατ' ἀπομυμησιν.
φευδησιόδειος-ον μιν. ὁ φευδῶς ἀποιδόμενος εἰς τὸν Ἡσιόδου: Κικ. *Αττ.7,18.
φευδιρεπῆς-ἔως (ἰ) μιν. κ. μιν. ὁ παρὰ τοὺς κανόνας καὶ τοὺς νόμους ἀσκῶν τὸ ἀπούρηγμα τοῦ ἱερέως: *Ἰώσ.ΑΓ.9,6,6, Δαμασκ.1,125.
φευδίω νεώτ. τσευδίω βλ.
φευδίς-ιος (ἰ) μιν. ποι. ὁ φευδῆς βλ. Πίνδ.Ν.7, 72 οὐ φευδίς ὁ μάρτυς ἔργμασιν ἐπίσταται.
φευδίσμα (ἰ) μιν. φευδίσμος, τσευδίσμα.
φευδίσμος (ἰ) νεώτ. ἱατρ. ἐλαττωματικὴ ὀρθρωσις τῶν λέξεων, καθ' ἣν ὁ πάσχων προσφέρει ἄλλο ἀντ' ἄλλου συμφωνῶν, οἷον τὸ τ ἀντὶ τοῦ σ ἢ ἀντιστροφῶς κτ.
φευδισόδομος-ον μιν. κ. νεώτ. κ. φευδισόδομος ἐπὶ τοιοποσίας, ὁ κατασκευασμένος ἐξ οὐχὶ κανονικῶν λίθων, ἀλλ' ἔχων ἀνισοπέφεις δόμους: Βιτρούβ.2,8.
φευδιστοπατ-η-ον ἀνώμ. ὕπερβ. τοῦ φευδῆς.
φευδιστοπατ-α-ον ἀνώμ. συμγ. τοῦ φευδῆς.
φευδισο- κ. νεώτ. ἄ συνθετικὸν δ. λέξεων προσδίδον εἰς αὐτὰς τὴν ἔννοιαν τοῦ φευδῆς, τοῦ μὴ γνησοῦ, τοῦ πλαστοῦ, τοῦ τεχνητοῦ, οἷον φευδισόδαφος, φευδελευθερία, φευδισιδεῖς, φευδισόδομος, φευδοκομμασμός, φευδομαργαρίτης, φευδοδόσφος, φευδοφυσιγγῆ κ.ά.
φευδοσθεῖς (ἰ) μιν. ὁ προσποιούμενος τὸν ἀδδῶν βλ., ὁ φευδῶς ἐμφανιζόμενος ὡς ἀδδῶς: Λέων Νεοπ.ἐν Βι. Συμ. Σαλ. ASS *Ἰουλίου.1,160F.
φευδοσθελαύτης-ἔως (ἰ) μιν. ὁ φευδῆς βασιλεύς, ὁ φευδῶς ἀντιποιοῦμενος τῆς βασιλείας: *Αν.Κομν.36,272.

φευδοδοήθεια (ή) φευδής, προσποιητή, άπατηλή βοήθεια : Ξεν. Ήππαρχ.5,8 φοβείν γε μήν τούς πολέμους καί φευδενέδρας ολάν τε καί φευδοδοηθείας . . ποιούντα Πολύβαν.3,9,32.
φευδοδοιονιον (τό) μτν. φυτόν τι παραπλήσιον πρός τό βούνιον (βλ.λ.3) : Διοσκ.4,125.
φευδοδραχμάνες (οί) μτν. κ. -οι οι φευδεῖς βραχυάνες : Ἐπιφάν.2,797C τών τε φευδοδραμάνων τών τε νεκουσφάνων.
φευδοδρία (ή) νεώτ. βταν. ποώδες φυτόν έκ τών αγρωστοειδών, μελίσσοχορτο, τζιγές.
φευδοδρουνία (ή) νεώτ. βταν. ποώδες άναρριχητόν φυτόν δηλητηριώδες έκ τών κολοκυνθοειδών, δημ. άγριόκλημα, άμπελουρίδα, θηριόχορτο, φαρμακιά.
φειδογαμία (ή) νεώτ. βιολ. περίπτωσης παρανογενέσεως επί άνθους.
φευδογαυρούμαι -όμαι μον. φευδώς γαυρίω, έπαίρομαι, άλαζονέομαι, γαυριώ έκ έρεταίς μη ύπαρχούσας : Τζέτζ.Χιλ.4,720 φευδογαυρούμενος του βλου δοξαρίω.
φευδογεωσία (ή) νεώτ. Ιατρ. φευδαισθησία της γεύσεως.
φευδογλωττώ-έω φευδολογώ-έω βλ.λ. : Φρύν. έν AB.73.
φευδογνώμων-ονος (ό) νεώτ. γωνιόμετρον τών τεχνιτών άποτελούμενον έκ δύο κινητών κανώνων πρός χάραξιν γωνιών, & γονάτιον, φαλτογωνιά.
φευδογωνία (ή) μον. ή φευδής, ή νομιζομένη γνώσις : Σχόλ.ΐω.Κλημ.17B.
φευδογνωστιέδς-ή-όν μτν. ό φευδώς θεωρούμενος ώς γνωστικός (βλ.λ.5), ώς όπαδός του γνωστικισμού : Φίλοσοφούμ.3203 (έκδ.Μί.).
φευδογράφημα-ατος (τό) τό φευδώς, έσφαλμένος γραφές, σχηματισθέν, σχήμα έσφαλμένουσ σχεδίασθέν, πλημμελώς διαγραφέν' Άλεξανδρ. εις' Αριστλ.Τοπ.1) έκείτι κατά γεωμετρίαν φευδογράφημα παρά τό μήτε τό ημικύκλια περιγράφειν ώς δεῖ μήτε τάς γραμμάς άγειν ώς άν άβείησαν, τό μέν δεικνύον τάς δύο πλευράς του τριγώνου τη λοιπή ίσος, τό δε καί ελάττους τάς δύοσ' Αριστλ.Σοφ.Έλ.11,3.
φευδογραφία (ή) κ. μον. φευδής, έσφαλμένη διαγραφή γραμμής ή σχήματος : Αργύτ.κ.Στοθ. Έκλ.1,724 φευδογραφία έν γεμετρία κατ σχήματα καί αριθμούς έμφανίνονται' 2) μτν. τό γραφείν, τό διηγείσθαι φευδή, φευδής περιγραφή : Αθην.5,216C Αντισθένης καί προσελάθει τη φευδογραφία' 3) μον. πλαστογραφία : Λέων Σοφ.Νεαρ.167.
φευδογράφος-ον κ. μον. ό γράφων, ό σχηματίζων φευδή, έσφαλμένα γεωμετρικά σχήματα, φευδείς γεωμετρικός ύπολογισμός : Αριστλ.Σοφ.Έλ.11,6 ό έριστικός έστι πως ούτως έχων πρός τόν' διαλεκτικόν ώς ό φευδογράφος πρός τόν γεωμετρικόν' 2) ό γράφων, ό άφηγούμενος φευδή : Θωμάς Μ.580 λογογράφος ού μόνον ό λόγους γράφων, άλλα καί επί διαβολής εδριται, οίονει φευδογράφος.
φευδογραφώ-έω γράφα, ζωγραφώ φευδώς ίδια γεωμετρικά σχήματα : Αριστλ.Τοπ.11,5 ουτε γάρ έξ έλθών καί πρώτων συλλογίζεται ό φευδογράφων, ουτε έξ ένδόξων, Κλημ. Αλ.768' κ. παθ. ι Αριστλ.Τοπ.5,42, αút.8,10,3' 2) μτν. γράφω φευδή : Πολύβ.12,8,6, αút.16,14,8 εάν κατά προαίρεσιν φευδογραφώμεν.
φευδοδάκτυλος (ό) μον. ό φευδής, ό ούχι γνήσιος δάκτυλος : Εύστ.302,1.
φευδοδάφνη (ή) νεώτ. είδος τι του φυτού βιδούρνου.
φευδοδείπνον (τό) τό φευδής, τό ούχι πραγματικόν δείπνον : Αιοχ.άπ.251 φευδοδείπνα

πολλά μαργώσης γνάθου έρρυσίαζον στόμάτος έν πρώτῃ χαρά.
φευδοδέκτης (οί) μον. ό φευδής, πλαστός, μη γνήσιος δέκτης βλ.λ.1, ό φευτοζητιάνος : Εύστ.Όδ.Σ 1494,48.
φευδοδέρμα-ατος (τό) νεώτ. τεχνητόν δέρμα παρασκευάζόμενον διά συγκολλησεως μικρών άποκοματών δερματος.
φευδοδερσος (οί) νεώτ. άκρόδερμος, άνδ-στομα βλλ.λ.
φευδοδιάκανος (ό) μον. ό φευδώς παρούσας ζόμενος ώς διάκανος, ό προσποιημένος ότι είναι διάκανος : Ηεροπ.Ιβριστ.79.
φευδοδιαλεκτικός-ή-όν μτν. ό προσποιούμενος ότι είναι έμπειρος περί την διαλεκτικήν : Γαλ.8,622 φευδοδιαλεκτικοί άγύμναστοι.
φευδοδιδασκαλία (ή) μον. ή φευδής, ή δολία ή ή πεπληνημένη διδασκαλία : Πολύμ.πρός Φιλ.7, 'Ιγνάτ. εις Φιλ.7,2,518 τήν ματάόσσητα τών πολλών καί τάς φευδοδιδασκαλίας.
φευδοδιδασκαλος (οί) μτν. ό φευδής, δόλιος ή πλάνος διδάσκαλος : ΚΔ Πέτρ.2,21 έγέ-νοντο δε καί φευδοπροφήται έν τώ λαώ ώς καί ύμν έσσονται φευδοδιδάσκαλοι, Κύριλλ.5, 390C άσυνέτων τινων φευδοδιδασκάλων.
φευδοδιδάσκω σχόλ. διδάσκω φευδής : Σχόλ. Αριστοφ.Όεσμ.459.
φευδοδιήγησις-εως (ή) μον. ή φευδής, ή πλαστή διήγησις : Εύστ.Όδ.Σ 1741,37.
φευδοδικταμ(ν)ιον (τό) τό φρυγανώδες φυτόν βαλλωτή βλ.λ.21 τό φευδοδικτρομον, μαυράμαργο, άσπροκοκροπάτι : Ήππ.572,43, Διοσκ.3,38.
φευδοδικταμων (οί) μτν. τό φευδοδικταμων βλ.λ. : Όρεβ.2,529,12.
φευδοδικταμων (τό) ά. φευδοδικταμων : Θεόδωρ.Φιγ.16,2 τό δε φευδοδικταμων τώ μέν φύλλω όμοιον, τοίς κλωνίοις δε έλασσον, τη δυνάμει δε πολύ λεπτόμενον.
φευδοδιογένης (οί) μον. ό φευδώς παρούσας ζόμενος ώς Διογένης : Άνν.Κομν.277.
φευδοδιπτερος-ον μτν. κ. νεώτ. επί ναού, ό κατά τό φαινόμενον διπτερος, ό περιβαλλόμενος όπό άπλής στοάς κίωνων, έχούσης όμως πλάτος διπλής στοάς : Βιτρούδ.8,3,1.
φευδοδιφθερίτις-ιδος (ή) νεώτ. Ιατρ. πολτώδες έξίδρωμα έντός τών κρηπτήν της άμυγδαλής προερχόμενον έξ άπλής άμυγδαλιτιδος.
φευδοδοξά-έω μτν. φευδοδοξώ, δοξάζω έσφαλμένως, πλανώμαι έν τη γνώμη μου : Πολύβ.10,2,3 άγνοειν καί φευδοδοξάζειν άναγκάζονται.
φευδοδοξία (ή) μτν. κ. νεώτ. φευδής δοξα-σία, έσφαλμένη γνώμη ή κη ή δοξα : Στράβ.14,5, 28 ού καθαρευόντων της περι τών Άλιζώνων φευδοδοξία, Πλούτ. Ηθ.716B' 2) μτν. μον. κ. νεώτ. πίστις εις άπειρικά δόγματα : Ήγνάτ. Έπιστ. 79,7, 'Ιεροκλ.63,17, Όριγ.3,468C τήν της μετενωματώσεως φευδοδοξίαν.
φευδοδοξος-ον μτν. έ έχων φευδή ή πεπληνημένη δόξαν ή γνώμην, ό ήπατημένος, ό διατελών έν άπάτη : Γαλ.19,484 ή αντίλογία τών φευδοδοξών.
φευδοδοξώ-έω μτν. δοξάζω φευδώς, έσφαλμένως, έχω πλημμελή δόξαν ή γνώμην : Πολύβ.16, 12,11 άγνοειν ή φευδοδοξείν, Σέξτ. Έμμ.Μοσ 8,63.
φευδοδούρη (ή) νεώτ. όρυπαιοδής καρπός μέ σαρκώδες ένδοκόρηιον.
φευδοδουσεντερία (ή) νεώτ. Ιατρ. νόσος τών έντέρων παρουσιάζουσα άνόλογο πρός τάς δυσεντερίας συμπτώματα.
φευδοειδής-οδς-ές μον. ό έχων φευδές είδος, φευδή όφην : Εύδοκία έν Ίωνιά 55 τήν σελήνην φευδοειδή καί όπό ήλιου φωτίζεσθαι.

φευδολεφαντίασις-εως (ή) νεώτ. Ιατρ. τὸ τροφοῖδῆμα βλ.λ.

φευδοενέδρα (ή) μγν. ἄ. φευδενέδρα βλ.λ. : Πολύαιν.3,9,32.

φευδοεορταί (αἱ) μον. αἱ φευδεῖς αἱ οὐχ ἑθεσπισμένοι ἢ κοινῶς ἀνεγνωρισμένοι ἑορταί : Ἰσακ. Ἀρμεν. ἐν Μι.132,1197.

φευδοέπεια (ή) μγν. φευδολογία, φευδος, φέμα : Κύριλλ.1,432C, αὐτ.3,549 ἄηρος ταῦτο καὶ φευδοέπεια.

φευδοεπής-οθς-ίς μγν. ὁ λαλῶν φευδῆ, ὁ φευδολόγος : Κύριλλ.1,432C, αὐτ.4,385 φευδοεπής εἶναι τις καὶ βωμολόχος ἐδοκεῖ.

φευδοεπισκόπος (ὁ) μον. κ. νεώτ. ἄ. φευδενί-σκαπος βλ.λ. : Κυπριαν. Ἐπιστ.55.

φευδοεπῶ-έω μγν. λέγω, λαλῶ φευδῆ, φευδολογῶ, φευδάμαι : Κύριλλ.2,329 ἀμήχανον φευδοεπῆσαι θεόν, αὐτ.10,186,αὐτ.3,382.

φευδοεργία (ή) μγν. ἄ. φευδεργία βλ.λ. : Κλήμ. Ἄλ.Παιδ.3,4,27.

φευδοερημίτης (ὁ) μον. ὁ φευδῆς ἐρημίτης, ὁ προσποιούμενος τὸν ἐρημίτην : Δαμασκ.1 πρὸς Θεοφ.130.

φευδοευλάβεια (ή) κ. νεώτ. κ. δημ. ἢ φευδῆς, ἢ προσποιητὴ εὐλάβεια : Ἀν.Βασασ.3,158, Λασκαρ.Μυστ.Κεφ.99 ἢ φευδοευλάβεια, . ἢ φιλαργυρία φτανεῖ ὁ χαραχτήρας τῶν ἱερέων.

φευδοέθεος (ὁ) μγν. ὁ φευδῆς, ὁ οὐχ ἀληθῆς θεός : Ἀθανάσι.2,15,αὐτ.23,αὐτ.73.

φευδοέσοσεβῶ-έω μον. προσποιῶμαι τὸν θεοσεβῆ : Εὐστ.Ζυγοθ. ἐν Μι.131,33.

φευδοθύριον (τὸ) μγν. τὸ φευδόθυρον : ΠΔ Δαν.14,20 (δ.γρ.).

φευδοθύρις-ἰδος (ή) μγν. τὸ φευδόθυρον βλ.λ. : ΠΔ Δαν.14,14 (δ.γρ.ι).

φευδοθύρον (τὸ) μγν. κ. νεώτ. φευδῆς θύρα, μυστικὴ θύρα : Κικ. in Verrem 2,2,20 2) νεώτ. φευδῆς θύρα, σχῆμα θύρας ἐπὶ τοῦ τοίχου.

φευδοθύσανος (ὁ) νεώτ. εἰδός τὴν νέφους ἀναλόγου πρὸς τοὺς θυσάνους.

φευδοἰεραεύς-έως (ὁ) μγν. δ.γρ. τοῦ φευδοιεραεύς : Ἰωά.Α1 8,8,5.

φευδοἰστορῶ-έω μον. ἱστορῶ, διηγούμαι φευδῆ : Εὐστ.363,37.

φευδοκάρπιον (τὸ) νεώτ. καρπὸς ἀποτελούμενος ἐκ τῆς μεταμορφώσεως οὐ μόνον τῆς φοβήκης, ἀλλὰ καὶ πινος ἄλλου ὀργάνου.

φευδοκασία (ή) μγν. κ. -σασία [Γαλ.14,258] μυροφόρον τὸν ἐνδόνον τῆς Ἀραβίας παρεμφερὲς τῇ κασίᾳ βλ.λ. : Στράβ.16,4,14 ἢ δ' ἐξῆς ἔχει καὶ φευδοκασίαν, Διοσκ.1,12.

φευδοκασία (ή) μγν. φευδοκασία : Γαλ.14,258.

φευδοκατάνυξις-εως (ή) μον. κ. νεώτ. φευδῆς, οὐχὶ πραγματικὴ, ἀναληθῆς, προσποιητὴ κατάνυξις : Ἀναστ.Συν.182,16.

φευδοκατηγORIA (ή) μγν. φευδῆς κατηγORIA : Μαν.4,332 φευδοκατηγORIA τε κατηγORIS τε τεχνασμοί, Κύριλλ.6,680B πρὸς τὸ διαβολὴν ποιῆσαι τῷ θάματι διὰ φευδοκατηγORIAS.

φευδοκατήγορος (ὁ,ή) λεξ. κ. νεώτ. ὁ φευδῆς κατήγορος, ὁ συκοφάντης : Ἠσ. ἐν. λ. ἀνάδικος, Σουῖδ. ἐν λ. διην.

φευδοκατηγορῶ-έω μγν. κ. νεώτ. φευδῶς κατηγορῶ : Κῶδ. Ἰουστιν.1,4,37,7.

φευδοκάτων-ωνος (ὁ) μγν. ὁ ἐπιπλάστως ἐπιδεικνύων τιμωρία, αὐτοπρότητα, λιτότητα ὡς αἱ τοῦ Κάτωνος : Κικ. Ἀττ.1,14.

φευδοκεφάλαιον (τὸ) μγν. τὸ φευδές, τὸ νομιζόμενον, τὸ οὐχὶ πραγματικὸν κεφάλαιον : Ρήτ. 3,621 εἰ μὴ γὰρ πάντα σχοιῆ οὐδὲ κεφάλαιόν ἐστι καλούμενον κυρίως, ἀλλὰ φευδοκεφάλαιον ὡς τὰ πραγμνάσματα.

φευδοεφάλιον (τὸ) νεώτ. ταξιανθία κυματώδης ὁμοιάζουσα πρὸς κεφάλιον, ἀπαντώσα δὲ εἰς τὰ μορσειδίη καὶ τὰ κινδοσειδίη.

φευδοκέφαλος (ὁ) νεώτ. τέρας φαινομένον ἀκέφαλον χωρὶς να εἶναι ταισὶτο πράγματι.

φευδοκλήρυς-ικος (ὁ) ὁ φευδῆς ἀγγέλλον κήρυξ : Σοφ.Φιλ.1307 τοὺς τῶν Ἀχαιοῶν φευδοκλήρυκας.

φευδοκιννάμωμον (τὸ) μγν. φυτὸν τὴν ὁμοιάζον μὲ τὸ κιννάμωμον Γαλ.13,91 ἐκνωαμωμῆ σὶδν περὶ ἀσθενεῖς τὶ ἐστι κιννάμωμον, ἐνισα δ' αὐτῆν φευδοκιννάμωμον ὀνομάζουσαν : Διοσκ.1,13.

φευδοκισσός (ὁ) νεώτ. γένος φυτῶν ἐκ τῶν ἀμπελωδῶν περιλαμβανόν εἶδη τινὸ θάμνον, στενῶς συγγενὸν πρὸς τὴν ἀμπελον, ἴθαγενὸν τῶν θερμῶν χωρῶν, ὧν τινα κοσμητικῆ, γλωσσώτερον δὲ φευδοκισσὸς ὁ ποικιλόφυλλος.

φευδοκλαστικισμός (ὁ) νεώτ. ἀπομίμησις τῶν ἀρχαίων λογοτεχνικῶν καὶ καλλιτεχνικῶν προτύπων, περιριζομένη εἰς τὰ εἰσώτερὰ μόνον αὐτῶν γλωσσάματα, χωρὶς να ἐξασθῆ καὶ εἰς τὸ πραγματικὸν τῶν περιεχόμενον.

φευδοκλαΐδιον (τὸ) σγῶλ. φευδές κλαΐδιον, φευτόκλαΐδο : Σχῶλ. Ἀριστφ.Θεσμ.429.

φευδοκλειστογαμία (ή) νεώτ. αὐτογονιμοποίησις ἔρμαφροδίτων ἀνθέων μενόντων διαρκῶς κλειστῶν ἀνευ ἐπισηχέσεως τῆς ἀναπύξεως αὐτῶν.

φευδοκληνέντιος-ον νεώτ. ὁ φευδῶς ἀποδιδόμενος εἰς τὸν Κλήμεντα Α' ἐπίσκοπον Ρώμης : φευδοκληνέντιοι διατάξεις (συλλογὴ κανονικοῦ δικαίου φευδῶς ἀποδιδουμένη εἰς τὸν Κλήμενται).

φευδοκλήσις (ή) κ. φευδοκλήσις-εως ἄ. φευδοκλήσις βλ.λ. : ἈΒ 317,Σουῖδ.

φευδοεκλησία (ή) ἀγωγή κατὰ πινος δστις ὡς μάρτυς ὑπέγραφε φευδῶς τὸ ὄνομα τοῦ ἐν τῇ κλήσει, δθ. ἐν τῷ ἀπ. δικαίῳ γραφῆ φευδοκλήσις ἢ γραφῆ (μῆνυσις) ἢ ἀσομυμένη ὑπὸ ἐναγομένου κατὰ τοῦ ἐνάγοντος καὶ τῶν δύο μαρτύρων τούτου καλουμένων κλητήρων καὶ ἀποχρεωμένων κατὰ τὸν νόμον τοῦ καλέσασαι τὸν ἐναγομένον ὅπως προσέλθῃ κατὰ τὴν δικάσιμον ἡμέραν ἐν τῇ γραφῇ ταύτῃ ὁ ἐναγόμενος διασυριζέτο ὅτι δὲν ἐγένετο ἢ κλήσις αὐτοῦ, ἀποδειχθέντος δὲ τούτου ἐπιμωροῦντο οἱ κλητήρες μάρτυρες' ὁ τρις ἀλλοὺς λόγους φευδοκλήσις καθίστατο ἀφ' ἐαυτοῦ ἄτιμος, ἡδύνατα δ' ὄμως καὶ ὁ ἀπαξ ἄλλοις να ἀτιμωθῆ τῇ ἀποφάσει τοῦ δικαστηρίου τὴν ἀρμυδιότητα ἐκδικάσεως τῆς γραφῆς εἶχον οἱ θεομορθεῖται : Δημ.1252 ἀνακεκριμένου γὰρ ἡδῆ μω κατ' αὐτοῦ τὴν τῆς φευδοκλήσις γραφῆν πρβλ. αὐτ.1251, Ἀνδοκ.10,22.

φευδοκλήτευς μγν. εἰμαι, προσέρχομαι φευδῆς μάρτυς ἐν τῇ δίκη : Αἰλ.Ζ1 3,36.

φευδοκλητήρ-ηρος (ὁ) ὁ φευδῶς ἐπιγραφόμενος τὸ ἑαυτοῦ ὄνομα εἰς κλήσιν πινος : Θεοπομπ. Ἰστ.π. Ἀθῆν.6,2548 πλήρης εἶναι τὰς Ἀθῆνας . . φευδομαρτύρων καὶ συκοφαντῶν καὶ φευδοκλητήρων (δ.γρ. φευδοκλητῶρων).

φευδοκλητία (ή) δ.γρ. τοῦ φευδοκλήτεια.

φευδοκλήτωρ-ορος (ὁ) δ.γρ. τοῦ φευδοκλητήρ.

φευδοκογγύλιον (τὸ) μον. φευδές φύκος, φευδῆς κόκκος βλ.λ.7) κ. θ) : Δημόκρ. εἰς Φυσικ.Κερ. ἐκδ.Δουκίω. τὰ εἰσφερόμενά εἰσι ταῦτα : φύκος, ὁ καλοῦσι φευδοκογγύλιον, καὶ κόκκον.

φευδοκόμματων χρυσίων (τὸ) Ἐπιγρ. χρυσίων φευδῶς, κιδῆθλου κόμματος : Ἐπιγρ. Ἀθῆνων.

φευδοκόρη (ή) μγν. φευδῆς, οὐχὶ γνησία, νόθος κόρη : Πολυδ.4,151.

φευδοκορητής (ὁ) μον. κ. -ιτης ὁ φευδῆς ἢ κακὸς κρητής, προσποιητὴς ἢ ἀνόητος κρητής : Ἀχμ Ὀνειρ.170,αὐτ.149,11 ἀνθρώπων φευδοκορητῶν.

φευδοκορητὸν (τὸ) δημ. ἄκλ. ἀπλῆ ὄρεσια καταρροϊκὴ καὶ σπασμῶδης λαρυγγίτις τῶν παιδῶν.

ψευδοκρύσταλλος [ὁ] νεώτ. σῶμα ἔχον τὴν ἔξωτερικὴν μορφήν τῶν κρυστάλλων, ἀλλ' ὄχι καὶ τὴν ἐσωτερικὴν τῶν αὐτῶν καὶ κατάρτισιν.
ψευδοκτυπῶ-έω μον. ἔγειρω θόρυβον ψευδοῦ, μάτην κτυπῶ, διὰ ψευδῆ, ἀνόητα προε-
 ρήματα, κομπάζω : Καμεν.327A μάτην ἐν ταῦτοις ἐψευδοκτύπησας αἱ Ἕλληνες.

ψευδοκτύπος [ὁ] νεώτ. γένος ὑδροβίων πω-
 δῶν φυτῶν, τὸ πλείστον κοσμητικῶν, ὧν αἱ ρίζοι βρώσιμοι.

ψευδοκύπερος [ὁ, ἡ] μτγν. ψευδῆς κύπερος βλ.λ. : Πλίν.Φι17,30.

ψευδοκῶων-κυνος [ὁ] μτγν. ὁ ψευδῆς κῶων βλ.λ.4, ὁ προσποιούμενος τὸν κυνικὸν φιλόσοφον: Πλούτ.Βροῦτ.34 ὁ δὲ Βροῦτος ἐξέβαλεν αὐτὸν ἀπλόκωνα καὶ ψευδοκῶωνα προσαγορεύων.

ψευδοκῶωνιον [τὸ] νεώτ. εἶδος τι τοῦ φυτοῦ κῶωνιο βλ.λ.

ψευδοκωνυδρίνη [ἡ] νεώτ. ἀλκαλοειδὲς κω-
 νείου τοῦ σπικτοῦ, μετατρέπομενον εἰς κωνυδρίνην, ἐάν βρασθῆ μετὰ λιγροίνης.

ψευδολάριξ-ικός [ἡ] νεώτ. γένος φυτῶν ἐκ τῶν πιτυοειδῶν περιλαμβάνον ἐν μόνον εἶδος, τὴν ψευ-
 δολάρικα τὴν καιμπέριον, δένδρον μέγα δασ-
 σικὸν καὶ κομητικόν, ἄ. χρυσοῦν πεύκον.

ψευδολατρεία [ἡ] μτγν. ψευδῆς λατρεία ἢ δεισιδαιμονία : Κύριλλ.1,592B, αὐτ.3,817B ψευδο-
 λατρεῖαν τοῖς ψευδοκῶωνιμοῖς προσάγειν θεοῖς.

ψευδολάτρης [ὁ] μτγν. ὁ ψευδῆς θεοῦς καὶ οὐχὶ τὸν ἀληθινὸν λατρεύων, ἀντίθ. χριστιανολά-
 τρης : Θεόδ.Διάκ.Ἐκφρ.2,73 τοῖς χριστολά-
 τρσι συμμᾶχειν ἠπειγμένους, τοῖς ψευδολάτρσι ἢν βροχίλ ποινηφόρος.

ψευδολέτης [ὁ] μον. ὁ διὰ τοῦ ψεύδους δλε-
 τήρ, καταστοφεύς : Ἀνάγ.Ἰμν. εἰς Παρθ.24.

ψευδολευκαμία [ἡ] νεώτ. ἰατρ. ἀναμία τις τῶν παιδῶν ὀφειλομένη μᾶλλον εἰς λεμφογόνον διάθεσιν, ἄ. λεμφοαδενία.

ψευδολήρημα-ατος [τὸ] μον. ψευδῆς λήρημα, ψευδῆς λήρος, ἀνόητον ψεύδος : Τζέτζ.Χιλ.10,868 ἐν τούτῳ ψευδολήρημα τυγχάνει φιλοσόφων.

ψευδοληστής [ὁ] κ. νεώτ. ὁ ψευδῆς, ὁ προσ-
 πεποιημένος ληστής, ἢ λ. ἐν χρ. ὡς τίτλος μ. κω-
 μῶδίας τοῦ Τιμοκλέους : Ἀθῆν.3,109C : || ὁ πρὸς κωποδοσίαν ἢ ὁ δι' ἀατεσίαν πρὸς ἐκφόδησιν τινος ἐμφωνιζόμενος ὡς ληστής.

ψευδολίπωμα-ατος [τὸ] νεώτ. οἰδηματώδης διήθησις τοῦ λιπώδους συνδετικοῦ ἰστού, ἀπαν-
 τῶσα ἐνίοτε ἐπὶ ρευματοπαθῶν, ἰδία ἀνωθεν τῆς κλειδοῦ καὶ παρὰ τὸ γόνυ.

ψευδολίτρος-ων ἄτ. τ. τοῦ ψευδόνιτρος βλ.λ. : Πβλυδ.7,39, Εὐστ.483,8.

ψευδολόγημα-ατος [τὸ] σχόλ., μον. κ. νεώτ. ψευδῆς λόγος, ψεύδος, ψευτιά : Σχόλ.Ἀπολλ.Ρ.4, 5/ δίκην ἐδώκε τοῦ ψευδολογήματος, Παχυμ.Γ 232C τὸ ἐγκλημα ἀπέδον δλους καὶ ψευδολόγη-
 μα ἀντικρυσ, - γελοία ψευδολογήματα.

ψευδολογία [ἡ] κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ψευδῆς λόγος περὶ τινος, ἀνακριθὲς ἢ ἀντίθετος πρὸς τὴν ἀλήθειαν ὄμιλος, ἀνακρίσιμος, μαρτυρία, ψευδο-
 λόγημα, ψευτιά : Ἰσοκρ.12,78 διὰ τοῦς μᾶλλον ἀγαπῶντας . . τὰς ψευδολογίας τῶν ἀληθῶν, Δημ.933 ἀκούσαι τὴν ββελυρίαν τῶν ἀνθρώπων τούτων καὶ τὴν ψευδολογίαν, Πολύδ.4,92,7, Πλούτ. Δίων.Ι9 οὐδ' αὐτὸν . . ἀποκαλύπτοντα τὴν ἀπί-
 στίαν αὐτοῦ καὶ ψευδολογίαν, αὐτ.Ἡθ.1066B, Ἀ-
 ριστείδ.1,473, - ἢ κατάθεσις τοῦ ἤτο δλη ἀσύστα-
 τος ψευδολογία, - οἱ τᾶσες ψευδολογίας ἀγρίψ-
 φαν τὸν δάσκαλο' || κ. νεώτ. γεν. τὸ ἐλάττω-
 μα τοῦ ψευδεσθαι : Λουκ.Νιγρ.15 ἀνάπλεως γοη-
 τείας, ἀπάτης καὶ ψευδολογίας, - χαρακτηριστι-
 κὸν τῶν ὑστερικῶν εἶναι ἡ ψευδολογία.

ψευδολογικός-ή-όν μτγν. ὁ ψευδῆ λέγων, συ-
 κοφαντικός : Ρήτ.4,23,27 ἔστι δὲ καὶ ἄλλη ῥητο-
 ρικὴ ψευδολογική, ἣτις ἐν δικαστηρίοις συκο-
 φαντικῶν λέγεσται ἐν δὲ βουλευτηρίοις κολακεία.
ψευδολογιστής [ὁ] ὁ ψευδολόγος : ἡλ. μ. ἐν χρ.
 ὡς τίτλος ἐργοῦ τοῦ Λουκιανοῦ.

ψευδολόγος-ον κ. νεώτ. ὁ λέγων ψεύδη, ψευ-
 δόμενος, ψεύστης : Ἀριστοφ.Βάτρ.1521 ὁ πανοῦθε-
 γος ἀνήρ καὶ ψευδολόγος καὶ βωμολόχος, Πα-
 λῶδ.32,8,9, ΑΠ 9,80 ἔρροισ' εἰκαίης ψευδολόγοι
 σοφίης, ΚΔ Τιμόδ.1,4,2 ἐν ὑποκρίσει ψευδολόγων,
 κεκαυτηριασμένην τὴν ἰδίαν οὐνειδίαν, Ἰγνάτ.
 Ἐπιστ.61,2, αὐτ.63,1, Δαμασκ.11,17A. 2) νεώτ. ὁ
 ἀφηγοούμενος ἀνούπηκτα, ἀνουπᾶστα πράγματα.

ψευδολογῶ-έω κ. μον. κ. νεώτ. λέγω ψεύδη,
 ψεύδομαι, διαδίδω ψευδεῖς, ἀνουπᾶστα ὡς ἡ-
 μαι : Ἰσοκρ.10,8 τσοσούτην δ' ἐπιθεδωκέναι πε-
 ποιήσας τὸ ψευδολογῶν, Αισχίν.43,4 εἶπε δὲ ὡς
 ἐψευδολόγουν, Πολύδ.3,47,6, ΚΠφορ.Θσμ.18A.

ψευδολόγως ἐπιρ. μον. ἐν ψευδολογίαις, διὰ
 ψευδολογιῶν : Ἀχμ. Οὐνειροκρ.254,35.

ψεύδομαι κ. μον. κ. νεώτ. μέσ. τ. τοῦ ψεύδω βλ.λ.

ψευδομαλαχίτης [ὁ] νεώτ. δ. λουνιότης βλ.λ.

ψευδομαλίσκος [ἡ] νεώτ. ἀδενίτις τῶν Ἱησῶν
 ὁμοιάζουσα πρὸς τὴν νόσον μάλιν.

ψευδομαντεία [ἡ] μτγν. κ. μον. ψευδῆς, οὐχὶ
 ἀληθῆς μαντεία : Κύριλλ.1,425A, αὐτ.445C, Ἰω.Ἰε-
 ροσ.313D ἄετα τὰ ἐπιχειρεᾶ τῆς ψευδομαντείας
 αὐτοῦ κομισάμενον.

ψευδομάντις-εως [ὁ, ἡ] κ. μον. ὁ ψευδῆς μάν-
 τις, ψευδοπροφήτης : Ἡρ.4,69 ψευδομάντις κα-
 λέοντας, Αἰσχ. Ἀγ.1195, Σοφ.ΟΚ 1097, Εὐρ. Ὀρ.1667,
 Πλούτ.Κικ.17, Λουκ.Θε.Δ 16,2, Δούκ.Ἰστ.Βυζ.163A.

ψευδομάρτις [ὁ] μτγν. ὁ ψευδῆς, ὁ θεωρούμε-
 νος, ὁ νομιζόμενος Μάρτιος : Ἀππ.Ἐμφ.Πολ.3,2
 Ἀμάτιος ἦν ὁ ψευδομάρτιος.

ψευδομαρτύρημα-ατος [τὸ] μον. ψευδῆς μαρ-
 τυρία : Νον. Const. Lex,Gr. Lat. P. Balduin.161.

ψευδομαρτυρία [ἡ] κ. μον. κ. νεώτ., δημ. ψευ-
 τομαρτυρία κ. -ιά τὸ ψευδομαρτυρεῖν, μαρτυρεῖν
 ἐν γνώσει ψευδῆ, ψευδῆς καταθέσις : Ἀνδοκ.2,4,
 αὐτ.10,23, Ἰσάι.52,32 ψευδομαρτυρίων ἐπιλομεν,
 αὐτ.38,14, Πλάτ.Νίδω.937B, Λυσ.18,19, Δημ.99,9,
 Ἀριστοφ.Ρητ.1,15 οὐχ ἀλίσκικται ψευδομαρτυρίων,
 αὐτ.Πολιτ.2,5, αὐτ.12, Διον.Ἀλ.Ἰσάι.5,620,17 πῶς
 ἄν τις ἠρῶν καταγγέλλῃ ψευδομαρτυρίαν Διμα-
 ράτου τουτοῦ, ΚΔ Ματθ.15,19 ἐκ γὰρ τῆς καρ-
 δίας ἐξέρχονται διάλογισμοὶ πονηροὶ . . κλοπαί,
 ψευδομαρτυρία, βλασφημία.

ψευδομαρτύριον [τὸ] ἡ ψευδομαρτυρία βλ.λ. :
 Πλάτ.Θεοσίτ.148B ὡστε μοι δοκεῖ τὸ Θεόδωρος
 οὐκ ἔνοχος τοῖς ψευδομαρτυρίαις ἔσεσθαι' ||
 δίκην ψευδομαρτυρίου καταγγέλλει ἐπὶ ψευ-
 δομαρτυρία ἡ ἑπορκία : Κρατίν. Ἀδῶλ.121.

ψευδομαρτυρολόγια [τὰ] μον. ψευδῆ, πλα-
 στά, μαρτυρολόγια βλ.λ.1) Πίναξ ἐν Σντ.Καν.2,727.
ψευδομαρτυρῶ-έω κ. νεώτ. ψευδῆ μαρτυρῶ,
 καταθέτω ψευδῆ μαρτυρίαν, εἶμαι ψευδομάρτυς :
 Πλάτ.Πολ.575B ἔστι δ' ὅτε αὐκοφαντούσιν . . καὶ
 ψευδομαρτυροῦσι καὶ δωροδοκοῦσιν, Ξεν.Ἀ-
 πομν.4,4,11, Ἀριστοφ.Ρητ.1,14,6,ΠΔ Δευτ.5,20 οὐ ψευ-
 δομαρτυρήσεις κατὰ τὸ πλῆθος σου μαρτυ-
 ρίαν ψευδῆ, Ἰουλ.Κατὰ Χριστὸν 152B, Ὁριγ.3,520A,
 Ἀθανάσι.2,304A τῶν κατὰ τοῦ Χριστοῦ ψευδο-
 μαρτυρησάντων, Δαμασκ.1,2803E.

ψευδομάρτυς-ἦρος [ὁ] κ. νεώτ., δημ. ψευτομάρ-
 τυρς ψευδῆς μάρτυς, μάρτυς καταθέτων ἐν
 γνώσει ψευδῆ : Πλάτ.Γοργ.472B ψευδομάρτυρας
 πολλοὺς κατ' ἐμοῦ παρασχόμενος ἐπιχειρεῖς ἐκ-
 δάλλειν με ἐκ τῆς οὐσίας, ΚΔ Ματθ 26,60 καὶ
 πολλῶν ψευδομαρτύρων προσελθόντων οὐχ εὖ
 ρον, Ἀθανάσι.2,304A, Κύριλλ.5,62E,Β.

ψευδομάχη (ή) μον. κ. νεώτ. ψευδής μάχη: Εύστ. Ικ.1247,31. 2) νεώτ. εικονική ούχι πραγματική μάχη διεξαγόμενη κατά τὰ γυμνάσια φτροποῦ πρὸς ἐκγύμνασιον τῶν στελεχῶν καὶ τῶν ὀπλιτῶν.

ψευδομέλι-πιτος (τό) μον. τὸ ψευδές, τὸ ούχι πραγματικὸν μέλι, δβ. τὸ δηλητηριον: Βαλασαῶν δε Kasariorhis 3 ἐν σκοτομήνη τοξάζουσι, τὰ βέλη ψευδομέλιτι χρίαντες.

ψευδομελία (ή) νεώτ. γένος φυτῶν ἐκ τῶν ψευδομελισιδῶν, περιλαμβάνον ἄντε εἶδη φυλλοβάλων δένδρων.

ψευδομεμβράνα (ή) νεώτ. παθολογικὸν μόρφωμα ἐν σχήματι μεμβράνης, ἄ. ψευδομήν.

ψευδομεμβρανῶδης-ους-ες νεώτ. ὁ ἐκ ψευδομεμβράνης συγκείμενος, ψευδοσμενῶδης.

ψευδομηνιγγίτις-ιδος (ή) νεώτ. Ιατρ. ἄ μνηγιπτισμός βλλ.

ψευδομονάζω μον. εἶμαι ψευδῆς ἢ καθ' ὑπόκρισιν μοναχός, εἶμαι μόνον κατὰ τὸ φαινόμενον μοναχός: Παλλδ. ἐν Βι.Ψ.Χρσο.30B.

ψευδομόναχος (ὁ) μτγν. κ. μον. ὁ κατ' ἐπιφασιν μοναχός, ὁ προσκαλούμενος, ὁ ούχι ὄντως ὦν μοναχός, ψευτοκαλογερός: Νεῖλ. Ἐπιστ.75,355, Εύστ.Πον.238,94 οὐδέ μέλαν ὀνον φάρμα τούς ἄληθεις ἐκτελεῖ μοναχούς, ἀλλὰ τοὺς δοκῆτας καὶ δι' αὐτὸ ψευδομονάχους.

ψευδομορφίνη (ή) νεώτ. παραλλαγή τῆς τῆς μορφίνης, οὐσα κυρίως ἀλκαλοειδῆς τοῦ μικρασιατικοῦ ὀπιου, ὄμοιον καὶ ἀγευστον.

ψευδομορφισμός (ὁ) νεώτ. κρυστάλλωσις τυχαία κατὰ σύστημα διάφορον τοῦ ὄρυκτου ἐν τῷ ὀπιῳ παρήχθη.

ψευδομορφος-ον μον. κ. νεώτ. ὁ ψευδῆ μορφὴν ἔχων, ὁ παραμορφῶνων ἐαυτῶν: Ἀχμ. Ονειροκρ 27B. 2) νεώτ. ὁ ἔχων ψευδῆ μορφὴν, ὁ παρουσιάζων μορφὴν ὁμοιάζουσαν πρὸς τὴν μορφὴν ἄλλου τινός: ψευδομορφος κρύσταλλος.

ψευδομόρφωσις-εως (ή) νεώτ. Ιατρ. ἡ ψευδοπλασία βλλ. 2) ὄρυκτολ. ἡ διαμόρφωσις τοῦ ψευδοκρυστάλλου.

ψευδομοτῶ-έω μτγν. ὁμνῶ ψευδῶς, ψευδορκώ: Κύριλλ.6,187.

ψευδομοθμία-ατος (τό) μον. ἡ ψευδομυθία: Νικήφ.Κων.πλ.203 (ἐκδ.Μι.).

ψευδομυθία (ή) μτγν. ἡ ψευδολογία: Κύριλλ., 428D, αὐτ.3,601B.

ψευδομυθος-ον ἔσφ. γρ. τοῦ ψευδόφημος βλλ.

ψευδομυθῶ-έω μτγν. ψευδολογῶ βλλ.: Κύριλλ.1,200C, αὐτ.5,117B, αὐτ.8,719 ὁ τῶν ὄλων θεός .. ψευδομυθεὶ οὐδαμῶς.

ψευδομυλίτης (ὁ) νεώτ. μυλίτης δόδους θηλαστικοῦ διφυδόντος, ἐμφανιζόμενος κατὰ τὴν πρῶτην δοντοφυσίαν.

ψευδοναρδος (ή) μτγν. κ. νεώτ. ψευδὴς νάρδος, δι' ἧς ἐνοθεῖται ἡ γηναία: Πλιν.ΦΙ12,26.

ψευδονεῖρος-ον μτγν. ὁ ψευδῆ ὄνειρευόμενος, ὁ ψευδῆς ὄνειρον βλέπων: Χαρίτ.3,7,55 ψευδονεῖρον γεγονέναι.

ψευδονεῖρων-ωνας (ὁ) μτγν. ὁ ψευδῆς, ὁ νομιζόμενος Νέρων: Λοικ. Ἀπσιδ.20 ὁ κατὰ τοὺς προπάτορας ἡμῶν ψευδονεῖρων.

ψευδονευρόπτερα (τὰ) νεώτ. ζωολ. ὑποδιαίρεσις τῆς τάξεως τῶν ὀρθοπτέρων ἐντόμων περιλαμβάνουσα μορφὰς μετρισοσώμους ἢ μικράς.

ψευδονίτρος-αν ἄττ. τ. τοῦ ψευδόνιτρος, ὁ ἐκ ψευδοσῶ νίτρος, ἢ ἐννοθευμένης αἰθῆς κατεσκευασμένος: Ἀριστ.Σφ.712 ὁλόσιον κρατοῦσι κικησιτέφρου ψευδόνιτρου κονίας.

ψευδονόθος-ον νεώτ. βιολ. γνήσιος φερόμενος ὡς νόθος.

ψευδονόμφευτος-ον ποι. ἐπὶ ἀγάμω, ὁ κατὰ προσποίησιν, ὁ ψευδῶς τελεσθεῖς, ὁ εἰκονικῶς

γενόμενος: Εὐρ. Ἐλ.889 Ἀλεξάνδρου γέμουσ .. ψευδοσυμφεῦτος.

ψευδοπῆξ-ος-εἰα-υ μον. ὁ ούχι ζῶηροῦ χρώματος, ὁ ούχι γλιαν λαμπρός, ὁ ἀμαυρός πῶς: Κ Πορφ. Ἐκθ.470 (ἐκδ.2α) ζῶστρια ὄξεα διάφορα καὶ ψευδόξεα.

ψευδοπαιδεία (ή) μτγν. κ. νεώτ. ψευδῆς ἐπιπόλαιος, ούχι ἀληθῆς, ούχι πραγματικῆ παιδεία: Κέθριτ.Πλιν.Ι,Γαλ.δ,361 οὐ τὴν ἐπιτριπτον ψευδοπαιδείαν ἀσκούντες ὀνομάζουσι ἀξιοῦσι βράβειον.

ψευδοπαιδῆς-ος (τό) μτγν. τὸ φυτὸν σταφίς ἢ ἄγρια, δελφίνιον βλλ., φειροδότανο: Διοσκ.4,103.

ψευδοπαν-ανος (ὁ) μτγν. ὁ ψευδῆς Πάν, ὁ ψευδῶς θεωρούμενος Πάν: Ἰουλ.πρὸς Ἡράκλ. Κυν.234D ὁ τοῦ γελιοῦ ψευδοπανος.

ψευδοπανικά (τό) μτγν. ψευδῆς, προσποιητὸς πανικός, φόβος: Πολύαιν.3,9,32.

ψευδοπαράθυρον (τό) νεώτ. κατασκευάσμα ἐπὶ τοῦ τοίχου οἰκοδομητὸς κατ' ἀνομίμησιν παρθύρου, ὅπερ πρόγματι ἔλλειπει.

ψευδοπαράλυσις-εως (ή) νεώτ. Ιατρ. ἄδυναμία κινήσεως τῶν μελῶν, παρουσιάζουσα τὰ φαινόμενα παραλύσεως, ἰδιάζουσα εἰς τὰ βρέφη.

ψευδοπαρήγυμα-ατος (τό) νεώτ. ἰατρ. ἰσχυρὸς ἀποτελούμενος ἔξ ὑφῶν εἰς στενὴν ἐπαφὴν εὐρισκομένων καὶ διηρημένων εἰς βραχέα κίτταρα, ἐμφανίζων δὲ τὴν μορφὴν παρὲ χύματος.

ψευδοπαρήχησις-εως (ή) μον. ἡ ψευδῆς ἢ κατὰ τὸ φαινόμενον παρήχησις: Εὐστ.29,41 ἐν τῷ θυμῷ καὶ μύθος ψευδοπαρήχησιν ποιοῦσιν.

ψευδοπαρένθος (ή) κ. μον. ἡ ψευδῆς, ἢ κατὰ τὸ φαινόμενον ἢ κατὰ προσποίησιν παρένθος: Ἡρ.4,180 τὰς ἀποθηνοκείσας τῶν παρένθων .. ψευδοπαρένθος καλέουσι. . . καὶ κ. ὡς ἐπιθ. ὁ: Ἀχιλλ.Τάτ.8,8 ψευδοπαρένθου. . . ἔταιρας.

ψευδοπάτιον (τό) μον. ὑποκορ. τοῦ ψευδοπάτιον βλλ.: Ἀρμενόιν.2,4,67, Λέων Σαφ.19,6.

ψευδοπάτιον (τό) μτγν. ψευδῆς, πρόχειρον, πρόσκαιρον πάτωμα ἐν οἰκοδομαίς: Κῶδ. Ἰουστιν. 8,10,12,3 πρβλ. ψευτοπάτωμα.

ψευδοπατρίος-ιδος (ὁ,ή) μτγν. ὁ προσποιούμενος ψευδῆ, ἄλλην, ούχι τὴν πραγματικὴν πατρίδα, ὁ ἀντιποιούμενος ξένης πατρίδος: Κρησμ.Σεβ.3,420.

ψευδοπατριώτης (ὁ) νεώτ., δημ. ψευτα-ὁ ψευδῆς πατριώτης, ὁ ούχι πράγματι ἔχων, ἀλλὰ προσποιούμενος φιλοπατρίαν πρὸς ἐπίδειξιν.

ψευδοπατριωτισμός (ὁ) νεώτ. ψευδῆς πατριωτισμός, προσποιητὴ φιλοπατρία.

ψευδοπάτωμα (τό) νεώτ. τὸ ὑποδόπιον βλλ. 2) ὁ μεταξὺ τοῦ δολέδου ὄρουρον τινός καὶ τῆς ὀροφῆς τοῦ ὑποκειμένου ὄρουρου χώρος.

ψευδοπάτωρ-ορος (ὁ) μτγν. ποι. ὁ ψευδῆς, ὁ ούχι φυσικός πατήρ: Καλλ.Δημ.99.

ψευδοπεπερέα (ή) νεώτ. κ. ψευδοπέπερι-εως (τό) τὸ φυτὸν σκίνος ὁ μύλλαιος.

ψευδοπέπερι-εως (τό) νεώτ. ἡ ψευδοπεπερέα.

ψευδοπερίδιον (τό) νεώτ. τὸ ἐξωτερικὸν περιδῆγμα τοῦ αἰκιδίου.

ψευδοπερίπτερος-ον μτγν. κ. νεώτ. ἐπὶ ἀρχαίου ναοῦ, ὁ φέρων ἐντετειχισμένους ἐν τῇ ἐξωτερικῇ ὀφει τῶν τοίχων κίονας διδόντας τὴν ἐντύπωσιν περιαστάσεως: Βιτρούβ.4,8.

ψευδοπτραί (τὰ) νεώτ. οἱ ψευδεῖς ἀδάμαντες καὶ γεν. οἱ ψευδεῖς πολύτιμοι λίθοι.

ψευδοπίσιος-π-ο δημ. ὁ οὐ ἢ πιάσις εἶναι ψευδῆ, ούχι ἀληθῆς, κτ. ἀντίθ. πρὸς τὸ χριστιανός, ἦτοι ὁ Τούρκος: Σολωμ. Ἐβμ. Ὑμν.73,3 δὲν σφῆς τώρα ἐστὶ πλιθὸ στῶν ψευδοπίσιων τὸ ἀστέρι.

ψευδοπλάνης-πτος (τό) μον. κ. -πλανήτης ὀνο ὁ προσποιούμενος τὸν περιπλανώμενον καὶ διηγοῦμενος ψευδεῖς περιπλανήσεις, ἀναληθεῖς, πλαστάς περιπέτειας: Εὐστ.1762,3, οὐτ.1742,24.

φευδοπλασία (ή) νεώτ. υπερβολική, παρά φύσιν αύξηση ύψων μορφών του σώματος ἀφελόμενη οὐχί εἰς νοσηρὸν τινα διάθεσιν, ἀλλ' εἰς ἀπλάς τοπικὰς ἀφορμιάς.

φευδοπλασματοσ (τό) νεώτ. ἀνατομ. καὶ παθολογ. ἐτερόμορφος ἰστός ἢ βλάστημα κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ νεόπλασμα, ὅπερ σχηματίζεται ἐξ ὁμομόρφου ἢ ὁμολόγου φυσιολογικοῦ ἰστού.

φευδοπλαστής (ὁ) σχόλ. ὁ πλάττων, ὁ χαλκεύων φεῦδῃ: Σχόλ. Ἀριστ.φ.Νεφ.445.

φευδοπλευρίτις-ἴδος (ή) νεώτ. ἰατρ. ἀπλή πνευροδυνία, παθολογικὴ κατάστασις ὑπενθυμιζουσα ἐκ τινῶν συμπτωμάτων αὐτῆς, ὑποκειμενικῶν ἢ ἀντικειμενικῶν, τῆν πλευριτίδα, χωρὶς ὁ ὑπεζωϊκῶς νὰ παρουσιάσῃ ἐκδήλους ἀλλοιώσεις.

φευδοπλόκος-ον μυσ. ὁ πλέκων, ὁ ἐξυφαίνων φεῦδῃ: Θεόδ.Διάκ. Ἀκρ.1,67.

φευδοπλοῦτος-ον σχόλ. ὁ προσποιούμενος τὸν πλοῦσιον: Σχόλ. Ἀριστ.φ. Ὀρν.823.

φευδοπλόδιον (τό) νεώτ. βοταν. μάχος ἄνθος ἀνανάπτικτος. 2) βιολ. νηματοειδῆς ἐπέκτασις τοῦ πρωτοπλασματος τῶν μονοκυττάρων ὀργανισμῶν ἐπεχούσα θέσιν κινητηρίου ὄργανου.

φευδοποιία (ή) μτν. παραποιήσις, παραμόρφωσις: Κλήμ. Ἀλ. Στρων.258.

φευδοποιμν-ενος (ὁ) μτν. κ. μων. ὁ φευδῆς ποιμὴν: Κύριλλ.10,253C, Παλλάδ.Βί.Ἰω.Χρυσ.14C τοῦς φνάκας τῶν φευδοποιμνῶν.

φευδοποιός-όν μτν. ὁ φευδῆ ποιῶν, ὁ φευδῆ μετεργόμενος: Γρηγ.Νύσσ.2,490A.

φευδοποιῶ-έω μτν. ποιῶ τὴν φευδῆ ἀποδεικνύων τὸ ἐσφαλμένον τῆς γνώμης πινὸς ἐπ' αὐτοῦ, ἐλέγχων αὐτὴν φευδομένην: Πολυδ.12,25.4 τὰς ἀποφάσεις τῶν ποιητῶν καὶ συγγραφεῶν φευδοποιεῖν. 2) ποιῶ, κἀμῶν τὴν φευδῆς, νοθεύω: αὐτ.30,4,13 τὰ τῶν ἄλλων ἐπιειράτο φευδοποιεῖν καὶ ταπεινῶν, τὰ δὲ τῶν Ῥοδίων πῦξαι. 3) ἐξασπαῶ, πλανῶ: Κλήμ. Ἀλ. Στρων.269 ὁ φευδοποιούντες τὰς γυναῖκας διημερεύουσι μετ' αὐτῶν μύθους ἐρωτικῶς ὁδολεσχούντες κ. καθ. ἐξαπατῶμαι, πλανῶμαι: Πλούτ. Ἡ8,899F ἡ ἀισθησις μοναχῶς φευδοποιεῖται.

φευδοπολίτιον (τό) μτν. φευδῆς, πλαστῶν, κατ' ὄνομα ὑπάρχον πολίχιον: Ἰώα.Πι.4,552 (δ. ἀνάγν. φευδοπολίχιον).

φευδοπολίχιον (τό) δ. ἀνάγν. τοῦ φευδοπολίτιου βλ.βλ.

φευδοπόρφυρον (τό) πάπ. ἰμάτιον βεβαρμένον μετ' αὐτῇ γνήσιαν πορφύραν, οὐχί ἀλιπόρφυρον.

φευδοπορῶ-έω νεώτ. ναυτ. ἀκολουθεῖν φευδῆ κατεύθυναν εἰς ἐξαπάτησιν τοῦ ἐχθροῦ.

φευδοπους-οδος (ὁ) νεώτ. μέρος τοῦ κανονικοῦ ὀλίκου τῶν στρατιωτικῶν γεφυρῶν ἢ τῆς γεφυροσκευῆς. 2) ζωολ. γένος βραχυγλωσσίδων ἐρπετῶν τοῦ ὄθροισμ. τῶν σαύρων.

φευδοπραξία (ή) μων. φευδῆς πράξις: Εὐστ. Πικ.162,89 τὴν ἀμαρτίαν τοῦ φευδους ἐστι νοεῖν μεριζαμένην εἰς τὴν φευδολογίαν καὶ εἰς ὡς οὕτως εἰσπεῖν φευδοπραξίαν.

φευδοπράσιον (τό) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ἐκ τῶν χειλανθῶν οὐ γνωστότερον εἶδος εἶναι φευδοπράσιον τοῦ μῆγα, δημ. φασσάχοροτο.

φευδοπρεσβευτής (ή) σχόλ. ὁ φευδῆς πρεσβευτής: Σχόλ. Σοφ.Φιλ.1306.

φευδοπρεσβύτερος (ὁ) μων. ὁ φευδῆς πρεσβύτερος, φευδοπρεσβύτερος: Παλλάδ.Βί.Ἰω.Χρυσ.16A οἱ κατὰ Βαβυλῶνα φευδοπρεσβύτεροι.

φευδοπρεσβασία (ή) μτν. φευδῆς, προσποιητῆ προδρασία: Πολύαιν.3,9,32.

φευδοπρομηκικός-ή-όν νεώτ. ἰατρ. παράλυσις ἐχούσα συμπτώματα παρεμφερῆ πρὸς τὰ τῆς προμηκικῆς, ἀλλ' ἄνεμ βλάβης τοῦ προμηκικοῦ.

φευδοπροποιήσις-εως (ή) σχόλ. φευδῆς προσποιήσις, φευδῆς μμησις: Σχόλ. Ἀριστ.φ.Θεσμ.870.

φευδοπροφήτεια (ή) μτν. - φευδῆς, ἀναληθῆς προφητεία: Εὐσ. Ἐκκλ. Ἰστ.5,16 τῆς νέας ταύτης οὐ... προφητείας, πολὺ δὲ μάλλον φευδοπροφητείας, Ἐπιφάν.1,404D.

φευδοπροφήτεις μτν. προφητεῶν φευδῆ ἢ φευδῶς: Κύριλλ.6,716D, αὐτ.7,449 τὸ φευδοπροφτεῖν ἀποτολμάτε.

φευδοπροφήτις (ὁ) μτν. μων. κ. νεώτ. θηλ. -ήτις-ἴδος (Εὐσ. Ἐκκλ. Ἰστ.4,27), ὁ προφητεύων φευδῆ, προφήτης φευδόμενος ἢ ὁ καυχώμενος ὅτι εἶναι προφήτης χωρὶς νὰ εἶναι: ΚΔ Ματθ.7,15 προσέχετε δὲ ἀπὸ τῶν φευδοπροφητῶν, οἵτινες ἔρχονται πρὸς ὑμᾶς ἐν ἑνδομίᾳ προδῶτων, Κλήμ. Ἀλ.368, Ὁριγ.3,781D, Δαμασκ.1,1,88D.

φευδοπροφητικός-ή-όν μτν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν φευδοπροφήτην, ὁ εἰς αὐτὸν ἀποβλέπων ἢ ὁ ἐξ αὐτῶν προερχόμενος: Εὐσ. Ἐκκλ. Ἰστ.5,16,5 τὸ φευδοπροφητικὸν πνεῦμα.

φευδοπροφήτης-ἴδος (ή) μτν. θηλ. τοῦ φευδοπροφήτη βλ.βλ.: Εὐσ. Ἐκκλ. Ἰστ.4,27.

φευδοπύμα-ατος (τό) μτν. ἐν τῇ τεχνικῇ γλῶσσῃ τῶν παλαιστών, φευδῆς, προσποιητῆ, πλავίως γενομένη πτώσις, ἀφ' ἧς ἀνίστατο πάραυτα ὁ παλαιστῆς καὶ ἠγωνίζετο ἐπι σφοδρότερον: Πλούτ. Συγκρ.Πελεκ.Μαρκ.ελλ.1 εἰσικε φευδοπύμα τὴ γενεσθῆν περὶ τὸν Λιβῶν ἐν ταῖς συμπλακαῖς ἐκείναις.

φευδοπυμάτιον (τό) μτν. ὑποκορ. τοῦ φευδοπύμα βλ.βλ.: Πλούτ. Ἡ8,473A.

φευδοπύγχιος-ον μων. ὁ φευδῶς παρουσιαζῶν ἐαυτὸν ὡς πύγχιον, ὁ προσποιούμενος τὸν πύγχιον: Εὐστ. Ὁδ.176,56.

φευδοπύον (τό) νεώτ. ὀργανικὸν ὑγρὸν ἢ ἐκκριμα μετὰ λευκοκυττάρων παρεμφερὸν κατὰ τὸ χρῶμα καὶ τὴν σύστασιν πρὸς τὸ πύον, ἀλλὰ μὴ περιέχον πυσφοφάρινα μήτε αχειζόμενον πρὸς πυῶδη μόλυνσιν.

φευδοπύρα (τά) Σουιδ. «φευδῆ πυρὰ, στρατηγίημα, ὁ παῖσις διὰ νυκτὸς καίνοντας πυρὰ πρὸς κατάληξιν τῶν πολεμίων».

φευδοπυρομαχικά (τά) νεώτ. διομήματα πυρομαχικῶν, βλήματα ἢ φυσίγγαι ἐκ ξύλου συνήθως κατεσκευασμένα, χρησιμεύοντα πρὸς ἀσπίσιν τῶν πυροβολητῶν.

φευδοραφωδός (ὁ) Ἦσα. «φευδῆς ῥαφωδός».

φευδορῆτωρ-ορος (ὁ) μτν. ῥήτωρ ἢ ρητοροδιδάσκαλος φευδῆς: Ρήτ.6,577.

φευδορῆδοξος-ον μων. ὁ κατὰ τὸ φαινόμενον ὀρθόδοξος, ὁ δὴθεν ὀρθόδοξος: Ἰσαάκ Ἀρμεν.1204 [ἐκδ.Μί.].

φευδορῆκία (ή) μτν. κ. νεώτ. φευδῆς ὄρκος, φευδῆς ὀρκωμοσία μάρτυρος, πραγματογνώμονος, διαδίκου, ἐνώπιον τῶν δικαστικῶν ἢ ἄλλων ἀρχῶν, ἐπιρκία: Φιλ.2,196.

φευδορῆκιον (τό) ἢ φευδορῆκία βλ.βλ.

φευδορῆκος-ον ὁ φευδῶς ὀρκωθεῖς, ἐπίρκος: Ἡρ.1,165 φευδορῆκιοι γενόμενοι ἀπέπλων.

φευδορῆκος-ον μων. κ. νεώτ., δημ. θηλ. -η, ὁ φευδορῆκος, ὁ ὀνύμων φευδῶς, ὁ μεθ' ὄρκου βεβαίων φευδῆ: Εὐρ.Μήδ.1392 τοῦ φευδορῆκου καὶ ξειναπάτου, ΨΦωκυκλ.17 φευδορκον στυγγεὶ θεὸς ἀμειβροτος ὅστις ὀράση, Εὐσ.π.Στοβ.28,13.

φευδορῆκῶ-έω κ. μων., νεώτ. κ. δημ. φευδῶς ὀρκίζομαι, γίνομαι ἐπίρκος, ἀμύνω διτι λέγω τὴν ἀλήθειαν ἐν γνώσει ὅτι βεβαίω φευδῆ, διδῶ φευδῆ ὄρκον: Ἀριστ.φ.Ἐκκλ.603 καὶ μὴ καταθεῖς φευδορῆκῆω, Χρῆσ. π. Στοβ.197,1, Ἀνν.Κομν.3,245, Τζέτ. Ἀλληγ. Ἰλ.Τ90 οὐ φευδορῆκῶω.

φευδορῆτης-ἴθς (ὁ,ή) σχόλ. ὁ φευδῆς. ὁ κατὰ τὸ φαινόμενον ὄρκος: Σχόλ.Γρηγ.Ναζ.44.

φευδορράξ-αγός (ή) νεώτ. καρπός σαρκώδης ἔχων σχῆμα ὀμοίαν πρὸς τὸ τῆς ραγός, ὡς τὸ μῆλον, τὸ σίδιον, ὁ καρπὸς τῆς ἀκρέθου κτ.

φευδορρημοσύνη (ή) μων. φευδῆ ρήματα, φευδῆ λόγος, φευδῆ διήγησις, φευδολογία, φευδοξ: Παλαμ.Γρ.π.Βοήθια ad Gregoram 789.

φευδορρήμων-ονος-ον μτγν. ὁ φευδῆ ρήματα λέγων, ὁ φευδόμενος, ὁ φευδολόγος: Φιλῶδ. Ποιήμ.257(41),4 **ὅτι δεῖ τὰ φευδορρήματα** (sic) μὴ ἐξνοστομα μόνον ἐγγλέειν, ἀλλὰ καλλίστα.

φευδός-ους (τὸ) (φευδῶ) κ. μων. κ. νεώτ., ἐπ. δοτ. πληθ. φευδέσσι (Γλ.Φ.276), πᾶν τὸ μὴ ἀληθές, φευδῆς λόγος, φέμα, φευτιά: Ἀριστλ.Μεταφ.4,7 γτὸ μὲν λέγειν τὸ ὄν μὴ εἶναι ἢ τὸ μὴ ὄν εἶναι φευδός, τὸ δὲ ὄν εἶναι ἢ τὸ ὄν εἶναι φευδός, τὸ δὲ τὸ ὄν εἶναι καὶ τὸ μὴ ὄν μὴ εἶναι ἀληθές, Σξζτ.Ἐμπ.460 **ὅ** Ἐπίκουρος τὰ μὲν αἰσθητὰ πάντα ἔλεγεν ἀληθῆ καὶ ὄντα... ἐνδὲν καὶ ὑπογράφων τὰ ληθές καὶ φευδός, ἔστι, φασίν, ἀληθές τὸ ὄντως ἔχον ὡς λέγεται ἔχειν καὶ φευδός ἐστι, φασί, τὸ αὐχ οὕτως ἔχον ὡς λέγεται ἔχειν: κτ. Στωϊκοῦς π. αὐτ. εἰρηθές ἐστὶ... τὸ ὑπάρχον καὶ ἀντικείμενον τινι καὶ φευδός τὸ μὴ ὑπάρχον καὶ ἀντικείμενον τινι: κτ. δὲ Γργ.Νύσαι.1,191 **φευδός** ἐστὶ φωνασίας τις περὶ τὸ μὴ ὄν ἐγγυρομένη τῆ διανοία ὡς ὑπεραστώτος τοῦ μὴ ὑπάρχοντος: Γλ.Φ.276, αὐτ.Ψ.576 Ἀντίλοχος φευδέσσι βιστάμενος, αὐτ.Β81 **φευδός**: μων. φαίμεν, αὐτ.349, αὐτ.115, Ὀδ.Γ.20, αὐτ.Τ.203, αὐτ.Σ.387 μὴ γέ τί μοι φευδέσσι χαρίζω, μήτε τι θάλαγ, Ἡσιόδ.Θ.27 ἴδμεν φευδέα πολλά λέγειν ἐτόμοισιν ὄμοια, αὐτ.293, Ἐργ.787, αὐτ.78, Πινδ.Ο.4,15 οὐ φευδέτ' ἐγγύω λόγον, αὐτ.6,67, αὐτ.Π.3,30 **φευδέων** δ' οὐχ ἀπίστα, αὐτ.9,42 τὸν αὐ θεμιτὸν φευδέει θιγεῖν, Σοφ.Ἡλ.1220, αὐτ.Ἀντ.1094 **φευδός** ἐξ πόλιν λακεῖν, αὐτ. Φιλ.842, αὐτ.Ἀνδρ.448, αὐτ.Ἐκ.316 πόλλ' ἄν γένοιτο καὶ διὰ φευδῶν ἐπν, Ἀρειφ.π.Σουῖδ.ἐν λ. ἀναφύληται καὶ τί που κάμρστυρῆσαι φευδός, Πλάτ. Ἰππ.Ε.370B, αὐτ.Ἐπιστ.334B **μανθάνει** τὸ φευδός ὅμα καὶ ἀληθές τῆς ὄλης οὐσίας, αὐτ.Ἀπολ.34E, αὐτ.Πολ.382D, αὐτ.Γοργ.505E, αὐτ.Ἐθ.272A, αὐτ. Σοφ.261C, Δειν.97 τὸ φευδός ἰσχύσιος τῆς ἀληθείας ἄλλασιν, Ξεν.Οικ.11,25, ΠΔΨΑσμ.5,6 ἀπολείς πέντας τούς λαλοῦντας τὸ φευδός, αὐτ.Παροιμ.20,20 ἡδὸς ἀνθρώπων ἄρτος φευδός, αὐτ.Σοφ. Σειρ.7,13, αὐτ.14 Ἐρ.5,2, αὐτ.23,14, αὐτ.Ὡσ.11,3, ΚΔ.Ἰω.8,44 **ὄταν λαλῆ** τὸ φευδός, ἐκ τῶν ἴδιων λαλεῖ, αὐτ.Ρωμ.1,25, αὐτ.Ἀποκ.21,27, Διον.Ἀλ.Ρωμ.10,13, Ἰουλ.κατὰ Καίσα.307A **μετρίς** ἀληθοῦς καὶ φευδός, Ἀριστλ.δ.1,52,3 τὸ φευδός ἀληθές ποιεῖν, Πρὸδρ.2,446, αὐτ.449 εἰ μὴ ἢ φευδός τὶ καλῶς πεποιθήμενον, - εἶναι φευδός ὅτι ἐπίκειται ἡ ὑπογραφή τῆς εἰρήνης: ἢ φρ. φευδῆ βουλεύω - ἀρτῶν τεκταίνω, μηχανώμαι φευδῆ, φεύμοτα: Ὀδ. Ξ.296 **φευδέα βουλεύομαι**, ἴνα οἱ σὺν φόρτον ἀγοίμι, αὐτ.Λ.366 **φευδέα** τ' ἀρτύνοντες, ὄθεν κέ τὶ οὐδὲ ἴδωτο: ἢ μτγν. φευδός ἀποθίμει ἀποβάλλω τὸ φευδός, ποῦν μὲ εἶμαι φεύστας: ΚΔ.Ἐφ.4,25 διὸ ἀποθέμενοι τὸ φευδός καλεῖται ἀληθίαν ἕκαστος μετὰ τοῦ πλησιον αὐτοῦ.π.Πλάτ. ἢ λ. συνεχῶς ἀντιπῆται πρὸς τὸ ἀληθές, ὄθεν κατήντασε σχεδόν εἰς τὴν χρ. ἐπιθ.: αὐτ. Κρατ.385C **ὄνομα** φευδός καὶ ἀληθές λέγειν, αὐτ.Θεσιτ.161A, αὐτ.Πολιτ.281A **παρὰδεδόν** τε καὶ φευδός ὄνομα, Πλάτ.Ἡθ.1121D. 2) ἐν τῇ Λογικῇ, πλημελεῖς συμπέρασμα, ἀπατηλὸς συλλογισμός, σόφισμα: Ἀριστλ.ΑΠρ.2,11,4 **συλλογισμός** τοῦ φευδός, αὐτ.1,17,9 **συμβαίνει** φευδός: ἢ νεώτ. φευδός πρῶτον τὸ βασικὸν σφάμα, ὄπερ περιλαμβάνουσι οἱ ἀποδεικτικοὶ λόγοι συλλογισμοῦ τινος καὶ ὄπερ γίνεται πηγὴ περαιτέρω πολλῶν ψευδῶν συμπερασμάτων: συχ. πρῶτον φευδός

περιλαμβάνουσι αἱ προτάσεις, αἱ ὁποῖαι γενικεύονται, ἐν ᾧ ἰσχύουν εἰς ὄριμα μόνον περιπτώσεις: τοιοῦτον πρῶτον φευδός ὄνομα καὶ ἐν τῷ σοφισματι φευδόμενος: 3) μτγν. ποιητ. κτ. πληθ. φευδέα ρινός τὰ ἐπάνω τῆς ρινός φουμένα φιδρόνια: Θεόδωρ.12,24 **ἐγὼ δὲ** ἐς τὸν καλὸν οὐβῶν, φευδέα ρινός ὄπερθεν ἀραιός οὐκ ἀναψωῶ.

φευδός-ἠ-ὸ δημ. κ. τστυδῆς ὁ δυσκολεῖόμενος εἰς τὴν προφορὰν, ὁ ἔχων τὸ ἐλάττωμα νὰ τστυδίξῃ, φελός, τστυδῆς: Παλαμ.Τάφ.34,11 **σάν** φευδὰ παιδιὰτικα λογάκια ποῦ μεθάνε.

φευδοσάληνον (τὸ) λεξ. τὸ φευδές φῶς τῆς σελήνης, ὄπουσία ἡ ἑλληφίς τῆς σελήνης, ὄμαρὰ σελήνη: Ἡσ., Σουῖδ.

φευδοσάληνον (τὸ) μτγν. φωτὸν π παρεμπερές πρὸς τὸ σέλινον: ΨΔισακ.4,42.

φευδοσκόπιον (τὸ) νεώτ. ὄπτικον ὄργανον δευκνὸν τὰ ἀντικείμενα κατὰ τρόπον ὄστε αἱ ἐσοχοὶ νὰ παρισταντο ὡς ἔξοχα καὶ ἀντιθέτως.

φευδοσμάραγδος (ή) μτγν. φευδῆς σμάραγδος: Γλιν.Φ.137,5,19.

φευδοσομία (ή) νεώτ. ὄσφρητικὴ φευδαισθησία, φευδαισθησις τῆς ὄσφρησεως.

φευδοσοφία (ή) μτγν. κ. νεώτ. φευδῆς σοφία, ἐπιπόλαιος πολυμάθεια: Φιλῶστρ.331, Εὐσ. κατὰ Ἱεροκλ.538C **φευδοσοφίας** ἄλοος.

φευδοσόφορος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ φευδῆς σοφός, ὁ παρουσιάζόμενος εἰς σοφός καὶ μὴ ὄν πράγματι: Φιλῶστρ.331, Σχολ.Λοικ.Πι.55, Γργ.Ναζ.9,4 τὰς τῶν φευδοσόφων φληναφία, Εὐσ. κατὰ Ἱεροκλ.538A τούς γόπτας φευδοσόφους.

φευδοσπορος-ον μων. ὁ φευδός σπαραξ ἡ γεννηθείς, ὁ ἐκ φευδός ἀπέριτος καταγόμενος: Πιζιδ.Γ.Ἰαβρ.Πολ.215.

φευδοστάχυς-ους (τὸ) νεώτ. ὁ φευδῆς στάχυς, ὁ παρουσιάζων τὰ γνωρίσματα τοῦ στάχυος καὶ μὴ τῶν τοιοῦτος: Μωραῖτ.Διηγ.1,23 **διαφάρων** σημάτων καὶ μεγεθῶν φευδοστάχυς.

φευδοστέγη (ή) νεώτ. κ. φευδοστέγον (τὸ) στέγη κατασκευασζομένη πρὸς ἐπιμάυφιν ἄλλης καὶ ἴδια θεολητής.

φευδοστέγον (τὸ) νεώτ. ἡ φευδοστέγη βλ.λ.

φευδοστέμμα-ατος (τὸ) νεώτ. ἄ φευδοστέμματις βλ.λ.

φευδοστηθάγη (ή) νεώτ. νευρική διαταραχὴ τῆς καρδίας μὲ σθηθαγικά φαινόμενα ὄστε σκληρώσεως τῆς στεφανιαίας.

φευδοστηματίας (ὸ) ὁ φευδῆς, ὁ κατὰ προσηγορίαν σπυματίας ἢ λ. ἐν χρ. μ. ὡς τίτλος κωμωδίας τοῦ Νικοστράτου: Ἀθῆν.15,685C, Σουῖδ. ἐν λ. Νικόστρατος.

φευδοστόμα-ατος (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. φευδές στόμα, στόμιον, περραγμένη ἐκβολὴ ποταμοῦ: Στρδβ.17,1,18 **ἐστι δὲ** καὶ ἄλλα τούτων μεταξὺ ὡς ἂν φευδοστόματα ὄσμητομα.

φευδοστόμος-ον μτγν. ἐπὶ ποταμοῦ, ὁ ἔχων φευδῆ, ἡ περραγμένα στόματα, στόμα: Πτολ.7,1, αὐτ.8,33, αὐτ.83, αὐτ.85, αὐτ.86.

φευδοστομῶ-έω λαλῶ φευδῆ, ὄμιλῶ φευδῶς φευδομαι: Σοφ.ΟΚ.1127 **μόνοις** παρ' ὄμιν εὐδρον ἀνθρώπων ἐγὼ καὶ τοῦπιετικῆς καὶ τὸ μὴ φευδοστομῶν, Λοικ.Ἰκ.8 ὄπας γάρ αὐτὸν βουκολεῖ φευδοστομῶν.

φευδοστωσις-εως (ή) νεώτ. ἱατρ. παθολογική ἀνῆλθρυσίς ἰστού παρέχουσα τὴν ἐντύπωσιν ὄστε ὄδους σωστώσεως.

φευδοσυγγραφεύς-έως (τὸ) μων. ὁ φευδόμενος, ὁ φευδὸν προγμάτων συγγραφεύς: Τζέτζ.ἐν Ἀν.Κρ.3,232,12 ὁ δ' ἄλαζόνες μετρικοί καὶ φευδοσυγγραφῆ.

φευδοσυγγραφέ-έω μων. φευδῆ συγγραφέω, γραπτός διηγοῦμαι: Τζέτζ.Κιλ.8,186, αὐτ.Ἐξῆγ.ἠ.146

φευδίσυκον (τό) μιν. τὸ φευδῆς σῦκον : Μιχ. Ἀκουρ.2,379,111(ἐκδ.Α) σοφίης ἐξαιτηρικής ὀνέσσει τῶσαν ὅσον φευδίσυκον ἐξ ὀλύνθων.

φευδίσυνη (ἡ) μιν. ἡ ἰδιότης τοῦ φευδαίου, ὁ ἐβιασμός, ἡ συνήθεια τοῦ φευδέσθαι, ὁδ. φευδῆς διδασκαλία ἢ ἐκθεσις, φευδός : Πρόδρ.σπ.41.

φευδίσυνθετος ὀν μιν. ὁ φευδῆς συνθεθεμένος, ὁ φευδῶς ἐπινοηθεὶς, φευδῆς, ἀπατηλός : ΚΜανασσα.Χρον.1192.

φευδίσυνόδος (ἡ) μιν, μιν, κ. νεώτ. σύνοδος ἐπισκόπων μὴ κανονικῶς συγκροτηθεῖσα καὶ μὴ ἀνεγνωρισμένη : Ἐπιφάν.2,404, Ἔσοφ.584.

φευδίσυνη-ηκος (ἰδί) μιν. φευδῆς σφῆξ, εἰδός τι σφῆκος μονήρους, μεμονωμένως Ἰπταμένη : Πλίν.Φι 30,30.

φευδοτάφιον (τό) μιν, κ. μιν. τὸ κενοτάφιον : Φιλῶστρ.37, Τζέτζ.Λυκόφωρ.365, αὐτ.1047.

φευδοταίχος -ους (ἰδί) μιν. τὸ φευδῆς, ἐπίπλαστον τεῖχος : Εὐστ. Ἰλ.88γ,25.

φευδοταλετή (ἡ) μιν. φευδῆς, οὐχὶ κατὰ τοῦς ἐκκλ. κανόνας τελετή : Βαλακ.ἐν Συντ.Καν.2,92.

φευδοτεχνία (ἡ) μιν. φευδῆς, ἀπατηλὴ τέχνη : Ρῆτ.2,623 ματαιοτεχνίας ἢ κακοτεχνίας ἢ φευδοτεχνίας δυνεῖς αὐδεῖα προσγίνεται, Σχολ. Ἐρμολ. 4,26,19, αὐτ.5,22,22.

φευδοτσαγγάρης (ἰδί) μιν. δημ. προφ. φευτο- ὁ προσποιούμενος τὸν τσαγγάρη, τὸν ὑποδηματοποιὸν καὶ μὴ ὄν ἐν τῇ πραγματικότητι, ὁ ἄλλως ἀτεχνος ὑποδηματοποιός : Πρόδρ.1,115 γείτοναν ἔχω πετῶντιν, τάχα φευδοτσαγγάρην.

φευδοτρισκαίδέκατος -η-ον μιν. ὁ φευδῶς λογιζόμενος, θεωρούμενος δέκατος τρίτος : Τζέτζ. Χιλ.2,505 ἄβλον φευδοτρισκαίδέκατος.

φευδοτρόφιον (τό) μιν. φευδῆς, οὐχὶ θρηπτική, ἐνισχυτικὴ τροφή : Κύριλλ. Σκυθ.ἐν Βί.Σάββα 44 λάχανον, εἶτε ὄσπριον ἢ φευδοτρόφιον.

φευδοτροχασμός (ἰδί) νεώτ. ἐλαττωματικὸς βηματισμὸς τοῦ ἵππου καλλῶζοντος διὰ τῶν ἁρσῶθων ποδῶν καὶ τροχῶζοντος διὰ τῶν ὀπισθίων.

φευδομυμῶδης -ους-ες νεώτ. ὁ ἀποτελούμενος ἐκ φευδομένων : φευδομυμῶδης κυνάγχη (φλεγμονὴ τοῦ φάρυγγος, τῶν ἀμυγδαλῶν καὶ τῶν παρισθίων, καθ' ἣν σχηματίζεται ἐξιδρώμα συμπαγές μᾶλλον ἢ ἥτιον προσπεφυκὸς τῶ βλεννώδη καὶ ἀποκολληθησιν).

φευδομήνη-ένος (ἰδί) νεώτ. ἱατρ. παθολογικὸν μόρφωμα ἐν σχηματὶ ὑμένοσ ἢ μεμβράνης σχηματίζομενον ἐνίοτε συνεπεία φλεγμονῆς βλενογόνοσ τυνὸς ἢ ὀρογόνοσ ὑμένοσ, ἄ. φευδομεμβράνα.

φευδοὑπερτροφία (ἡ) νεώτ. ἱατρ. ὑπερτροφία φαινομενικὴ τῶν μυῶν ἐκ λιπῶδους ἐκφυλίσεως τοῦ λιπῶδους Ἰστού, παθολογικὴ ἐκδήλωσις καθ' ἣν ἀτροφουσαν τῶν μυϊκῶν ἰνῶν πολλαπλασιάζεται ὁ ἐνδιόμενος Ἰστός.

φευδοὑπερτροφικός -ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν φευδοὑπερτροφίαν ἢ ὁ ἐκ φευδοὑπερτροφίας προερχόμενος : φευδοὑπερτροφικὴ παράλυσις (παθικὴ κληρονομικὴ πάθσις τοῦ μυϊκοῦ οσστήματος, καθ' ἣν ἀτροφουσί μὲν αἱ μυϊκαὶ ἱνες, ἀλλ' ὑπερπλασσομένου καὶ λιπῶδους ἐκφυλιζομένου τοῦ μεσομυϊκοῦ συνδετικοῦ Ἰστού φαίνονται φευδῶς ὑπερτροφίαις οἱ μύες) 2) ὁ πάσων ἐκ φευδοὑπερτροφίας βλλ.

φευδοὑπογράφη μιν. ὑπογράφη φευδῶς, ὁ φευδῆς, φευτικῆ, ὑπογράφω : Νηστ. Ἰ. Ὀμολ. 93B περί φευδοὑπογραφῶντων.

φευδοὑπόστατος -ον μιν. ὁ ἔξων φευδῆ, πλαστῆν ὑπόστατον : Φώτ. Ἐπιστ.178,19.

φευδοὑργός -όν κ. μιν. ὁ μετερχόμενος ἀπατηλὰς τέχνας, ὅσον γοητεῖαν, θαυμαστίοσις κττ. : Πλάτ.Σοφ.241B ἐν τῇ τῶν φευδοὑργῶν καὶ γοητῶν τέχνῃ, Γρηγορ.Ν. Διάλ. Φλωρεντ.510,3.

φευδοφαῆς-ους-ές μιν. ὁ διὰ φευδοῦς φωτὸς λάμπων, ἄ. φευδοφανής : Διογ.Λ21 τὴν σελήνην φευδοφαῆ καὶ ἀπὸ ἡλίου φωτίζεσθαι.

φευδοφανής -ους-ές ὁ διὰ φευδοῦς φωτὸς φαίνων, λόμπων, ὁ φευδοφαῆς : Ἄναστ.π.Πολιτ.Ἦθ. 892A παραμειχθὰ τῷ πυροεἶδει ἰτῆς σελήνης) τὸ ζωφῶδες, ὅθεν φευδοφανὴ λέγεσθαι τὸν ἀστέρη, Στοβ. Ἐκλ.1,564, Εὐα.Εὐαγγ.Προμ.849A.

φευδοφαντασία (ἡ) μιν. φευδῆς φαντασία : Γλυκῆς π.Σαθ.5,549.

φευδοφῆμος ὀν ὁ φευδοῦς προφητείας, ὁ ἀνήκων εἰς φευδῆ προφητεῖαν : Σοφ.ΟΚ 1517 πολλὸ γὰρ σε θεσιζόντων ὄρω καὶ φευδοφῆμα.

φευδοφιλιππος (ἰδί) μιν, κ. νεώτ. ὁ φευδῆς, ὁ φευτικός Φίλιππος, ἰδ. ὁ ὡς Φίλιππος, υἱὸς τοῦ Περσέως τῆς Μακεδονίας Παρουσιασθεὶς τυχοδιώκτης Ἀνδρόκοι : Στράβ.13,4,2, Λουκ. Ἀποστ.20.

φευδοφιλόσοφος (ἰδί) μιν, κ. νεώτ., δημ. φευτο- ὁ φευδῆς φιλόσοφος : Νεῖλ.132B.

φευδοφρεναπάτη (ἡ) μιν. φευδῆς φρεναπάτη : Γλυκῆς π.Σαθ.5,549.

φευδοφυματικός -ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν φευδοφυματίαν βλλ. : φευδοφυματικὰ βακτηριδία (εἶδος μικροβίων ἐχόντων τοὺς μορφολογικὰς χαρακτήρας τῶν βακτηριδίων τῆς φυματίσεως, οὐχὶ ὅμως καὶ τὴν παθογόνον ἐνέργειαν τούτων, ἄ. ἐξυάντοχα βακτηριδία).

φευδοφυματιώδης -ους-ες νεώτ. ἄ. φευδοφυματικὸς βλλ.

φευδοφυματίωσης -εως (ἡ) νεώτ. ἱατρ. νόσος, καθ' ἣν ἀναπτύσσονται φυματὰ ἐν τῷ ὄργανισμῷ, οὐχὶ ὅμως ἐξ ἐπιδράσεως βακτηριδίων τοῦ Κώχ, ἀλλ' ἐκ τῆς ἐπιπεργείας διαφόρων παρυσίων.

φευδοφυσίγη (ἡ) νεώτ. τεμάχιον ἐκ ζύλου ἔχον σχῆμα, διασάσεις καὶ βάρος πραγματικῆς φυσίγης βλλ., χρῆσιμαν πρὸς ἐκτέλεσιν γυμνασίων τοῦ πυροβολικοῦ.

φευδοχαρτῶν (τό) μιν. φευδῆς ἔγγραφον : Leges Rotharisregis 73,14 [Zachar. ἐν τις φευδοχαρτῶν ποιήση.

φευδοχῆρα (ἡ) μιν. ἡ φευδῆς, ἡ δῆθεν χῆρα : Ἀποστ.Διατ.3,7.

φευδοχριστιανισμός (ὁ) μιν. ὁ φευδῆς χριστιανισμὸς : Ἰσαάκ Ἀρμ.ἐν Μι.132,1217.

φευδοχριστιανός (ἰδί) μιν, κ. νεώτ., δημ. φευτο- ὁ φευδῆς χριστιανός, ὁ ὑποκρινόμενος τὸν χριστιανόν : Κύριλλ.Χ 1028C.

φευδοχριστός (ἰδί) μιν, κ. νεώτ., δημ. φευτο- ὁ φευδῆς, ὁ φευτικός Χριστὸς, ὁ ἰδιοποιούμενος φευδῶς τὸ ὄνομα Χριστός : Κδ Ματθ. 24,24 ἐγερθῆσονται γὰρ φευδοχριστοὶ καὶ φευδοπροφῆται καὶ δώσουσι σημεῖα μεγάλα, αὐτ. Μάρκ.13,22, Ἐπιφάν.1,301D 2) κ. μιν. ὁ φευδοχριστιανός βλλ. : Γρηγ.Ναζ.1,512H, αὐτ.141A φευδοχριστοὺς καὶ πολεμίου τοῦ πνεύματος, Οἰκουμ.Κδ Ἀποκ.282,32, αὐτ.342,4 [Cramer].

φευδοχρυσόλιθος (ἰδί) μιν. ὁ φευδῆς, ὁ μὴ γνήσιος χρυσόλιθος : Διόδ.Σ 2,52 τοὺς ὀνομαζομένους φευδοχρυσόλιθους κατασκευάζεσθαι, διὰ τοῦ θνητοῦ καὶ ὑπ' ἀνθρώπων γεγονότος πυρὸς βαπτομένων τῶν κρυστάλλων πρβλ. Salmas Solin.769C.

φευδοχρυσός -ος μιν, κ. νεώτ. ὁ ἐκ φευδοῦς, μὴ γνήσιος χρυσοῦ πεποιημένος, κατασκευασμένος : Πλούτ. Ἦθ.50A ὡσπερ τὰ φευδοχρυσὰ καὶ τὰ κίβηλα (σκευῆ), Λαν1θ.Ποιμ.1042 2) νεώτ. τὸ ὄρο. φευδοχρυσός ὡς οὐα. κρᾶμα χαλκοῦ καὶ φευδοργύρου ἔχον τὴν ὄψιν τοῦ χρυσοῦ, ἄ. ἡμίχρυσος.

φευδοχῆριον (τό) μιν, κ. μιν. τὸ ἐν Ὀδυσσεΐας (Ἔ 199 κέξ.) φευδῆς χῆριον, ἡ φευδῆς ἀφήγησις πρὸς τὸν Εὐμαῖον : Εὐστ. Ὀδ.1762,20

φευδυνοβολιματος-α-ον ο φευδως ως υποδο- λιματος θεωρομισα || το άρσ. Φευδυνοβο- λιματος όνομασσα κωμωδίας τινός του Κρωδύ- λου : 'Αθίν.3,107Β, αὐτ.8,364.

φευδω κ. μον., νεώτ. μ. το μέσ., μέλλ. φεύσω [Σοφ.ΟΚ 628, Ξεν.ΚΠ 1,5,13], δωρ. φευώ Ιαύτ. Έλλ.4,4,10], άόρ. έφευσα [Δημ.1482 δι-], παλαιότ. κ. συχνότ. το μέσ. άποθ. φευδομαι, β' έν. προστ. φευδέο (Πλ.Δ 404), πορατ. φευδοθήμην, μέσ. μέλλ. φεύσομαι (Πλάτ.Συμπ.215C), άόρ. έφευσάμην [Αίσχ.Άγ.1,208], παθ. μέλλ. φευσθήσομαι [Σοφ.Τρ. 712], παθ. άόρ. έφύσθησθην [Σφ.Φιλ.1342], παρακ. έφευσμαι Ιαύτ.ΟΓ 46], ύπερσ. έφεύσωμι ΙΘουκ. 5,83, Ξεν. Άν.2,6,35] κ. έφευσμένος ήν (αὐτ.), μέλλ. τετελ. έφευσμένος έσομαι Ιαύτ.3,2,31], διά φευ- δών, διά φευδολογίων άνατώ, έξαπατώ τινα, κα- ταφευδομαι τινα : Σοφ.ΟΚ 628 έπερ μη θεοί φεύσοσσι με' κ. μέσ. : Αίσχ.Άγ.1208 Ξυνανίεσσα Λοξίαν έφευσάμην, Ξεν. Έλλ.3,1,25 φευδέται σε ούτος, ώ Δερκυλίδα' κ. παθ. άπατώμαι, πλανώ- μαι έν τινι πράγματι, ώς πρός τι πράγμα : 'Ηρ.3,40 έπί γάρ τοίσι κατήκοισι πρήγμασι βουλήν έμελ- λων ποιήσεσθαι ώς έφευσμένοι γνώμης, αὐτ.7,9, Σοφ.Τρ.712, Θουκ.4,108 έφευσαιεν τής τών 'Αθη- ναίων δυνάμεως [εἰσπρέσεν ήπατημένοι έν τή γλώμη αὐτών περι τής δυνάμεως τών 'Αθηναίων], Πλάτ.'Απολ.22] τούτου οὐκ έφεύσθην, αὐτ.Πολ. 413Α, αὐτ.Θεαιτ.195Α, Ξεν. Άν.4,2,26' || όμ. φεύ- δομαι έν τινι : 'Ηρ.9,48' || κ. περί τινος φ- : Ξεν. Άν.2,6,28, Πλάτ.Πρωτ.358C' || φευδών τινά τινος διαφευδών τας έλπίδας τινός : Αίσχ.Πέρσ. 472 έφευσος φρενών τούσ Πέρσας Ισχυλ. έφουθήναι έποίησας τών φρενών τούς Πέρσας και άποτυ- χείν ών ήλιόζου], Σοφ.Α1.1382 έφυσάς με έλι- δος, 'Αριστ.Θεσμ.870, Ξεν.ΚΠ 1,5,13' || το μέσ. φευδομαι τινά τι άπατώ τινα έν τινι : Σοφ.ΟΚ 1145, Εύρ.'Αλλ.808, 'Ανδοκ.16,19, Πλάτ.Νόμ.921Α τών έργων ών τόν εκδάντα φεύσθηται Ιτό ών καθ' έύξην άντι άφ' || το παθ. μτ. γενικ. : 'Ηρ.1,14], αὐτ.5,47, Σοφ.Α1.17Β, 'Αριστ.Νεφ.618, 'Ανδοκ.6,12' || φεύδομαι τών σκοπών άπατώμαι ώς πρός τήν έλπίδα να λάβω καλώς άγγελια παρα τών σκο- πών : Θουκ.8,103' || όμ. το παθ. μτ. αἰγ. : αὐτ. 6,17 αὐτούς [όήλιτος] έφευσμένη ή 'Ελλάς [άπα- τηθεσια έν τή εκμησίσει αὐτών]' || μτ. συστοί- χου ή συνωνύμου αἰτ. : Πλάτ.Μέν.71D ευτυχίστα- τον φεύσμαι έφυσάμενος' 2] μτ. αἰτ. πράγμ. παριστάνω τι ώς φευδές, διαφευδών, φευδοποιώ : Σοφ.ΟΚ 1512 φευδονται οὐδέν σήμα τών προκει- μένων, αὐτ.'Αντ.389 φευδει ή 'νίνοια τήν γλώμην κ. παθ. : Θουκ.3,66, Δημ.1242 πάντα πρός ύμās έφυσσαι' 3] κ. μον. κ. νεώτ. το μέσ. -ομαι λέ- γω φευδή, φευματα, φευδολογώ, μεταχειρίζομαι φευδή, φευδολογίασ : 'ΗΚ 524 φευδολογία ή έτυ- μον έρέμω, 'Υδ.Δ 140, 'Υγν.Έρμ.369, Πίνδ.Ο 13,72 οφείσομαι άμφί Κορίνθω, ΚΑΜατθ.5,1] μακά- ριοι έστε όταν . . . έπλωσι πάν νουπρόν όρμα καθ' ούαν φευδομένοι ένσκεν έμοθ, αὐτ.Ρωμ.9,1,Πρόδρ. 2,402 και πίστευσον, οφ φεύδομαι, μεγαλώς αλη- θεώω, -ζή φευδομένος' || κ. φ- περί τινος : Πλάτ.Πρωτ.347Α' || κ. φ- κατά τινος : αὐτ.Ευθ. 284Α' || φ- πρός τινος : Ξεν. Άν.1,3,5' || μτ. άπαφρ. όμιλό φευδός, προσομοίωμα ή προφασι- ζομαι ότι . . . : Πλάστ.'Ηθ.506Β' || μτ. αἰτ. πράγμ. λέγω πράγμα τι το όποιον δέν είναι αληθές, είτε έκουσίως είτε άκουσίως : 'Αριστ.'Έκκλ.445 τούτ' οὐκ έφύεσαστο, αὐτ.'Αγ.561, Πλάτ.Συμπ.215C έν τινι μη αληθές λέγω . . . έπεί ότι τούτο φευδο- μαι εκών γάρ είναι οὐδέν φεύσομαι' || μτ. αἰτ. προκ. κ. αἰτ. πράγμ. όμιλό φευδός περί τινος : 'Ανδοκ.16,19 έπερ αὐτόν οφ φεύδομαι' || κ. φ- κατά τινος : Λυσ.22,7 και κατά τών άρχόντων

φευδονται' 4] εἰμι φεύστης ή άπιστος : 'Η- σίοδ.'Έργ.283 ός δε με μαρτυρήσιν εκών έπίορ- κων όμοσας φεύσεται' || έπί πληροφωρίων ή Ιοχυρισμών, εἰμι φευδής : 'Ηρ.2,22 ή τρίτη τών όδών μάστιγα έφυσται [ό τρίτος τρόπος τής έξηγήσεως είναι φευδέστατος' 5] το μέσ. πα- ραδώναι, άνάτω : 'Ηλ.Η 352 όρκα πιστά φευσά- μνοι, 'Ηρ.6,32 οὐκ έφύεσται τας έπιελάς, Εύρ. Βάχχ.31,αὐτ.245, Ξεν.'Αγχι.1,12,αὐτ.'Αν.5,6,35' 6] έπί λογικών επηρεομάτων ή συλλογισμών, εἰμι φευ- δής ή πλημμελής : 'Αριστλ.'Έρμ.2,4' || ό φευδο- μένος (λόγος) περιφρονών το σόφισμα έπινοηθέν ύπό του Ευδουλίτου, μαθητού του Έυκλείδου του Μεγαρέως, καθ' ό όμοιογίαν τίς τι φευδέται, φευ- δεται όμα και άληθές : Θεοφρ.π.Διογ.Λ 2,108 πρδλ.'Αριστλ.ΗΝικ.7,27. φευδωδης-ουs-ες μον. ό ενέχων φευδός, ό πληρης φευδών, ό φευδής : Διγεν. Ακρ.1328 παύσε, μη λέγης, άνθρωπε, μύθος του 'Αχιλλεύως ό- μοίως και του 'Εκτορος, οἱπερ εἰσι φευδωδέεις. φευδωμότης [ό] μτγ. κ. νεώτ. ό φευδός ό- μνών, φευδωρός, επίορκος : Λυκόφρ.523 Κοι- ράνω φευδωρότῃ. φευδωμστος-ον μτγ. ό φευδός όμωθεις, δυ- τις φευδός όμωσεν : Λυκόφρ.932 πατρώων όρκων εκτίμων φευδωμοτον. φευδωμστω-έω μτγ. κ. νεώτ. όμνύω φευδός, φευδορκώ : Κύριλλ.6,187D. φευδωνυμια [ή] μον. κ. νεώτ. φευδής έπωνυ- μια, το να έχη τινς φευδώνυμον : Θεοφύλ.Σ'Ιστ. 142,13, αὐτ.187,2] τής κλισιας τήν φευδωνυριαν. φευδωνυμω[ι] [τό] νεώτ. κ. όημ. φανταστικώ- τι όνοματεπωνυμον χρησιμοποιοούμενον Ιδία ύπό συγγραφέων και καλλιτεχνών. φευδωνυμσs-ον κ. νεώτ. ό έχων, ό φέρων φευδές ή πλαστόν όνομα, ό φευδός όνομασθεις : Αίσχ.Πέρσ.717 ήξεις δ' ύδρισθησιν ποταμών οφ φευ- δώνυμον, αὐτ.'Επτ.670, ΑΠ Συμπλ.305 ονόμα δ' Εδυχιγίδης φευδώνυμον, Πλούτ.'Ηθ.479Ε φιλόσο- φος φευδηνύραφος και φευδώνυμος, αὐτ.821F, Σέξτ.'Έρμ.237 εκάν τήν φευδώνυμον αὐτών τεχνολο- γίαν άπτηνον υποδειξώμεν, Φιλ.2,161, ΚΑΤιμόθ. 1,6,20, 'Ιουστ.33Α' 2] νεώτ. κ. όημ. το οὐδ. φευδωνυμω[ι] ός οὐσ. βλλ. φευδωνυμωμια-έομαι μον. όνομαζομαι φευ- δός : Εύστ.Πον. [εκδ.Ταξ.] 114,3. φευδωνυμσs-ες επίορκ. κ. μον. κ. νεώτ. διό φευ- δούς όνόμαστος : Αίσχ.Πρ.85 φευδωνυμσs σε δαι- μονες Προμηθεα καλοῦσιν, Γρηγ.Νύσας.3,122Β, 'Ε- πιφάν.1,856C, Φώτ.'Επιστ.218,29, αὐτ.217,4] τόν φευ- δωνυμσs επνομασθέντα. φευδός επίορκ. κ. νεώτ. οὐή άληθός, άνοπο- στάτως : Εύρ.Π 1309 φευδός έλεγον αἰδς και μ' άήλκωνον όδωμν, Θουκ.1,137, Γλάτ.Φιλ.40D, Πο- λυδ.5,110,7, -τόν παρυσιασας φευδός ως τρα- πεζ[ι]των ή καθηγητήν. φευμα-ατος [τό] κ. νεώτ., δημ. φέμα-άτου [τό] όγρ. του φεύσμα βλλ., φευδής λόγος, φευδος, φευπά : φρσ σθήκαον [ή σφάλωσασ] τα φέματα [ή κατάστασις είναι σοδαρά ή έτελειωσασ ή άναδοχαι, ύπεκφυγαι κτλ.], -φέμα με ούρα [χον- δροειδής φευδοσι, - με τα φέματα [ό] άσπυμάν- των μέσων ή άνευ μέσων ή προσόντων]' 2] σχόλ. φύδραξ βλλ. : Σχόλ.Θεόκρ.9,30. φευματξωs νεώτ λέγω φεύματα, φεύδομαι. φευματξωs-ον μον. ό φευδής : Ψωκός.258,13 το είδωλον ό σθεσας φευματξωs θεός έστιν. φευματξωdης-ουs-ες μον. ό φευδωδης, φευ- δής, φευτικός : Διγεν. Ακρ.3212 να με καταφρα- βουσαι με λόγους φευματξωdεις. φευσισταξ-υγος [ό,ή] μτγ. ποι. ό συγγνώ, ό μισών το φευδός, τήν άπάτην : ΑΠ 9,525,

φύσημα-ατος (τό) φέδος, φέυμα : Πλάτ. Μέν. 71D εὐτυχέστατον φύσημα ἐφευμένον, ΚΔΡωμ. 3,7 ἢ ἀλθθία τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ ἐμφύ φεύματι ἐπερυσσευαν εἰς τὴν δόξαν αὐτοῦ.

φουσταῖζ μον. φεῦδομαι, λέγω φέματα, εἶμαι φεύτης : Τζέτ. Χιλ. 9,434 ἀκουε, μὴ ἀμφίβαλε, ὁ Τζέτςις ὁ φουσταῖζι.

φουστειρα (ἡ) μγν. θηλ. τοῦ φεύστης : Χρησμ. Σιβ. 3,815 μαινωμένην, φουστειραν.

φουστήρ-ἥρος (ὁ) μγν. ποι. φεύστης : Μαν. 4,119.

φουστήρις (ὁ) κ. μον. κ. νεώτ., θηλ. φεύστης-ἴδος (Ἑπηρ.) κ. φεύστειρα (Χρησμ. Σιβ. 3,815) κ. φεύστρια, δωρ. φεύστας, δημ. φεύτης ὁ λέγων φεῦδη, ὁ φευδολόγος, ὁ φεύτης, ὁ ἀπατεῦναι : Ἰλ. Ω 261 φεῦσται τ' ὀρχησται τε χοραυτιλίθισιν ὄριστοι, Ἡρ. 7,209, Τιμοκρέων π. Πλούτ. Θεμ. 21 φεύσταν, ὄδικον, προδόνταν, ΠΔΦαλμ. 115,2, αὐτ. 2.οφ. Σειρ. 15,8, Ἐπιμενίδ. 1 κ. ΚΔΤιτ. 112 Κρήτης δαι φεύσται, κακὰ θηρία, γαστέρες ἀργαί, Γρηγ. Νύσο. 3, 142, Ἰω. Χρυσ. Ψαλμ. 116 κ. μτ. γενικ. πράγμα. : Σοφ. Ἀντ. 1195 ὤν . . φεύσται φανοῦμεθα' 2) ὡς ἐπιθ. φευδῆς, ἀπατηλῆς : Πινδ. Ν 5,53 φεύσταν λόγον, Καλλ. Δία 8, ΑΠ 7,273 φεύστης δ' ὄντας ἔπεστε ἦθος, αὐτ. 275 τὸν φεύσταν δὲ με τύμβον . . θέν τὸ θαῦμα, Κρήτης ὄπου φεύσται; 3) Βασ. Καίο ΠΔΦαλμ. 115,315 ἐφύστης, ὁ-μὴ ἐκ πίστεως βοηθοῦμενος, ἀλλ' ὀκίδεν ἐπὶ τὸν λόγον ἐρχόμενος, ταῖς ἀνθρωπίναις παρασκευαῖς πρὸς τὴν κατάληψιν τῆς ἀληθείας θαρρῶν, παρὰ πολὺ τῆς ἀληθείας ἐκπλήττων.

φουστήριδος (ἡ) Ἐπηρ. θηλ. τοῦ φεύστης βλλ. φουστρια (ἡ) νεώτ. ἡ φουστια βλλ.

φουστῶ-ἔω ἐπ. φεῦδομαι, λέγω φέματα, ἀπατῶ, ἐξαπατῶ : Ἰλ. Τ 107 φουστῆσεις οὐτ' αὐτε τέλος μῦθῳ ἐπιθήσεις, Εὐστ. 1175,18 τοῦ φουστῆσεις προδιάρχει τὸ φευστός, ὡς καὶ ταῦ ἀνηκουστήσεις τὸ ἀνίκουστας.

φουστακας (ὁ) δημ. μεγ. τοῦ φεύτης, ὁ φεύταρος.

φουστακίας (ὁ) δημ. κ. φουστακίας ὁ φευταράκιος.

φουταράκιος (ὁ) δημ. ἄποικ. τοῦ φεύτης ἐν ποιητ. χρ. ὁ κῆπος, ὄπως οὖνον φεύστης.

φουταρός (ὁ) δημ. κ. φουτακας μεγέθ. τοῦ φεύτης βλλ., λίαν φεύστης.

φούτης (ὁ) μον., νεώτ. κ. δημ., θηλ. φεύτρα κ. φευτροῦ, δ. προσ. τοῦ φεύτης : Ἐρωτ. ὀκρ. 1,399 ἀνάθεμά σε, Ἐρωτα, τυφλά, πῆθουλα, φεύτρα, Βηλαρ. Ποιήμ. 23,25 τοῦ φεύτη ὁ λόγος, λέν, δὲ φελαί, παροιμ. δημ. ὁ κλέφτης εἶδε τὸν φεύτη κὶ ἐφυσε (ὁ φεύστης εἶναι χειρότερος τοῦ κλέπτου), - ἔγω μάρτυρα τὸν ὑπάρματα μου τὸν φεύτη (ἐπὶ τῶν ἐπικαλουμένων τὴν μαρτυρίαν ἀνοξιοπίστην προσώπων), - ὁ φεύτης κὶ ὁ κλέφτης τὸν πρῶτον χρόνον χαίρανται (ταχέως οἱ φεβσται κοἱ οἱ κλέπται ἀποκαλύπτανται) 2) δημ. ἀπατεῦναι, κἀληθς.

φουτίσι (ἡ) δημ. φέδος, φευδολογία, φέμα : παροιμ. μετ. τίς φευτίσις κοικολία δὲ βάφουρον ἴδου λειπεί ἡ ἱκανότης ἢ τὰ οικονομικὰ μέσα ἢ ἐπιτυχία εἶναι ἀνεφικτίσις 2) ἀπάτη, δόλος, φενάκη : ζῆ με τίς φευτίσις.

φουτίζω δημ., ἄορ. (ἐ)φευτίσαι, παθ. ἄορ. (ἐ)φευτίσκη, μγν. παθ. παρακ. φευτισμένος, κατασκευαζῶν τὴ με ὀδικὰ κατωτέρως ποιοτήτος, μεταβάλλω τὴ εἰς φευδῆς, εἰς νόθον, νοθεύω, ἀλλοιώ : ἄρχισαν καὶ τὰ φευτιζοῦν τὰ ντόπια ὑφάσματα, παροιμ. καὶ τὰ πρῶτα τὰ φεύσταν (εἰρων. ἐπὶ φιλαργύρων παραπονομένων διὰ τὴν ἀκριβείαν τῆς ζωῆς) || κ. ἀμψθ. κατασκευάζομαι δι' ὀλικῶν κατωτέρως ποιότητος, ναθεύουσι ἑ τῶρα ὄλα τὰ πρῶγματο φεύτισαν κ. παθ. : τελευταία τὰ περισσότερα πράγματα φευτίσθηκαν.

φουτίσις-η-ο δημ. ὁ φευδῆς, ὁ φευδός ἐνεγκων, ὁ προσποτικὸς : φευτικός ἄρκος 2) ὁ

οὐχὶ ἀληθῆς, ὁ οὐχὶ κατὰ φύσιν, ὁ φευδῆς, ὁ εἰκονικός, ὁ ἀπατηλός : Κρυστ. Ἀγροτ. Ἡ πεντάμορφ 41 καὶ δάκρυο, δάκρυο φευτικό, δάκρυο ἀπάτη 3) ὁ οὐχὶ γνήσιος, ὁ πλάστας : φευτικό συμβόλοιο, - φευτική διαθήκη 4) ὁ σκευαστός, ὁ χειροποίητος, ὁ τεχνητός : φευτικό χέρι - δόντι - πᾶδι - μάτι || φευτικό ρολοῖ ἀπομίμησις ὠρολόγιου χρησιμοποιομένου ὡς ἀθύρματος 5) ὁ κίβδηλος, ὁ κἀλικίας : Παναντ. Χριστ. Διηγ. 9 [ἐκδ. Φέξη] ἔξρω πῶς εἶναι ἀγνοῦρος ὁ παρὰς μου, ἔξρω ἂν δὲν εἶναι φεύτικο, - φευτικό διαμάντι || φρ. κἄνω φευτική βούλλα παραπονοσφραγίδα || βάνω φευτική ὑπογραφοῦ πλάστογραφῶ 6) ὁ μὴ ἀληθῆς, ἀνεικρινής : φευτική φίλια 7) ἐπὶ προγμάτων, ὁ μὴ ἔχων ἀντοχήν, ἰσχύν, ἀδύνατος, ἐυθάρτος, εὐτελής, ἀνευ ἄξιας : φευτικό ὄφασμα || φευτική δουλειά ἢ μὴ γενομένη μετ' ἐπιμελείας καὶ ἀκριβείας 8) ὁ φευδῆς, ὁ ἀνυπόστατος : φευτικές εἰδήσεις - φήμες, - φευτικά νέα.

φευτο- δημ. θέμα τῆς λ. φεύτης, σύνθετος ὡς ἀ' συνθετικῶν πολλῶν λ., εἰς ἃς προαδίδει τὴν ἔνν. ταῦ φευδοῦς, τοῦ πλάστου ἢ τοῦ εὐτελοῦς, τοῦ ἀνευ ἄξιας ἢ σημασίας, οἶον φευτόσιπιτο - φευτογιάτρος - φευτοδουλειά - φευτοδουλεύω - φευτοζῶ - φευτοφιλία - φευτομάλωμα.

φευτοβάταν (ὁ) δημ. εἰκονικός, ὑποβητικὸς τὴ βότανον : Δροσιν. Βοτάν. 182 κατάλαβῆς ἐσθ' . . πῶς ἦταν παρπαλισμένες μετ' φευτοβάτανον.

φευτοδουλειά (ἡ) δημ. φεύτικη δουλειά, ἐργασία μὴ γενομένη μετ' ἐπιμελείας καὶ ἀκριβείας.

φευτοζαφ(ο) (β)ρά (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν κάρθραμον βλλ. τὸ βροβικόν.

φευτοζῶ δημ. ζῶ πενιχρῶς, ἐν στερήσει.

φευτοδῶδωρος (ὁ) δημ. ὁ καθ' ἑξίν φευστής, ὁ φευδολόγος.

φευτοκάλογρια (ἡ) δημ. ἡ προσποιομένη τὴν καλόγριαν, τὴν μοναχὴν καὶ ἐν τῇ πραγματικότητι μὴ οὖσα.

φευτοκακόμοιρος-α-ο δημ. ὁ προσποιοῦμενος τὸν λακόμερον, τὸν ἄξιον εὐσπλαγχνίας.

φευτοκαλλήμενος-η-ο δημ. ὁ φευτικός κολλήμενος, ὁ φευδῶς ἠνωμένος, προσηγορευμένος

φευτομάρτυρα (ὁ) δημ. ὁ φευδομάρτυρας βλλ.

φευτομαρτυρία (ἡ) δημ. ἡ φευδομαρτυρία.

φευτομαρτυρῶ-ἄω δημ. φευδομαρτυρῶ βλλ.

φευτοπερνῶ-ἄω δημ. διάγω, ζῶ μετὰ δυσκολίας, πενιχρῶς, ἄ. φευτοζῶ.

φευτοσπουδαῖος-α-ο δημ. ὁ προσποιοῦμενος τὸν σπουδαῖον, ὁ κοῦφος, ὁ παρουσιαζόμενος ἑαυτὸν ὡς σπουδαῖον.

φευτοφιστικό (τό) δημ. ὁ καρπὸς ποικιλίας πνός τοῦ φυτοῦ ἀραχί βλλ.

φευτοφυλλάδα (ἡ) δημ. φυλλάδιον ἢ βιβλίον γέμον φευδολογιῶν ἢ ἔχον ἀνάξιον λόγον περιεχόμενον 2) μγφ. ἐπὶ ἀνθρώπου, ὁ φευδολόγος.

φεύτρα (ἡ) δημ. κ. φευτροῦ θηλ. τοῦ φεύτης βλλ. : τόσο μικρὸ κορίτσι καὶ σοῦ εἶναι μιά φεύτρα 1) 2) κτ. ἐπέκτ. ἡ πλάνος, ἡ ἀπατηλή : Παλαμ. Περ. Χαιρ. 98,17 ὄσα μιάς φεύτρας τρικυμίας θείναι τὸν αἰσθημάτων ἴερμαῖς γεννά, Γρυν. Σκ. Τερρ. 24,14 ἡ ξενιτιά εἶναι φεύτρα 1

φευταῖος-αν μον. ὁ φευταρός βλλ. : Ψελλ. ἐν Ἀν. Βοσσας. 3,228.

φευταρός-ἄ-ἄν μγν. βολός, σκεπτικός, ζοφερός : Γαλλ. Ἰππ. Γλωσσ. Ἐξήγ. 598 «φευταρός, ζοφοεἶδη, μελανοδόνουτα φέφος γὰρ τὸ σκότος».

φέφος-ας (τό) τὸ φέφος, τὸ κνέφος, τὸ σκότος, ὁ ζῶφος : Πινδ. ἀπ. 324, Γαλ. 8,780. Ἦσα.

φεφαυγής-οῦς-ἑς ὁ ἔχων σκεπτικὴν λάμφιν, ὁ σκεπτικῶς λάμπων, ὁ ζοφώδης μετὰ λάμφεως, ὁ ὄλος ἀλαμπῆς, κνεφαῖος, σκεπτικός Ἦσα.

φεφάσθαι 'Hσ. ἐτὸ μεταμειβεσθαι καὶ οἶον σκότος περιπέθεαι τοῖς λεγομένοις.

φεφενός-ή-όν διὰρθ. τοῦ φεφονός βλ.λ.

φεφονός-ή-όν ποι. ὁ σκοτεινός, ἀμαυρός, ἀμυδρός, δθ. μτφ. ἐπὶ προσ., ὁ ἀγνωστος, ὁ ταπεινός: Πίνδ. Ν 3,41.

φεφονός-ους-έ τις μτγν. ἐσφ. γρ. τοῦ ζοφοειδούς ἐν Γολ. Ἰηπ. γλωσσ. Ἐξήγ. 598.

φεφός-ους (τὸ) ποι. τὸ ἀκότος: Ἄλκσι. 108.

φεφτο- δημ. ὁ γρ. τοῦ φευτο- βλ.λ.

φεφω 'Hσ. «ἐδέδοικα, λυπῶ, φροντίζω» 2) αὐτ. «φέφει, ἐντρέπει».

φῆ δ.τ. τοῦ φάω βλ.λ.: EM 818,2.

φῆων 'Hσ. καὶ τῶν.

φῆ (ή) μον. δημ. κτ. συγκοπ. ἡ φυγή, φυγικὴ διάθεσις: Ἐρωτόκρ. 3,1255 πῶς τὸ βαστάς καὶ πῶς τὸ θες κὶ ἡ φῆ σου πῶς τὸ κάνει, αὐτ. 5,1048 τὸ δὲν ἐκάνει τὰ κορμὰ νὰ κάμῃ οἱ φῆς στὸν Ἄδη.

φῆ ἡ ἐν. τοῦ φῶ-ῶω.

φῆγμα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. τὸ διὰ τριβῆς καὶ ἀποξέσεως προερχόμενον ἀπότριμμα, ἀπόξεσμα, ριπίσμα, μικρὸν τεμάχιον, μόριον, ἴδιον κτ. κληθ. λεπτότατα τεμάχια μετάλλου, μάλιστα δὲ τὰ ἐντὸς προσχωσιγενῶν κοιτασμάτων εὐρισκόμενα· εἰδ. φῆγμῃ χρυσοῦ κόνης, ἄμμος χρυσοῦ: Ἦρ. 4,195 ἐκ τῆς Ἰλίδος φῆγμα ἀναφέροισιν χρυσοῦ·

|| κ. ἀνευ τῆς λ. χρυσοῦ: αὐτ. 1,93, αὐτ. 3,94, Εὐβουλ. Γαυάκ. 2· || νεώτ. ἡ χρυσίτις ἄμμος·

|| κ. ἐπὶ κόνεως καὶ τέφρας: Ἀλαγ. Ἀγ. 442 φίλοισι πῆμει βαρῷ φῆγμα δυσδιάκριτον ἀντήνορος σπασοῦ γεμίζων λέβητας· || κ. ἐπὶ ζύλου: Φιλόστρ. 78·

|| κ. ἐπὶ τοῦ ἐν ἡλικίᾳ ἀκτίνι φαινόμενου κωνιορτοῦ: Ἀριστ. Οὐρ. 4,61, Πλούτ. Ἦθ. 722A.

φηγματίξ μον. συνάγω φηγμάτων, ἀποτριμματα: Ἰω. Τζέτς. Ἐπιστ. 92,80.

φηγματίων (τὸ) μτγν. ὑποκορ. τοῦ φῆγμα: Ἦρ. ῥακλειτ. η. Πλούτ. Ἦθ. 833B Ἠράκλειτος φηγματία τινα ἐλάχιστα καὶ ἀμυρῆ εἰσάγει.

φηματολόγος (ὁ) νεώτ. ὁ φηματοσουλλέκτης.

φηματοσουλλέκτης (ὁ) νεώτ. ὁ σουλλέκτης φηγμάτων 2) ὄργανον δι' αὐτὸ σουλλέγονται φηγματα.

φηκεδών-όνος (ή) 'Hσ. «κωνιορτός».

φηκτός-ή-όν μτγν. ἐπὶ μέτρων, ὁ ἀποφηθεὶς, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ κορυτός βλ.λ.: Στέφ. Βυζ. φηκτός μῦθος.

φῆκτρα (ή) (φήχω) κ. νεώτ. ὄργανον δι' οὗ ἀποφῆχόμεν, ἀποτριβόμεν ἢ ἀποξέομεν π, ἴδιον τὸ ζυστρίον τῶν Ἰηπων· Πολυδ. 1,185 ἐτὸ δικικενίζον σιδηρῶν πρηνῶδες, ὠδοντυμένον, φῆκτρα: Σοφ. ἀπ. 422 διὰ φῆκτρας σ' ὀρω ζανθὴν καθαιρόνθ' Ἰηπων αὐχμηρὰς τριχός, Εὐρ. Ἰηπ. 1174 ἡμεῖς μὲν ἀκτῆς κημοδέγμονος πέλας φῆκτραν Ἰηπων ἐκτενίζομεν τριχὰς κλαίοντες, Ἀριστ. φ. ἀπ. 138, ΑΠ 6,233 καὶ πριστὸν φῆκτρας κησῶα σιδηρόδετον, Φιλ. δ. ΑΠ 6,246 καὶ φῆκτραν Ἰηπων ἐρυστρίχα, Φαν. ΑΠ 6,307· 2) νεώτ. ἐργαλεῖον ἀποτελούμενον ἐξ ἰσομήκων τριχῶν, φυτικῶν ἢ λεπτῶν συρμάτων, προσηρμοσμένων κατακόρυφος ἐπὶ καταλλήλου βάσεως, χρησίμων πρὸς καθαρισμὸν ἐνδυμάτων ἢ ἄλλων ἀντικειμένων, πρὸς στρίβωσιν ἢ πρὸς ἀνάλειψιν ἐπιφανείας τινός δι' ὕγρου, κόνεως κττ., βούρτια: φῆκτρα ἐνδυμάτων - ὑποδημάτων - σαπέδου - ὀδόντων.

φῆκτρα (ή) 'Hσ. «φῆκτρα».

φῆκτριξ ὁχλ. κ. νεώτ. ζῆω διὰ τῆς φῆκτρας βλ.λ. 1), ζῶων μὲ τὸ ζυστρί: Σχολ. Εὐρ. Ἰηπ. 110· 2) νεώτ. καθαρίζω, τριβῶ ἢ σπιδῶσιν διὰ φῆκτρας βλ.λ. 2), βουρτιζέω.

φῆκτριων (τὸ) γλωσσ. μικρὰ φῆκτρα.

φῆκτρῖς-ίδος (ή) 'Hσ. ἐν λ. ζῦστρα «φῆκτρα».

φῆκτροποιός (τὸ) νεώτ. ἐργαστάσιον ἐν κατασκευάζονται φῆκτρα βλ.λ. 2).

φηκτροποιός (ὁ) νεώτ. ὁ κατασκευαστὴς φηκτρῶν βλ.λ. 2).

φηλά ἐπίορ. δημ. δ. τ. τοῦ ὑφῆλα βλ.λ.: Πολύτ. Ἐκλ. Τρογ. 135,19, Σολωμ. Λάμπρ. 33,4 τοῦ Ἐσπέρου τῆ λάμφη βρωρῶ νὰ προβάλλῃ στὴν ἔρμην ἀγκάλη φηλά τ' οὐρανοῦ, Βαλαωρ. Μνήμη ἡ Σιλάβα 34, αὐτ. ὁ Δῆμος καὶ τὸ κερσιφιλί 35, Κρυστ. Ἀγροῖ. ὁ Ἥλιος κὶ ἡ νύκτα 128, αὐτ. ἡ Καπετανίασσα 20, παροιμ.

ὁ θεός ἐκεῖ φηλά, μὴ βλῆπει χαρμὰ ἐπὶ τοῦς τοῦς κούρργους, ὁ ὅποιοι χρονίως μὲν ἄλλὰ δεόντως τιμωροῦνται ἐκ τῆς θείας δικῆς.

φηλαπλῶνω δημ. ἀπλῶων, ἐκτείνωμαι ὑφῆλα, πρὸς τὰ ἄνω: Πισαμ. Τάφ. 13,5 τῶρα φηλαπλῶνεστε, χερσῖκα, ἀνδρῆ· ἀγάλια.

φηλαρμενίζω δημ. ἐπὶ τινος ἱπταμένου ἢ μετεωριζομένου, ὀρμενίζω φηλά, μετεωροπορῶ 2) μτφ. ἐπαίρομαι, ὑπερφανεύομαι.

φηλάφημα-ατος (τὸ) φηλάφσις, πασπάτεμα: Φιλ. 1,597, αὐτ. 133 χαίρωσ γὰρ ἐρμυνητέα ὡς φηλάφσις 2) θωπεία, χόρισμα: Ξεν. Σαμ. 8,23 προσαιτῶν καὶ προσδεόμενος ἢ φιλήματος ἢ ἄλλου τινός φηλαφήματος παρακολουεῖ.

φηλάφσις-εως (ή) μτγν., μον. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ φηλαφῶ, ἡ διὰ τοῦ ἄκρου τῶν δακτύλων φαῦσις καὶ ἐξέτασις, φηλαφισμός, φηλάφισμα: ΠΔ Σοφ. Σαλλ. 15,15 οὐτε ὤτα ἀκούεις, οὐτε δάκτυλοι χειρῶν εἰς φηλάφισιν, Πλούτ. Αἰμ. 14, Κλημ. Ἄλ. Πιδ. 3,5,32, Ἐπιφάν. 1,86α, αὐτ. 990C, αὐτ. 991B, Δαμοσκ. 1,145C, αὐτ. 303· 2) μτγν. γαργάλημα βλ.λ.: αὐτε, Ἦθ. 1251: καθάπρη αὐτὸν μαχαλάων φηλαφῆσις οὐκ ἴδιον αὐδ' ἴλεων γέλου τῆ φυχῆ παρέρουσι, αὐτ. 547C, αὐτ. 1094B.

φηλαφισκίτταβοι φηλαφῖς (ὁ) 'Hσ. ἐτῶν ἀλεκτριδῶν οἱ νοθογέναισι.

φηλαφῆτις (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ φηλαφῶν: Ἀμφιλόχ. 56B ὁ Θωμάς γενόμενος φηλαφῆτις· || δθ. μτφ. ὁ ἐρευνῶν, ἐρευνητής: Σχολ. Ὀμπ. Ἄλ. 2,435.

φηλαφῆτι ἐπίορ. μον. s. νεώτ. διὰ φηλαφῆσεως, φηλαφιστῶ, πασπατεῦσθ: Νεῖλ. 20, -ἐπροχωροῦμεν φηλαφῆτι εἰς τὸ σκότος.

φηλαφῆτικῶς ἐπίορ. μον. φηλαφῆτι βλ.λ.: Εὐστ. 1717,17 παρὰ Θεοκρίτῳ κείτα ἡ λέξις (βωστρεῖν) καὶ ἐπὶ τοῦ φηλαφῆτικῶς ἐν ἀνυσίαις ἀναδοῦσθαι τινα.

φηλαφῆτός-ή-όν μτγν., μον. κ. νεώτ. ἐκεῖνος, ὃν δύνανται τις νὰ φηλαφῆσῃ, νὰ ἐβῆρ ἢ ἀντιληφθῆ διὰ τῆς αἰσθήσεως τῆς ἀφῆς, νὰ ἐγγίσῃ, ἀπὸτος, χειροπιαστός: ΠΔ Ἐξ. 10,21 γεννηθῆναι σκότος ἐπὶ γῆς Αἰγύπτου, φηλαφῆτὸν σκότος ἔπει ἀκότους τὸσον πικρῶν, ὥστε μόνον διὰ φηλαφῆσεως δύνανται τις ἐν αὐτῷ νὰ προχωρήσῃ ἢ νὰ ἐβῆρ π, Γρηγ. Νύσσ. 2,280D, αὐτ. 281A φηλαφῆτῆ ἢ ἀνθρωπίνῃ φῶσις, Στουδ. Θεόδ. 105E, αὐτ. 106A, Δοῦκ. Ἰστ. Βυζ. 84B, Ἰω. Μον. ἐν Ἀν. Βοασα. 4,227, Δαμοσκ. 1,407A φηλαφῆτῶς καὶ ἀνάσφαρος 2) νεώτ. κτ. ἐπέκτ. ὁ ὑποπίπτων εἰς τὰς αἰσθήσεις μας, προφανῆς, πρόδηλος, ὀλοφάνερος: φηλαφῆτῆ ἀπόδειξις τοῦ πράγματος.

φηλαφῆτός ἐπίορ. σχόλ. διὸ φηλαφῆσεως, φηλαφῆτι: Σχολ. Γρηγ. Νας. 32,501C φ. κινεῖσθαι.

φηλαφῆσι (ή) ἡ φηλάφσις, τριψῖς: Ἰηπ. 24,13, Γολ. ἐν Ἰηπ. Προορ. 2,70A ὁμοίως τοῖς διὰ φηλαφῆσις... ἀφασθαί τινος ἢ εἰρεῖν βουλομένοις.

φηλαφῆσις κ. νεώτ., ἄτ. μέλλ. φηλαφῆσι, φηλαφῶ βλ.λ.: Αναξίλ. Ἀδῆλ. 2.

φηλαφῆσις ἈΒ 73,1B ἀπαιδία τίς ἐστίν, ἐνός τινος δεδωμένου τούς ὀφθαλμούς καὶ τούς ἐν κόκλῳ φηλαφῆσις καὶ λέγοντος τούτονομα.

φηλαφῆσιμα (τὸ) δημ. ὁ φηλαφισμός.

φηλαφισμός (ὁ) νεώτ. ἡ φηλάφσις.

φηλαφῶν ἐπ. τ. τοῦ φηλαφῶν-ῶων μτγ. ἐνεστ. τοῦ φηλαφῶ βλ.λ.

φηλαφά-άω κ. μυν. νεώτ. κ. δημ. έπ. μτχ. φηλαφάων [ᾠδ. 1416], άόρ. έφηλαφάσας, παθ. μέλλ. φηλαφάθησομαι, άόρ. έφηλαφάθησιν [Σέξτ. Έμμ. Μοθ.8.108], άπτομαι έλαφάσας, διά τών άκρων τών δακτύλων έπιζώ τι, δδ. προσπαθώ να δδηγηθώ ή να εύρω τι δια φηλαφάσεως ώς ό τυφλός ή ό εύρισκόμενος έν ακοίτη, πασιπατώ : ᾠδ. 1416 Κύκλωφ δέ στενάχων τε και ωδίωνων ούδύνησιν, χειροί φηλαφάων, ᾠριστῶ. Έκκλ.315 ότε δή θ' έκεινο φηλαφάων ούκ έδύναμαι εύρειν, Πλάτ. Φαιδ.9.11: 2) κνεώτ.κ.δημ.μτ. αίτ. πράγμ. διά τών χειρών και τής άφής προσπαθώ να εύρω τι, ζητώ τι φηλαφάω, έρευνάω, φάχνω : ᾠριστῶ. Επρ.691 έφηλαφάμεν έν σκότῳ τά πράγματα, ΚΔ 11ρδξ.17.27 ζητηίν τόν Κύριον, ει άρά γε φηλαφάσειαν αύτόν και έβροσειν, Πρόδρ.1,104 γυρεύω τό πουργίν μου, δια στήματα τό φηλαφάω κι αύτό γέμει χαρτία, Λ16.Ροδ.1121 άρπάσσει και άναγνώθει το, θωρει και φηλαφάτω, Παπαδ.Χριστ. Διήγ.12 ώς να ήσαν κακοποιοί οι φηλαφάωντες και άναργάοι μνηστοί : Λ16.Ροδ.141 έφηλαφά πνύτ άφοροή τό να μ' ειπή τόύ έρωτος τάς ούδύνας : 4) άπτομαι πινος δια τών άκρων δακτύλων, φαύλω, θωπειώω, χαϊδεύω : ᾠριστῶ. Ζ1 9.17.17, ΠΔ Γέν.27.12 μήπστε φηλαφάση με ό πατήρ και έσομαι έναντίον αύτοϋ ώς καταφορών κ. παθ. : Ξεν. 11πν.24 [τόν μερώνί ών φηλαφάμενων ό Ιππος. ηδεται, ᾠριστῶ. Ζ1 6.2.13, Παπαντ. Διήγ. 118 φηλαφάσσει βισστικά μέ ολάκληρες τίς παλάτιμος τό λιγροό κορμί τής || νεώτ. άπτομαι πινος δια τών χειρών : Ζερβ. 1στ. 126 ένώ δέν έξετάζω παρά όσα ήμωρον να φηλαφάσω και να ιδώ : 5) μτχ. μτφ. έξετάζω μετ' έπιμελειας, ένδελεχώς : Πολυδ. θ.18.4 : 6) όμ. έπιχειρώ τι, άποπειρώμαι έπιχειρήσων πνα, έν χρ. τό παθ. : 1δω. Α1 13.9.2 τά φηλαφάεντα ύπ' ᾠντιόχου.

φηλαφάσθης-ου-ες έν νοσούντος, ό κινώ άμφοτέρως τάς χείρας όμοίως πρός τούς θέλουτας ή πειρώμενους να έγύσωσιν ή να εύρουν τι δια φηλαφάσεως : 11πν. Πρόορρ.70.

φήλαφ-ηκος [ο] λεξ. ό άνευ λόφου άλεκτριών 'Ηα έφληηκος' τών άλεκτριώνων οι νοθογόμνασιν.

φηλογκαμύλα [η] δημ. σκωπτικός επί γυναικόσ έχούσης μέγα άνάστημα και διακρινομένης δια τό άκομψον τής διαπλάσεως του σώματος.

φηλοκρατία-άω δημ., μέσ. φηλοκρατιέμαι κ. -ιούμαι, φέρομαι ύπερηφάνως, άλαζονικά, άλαζονεύομαι, είμαι άκατάδεκτος, δέν καταδέχομαι.

φηλοκρεμάμενος-η-ο δημ. ό κρεμάμενος, ό έξαρτώμενος έξ ύφους πινός.

φηλοκρεμασία [η] δημ. τό κρέμασθαι, έξαρτώσθαι έξ ύφους πινός, τό να κρέμαται, να έξαρτάται τι από φηλά.

φηλοκρεμαστά έπίρρ. δημ. επί ρίφωσας, κατά τρόπον ώστε τό ριπτόμενον να πέση από ύφους και κατακορύφως, ώσει ήτο κρεμάμενον έξ ύψηλοϋ πινος μέρους : τοβ' ριξα τό τόπι -τήν πέτρα φηλοκρεμαστά.

φηλοσεμέατος-η-ο δημ. επί ανθρώπου σκωπτικός, ό φηλός και κρηματάλός, ό διακρινόμενος δια τό ύφος του άναστήματος και τό άχαρι τής διαπλάσεως του σώματος.

φηλόλιγνος-η-ο δημ. επί ανθρώπου, ό ύψηλός και λυγηρός : 2) ύψηλός και ίσχνός : Βλαχγ. Παλκλ.19 ένας φηλόλιγνος βοσκόσ, σπανός κι όλόσταγνος, σάν ξερακας δεντρού καμίνου.

φηλοπαρτάνα [η] δημ. επί γυναικόσ, ή ύψηλή και εύσωμος άμα.

φήλος [το] δημ. φήλοσ [ο] τό ύφος : με πέρασε στόν φήλο' || φρ. πάσει τού φήλου πετά πρός τό ύψη, πρός τά άνω : δδ. μτφ. φηλώνει.

φήλος-ή-ό δημ. τ. του ύψηλός βλλ. : δ. τραγ. σε φηλό βουνό, σε ριζιμό χαράκι κάθειται ένας άίτράς, Βιζυην. 102.34 φηλά βουνά και θάλασσες διαβήτας τοξιδέσει, Παπαντ. Διηγ. 159 θωμούνται τά ματάκια μου έναν φηλόδ έφοροπον άνθρωπο, Κρυστ. ᾠροτ. ή Πεντάμορφη 159 θά διαπεράσας θάλασσας, φηλά βουνά και κάμψους : 2) τό ούό. κτ. πληθ. φηλά ώς ούα. τά έξαλα του πλοίου : 3) όμ. τά άνώτερα ή τά έλαφρά έκ των τετραγώνων ίστιών.

φηλοσύνη [η] δημ. ή φηλωσία, τό φήλοσ.

φηλοτύτικοσ-η-ο δημ. ό κατά τι, άλίγιν, ό κάπως ύψηλός.

φήλωμα [το] δημ. τό να φηλώνω να λαμβάνω τις ύφος : τό φήλωμα του σπιτιού - του παιδιού - του δέντροϋ : 2) ύψωμα γής, γήλοφος, λοφίσκος : Κάδβ. Ωδ. 15.12.2 αύτοϋ από τά φηλώματα, όπου άναμειν, βλέπω κρυπτόν στεφανωμένωσιν σύταγμα ήρώων, άνέβηκε στο φήλωμα κι άγνάτευφε πέρα κατά τό Φάληρο.

φήλώνω δημ. καθιστώ τι ύψηλόν ή ύψηλότερον, δίωσ ύφας, ύφώνω : φηλώνω τον τοίχο - τό σπύρι : 2) άμτθ. λαμβάνω ύφος, αύξάνω' εις άνάστημα, γίνωμαι ύψηλός : έφήλωσε πολύ τό παιδί τόν τελευταίο καιρό : 3) ναυτ. επί πλαγιοδρομούτος Ιαποφόρου, κερδίζω εις διαρμα έναντίον του άνέμου, άντιθ. ξεπεφτώ.

φήλωσία [η] δημ. τό φήλωμα βλλ. 1) : ή φηλωσία του παιδιού : 2) ή καθ' ύφος άνέγερσις, άνοικοδόμησις : 3) τό φήλωμα βλλ. 3) : από έκεινη τήν φηλωσία φαίνονται όλα καθαρά.

φήμυθιον [το] αιολ. γρ. του φημυθιον βλλ. : Κοιροδ. έν ΑΒ 1193, ΕΜ 603.55.

φήμυθος [ο] αιολ. γρ. του φήμυθος : ΕΜ 603.55.

φήν-ηνός [ο] κ. νεώτ. μικρόν τί έντομον άναντισσόμενον έν τω καρπό τής άγρίας σικκής ή τώ άνθει του άρρενος φοίνικος, τή βοηθεία του όποιού γίνεται ή γονιμοποίησις του καρπού τής ήμέρου σικκής ή του φοίνικος : Ησ. έν λ. φηνίζων έξείτι δέ ό φήν είδος ζφου ζμοιον κώνωπι, ό εισδύεται εις τους δάλυνθους τών σικκών και πεπαινει αύτοϋσ : Ηρ. 1,193 ό φήν τήν βάλανον έσδύων' φήνας γάρ φορέοται έν τω καρπό [ο] φυλικειζ έρρενος, κατάπρη οι δλυνθοι, ᾠριστῶ. ᾠρν. 590, ᾠριστῶ. Ζ1 5.32.5 είτα περιφραγένοσ του δέσματος έκπέτασι τούτο έγκαταλιπών ό φήν και εισδύεται εις τά τών σικκών έρινά : 2) νεώτ. είδός τί έντόμοσ του γένους σικκίφ, δημ. πουλί : 3) ό καρπόσ του άρρενος φοίνικος : Πολυδ. 1,244 εό καρπόσ ό μέν του άρρενος [φοίνικος] φήν, ό δέ τής θηλειας βάλανος : ᾠριστῶ. Φυτ. 1,67 έν δέ τοίς φοίνιξι έν . . φήνας ή φλοιός του άρρενος φοίνικος τοίς φυλόισι του θήλεος συντεθειη . . ταχίως πεφίνουσαι οι καρποί.

φήνασιν μυν. δημ. τ. του φήνουσιν γ' πληθ. του ένεστ. τής όριστ. του φήνω βλλ.

φήνιζω κρεμά έρινεοϋσ, δάλυνθους με τούς έν αύτοίς φήνας εις τήν ήμεραν σικκην, δπως ούτοι κεντήσασιν τον καρπόν αύτης και ούτως επέβη ή γονιμοποίησις και ή ώριμάνσις αύτοϋ, έρινάζω, δλυνθάζω : 2) έν άισχρ. σμμ. επί σπουσούσις και παιδεραστίασ : Συνεσ. 244Α ούδεις κομήτης όστισ οϋ φηνιζέται ίόστις οϋ περαινεται, οϋ βινεϊται' : 3) μιμοίμαι τούς φήνας ή γρόφω κωμωδιαν όνομαζομένην και φήνας : ᾠριστῶ. 11πν. 523 και λυδίζων και φηνίζων.

φήνιθρον [το] μυν. έσκευασμένον χρίσμα : Ήερόφιλ. n. Salmata. in Soliman 746B.

φήνός-ή-όν, άωρ. φανός φίλόσ, φαλακρόσ σπανός : Συμωών. 36.

φήνω μυν. δημ., δημ. κ. φένω, γ' πληθ. φήνασιν 11 πρόδρ. 1,3341, β' πληθ. μέλλ. φήσετε [αϋτ. 2,590],

ἀόρ. ἐφῆσα, παθ φήνομαι, ὄρορ. ἰε φήθηκα, μτγ. παθ παρακ. φημένος, ὑποβάλλω ἔλην τινά εἰς τὴν ἐπίδρασιν τοῦ πυρός, ὁπῶτ' : φήνω κεραμιθία - τοῦδλα' || ἰδ. ἐπι φαγητόν : Πρῶδρ.1,334 ἐκεῖ 'δρα κρέας καὶ φήνας σουλγίταραν μεγάλην, - φήνω μπιτζῶλες - λουκανικά - φάρια' || παροιμ. φρ. τὸ φῆσε τὸ φάρι στ' ἀγέλιμ ἰτόν ἔκαμε νὰ μαρτυρήσῃ, τὸν ἐβασάνισαι' || φήθηκε ὄνομασία νεοελληνικῆς παιδείας, ἔ. παππαθία' 2) σπαν. καταχρ. μαγειρεύω ἡ βράζω : αὐτ.2,570 καὶ φῆσατε μικροῦτζικὸν κεφάλιν κρομμυδίζτιν, - τί θὰ φήσομε γιὰ τὸ μεσημέρι, - θέλειε νὰ σοῦ φῆσω ἔναν καφέ' - ἔνα τσάι' 3) τὸ παθ. ἐπι καρπῶν, πεποινομαι, γίνομαι ὄρισμο, ὠριμάζω : τῶρα εἶναι πιὰ φημένα τὰ σύκα - τὰ σταφύλια' 4) μτφ. τὸ παθ. ἐπι προσ. καθίσταμαι, γίνομαι ἔμπεροσ εἰς τι : αὐτὸς εἶναι φημένος στὴ δουλειά' 5) ὁμ. μτφ. βερβαινωί τι καθ' ὑπερβολήν, - τὸν ἔφησε ὁ πυρετὸς' κ. παθ. φήνεται ἀπὸ τὸν πυρετὸ ὁ ἀρρωστος - φηθήκαμε περπατώντας διὰ ὄρες μὲσ στὸν ἥλιο' || φρ. τὸν ἔφησε ὁ ἥλιος εἶναι ἠλιοκαῆς' 6) τὰ φήνω συνδέομαι δι' ἔρωτικὸν αἰσθηματος, τὸ φτειάνω : εἶδες, παιδί μου, γιὰ ποτε τὰ φήσανε; φῆξις-εως (ἡ) (φῆξω) ἀπόδριφτις, ἀπόξεσις, ζῦσιμο διὰ τῆς φήκτρας (βλ.λ.), ζῦστριμο, πινάρεμα ἱππο : Ξεν.Ἰπν.5,3, ὅταν ἐπι φῆξῃ καὶ ὀταν ἐπι κυλιτάρων ἐξάγῃ τὸν ἱππον, αὐτ.10. φῆρ-πρός (ἰ) ἰων τ. τοῦ φάρ βλ.λ. φηροπυρίτας Ἰωσ. αὐτόπυρος ἄρτος : οἱ δὲ πυριεφῶδες, οἱ δὲ κακῆρος. φηρός-ά-όν Σουῖδ. «φῆροσ». φηρτῶ-άω λεξ. κ. φηριτῶ-άω Στέφ.Βυζ. εὐαυριῶ. φησι(ων)(τὸ) μων. δημ. ὀποκορ. τοῦ φήσσα ἡ φήττα βλ.λ. : Πρῶδρ.2,99 καὶ μὴ θωρῶς τοὺς βαβρακοῦς, τὰς Ἰσχα, τὰ φησιᾶ, αὐτ.236, αὐτ.426. φησιᾶ (ἡ) δημ. ποσὸν τροφιῶν ἐφάπαξ παρασκευαζόμενον : μιὰ φησιᾶ φασόλια - καφέ. φήσιμο (τὸ) δημ. ἡ ἐνέργεια τοῦ φήνω (βλ.λ.), ὀπτησις : τὸ φήσιμο τοῦ ἀρنيου - τὸν κεραμιθίων' 2) ἔφησις, βράσιμο : ἠθελαν φήσιμο ἀκόμα τὰ κουκκία - τὰ ρεβίθια - τὰ χόρτα. φησοπούλοισιν (τὸ) μων. τὸ φησιόν βλ.λ. : Πρῶδρ. 2,163 τὸ ἐγξιστον φησοπούλοισιν τουρβάτι. φήσσα-ης (ἡ) Ζωαρ. «φήττα», Σουῖδ. φησατριά (ἡ) δημ. αὐσκευὴ πρὸς ὀπτησιν ὀβελίου ἡ κοκορεταιῶ. φήστης (ἰ) δημ. σκευὸς τι δι' οὐ φρῦγεται ὁ καφές, καθοιουδιστήρι τοῦ καφέ. φηστικᾶ (τὰ) δημ. ἡ ἀμοιβὴ τῆς ὀπτήσεως ἐδέσματος ἡ γλυκισματὸς πινος ἰδία ἐν .λιθάνω. φηστός-ἡ-ὸ δημ. ἔ. φητός βλ.λ. φητάρους (ἰ) δημ. εἰδὸς τι κοινοῦ μαγειρικοῦ βουτύρου, κτ. ἀντίθ. πρὸς τὸ ναυπὸν, τὸ ἀνέφητο. φητὸ (τὸ) δημ. κρέας ὀπτηθὲν ἐν κλιθάνω ἡ δι' ὀβελίου ἐπ' ἀνθρακίαις : φητὸ τῆς σούθλας - τοῦ φούρνου' 2) μτφ. τὸ οὐσιώδες, τὸ κυριώτερον σημεῖον : ἐξὼ εἶναι, τὸ φητὸ, - βαραίε Ἰσια σπὸ φητὸ ἰθίγει ἀπ' εὐθείας τὸ οὐσιώδες μέρος τῆς ὑποθέσεως, ἡ μερμυὰ διὰ τὴν ἐκ τῆς ὑποθέσεως προσακικὴν του ὠφέλειαν. φητὸς-ἡ-ὸ δημ. ὁ ὀπτός, ὁ φημένος, κτ. διασταλὴν πρὸς τὸ βραστός : κρέας φητό, - φάρια φητὰ' 2) τὸ οὐδ. φητὰ ὡς οὐα. βλ.λ. φήττα (ἡ) κ. φήσσα Ζωαρ. Σουῖδ.) εἰδὸς τι ἰχθύος, ρόμβος, γλώσσα : Ἀριστ.Λυσ.115 ἐγὼ . . ὡσπερὰι φήτταν δοκῶ δοναὶ ἀνεμαυτῆς παρταμοῦσα θήμισο, αὐτ.131, Πλάτ.Συμπ.191D ἀτε τετηγμένους ὡσπερ ἀι φήττοι, Λουκ.Ἀλλ.49 ἡλιγμοσ ἰχθύς προσέρχεται, φήττα τις, Ἀθην.7,288B' 2) κ. ἐν ὀβριστικῇ ἡ σκωπτικῇ χρ., ὁ μωρός, ὁ ἡλιθίος ἄνθρωπος : Πλάτ.Κωμ.Περιαλύ.1

φηττάριον (τὸ) κ. φηττᾶδιον ὑποκορ. τοῦ φήτ- το βλ.λ. : Ἀναξάνδρ. π. Ἀθην.3,105F καὶ φηττα- ρίους μετὰ κωθάρων. φητταοειδής-ους-ές ὁ ὀμοίωσιν φήττη, ὁ πρὸς φήτταν ὀμοιος : Ἀριστ.ΖΠ714α,6 οἱ φητταοειδεις τὸν ἰχθύων. φηττοποδες (ἰ) μτγ. οἱ ἔχοντες φηττοειδεῖς πόδας ἴτοι πόδας ἔχοντας σχήμα φήττης, ὀνομα φανταστικοῦ πινος λαοῦ : Λουκ.Ἀλ.Ἰστ.1,35 τὴν μεσόγειαν νέμοντα Παγουριδαί καὶ φηττοποδες. φήφα (ἡ) δημ. εἰδὸς τι κεντήματος σύνθεσις εἰς τὰ ἀρχιερατικά ἄμφια καὶ εἰς ἄλλας διακοσμη- σεις ὀψασμάτων. φηφαιῖα (ἡ) δημ. τὸ φυτόν παιωνία ἡ κρητικῆ, ἔ. πηγουνία. φηφαιός (ἰ) μτγ. ἀκέφις, μέριμνα, φροντίς περὶ πινος : Ἰππολ.Ἀντιχρ.59,29 φηφαιὸ ἐπὶ τὸ κέρασ ἐφ' ὀψηλαῦ αἰνούμενοι, τάξεις προφῶτων. φηφαιός-ακος (ἰ) μων. ἡ φήφος, φηφίς : Ψ Κωδ.233,13. φηφᾶς-άδος (ἰ) μτγ. κ. φηφᾶς (ἰδοὺκαγγ.) θαυ- ματοποιεῖς, ταχυδακτυλογροῖς, φηφουαίκοις, φη- φουκλήπητ' : Ἀθανάσ.2,298C ὡσπερ οἱ λεγόμε- νοι φηφᾶδες . . ὁ ἀντίχριστος ἐρχόμενος πλανᾷ τοὺς ὀφθαλμοὺς τὸν ἀνθρώπων. φηφῆσιν (τὸ) μων. φηφωφορεῖον, τόπος πρὸς φηφωφορίαν κατὰ τὴν διεξαγωγὴν ἐιλογίης πινος : Εὐάγρ.Ἐκκλ.Ἰστ.1,118. φηφῆσκα-ῖω ἐπι ἀνακρισεων, διὰ τῆς φήφω δάνων τινά, ἴτοι καταδικάζω : Ἀριστφ. Αχ.334 ἰδ.γρ. φήφω δακεῖν. φηφῆσθρημα-ατος (τὸ) μων. ἡ φηφωφορία βλ.λ. : Πρῶδρ. ἐν Notitt.Μεσ.6,527. φηφωφορία (ἡ) μτγ. τ. τοῦ φηφωφορία βλ.λ. : Διον Ἀλ.Ρωμ.4,20. φηφωφορός-ον μτγ. τ. τοῦ φηφωφορός βλ.λ. φηφωφορώ-ἔω μτγ. τ. τοῦ φηφωφορώ-ἔω βλ.λ. φηφί (ἡ) δημ. τ. τοῦ φηφῆον βλ.λ. : Παλαμ.Περ. Χαιρ.58,14 μαῦρα φηφιά, χρῆσμοι βουβοί, κερ- ακοζῶπτα χροδία. φηφῆσιον (τὸ) μτγ. μικρὰ φήφος, μικρὸν περ- τράδιον : Ἰάμβλ.Μυστ.141,13 ἰδία φηφῆσιων ἡ ρά- δων ἡ ἔξλων τινά. φηφῆσθέτης (ἰ) νεώτ. ὁ φηφωθέτης βλ.λ. φηφῆσθέτης-εως (ἡ) νεώτ. ἡ φηφωθέτης. φηφῆσθωρός-ον ὁ φηφωφόρος : Ἦρ.6,109 φη- φῆσθωρός ἐνδέκατος. φηφῆσθῶδες-ους-ες μων. ὁ πλήρης φηφῆσιων, χα- λικῶν, λιθῶδης : Γεωμ.2,6,4 φηφῆσθῶδες διαφῶ- σεις, αὐτ.6,36, αὐτ.37. φηφῆσθωμα-ατος (ἰ) νεώτ. εἰκὼν ἡ κόσμημα πε- ποιημένον διὰ φηφῆσιων, φηφῆσιῶν. φηφῆσιῶν (τὸ) νεώτ. εἰκὼν τοῖχου ἡ δαπέδου σχηματιζομένη δι' ἐνθέσεω . . μικρὸν ποικιλοχρῶ- μεν φηφῆσιων, φηφῆσθῆμα, μωσαϊκόν. φηφῆσθῶδες-ἡ-ὸ νεώτ. ὁ διὰ φηφῆσιων συντε-θειμένος φηφωσθημένος' 2) τὸ οὐδ. φηφῆ- σιῶν ὡς οὐα. βλ.λ. φηφίζω (τὸ) Ἐπιγρ. ἀντὶ φήφισμα βλ.λ. φηφίζω κ. μων., νεώτ. κ. δημ., ἀπτ. μέλλ. -ἰω [Αἰοχιν.39,15 ἐπι-], ἀφρ. (ἐ)φήφισα (Πλούτ.Ἦθ.141C ἐπι-), παρακ. ἐφήφισκα, μέσ. φηφίζομαι, ἀπτ. μέλλ. φηφίζομαι Ἰ.Ἀριστφ.Σφ.769, Θουκ.7,48, Πλάτ.Συμπ. 177D κ. φηφισομαι, ἀφρ. ἐφήφισμην Ἰ.Ἦρ.5,971, παρακ. ἐφήφισμαι Ἰ.Ἀριστφ.Σφ.591, Θουκ.1,1201, μτγ. παθ. παρακ. (ἐ)φήφισμένους (Ἐπρ Ἡρακλ.141), παθ. μέλλ. φηφισθήσομαι Ἰ.Ἰσοκρ.135B), ἀφρ. ἐ- φηφισθῆν Ἰ.Λυσ.132,241, δημ. (ἐ)φήφισθηκα, ἀπαφρ. φηφισθῆναι (Θουκ.6,8), ἀσιθωδ. λογαρίσκια διὰ φήφωσ, διὰ λιθαρῶν : Πολυδ.5,26,13 ἔκταται ἰαί ἐπι τῶν δόσκιων φήφωσ κατὰ τὴν τοῦ φηφίζον-τος βούλησιν ἀπὶ χαλκοῦν καὶ παραιγία τά-

λαντον Ισχυουσιν, ΑΠ ΙΙ,168, αὐτ.171, Πρόδρ.2,80 αὐτὸς φηφίζει πέρυρη καὶ γράφει καὶ στραγγύλας" || φρ. φηφίζω δακτύλοις λογαριάζω μετὰ δόκτου: Πλούτ. Ἡθ.141C δεῖ μὴ τοῖς δακτύλοις γαμεῖν, ὡσπερ ἐνίοι φηφισάντες πάσα φέρουσαν λαμβάνουσιν" 2) συχνότερ. τὰ μέσ. παρέρω, δίδω τὴν φήφον μου, ἐκφοράω τὴν γνώμην μου διὰ τῆς ρήφωσ φήφου, λιθορίον ἐντός ὀβρίας ἢ ἄλλου τινὸς εἰδικοῦ ακεύους: Ἀριστ.Σφ. 755 κἀπαταίην ἐπὶ τοῖς κηρούς φηφίζομένω δὲ τελευταίως, Ξεν.Ἑλλ.1,7,9 ὄτω δοκοῦσιν ἀδικεῖν οἱ στρατηγοί. ., εἰς τὴν προτέραν φηφισασθαι" || δίδω φήφον, ἐκφοράω τὴν γνώμην μου διὰ φήφου, φηφοροῶ: Ἡρ.9,55 ταύτη τῆ φήφω φηφίζεσθαί μοι φέγγειν τοὺς ξείνους: || φηφίζομαι τινι φηφοροῦν ὑπὲρ τινος: Δημ.575 τοῦτασι ἀξιοῦντα καὶ ἀντιβολαῦνδ' ἕκαστον ὠμῶν φηφισασθαι" || νεώτ. κ. δημ. ἐν χρ. τὸ ἐνεργ. παρέρω, δίδω τὴν φήφον μου, ἐκφοράω τὴν γνώμην μου διὰ φήφου, φηφοδελέγιω κτ.: ἀπὸ τοῦ 21ου ἔτους φηφίζουσι οἱ ἄρρηνες, ὅθ' ἀφηφιστε σὺ τὸ 5ο τμήμα, ἐφήφισαν 150" 3) τὸ μέσ. μτ. αἰφ. φηφοροῦν ὑπὲρ τινος. ἐπιδοκιμαζῶ τὴν διὰ τῆς φήφου μου, ἀποφασίζω τὴ: Ἀριστ.Σφ.769, Θουκ.1,86, αὐτ.6,25 ἦν τινι αὐτῷ παρασκευῆν φηφισάντων, Ἰσάκ.38,32, Ἄνδοκ.2,35, Πλούτ. Ἡθ.187E: κ. μτ. δοτ. κ. αἰτ.: Θουκ.4,29, Λυσ.149,7" || τὸ ἐνεργ. ἀποφασίζω τὴν κατάσπιν φηφοροῦσας: Σφφ. Α1.449 δίκην κατ' ἄλλου ἐφήφισαν" || συχνότερ. τὸ μέσ.μτ.ἀπαρφ. δίδω τὴν φήφον μου ὑπὲρ τινος πράγματος, ἀποφασίζω νὰ πράξω τι, μτ. ἀπαρφ. ἐνεστ.: Ἡρ.7,207 αὐτὸ τὸ μένιν ἐφήφιστο πέμπειν τὴ ἀγγέλουσ ἐς τὰς πόλεις, αὐτ.9,55, Αλσχ. Ἄγ.1353: κ. μτ. ἀπαρφ. ὄρω: Ἡρ.5,97 ἐφήφισαντο εἰκοσι νέας ἀποστειλαὶ βοηθούς Ἰωσι, Διόδ.Σ.12,72: κ. μτ. ἀπαρφ. παρακ.: Θουκ.1,89 κ. μτ. συμπαρασπμτ. προτ. Ξεν.ΚΠ.2, 2,20 φηφίζεσθαι ὡστε μὴ ἴσων ἕκαστον τυγχάνειν" κ. μτ. τελ. προτ.: Πλούτ.Πομπ.54 δεξαμένης τῆς βουλλῆς καὶ φηφισαμένης ὄπως ὕπατος ἀπρεθεῖς ὁ Πομπήσιος ἀρχοὶ μόνος" κ. μτ. ἐμπροθ. διορ.: Πλάτ.Δημόδ.382D, Αλοχίν.22,13" || κ. παθ. διὰ φηφοροῦσας ἀποφασίζομαι: Θουκ. 6,8 τὸν στρατηγὸς εἶ τοῦ προσδεῖσιν ἀφηφισθῆναι εἰς τὸν ἐκπλουν, Λυσ.132,24, Ξεν.Ἑλλ.1,2,1, Ἰσοκρ.135B" 4) νεώτ. κ. δημ. δίδω φήφον ὑπὲρ τινος, ὑπερφηφίζω: ἐφήφισαν τοὺς συντηρητικούς - δολοκλήρον τὸ φηφοδέλιον" κ. παθ.: τὸ νομοσχέδιον ἐφήφισθη εἰς δευτέραν ἀνάγνωσιν, - πέτυχε, γιὰτὶ φηφίσθηκε στοὺς ξέω δῆμους (ἐλαβε πολλὰς ὑπὲρ αὐτοῦ φήφωσ ἐκλογέων)" 5) τὸ μέσ. μτ. δοτ. κ. αἰτ. παραχρῶν τὴ διὰ τῆς φήφου μου εἰς τιν, παρέρω τινί τι: Δημ.1052 ἀρελεσθαι . ὄν κληρον, ὄν ὠμεῖς αὐτῆ ἐφήφισασθε" 6) φηφίζομαι θαγεῖν καταδικάζω εἰς θάνατον διὰ φηφοροῦσας, ἐν χρ. μτ. τὸ παθ.: Εὐρ. Ἡρακλ.141 νόμοισιν ., ἐφήφισμένης θανεῖν" 7) νεώτ. κ. δημ. φηφῶ-ἄω βλ.λ.: 8) ρημτ.π. φηφίσις, φήφισμα, φηφισμός, φηφιστής, φηφιστέον.

φηφικός-ή-ἄν μτν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν φήφον, ὁ τῆς φήφου: Βεττ.Βάβ.191,30, αὐτ.194,3, αὐτ.17,17 φηφικὰ ἰπράγματα! 2) πάπ. ὁ κατὰ χωριστὰ κοινὸδιὰ, ὁ λεπτομερής: ἀπαίτηθέντα ὄπ' ἐμοῦ διὰ φηφικῶν λόγων

φήφινος-η-ον λεξ. ὁ ἐκ φηφιδίων πεποιημένος ὁ ἔχων φυσικὴν ἀσάτυαν φήφου: ΑΒ37,4,6 λίθινος ἢ φήφινος μωροθήκη, Ἡσ.

φηφισίω(τὸ) μτν., μον. κ. νεώτ., δημ. κ. φηφί, μικρὰ φήφωσ, μικρὸν λιθάριον ἢ χαλκίον, φηφίς: Ἀκούλ.ΠΑ.Ἀμῶς 9,9" || 88, μον. κ. δημ. ἢ φηφί: βλ.λ.2): δ.τραγ. μετὸ πλουμίν, μετὸ φηφίν, μετὸ μαργαριτρίν" 2) μον. ῥάμφος πτηνοῦ:

Ὀρνεοσ 243, αὐτ.246" 3) νεώτ. κ. δημ. ἕκαστος τῶν ἀραβικῶν ἀριθμῶν, χαρακτηριστὶ ἀριθμῶν: ἐμαθε διαίρεση μετ' ἑστέρα φηφίσι, - ἀριθμὸς μετ' ὀκτώ φηφίς" 4) δημ. σημειῶν παριστῶν ἀριθμῶν ἢ γράμμα τὸ ἀφαφίθου" 5) νεώτ. τυπογραφικῶν στοιχείων.

φηφίς-ιδος(ή) κ. μον. κ. νεώτ. μικρὰ φήφωσ, λιθάριον, πετραδάκι, φηφί: Ἰλ.Φ.260 φηφίδες ἀπασαὶ ὄχλευνται, Πλουσ.3,23,1), Λουκ.Τίμ.56 τὸ χρυσίον μὲν γὰρ ὀδὲν τιμωτέρον τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς φηφιδῶν μοι δοκεῖ, αὐτ.Ἐνδλ.Δ.3,2, αὐτ.Ἀλ.35, αὐτ.Παράσ.52, Σέξτ.Ἐρμ.395, Γρη.Ναζ.1,293A φηφίς ἐμπεσοῦσα τῷ ὄδατι, Γεωπ.15,2,2 ὄδωρ τὸ διὰ τραχείας βέρον φηφίδος" 2) μτν., μον. κ. νεώτ. λιθάριον δι' ὄδου κατασκευάζονται τὰ φηφιδῶτα: Γρη.Ναζ.16,248 φηφίδος λεπτῆς διαθέσει καὶ ποικιλίᾳ γραφῆς, Ἐπιφάν.Αἰρ.31,44 εἰκόνας καλῆς κατασκευασμένης ἐκ φηφιδῶν ἐπισήμων ὑπὸ σοφοῦ τεχνίτου, Φωκ.1,14 ποικιλίαις μαρμάρου καὶ φηφίτων" 2) μτν. μικρὸς τις λίθος, λιθάριον, δι' οὗ ἠρίθμουσι: Ἀγαθ.ΑΠ.ΙΙ,365 ὅς δὲ λαθῶν φηφίδωσ, ὕπερ πινάκος τὴ πυκάζων" 4) μτν. πολυτίμος τις λίθος δεδεμένος εἰς δακτύλιον: Αἰγγ.4,17 λαμπουσίαν . οἱ ὀθαλάμοι καθάρων ἐν χρουθί σφενδόνη φηφίς.

φηφίσις-εως(ή) Ἐπιγρ. κ. νεώτ. ὁ φηφισμός, τὸ φήφισμα" 2) νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ φηφίζω, φηφοροῦσας" 3) ὄμ. ἢ διὰ φήφου, διὰ φηφοροῦσας ἐκλογή" 4) ὄμ. κύρωσις, ὑπερφηφίσις, ἀντιθετὰ καθήφισις: φήφισις τοῦ νομοσχεδίου.

φήφισμα-ατος(τὸ) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. πρότασις τις ἐπικυρωθεῖσα διὰ τῆς πλειονότητος τῶν φήφων, διὰ πλειονοφηφίαις, ἰδίᾳ ἐν Ἀθήναις, πρότασις ἐπικυρωθεῖσα καὶ νομιμοποιηθεῖσα ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας, θέσισμα, δόγμα, κατ' ἀντίθεσιν τὸ μὲν πρὸς τὸ προβαύλευμα, ὅπερ δὲν ἐλάμβανεν ἴσχον νόμου εἰμῆ ἀφουῦ ἐγένετο ἀποδεκτὸν διὰ πλειονοφηφίαις ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας, τὸ δὲ πρὸς τὸν νόμον, ἦτορ θεμελιώδες δόγμα, θέσισμα τῆς πόλεως" τὸ προβαύλευμα εἶχεν ἰσχὺν μόνον ἔτους, τὸ δὲ φήφισμα ἤδυνάτο νὰ ἀθετηθῆ ἢ ἀτονήσῃ μόνον δι' ἑτέρου φηφισματος, ἐὰν μὴ τὴν προσέβαλλεν αὐτὸ τὸς γενόμενον παρὰ τοὺς κειμένους νόμους καὶ ἐνάγῃ τὸν προτεινόμενὸς παρὰ τὸν νόμον πράξαντα ἴγραφή παραδῶμινη" βλ. Πλάτ. Ὀρ. 415B ἐνόμος δόγμα πλήθος πολιτικῶν οὐκ εἰς τινὰ χρόνον ἀφωρισμένον" φήφισμα δόγμα πολιτικῶν εἰς τινὰ χρόνον ἀφωρισμένον: Αλσχ.Ἰκ.601 δῆμου δέδοκται παντελῆ φηφισματα" || κ. μτ. γενικ. τὸ προτεινόμενος, πρότασις αὐτῶν: αὐτ. Ἐκκλ.1090 τοῦτὸ τὸ πρᾶγμα κατὰ τὸ Καννῶνου σφαγῶσ φήφισμα, Ἄνδοκ.4,38" || ὄμ. μτ. γενικ. τὸ φήφισμα τινος τὸ περί τινος γενόμενον: Θουκ.1,140 τὸ Μεγαρέων φήφισμα καθαιρεῖν" || συχν. ἢ γενικ. αὐτὴ ἐκφέρεται δι' ἐμπροθ. διορ.: Ἀριστφ.Ἀχ.537 ἐθέσιντο τὸ φήφισμῶν δπως μετασταφειτὸ διὰ τὰς λαικαστρίαις, Θουκ.1,139 τὸ περί Μεγαρέων φήφισμα καθελοῦσθ" || φήφισμα γράφω εἰσάγω πρότασιν πρὸς ἐπικύρωσιν: Ἀριστφ.Νεφ.1429 καίτοι τὴ διαφέρουσιν ἡμῶν ἐκείνοι, πλὴν ὅτι φηφισματ' οὐ γράφουσιν, Δημ.485" || φήφισμα ἐπιφηφίζω ἐπὶ τῶν προβῶρων, θέτω τοῦτο εἰς φηφοροῦσας: Αλοχίν.39,16" || φήφισμα νικῶ ἐπιτυχάνω τῆς ἐπιφηφίσεως αὐτοῦ: αὐτ.63,21" || φήφισμα καθαιρεῖν καταργῶ, ἀθετῶ φήφισμα: Θουκ.1,140" || ὄμ. κ. φήφισμα ἐξαλείφω, - ἀφαιροῦμαι: Ἄνδοκ.10,30, αὐτ.22,37" 2) σχόλ. ὁ κληρῶσ, Ἀριστφ.Πλ.277 ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἐν τῷ δικαστηρίῳ κληρωθῆν τὸ γράμμα καὶ τὸ φήφισμα, ὁ ἐστιν ὁ κληρῶσ, δικαστὴν τε καὶ δικαστὴν καθίστην" 3) νεώτ. τὸ ἀποτελεσμα τοῦ φηφίζω, ἀπόφασις λαμβανόμενῃ ἕως

της φήφου πολλῶν συνευθύνων: φήφισμα τῆς ἔθνουσυνελύσεως - τοῦ συλλόγου - τοῦ συλλαλητηρίου' 2) δημ. φήφισις βλλ.

φηφισματογράφος (ὁ) μτγν. ὁ γράφων, ὁ προτείνων φηφισματα : 'Υπόθ.'Αριστοφ.Σφ.'Όρν. δσα παίξει, ἐπισκοπών, ἡ φηφισατογράφον... εἰσάγων.

φηφισματοπώλης (ὁ) ἐν κομ. χρ. ὁ ἀσίνελ πωλῶν, ὁ διὰ συντάξεως καὶ προτάξεως φηφισμάτων χρηματιζόμενος: 'Αριστοφ.'Όρν.103B φηφισματοπώλης εἰμι καὶ νόμους νέους ἔκω . . πωλήσων.

φηφισματοῶδης -ους -ες ὁ ἐν εἶδει φηφισματος, ὁ ὁμοίος πρὸς φήφισμα : 'Αριστοφ.Η.Νικ.5,7,1 ἐπι δσα ἐπὶ τῶν καθ' ἕκαστα νομοθετοῦσιν· ἀσιν τὸ θύειν ἑρασιδῶ καὶ τὰ φηφισματοῶδη.

φηφισμός (ὁ) φήφισμα βλλ.1) : Σχολ.Όουμ.β.69.

φηφιστής (ὁ) μτγν. ὁ λογιστής : Σωζομ.'Εκκλ.'Ιστ.4,27 ὅς ἀπὸ φηφιστῶν δημοσίους τῶν ὑπὸ τούδ' ὑπάρχουσ' στρατιωτικῶν πλοῦτων .. συλλέξας.

φηφιστικός ἡ-όν μτγν. ὁ ἀνάγκην ἡ ἀναφερόμενος ἡ ἰδιάζων εἰς φηφιστῆν, εἰς λογιστήν, ὁ λογιστικός : 'Ιουστ. πρὸς Γρύφ. 'Ιουδ.85.

φηφιστρια (ἡ) μτγν. θηλ. τοῦ φηφιστής βλλ.: 'Ιω. ΨΧρυσ.Ι0,1023A.

φηφιστός (ὁ) νεῶτ. ὄρνικ. ὁ πέτρωμα ἀποτελούμενον ἀπὸ χονδρόκοκκα θραύματα, ἀσιν κροκάλας, χάλικας, φήφους κττ. κτ. ἀντιδιαστολήν πρὸς τοὺς φαμίγτας καὶ τοὺς πηλίτας.

φηφობόλον (τό) μον. ἀγγεῖον κεράτινον ἐν ᾧ ἐοσίοντο αἱ φηφίδες, αἱ πρὸς φηφισμαντεῖαν κύβοι, ριπτόμενοι εἴτα εἰς τὸν κημόν: Γεδρ.Γεωργ. 125 τὸ φηφობόλον καὶ τὰ ἐν αὐτῷ κοκκία.

φηφοδέλιον (τό) νεῶτ. κ. δημ. δελτίον, τεμάχιον χάρτου, ἐφ' οὗ ἐγγράφονται ὑπὸ τοῦ φηφίζοντος τὰ ἀνόματα τῶν ὑπ' αὐτοῦ φηφίζομένων ὑποφθίλων.

φηφοδέτης (ὁ) 'Επιγρ. ὁ δέμων, ὁ συγκολλῶν τὰς φήφους, τὰς φηφίδας βλλ.2), τὰ φηφία.

φηφοδόχος -ον νεῶτ. ὁ δεχομένος τὰς φήφους' 2) φηφοδόχος κἀλλη ἡ ἀπλῶς φηφοδόχος (ἡ) ὡς οὐσα. κιβώτιον εἰς δὲ οἱ φηφίζοντες ριπτοῦν τὰς φήφους ἡ τὰ φηφοδέλιά των.

φηφοειδής -οῦς -ές ὁ πρὸς φήφον, πρὸς φηφίδα δριασ, ἡ ὁ πλήρης φήφων, φηφιδών : 'Θεόδωρ.Αἰθ.47 λεῖα ἡ φύσις αὐτῶν καὶ φηφοειδής.

φηφοθέτμα -ατος (τό) γλωσσα. κ. νεῶτ. φηφιδωτὸν ἔργον, ἰδίᾳ ἐξηφιδωμένον ὄσπεσον' || νεῶτ. φηφιδωτόν, μωσαϊκόν.

φηφοθετής (ὁ) μτγν. κ. νεῶτ. ὁ κατασκευαστὴς φηφοθετημάτων ἡ μωσαϊκῶν διὰ λιθαρίων : Βασ.1,398D ὁδὸς χρήματα φηφοθεταίς, ζωγραφίαις.

φηφοθεττίας -κως (ἡ) νεῶτ. ἡ τέχνη τοῦ φηφοθέτου, ἡ κατασκευὴ φηφοθετημάτων, φηφιδωτῶν, μωσαϊκῶν.

φηφοθετῶ-ἔω γλωσσα. κ. νεῶτ. καλύπτω, περιβάλλω πὶ διὰ φηφιδῶν' 2) νεῶτ. εἶμαι φηφοθετής ἡ κατασκευάζω πὶ διὰ φηφοθετήσεως.

φηφοθήκη (ἡ) σχόλ. θήκη φήφων, ὑδρία ἐν ᾗ ἔρριπτοντο αἱ φήφοι : Σχολ.'Αριστοφ.Όεσμ.1030 ἐν ἔρω. τῆς φήφων κημόν βλλ.2).

φηφοθήρας (ὁ) νεῶτ. ὁ θηρεύων ὑπὲρ ἐαυτοῦ ἡ ἄλλου τὰς φήφους τῶν ἐκλογέων.

φηφοθηρία (ἡ) νεῶτ. τὸ θηρεύειν, τὸ ἐπιζητεῖν ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἡ ὑπὲρ τινος ἄλλου τὰς φήφους τῶν ἐκλογέων.

φηφοθηρῶ-ἔω νεῶτ. εἶμαι φηφοθηρίας βλλ.

φηφοκλέπτης (ὁ) μτγν. ὁ ταχυδακτυλογράφος ἐν φήφοις, ὁ φηφοπαίκτης βλλ.: 'Αθήν.1,19B Ὁεοδῶρος τοῦ φηφοκλέπτου ἐν θεάτρῳ χάλικην εἰκόνα ἀνάεστησον φήφον κρατοῦσαν.

φηφοκλέπτης (ὁ) νεῶτ. ὁ ἐνεργῶν τὴν διαλογὴν τῶν φήφων, ὁ μετὰ τὴν φηφοφορίαν ἐκτελῶν τὴν καταμέτρῃσιν τῶν φήφων.

φηφολογέειν (τό) λογιζομὸς ἄσαξ, λογιζομὸν ἄβῆκον, ἀσιν, πῖναξ, ἐφ' οὗ λογαριάζουσι ἡ παίζουσι : 'Αριστοφ.ἀπ.127 ἐκδῶτω δὲ τις καὶ φηφολογεῖν ὥδε καὶ θῖρω δύσα.

φηφολόγημα -ατος (τό) γλωσσα. τὸ διὰ φηφιδῶν ἐστρωμένον ἔδαφος, φηφιδωτῶν, μωσαϊκῶν.

φηφολογικός ἡ-όν μτγν. κ. μωσαϊκῶν, μωσαϊκῶν: EM 535,1 κραταιπέδον λιθοστρωσιν ἔδαφος ἡ φηφολογικόν, τὸ ἀντίτυπον, γλωσσα.

φηφολογία (ἡ) γλωσσα. κατασκευὴ φηφιδωτῶν, μωσαϊκῶν.

φηφολογικός ἡ-όν μτγν. κ. μωσαϊκῶν, μωσαϊκῶν, ταχυδακτυλογραφικῶν, τερατογραφικῶν Σουιδ. ἐφηφολογοῖ εἰσιν οἱ φηφοπαίκται· φηφολογια γούν οἱ πλανῶντες καὶ ἀπατῶντες, ὡς περ οἱ φηφολογοῦ τῶν οφθαλμοῦς τῷ τάχει τῆς μεταθέσεως τοῦ φήφων ἀπατῶντες συναρπύζουσι': Γρηγ.Ναζ.1,177A, Σπλ.2,111 ἐξῆλθε δὲ ὡς κικηφόρος καὶ λολλά σου . . τὸν γλῶσσον καταγαλέσας ὡς φηφολογιακῶν καὶ γλωσσων.

φηφολόγος (ὁ) Σουιδ. ὁ φηφοπαίκτης' 2) αὐτ. ἐφηφολογοῖ αἱ λόγων καὶ φρονιτῆα ποιούμενοι τῆς διὰ τῶν φήφων ἀπάτης.

φηφολογῶ-ἔω μτγν. φηφοθετῶ-ἔω βλλ., ἐν χρ. τὸ παθ. : ΠΔ Γωβ.13,17 οἱ πλατεῖαι 'Ἰεροσσαλήμ ἐν βρυλλῶ καὶ ἀνθρωκί καὶ λιθῶ ἐκ Σουφειρ φηφολογηθῆσονται.

φηφοπαίνεττα (ἡ) μτγν. τὸ μαντεῖον ἡ μαντεῖοσθαι ἐκ κύβων ἡ φηφιδῶν, ἀς ἔβησαν εἰς κἀλλην καὶ ἐκ τῆς θέσεως αὐτῶν πρὸς ἀλλήλας προεφήτευον τὸ μέλλον : Σπλ.2,143.

φηφοπαίκτης (ὁ) ὁ ποιῶν μὲ φηφίδας μὲ λιθάρια ἡ κύβους, θαυματοποιὸς ἐνεργῶν ταχυδακτυλογραφικῶν ταχυδακτυλογράφος ἐπιτυχῶσων ὡστε αἱ φηφίδες νὰ μεταβάλλωσι θέσεις ἡ νὰ ἐξεφινίζωνται μυστηριωδῶς ἀπὸ τὰ ὄματα τῶν θεατῶν : Εὐδοξ.Κωμ.Ναυκλ.1, Σέξτ.'Ερμ.124 τὰ ὑπὸ τῶν φηφοπακτῶν γινόμενα, αὐτ.297 καθὰ οἱ φηφοπακται τὰς τῶν θεωμένων ὄψεις δὲ ὀμχειρίαν κλέπτοῦσιν, Ρήτ.6,43,27, Σχολ.Δλων Χρ. π. Baguet. Spec. lit.46,13.

φηφοπακτῶ-ἔω εἶμαι φηφοπαίκτης, ἐκτελῶ, κύμω θαυματοποιῶς, τερατεῖος, παίζω ταχυδακτυλογραφικὰ τεχνάσματα : 'Αρτεμῖδ.Δωδ.3,56 φηφοπακτεῖν δοκεῖν οὐκ ἐπιστάμενον πολλὰ ὤφελθῆναι σημαίνει' || φηφοπακτῶ τὸ δίκαιον ταχυδακτυλογραφικῶς τεχνάζομαι κατὰ τοῦ δικαίου, πράττω ἀπότην μὲ τὸ δίκαιον : Λυσ.ἀπ.7.

φηφοπαίξια (ἡ) γλωσσα. ἡ τέχνη τοῦ φηφοπακτικοῦ, ταχυδακτυλογραφία.

φηφοπεριουθεῖτρια (ἡ) ἐπὶ κύμβος, ἡ περιουθεῖτρια ἐνεκα τῶν ἐναυτῆς ἑσομῶνων φήφων : Εὐδοκλ.Κυδ.1,3.

φηφολοικός -όν ὁ ποιῶν φήφους, ὁ παροσκευάζων ἡ ἀγοράζων φήφους : Σωφ.Αἰ.1135 κλέπτης γὰρ αὐτὸς φηφολοικός εὐρέθης.

φήφος (ἡ) κ. μων. κ. νεῶτ. δημ. κ. φήφος (ὁ), δωρ. φάφος (Πηδ.0,Ι0111),3), αἰολ. φάφος λιθάριον, μικρὸς ἀπεταιριμένος, λειανθείς ἀτρογυλλῶς λίθος, μικρὸς χάλιξ ποταμοῦ γενόμενος διὰ τῆς μακροχρονίου πρῆσι λείους γαλάδου, βότσολο : Πηδ.0,Ι3,65 οὐκ ἀν εἰδείην θέλεισιν ποτιῖν φάφον ἀρθίμων, 'Ἡρ.3,12 εἰ θέλεις φήφω μούρη βαλεῖν διαττραυφέας' 2) μτγν. πολῦτιμος λίθος, πετράδι : Φηλόστρ.117, Λοικ. 'Εταιρ.Δ,9,2 φήφος ἐνεβέλητο τῶν τριχρόμων, ΑΠ11,290 δακτυλικὴν φήφον τις ἔχων περὶ δακτυλά χείρασιν' 3) λιθάρδιον πὶ χρῆσιμοποιούμενον εἰς τὴν ἀριθμῆσιν καὶ τοὺς λογαριασμοῦς φρ. φήφοις λογιζομαι ἀριθμῶν δὲ λιθαρῶν, ἀριθμῶν διὰ τῆς ἀριθμητικῆς τέχνης : 'Ἡρ.2,36 λογιζονται φήφοις' 'Ἐλληνες' || φήφοις λογιζομαι ὅσο

λογίζομαι ἀκριβῶς, κτ. ἀντίθ. πρὸς τὸ ἀπὸ χειρὸς λογιζομαι ἄριστ. Σφ.656 ἥ φήφορς τίθημι λογιζομαι, λογαριαζῶ διὰ φήφων ἄριστ. Δημ.394 οὐ τιθεὶς φήφορς, ἀλλ' ἀναμνηστικῶν ἕκαστ' ἐν βραχέσιν ἥ οὐ ἐν φήφω λόγῳ τίθηται Ἐὺρ.Ρωσ. 309 στρατοὶ δὲ πλῆθος οὐδ' ἄν ἐν φήφω λόγῳ θέσθαι δύνανται ἄν ἥ οὐ ἐν φήφῳ λέγῳ Ἄισχ. Ἄγ.570 τί τοὺς ἀναλωθέντας ἐν φήφῳ λέγειν . . χρῆσθ' ἥ κ. μφ. ἥ Πολυδ.2,47,5 ταῖς τού συμπερόντος φήφορς μετρεῖν πάντα 4) ὁ ἀριθμὸς ἥ Ἐπιχ.94,8 τὸν ἄριον ποτῆμεν . . φήφον, Πλάτ. Ἡ8.812ε φήφω ἀπειρος, Ἄλκιφρ.1,26 οὐ περὶ τὰς φήφορς τοὶ λογισταὶ ἢ οὐ λογιστικοί; ἥ καθαροὶ φήφοι καθαροί, ἀκριβεῖς λογαριασμοί, ἀκριβῶς ἐξίσωσις ἄριστ.303 5) λιθάριον τὴν χρησιμοποιοῦμενον κατὰ τὴν παιδίαν τῶν πεσάντων ἥ Πλάτ.Πολ.487C οὐκ ἐν φήφορς ἄλλ' ἐν λόγοις, Πλάτ. Ἡ8.427F κύβος ἐν παιδιᾷ φήφω 6) μτγν. χάλις, λιθάριον ἢ κλήρορς, δι' αὐτὸ ἐνηργεῖτο εἶδος ἥ μαντείας ἥ Ἀπολλδ.3,10,2 ἢ διὰ φήφω μαντική 7) ὁμ. φήφορς ἄμμου κόκκος ἄμμου ἥ ΠΔ Σοφ. Σειρ.18,10 ὡς σταγῶν ὕδατος ἀπὸ θαλάσσης καὶ φήφορς ἄμμου 8) νεώτ. λιθάριον πρὸς παιδίαν, βλάωρς 9) κ. μον. κ. νεώτ., δημ. κ. φήφορς ἰδί ἕκαστον τῶν λιθίνων κατὰ τὴν ἀρχαιότητα καὶ μολυβδίνων κτὼν σφαιριδίων, τὰ ὁποῖα ριπτοῦσιν οὐ μετέχοντες συνελευστῶς τινος ἢ οὐ ἐκλογεῖς ἐν τῷ εἰδικῆς κἀλληρς πρὸς θλῶσιν ἐπιδοκιμασίας ἢ οὐ ἐπὶ τού ὑπὸ κρίσειν θέματος ἢ τῆς ὑπὲρ ἢ ἐναντίον ὑποψηφίωρς τινὸς γνῶμηρς τῶν ἢ φηφορορία διὰ φήφω κατὰ τὴν ἀρχαιότητα πρῆπει νὰ διακρίνηται τῆς διὰ καύμου ἢ κλήρω ἐκλογῆς ἢ φήφορς ἦτο ἐν χρῆσει ἐν τοῖς δικαστηρίοις, ὁ δὲ κύριος ἐν τῇ ἐκλογῇ διαφορῶν ἀρχῶν ἐξαιρέσεις κατῶν ὑπάρχου, ὁλον ἐν Δημ.271, Πλάτ.Κατ. Νεώτ.501 αὐ καταδικαστικῶν φήφορς διεκρίνοντο τῶν ἀδωμικῶν ἐνίστη, τὸν μὲν οὐσῶν τετυρημένων, τῶν δὲ πλήρων, ἢ τῶν μὲν λευκῶν, τῶν δὲ μελανῶν Ἄισχίν.12,34, Πλάτ. Ἄλκ.22) σπαν. ἐχρησίμευον ἢς φήφοι χοιρίων, ἦτοι θολάσσιαι κήφοι ἄριστ. Σφ.333, ἀλλ' οὐδέποτε κύμασι ὁ Θεουκ. 4,74, ὁ Λυσ.133,12, ὁ Πλάτ.ἐν Νόμ.855D ὀμιλοῦν περὶ φανεράς φηφορίας, κατ' ἀντίθεσιν, ὅπως εἶνα φυσικῶν, πρὸς τὴν μαθητικὴν ἄριστ.Ρητ. Ἄλεξ.19,81, ἀλλὰ κατ' ἀρχαιότερῶν χρόνων ὁ βαθμὸς τῆς μυστικότητος ἐν τῇ φηφορορίᾳ εἶναι μάλλον ἀμφίβολος ἥ Ἡρ.8,123 ἀπικόμενοι οὐ στρατηγὶ διαφέρου τὰς φήφορς ἐπὶ τοῖς Πρωσιδῶντος τῷ βωμῶ, αὐτ.9,55, Εὺρ. Ἰκ.484, Ἄντιφ.135,26 τῶν φήφω ὁ ἀριθμὸς ἐξ Ἰσου γενόμενος τὸν φεῦγοντα μάλλον ὠφέλησεν ἢ τὸν διώκοντα, Δημ.1375 ἐάν μὴ τῇ φήφῳ . . φηφισωνται κρούδην φηφίζόμενοι, - δὲν ἐτελείωσεν ἀκόμη ἢ καταμετρήσας τῶν φήφων, ἀπῆραμα τὴν ἐκλογὴν με χλῆσας φήφορς μὲ διαφορῶν χιλίων φήφων ἥ φρ. φήφω διορίζω διὰ φήφων ἄισχ. Εὺμ.630 ἥ τὰς φήφορς διανεμῶσαι ὀριθμῶ. λογαριαζῶ ἥ Ἡρ.8,123 ἥ ὑπὸ μῖα φήφορ ὁμοθῶμος ὁμοφῶμος, ἐκ συμφῶνος ἥ ἄριστ.Λυσ. 270 ἥ ἐν τῇ φρ. κἀν τὰς γένωνται ὀνομαστικῶν τὸ φήφορ ἥ αὐτ.Βάτρ.685 ἥ ὁμ. κ. ἐν τῇ φρ. πᾶσας κρατεῖν ἥ Λουκ.Δίς Κατ Ἰδ πᾶσας ἢ Ἄκαδημεια κρατεῖ πλὴν μῖα 10) νεώτ. κ. δημ. κτ. ἐπέκτ. πᾶν ἄλλο μέσον χρησιμοποιοῦμενον πρὸς τὸν αὐτὸν ὄψ ἀνω σκοπῶν, ὁλον τὸ φηφοδέκτιον 11) τὸ ἔργον τῆς φηφορορίας, ἢ φηφορορία ἥ Ἄντιφ.135,2, Πλάτ.Νόμ.7591) οἷς ἀν πλείστη γέννηται φήφορς ἥ [πλειοψηφία], Λυσ.133,13, Ἄνδοκ.1,12, Λυκαῖφρ.148,29, αὐτ.149,13, Δημ.1317 οὐδὲ τὴν φήφον πνευματικῶς οὐκ ἦν Ἄθηναιος ἥ φρ. φήφον τίθεμαι φηφίζομαι ἥ Ἡρ.6,57, αὐτ.8,123 ἐνταῦθα πᾶς τις αὐτῶν ἐνωτῶ ἐτίθετο τὴν φή-

φον κ. μτ. ἀπαφρ. ἥ αὐτ.3,73, Πλάτ.Πρωτ. 330C ἥ τὴν φήφον ἐπάγω φέρω εἰς φηφορορίαν ἐπὶ τὸν προεῖρημένον, προτίνω φηφορορίαν ἥ Θεουκ.1,119 ἥ δημ. ἐντέλλομαι τινι νὰ ἐκφέρῃ γῶμην ἥ φήφον ἐπήγαγον τοῖς ἑμμάχοις πᾶσιν, αὐτ.125,112) πᾶν τὸ διὰ φήφω ἀποφασίζόμενον, ἢ ἀπόφασις τῆς ἐκκλησίας ἥ Θεουκ.3,82, Ξεν. Ἄν.7,7,57 οὐ γὰρ νὰ φήφορς ἐπέητο αὐτῶν περὶ युधिς ἰδὲν εἶχε διεσχηθῆ εἰσεῖσι ἀποφασίαι κατ' αὐτοῦ περὶ ἐξορίων ἥ ὁθ. πᾶσα ἀποφασίς ἢ δόγμα ἀρχόντος ἢ μονάρχου ἥ Σοφ. Ἄντ.60 εἰ νόμου βία φήφον τυράννων ἢ κράτη παρεῖμην ἥ λιθίνη φήφορς δόγμα γεγραμμένη ἐπὶ λιθίνης πλακόρς ἥ Πίνδ.Ο 7,159 ἐν μεγάρουσι οὐχ ἕτερον ἔδιδον ἀφῶρος ἔχει λόγον ἥ βροτῶν φήφορς ἢ κοινὴ γνώμη ἥ Κρατιφ.Δραπ.1) ἥ πορομ. φρ. φήφορς Ἄθηνᾶς δηλοῦσα ἀδωμικῶν, πιβ. ἐπὶ ἰσοψηφίας ἥ Φιλόστρ.568 ἥ ὁμ. Κόννου φήφορς ἐπὶ γνώμης ἀναστάς λόγου ἥ ἄριστ. Σφ.675 ἥ νεώτ. ἢ διὰ φήφω ἐκφοροζομένη γνώμη καὶ ἰδία ἢ εὐμένης ἢ κυβερνήσις ἔλαβε φήφον ἐμπιστοσύνης, - ἀσκούμεν εὐσυνειδήτως τὴν ἐντολήν, ἢ ὁποῖα μᾶς ἀνετέθη διὰ τῆς φήφω τοῦ λαοῦ, - θὰ χω τῶν φήφω σου στίς ἐκλογάς; 12) ὁ τόπος ἐνθα διεξάγεται ἢ φηφορορία ἥ Εὺρ. IT 947 ἔστιν γὰρ ὅσα φήφορς, ἦν Ἄρει ποτὲ Ζεὺς εἶσατ' ἐκ του δὴ χερῶν μῖσματος 13) νεώτ. τὸ ἐκλογικὸν σύστημα ἥ ἐνιαία - ἀναλογικὴ φήφορς 14) νεώτ. κ. δημ. τὸ δικολῶμα τοῦ φηφίζοντος ἥ δὲν θὰ δοθῆ φήφορς εἰς τὰς γυναῖκα 15) φηφῶ) δημ. ἐκτίμησις, σεβασμός ἥ φήφορ δὲν τοῦ ἔχουν ἢ δὲν τοῦ δίνουσι τὰ παιδιὰ του. φηφορορῆς-οὐς-ἐς μων. ὁ τερωόμενος ἐπὶ φηφορορῆσιν, ἐπὶ φηφιδωτῶν ἥ Θεόδ.Βολα.9,8. φηφορῆσαι-δωμαι μτγν. κομμοῦμαι διὰ φηφοροθημάτων, μὲ φηφιδωτᾶ ἥ ΐω.Χρυσ.5,730 τὰ ἐφηφωμένα ἐδόφα. φηφοραγῶ-ἐω μων. κωμ. ἔκφορσις περὶ ἑωροδοκισάντων δικαστῶν, ἰδία τῶν ἐκκλησιαζόντων, ἀποζῶ ἐκ τῆς τιμῆς τῶν παλωμένων ἡφῶων πρὸλ. κυματορῶξ ἥ Νικ.Χων.Χρον.168B οὐ θρασυτεροι τῶν δικαστῶν καὶ φηφοραγεῖν εἰωθότες καὶ κατὰ τὸν δὲν περιφανεῖς αὐγατερόντες οἰκου. φηφορορῆτον ἥ τῶν μων. τόπος, ἐνθα δίδονται αὐ φήφοι πρὸς ἐκλογὴν τοῦ πατριάρχου ἥ Κωδ.20. φηφορορία ἢ) κ. νεώτ. κ. δημ. μτγν. κ. φηφιορορία (Διον. Ἄλ.Ρωμ.4,20) ἢ ἐνέργεια τοῦ φηφορορῶ, τὸ νὰ φηφίζῃ τις ἥ ἄριστ.Πολιτ.1268α,2 τὰς δὲ κρίσεις ἐν τοῖς δικαστηρίοις οὐ διὰ φηφορορίας ὥστο γίνεσθαι δεῖν, αὐτ.Ρητ. Ἄλεξ.39,16. - ἢ φηφορορία διαρκεῖ δι' ἄλης τῆς ἡμέρας ἥ ὑπατικαὶ φηφορορία αὐ ἐν ταῖς τῶν ὑπάτων ἀρχαιορῆσις ἥ Πλούτ.Μάρκελλ.4 2) μτγν. τὸ φηφίζεσθαι ἥ Διον. Ἄλ.Ρωμ.4,20 οὐ πέντεται ἐν ταῖς φηφορορίαῖς ἐκπεράτουν, αὐτ.7,5. οὐτ.54, αὐτ.8, 82, αὐτ.87, Πλούτ.Κορ.20, Ἡρωδίων. Ἰστ.7,10. φηφορορικός-ἢ-ὄν μτγν. κ. μων. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφορομένος εἰς τὴν φηφορορίαν, ὁ τῆς φηφορορίας ἥ Tit.in cod.Vatic.13) παράδοσις συντομος τῆς φηφορορικῆς ἐπιστήμης 2) τὸ φηφορορικὸν ὡς οὐσα τὸ φήφισμα ἥ Νεαρ. Ἰσαάκ Ἄγγ.2,172 δὴλῶς πάντως γινόμενης τῷ φηφορορικῷ τῆς ἐγγράφου γνώμης αὐτῶν. φηφορορός-ον μτγν. κ. νεώτ. μτγν. κ. φηφορορός ὁ φηφορορῶν, ὁ δίδων φήφον ἥ Διον. Ἄλ. Ρωμ.7,59 ἐγένετο Ρωμαϊκῆς ἐκκλησίας κατ' ἀνδρὸ φηφορορός ἢ φυλετικῆ ἰδ. γρ. φηφορορός; 2) κ. νεώτ. φηφορορορῶ) ὁ φέρων φήφον, ἔ ἔχων δικαιορῶμα νὰ φηφίζῃ ἥ Θερμιστ.5,65C οἱ ἡμέτεροι φηφορορορῶ καὶ στρατιῶται. φηφορορῶ-ἐω μτγν. κ. νεώτ., μτγ. πορακ. ἐφηφορορορικός (Σχόλ. ἄριστ. Σφ.250), μτγν. κ. φη-

φηφορω διδω την γωνυην μου δια φήφου, φηφίζω : Διον. Αλ. Ρωμ. 4, 20 κατά τας φράσας φηφφορών, Λουκ. Τιμ. 3, 6 εκκλησιαστής φηφφορήσας, αὐ. Ἀλ. 24. 2) μγν. ἐκλεγὼν διὰ φήφου : Διον. Αλ. Ρωμ. 10, 56 ἀπειθῆ τοῦ νομοθέτας φηφφορεῖν ἔδει· κ. παθ. : αὐτ. 9, 43 τὸ τὼν ἀγορανομῶν ἀρχεῖον ἐν ταῖς ἀτάκτις φηφφορεῖσθαι ἐκκλησίαις. 3) νεώτ. ἐγω τὸ δικαίωμα τοῦ φηφίζειν, τῆς φήφου.

φηφω-άω λεξ. κ. μον., δημ. κ. φηφίζω Ἡσ. ἐφροντίζω· 2) δημ. λαμβάνω ὑφ' ὄφιν μου, διδω σημασιαν, ὑπολογίζω, λογαριάζω : δὲν τὸ φηφω γιὰ τίποτα, - δὲν φηφω τὰ λόγια σου· πρβλ. ἀφήφιστα ΙΙ. 2) ὁμ. σέβουμαι, ὑπολήπτομαι : δὲν φηφάει κανένα ἰσφρεται ἀσεβῶς ἢ περιφρονητικῶς πρὸς πάντας; || ἐπιτιμῶ : Χρον. Μορ. 2634, αὐτ. 3119 οὐδὲν φηφά τοῦ βοσιλέως, τὴν μάχην, οἷα κί ἂν ἐνι, αὐτ. 8801.

φηφω-ωνος (ὶδ) μγν. ἐπὶ φιλοθύρου, ὁ δεινός περὶ τὰς φήφους, τοὺς ὑπολογισμούς, τὴν λογιστικὴν : Μαν. 5, 277 φειδωλός φήφων ὁ φιλόγυρος ἢ δὲ δειναστής (ἀμφ. γρ. φηφών).

φηφω-ωνος (ὶδ) ἀμφ. γρ. τοῦ φήφων βλλ. φήφωσις-εως (ἴη) γλωσσ. ἢ φηφωλογία, τὸ φηφολόγημα.

φηφωτός-ή-όν γλωσσ. ὁ ἐστρωμένος ἢ κεκοσμημένος διὰ φήφω, δὲ τὸ θηλ. φηφωτή (γῆ) ἡδ οὐα. ἔσδαφος φηφιδωτών : Στέφ. Βυζ.

φηχαλάω (ἴη) δημ. ὁ γρ. τὸ φηχαλά βλλ. φηχαλιζω δημ. ὁ γρ. τοῦ φηχαλιζω βλλ.

φηχρός-ά-όν λεξ. ὁ εἰς λεπτά μόρια τετριμμένος, δὲ λεπτός, τρυφερός : Ἡσ., Σουῖδ.

φήχω κ. νεώτ., μέλλ. φήξω [Ξεν. Ἰνπ. 4, 4], μέσ. ὄορ. ἢ ἐφήξωμην [Κλήμ. Ἀλ. 100 ἀπ.], παθ. ὄορ. ἐφήχθην [Νικ. Ἀλεξ. 265 κατ.], παρσκ. ἐφήγμα [Σοφ. Τρ. 698 κατ.], τρίβω, ἔξω, ἔξουστρίζω ἵππου : Ἀριστ. ἀπ. 135 φήχει δ' ἠρέμα ἂν βουκέφαλον καὶ κομπάτιαν, Ξεν. Ἐλλ. 2, 4, 6 Ἰπποκόμοι φήχοντες τοὺς ἵππους φάφωον ἑπόλου, αὐτ. Ἰνπ. 4, 4, αὐτ. Ἰππαρχ. 1, 16, Πλούτ. Ἡθ. 174β. 2) νεώτ. τρίβω, καθαρίζω διὰ τῆς φήκρας, βουροτίζω. 3) ἀπτομαι, ψεύω ἔλαφρός, θωπεύω, τρίβω : Εὐρ. Ἐλ. 1567 μονάμυκον φήχων ἔδερν μείγεται τε, Ἀπολλ. Ρ. 4, 164 φαρμάκω ἐφήχεν θηρός κόρη. 4) διὰ τῆς τριβῆς φθειρόω, καταστρέφω : ΑΠ 7, 125 πέτρων φήχει χρόνος· κ. παθ. : Ἀριστ. Πρ 23, 33 φήχεται ἢ πέτρα διὰ τὴν πληθύν των κομάτων. 5) μτφ. ἐπὶ ἀναμνήσεως, ἐξαλείφω, τὸ παθ. : αὐτ. Μνημ. 1, 11. 6) ρηματ. π. φήξις, φήκτρα, φηχρός.

φή (τῶ) κ. νεώτ. κ. δημ. ἄκλ. πρφφ. τοῦ ἐκκοστοῦ τρίτου γράμματος [δεκτικὸν ἐδόδομαι συμφώνου] τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφραδῆτου.

φή (ἴη) Ἡσ. ἔχαρά, γελόλασμα, παίγνιον.

φήδωω δωρ. τ. τοῦ φιάζω βλλ. φιάζω [φιά (ἴ)], δωρ. φιάδωω παίζω· πρβλ. φιάξια, ἐφιάμοι : Ἀριστ. Φυσ. 1302 Τυνδαριδίας τ' ἀγασώω, τοι δὴ παρ' Εὐρώτων φιάδοντι.

φιάξω [φιάς] (ἴ) Ἡσ. τ'ακάξω.

φιαθηδών ἐπίρρ. σχόλ. ἐν εἰδη φιάθου, φορηγδόν : Σχόλ. Οὐκ. 2, 75.

φιαθίζομαι μγν. κείμαι, κοιμῶμαι ἐπὶ φιάθου : Ἱεροκλ. Φιλογ. 107, 289 οἱ λατροὶ . . . ἀκέλευσάν με φιαθισθῆναι.

φιάθινος-η-ον(ν) νεώτ., δημ. φιάθινος ὁ ἐκ φιάθου πεπονημένος, κατεσκευασμένος, φθαθῆνιος : φιάθινος πῖλος [φθαθῆνι].

φιάθιον (τῶ) κ. νεώτ. μικρὰ φιάθος, φθαθί : Φιλήμ. Ἐφεδρ. 1 σκιμηόθιον ἐν καὶ κώθιον καὶ φιάθιον Ἰσως παλαστής, Διοσκ. 5, 103, Πίν.

φιαθοπλατικός (ὶδ) γλωσσ. ὁ πλέκων φιάθους, φιαθοποιός-όν γλωσσ. ὁ κατασκευάζων, ὁ πλέκων φιάθους.

φιάθος (ἴη) κ. μον. κ. νεώτ., δημ. φιάθα, σχόλ. κ. φιαθος (ὶδ), μγν. κ. φιεθός, δωρ. αἰτ. πληθ. φιάθως [Ἀριστ. Ἀχ. 874], τὸ στέλεχος διοφθῶρων ἀγρωστοειδῶν φυτῶν μετὰ τὴν ἀφαιρέσιν τῶν σπερμάτων πρβλ. Ἡσ. φιαθός, τὸ φυτὸν ἐξ οὗ πλέκεται φιάθος. 2) τὸ ἐκ τῶν ἄνω στελεχῶν κατασκευαζόμενον πλέρω, φάθος, φθαθί : Ἀριστ. Βάτρ. 567 ὁ δ' ὄχειτ' ἐξέτας γε τὰς φιάθους λαθῶν, αὐτ. Λυσ. 921, Ἀριστ. Ζι 6, 2, 5, Θεόδωρ. Φι 4, 8, 4 ἐκ τῆς βύθλου ἰστία τε πλέκουσαι καὶ φιάθους καὶ ἐσθῆτάς τινας καὶ στρωμνάς καὶ σχοινία, Νικαρχ. ΑΠ 11, 328 φιάθων γάρ ἐν αὐτῇ ἰτῆ γῆι στρώσαντες, Ἱεροκλ. 9, 7, 5, αὐτ. 19, 4, αὐτ. 10, 7, 4. || παροιμ. ἐκ τῆς αὐτῆς φιάθου γεγονώς [ἐπὶ ἀνθρώπου ἐν ὁμοίᾳ πρὸς ἄλλους καταστάσει διατελοῦντος] : Κομμ. Ἀνών. 383. 3) Ἡσ. ἔχομεῖνον.

φιαθωδής-ους-ες σχόλ. ὁ πρὸς φιάθον ὁμοιος, ποῦ μοιάζει με φάθα : Σχόλ. Ἰλ. Q 190, Σχόλ. Ἀριστ. Ἀχ. 72, αὐτ. 332, αὐτ. 927, Εὐστ. 1344, 45. φιάθως δωρ. αἰτ. πληθ. τοῦ φιαθός βλλ.

φιαθί Ἡσ. ἐδάωπεκος.

φιάτω Ἡσ. φῖω, φιάζω.

φιάκλι (τῶ) δημ. ἄ. φιακί βλλ.

φιάκλι (τῶ) δημ. τὸ δηλητηρίον, τὸ φαρμάκι.

φιάκουτής-α-ικο δημ. ὁ δηλητηριώδης, δὲ μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ εἰς ἐξαιρετικῶν βαθμῶν κακός, ὁ οὐλοει ἀποστοδῶν δηλητηρίων, φαρμάκω.

φιάκωμα (τῶ) δημ. δηλητηρίασις, φαρμάκωμα.

φιάκωνω δημ. δηλητηριώζω, φαρμακῶνα.

φιάξ-ακος (ἴη) Ἡσ. φιάξ.

φιαρός-ά-όν Ἡσ. εὐώδης.

φιάς-άδος (ἴη) φακός, φεκάς, ρανίς, σταγών : Ἰλ. Π 459 αἰματοέσας δὲ φιάδας κατέχωνεν ἔραζε [Ζεύς], Ἡσίοδ. Α 384 φιάδας βάλεν αἰματοέσας σημα πῖθαις πολέμοιο ἐπὶ μεγαθάρασι.

φιάδεις Ἡσ. εὐπονηεῖ, βδει [ἐπέρδει].

φίγναι (ἴη) Ἡσ. καὶ τρήχει.

φιάδες Ἡσ. φιάδες, φακίδες.

φιάθι (τῶ) δημ. τὸ ἐμπρόσθιον ἄνω μέρος τοῦ ὑποδόματος : φιάθια θέλουσιν τὰ παπούτσια σου.

φιάθιαζω δημ. ἀντικαθιστῶ τὰ ἐφαρμαγμένα φιάθια βλλ. διὰ νέων.

φιάθιασμα (τῶ) δημ. τὸ διὰ φιάθια τὸ παπούτσιο, τὸ ἐν ἀντικαταστήσῳ τὰ ἐφαρμαγμένα φιάθια διὰ νέων.

φιάθιον (τῶ) δημ. εἰδός τι φυτοῦ : Ἀλέξ. Τραλλ. 8, 423.

φιάθων-όνος Ἡσ. ἐδιάθολος, φθύραος.

φιάθος-ά (ἴη) ἰων. κ. μγν. τ. τοῦ φιαθός βλλ.

φιάς-εντός-εσσα-εν Ἡσ. ἐμακάριοις, εὐδοσίμων [ἔσφ. γρ. φηξ]. Σουῖδ.

φιάω μγν. κ. φῖω, μέλλ. φῖω [Ἡσ. ἐπι-] ὄορ. ἐφίξα [Ἡσ. κ. ἐφῖσα, μέσ. μέλλ. φῖσσομαι, παθ. παρσκ. ἐφῖσομαι, φωμίλω, τρέφω ἢ ποτίζω : Εὐφορ. ἐν Στοβ. 7, 8, 5 λευκῶ σ' ἐφῖσα γάλακτι, Εὐστ. 1631, 43. Φώτ. κ. παθ. τρέφομαι : ΑΠ 9, 302 ποτίζω δ' ἐξ ὑμῶν φῖσμενον [βρεφόνος] ὠλέασατ'· 2) ἰων. μασά : Λυκάροφ. 639 οὐ γάρ τις αὐτῶν φίσεται ἠγῶν ἠγῶνθ' : 3) Ἡσ. φῖσσομένη κηλίσουσα : Σοφ. ἀπ. Βελον. 1, 2 ἄ με φῖσσομένα κατελίμανεν πολλὰ καὶ τόδ' ἐπιπέ μοι.

φίθη (ἴη) Ἡσ. ἐπάωκειαι.

φίθιας οἶνος (ὶδ) οἶνος στυφρός καὶ ἐρυθρός, ὁμοιος τῷ προμνίω : Εὐθῶν. π. Αβθ. 1, 28F οἶνον γάρ με φθῖον γεύσας, Νικ. Ἀλεξ. 181.

φίθομαι Ἡσ. φῖζομαι.

φίθος-ους (τῶ) σχόλ. λοιδορία, σκάμμα, πείραγμα : Σχόλ. Θεόδωρ. 1, 1 ἐπὶ φθῖθρ παρὰ τὸ φῖθος, ὁ ἀσπιάνει τὴν λοιδορίαν.

φίθωζομαι μγν. π. γρ. μμ. φθῖρω βλλ.

φίθωρος (ὶδ) ΕΜ 506, 31 ἐφθῖρος.

φίθύρα (ἴη) μγν. λιθοῦν ἢ θρακικὸν τι τετραγώνον μουσικόν ὄργανον : Πολυδ. 4, 60 ἐπὶ δὲ φθῖθρα

ήν πλινθεῖον πηχυαῖον ἔχον διελιкуμένα η̄νια, ἃ περιτραφεύμενα ἦσαν ἐπὶ κροτάφῃ παραπλήσιον. Μάγοδιν μὲν ὀνομαζέει 'Ανακρέων, τὴν δὲ εὐρεῖσιν αὐτῆς Κάνταρος (Φραξί προσπληθῆσαι': Κάνταρος ἐν 'Αδῆλ.3).

φιθυριζω (φιθυρος) κ. μιν., νεώτ. κ. δημ., δωρ. φιθυρίσθω, ἄττ. μέλλ. -ιῶ, ὁμιλῶ χαμηλοφώνως ἢ ἡχῶ μονοτόνως καὶ ἥρεμα, μουρμουρίζω: Πλάτ. Γοργ.485D βῖωναί μετὰ μερακλίαν ἐν γωνίᾳ τριῶν ἢ τετταράων φιθυρίζοντα, αὐτ.Εὐρ.276D, Θεόκρ.27,67, αὐτ.2,141 καὶ ἐπιθυρίαδομες ἀδύ, Κέλα.π.'Ωριπ.6,298 φιθυρίζειν τῶ παιδίῳ (ἢ γραυῆ) ἐπισχύνθη, Πρόδρ. ἐν Κορ.'Ατακ.310 τὸ δὲ δοχιζήρην τέταρτον ἐπ' οὗτος φιθυρίζει, Παπῶδ. Χριστ.Διηγ.37 κἄθε κακὸ φεύγει, ἐπιθυρίσεν ὀποφθεγματικῶς ὁ μῆραμ' Ἀναγνώστης'. 2) ἐπὶ ἡχοῦ ἢ θορύβου μικροῦ καὶ ἡσυχου, ὅσον ἐπὶ τοῦ ἡχοῦ ἢ ἐλαφροῦ φόφου τῶν δένδρων κινουμένων ὑπὸ τῷ ἀνέμῳ: 'Αριστ.Νεφ.108 ὅταν πλάτανος πετλεῖ φιθυρίζη, Σολωμ.Λάμπρ.19,31,3 φιθυρίζοντας μοσχοβολᾷσι ἀπὸ τὰ ἀρώματα τὰ αὐγερινά'. 3) μτν. λέγῳ χαμηλοφώνως ὁ, πὶ δὲν τολμῶν νὰ εἴπω μεγαλοφώνως, δθ. καταλαλῶ, συκοφαντῶ: ΠΔ Ψαμ.40,7, 'Αλικίφρ.3,58, Θερμστ.262C φιθυρίζειν καὶ διαβάλλειν. 4) ρηματ. π. φιθύρισα, φιθυρισμός, φιθυριστής, φιθυριστά.

φιθυρισθω μτν. δωρ. τ. τοῦ φιθυρίζω βλλ.: Βλαν.12,2.

φιθυρίσματος -ατος(τὸ) μτν., νεώτ. κ. δημ. τὸ φιθυρίσειν βλλ.1), τὸ ὁμιλεῖν χαμηλοφώνως, φιθυρισμός, φιθυρος, μουρμουρίσμα: ΑΠ9,546 φιθυρίσμα τὸ ναυτικόν, Ζερβ.'ιστ.133, Σύμμ. ΠΔ'ἰώθ.26,14. 2) πᾶς θόρυβος ἢ ἡχος μικρός, ἐλαφρός, ὅσος ὁ τῶν δένδρων κινουμένων ὑπὸ ἐλαφροῦ ἀνέμου: Θεόδωρ.1,1) ἀδύ τὸ φιθύρισμα καὶ ἃ πίτυς, αἰπόλε, τίνα, ἃ ποτὶ ταῖς παγοῖσι μελισθεταί, Ζερβ.'ιστ.133 τὸ φιθύρισμα τῶν φύλλων ἀπὸ τοῦ ἀέρος φιλημα.

φιθυριστός (ὁ) μτν., νεώτ. κ. δημ. τὸ φιθυρίσασθαι βλλ.1): Πλούτ.'Ηθ.451, Λοκκ.'Ερωτ.15, ὁ φιθυρισμοὶ κατὰ τὴν ὥραν τῆς μελέτης πρέπει νὰ λείπουν. 2) μτν. μφ. τὸ φιθυρίζειν τὸ κατὰ πινος, τὸ καταλαλεῖν, συκοφαντεῖν, λοιδορεῖν: Πλούτ.'Ηθ.143ε, ΚΔ Κορ.2,12,20 καταλαλαίει, φιθυρισμοί, φησιώσεις'. 3) ὄμ. φυλακτῆριον ἢ μαγικόν τὸ μέσον διὰ φιθυρίσματος κεκτῆμένον μαγικῆν δύναμιν, μαγεία: ΠΔ'Εκκλ.10,1) ἔαν δάκη ἐν οὐ φιθυρισμῶ.

φιθυριστά ἐπίρρ. δημ. χαμηλοφώνως, μουρμουριστά.

φιθυριστής (ὁ) ὁ φιθυρίζων, ἐν 'Αθήναις ἢ λ. ἐν χρ. ὡς ἐπίθετον τοῦ 'Ερμῶδ'. 'Αρκοκρ. ἐφιθυριστής 'Ερμῆς Δημοσθένους ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας. 'Ην τις 'Αθηναῖον 'Ερμῆς οὕτω καλοῦμενος': Δημ.1358. || κ. τοῦ 'Ερωτος: ΑΒ317. 2) μτν. ὁ φιθυρίζων τὸ κακόν, ὕβριστικόν κατὰ πινος, λοιδοροσ, συκοφάντης: ΚΔ Ρωμ.1,30 μεσοῦς φθόβου, ἐριδος, δόλου, φιθυριστάς, καταλάλους.

φιθυρο (τὸ) δημ. ὁ φιθυρος βλλ.: Βλαχογ.Παλ.ηκ.50 ἔνα ἐλαφρὸ φιθύρο ἀκούσθηκε.

φιθυρος-ον νεώτ. κ. δημ. ὡς οὐσα. ὁ φιθυρίζων, ὁ φθῶν ἢ ὁ ἡχῶν ἥρεμα καὶ λίαν ἀτόνος, ὁ μουρμουρίζων: ΑΠ12,136, Γολυδ.5,90. || κ. ἐπὶ μουσικῆς: Ποιητ.ἐν Σχόλ.'Αριστφ.'Ορν.1) φιθυρον εὐθήρ νόμον. 2) νεώτ. κ. δημ. τὸ ἄρα. φιθυρος ὡς οὐσα, θόρυβος προερχόμενος ἐξ ὀμιλίας εἰς πολὺ χαμηλὸν τόνον καὶ μὴ ἐπὶ ὄνῳ μάλλον συριστικῶν γινομένης. 3) ὄμ. πᾶν εἶδος χαμηλοῦ καὶ μονοτόνου θορύβου, μουρμουρίσμα: φιθυρος τῶν φύλλων (βραυῆ), φιθυρος τῶν ἐντόμων (βρομβοσ). 4) ὁ διαβάλλων, ὁ συκοφαντικός: Σοφ. ΑΙ,148 τριούσθε λόγονσ φιθύρους πλάττων εἰς

ῶτα φέρεῖ πᾶσιν 'Οδυσσεύς' 5) τὸ ἄρα. ὁ φιθυρος ὡς οὐσα. ὁ φιθυριοτής βλλ.2): Πίνδ.Π.2, 136 οὐδ' ἀπάταισι θυμὸν τέρπεσθαι ἐνδοθεν, οἶα φιθύρων παλάμας ἐπειτ' αἶε βρωμῶν, 'Αριστφ.ἀ.213 φιθύρος τε καλοῦ καὶ φωμοκὸλαξ. **φιθύρω**ς ἐπίρρ. μτν. συκοφαντικός: 'Αν.π.Λιβ.46 ἄ μοι δοκεῖ προιδῶν... φιθύρωσ ἐντυχεῖν.

φικεῖω δημ. ξεπορίζω βλλ. **φικί** (τὸ) δημ. συνοδοῖσα πομπικῆ, 18. νυμφικῆ πομπῆ: Κρυστ.'Αγροτ.'Ο γάμος32 ἰδὲ μαρμαράστρωτες αὐλές πεζυεῖς ὄλο τὸ φικί. **φικισμός** (ὁ) νεώτ. μερικός τραυλισμός περιοριζόμενος εἰς τὴν ἐλαττωματικὴν προφορὰν τοῦ συμφώνου φ.

φιλα (τὰ) δωρ. τ. τοῦ πῖλα βλλ.: Παιουσ.3,19,5 «φιλα γὰρ καλοῦσιν οἱ Δωριεῖς τὰ πτερά».

φιλά (τὰ) οὐδ. πληθ. ὡς οὐσα. τοῦ φίλος βλλ.18).

φιλαγία (ἡ) μτν. ἢ ἀρχηγία τῶν φίλων, τῶν ἐλαφρῶς ὀπλισμένων στρατευμάτων. 2) σῶμα ἐκ 256 φίλων, δύο ἑκατονταρχαίαι ἢ σύστημα ἀνδρῶν διακοσίαν πενήκοντα καὶ ἕξ: 'Αρρ.Τακτ.14,4. **φιλαγός** (ὁ) μτν. ὁ ἀρχηγός τῶν φίλων, τῶν ἐλαφρῶν στρατευμάτων.

φιλαίων δημ., ἄορ. (ἐ)φιλανα κ. -ννα, κάμων π φίλων, λεπτόν, λεπτότα, ὀξύνω: φιλαίνει τῆ φωνῆ του ὅταν μιᾷ.

φιλάνθρωπος-ον μιν. ὁ ἀναφερόμενος εἰς φίλον, ἀπλῶς ἀνθρώπον, στερούμενον ἄλλης ἰδιότητος: 'Αναστ.Συν.'Οδηγ.242,28 ὁ φιλάνθρωπος εἶχε τὰ ἀνθρώπινα, ἀλλὰ θεάνθρωπα.

φιλαξ-ακος (ὁ) ὁ φίλος: πρβλ. Θωμάς Μ 928 ἐφίλαξ ποιητῆ, ὡς 'Αριστοφάνης, φίλος δὲ καὶ λείος λογαράφωσι': 'Αριστφ.ἀπ.705.

φιλάς (ὁ) μτν. ἐπίθ. τοῦ θάκου, ὁ ἔφερε λατρευόμενος ἐν 'Αρμύκλαις: Παιουσ.3,196.

φιλάς 'Ησ. «πέτρα, κράσπεδος» πρβλ. σπιλάς.

φιλάθειρον (τὸ) μτν. φιλωτικῆ ἀλοιφῆ, φάρμακόν τὸ πρὸς φιλωσιν τῶν τριχῶν: Γρηγ.Νύσσ.2,388Α.

φιλεός-έως (ὁ) 'Ησ. «ὁ βασιταὸς χορεύων»: || Σουῖδ. «ὁ ἐπ' ἀκροῦ χοροῦ ἰσάμενος».

φιλή (ἡ) δημ. θηλ. ὡς οὐσα. τοῦ φίλος βλλ.141.

φιλής-ήτος (ὁ) ποι. τ. τοῦ φίλος, φιλήτης βλλ., πρβλ. γυμνής: Αισχ.ἀπ.44), Σχόλ.'Ιλ.Ε 9 περί δὲ τοῦ φιλήτος παρ' Αἰσχύλου καὶ τοῦ «Κουρήτες τ' ἐμάχοντο καὶ τοῦ κρητῆς ἐν τοῖς περί ὀνομάτων ἀποδώσωμεν λόγον».

φιλήτης (ὁ) μιν. ὁ φίλος βλλ.β1: Εὐστ.1222,53 τοὺς γυμνήτας ὠνόμασαν οἷς ὁμόστικτοι καὶ οἱ κοινῶς μὲν φίλοι, κοινότερον δὲ φιλήται.

φιλιζομαι μτν. φιλοῦμαι: Δίων Κ 63,9 τὴν μὲν κεφαλὴν κομιώντα, τὸ δὲ γένειον φιλιζόμενον, αὐτ.77,20, αὐτ.79,14,Εὐστ.907,38.

φιλιθρα (ὁ) δημ. τὸ φυτόν Ἰουόλη.

φιλικά (τὰ) δημ. πληθ. τοῦ φιλικό βλλ.

φιλικαντζήσικο (τὸ) δημ. τὸ κατάστημα τοῦ φιλικαντζῆ, ρωποπωλείου.

φιλικαντζής (ὁ) δημ., θηλ. -οῦ, πωλητῆς φιλικῶν, ρωποπώλης. 2) μφ. ὁ ζητῶν νὰ ἀποκομιζῆ μικρὰ κέρδη εἰς βάρος ἰδίᾳ τῶν ἄλλων.

φιλικό (τὸ) δημ. χρῆμα μικρὰς ἀξίας: δὲν ἔχω φιλικά, - ὅταν λείπῃ τὸ φιλικά, ὄλα πάνε ἀσχημα. 2) ὁ πλεθρ. φιλικά (τὰ) εἶδη ἐμπορίου εὐτελοῦς τιμῆς, ράπος.

φιλιεός-ή-όν μτν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν φίλον, εἰς ἐλαφρῶς ὀπλισμένον στρατιώτην, δθ. τὸ φιλικόν, ἢ τὰ φιλικά ὡς οὐσα. οἱ φιλοι, οἱ ἐλαφρῶς ὀπλισμένοι, οἱ εὐζῶνοι: Διόδ.Σ 15,32, αὐτ.14,23, αὐτ.17,88, αὐτ.18,72, αὐτ.19,40.

|| τὸ οὐδ. φιλικόν ὡς οὐσα. οἱ φίλοι, οἱ φιλῆται: Λοκκ.Ζεὺδ.12 τὸ πολὺ πελαστικόν καὶ φιλικόν.

φιλινοποιός (ὁ) 'Επιγρ. ὁ κατασκευαστῆς φιλινω στεφάνων: 'Επιγρ.Σπάρτης.

φιλιнос-η-ον ὁ ἐκ κλάδων φοίνικος πεποιημένος, ὄθ. στέφανος **φιλιнос** ὁ ἐκ κλάδων φοίνικος στέφανος, τὸν ὅποιον ἐν Σπάρτῃ ἔφερον οἱ ἠγεμόνες τῶν χωρῶν ἐν ταῖς γυμναστικαῖς : Σωσίβ.π. *Αθῆν.15,678B **φιλινοῦς** αὐτοῦς [αὐτοῦ στεφάνου] φάσκων νῦν ὀνομαζέσθαι, ὄντας ἐκ φοινίκων. **φιλίον** [τὸ] Ἦα. κτερόν μακρόν, φέλλιον, ἢ εἶδος ἀνθούσας.

φιλιμάχος [ὁ] μόν. ἢ φιλιμαχία βλ.λ. : Εὐστ. *Ὀδ.10,704. **φιλοθάβος** [ὁ] γλῶσσα. ὁ βάπτων πτερὰ, ποιητικῆς.

φιλογενεος-ον δημ. ὁ φιλογενεμένος. **φιλογενέω** δημ., μτχ. παθ. παρακ. φιλογενεμένος, νήσθω τὸ ἔριον εἰς λεπτότητα νήματα : παροιμ. ὅποιος φιλογενεῖ συχνὰ χοντροφορεῖ [οἱ πολὺ λεπτολογοῦντες συχνὰ ζημιοῦνται, βγαίνωμεν ζημιώμενοι].

φιλογραφία [ἡ] νεώτ. τὸ ἔργον τοῦ φιλογράφου, ἢ διὰ λεπτῶν χαρακτῆρων γραφή.

φιλογράφος [ὁ] νεώτ. ὁ γράφων διὰ πολὺ λεπτῶν καὶ μικρῶν γραμμάτων.

φιλογραφῶ-έω μν. κ. νεώτ. γράφω δι' ἀπλοῦ φωτίνετος, οὐχὶ διὰ διαφύλλου : Τζέτζ.Χιλ.5, 696 ταῦτα μὲν πάντα διφθογοῦν, ἔχειν γραφὴν μοι νόει . . εἰς ἀ κλιόμενα πάντα μοι φιλογράφει' 2) νεώτ. γράφω μὲ πολὺ λεπτὰ καὶ μικρὰ γράμματα.

φιλοθάπης-ιδος [ἡ] δ. τ. τοῦ φιλόταπι βλ.λ. : Κλέαρχ.π. *Αθῆν.6,255E κλίτης . . ὑπεστρωμένης Σαρδανῆ φιλοθάπιδι τῶν πάντων πολυτελών, αὐτ. 12,548E φιλοθάπιδα ἔχοντα κρικατὴν.

φιλοδιάλεχος-η-ο δημ. ὁ μετὰ περισσῆς πρόσσῆχς καὶ ἐπιμελείας ἐπιλεγείς, ἐξαιρετικός : Ἐφταλ. *Ἐκλ.Σελ.106,9 τραγοῦδια φιλοδιάλεχτα τῆς Νύφης θά λαλοῦσα.

φιλόδορος-ον μτγν. ὁ ἔχων λεῖον ἔδρημα : Ἰγνάτ. *Ἐπιστ.9,196 φιλόδορα δρακόντια.

φιλοδουλεία [ἡ] δημ. λεπτὴ ἐργασία' 2) μικροδρα, ἀσήμαντος ἐμπορικῆ ἐπιχείρησις, μικροσκοδουλεία' 3) μτφ. κτ. πληθ. διενεξεις δι' ἀσήμαντα, μικρολογίαί.

φιλοδουλεύω δημ., μτχ. παθ. παρακ. φιλοδουλεμένος, κατασκευάζω, ἐπεξεργάζομαι τι μετὸ πολλὰς λεπτότητος.

φιλοδούλευτος-η-ο δημ. ὁ φιλοδουλεμένος.

φιλοθεωρῶ-έω μτγν. φιλόφ. λόγῳ θεωρῶ, ἐξετάζω διὰ μόνου τοῦ λόγου : Ἰδὲβλ.Μυστ.267,8 καὶ ταῦτα οὐδ' ὄλως φιλοθεωροῦσιν (Αἰγύπτιοι).

φιλοκάμωμα [τὸ] δημ. ἢ φιλοδοικαία βλ.λ.

φιλοκαμωμένος-η-ο κ. φιλοκανωμένος μτχ. παθ. παρακ. τοῦ μὴ ἀπαντῶντος φιλοκάνω, ὁ φιλοδοικαμένος, ὁ μετὰ πολλὰς λεπτότητος ἐξεργασμένος, φιλοκάματος.

φιλοκάματος-η-ο δημ. ὁ φιλοκαμωμένος βλ.λ.

φιλοκέραιον [τὸ] Στέφ. Βυζ. ἐτὸ γείσον, ὁ θριγκός, οἱ ἀκρατοὶ κέραμοι ατέλης.

φιλοκέρως-ωτος-ων μν. ὁ ἀπογυμνωθείς, ὁ στερηθείς τοῦ κέρατος αὐτοῦ : Τζέτζ.Χιλ.5,412 τὸ κέρατος τοῦτου . . κἀπορῶν, ἀντιπαθεῖς φαρμάκοις, τὸν θῆρα δὲ φιλοκέρως ἐώσαν ἀποτρέχειν **φιλοκιθαρεῦσι-έως** [ὁ] *Ἐπιγρ. ὁ φιλοκιθαριστής. **φιλοκιθαριστής** [ὁ] ὁ φιλὸς κιθαριστής, ὁ τὴν κιθάραν μόνον παίζων χωρὶς νὰ ᾄδῃ πρὸς αὐτὴν : Χόρης.π. *Αθῆν.12,538E.

φιλοκιθαριστικὴ [τέχνη] [ἡ] φιλὴ κιθάρισις : Φιλόγ.π. *Αθῆν.14,637F μετὰστῆσεν τὴν φιλοκιθαριστικὴν μακροῦς τούς τόνους ἐντείνας.

φιλοκόβω δημ., μτχ. παθ. παρακ. φιλοκομμένος, κόπτω τι εἰς φιλὰ τεμάχια : φιλοκομμένος καπνός, -φιλοκομμένος κρεμμυδι' 2) λειοτριβῶ τι εἰς λεπτότητην κόνιν : φιλοκομμένος καφές, φιλοκομμένο πιπέρι.

φιλοκοσκινίζω δημ. κοσκινίζω τι μὲ πολὺ φιλό κόσκιον : **φιλοκοσκινισμὸν** ἀλεύρι' 2) μτφ. λεπτολογία περὶ τιος πράξεως ἢ πράγματος.

φιλοκοσκινισμα [τὸ] δημ. κοσκινισμὸς μὲ πολὺ φιλό κόσκιον' 2) μτφ. λεπτολόγημα, λεπτολογία.

φιλοκόρρησις [ὁ] μτγν. κ. φιλοκόρρησις ὁ ἔχων φιλήν τὴν κεραλήν, φαλακρός : Ἦρωδιαν. *Ἰστ.4,8 πάντων τῶν φιλοκόρρησις πλόκαμον ἐπιθεῖναι τῷ πυρὶ ζητῶν, ἐγέλατο, Ἦα.

φιλοκορρῶ-έω μτγν. κ. φιλοκορρῶ-έω εἴμαι φιλοκόρρησις, φαλακρός : Διογεν. *Ἐπιστ.19.

φιλοκόρρησις [ὁ] μτγν. δ. τ. τοῦ φιλοκόρρησις βλ.λ.

φιλοκορρῶ-έω μτγν. δ. τ. τοῦ φιλοκορρῶ βλ.λ.

φιλόκουρος-ον μτγν. ὁ μέχρι τοῦ δέρματος, ὁ ἐν χρῶ κεκαρμμένος· Φρύν.60 [ἐκδ.Σοδ.] ἐν χρῶ κουρίας φάθι καὶ μὴ φιλόκουρος.

φιλόκρανος-ον μν. ὁ ἔχων φιλήν, γυμνήν τὴν κεραλήν, φαλακρός : Τζέτζ. Ἦσιοςδ' *Ἐργ.376.

φιλολόγημα [τὸ] δημ. ἢ φιλολογία βλ.λ.

φιλολογία [ἡ] δημ. κ. φιλολογημα [τὸ] ἢ λεπτολογία.

φιλολόγη-ώω δημ. λεπτολογῶ, ἐξετάζω τι λίαν λεπτομερῶς, διυκίζω : μὴν τὰ φιλολογῆς τόσο τὰ ζητήματα.

φιλομετρία [ἡ] ἢ ἐπικὴ ποίησις ὡς μὴ συνοδουμένη ὑπὸ μουσικῆς, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὴν λυρικὴν ποίησιν : *Ἀριστ.Ποιητ.2,5 καὶ ἐν ἀρχαῖσι καὶ αὐλῆσι καὶ κιθάρῃσι ἔστι γενέσθαι ταῦτα τὰς ἀνεμοιότητας καὶ περὶ τοῦς λόγους δὲ καὶ τὴν φιλομετρίαν' 2) μτγν. πελογραφία, πεζὸς λόγος : Θεμιστ.319A λόγου ἰδέαν κερασάμενος ἐκ ποιήσεως καὶ φιλομετρίας.

φιλονότη [ὁ] δωρ. τ. τοῦ πτόλων μ κτ.πληθ. φίλα βλ.λ.

φιλορῶτητα [ὁ] δημ. ἐρώτησις πρὸς πληροφορήσιν λεπτομερῆ : γιὰ ποῦ τὸ 'βαλες, νὰ 'χουμε καὶ φιλορῶτητα.

φιλορῶτῶ-ώω δημ. ἐρωτῶ νὰ πληροφορηθῶ, νὰ μάθω τι λεπτομερῶς.

φιλός-ἡ-ός[η] κ. μν. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀποτριμμένος, ὁ ἀπεφιλωμένος, ὁ ἀπογεγυμνωμένος ἀπὸ προσέχοντα, περιστοιχίζοντα ἀντικείμενα γυμνός, φαλακρός, κενός, ὄθ. ἐπὶ ἐδάφωσι, γῆς ἢ χωρῶς ἀδένδρου : Πλ.1.580 τὸ μὲν ἦμισυ οἰνοπέδιο, ἦμισυ δὲ, φιλῆν ἀροσιν, πεδῖον ταμῆσθαι ἰσχυρὰ ἐδένδρον χώρον, τὴν πρὸς τὸ σπειρεσθαι ἐπιτηδεύων], Ἦρ.1,80 πεδῖον μέγα τε καὶ φιλόν, αὐτ. 4,175 ὁ λάφος . . δασύς ἴδωσι ἐστί, ἐούσης τῆς ἀλλης Λιβύης φιλής, αὐτ.19, αὐτ.21, Πλάτ.Κριτ.111D, Ξεν. *Ἀν.1.5,5, αὐτ.Κυν.5,7, αὐτ.4,6' ἢ φιλή γεωργία ἢ καλλιέργεια τῆς γῆς διὰ σίτου καὶ γενικῶς δημητριακά κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ πεφυτωμένη ἦται δι' ἀμπελών, ἐλαιῶν κττ. : *Ἀριστ.Πολιτ.1,11,2, Θεόδωρ.Φ13,20,1' ἢ φιλή γῆ ἢ μὴ πεφυτωμένη, ἀδένδρον : Ἐπολ.Πόλ.3, Λυσ.109 ἐλασι, ὧν νῦν τὰ πολλὰ ἐκκέκοπται καὶ ἡ γῆ φιλή γεγνήται, Δημ.491, Ἦρακλειωτ.Πιν.ἐν *Ἐπιγρ. 5774,174, Φώτ.654,21' 2) ἐπὶ ζῶων, ὁ ἀπογεγυμνωμένος τὰς τρίχας, ὁ γυμνός τριχῶν, ἀτριχος, φαλακρός : *Ὀδ.Ν.437 ἀμφὶ δὲ μιν μέγαν ἔδρημα ταχεῖς ἄσση' ἐλάφοισι φιλόν, ἰππ. *Ἄερ.292, *Ἀριστ.φ.Θσαμ.227 ἡμικρασαν φιλήν 583, Φερερκ.Αὐτόμ.1, Πλάτ.Πολιτ.266E, Ξεν.Κυν.3,2, *Ἀριστ.Λ.21,6,5,5' 3) ἐπὶ πτηνῶν, ὁ ἀνευ πτερώματος, ὁ ἔσπερήμενος πτερῶν, ἀπτερος : Ἦρ.2,76 φιλῆ ἴβρις τὴν κεφαλήν καὶ τὴν δεξιὴν πῶσαν, *Ἀριστ.ΖΜ.4,14,2' 4) ἐπὶ ταπητῶν, ὁ ἀποκακαρμμένος : Καλλιξ.π. *Αθῆν.5,197B φιλαὶ δὲ περσικαὶ τὴν ἀνα μέσον τῶν ποδῶν χώρων ἐκάλυπτον, ΠΔ Ἦσρ.7,21' 5) ὁ γεγυμνωμένος, ὁ γυμνός, ὁ μὴ κεκαλυμμένος : Σοφ. *Ἄντ.426 φιλόψ ὧς δρῶ νέκων' 6) μτ. γενικ. ὁ γυμνός πινός, ὁ ἔσπερήμενος πινός, ὁ κερωρισμένος ἀπὸ πινός : Πλάτ.

Νόμ 899Α φιλή σώματος ούσα (ή ψυχή), αὐτ. Πολιτ. 258D τέχνη φιλά τῶν πράξεων, αὐτ. Νόμ. 834c, Ξεν. ΚΠ 5,3,57, Πολύβ. 11,12 θηρία μεμωμένα καὶ φιλά τῶν ἴνδων· 7) ὁ ἐστερημένος ἢ γυμνωθεὶς τῶν ἐξαρτημάτων, τῶν καταρτισμάτων, τῶν παρορθημάτων αὐτοῦ: Ὁδ. Μ 421 ὄφρ' ἀπὸ τειχῶν λύσε κλύδων τρόπος· τὴν δὲ φιλήν φέρε κύμα· || φιλόδς θριδαξ θριδοξ, μαρούτι οὐ τὰ πλάγια φύλλα ἀπεκόπησαν, ἀντίθ. τῷ δασύς: Ἡρ. 4,32· || φιλή μάχαιρα ἢ ἀνευ θήκης, ἢ ἀνεσπασμένη, ἢ γυμνή μάχαιρα: Ξεν. ΚΠ 4, 5,58· || θάλασσα φιλή μόνη θάλασσα καὶ οὐδὲν ἕτερον: Ἄριστ. Ἰδ. 1,522· 8) συχρῶν. ἐν τῷ πεζῷ ἀτ. λόγῳ ὡς ἀτραπιακὸς ὄρος, φιλόδς ἰδί ὡς ὄσα. ἀτραπιατὴς ἐλαφρῶς ὄπλισμένος, οἷος ὁ τοξότης καὶ ὁ σφενδονήτης, ὡς τὸ γυμνός, ἀντίθ. τῷ ὀπλίτῃ: Ἡρ. 9,28 τοῦτων δὲ τοὺς πενταχιχλίους ἐόντας Σαρπητῆας ἐφύλασσαν φιλοὶ τῶν ἐλιτών πενταχιχλίοι· || κ. ὡς ἐπιθ.: Θουκ. 1,27 ὀλίξει τὸν δῆμον, πρότερον φίλον δντα, αὐτ. 4,125, Ἀρρ. Τακτ. 3,3· || τὸ οὐδ. φιλόδ ὡς οὐσ. κτ. ἀντίθ. πρὸς τὸ ὀπλιτικόν: Ξεν. Ἑλλ. 4,2,17· || ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς φίλους στρατιώτας: Ἀριστ. Πολιτ. 6,7,2, αὐτ. 3 αὶ κούφαι καὶ φιλαὶ ἐργασίαι· || φιλόδς ὁ μὴ ὀπλισμένος: Σοφ. Αἴ. 1123, Ἀριστ. Θεομ. 232 φιλόδς στρατεύσομαι, Ἀριστ. Πολιτ. 6,7,2, Αἰλ. Πι 6,2 φιλαὶ χερσὶν πρὸς καθωλιγμένους· || φιλή κεφαλή ἀκάλυπτος, ἀνευ περικεφαλαίας: Ξεν. Ἀν. 1,8,6· || φιλόδς ἵππος ὁ μὴ ἔχων τὴν ἀναγκαιαν σκευήν: αὐτ. Ἰνπ. 7,5· || ὁ ἀοπλος, ἀνυπεράσπιστος, ἀπροστάτευτος: Σοφ. Φιλ. 953· 9) ἐπὶ λόγου, ὁ πεζός, ὁ οὐκ ἔμμετρος: Πλάτ. Μεγέ. 239c, αὐτ. Νόμ. 669D λόγους φιλοῦς εἰς μέτρα τίθεντες, Ἀριστ. Ρητ. 3,23· 10) φιλόδς λόγος ἀπλοῦς λόγος, ἀπλοῦς ἰσχυρισμὸς μὴ σπληνόμενος ἐπὶ ἀποδείξεσιν: Δημ. 580· || φιλαὶ λόγοι ἀπλοὶ τύποι τοῦ συλλογιζομένου, διαλεκτικὰ ἀφορημένοι ἐνοιαί· || ἐπὶ ποιήσεως, ὁ ἀνευ μουσικῆς, ἐπικός, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ λυρικός: Πλάτ. Φαῖδρ. 278i· || φιλή φωνή ὁ ἀπλοῦς ἤχος τῆς ἀνθρωπίνης φωνῆς, κτ. ἀντίθ. πρὸς τὸ ἄδειν: Διον. Ἀλ. Συνθ. 11· || φιλῶ λόγῳ διὰ λόγου, προφορικῶς: Εὐσ. Ἐκκλ. 1στ. 7,24· || κ. ἐπὶ ὀργάνων μουσικῶν, ὁ ἐνόργανος, ὁ ἀνευ ᾠδῆς: Ἀριστ. Πολιτ. 8,5,11, Πλούτ. Ηθ. 713D φιλῶ μέλει διαγωνίζεσθαι πρὸς ᾠδὴν καὶ κιθάραν· || φιλόδς ἀυλητῆς ὁ παίζων τὸν αὐλόν χωρὶς τὰ ἄδη πρὸς αὐλόν: πρὸλ. φιλοκιθαριστῆς· 12) ἀπλοῦς, μόνος· δθ. φιλή ἀριθμητικὴ κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν γεωμετρίαν: Πλάτ. Πολιτ. 299B· || ὁ ἄωρ φίλον τὸ ἀνευ οἴνου: Ἰνπ 551,10· || φιλοὶ ἀνδρες οἱ ἀνευ γυναικῶν: Ἀντίφ. π. Στοβ. 417,3· 13) μτγν. κ. νεώτ. γραμμ. ἐπὶ φωνηέντων μὴ φερόντων δασύ πνεῦμα: Δημήτρ. 73· || κ. νεώτ. φιλά ἀσύφωνα τὰ ἀνευ πνεύματος ἀναφερόμενα κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς τὰ δασέα καὶ τὰ μέσα: πρὸλ. Ἀριστ. Ἀκουσθ. 70· 14) ὄμ. τὸ θηλ. φιλή ὡς οὐσ. σημεῖον ὀμοιάζον πρὸς τὸ κόμμα καὶ τίθεμενον ἄνω τῶν ἀρτίκων φωνηέντων ἢ ἐπὶ τῷ δευτέρῳ φωνηέντος διαθόγγου τῶν λέξεων τῶν παρ' ἀρχαίους ἐμφωνομένων μετὰ λεπτῆς προσφθίας, ἀντίθ. δασεῖα· 15) ὄμ. ὁ ἔχων ἐλάττωον πάχος ἢ διάμετρον, λεπτός: φιλόδ σανίδι, -φιλή φανέλλα, -φιλόδ ὄφασμα· 16) ὄμ. ἐπὶ φωνῆς, ὁ ὀξύς, ὁ διαπερασιακός: δ. τραγ. φιλή φωνήτων ἐβγαλέν ὄσσην κὶ δν ἐδυνάστη· 17) ὄμ. ὁ ἀπαιτῶν πολλὴν προσοχὴν καὶ δέουσιαν: εἶναι φιλόδ τὸ ζήτημα· || φρ. αὐτὰ εἶναι τὰ φιλά τὰ γράμματα πράγματα πολὺ θύσικολα εἰς ἐκμάθησιν ἢ κατανοήσιν· 8) ὄμ. τὸ οὐδ. πληθ. φιλά ὡς οὐσ. μικρὰ νοήματα, κέρματα μικρᾶς

ἀξίας: δὲν ἔχω φιλά ἐπάνω μου, -κάνε μου φιλά ἐνα πεντακόσκιον· || γεν. χρήματα, παρόδες: μάς ἐλειψαν τὰ φιλά.
φιλοστόμαχος-η-ο δημ. ὁ ἔχων λεπτόν στόμαχον. λιαν εἰσπαθῆ.
φιλόταπις-ιδος (ἡ) μτγν. λεῖος τάπησ, οὐχὶ οὐλόσ, ἄ. φιλόταπις βλ. λ.: Ἀσκ. π. Διογ. Α 5,72.
φιλότης-φίλος (ἡ) ἢ γυμνότης, φαλακρότης: Ἰνπ. Ἀέρ. 292, Πλούτ. Φάβ. 11· 2) μτγν. ἢ φαλακρότης: αὐτ. Γάβ. 27· 3) ὄμ. ἐπὶ γυναικείου σώματος, ἢ λειότης: αὐτ. Ηθ. 651Α· || κ. κτ. ἀντίθ. πρὸς τὸ τραχύτης: αὐτ. 979Α· κ. πρὸς τὸ δασύτης: Ἀριστ. Ζ1 2,1,23· 4) ἢ ἐλλειψίς δασύτητος, δασέος πνεύματος: αὐτ. Ποιητ. 20,4.
φιλοτοπαρχία (ἡ) Ἐπιγρ. ἐποπτεία ἐπὶ τόπου ἀδένδρου, ἀφυτεύτου.
φιλότοπος (ὁ) πάπ. τόπος γυμνός καὶ ἀκαλλυέροτος.
φιλοτραγουθῶ-ἄω δημ. ἄδω διὰ λεπτῆς καὶ σιγαλῆς φωνῆς: Πολίτ. Ἑκλ. Τραγ. 87,4 κὶ ὁ Κωνσταντίνος ὁ μικρὸς ἄς ἐφιλοτρα(γ)ούθῃε.
φιλοτρίβης δημ., μτγ. παθ. παρκα. φιλοτριμμένος, λειοτριβῶ τῷ, κοπανίζω εἰς λεπτὴν κόνιν, ἄ. φιλοκόβω: ζάχαρ φιλοτριμμένη.
φιλόσφαλος-η-α δημ. ὁ φιλόφουδος.
φιλοῦρα (ἡ) δημ. ἐν περιλήπτ. ἐνν. τὰ φιλά γράμματα· 2) τὰ λιανὰ, ἢ μονέδα.
φιλοῦρια (ἡ) δημ. τὰ φιλικὰ.
φιλοῦρτικος-η-ο δημ., μον. δημ. φιλοῦρτικός-η-ον ὁ ὀπισθόδηπος, ὁ κῶπος λεπτός: Πρὸδρ. ἐν Κορ. Ἀτακτ. 1,319 καὶ κόφετε φιλοῦρτικον κερφάλιν κερμυδίου.
φιλοφασδία δημ. ὑφαίνω διὰ φιλοῦ ὕφαστου, βῆνω φιλό φάσι.
φιλόφλουδος-η-ο δημ. ἄμὴ καρπῶν, ὁ ἔχων λεπτόν φλοῖον, λεπτὴ φλοῦδα: σταφυλία φιλόφλουδα.
φιλοχάραγος-η-ο δημ. ὁ ἔχων φιλά, λεπτὰ χαρακτηριστικά.
φιλοχωμάτισμα (τὸ) δημ. θρυμματισμὸς τῶν ὑπὸ τῷ ὄφρῳ ἀνασκαπτομένων βῶλων εἰς λεπτόν χῶμα.
φιλό-ὄω [φιλόδ] κ. μον., νεώτ. κ. δημ., μέλλ. φιλώσω (ΠΔ ἰεζ. 44,20), ὄφρ. ἐφίλωσα (Ἡρ. 4,26i), παθ. ὄφρ. ἐφίλωθην (Ξεν. Οἰκ. 17,12, Ἀλκιφρ. 3,42), παθ. παρκα. ἐφίλωμαι (Ἀριστ. Ζ1 8,16,2, Πλούτ. Πομπ. 71), συνηθ. ἐπὶ τριχῶν, καθιστῶ τὴν γυμνόν, φαλακρόν, ἀποφιλῶ, ἀπογυμνῶ ἀπὸ τριχῶν: Ἡρ. 4,26 τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ φιλώσαντες, Θεόφρ. Φ1 9,20,3 τὰς καρπὰς φιλοῦσι τὰ δέρματα, ΠΔ ἰεζ. 44,20 καὶ τὰς κόμας αὐτῶν οὐ φιλώσουσι· || γεν. ἀπογυμνῶ τῷ: Θεόφρ. Φ1 4,14,9 αὶ κάμψαι φιλοῦσθαι τὰ δένδρα, Δίωνκ 40,29 ἐνενοήσαν τὰ τε δένδρα κόψαι καὶ τὸ χωρίον φιλώσαι· || κ. παθ. γίνομαι φαλακρός, ἀπογυμνοῦμαι: Ἡσιόδ. ἀπ. 5,3 ἐν δὲ νυχαίτῃ ἔρρειον ἐκ κεφαλῶν, φίλωτο δὲ πάντα κάρνην, Αἰλ. Πι 11,4 φιλουμένης τῆς κεφαλῆς· || κ. παθ. ἐπὶ χελιδόνων, ἀπογυμνοῦμαι, εἶμαι ἀνευ πτελῶν, πτερῶν: Ἀριστ. Ζ1 8,16,2 ἦδη γὰρ ὠμμένα εἰσι πολλὰ χελιδόνες ἐν ἀγγείοις ἐφίλωμένα πάμπαν· 2) μτ. γενικ. ἀποστέρω τὴν πινος, ἀπογυμνῶ: Ἰνπ. Ἀρθρ. 780 ἐπωμῖδα σαρκῶν φιλοῦμαι κ. παθ.: αὐτ. Ἀρ. 1253 ὄστωεν κατάγμματα ἐφίλωμένα, Ἀριστ. Ζ1 3,13,2 διακοπεὶς δ' οὐ συμφέεται φιλόδς ὕμην, φιλοῦμένα τε τὰ ὄσθ' τῶν ὀμῶν σφακελιζέι· 3) παθ. ἐπὶ ριζῶν, ἀφηνόμαι γυμνός, ἀπογυμνοῦμαι, ξεγυμνοῦμαι: Ξεν. Οἰκ. 17, 12 φιλωθῆναι τινὰς ρίζας ὑπὸ βέματος, αὐτ. Οἰκ. 17,13 τῷ ἐφίλωμένῳ τὰς ρίζας (αἰτῶ)· κ. ἐπὶ ὄρεων: Στέφ. Βυζ. ἐν λ. Φαλακρῶν καὶ πάντα τὰ ἐφίλωμένα ὄρη ἐλέγετο Φαλακρῶν· 4) παθ. ἐπὶ πράγμ., ὀπισσῶμαι ἀπὸ τῶν, ἀφαιροῦμαι:

'Ηρ.4,61 **ἐφιλωμένα τῶν ὀστέων κρέα** 5) μτ. αἰτ. κ. γενικ. ἀφαίρω τινά τι, ἀποσερῶ τινά τι·νος: 'Ηρ.2,151 **φιλώσαντες αὐτὸν τὰ πλεῖστα τῆς θυμῆς**, ΔίωνΚ 40,62 **ἐκείνον φιλώσαντας τῶν στραταπέδων**, Ἀριστ.Ἰδ.1,144,2 **ἐσκέφατο μεταστῆσαι πρὸς αὐτοὺς τὴν πάλιν καὶ φιλῶσαι τὸ Ἑλληνικὸν αὐτῆς**, Λιδάν.4,779,16 ἀποκομίσθαι τὴν πάλιν, φιλώσαντα **ζυνομήδος ταύτης**, Ἀλκίφρ.1,8 **μή σε ἀντί τῆς θαλάττης ἢ γῆ ναυαγὸν ἀποφῆρη**, φιλώσασα χρημάτων· κ. δνευ γενικ.: Ξεν.ΚΠ 4,5,12 πολλῆ σπουδῆ μάλλον ἐπεμμεν ἐπὶ τοὺς Μήδους, ὡς φιλῶσω αὐτὸν, Ἀριστεῖδ. Λόγ.1,424,15 τοὺς **δὲ βία προσηγάγοντο**, ἔως ἐφίλωσαν τὴν πάλιν· || κ. παθ. ἀποσεροῦμαι: Ἀλκίφρ.3,42 **ἀπάντων ἐφιλῶθην τῶν ἐνδυμάτων** 6) μτ. αἰτ. ἀήνω τινά ἀνυπερόριστον, ἀπροστάτευτον: Θουκ.3,109 **βουλάμενος φιλῶσαι τοὺς Ἀμπρακίωτας τε καὶ τὸν μισθοφόρον δχλον τὸν ξενικὸν** (σάβλ. κρονῶσαι, φιλοῦς τῶν συμμάχων ποιῆσαι)· || κ. μ.σθ. εἰμι ἀνυπερόριστος, ἀπροστάτευτος: Πολύβ.3,73,7 **φιλῶθέντων τῶν τῆς φάλαγγος κεράτων**, Πλούτ.Πομπ.71 τὸν Ἰππέων τὸ κέρας **ἐφιλωμέναν**, ΔίωνΚ 40,44 τῶν στρατιωτῶν **φιλῶθεις** 7) γνε, μ.σν., νεώτ. κ. δημ. γραμμ. προφέρω ἢ γράφω μετὰ φιλοῦ πνεύματος φωνῆν ἐν τῇ δῖφθογγῳ, ἀντίφθ. δασύνω βλ.λ.3)· Πορφ.ἐν Ἄν.Βασασ.2,144 **ὡσπερ τὸ π ἄσθης λέξεως ἄρχον πάντες μὲν δασύνουσιν, οἱ δὲ Αἰολεῖς φιλοῦσιν**, Τζέτι.1,σπ.11,53 **καὶ σπανιάτικα Ἄττικοι φιλοῦσαι καὶ δασεῖα**· κ. παθ.: ΕΜ 780,31 οὐκ **ἔδει δὲ φιλοῦσθαι τὸ ὑπὲρ** 8) ρηματ.φ. φιλῶμα, φιλῶσις, φιλῶτης, φιλῶτέον, φιλῶτικός, φιλῶθρον. **φιλώθριον** (τό) τὸ φυτὸν ἀγρία ἄμπελος· Ἰπν.ἔ89H **τῆς ἀμπέλου τῆς ἀγρίας**, ἦν ἐνοιὶ καλέουσι φιλῶθριον.

φιλώθρον (τό) νεώτ. φάρμακον πρὸς ἀνόητων τριχῶν, ἀποφιλῶτικόν, ἐν χρ. ἰδίως ἐν τοῖς λουτροῖς, πορασκευαζόμενον ἐκ τῆς ριζῆς τῆς ἀγρίας ἀμπέλου, συνήθως καὶ ἐκ πενυμένων ὀρεινεῖκου καὶ ἀσθέντου ἀνύδρου, ὡς τὸ π. Τούρκικου ρουμά· Θεόφρ.ΦΙ 9,20,3 **θερμαντικὸν δὲ καὶ δριμύ καὶ τῆς ἀμπέλου τῆς ἀγρίας ρίζα**· δι· ὁ καὶ εἰς φιλῶθρον χρῆσιν καὶ ἐρηλίδας ἀπάγειν, Γαλλ.13,155 **ἀμπέλου λευκῆς**, ἦν δὲ βρωσιανία καὶ φιλῶθρον καλοῦσιν, αὐτ.13,342.

φίλωμα-ατος (τό) (φιλῶ) μέρος ἀπογυμνωθῆν τῶν τριχῶν, ἰδία ἐπὶ ὀστέου, τὸ ἀπογυμνωθῆν τῶν σαρκῶν· Ἰπν. Ἀρθρ.832 **ἀφικέσθαι ἐς φιλώματα ὀστέων**, αὐτ. Ἐπίδ.3,1083.

φίλωσις-εως (ἡ) (φιλῶ) κ. νεώτ. ἡ ἀπογύμνωσις δι· ἀφαίρεσις τῶν τριχῶν, ἡ ἀσφιλῶσις, τὸ μάδημα· Πολυδ.4,192 **ἀλωπεκία φιλῶσις τριχῶν ἀπροφάσιτος**· Κλέαρχ.π. Ἀθῆν.12,522D **εἰς τοσοῦτο τρυφῆς προελθεῖν, ὥστε τὸν ὄλον χρῆμα παραλείνεσθαι, καὶ τῆς φιλῶσεως ταύτης τῶν λοιποῖς καταξέρας**, Ροῦφ.π. Ὀρειβ.2,337,6 **φιλῶσις τριχῶν γενεῖου καὶ κεφαλῆς**, Αἰλ.ΠΙ 11,4 **προκάλυμμα κῆμης ἐποίησται τὸν μυρρινῆς στέφανον**· καὶ ἦν μὲν πρόδημα τῆς φιλῶσεως· || νεώτ. ἰατρ. ἡ παθολογικὴ πτώσις τῶν τριχῶν, ἄ. ὀλπωπία, ἡ ἢ διὰ χημικῶν ἢ μηχανικῶν μέσων ἀφαίρεσις τῶν τριχῶν, ἀποτρίχῶσις· || γεν. κ. νεώτ. ἡ ἀφαίρεσις φύλλων, πτερῶν· || εἰδ. ἐπὶ ἐκτάσεως γῆς, ἡ ἀπογύμνωσις ἀπὸ δένδρων· Πλούτ.Ἠ8.646D **τῶν φύλλων ἀποσημμένων ὁλον ἀγέει καὶ δάκνεται τὰ φυτὰ· καὶ γίνεται περὶ αὐτὰ βλάβη τις ἐλακώδης καὶ φιλῶσις ἀπρηπῆς** 2) ἐπὶ ὄστέου, ἡ ἀπογύμνωσις δι· ἀφαίρεσις σαρκῶν· Ἰπν. Ἀφορ.1259 **δάσταν φιλῶσις** 3) μτφ. ἡ ἀφαίρεσις, ἡ στέρησις· Ἰώσ.Α17,11,2 **φιλῶσις χρημάτων** 4) μ.σν. κ. νεώτ. γραμμ. ἡ χρῆσις τοῦ φιλοῦ πνεύματος ἢ φιλοῦ γράμματος· Εὐστ.951,7 ἡ

τοῦ θυμὶ **ἐνταῦθα φιλῶσις καὶ ὀξύθυνησις**, σὺτ 515,38 **κάναντα αἰτιολογικὸν τῆς φιλῶσεως**, **φιλῶτης** (ὁ) (φιλῶ) μ.σν. κ. νεώτ. ὁ ἀποφιλῶν, ὁ ἀπογυμνῶν, ὁ ποιῶν φαλακρόν, ἢ ὁ σποστέρων τινά τὸν ὄλον· 2) μ.σν. κ. νεώτ. γραμμ. ἐπὶβ. τῶν Ἰώνων κ. Αἰολέων, ὁ φιλοῦν τὴν χρῆσιν τοῦ φιλοῦ πνεύματος, ὁ τῆς ἠρώτων τῆν δασείαν, ἀντίφθ. δασυνῆσι· Τζέτι.Ἡσιῶδ.157 **φιλωταῖοι Ἰωνες**· || μ.σν. ὁ προφέρων ἢ γράφων μὲ φιλοῦ οὐμφωνον, ὡς τὸ κ ἀντί τοῦ χ· Τζέτι.Χιλ.11,52 **τῶν φιλῶτων γὰρ οὗτοι καὶ σπανιάτικα Ἄττικοι φιλοῦσαι καὶ δασεῖα** 3) νεώτ. ζωολ. γένος ἐτόμων διπτέρων ἐκ τῶν σαρφιδῶν· || νεώτ. ζωολ. γένος ἐτόμων κολεοπτέρων νιτουδιαίδων.

φιλῶτικόν (ἡ-ὄν μτγν, μ.σν. νεώτ. ὁ συντελών εἰς τὴν ἀποφιλῶσιν, εἰς ἀπόπτωσιν τριχῶν· ΕΜ 74,50 **ἀλωπεκία τὸ πάθος τῶ φιλῶτικῶν τῶν τριχῶν καὶ γενεῶν**, - φιλῶτικόν φάρμακον 2) μ.σν. νεώτ. γραμμ. ἐπὶ τῶν Ἰώνων κ. Αἰολέων, ὁ ἀγαπῶν τὴν φιλῶσιν καὶ ἀποφεύγων τὴν δασύναι· Εὐστ.515,38 **φιλῶτικὸν καὶ οἱ Ἰωνες**, - οἱ ἄρχατοὶ Αἰολεῖς ἦσαν φιλῶτικοί 3) νεώτ. βοταν. τὰ φιλῶτικὰ ὡς οὖο, οἰκογένεια περικοφύτων.

φιλῶτον (τό) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ἐκ τῶν λυκοποδισειῶν.

φίμαδα (ἡ) δημ. ἄ. ὀψιμάδα βλ.λ. **φίμαδος** (τό) δημ. ὑποκορ. φίμακι ἐριφιόν ἢ ἀρινθον γεννηθὲν ὀφέ, ἦτοι βραδύτερον τοῦ συνήθους, ὀφιμον· πρβλ. φιμάρι.

φίμακι (τό) δημ. ὑποκορ. τοῦ φιμάδι βλ.λ.: **πῆρα δύο τρία φίμακία νὰ μεγαλώσω**.

φίμαρι (τό) δημ. τὸ ὄφιμον ὄρινον τὸ γεννηθὲν βραδύτερον τοῦ συνήθους, οὐχὶ κατὰ τὸν βαρῆν χημῶνα, τὸ ἄ. φιμάρι· 2) μτφ. ἐπὶ ἥρσα, ὁ ἀφεκῆς, ἐξ οὗ δυνατό τις νὰ κερδίση χρήματα δι· ἀπάτης· τὸν ἐπισσαν φιμάρι.

φίμαριν (τό) δημ. τὸ φιμάρι βλ.λ., τὸ ὄφιμον ἄρινον· Βλαχογ.Παλακ.42.

φίμαρον (τό) Σουῖδ. ἐυδαῖον·.

φίμετον (τό) πάπ. πῆθ. τὸ φιμύθιον· **φίμετου καὶ σπυδοικου** Ἰλτρα γ.

φίμυθιον (τό) πάπ. δ. γρ. φιμύθιον βλ.λ.

φίμυθον (τό) πάπ. τὸ φιμύθιον, τὸ φικασίδι· ἀπὸ τῆς αὐτῆς φίμυθον.

φίμυθω δημ. κ. ὀφιμῶζω, ἄορ. (ἐ)φίμισα, ἐπὶ φυτῶν κ. ἰδίᾳ σταχύων, παράγω φίμυθω καρπῶν, καρποφορῶ ὀφίμως, ὀφικαρπῶ· Βλαστ.Συνμ.36 ἐν λ. ἀργῶ, - φίμισαν φέτος τὰ στάχυα.

φίμυθιον (τό) ἐπ. κ. φιμύθιον τὸ φιμύθιον, φικασίδι· Νικ. Ἀλεξ.75 **κιρναμῆνη ὄλοοι φιμυθίου** ἰκ. φιμύθιου).

φίμυθίζω δ. γρ. φιμυθίζω βλ.λ.

φίμυθια (ἡ) νεώτ. π. Βυζαντ. λεπτὴ λευκὴ γραμμὴ ἐπὶ βυζαντινῆς εἰκόνας.

φίμυθίζω μτγν. μ.σν. καλλωπιζῶ διὰ φιμυθίου, φιμυθιά, φικασίῶν· Ζωνορ.Λεξ.1874 **καλλωπιζῶ**· Γρον.Ναυ.356 2) ρηματ.π. φιμισμός, φιμισιάτις.

φίμυθιον (τό) δ. γρ. φιμύθιον βλ.λ. ἩΝικ.1,6, ΕΜ 313,34 **ἐγχουσαι καὶ φιμύθιον**.

φίμυθιοφανής-οδς-ές δ. γρ. φιμυθιοφανής βλ.λ.

φίμυθοειδής-οδς-ές δ. γρ. φιμυθοειδής βλ.λ.

φιμύθιον (τό) κ. μ.σν. κ. νεώτ. δ. γρ. φιμύθιον κ. φιμύθιον κ. φιμύθιον· ὁ ἀνθρακικός κόλυβδος, λευκὴ βαρεῖα κόνις μεταδίδουσα τὴν χροιοῦν ὀπου ἐπιτριβῆ, χρησιμοποιεῖται πρὸς λεικανσιν τῆς ἐπιτριβῆδος, νῦν δὲ ἐν τῇ φαρμακευτικῇ πρὸς παρασκευῆν ἀλοιφῶν καὶ ἐμπλάστρων· Μοῖρ.418 **«φιμύθιον διὰ τοῦ υ, καὶ μακρῶς Ἄττικοί»**, Θεόφρ.Α18,56 **«τρίβεται μόλιθδος ὑπὲρ ὄξους ἐν πίβοις ἡλικον πλίνθος ὅταν δὲ λάβῃ πάχος λαμβάνει δὲ μάλιστα ἐν ἡμέραις δέκα, τότε ἀνοίγουσιν**

εί' ἀποξέουσιν, ὡς περ εὐρώτα τινα ἀπ' αὐτοῦ, καὶ πόλιν θίβασιν, ἕως ἂν καταναλώσωσι τὸ δ' ἀποξυόμενον ἐν τριητῆρī τριβουσί καὶ ἀπηθοῦσιν αἰεί· τὸ δ' ἔσχατον ὑφιστάμενον ἔστι τὸ φιμύθιον, Ἄριστ. Ἐκκλ. 8,78 ἐγὼ δὲ καταπελασμένη φιμυθίῳ ἔστηκα, αὐτ. 9,29 ἄγγουσα μᾶλλον καὶ τὸ σπὴν φιμύθιον, αὐτ. 10,72, Ξεν. Οἰκ. 10,2 γυναικί... ἐντετριμμένη πολλῶν μὲν φιμυθίῳ, Ἐδβουλ. π. Ἄθην. 3,587F περιπελασμένη φιμυθίοις, Ἀναξίλ. π. Ἄθην. 13,568C συμβεβηκί είναι μέλαιναν, κατέπλασε φιμυθίῳ, Διδό. Σ 2,23 τὸ πρόσωπον καὶ πᾶν τὸ σῶμα φιμυθίοις καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς τῶν ἑταίρων ἐπιτηδεύμασιν ἀπαλώτερον πάσης γυναικὸς κατεσκευάσαστο, Λουκ. Ἄλεξ. 14 κηρῶ λευκῶ καὶ φιμυθίῳ τὴν ἄρμολῆν τοῦ στόματος ἔγκυκαλλήμενον, Πάπ. σαντοκίου [sic] καὶ φιμυθίῳ, Γεωπ. 17,7,2, Θεοφάν. Νόνν. 1,34, Σουίδ. ἐν λ. Θέσις χρίσας τὸ πρόσωπον φιμύθιον ἐτραγώδησεν· || ὁ μ. χρησιμοποιοῦνται καὶ πρὸς λευκάνουσιν τῶν τριχῶν· Πλάτ. Λύα. 217D εἰ τις σου ξανθὰς ὀσάσας τὰς τρίχας φιμυθίῳ ἀλείψαι· 2) νεώτ. γεν. καλλυντικὴ σκευασία χρησιμοποιουμένη ὑπὸ τῶν γυναικῶν ἐν γένει καὶ ὑπὸ τῶν ἄρρεων ἡθοποιῶν, καλλωπιστικὴ ἀλοιφή, φκασιάδι· 3) νεώτ. π. Βυζαντ. τὸ χρησιμοποιούμενον ὑπὸ τῶν ζωγράφων λευκὸν χρῶμα.

φιμυθιοφανής-ους-ές μτγν. ὁ γρ. φιμυθιοφανής ὁ φανόμενος ὡς φιμύθιον, ὁ ἔχων ὄφιν φιμυθίου· Διοσκ. 5,97 ακρωλα μοιθεῖσθαι, ἄριστ. ἔστιν ἡ φιμυθιοφανής ιδ. γρ. φιμυθιοφανής(ς).

φιμυθιομός (ιδ) |φιμυθίζω| μτγν. ἡ ἐπάλειψις τοῦ δέρματος διὰ φιμυθίου, ἡ φιμυθίωσις· Κλήμ. Ἀλ. Παιδ. 2,10,104 πρὸς δεῖ καὶ ὀφθαλμῶν ὑπογραφή, παρατίθεσθαι τε, καὶ παραφυκισμῶν, καὶ φιμυθισμοῦ, καὶ βαφῆς τριχῶν, τῶν περὶ τὰς ἀπάτας ταύτας κακοτεχνίων.

φιμυθιοστής (ιδ) |φιμυθίζω| γλωσσ. ὁ φιμυθίων, ὁ ἀλείφων διὰ φιμυθίου ἢ διὰ καλλωπιστικῶν ἀλοιφῶν τὸ πρόσωπον ἢ καὶ τὴν κόμην.

φιμυθιτης (ιδ) νεώτ. ὄρυκτολ ὄρυκτον τοῦ μολύβδου, ὁ κερουσαίτης.

φιμυθιῶ-ῶν κ. νεώτ. κ. φιμυθιῶν, παθ. παρακ. ἐφιμυθιωμαι (Λυσ. 1,14) κ. ἐν μτγ. ἐφιμυθιωμένος (Ἄθην. 12,528F) κ. δημ. φιμυθιωμένος, ἐπαλείφω, λευκαίνω διὰ φιμυθίου βλ.βλ.), ἐντρίβω μὲ φιμύθιον· Πλούτ. Ἀлк. 39 κοσμεῖν τὸ πρόσωπον ὡς περ γυναικὸς ὑπογράφουσαν καὶ φιμυθιοῦσαν κ. παθ.· EM 406,33 «ἐφιμυθιοσθαί· προσετριφθαί τρίματι λευκὸν τὸν χροῦτα ποιοῦντι, ὡς περ τὸ φῶκος ξανθὸν. ἐχρόνον... τῶδε φιμυθίῳ εἰς ὄλον τὸ πρόσωπον. ἵνα λευκὸν ᾗ»· Λυσ. 1,14 εδοξε δὲ μοι, ... τὸ πρόσωπον ἐφιμυθιωσθαι, Ἄθην. 12,528F ὡς εἰσεβῶν εἶδεν αὐτὸν ὁ Μῆδος ἐφιμυθιωμένον καὶ κεκοσμημένον γυναικιστί, EM 313,37 φιμυθιοῦσαι καὶ ἐγχουσίεσθαι τὸ πρόσωπον· 2) νεώτ. κ. δημ. ἐπαλείφω διὰ καλλωπιστικῆς ἀλοιφῆς, φκασιάδων κ. παθ.· Ζερβ. Ἰστ. 1,55 ὅταν ἀκούσης κἀποιαν φιμυθιωμένην τραγῶδων νά φωνάζῃ· 3) ρημστ. π. φιμυθίωσις.

φιμυθίωσις-εως ἡ |φιμυθίω| νεώτ. ἡ ἐπάλειψις τοῦ προσώπου διὰ καλλυντικῆς ἀλοιφῆς, τὸ φκασιάδωμα· 2) εἶδ. ἐν τῷ θεσφύτῳ, ἡ διὰ διαφόρων χρωμάτων διασκευῆ τὸ ἡθοποιῶν πρὸς ἐξυληρέτησιν τῆς ὑποκριτικῆς.

φιμυθιοειδής-ους-ές μτγν. κ. μαν. ὁ γρ. φιμυθιοειδής ὁ ὅμοιος πρὸς φιμύθιον βλ.βλ.· Γεωπ. 7,15,18 λεπιδῶς φιμυθιοειδής (κωδ. φιμυθι-1).

φιμύθιος (ιδ) μτγν. κ. φιμυθός κ. φύμυθος κ. φύμιθος, κ. φύμιθος κ. φύμιθος τὸ φιμύθιον βλ.βλ.· Λουκῆλλ. ΑΠ 11,408 ἡ ταῖνον τὸ πρόσωπον ἄπαν φιμύθω κατάπληττε Μακεδ. ΑΠ 11,374 τῷ φιμύθω μὲν αἰεὶ λιποσφακία τείνε παραίαν,

Γρηγ. Ναζ. 2,149A ὡς ὠφελον φιμύθοις καὶ φύκεσιν ἀντὶ γυναικῶν οὐτάθειν.

φιμύθω-ῶν γιν. κ. μαν. ἄ. φιμυθίῳ βλ.βλ.· || παθ. Μοῖρ. 166 ἐντριβεσθαί· τὸ ὑπογράφεσθαι καὶ φιμυθοῦσθαι, Ἄττικῶς· Ὁμω. Μ 317 ἐντριβεταί τὰ πρόσωπον, οὐ φιμυθοῦται.

φίν ὄωρ. τ. ἀντὶ σφίν, ὄστ. πληθ. τῆς προσων. ἀνωτων. σφείς βλ.βλ. Ἡσ. «φίν· αὐτοῖς».

φινάξω κ. φινάξω· Ἡσ. «φινάξει· ὀρρορεὶ τὰ ἀσθενή του καρπού, φυλλορορορεὶ· πρβλ. φινωμαί.

φινάθος (ἡ) Ἡσ. «ἀγρίο αἰξ».

φινάξ-άδος (ἡ) |φινωμαί μτγν. κ. φινάξ ἡ κληματαὶς ἀμπελοῦ, ἡ ῥιπτοῦσα τὰ ἀνθη τῆς Σουίδ. «φινάδες παρὰ Θεσφράστῳ ρυάδες ἀμπελαί· ἔνιοι τὰς δρυπετεῖς ἑλάτας· Θεόδωρ. ΦΙ 4,14,6.

φινδομαί κλαίω· Ἡσ. «φινδεσθαί· κλαίειν».

φινθος-ους (ιδ) Ἡσ. «τέρφω».

φινωμαί μτγν. ἐπὶ τῆς ἀμπελοῦ, ῥιπτω τὰ ἀνθη ἢ τὸν καρπὸν πρὶν ἢ ὀριμασθ· Θεόδωρ. ΦΙ 4,14,6.

φινύθιος-ε-ιον Ἡσ. «φινύθιον· φάλλον».

φίξ-φίχος (ἡ) |φίξω| μτγν., μαν. κ. νεώτ., δημ. φίχα βλ.βλ., ὄνομαστ. πληθ. φίχες, μικρὸν τεμαχίδιον ἰδία κρέατος ἢ ἄρτου, θρύμμα, φίχλον· Σουίδ. «φίξ· φίχος κλίνεται»· Πλούτ. Ἡθ. 77F εἶτα μένοι μὴν τὰς θρούπερῶσιν λέγεται περὶ τὰς φίχας αὐτοῦ τῆς μᾶζης ἀναστρέφεσθαι, Ἄρετ. Ὁξ. Τραυσ. 2,11, Ἄλεξ. Ἄφρ 1,40 ἐάν φίξ ἢ ποτὸν εἰς τοῦσιν ἄρτρην παραδράμῃ, πνιγμός ἐπέται, Ἄλεξ. Τραυλ. 8,1 ταῦς φίχας ἐφήθεντας, Θεοφάν. Νόνν. 1,284 φακίαν ἐφίσας μετὰ φίχων κατάπλασσε, Φωτ. 564,17, EM 743,57 τάγυρι τὸ βραχύτατον καὶ ἐλάχιστον, οἶον φίχα· 2) νεώτ. τὸ ἐσωτερικὸν ἀφρώδες καὶ μαλακὸν τοῦ ἄρτου, ἡ φίχα.

φισιάρικος-η-ο(ν) μαν. κ. δημ. ἀντὶ φισιάρικος βλ.βλ., ὁ φερίδης· Πρόδρ. 2,478 καλογορίζιν ταπεινὸν ὑπάρχεις ἐκ τὸ μῆλιν, φισιάρικον, κοντρίρικον, γυρῶν, ἀπωλεσμένον.

φίς-ιδός (ἡ) Ἡσ. «φίδες· φιάδες, φεκάδες».

φίσας-εως (ἡ) ἢ φθισας· Ἡσ. «ἀπόλεια».

φίτ δημ. ἐπιφώνημα κλητικόν.

φίττα σχόλ. ἄ. φύττα βλ.βλ., βουκολικὸν ἐπιφθέγω, ὁ μεταχειρίζονται ἐν τῷ δῶκεν τὰς βοῦς, ἄ. σίττα· Ἡσ. «φίττα· ποιμενικὸν ἐπίφθεγμα»· Σχόλ. Θεόδωρ. 4,45.

φιττάξω μτγν. κ. μαν. ἐπιφθέγωμαι, φωνάξω φίττα· Ἡσ. «φιττάξω· φίττα ἐπιφθεγγόμενος»· Εὐστ. 1613,5 «φιττάξεν· τὸ ποιμενικῶς φθέγγεσθαι».

φιττάκεια Ἡσ. «εἶδος ὑποδήματος γυναικείου».

φιττάκη (ἡ) ὁ φιττάκος, ἡ σιττάκη, ὁ παπαγάλος· Ἀριστ. Ζ 8,12,13 τὸ ἰνδικὸν ὄρνεον ἢ φιττάκη, τὸ λεγόμενον ἀνθρωπάγλωττον, ... ἀκολαστότερον δὲ γίνεται ὅταν πῆ ἀνόν.

φιττάκι (ιδ) δημ. τὸ φυτόν ποτάκιον.

φιττάκια (ιδ) ΕΒοσσον. Gaisford 228,4 «φιττάκια· ὑποδήματα γυναικείου γένους» (ιδίῳρθ. ὑποδήματα γυναικείου γένους).

φιττάκια (ἡ) Ἡσ. «εἶδος γυναικείου ὑποδήματος»· Φωτ.

φιττάκιασις-εως (ἡ) νεώτ. ἰατρ. λοιμώδης νόσος ἀσπιωτάτῃ μεταθιτὴ ἀπὸ τοῦ πάσχοντος φιττάκου εἰς τὸν ἀνθρώπον, φιττάκωσις.

φιττάκιδαι (οἰ) νεώτ. οἶκος ἀναρριχτικῶν πτηνῶν περιλαμβανούσα εἶδη εὐμεγεθῶν φιττάκων.

φιττάκιζω μαν. κ. νεώτ. ἀμτβ. ὀμιλῶ ὅς φιττάκος, χωρὶς ἀννοῦ τὰ λεγόμενά μου, ἐπαναλαμβάνω ἀκρίτως τὴ ὑπ' ἄλλου λεχθέν, παπαγαλίζω· Εὐστ. Πον. 51,80 ὅτε καὶ φιττάκιεν δοκοῦμεν κατὰ κίσας φθέγγεσθαι· 2) ρημστ. π. φιττάκιμος.

φιττάκιον (ιδ) μτγν., μαν. κ. νεώτ., δημ. φιττάκι τὸ φυτόν φιττάκιον, πατάκιον· Ἄθην. 14,64C παράκειται ἡμῖν ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ φιττάκιον Στέφ. Βυζ. ἐν Φιττάκη Εὐστ. 120,42.

φίττακίσκος (ὶδ) νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν τῆς οἰκογ. τῶν φίττακιδῶν.

φίττακισμός (ὶδ) (φίττακίζω) νεώτ. τὸ φίττακίζειν, τὸ ὄμιλεῖν μηχανικῶς καὶ ἄσυνειδήτως, τὸ ἐπιαναλαμβάνειν μηχανικῶς λέξεις καὶ φράσεις, παπαγαλιόμος, παπαγαλίαμα.

φίττακοειδής-οὐς-ές νεώτ. ὁ ὄμοιος πρὸς φίττακόν, παπαγάλον.

φίττακός (ὶδ) κ. μον. κ. νεώτ. γένος πτηνῶν τῆς οἰκογ. τῶν φίττακιδῶν περιλαμβάνον πολυριθμώτατα εἶδη πτηνῶν ἄναρριχθικῶν ἀπαντῶντων εἰς τὰς θερμὰς χώρας παπαγάλος, ἄ. φηττάκη, βίττακος, σιττάκη: Καλλιξ. π. 'Αθῆν.9,387D εἶτα ἐφέροντο ἐν ἀγγείοις φίττακοὶ καὶ τὰς καὶ μελεαγρίδος, Πλουτ. 'Ηθ.9,2F, Αἰ. Ζ1 6,19, 'Ἐπιγρ. τρώφιμος. . . φίττακῶν ἴδιω θρεπτῶ μνήμης χάριν, 'Ιω.Χρυσ.9,11B ὁ φίττακὸν λεγόμενον πόθεν εἰσὶ γινώριμοι; οὐκ ἀπὸ τοῦ λαλεῖν κατὰ ἀνθρώπων;, Σχόλ. 'Οππ.655.

φίττακωσις-εως (ἦ) νεώτ. λατρ. ἡ φίττακισσις.

φίττιον (ὶδ) τὸ φίχιον: 'Ἡσ. «φίττις» φωμίαις.

φίττόπου-ποδος-πουν ἔσφ.γρ. ἀντὶ φηττόπου βλ.λ.: Λουκ.'Αλ.'Ιστ.1,35.

φίφά 'Ἡσ. «ἐφέθη λαπτά».

φίφαιον 'Ἡσ. «ἰστίον ὀτέ δὲ φίφας» ἡ μικρὸν ἄνοιθάριον.

φίχα (ἦ) λεξ. μον. κ. δημ. ὄνομα φήχουλο, ἡ φίζ, τὸ ἔσω ἀπαλὸν μέρος τοῦ ἄρτου, ἀντίθ. κόρα: Πρόδρ.1,83 ἐπιθυμῶ καὶ τὸ φώμιον καὶ κύτταλον καὶ φήχαν, - τρώξι τὴν κόρα κὶ ἀφήνει τὴν φήχα' 2) τὸ ἀπότρυμμα ἄρτου, τὸ φίχιον, τὸ φήχουλο: 'Ἡσ. «φήχαι» ἀποπίπτουσαι τῶν ἄρτων τε μνομέναι, φήχια» 3) τὸ ἐδώδιμον ἐνδοκάρπιον σπερμάτων ἡ καρπῶν, οἷον τοῦ καρπού, ἀμυγδαλοῦ κτλ. 4) μικρὸν τὸ μέρος ἐκ τινος δόλου, φίχιον: δῶσ' μου μίτ φήχα κρέας.

φίχάλα (ἦ) δημ. ἔλαφρα, λεπτὴ βροχή.

φίχαλητὸ (ὶδ) δημ. τὸ φήχάλισμα βλ.λ.

φίχαλιζέ δημ. πίπτει βροχὴ κατὰ λεπτὰς ἡ ἀραιὰς σταγόνας, φεκάζει' 2) ρημ.α.π. φήχάλισμα, φήχαλιστά.

φίχάλισμα-ατος (τὸ) (φήχαλιζει) νεώτ. ἡ πτώσις λεπτῆς βροχῆς, τὸ φήχαλητὸ: Πορφύρ.Σκ.20,9 δῆξ, βαρὺ, μονότονον φήχάλισμα δένει τὴ στέγη μας.

φίχαλιστός-η-ο (φήχαλιζέ) δημ. ἐπὶ ὑγρῶν, ὁ κατὰ συνεχεῖς σταγόνας πίπτων: φήχαλιστὴ βροχή, - φήχαλιστὸ ράντισμα-κατὰδέρμα» 2) ἐπιρρ. φήχαλιστά.

φίχαλο (τὸ) δημ., ὄνομα φήχαλί, μικρότριμμα ἄρτου, φίχιον, φήχουλο' 2) μτφ. μικρὸν τὸ μέρος ἐκ τινος δόλου, κομματάκι, φήχα.

φίχάρπαξ-ἀγος (ὶδ) (φίζ) ὁ ἄρπάζων τὰς φήχας, τὰ φήχα' || ὄνομα μυδῆ ἐν τῇ Βατραχομ. 28 Φίχάρπαξ μὲν ἐγὼ κικλήσκουμαι, εἰμι δὲ κοῦρος Τρωξέαρτος πατρὸς μεγαλήτορος,οὔτ.105.

φίχιθιον (ὶδ) λεξ. ὄνομα τοῦ φίχιον, φήχουλάκι: ΕἰΜ 168,2 τῶν κλωμῆνων ἄρτων τὸ φήχιθι.

φίχιζομαι μον., ἀδρ. ἐφίχισαμην, τρώγω φήχα, φήχαλα, φήχουλα: Στουδ.Θεοδ 800 φήχισασθαι ὡς κυνάριον γήχουμαι (ἢν φάγω φήχα).

φίχλιον (τὸ) μτγν., μον. κ. νεώτ. ὄνομα τοῦ φίζ, ἐλάχιστον τεμάχιον φήχος ἄρτου ἡ καὶ ἄλλων ἐδώδιμων, φήχαλο, φήχουλο: ΚΔΜαθ.15,27 τὰ κυνάρια ἐσθίει ἀπὸ τῶν φήχων τῶν πιπτόντων ἀπὸ τῆς τραπέζης τῶν κυρίων αὐτῶν, αὐτ.Μάρκ.7,28, αὐτ.Λουκ.16,21 ἐπιθυμῶ χερτάσθηναι ἀπὸ τῶν φήχων, Πρόδρ.2,392 καὶ τὸ ζουμὴν ἐκχεῖ τὸ ἐπάνω τῶν φήχων' 2) μτφ. μικρὸν τὸ μέρος ἐκ τινος δόλου, φήχα: 'Ορφαν.Τίρι-Λίρι 81,22 ἀπέμειναν εἰς χεῖρας του μικρὰ πηλοῦ φήχια, - διέσωσε φήχια μόνον τῆς περιουσίας του.

φίχισασθαι ἀπορφ. νεώτ. ἀδρ. τοῦ φήχιζομαι.

φίχιτσα (ἦ) μον. ὄνομα τοῦ φήχα βλ.λ., φήχιον, φήχαλο: Πρόδρ.2,589 φήχιτσαζ ζεματίζετε μικράς εἰς τὸ πινάκι ἰέσφ.γρ. φήχιτσαζ).

φίχιώδης-ους-ες μον. ὁ ὄμοιος πρὸς φήχιον. ὁ ἔχων σχῆμα, μέγεθος φήχιο, ὁ λεπτότατος: Εὐστ.1817 ὁ σμικρότατος καὶ φήχιώδεις φώμοι.

φίχιων-ονος (ὶδ) μτγν. κωμ. φανταστικὸν ὄνομα παρασίτου: 'Αλκίφρ.3,45.

φίχοιδεάκτης (ὶδ) μτγν. ὄνομα παρασίτου: 'Αλκίφρ.3,45.

φίχοκλαύστης (ὶδ) μτγν. κωμ. φανταστικὸν ὄνομα παρασίτου: 'Αλκίφρ.3,43.

φίχοκλαύστης (ὶδ) μτγν. κωμ. φανταστικὸν ὄνομα παρασίτου: 'Αλκίφρ.3,71.

φίχολογῶ-έω (φίζ) γλωσσα. συλλέγω φήχας, φήχα, φήχουλα.

φίχουαλλον πάπ. πθ. φίλουαλλον, σπόδια βλ.λ.

φίχόμενος (ὶδ) μτγν. κωμ. φανταστικὸν ὄνομα παρασίτου: 'Αλκίφρ.3,71.

φίχουλο (τὸ) δημ. ὁ φήχαλο βλ.λ.

φίχιώδης-ους-ές ἄ. φήχιώδης βλ.λ.: Εὐστ.1817 (δ.γρ.).

φίχιρής (ὶδ) δημ. ὁ κατατριβόμενος εἰς ἀσημάντους λεπτομερείας, ὁ ὑπεράγαν λεπτολόγος, ὁ σχολαστικός, ὁ φηφιράρης.

φηφιράρης (ὶδ) δημ. ὁ φηφιρὴς βλ.λ.

φηφιρῶ δημ. ἐξετάζω τὸ μὲ ὑπερβολικὴν προσοχῆν, ἀντὶ λεπτολόγος: τί τὸ φηφιρίζεις τὸ φράσι σου καὶ δὲν τὸ τρώς' 2) ρημ.α.π. φηφιρίσμαι, φηφιρῶ.

φηφιρίσμαι (τὸ) (φηφιρίζω) δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ φηφιρῶ, ἡ λεπτολογία.

φίω μτγν. κ. μον. κ. φίζω, ἀδρ. φήσια [Εὐφρ.ο.π. Στοδ.'Ανθολ.78,5], μέσ. μέλλ. φήσομαι [Λυκούφρ. 639], παθ. παρακ. φήσομαι ('Αντίπ.Σιδ.ΑΠ 9,302), τρέφω, φωμιζῶ' Φώτ. «φήσαι φωμιζοίαι»: Εὐφρ.ο.π. Στοδ.'Ανθολ.78,5 μαστὸν ἐπισχομένη λευκῶ σ' ἔφισα γάλακτι [Ἰδιόρθ. ἀντὶ ἐφήσαι] (ἢ.δ. ἐπίσπασε' || κ. παθ., τρέφονται: 'Αντίπ.Σιδ.ΑΠ 9,302 πολλὰ κὶ δ' ἔξ ὁμῶν ἐφισμένον [βρέφομαι ὠλέσασθε' 2] μέσ. μασάμαι: Λυκούφρ.639 οὐ γὰρ τίς αὐτῶν φήσαι πύρρον γνάθω' 3) λεαίνω, λεπτόνω: ΕἰΜ Β18,2 ἐφῶ καὶ φήω τὸ λεπτόνω' 4) 'Ἡσ.ορίων 168 «φῶω ποτίζω».

φῶ κ. μον. ποιμενικὸν ἐπίθεγμα ἐκφράζον ἄηθλον, ἀγανακτῆσι, ἀπιστοτροπῆν 'Ἡρωδίων.Περὶ μον. λέξ 46,16 ἐφῶ' οὐδὲν ἐπίρρημα μονασύλλαβον εἰς ὁ λόγι, ἀλλὰ παρὰ Σοφοκλῆ ἐν Ποιμείαι εἰρηται τὸ φῶ, Φώτ.655,12 «φῶ' ἐπὶ τοῦ σαπροῦ καὶ μὴ συσπρέσποντος' ἔστι δὲ ἀποκομματικὸν λέξεϊδίου»: Σοφ.ἀν.461, Εὐστ.855,25.

φῶα (ἦ) κ. νεώτ. ἄ. φῶα κ. φῶα βλ.λ.α συνήθ. κτ. πλθθ. φῶαι: 'Αρκάδ.103,25 «βαρύνεται. . . φύῆ ἡ φῶα καὶ φῶαι», ὁ περὶ τῆν ἄσφην μῦθος μέχρι τῶν νεοτῶν ἐκτείνουμενοι: Πολυδ.2,185 καὶ δὲ ἐνδοθεν κατὰ τὴν ὄσφην μῦθος καλοῦνται φῶαι καὶ φῶα-μῆτραν καὶ ὀλόπεκος, ὁ δὲ Κλέαρκος τοῖς ἔξωθεν κατὰ τῆς ῥόχμας μῦθος τῶν ὀνομάζει', Σουῖδ. «μέρος τοῦ σώματος' ἐν τούτοις ἐγκνείται ὁ νεφροί, δι' ὧν ἀ ὀρέξεισι κινεῖσθαι πεφύκαται», Φώτ. «φῶας ἡ φῶλας ἡ ὄπη χρὴ καλεῖται παρ' οὐδὲν' Ἄρτικῶν εὐφρον' ὁ δὲ παλαιὸν γυμναστὰ ὀλόπεκος προσαγορεύουσαι»: 'Ἰππ.'Αρθρ.Β10C, αὐτ.Φῶα. 'Ανθρ.229,31 τὰς ἀπὸ τῶν φῶων καὶ τῶν ὀρχων φλεβοτομίας Πάδβασ.2,223 τῆπειε αὐτὸν Ἄδεν-νῆρ ἐν τῷ ὀπίστω τοῦ δόρατος ἐπὶ τῆν φῶαν, αὐτ.Λευτ.3,9 τὸ στέαρ καὶ τῆν ὀσφύν ἐμωμον σὺν ταῖς φῶασις περὶελεῖ αὐτῶ, αὐτ.Ψαλμ.37,7, Εὐστ.410' || νεώτ. τὸ περὶ τῆν ὀσφύν τῶν σαφῶν κρέας φαρνεφρι. φιλέτω' 2) 'Ἡσ. «φῶαν ὀχεύτριας» 3) νεώτ. ζωολ. γένος ἐνόμιμον κο. λεπτοτέρων φωτοφῶων ἐν τῶν βατραχοιδῶν.

φῶας (ὶδ) νεώτ. ἀνατ. ὁ φῶτας βλ.λ.2.

φογερός-ά-όν [φόγος] κ. μαν., ύπερθ. -ωτατος, ό έπρρηξις εις τό φέγειν, κατακρίνειν, ό φιλόφολος, ό φιλοκατήγορος, οσον έπι του 'Αρχιλόχου: Πινδ.Π.2,100 εΐδον γάρ εκάς έξών ταπόλλ' έν άμαχίαι φογερόν 'Αρχιλόχον βαρυσλόχου έχθεσιν παινόμενον, Αιλ.ΖΙ.3,7 θεασάμενος τινας καθαζομένους έν Ιατρειφ φογερούς, Ευστ.772,3 τούς φθεζορούς και φογερούς Τελχίτας' κ. ύπερθ.: Πλουτ.Σογμρ.Κιμ.Λουκ.Ι. ούδ' άν ό φογερωτάτος και φιλομεφώτατος εύρειν μου δοκεϊ διαβολήν έν' αυτόν' 2) παθ. ό άξιοήμετος: 'Ησ. «φογερόν' μεμπτόν, έπιφύγον, αίοχροն», αύτ. «φογερά' ως λίαν μεμπτά».

φογερός έπίρρο. μαν. κατά τρόπον φογερόν βλ.λ.: Ευστ.827,30.

φογιζω μτγν. φογώ βλ.λ.: 'Επιφάν.Ι,664D' κ. παθ.: αύτ.664Α φογιζόμενα εις έπιαινον φέρει, **φόγος-ά-όν** ό φιλόφογος, ό φιλοκατήγορος, ό φογερός: Πινδ.7,102 ει πάρ μελός έρχομαι φύγιον άσρον έννέλιον (διόρθ. φάγιος) 2) ό άξιοήμετος: 'Ησ. «φόγας' φογερά και ούκ άξια άκοής, ως λίαν μεμπτά».

φογξαι 'Ησ. άκούσασαι.

φόγος [ό] [φέγω] κ. μαν. κ. νεώτ. σφάλμα άξιοήμετον, έλλειψις, μώμος: Σιμων.8[Ι].2 άνευ φόγου τετυγμένος 2) κ. μαν. κ. νεώτ. μομφή, κατόκρισις, άποδοκιμασία, κατηγόρια' Αφθόν. έν Ρήτ.Ι.93,5 εφόγος έστι λόγος έκβετικός τών προσόντων τω κακών, 'Ησ. «φόγος' κατάγνωσις, μέμφις, όνειδος»: Πινδ.Ν.7,90 σκτεινόν άπέχων φάγον, Αλοχ.Άγ.937 μή νυν τόν άνθρωπειον αιθεσθής φάγον, αύτ.ΐκ.973 σκτεινόν άπέχων φάγον, Αριστφ.Θεσμ.146 του φθόλου με τόν φάγον άκουσα, Θουκ.Ι,70 νομιζόμεν άξιοι είναι τοις πέλας φόγον επαναγκειν, Ξεν.Άπομν.3,6,16 έπι τοις τοιούτοις επαινου μάλλον ή φόγου τυγχάω, Πλάτ.Συμπ.182Α έπει ού δή που κοσμιώς γε και νομίμως όπισθον προτιθέμεν φόγον άν δικαίως φέροι, αύτ.Νόμ.403C φόγον άμουσις ύπέξενται, 'Ισοκρ.Ι,33 άρχη γάρ φιλάς μέν επαινω, έχθρας δέ φόγος, Μέν.155 τό . . κάλλος και φόγον πολλών γέμει, 'Αριστείδ.Λογ.4,402 ό φόγος έν τριπλί τρόποις λαμβάνεται, 'Ορφαν.Τιρι Ατρι 19,4 πάντα φάγον διά τήν κλίσιν μου αύτήν προθύμως τις άς εισηλ' σπαν. μτ. δοτ.: Εύρ.Ελ.987 άθανάτων άλαος σοί, φόγος δέ άψ πατρί, αύτ.Τρω.643 κάν προση . . φόγος γυναίξην' κ. κτ. πληθ.: Σοφ.Αντ.759 έπι φάγοις δυνάσεις έμές, Πλουτ.'Ηθ.546B άλλα μήν και τό περι τούς φόγους και τας καταπτώσεις γένος επισφαλές έστι, αύτ.856B οί τοις φάγοις έπαινουσ τινάς παραπιθέντες' 2) έν φρ. φόγους ποιώ ποιώ φεικτικώς στίχους, σατιρίζω: Πλάτ.Νόμ.829C έγκώμια τε και φάγους ποιειν άλλήλοισ, 'Αριστλ.Ποιητ.4 πρώτον φόγους ποιούντες, ώσπερ έτεροι ύμνουσ και έγκώμια.

φογώ-ω μτγν. άόρ. έφώγησα, φέγω, κατηγορώ: ΠΔ Μακκ.ΠΔ.Ι,1,5 διηγήσαντο τώ βασιλει ά έποίησεν 'Ιωνάθαν, εις τό φογησαι αυτόν, αύτ.Ι,1,11 έφώγησεν αυτόν χάριν του έπιμνησσαι αυτόν τής βασιλείας αυτού, 'Επιφάν.Ι,664D.

φοβίσις-ια-ον λεξ. 'Ησ. «φοβίσιον' σκολιόν» 2) Σουιδ. «φοβία, φευδή' Κρήτες' [κωδ. φοβία].

φοβάλλω 'Ησ' «φοβάλλειν' φοφειν».

φοβίσις-ια-ιον Θεόγγναστ.Καν.54,13 «φοβίσιον' αλ-θαώδες».

φοβίσις-ον κ. μαν. κ. φοβισίος ό άκάθαρτος, ό ρυπαρός: Θεόγγναστ.Καν.53,28 «φοβισίος' ό άκάθαρτος»: Αισχ.άπ.76 [διορθ. φόβου].

φόβος [ό] κ. μαν. κ. φοβίσιος κτ. διαλεκτ. μεταβολήν, ό φόβος, ό θρόρυθος, ό κρότος' Αρκαδ.49,9 «φόβος' ό φόβος», 'Ησ. «φόβος' θόρυθος», Θεό-

γνωστ. έν 'Αν.Κρ.54,13' 2) ή αιθάλη, ό καπνός Σουιδ. «φόλος»: 3) ό ρύπος' Σουιδ. «φόθος' άκαθαρσία»: Αισχ.άπ.76 πλέψ γράσου . . και φάβου [διορθ. άντι φοβόου].

φοβούκη [ή] μτγν. ό ρύπος: 'Αρκαδ.107,6 «τό άλωπεκή όξύνεται, τό δέ βορβορόκη βαρύνεται, και τό φοβούκη ή άκαθαρσία».

φοβώα [ή] μτγν. κ. μαν. ή φώρα: 'Αρκαδ.100,23 «τά εις α καθαρόν τώ ω παραληγόμενα βαρύνεται . . κριάσ, φοβώα, ή φώρα», Θεόγγναστ.Καν. 54,13 «φοβώα' φώρα, άκαθαρσία», αύτ.106,27.

φόθωρος-ον Σουιδ. «φόθωρον' αύχημρόν».

φοία [ή] κ. φοία [Σουιδ.] ά. φάα βλ.λ.: Φρύν.300 «φάα' οί μέν άπλώς άμαρτανόντες διά του ο, οί δέ διπλή άμαρτανόντες διά του ο, του φάα' έστι δέ και τό όνομα πολύ κισθολον. Νεφρόν ούν λέγε», Σουιδ. «φοία αντί φάα λέγεται, ως χροιά άντι χροά»: 'Αριστλ.ΖΙ.3,3 [κωδ. φύσας].

φοιαναγώ-ω πάπ. φυχαναγώ βλ.λ.

φοίθης [ό] λεξ. 'Ησ. «φοίθης' άλαζονεία», Θεόγνωστ.Καν.26,22 «τό φοίθιος έπι τής σποδοϋ και φοίθης ό άλαζόν σεσημειώται διά τής οί διφθόγους, λεξ. σχεδιογραφικόν έν' Αν.Βοσσια.4,41 «φοίθης ό κενούσορος».

φοίθιος-ουσις [τό] μαν. ά. φόθος βλ.λ.2) Θεόγνωστ Καν.26,22 «τό φοίθιος έπι τής σποδοϋ».

φοίτης [ό] μτγν. κ. νεώτ. κ. φωίτης μυελός ό τών περι τήν όσφιν σπονδύλων, ό έν ταις φόαις, ό νοτιαστος μυελός: Γαλ.5' 2) νεώτ. άνατ. φοίτης μύς ά. φάας, εκάτερος τών δύο έκ τών τριών έσω μυών τής πέλους: έλάσων φοίτης [λειπτός και ήμιπνευνώδης εκφύόμενος έκ του πρώτου όσφυϊκού σπονδυλου], - μείζων φοίτης 10 έκ δύο μοιρών, χωριζόμενον ύπό του όσφυϊκού πλέγματος].

φοίτης-ιδος [ή] νεώτ. ιατρ. φλεγμονή του φοϊκού μυός, χαρακτηριζομένη ύπό έντόνου πυρετού και δριμέων πόνων κατά τήν όσφυϊκήν χώραν 2) νεώτ. άνατ. φοίτης καράρα πνεύματιον τής όσφυϊκής μοίρας του διαφράγματος.

φολόγ [τό] δημ. ή κοτάρρα, τό πισολόγι.

φολόγω δημ. κ.-ώ λέγω κατάρρα, πισολόγια, φολόγια: «κάθειται στό μνήμη και φολόγιας».

φολάεις-εντος-εσσα-εν [φόλος] κ. -εις-εν π. 'Ομ. μ. δοτ. κ. αιτ. άρα. έν. κ. πληθ. άνώμ. οί φολάεις [Πλουτ.'Ηθ.299F], ό πλήρης αιθάλης, ό αιθαλώδης, ό γεμάτος καπνιά σνήθη. έπι του κεραυνου, ό χώρρομυρος: 'Αριστλ.Κοσ.4 «τών δέ κεραυνών, οί μέν αιθαλώδεις, φολόντες λέγονται», αύτ. Μετ.3,1, Σουιδ. «φολόεν' φλογένεν πυρ», ΕΜ 819,6 «φολόνετα κεραυνόν' τον άμα τώ φασιαισ άλλύντα, τον όζέως φερρόπικον»: 'Οδ.Ψ.330 ηδ' ώς νήσα θολήν έβαλε φολάεντι κεραυνώ Ζεύς ύφιβρεμής, αύτ.Ο. 539, 'Υμν.'Αφρ.289, 'Ησιόδ.Α. 422, αύτ.Θ. 515, Πινδ.Ν.10,133 Ζεύς δ' έν 'Ιδα πυρφόρον πλάξ-εις φολάεντα κεραυνόν' κ. έπι τής Αιτνης: Εύφορ.60 Αττηνυ φολόεσαν ενάυθιον 'Αστεροπαίου' || κ. έπι όρεως, άντιθ. αιθάς: Νικ.Θηρ. 129 φολόνετος έχίνθος [ισχόλ. «πυρρώδους και τεφρώδους»], αύτ.288 άλλοτε μέν χροίη φολάεις, ότε δ' έμπαλιον αιθάς [ισχόλ. «καυστικώς, πενυρακταμένος, διά τήν τής άληγδόνος πύρωσιν, ή τοις δηγθεισιν επάκολουθειν είθεθε' είτε διά τό διαπύρους έχειν τους σφραγμαζοις»] 2) μτγν. κτ. πληθ. ώς ούσα. οί φολάεις βιοωτική φυλή, ό πνευθοφορόντες: Πλουτ.'Ηθ.299F τίνες οί παρά Βοιωτωις φολάεις και τίνες Αιολαίται: . . κληθήναι τους μέν άνδρας αυτών Δυσειματούττας ύπό λήνης και πένθους φολάεις.

φολοκομπίε [ή] π. κωμ. ή μεγαληγορία, έν ή λαλει τις περι άστραπής και κεραυνου, άπειλή οιονεί αναβιβουσα πολύν καπνον, άλλ' άκίνδυνος, άδιδάχης: 'Αριστφ.'Ιηπ.696 ησθην άπειλαις, έγε-

λασα φολοκομπίας [αθλ. «αθλοκομπίας, μεγαλοδοξίας, μεγαληγορίας, κηποις»].
φολοκομπίας (ό) 'Ha. «φολοκομπία» ἀλαζόνες, κομπασταί.

φόλος (ό) [συγγ. τὸ φόδος κ. σποδοί] αθάλη, ἀσάθλη, κανόν, ἀτύος· 'H «φόλος» κανόνες: Αἰσχ.ἀπ.23 κάρφει παλαίω κάπιθωμῶν φόλω' 2) 'Ha. «φόλος» φλόξ.

φολά-ω 'Ha. «φολώσαι» φιλωσαι, ρινήσαι.
φουατάρης-α-ικο (ό) δημ. ἄ. φεμ.-ό φεύοτης.
φόμεος (ό) 'Ha. «ἀκαθορσία, κανόν».

φονθομοφανής μτγν. μαν. κ. φονθομοφανής κ. φανθομάνχος (Σουίδ.) ὄνομα αἰγυπτιακῶν ἄποδοθῆν τῶ Ἰωσήφ ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου: 'Ιω.Χρυσ.4,606 «φονθομοφανή» τῶν κρυπτῶν γνώστης· Θεοδώρ.1,106 «τῶν ἀπαρρητῶν ἐρμηνευτῶν αὐτῶν κέκληκεν, ὡς τοὺς ὄνειρος διασαφῆσαντα», Σουίδ. «φονθομάνχος» ἐκαλεῖτο Ἰωσήφ ὑπὸ Φαραῶν, τουτέστι κρυπτῶν εὐρέτης [κωδ. φανθομοφανήσσι]: Φιλ.2,592 ἐρμηνεύεται... φονθομοφανή, ἀποκρίσει στόμα κρῖνον [διορθ. ἐν ἀποκρυφεί στόμα ἀποκρινόμενον], Ὁριγ. Κέλα.115(45),
φόρος (ό) μτγν. κ. φύρος ἄγνωστὸς πικ Ἰχθύς: Νουμῆν. 'Hρ π. 'Αθῆν.7,313E ἢ φέρον ἢ σάλας ἢ αἰγίαλθα δράκοντα.

φοδύμορ (ό) νεώτ. κ. φοδοῖδ-τερατογενής διάπλασις, ἀναγομῆν εἰς τὴν τάξιν τῶν συσσωμῶν.
φούδια 'Ha. «φευδοί» Κρήτες [ἰβ. φουδία] 2) αὐτ. «ἐλακωνες δὲ τὸν ἀτόμοχον».

φουνίω μαν. κ. δημ. κ. φωνίωξ ἀγοράζω τρώφιμα ἢ ἄλλα ἀναλώσιμα χρειώδη: Πρόδρ.287 αὐτὸς φουνίζει πάντοτε λαθρόκια, φιλομήλας, αὐτ. 2,132 ἐν δώσωον στάρμου ποτὲ τὸν χρόνον, νὰ φουνίσουν, -φούνιας ἀπὸ τὴν ἀγορά κρέας - φάρι - φρούτα, - ἀκριβία - φτηνά φούνιας τὸ ὄψασμα - τὸ καπέλλο - τὰ παπούτσια, - ζαίρει νὰ [ἢ καί] φουνίσει, φρ. μτφ. (τὸ) φούνιας καθαλάρρης [μὴ προσέξας ἠπατήθη ἢ ἐσφαλεν ὡς πρὸς τὴν ποιότητα ἢ τὴν ἀξίαν τοῦ ἀγορασθέντος πράγμ.], ὄμ. φούνιασ[ι-ες-ε] ἀπὸ στέρομα [ἠπατήθη] εἰς τὴν ἀγορᾶν πράγμ. ἢ ἀπέτυχον εἰς τὰς προσδοκίας μου κατὰ τὴν ἐπιχείρησιν πράξεως τινος' 2) ὄμ. μτφ. ἐν ἀναφ. πρὸς πρόσ., ἴδ. εἰς εἰρων. ἢ σκωπτ. ἐκφρ.: ποῦ φούνιας αὐτὴ τὴν ἀσχημομάρα, - σὲ θλιβομαί γιὰ τὸ φίλο ποῦ φουνίσε' 2) ὄμ. μτφ. ἐν ἀναφ. πρὸς ἀφοροῦσιας μεταδοτικὰς νόσους· 2) ρηματ. π. φουνιασί, φουνίσμα, φουνιστής, φουνισίος, φουνιστός, ἄ. φω-.

φουνίω (τὸ) δημ. κ. φώνιο τὸ φώνι βλλ., τὸ ὀφώνιον, τὸ ὄνιον.

φουνισιά (ἢ) κ. φω- ἢ πράξις τοῦ φουνίω βλλ.
φουνισιάς-α-ο δημ. ὁ φουνιστός βλλ.
φουνισμα (τὸ) δημ. ἄ. φώνισμα βλλ.
φουνιστής (ό) [φουνίω] δημ. ἄ. φουνιστής βλλ.
φουνιστός-ἢ-ό [φουνίω] δημ. ὁ δυνάμενος ὡ ἀγορασθῆ, ἢ ὁ ἐξ ἀγοράς, ἢ ἀγοραστός, ἐν ἀντίθ. πρὸς τὸν ὃν ἔχει τις ἐκ παραγωγῆς ἴδιου αὐτοῦ κτήματος πρὸς τὸν ὃν πορίζεται δι' ἰδίας αὐτοῦ ἐνεργείας: οἱ κτηνηγὸί μας γερμίζου τὴν τσάντα τους μὲ φουνιστὸ κτηνηγ.

φουρούθι (τὸ) δημ. εἶδος ἐδέσματος ροφητοῦ· πρβλ. τραχανάς.

φουφουρίζω μαν. κ. ἐσφ. φονφουρίζω [Δουκογγ.] φιβυρίζω, μουρμουρίζω: Πρόδρ.2,49 μὴ φουφουρίζε, πρόσεχε, κἀν ὄλων τὸν ὀδοντα.

φωάκι (ον) (τὸ) νεώτ. κ. δημ. δερμιο βαρύτερον, προσερχόμενον ἀπὸ τὴν ἀναγενῆ ἀρία: Κορ. 'Ατ.1,265.

φωαξ-ακος (ό) 'Επιγρ. ἐπὶ πρῶσ., ὁ ποῖων θόρυβον, ὁ θορυβώδης, ὁ θορυβοποιός: 'Επιγρ. Λεωνίδας ὁ φάωαξ κληθεῖς.

φώρημα-ατος (τὸ) [φωρῶ] μτγν. φώρος, ἐλαφρός, ὑπόκωφος κρότος, κτύπος: Γρηγ.Ναζ.π.

Ἐπα.Στεφ. ἐν λ. καὶ κινούσ. γέλωτα τοῖς ἐπὶ κάρρης ῥαπίσσαι καὶ φώρησαι, 'Επιφῶν.1,2591.
φωφῶσις-εως (ἢ) [φωφῶ] ἢ πράξις τοῦ φωφῆν, τοῦ ποιεῖν φῶρον, κρότον ἢ θόρυβον ὑπόκωφον: Κρατῖν. 'Hφαιστ.84 μήτηρ ἱερῶν φῶφῆσις, 'Αριστ.Ψυχ.3,1, Σουίδ. ἐν λ. ἀπότριφει, ΑΒ 433,4.

φωφητικός-ἢ-όν ἐπὶ ζῶων, ὁ δυνάμενος νὰ κάμη φῶρον ἢ νὰ παρόχη ἦχον, ἀντίθ. τὰ ἄφωνα κ. τὰ φωνήεντα: 'Αριστ.Λ.21,1) τὰ μὲν τῶν ζῶων φωφητικά, τὰ δὲ ἄφωνα, τὰ δὲ φωνήεντα' 2) τὸ φωφητικὸν ὡς οὐσ. τὸ δυνάμενον νὰ φωφῆ, νὰ κάμη κρότον, ἀντίθ. ὄρατον' Σουίδ. «φωφητικὸν» φωφῆν δυνάμενον, καὶ ἐν ἴσῃ ἐστὶν ὁ δυνάμεν φῶρος, αὐτ. «φωφητικὸν δὲ ἐστὶ τὸ δυνάμενον ἔνα καὶ συνεχῆ τὸν ἀέρα τηροῦσι μέχρι τῆς ἀκοῆς»: 'Αριστ.Ψυχ.2,8 φωφητικὸν τὸ κινητὸν ἐνὸς ἀέρος συνεχεῖα μέχρι ἀκοῆς.

φωφίρης-α-ικο δημ. ὁ λιαν ἐξηγητημένος, φῶριος.

φωφίριος-η-ον μαν. ἐπὶ ζῶων: Πρόδρ.2,601 σκύλον ποτὲ φωφίρικον νὰ γέρθη νὰ σὲ δάκῃ [ἰβ. γρ. φοφισμένον].

φωφίριω δημ. μ. ἢ παθ. μτφ. φοφισμένος βλλ.

φωφίρι (τὸ) δημ. πῶμα ζῶου, θνητομαῖον, θρασυμῶ: Παλαμ.Περ.Χαιρ.69,16 γέρικο, ἀκόμα ζωντανὸ στὴ μάττρα τὸ πετάει τὸν φοφισμῶν, παροίμ. φρ. σάν ὁ κόρακος στὸ φοφίρι τρέχουν [ἐπὶ ἐμπεταλλομένου ἀσπλάγχκῃ τῆν δυστυχίαν, τὴν ἀθλιότητα ἄλλω]. 2) μτφ. ἐπὶ προσ., ὁ ἐξοιρητικός ἀδύνατος, ὁ κατεσιγήκως· 2) μτφ. ὡς χαρακτηρισμοῦ τοῦ ἀτόμου, τοῦ δειλοῦ.

φῶριος-α-ο δημ. ἐπὶ ζῶου, ὁ ὀποθανὼν, ὁ νεκρός: Παπαδ.Χριστ.Διηγ.63 νὰ σύρουσιν ἀπὰ ἕναν κόκκιν ἢ φῶριον μίαν' 2) ὁ μὴ ἔχων ζῶην, ὁ ἄψυχος, κτ. ἀντίθ. πρὸς τὸ ζωντανός, ἐμψυχος, ἐπὶ πραγμ.: Ψυχάρ.Ταξ.107 ἕνα φῶριο πῶμα, σάν τὸ φῶρι' 2) μτφ. ἐπὶ προσ., ὁ λιαν ἐξηγητημένος: εἶμαι φῶριος ἀπὸ τὴν πεῖνα [ἐντελὸς νήστις] - ἀπὸ τὴν κούραση [κατάνοσις], ὄμ. ἔπεσα φῶριος τοῦ ὄπνου ἢ στὸν ὄπνο' 3) ὁ οὐκ δραστήριος, ὁ μαλθακός, ὁ ἀταλμῶς: φῶριος ἄνθρωπος' 2) κ. ἐπιρρ. -ια.

φωφισμένος-η-ον νεώτ. κ. δημ. μτφ. παθ. παρσκ. ἐξ ἄφρ. φωφίω, ἐπὶ ζῶων, ὁ φῶριος, ὁ ἦδη ἄψυχος: Πρόδρ.2,601 ἢ φωφισμένον ποῦποτε κῆνα νὰ εὲ δαγκάσι [ἰβ. γρ. φωφίριος], Ζερβ. 'Ιστ.1,46 τῶρα μείνει μισοκατεστραμμένος ὁ τῶρος σου, ὡσάν φωφισμένον ἦσθ' 2) μτφ. ἐπὶ ἄνθρ., ὁ ολιαν καταστάς ἄψυχος, ὁ οὐ παρέλυτος αἰ δυνάμεν: φωφισμένος ἀπὸ τὸν κόπο - ἀπὸ τὸν φόδο.

φωφοδέαια (ἢ) μτγν. ἢ ἰδιότης τοῦ φοφοδεοῦς, ἢ πρὸς πάντα θόρυβον φῶδος: Κύριλλ. εἰς Ναρ.οὐμ.3,53 τῆς φοφοδεΐας τὴν αἰτίαν ἀποιδιοῦς.
φωφοδεΐας-οὐς-ές [ἰδός] κ. νεώτ. ὁ καὶ ἐκ φάφου, μικροῦ τινος θορύβου πρῶσομένος, ἐπὶ ζῶων: Σχόλ. 'Αριστ.Βάπτρ.78 τοὺς ἦηπος ἐδοκίμαζον εἰ φωφοδεεῖ εἰσιν [κωδ. φωφῶδειν] 2) ὀθ. στυγεῖ. ἐπὶ ἄνθρ., ὁ δειλός, ὁ ἀτολμῶς, ὁ λιγθῶμος, ὁ φοβιστάρης· 'Ha. «φοφοδεΐας» δειλός, κενόφροδος, ὁ καὶ τοὺς φῶφους καὶ τὰ ἐλάχιστα φοδοῦμενος' [Πλάτ.Φαῖδρ.257D καὶ τὸ ἐταίριον συχῶν διαμαρτάνει, εἰ αὐτὸν οὕτως ἦγεῖ τὸν φῶφοδεῖ, Διον. 'Αλ.Ρωμ.4,29 φοφοδεΐς καὶ οὐδὲν ἔχων ἐνδρός, αὐτ.11,22,Πλούτ. 'Hθ.642A ἦηποι φοφοδεεῖ καὶ πρὸς ἄπαν εὐπρότητα, αὐτ. 776A φιλόδοξος καὶ φοφοδεΐς, Λουκ.Σκῆθ.3 οὐ μετρίως τετραγαμένος ἐπὶ τὴν γνώμην, πάντα ἀγνώων, φοφοδεΐς πρὸς τὰ πολλὰ, οὐκ ἔχων δετὶ χράσιον αὐτωφ, Εὐσ. 'Εκκλ. 'Ιστ.8,14' 2) τὸ οὐδ. ἐνάρθρ. τὸ φοφοδεεῖς ὡς οὐσ., ἢ δειλία: Πλάτ.Νικ.2 τὸ ἐν τῇ πολιτείᾳ φοφοδεεῖς καὶ μεθοβύ-

δλην αὐτοῦ, αὐτ.Σύγκρ.Νικ.Κράσι.2 τὸ φοφοδεές καὶ ἀτολμον ἐκείνου, Ἡλιόδ.Αιβ.6,1 καὶ πρὸς τοῦ σκότους εἶσι τὸ φοφοδεές ἐπιγινώσθαι ἢ φοφοδεῆς τίτλος ἐγγου τοῦ Μενάνδρου.

φοφοδεΐα ἢ μιν. ἄ. φοφοδεΐα Βλλ.: Ἄνδρον. Ρίταθ.742.

φοφοδεῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον φοφοδεῆ, δειλόν, θελιόν, μετὰ δειλας: Πλούτ. Ἡδ.47Β οὐ δεῖ φοβηθέντα τὰς ἀρχὰς φοφοδεῶς καὶ ἀτόλμως ἐγκαταλείπειν, Λουκ.Εἰκ.7 φοφοδεῶς πρὸς τοὺς θεοὺς καὶ δεισιδαιμόνως, αὐτ.28 φοφοδεῶς δικάσθαι πρὸς τὸν ἑπίανον, Ἰουλ.277C φοφοδεῶς εἶχον πρὸς αὐτὰ, Ὅρειβ. 2.409,4 πρὸς τὴν χειρουργίαν φοφοδεῶς ἔχουσι.

φοφοδιφῶ, δημ. -ῶα διφῶ καθ' ὑπερβολήν, πεδῖων ὁπὸ δίφρα

φοφοσειδῶς-ους-ές μτγν. ὁ ὁμοιος πρὸς φόφον, ὁ φόφον ἦτοι ἀσθενῆ ἢ ἀποδιδῶν: Διον. Ἄλ.Συνθ.16 τῶν φωνηέντων οὐ τὰ κράτιστα, ἀλλὰ τὰ τῶν φοφοσειδῶν ἢ ἀφώνων τὰ δυσεκφορώτατα λήφεται.

φοφοσειδῶς ἐπίρρ. λεξ. Ἡα. «φοφοσειδῶς» παραχωδῶς ἰκῶδ. φοφοειδῶς.

φοφοσζῶ δημ ἄμτθ. μῶλις κατορθῶν να ζῶ.

φοφοκοιμῶμαι δημ. καταλαμβάνομαι ὑπὸ βαρέος ὕπνου, ὑποτημητ. φοφολογῶ Βλλ.2).

φοφολαγῆμα ἰπὸι δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ φοφολογῶ Βλλ

φοφολαγ(ῶ)-ῶα δημ. ὑποτημητ. ζῶ ἐν ἀσθενείᾳ, ἐν καχεξίᾳ. εἰμι ἐτοιμοθάνατος: τὴν κατάλαβε πού ἀρπαξε καὶ πλοῦσις, τώρα γέρος φοφολογῶ. 2) συνεκδ. ἐπὶ κοιμημένον: ἀφῆσε τὴν κοῦδέντες καὶ φοφολόγα: ἢ κ. ἐν ἀρᾷ: ἐκεί φοφολόγαει, πού να μὴν ξυνηύση. 3) ρηματ.π. φοφολόγημα

φοφολόγησ-ους-ές ἐπίρρ. ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, ὁ μηχανομένος φόφους, κρότους: Ἐπίρρ.ΑΠ9,524,24 φοφομήδης Βάκχος.

φοφοποιός-όν Ἡα. «φοφοποιός» ὁ ποιῶν φόφον.

φόφας ἰοί κ. μιν, νεώτ. κ. δημ. ἦχος ἀναρθρον, ἰδίᾳ ὁ προερχόμενος ἐκ τῆς συγκροσεως δύο σκληρῶν σφμάτων, θύρβου, κρότος, κτύπος ἀμβλῶς καὶ ὑπάκωφος: Ἡα. «φόφας» ἦχος, κτύπος: Ὑμν. Ἐρμ.285 σκευάζοντα κατ' οἶκον ἄτερ φόφου, Σοφ.ἀπ.482 κνισμός καὶ φιλημάτων φόφους, Εὐρ. Ηρακλ.229 οὐδέεν ὄντα πλὴν γλώσσης φόφον, αὐτ.Ἰων.601 οὐχ ἠσυχάζων ἐν πάλαι φόδου πλέα, Ἀριστφ.Βάτρ.604 ὡς ἀκούω τῆς θύρας καὶ δὴ φόφον ἰεπὶ θύρας ἀνοιγομένης, Ξεν. Ἀν.4,24 τεκμαίρεσθαι δ' ἦν τῶ φόφω (ἐπὶ τῶν κυλιόμενων λίθων), αὐτ.Κυν.6,6 λαγῶς ἀκούων τὸν φόφον ἰτὰς ὑλάκας τοῦ κυνός, Πλάτ.Θεαίτ.203Β καὶ γὰρ δὴ... τὰ τὰ σίγμα τῶν ἀφώνων ἐστί, φόφους τὸ μόνον, οἷον συριττοῦσης τῆς γλώττης, αὐτ.Πολ. 397Α βροντὰς τε καὶ φόφους ἀνέμων τε καὶ χαλαζῶν, αὐτ.Συμπ.212C, αὐτ.Νομ.669C, Ἀριστλ. Ψυχ.2,8,2, αὐτ.Ζ14,9,1 αὶ δ' ἀκρίδες τοῖς πηδᾶλοις τριβουσι ποιοῦσι τὸν φόφον, Πρόδρ.2,21? ἐγὼ δὲ τὸν καθέζομαι καὶ ρεύγομαι τὸν φόφον, Καλλ. Ἰων.Βλ.106 οὐτε ἀνέπνεον προσέχοντες εἰς τὸν ἐλάτῳνον φόφον: ἢ ἐπὶ ἰσχυροῦ κτύπου: Ὁσικ.4,115 ἢ ἐπὶ μουσικῶν ὄργάνων: Εὐρ.Βάκχ. 687 λαυτοῦ φόφω θηράει καθ' ἑλὴν Κύπριν ἠνεμῆνας ἰὸ τοῦ οὐλοῦ ἠχοῖ: αὐτ.Κύκλ.443 ὡς Ἀσιάδος οὐκ ἔν ἡδῶν φόφον κιδράς κλύσιμεν Παισα.2,213 Ἠγελῶν δὲ τὸν Τυρσηνοῦ διδάξει... τοῦ ὄργανου τὸν φόφον. 2) ὁ κενός, ὁ ψιλλὸς ἦχος, θύρβος: Σοφ.Αἰ.1116 ταῦ δὲ σοῦ φόφου οὐκ ἄν στραφῆνι, Εὐρ.Ρῆσ.565 κενός φόφους στᾶζει δι' ὠτων, Ἀριστφ.Νεφ.1367 φόφου πλέων, δέξυσταν, σπῶμφακα, κρημνοποιῶν ἰληρόδρητος μεστῶν, ἐπὶ τοῦ Αἰσχύλου πρὸς χαρακίτη-

ρισμῶν τοῦ θφους τοῦ: 3) κτ. πληθ. φράσεις λίον ἠκούσι, κενά, στομφώδεις λέξεις καὶ φράσεις: Μέν.195 ὁ μὴ φρονῶν φόφους ἀλίσκαται, Λουκ. Ἐταρ.15,3 οἱ δὲ τοὺς λάφους ἐπίσειοντες οὗτοι καὶ τὰς μάχας διηγούμενοι, φόφοι, ὡ Παρ-θενί: κ. κτ. ἐνικ.: Σχόλ.Λουκ.Τιμ.99 οὐδέεν εἰμὴ μόνον φόφους ποικιτικῶν ὀνομάτων: ἢ σκωπτ. ἐν ἀναφ. πρὸς βρσ., μετὰ οἱ πομπάδες τίλοι ἢ ἐπάνωμα: Ἀλκιφρ.23 συμβουῖον Πτολεμαίφ καὶ σατράπαις καὶ τοιοῦτοις φόφοι: 4) κενὴ ἐπιδοκίμασι ἢ ἐπευφήμησι: Ἄρρ. Ἐπικτ.1,24 εὐδοξία φόφος ἐστὶ μαίνομένων ἀνθρώπων: 5) 3) δημ. ὁ θάνατος ζῶου, ἰδίᾳ ἐπιζῶτῖα, θανατικόν: ἔπεσε φόφος, -τὰ κοπάδια τὰ ρήμαξ' ὁ φόφος: ἢ κ. χλευσαστικῶς ἢ ὡς ὄρα: κακὸ φόφο να ἤξῃ: 6) δημ. τὸ φυτὸν μαρσθενία: 7) νεώτ.ζωολ. γένος ἐντάμων ὀρθοπτερῶν ἐκ τῶν ἀκριδιῶν. **φοφῶ**-ῶα κ. μιν κ. νεώτ., δημ. φοφῶ, ἀδρ. ἐφόφῃσα Ἰ'Αριστφ.Εἰρ.612), παρακ. ἐφόφῃκα (Στράβ. 14,2,21), ἐπὶ παντός ἡχου μὴ παραγομένου ἀπὸ κανονικῆν περιόδικῆν κίνησιν τοῦ ἀέρος, ποιῶ φόφον, κρότον, θύρβον, παράγω ἀναρθρον ἦχον Ἡα. «φοφει» κτυπεῖ, ῥήσασιν: Εὐρ.Βάκχ.638 φοφει γοῦν ἀρβύλη δόμων ἔσω, αὐτ. Ὅρ.137 ἠσυχῶ ποδὶ χραεῖτε, μὴ φοφεῖτε, μηδ' ἔσω κτύπος Ἀριστφ. Ἀχ.933 καὶ φοφεῖ λάλον τι (ὡς διερωτῶ γὸς ἀγγεῖον, αὐτ.Εἰρ.612 ὡς δ' ἀπαξ τὸ πρώτον ἀκούω) ἐφόφῃσεν ἀμπελος, αὐτ.1152, Ξεν. Ἰων.1,3 ὡσπερ κύμβαλον φοφει πρὸς τῶ δαπέδω ἢ κοίλῃ ὀληλ, Πλάτ.Πολ.396Β ποταμοὺς φοφονύτας, ΠΔ Ἴεζ.6,11 κρότησον τῇ χειρὶ καὶ φάφῃσον τῶ ποδὶ, Στράβ.14,2,21 ἦδη γὰρ ὁ κῶδων ἐφόφῃσεν, Ἀμμων.231 ποταμοὶ καὶ ἀνεμοὶ φοφεῖ κ. μτ. συστ. αἰτ.: Ἀριστλ.Ζ14,9,4, αὐτ.4,9,5 φοφει σίον συριγμόν ἰχθυίαν: 2) ποῦ κενόν, φιλόνη ἦχον, ἀήσωντον θύρβον: πρβλ. φόφος2) Σοφ. Ἀν.53 ἀπαντα γὰρ τῶ φοφουμένου φοφει, Ἄλεξ.π. Ἀθην.8,336E κῆποι κενοὶ φοφοῦσιν ἀντ' ὄνειράτων. 3) μτ. αἰτ. ἐν φρ. φοφῶ τὴν θύραν κρούω τὴν θύραν, ὅταν τίς θέλλη να ἐξέλθῃ τῆς οἴκας καὶ μ' ἀνοιγῇ τὴν θύραν ἐκ τῶν ἐσω πρὸς τὰ ἔξω, ἀντιθ. κῶτω, κρούω: Σχόλ. Ἀριστφ.Νεφ. 132 ἐπὶ μὴν τῶν ἐξῶθεν κρουόντων, κῶπειν λέγουσιν ἐπὶ δὲ τῶν ἐσωθεν, φοφειν: Μέν.π.Σχόλ. Ἀριστφ.Νεφ.133 ἐφόφῃκε τὴν θύραν τίς ἐξίτων, Πλούτ.Πολ.20 κῶπτουσι καὶ φοφοῦσι τὰς αὐτῶν θύρας ἔσωθεν οἱ προΐται ἐμμελοντες ὅπως ἀσθησις ἐξῶ γένοιτο τοῖς παρερχόμενοις ἢ πραετώσι, καὶ μὴ καταλαμβάνοντο προϊούσας ταῖς κλεισάσιον εἰς τὸν στενωπόν, Λουκ. Σολοικ.9 φοφοῖη τὴν θύραν εἰσιών, Ἡλιόδ.Αιβ.1,17 τὰς θύρας ὡς δτι πλείστον ἐφόφῃσε: ἢ κ.ἀμτθ. ἐπὶ τῆς θύρας, παράγω κρότον: Εὐρ.Βάκχ.78 ὅταν πῶλαι φοφῶσιν, Λυα.1,14 ἐρομένου δ' ἐμοῦ τί αὶ θύραι νύκταρ φοφοῦεν. 4) λεξ. πλῆθ. ἐν τῇ μάχῃ, φουεῖομαι, αἰστώνομαι: Ἀπολλ. Σοφ.Λεξ. Ὀμ.286 ἐδουπήσαι ἐκ δὲ τοῦ παρακοιουθῶντος, ἀποθαυεῖν πεσόντα ἐν πολέμῳ, Ἡα. «δουπήσαι» φροφῃσαι ἢ παρατάζει ἀποθουεῖν: 5) μιν κ. νεώτ. ἐπὶ ζῶων, ἀπονηθῶκ. Εὐστ. Ἰλ.Ν.426 κτὸ δὲ δουπήσαι παρακολούθημα τοῦ ἐν μάχῃ θαυεῖν ἐντεθῶεν δὲ ἢ κοινῇ γλώσσει ἐπὶ ζῶων εἰληφε τὸ φροεῖν: Χρον.Μορ.1155 ἐφόφῃσαν γὰρ τὰ φαρία, αὶ καθ' ἑλληροὶ ἐπέσαν, αὐτ.5089 κὶ ἄφων φοφῃσσαν τὰ ἄλλα, Παναντ.Διηγ.7 μαθαίνοντας ἀπ' τὰ παιδιὰ τῆς γειτονίας πῶς ὁ γάτος του φόφῃσεν, παροιμ. φόφῃσε τὸ βῶδι μας, πάει ἢ συντροφία μας ἴεπαυσε ἢ κοινότης συμπεφονῶντων, διελέθη ὁ μεταξὺ μας οὐδενάσμοι, - ἐφόφῃσε ἢ κατακί - ἢ κῶτα. ἢ δημ. ἐπὶ ἀνθρώπων ὀβρισητικῶς ἢ σκωπτικῶς: ἐφόφῃσε ὁ γεροκόλασμένος, ἀρὸ πού να φοφῃσῃ σά σκέλος

ινά ἀποθάνει χωρίς νά τύχει ἐπιμελείας πνός, ἀθλιώσι' 6) μιν κ. δημ. ἐπὶ ἀνθρώπων, κατέχουμαι ὑπὸ ἀφοδρός ἐξαντλήσεως ἐνεκα φυσικῆς πινοσῆς αἰτίας, ὅλον ἐκ τῆς πεινῆς, λιμοκτονῶ: Πρόδρ. 1,317 τὸν Ὀμηρον μετ' εἰδῶσιν, καὶ φόφονον ἐκ τὴν πεύαν, Παναντ. Διηγ. 56 σ' αὐτὴ τὴν ἔρημ αὐλὴ θά φούρησις μετ' τὴν φρονιμάδα σου, -φοφάει ἀπὸ τὴν πείνα' || παροιμ. ὁ νέος ἀπὸ τὴν λευτερίαν φοφάει: τῆς κρυάδας ἰδί' ἐπίδειξιν μοταῖον πολλά ζῆμιοῦνται οἱ ἐπιδεικτικοί' 7) δημ. ἐπιθυμῶ τὴ σφοδρός: φοφάει γὰ σῦκα, -φοφάει γὰ κουδέντες ἰάγοπα ἔμνανάς τὴν φλυαρίαν! 8) ρηματ. π. φόφημα, φόφησις, φοφητικός. **φοφώδης**-ους-ες κ. νεώτ. ὁ πλήρης φόφου, ὁ ὑποκώμως θορυβώδης, ὁ προκαλῶν φόφον: 'Ἰνπ.2,670,13 φούσι φοφώδεις, 'Αριστ. Πρτ.3,3 διὸ χρησιμοποιεῖται ἡ διπλῆ λέξις διθυραμβοποιῶν: αὐτοὶ γάρ φοφώδεις, 'Αρετ. Χρον. Νούσι.1,5,29 διαρῆμπει δὲ κάτω φύσας φοφώδεις' 2) νεώτ. ζωολ. ὁ φοφώδης γένος πυκνωσιωτιδῶν πτηνῶν. **φύα** ἢλ. ἰων. -η, κ. φύα κ. φύα κ. φύα, αυνήθ. κτ. πληθ., ἢ φύα βλ.λ.ἢ, ἄ. ὀλῶπεκες, νεφορη-τρισι: Κλέαρχ. π. Ἀθῆν.9,399B ἐσάρκεις μωταὶ καθ' ἐκάτερον μέρος, ἄς οἱ μὲν φύας οἱ δὲ ὀλῶπεκα, σὶ δὲ νεφορητρισι καλοῦνται, ΕΜ819,15 «φύη-παρὰ τὸ φαῦ, ἢ ἐπιφάουσα σαρκὶ καὶ ἐξ ἐπιπολής οὔσα τοῖς ὀατέροις: Εὔφρ.π. Ἀθῆν.9,399C λοδός τίς ἐστι καὶ φύα καλοῦμαι ταύτας ἐπιτευμῶν πρὶν θεωρησῶν μαθῶν, 'Ανών.π. Ἀθῆν.9,39A φύας ἔχει νύξ'. 2) Κύριλλ. «φύασι αἱ λαγόνες, ἢ τὰ νῶτα»: Μαλάκ.1,457,15 γυμνὸς ἠφίηχε καὶ κατὰ τοῦ ζώσματος εἰς τὰς φύας. **φυγεῖσ(α)** (ἰδί' λεξ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἀγγεῖον, ἐν φ' φύχεται τὸ ὕδωρ' 'Ἡσ. φυγεῖται ἐν οἷς ὕδωρ φύγεται, καὶ ὁ τόπος αὐτός'. 2) τόπος, κῶρος φυχόμενος διὰ πάγου ἢ φυκτικῆς μηχανῆς διὰ τὴν ἐν αὐτῷ διατήρησιν τροφίμων, παγωμένα' || ἀ-τμῶλοιοι - ὀχημα - φυγεῖον ἰεῖθα διὰ φυκτικῶν μηχανῶν προοῖνται τὰ μεταφερόμενα ἐπιφυμένα! 3) 'Ἐπιγρ. ὁ φυκτῆρ βλ.λ. 4) νεώτ. μηχαν. μηχανὴ πρὸς ὑποδιείασμόν τῆς θερμοκρασίας διαφόρων σωμάτων, ὅλον ἀέρος, ὕδατος κτλ., κατὰ τῆς τοῦ περιβάλλοντος. 5) στρατ. ἐξάρτημα τῶν κυλινδρῶν τῶν μηχανῶν ἐσωτερικῆς καύσεως χρησιμεῖον πρὸς φύξιν τῆς κίνης πυροβόλων. **φυγεῖς**-έως ἰδί' ὁ φυκτῆρ, ὁ ἀποφύγων' Ἡρακλέων ὁ Ἐφέσιος π. 'Αθῆν.11,503A «ὅν ἡμεῖς.. φυγεῖα καλοῦμεν, φυκτῆριον πινὲς ὀνομάζουσι, τοὺς δ' ἄπτικοὺς καὶ κωμῶδειν τὸν φυγεῖα γὰς ξενιὸν ὀνομο», 'Ἡσ. «φυκτῆρ, ὃν ἡμεῖς φυγεῖα, καὶ εἶδος ποτηρίου»: 'Ἀλεξ.π. Ἀθῆν.11,502A τρικτύλου φυγεῖα, Εὔφρ.π. Ἀθῆν.11,503A ἐπὶν δὲ καλέσει φυγεῖα τὴν φυκτῆριαν, Διώξ.π. Ἀθῆν.11,502D παρ' Ὀλυμπίου δὲ Ἐθρικλεῖους ἔλαβεν ἐξ, ἔπειτα τὸν δῖο φυγεῖα. **φύγμα**-ατος (ἰδί' (φύχμ) ἀναφυκτικὸν φάρμακον ἢ φυχρὸν ἐπίθεμα: 'Ἰνπ.467,14, αὐτ.467,17 ἢν δὲ οἱ πρὸς τὰ φύγματα μὴ χαλᾶ'. 2) ριπίδιον, μυοσάβη: Κλέαρχ.π. Ἀθῆν.6,257B τὸ δεξιᾶ δὲ φωκατικὸν φύγμα τὶ διακινῶν' 3) ἰο-πνοή, ἀνάσα: Διον. Ἀλ. Συναθ.20 τὸ μεταξύ τῶν ὀνομάτων φύγμα καὶ ἢ τῶν τραχυνόντων γραμμάτων παράθεσις. 4) φυκτῆρ ὑποδοχῆ, συμπεριφορά, τρόπος: Ἰώσι.Π1,124,2 συνίει κατὰ μικρὸν ἐκ τοῦ φύγματος καὶ πρὸς τὸ λυποῦν μάλ-λον ἐτραχύνετο. **φυγογοναφεῖς**-έως ἰδί' πᾶν. ὁ κναφεῖς ἐν φύχμ, στενωπὴ τρωφ. **φυγμός** (ἰδί' (φύχμ) ἰγν. φύξις, πῖνος, κρῖμα-μα, ὕγρασις: Πορφ. Ἀποχ.43,2 φυγμὸς πλήρους ὄντος τοῦ τόπου'. 2) τὸ πῖνος τοῦ ἡμετέου: Μαν.2,443 τῆ γένε· φυγμῶς ἡδὲ νόσους πορέχει

ἰδ.γρ. φυγμῶς, αὐτ.3,276 καὶ γονέας νόσοις φυγμῶ καὶ βηχὶ χαλέπει, 'Ανών.π.Θη. Στεφ. ἐν λ. φυγμὸν κακοτέρμονα βηχά τ' ἀνιγρῆν, Σχόλ. 'Αριστ. Πλ.313. 3) μέρος κατάλληλον πρὸς ζήραναι: Πάπ. φυγμῶ γναφῶν, οὐτ. φυγμῶ Κορινθίου, αὐτ. ἐδάσταζον ἡμῶν θήκας λαχα-νοσπάρου εἰς ἔτερον φυγμῶν || εἶδ. τόπος κατάλληλος διὰ στέγνωμα δικτύων: ΠΔ' Ἰεζ.26,5 **φυγμός** σαγηνῶν ἔσται ἐν μέσῳ θαλάσσης' 4) τὸ ἐφυγεῖν, τὸ ἀποξερῆσθαι ἐν τῷ αἵρει, τὸ ταριχευθῆν, τὸ πασθῶν: ΠΔ' Ἀρ.11,32 καὶ ἐφυ-ξαν αὐτοὺς φυγμῶς κύκλω τῆς παρεμβολῆς' 5) ἢ ζήρασις, ἢ ζήρασις: Πορφ. Ἀποχ.45,2 φυγμῶ πλήρους ὄντος τοῦ τόπου'. 6) μῆσ. μαρμασμός, ὕφεισις: Ἰω.Χρυσ.11,84A ὁ φυγμός τῆς ἀγῶνης πελοπικῆς μυστήριον' 7) μῆσ. Φυγμῶ λιμῆν παρόλοιοι τῆς Αἰθιοπίας, μετοξὺ τῶν ἀκρα-τηρίων Ἀρώματα καὶ Ἐλέφας, ὀνομασθῆν οὕτω πθ. ἐκ τοῦ ἀναφυκτικῶ τοῦ ὕδατος: Στράβ.16,4, 14 διωρυξ καὶ ἐφέρεθι Φυγμῶ λιμῆν μέγας καὶ ὀδρευμα τὸ κυνοκεφάλων καλοῦμενον. **φυγομαραίνω** δημ., παθ. -αίνομαι, ἀόρ. -όθηκς, μαραίνω διὰ τοῦ φύχου: παθ. ἐκ τοῦ φύχου μαραίνωμι: πρβλ. ξεπαγιάζω. **φυγῶν** (ἰδί' ὀχόλ. ὁ φυγεῖς βλ.λ.: Σχόλ. Ὀδ.1,219 «λέγονται δὲ ἰοι ταιροὶ καὶ καὶ φυγοί, ἧτοι φυκτῆρες, διότι ἐν αὐτοῖς τὸ γάλα φύχεται» ἰκῶδ. φυχοί). **φύγω** ἰγν. κ. δημ. τ. τοῦ φύχμ βλ.λ.: Διοσκ.1,25 πρὸς δὲ τὸ κύλειανον αὐτὸν γινεσθαι, δεῖ ἐν ἡ-λίφ φύγειν ἐν ὀστρακίνῳ θερμῷ, αὐτ.2,123 διωμ-σαντάς τὲ εὐθέως φύγειν ἐπὶ κεραμίδων καινῶν ἐν ἡλίφ ὀδύνατω'. 2) δημ. φυγομαραίνω βλ.λ. **φυσῶνός**-ἰόν ὁ φυδρός, ὁ φευδής: Θεογν.122 εἰ δὲ φίλου νόος ἀνδρός ἐνὶ στήθεσσι λελήθη φυσῶνός ἐὼν ἰκῶδ. ἀντὶ φυδρός. **φυσράκιον** (ἰδί' ἰγν. κ. μιν. ὑπόκορ. τοῦ φύ-δρος, φλύκταινα, ἐλκῶσις ἐπὶ τοῦ σώματος) Γαλ.2,391 «φυσράκιον ἐστὶ κοινὸς λεγόμενον περὶ πᾶν τὸ σώμα καὶ περὶ τὸ λευκὸν τοῦ ὀφθαλμοῦ γίνε-ται, ὅλον ἐξάνθημα ἐξ ἀκροῦ ἐρευνθές, αὐτ.10, 604 «φυσράκιον εἶσι μικραὶ τῆς κεφαλῆς ὑπεροχαὶ φλυκταῖον ὀμοιοι, ὕπερκειμεναί τῆς ἐπιφανείας, τὰ δὲ ἐξοδηθήματα κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν ἐπιπλάται ἐλκώσις ὑπερμεθροὶ καὶ τραχέια»: Διοσκ.5,119 **φυσράκια** τὰ ἐν κεφαλῇ'. 2) ἢ λευκὴ φυσά-λις, ἰδία ἐπὶ τῆς ρινός, ἐν τῇ ἀκρῇ τῆς γλώσσης, ἢ φυσικαλίδα τῶν φευμάτων, διότι ἐπιστεύεται, ὅτι αὐταὶ ἐγεννῶνται, ὀσάκις τις ἐφεύδεται' Σχόλ. Θεοκρ.12,23 «εἰδώσθαι ἐν τῇ ἐπὶ τῶν τῆς ρινός φευόμενα φυσράκια φευόμενα καλεῖν»: Λέων Φιλ. 205,16 ἔχει φυσράκια ὀσωπε κέγγρος. **φυσράξ**-ακος (ἰδί' ἰγν., μιν. κ. νεώτ. φυσάλλις ἀ-ναφανομένη ἐπὶ τοῦ δέρματος ἄνευ ἐρεθιστικῶν φαινομένων' ΕΜ819,10 «φύδραξ: ὁ ἰωσις φύδρα-κας λέγουσι τὰς ποικίλας ὀθεν καὶ ἡμεῖς φύδρα-κας καλοῦμεν τὰ ἐπὶ τῶν σωμάτων ἐξεσθῆματα: Γαλ.13,791 ποιεῖ πρὸς φύδρακας, Ἐπιφάν.2,233D, αὐτ.227C φύδρακας καὶ φευμάτων πηγὰς, Φώτ. 816λ.180,7'. 2) φυσάλλις, ἐξοδηθῆμα ἐν τῷ στό-ματι, ὄσθα: Ἰερακοσ.91B πρὸς ὄσθα τὰς καὶ φύδρακας λεγομένας'. 3) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ἐκ τῶν ἐρυθροδαναιοειδῶν. **φυσράκω**-ὄω (φυσράκιαι ἰγν., ἀόρ. ἐφυδράκω-σα, πληθὸν ἐξανθημάτων: Γαλ.13,807 ἔως οὐ φύδρακῶσι καὶ ἰχθῶρας ἐπισπάσθαι παγεῖς. **φυσρέεις**-έως ἰδί' Ἐπιγρ. ὄνομα μῆδος ἐν Κερκύρῳ, ὁ Ἐρματός, ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸν Ἰανουάριον. **φυσρός**-ἰόν κ. μιν. ὁ φευδής, ὁ φυπτικός 'Ἡσ. «φυσρᾶ φευδῆ, φυσρῶν φευδέας: Θεογν. 122 εἰ δὲ φίλου νόος ἀνδρός ἐνὶ στήθεσσι λελη-θη φυσρῶς ἐὼν ἰκῶδ. φυσῶνός, Λυκάροπ.235 φυ-δραῖσι φήμαισι ἰσχόλ. ἐφευσεμένας λαδοραρίας,

αὐτ.1219 **φουδρασί** τ' ἔθραον μηχαναίς ἀναπλέ-
κωσιν, κλήμ. Ἀλ.Στρωμ.6,747, Εὐστ.671,63.

φύη (ή) ἰων. τ. ἄ. φύα βλ.λ.11' EM 819,15 «φύη» παρὰ
τὸ φαῦω, ἡ ἐπιφάουσα σάρξ καὶ ἐξ ἐπιπολής
οὐσα τοῖς ὀστέοις.

φύθλιζω (φύθος) ψιθυρίζω, μουρμουρίζω || κ.
μέα: Ἡσ. «φυθιζομένων γογγυζόντων» 2) ρη-
ματι.π. ψιθυσιτής.

φύθιος-ον ἄ. φύθιος βλ.λ. 2) Ἡσ. «φύθιον» ὀ-
λυγοχρόνιον.

φυσιστής (ὁ) (φυθίζω) ὁ φυθίων, ὁ ψιθυριστής,
ὁ κατήγορος, ὁ σικοφάντης· Ἡσ. «φυσιστάς» ψι-
θυριστάς· (κωδ. φυθυστάς).

φύθος-ους (τὸ) νοι. τ. ἀντί φεῦθος, φεῦμα· EM
819,13 «ἄνωριες» οἱ καὶ τὸν φασδὸν μοσθὸν λέγουσι,
καὶ τὸ φεῦθος φύθος, ἄραντες τὸ εἶν, Σουίδ.
«φύθος» φεῦθος· Αἰσχ. Ἀγ.478 τίς οἶδεν, ἡ τι
θεῖον ἐστὶ πη φύθος, αὐτ.1089 καὶ τὰς οὐκ ἔρεις
φύθη, Καλλ.ἀπ.184 καὶ σὺ [οὔ] φύθος οἰνομ'
ἐχουσα, Ἀπολλιν.ΠΔ Πασμ.371,14, αὐτ 316,60 φά-
θος ἀμφιβαλέσθων.

φύθω φεῦδομαι, λέγω φευτιές, κακολογῶ, σικο-
φονῶ: Ἡσ. «ἐφθεν» ἐφέυστατος.

φύθων-ωνος (ὁ) ὁ φεύστης, ὁ φευδοκατήγορος, ὁ
σικοφάντης· Ἡσ. «φύθωνες· διαδολοί»· πρβλ. φιδών.

φύια (ή) φύα κ. φύα βλ.λ. Ἡσ. «φύιαι» ἀλώπε-
κες, βασσαρκίδες, καὶ αἱ κατὰ τὴν ὄσφυν σάρκες.

φύκτα (ή) Ἡσ. «ή μη πολλῶ ὕδατι πεφυρμένη
μάζα» (κωδ. φύκτα).

φύκτῆρ-ηρος (ὁ) κ. νεώτ. φύκτιον ἄγγειον μέ-
γα χωροῦν μετρητάς δύο μέχρις ἕξ, πιθανῶς ὕδα-
τος πλήρες ἄγγειον, τιθέμενον ἐν συμποσίοις ἐπὶ
τρίποδος ἐν τῇ τραπέζῃ ὅπως τρητῆται ἐντός αὐ-
τοῦ ὁ αἶνος φυράτος· Μοῖρ.422 «φύκτῆρα» με-
στόν ὕδατος φυροῦ ἡ ὁ λέγομεν ἡμεῖς πρόχυ-
μα», Τίμ.Λεξ. «φύκτῆρ» σκεῦος ἐν φῶ τὸν οἶνον ἔ-
φυχον, τὸ κοινὰς λεγόμενον κρουατήριον», Ἡσ.
«φύκτῆρ» ὄν ἡμεῖς φυμένα» (κωδ. φυγέναι), Σχόλ.
Πλάτ.377 «φύκτῆρα» σκεῦος, ἐνθα διανύζουσι τὰ
ποτήρια, ἀπὸ τοῦ θάττον φύζεσθαι ἐν αὐτῷ κατὰ
κράσιν»· Εὐρ.ἀπ.726, Ἀντιφάν. Ἀθῆν.11,503B τρι-
πόδα καὶ κἀδος παραθέμενος φύκτῆρ τ' οἶνου
.. μεθύσκειται, Ἀθῆν.4,142D ἐπὶ τῇ τρίποδι
φύκτῆρ γαλοῦς ἐπέκειτο καὶ κἀδος καὶ ακα-
φίον ἀργυροῦν δύο κοτύλας χωροῦν, αὐτ.5,199D
φύκτῆρες ἀκατόν ἐξηκόντα· ταῦτον ὁ μέγιστος
ἦν μετρητῶν ἕξ, ὁ δὲ ἐλάχιστος δύο, Σχόλ.Κλήμ.
Ἀλ.168 φύκτῆρ κυλινδρικός σχήματος ὀπομομή,
κάτωθεν κιονίδι ἐπὶ πρίσματι κυλινδρικῷ ἔδρα-
ζομένῃ, ἀφ' οὗ καὶ ἐσάνται καὶ μεταχειρισθῆναι
ἐστιν αὐτῇ πρόχειρον» || γεν. φυγεῖν, παγω-
νιέρα· Κύριλλ. «φύκτῆρ» ἐνθα τὰς ὀφθαλμίας φυχρί-
ζουσι»· 2) εἶδος μεγάλου ποτηρίου· Ἡσ.
«φύκτῆρ» εἶδος ποτηρίου»· 3) ἐπὶ ταρσῶν, ἐν
οἷς ἀποφύεται τὸ γάλα· ἄ. φυοί· Φίλοστρ.809
φύκτῆρες γάλακτος, Σχόλ. Ὀδ.1219 λέγονται δὲ
[οἱ ταρσοῖ] καὶ φυοί, ἦται φύκτῆρες, διότι ἐν
αὐτοῖς τὸ γάλα φύχεται· 4) φύκτῆρες διόρθ.
ἀντὶ φύκτῆραι βλ.λ.2).

φύκτῆρα (ή) ὁ φυγεῖς, ὁ φύκτῆρ βλ.λ.· Εὐφρ.π.
Ἀθῆν.11,503A ἐπὶν δὲ καλεθρ φυγέα τῶν φύκτῆ-
ριαν, Ἡρακλέων Ἐφέσ.π. Ἀθῆν.11,503A ὄν ἡμεῖς
φυγέα καλοῦμεν, φύκτῆριαν τινὲς ὀνομάζουσι»· 2) Ἡσ.
«φύκτῆραι» οἱ ἀλωώδεις καὶ σύσκιος
τόποι· (Ζιορθ. φύκτῆρες).

φύκτῆρας (ὁ) μαν. ποτήριον τι, φύκτῆρ· Εὐστ.
1632 οὕτω δὲ ποιά τινὰ ποτήρια καὶ τὸ φύκτῆ-
ριον .. καὶ φύκτῆρας, ὡς κοχλίας.

φύκτῆριδιον (τὸ) ὄπακος, τοῦ φύκτῆρ, μικρὸν
ποτήριον· ἈΛεξ.π. Ἀθῆν.6,230C φύκτῆριδιον δὲ
δὲκ' ὀβολοῦς Φιλίππου λεπτότερον, Ἀθῆν.13,
584B ἐπιδόντος δὲ τινος οἶνον ἐν φύκτῆριδιῷ.

φύκτῆριον (τὸ) ὄπακος, τοῦ φύκτῆρ, ποτήριον·
Ἡσ. «φύκτῆριον, ποτήριον ὁ ἡμεῖς φύκτῆρα φα-
μέν»· Νικόδοστρ.π. Ἀθῆν.6,230B λοιπὴ τις ἀξίς ἐστι
καὶ φύκτῆριον τῆς εὐπαρούς ὑ λεπτότερον,
Καλλίξ.π. Ἀθῆν.5,200A ἔτεροι δὲ τριακάσιοι καὶ
εἰκοσι φύκτῆρα ἔφερον χρυσά· 2) κτ. πληθ.
ακιώδεις, δροσσεροὶ τόποι πρὸς ἀναφυγῆν· Νικ.π.
Ἀθῆν.11,503C «καλεσθαι φησὶ φύκτῆρια καὶ τοὺς
ἀλωώδεις καὶ συσκίους τόπους τοὺς τοῖς θεοῖς
ἀνεμῆτους, ἐν οἷς ἐστιν ἀνοφύξαι»· Ἡσιόδ.ἀπ.47,8
ἐνθα ποτ' ἐσται ἐμόν φύκτῆριον, ὄρχασε λαῶν,
Αἰσχ.ἀπ.145, Εὐρ.ἀπ.784 φύκτῆρια δένδρων φί-
λαισιν ἄλωευσαι δέξεται.

φύκτῆριος-α-ον ὁ φύκων, ὁ δροσιζών, ὁ παρέ-
χων ἀναφυγῆν, ὁ δροσιαστικός· Ἀχιλ.π. Ἀθῆν.15,
690B βακκίριος χρισθάνων καὶ φύκτῆριος πε-
ροῖς ἀνασπῆσαντα προσθίαν τριχά ἱριπίδια, Ροῦφ.
161 φύκτῆρια τοῖς στήθεσι προσάγειν (φάρμακον)
|| τὸ φύκτῆριον ὡς οὐσ. βλ.λ.

φύκτιος-ῆ-ὄν (φύκω) κ. μαν. κ. νεώτ. ὁ ἐπι-
φύων, ὁ προκαλὼν φύξιν, ὁ φύκτῆριος· Ἰνπ.7,
126,10 πόματα φυκτικά, Πλούτ. Ἡθ.1100A οἱ μὲν
φυκτικοὶ φασιν εἶναι τὸν οἶνον, οἱ δὲ θερμαντι-
κόν, Σέξτ. Ἐμπ.171 ἡ χίτων φύσσει φύκωσα πᾶσι
φαιναται· φυκτική, - φυκτικὰ μέγιστα μίλ-
γματα ὑγρῶν ἢ ὑγρῶν καὶ στερεῶν σωμάτων,
χρησιμοποιοῦμενα πρὸς παραγωγήν φύξεως·
|| τὸ φυκτικὸν ὡς οὐσ.· Ἰνπ.8,108,18 τὸ ἦτρον
καταπάσσειν τοῖσι φυκτικοῖσι, Πλούτ. Ἡθ 652C
τὸν μὲν ὄνον οἱ πλείστοι περιφύξει γίνεσθαι λέ-
γουσι· καὶ φυκτικὰ καὶ τὰ πλείστα τῶν ὑπνωτι-
κῶν φαρμάκων ἐστὶ· κ. ὑπερθ.· αὐτ.691B
καὶ μὴν ὁ τὸ μόλιθδος τῶν φύσσει φυκρῶν ἐστίν,
δς γε τριβάμενος δξει τὸ φυκτικώτατον τῶν θα-
νασίων φαρμάκων ἐξαιψίαι φιδύθων.

φύκτιος-ῆ-ὄν (φύκω) λεξ. ὁ ἀποφυγθεῖς, ὁ δυνά-
μενος ἴ ἀποφυγῆ· Ἡσ. «φύκτα» ἡ μη πολλῶ ὕδατι
πεφυρμένη μάζα» (κωδ. ἀντὶ φύκτα).

φύκτρα (ή) (φύκω) μτγν. τόπος πρὸς ξηραν-
σιν σύκων· Ἡσ. ἐν λ. τρασιά «ἡ τῶν αἰώνων φύ-
κτρα, παρὰ τὸ τερσαίνειν, ἦγον τόπος ἐνθα ξη-
ραίνουσι αὐτά»· 2) αἰσκευὴ χρησιμεύουσα εἰς
τὴν ἐπ' αὐτῆς ἀποξηρανσιν καρπῶν· Πλούτ.7,144
επλέγμο ἐφ' οὗ φύγεται τὰ σύκα»· 3) Ἐπιγρ.
ἀποξηραντικὸν ἱκρίωμα, κατασκευάσμα πρὸς κα-
θαρισμὸν καὶ πάκτωσιν τῶν πλοίων, παρὰ τὸ
κλειθρα τοῦ λιμένος Πελοπίου ἡ τὰς χιλιάς τοῦ
ἐκεῖ λήγοντος τεύχους τοῦ περιδούλου, ὁ νεώσιος·
Ἐπιγρ. φύκτρας τὰς πρὸς τοῖς νεωρίσις
τοῦ λιμένος τοῦ ἐν Ζεῆσι πρὸς κλειθρίον, αὐτ.
φύκτρας τὰς ἐν τῷ μεγάλῳ λιμένι .. τοῦ περι-
κεκλεισμένου τοῖς νεωρίσις καὶ τῷ Ἀφροδιατῷ
καὶ ταῖς στοσίαις μέχοι τῶν κλειθρῶν.

φύλλα (ή) κ. μαν. κ. νεώτ. κ. φύλλος (ὁ) εἶδος
ἐνθάμου παρασιτικῆ ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζῶων, ὁ
φύλλος, Μοῖρ.418 «φύλλα θελικῶς Ἀττικῶ· ἄρσε-
νικῶς Ἑλληνικῶς, Φρόν.332 «φύλλος Βάρβαρον ἢ
δὲ φύλλα δόκιμον, ὅτι καὶ ἀρχαῖον»· Ἀριστοφ.
Νεφ.145 ἀνήρετ' ἀπτι Χαιρεφῶντα Σικράτης
φύλλων ὀδύσσος ἄλλοιτο τοὺς αὐτῆς πόδας, αὐτ.
Πλ.533 φειρωῖν τ' ἀριθμὸν καὶ κωνώπων καὶ
φυλλῶν, Ξεν.Συμπ.6,8 εἰπέ μοι πόσους φύλλους
πόδας ἐμοῦ ἀπέχεις, Ἀριστολ.Ζ1 5,31,1 οἱ φθειρες
καὶ αἱ φύλλα, Λοκ.Προμ.6 φυλλῶν πηδῆματα
διαμετροῦντας, αὐτ.Φιλῶ.12 μετροῖν τὰ φυλλῶν
ἴχνη, ΔίωνΚ 60,29,4 τὸν αὐτὸν τρόπον δεῖ φύλλων
τε καὶ θηρίων ἀμύνεσθαι, Γεοπ.12,4, Βι. Ἀλεξ.4229
ἐκεῖσε φύλλας εἶδομεν πηδῶσας ἑσ βατράχους·
|| νεώτ. Φωφ. ὁ φύκων ἐν τῷ πν.π. τῶν ἐκ τῶν φυ-
λίδων· 2) ζωόφιον τὸ ἐνσωματωμένον ἐπὶ τῶν φυ-
τῶν· Θεοφρ.Φι7,5 θηρία δὲ γίνεται ταῖς μὲν
ράφανισι φύλλα, τῇ δὲ ραφάνῳ, κάμραι, Ἀ-

νατόλ.π.Γεωπ.127 αΙ κράμβαι υπό τών φυλλών μάλλον βλάπτονται» 3) είδος άράχνης: 'Αριστ. Ζ19,39,1 τών δ' άραχνίνων και τών φαλαγγίων έστι μὲν πολλά γένη, τών μὲν δηκτικῶν φαλαγγίων δύο, τὸ μὲν ἕτερον ὁμοιον τοῖς καλουμένοις λύκοις, μικρὸν και καιμῖλον και άξυ και ηηδητικόν· καλεῖται δὲ φύλλα.

φυλλασεις-έντων (ή) μτγν. οί Φύλλοι· Σέξτ. Έμν.12 αΙ καλούμενοι Φυλλασεις οὐδ' υπό ὄρων η άσπίδων θακνόμενοι βλάπτονται.

φύλλαξ-ακος (ή) 'Ησ. «φύλλοκας» τὸς φύλλας.

φύλλειον (τό) μτγν. κ. φύλλιον είδος βοτάνης· Σουίδ. «φύλλειον βοτάνη»: 'Ορφ. Άργ.959 κηκόν τε σχιστήν επί τε φύλλειον άπῆς.

φύλλερεις-ιδας (ή) μτγν. κ. φύλλερεις είδος βοτάνης, τὸ φύλλιον: Διοσκ.4,70.

φύλληθρα (ή) ὄημ. κ. φύλληστρα τὸ φυτὸν κόνιζα

φυλλιάζω ὄημ. άμτβ. ἔχω πολλοὺς φύλλους, γεμίζω φύλλους: || κ. μτβ. μεταδίδω φύλλους εἰς τινα· 2) ρημστ. η φύλλισμα.

φυλλιάρηξ (τό) ὄημ., θηλ. άρα, ὁ ἔχει πολλοὺς φύλλους, ὁ γεμῖστος φύλλους: Βλαστ. Συμν.250 ἐν λ. φειριάρης.

φύλλισμα (τό) ὄημ. τὸ άποτέλεσμα τοῦ φυλλιάζω βλλ.

φυλλίβαι (ή) νεώτ. ζφολ. οἰκογ. έντόμων τοῦ άφορισματος τών άφανοπτέρων, γνωστότερον γένος ἡ φύλλα, ὁ φύλλος: || ὄημ. οἰκογ. έντόμων ἡμιπτέρων τοῦ άθορισμ. τών τυτοφθιρῶν.

φυλλίζω λεξ. κ. ὄημ. μτχ. παθ. παρακ. φυλλισμένος, καθαρῶζω, άπαλλάσσω τὸ από τοῦ φύλλους· Σουίδ.β.1. φύλλειον «κοι φυλλίζω αίτιατικῶς»: φυλλίζαι τὸ κρεβάτια· κ. παθ.: τὰ ρούχα εἶναι φυλλισμένα· 2) ρημστ. η. φύλλισμα.

φυλλικός-ή-όν ὁ άνήκων ἡ άναφερόμενος εἰς τοὺς Φύλλους, ὁ τών Ψύλλων 'Ησ. «φυλλικός γάης» ὁ τών Ψύλλων «κῆδ. φυλλών»: 2) οἱ φυλλικοί ὡς οὐα. είδος κυνάς· Πολυδ.4,37 «οἱ δὲ κύνες οἱ φυλλικοί κολόμενοι από πόλεως 'Αχαϊκῆς άρχαίας κέκληνται», 'Ησ. «φυλλικοί» είδος κυνῶν ὀνομασθέν οὕτω· 3) κῆλος τῆς Κυρηναϊκῆς: ὁ Φυλλικός κῆλος και βαθύς τριῶν ἡμερῶν πλάος.

φύλλινα (ή) ὄημ. ἡ φυλλήθρα.

φύλλιον (τό) κ. νεώτ. ά. φυλλίον τὸ φυτὸν άρνάγλωσσον, φυλλοβότανο· 'Ησ. «φύλλιον πῶα, ἥς και σπέρμα ὀμῶνυμον»: Διοσκ.4,70, Γαλ.3,242 φυλλίου τὸ σπέρμα μάστιγ' έστὶ χρῆσιμον ἐκ τῆς δευτέρας ὑπάρχου τάξεως τών ψυχόντων, Λουκ. Τραγοδ.157 φύλλιον, λίθωνον, ρίζαν ἔλλαβόρου.

φύλλισμα-ατος (τό) (φυλλίζω) νεώτ. κ. ὄημ. ἡ πράξις και τὸ άποτέλεσμα τοῦ φυλλίζω, ὁ καθαρισμός από τών φύλλων.

φύλλιστρα (ή) ὄημ. ἡ φυλλήθρα βλλ.

φύλλιτα (ή) ὄημ. τὸ φυτὸν ὑπερικόν βλλ. τὸ οὖλον.

φύλλιτης (τό) μσν. ἡ φύλλα, ὁ φύλλος: Εὐχολ.697.

φύλλο ακυβ. βαρβαρισμός αντί φύλλος: 'Αριστφ. Θεσμ.1180 ὡς ἑλαπρός, ὡπερ φύλλο.

φυλλοβότανο (τό) ὄημ. τὸ φυτὸν φύλλιον βλλ. **φυλλοβρωτος**-ον μτγν. κ. μσν. επί φυτῶν, ὁ καταβρωθεῖς υπό φυλλῶν βλλ.21: Πλιν.Φι.19,10, Γεωπ.12,71 οὐ γίνεται λάχανα φυλλοβρότα, έάν ταις σπέρμασι αὐτῶν ἐν τῷ σπειραῖν ὄλιγον ὄροβον μῆξις.

φυλλοδαγκωμα (τό) ὄημ. τὸ κύνμα, τὸ κύντημα, τὸ τσίμπημα τοῦ φύλλου: Βλαστ. Συμν.251 ἐν λ. φυλλοφαγωμα.

φυλλοδαγκωμένος-η-ο ὄημ μτχ. παρακ. τοῦ άχρ φυλλοδαγκωνομαι, ὁ δηγεῖται υπό φύλλων.

φυλλοειδήξ (τό) νεώτ. ζφολ. γένος έντόμων κολεοπτέρων ἐκ τών χρυσομηλιδῶν.

Ψύλλοι (ή) ὄν. άρχαῖοι λαοὶ τῆς 'Αφρικῆς, ἔξ οὐ προήρχοντο ἔξασκουτο γόντες κατακρηνοτες δι' ἐπιφῶν τῶν θείων: ὀθ. σκευδ. ἡν. οἱ διὰ γοητικῶν ἐπαγγελμῶνων θαυματοποιῶν: 'Ησ. «οἱ δὲ Ψύλλοι ἔθνος λιθῆης»: 'Ηρ.4,173 Νασαμῶσι δὲ προσόμουροι εἰσι Ψύλλοι.

φύλλος (τό) κ. μσν. νεώτ. κ. ὄημ. γένος έντόμων διπτέρων τῆς οἰκῶν τῶν φυλλιδῶν, αἰμοβόρον, παρασιτικὸν δὲ επί ἄνθρωπων και ζῴων, ά. φύλλα· Φρόν.332 «φύλλος βράβωνος» ἡ δὲ φύλλα ὀκίμων ὄτι και άρχαῖον, Σουίδ. ἐν λ. φύλλα «ἔτι δὲ τὸ ζῶον τὸ μικρὸν άρσενικῶς 'Επίχαρμος εἶπε και ἑταίρου»: 'Αριστλ.Ζ14,10,4 τοὺς φθειρας και τοὺς καλουμένους φύλλους, Σγδλ. 'Αριστφ.Νεφ.150, 'Ορφαν. Τίρι Αἰρι 19,25 λαμβάνει και τὸ πῆγμα τοῦ φύλλου χαρακτῆρα σπουδαῖον· || παροιμ. καλλιγώνει τὸν φύλλο (ἐπὶ τῶν λίαν ἐπιδείξων πρὸς τὸ συμφέρον των, ἐπιτηδειοτάων), παροιμ. φρξ φύλλους στ' άχουα (γυρευεῖται) (ἐπὶ πράγματος μὴ δυναμένου ν' άνευρεθῆ ἢ ἐπὶ ὑπερβολικῆς λεπτομερείαι, γιά φύλλου πῆγμα ἰδί' άσμηάντων άφοροῦ μη), γιά τὸ τίποτε, -οὔτε φύλλος στὸν κόρφο του (ἐπ' οὐδενί λόγῳ θὰ ἤθελον τὴν τήχη του). - τοῦ μῆκαν φύλλοι στ' ὄφτια (ἴσχυρις θὰ ὑποφύοηται κακῶν τ, ν' άνησυχῆ)· 2) 'Ησ. «φύλλοι» τὸ παχὺ τὸ συνεχὸν τὸ κάρπου αἰδίου· 3) κτ. πληθ. ὡς ἔθν. ὄν. οἱ Ψύλλοι βλλ.: 'Ηρ.4,173.

φυλλοστότης (τό) μτγν. κωμ. φαντασιώδης τολότης: Λουκ. Άλ. 'Ιστ.1,13 τούτων δ' οἱ μὲν φυλλοτότῆσαι ἐπὶ φυλλῶν μεγάλων ἰπνάζονται, ὄθεν και τὴν προσηγορίαν ἔχουσι· μέγας δὲ τῶν φυλλῶν, ὄσον ὀδῶκα ἔλεφαντες.

φυλλοφαγωμένος-η-ο ὄημ. ὁ κατατρωγόμενος υπό φύλλων· παροιμ. κάλλιο φυλλοφαγωμένος παρά λυκοφαγωμένος ἰδῶ κακῶν προκειμένων τὸ μὴ χεῖρον βέλτιστοι.

φυλλόχορτο (τό) ὄημ. ά. φυλλοβότανο βλλ.

φυλλώδεις-ους-ες γλωσσ. ὁ ὄμοιος πρὸς φύλλον ἡ ὁ πλήρης φύλλων, ὁ γεμῖστος από φύλλους, **φύλων**-ωνος (τό) είδος ἡθῶος: 'Αριστλ.Ζ16,14 (εσφ. γρ. αντί τίλων).

φυμυθῶ-ῶ ά. φυμυθῶ βλλ.

φύμυθος (τό) ά. φημυθῶ βλλ.

φουμυθῶ-ῶ ά. φουμυθῶ βλλ.

φύεις-εως (ή) (φύχο) κ. μσν. κ. νεώτ., ὄημ. -η, τὸ ἐπιφέρων, τὸ προκαλὸν φύχος: 'Ιππ. 'Αρχ. 'Ιητρ.15 διὰ χιόνος ἡ άλλης φύξως βαδισαντες· κ. κτ. πληθ. : Γεωπ.1,12,33, νεώτ τε και φύξαι και χίξαι· 2) κ. μσν. κ. νεώτ. ἡ φύρανσις, τὸ κρύωμα, ἡ άφαιρέσις θερμότητος, ἡ άκατάπησις τῆς θερμοκρασίας τοῦ σώματος και ἡ έντεθεν κακῆ λειτουργία τοῦ ὄργανου, πάγωμα: 'Ιππ. 'Αρχ. 'Ιητρ.16 οὐπερ τὸ βίγος και ἡ φύξις γενικωκῆ, τόπι και ἐπὶ ἡλσιον ἔνεχυρόσιναι, αὐτ. 'Αφορ.7,1 φύξις άκαρπτηριων (τῶν άκρων), αὐτ.95Α ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ σημεῖον μέλλοντος παραῶνυσοθα τοῦ πυρετοῦ φύξις ποδῶν, Πλάτ. Τίμ.59Α τὴν σαῦ πυρός ἄπαλλασγῆν φύξην εἶναι προσηρρήθη, αὐτ. 85D ἐν φύξει θντος τοῦ αἵματος, 'Αριστλ.Αλοδ.5 τὴν φύξην τὴν παρὶ τὸν ἔγκεφαλον, Αἰλ.Ζ1,4,23 αἵματος πῆξις και φύξις, Θεοφάν.Νόν.1,58 ναρκοδῶα βάρος και φύξις, αὐτ.1,26B φύξις τοῦ άέρος, - απέθανεν ἐκ φύξως, - φύξις φυτῶν· κ. κτ. πληθ.: Πλάτ. Θεοαῖτ.1,56B ὄφαι τε και ακουα ἰδί' άσφορήσις και φύξεις και καυσει, αὐτ.Νόμ.897Α θερμοτόπτας και φύξεις· 3) 'Ησ. «φύξις πνοή», φύρα (ή) μσν. εσφ. γρ. τοῦ εσφ.: Πρόδρ.1,373 εὐπλέκωνται μ' οἱ φύρες μου άνωθεν εως κάτω. **Φύρα** (τό) κ. Φύρα (ή) ξηρόν και άγιον νησίδριον παρὰ τὴν Χίον, τὰ νῦν Φαρά· 2) μτφ. ἐν παροιμ. ἡ εὐτέλεια, ἡ σμικρότης: Σουίδ. «Φύρα τῶν Διδωνων άγοντες» ἡ παροιμία παρὰ Κρατι-

ων· τὰ δὲ Ψύρα εὐτελής νησός ἔστι καὶ μικρὰ πλησίον Κίου, μὴ δυναμένη οἶνον ἐνεγκεῖν· Ἄλογον οὖν τὴν παραοίαν ἐπὶ τῶν ἐν συμπλοσῷ ἀνακειμένων καὶ μὴ πινότων. Ἀλέκται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν εὐτέλειαν σημαίνοντων, Στέφ.Βυζ. ἐλαμβάνεται δὲ τὸ ὄνομα ἐπὶ εὐτελείᾳ, διὰ τὸ εὐτελεσιώτην εἶναι τὴν νησόν. . καὶ Κρατίνος ἐν Νεμεσεί φέρει τε τὴν Σπάρτην ἄγει.

φύριος-ία-ιον Ἦσα. «Ψυρή» νησός μικρὰ. φύριος ἀνάθαρτος, ἀπὸ Ψύρων τῆς νησός, Θεόγνωστ.Καν.26 «φύριος ἀνάθαρτος».

φυρίς-ιδος (ή) Ἦσα. «φυρίς γῆ» λυπρὰ, χέρσος.

φύρος (ὁ) ὄνομα ἰχθύος, ἄ. φύρος : Σπείσα.π. Ἀθῆν.7,33B ὄμοιοι δ' εἶναι τῷ μελανοῦρῳ ψορὶ Σπείσσιπος ἐν δευτέρῳ Ὁμοίων τὸν καλούμενον φύρον, ὄν Νουμήσιος καλεῖ φόρον.

φύττα (ή) κ. φίττα βουκολικὸν ἐπιφθεγμα, ὃ μεταχειρίζονται ἐν τῷ δῶκεν τὰς βουῖς, ἄ σίττα, ταχέως, γρήγορα· Ἦσα. «ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμεῖν», Φωτ.656,13 «φύττα» ἐπὶ τοῦ ἀποδραμεῖν; Εὐρ.Κύκλ.49 φύττα, αὐ τὰ δ' οὐ, κού τὰδε νεμεί, Λουκ.Λεξιφ.3 ἄγρῶνδε ψόχρην φύττα κατατείννας, Ἀλκίφρ.3,24 τῶς ἥσυχταν ἀγῶ, μὴ προαισθόμενος ὁ λύκος φύττα κατατείννας σὺγγι ἰκῶδ. κατὰ τινοσ, αὐτ.3,72 ἐγὼ δὲ φύττα κατατείννας, ἡ ποδῶν εἶλον, ψόχρην, Παλλδ.ΑΠ (1,35) φύττα ἄτ' ἐγὼ κατέτινα, φοβεύμενος ἄγριον ἄνδρα 2) Ἦσα. «φύτταν» πρόχυμα.

φύτταρον (τὸ) Ἦσα. «καοφίον, πρόχυμα».

φύττον (τὸ) Ἦσα. «πτύελον».

φύττω Ἦσα. «εφύττει» πτύει.

φύχα (ή) μτγν. βοτάνη τις : Γαλλ.13,971 ἀντὶ ὀνοκαρδίου φύχα βοτάνη· πρβλ. φυχή (ἰδιοκ.4,135).

φύχαννος-ον μτγν. μον. ἐκκλ. ἐπιθ. τῆς Παναγίας, ὁ ἄγνος τὴν φυχήν : Ἀνών.Υμν. εἰς Πορθένον 24.

φυχαγωγέιον (τὸ) μτγν. ἄ. φυχαγώγιον βλλ. ἡ ὀπή, δι' ἣς εἰσέρχεται τὸ φῆρ εἰς τὸ μεταλλεῖον, κατακόρυφος διόδος, τὸ ἄφραον τῶν μεταλλείων, ἀριστήριον : Λεξ.Ρητ. ἐν ΑΒ 317,21 καὶ θυρίδες τῶν μεταλλείων αἰ πρὸς τὸ ἀναφύχει γινόμεναί·Θεόφρ. Πυρ.24 τὰ φυχαγωγέα ποιοῦσιν, ὅπως λεπτύνηται τῆ κινήσει (ὁ ἀήρ) ἰδ.γρ. φυχαγώγια)

φυχαγώγημα-ατος (τὸ) (φυχαγώγι) μον. τέρφεις, διασκέδασος, ἀναφυχή, φυχαγωγία : Τέξτ.Ἐξήλ. ἡλ.27,36 οἰαεῖ τινα θεαλήτηρον ἐφολήκην τῶν νέων καὶ φυχαγώγημα, Πλαν Ὀβιδ.Μεταμορφ.6,500.

φυχαγώγια (ή) κ. μον. κ. νεώτ. ἡ ἀνάκησις φυχῶν ἐκ τοῦ Ἄδου διὰ μαγικῶν μέσων· Ἄν.Βοασα.588 «φυχαγωγία ἡ ἀναγωγή τῶν φυχῶν» : Φιλολογ.Ἦρ.727 εἰς Ἰθακῆν τὸν Ὀμηρον πλεῦσαι, ἀκούσαντα ὡς πέπνυται ἐπὶ φυχῆ τοῦ Ὀδυσσεῦς, καὶ φυχαγωγία ἐπ' αὐτὴν χρῆσασθαι [σχδλ. ἐτέχη ἀναούση τὴν φυχῆν], Γρηγ.Ναξ. εἰς Ἰουλ.91 τῶν ἀνατρεπομένων παρθένων τις καὶ παιδῶν ἐπὶ φυχαγωγίᾳ καὶ μαγίᾳ, Εὐστ.1614,60 2) κ. μον. κ. νεώτ. μτφ. ἡ θέλις, τὸ θέλητρον, τὸ δέλεαρ διὰ τὴν φυχήν, ἡ εὐαρέσθησις, ἡ τέρφεις, ἡ διασκεδασίς· Ἄν.Βοασα.518 «φυχαγωγία ἡ παραουδία» λέγεται δὲ καὶ ἡ ἀνάπασις τῆς φυχῆς : Πολύβ.32,15,5 καλλίστην ὀλομαθβάνων καὶ τὴν ἀσκησιν καὶ τὴν φυχαγωγίαν ὑπάρχειν τοῖς νεοῖς τὴν περὶ τὰ κυνηγία, ΠΔ Μακκ.2,2,25 ἐφροντίσαμεν τοῖς μὲν βουλαόμενοι ἀναγινώσκειν φυχαγωγίαν, Διδό.Σ.1,69 καὶ μούσης πλατῆτες φυχαγωγίας ἔνεκα, αὐτ.1,91, Λουκ.Νικηρ.18 πολλὴν φυχαγωγίαν καὶ γέλωτα παρέχειν δυνάμενα, Ἀριστοείδ.Λόγ.1,505,9 τῆς παρακλήμα φυχαγωγίας ἀπρετώτερον τὸ συνοῖσιν τοῖς δλοῖς, Πολύδ.1,30 προσθῆναι καὶ μούθῳ γλυκύνητα ἐν φυχαγωγίᾳ, Ἀθῆν.4,12BC ἐπιδραμοῦμαι σοὶ τὰ ἐν αὐτῇ γεγραμμένα διατριβῆς ἔνεκα νῦν καὶ φυχαγωγίας, Αἰλ.Ζ1,14,29 φυχαγωγία τις ὄπεισιν αὐ-

τούς, Λασκαρ.Μυατ.30 ἂν θέλῃ νὰ τὸν ἐξοδέφῃ εἰς τὰ συμφέροντα τῆς οἰκονομίας, . . ἡ καὶ φυχαγωγίαν τοῦ πνευματός της, - ἐκδρομαὶ φυχαγωγίας 3) π. Πλάτ. ἡ ρητορικὴ τέχνη : Πλάτ. Φαῖδρ.261Α τὸ μὲν δλον ἡ ρητορικὴ ἂν εἴη τέχνη φυχαγωγία τις διὰ λόγων, αὐτ.271C λόγου δύναμις τυγχάνει φυχαγωγία αἴσα 4) μον. κ. νεώτ. εἶδος ἐρμηνείας τῶν ἀρχαίων λέξεων δι' ἄλλων συνωνύμων ἢ συγγεν. σημασίας Κορ. Ἀτ.4B, 704 «φυχαγωγία . . ὀνομάζεται σήμερον διὰ σχολαίᾳ μασ ἡ μεταξὺ τῶν στήλων τοῦ κειμένου γραφομένη ἐξήγησις, ἀπὸ τῆν παλαιῶν σημασίαν τῆς λέξεως» : Δουκαγγ. ἐν λ. μετὰ τινῶν σχολῶν ἐν τῷ μαργέλλῳ καὶ φυχαγωγίῳ.

φύχαγωγικός-ή-όν κ. μον. κ. νεώτ., συγκρ. -ώτερος κ. ὑπερθ. -ώτατος, ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφορέμενος ἢ ὁ συντελών εἰς τὴν φυχαγωγίαν, τέρφην, ὁ διασκεδαστικός, ὁ εὐάρεστος εἰς τὴν φυχήν καὶ τὸ πνεῦμα, ὁ τερπνός : Ἀριστ.Ποιητ.6,28 ἢ δὲ δῖος, φυχαγωγικὸν μὲν, ἀνευκτότων δὲ καὶ ἥκιστα οἰκείον τῆς ποιητικῆς, - φυχαγωγικός σύνδεσμος κ. συγκρ. : Φωτ' Ἐπιστ.177,29 τοῖς ἀκρατοῖς ἐρεῖ τι φυχαγωγικώτερον κ. ὑπερθ. : Πλάτ. Μίν.321Α ἔστι δὲ τῆς ποιητικῆς δημοτεροτάτων τε καὶ φυχαγωγικώτατον ἢ τραγωδίᾳ ἥ κ. ἐπίρρ. νεώτ. -ὼς πρὸς, διὰ φυχαγωγίαν.

φυχαγωγίον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. κ. φυχαγωγέιον (Θεόφρ.Πυρ.24) τόπος ἐν ᾧ καλεῖται ἐκ τοῦ Ἄδου ἡ φυχή ὑπὸ ψυχομάντων διὰ νὰ ἐρωτηθῇ ἐπεὶ συμβεβηκότων καὶ συμβησομένων, ψυχομανεῖαν· ΕΜ 819,25 ὄνομα τόπου ἐφ' οὗ οἱ μάντιες ἀπὸ ψυχῶν μαντεύομενοι ἀναφέρουσι τὰς ψυχὰς τῶν νεκρῶν 2) μτγν. κ. νεώτ. τὸ φυχαγωγέιον βλλ., ἀριστήριον ὀπή, τὸ φῆρα τῶν μεταλλείων Θεόφρ.Πυρ.24 ἰδ.γρ. φυχαγωγέιον.

φύχαγωγός-όν (ἰδ.γω) κ. μον. κ. νεώτ. ἐπιθ. τοῦ Ἐρμού, ὁ ἄγων, ὁ ὀδηγὸν τὰς τῶν θενεώτων φυχὰς εἰς τὸν Κάτω κόσμον, ἄ. ψυχοπομπός, νεκροπομπός· Ἦσα. «φυχαγωγός» ὁ κατῶν τὰς φυχὰς εἰς ἄδου· 2) ὁ ἀνακαλὸν ἐκ τοῦ Ἄδου τὰς φυχὰς διὰ θυσιῶν καὶ ἐξορκισμῶν, ὁ ἐπάδων τὰ πνεύματα, ὁ προκαλὸν τοὺς νεκρούς εἰς ἐμφάνειν· ἥ Φρύν ἐν ΑΒ 73,10 «φυχαγωγός» κολουσιν οἱ . . ἀρχαῖοι τοὺς τὸς φυχὰς τῶν θενηκότων γοητείας πᾶσι ἄγοντας : Αἰαχ.Πέρα.687 φυχαγωγός ὀρθιάζοντες γόοις οἰκτρῶς καλεῖσθῃ με ἥ ὡς οὐσ. ὁ καταπραῖνός, ὁ ἐξελόμενος αὐτὰς διὰ θυσιῶν, ὁ νεκρόμενος : Εὐρ. Ἀκκ.1123 οὐ φυχαγωγὸν τόνδ' ἐποίησα ξένον [σχδλ. φυχαγωγὸι τινες γόντες ἐν Θετολίᾳ οὕτω καλούμενοι, οἷτινες καθαρμοῖς τισὶ καὶ γοητεῖαις τὰ εἶδωλα ἐπάγουσι τε καὶ ἐξάγουσιν], Παισα.3,17,9 καὶ δὴ ἐς Φιγαλίαν ἐλθόντων τὴν Ἀρκίδων παρὰ τοὺς φυχαγωγούς πρβλ. Πλούτ.ἠθ.560E 3) οἱ φυχαγωγὸι τίτλος δρᾶματός τινος τοῦ Αἰσχύλου 3) μτγν.π. Ἀλεξάνδρευσιν, ὁ μετερχόμενος ἐμπόριον φυχῶν, ἴδια ποιεῖων, παραπλανῶν αὐτὰ δι' ἀπατηλῶν ὑποσχέσεων, ὁ σωματέμπορος· Φρύν. ἐν ΑΒ 73,10 «φυχαγωγός» οἱ μὲν Ἀλεξανδρεῖς τῶν τῶν παιδῶν ἀνδραποδιᾶσιν οὕτω καλούσιν . . Ἦσα. «φυχαγωγός ἀνδραποδιστής» : Κλήμ. Ἀλ. Στρωμ. 340 ἀνδραποδιστὰ τε καὶ φυχαγωγὸν ἐγὼ λωσοῖ

4) ὡς οὐσ. ἐν κατῇ σμ. ὁ προσελκὼν τὰς φυχὰς τῶν ζώντων, ὁ κερδοῖων, ὁ τέρφων, ὁ διασκεδάζων ἄχριν κέρδους, ὁ παραπλανῶν· Ἦσα. «φυχαγωγός ἀπατεῶν».

φύχαγωγῶ-έω [φυχαγωγός] κ. μον. κ. νεωτ., ἄδρ. ἐφυχαγωγῆσα (Πολύδ.13,8,3) κ. καθ. ἄδρ. ἐφυχαγωγῆσμαι (Περικλ.π. Ἀθῆν.6,223C), μέσ. φυχαγωγῆσμαι ἰδ.ἀτ.Πρ.71Α), καθ. παρκα. ἐφυχαγωγῆσαι (Πολύδ.28,15,4), ἐπὶ τοῦ Ἐρμού, ὀδηγὸς τὰς φυχὰς τῶν θενεώτων εἰς τὸν Κάτω κόσμον, καταβι

βάζω αὐτὰς εἰς Ἄδου. Λουκ.Θε.Δ.24,1 και βά-
 βδον τινὰ πεπλιῶται θαυμασίαν εἰς δύνανιν, ἢ
 φυγαγωγῆι και καταγει τοὺς νεκρούς. 2) ἀνα-
 κάλι δια θυσιῶν ἐκ τοῦ Ἄδου τὸς φυγάς τῶν
 θανόντων, τοὺς τεθνεώτας. Σουῖδ. ἐψυχαγώγησεν
 . . ἢ φυγάς διὰ μαργαρίτων τῶν τελευταίων ἀ-
 νήλων. Σουῖδ. Νόμ.909B τούς. . . δὲ τεθνεώτας
 φάσκοντας φυγαγωγῆι. 3) κ. μ.σν. κ. νεώτ.
 μτφ ἔλικω πρὸς ἐμαυτὸν τὰς φυγάς τῶν ζώντων,
 θέλω, εὐφροίνω, τέρπω, διασκεδάζω τινὸς τὴν
 ψυχήν ἢ τὸ πνεῦμα. Ἡσ. ἐψυχαγώγησας παρε-
 μύθησιν. ἠψφρανος, Σουῖδ. ἐψυχαγώγησεν ἑ-
 πήλησιν, παρεμύθησας. Σεν. Ἀπομ.3,10,6 ὁ μάλ-
 ιστα φυγαγωγῆι διὰ τῆς ὄψεως τοῦ ἀνθρώ-
 πους, Πλάτ.Νόμ.909β ὅσοι ἂν καταφρονούντες.
 τῶν ἀνθρώπων φυγαγωγῆσι πολλοὺς τῶν ζών-
 των, Ἀριστλ.Ποιητ.6,17 τὰ μέγιστα, οἷς φυγαγω-
 γῆι ἢ τραγῳδία, τοῦ μύθου μέρη, Διόδ.Σ.3,49
 ὅτε φυτὸν αὐτ' ἄλλο τὴν δυνάμεν φυγαγω-
 γῆσαι καὶ ὄρασιν, Ἀριστειδ.Λόγ.2,79,6 χαρίζομε-
 ναι καὶ φυγαγωθέντες ὡσπερ ἂν σὺ μέρμησι
 τῶν κιθαρῶν, Ἀθην.13,585E ζητούμενοι δὲ ἐν
 τινι συμπόσει διὰ τίνος αἰτίαν οἱ στέφανοι κη-
 μνάνται, εἰπεν οἱ ἐψυχαγωγῆσαι, Ἀριστοτλ.140,13
 τοιαῦτα φυγαγωγῶσαι. κ. παθ. : Αἰλ.ΠΙ.2,39
 Ἴνα ἐκ τῆς μουσικῆς φυγαγωγῶνται. 4) ἐπὶ
 κακῆς σημ., παραπλανῶ, ξεπατῶ ἴσοκρ.2,49
 τοῦς ἀκροαμένους φυγαγωγῆν, Λυκούργ.132,11
 καὶ ταῦς δικαστὰς τοῖς λόγοις φυγαγωγῆσαι καὶ
 τὴν ὑγρότητα αὐτῶν τοῦ ἔθους τοῖς δακρύοις
 αὐτῶν ἔλεον πρσαγαγέσθαι, Πολύβ.5,50,11 παῖδες
 εἰδὼν ἔλπειο μεγάλας φυγαγωγῆσας, αὐτ.13,8,3
 ἐψυχαγωγῆσάν τινά ὡστε συναποκωρῆσαι μεθ'
 ἑαυτῶν, Ἀππ.Ἐμφ.Πολ.4,14 τὸ κέρδος αὐτοῦς. .
 ἐψυχαγῶνται, Ἰουλ.Λογ.1,68 τοὺς ἀκούοντας φυ-
 γαγωγῆσαστες. κ. παθ. : Πλάτ.Τίμ.71A εἰ ὑπὸ
 εἰδῶλων καὶ φαντασμάτων φυγαγωγῆσαιο, Δημ.
 1099 ταῖς κολακίαις οἱ πλείεσται φυγαγωγῶμε-
 νοι, αὐτ.1441, Τίμοκλ.π. Ἀθην.6,223C πρὸς ἄλλοτρίω
 φυγαγωγῆσας πάθει. 5) μτγν. π. Ἀλεξανδρεῦ-
 αι, παλῶ τινά δι' ἀπάτης ὡς ὁδοῦν κ. γεν. με-
 τέρχομαι ἐμπόριον φυχῶν, δουλεμπορίαν, ἀμαρ-
 τανμπορίαν AB 116,16 ἐψυχαγωγῆν ἐπὶ τοῦ ξεπα-
 τῶντα πηρράσκειν. 6) ρηματ.π. φυγαγωγῆμα.
φυγάζω μτγν. κ. μ.σν. ἀναπαύομαι ἐν τῇ σκιά,
 ἀνάψαμαι, ὀραρίζομαι. AB 317,19 «φυγάζουσι»
 πρὸς τὸ φύχος και τὸ πνεῦμα διατρίβουσιν, Ἴνα
 ἀναψυχῆν τινά λάβωσι, EM 819,27 φυγάζειν τὸ
 ἀναψυχῆν λαμβάνειν ἐκ πνευμάτων. : Αἰλ.Ζ1.5,21
 δεηθεὶς φυγάσαι τὰ πτερά ἄεθροι. οἱ τῶας, Ἀλ-
 κίφρ.3,12, Παῦλ.Σλ.74,153 λίθους. . βίβλις φυγά-
 ζων, Θεοφύλ.Σ'Ἐκκλ.1στ.7,4 οἱ δὲ ἀποβάντες τῶν
 ἴππων ἐνεχειροῦν φυγάζειν, τοῖς τε ἴπποις ἀνα-
 κληκῆς μεταδιδόναι τινός. 2) ρηματ.π. φυχαστῆς.
φυχαστῶς-α-ον μτγν. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν
 ψυχήν : Χρυσ.Χολδ. π. Ἰω.Λυδ.Μην.3 φυχαστον
 σπινθῆρα δισυλιν κεράσας ὀμοιοταίς, Παῦλ.Σλ.
 Ἀρδῶν16 Χριστῶς. . αἰμαλώτασι βέβροσις φυ-
 χαίης ἐκάθηνεν ὄλην σωθῆναι καλὴν τρεῖς.
φυχαλιγῶς-οὺς-ές μ.σν. ὁ ἐπιφύων φυχικόν
 ἄλω. : Σωφρόν.ΑΠ1,90 φυχαλιγῶς νοθεσον.
φυχαλωγῶς-εω μ.σν. ἀλώ εἰς τὴν ψυχήν, ἔχω
 φυχικὸν ἄλω. : Σουῖδ.Θεῶδ.768.
φυχαλήθρα ἴδι δημ. εἶδος δηλητηριώδους ἀ-
 ρχαίνης. ἄ. μαρμάγκα.
φυχανάλασις-εως ἴδι νεώτ. μέθοδος φυχοθε-
 ραπειτικῆς διὰ τὴν μελέτην τοῦ ὀπαισνευθῶτος
 ἀναπτυχθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ Φρόντη, ἄ. φροῦ-
 δισμός. 2) τὸ σύνολον διαφόρων μεθόδων ἀνα-
 λήσεως τῶν ψυχολογικῶν συμπελημάτων.
φυχαναυτικῆς ἴδι νεώτ., δημ.-ὑτρια, ὁ κατη-
 νος εἰς τὴν ψυχανάλυσιν.

φυχαναυτικῶς-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀνα-
 φερόμενος εἰς τὴν ψυχανάλυσιν. || κ. ἐπίρρ.-ῶς.
φυχαναμιζομαι δημ. ὀποθ. ὀποφιάζομαι τι,
 ἀντιπαθδανομαι, μυρίζομαι, μυγιαρίζομαι.
φυχανῶθῆ ἴδι νεώτ. βοταν. κατηγορία φυτῶν
 περιλαμβάνουσα πολυπληθεῖς οἰκογενεῖς.
φυχάπτης ἴδι μτγν. ὁ ἀπάτων τὴν ψυχήν : Ἐ-
 ρρασοθ.π.Κλημ. Ἀλ.183 οἶνος φυχαπάτης, Μελέαγρ.
 ΑΠ.5,165,6 κάμων θνευρον φυχαπάτην στέρωσις
 ἀμφιθαλοῦσα φιλεῖ. 2) ἐπὶ καλῆς σημ. ὁ εὐ-
 φροαῖων τὴν ψυχήν, ὁ τέρπων τὴν καρδίαν : Με-
 λέαγρ.ΑΠ.12,81 φυχαπάται δυσέρωτες, αὐτ.ΑΠ.12,
 256 πάγκαρπὸν σοι, Κύπρι, καθήρμοσε. . Ἐρωσ
 φυχαπάτην στέφανον.
φυχάρι (τὸ) δημ. μικρὰ φυχή, πετολοῦδα ἐκ
 τῶν νυκτοθίων, ἄ. λυχνολήτης, λυχνολήθης.
φυχαρίζω δημ. αὐτθ. ἀκολουθεῖ ἐν ὄλω ἢ ἐν
 μέρει τὸν φαρμακῶν βλλ.
φυχαρίων ἴδι κ. μ.σν. κ. νεώτ., δημ. φυχάρι τὸ
 φυχίδιον, φυχάλα, φυχίτα : Πλάτ.Θεαιτ.195A
 ἐάν τοι συμκρόν ἢ τὸ φυχάριον, αὐτ.Πολ.519A
 ὡς δριμύ βλέπει τὸ φυχάριον, Μάρκ.Αῦρ.27,24,
 Γρηγ.Νύσσ.3,161B τοὺς μικρούς τὰ φυχάρια, Ψ
 Χρυσ.9,8861 τὸ φιλαργύρου φυχάριον. κ.
 κτ. πληθ. : Μάρκ.Αῦρ.54,37 γυμνά νόμιζε βλέπειν
 τὰ φυχάρια αὐτῶν. || δημ. οὐνήθ. κτ. κλητ.
 φυχάρι μου προσηφώνησις πρὸς τρυφερὰ ἀγα-
 πωμένην ὑπαρξίν. 2) μ.σν. π. Βεζαντ., ἄνδροφρο-
 δον, ὁδούλος : Κ.Πορφ.Νεαρ.5 περὶ φυχῶν φυχα-
 ρίων καὶ ὀπολωλῶτων κτηνῶν, αὐτ. Πρὸς Ἰδὸν
 Ρωμαίων 9 τὰ φυχάρια μετὰ τῶν ἄλυσων δια-
 βιδάζουσι, Θεοφῶν.Συνεχ.18C κτήματα και χρή-
 ματα καὶ φυχάρια. 3) δημ. φυχάρι τὸ βλλ.
φυχαρισμός ἴδι δημ. γλωσσικὴ θεωρία ἐπι-
 γουμένη τὴν ἐν τῷ τυπικῶ καὶ τῷ συντακτικῶ
 τῆς νεοελληνικῆς ὀπλοῦτον ἐφαρμογὴν τῶν ἐκ τῆς
 καθωμλημένης (δημοτικῆς) ἐξαγομένην κανόνων,
 περιορισμένης οὕτως εἰς τὸ ἐλάχιστον ἢ καὶ
 ὅλους ὀποκειμένους τῆς χρήσεως καὶ τῶν ἠθῶ
 κοινοχρήστων καὶ λαϊκῶν γλωρίων λέξεων καὶ
 φράσεων τῆς λεγομένης καθωρευοῦσας (λογισ) καὶ
 ἀντικαθισταμένων τούτων διὰ λαϊκῶν ἢ νεο-
 συνθετῶν λέξεων λαβνονομένων ἐκ τοῦ γλωσσικοῦ
 ὀλικῶ τῆς λαϊκῆς, ὁσον Λυσεῖς ἀντὶ Ὀδυσσεῖος
 ἑ-έας, ἱστολοκαῖα ἀντὶ διδλεκτοῦς, Παρθενῶς
 ἀντὶ Παρθενῶν ἱ-ας. Ἐκ τῶν ὀνομαστικῶν τοῦ κυ-
 ρίως εἰσηγητῶ καὶ διδασκάλου τῆς ἀνω θεωρίας
 Ἰωάννου Ψυχάρη [1854-1929] οἱ ὀπαδοὶ τοῦ φυ-
 χαρισταί ἴδι.
φυχάρπαξ-αγος ἴδι μ.σν. ὁ ἀρπάζων φυγάς :
 Ἰω.Γεωμ. Ἰμν.4,25 φυχάρπαγας ἀγγελίτας, Νικ.
 Χων.1στ.349C φυχάρπαγας ἀγγέλους. || κ. ὡς
 οὐα. : Πλατ.Ματ.ΒΙ.219 σαρκῶν φυχαρπαξ.
φυχασθένεια ἴδι νεώτ. ἱατρ. φυχικὴ νόσος
 χαρακτηριζομένη δι' ἐξανθήσεως τῆς φυχικῆς
 ἐνεργείας καὶ μετὰ διαταραχῶν τῆς ἰμνήσης, τῆς
 προσοχῆς και τῆς βουλήσεως τοῦ πάσχοντος.
φυχασθενής-οὺς-ές νεώτ. ὁ πάσχων ἐκ φυ-
 χασθενείας βλλ.
φυχασθενικός-ή-όν νεών. ὁ ἀνήκων ἢ ἀνα-
 φερόμενος εἰς τὴν φυχασθένειαν ἢ τὸν φυχασθενῆ.
 2) ὁ πάσχων φυχασθένεια.
φυχασμός ἴδι (φυχάζω) μτγν. ἀνάψυξις ἀνα-
 ψυχῆ : Ἡρωδιδαν.Ἐπιμ.155.
φυχαστής ἴδι (φυχάζω) μτγν. ὁ φυγάζων βλλ.
 || κτ. πληθ. Ψυχασταί ἴδι τίτλος κωμῳδίας τοῦ
 Στράτιπδος : Πολυδ.10,127 Στράτιπς ἐν Ψυχασταίς
 προσιπται, Ἀθην.3,124G.
φυχεινός-ή-όν κ. μ.σν. ὁ φύχων, ὁ ἀναψυχῶν, ὁ
 φυχρός, ὁ δροσερός : Σουῖδ. «φυχεινός τάπος, ὁ
 φυχρός : Ἰππ.Επιδ.1,938D ἤρ δὲ νότιον, φυχει-
 νῶν ἴδιθρ. ἀντὶ φυχινῶν, Ξεν.Οικ.9,3 τὰ δὲ ξηρὰ

των στεγνών τὸν σίτον, τὰ δὲ φυχεῖνά τὸν οἶνον, αὐτ.Κυν.10,6 τοῦ μὲν γὰρ χειμῶνος ἐστὶν ἀλειεῖν^α τοῦ δὲ θέρους φυχεῖν^α, αὐτ.Ἀπομν.3,39 ἠδὲ μὲν θέρους φυχεῖν^α ἔχειν, ἠδὲ δὲ χειμῶνος ἀλειεῖν^α ἰοῖσιν^α, Ἀριστ.Πρ.3,123,4 φυχεῖν^α σώματα, Θεόδωρ.Φαιτ.3,23,4 φυχεῖται χώρα ἰδιόρθ. ὀντί φυχεῖται, Ἀριστοτέλ.1,347 αἶσα φυχεῖν^α κ. ἐπίρρ. μαν. -νῶς : ἴλυκ.Συντ.ἐκδ.Αἰβ. Ξενα.116,35.

ψυχεῖν (τό) πτην. κ. μαν. τόπος πρὸς ψυεῖν ἰδ. ὕδωτος : Σημ.π.Ἀθην.3,123D ἐν Κιμώλιω τῇ νήσῳ. φυγεῖα κατεσκευάσθαι θ ρους ὄρυκατ, Εὐστ.866.

ψυχεμπορικὸς ἡ-όν ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ψυχεμπορον, ὁ τοῦ ψυχεμπορού^α || δθ, τὸ θηλ. ψυχεμπορικὴ ἰένν. τέχνη, ἡ τέχνη τοῦ ψυχεμπορού βλ.λ., ὡς καὶ τὸ ἐμπόριον ψυχικόν, πνευματικῶν ἐμπορευμάτων : Πλάτ.Σοφ.224B τῆς δὲ ψυχεμπορικῆς ταύτης ἀρ^α οὐ τὸ μὲν ἐπιδικτικὴ δικαιότατα λέγοιτ^α ἄν, τὸ δὲ γελοῖον μὲν οὐχ ἦττον τοῦ πρόσθεν, θμῶς δὲ μαθημάτων οὐσαν πρῆξιν αὐτὴν ἀδελφεῖν τι τῆς πράξεως ὀνόματι προσηπεῖν ἀνάγκη.

ψυχεμπορικός-ον ἴησ. ἐὸ τοὺς ἀνθρώπους ἀγοράζων καὶ πωλῶν.

ψυχεράδα ἰή| δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ ψυχερού βλ.λ. **ψυχερός** ἡ-ὸ δημ. ἐπὶ προσα., ὁ ἔχων ἀγαθὴν, εὐσυγκλητὸν ἢ θορραλῆαν ψυχήν.

ψυχή ἰή| (ψύχω=πνέω) κ. μαν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἀρχικὴ ἢ πνοὴ τοῦ αἵρος δν τὰ ἐν ζωῇ ὄντα ἀναπνεύουσιν, ἐν ταυτῷ δὲ καὶ αὐτὸ τῆς ἀναπνοῆς τὸ φαινόμενον^α δθ. συνεκδ. ἦδη π. Ὀμ. ἡ ζωτικὴ ἐκκαστοῦ ἐμβρίου δῆλαμις, ἦτοι ἡ ζωῆ θεωρουμένη ἐν συναφείᾳ μετὰ τοῦ σώματος ἀνθρώπου ἢ ζώου. Παρ^α Ὀμ. κυρ. διαστέλλονται ὡς τὰ δύο συστατικὰ ἐν τῷ σώματι τοῦ ζώωτος ἀνθρώπου ἡ ψυχή καὶ ὁ θυμός^α καὶ ἀπὸ μὲν τοῦ θυμοῦ ἐντετοπισμένους εἰς τὸ ἦτορ ἰτὴν καρδίαν^α ἢ εἰς τὰς φρένας ἰτὸ διάφραγμα ἔξαρτῶνται ἢ διανήσται, αἰ ἀισθησεῖς καὶ αἰ ἐνέργειαι, τῆς δὲ ψυχῆς δὲν διαφαινεταί που κέντρον ἡ ἐκδιήλωσις, ἀλλὰ μόνον πόρος ἐκφυγῆς αὐτῆς ἀπὸ τοῦ σώματος κατὰ τὴν στιγμήν τοῦ θανάτου ἐξερχόμενης ὡς πνοῆς ἐκ τοῦ ἔρκους τῶν ὀδόντων ἢ ἐκ πληγῆς μετὰ τοῦ ἐκρέοντος αἵματος^α ἀπαῖξ μόνον ἀνοφερεῖται ἡ ψυχή ὡς ὑπάρκουσα ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ζῶντι ἴλ.Φ.569¹ καὶ δις ἢ ἀπὸ τοῦ σώματος ἐκφυγῆ αὐτῆς ἐμφανίζεται προσωρινῆ, ἐπάγουσα λιποθυμίαν ἰαυτ.Ε.696 κ. Χ.467). Κατὰ τὰτα ἡ ψυχή π. Ὀμ. καὶ κατοπιν ἐξελαμβάνετο ὡς λεπτὴ ἀερῶδης ὕλη, διακεχυμένη ἀνὰ τὸ σῶμα καὶ ἐξερχόμενη τοῦτο ἀσύλληπτος καὶ ὀθεατος δι^α ἐκπνοῆς εἰς τὴν στιγμήν τοῦ θανάτου. Ἄλλ^α ἐπιπροσβέτως ἐπισημαίνεται, πιθανόν ἐξ αἰτίας τῆς ἐν ὀνειροῖσι βολῆς παραστάσεως μορφῶν τεχνῶν, ὅτι ἀπολείπουσα τὸ σῶμα ἡ ψυχή δὲν ἐπέβαλλε τὴν συνοχήν οὐτῆς, ἀλλ^α ὡς ἀερῶδες εἶδωλον, «ἦτ^α ὄνειρος ὀποπαμένη», ὁμοίωμα καὶ σικὰ τοῦ θανόντος, ἀφίπατμένη μερίστατο ἐν τάχει εἰς τὸν Ἄδην, ἐν θλίψει ἐκεῖ διατελοῦσα διὰ τὸν ἀπὸ τοῦ σώματος χωρισμὸν^α καὶ ἄλλοτε μὲν διατηροῦσα τὰ συναίσθηματα καὶ τὰ πάθη, ἄλλοτε δ^ὲ ἐστερημένη συνειδήσεως, ἦν θμῶς ἠδύναστο παραδικῶς νὰ ἐχθ πίνουσα τὸ αἶμα, ὅπερ θυσιαστικῶς προσφερέτο εἰς αὐτὴν ὑπὸ τῶν ζῴωντων : ἴλ.Π.856 ὡς ἀρα μιν ἐπίπναι τέλος θανάτου κάλυψαι^α ψυχή^α ἔκ ρεθῆτων παμένη Ἀιδόσδε βεβήκει, αὐτ.Φ.100 ψυχή δὲ κατὰ χθρονός ἦτε κανὼς ὄχετα τριετιῶν, αὐτ.104 ὡ πάποι, ἡ ῥά τε ἔστι καὶ εἰν^α Ἄιδωρ δόμοισι ψυχή καὶ εἰδῶλλον, ἀτάρ φρένες οὐκ ἐνί ἄρμπα, Ὀδ.Φ.154 πολλούς γάρ τὸδε τάζον ἀριστήας κεκαθῆσσι θυμοῖ καὶ ψυχῆς, Ἡοιδ.Α.254 ψυχή δ^ὲ Ἀιδόσδε κατῆεν Ἰσάρων ἐς κρυόενθ^α, Πίνδ.Π.3,101 ἐν πολέμῳ τάξοις

ἀπὸ ψυχάν λιπών, Εὐρ.Ὀρ.1163 ἐγὼ δὲ πάντως ἐκπνέων ψυχὴν ἐμὴν δράσας τὴν χρῆζω τοὺς ἔμοις ἐχθροὺς θανεῖν, αὐτ.Ἀλλ.715, Ἡρώδ.3,3 ἀχρις ἡ ψυχή αὐτοῦ ἐπὶ χεῖλων μοῦνον ἢ ἀκαὶ λειψῶθ^α || αἱ ψυχαὶ ἀναφέρονται μὲν κ. ἀπολ. ἦτοι ἀνευ καθοδηγήσεως, μεταβοῦσιν εἰς τὸν Ἄδην ἴλ.Α.3 ἠπολλός δ^ὲ ἴφθιμος ψυχὰς Ἄιδῳ προΐειεν ἠρώων^α ἢ μῆτις τοῦ Ἀχιλλέωσι, ἀλλὰ κατὰ κανόνα θεωροῦνται ὡς ἀγόμεναι ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ Ἐρμῶ, λεγομένου διὰ τούτο ψυχοπομπῶ : Ὀδ.1 Ἐρμῆς δὲ ψυχὰς Κυλλήνιος ἐξεκαλεῖτο ἀνδρῶν μνηστῆρων, αὐτ.100 δῖακτορος ἀργεῖφόντης ψυχὰς μνηστῆρων κατῶν^α || κτ. συνήθη κ. κοινὴν πίστιν ἡ ψυχή ἦτο πτερωτή, προσομοία μὲ πτηνὸν ἢ νυκτερίδα ἢ καὶ μὲ ἄντομον, οἶον μέλισσαν, μυῖαν κ. ἰδ. χρυσαλλίδα ἴης κ. τὸ δν. ψυχλή^α || παραλλήλως πρὸς τὴν κοινὴν π. ἀρχ. δοξασίαν ὅτι αἱ ψυχαὶ διατρέθουσιν ἐν κοιναίᾳ πρὸς ἀλλήλας ἐν τῷ Ἄδῃ ἐπιστεύετο καὶ ὅτι ἐκαστῆ ψυχῆ ἐξηλοκοῦθει ἐν αἷ ἐν τῷ τάφῳ, δθ. καὶ κτερίσματα ἐν αὐτῷ ἐκ τῶν προσφιλῶν εἰς τὸν θανάτου συνειθῆπτοντο καὶ χαῖα ἐπ^α αὐτοῦ ἐγένοντο καὶ προσφοραὶ κατετίθεντο, παλαιότερον δὲ καὶ αἰματηραὶ θυσίαι^α ποδλ. ἴλ.Ψ.173-176 κ. Αἰσχ.Πέρσ.219-220^α || κτ. κοινὴ ἐπίσης πίστιν τινὲς τῶν ἐν Ἄδου ψυχῶν ἐπονήρχοντο ἐπὶ βραχὺ εἰς τὴν γῆν εἴτε οἰκεία βουλήσται, εἴτε συνήθεσται. διὰ προσευχῆς ἢ μαγικῶν μέσων ἀνακαλοῦμεναι^α ποδλ. ψυχωγαγῆ^α ἢ Αἰσχ.Πέρσ.628-630, αὐτ.681^α τῆς πίστεως ταύτης ἀπότοκός ἐναι αἰ ἐν τοῖς Σολωνεῖσι νόμοις διατάξεισι αἰ προστατεύουσαι τὴν μνήμην τῶν θανόντων, ἀλλὰ κυρίως ἀποβλέπουσαι εἰς τὸ νὰ προφυλάξωσιν ἀπὸ τῆς ἐκδικήσεως τούτων τῶν ζῴωντα^α || ἢ δοξασία περὶ τῆς ψυχῆς, ὡς ἐχούσης αὐτοτελή μετὰ θάνατον ὑπόστασιν, παραληθεύσασα ὑπὸ τῶν ἀρχ. φιλοσόφων διεμορφώθη εἰς μεταφυσικὰς θεωρίας^α οὕτως ὁ Πυθαγόρας καὶ ὁ Ἐμπεδοκλῆς, πρесеβούντες ὅτι αἱ ψυχαὶ εἶναι αὐθυστάτοισι καὶ ἀθάνατοι, ἐδίδαξαν τὴν μετεμψύχωσιν, παραλαβόντες π.β. ταύτην παρὰ τῶν Αἰγυπτίων^α Ἡρ.2,123 «πρωτοὶ δὲ καὶ τὸνδε τὸν λόγον Αἰ ὑπίπτοι εἰσι οἱ ἐπίγοντες, ὡς ἀνθρώπου ψυχή ἀθάνατος ἐσται, τοῦ σώματος δὲ καταφθίνοντος ἐς ἄλλο ζῶον αἰεὶ γινόμενον ἐαδύεται^α ἐπεὰν δὲ πάντα περιέλθῃ τὰ χερασία, τὰ θαλάσσια καὶ τὰ πτεῖνῶν, αὐτὶς ἐς ἀνθρώπου σώμα γινόμενον ἐοδύνην, τὴν περιήλυτον δὲ αὐτῆ γίνεσθαι ἐν τρισχίλιοισι ἔτεσιν^α μετ^α αὐτοῦς ὁ Ἄναξαγόρας, κατηγορηματικώτερον δὲ ὁ Ἰωκράτης καὶ ὁ Πλάτων διετύπωσαν τὴν περὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς θεωρίαν, συγγενῆ τῆς ἦδη ἀπὸ τοῦ βου αἰ.δοξασίας τῶν Ὀρφικῶν, καθ^α ἦν ἡ ψυχή οὐσα ἀνωτέρας φύσεως ὑπόστασις μένει ἐν τῷ σώματι ὡς ἐν φυλακῆ^α οὕτω π. ἀρχ. ἔκαστε διαστέλλεται ἡ ψυχή πρὸς τὸ σῶμα ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ καὶ κατ^α ἐπιστήμην^α ἴπν.97B αἱ ψυχαὶ εἰς τὰ σώματα πλείστον διαφέρουσαι αἰ τῶν ἀνθρώπων καὶ δύναμιν ἔχουσι μεγίστην^α π. Ἀριστοτέλει ἡ ἐννοια τῆς ψυχῆς συγγενεὴ πρὸς τὴν τοῦ πνεύματος, διατηρούμενης οὐχ ἦττον τῆς περὶ ἀθανασίας δοξασίας ἴἈριστ.Ψυχ.1,2^α || παραλλήλως πρὸς τὴν θεωρίαν τοῦ αὐθυστάτου τῆς ψυχῆς ἀνεπιτύχη π. ἀρχ. ὁ δουλῶν ἢ ἀ. λεγ. ἀτομικὸς ὕλαμος, καθ^α δν ἡ ψυχή ἀποτελεῖται ἐξ ἰδίων ὑλικῶν ἀτόμων, ἐχόντων ἐνιαίαν ὑπόστασιν ἢ πρὸς ἄλληλα συνοχήν, ἐπ^α ὅσον εὐρίστανται ἐν τῷ σώματι καὶ εἰς αὐτὸ τοῦτο ἀκοῦνται ἐπιδρασεῖν^α τῆς δοξασίας ταύτης ἀπορροῦσης ἀπὸ τῶν παλαιότερων ἰώνων φιλοσόφων, ἦτοι τοῦ Θαλοῦ καὶ τοῦ Ἀναξίμενου, θεωροῦντων τὴν ψυχὴν ὡς αἶρα ἢ πνεῦμα, ἰδρυτῆς κυρίως ἐγένετο ὁ Δημόκριτος || ἐξ ἐπιδράσεως ἀμφοτέρων τῶν ὡς ὄναι. θεωρίων

διετυπώσανον ὑπὸ μτγν. διάφοροι παραλλάσασουσαι περί φυχῆς ἀντιλήψεις· οὕτω π. Πλούτ. Ηθ. 1052F «τὸ βρέφος ἐν τῇ γαστρὶ φύσει τρέφεσθαι, καθάπερ φυτὸν» ὅταν δὲ τεχθῆ, φυχόμενον ὑπὸ τοῦ ἀέρος καὶ ατομοῦμενον τὸ πνεῦμα μεταβάλλει καὶ γίνεται ζῶον· ὁθεν οὐκ ἂν πρόπορον τὴν φυχὴν ὠνομάσθαι παρά τὴν φύξιν, π. Σέξτ. Ἐμπ. 417 «φασὶ φυχὴν λέγεσθαι δικῶς, τὸ τε συνέχον τὴν δλην σύγκρισιν καὶ κατ' ἰδίαν τὸ ἡγεμονικόν» κ. π. Πολυδ. 2.226 «αὐτῆται ὁ πάς ἀνθρώπος ἐκ φυχῆς τε καὶ σώματος· καὶ ἔστιν ἡ φυχή πνεῦμα ἡ πῦρ ἡ αἷμα ἢ ὁ τι ἂν δοκῆ τοῖς σοφοῖς, μέρη δ' αὐτῆς νοῦς, ἐπιθυμία, θυμός»· ἢ κατὰ τὸν Ἐμπεδοκλέα ἡ φυχή ἀποτελεῖται ἐκ δύο στοιχείων, τοῦ αἰσθητικοῦ καὶ τοῦ πνευματικοῦ, κατὰ δὲ τὸν Πλάτωνα ἐκ τριῶν στοιχείων, ὧν δύο ὁ θυμός (τὸ θυμικόν) καὶ ἡ ἐπιθυμία ὑπερτοῦσι τὰς αἰσθήσεις, τὸ δὲ τρίτον εἶναι τὸ ἀνώτερον διανοητικόν, ὅπερ ἀπὸ τῶν δύο ἄλλων βαρυνθὼν ἀποχωριζόμενον προώρριται μὲ μεταστῆ εἰς ὑπεροράνιον θάνατον ζῶν· ὁ Ἀριστοτέλης εἶτα θεωρεῖ τὴν φυχὴν τετραμερῆ, διακρινῶν ἐν αὐτῇ τὸ βρεπτικόν, τὸ αἰσθητικόν, τὸ διανοητικόν καὶ τὸ κινήτικόν· τέλος ἀπότοκος τῆς πλατωνικῆς θεωρίας εἶναι ἡ τῶν νεοπλατωνικῶν, ἡ ὑπὸ τοῦ Πλωτίνου διατυπωθεῖσα, καθ' ἣν ἐκ τοῦ πρώτου ὄντος προήλθεν ὁ νοῦς καὶ ἐκ τούτου ἐγεννήθη ἡ φυχή τοῦ κόσμου πρώτον, εἶτα δὲ ἡ τοῦ ἀνθρώπου· ἢ παραλλήλως πρὸς τὴν νεοπλατωνικὴν δοξασίαν διεμορφώθησαν ἀπὸ τοῦ 2ου μ.χ. αἰ. καὶ κοπῆν αἰ χριστιανικαὶ θεολογικαὶ ἀντιλήψεις περὶ φυχῆς, αἱ ἀφορμώμεναι μὲν ἀπὸ τῶν ἐν τῇ ΠΔ καὶ κυρ. τῇ ΚΔ διδασκομένων, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν πλατωνικὴν ἢ τὴν νεοπλατωνικὴν θεωρίαν ὅτε μὲν ἐμφανεστερον ὅτε δὲ ἐμμεσώτερον συγγενοῦσαι ἰ' Ὀριγένης, Νεμεσίος, Συνέσιος κ. α.), πάσαι τὴν αὐτοτελή καὶ ζωοποιὸν ὀντότητα τῆς φυχῆς δεχόμεναι καὶ τὴν μετὰ θάνατον ἄβλην ὀντότητα καὶ τὴν ὀθανασίαν αὐτῆς δογματίζουσαι· οὕτως ὁ Ἀθανάσιος 249 ὀρίζει «ἡ φυχή ἐκ τῆς οἰκείας ἐνεργείας ἔχει τὴν τῆς φυχῆς προσηγορίαν· φύχει γὰρ τὸ ζωοποιεῖν λέγεται» διὰ τοῦτο αἱ τῆς ζωοποιουῦ ἐνεργείαι φυχὴ λέγεται, διὰ τὸ σῶμα ζωοποιεῖν, ὁ δὲ Γρηγ. Νύσος 3, 189 «φυχή ἔστιν οὐσία γεννητὴ, οὐσία ζῶσα, νοερά, σῶματι ὀργανικῶν δυνάμιν ζωτικῆν καὶ τῶν αἰσθητῶν ἀντιληπτικῶν δι' ἑαυτῆς ἐννοῦσα, ἕως ἂν ἡ δεκτικὴ τούτων συνέεστηκε φύσις» κ. ὁ Δαμασκ. 1, 2/12, 119 «φυχή ἔστιν οὐσία ζῶσα, ἀπλή καὶ ἄσῶματος, σωματικοῖς ὀφθαλμοῖς κατ' οἰκειάν φασιν ὀράται, θάνατον, λογικὴ τε καὶ νοερά, ἀσχημάτιστος, ὀργανικῶ κεχρημένη σῶματι καὶ τούτῳ ζῶης, αὐξήσεως τε καὶ αἰσθητικῆς καὶ γεννήσεως παρεκτικῆς»· ἢ ἄλλ' αἱ τῶν χριστιανῶν θεολόγων δοξασίαι περὶ φυχῆς, ὀργανομοῦσαι ὡς πρὸς τὰ γενικά ταῦτα, διασταναὶ οὐχ ἴπτον καὶ εἰς ἄλλα τινά, ἀλλ' ἰδίως εἰς τὰ ἀφορῶντα εἰς τὴν ἀφειρίαν καὶ εἰς τὴν τελειωσιν αὐτῆς. Οὕτω κατὰ τινὰς ἡ εἰς τὸν ἀνθρώπιν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐμφωσθηθεῖσα φυχή, μ῀ριον οὐσα τῆς θείας οὐσίας, ὕφισταται ἀρχῆθεν καθ' ἑαυτὴν θάνατος, κατ' ἄλλους δὲ, ἐν οἷς ὁ ἱω. Δαμασκηνός, ὀμοῦ μετὰ τοῦ σώματος πλοσθεσία ἔχει ὡς κίτσα ἀρχὴν καὶ τέλος, ὀθ. ἡ ὀθανοσία αὐτῆς δὲν εἶναι φυσικὴ ἀλλὰ προέρχεται εἰς τῆς θείας χάριτος. Ἐξ ἄλλου αἰ προμηλευθεντῆς Ὀριγένης, Νεμεσίος, Συνέσιος καὶ τινες τῶν ἀρχαιοτέρων Λατίνων θεολόγων ὑποστηρίζουσι συμφωνότερον πρὸς τὰς ἀντιλήψεις τῶν Ὀρφυκῶν καὶ τοῦ Πλάτωνος τὴν πρὸ τῆς ζωῆς ὑπαρξίν. τῶν φυχῶν (preexistentiaismus), κατορμῶμεν ἕκ τοῦ ὀθανου ὀπως ἐνοῶσιν ἰκάοτη μεθ' ἑνὸς γεννωμένου σώματος· τοῦτο δὲ

πρὸς τιμῶν πρὸταρῶν ἀμαρτίας καὶ βαθμιασῶν καθαρῶν, μεθ' ἂν αἱ φυχαὶ ἀναυτῶσι τὴν θεῖαν αὐτῶν ὕπαστασιν. Τὴν δοξασίαν ταύτην, διατυπωθεῖσαν ἰδ. ὑπὸ τοῦ Ὀριγένης, κατεδίκασεν ἡ Ε' Οἰκουμένηκὴ σύνοδος. Ἀντιθέτως ἂ. θεολόγοι, κυρ. τῆς Ἀύσεως, ἐν οἷς ὁ Ἀμβρόσιος, ὁ Λακτάντιος, ὁ ἱερώνυμος καὶ πρὸς τούτους ὁ Ἀλβέρτος καὶ πολλοὶ τῶν σχολαστικῶν τοῦ μεσαῖωνος, ἔτι δὲ πλείστοι τῶν νεωτέρων, προσαρμῶζοντες εἰς τὴν περὶ ὀθανοσίας καὶ καθαρῶν τῆς φυχῆς ἀντιληψίν τὰ ὀπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους περὶ γενέσεως αὐτῆς διατυπούμενα, δογματίζουσι τὴν πλῆσιν μίαν ἐκάστης φυχῆς δι' ἕκαστον γεννωμένον ἀνθρώπιν (creetianismus). Ἄλλοι, ἐν οἷς ὁ Ἀθανάσιος, ὁ Γρηγόριος ὁ Νύσσης, ὁ Λατίνος Γερτυλιανός καὶ ἐκ τῶν νεωτέρων ὁ Λούθηρος καὶ ὁ ὀπαδοῦ του, δοξάζουσιν ὅτι γίνεται ὀπὸ τῶν γενῶν εἰς τὰ τέκνα μετὰδοσις τῆς φυχῆς, προὔποθετομένου ὅτι πάσαι αἱ φυχαὶ ἰ.ε. ἡ φυχικὴ οὐσία προὔπῆξαν ἐν ἐπερῶσι εἰς τὸν πρωτόπλαστον. Τέλος νεώτεροι θεολόγοι συνδυάζοντες τὴν τῆς ἐκάστοτε πλάσεως δοξασίαν καὶ τὴν τῆς ὀπὸ τῶν γενῶν μετὰδοσεως, δογματίζουσι ὅτι κατὰ τὴν γέννησιν συμβάλλουσι εἰς τὴν ἐμφῶσιν τοῦ ἀνθρώπου ἡ δημιουργικὴ δύναμις τοῦ θεοῦ καὶ ἡ τοῦ ἀνθρώπου ἰγενεταίεσις. Ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς τὴν τελειωσιν τῆς φυχῆς αἱ γνώμαι τῶν θεολόγων ὀπὸ τῶν πρώτων χριστιανικῶν κρῶν μῆχρι ὀήμερον διαστῆναι. Κατὰ τινὰς, ἐν οἷς ὁ Ὀριγένης, ἡ φυχή μετὰ θάνατον ἀφ' ἑαυτῆς ἀναπτύσσεται, ἀποκαθαίρεται καὶ ἐπιστρέφει εἰς τὸ θεῖον κατ' ἄλλους εἶναι δυνατὸν τοῦτο μῆνον ὀπὸ ὀρισμένας προὔποθεσίας μετανοίας ἐν ζωῇ κατ' ἄλλους δὲ τέλος μῆνει εἰς μέσην τινά κατὰστασιν ἀναμένουσα τὴν μέλλουσαν τελικὴν κρίσιν· ἢ πάντως ἐν τῇ δογματικῇ καὶ ἐν τοῖς ἐκκλησιαστικῶς κειμένιοις ἡ φυχή θεϊκνται οὐ μόνον αὐθῆροστατος, ἀλλὰ καὶ αὐτενεργὸς ἐν τῇ ζωῇ, ἐν ὀρα θανάτου καὶ μετὰ θάνατον· Ἀκολουθ. Μεγ. Σαββ. Ὡδ. 4 ἐνικήσαντός σου τῆς σαρκῶς, ἡ ψυχὴ σου δῆρηται σπαρῶντοσα, Νεκρῶς. Ἀκολ. ὀσον ἀγῶνα ἔχει ἡ ψυχὴ χωριζομένη τοῦ σώματος· ἢ ἡ λοιπὴ π. τοῖς χριστιανοῖς δοξασία ἤθη ὀπὸ τῶν μεσοῖωνος διὰ τῶν συναξαρίων τοῦ τε ὀρθοδόξου καὶ τοῦ καθολικοῦ ὀγμματος, ἐν συνεχείᾳ τῆς παρ' ἄρχ. πίστεως, δέχεται τὸν Ἄδην (Κάτω κόσμον) ἐν ὀ μῆνουσιν αἱ φυχαί, ἔτι δὲ καὶ τὸν διχοσμῶν τούτου εἰς τῶνον μακαριότητος (Παράδοσιον) καὶ τῶνον τιμωρίας (Κόλασιν)· ὀθ. εὐχαὶ ἡ φῶναι καλὴ φυχή, ὁ διάβολος νὰ πάρῃ τὴν ἀρχὴν τοῦ κτ.· ἢ ἐπίσης δὲ τὴν ἀρχαίαν περὶ τοῦ φυχομομοῦ Ἐρμού ἰδῶηου τῶν φυχῶν μῆχρις Ἄδου) ὀρλήφην συνεχιζουσα, θεωρεῖ ὅτι ὁ Χάροντος ἂ. Χάρος παραλαμβάνει ἡ ἀσφίρει ἀπὸ τοῦ σώματος· τὴν φυχὴν· Πολύτ. Ἐκλ. τραγ. 2, 46, 9 μ' ἔστειλ' ὁ θεός· ἐν πάρω τὴν φυχὴ σου, αὐτ. 12 κὶ ἂν μὲ νικήσης, Χάροντα, νὰ πάρῃς τὴν φυχὴ μου· ἢ ἐν τῇ νεωτ. φιλοσοφίᾳ αἱ περὶ φυχῆς θεωρίαι δυνατῶν κεφθαλωδῶς νὰ κατανεμηθῶσιν εἰς τρία συστήματα, ἐν τῇ γενικότῃ μὲν οὐχ ἀφιστάμενα τῶν διατυποῦμενων ἐν τοῖς θεωρίαις τῶν ἀρχ. Ἐλλήνων φιλοσόφων, ἐν τοῖς καθῆκαστα δὲ πικίλλοντα καὶ διὰ καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐκάστοτε δεδομένων ἡ ὑπόθεσων τῆς ἐπιστήμης διαμορφώμενα· τὸ πρῶτον τῶν αὐστημάτων τούτων δέχεται τὴν ὑπαρξίν καὶ τὴν ὀθανοσίαν τῆς φυχῆς, ὡς ὄντως ἄβλην αὐτοτελοῦς· τὸ δεύτερον δεχόμενον τὴν ὑπαρξίν τῆς φυχῆς εἶναι νὰ ταῦσιν τούτῃ πρὸς τὸ πνεῦμα· τὸ δὲ τρίτον δοξάζει ὅτι φυχή καὶ σῶμα εἶναι ἰδιότητες μίαι καὶ τῆς αὐτῆς οὐσίας ἡ διττὰ ἀπόφεις μίαι καὶ τῆς αὐτῆς ἐνερ-

γείας ή και έτι δογματικώτερον ότι τά φυκικά φαινόμενα είναι άπλόκς ενέργειαί τής ύλης. 2) συχ. π. άρχ. νεώτ. κ. δημ. φυχή τό λογικόν τής φυχής μέρος, επί ιδιότητες αυτής, ήτοι ή βούλησις, ή έκ τής βουλήσεως καλή ή κακή ενέργεια (δρμή), ή φαντασία : Πινδ. Ο 2,77 άπό πάμπαν άδικών έχειν φυχάν, Σοφ. Τραχ. 1260 ώ φυχή σκληρά, χάλυδος | λιθοκόλλητον ατομίον πρίουσα', Άλεξ. η Στοθ. Ανθολ. 93,1 φυχών έχειν δει πλάουσαν, Ηρ. 5,124 'Αρισταγόρης ό Μίλησιος φυχών ούκ άικρος, Ίσοκρ. 2,46 τή φυχή πονήσαι και ακέφασθαι περί τινος τών άναγκαίων, Διον. Άλ. Λυσ. 11, Πλούτ. Ηθ. 1087C, αύτ. 995D οίνος τε και σαρκών έμφάροσις σώμα έν ισχυρόν ποιούσι και βρωμαλέον, φυχών δέ άσθενή, ΚΔ Ματθ. 22, 37 άγαπήσεις Κύριον τόν Θεόν σου έν όλη τή καρδία σου και έν όλη τή φυχή σου και έν όλη τή διανοία σου, Κλήμ. Άλ. 308 τώ Χριστώ έκ φυχής μετ' ενοίας δουλεύοντες, φρ. νεώτ. έξ όλης φυχής, - έργασθήκει με' όλη του τήν φυχή' 3) είδ. μτ. διορ. φυκικόν σθένος, άντοχή, θάρρος, άνδρεία : Πινδ. Π 1,49 τλάμιον φυχά παρέμεινε, αύτ. Ν 9,32 κτεάνων φυχάς έχοντες κρέσσονας άνδρες, Αλογ. Πέρσ. 442 ήσαν άκριμοί φύσιν, φυχών τ' άριστοι, Ξεν. ΚΠ 3,3, 18 έρωμανεστέρας ταίς φυχαίς τών στρατιωτών χρησημέθεα, Βί. 'Αλεξάνδρ. 1668 άριστος ών κατά φυχήν' κ. δημ. πολλήμπεσ παλληκαρίασι, με' φυχή' πρβλ. φρ. του τό λέει ή φυχή του [είναι άνδρείοσι] || κ. έπι θρηϊών, έν άναφ. προς τήν όρμήν, τήν άγριότητα: Ίσοκρ. 2,12 περί μέν τά θρηϊά τέχνας εύρήκαμεν αίς αυτών τάς φυχάς ήμεροδύμους || όμ. έπί ζώων και πτηνών κ. άνθπ. έν άναφ. προς τήν δειλίαν ή τήν άδυναμίαν: 'Αντιφάν. π. 'Αθών. 9,392B όρτυμιού φυχών έχων, Εδδουλ. αύτ. 9,394B χηρός ήπαρ ή φυχών έχεις' κ. νεώτ. κ. δημ. φυχή λα-γυ(ω)σθ' πρβλ. φρ. τό μυρμηκί τί φυχή έχεις; 4) συνεκδ. ή ζωή, ή βίωσις: 'Ηρ. 3,130 ότι μιν ύγία έποίησαν, έλεγαν .. ώς βασιλεύς ούτος ειη ός τήν φυχήν άπέδωκε, Ίπν. 768G κίνδυνοσ περί τής φυχής, 'Αριστοφ. Σφ. 375 τόν περί φυχής δρόμον δραμείν Ιφρ. συνήθ. κ. π. μτν. κ. μων. : Διον. Άλ. Ρωμ. 7,48, Φωτ. 599,4), Ξεν. Λοκ. 8,4 και περί τής φυχής έπ' άγνάως καταστήσαι, ΚΔ Λουκ. 12, 19 φυχή μου, έχεις πολλά αγαθά, κείμενα εις έτη πολλά [ένθα φυχή=ή έπίγειος ζωή, ή έν ζωή ύπόστασις] || γεν έν τή ΠΔ φυχή δηλοϊ τήν ζωήν, έκείνο όπερ άναπνέει, ζή' δθ. άναφέρεται άδιακριτως επί άνθρώπων και επί ζώων, έν τισι δέ χω-ρίοσι και περί του θεού' αντιθέτως έν τή ΚΔ άνα-φερομένη επί άνθρ., σπαν. έν πλ ζώων μν. έν τή 'Απ. δις 8,9 κ. 16,13), ούδέποτε δέ περί του θεού, έχει διπλήν σημ., άλλοτε μέν δηλούσα τήν ζωήν ώς έν τώ άνωτ. χωρίφ, άλλοτε δέ τήν φυχήν βλλ. 1) : Ματθ. 16,26 τί γάρ ώφελεται άνθρώπος εάν τόν κόσμον όλον κερδήσας, τήν δέ φυχήν αύτού ζη-μιώθῃ; 5) μτν. μων., νεώτ. κ. δημ. 1δ. κτ. πληθ. συνεκδ. ό άνθρωςος : ΚΔ Ρωμ. 13, 1) πᾶσα φυχή έξουσιαις ύπερεχούσαις όποτασάσθω, αύτ. Πράξ. 2,11 έπατίσθησαν .. τή ήμέρᾳ έκείνη φυχαί ώσει τριχοιλία, Ματθ. 1, 624, πᾶσα φυχή οικουσα τήν χώραν έκείνην, ~ τό χωρίον έχει 600 περίπου φυχάς, - πολλές χιλιάδες φυχάς έμειναν στούς δρόμους; || μτν. κ. έπιτετ. έν φρ. : Πολύβ. 8,9,7 ούτος εις άνήρ και μία φυχή, αύτ. 8,53: || όμ κτ. προσωποποιαν : Σοφ. Ατ. 154 τών γάρ μεγαλών φυ-χών Ιελο ούκ άν άμάρτοις, αύτ. 'Εν. 227, αύτ. ΟΚ 64-6) σαρκικός πόθος, άρεξις : Ξεν. ΚΠ 8,7,4 ή φυχή ού προσίεται σταν' πρβλ. δημ. δέν τό καλεϊ ή φυχή μου' 7) γεν. φυχή τό πνεύμα τό ζωονοούν τόν κόσμον : 'Αριστολ. Ψυχ. 1,2 κ. έξε., αύτ. 3,8,1, αύτ. 3,12,1 κ. άλλωχοῦ' όμ. νεώτ. έν φρ. ή φυχή του

κόσμου" || είδ. π. 'Αριστολ. ή ζωτική άρχή, όρι-ζομένη ώς ούσια κ. ένέργεια σώματος τινος, έντε-λέχεια σώματος : 'Αριστολ. Ψυχ. 2,1,5' 6) μτν., μων. κ. νεώτ. κ. δημ. συνεκδ. φυχή τό σύνολον τών πνευματικών διαθέσεων και τών φυκικών συναι-σθημάτων έκάστου άνθρώπου : Πάπ. τῷ δεσπότῃ μου τής φυχής Άδωναν, ούτ. έκ πάσης μου φυ-χής, Πρόδρ. 2,440 ατ, θΑΠημ, άγιε Δέσποτα, τήν έχω στήν φυχή μου' || είδικώτ. νεώτ. κ. δημ. ή ήθικη και συναισθημανική ύπόστασις του άνθρ. κτ. άντιόιαστ. προς τόν νοῦν και προς τό σώμα : φρ. οτα ή μορφή τούταδε και ή φυχή, - δέν άνε-χεται τήν άδικία ή φυχή μου, - έκ βάθους φυχής, - τόν γνοιόζεται με' όλη του τήν φυχή' 9) μτφ. κ. νεώτ. κ. δημ. τό κυρίως προσδιδόν όδράσιον οιο-νεϊ τό ζωοποιόν : Δημ. 1396 ή τώνδε τών άνδρών άρετή τής 'Ελλάδος ήν φυχή, Τιμοκλ. π. Στοθ. 'Αν-θολ. 9,15 τ' άργυρίον έστιν άμα και φυχή βρω-τοίς, - ή πλιτισί είναι ή φυχή του έμπορίου' || είδ. έπί συγγραφικών συνθέσεων : 'Αριστολ. Πιοι-ητ. 1450b,2 άρχή μέν οὔν και οίον φοχή ό μύθος τής τραγωδίας' || όμ. κ. τό πνεύμη, ή πρόθεσις τής συγγραφής ή του συγγραφέως [ιστ. ingeni-um] 10) κ. νεώτ. περιλήπτ. όν, τών λεπιδοπέ-ρων έντόμων, ή πεταλούδα : 'Αριστολ. Ζι 5,19,5, Πλούτ. Ηθ. 636C 11) έτέρα όν. του φυτου τρι-πολλου : Ψιδιοσκ. 4,135 12) ή κατά παιητικόν πλάσμα έν άλλγορίασι άναφερομένη ώς έρω-μένη του 'Ερωτος και έν χλυποτις ώς νύμφη τις αίθερια είναι ζομένη. **φύχῆτιος** -η-ον Ιων. μτν. ό έχων φυχήν, ό προ-ικισμένος με' φυχήν, ό έμφυκος, ό έμβιος, ό ζω-ανός : Λουκ. Β. Πρ. 6 φυχῆτιον μέν οὔδεις έν σιταί-σμα, τά δ' άλλα πλην κυμάτων. **φυχιατρείον** (τό) νεώτ. θεραπευτήριον φυχο-ποθών, ά. φρενοκομείον, νευρολογική κλινική : δημόσιον φυχιατρείον. **φυχιατρική** (ή) νεώτ. κλάδος τής Ιατρικής έχων αντίκειμενον τήν απουδήν και θεραπειαν τών φυ-χικών παθήσεων, ά. νευρολογία, φρενολογία. **φυχιατρικός** -ή-άν νεώτ. ό άνήκων ή άναφε-ρόμενος εις τόν φυχιατρον ή τήν Ιατρικήν τών ψυ-χοπαθειών : φυχιατρική έπιστήμη' || τό θηλ. φυχιατρική ούσα βλλ. έπίφρ. -ικός. **φυχιατρος** (ό,ή) νεώτ. κ. δημ. Ιατρος νευρο-λόγος ειδικός περί τήν θεραπειαν τών ψυχοπα-θειών άσολογούμενος, ά. νευρολόγος, φρενολόγος. **φύχιδιον** (τό) μων. ύποκορ. του φυχί βλλ., ά. φυχάριον : Λουκ. Πλ. 26 πρην έπιβαλεϊν τών χειρα και άπογεύσασθαι του τω ή του Νομάδος αλε-κτριδούς, άποφυσήσας τό φυχιδιον άπει γυφί και κόραξι πάντα έκείνα καταλήπων. **φύχιζομαι** γλυσσα. φύχομαι, παγώνω. **φυχικάρης** (ό) δημ., τό θηλ. -άρα, ούδ. -άρικο, ό φιλεύσπλαγχος, ό έλεημων, έκείνος που κάνει φυχικά βλλ. 2) χλευσαστ. επί γυναικάς, ή ευκόλως παραδιδομένη εις τους άνδρας. **φυχικό(ν)** (τό) μων. κ. δημ. αγαθή πράξις γινο-μένη οίονει προς .σπητρίαν τής φυχής, ευποιία, έλεημοσύνη, εύεργεσία : Ιστ. Συνόδ. Φλωρεντ. 9,2, 251 μόλις δέ πογε έδόθη και τό σιτηρείον .. και τοῦτο τό φυκικόν του Πάπα ώσπερ αν έφ-ρίπτετο εις τό πέλαγος, Χρον. Μορ. 7781 τά φυ-χικά, τά έχουσιαν μετά προβλεντζ(ζου) του, | όπου έποιικεν του καθενός, τινάς μη τό έμποδιση, - κάντε ένα φυχικό, χριστιανία μου, φρ. είναι του φυχικού [ιδίως έλεημοσύνης] 2) χλευσαστ. επί γυναικάς, φρ. κάνει φυχικά παραδίεται εύκό-λως εις τους άνδρας, ά. είναι φυχικόρα; || μων. ως έπίφρ. ως φυκικόν, ως ή έξ έλεημοσύνης : Πρόδρ. 2,480 και φυκικόν. φωμν τρώγεις, και δι-δουν σε και βάσον.

ψυχικός-ή-όν κ. μον. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ψυχήν, ὁ τῆς ψυχῆς, ἀντίθ. σωματικός: Ἄριστλ.Η.Νικ.3,10,2 αἱ ψυχικαὶ καὶ αἱ σωματικαὶ [ἡδοναί], Πολύβ.6,5,7 τὸν τῆς σωματικῆς βίωσις καὶ τῆς ψυχικῆς τὴν μὲν διαφέροντα, αὐτ.8,12,9 κατὰ τὰς ψυχικὰς ὁρμάς, Διόδ.Σ 20,1 καὶ τὸ σύνολον ἐμφύτῳ σώματι παραπλήσιον, οὗ τὸ μὲν ἐσπαράγγελλον ἐστέρηται τῆς ψυχικῆς χάριτος, αὐτ.18,2 ψυχικός δὲ πάθει συνηχόμενον ἀνάτοισι, Πλούτ.Π.8,524E ἀφαιρόμενος τε καὶ ἀνακρινόμενος: καὶ εὐρών μὴ πυρεπτόντος, ψυχικὴν νόσον ἔφη εἶναι, αὐτ.1084B ψυχικὴ δύναμις, αὐτ.1092D ψυχικὴ τόλμα, αὐτ.1096E ψυχικὴ οὐσία, αὐτ.102 πολλῶν... ὄντων ψυχικῶν παθῶν, Λογγίν.44,3 τὰ ψυχικὰ προτερήματα τῶν ῥητόρων, Λασκορ.Μυστ.19 ἀπὸ τῆς ἀεθλήσεως τῆς ψυχικῆς ἐξευγένισις, Παναγ.Ἄγ.Ὀρ.14 τὰ ψυχικὰ ἑλαττώματα, τὴν πνευματικὴν καθυστέρησιν καὶ τοὺς φανατισμαῖς. - ψυχικαὶ ἐρευναί, - ψυχικαὶ νόσοι: || νεώτ. εἰδ. νομ. ψυχικὴ δόξιν ἠθικὴ μέλεισις καὶ ζῆμα τῶν προσβληθέντας, συστατικὴ μὲν εἶτε εἰς τὴν ψυχήν ὀδύνην καὶ τὸν κλονισμόν, ὅστις δημιουργεῖται παρὰ τῷ ἀδικῶς παθόντι, εἶτε εἰς τὴν διασάλευσιν ἢ καὶ τὴν ἀνατροπὴν τῆς περὶ αὐτοῦ καὶ τῆς ἠθικῆς ὑπόστασεως τοῦ κροτούσης παρὰ τῆ κοινωνία ἀντιλήψεως: 2) εἰδ. ἐν μεταφυσ. ἐνοιαί, ὁ τῆς ψυχῆς: Ἐπιγρ. ψυχικὴ σωτηρία: 3) ὁ διὰ τὴν ψυχήν θενωτός: Ἐπιγρ. ψυχικὰ δῶρα διδοῦς [ἰδλ. τῷ Ἐρμηῖ]: 4) μτγν. κ. μον. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὕλην καὶ ζῶικ, ζωικός, σάρκοσος, ἀντίθ. πνευματικός: Φώτ.Λεξ.656,19 «ψυχικός» σαρκοικός: ΚΔ Κορινθ.1,2,14 ψυχικός δὲ ἄνθρωπος οὐ δέχεται τὰ τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ ὅ ψυσικοὺς ἄνθρωπος: πρβλ.Κλήμ.Ἀλ.604, Θεοδώρ.131, Σουδ. «ψυχικὸν καλεῖ ὁ ἀπόστολος τὸν τοῖς ἀνθρωπικοῖς λογισμοῖς τὰ πράγματα ἐπιτρέποντα καὶ τὴν τοῦ πνεύματος ἐνέργειαν μὴ δεχόμενον», αὐτ.15,44 σπειρέται σῶμα ψυχικόν, ἐγείρεται σῶμα πνευματικόν» ἐστὶ σῶμα ψυχικόν, καὶ ἐστὶ σῶμα πνευματικόν [Φώτ.Π.Οικουμ.486 «ψυχικὸν σῶμα λέγει τὸ γεῶδες καὶ βαρὺ, ἢ ἀπλῶς τὸ θνητὸν ἀνθρώπου σῶμα», Θεοφύλ.Βουλγ.Ἐπιστ.308 «ὁ νῦν ἔρχομεν ἐν τῇ παρουσίᾳ [ωῆ]» 5) τὸ ἀρ. κτ. πληθ. ψυχικοί [οἱ] ὡς οὐσ. ὄνομα. ὕβρισι. διδομένη ἀπὸ τῶν Μοντανιστῶν εἰς τοὺς καθολικοὺς χριστιανοὺς: Κλήμ.Ἀλ.Στρομ.4,51] μὴ τοῖνυν ψυχικούς ἐν ὀνειδίζουσι μερεῖ λεγόντων ἡμᾶς οἱ προσηρημένοι, ἀλλὰ καὶ οἱ Φρύγες: ἦδη γὰρ καὶ οὗτοι τοὺς τῆς νέας προσηρητέας μὴ προσέχοντας ψυχικούς καλοῦσι» πρβλ.Τερτυλλιανὸς Κατὰ ψυχικῶν. **ψυχικός** ἐπίρρο. μτγν., μον. κ. νεώτ., δημ. ψυχικά, ἐν τῇ μέσῃ ψυχῇ, καρδίᾳ, εἰς τὰ ἐσώτατα τῆς καρδίας, ἐνδομύχως, κατάκαρδα: ΠΔ Μαρκ.24, 37 ψυχικός οὖν ὁ Ἀντιοχος ἐπιλυθηθεὶς καὶ τραπέσι εἰς ἔλεον, καὶ δακρύσας διὰ τὴν τοῦ μετπλαχώτους σωφροσύνην καὶ πολλὰν εὐταξίαν: 2) ὡς ἰρὸς τὰ ψυχικὰ ἀισθήματα, τὴν διάθεσιν: ΠΔ Μαρκ.2,14,24 καὶ εἶχε τὸν ἰούδαν διαπαντός ἐν προσώπῳ, ψυχικῶς τῷ ἀνδρὶ προσέκλιτο: 3) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ὡς πρὸς τὴν ψυχήν, κατὰ τὴν ψυχήν, ἀντίθ. σωματικός: Ἀπολλ. Δίσκ. Σύντ. 284,4, Δαρμασι.1,201A, Ἀνώ.η.ΑSS Ἰουίου 4,478D νοσθεὶς ψυχικός, - εἶναι ὀρθροστος ψυχικός καὶ σωματικός, - πάσχει ψυχικός: 4) μον. διὰ τῆς ψυχῆς, τὸν πνεύματος, τῆς διανοίας, κατὰ διανοίαν: Εὐστρ.Κατ.Ψυχ.Μτ.Θάν. 354,10 οὐ διὰ γλώσσης ἐλάλει, ἀλλὰ ψυχικός τοῦτο ἐπαρταε. **ψυχικός-η-ον** μτγν. ὁ ὁμιλῶν: Ἡρωδιαν.Ἐπιγρ.115 116B γρ. ἀντὶ ψυχικός. **ψύχιν** Ἐπιγρ. ἀντὶ ψύχιον βλλ.

ψυχικός-η-όν ἐσφ. γρ. ἀντὶ ψυχεῖνος βλλ.: Ἰην Ἐπιδ.1,938, Θεόδωρ.ΦΑητ.3,23,4. **ψύχιον** [τὸ] Ἐπιγρ. ἀντὶ ψυχάριον βλλ. **ψυχοικός** [οἱ] νεώτ. φιλοσοφ. τὸ σύνολον τῶν ἐνσυνειδητῶν ἢ ὄνειδιζομένων ψυχικῶν δυνάμεων καὶ φαινομένων τοῦ ἀνθρώπου: 2) φιλοσοφικὸν σύστημα, καθ' ὃ ἡ ψυχὴ ἀποτελεῖ τὴν ἐσωτερικὴν οὐσίαν τῶν ὄντων καὶ τὸν παράγοντα τῆς ἐξελίξεως αὐτῶν. **ψυχοιότης** [οἱ] νεώτ. ὁπαδὸς τοῦ ψυχομοῦ βλλ.2). **ψυχιτζα** [ἡ] μον. κ. δημ. ἡ ψυχιτζα ὄπακορ. τοῦ ψυχῆ, ἄ. ψυχοῖα: Διήγ. Ἀγλλ.101Wt. τρώγεται ἡ ψυχιτζα τοῦ διὰ πόθον ἐδικὸν σοῦ. **ψυχομός** [οἱ] μτγν. ἀντὶ ψυχομός, ψύχος, ψυχρός[ος]: Μαν.2,443 αἰνούς ψυχομός... παρέχει. **ψύχη** κ. νεώτ. κ. δημ. πρῶτον συνθετικὸν πολλῶν λέξεων, ὅν τὸ διὰ τὸ δεύτερον συνθετικὸν δηλοῦμενον ἔχει σχέσιν πρὸς τὴν ψυχήν, οἷον ψυχολογία, ψυχομέτρος, ψυχοδιόταξις, ψυχοπλασθία, ψυχοπαθία, ψυχοθόρος κτ. **ψυχοσνακάλυπτος-ον** μον. ὁ ἀνακαλύπτων, ἀποκαλύπτων, γυμνῶν τὴν ψυχήν: ΨΧρυσ.11,909F ψυχοσνακάλυπτος ἁμαρτία, Ἀνώ.Περὶ Στουρ. 144C IGretz.1. **ψυχοσυναίτησις** [οἱ] δημ. ὁ κατὰ δοξασίαν παριστάμενος κατὰ τὴν στιγμήν τῆς ἐκπύσεως θησκοντος Ἀρχάγγελος Μιχαήλ, ὁ καὶ ψυχοσυναίτης: 2) μτγρ ὁ καθ' ὑπερβολὴν ταπεινῶν τινα, ὁ ἐπιμόνος τυραννῶν, ἐπιμόνος βασιανιστῆς βλλ.3). **ψυχοβλογια** [ἡ] νεώτ. ἐπιστήμη ἔχουσα ἀντικείμενον τὴν ἔρευναν τῶν ζωικῶν φαινομένων τῶν φυτῶν καὶ τὴν ἐρμηνείαν αὐτῶν κατὰ τὰς ἀπόψεις τῆς θεωρίας τοῦ ψυχοβιολογισμοῦ βλλ. **ψυχοβιολογικός-η-όν** νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ψυχοβιολογίαν ἢ τὸν ψυχοβιολογισμόν. **ψυχοβιολογισμός** [οἱ] νεώτ. φιλοσ. φιλοσοφικὴ θεωρία, καθ' ἣν τὰ φυτὰ κέκτηνται ψυχήν, αἱ δὲ ζωικά αὐτῶν λειτουργία δὲν διαφέρουσι τῶν λειτουργιῶν τῶν ζωικῶν ὄργανισμῶν εἰμῆ κατὰ τὸν βαθμόν τῆς πολυπλοκότητος. **ψυχοβιολογία** [οἱ] νεώτ. ὁ περὶ τὴν ψυχοβιολογίαν βλλ. ἀσχολούμενος. **ψυχοβλαβής-αῖς-ές** μτγν., μον. κ. νεώτ. ὁ βλάπτων τὴν ψυχήν, ὁ ἐπιφέρων βλάβην, ὁ ἐπιβλαβὴς εἰς τὴν ψυχήν: Ἰω.Χρυσ.1,169, Θεοφύλ.ΚΔ Λοικ.14,442 εἰρηνευῶν πρὸς τινα τὸν ἐν τῷ κόσμῳ ψυχοβλαβῶν, Δαιμοσι.1,2,847E, αὐτ.899B τὴν ψυχοβλαβὴ ταύτην παραίνεσον: 2) νεώτ. ὁ βεβλαμμένος ψυχικός, ὁ φρενοβλαβής. **ψυχοβλαβῶς** ἐπίρρο. μτγν. κ. νεώτ. μετὰ ψυχικῆς βλάβης: Διδ.Ἀλ.διδ.1ἐκδ.Μι.]. **ψυχοβλοία** [ἡ] νεώτ. εἶδος ἀντιπεριγίας βλλ. ἐκπεμπομένης ἐκ τοῦ σώματος ὠριόμενης ἀτόμων καὶ ἐπιδρωστικῆς ἐπὶ ἀψύχων καὶ ἐμφύχων. Ἡ ἀκτινεργία αὕτη θεωρεῖται ὑπὸ πολλῶν παλαιότερων καὶ σωφροδῶν ὡς μαγικὴ ἐκπομπή: πρβλ. ψυχοδυναμισμός. **ψυχοθόρος-ον** μτγν. κ. νεώτ. ὁ βιβρώσκων, τὴν ψυχήν, ψυχοθόρος: Συνέσ.320C, αὐτ.340A. **ψυχογενετικός** [ἡ] νεώτ. κ. ψυχογενετικός-εως ψυχολ. ἡ γένεσις καὶ διαμόρφωσις τῶν ψυχικῶν δυνάμεων: 2) φιλοσ. γένεσις καὶ ἐξέλιξις τῆς συνειδήσεως: 3) εἰδ. βιολ. γένεσις ἐξ ἐνδομύχου δυνάμεως, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὴν φυσικὴν ἐπιλογὴν: 4) ἐπιστήμη ἔχουσα ἀντικείμενον τὴν ἔρευναν καὶ μελέτην τῶν τῆς διανοητικῆς ἀναπτύξεως. **ψυχογενετικός-εως** [ἡ] νεώτ. ἄ. ψυχογενετικός βλλ. **ψυχογενετικός-η-όν** νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ψυχογενεσίαν, ὁ τῆς ψυχογενεσίας: ψυχογενετικὴ μέθοδος: 2) τὸ θηλ. ψυχογενετικὴ ὡς οὐσ. εἶδος κοινωνιολογικῆς με-

δδου, καθ' ἣν τὰ φαινόμενα μελετώνται ὡς ὁμάδας περιστατικών, ἐκ τῶν συναρτήσεων τῶν ὁμοίων καὶ διὰ τῆς ἐπαλήθευσας εἰς τὸ παρελθόν καὶ τὸ παρὸν συνάγονται διάφοροι νόμοι.

φυχογενής-οὐς-ές νεώτ. ὁ ἐκ τῆς ψυχῆς γεννηθείς ἢ ὁ ἐξ αὐτῆς προερχόμενος : φυχογενές ἐρύθημα (παροδικὸν ἐρύθημα τοῦ δερματός φθειρόμενον εἰς φυχοευρικά αἶμα).

φυχογενής [ἰ] δη.κ. -γυιός ὁ θετός υἱός· πρβλ. ψυχόγρη· 2] ἐπὶ τουρισκοκρατίας, ἑμισιτος ἀκόλουθος τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν κλεφτῶν βλ.λ. 2] προσφέρων εἰς αὐτὸν παντοειδῆς ὑπηρεσίας : Βλαχογ. Παλιχ. 12 ὁ Καπετάνιος . . . εἶχε φτάσις μπροστινὸς μὲ τὸν Παλιόκασα καὶ μὲ τὸν ψυχογυιό . . .) μικρὸς ὑπάλληλος κατὰστάματος· πρβλ. παραοικίος.

φύγογονία [ἠ] ἡ γέννησις ψυχῶν : Πλούτ. Ἡθ. 415 B οὐς καὶ Πλάτων ἀριθμοὺς ἐλαθεν ἐν ψυχογονίᾳ, αὐτ. 138C, Νικόμ. Γερ. Ἄρμον. 15 τὴν Πλατωνικὴν διαπύξην λέγειν, ἦν ἐν τῇ ψυχογονίᾳ προηνέγκατο. Θεολ. Ἀριθμ. 39, 34.

φύγογονικός-ή-όν μτγ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ψυχογονίαν, ὁ τῆς ψυχογονίας : Θεολ. Ἀριθμ. 48, 1. αὐτ. 40, 15 τοῦ ἀπὸ ἐξ ψυχογονικοῦ κύβου, Ἰω. Λυδ. Μην. 251701 (Roethl.) ὁ ἐξ ἀριθμὸς ψυχογονικός ἐστιαι, αὐτ. 281761.

φύγογόνιος-ος μτγ. ὁ γεννῶν ζωὴν ἢ ὁ παρῶν πνεύμα : Φιλ. 2, 96, 10 ἀερος καὶ πυρός, τῶν ψυχογονιωμάτων [στοιχείων].

φύγογονος-ον μτγ. ὁ γεννῶν ψυχὴν : Ἐρμ. Τριμ. 122, 8 (Parthev) ἡ γὰρ δεκάς ἐστι ψυχογόνος.

ψυχογράφημα ατος [ἰ] νεώτ. περιγραφή τῶν ψυχικῶν διαθέσεων, τῶν ἀκέμων προσωπικητικῶς τινος· 2] τὸ σχῆμα περιγραφῆς προσωπικητικῆς τινος ἢ ὑποσυνειδητοῦ γραφῆ.

ψυχογραφία [ἠ] νεώτ. κλάδος τῆς ψυχολογίας ἔχων ἀντικείμενον τὴν ἔρευναν καὶ περιγραφὴν τῶν ψυχικῶν ἱκανοτήτων ἀτόμου τινός, ἢ κατ' ἄλλους ἐδικὴ ψυχολογικὴ μέθοδος πρὸς γραφικὴν ἀπεικόνισιν τοῦ χαρακτῆρος ἀτόμου τινός δι' ἐξακριβώσεως ὡρισμένων χαρακτηριστικῶν ἰδιότητων αὐτοῦ· 2] εἰδ. πνευματιστ. ἡ διὰ τῆς χειρὸς τῶν μάντιου βλ.λ. καὶ καθ' ὑπαγόρευσιν τῶν πνευμάτων γνωμῆν γραφῆ, δι' ἣς πνεύμα τι ἢ πρόσωπον τι ἀγνωστὸν ἐπικοινωνεῖ μετὰ τινος.

ψυχογραφικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ψυχογραφίαν, ὁ τῆς ψυχογραφίας.

ψυχογράφος (δ, ἠ) νεώτ. ὁ γράφων διὰ ψυχικῆς δυνάμεως ὑποσυνειδητῶς, ὅσον τὰ διάφορα μάντιου· 2] ψυχολόγος ἀσολογούμενος ἐιδικῶς περὶ τὴν ψυχογραφίαν ἢ τὸ σύστημα διὰ τὴν ὑποσυνειδητὸν γραφῆν.

ψυχογραφώ-έω νεώτ. μτθ. περιγράφω τὰς ψυχικὰς ἱκανότητας προσώπου τινός· 2] ρηματ. π. ψυχογράφημα, ψυχογραφία.

ψυχογροσο [ἰ] δη. ὁ κεφαλικὸς φόρος, τὸ χαράτσι βλ.λ. : Βλαχογ. Παλιχ. 71 φέρατε πίσω . . . τὸ χαράτσι, μοναχὰ ποῦ τοῦ δώσατε αὐτὸ τ' αἰγιό τ' ὄνομα . . . ψυχογροσο, οὐσὺ λέει.

ψυχογυιός [ἰ] δη. ἀντὶ ψυχογυιός βλ.λ.

ψυχοδακίτης [ἰ] μτγ. ὁ κατὰστρέφων ἢ φωνεῶν τὴν ψυχὴν, ἐπὶ τοῦ βόσκου : ΑΠ 9, 524, 24.

ψυχοδαμία [ἠ] μθ. ἡ δαμάζουσα, τιθασεύουσα τὰς ψυχὰς : Νικητ. Εὐγ. 3, 299 κούρη ψυχοδαμία, ἔθγρος· πρβλ. Ἰπποδάμεια.

ψυχοδαμής-οὐς-ές μθ. ὁ δαμάζων, τιθασεύων τὴν ψυχὴν : Νικητ. Εὐγ. 3, 299.

ψυχοδέρνω δη. ποδῶ σφόδρα, ἐπιθυμῶ διακῶς : Μαλακ. Συντρ. 30, 9 καίηνη ψυχοδέρνωται ἢ νὰ πάμ σου στὰ δρμ.

ψυχοδιάστατος-ον μθ. ὁ διαπερῶν τὴν ψυχὴν, ὁ εισδύων εἰς τὴν ψυχὴν : Τιμόθ. Ἐπιστ. π. Bible. Patram 13, 481 ρομφαίαν ψυχοδιάστατον.

ψυχοδιαγνωστική [ἠ] νεώτ. κλάδος τῆς ψυχολογίας ἔχων ἀντικείμενον τὴν ἔρευναν τῶν ψυχικῶν καὶ πνευματικῶν ἱκανοτήτων τοῦ παιδὸς πρὸς ἐβρεσιν τοῦ καταλλήλου δι' αὐτὸν ἐπαγγέματος· ἀ. ψυχοπρογνωστικὴ ἢ ψυχογνωστικὴ.

ψυχοδιαγνωστικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν διαγνωστικὴν τῶν ψυχικῶν ἱκανοτήτων τοῦ παιδός, ἀ. ψυχοπρογνωστικός· ἐπίρρ. -κάς.

ψυχοδοσία [ἠ] Ἐπιρρ. ἡ δόσις ψυχῆς, ζωῆς.

ψυχοδοτήρ-ηρος [ἰ] μτγ. ὁ δοτήρ τῆς ψυχῆς, τῆς ζωῆς, ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος : ΑΠ 9, 525.

ψυχοδότης [ἰ] μτγ. ἀ. ψυχοδοτήρ βλ.λ. : Διδ. Ἄλ. Τριάδ. 3, 16 [Patr. Gr. 869C]. Συνέσ. Ὑμν. 4, 186.

ψυχοδοεῦς-έως [ἰ] μτγ. κ. μαν. ὁ δεχομένος τὰς ψυχὰς : Εὐχὴ εἰς Ἀγ. Πνεῦμα ἐν Συνόψει Ἀνατολ. Ἐκκλησίας.

ψυχοδουνατικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ψυχοδουνατισμὸν βλ.λ.

ψυχοδυναμικός [ἰ] νεώτ. εἰδὸς ἐνσυνειδητῶν ραδιενεργείας τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς ἐκδηλουμένης εἰς τὰ φαινόμενα τῆς τηλεπαθειᾶς, τηλεκινησίας, διαρράσεως κττ.

ψυχοειδής-οὐς-ές μτγ. κ. νεώτ. ὁ ὁμοιος πρὸς τὴν ψυχὴν : Φιλ. 1, 35, 5, αὐτ. 2, 17, 35 ἀγγέλων μεταβαλλόντων ἀπὸ πνευματικῆς καὶ ψυχοειδοῦς οὐσίας εἰς ἀνθρωπομορφον ἰδέαν, Θεολ. Ἀριθμ. 39, 33 (Ast.) τῆς εἰδούσας ὡς ἀν ψυχοειδοῦς· 2] νεώτ. βοταν. τὸ αὐδὸ, κτ. πληθ. ψυχοειδή ὡς οὐσὶ ἀ. ψυχοανθὴ ἢ ψυχοροπὰ βλ.λ.λ.

ψυχοζωικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ζωὴν ἄμα καὶ τὴν ψυχὴν.

ψυχοθανατικός [ἰ] μθ. ὁ ἀφανισμός, ἡ ἐκμηδένισις τῆς ψυχῆς : Αἰθ. Ροδ. 1586 Wt. οἶδα χαρὰν τὴν ἐρωτικὴν τάφρον τὰ γένη ἀνθρώπου, ἢ καὶ τὰ ρωτικά λόγια τοῦ ψυχοθανατισμοῦ μου.

ψυχοθεσιμὸς [ἰ] νεώτ. τὸ δόγμα περὶ καθαρῶν πνευματικῆς ὑποστάσεως τοῦ Θεοῦ.

ψυχόθεν ἐπίρρ. γλωσσ. ἐκ τῆς ψυχῆς, τῆς καρδίας.

ψυχοθεραπεία [ἠ] νεώτ. ἰατρ. ἡ θεραπεία τῶν διαφόρων νόσων διὰ ψυχικῶν μέσων, ὅσον δι' ὑποβολῆς, πειθοῦς κττ.

ψυχοθεραπευτής [ἰ] νεώτ. ἰατρός θεραπεύων διὰ τῆς ψυχοθεραπείας βλ.λ.

ψυχοθεραπευτικός ἡ-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ψυχοθεραπείαν, ὁ τῆς ψυχοθεραπείας : ψυχοθεραπευτικὰ μέθοδοι· ἐπίρρ. -κῶς.

ψυχοκερδής-οὐς ἐς μθ. ὁ κερδαίνων ἢ διατηρῶν τὴν ψυχὴν ἢ τὴν ζωὴν, ὁ ὑφέλιμος εἰς τὴν ψυχὴν : Πισιδ. Ἐξαήμ. 401, Φιλῆς Ζώνων 78, 4 τοὺς θρηατικῶς ἐφωρῶς φεθγῶν δόλοισ, ὡς ψυχοκερδῆ τὸν βίον διατρέχειν.

ψυχοκινητικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὰς ἐκ τῆς βουλήσεως προερχόμενας κινήσεις : ψυχοκινητικὰ κέντρα [ζῶναι ἢ μοῖροι τῆς φλοιώδους οὐσίας τοῦ ἐγκεφάλου, ὁπόθεν ἄρχονται τὰ κινήτηρια νεῦρα].

ψυχοκλήπτης [ἰ] μθ. δη. προφ. -έφτης ὁ κλέπτης ψυχῆς, ὁ κλέπτης ψυχῶν : Πισιδ. Ἐξαήμ. 747 ὁ ψυχοκλήπτης, ὁ φθορεὺς τῆς καρδίας : Πρόδρ. Ἄνδρ. Κομν. 67 [Isois]. Εὐστ. Ἰολ. 186, 40 καταρρυπε σσαυτὸν, μηλῶτε ὁ ψυχοκλήπτης παρασულიση σε, αὐτ. 267, 50 . . . ἢ δη. ὁ σατανᾶς, ὁ διάβολος.

ψυχοκλονήσιος [ἠ] νεώτ. κλάδος τῆς ἀνθρωπολογίας ἔχων ἀντικείμενον τὴν ἔρευναν καὶ μελέτην τῶν ψυχολογικῶν ἐκδηλώσεων τοῦ ἀνθρώπου, ὅσον γλώσσης, θρησκείας, τέχνης κττ., κατὰ τὸς διαφόρους ἐποχὰς τοῦ ὁμοζῆτικοῦ αὐτοῦ βίου.

ψυχόκομος-ον μθ. ὁ ἐπιρῶν, ὑψὸν ἀεγρῶχος τὴν ψυχὴν ἢ τὸ πνεῦμα : Πισιδ. Ἐξαήμ. 761 βλάπτει γὰρ αὐτὴν ψυχοκῶμψ φαρμάκω.

φυλοκόρη (ή) δημ. ὡς θηλ. τοῦ φυχογός βλ.λ.ι, θετή θυγάτηρ, ἄ. φυχοπαῖδα" ἢ ἡ ἀπὸ μικρᾶς ἠλικίας ὑπηρετοῦσα παρ' οἰκογενείᾳ γυνή, ἴδ. ἢ ἡ ἄκυβη νέᾳ πρβλ. φυχογός31.

φυλοκρατής-οὗς-ές μων. ὁ συγκρατῶν ἢ διατηρῶν τὴν φυχήν, τὴν ζῶην· Πισιδ.Γ' Ἐξοήμ.420.

φυλοκρατία (ή) νεώτ. φιλοσ. τὸ φιλοσοφικὸν δόγμα, καθ' ὃ ἡ φυχή εἶναι ἡ ἀρχή, ἢ πηγή πάσης ζωῆς· 2) εἰδ. ἐν τῇ λοοργ. ἢ λατικῇ δοξασίᾳ, καθ' ἣν πάντα τὰ ὄντα καὶ τὰ φαινόμενα ἔχουσι φυχήν· πρβλ. φυχολατρεία, ἀνιμισμός.

φυλοκρατικός-ή-άν μτγν. ὁ φυλοκρατής βλ.λ.: Ἰω.Λυδ.Μαν.3,6.

φυλοκρυστάλλος-ον μων. ὁ ὑπὸ τοῦ φύχου πεπηγώς· Θεοδόσ.Διδάκ.Ἀκρ.4,16 ἐκ τῶν ἀνωθεν φυλοκρυστάλλων ἰεσοφ. γρ. ὄντι φυλοκρ-ι.

φυλοκτονία (ή) νεώτ. ὁ ἀνασιμός τῆς φυχῆς· Λασκαρ.Μυστ.76 ἔρχεται τότε καὶ παίρνει τὰ ἀργύρια ἐκείνη, τιμῇ τῆς φυλοκτονίας ὅπου ὁ γοητὴ ἔκαμε στὴ θυγατέρα του.

φυλοκτόνος-ον μτγν. μων. κ. νεώτ. ὁ κτείνων, ὁ φθείρων, καταστρέφων τὴν φυχήν, ὁ φυχοφθόρος· Κύριλλ. π. Σουιδ. ἐν λ. Σπάδων (α. 863,12 ἐκδ.Βετὰβ.) οὗς φευκτέον ὡς φυλοκτόνους καὶ σκωποφθόρους, Φελλ.σγ.143 Sternbach. Wiener Studien XXV,17, -φυλοκτόνα ἀναγνώσματα.

φυλοκυνηγάρης (ὁ) δημ. ὡς ἐπιθ. τοῦ Χάρου, ὁ θηρεύων, ὁ κυνηγῶν τὰς φυχάς· Πορφύρ.Σκ. 37,7 κούρσαρος φυλοκυνηγάρης, ἰσθὸ μαῦρο, ἀνιόνιος καθολλάρης.

φυλολαμπής-αὖς-ές μων. ὁ λάμπων, ὁ φωτίζων τὰς φυχάς· Ἐγκύμ.Ἀγ.Παντελεήμ.16 τὴν φυλολαμπὴ τῆς καθάρσεως χάριν.

φυλολατρεία (ή) νεώτ. ἡ πίστις ἐπὶ τὴν ὑπορξιν πνευματῶν ἐμφυοζώντων. τὰ τε ἀνόργανα καὶ τὰ ἐνόργανα ὄντα καὶ λατρεία τῶν φυχῶν τούτων, ἄ. φυλοκρατία, ἀνιμισμός.

φυλολάτρης (ὁ) νεώτ. θηλ. -ις-ίδος, ὁ λατρεύων τὴν φυχήν, ὁ ἀσπαζόμενος τὴν φυλολατρεία, ὁπαδός τῆς φυχολατρείας.

φυλολεθρία (ή) μων. ὁ ὀλεθρος τῆς φυχῆς ἢ τῶν φυχῶν· Θεόδ.Ἀβουκ.404,5.

φυλολεθρος-ον μτγν. κ. μων. ὁ ἀπολλών, ὁ καταστρέφων τὰς φυχάς· Ψκρυσ.9,883ε. Πισιδ.Γ' Ἐξοήμ.1833 φυλολεθροὶς ἀγκάλαις, Στουδ.Θεόδ.135D, Οἰκοῦμ.ΚΔ Ἀν.280,17 (Cramer.) φυλολεθρον περιπούδασμα· 2) τὸ ἀρο. ὡς οὐσ ὁ ὀλεθρος τῆς φυχῆς· Ἦσ. ἐκπώλεια τῶν φυχῶν· Ἠρωδισιαν.Ἐπιμ.203, Χαιροθ.Ἐπιμ. εἰς Ψαλμ 121,26.

φυλολειτουργία (τὸ) δημ. κ. -λειτουργία λειτουργία πρὸς διόσωσιν τῆς φυχῆς τῶν ἀποθανόντων· Βλαχογ.Παλκ.9 τρέχε εὐ ἀναστήτους στὰ φυλολειτρούγα. . ἀκούστηκε δευτέρη φωνή.

φυλολειτουργοῦ (τὸ) δημ. ἀντὶ φυλολειτρούγο.

φυλολείτεια (ή) μων. ἡ καταστρέφουσα τὴν φυχήν· Φιλῆς.2,384 (ἐκδ.Μιλ.) φυλολείτεια νίκη.

φυλολήτης (ὁ) μτγν. ὁ καταστρέφων τὴν φυχήν· Ἠρωδισιαν.Ἐπιμ.211.

φυλοληστής (ὁ) μων. ὁ λρατεύων τὰς φυχάς, ἄ. φυχολεπτής· Εὐστ.Πον.183,80 σπῆλασιον ἄν τινας εἶν φυλοληστοῦ, ἢ τρώγλη ἀσίπδος.

φυλολήτης-οὗς-ές μτγν. ὁ ὑπὸ τῆς φυχῆς ἐγκαταλειφθείς, ὁ ἀνευ ζῆτος ὢν, ὁ ἀφυχος· Αἴγλ. 4,226,Μάξ.Καταρχ.227 ὄτ' ἄν βρεφός ἐκπροφέρσιν φυλοληπές μελέων.

φυλολόγι (τὸ) δημ. πλῆθος φυχῶν· 2) ἡ δι' ἱκανῶν καὶ παρακλητικῶν εὐχῶν ἐπαίτεια· Καρκβ. Ζητ.72 δίχως νὰ τὸ γυμνάσῃ καθόλου στὸ φυλολόγι, αὐτ.86 εἶχε ναι στὴ γλώσσᾳ του τὸ κλαφάριο καὶ μονότον φυλολόγι.

φυλολογία (ή) νεώτ. κ. δημ. ἐπιστήμη ἔχουσα ἀντικείμενον τὴν ἔρευνα καὶ ἐρμηνείαν τῶν φυ-

κῶν φαινομένων τοῦ ἀνθρώπου ὡς καὶ τὸν κοθορισμὸν τῶν διεπτότων αὐτῶ νόμων· ἀπομικτὴ φυχολογία (ή) ἔχουσα ἀντικείμενον τὴν ἔρευνα τῶν φυχῶν φαινομένων ἐνός μόνου ὄτονου, -φυχολογία τὸ παιδίος (ή) ἔχουσα ἀντικείμενον τὴν ἔρευνα τῆς πνευματικῆς ἐξέλιξης τοῦ παιδὸς μέχρι τῆς εἰσόδου αὐτοῦ εἰς τὴν ἥθην,-φυχολογία τῶν θῶνων (ή) μελετᾶσα τὰ φυσικὰ φαινόμενα τοῦ πληθους ἢ ἐκάστης τῶν κοινωνικῶν τάξεων, -ἐπιπληματολογία φυχολογία (ή) περὶ τὴν μελέτην τῆς φυχῆς τῶν ἐγκλημάτων ἀσχολουμένη, -ἐπιπρωσμημένη φυχολογία (ή) διαθετοῦσα τὰς γνώσεις αὐτῆς πρὸς ἄμεσον ἐφαρμογήν, ὡς ἡ παιδαγωγικὴ φυχολογία κ. ἡ φυχοδιανοητικὴ,-φυχολογία τοῦ βυθοῦ (ή) τοῦ ὑποσυνειδήτου (ή) ἔχουσα ἀντικείμενον τὴν ἔρευνα καὶ μελέτην τῆς φυχῆς τοῦ ἀτόμου διὰ τῆς ὁσαύσεως τῆς ὑποσυνειδήτου αὐτοῦ ζωῆς), -φυχολογία τῆς τέχνης (ή) ἐρευνῶσα τὰ φυχολογικὰ βιώματα ἀπὸνα χαρακτηρίζομεν ὡς καλλιτεχνικά, εἴτε συμφωνοῦσι, ταῦτα πρὸς τοὺς κανόνες τοῦ καλοῦ εἴτε μὴ, -φυχολογία τῶν ζῶων (ἐπιστήμη ἔχουσα ἀντικείμενον τὴν μελέτην τῆς συμπεριφορᾶς καὶ γενικῶς τῆς ζωῆς τῶν ζῶων)· 2) ἐπιστημονικὴ πραγματεία περὶ τῆς φυχολογίας· 3) συνεκδ. ὁ τρόπος τοῦ αἰσθάνεσθαι καὶ νοεῖν, ἢ φυχικὴ σύνθεσις ὄτονου τινός.

φυχολογισαρία (ή) νεώτ. φιλοσ. ἡ θεωρία, καθ' ἣν ἡ φυχολογία ἀποτελεῖ τὴν θεμελιώδη ἐπιστήμη, ἥς μέρη ἢ ἐφαρμογὰς ἀποτελοῦσιν οἱ λοιποὶ κλάδοι τῆς φιλοσοφίας, ἄ. φυχολογισαρία, φυχολογισμός.

φυχολογισμός-ή-ἄ(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν φυχολογίαν βλ.λ.ι: φυχολογικὰ ἔρηναι, -φυχολογικὸν ἐργαστήριον (τὸ ἐπιστημονικὸν ἐργαστήριον ἐν ᾧ γίνονται φυχολογικὰ ἔρηναι), -φυχολογικὴ σχολή (ἐν τῇ πολιτ. οἰκονομίᾳ ἢ ἔχουσα ὡς θεωρητικὴν βῆσιν τὸν ὑποκειμενικὸν (ἢφυχολογικὸν) τρόπον ὑπολογισμοῦ τῆς ἀξίας κατὰ τὴν μέθοδον τῆς τελικῆς χρησιμότητος), -φυχολογικὴ ἀποφίς - ἐρμηνεία· 2) φυχικός, θυμικός: φυχολογικὴ κατάσταση (ή) κατάσταση τῶν φυχῶν δυνάμενον ἢ ἱκανοτήτων τινά· 3) ὁ κατάλληλος ὅπως ἐπηρέαση ἢ συγκινήση τινά· τὸν βρῆκε σὲ μιά κατάλληλη φυχολογικὴ στιγμή καὶ τὸν ἐπέια.

φυχολογικός ἔπιρρ. νεώτ. ἀπὸ τῆς ἀπόφραως τῆς φυχολογίας βλ.λ.ι).

φυχολογισμός (ὁ) νεώτ. φιλοσ. ἄ. φυχολογισαρία βλ.λ.

φυχολογικρατία (ή) νεώτ. φιλοσ. ἄ. φυχολογισαρία βλ.λ.

φυχολόγος (ὁ,ή) νεώτ. κ. δημ. ὁ εἰδικῶς περὶ τὴν φυχολογία (βλ.λ.) ἀσχολουόμενος· 2) κτ. ἐπέκτ. ὁ ἔχων τὴν ἱκανότητα νὰ διαγινώσκῃ τὰς φυχικὰς διαθέσεις τινός.

φυχολόγῶ-έω μων. νεώτ. κ. δημ. ἄρρ. ἐφυχολόγησα, οὐλλέγω διὰ τῆς φυχῆς· Βι.Βάκυμ.Νεώτ. 90,21 (Cobet.)· 2) νεώτ. κ. δημ. ὡς ἀμτθ. ἀσχολοῦμαι, γατιγομαι εἰς τὴν φυχολογία, εἶμαι φυχολόγος βλ.λ.ι· 3) νεώτ. κ. δημ. ὡς μτθ. ἀνευρενω τὰς φυχικὰς διαθέσεις τινός, προσπαθῶ νὰ διαγνώσκω τὰς ἀεφέεις, τὰς διανοησάσθαι τινός· 4) νεώτ. κ. δημ. ἢ μτθ. παρὰκ. φυχολογη-μενος-π-ο ὁ κατόπι φυχολογικῆς ἐκτιμῆσεως τῶν πρῶστων ἢ τῶν πραγμάτων γινόμενος: φυχολογημένος λόγος, -φυχολογημένος ἐνίργημα.

φυχομάν(ν)ια (ή) δημ. θετή μήτηρ· πρβλ. φυχοπατέρας.

φυχομαντεία (ή) νεώτ. ἄ. νεκρομαντεία, νεκρομαντεία βλ.λ.

φυχομαντεῖον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ τόπος, ἐνθα ἐτελείτο ἢ φυχομαντεία, ἄ. νεκρομαντεῖον βλ.λ.:

Κικ.Μαντ.1,58, Πλοτ.Ήθ.109C άποροβυτα δ' άτω τρώφω βάσανον λάθοι τούτων, άφικέσθαι επί τι φυχορμαντιον, προθυάμενον δ' ώς νόμοσ έγκαιμύσθαι και ιδειν όφιν τοιάυδα.

φυχορμαντις-εωσ (ό) Ήσ. κ. νεωτ. ο δι' έπικλήσεωσ τών φυχών τών τεθνεώτων μαντευόμενος ό μετερχόμενος τήν φυχορμαντιάν, ά. νεκρόρμαντις, φυχαγωγός· Ήσ. έν λ. θυμόρμαντις.

φυχορμαραίνω δημ. μαραίνω τινά προκαλών ές αυτόν φυχικός όδύνας: τήν φυχορμάραν ό έρωτας - ή φτώχεια· || κ. μέσ. φυχορμαραίνω(μαι) μαραίνωμαι ένδορμύχος, φθίνω.

φυχομάχημα (τό) δημ. ή έπιθανάτιος άγωνία, φυχορμάχημα: Βολαυ.Θ Βάγ.3,2 άκούσ στή θύρα μου ά ά βογγιτό, | άνν φυχομάχημα, αύτ Βράχ.Κύμ.47 τό φυχομάχημά μου | τό περιγέλασαν πολλαί, Γρουπ.Σκ.Τερρ.15,10 άνν φυχομάχημα άμαρτωλό.

φυχομαχητό (τό) δημ. τό φυχομάχημα βλλ.: Σολωμ.Λόρδ.Μπάυρ.149 στήν ταφή του με τήν πάχην | χύν ή βρύση τό νερά, | πού σου δρόσιζε τό σπλάχην, | έίς τό φυχομαχητό.

φυχομάχη (ή) μτην. ό άπενωσόμενος περιζωής και θανάτου άγών: Πολύδ.1,59,6.

φυχομάχω-έω μτην., μον. κ. νεώτ., δημ κ. -άω, άόρ. (έ)φυχομάχησα, μάχημαι μέχρις έσχάτων, άγωνίζομαι μετ' άπογνώσεωσ περιζωής και θανάτου: Πολύδ.1,58,7 τά δέ πολιτεύματα ήν άμφοτέρων παρσπλήσια τοίς φυχομαχούσι τών ευγενών όρνιθων, αύτ.59,1, αύτ 6,52,7 ύπέρ πατριδός άγωνίζόμενοι και τέκνων ουδέποτε δύνανται λήξει τής άργής, άλλα μένουσι φυχομαχούντες, έως άν περιγίνωνται τών έχθρών, αύτ.10,39,7 τό μέν φυχομαχέιν μέχρι τής έσχάτης έλπίδος άπεδοκίμαζε, Άνπ.Έμφ.Πολ.5,37· 2) κ. νεώτ. πνεύμα τό λαισθία, εύρίσκομαι, διατελώ έν τή έσχάτη άγωνία του θανάτου, παλαιώ προς τών θανάτων, φυχορραγώ: Άθανάσ.2,292Β, Πρόδρ.2,464 πάτερ, ώς λέγουσ, εκ παντός φυχομαχει άδελφός μου, | άς δράμα, άς τδω τί λαλοούν, και τώρα γιά πού μου φθάσ, Πολιτ.Έκλ.Τραγ.113,1 ό Διγενής φυχομαχει ή ή γή τόνε τρογιάσσει, | βροντάει και άστράφει ό ούρανόσ και σιείτ' ό άπάνω κόσμος, Ψυχάρ.Ταξ.23 πάλεφε με τό Χάρο μερες και νύχτες. Ψυχομαχοσσε και εκρυφτε τούσ πόνους ταυ· 2) ρηματ.π. φυχομάχημα, φυχομαχητό.

φυχομέτρι(τό) δημ. πλθος άνθρώπων: Βλαχ.Ποληκ.58 τοδ χωριού τό φυχομέτρι . . βρέθηκε στή δουλειά, και στό χωριό μέναν οι γριές και οι μικροάννες.

φυχομετρία (ή) νεώτ. κλάδος τής πειραματικής ψυχολογίας έχων άντικείμενον τήν δια διαφόρων μέσων ποσοτική ή μαθηματική σπουδή τών φυχικών Ικανοτήτων άτόμου τινάς· 2) φαινόμενον τής φυχοφυσιαλογίας, καθ' ό είδικά μένπομ βλλ., έφαπτόμενα άντικείμενου τινάσ, δύναται νά περιγράψουσι τό παρελθόν ή τό περιβάλλον του άτόμου εις δ άνήκε τό άντικείμενον

φυχομετρικός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τήν φυχομετρίαν βλλ.1), ό τής φυχομετρίας: φυχομετρικά όργανα, - φυχομετρικά μέθοδοι· || έπιρρ. -ώσ.

φυχομυγιές-οσ-έσ μτην. ό μεμυγιένος με φύχος: Φλοτ.Ήθ.892Α δια τό φυχομυγιές άμα και γεωδές (έσφ.φρ. αντί φυχομυγιές).

φυχομωσιμός (ό) νεώτ. φιλοσ ή θεωρία, καθ' ήν πάν ό,π' όντας ύπάρχει είναι τό έν τή φυχά σύμψόσιν.

φυχομία (ή) νεώτ. ζωολ. γένος νευροπτερον τροχοπτερον φρυγαίνων έντόμων τής Ευρώπης.

φυχονευρικός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τήν φυχήν άμα και τό νεύρο.

φυχονεύρωσις-εωσ (ή) νεώτ. Ιατρ. πάθησις του νευρικού συστήματος όφειλομένη εις λειτουργικήν διαταραχήν αυτού έπιφειρούσαν πληθόν ύποκειμενικών συμπτωμάτων και ένοχλήσεωσ, ά. φύγκωσις.

φυθογανώ-έω μων. νοσά τήν φυχήν: Ίω.Κλίμ.489,22 τώ φυθογανώσούντι.

φυχοπάθεια (ή) νεώτ. Ιατρ. μερική ή συνολική διαταραχή τών φυχικών λειτουργιών του άνθρώπου, ήτοι τής άντιλήφωσ, τής μνήμησ, του συνειρμού τών Ιδεών, τής κρίσεωσ, τής βουλήσεωσ, τής Ικανότητος προς δράσιν κττ.

φυχοπαθειολογία (ή) νεώτ. Ιατρ. ά. φυχοπαθειολογία βλλ.

φυχοπαθής-οσ-ές νεώτ. Ιατρ. ό πάσχων φυχικός, ό έχων διατεταραγμένες τās φυχικές λειτουργίας, Ιδ. τής κρίσεωσ, τής βουλήσεωσ και τής Ικανότητος προς δράσιν, ά. φρενοπαθής.

φυχοπαθολογία (ή) νεώτ. Ιατρ. κλάδος τής Ιατρικής έχων άντικείμενον τήν έξέταση τών φυχοπαθειών βλλ.

φυχοπαθολογικός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τήν φυχοπαθειολογίαν, ό τής φυχοπαθολογίας κ. έπιρρ. -ικώσ.

φυχοπαίδα (ή) δημ. βετή θυγάτηρ, ά. φυχοκόρη· πρβλ. φυχοπαίδι· 2) νεαρά ύπηρετρια εργαζομένη παρά τινι οικογενεια όύλ| επί μισθό, άλλα επί τω σκοπώ τής μελλοντικής στήτς άποκαταστάσεωσ ύπό του οικοδεσποτου αύτης.

φυχοπαιδαγωγικός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τήν φυχοπαθειολογίαν άμα και τήν παιδαγωγικήν· || τό βηλ. φυχοπαιδαγωγική ήσ ούα φυχολογία του παιδός έφηρμοσμένη εις τήν παιδαγωγικήν, παιδαγωγική ψυχολογία.

φυχοπαίδι (τό) δημ. θετόν τέκνον άρρεν ή θηλ· πρβλ. φυχοπαίδωσ· | άντι φυχογικός βλ.λ.η κ.31.

φυχοπαράδέρνω δημ. φυχορραγώ, φυχομαχώ: Μαλακ.Συντρ.86,14 μαζι με τόν άκόλαστο πού φυχοπαράδέρνει.

φυχοπαράδινω δημ. άμτβ. εύρίσκομαι εις τήν έπιθανάτων άγωνίαν, δηλ. εις τήν στιγμήν του νά παραδώσω τήν φυχήν μου εις τόν Χάρον.

φυχοπαράδωτρα (ή) δημ. έπι*μοχηθράς, κακεντροχούσ και συκοφαντιδός γυναικίος: Βλ.Συνμ.159 έν λ. παλιογυναικία.

φυχοπαρηγόρημα-ατος (τό) μων. παρηγόρημα τής φυχής: Καλλιμ.Χρυσ.404 (έκδ.Υ.)

φυχοπαρηγορία (ή) μων. ή παρηγορία τής φυχής: Λίθ.Ροδ.3807W. Χάρος έπαίρει ληστρικήσ τήν κόρην Μελανθίαν, | θνάτωσ σφάζει τήν έμήν φυχοπαρηγορίαν.

φυχοπατέρας (ό) δημ. ό θετόσ πατήρ.

φυχοπατόνεμα δημ. άναλαμθάνω τās φυχικές και ζωϊκάσ μου δυνάμεις, συνέρομαι, δυναμώνα, ά. παίρνω άπάνω μου.

φυχοπίπτα (ή) μων. κ. δημ. πίπτα βλλ. διανεμομένη ύπέρ τής αυγαρωσίσεωσ τής φυχής τών νεκρών: Goaram Έυχολ.66, Δουακίγγ.

φυχοπλανής-οσ-έσ μτην. ό πλανών, παρσπλανήν τήν φυχήν: ΑΠ 9,524,24 φυχοπλανής Βαρκός.

φυχοπλάνωσ-α-ο δημ. ό πλανών, παρσπλανήν τήν φυχήν: Παλαμ.Περ.Χαιρ.91,15 μουσική τών μυστικών τών φυχοπλάνων, | μουσική τών όρφικών βιολιών.

φυχοποία (ή) μτην. ή γέννησις ή δημιουργία τής φυχής: Έρμ.Τρισμ.π.Στοβ.Έκλ.1,1070.

φυχοποισ-όν μτην. ό ποιών, ό δημιουργών φυχάς ή ζωήν: Νικόμ.Τερ.Άριθμ.π.Φάτ.Βιβλ.144,3 ή έξάσ . . διάθρωσις του παντός φυχοποισόσ και τής ζωτικής έξεωσ έμποιητική, Βέττ.Βάλ.6,28.

φυχοπομπέιν (τό) μτην. κ. νεώτ. τόπος όδεν αι φυχαί τών τεθνεώτων καθήρχοντα εις τόν Ά.

δη και ὀπόθεν ἀνεκαλοῦντο ὑπὸ τῶν φυχοποιμῶν ἡ νεκροάντην δι' ἐπιφθῶν, ὅπως ἐρώτηθῆαι περὶ τοῦ μέλλοντος: Πλούτ. Ἡθ.560B οὐ παυσαμένου δὲ τοῦ φάσματος, πλεῖστας εἰς τὸ φυχοποιπεῖν εἰς Ἡράκλειον, ἰλασμοὺς τισι καὶ χοαῖς ἀνεκαλεῖτο τὴν φυχὴν τῆς κόρης, Ἡσ. θεοὶ Μολοιτικαί' . . . ὅτι φυχοποιμεῖν ἔστιν ἐν Μολοιταῖς' πρβλ. φυχομανεῖον.

φυχοποιμία (ή) μν. ἡ πορνή, ἀπαγωγή τῶν φυχῶν: Ἰωσήφ 144,327 (Fabr.).

φυχοποιμῶς-όν κ. νεώτ. ὁ προπέμπων, ὁ συνοδεύων τὰς φυχὰς τῶν θενωτῶν εἰς τὸν Ἄδην, ἰδ. ὡς ἐπιθ. τοῦ Χάρωνος κ. τοῦ Ἑρμοῦ ἔσοτ. 195,12 ἔστιεν ὡς ἕκ τοῦ Ἑρμοῦ δὲ φυχὰς ἐξεκαλεῖτο' Ἰ' Ὀδ. Ω || τὸν φυχοποιμὸν κυνιθῆτες τινὲς ἐπιθετοῦν αὐτὸ εἶπον τοῦ Ἑρμοῦ: Εὐρ. Ἀлк. 361 καὶ μ' οὐθ' ὁ Πλούτωνος κῶλον αἰθ' οὐπὶ κήπη φυχοποιμῶς ἄν Χάρων ἔσων, Ἰδιδ. Σ.196 τὸν φυχοποιμὸν Ἑρμῆν κατὰ τὸ παλαιὸν νόμιμον . . . παρ' Αἰγυπτιαῖς, ἀναγαγόντα τοῦ Ἀπίδος αἰῶμα μέχρι τινός' ὄμ. κ. ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος: Πλούτ. Ἡθ.758B ἔστι τις ἕκai . . . ἐν τέλει γεννημένων κατεμασθῆς καὶ φυχοποιμῶς' 2) μτγν. ἐξοριστικῆς κακῶν πνευματῶν: Σύνεσ. Ἐνύπν.148 (151) φυχοποιμοὶ γόντες.

φυχοποιμία (ή) δημ. φυχικὸν ἀλγος, πόνος τῆς φυχῆς ὕπερ πινος, συμπονία, συμπαθῆαι: Ζερβ. Τραγ.ΚΚ 23 τοῦ κάκου ἡ φυχοποιμία | μ' ἔσπαρχνε πάντα να ζήτω | τὰ μάγια τὰ κρυφὰ νὰ λύσω.

φυχοποιμήρης (ὶ) δημ., θηλ. -άρα κ. -άρισα, ὁ φυχόπονος βλλ.

φυχοποινήρικός-η-ο δημ. ὁ φυχοποινήρης.

φυχόπονος-η-ο δημ. ὁ ἀλγῶν, ὁ πονῶν φυχικῶς ὑπὲρ πινος, ὁ ἔχων φυχὴν ἀλγοῦσαν διὰ τὰ παθήματα τῶν ἄλλων, εὐσπλαγχνος, φιλεὐσπλαγχνος, εὐσπλαχνικός.

φυχοπονῶ-έω μsn, δημ. κ. -άω, μέο, -οῦμαι, δημ. -ίμαι ἀλῶ, πονώ τὴν φυχὴν, αἰσθάνομαι φυχικὸν ἀλγος: Φαβρικ. Βιβλ. Ἑλλ.6,824' 2) δημ. αἰσθάνομαι φυχικὸν ἀλγος ἐπὶ τῆς παθήματι πινος, οἰκτιρῶ, εὐσπλαχνίζομαι, συμπαθῶ || τὸ μέσ. φυχοπονοῦμαι κ. δημ. φυχοπονίμαι ἐν τῇ αὐτῇ σμν.: Διγεν. Ἀκρ.214 φυχοπονοῦμαι σε ἐγώ, τὸ κάλλος σου λυποῦμαι, μὴ μαρνανθῆς πορὰ καιρῶν, Βαλαμ.Καθ.σταν.15 τρέξ', ἄδερφέ μου, γλύτωσε, μὴ με φυχοπονίσεις.

φυχοποτήρ (ὶ) ὁ πῖνων τὴν φυχὴν, δηλ. τὸ αἶμα Ἡσ. ἐν λ. εἰραροπότης εἰραμοπότης, φυχοποτήρ.

φυχοπορνωστικός-ή-ον νεώτ. ἄ. φυχοδιαγνωστικός βλλ.

φυχοραγῆς-οὐς-ές μτγν. ἀντὶ φυχορραγῆς βλλ.: Ἀπολλ.Ρ 2,833.

φυχοραγῶ-έω μτγν. ἀντὶ φυχορραγῶ βλλ.: Ἀπολλ.Ρ 2,833.

φυχορμητῶν (ν) (τὸ) νεώτ. κ. δημ. ὀρμήφυτον.

φυχορόφος-ον ὁ φυχορόφος' Ἡσ. «φυχορόφους, τὰς τὴν φυχὴν ἐκπνοῦσας».

φυχορράγημα-ατος (τὸ) (φυχορραγῶ) μsn. κ. νεωτ. ἡ ἐπιθανάσιος ἀγωνία, φυχοράγημα: Σπαν.7 (ἐκδ.Μαυρ.) φυχορράγημα καρδίας.

φυχορράγης-αὐς-ές ὁ διατελὼν ἐν τῇ ἐπιθανάτιῳ ἀγωνίᾳ, ὁ φυχορραγῶν. φυχορραγῶν: Εὐρ.Π 1466 ἄς ἀν γυναικὲς ἐν τόκοις φυχορραγέτε' λειπνω' ἐν οἴκοις.

φυχορράγνι (ή) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἀπόσπασις τῆς φυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος, ἐπιθανάσιος ἀγωνία, φυχορράγημα, φυχοράχημα: ΑΒ 1433, Βασ.σ.Θησ. Στεφ. ἐν λ. φυχορραγέω λαβὲ δὴ εἰς ἔνοισαν τὴν ἐσχάτην ἐκείνην ἡμέραν τῆς ἐξόδου, καὶ πνιγμὸν καὶ φυχορραγῆς ὤραν.

φυχορραγῶ-έω κ. νεωτ. ἀπορρήγνυμι, ἀποσπῶ τὴν φυχὴν, δθ. πνέω τὰ λάσθια, διατελῶ,

εὐρίσκειται εἰς τὴν ἐπιθανάσιον ἀγωνίαν, ἐκπνέω, φυχορμῶ ἦ' Ἡσ «φυχορραγέ' ἀποθνήσκαι»: Εὐρ. Ἀлк 20 θανεῖν πρό κείνου μηδ' ἐτ' εἰσορῶν φῶδος, ἡ νῦν κατ' οἴκου ἐν χειρὶν βαστάζεται φυχορραγούσα, αὐτ.143. αὐτ. Ἡρ.324 τέκνα' φυχορραγούσθνα, Ἀπολλ.Ρ 2,833 τὸν δ' ἔταροι ἐπὶ νῆα φέρον φυχορραγόντα (ισχλ. ἀποθνήσκοντα), Διον. Ἀλ.Ρωμ.4,67 ἐν ταῖς ἀγκάλαις αὐτοῦ. φυχορραγούσα ἀποθνήσκει, Πλούτ. Γράσσο.27, αὐτ. Ἡθ. 337A ἀγενῶν βασιλέων καὶ κηρυκῶν φυχορραγούστων, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἰστ.8,10,6, Ἰουλ.Καίσο.26.

φυχορροφῶ-έω (φυχῆ) ἔκροφα, ροφῶ τὴν φυχὴν, τὸ αἶμα: Φρόν.π.ΑΒ 73,27 «φυχορροφεῖν' ἐπὶ τὴν φυχὴν ἔκροφειν διὰ κακῶν παρουσιῶν».

2) (φυχορ) ροφῶ, πίνω φυχρὸν ὄδωρ ἡ ὀλον φυχθέντα: Πλάτ.Κωμ.ἀν.58' πρβλ. Μεισεκε 5,51.

φύχας-ους (τὸ) (φύχα) κ. μαν κ. νεωτ. ἀνόφθαλις, ἀνοφθαλμία, ὀροσία: Ὀδ.Κ 555 ὅς μοι ἀνευθ' ἐτάρων ἱεροῖς ἐν δώμασι Κίρκης, φύχους ἱμερίων, κατελέξατο οἰνοβαρεῖων ἰσχυλ' εἰτούετ' ἀνοφθαλμοὶ θέλων καὶ ἀβρας ἐπιθυμῶν διὰ τὸ ἐκ τῆς μέθης τυχὸν πίνος, κτ. Ἡσ. «καταφύξωος ἐπιθυμῶν» 2) κ. μsn. κ. νεωτ. ἔλλειψις θερμοτήτος, κρύος, φύχρα, κρύος: Φάωτ. «φύχος τὸ ρίγος»: Ἑμν.330, Ἰπν.1246 (ὀντιθ. Βάλωτ, Πλάτ.Συμν.220D χαμυνία ἐξενεγκάμενοι . . . ἐν τῷ φύχει καθεύδον, αὐτ.Τιμ.85D, Σεν.ΚΠ 4,2,29, Διδῶ.Σ 1,38 περὶ τοῦς τόπους τοῦτους οὕτε πάρος, οὕτε φύχος, οὕτ' ἄλλως χειμῶνος ἔμψασις γίνεσθαι, ΚΔ ἰω.18,18 ἐπιστάκεισαν . . . οἱ ὑπὴρταὶ ἀθηρακίαν πεποιηκότες, ὅτι φύχος ἦν, καὶ ἔθερμαινοντο, αὐτ.Πράξ. 28,2, αὐτ.Κορινθ.2,11,27, Πλούτ. Ἡθ. ὀφέ δὲ ἦσθ τὸ τε φύχος ἐπέτινε πνεύματος γεννομένου, Γεωμ. 1,12,31, κ. κμναι φύχος (κάνει κρύο!) | ἰσχυρὸν, θριπὺ φύχος, λίαν φύχρος καιρός, παγετώδης κατάστασις τῆς ἀτμοσφαιρας, ἰδ. κτ. πληθ.: Ἡρ.4,28 τοῦς ἀκτῶς μῆνας διατελέει χειμῶν ἐών, τοῦς δ' ἐπιλοίπους τέσσερας φύχους αὐτόθι ἔσθι, αὐτ.129, Σεν. Ἑλλ.4,5,4 φύχους δὲ ὄντος δια . . . τὸ πᾶν ἔφ' ὀφηλοῦ εἶναι καὶ διὰ τὸ γενεσθαι ὄδωρ καὶ χάλαζαν . . . ριγούτων δ' αὐτῶν, αὐτ.5, 1,15, αὐτ. Ἀπομν.4,3,8, αὐτ.Οικ.5,4 φύχη τε χειμῶνος καὶ θάλαη ἔβρουος ἐθίξει καρτερίας, Θεόδωρ. ΦΑΙτ.2,1,2 Βι', Ἀλεξ.3546W. ἰτόν ποταμῶν ἐυρῶν ηγγυμένον ἀμύην ὄπὸ τῷ φύχου' || φρ. ἐν φύχει ἐν ὄρω, ἐν καιρῷ χειμῶνος: Σοφ.Φιλ.17 ἐν φύχει με ἡλίω διπλῆ πάρεστιν ἐνθάκησι, ἐν θέρει δ' ἴπνον δι' ἀμφίτροπος ἀλλῶμα πέμψαι πνοῆ' || νεωτ. ψασ. χαμηλὴ θερμοκρασία κ. ἰδ. ἡ κῶτω τοῦ Ο τοῦ ἐκατοσταβαθμίου θερμομέτρου' 3) μτφ. λήθη: Αἰσχ. Ἀγ.971 καὶ σοῦ μολόντος διαματίν ἐστίαν, θάλαμος με ἐν χειμῶνι σημαῖος μολόν' ὅταν δὲ τεύχη Ζεὺς ἀπ' ὄμμακος πικρῶς οἶνον, τὸν δ' ἦδ φῶμα ἐν δόμοις πέλει.

φυσιοστέασι (ν) νεωτ. κ. δημ. ἔκαστον τῶν Σαδδάτων (τὸ τῆς πρώτης ἐδδοσῆδος τῶν νηστειῶν καὶ τὸ πρὸ τῆς Πεντηκοστής), ἄπια εἶναι ἀφιερωμένα εἰς γενικὸν μνημοσύνην τῶν φυχῶν τῶν θενωτῶν: Βαλαμ.Ψυχοστέαδοτο 76 οὔρε καὶ κλφε μονογῶ | στὸ κυριαρῶσι, Σήμερ φυχοστέαδοτο | θά ἴδθσθι ἀγκαλιά σου.

φυσιοσπαρκατῆς (ὶ) μsn. ὁ σπαρκατῶν τὴν φυχὴν: Κ' Ἑρμ. μτφ. Ἰλ.738 (ἐκδ.Μαυρ.1).

φυσιοσπῶς-ον μτγν. κ. μsn. ὁ σφῶων, ὁ διασφῶων τὴν φυχὴν, ὁ διατροπῶν τὴν ζωὴν: ΑΠ 9,197 ἀντὶ τῆς ὕψης κεφαλῆς φυσιοσπῶσον ἑλκασφ, Νόων.Εὐαγγ. ἰω.7,144 ηγγίξ ἡμετέρας πιάτω φυσιοσπῶσον ὄδωρ, Λέων Σοφ.ΑΠ 15,12 λαβεῖν θεόθεν φυσιοσπῶσον . . . ἀνοθος.

φυσιοστέασι (ή) μτγν. κ. νεωτ. ἡ στάθμησις, ζῦγισις τῶν φυχῶν ἐπὶ πλάστιγγος, ὡς τίλλος τραφῶδης τῶν Αἰσχ., ἐν ἡ παριστιανία ἡ ἔστις καὶ

ἡ Ἥως ζυγίζουσαι πρὸς ἀλλήλας τὰς ζωὰς τοῦ Ἀχιλλέως καὶ τοῦ Μέρμονος, οὐτίνας ἢ ζωὴ εὐρέθη ελαφροτέρα: Πλούτ. Ἠβ.17Α τραγοῦδιαν ὁ Αἰσχύλος ὄλην τῷ μύθῳ περιέθηκεν, ἐπιγράφας ψυχοστασιν καὶ παραστήσασαι τὰς πλαστήνξει τοῦ Διὸς ἔθηκεν μὲν τὴν Θέτιν ἔθηκεν δὲ τὴν Ἥω, δεομένην ὑπὲρ τῶν υἱῶν μαχομένων· πρβλ. Ἰλ.Χ 210, Αἰσχ.ἀν.276-279, ὡς καὶ τὴν παραδίαν τῆς ὑποθέσεως ταύτης ἐν Ἀριστ.β.Βάτρ.1365 κέξ.

ψυχοστατική (ή) νεώτ. θεωρία καθ' ἣν οἱ συνειδηταί καταστάσεις ἀποτελοῦνται ἐκ στοιχείων δυναμένων νά χωρισθῶσιν ἢ νά ἐνωθῶσιν, χωρὶς ν' ἀπολέσωσι τὸν κύριον αὐτῶν χαρακτήρα.

ψυχοστροφῆς-οὐς-ές ὁ στερηθὲς τῆς ψυχῆς, τῆς ζωῆς: Τιμ.Θ.Μιλ.Πέρα.106 ἐκ λιποπρόνης ψυχοστροφῆρον . . σώμασιν.

ψυχοστόλιος-ον μγν. ἢ προπέμψων, συνοδεύων τὰς ψυχὰς, ἐπιθ. τοῦ Ἑρμοῦ: Τρυφιδό.570 **ψυχοστόλος** Ἑρμῆς· πρβλ. ψυχοπομπός. 2) ὁ ἀνακαλὸν τὰς ψυχὰς τῶν τεθνεώτων: Νόνν.Εὐαγγ. Ἰω.12,77 Ἀλέξανδρον ἐκτοῦ τμήσου Ἰησοῦς ἐκάλεσσε, τεταρτάλον δὲ θανάτουn ἐκ νεκρῶν ἤγειρε, χεῖν ψυχοστόλον ἠχώ.

ψυχοστρόφος-ον (στράφω) μγν. ὁ στρέφων, ὁ ἐπιστρέφων τὰς ψυχὰς εἰς μετάνοιαν: Ἀπολλιν. ΠΔΨαλμ.18,14 θεσμός ἀκηράσιος ψυχοστρόφος ἐστὶν ἀνατοκός.

ψυχοσύνθεσις-ωσις(ή) νεώτ. ἡ ψυχικὴ σύνθεσις, τὸ σύνολον τῶν ψυχικῶν ἰδιοτήτων ὁμοῦ ποινῶν, ἡ ἀτομικὴ συνειδήσις ἢ ὁ ἰδιαιτερός τρόπος, καθ' ὃν συναίσθάνεται ἡ σκέπτεται τίς· πρβλ. ἰδιοσυγκρασία, ἰδιοσυστασία.

ψυχοσώστης(ή) μον. κ. νεώτ., δημ. θηλ. -ώστρα, ὁ σῶζων τὰς ψυχὰς, ὁ σωτὴρ τῶν ψυχῶν: Ἀκολουθ.Μεγ.Τετάρτης Τρον.Κασσιαν. ἀμαρτιῶν μου τὰ πλῆθη καὶ κριμάτων σου ἀδόξασσε τις ἐξήντισαι, ψυχοσώστα Σωτήρ μου, Εὐστ.Πον.276,61.

ψυχοσώστρα(ή) δημ. θηλ. τοῦ ψυχοσώστης βλ.λ.: Σολωμ.Λάμπρ.ἀποσπ.διάφωρ.37 καὶ φωνάζει· ὡ Πάρθενά, ὡ Ψυχοσώστρα.16

ψυχοσωτήριος-ον μον. κ. νεώτ. ὁ σῶζων τὴν ψυχὴν ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας καὶ τῆς μετὰ θάνατον τιμωρίας, ὁ σωτήριος διὰ τὴν ψυχὴν: Δαμασκ.1 2839C τὴν ψυχοσωτήριον πιστιν.

ψυχοτακῆς-οὐς-ές μγν. ὁ τήκων τὴν ψυχὴν ἢ τὴν καρδίαν: Διοσκ.Ἐπιγρ.ΑΠ.5,56 χεῖλην . . ψυχοτακῆ στόματος νεκταρέου πρόθυρα, ΑΓΓλ.198 ψυχοτακῆ δάκρυα.

ψυχοταμίας(ή) μγν. ὁ ταμίας, ὁ φύλαξ τῶν ψυχῶν: Στοβ.Ἐκλ.1,1084 εἰσι γάρ ἄνωθεν οἱ ὀδρυφόροι δύο ὄντες τῆς καθόλου προνοίας, ὧν ὁ μὲν ψυχοταμίας, ὁ δὲ ψυχοπομπός . . Καὶ ὁ μὲν τηρεῖ, ὁ δὲ πρόεισι κατὰ γνώμην θεοῦ.

ψυχοταράξω δημ. ταρασσῶ τὴν ψυχὴν τινος, ἐρεθίζω, συγχύζω τινά.

ψυχοταρπῆς-οὐς-ές μον. ὁ τέρπων, καθηδόνων, εὐφραίνων τὴν ψυχὴν: Καμεν.326Α τῶν ἄδόντων τὰ ψυχοταρπῆ μέλη.

ψυχοτεχνική(ή) νεώτ. μέρος τῆς πειραματικῆς ψυχολογίας ἔχον ἀντικείμενον τὰ διὰ τεχνικῶν μέσων ἔρευναν τῶν ψυχικῶν φαινομένων· ἢ ἡ τέχνη τῆς ἀσκήσεως τῶν ψυχικῶν ἱκανότητων.

ψυχοτεχνικός-ἄ-ον νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν διὰ τεχνικῶν μέσων ἔρευναν τῶν ψυχικῶν φαινομένων· ἢ τὸ θελ. ψυχοτεχνικῆ ὡς οὐσα. βλ.λ. κ. ἐπιρρ. -κώες.

ψυχοτήης-πτος(ή) μον. ἡ φύσις ἢ ἰδιότης τινὸς ὡς ἔχοντος ψυχικὴν ἰσχυρίαν, πνευματικὴν ὑπόστασιν: Δαμασκ.1,410E ἐκ ψυχοτήητος καὶ σωματότητος.

ψυχοτόκος-ον μον. ὁ γενῶν, παραγωγὸν ψυχῆς ἢ ψυχογόνος: Ἰνπ.Γεωμ.Υμ.2,48.

ψυχοτρεφῆς οὐς-ές μον. ὁ τρέφων τὰς ψυχὰς: Βαλο.45,29 [Hortn, Wien.Stud.25,2] ψυχοτρεφεῖς ἄστρες.

ψυχοτροφία(ή) μον. ἡ θρέψις τῶν ψυχῶν ἢ ἡ τροφὴ τῶν πνευματικῶν: Λέων Σοφ.Πανηγ. εἰς Ἰω.Χρυσ.275,44.

ψυχοτρόφος(ή) μγν. ἢ εἶδος φυτοῦ αὐξανόμενον ἐν ψυχροῖς τόποις, ἢ κέστρον βλ.λ.: Διοσκ.41, Γαλ.13,189, Ὁρειβ.2,647,6 κέστρον, ὁ καὶ ψυχοτρόφος, ῥωμαῖσι δὲ βεττονική.

ψυχοτρόφος κ. μον. ὁ τρέφων τὴν ψυχὴν, ὁ συντηρῶν, ζωογόνων τὴν ζωὴν: Ὁρφ.Υμν.15,3 ψυχοτρόφους αἰῶνα θνητοῖς παρέχουσα προσχεῖς, αὐτ.37,22 νοσοῖσι ψυχοτρόφοι, Χρυσ.Σιβ.5, 499 ψυχοτρόφον γενετήρα θεῶν μέγαν, Συνέα.322B καρποὶ ψυχοτρόφοι, Εὐστ.Πον.166,10, αὐτ.357,30 τροφὴ ψυχοτρόφος.

ψυχοτροφῆ-ῆω μγν. διατηρῶ, ζωογόνῶ τὴν ψυχὴν, τὴν ζωὴν, τὸ παθ. διατηροῦμαι ἐν τῇ ζωῇ: Χρυσ.Σιβ.Προομ.46 τῶν τ' ἐνυδρῶν πάλι γεννῶ (θεοῖ) ἀνήριθμον πολὺ πλῆθος, ἐρηπέτα δ' ἐκ γαίης κινουόμενα ψυχοτροφεῖται.

ψυχοτρόγῳ δημ., ἀορ. (ἐ)ψυχοφάγα, κατατρόγῳ, βασιανίζῳ τὴν ψυχὴν τινος, φθείρω τὴν ὑγείαν τινός, ἄ. καρδιοφαγῶ.

ψυχοτρόραννος(ή) μον. ὁ τύραννος, ὁ ἀρχὼν τῶν ψυχῶν: Ἀνθρ.Κρ.190D.

ψυχοῦλα(ή) δημ. κ. ψυχίτσα, ὑποκορ. τοῦ ψυχῆ, ἰδ. ἐν χρ. θναυεπ. μικρά, τρυφερά ἕπαρσις, δι' ἣν αἰσθάνεται τὴν σπογγίαν, ἀγάπην, ἔρωτα, ἐν τῇ κλητ. ὡς προσφώνησις: Βαλαωρ.Ψυχοσάββ.144 μοσχοδόλαιε, ψυχοῦλα μου, | γ' ἀθλό σου τὸ στόμα (ἀγάπη μου) 2) ὑποκορ. τοῦ ψυχῆ, μικρὰ πεταλούδα, πεταλοῦδιττα: Γρην.Σκ.Τεpp.40, 12 σ' ἐναν κρῖνο λευκῶ . . μιὰ ψυχοῦλα.

ψυχουλικός-όν μγν. ὁ ἔλικων, προσελκίμων τὰς ψυχὰς, ὁ ἀγωγὴ ἢ συνοδεύων τὰς ψυχὰς: Κλέαρχ. π.Πρόκλ. in Μορί Αποστ. ad NT 230 ψυχουλικῶ ρά-δω χρησάμενοι ἰδ. γρ. ψυχιουλικῶ.

ψυχουλοῦμαι-έομαι μγν. ἀποθ. διατελῶ, εὐρίσκωμαι εἰς ἐπιθανάτιον ἀγωνίαν, πνέω τὰ λείψα, ψυχορραγῶ, ψυχομαγῶ: Ἀν.Βιλλ.2,250 ἄψυχοῦκοῦμαι· τῆ ψυχῆ ἔκκομαι: ΠΔ Μακκ.3,5,25 οἱ δὲ Ἰουδαῖοι κατὰ τὸν θερεῖψ ψυχουλοῦμενοι χροῦνον, πολυδόκρουν ἱκετεῖαν ἐν μέλει γεροῖς τεινοντες τὰς χεῖρας εἰς τὸν οὐρανὸν ἐδέοντο τοῦ μεγίστου θεοῦ.

ψυχοφάγος-ον μον. ὁ τρώγων ψυχὰς, ὁ ψυχοφθόρος: Εὐστ.Πον.184,94 κατὰ τῶν ἀσάρκων μὲν ἄλλως δὲ σαρκωδῶρων, εἰπεῖν δὲ καὶ ψυχοφάγων ὄρνειν.

ψυχοφθόρος-ον κ. μον. κ. νεώτ. ὁ φθείρων, ὁ καταστρέφων τὴν ζωὴν, τὴν ὑγείαν τινός, ὁ δολέθριος, ὁ θανατηφόρος, ὁ ψυχοκτόνος: Ὁρφ.Υμν.67,6 2) κ. μον. κ. νεώτ. ὁ φθείρων, ὁ καταστρέφων τὴν ψυχὴν: Εὐα.Βί.Κωνστ.648D πνευματῶν ψυχοφθόρων, Ἰω.Χρυσ.2,532,38, Νεῖλ.Ἐπιστ.409, Μηναι.3,14 Ἐσπ. τὰ ἰνδάλματα τέλειον ἐξάλειφον τῶν ψυχοφθόρων παθῶν, Φώτ.Μαν.3,16, Νικήτ.Δαυιδ.παράφρ.Γρηγ.Ναζ.26,15 Dronk. τοῖς ψυχοφθόροις ἀμαρτίαις, Ἀνάγν.Α.Α.Σ.Σ Μαῖου 7, 248E θανατικά καὶ ψυχοφθόρα δόγματα.

ψυχοφλέκτης(ή) μον. ἐπὶ ταῦ ἐρώτως ἡ τοῦ πόθου, ὁ φλέγων τὴν ψυχὴν: Διγεν.Ἀκρ.223 ταῦτα στὸν ὄπνον ἐλάλησεν ὁ ψυχοφλέκτης ἔρωτος.

ψυχοφθοῦμαι-έομαι μον. φθοῦμαι ἐνδομύχως: Αἰβ.Ροδ.207 καὶ ὡς τοῦς ἐντράνισια πολ-λούς, ἐψυχοφθόθη.

ψυχοφυσική(ή) νεώτ. ἐπιστήμη ἔχουσα ἀντικείμενον τὴν ἔρευναν καὶ μελέτην τῶν ψυχικῶν καὶ φυσικῶν δυνάμεων τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ ἀπὸ κοινοῦ λειτουργίᾳ αὐτῶν.

φυχοφυσικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφε-
ρόμενος εἰς τὰς φυχικὰς ἄμα καὶ φυσικὰς δυνά-
μεις τοῦ ἀνθρώπου: **φυχοφυσικός νόμος** 2) τὸ
θλ. **φυχοφυσική** ὡς οὐσα βλ.βλ. 3) τὸ ὄρα.
φυχοφυσικός ὡς οὐσα. ἐπιστήμη εἰδικὴ περὶ
τὴν φυχοφυσικὴν βλ.βλ. ἀσχολούμενος.

φυχοφυσικός -ἐπίρρ. νεώτ. ὁπὸ τῆς ἀπόφωσ
τῆς φυχοφυσικῆς.

φυχοφυσιολογία (ἡ) νεώτ. μέρος τῆς φυχο-
λογίας ἔχον ἀντικείμενον τὴν μελέτην τῶν σχέσεων
φυχῆς καὶ σώματος 2) ἡ διὰ τῆς φυσιολογίας
ἐξήγησις τῶν φυχικῶν φαινομένων 3) ἡ ἐρευνα
τῶν ἰδιότητων τοῦ ζῳικοῦ φυχοδυναμικοῦ.

φυχοφυσιολογικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ
ἀναφερόμενος εἰς τὴν φυχοφυσιολογίαν βλ.βλ.
1) κ.2) || ἐπίρρ. -κῶς.

φυχοφυσιολόγος (ὁ, ἡ) νεώτ. ἐπιστήμη εἰδι-
κῶς περὶ τὴν φυχοφυσιολογίαν βλ.βλ. ἀσχολούμενος.
φυχοφύτα (τὰ) νεώτ. βόταν. τὰ φυτὰ, ὃν τὰ
ἀσθὴ γανιμοποιούται διὰ τῶν ἐντόμων φυχῶν.

φυχοφωνία (ἡ) νεώτ. πνευματ. ἡ ἀνακοίνωσις
τῶν πνευματικῶν διὰ τῆς φωνῆς τοῦ χρησιμοποιο-
μένου μεσάζοντος [mediū] εὐρισκόμενου ἐν κα-
ταστάσει μειώσεως τῶν αἰσθησέων, ἀντιθ. πνευ-
ματοφωνία.

φυχοχάρτι (τὸ) δημ. ἔγγροφος ἄφειος ἀμαρ-
τιῶν, ἄ. συχοφοχάρτι 2) τεράχιον χάρτιου, ἐφ'
ὃ ἔχουσι γραφῆ τὰ δνόματα τῶν τεθνεώτων οἰ-
κογενεῖας τίνος, ὅπως μνημονεῖσθαι ταῦτα ὁ θεοῦς
κατὰ τὴν θεῖαν λειτουργίαν πρὸς ἄφειαν τῶν ἁ-
μαρτιῶν αὐτῶν.

φυχοχωριστικός-ή-όν μτγν. ὁ χωρίζων τὰς
φυχὰς, ἐπιθ. τῶν ἀγγέλων: Ἀθανάσ.2,275A.

φύχρα (ἡ) μτγν., νεώτ. κ. δημ. φύχος, κρύος,
φυχρὸς καιρός: Σχόλ. Ὁδ.Ε.467 στίβη ἢ ἐσθινὴ
φύχρα, Ἀλέξ.Τραλλ.1,21, - κάνει δυνατὴ φύχρα.
φύχρα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον φυχρῶν, ἀ-
σχημον: **μὲ ἔχαίρετῃσε φύχρα** || φρ. κακὰ
φυχρὰ καὶ ἀνάποδα ἢ κακὰ καὶ φυχρὰ (ἐπὶ κα-
κῆς ἐνδύσεως ὑποθέσεως τίνος ἢ κακῆς κατα-
στάσεως προσώπου ἢ πράγματι) : πῶς τὰ πηγες
στὸ παιγνίδι ; - Κακὰ καὶ φυχρὰ, - πῶς ξεμπρέ-
δεφες ; - Κακὰ, φυχρὰ καὶ ἀνάποδα.

φύχραιμα (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ζῶων κ. ἰδ. ἐν-
τόμων, ἐρπετῶν κ. ἰχθύων, ὃ ἔχων φυχρὸν αἷμα,
ἄ. φυχρόαιμος 2) κ. δημ. ἐπὶ προσ., ὁ μὴ ἐξα-
πτόμενος εὐκόλως ὑπὸ ὀργῆς ἢ ὁ μὴ ταρασσάμε-
νος πρὸ τοῦ κινδύνου ἢ ἀπροόπτου τίνος.

φύχραιμοσι-(νι)-σιν) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ζῶων κ.
ἰδ. ἐντόμων, ἐρπετῶν κ. ἰχθύων, ὃ ἔχων φυχρὸν
αἷμα, ἄ. φυχρόαιμος 2) κ. δημ. ἐπὶ προσ., ὁ μὴ
ἐξαπτόμενος εὐκόλως ὑπὸ ὀργῆς ἢ ὁ μὴ ταρασσά-
μενος πρὸ τοῦ κινδύνου ἢ ἀπροόπτου τίνος,
ἀτάραχος, ἀπαθής || κ. ἐπίρρ. νεώτ. -αίματος,
κ. δημ. φύχραιμοι.

φύχραϊν ὑτγν., μον., νεώτ. κ. δημ., μέλλ. φυ-
χρανῶν, ἄδρ. ἐφύχρανα, δημ. φύχρανα, παθ. ἄδρ.
ἐφύχρανθην, δημ. φυχράθηκα, δημ. μτγ. παθ. παρ-
καρ. φυχραμένος, καθιστῶ τὴν φυχρὸν φύχον,
κρούων: Ἀλέξ.Τραλλ.1,21, Μοσχ.1,ταρ.Γιν.Παθ.
19,53, Κυνοσοφ.23,39 κ. παθ. ὑφίσταμαι φύξιν,
παγάνων: Τρικλίν.εἰς Σοφ.Α1,1029 οἱ ἐκπνεόντες φυ-
χραίνονται παντὶ τῷ σώματι, Χοθμν Ν' Ἐπιστ.81'
2) μτφ. καταστῆλθων τὸν ἐνθουσιασμόν, μὲν τὸν
ζῆλον, τὴν θερμὴν μεθ' ἧς ἐπιδιδοται, ἀφροσαύται
τις εἰς τι, ἐν χρ. ἰδίως ἐν τῷ παθ.: Πιρόκλ.Τε-
ραβ.2,70,30 φιλίας ταχῶ μόντοι φυχραίνόμενος
- ἔχων φυχραθῆ παλὺ αἰ σχέσεις τῶν' || κ. ἀνα-
φορ. πρὸς πρόσωπα: ἠθέλησε νὰ τὸν φυχράνη
καὶ τοὺς συγγενεῖς του, - ἤμαστε φυχραμένοι ἀπὸ
καίρῳ 3) νεώτ. κ. δημ. ἀμτδ. ἐν χρ. μ. περὶ τὸ
καίρῳ ἐν φρ. ἐφύχρανε ὁ καιρός κ. ὁπάλ. ἐ-

φύχρανε ἐσθμεϊώθη πτῶσις τῆς ἀτμοσφαιρικῆς
θερμοκρασίας, ἐπιασε κρούσ' 4) ρηματ. π. φύ-
χρασι, φύχρανας, φυχροσία.

φύχρανας-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ κατάστα-
σις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ φυχραίνω βλ.βλ. ἡ τοῦ
φυχροίνομαι, φύξις, κρούμα: Ἀλέξ.Τραλλ.Πυρ.
π.Θησ.2,τεφ.ἐν λ. εἶπε θερμάνω εἶπε φύχρανας
εἶπ' 2) κ. μτφ. εἶναι ὑπεύθυνος διὰ τὴν με-
ταθῶ τῶν συζῶγων - τῶν συνεταίρων φύχρανας.

φύχραντικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ συνυμε-
νος νὰ προκαλέσῃ φύχρασαν, φύξιν: Ἡρωδιδαν.
Ἐπιερρ.155' 2) μτφ. νεώτ. συντελῶ εἰς τὴν κα-
ταστολήν τοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ μείωσιν τῆς συ-
σιαθηματικῆς θερμῆς || κ. ἐπίρρ. -ῶς.

φύχρασις (ἡ) μτγν. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέ-
λεσμα τοῦ φυχραίνω βλ.βλ.: Διογ.Λ 10,107' 2) (φυ-
χραίνωμαι) φύξις, πάγμα: Πλάουτ' Ἡθ.1100A.

φύχρευμα -στος (τὸ) μτγν. φυχρότης, φυχρολο-
γία βλ.βλ.: Γαλ.8,505.

φύχρεωμα ἄποθ. ὁμιλῶ, ἐκφράζομαι κατὰ
τρόπον φυχρῶν, ἀνόητον, υπερβολικῶς ἐξέτακμε-
νον ἡ ἀσυμπαθῆ, λέγω κρύες κουθέντες: Ἐρμιογ.
π. Walz.3,226,9 παρὰ δὲ σοφιστῆς πάμπολλα
εἴροις ἄν' τάρους τε γὰρ ἐφύχρους τοὺς γύπας
λέγουσι, καὶ ἄλλα τοιαῦτα φυχρεούται πολλά,
Σχόλ. Ἰλ.3 327 οὐ γάρ, ὡς τινες φυχρεούμενοι,
ἐπὶ πρὸ Ἀφροδίτῃ οὐκ ἦσαν ἔρωτες, Σχόλ.
Ἀριστ.Θεσμ.δὲ οὐδὲ φυχρεούσιν τις δύναται
λέγων ὅτι τρίτῃ ἢ τρισκαιδεκάτῃ 2) καθι-
στῶ π. φυχρῶν, ἀνοῦσιον: Σχόλ.Σοφ.Α1.1123 ἐπνε-
τεῖναι τὸ δρᾶμα θελήσας ἐφυχρεύσατο καὶ
ἔλυσε τὸ τραγικὸν πάθος.

φύχρηλασία (ἡ) νεώτ. ἡ σφυρηλάτησις με-
τάλλου ἐν φυχρῶ (ἀνευ προηγουμένης ἐν τῷ πυρὶ
θερμάνσεως), ἢ ἐν φυχρῷ καταρροσία οὐσίας τι-
νὸς δι' ἐλάσεως, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν θερμη-
λασίαν: διὰ φύχρηλασίας παρασκευάζονται σι-
δηρὰ ἐλάσματα λίαν λεπτὰ.

φύχρηλατος-ον μτγν. κ. νεώτ. ἐπὶ μετάλλῳ ἢ
μεταλλίνῳ σκευῶν, ὀργάνων, ἐργαλείων, ὃ ἐν φυ-
χρῷ καταστῆσαι σφυρηλατηθεῖς: Πλάουτ' Ἡθ.434A
ὡσπερ τὰ φύχρηλατα τῶν ξίφων, σκληρῶν ἐκ φύ-
σεως καὶ οὐ μαλακῶν ἔχων ὑπὸ λέγῳ τοῦ ἄδου,
Ἀθῆν 11,501F, - φυχρηλάτα μέταλλα.

φύχρηλατός-έω νεώτ. ἀναφορ. πρὸς μέταλλα,
σφυρηλατῶ ἀνευ προηγουμένης θερμάνσεως.

φύχρια (ἡ) μτγν., μον. κ. νεώτ. φύχος, κρύος,
παγωνία, φύχρα: Ἐπιφάν.1,459F ἀπηνόητοι φύχριας,
Κ Μανασσ.Χρον.4813 δυσάνεμος φύχρια 2) μτφ.
ἐπὶ λόγῳ φύχρῳ, ἀνοῦσιον: Σχόλ.Ἀριστφ.Νεφ.
904 ἄς ναυτιλῶν ὑπὸ τῆς κείνου φύχριας' 3) ὁ μ.
ἡ ἰδιότης τοῦ φυχρῶς ὀμιλούτος, ἐκφοροζομένου
κατὰ τρόπον ἀνοῦσιον, ἀνπιπαθητικῶν: Πλάουτ' Ἡθ.
1038F ἐμφανίσει φύχριαν ὁ διὰ τῶν τοιοῦτων
ἐπανεῖν τίνος ἐπιχερῶν.

φύχριξ μτγν., μέλλ. φύχρισω, ἀπ. φύχριδ, φύ-
χω, κρούων, παγώνω: Κίριλλ. φυκτηρ' ἐνθα τὸς
ὀπώρας φυχρίζουσιν' κ. παθ. φύχρομαι, γίνωμαι
κρύας: Γαλ.6,811,14 μέλικις ἐφυχρισμένης, Ἀλέξ.
Τραλλ.2,607 οἶνον φυχρισθέντα 2) ἄμτρ. ἐν
εἰδ. σπμ. καταλαμβάνομαι ὑπὸ πίρετικῶν πηγῶν:
αὐτ. π. Θησ.2,τεφ. ἐν λ. λαμβάνειωσαν ἡ βροσά-
του ἡ ἀφίνθρατου φυχρίζοντες.

φύχριστήριον (τὸ) μον. τὸ πρὸς φύξιν χρησι-
μεῖον: ἰω.Κλημ 191,20 θέρμης φύχριστήριον.

φύχριστός-ή-όν γλωσσ. ὁ φυχθεῖς, ποῦ ἔγινε
κρύος παγωμένος.

φύχρόαιμος-ον νεώτ. ὄρος ἐν χρ. εἰδ. ἐπὶ
τῶν ζῶων ἀπὶ τοῦ φύχραιμος.

ψυχροβαφής-οδής μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐν φυ-
κρῷ ὁδοι ἐμβαπτιθεῖς ὁ βουτηγμένος στὸ
κρῶ νερό: Λουκ.Λεξιφ.5 τὸ ψυχροβαφής κάρα-

δελφινίσαντες παρένεον υποδρύχοιοι· 2) ειδ. επί χρωμάτων, ὁ διὰ ψυχρᾶς βαφῆς μεταδιδόμενος, βάπταν· Θεόδωρ. Ὄσμ.22, Σαλμάς. Πλιν 9,97 προφύραν ψυχροβαφί· 3) νεώτ. ἐπὶ μετάλλων, ὃ ἐν πυρακτώσει ἐμβαπτίζόμενος εἰς ψυχρὸν ὕδωρ, ὄπως ἀποκτίση μείζονα σκληρότητα.

ψυχογραφῶ-έω μιν. γράφω ψυχρῶ, ἀνοῦσία, ἀτονία· πρὸδλ. ψυχρολογῶ· Εὐστ. Ἰλ.Σ 1293,2.

ψυχροδόχος-ον μιν. ὁ τὸ ψυχρὸν δεχόμενος· ειδ. ψυχροδόχος οἶκος δωματίον χρησιμοποιοῦμενον εἰδικῶς διὰ ψυχρολουσίας· Λουκ. Ἰνπ.7 Ἰνπίας ψυχροδόχον οἶκον εἰς βορρᾶν προεκχωρηκῶτα ἐποίησεν.

ψυχοθεραπεία ἡ μιν. νεώτ. ἰατρ. θεραπευτικὴ μέθοδος ἐφαρμοζουσα τὴν χροσιν ψυχρῶν, οἷον ψυχροῦ ὕδατος, πάγου· ἢ ὁμ. θεραπευτικὴ μέθοδος χρησιμοποιοῦσα τὴν ἀνθρακικὴν χιόνα, ὃ. κροσθεραπεία.

ψυχοθεραπευτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος εἰς τὴν ψυχοθεραπείαν βλλ.· ἢ ἐπίρρ. -ῶς.

ψυχοκαυτήρ-ηρος ἰδί μιν. μιν. χειρουργικὸν τι ἐργαλεῖον· Παῦλ. Αἰγ.6,58.

ψυροκαίλιος-ον μιν. ὃ ἔχων ψυχρὰν τὴν κοιλίαν, ὃ ἔχων κατὰ τὴν κοιλίαν εὐαισθησίαν εἰς τὸ ψύχος· Πρόβλ. Παράφρ. Πτολ 214.

ψυχοκομώματα Ἡσ. ψυχοφροσάματα.

ψυχοκρυστάλλος-ον μιν. ὁ ὑπὸ τοῦ ψύχους κρυσταλλωθεὶς· Θεόδωρ. Διάκ. Ἀκροάσ.4,16.

ψυχρολογία ἡ μιν. κ. μιν. ψυχρὰ ὁμιλία, ἀπαθής, ἀτονος, ἀνοῦσιος λόγος, κρῶα κομθέντα· Λουκ. Ἐνύπν.17 τί οὐδ' ἐπὶ ἀνάθη αὐτῶν ληρῆσαι ταῦτα πρὸς ἡμᾶς. . . ἔλαος γὰρ ἡ ψυχρολογία, αὐτ. Νεκρ. Δ 16,5, Γαλ.8,589,10 κατάρξαντες τῆς τοιαύτης ψυχρολογίας, Γρηγ. Νύσσ.2,105C, Ἐπιφάν. 1,100C, Φώτ. Βιδλ.102,30 διὰ τὴν ἀκρασίαν τῆς τροπῆς ἔκτροπὴν εἰς ψυχρολογίαν ἐκπίπτει.

ψυχρολόγος-ον σχόλ. ὁ ψυχρῶς, ἀπαθής, ἀνοῦσιος ἐκφραζόμενος, ὃ περιπίπτων εἰς ψυχρολογίαν λέγων· Σχόλ. Ἐύρ. Ἐκ.356· 2) Ἡσ. «μηδὲν χρήσιμον λέγων».

ψυχρολόγῶ-έω μιν. ὁμιλῶ ψυχρῶς, ἀνοῦσιως, ἀπαθῶς, λέγω λόγους ἀδυνατούντας νὰ προκαλέσω τὸ ἐνδιαφέρον, τὴν συγκίνησιν, λέω κρούς κομθέντες· Λουκ. Ψευδολ.27, Ἐπιφάν. 1,1030C, Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἰνπ.432 τοὺς προσιπόντας ὡς ψυχρολογησάντας σκόπτειν θέλει.

ψυχρολουσία ἡ μιν. κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἐν ψυχρῶ ὕδατι λουεσθαι, λουήσις, πλύσις διὰ κατοχυρώσεως ἡ κατανοήσεως ψυχροῦ ὕδατος· ἐν χρ. κ. θεραπευτικῶς· Ἰνπ.638, Θεόδωρ. Ὄσμ.16, Ρουφ.125, Ὄρει6,284· κ. κτ. πληθ.· Δίων Κ 53,30· 2) νεώτ. κ. δημ. μτφ. κατευνασμός ἐνθουσιασμοῦ, συναισθηματικῆς ὑπερτονίας, διάφουσις ἐκπίπτων, ἀποηλυθείσ· 3) ὁμ. ἐπιήληθις, καταδόξ.

ψυχρολούτης ἰδί μτφ. ὁ ἐν ψυχρῶ ὕδατι λουόμενος, ποῦ κάνει ψυχρολουσία· Σενέκ. Ἐπιστ.53.

ψυχρολουτῶ-έω λουομαι ἐν ψυχρῶ ὕδατι, κῶνα ψυχρολουσία· Ἀριστοφ. ἄπ.39, Ἰνπ.484,37, Ἀριστολ. Πρ.1,29,3 καταμάθει τοῦτο ὅτι ἐν τῆς ἀκριθέστερον ἐπὶ τῶν ψυχρολουτούντων τοῦ χειμῶνος, καὶ τῶν τοῦ χειμῶνος λουομένων τῶ θερμῶ ἰδ. γρ. κῶδ. ψυχρολουτρούντων, Πλούτ. Ἀλλ.23, Γαλ. 6,113, Ὄρει6,286,342.

ψυχρομετρία ἡ μιν. νεώτ. καταμέτρησης τῆς ὑγρασίας τῆς ἀτμοσφαιρας διὰ τοῦ ψυχρομέτρου.

ψυχρομετρικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ψυχρομετρίαν βλλ.· ψυχρομετρικὰ παρατηρήσεις.

ψυχρομέτρον ἰδί νεώτ. εἶδος ὑγρομέτρου, ὄργανον πρὸς προσδιορισμὸν τῆς ὑγρασίας τῆς ἀτμοσφαιρας.

ψυχορμυγῆς-αῖς-ές μιν. ὁ μετὰ ψυχρῶ μεμιγμένος· Πλούτ. Ἡθ.892A διὰ τὸ ψυχορμυγῆς ἄμα καὶ γεώδης.

ψυχορμουρουγία ἡ μιν. ψυχρὰ, ἀνοῦσία διήγησις· Τζέτζ. Χιλ.2,791 πλατύς ληρῶς μοι φαίνεται καὶ ψυχορμουρουγία.

ψυχοροῖς-όν σχολ. ὁ ἐνεργῶν, ἐπιφέρων ψυρεῖν· Σχόλ. Ἰλ.Ε 75.

ψυχοροπρός-ον μιν. ριγηλός, ψυχρός· Ἀπολλιν. Μεταφρ.291.

ψυχοροσία ἡ μιν. νεώτ. ἡ πῶσις ψυχροῦ ὕδατος, ψυχρῶν ποτῶν· Ἀρετ. Ὄξ. Παθ.2,6, Πλούτ. Ἡθ.692D τοὺς ἀκράτως ἔχουσι πρὸς ψυχοροσίαν, Γαλ.19,536,4, Ἰω. Χρυσ.6,67,8, Γρηγ. Ναζ.Κ,185C προελάθης εἰς τὴν συνήθη ψυχοροσίαν.

ψυχοροπότης ἰδί μιν. ὁ πίνων ψυχρὸν ὕδωρ· Πλούτ. Ἡθ.690B ψυχοροπότης ἔξωμ τρυφῶνται παρεσκεύασαν οἱ θεράποντες ἐκ τοῦ φρέατος ὁδωρ ψυχρότερον, Ἀλέξ. Τραλλ.12,235.

ψυχοροπῶ-έω μιν. πίνω ψυχρὸν ὕδωρ· Πλούτ. Ἡθ.60A τὴν ἀρτηρίαν διασφρατίζει ψυχοροπῶν, Γαλ.19,540,3 ἀποσπᾶν τῆς ἐπιθυμίας τοῦ ψυχοροπῶν, Ὄρει6 73.

ψυχορορημονῶ-έω μιν. ὁμιλῶ ψυχρῶς· Πρόδωρ ἐν Notitt. Mss.8,140.

ψυχρός-ά-ή-ή-όν ἰψύχω· κ. μιν., νεώτ. κ. δημ. ὃ ἐν χαμηλῇ θερμοκρασίᾳ, ὃ προκαλῶν τὸ αἰσθημα τοῦ ψύχους, ὃ μὴ θερμὸς, ὃ κρύος· Ὄδ.Ι 392 δτ' .. εἰν ὀδατι ψυχρῶ βάπτη, Ὄσμ.2,49 εἰς ὄδωρ ψυχρὸν σφᾶς αὐτοὺς ῥίπτειν, Ἀριστολ. Πολιτ.1336α, 17, Πλούτ. Ἡθ.690Ι εἰ μὲν ψυχρὸς ἐστί, πῶς θερμαίνει τὸ ὄδωρ, Ἀθην.2,43Ι κήρην νόμα ἀνιέσαν χιόνος ψυχρότερον, Μηνσι.3,16 Συνεψ. ψυχροῦ καὶ διεϊδεστώτου ἐμφορηθέντες νόματος, Βί. Ἀλεξ.4287 καὶ πλύνας ὕδατι ψυχρῶ· ἢ εὐχρ. ἰδ. ἐπὶ ἀτμοσφαιρικῶν φαινομένων ἡ καταστάσεων προκαλοῦσάν, ἐπιφερούσων ψύχος ἡ ἀποτελοῦσάν συνέσιαν τοῦ ψύχους· Ἰλ.Ο 171 ὡς δ' ὄτ' ἂν ἐκ νεγέων πῆται νιφῆς πῆ χαλάξει ψυχρῆ ὑπὸ ῥίπτει· Βορέαο, αὐτ Τ 358, αὐτ Χ 152 προρεῖ ἐκίτα χαλάζει ἡ χιόνι ψυχρῆ, Ὄδ.Ε 469 αὐρη δ' ἐκ ποταμοῦ ψυχρῆ πνεῖ ἠὼθι πρὸ, - ψυχρὸς ἄνεμος· ἢ ὁμ. ἐπὶ τόπων ἡ χρονικῶν περιόδων, ὠρῶν, ἐποχῶν κλπ., κοθ' ἄς ἐπικρατεῖ ψύχος· Ὄσμκ.7,87 νύκτες μετοπνοῦν καὶ ψυχρᾶ, - οἱ ἰατροὶ τοῦ συνέστησαν διαμονὴν εἰς ψυχρότερα μέρη, - ψυχρὰ κλίματα· ἢ τὸ οὐδ. τὸ ψυχρὸν ὡς οὐσ. (κτ. παρμ. τοῦ ὕδωρ)· Θεόγν.263, Ἡρ.2,37 λούονται δὲ τις τῆς ἡμέρας ἐκῆστης ψυχρῶ (μὲ κρῶον νερό)· 2) μτφ. ἐπὶ αἰσθηματικῶν ἡ συναισθηματικῶν διαθεσῶν, καταστάσεων, ὃ ἀνευθερμῆς, ζήλου, ὃ μετ' ἀπαθείας, ἀσάφους· Εὐρ. Ἀλλ.354 ψυχρᾶν μὲν . . τέρψιν, ἀλλ' ὄμως βάρος ψυχρῆ ἀπαντλοῖται ἂν, αὐτ.Α 1014 ψυχρὰ μὲν ἔλαψι· ἢ ὁμ. ἐπὶ ἐκδηλώσεων, ὃ ἀνευ προθυμίας, ζήλου· Ἡρ.6,108 καὶ ὕμν τοιήδε τις γίνοιτ' ἐν ἐπικουρῆ ψυχρῆ, Σοφ. Ἀντ.650 ψυχρὸν παραγκάλισμα, - ψυχρὰ, ὑποδοχῆ· ἢ ὃ μὴ δυναμένος νὰ προκαλέσῃ τὸν ἐνθουσιασμόν· Ἡρ.9,49 ὃ δὲ περὶ αἰχρῆς γενόμενος καὶ ἀπαρθεῖς ψυχρῆ νίκη ἰσοβλ. δημ. κρῶα παράστασις, - κρῶα γέννησι· 3) ἐπὶ προσ. κ. νεώτ. ὃ χαρακτηρίζομενος ὑπὸ ἀθυμίας, ἀδιαφορίας, ὃ ἀπαθής, στεροῦμενος ψυχικῆς εὐδιαθεσίας, ζῳηρότητος, ἐνθουσιασμοῦ, ὃ κρῶος ἀνθρώπος· Πλάτ. Εὐθύδ.284F τοῦς . . ψυχρὸς ψυχρῶς λέγουσι διαλέγεσθαι, Ξεν.ΚΠ 8,423 ὅτε δύνασαι καὶ ψυχρῶς ἐν γέλωτα παρέχειν, Ἀριστολ. ΗΜ 2,6,3, ψυχρὸς καὶ μελαγχολικός, - εἶναι πολὺ ψυχρῶ, νύστικα καὶ ἀσυμπάθιστη· 4) ἐπὶ φράσεων, λόγων, ἐκφράσεων ἢ ἔργων λόγου, ὃ ἀσπικροστικὸς, ὃ διὰ τὴν ὑπερβολὴν ἢ τὴν ἔλλειψιν πάθους, ζῳη·

ρότης, ἀληθείας ὀδυναῶν νά προκαλέσθ τήν συγκίνησιν, τήν ἐπιδοκιμασίαν, τήν ἀγαθὴν ἐντύπωσιν, ἀγαρμος, κρύος, ἄνοστος: Ἄριστφ.Θεσμ. 848 τὸν Παλαμῆδην [πίλος δράματος] φυχρόν δντ' αἰσχύνεται, Ἐδμ.Προσπλτ.2 σκῆμμα . . σφδ-δρα φυχρόν, Δημ.551. || ὄθ. κ. τὸ φυχρόν ὡς οὔσα. ἢ ἰδιότης τοῦ τοιούτου ὀπαθοῦ, ἀνεκφράστου λόγου: Ἄριστλ.Ρητ.3,33 ἰδί ποιητικῶς λέγοντες τῇ ἀνρεπισί τῷ γέλατον καὶ τὸ φυχρόν ἐμποιοῦσι, Δημητρ.6 γίνεσθαι δὲ καὶ ἐν μεταφορᾷ τὸ φυχρόν, Λογγίν.Υφ.4,1 τοῦ φυχροῦ πλήρης ὁ ἴμιαιος. 3) Δημ. πρὸς ἔκφρασι τοῦ ὀθλοῦ, ἔλεεινω, δυατουροῦ, ἐν φρ. κακός, φυχρός καὶ ἀνάποδος || κ. ὡς ὄθρις, ἀρά: τήν κακή, φυχρὴ σου μέρα || κ. τήν κακή σου καὶ τήν φυχρὴ σου. || ὄμ. φρ. δημ. κακά καὶ φυχρά ὀθλινώ, ἔλεεινά, εὐχρ. ἰδ. ὡς ἀπάντησις: πῶς πάραες; - Κακά καὶ φυχρά.

φυχρόσαρκος-ον ὁ ἔχων φυχρόν, κρύα σάρκα: Ἰνπ 1180C.

φυχρότης-ητος(ή) κ. νεώτ. ἢ ἰδιότης τοῦ φυχροῦ, ἢ φυχρά κατάστασις: Ἰνπ. Ἀρχ. Ἱητρ.14, Πλάτ. Πολ.437B, Πολύβ.4,2,1) τοῦ περιέχοντος φυχρότης καὶ στυγνότης || παγετός, φυχρό ἀτμοσφαιρικὴ κατάστασις: Πλούτ.Ἡθ.704B, Λοικ. Ἰστ.Συγγρ.19 φυχρότης. . ὑπὲρ τήν Κασσιανήν χιανά. 2) μτφ. φυχρά συναισθηματικῆ, φυχρὴ διάθεσις, ἔλλειψις αἰσθηματικῆς θερμότης: Δημ.312 καὶ μου πρὸς Διὸς μηδεμίαν φυχράτητα καταγῶ μηδεῖς, - ἤλαθον εἰς φυχρότητα μετεξῆ των διὰ ζητήματα οἰκογενειακά. 3) ἔλλειψις ζήλου, νεωρότης: Πλούτ.Φαβ.17 ἢ πρὸ τῆς μάχης Φαβίου δεῖλια καὶ φυχρότης. 4) ἐν τῷ λόγῳ ἢ χρῆσις φυχροῦ ὄφους, μὴ συγκινοῦσας ἢ πειθοῦσις πρᾶσεως: Λογγίν.Υφ.3,4 σχολαστικὴ νόησις ὑπὸ περιεργασίας λήγουσα εἰς φυχρότητα.

φυχροῦδρία(ή) μτγν. ἢ διὰ φυχροῦ ὕδατος ἀρδευσίς: Θεόδωρ.ΦΑ1τ.2,14,2.

φυχροφίλος-ον νεώτ. ἐπὶ ζῶων ἢ φυτῶν, ὁ ἀγαπῶν τὸ φύχος, ὁ εἰς φυχρόν κλίματα εὐδοκιμῶν.

φυχροφοβία(ή) νεώτ. ἱατρ. παθολογικὸς φόβος τοῦ φυχροῦ ὕδατος.

φυχροφόδος-ον μτγν. ὁ τὸ φυχρόν ὕδωρ φοβούμενος, ἀποστρεφόμενος: Γαλλ.10,210.

φυχροφόρος-ον μτγν. ὁ φέρων, περιέχων φυχρόν ὕδωρ: Γρηγ.Ναζ.1,85C. || τὸ αὐδ. φυχροφόρον ὡς οὔσα. τὸ φυχρόν λουτρον: Πλωσσ.

φυχροφῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον φυχροῦ βλλ., ἰδ. ἐν μτφ. χρ.: Ἄριστφ.Θεσμ.170 ὁ δ' αὐθόωνις . . φυχροφῶς ποιεῖ, Πλάτ.Εὐθύδ.284B τοὺς γοῦν φυχροφῶς φυχροῦ λέγουσι διαλύεσθαι, Ἐπιφάν.1,382A, - τὸν ὑπεδέχθησαν ἄλλων φυχροφῶς.

φύχω κ. νεώτ., μέλλ. φύξω Ἰαλεξ. Ἀσωτοδιδοσκαλο-λ.10, Ἄριστλ.ΖΜ 2,7,19), ἀόρ. ἐφύξα ἐ'ἰλ.Ψ 440, Ἰνπ.296,50), παρακ. ἐφύξα (Ἡρωιδαν. ἐν Ἄν.Κρ. 3,256), παθ. μέλλ. φυχθήσομαι Ἰνπ.399,2), μέλλ. β' φυχθήσομαι κ. φυγήσομαι (ΚΔ, ἀόρ. ἐφύχθην Ἰνπ.296.5, Πλάτ.Τίμ.60D, αὐτ.76C, Ξεν.Ἐλλ.7,1,19), ἀπ.ἀφ. ἐφύχθην Ἄριστφ.Νεφ.151 κ. συνθ. ἀπ.Ἀλοχ. ἀπ.104, Πλάτ.Φαῖδρ.242A), μτγν. ἐφύχων (Ἰδιοσκ.1,65), παρακ. ἐφύγμαῖ Ἰνπ.350,33, Πλάτ.Κριτ.120B, Ἄλεξ.Λέβητες 5,15), μτγ. παρακ. ἐφύγμένους, πνέω, φασά: ἰλ.Υ 440 Ἀθήνην . . ἴκα μάλαι φύξασα ἰσχαλ. ἐπᾶν ἥρεμα καταπνεύσασα καὶ ὀποκλάσασα τῆς ὀρηγῆς. 2) φυχραῖνω, κάμνω τι φυχρόν, ὄρσορον, τὸ κρυῶνω: Ἰνπ. Ἀρχ. Ἱητρ.15, Πλάτ.Φαῖδρ.268B ὥστε θερμαινεῖν τ' ἐὰν βουλώμασ καὶ φύχειν . . Διφιλ.Μνημότιον1 φύξον τὸν ὄνον. 3) παθ. γίνομαι φυχρός, καθίσταμαι πλέον δροσερός, κρύων: Ἡρ.4,181 παρέρχοντα τὴ μέσαι νύκτας καὶ φύχεται μέχρι ἐς ἥω τὸ ὕδωρ, Ἄριστφ.Νεφ.151, Πλάτ.Φαῖδρ.71B, Στράττ.Ψυχα-

σταί1 οἶνον . . φυχόμενον ἐν τῷ φρέσει, - πᾶν σῶμα φυχόμενον συστέλλεται. || ἐπὶ τοῦ πυρρός, ὀθώνων: Πλάτ.Κριτ.120B. || μτφ. ἐπὶ αἰσθημάτων, φυχροῖνομαι, ἀτόνω: ΚΔ Ματθ.24,12 καὶ διὰ τὸ πληθυνθῆναι τὴν ἀνομίαν φυχθήσεται ἡ ἀγάπη των πολλῶν. 3) ἀναφύχα: Σοφ.ἀπ. 400 θάλασσα καὶ φύχοσα. 4) στεγνῶν, ἔρηρων: Ἐπιγρ. δάκρυα δ' οὐ φύχει γενετής. || εἰδ. ἐσθῆτω τὴ εἰς τὸν ἀέρα πρὸς στεγνώσασ: Ἄρρ.Ἐπικτ.18,13 κ. παθ.: Ξεν.Κυν.5,3, Ἄριστλ. Πρ.22,10. 5) εἰδ. βασανίζω, ταλαιπωρῶ: Αἰσχ. Πρ.693 κέντρω φύχειν φυχάν κ. παθ.: Ἀπολλ Ρ 4,1257 φύχεται ἄρηχανη. || κ. ἐπὶ τοῦ θανάτου, νεκρῶ, παγῶνω: Ἄλεξ. Ἀσωτοδιδοσκαλολ.10 φύξε σὲ δαίμων τὸ πεπωμένῳ χρόνῳ. 6) αὐτβ. (τῶν τὸν δροσερόν ἀέρα: Νίκ.Θηρ.4B. 7) μτφ. παθ. εἰδ. ἐπὶ τοῦ ὄφους ἐν τῷ λόγῳ, γίνομαι φυχρός, ἀτονω: Λογγίν.Υφ.27.

φύχω-δω(ή) [φύχη] μτγν., ἰον., νεώτ. κ. δημ. ἐμβόλλω φυχόν, ζῶην, καθιστῶ τὴ ἐπιθον, ἐμφύχω, ζωντανίζω: Α'ἰλ.159 τίς λίθον ἐφύχωσε; κ. παθ.: Φιλ.Βι.Μωσ.1 ἢ δ' αὐτίκα φυχῶθῆσαι εἴρησ ἐπὶ τῆς ρόδου τοῦ Μῆωσέως, Πλούτ.Ἡθ.1052 τὸ βρεφος φυχόμενον ὑπὸ τοῦ ἀέρος, Σέξτ.Ἐπιμ. 332 τὸ ζῶον φυχοῦσθαι. || μν. ὄμ. παθ. ἐπὶ ἀφύχων πραγμάτων, ριζοῦμαι οἰνεῖω ὡς φυτὸν καὶ ὄντωλ ζῶην: Αἰθ.Ροδ.3525 Wt. ἰτὸ γαῖτάνη) εἰς ἐμένα ἐφύχῶσα ὄπασω εἰς τήν καρδίαν μου, καὶ ὄλον περιπέλεξ με. || Δημ. κ. ἐπὶ τῷ παθ. μτγ. παρακ. φυχόμενος-η-ο ὡς ἐπιθ. ἐν πρᾶσ., ὁ μετόσθ, ὁ πλήρης (ζῶης καὶ θάρρους: φυχόμενον παιδί. 2) πληρῶ ζῶης τόπον τινὰ εἰσάγων ἐν αὐτῷ ἐμβια ὄντα: Φιλ.1,693 φυχοῦν ποταμόν [ἐπὶ ἰχθύων]. 3) ρηματ.π. φύχωσις, φυχωτής. 4) μτγν. ὄμ. [2] [φύχος] ἀπρ. ἐνεργ. εὐχρ. μ. ἐν τῷ παθ. - οὐμίσι φύχομαι, καθίσταμαι αὐτῶς φύχος, γίνομαι κρύος: Ἰνπ.675,49 θερμανθὲν καὶ αὐθὶς φύχῶθῆν.

φύχωσις-εως(ή) μτγν. κ. νεώτ.,δημ. -η τὸ παρέχειν ἢ κτᾶσθαι φυχόν, ζῶην, ἄνωζωπύρρησις, ἐμφύχωσις: Μάρκ.Αὐρ.12,24, Εὐο.Εὐάγγ. Ἀπ.150C ἢ τὸν ὄλων ζῶωσις τε καὶ φύχωσις. 2) ἢ ζωική ἀρχή: Πλυθαγ. π. Κλήμ. Ἀλ.62 πάντων πατῆρ, νοῦς καὶ φύχωσις. 3) εἰδ. νεώτ. ἱατρ. παθολογικὴ ἀνωμαλία τῆς φυχῆς, φυχρὴ νόσος, φυχοπῶθῆσαι. || ὄθ. κ. ζωηρὰ φυχρὴ κλίσις, συμπῶθῆσαι: ἔχει φύχωσι μ' αὐτὸ τὸ παιδί.

φύχωτής(ή) δημ. ὁ ἐμβόλλων φυχόν, ζωογονῶν, ποῦ ζωντανεῖται κατὰ ἀφύχο.

φύχωτρια(ή) μν. ἢ ζωογονοῦσα, ἐμφύχοῦσα: ΚΜαυασα.Χρον.145 ἰσχὼν ἐνθεῖς φύχωτριασ καὶ δύνανι γονίμω, αὐτ.4804,Πρόδρ.Ροδ.37B.

φύχωφέλια(ή) λεξ. φυχρὴ, πνευματικὴ ὠφέλεια: Σουῖδ.

φύχωφελῆς-ους-ές λέξ. κ. νεώτ. ὁ ὠφελῶν τὴν φυχόν, ὁ ἠθικὸς προάγων αὐτήν: Κύρ.Φωωφελῆ διδάγματα, - φύχωφελῆς ἱστορία.

φύχωφελῆς-ον μν. φύχωφελῆς βλλ.

φύχωφελῶς ἐπίρρ. μν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἐπωφελῆ τῷ φυχῷ.

φύχεντ(ή) [αἰγυπτ.] κόσμησις ὁ ἔφερον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς οἱ βασιλεῖς τῆς Αἰγυπτου (ἑλληνιστ. π. Πλουτ. Βασιλεῖς παρῶσθην, βασιλείων): Ἐπιγρ. ἢ καλοῦμένη βασιλεῖα φύχεντ, ἦν περιεβέμενος [ἐνν. Πτολεμαῖος ὁ Ἐπιφανῆς] εἰσαῖθεν ἐκ τὸ ἐν Μέμφει ἱερῶν, ὅπως ἐν αὐτῷ συντελεσθῆ τὰ νομιζόμενα τῇ περσολῆθῆ τῆς βασιλεῖας.

φῶα(ή) ἢ σφῆσις ἢ ἢ ἐκ τῆς σφῆσεως δυσωδία: Ποιητῆς π.ΕΜ 819,42.

φῶα(ή) ἢ φῶρα βλλ.2): Εὐθ.Μορμικῶς 21.

φῶθια(ή) μτγν. φωθιον βλλ.: Πολυδ.7,23,αὐτ.8,83.

φῶθιον(ῖ) μικρὸν τεμάχιον, φύχιον: Φερεκρ. Κραπάταλλ.4 πρβλ. φῶθια.

φωια (ή) 'Ησ. «σαπρά δυσωδία» πρβλ. φώα.
φώλιος (ή) 'Ησ. «εφόδος ύγρα ή θυθος, δυσωδία και ήν καλοσι μινθον» οι δε αυθον ή μύλυμασ.
φωετός-ή-όν άμφιδ. π. 'Ησ. «φωκήτην τράπεζαν».
φωλαράς (ό) δημ. ό έχον μέγα τό πέος, ό φώλων βλ.λ.
φωλή (ή) κ. νεώτ. κ. δημ., τό θηλ. του έπιθ φωμός βλ.λ. ώς ούσα, τό άνδρικόν μόριον έν άτύσει και έχον άποκεκαλυμμένη τήν βάλανον: 'Αριστφ. 'Ορν.560 επιβάλλειν σφραγιδ' αύτοίς έπι τήν φωλήν, ίνα μη βινώσ' έτ' έκεινον, αύτ.Λυσ.143' || δημ. γεν. τό άνδρικόν αίδοιον, τό πέος.
φωλοκοπαίνω-άω δημ. κ. φωλοκοπαίνω αυνανίζομαι, μαλακίζομαι.
φωλός-ή-όν ό έχων γυμνήν τήν βάλανον, ό έχων τό πέος έν άτύσει: 'Αριστφ.'Ορν 507, αύτ.'Ιπν. 964 φωλόν γανθάσαι διε σε μέχρι του μυρρινου.
φώλων-ωσος (ό) ό έχων τό οίδοιον μέγα και έντεταμένον: 'Ησ. έν λ. πάθων' πρβλ. φωλός.
φωμάδισο (τό) δημ. τό άρτοποιείον.
φωμάκι (τό) δημ ύποκορ. τού φωμι βλ.λ., μικρός έλασφου βάρους άρτος: || άνευ ύποκορ. σμτ. τό φωμι, ό άρτος: βγαίνει στις γειτονίες ζητιανεύοντας φωμάκια, φρ. θά ηθ τό φωμι φωμάκι (θά περιέβη εις τήν εοχάτην ένδειον, θά στερηθί και αύτο του έπισουοιου, όμ. φωμάκι οι άγιος ή θεός [έστω και πενιχρά μέσα συντηρήσεως] 2) ό καρπός τής μαλόχης: 3) κτ. πληθ. φωμάκια είδος παιδιάς, καθ' ήν πεπλατυσμένα λιθάρα βάλανται όριζοντίως επί τής έπιφανείας ύδατος, έποστρακιόδος.
φωμάς (ό) δημ. ό άρτοποιός, ό άρταπόλης, φούρναρχος.
φώμηη-ηκος (ό) λεξ. σκόληξ κατατρώγων τάς ρίζας του σίτου.
φωμί (τό) δημ. φωμίον βλ.λ.
φωμίω κ. νεώτ. κ. δημ., μέλλ. άττ. φωμιώ, τρέφω έμβόλλων μικρά τεμάχια εις τό στόμα τινός, ώς ά τροφοί τρέφουσι τά βρέφη, ταγίζω: 'Αριστφ.Θεσμ.692 τουτο δ' ούδέποτε σύ φωμιείς, αύτ.Λυσ.19,'Ιπν.12084' || γεν. παρέχω τινί άρτον, τροφήν, τρέφω, διατρέφω, του δίνα φωμί: ΠΔ Βασ.2,13,5 έλθέτω ή άδεσφή μου και φωμισάτω με, ΚΔ Ρωμ.12,20 εάν ουν πεινά ό έγθρός σου, φωμίζε αύτόν || όμ. παρέχω τροφήν εις ζψα: 'Αριστλ.Ζ1,8,3,1' 2) ποθ. διατρέφωμαι, έξοικονομώ τήν τροφήν μου: 'Αριστ.'Ιπν.715 έπίσταμαι γάρ .. οίς φωμίζεται: 3) νεώτ. κ. δημ. γεν. έξοικονομώ τά προς τό ζήν, οίκονομιέμαι: φωμίζεται κάνοντας διάφορα θελήματα.
φωμίν (τό) μsn. φωμίον βλ.λ.
φωμίον (τό) μτγν., μsn. φωμίν, δημ. φωμι ύποκορ. τού φωμός βλ.λ., βλ.ωμός, τεμάχιον άρτου: Διογ.Λ6,37, Μάρκ.Αύρ.7,3 φωμίον εις τάς τών Ιχθύν διασώμας, ΚΔ 'Ιω.13,26 και εμβάσας τό φωμίον δέδωκον 'Ιουδά Σίμωνος 'Ισκαριώτη, αύτ.13,30' 2) ό άρτος: Πρόδρ.1,83 επιθυμώ και τό φωμίν και κύταλον και φίχαν, αύτ.1,99, αύτ.2,231, δ.τρογν. ζεστό φωμι δέν έφαγα, γλυκό κρasi δέν ήπια, - σιταρακόμ - μαύρο - άσπρο φωμι, - φωμι μονό - διπλό [άρτος μιάς, δύο ό άκόδων:] || κτ. έπέκτ. ή τροφή: Παλαμ.Παθ. Κρυσφ.12,22 τά δάκρυα καταπίνοντας γυνιά ζητάτε και φωμί' || ποι. κ. κτ. μτφ. γεν. έπι τών πρδς συντήρησιν άναγκαίον: Χατζ.Όπ.'Ανλ.Τρ.32,2 ένα γυρο τον κόσμο γυρίζω | και γυρεύω παντο τό φωμί' || δημ. μτφ. φρσ βγάζει τό φωμί του κερδαίνω τά προς τό ζήν άναγκαία, - αύτή ή δουαία έχει φωμί βίβεια ή άθρονα κερδίη, - φαγάμα μαζι φωμί κί άλάτι [συνδεόμεθα διά παλαιών στενών δεσμών φιλας], - δέν έχει φωμί νά φάη [πένετα, λιμοκτονεί], - λίγα είναι τά φωμιά

του [συντομώτατα θά άποθάνη], - θά φάς πολλά φωμιά άκόμα (θά κοπιάσης ή θά άναμεινής έπι πολλών εισατί χρόνων) || παροιμ. φωμι δέν έχωμε, ροπανάκια για τήν δραξη γυρεύομε [έπι τών στερουμένων τά άπολύτως άναγκαία και έπιζητούντων τά περιττά].
φωμίη-ιδος (ή) τεμάχιον άρτου: 'Αριστφ.άπ.272
φωμίση-ατος (τό) κ. μsn. τεμάχιον άρτου κ. γεν. τροφής, βλωμός, μπουκιά: 'Αριστλ.Ρητ.3,4,3 ταίς τίθεται, ά τό φωμίση καταπίνουσαι, τώ σιάλω τά παιδια παραλείφουσι, αύτ.'Ηθ.320Δ' Θεοφάν.Νόνν.1,358G, Πλούτ.Ρωμ.27 **φωμίσηματα κομίζοντας έντιθίμαι τοίς βρέφει**,
φωμίσημός (ό) νεώτ. ή έξοικονομησις τών πρδς τό ζήν: 2) ή παροχή διατροφής.
φωμίτιω (τό) μsn. ύποκορ. του φωμίν βλ.λ., τό φωμάκι: Πρόδρ.2,342 φωμίτιω και κρασίον.
φωμόδουλος (ό) λεξ. ό δούλος ένός τεμαχίου τροφής: 'Ησ. έν λ. ένδεδισούλους.
φωμοζήτης (ό) δημ. έπαίτης, ζήτουλας, ζητιάνος.
φωμοζήτια (ή) δημ. έπαίτεια, ζητιανεία.
φωμοζήτω-άω δημ. έπαίτω τόν άρτον μου, ζητιανεύω: Σολωμ.Κρητικος 22,8 τό χέρι .. άπλωνω του διαδάτη | φωμοζήτωντας.
φωμοζώ δημ. μόλις έξοικονομώ τόν άρτον μου, μόλις τά καταφέρνω να βγάλω τό φωμί μου, νά ζήσω: φωμοζούν με δύο - τρία μεροκάματα τά βρώμαδα.
φωμοκολακεύω καταφεύγω εις κολακειάς όπως λάθω τροφήν, είμαι παράσιτος: Φιλίππιδ.'Ανανέωσις 4 φωμοκολακεύων και παρεισίτων δει.
φωμοκόλαξ-ακος (ό) ό κολακεύων χάριν τεμαχίων άρτου, όληχη τροφής, παράσιτος: 'Αριστφ. άπ.213, Φιλήμ.'Ανανεουμένη | φωμοκόλαξ δ' έσθ' ούτασι, Σανυρ.'Ιω | φθειρεσθ', έπιτριπτοι φωμοκόλακες.
φωμοκόλαφος-ον ό κολαφιζόμενας, έξευτελιζόμενος χάριν τεμαχίων άρτου, ό ποταπός παράσιτος: Διφιλ.Θησεΐδ.1.
φωμολεθρία (ή) Ζωναρ.1879 «πολυφαγία» πρβλ. φωμόλεθρος.
φωμόλεθρος (ό) λεξ. ό σινοει έπιφέρων δλεθρον εις τόν άρτον, ό πολόν άρτον καταναλκων, πολυφάγος, φαγάς: 'Ηρωδιαν.'Επιμειρ.203, Κύρ.
φωμόλιωσα (ή) δημ. λίαν έντονον αίσθημα πεινής, ή έκ πεινής ματία: 2) άνδρώπως σινοει λυσσάον έκ τής πεινής.
φωμοπάττισα (ό) δημ., θηλ. φωμοπάττισσα, ό σινοει πατών έπι του άρτου δυ έλαβε παρά πινος, δθ. 'ό περιφρονών, άχαριστός φερόμενος πρδς τόν ευεργέτην, τόν δωρητήν.
φωμοποιός-ον μτγν. ό ποιών φωμούς: Πλούτ.'Ηθ.224Α (δ.άναν. ζωμοποιός).
φωμοπωλείον (τό) μτγν. τόπος, μέρος, κατάστημα έν ώ παλωτούν μικροί άρτοι, φωμάκια: Φαωρίν. έν λ. άρτοδείγμα.
φωμοπόληξ (ό) μsn. ό πωλών φωμούς, μικρούς άρτους, φωμάκια' πρβλ. φωμοπωλείον: Βαλα. εις 'Αντιόχ.76,453.
φωμός (φώω) κ. μsn. άρτου βλωμός, φωμού, μπουκιά: Ξεν. Απομν.3,14,5 άλλον .. Ιδών έπι τώ ένι φωμώ πλεισάνων δφων γευόμενον, 'Αριστλ. Ρητ.3,4,3 εοικέναι αύτοίς τοίς παιδιόις, ά τόν φωμών δέχεται μέν, κλαίοντα δέ, ΠΔ Βασ.1,28,22 παραθίσωμαι ένώπιον σου φωμών άρτου, αύτ. Παροιμ.9,13' || Σουιδ. φωμός ό άρτος: 2) ειδ. τεμάχιον βρωσίμου τινός, μπουκιά: 'Οδ.1 374 φάρυγος δ' έξέσσυτο σίνος, φωμί τ' άνδρόμοιοι (περί του Πολυφήμου, φαγόντων τεμάχια σαρκός άνθρωπίνης): || δθ. κ. γεν. μικρά ποσότης: Νικ.Χων.Χρον.72,9 φωμοί πυρός ιφιδόγες, κομμάτια φωτιάς' κ. κτ. πληθ. 'Ησ. «φωμοί, μέρη».

φωμωτρώγω δημ., όδρ. (έφωμωφάγα, τρώγω τό φωμι άλλου, ζώ εις βάρος άλλου' 2) όγο-ράζω τή εις εύτελή τιμήν έπωφελοόμενος τής άνε-χείας, τής άνάγκης του πωλούστος.

φωμωτρώγι (τό) δημ. κ. φωμώτροπο άρτος μετά τυρού, ίδ. ώς άποκλειστική τροφή: περάσαμε με φωμωτρώγι' || κτ. συνεκθ. πενήχρα τροφή, διαίτα.

φωμώτροπο (τό) δημ. φωμωτρώβη βλλ.

φωμωφάγος (ό) δημ., θηλ. φωμωφαγόω κ. φωμο-φάγισσα, ό πολλόν άρτον καταναλάσκων κατά τό γεύμά του, που του άρέσει τό πολύ φωμι στό φαί του: οί Έλληνες είναι πολύ φωμωφάγοι.

φωμώτων δημ. άμψθ. άριμάζω καλώς, άποκτώ σάρκα, γίνουσι, μεστώνω: φωμωμένα κουκιά, - φωμωμένο κορίτσι.

φώνι (τό) δημ. φώνισ βλλ.

φώνιζω δημ. ά. φωνίζω βλλ.: φώνισα λίγα φρούτα, - φωνίζει όλο καλά φράσματα' || κ. άμψθ.: ή γυναίκα μου φωνίζει από τό μαγαζί σου' 2) ειρων. κ. έν άνωκ. πρός πρός.: φρ. που τόν φώνισες' || εύχρ. ίδ. άναφορ. πρός γυναίκα, παρασύρω πρός διασκεδάσιν, τήν καταφέρνω νό' ρθή μαζί μου.

φώνιος (τό) δημ. κ. φώνι κ. φούνιο, ό τι άγορά-ζει τις, όφώνιον, ζωοτροφία, προμήθεια: έκαμε τά φώνια του γιά τά Χριστογεννα, - βγήκε γιά φώνια' 2) ειρων. περί γυναικός, ή εύκόλως δε-χομένη νά συνάφη έρωτικάς σχέσεις επί άμοιδη άμέσφ ή έμμέσφ' 3) όμ. ειρων. πρός χαρα-κτηρισμόν άνθρώπου ύστεροτύπος διανοητικός, εύκόλως άπαυμένω, άφελούς, εύπίστου, ά. κο-ροϊδίο' || όμ. ό εύκόλως καταβαλλόμενος, ό μη έχων σωματικάς δυνάμεις άνεπτυγμένος: αυτό τό φώνιο φοδήθηκε, κακομοίρη!

φώνισμα (τό) δημ. ά. φούνισμα βλλ., ή άγορά τροφίμων ή άλλων χρειωδών, προμήθεια ώνίων, ίδιος ζωοτροφίων.

φωνιστής (ό) δημ. κ. φουνιστής ό μετ' έπιτη-δειότητα, έμπειρίας προβαίνων εις τήν έκλογήν και προμήθειαν ώνίων, ίδιος δε τροφίμων' || ό συχναίος φωνίζων, ό άρεοκόμης εις τάς προμη-θείας: φρ. φωνιστής και κουβαλτής.

φώρα (ή) (φάω, φάω) κ. νεώτ. κ. δημ., ίων. φώρη παρασιτική κνησαμόνδης μεταδοτική νόσος του δερματος του άνθρώπου και τών ζώων: Γαλ.2,270 φώρα έστί δριμυτάτου δειμάτος γιγνομένη άνά-δρωσας τερσών ή καθών μετά κνησούσ', Πολυδ. 4,194 φώρα, έλκώδης, ύπερβολής, έξανθήσεις έ-χουσα έν αύτῃ': 'Ηρ.4,90 ό δέ τέρας λέγεται . . είναι ποταμών άριστος τά τε άλλα τά ές άε-σιν φέρονται και δὴ και άνδρσ και ήπιοσι φώ-ρην άκείσασθαι, Πλάτ. Φιλ.46Α τάς τής φώρας ίδά-σεις, Έρμηπ. Φαρμοφόροι,17 παρά Σιτάλικου φώ-ραν Αακεδαιμονίας, Λουκ. Δίε Κατ.34 οί τήν φώ-ραν ήδέως κνώμενοι, 'Αλκίφρ.3,41, ΠΔ Λευίτ.26,16 έπιστήσας έφ' ύμάς τήν άπειρίαν τήν τε φώραν, Γεωπ.16,22) φώρα καμήλου, αύτ.17,24, 'Ηπιοστρ. 1Β6,28, αύτ.192,7 τήν φώραν σιδήρω άποξύσας, Ψυχάρ. Τσξίδι 57 νά 'παφεγυμρος σάν τήν φώρα τς έζενε λάξεις, παροιμ. όποιος έξει τήν φώρα τ' άλλου άρσείζει τή δική του (ότι ό συντρέχων άλλου, άνακουφίζεται ψυχικάς ό ίδιος)' || ειδ. φώρα άγρία βαρύτερα της μορφής τής νόσου: ΠΔ Λευίτ.21,20 άνθρωπος, φ άν ή έν ατύφ φώρα άγρία ή λειχήν' 2) γεν. όνομ. άσθενείας πινός τών φυτών, ώς τής συκής, τής έλαιός κλπ., φω-ρίσσις: 'Πη.582,47 φώρα έλαιός και δάφνης, αύτ. 658,11, Θεόφρ. ΦΙ 4,14,3 ή δέ φώρα και οι προσ-φυόμενοι κοχλία, συκής εισιν' 3) νεώτ. κ. δημ. πρός χαρακτηρισμόν άνθρώπου άκαθάρτου ή και όκληρού, όλονετ μεταδίδοντος ήθικόν μόλυ-σμα ή άφ' ού δυσκόλως απαλλάσσεται τις: νά

μήν Ξανακάμης παρέα μ' αύτή τήν φώρα' 4) ή έσχάτη ένδεια: δέν κοιτάζει τήν φώρα του μόνο γυρεύει και γλέντια' 5) είδος φυλής, ά. πυ-ραύστης φάλαια: Σχδλ.Νιμ.Θηρ.760.

φωραγιάδω μτγν. πάσχω από άγρίαν φώ-ραν βλλ.: ΠΔ Λευίτ.22,22 ή μυρμηκιάωντα ή φω-ραγιάοντα, 'Ιω.Χρυσ.1,9,728φ ουτε κολοδόκε-ρον ουτε φωραγιάοντα.

φωραλάος -ον κ. νεώτ. ό έκ φώρας πάσχω, ό πλήρης φώρας, φωριών, φωριάρης: Ξεν.ΚΠΙ, 4,11 ζώα μικρά και φωραλάα, Λόγγ.3,29 φωρα-λέων βοών ζεύγος, 'Ιω.Χρυσ.11,697C τά φωραλέα τών προβάτων' 2) έπί νόσων, ό υπό μορφήν φώρας έμφανίζόμενος ή ένεργός: Εύσ. Έκκλ. 'Ιστ. 39η λοιμώδους και φωραλέας νόσου' 3) νεώτ. μτφ. εύτελής, πενήχρος, πένης' 4) νεώτ. τό θηλ. ώς ούς. φωραλέα φυτών τή τής τάξος τών ζώοποιών, δημ. βρωμάχορτο, σύγουρδο, πικρο-τσούκι, χαμοσκίδι.

φωραλόγο (τό) δημ. φωραλόος ήππος κ. μτφ. κατεσκευής.

φωραπτερία (ή) νεώτ. Ιστρ. νόσος χαρακτηρι-ζόμενη υπό άλλιοίσεως του έντερικού βλενωγό-νου, έμφανίζούσης πυκνά δερμόκυρφα έπαρμότια.

φωριάζω δημ., μτγ. παθ. παρακ. φωριασμένος, μεταδίδω φώραν εις τινα' 2) άμψθ. άποκτώ φώραν, φωριών, πάσχω φάρα, έν χρ. ίδιος περί ζώων: φώρισσε τό κακόμοιρο τό γατάκι' 3) κα-ταντά πάμπωχος, έκπίπτω εις τήν έσχάτην άθλιό-τητα, άνέχεμαι άντίθ. Ξεφωριάζω' 4) κέν τί δημ. ποιήσει ή μτγ. φωριασμένος εις έκφρασιν περι-φροήσεως πρός πράγματα θεωρούμενα ως ά-νάξια έκτιμήσεως, σημασίας: Πολιτ. Έκλ.Τραγ.δδ. 10 τί νά σού πώ, μπρέ βουνί, . . τή λεθεστία τή χαίρονται οι φωριασμένοι κμάποι' 5) ρηματ. π. φωριάρης, φωριάριος, φώρισσα.

φωριάριος (τό) δημ. φωραλόος' 2) μτφ. άθλιος, έλεεινός, πάμπωχος: έμπαλεξε με φωριάρηδες.

φωριάριος -ια-ο δημ. ό φωριών, φωριάρης' εύχρ. κυρίως περί ζώων: φωριάρικο άλογο.

φωριάσει -εως (ή) μτγν. κ. νεώτ. παρασιτική νόσος τών φυτών όφελιομένη εις κοκκοειδή, φώρα βλλ.2) : Διοσκ.1,33, αύτ.3,7' 2) είδος δερμα-τοπαθείας παρ' άνθρώπου και ζώοις άσάχτου πρός τήν φώραν και μη όσης μεταδοτικής.

φωριάσμα (τό) δημ. ή κατάσταση και τό ά-ποτέλεσμα του φωριάζω βλλ., έξανθήσεις φώρας.

φωριάριος -ή-ον κ. νεώτ. ό άνήκων, άνσπερόμε-νος εις τήν φώραν, ή-ο εις αύτήν άφελόμενος: Πλούτ. 'Ηθ.671Α φωριάριον.έξανθήμα' 2) τό ούδ. ώς ούς. φωριάριον φάρμακον άντιφωριάριόν: Διοσκ.5,116' || κτ. πληθ. φωριάκα (κτ. παραλ. του νοσήματου δερματικού νόσου: Πλούτ. 'Ηθ.732Α.

φωριάριος (τό) δημ. κ. φωριάριος ειρωνικός ό έν ά-θλιότητα, έσχάτη ένδεια διαγών, ό φωριάρης.

φωριότης (τό) δημ., θηλ. φωριότησσα, φωριάρης βλλ., ίδιος μτφ. άθλιος, έλεεινός, πενστάτος.

φωριω -άω κ. νεώτ. πάσχω έκ φώρας, πάσχω φώρα: 'Πη. Αφ.1252, Διοσκ.3,168' 2) κ. έπί φυ-τών, πάσχω έκ φωριάσεως, ίδιος επί τής συκής: Θεόφρ. ΦΙ 5,9,10.

φωριώδης -ους-ες μτγν. φωροειδής βλλ.: 'Ιω. Λυδ. Διοσ.33.

φωροβόητος (τό) δημ. κ. φωρόχορτο τό φυτόν άστεροκέφαλος ό περισσότερο.

φωροειδής -ους-ές μτγν. κ. νεώτ. ό έν ειδε φώρας, φωραλόος: Διοσκ.1,12, 'Ορειβ.119.

φωροκακόμοιρος (τό) δημ. έκτεταρ. τ. του κα-κόμοιρος, ό καθ' ύπερβολήν άθλιος, έλεεινός, ό πολύ φουκαράς.

φωροπερηφάνεια (ή) δημ. πτωχαλάζουσα, φτώχεια και περηφάνεια.

φωροπερήφανος-η-ο δημ. ό πτωχαλαζών, φτωχός και περήφανος.

φωροπέταλοι 'Ησ. «Ιχθύες εύτελείς».

φωρός-ά-άν (φάω, φάωι· φωραλέος· Λυσίμ.π. 'Ιωα. Άππ.1,34· 2) τραχύς, άνώμαλος την επιφάνειαν· Διοσκ.5,139 τὸ δὲ λιθώδες· τῆ χρόα φωρόν· 3) παιδεραστής· 'Ησ. [δ.άνάγν. φωμός].

φωροσπερμιασις-εως(ή) νεώτ. νόσος τών κουνίλων και άλλων κατοικιδίων ζώων.

φωροσπέρμιον(τὸ) νεώτ. παρασιτολ. μικροσκοπικόν πρωτόζωον παρασιτικόν, άνήκον εις τὰ σπορόζωα και παρασιτοῦν συνήθως ἐπὶ τών μυῶν και τών έντέρων τών Ιχθύων.

φωροφθαλμία(ή) μτγν. κ. νεώτ. Ιατρ. οφθαλμική νόσος, υπερθάλουσα ξηρότης τών οφθαλμῶν μετά κνησμοῦ· Γαλ.14,766· κτ. πληθ.· Διοσκ.1,82· || ειδ. νεώτ. φλεγμονή τών βλεφάρων και τοῦ ἐπιπεφυκότος χαρακτηριζομένη υπό άφθάνων έξελικώσεων τών βλεφαρικών χειλέων και έκκριματος τοῦ ἐπιπεφυκότος.

φωροφθαλμιώ-άω μτγν. πάσχω ἐκ φωροφθαλμίας· Γαλ.10,586.

φωροφύτης(ὁ) νεώτ. κ. δημ. δερματική νόσος τών παιδίων, ά. πυαφύτης.

φωρόχορτο(τὸ) δημ. κ. φωραχάρταρο τὸ φυτόν άστεροκέφαλος δ περιστερέων.

φωρω-άω φωριῶ βλ.λ., φωριάζω· Πλάτ. Γοργ.494c.

φωρώθης-ους-ες μτγν. φωροειδής βλ.λ.· Ρούφ.277

φωρώθεις ή λερωθεις, EM232,42.

φώρωσις-εως(ή) μτγν. φώρσις βλ.λ.· 'Ιω.Λυδ.

Διοσκ.35.

φώσαι 'Ησ. εθάλφαισ.

φωχίδαι(ο) νεώτ. ζωολ. οικόγενεια όρθοπτέρων έντόμων ηηδητικῶν.

φωχμός(ὁ) μτγν. τὸ άποτέλεσμα τοῦ φώχω

βλ.λ., ή εις λεπτήν κόκκιν κατάτριφίς· Αθανάσ.1.839.

φώχος(ὁ) 'Ησ. γή φαρμώθης.

φώχω μτγν. τρίβω, κατατρίβω· EM 818,44 «φώχοντες· όρύπτοντες· λεπτόνυντες»· ΚΔΛουκ.6,1 και

ἐτιλλον οι μαθηται αυτου τους σταχους και η-

σθιον φώχοντες ταίς χερσί· 2) κ. ώς μέσ.·

Νικ.Θηρ.629 αυτα τε θυμβρης στορμβεια φώχοιο

(ισόλ. επεριφερη καρπον λειωσον)·

φώω λεξ. φάω, τρίβω, λειπώω.

Ω, ω ἰδὴ ἢ ὄ μέγα ἢ ὀμέγα: Καλλι. π. Ἀθην. 10, 453D (τό κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ἀκλ. τὸ ἐβδόμον φωνῆεν καὶ εἰκοσάτον τέταρτον καὶ τελευταῖον γράμμα τοῦ ἐλληνικοῦ ἀλφάβητου, δημιουργηθέν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, ὡς καὶ τὰ τρία ἀμέσως προηγούμενα γράμματα, φ, χ, ψ, πρὸς παρατάσιν τοῦ μακροῦ σ' τὸ ὄνομα ὦ μέγα = μέγα ἢ μακρὸν σ εἶναι νεώτερον καὶ διακρίνει τὸ γράμμα τοῦτο ἀπὸ τοῦ ο μικροῦ ἤτοι τοῦ μικροῦ ἢ βραχέος σ, οὐ κατ' ἀρχὰς οὐδ' ὅλως διεκρίνον ἐκεῖνο, ἀμφοτέρων γραφομένων ἐν ταῖς παλαιωτάταις ἐπιγραφαῖς διὰ τοῦ αὐτοῦ γράμματος Ο ἰσθλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 244D, αὐτ. Κρατ. 420B, αὐτ. Θεαιτ. 205C). Ἰδίᾳ ἐν ταῖς νήσοις Θήρα, Μήλω καὶ Κρήτῃ, ὧν τὰ ἀλφάβητα διακρίνονται διὰ τὸν ἀρχαῖον χαρακτήρα τῶν, ἐπὶ δὲ εἰς τὰς χώρας, εἰς ἄς ἦτα ἐν χρ. τὸ δυτικὸν λεγόμενον ἀλφάβητον, διὰ τοῦ ο μικροῦ ἐγράφετο τὸ βραχὺ καὶ τὸ μακρὸν σ, πολλαχοῦ δὲ καὶ τὸ σθ' ἐπειδὴ δὲ τὸ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων παραληφθὲν ἀλφάβητον ἦτο τὸ ὡς ἄνω δυτικὸν ἐλληνικόν, διὰ τοῦτο π. τοῖς Λατίνοις ἐχρησιμοποιεῖτο μόνον τὸ γράμμα Ο πρὸς παρατάσιν τοῦ τε βραχέος καὶ τοῦ μακροῦ σ' || τὸ γράμμα Ω εἰσήχθη ἐπισημῶς εἰς Ἀθήνας ἐπὶ ἀρχόντου Εὐκλείδου 403 π.Χ., τὸ δὲ νῦν σχῆμα αὐτοῦ ω, προελθὸν ἐκ τῆς συνενώσεως δύο ο [σο], εἰσήχθη κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἀδριανουῦ· μετὰ τὴν ἐξάπλωσιν τοῦ ἰωνικοῦ ἀλφάβητου τὸ Ω κατέστη γράμμα πανελληνίον πρὸς γραφήν τοῦ μακροῦ σ' σήμερον, ὁποῦτε δὲν διακρίνεται πλὴν βραχὺ καὶ μακρὸν σ, ὅπως οὐδὲ μακρὰ ἐν γένει καὶ βραχέα φωνήεντα, ἢ χρησιμοποίησις τοῦ ω ἔχει καθαρῶς ὀρθογραφικόν, οὐχὶ δὲ καὶ φωνητικὸν λόγον 2) ἢ προφορά τοῦ ω διαφέρουσα κατὰ τὸν χρόνον καὶ ἐνισχοῦ κατὰ ποιὸν [σ κλειστόν, ω ἀνοιχτόν] ἀπὸ τοῦ ω, συνέπεσεν εἰς τοὺς μ.Χ. χρόνους πρὸς τὴν τοῦ σ' εἰς τινὰς δὲ ἐλληνικὰς διαλέκτους τὸ ω προεφέρετο καὶ ὡς σθ' 3) τὸ ω προήλθεν ἐξ Ἰαπετικής κληρονομίας, ὡς ὡν λέγω, ἀγω, φέρω, τῶν ἄλλων, ἐκείνων || ἀργότερον μετὰ τὸν ἀποχωρισμὸν τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης ἀπὸ τὰς ἄλλας Ἰαπετικὰς προήλθεν ἐκ συναρρέσεως τῶν συμπλεγμάτων α-τ-ου, α-τ-ου, α-τ-ω, ο-τ-α, ω-τ-α, ὦ-τ-η, ὡ-τ-η, ὡ-τ-η, ὡ-τ-η, ὡ-τ-η, ὡ-τ-η || ὡν ἐκ συναρρέσεως τοῦ ὡ-τ-η καὶ ὡ-τ-η προήλθεν φ, ὡς ὡν ριγῶς [ριγῶει] - ριγῶς [ριγῶει] || ὡν, προήλθεν ἐξ ἀντιμεταχρήσεως ἐν τῇ ἰων. κ. ἀττ. διαλέκτῳ, ὡς βασιλεῖος - βασιλέως - ναός - νηός - νεός, μέγιστος - μέγιστος, ἡράταζον - ἡράταζον || ὡν, ἐκ ἀναπλασματικῆς ἐκτάσεως, ἦτοι ἀντεκτάσεως εἰς τὴν αὐστηράν δωρικὴν, βοιωτικὴν καὶ ἡλεικίαν διάλεκτον, ὡς φερόντ' α - φέρωσα, τὸν νόμον-τὸς νόμος, τὰς λόγας || ὡν, ἐξ ἐκτάσεως τοῦ σ ἐν τῇ κίσει, ὡς ὡν ῥήτωρ - διδῶμι - λέγωμεν || ὡν, ἐξ ἐκτάσεως ἐν τῇ παραγωγῇ, ὡς ὡν δόλωσις, πληρωμα, ἀρώσιμος' || ὡν, ἐν τῇ αὐξήσει, ὡς ὡν

ῥων, ὀνομάζετο' || ὡν, προήλθεν ἐξ ἐκτάσεως καὶ ἐν συνθέσει, ὡς ὡν εὐώνυμος, διωμοσία, τριώβολος || ὡν, προήλθεν ἐξ ἐκτάσεως τοῦ ο πρὸ βραχέως συλλαβῆς ἐν τοῖς παραθετικῶν ἐπιθέτων καὶ ἐν τοῖς ἐξ ἐπιθέτων παραγωγῶσι θηλυκοῖς εἰς -οσύνη, ὡς ὡν ἀσφώτερος, σφώτατος, νεώτερος, νεώτατος, Ἰερωσύνη || ὡν, ἐκ κτάσεως εἰς τινὰς τῶν διαλέκτων, ὡς ὡν ἡνὴρ [ὡν ἡνὴρ], ἐωυτῶ [ἰσοῦ αὐτῶ] || ὡν, τὸ ω εἰς τινὰς λ, προήλθε κ. ἐξ ἐτεροιώσεως τοῦ π, ὡς ὡν ἀρωγή, ἀρωγὸς [ἀρωγῆ], πτωχὸς [πτήσσει], ρωμῆ [ρή-γνυμι], ἀπάτωρ - προπάτωρ [πατήρ] 4) τὸ ω σχηματίζει μετὰ τοῦ ι τὴν δίφθογγον ωι ἢ ω, γραφομένην ἀρχικῶς ὡς οι, ὡς οἱ ΤΟΙ ΔΕΟΜΟΙ [=τῶ δῆμῳ] καὶ προφερόμενη ἤδη π. τοῖς ἀρχ. μονολεκτικῶς' || ὡν, σχηματίζει μετὰ τοῦ ι καὶ τὴν δίφθογγον ωι ἀπαντώσαν σπανίως εἰς τύπους τινὰς προελθόντας ἰδίᾳ ἐκ κτάσεως, ἢ συναρρέσεως, ὡς ὡν ἰωτὸ [ἰωτὸ αὐτῶ] - ἐωυτοῦ' 5) σπαν. π. τοῖς ἰωσιν ἐλθραῖται ὡν ἰται, ὡς ὡν ἰωσιν [ἰαθῆμι], τρώμα [τρωῦμαι] [Ῥηγ. Κορ. 654] ἢ μεταβολὴ ὡση ἀπαντᾷ καὶ ἐν τῇ δωρ., ὡς ὡν ἰωσιν [ἰαθῆμι], Καπνώτας [Καταποῦτης] [ΕΜ 625] || π. τοῖς Δωριεῦσι τὸ ω μεταβάλλεται εἰς α, ὡς ὡν πρῶτος [πρωτοῖ] - πρῶτος [πρωτότοι] - θεῶρα [θεωραῖ] - πρβλ. ἀττ. θάκος, ἰων. θῶκος' || ὡν, ἢ κατὰληξίς τῆς γενικ. πληθ. ὡν γίνεται ἄν, ὡς ὡν τῶν τιμῶν || σπαν. ἐν τῇ αἰολ. τὸ ω μεταβάλλεται εἰς ο, ὡς ὡν ὄρα [ὄρα] - ὄτειλή [ὄτειλή] || ὡν, π. ὡν, ἐν τῷ α' πληθ. τῆς ὑποτ. ἰδίᾳ τῶν εἰς -μι ρ., ὡς ὡν θεοῖον - ἰομεν' || ὡν, π. τοῖς Αἰολεῦσι τὸ ω μετεβλήθη εἰς ο, ὡς ὡν χελύνη [χελώνη], τέκτων [τέκτων] 6) σπαν. τὸ ω φαίνεται ἀντικαταστάσαν τὸ σφ ἢ φα, ὡς ὡν ἀλώη [ἀλοφή], πλώω [πλώω], γαλόωω [γαλόφορ] 7) π. ὡν, τὸ ω ἐβραχύνθη πολλὰς πρὸ φωνήεντος, ἐν δὲ ταῖς θεοσ. κ. κληρ. διαλέκτοις ἔγνε κλειστότερον ἐκφωνούμενον ὡς οἶ, ὡς ὡν ταγεύθων [ταγεύθων], Ἄπλου [Ἄπλου], Ὁσασί [Ὁσασί], φρουά [φρωά], Κυρῶ [Κυρῶ] || ὡν, εἰς τὰ νεοελλ. βόρεια ἰδιώματα ἀπαντᾷ ὡ ἀδιωφάρως ἐξ ἀνάου ο ἢ ω, ὡς ὡν παιδουῖα [παιδεύουμαι] || ὡν, μᾶλλον κλειστόν προεφέρετο τὸ ω κ. ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Λακωνῶν ὡν. ὑπὸ τῶν συγχρόνων Ἰσκαίων ὑπάρχει ἢ προφορά οἶ, ὡς ὡν εἰς τὴν ἀρχαίαν ἐλληνικὴν ἦτο ὡ, ὡς ὡν χώρα-χούρα, σκώλαξ [σκώληξ] - σκώλακα - κούλακα, χελώνη, χελώνη 8) κ. νεώτ. ὡς ἀριθμητικὸν τὸ Ω, ὡ' δηλοῖ τὸ δικάκασια ἢ δικάκασιστός ἢ δικάκασιακός, Ω, ὡ δὲ τὸν ἀριθμὸν δικάκασια χιλιάδες, δικάκασιακός χιλιοστός, δικάκασιακός χιλιάς 9) π. ὡν, διὰ τοῦ Ω ἐπιγράφεται ἢ εἰκοστή τετάρτη ἦτοι ἡ τελευταία ρομφαία τῆς Ἰλιόδος, ὡς καὶ ἢ τῆς Ὀδυσσεῖας ἰν. πολλοῖς ἢ τῆς Ὀδυσσεῖας ἐπιγράφεται διὰ τοῦ ω' 10) μὴν., μον., νεώτ. κ. δημ. ὡς ἀσμβόλον σημαίνει τὸ τέλος, τὸ τέρας, τὸν τελικὸν σκοπὸν, ἐν ὡντῃ, πρὸς τὸ Α σημαῖον τὴν ἀρχήν, τὴν ἀρχικὴν πηγὴν ἢ αἶταν : ἐγὼ τὸ Α καὶ τὸ Ω, ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἔσχατος, ἀρχὴ καὶ τέλος' 11) νεώτ. ἐν ταῖς ἐκδόσεσι καὶ ταῖς κριτικαῖς τῶν κείμενων παραλαμβάνεται οὐχ. τὸ ω

εις δ'ηλων της συμφωνίας πάντων τών χειρογράφων 12) ὄμ. εις μαθηματικὰς ἐξιώσεις τὸ ω σημαίνει γωνίον κομψιλογράμμου σχήματος.
 ω ἑπιφών. κ. μυν., νεώτ. κ. δημ. δ. τ. τοῦ ὦ βλ.λ.1), μτ. ὄνομ. : Σοφ.Α1,981 ὦ τὰς ὀδούς ἐγώ' κ. μτ γενικ. : Θεόκρ.15,123 ὦ ἐδόνων, ὦ χρυσά' ἰδ. ἐν ἐμφρ. ἐντόνου ἐκπλήξεως ἢ ἀγονακτισσεως, πολ- λωκικὸς ἐπομένου θαυμαστικοῦ μετὰ τὸ ὦ ἢ ἐν τέλει τῆς φρ. : Λουκ. Ἀλ.5 ὡ τῆς ἀνάσιχνης, 'Α- κολ.Μ Σαββάτου 'Εγκλ.μ.3,9 ὡ τῆς παραφροσύ- νης καὶ τῆς Χριστοκτονίας, - ὡ τῆς ἀναιδείας, - ὡ τῆς ἀμαθείας ἰ, φρ. κ. δημ. ὡ τοῦ θαύματος' || κ. μτ. ἐρωτήσεως : Πλάτ.Πρωτ.309D ὡ τί λέ- γεις ; || νεώτ. κ. δημ. κ. θαυμαστικῶς : ὡ τί χαρὰ μου ἰ - ὡ τί ἐπαθα ἰ || κ. ἀπλῶς μτ. τι- νος ρ. : Ἀριστοφ. 'Εκκλ.950 ὡ [κετύου' 2] κ. σχε- τλιστικῶς : Αἰσχ. Ἀγ.124 ὡ κακὰ, Σοφ.Οκ.224' || κ. τροπικῶς : Αἰσχ.Πέρο.986' 3) νεώτ. κ. δημ. ἐν χλευαστικῇ χρ. : ὦ, ὦ, ὦ ἰ.
 φ ὄρω. τ. τοῦ ὠς βλ.λ. : ΑΒ 591, αὐτ.617.
 ω κ. μυν., νεώτ. κ. δημ. κ. ὡ ἐπιφώνημα ἐμφροζόν ἐκπληξίν, χαρδόν, ἄλγος, λύπην, θαυμα- σμόν : 2) μτ. κλητ. ὡς δηλωτικόν ἀπλῆς κλήσεως ἢ προσφωνήσεως, εἶτε ἐν ἀρχῇ περιόδου, εἶτε ἐν παρενθέσει. ἰδ. ἐν τῷ ὀπτικῷ διαλόγῳ κ. π. τοῖς ρήτορα, καλούμενον τότε γραμμ. κλητικόν ἐπιφώ- νημα : 'Αντιφ.129,25 ἐβουλόμην, ὡ ἄνδρες, τὴν δύνανται' || κ. ἐπὶ ἐπικλητικῶς θεῶν, ὡς ὠ θεοί, - ὡ Ζεῦ' || κ. μτ. πρσ. : Αἰσχ. Ἀγ.22 Σοφ.Α1,91, - ὡ φίλε, - ὡ Ἀθηναῖοι, - ὡ μόννα μου' || κ. μτ. ἐμπροσθ. διορ. : αὐτ.371 ὡ πρὸς θεῶν ἕπεικε' || ἄπαν. ἐπεται τῷ ρ. ἀπολ. : αὐτ. Ἀντ.1150 προ- φάνηθ' ὡ' || τὸ κλητ. ἐπιφών. ὡ πρὸ ὄνομ. ἀρχο- μένων ὄπὸ α αυ, πᾶσις κρᾶσιν μτ. αὐτοῦ, ὡσαν ὠθηρωπε, ὡγαθέ, ὡνερ' || ἐνίστε τὸ ρ. δὲν συμφω- νεῖ κτ. ἄριθμ. πρὸς τὴν διὰ τοῦ ὡ ἐκφερομένην κλητικῶν : αὐτ.ΟΚ 1104 προσέλαθε, ὡ πατὴρ, πατρί' || εἰς δευτερόκλιτα ὄνομα πολλάκις μτ. τοῦ ὡ ἐν χρ. ὁ ὁμοτύπος τῆ ὄνομ. τύπος τῆς κλητ. : Αἰσχ.Πρ. 88 ὡ Στιος αἰθέρ, αὐτ.549, Πλάτ Φοῖδρ.227C' || κ. μτ. ἄντων. : Σοφ.Α1,89 ὡ οὔτος, αὐτ.ΟΚ 1627, 'Α- ριστοφ. Ὀρν.274 οὔτος, ὡ σέ τοι [καλοῦ] || κ. μτ. ἀμφοτέρων τῶν πτώσεων : ἰλ.Δ 1189 φίλος ὡ Με- νέλαος, Σοφ.Α1,641 ὡ τλήμων πάτερ' || ἄπαν. τίθεται μτ. τοῦ δευτέρου ἐκ δύο ὀνομάτων : αὐτ. Φιλ.794 'Αγάμεμνον, ὡ Μενέλαε.
 ω ἐπίρω. 'Επιρω. ὄθεν, ὄπθθεν : 'Επιρω.Λοκρῶν 2) μτγν. ὄρωτ. τοῦ ὄδ γενικ. ἐν τῆς ἀναφορ. ἄν- των. ὄς βλ.λ. : Θεόκρ.3,11 ὡ μ' ἐκέλευεσ καθε- λειν τύ.
 φ ἄντων. ὄρωτ. ἐν τῆς ἀναφορ. ἄντων. ὄς βλ.λ.
 -ωά λακων. τ. τῆς -ουσα καταλλῆ, θηλ. τῆς μτχ. ἐνεστω, ὡσαν ἐκλιπῶν-κλιωά.
 ωα ἰ) ἰδίε κ. μυν. κ. νεώτ. κ. φᾶ [Εὔστ.182β,53] κ. ὡα κ. θα[Ἀριστοφ.ἀν.228] ὄρωτ. δέμα προ- βᾶτου μετὰ τῶν ἔριων, μαζῖ μετὰ τὰ μαλλιά, μη- λωτή, στρατιωτικὴ διαφθέρα : 'Ερμιππ.ἐν Πολυθ. 7,62 νικᾶ δ' ὡ φᾶ λιθίνην μάκτραν, Πολυθ.10,181, 'Ἡσ. : 2) περιβλήμα ἢ περιζῶμα τὸ, ὄπερ ὕπε- ρζωνόντο οἱ λουόμενοι : Θεόπομπ.Κωμ.Παιδ.2 πε- ριζῶσάμενος φᾶν λουτρίδα, κατὰ δέσμον ἠδης, Φερεκρ 1ων7 φᾶν λουόμενος προζῶννυται' || ὄμ. κ. πεοιβλήμα ἢ περιζῶμα ὄπερ ἐφέρετο καὶ κατὰ πινος ἰερὸς τελετάς : 'Ερμιππ.Στρατ.6' 3) μτγν., μυν. κ. νεώτ. ὄα βλ.λ.2), τὸ ἄνω καὶ κάτω ἄκρον ἐνδύματος, πορυμφί, λῶμα ἱματίου, οὐσιν, πιδᾶνον διότι εἶχε πρόβλημα τὸ ἐκ δέματος προ- βᾶτου ἢ καὶ διότι ἦτο βραχιῶ : ΠΔ Φαλμ.132,2 τὸ καταβαίνον ἐπὶ τὴν ὄαν τοῦ ἐνδύματος αὐτοῦ' 4) 'Επιγω. ἐν ἄκρον, ὄκρα : 'Επιρω.Κρήτης ἐς τὴν ἐπάνω ὡσαν τὰς πέτρας, Λόγγι.4' 5) μυν. κ. νεώτ. τὸ ἀγραφον μέρος τῆς αἰκίδος βιβλίου, πε-

ριθῶριον : φέρεσ σημειώσεις ἐπὶ τῆς φᾶς : 5) νεώτ. ἄνατομ. φᾶ αἰδοσικὴ τὰ ὑπερτροφικὰ χεῖλη γυ- ναικείου οἰδοῦου.
 φᾶγωγικός ἢ ὄνομ. ἄνατομ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν φάγων, ὁ τοῦ φάγωγου : φᾶγωγικὴ κίψος [μορφή ἐξωμητρίου κίψουσε].
 φᾶγωγός ἰ) νεώτ. ἄνατομ. ὁ μεταξὺ φωθῆκῶν καὶ μήτρας ἐκατέρωθεν αὐτῆς πόρος, δ' : οὐ κα- τέρχεται τὸ φᾶριον, ἀ. φαλλόπειος σπλήνηξ.
 ὡάξ 'Ἡσ. ἐκόσμου, τίθρηι.
 ὡαι ἐπιφών. αἰολ. τ. τοῦ αἰαἰ βλ.λ. : 'Απολλ.Δύσει. 'Επιρω.538,2 καθάπερ οὖν τῷ πόποι τὸ παπὰ πα- ράκειται . . . οὕτως καὶ τῷ ὡισοί τὸ ὡισαί, ὄπερ συναλειφθὲν καὶ ἐν βραεῖα τάσει γινόμενον παρ' Αἰολέουσιν ἐστίν ὡαι.
 ὡισαί ἐπιφών. ἄλγος, ὡισοί : ΑΒ 538.
 ὡάριον ἰ) ὡ κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ φᾶν, μικρὸν ὡν, ἀβγουλᾶκι : 'Ερμιππ.π. Ἀθῆν.2,57Α σταμναριά τ' ὄνομα μικρὰ τοῦ φοινικιοῦ, φάρισ, τοιαυτὸ' ἔτερα πολλά παλγίνα' 2) νεώτ. βιαλ. τὸ θῆλυ γεννητικόν κῦτταρον.
 ὡας ἰ) ὡ, πληθ. ὡατα, ὄρωτ. τ. τοῦς οὔτας, οὔς, ἀφτί : 'Ἡσ., 'Αλκμ.ἀπ.32 ὡφᾶθ' ἐταίρων, 'Επιρω. Κύπρ. ὡφᾶθ' ἔληκε.
 ὡατοθῶσά ἰ) ὡας [Ἡσ. ἀκούσασμαι, Δωριεῖς], Φῶτ., Σουθ.
 ὡάτων ἰ) ὡ μυν. κ. ὡατός ἰ) κ. φῶτός ἰ) κ. φῶτός ἰ) τὸ τρικλίον τοῦ Μεγάλου Παλατίου ἐν Κωνσταντινουπόλει, καλούμενον οὔτω, διότι οὗ τροῦλλός του εἶχε σῆμα φῶς.
 ὡθά ἰ) κ. νεώτ. : πολιτικὴ ὑποδιαίρεσις τῶν κα- τοίκων τῆς ἀρχαίας Σπάρτης, ὑποδιαίρεσις τῶν τριῶν μεγάλων ἐν Σπάρτῃ πρώτων φυλῶν ἐρημ- νευομένη ὑπὸ τοῦ 'Ἡσίου διὰ τὴν κῶμη καὶ ἀν- τιστοιχοῦσα τῇ παρ' Ἀττικοῖς φρατρία : Πλούτ. Λυκ.ὸ φυλάς φυλάξαντα καὶ ὡθάς' ὡθάξαντα τριδικόντα, 'Επιρω., - οἱ Σπαρτιάται κατενεμόντο εἰς τρεῖς φυλάς καὶ τριάνοντα ὡθάς.
 ὡθάζω διαρωτ. τὸν λαόν εἰς ὡθάς βλ.λ. : Πλούτ. Λυκ.ὸ φυλάς φυλάξαντα καὶ ὡθάς ὡθάξαντα.
 ὡθάτης 'Ἡσ. ἐφυλέτης.
 ὡθεοκόπτας 'Ἡσ. ἐτους ὄφεις ἀπὸ τοῦτο ἰάπο τοῦ κόπτεται τὰ φᾶ) οὔτως ἐκόλουν.
 ὡθεον ἰ) ὡθεῶν 'Ἡσ. ἐφᾶν καὶ τοῦ προσωπικοῦ τὸ ἐντός, 'Ἡσ. ἐῶθεα τὰ φᾶ. Ἀργεῖσι'.
 ὡθίσιον ἰ) ὡ νεώτ. ζῶολ. γένος ἀραχναειδῶν ἐκ τῶν ψευδοσκορπιουειδῶν.
 ὡθισοί 'Ἡσ. ἐτόποι μεγαλομυρεῖς.
 ὡθρατο 'Ἡσ. ἐπύρατο.
 ὡθριετία ἰ) νεώτ. βοταν. γένος σταυρανοθῶν φυτῶν.
 ὡγαθέ ἄττ. κτ. κρᾶσιν τοῦ ὡ ἀγαθέ.
 ὡγανον ἰ) ὡ κ. ἐκνημῖς ἀμάξης : ΑΒ 318.
 ὡγένιος -α-ον 'Ἡσ. ἀρχαῖος, παλαιός.
 ὡγή ἰ) Σουθῖ, ἐδιὰφροζῆς' 2) 'Ἡσ. ἐκῶμη' 3) αὐτ. φάλαγγος τὸ ἐσχάτον καὶ τὸ ἄκρον.
 ὡγνήος ἰ) ὁ ἀκεανός : Φερεκ.1,13 τότε Ζᾶς ποιεῖ φᾶρος . . . καὶ ἐν αὐτῷ ποικίλλει γῆν καὶ ὡγνήον καὶ τὰ ὡγνήου δῶματα.
 ὡγνήομοι ἄττ. κτ. κρᾶσιν τοῦ οἰ αἰγνήομοι : ΑΠ 9,744.
 ὡγμός ἰ) ἰαπ. δ. γρ. τοῦ ὄμοος ἐν εἰδ. σημ. λω- ρίς καλλιερπημένης γῆς, αὐλοκιά, βραγῆ.
 ὡγμός ἰ) ἰ) ὡζω) 'Ἡσ. ἐφωνῆ μετὰ τοῦ ἐκδοθῆ- ναι ἢ μετὰ χειροτονίας.
 ὡγγύγιος (-α-) ὄνομ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ὡγγιον, βασιλεῖα τῆς Ἀττικῆς κατὰ τοὺς ἀρ- χαιοτάτους χρόνους, ὄθ. γεν. πανάρχαιος, παμπά- λαιος, πρσαιῖοντος : 'Ἡσιόδ.Θ 806, 'Ερμεδ.226, Πινδ.Ν.674 Φλειοῦντος ὡν' ὡγγύγιος ὄρσιον, Αἰσχ.Πέρο.37, αὐτ.974, Σοφ.Φιλ.142 σὲ τὸδ' ἐλλή- λυθεν πᾶν κράτος ὡγγύγιον, αὐτ.ΟΚ 1770

ὄγῳ ὄρω, κτ. κράσ. τοῦ ὁ ἐγὼ : Θεόκρ.2,54.
ὄγῳν κτ. κράσιν τοῦ ὁ γῶν.
φῶδιον (τό) μτγν. κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ φῶδη βλλ., τραγουδάκι : Ἀρρ. Ἐπικτ.3,23,21, Λογίν. Ὑφ. 41,2 ὄσπερ τὰ φῶδάρια τοῦ ἀκροατᾶς ἀπὸ τοῦ πρόγματος ἐφέλκει.
φῶδε ὄ.τρ. τοῦ ὄδε βλλ.
φῶδε ἰδίε ἐπίρω. κ. μων. κ. νεώτ., ἀττ. κ. ὠδί Δεικτικὸν ἐπίρρημα, δι' αὐτὸ δηλοῦται ὁ τρόπος καθ' ὃν ὑπάρχει ἢ συμβαίνει π. ἀνεῖδη ἢ πρόκειται να συμβῆ, κατὰ τὸνδε, κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον, ὡς ἐξῆς, οὕτω πως : π. Ὀμ. προηγεῖται τοῦ ρ. πλὴν ἐν ἴλ.Α 181, π. δὲ Πλάτ. κ. Ξεν. εἶπαι συχνότ. μτ. τὸ ρ. ἐν συντάξει πρὸς τὸ ὠδε ἀνταποκρίνεται τὸ ὡς οὕτως . . ὡς . . ἴλ.Γ 300 ὠδέε σφ' ἐγκέφαλος χυμᾶτος ῥέαι ὡς ὄδε οἴνος, Ὀδ.Τ 312, Ἡρώδ.2, 98 κήτεκε Λητώ ὠδε τοῦ γάρου Φοῖβις ἴ] σπαν. ἔπεται τῷ ὄσπερ : ἴλ.Ζ 478 ὡς καὶ ἐγὼ περ . . ὠδε βίην θ' ἀγαθόν, Σοφ.ΟΤ 276' ἴ] ὄμ. προηγεῖται ἀναφορικότ : Αλοχ.Πρ.159 τίς ὠδε τλησι- κάρδιος ὄσω . . ἴ] ὄμ. κ. ἐπομῆνας ἀναφορ. προτ. : Πλάτ.Κρατ.391Α' κ. μτ. μτχ. : Αλοχ.Πρ. 513 ὄσαισι καμφθείς ὠδε δεσμάτ φυγγάνω' κ. μτ. γενικ. : Εὐρ. Ἡρακλ.214' ἴ] αυχ. ὠδέε πως : Πλάτ.Πολ.393D, Ξεν. Απομν.2,1,21, Λουκ. Ἐρωτ.32 ἴ] σπαν. τίθεται πλεοναστικῶς : Ὀδ.Ι 403 τόσον ὠδε, Σοφ. Ἡλ.1301 ὠδε τῆδε' 2] αυχ. τὸ ὠδε ἀναφέρεται εἰς τὴν προηγθῆν ἢ παρόν, ὁπότε συμπληρωτέον φράσιν τινά, ὄσον ὡς βλέπομεν, ὡς ἠκούσαμεν ἢ εἶπομεν, ὡς γνωρίζομεν, οὕτως ἐ- λόκιον τὰν πραγμάτων : ἴλ.Α 540, αὐτ.Μ 409 ὠ Λόκιοι, τὴν τ' ἀρ' ὠδε μεβίθε θυρίδος ἀλικῆς : Ὀδ.Α 236' 3] ἐπὶ καταστάσεως, οὕτωςί, ὡς ἔχει, καθὼς εἶναι : ἴλ.Σ 392 Ἡφαιστος, πρόμοι' ὠδε' Θέτις νύ τί σεῖο χαίτζει, Ὀδ.Β 28' 3] τὸ ὠδε προσηγέλει τὸ τὸ ἐπόμενον, ἴδ. ὁποταν εἰσά- γωι τοῦς λόγους ἑτέρου : ἴλ.Α 181 σθένε δ' ἐγὼ οὐκ ἀλέγιζα οὐδ' ὄσμοι κατέστανε' ἀσιελίσω δέαι τοῦ ὠδε, Ὀδ.Β 111, Ἡσιόδ. Ἐργ.201, Σοφ.Φιλ.378 ὠδ' ἠμείφατο' 5] κ. ἐν τοπ. σήμ. ἐνταῦθα, ἔδω' ὁ Εὐσπ. ἀρνέεται ὄλωσ τήν χρ. τῆς λ. ἐπὶ ταύ- της τῆς σήμ. π. Ὀμ. ἄπαντα δὲ τὰ ὀμηρικὰ χωρία τὰ φερόμενα ὡς παραδείγματα τῆς χρ. ταύτης θύνονται νὰ ὑπαχθῶσιν εἰς τὰς σημ. κ.31 : τὸ δὲ π. τραγ. παραδείγματα ἴδ. Σοφ.ΟΤ 7, αὐτ.144, αὐτ. 298, αὐτ.ΟΚ 182, αὐτ.841, αὐτ.1,206) νομίζονται π. πολ- λῶν ἐκ τῶν νεωτέρων ἔρμηνευτῶν ὡς ὕποπτα : αὐτ.1547 τῆδ' ὠδε τῆδε βάτε' τῆδε γάρ μ' ἀγει, Καλλ.ΑΠ 1,43 οὐδὲ κελεύθω χάρω τῆς πολλοῦς ὠδε καὶ ὠδε φέρεσι, Θεόκρ.1,106 τῆναι δ' ὄδους, ὠδε κῦπερις, Πλοῦτ. Ἡ8.34 ὠδε κάκει μστοικι- ζόμενος, ΑΠ 5,129 τὰς ἀπαλάς ὠδε καὶ ὠδε χέρας.
φῶδε γ' ἐν. παρ. τοῦ οἰδῶ-ἔω βλλ.
φῶδιων μτγν. ἐπ. τ. τοῦ ὄδιων βλλ. : Μαν.1,49.
φῶδιων (τό) κ. μόν., νεώτ. κ. δημ. Ἡσ. ἠσπόος ἐν φ. πρὶν τὸ θέατρον κατασκευασθῆ, οἱ ραφω- δοὶ καὶ οἱ κιθαρῶδοι ἠγωνίζοντο. 2] Δημό- σιον ἐν Ἀθῆναις οἰκοδόμημα οἰκοδομηθὲν ὑπὸ Περικλέους, ἐν φ' ἦδοντο φῶδοι, ἀπηγγέλλοντο ποι- ῆματα ἢ ἔτελοῦντο μουσικὰ ὄργανα' τὸ οἰκοδό- ῆμα τοῦτο εἶχεν ὀρχήστραν ἴ' Ἀνδοκ.6,14) καὶ ὄλ- λην θεατρικὴν αὐκίην (Παυσ.1,8,5, αὐτ.14,1), ἐχρησί- μων δὲ καὶ ὡς δικαστήριον (Ἀριστφ. Σφ.1109, Δημ. 1362) καὶ ὡς τόπος ἐν φ' διεξήγοντο φιλοσοφικὰ συζητήσια (Ἰ' Ἀλεξ. Ἄστωτιδῶ, Πλοῦτ. Ἡ8.605B, Διογ.Λ 7,184), εἰς χαλεπάς δὲ περιστασίας ὡς στρα- τῶν (Ξεν. Ἐλλ.2,4,9, αὐτ.24), ἐπὶ δὲ καὶ ὡς τόπος ἐν φ' ἐγένετο διασημὴ θίστου (Δημ.918) φαίνεται ὅτι ἦτο στήλητος κυκλωτορῶς μετὰ κωνοειδῶς στήλης (Κρατίν.Οφράττ.), Θεόφρ.Χαρ.3), ἐν τῇ ἐσωτερικῇ δὲ αὐτοῦ διαρρυθμίσει περιγράφεται ὡς πολύ- τεδρον καὶ πολύστων (Πλοῦτ. Περ.13) τὸ φῶδιον

τοῦτο ἐνεπρήθη ὑπὸ τοῦ Σύλλα τῷ 85 π. Χ., ἀνε- κινήθη δὲ ἑρσύτερον ὑπὸ Ἀριοβαρζάνου τοῦ β'. βασιλέως τῆς Καππαδοκίαις Ἰ' Ἄνν.Μιθρ.32, Παυσ. 1,20,4) : Κρατίν.Οφράττ.1 ὁ σκηνόκεφαλος Ζεὺς ὀδι- προσέρχεται Περικλέης, τῷδεῖον ἐπὶ τοῦ κρα- νίου ἔχων ἴ] μτγν. οἰκοδόμημα πρὸς μουσικὰς ἐκτελέσεις ἐν Ἀθῆναις κτιοῦθ ἐν Ἡρώδου τοῦ Ἰ' Ἀττικῷ : Παυσ.7,20,6 ἴ] ὄμ. καὶ ἐν Κορινθῶν : αὐτ.2,3,6 ἴ] κ. ἐν Πάτραις : αὐτ.7,20,6 ἴ] κ. ἐν Πατράοις : Ἐπιγρ. ἴ] κ. ἐν Ρώμῃ, ἀνεγερ- θέν ὑπὸ τοῦ Ἀδριανοῦ : Δίων Κ 69,4 3] νεώτ. κ. δημ. οχολὴ μουσικῆ, σχολεῖον μουσικῆς φωνητικῆς καὶ ἐνοργάνου ἢ ἐν ταυτῷ καὶ δραματικῆς τέ- χνης : Ἐθνικὸν - Ἑλληνικὸν φῶδιον.
φῶδισα Ἡσ. ἔλφοριζάνων Βωιωτῶν.
φῶδῆν βαρβαρ. τ. τοῦ οὐδῆν οὐδ. τῆς ἀπταν. οὐ- δῆς βλλ. : Ἀριστφ.Θεσμ.1197 ἔκ' φῶδῆν ἰδιόρθ. ἔωκ δένει.
φῶδῆον παρ. τοῦ οἰδῶ-ἔω βλλ.
φῶδη ἴ] κ. μων. κ. νεώτ., ὄρω. φῶδᾶ (Ἐβρ.Τρω.514) αυνηρ. τ. τοῦ ἀσιδή, φῆμα, τὸ μετὰ μέλους ποιῆ- μα, τραγουδῆ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων γραμματικῶν διε- κρίνοντο πέντε εἰδῶν φῶδαι, ἡ σωφρονιστικῆ, ἡ ἐγκωμιαστικῆ, ἡ θρηνητικῆ, ἡ ὀρχημητικῆ καὶ ἡ παιανικῆ ἐκ δὲ τῶν ἄλλων φῶδων ἴδ. τῶν ἐν τῇ ἐργασίᾳ ἀόνομεν ἔκαλεῖτο (Ἐυστ.1164, αὐτ.1236) Τουλαῖς τῶν ταλασιουργῶν ἢ ἐριουργῶν καὶ λιτι- ευτέρως ἢ τῶν θεριστῶν καὶ ὀλοφυριῶς ἢ ἐπὶ θα- νάτοισ καὶ λύπαις καὶ βουκολισμοῦς ἢ τῶν βο- σκότων καὶ ἐπιμήκιοις ἢ περὶ τῶν ἀετούς' γεν. ὑπῆρχον παντοειδεῖς φῶδοι συνοδοῦμενοι ἄλλοτε ὑπὸ κιθάραις (Πλάτ.Νόμ.722D), ἄλλοτε ὑπ' αὐλοῦ (Ξεν. Συμμ.6,4), εἰς ἑπίσκη καὶ ἐν συνδοῦμα πρὸς μέλη (Πλάτ.Πολ.399C) : Ὑμν. Ἀπόλλ.20 αὐτ.Δημ.494 πρόφρονες ἀντ' φῶδῆς βιότου θυμῆρς' ὀπαίξειν ἴ] π. τραγ. ἐπὶ θρήνων : Σοφ. Ἡλ.83 πολλὰς θρή- νων φῶδας, αὐτ.Α1.630 δὲμῶτον φῶδᾶς θρηνησαι, Εὐρ.Τρω.514 ἴ] κ. ἐπὶ φοιδῶν φημάτων καὶ χαρομοσύνων ὕμνων : αὐτ. Ἡλ.865, αὐτ.Κυκλ.69 Τακ- χων φῶδᾶν μέλητα, αὐτ.Μήδ.197 λύπας πολυχόρ- δοις φῶδαίς παύειν, αὐτ.1κ.1225 φῶδᾶς ὑπέρστοις θήσαστε, Ἀριστφ.Βάτρ.244 ὕμνεασις καὶ μυμφιδί- οισι . . φῶδαίς, αὐτ. Ὀρ 1729 ἴ] φῶδη κωμωδικῆ τὸ πρὸς κιθάρων ἄσμα : Πλάτ.Νόμ.722D ἴ] κ. ἐπὶ τῶν σατυρικῶν ἢ αἰωπτικῶν ποιημάτων : Ἰσοκρ. 219D 2] μτγν. ἐπαφῆ, μαγικὸν ἄσμα : Λόγγ.2,7 3] κ. νεώτ. ποιήμα λυρικὸν εἰς ὁ μετ' ἐξάρσεως ἐκφορᾶζοντα τὸ αἰσθητάτα τοῦ ποιητοῦ : Πλάτ. Φαῖδρ.245Α φῶδοι καὶ ἄλλη ποιήσια 4] μτγν. τὸ ἄδειν, τὸ ἄσμα' Ζανωρ. ἐρωτῆ ἐμμελής ἀπο- διδομένη ἐναρμονίως ἀνευ τῆς αυνηχῆσεως τοῦ ὄργάνου : Πλοῦτ.Κράσ.33 ἀναθαλασσεύσας ἐπέ- ρανεν ἔκλινα τὰ μέλη μν' ἐνθουσιασμοῦ καὶ φῶδῆς, Ἀθην.1,619B ἢ δ' ἐπὶ τοῖς θανάτοισ καὶ λύπαις φῶδ' ὀλοφυριῶς καλεῖται' 5] μων. κ. νεώτ. ἐκκλ. σύστημα τραποιῶν τῆς ἀνατομικῆς ἐκκλησίας συντεθειμένων εἰς τὸν αὐτὸν ρυθμόν 6] ἢ φωνῆ τῶν πτηνῶν : Ἀριστλ. Ζ19B,4.
φῶδηκანი ὄρω. τ. τοῦ φῶδηκαν : Θεόκρ.1,43 ὠδέ οἱ φῶδηκανι κατ' αὐγῆνα πάντοθεν Ἰνεα.
φῶδι ἐπίρω. ἀττ. ἐπιτετ. τ. τοῦ ὠδε βλλ. : Ἀριστφ. Εἰρ.57 ὠδι κεινήτων, αὐτ.1230 ὠδι παρασθέντι τρεῖς λίθους, αὐτ. Ὀρνι.1450, αὐτ.Βάτρ.98, αὐτ. Ὀρν. 1327, Πλάτ.Πρωτ.353C, αὐτ.Γοργ.477C, Ἀριστλ. ΗἨκ.5) ἀλλά τὸ ὠδι ἔχοντα ταῦτα τοιεῖν.
φῶδικῆ ἴ] ἴ] ἐγνήνι νεώτ. κ. δημ. ἢ τέχνη τοῦ ἄδειν βλλ. 2] ἢ διδασκαλία τοῦ ἄσματος, τὸ μάθη- μα τῆς φωνητικῆς μουσικῆς.
φῶδικός ἢ-ὄν κ. μων. κ. νεώτ. ὁ δεξιός, ἰκανός εἰς τὸ ἄδειν βλλ. : Ἡσ. ἐσθ' ὄδιων, Ζανωρ.1881 ἐμουσικός, εὐδαλός : Ἀριστλ. ΗἨδ.7,241 ἴ] κ. κτ. ἀντιθ. πρὸς τὸ ρητορικός : Πλοῦτ. Ἡ8.622Α

προστάσσοντας φιδικοίς ζσαι, ἠπτορικοίς εἰπειν κ. πρὸς τὸ ὀρηχτικὸς : Ἀθην.12,531C ἐταίρας δε τὰς μὲν φιδικός τὰς δὲ ὀρηχτικικός || ἐπὶ ζῶων ἢ ἐπὶ πτηνῶν κτ. ἀντίθ. πρὸς τὸ ἀνωδός : Ἀριστλ.Ζ1.Π.29 τὰ δὲ (τῶν ζῶων) φιδικά τὰ δ' ὀνωδα, αὐτ.9,1, Παισα.8,17,3 ὀρνιθων γένος οὐκ φιδικόν, Λουκ.Τιμ.47 φιδικώτερος κύκνων, Αἰλ.Π1 14,30 ὀρνιθες τῶν φιδικῶν || νεώτ. φιδικά πτηνά ὑπόταξας πτηνῶν τῆς τάξεως τῶν ξηροδατικῶν, ἐχόντων φωνὴν μελωδικήν. 2) νεώτ. τὸ θηλ. ἢ ὠδική (τέκνη) ὡς οὐσ. βλ.λ.

φιδικός ἐπίρρ. κ. νεώτ., συγκρ. φιδικώτερον (Λουκ.Κρν.4), κατὰ τρόπον φιδικόν, μεθ' ἱκανότητος πρὸς τὸ ἄδειν : Ἀριστφ.Σφ.1240 φιδικός ἐγὼ εἰσὶν ἔστιν ἄλωπεκίζεϊνα.

φιδίμος-αν ὀδλ. ὁ ὕμνηθεὶς, ὁ δοξασθεὶς ἐν φιδί : Σχόλ.Ὀδ.Θ.579 ὑπέτ. τὸ φιδίμον γενέσθαι.

φιδίνο-ινος (ἠ) μγν. τ. τοῦ ὠδὶς βλ.λ. : ΠΔ Ἡσ.37,3 ἦκει ἢ ὠδὴν τῆς τικτούσης, ΚΔ Θεα.1,5,3.

φιδίμημα-ατος (τὸ) μσν. γόνος, τέκνον, παιδί : Εὐμῶδ.9.19 Ἀπόλλωνος σπέρματα, φιδίμημα γῆς.

φιδίνησις-εως (ἠ) μγν. ἢ ὠδός : Φιλ.1.164 ἰδ. γρ. ὠδίσι.

φιδιναλότης (ὶ) μγν. ὁ λύων τὰς ὠδίννας ἐπὶ τοῦ ἰβθίας ἐχενήσις βλ.λ. : Πλιν.32.1.

φιδίνα κ. μσν., μέλλ. φιδίνῃ ἢ φιδίνῃσιν, ὀσορ. φιδίνα (Ὀπν.Κυν.)5, ἴουκ.56Δ, Εὐσ.Εὐαγγ.Προπ.144Α) μγν. κ. φιδίνισα, μέσ. ὀσορ. α' φιδίνισαμην, παρ. ὀσορ. φιδίνισθην ἔχω φιδίννας, κατέχομαι ὑπὸ φιδίνων, ὑπὸ πόνων τῆς κοιλίας κατὰ τὸν τοκετόν, κοιλοποιῶ : ἴλ.Λ.269 ὡς δ' ὅταν φιδίνουσαν ἐχη βέλος δὲν γυναικά, Ἀριστφ.Θεσμ.502, αὐτ. Ἐκκλ.529, Θεοδρ 27,27 φιδίνειν τρομέω' πικρὸν βέλος Εἰλειθυίας || ὀρχ. παροιμ. ὠδινεν ὄρος καὶ ἔθηκε μῆν ἵεπὶ προσδοκίῳν ἢ ὑποσχέσεων ἢ προδλέφωεν ἀποληγοῦσαν εἰς μηδαμινὸν ἀποτελέσματ'.

2) μτ. αἰτ. τίτω, γεννώ : Εὐρ.ΙΑ 1234 μητροδ, ἢ πρὶν φιδίνουσ' ἐμῆ, Αἰλ.Ζ1 2,46' 3) μσν. παράγω : Χριστῶδ. Ἐκφρ.343 μέλισσα κηρίων φιδίνουσα' 4) μτφ. ἐπὶ τοῦ πνεύματος, διστελῶ ἐν τοῖς πόνους τῶν ἀκέφωων, ἐγκυμῶν στοχοαμοῦς, γνώμας, ἐνοῖας : Πλάτ.Θεαιπ.148Ε ὠδινεις γὰρ διὰ τὸ μὴ κενός, ἀλλ' ἐγκύμων εἶναι, αὐτ.151Β, αὐτ.210Β' 5) μτφ. ἐπὶ παντός ἰαχυροῦ ἄλλωτος, πονῶ πολύ, ἀλγῶ, ἀγωνιῶ : Ὀδ.11,45 στενωξωμε τ καὶ φιδίνων ὀδύνησιν, ΑΠ 7,30 ἐν δ' Ἀχρόντος ἄν ὀλος ὠδίνεις Κύπριδι θερμοτέρῃ' 6) ὀγωνιῶ, στενοχωροῦμαι κίαν : Σοφ.Αἰ.794 ὠστε μ φιδίνειν τί φῆς' 7) μτ. αἰτ., ὕψισταμαι ὠδίννας, ὀδῶ ἄλλωτος : αὐτ.Τρ.325 αἰὲν ὠδίνουσα συμφορὰς βάρους' 8) μγν. βεβ. κάρμω νὰ τρέμη ὡς ἢ φιδίνουσα : ΠΔ Σοφ.Σειρ.43,16 ἢ βροντῆ ὠδίνισσε γῆν' 9) ὅμ. ἐπιθυμῶ πινος σφοδρῶς καὶ μετὰ πόνου : Ἡλιδῶ.Αἰθ.2,21 ὠδίω καὶ αὐτὸς πρὸς τινα ἐξεπειν, ἴμπερ.Λόγ.4,1 μουσική ὠδίνουσα καὶ πρόθεσιν φωνῆων τοῖς Ἑλλησι' 10) ρηματ. π. φιδίμημα, φιδίνισαι.

φιδίνω-ωα μγν. κ. νεώτ. φιδίω βλ.λ. : ΠΔ Ἀσμ.8,5 ἐκετ φιδίνισέ σε ἢ μήτηρ σου' 2) νεώτ. τὸ μεσ. ἐν μτφ. χρ. ἀγωνιῶ, ὀδύρομαι.

φιδίξ-ινος (ἠ) κ. μσν. κ. νεώτ., μγν. κ. φιδίν, ἐπ. δοτ. πλθθ. φιδίνισαι (ἴ'Υμν.Ἀπόλλ.92), ἀσυχνῶ. κτ. πλθθ., οἱ πόνου τὸν τοκετόν, κοιλοποιῶναι, κοιλοποιῆμα : ἴλ.Λ.271 πικρὰς φιδίννας ἔχουσα, Πλνδ.Π 9, 149 τέκε... ἐν μόναις ὠδίσιον... φιδύμων σθένος ἰωὴν μὲν ἔνω κοιλοποιῆματ, αὐτ.Ο.6,74, Σοφ.ΟΚ 533, αἰδ.ἀπ.670 γυνὴ φεύγει πικρὸν ὠδίνα παιδῶν, Εὐρ.ἴκ.920 πόνους ἐνεγκοῦσ' ἐν ὠδίσιον, αὐτ. Βαχχ.89 ἐν φιδίνων λοχίαις ἀνάγκαις' 2) ἐν τῷ ἐτικ. τὸ ἐν πόνους γεννώμενων, τέκνον, γόνος : Αἰσχ. Ἀγ.1417 παῖδα, φιλάτην ἐμοὶ ὠδίνα, Εὐρ.Γ1 102 Λατοῦς ὠδίνα φίλαν' || ἀπτορος ὠδὶς νεοσ-

σός : αὐτ. Ἡρ.1040' || ὠδὶς ὀρνιθός τὸ φόν Νίκ. Ἁλεξ.165' || ὠδὶς θαλάσσης ἢ Ἀφροδίτη : ΑΠ 9,386' 3) μτφ. πᾶς σφοδρὸς πόνος, ὀδύνη, ὀδῶ ἄλλωτος, ἀγωνία : Αἰσχ.ἴκ.770 φίλει φιδίνα τίκτειν νύξ καθερνήτη σαφῶ, Σοφ.Τρ.42 πλην ἔμοι πικρὰς ὠδίννας αὐτοῦ προσδάλων ἀποιέται, Γιλδ. Πολ.493Β, αὐτ.574Β, αὐτ.Φαίδρ.251Ε' 4) μγν. ἐπὶ πόνου ἐργὸν τοῦ πνεύματος : ἴμπερ.18,3 λόγων ὠδίννας, Τραυφιδῶ.117' 5) ὠδίννας θανάτου ἰὰ Θεσμὰ τῶν θανόντων : ΚΔ Πράξ.2,24 δν ὁ Θεὸς ἀνέστησε λύσας τὰς ὠδίννας τοῦ θανάτου' 6) νεώτ. φρ. ἄρχαι ὠδίνων ἐνορξίς ἐπελεύσεως δειῶν ἐκ δημιουργηθείσης δυσοσίωων, καταστάσεως' 7) μσν. εἰπίνοια μηχανική, ἐφεύρεσις : Ἀνν.Κομν.2,172.

φιδιδιάσκαλος (ὶ) ἔπιρρ. ὁ διδάσκων φιδός, διδάσκαλος φιδῶν.

φιδινηθε ἐπίρρ. ἐκ τῆς Ὠδοσίας : Νίκ. ἐν Ἀθην.15,683Β πρώτα μὲν Ὠδοσινήθε Μίδης ἀπερ Ἀσίδος ἀρχὴν Αἰετῶν ἐν κληροσίαν ἀνέτρεφεν.

φιδιοποιός-αν μγν. ὁ ποῖων φιδός : Θεοδρ. Ἐπιγρ.16,4 τῶν πρᾶσθ' εἰ τι περιεσὼν φιδιοποιῶν.

φιδός (ὶ) δωρ. τ. τοῦ οὐδός βλ.λ.

φιδός (ὶ) μγν. θηλ. φιδός (ἴ'Ιαυσ.10,5,5) κτ. συναίρ. τοῦ οἰδός, φάλτης, τραγουδιᾶτις. Εὐρ. Ἡρακλ.488 χρησῶν γὰρ φιδός φησι σημαίνειν ὀδω, Κρατίν.Χειρ.19 μετὰ Λέσθιον φιδόν (παροιμ. ἐπὶ οἰδοῦ τὸ δεῦτερα φερομένου), Πλάτ.Νόμ.812ζ τοὺς Διονύσου ἐξηκοντούταις φιδούς, αὐτ.670C, αὐτ. Φαίδρ.262Δ, αὐτ.Νόμ 803Ε' || κ. ἐπὶ τῶν ὀρνιθῶν : Πολυδ.1,71 περὶ τῶν φιδῶν ὀρνιθῶν (καὶ) ὄν χρόνον ὀδει, λαλεῖ ὁ ἀλεκτριῶν' || κ. ἐπὶ τῶν τεττλήων : Πλάτ.Φαίδρ.262Δ' 2) μγν. τὸ πατήριον οἴνου τὸ ἐπὶ τῷ σκολίῳ διδόμενον : Ἀντιφῶν.Διπλάσ.1.

φιδόσιος Ἡσ. «ἐκ τοῦ ὠδε μέροος' ἴμπερ.Ἡσ.488

φιδουσι (ἠ) Ἡσ. «ὀργῆ, μέμφις.

φιδουσις-εως (ἠ) «ὀδουσις».

φιδῶδεῖ ποι. τ. τοῦ ὀδῶδεῖ γ' ἐν ὑπερσ. τοῦ ὀζω. ὠδίνων δωρ. κτ. κρῶσ. τοῦ ὀ Ἀδωνιν : Θεοδρ.3,47.

-ὠδιν Ἐπιγρ. φωκ. τ. ὀδῶ -ὠδιν κατάλ. ἀπαρφ. τῶν ρ. ἐξ -ὠω-δ, ὀσον κλωρῶν.

φιδρι πῶπ. ἄ. οὐρὶ (Herwezer. ἐν λ.) πιθ. ὁ ζυγῶδεσμος, τὸ ζυγολούρι ἴονομ. ἐξ αἰγυπτ. λ. : πέμισ μὴ ἰπέμφεις μοὶ φιδρι τῷ ταυρικῷ (τῶν ταυρικῶν) στερῆν (στερενὸν) καὶ πλατὺ ἐπὶ (ἐπέει) κέκοται ὠ ἰδὶ ἔχω οὐρὶ καὶ κολάζεται ἴβροσῶν ἕξεται ὁ ζευγηλάται ἕξαιυθίς.

φιδρον (τὸ) ποι. τοῦ φόν, ἀβγῶ, οἴωλ. γενικ. ὠλω (ἴσαφρ.112) : ἴθουκ.14, Ἐπίχ.π. Ἀθην.2,57Δ φῆσα χαλὸς κάλεκτοριδων πετεπῶν, Σίμων. Ἀρ.16,Κολλ. Ἐπιγρ. 5,10, Νίκ.Οηρ.192, Ἄρσφ.956 κοίτης μύρμηκος ἀχῆς ἐξ ῥῆσά πάντα θάσσων ἀπνεύγκαστο.

φιδυρά ὄπτ. κτ. κρᾶσιν τοῦ ὠ οἷζυρά : Ἀριστφ. Λυσ.948.

φιδυρά ὄπτ. κτ. κρᾶσιν τοῦ ὠ οἷζυρέ : Ἀριστφ. Λυσ.948.

φιδῶ ποι. κρᾶζω, φωνάζω ὠ ὠ' πρβλ. ὠμῶτος : Αἰσχ.Εὐμ.124 φιδῶς, ὑπνώσσεις οὐκ ἀναστήσει τάχος' 2) θαυμαζώω : Ἀριστφ.Σφ.1527 φιδῶσιν οἱ θεσσαι.

φιδῶ ἐπιφων.ποι. ἐπὶ προσκλήσεως τινος ὀπως ἐλθῆν πρὸς ἡμᾶς, ὀθ. ἀποδοτέων, ὠ ὠ ἐσὺ, ἐ ἐ ἐσὺ, ἢ ἀπλῶς ὠ ἐ : Αἰσχ.Εὐμ.94 εἰδοῖτ' ἄν, ὠ, καὶ κάθευδουσῶν τί θεῖ' : Εὐρ. Παν907, αὐτ. Κύκλ.51, Ξεν. Κυν.6,19 ἀναβῶσσα, ἢ κατεῖδες ὠ ἢ τὰς κύνας;

φιδῶ πρβ. ὄπτ. ὄπρ. τοῦ οἴματ, ἢ οἴμα βλ.λ.

φιδῶριχθαι Ἡσ. «ῶρινοι, ὑπὴνεμοι, ὠρινοί».

φιδῶριμᾶτω-ατος (τὸ) μσν. ἰατρ. αἰμῶτωμα, ἔκχυσις αἱματος εἰς τὸ περὶπύλον τοῦ ὠτός ἐνεκα πτώσεως ἢ τραύματος κατὰ τὸν κρόταφον.

φιδῶσκον θηματ. τ. τοῦ ὠθου-εον πορατ. τοῦ ὠθῶ-εω βλ.λ.

ὄθημα-ατος ἰσθί μον. ὄθησις βλλ. : Πισδ.Γ Κοσμ. 10 μήπως τὸ συγκίνημα τῶν ἐλασμάτων ὄθημα πᾶσαν ἐκραγῆ τῆ συνόβῃ τῃ

ὄθησις-εως ἰθί μτην. κ. νεώτ., ὄθη, -η ἡ ἐνέργεια τοῦ ὄθω, ὄσις, ὄθισμός, σπρωξιμο. : Ἀλέξ. Ἀφρ. Πρ. 1, 90 τῶν δὲ ἐντέρων καὶ τῶν μυῶν ἐπεγερμένον πρὸς ὄθησιν αὐτῶν, Ἰω. Χρυσ. 6, 131ε κραυγῇ τὴ βίασι τοῦ πνεύματος ὄθησις τοῦ ἄσπυμον ἔχουσα : 2) νεώτ. κ. ὄθη, κ. μ. φ. ἐν φρ. ὄθωσις ὄθησις παρακλήσις, παρότρυνσις, προτροπή, ἐνίσχυσις, συντελεστικὴ πρὸς τὴ ἐνέργεια : τὰ νεῶς ἐκπαιδευτικά προγράμματα ἔδωκαν ὄθησιν εἰς τὰς πρακτικὰς σπουδὰς, -ὁ πόλεμος ἔδωκεν ὄθησιν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ναυτιλίας μας -τῆς καλλιέργειας τῆς γῆς.

ὄθητικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἱκανὸς ἢ κατάλληλος πρὸς ὄθησιν, ὄθιστικός.

ὄθισμα, μέλλ. -ισμα, ὄθω, σπρώχων : Ἰωσ. Ἀπίων 2 ὄθιστοι δὲ τὰ πλήθη μετὰ πολλῆς ἀνομιᾶς, Θεμ. το. Λόγ. 24, 304B τούς παῖδας εἰς δημοσίους ὄθισι ἐπαρόδους : 2) μτην. παθ. ὄθισσομαι, ἀμοιβαίως ὄθωσμαι, συνωστίζομαι, διαγωνίζομαι, προσπαθῶ : Λουκ. Ἀλ. 42 βαβαί, ὡς πλήρης μὲν ἡ ἀνοδὸς ὄθισσομένον, Ἀριστ. εἰδ. 2, 95, αὐτ. 1, 388 : 3) μτην. ὄρωμ. : Ἰρηγ. Νατ. 2, 113D οὐ δὲ πλείων ὁ κίνδυνος, ὅσοσε χωρεῖν καὶ ὄθισσοσθαι, ἀλλὰ μὴ κατέχευσαι θρόσους : 4) μ. φ. ἐρίζω, φιλονικία : Ἦρ. 3, 76 ὄθισσομένον δὲ αὐτῶν ἐφάνη Ἰρήκων ἐπὶ τὰ ζῦγεα.

ὄθισμός(ος) ἰθί (ὄθισσομαι, ὄθισσομαι) ὄθησις, σπρωξιμο : Ἰωσ. 4, 94 τὸ ἅλα καρτερὰ μάχη καὶ ὄθισσομὸ ἀσπίδων ἔυνεστικῆι : 2) ἰθί (ὄθισσομαι) σύγκρουσις, ὄσις, σπρωξιμο ἐπὶ τῶν μαχομένων ἐν συμπλοκῇ : Ἦρ. 7, 225 Περσέων τὴ καὶ Λακεδαιμονίων ὄθισμός ἐγένετο, Ξεν. Ἀν. 5, 27, Πλούτ. 4, 58, 9 ὁ περὶ τὰς πύλας ὄθισμός καὶ πυγμῆς : 3) μ. φ. ὄθισσομαι ὄθισμα ἀφοδρὰ ἀντιλογία, ἀνταλλαγὴ λόγων, ἐρίς, φιλονικία : Ἦρ. 8, 78, αὐτ. 9, 26 ἐγένετο λόγων πολλῶν ὄθισμός Τεγεστέων καὶ Ἀθηναίων.

ὄθιστικός-ή-όν νεώτ. ὁ ὄθητικός βλλ. : Λασκαρ. Μυστ. 13.

ὄθω-έω κ. μ. μον. κ. νεώτ., ἰών. κ. ἐπ. παρατ. ὄθωσιν ἰθί. Ἰλ. Φ 241, Εὐρ. ΙΤ 13951, ἀτ. ἔθωσιν ἰθί. Ἔρμ. 305, Ἀριστ. Φ. 637, Ὀυκ. 7, 52 ἔξ-, ἰών. βασιμ. ὄθωσιν ἰθί. Ὀδ. Α 5761, μέλλ. ὄθωσω ἰθί. Ἰσοκ. Ατ. 1248 ἔξ-, Εὐρ. Κύκλ. 592, Ἀριστ. Φ. 665, ἔκκλ. 3001 κ. ὄσω ἰθί. Μήδ. 379, αὐτ. Ἀνδρ. 3441, ἐπ. ἀσπρω. ὄσσωμεν ἰθί. Ν 367 ἀπ-, ἰών. κ. ἐπ. ἀόρ. σ' ὄσω, ἀτ. ἔσωσα ἰθί. Π 410, Σοφ. Οκ 1296 ἔξ-, αὐτ. 1330, Πλάτ. Τίμ. 601 κ. ἐπ. βασιμ. ὄσσωσκον ἰθί. Ὀδ. Α 5991, μτην. κ. νεώτ. ὄθησα ἰθί. Ζ 113, 171, παρακ. ἔωκα ἰθί. Ἰλ. Φ 48C ἔξ-, μέσ. μέλλ. ὄσωμαι ἰθί. Ἰσοκ. ἄπ. 196 δι-, Σοφ. Ἠκ. 944 ἀπ-, ἐπ. κ. ἰών. ἀόρ. σ' ὄσωμαι ἰθί. Ἰλ. Π 592, Ἦρ. 9, 251, ἀτ. ἔσωσάμην ἰθί. Ὀυκ. Α 431, παθ. μέλλ. ὄθωθήσομαι ἰθί. Εὐρ. Μήδ. 335, Δημ. 720 ἔξ-, ἀτ. ἀόρ. ἔωσθην ἰθί. Ἐλλ. 2, 4, 34 ἔξ-, μτην. ὄθωσιν ἰθί. Ἀρρ. Ἀν. 4, 251, ἀτ. παρακ. ἔσωμαι ἰθί. Ὀυκ. 2, 39 ἀπ-, αὐτ. 4, 57 περι-, ἰθί. ΚΠ 7, 1, 361, ἰών. μτην. ὄσωμαι ἰθί. Ἦρ. 5, 69 ἀπ-, μεταθιζόμεν κινήσιν εἰς ἀσώμια τὴ δι' ὄθωσας, δι' ὄθωσμοῦ βλ. κ. μετακινῶ, ἀσπικινῶ τὴ ἐκ τῆς θέσεως τοῦ βιαίως καὶ δι' ὄθωσας, σπρώχων, ἀσπικινῶ, ἀσπικινῶ, κτ. ἀντίθ. πρὸς τὸ ἔκω, ἰδ. ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης συνωμοσίας : Ἰλ. Ε 854, αὐτ. Α 220 ἔξωσθ' ἔξ κ. κουλῶν ὄσω, αὐτ. Ο 220 τοῖσι σ' ἀπ' ὀφθαλμῶν νεφροσ ἀχλύος ὄσωσ' Ἀθήνη, αὐτ. 694, αὐτ. Ν 193, αὐτ. Ε 19, αὐτ. 835, Ὀδ. Α 506 σκαρπιντόμενος χερσίν τὴ ποσίν τὴ λαῶν σῶω ὄσωσ' ἐκαποτὶ λάφον, αὐτ. 599, αὐτ. Χ 20, Ἦρ. 7, 167 ὄσωσ' ἐκαποτὶ εἰς τὸ πῦρ, - ὄθω τὴν ἔδραν - τὴν θύραν, - ὁ ἀνεμοσ ὄθωσ' τὸ πλοῖον διὰ τῶν ἰστίων :

|| προστ. ὄθησον ἀσπρῆξ' : || ὄθω τὴν ἐπὶ κεφαλῆν τὸν σπρώχων ὄσω τὸ πῆσρ κατακίφρα :

Πλάτ. Πολ. 553B ὄθωσ' ἐπὶ κεφαλῆν ὄθωσ' ἐκ τοῦ θρόνου : κ. παθ. : Ἦρ. 7, 136 ὄθωσ' ἐπὶ πρὸς αὐτῶν ἐπὶ κεφαλῆν' || ὄθω τὴν ἐπὶ τράχηλον τὸν σπρώχων ὄσω τὸ πῆσρ καὶ νὰ κτυγήσῃ εἰς τὸν τράχηλον : Λουκ. Νεκρ. Δ 27 : || ὄθω κάτω ἢ κατὰ πετράων σπρώχων τινὰ ἴνα πῆσρ κάτω εἰς τοὺς λίθους καὶ κτυγήσῃ : Εὐρ. Κύκλ. 448, Πλάτ. Φαῖδρ. 229C αὐτὴν πνεύμα Βορέου κατὰ τῶν πλῆσθιν πετράων ὄσωσ' || ὄμ. ὄθω εἰς λιθοτομῆσ : Δημ. 1252 : || σπιν. ἀναφ. πρὸς ὄθωσ' : Ἦρ. 3, 78 ὄθωσ' τὸ ἔξωσ' καὶ δι' ἀμφοτέρων, Εὐρ. Ὀρ. 291, αὐτ. Ἐλ. 983, αὐτ. Κύκλ. 485 :

|| κ. ἐπὶ ἄ. συνάφωσ οὐχὶ ἀνθρωπίνης, σπιν ἐπὶ ποταμοῦ : Ἰλ. Φ 235 ὄσωσ' δὲ νεκροῦσ' || κ. ἀναφ. πρὸς ἀνεμόν : Ὀδ. Γ 295 Νότωσ μέγα κύμα .. ποτὶ βίον ὄθωσ', Μεταγ. Ουρουπέρι. 13 : || κ. μ. φ. : Ἀλλ. 41 ἄ ὄ' ἔτερα τῶν ἔτεραν κλιθῆ ὄθωσ' : 2) σπιν βιαίως ἀπὸ τινος, ἀνασπῶ, ἀσπωσῶ : Ἰλ. Ε 594 ἔξ μηροῦ δόρου ὄσωσ' : 3) ἀναφ. πρὸς θύραν, ἀνοίγω βιαίως : Εὐρ. Ὀρ. 1562 ἀνοίγησ τὴσ ὄσωσ' προσπλοῖσι λέγωσ ὄθωσιν πύλασ, Ἀριστ. Σφ. 152 ὄθωσ' σὺ θύραν, Λυσ. 94, 7 ὄσωσασ τὴν θύραν τοῦ δωματίου οἱ μὲν πρῶτοι : 4) τὸ μέσ. διὰ τῆς βίας ἀνοίγω, διανοιγῶ ὄδον δι' ἐμμοτόν : Ξεν. Ἐλλ. 7, 131 ὄσωτ' ἔργον εἶναι τοῖσ ἔμμοτόσιν ἀνεγέρων τοὺσ στρατιώτασ ὄθωσμοῦσ εἰς τὸ πρόσθεν : 5) σπρώχων πρὸς τὰ ὄπισθ, ἀνοίγῶσ εἰς ὑποχώρησιν ἐν μάχῃ : Ἰλ. Ο 336, αὐτ. Π 45, αὐτ. Ν 193 ὄσωσ' δὲ μιν σθένει μεγάλωσ :

6) ὄθω, τὸ μέσ. ἠτ. τὸ πλείστον ἐν τῷ ἀσρ. ἰθί. ὄθωσ' ἀπ' ἑμαυτοῦ, ἀπομακρύνω, ἰθί. ἔργον εἶναι τοῖσ ἰθί. ἔμμοτόσιν ἀνοίγῶσ : Ἰλ. Ε 691 ὄσωσ' τὰ χεῖρασ ὄσωσ' Ἀργείοσ, αὐτ. Μ 420, αὐτ. Π 655, Ἦρ. 9, 25, Ὀυκ. 4, 96, αὐτ. 6, 70 ὄσωσμεν δὲ τῶν Ἀργείων πρῶτων τὸ ἐῶνυμον κέρας τῶν Συρακοσίων : 7) ἐκδιώκω, ἔξωρίζω : Αἰσχ. Πρ. 665 ἔξωσ δόμασ τὴ καὶ πάτρασ ὄθωσ' ἐμέμ, Σοφ. ΟΤ 1382, αὐτ. 241, αὐτ. ἀπ. 517, Εὐρ. Ἀνδρ. 344, Πλάτ. Πολ. 560D καὶ τὴν μὲν αἰδῶ ἡλιθιότητα ὀνομάζοντεσ ὄθωσθον ἔξωσ ἀτίμωσ φρογῶσα :

8) τὸ μέσ. παρωσθούμαι : Ὀυκ. 4, 11 εἰ πωσ ὄσωσμενο ἔσωσιεν τὸ τεύχισμα τοὺσ ἐναντίουσ, αὐτ. 35, αὐτ. 96 : 9) τὸ μέσ. ἐπὶ ἴππου, ριπῶ τὸν ἡνίοχον : Ὀέγον. 260 ὄσωσμεν τὸν κανόν ἡνίοχον : 10) ἀσπικινῶσ : Ξεν. ΚΠ 3, 3, 64 of δ' αὐτὸ Πέρσαι κατὰ τὰς εἰσόδουσ ἐφροσμένοσ ὄθωσμεν αὐτῶν πολλοῦσ κατεστρώωνυσσιν, Θεόδωρ. 15, 73 : 11) κ. νεώτ. βιάζω, ἐπισπεύδω π : Ἦρ. 3, 81 ὄθωσ' τὴ ἐμπεσῶσ τὰ πρήγμασ ἀνεσ νόδου, χεῖμαρῶσ ποταμῶ ἐκκελοσ, - νὰ ὄθωσῃ τὴν ὄπλοσδεσιν : 12) μ. αἰτ. προστ. κ. ἐμμοτ. διορ. παρακινῶ, προτρέπω, παροτρύνω, Ἀριστ. Ἀρετ. 32 : || τὸ ὄθωσ' ὄσωσ' τὸ ἐλατήριον τὸ κινουν τὴν εἰς π : Πλάτ. Κρατ. 401Π τὸ .. ἀπιν καὶ τὸ ὄρρηγῶν αὐτῶν εἶναι τὸ ὄθωσ' : 13) τὸ μέσ. ἔξωρῶμ, ἐκκινῶμαι, ἐκτρέω : Ἰνα. Ἀφ. 1261 : 14) ρηματ. π. ὄδημα, ὄθωσις.

-**ῶ** Ἐπιγρ. κατάληξις ὄνομο. θηλ. κυρ. ὄν. ἀνθί τῆσ σπιν. ἀπαντώσεσ -ὄω μνημονευομένη ῥῆθ' ὄπλοσ παλαιῶ γραμματικῶ, τοῦ Ἠρωδianoῦ (2, 545, 6) : Ἐπιγρ. Δελεφῶν, Ἐπιγρ. Ἀττικῆσ Θεαλλοῦ Μιλησισα, Ἐπιγρ. Κορίνθου, Ἐπιγρ. Σελινούτοσ, Ἐπιγρ. Διλλου.

-**ῶ** Ἐπιγρ. δ.τ. τοῦ ὠ καταλ. γενικ. δωρ. : Ἐπιγρ. Κρήτησ 2) κατάλ. τοῦ γ' ἐν. προστ. τῆσ προστ. : Ἐπιγρ. Δελεφῶν ἔστωσ, αὐτ. ἀναγραφάτωσ, αὐτ. ὑπηρετήτωσ, Πάπ. κατασπαστάτωσ, αὐτ. ἀποτεισάτωσ : 3) ἀναφ. εὐβρίσκονταί κ. ὄσωτ. ἔχουσαι τὸ -ῶ ἐν μέσ. λ. : Ἐπιγρ. Νασιωτιῶν γινώσκωσισ, Ἐπιγρ. Χίου λάβωσισ : 4) κ. κατάλ. αἰ. δὴ καὶ ὄσωτ. Ἐπιγρ. Ἀττικῆσ τῶσ θεῶσ' : 5) κ. ἐν ἐπιγρ. Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν ὄπιστωσ.

ὄω ἐπιφών. κλιτ. ἀνθί τοῦ ὄ βλλ. : Ἐπιγρ. Πάρου ὄω φῶσι καὶ τοκέων ὄργατὶ πρὸς τέκνα ποσειῶν ἰ

ὠία (ή) Ἑπιγρ. κρητ. τ. του φα βλ.λ. : Ἑπιγρ.Κρήτης, Ἡσ.
ὠίγνυτο ἐπ. γ' πληθ. παρ.τ. του οίγνυμι βλ.λ.
ὠίδας (ί) Ἡσ. «ουδός».
ὠιδιομυκητρίαισις (ή) νεώτ. δερματολ. μυκητῶδης στοματίτις.
ὠίδιον (τό) νεώτ. βοταν. κωνιδιόμορφος μύκης ἐκ τῶν ἀσκομυκητῶν, προκαλὼν νόσους τῶν φυτῶν.
ὠίετο ἐπ. τ. του φέτο γ' ἐν. παρ.τ. του οίομαι ἢ οἶμαι βλ.λ.
ὠίξω (ῶιον, ὦδον) λεξ. κ. φῶξ ἐπὶ ὄρνιθος, ἐπικάθημαι τοῖς φοῖς, ἐπὶφῶξω : Ἡσ.
ὠίται ἰων. τ. του ἀνέφικται βλ.λ. γ' πληθ. παθ. ἴσρακ. του ρ. ἀνοίγω βλ.λ. : Ἡρώδ.4,55.
ὠίεσθην ἐπ. γ' πληθ. ὄορ. του οίγνυμι βλ.λ.
ὠίεξ ἐπ. γ' ἐν. ὄορ. του οίγνυμι βλ.λ.
ὠίμέ(να) ἐπιφών. σχετλ. κ. ἀίμέ(να) ἀλμυρον, οἶμοι, φεῦ.
ὠίον (τό) τὸ φῶν βλ.λ. : Σαφ.π. Ἀθην.2,57D φασι δὴ ποτα Ἰάδων ὠιον εὐρην.
ὠισάμην ἐπ. ὄορ. α' του οἶομαι ἢ οἶμαι βλ.λ.
ὠίσθη ἐπ. παθ. ὄορ. του οἶομαι ἢ οἶμαι βλ.λ.
-ωσι Ἑπιγρ. αἰολ. τ. του -ωσι καταλήξ. γ' πληθ. ὑποτ. ἔνεστ., οἶον γράφωσι, ἐγκολάπτωσι.
ὠισάμην ὄορ. του ὠισάμην βλ.λ. : Ἡρώδ.8,16.
ὠίσχα Ἡσ. «ῶρινά, ὑπήμερα».
ὠίσχετο Ἡσ. «ἐπέσχεθη».
ῶκ ὄορ. κτ. κρᾶσιν του ὀ ἐκ : Θεόκρ. Ἑπιγρ.20.
ῶκα ἐπίορ. ποι. του ὠύκς ὠκέας, ταχέως : Ἰλ.Α 402 ἢ ἑκατάγειρον καλέσας ἔς μακρὸν Ὀλυμπον, αὐτ.Ε 88, Ὀδ.Ζ 317. || κ. ἐπιτεταμ., αλ. Β 52, Ὀδ.Β 8 τοῖ δ' ἠγείροντο μάλ' ῶκα : 2) ἐπὶ χρόνῳ, εὐθύς, ἀμέσως : Ἰλ.Σ 527, Ὀδ.Ρ 327 ῶκα δ' ἔπειτα νεῦο ἐπὶ οἱ καλέσας. 3) κατὰ τρόπον ὀδῶν, διατάρως : Ἡσ. «ὀξέας».
ὠκαλέος η-ον Ἡσ. «ταχὺς, ὀξὺς».
ὠκάει ἐπ. τ. του ὠκεία θηλ. του ὠύκς βλ.λ.
ὠκαάνειος η-ον σχόλ. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν, ὠκεανὸν, ὃ του ὠκεανοῦ : Γαλλ.1,186 ἐν ταῖς ὠκαεναίσις θαλάτταις ἀναχώρησις τε καὶ ἐφοδος γίνεται τῶν ὑδάτων, Σχόλ. Αἰσχ.Πρ.300, Σχόλ.Εὐρ. Ἰνν.121 πέτρα ὠκαεανὸν ὀδωρ στάζουσα, -ὠκαεανίος περίοδος (ἢ προϊστορικὴ κοσμογονικὴ περίοδος του ἀχηματισμοῦ τῶν ἀρχέγονων ὠκεανῶν καὶ ἠπειρῶν).
ὠκαενηίδας ὀδος (ή) μτγν. ἐπ. θηλ. του ὠκαέ-νιος βλ.λ. : Νάνν.Δ 32,53.
ὠκαεανικός ἡ-ὸν νεώτ. ὁ ὠκαεάνειος βλ.λ.
ὠκαεάνιος ον ὄορ. του ὠκαεάνειος βλ.λ.
ὠκαεανί-ιδος (ή) ἢ ὠκαεανίτις βλ.λ.2) Πίνδ.Ο 2,129 ἐνθα μακάρων νάσος ὠκαεανίδες αὖραι περιπνέοισιν.
ὠκαεανιδός (ί) μαν. τὸ νὰ εἶναι, νὰ εὐρίσκειται εἰς ἐν τῷ ὠκαεῶν : Εὐστ.167,5.
ὠκαεανίτις-ιδος (ή) μτγν. θυγάτηρ του ὠκαεανοῦ : Βεργιλ.Γεωργ.4,341. 2) ἢ ἐκ του ὠκαεανῶν, ἢ ἀνήκουσα εἰς αὐτόν : Αἴτ.4,3, αὐτ.54. || ὠκαεανίτις θάλασσα ὁ ὠκαεανός : Διον. Ἀλ.Ρωμ.1,3. 3) ἢ ὠκαεανίτις (ή) ἢ ἀκτὴ του ὠκαεανῶν : Στράβ.1,228 δεῖ δέχθεσθαι τοὺς παρ' ὀλην διατείνοντα, τὴν ὠκαεανίτιν ἐφ' ἠλίου ἀνιόντος.
ὠκαεανογραφία (ή) νεώτ. ἢ ἐπιστήμη ἢ περιγράφουσα τὰς ἐκτάσεις τῶν θαλασσιῶν ὑδάτων καὶ τὰς διαμορφώσεις του βυθοῦ αὐτῶν.
ὠκαεανογραφικός ἡ-ὸν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὠκαεανογραφίαν, ὁ τῆς ὠκαεανογραφίας : ὠκαεανογραφικὸν ἱνστιτούτον-μουσεῖον.
ὠκαεανγράφος (ί) νεώτ. ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὴν ὠκαεανογραφίαν βλ.λ.
ὠκαεανὸς ἐπίορ. ποι. εἰς τὸν ὠκαεανόν : Ὑμν. Ἑρμ.68, Ὑμν.Ὀμ.31,16 ἐνθ' ὄρ' ὄγε στήσας . .

ἄρμα καὶ Ἰηπούς ἐσπέριος πέμψησι δι' οὐρανοῦ ὠκαεανόνδε.
ὠκαεανοπλοία (ή) νεώτ. ὡς ὄν. του κεφαλαίου τῆς ναυτικῆς-ἐπιστήμης, τὸ πραγματευόμενον τὰς μεθόδους τὰς ἐφαρμοζομένους εἰς τοὺς ὠκαεανίους πλοῦς : 2) ποντοπλοία, κτ. ἀντιθ. πρὸς τὸ ἀκτοπλοία.
ὠκαεανολοικός ἡ-ὸν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὠκαεανοπλοίαν.
ὠκαεανός (ί) κ. μαν. νεώτ. κ. δημ. υἱὸς του Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς Ἰ' Ἡσίοδ.Θ 133), ἀζύγιος τῆς Τηθύος, πατήρ τῆς Ἐθιίδος Ἰ' Ἰλ.Σ 302, αὐτ.Σ 398) καὶ παστῶν τῶν ὠκαεανῶν (Ἡσίοδ.Θ 377, Αἰσχ. Πρ.140), ἐνομιζέτο θεὸς του μεγάλου προαιωνίου ὕδατος καὶ πηγῆ πάσης θαλάσσης καὶ παντὸς ποταμοῦ Ἰηρῶν. Ἰλ.Φ 196, Ἡσίοδ.Θ 337, αὐτ.3681, Ἰδία δὲ ἐν Ἰλ.Σ 201, αὐτ.302 ἀναφέρεται ὡς γεννητῶρ τῶν θεῶν καὶ παντὸς ἀφύχου τε καὶ ἐμφύχου : 2) ὁ μέγας μυθικός ποταμὸς του κόσμου ὁ περιβάλλων κύκλω κτ. ἀντιθ. πρὸς τὴν ἐσῶν ὑποστρέφων θεωρεῖται ὁ μέγιστος τῶν ποταμῶν καὶ ὡς τοιοῦτος ἐνομαζέται περίετρος, γοιήοχος, παλινδίνοντας, μεγακίτης, ἀκαλαρρεΐτης, βαθυκύμων, θαυροπρεΐτης, κελάδων, βαρυσοχῆς, ἀτέρμων, ἀκάματος, ἀφθίτος, ἀέσως, ἀρχέγονος, κλυτός : Ἰλ.Σ 399 θυγάτηρ ἀφορροῦ ὠκαεανῶ, αὐτ.607, Ὀδ.Υ 65, Ἡσίοδ.Α 314, Ἡρ.2,21, αὐτ.23, αὐτ.4,36 αὶ ὠκαεανὸν τε ρέοντα γράφουσι περίε τὴν γῆν, Αἰσχ.Πρ.141, Σοφ.ἀπ.256, Εὐρ.Ὀρ.1377. 3) ἡ μεγάλη ἔξω θάλασσα κτ. ἀντιθ. πρὸς τὴν ἐσῶν θάλασσαν (τὴν Μεσόγειον), τὸ ἔξω τῆς οἰκουμένης πέλαγος. Ἰδία ὁ Ἀτλαντικός Ἄριστλ.Κόσ.3,Β1, ὁ ὁποῖος διακρίνεται εἰς βόρειον (Πλοῦτ.Μάρ.11), εἰς ἔσπεριον (αὐτ. Ἀντ.61), εἰς κατὰ μεσημβρίαν (Ἰδίοδ. Σ17,96) ἀπὸ δεῖ τῶν χωρῶν ἄς περιδρέγει εἰς Γερμανικόν, Καντάβριον : Πτολ. 4) νεώτ. κ. δημ. μεγάλη ἐκτασις θαλάσσης χωρίζουσα ἠπειρούς ἀπ' ἀλλήλων : Ἀτλαντικός - Εἰρηνικός - Ἰνδικός ὠκαεανός. 5) μαν. μτφ. πηλυσμένη, μεγίστη ἀθροῖνα : Ἰω.Λυδ.Ρωμ.3,62 ὠκαεανὸς χρημάτων. 6) νεώτ. μτφ. πᾶν ὃ,τι ἀπέραντον καὶ ἀχανές : ὠκαεανὸς γνώσεως.
ὠκέως (ί) κ. ἰοκί) ἐπίορ. ταχέως, γρήγορα : Πίνδ.Ν 10,120 χεραὶ καθέλεν. . ὠκέως, αὐτ.Π 3,105, Λοκκ. Ὀρχ.19.
ὠκέις ἐντος-εσσα-εν μτγν. ποι. τ. του ὠύκς βλ.λ. : Λεανίδ.Ταρ.ΑΠ 6,205.
ὠκία (ή) Ἑπιγρ. βαρβαρ. τ. του οὐγκία.
ὠκίμιμος ἡ-ον μτγν. ὁ πεποιθένος, κατεσκευασμένος ἔξ ὠκίμου : Διοσκ.1,67 ὠκίμιμον μύρον.
ὠκίμοσιδής οὐς-ές μτγν. ὁ ὁμοῖος πρὸς τὸ φυτὸν ὠκίμον : Νίκ. Ἀλεξ.280. 2) τὸ ὠκίμοσιδές ὡς οὐστ. τὸ ποῶδες πολυετές φυτὸν σπανιδόφυτον τὸ ὠκίμοσιδές, χαλθαδοβρίσις : Διοσκ.4,28, Γαλ.13, 242, αὐτ.974 ἀντὶ ὠκίμοσιδὸς ἠδυσμον ἄγριον.
ὠκίμιον (τό) κ. νεώτ. γένος φυτῶν ἐκ τῶν χειλανθῶν, ὁ βασιλικός : Ἡσ. «βροτάνη εὐώδης, τὸ λεγόμενον βασιλικόν» : Στράτ. Ἀθῆλ.1,5 ὠκίμων πέταλα, Εὐδουλ.Κέρκ.1,2, Θεόφρ.Φ1 7,3,3 πολυκαρπότερον δὲ τὸ ὠκίμιον, Διοσκ.2,171.
ὠκινάκης Σουίδ. «κιννάκης».
ὠκίαν (τό) μτγν. τροφὴ τις διὰ κτήνη ἐκ χόρτου, κυμάτων καὶ βικίων : Πλιν.Φ1 17,22,18.
ὠκίς-ιδος (ή) Ἡσ. «εἰώντιον».
ὠκίστα (ί) κ. ἰοκί) ἐπίορ. τῆχιστος : Ὀδ.Χ 77,αὐτ.133.
ὠκίστος η-ον ἀνώμ. ὑπερθ. του πύκς, ὠκίωτος, τῆχιστος : Ἰλ.Ο 238 ὠκίστος πετεπνῶν, αὐτ.Φ 253, αὐτ.Χ 325, Αἰσχ.Ἐπιτ.65.
ὠκίτωνος ον ἀνώμ. συγκρ. του ὠύκς, ὠκύτερος, τοχύτερος : Ἰλ.Φ 253.
ὠκύαλος ον ὁ ταχέως διὰ τῆς θαλάσσης σπευδῶν, πλῆων, ταχύπλοος : Ἰλ.Ο 705 νεός ἠφατο

ποντοπόροιο, καλῆς ὠκυάλου, Ὀδ.Μ.182, αὐτ. Ο 472, Σοφ.Ατ.710 πάρα . . πελάσαι φάος, θοῶν ὠκυάλων νεῶν, Μόσχ.2,60. 2) μτγν. ὠκύς, τοχύς, ὀρηκτικός, σφοδρός: Ὀππ.Ἀλ.2,535.

ὠκυδῶας (ὶ) μτγν. ὁ ταχύς ἐν τῇ μάχῃ Ἴσ. «ὠκυδῶσαι, ταχυμάχαι»: ΑΠ 15,27.

ὠκυδῶλας-ον ὁ ὠκέας, ταχέως βάλλων, ὁ ταχύς εἰς τὸ τάξευμα, ὁ ταχέως ἐπιτυχάνων: Σοφ.Φιλ. 170 πλὴν ἐξ ὠκυδῶλων εἴ ποτε τῶνων πνοαίς Ιοίς ἀνύσαι γαστρὶ φορβῶν || κ. ἐπὶ τῆς χειρὸς: ΑΠλ.195. || κ. ἐπὶ βέλους: ΑΠ 6,118 ὠκυδῶλων ἰὼν κράτος || κ. ἐπὶ αἵματι, ὁ ταχέως ἐφαρμῶν: Ἀριστ.Ζ1 9,32,2 ἐστι δ' ὠκυδῶλος καὶ εὐθύμων καὶ ἄφρονος.

ὠκυγνεθῶλος-ον μσν. ὁ ταχέως γεννηθείς: Ἰω.Γαζ. Ἐκφρ.418.

ὠκύγλωσσος-ον μσν. ὁ ὠκύς τὴν γλῶσσαν, ὁ ἔχων ταχεῖαν γλῶσσαν: Εὐστ. εἰς Δαμασκ.1 β.

ὠκυδῆκτωρ-ορος (ὶ, ἡ) μτγν. ποι. ὁ δρέκας ἢ σφοδρῶς δάκνων: ΑΠ 6,92 ῥίνην τε κνησίχρυσον ὠκυδῆκτορα.

ὠκυδιδάκτος-ον μτγν. ποι. ὁ ταχέως διδασκόμενος, μανθάνων: Κριναγ.ΑΠ 9,562.

ὠκυδινητος-ον, δωρ. -ἄτος ὁ ταχέως δινούμενος, στροφόμενος: Πινδ.1 415,7 ὠκυδινητοῖς ἀμίλλαις.

ὠκυδρόμας (ὶ) μτγν. πο. ὁ ὠκύδρομος: ΑΠ Συμλ.389.

ὠκύδρομος-ον ποι. ὑπερβ. ὠκυδρομώτατος, ὁ ταχέως, ὁ ὀρηκτικῶς τρέχων, ὁ ταχύς εἰς τὸν δρόμον, στὸ τρέξιμο: Εὐρ.Βάκχ.871 μάχῃσις τ' ὠκυδρόμοις τ' ἀέλλαις θρώσκει πεδίον παραποτάμιον, Ὀρφ. Ὑμν.68,9.

ὠκυδρομῶ-έω μτγν. εἶμαι ὠκύδρομος βλ. Φιλ.1,560 τὸν ὠκυδρομεῖν ἱκανῶν.

ὠκυπηής-οῦς-ῶος-ές μτγν. ποι. ὁ ταχέως λαλῶν, ὀμιλῶν: ΑΠ 9,525.

ὠκύθοος-α-ον ποι. ὁ ταχύ θέων, τρέχων, ὠκύδρομος: Εὐρ. Ἰκ.993 λαμπάδ' ἰν ὠκυθῶσαι νύμφουσι ἰπνεύουσι δι' ὀρφνας 2) μτγν. τὸ οὐδ' ὡς οὐσα: Ἴσ. «ὠκύθοον» πᾶσι τις ἢ τρίφυλλος καλομένην: Καλλ. Ἀρτ.165 ὠκύθοον τριπέπλον.

ὠκυθάλας-ον ΕΜ ὁ ταχέως λαλῶν, ὀμιλῶν.

ὠκυλόχεια (ἡ) μτγν. ἐπὶ τῆς Ἀρτεμίδος, ἡ ἐπάγουσα ταχύ, εὐκόλιαν τοκετὴν, ἡ ταχύνοσσα, ἡ εὐκόλιουσα τὸν τοκετὸν: Ὀρφ. Ὑμν.24, αὐτ.9,19.

ὠκυμάχος-ον μτγν. ποι. ὁ ταχέως, ὁ μετὰ σπουδῆς, ἐνθέρμως μαχόμενος: ΑΠ 6,132 Λοκρῶν χερσὶν ὕπ' ὠκυμάχων.

ὠκύμοιρος-ον μτγν. ποι. ὁ ὠκύμορος: Ἑλλ. Ἐπιγρ.μν.246,1.

ὠκύμολος-ον Σουῖδ. «ὁ ταχύ πορευόμενος».

ὠκύμορος-ον ποι. ὑπερβ. ὠκυμορώτατος (ἴλ. Α 505, Πλούτ. Δίων 58), ὁ ταχέως, ὁ πρῶτως ἀποθήσκων Ἴσ. «ὠκύμοροι, ταχυθάνατοι, οἱ ἀῶρω θνήσκοντες θανάτω»: ἴλ.Α 417 νῦν δ' ἄμα τ' ὠκύμορος καὶ δὲ Ξυρὸς περὶ πέντων ἐπλετο, αὐτ.Σ.95, αὐτ.458, αὐτ.Α 505, Ὀδ.Α 266, Ἑλλ. Ἐπιγρ.μν.527, αὐτ.540. 2) ἐπὶ ὄνθεω, ὁ ταχέως μαραινόμενος, ὁ ταχέως παρακινῶν: Φιλῶστρ. Ἐπιστ.4. 3) κ. ἐν ἐνεργ. χρ. ὁ ἐπάγων, ὁ ἐπιφέρων ταχὺ ἢ πρῶτον θάνατον: ἴλ.Ο 441 ποῦ νῦν τοι Ιοὶ ὠκύμοροι καὶ τῶξον, ὅ τοι πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων, Ὀδ.Χ 75, Πλούτ. Ἀντ.71 φαρμάκων δυνάμεις ὠκύμοροι, αὐτ.Δίων 58 κῶνσιον ὠκυμορώτατον.

ὠκύνοος-ον μτγν. ποι. ὁ ταχέως νοῶν, ὁ ταχέως ἀντιλαμβάνομενος, ὁ ταχύς τὴν ἀντιληψίν: Ὀππ.Κυν.1,37 βουλάς ὠκύνοους.

ὠκύνω Ἴσ. «ταχύνοα, οὐξῶνα».

ὠκυπέδιλος-ον μτγν. ποι. ὁ ἔχων ταχεῖα πέδιλα, ταχεῖς πόδας, ὠκύπους: Νόνν.Δ 26,220.

ὠκυπέταια (ἡ) μτγν. θηλ. τοῦ ὠκυπέτης βλ. Μάρκελλ.Σιδ. ἐν Ἑλλ.Βιβλ.Φαθρ.1,15 [ἐκδ.] ὠκυπέταια χεῖλιδῶν.

ὠκυπέτης (ὶ) ποι. θηλ. ὠκυπέταια, ὁ ὠκέας, ταχέως πετῶν ἢ τρέχων: ἴλ.Θ 42 χαλκόδοξ' Ἰη-ῶν ὠκυπέτα, αὐτ.Ν 24, Ἡοιδ. Ἐργ.210. 2) μτφ. ὁ ἀπειθὴς, ὁ ταχέως ἢ πρῶτως ἐρχόμενος: Σοφ.Τρ.042 ὠκυπέτα μόρφ τὸν μέλεον φήσας.

ὠκυπέτης-οῦς-ῆς Ἐπιγρ. ὁ ὠκυπέτης βλ.2).

ὠκύπλοος-ον ποι. ὁ ταχέως περιπλανώμενος: Εὐρ.ἀπ.597 τὰς ὠκυπλόνοισι πτερόγων βίαισι.

ὠκύπλοος-ον Ἴσ. «ὁ ταχύ πλέων»: 2) Σουῖδ. «ταχύπλοος».

ὠκυπόδης (ὶ) μτγν. ποι. τ. τοῦ ὠκύπους βλ. ΑΠ 5,222 οὐ δρόμον ὠκυπόδην εἰχας ἀπ' ἀντολῆς, αὐτ.9,371 λαγῶν ὠκυπόδην.

ὠκυπόδια (ἡ) μσν. κ. νεῶτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ὠκύποδος βλ. Καισάρ.Διάδ.5,112,614.

ὠκυποδῶ-έω μσν. εἶμαι ὠκύπους βλ. τρέχω ὠκέας, ταχέως: Καισ.Διάδ.1 τὰ γύναια ἐπὶ τὸ σωτήριον μνήμα ὠκυποδοῦντα.

ὠκυπόδως ἐπίγρ. μσν. μετ' ὠκυποδίας, μετ' ὠκύτητος, τοχύτητος ποδῶν, ταχέως: Καισάρ.856.

ὠκύποινος-ον ποι. ὁ ταχέως τὴν πονίην λαμβάνων, ὁ ταχέως πιωρούμενος: Αλογ. Ἐπ.743.

ὠκύπομος-ον ποι. ὁ ταχέως πέμνων, κομίζων, μεταφέρων τι: Εὐρ.ΙΤ 1137, αὐτ.1427 ὠκυπόμους ἔλατ' ἐς πόντον πλάτας.

ὠκύπορος-ον ποι. ὁ ταχύπορος, ὁ ταχέως πορευόμενος, 68, ἐπὶ πλοίων, ὁ ταχύπλοος, γοργοτάξιδος: ἴλ.Α 421 ἀλλά οὐ μὲν νῦν νηυσὶ πορήμενος ὠκύποροισιν μῆνι' Ἀχαιοισιν, αὐτ.488. 2) ἐπὶ ρυάκων ἢ ποταμῶν, ὁ ταχέως, ὀρηκτικῶς ρέων: Αλογ. Ἀγ.1558 ὠκύπορον πορθεῖν ὄχεων || κ. ἐπὶ ριπῶν κυμάτων: Πινδ.Π 4,345. 3) κ. ἐπὶ οἰστών, βελῶν, ὁ ταχέως πετιόμενος, ὁ εὐθέως ἐπιτυχάνων τοῦ σκοποῦ: ΑΠ 5,86 ὠκύποροι οἴστοι Ἐρωτος.

ὠκυπορῶ-έω μτγν. εἶμαι ὠκύπορος, ταχέως πορευόμενος, βαδίζω: Στροβ.8,3,29 ὡν οὐδὲν ὠκυπορεῖν οὐδὲ μακροπορεῖν δύναται || ἐπὶ πλοίου, ταχέως πλέω: Ἐπιγρ.

ὠκύπος-ον σπάν. ποι. τ. τοῦ ὠκύπους βλ. ΑΠ 9,525.

ὠκύπους-οδος-οον κ. νεῶτ., αἰτ. ὄρα. ὠκύπους Ἰεῦρ. Ἑλ.243, ἐπ. δστ. πληθ. ὠκυπόδοισι (ἴλ.Β 383), ὁ ὠκύς, ὁ ταχύς τοῖς πόδας, ταχύπους, γοργήπορος στὰ πόδια, γοργοπόδαρος: ἴλ.Οδ.Α 302 τοὶ δ' ὠκύποδες λαγὸς ἤσαν ἄνδρες θηρευτοὶ, Σοφ. ΟΚ 1094, αὐτ. Ἡλ.699 Ἰππικῶν . . ὠκύπους ἄγων, Εὐρ. Ἰππ.1128, αὐτ. Ἑλλ.243.

ὠκυποπέτης (ὶ) μσν. ὁ ὠκέα πετῶν ἔχων, ὁ ὠκέας, ταχέως πετιόμενος, ταχύπετος μτφ. ἐπὶ λόγου: Κ Μανασσα.Χρον.9,33.

ὠκύπτερος-ον κ. νεῶτ. ὁ ταχύς τὰς πτέρυγας τὴν πτῆσιν, ὁ ταχέως ἰπτάμενος: ἴλ.Ν 62 ὡς τ' Ἰρηξ ὠκύπτερος ὤρτο πέτσειναι 2) μτφ. ἐπὶ πλοίων, ὁ ταχύπλοος: Αλογ. ἴκ.734. 3) τὰ ὠκύπτερα ὡς οὐσα. τὰ μᾶλλον προεξέχοντα τῶν πτερῶν, τὰ μακρὰ πετὰ τῶν πτερόγων, δι' ὧν προάγει ἡ ταχύτης τῆς πτῆσεως: Ἀριστ. Ἀχ.803 ἐπὶ τῷ γλαφῆς - ἐπὶ πταίσις ὠκύπτεροις, Πλούτ. Ἡθ.184C τί γὰρ, εἴηεν, οὐ μέλλω, τοῖς ὑμπετέροις θηλοῖς, ὡσπερ ὠκύπτεροις, ἀπρόνομοις.

ὠκύπτερος-ον μτγν. ποι. ὁ ὠκύρροος, ὁ ταχέως ρέων: Νόνν.Δ 26,362.

ὠκύρρος (ὶ) ποι., δωρ. -ας ἐπὶ ποταμῶν, ὁ ὠκύρροος, ὁ ταχέως ρέων: Εὐρ.Βάκχ.569 τὸν τ' ὠκύρρον διαδός . . Ἀξίνω, ΑΠ 9,219.

ὠκύρριος-ον ἐπὶ ποταμῶν, ὁ ταχέως ρέων: ἴλ.Ε 598 στήρ ἔπ' ὠκύρρω ποταμῶ διαδιδε προρόντι, αὐτ.Η 133.

ὠκύς -εος-ίας-ύ ἐπ. κ. ἰων., συγκρ. ὠκύτερος ἴ'Οδ. Θ 331 κ. ὠκύων ἴ'Ιλ.Θ 331, ὑπερβ. ὠκύτατος ἴ'Οδ. Θ 331 κ. ὠκύστας ἰαύτ.Θ 233ι, θηλ. ὠκέα ἴ'Ιλ.Β 786, Ὀδ.Μ 374ι, μιν. θηλ. κ. ὠκύς ἴ'ΐω.Γο.Γ 1,240ι, ἐπ. γενικ. ὠκέων ἴ'Ιλ.Δ 500, Ὀδ.Ι 101ι, ὁ ταχύς, ταχυκίνητος, εὐκίνητος, γοργός, γρήγορος, ἐπί προσ. κ. ἰδ. τοῦ Ἰ. Ἀχιλλέως, προσασπομένης συνη. τῆς αἰτ. πῶδας : ἴ'Α 55 τοῖσι 8 ἄνιστάμενος μετέφθ πῶδας ὠκύς Ἀχιλλεύς, αὐτ.Β 84, αὐτ.Φ 21ι, αὐτ.Ψ 189β || κ. ἐπί τῆς ἴριδος : αὐτ.Β 786 Τρωσίν 8 ἴ'Αγγελος ἦλθε ποδόμενος ὠκέα ἴρις, αὐτ.Ψ 198 : || κ. ἐπί ζῶων : αὐτ.Θ 89 τῶροσ' Ἐκτορος ὠκέες Ἴπποι ἦλθον ἀν' ἰωχμὸν θρασῶν ἠυλοχον φορέοντες Ὀδ.Ζ 104 : || τὸ αὐτ., τὸ ὠκύ ὡς οὐσ. ἡ ταχύτης, ἡ δξύτης : Εὐρ.ἀν.1019 : 2) ἐπί πτηνῶν, ὁ τοχύπετος : ἴ'Α.Ο 238 βῆ δὲ κατ' ἴδμεων ἀρέων Ἴρκει εὐοικίως κέκ'ι 3) ἐπί προγμ. κ. ἰδ. ἐπί πλοίων, ὁ ὠκύπορος βλλ.2), ὁ ταχύηλος : αὐτ.Θ 197, Ὀδ.Μ 36 ἄν νέες ὠκέται ὠσαι πτερόν ἤε νόημα 4) ἐπί βελῶν, ὁ ταχέως βολλόμενος, ριπτόμενος : ἴ'Α.Ε 106, αὐτ.112 πάρ δὲ στός βέλος ὠκύ διασπερές ἐξέρσασ' ὠρουσ' 5) ὁ γρήγορος, ὁ δξύς : Ὑμν.Ἐρμ.43 ὠκύ νόημα, Πινδ.Π 4,247 θνατῶν φρένες ὠκύτεροι 6) ὁ ταχέως γινόμενος, ἐπιπελοῦμενος, τελοῦμενος : αὐτ.9,119 ὠκύτατον γάμον, αὐτ.200 7) ὀξύς, καυστικός : Μίμν.Ι, ΑΠ 7,466 ἄκτις ὠκέος ἡλείου 8) ὁ ὀξύς, διαπεραστικός : Ἀπολλ.Ρ 4,42 τῆ δὲ [κουρή] καὶ αὐτόμασι θυρῶν ὑπέσταν ὀχνης ὠκέαις ὀφορροὶ καὶ ἀναθρῶσκοντες ἀσιδαίσι, Αλ.Ζ 1 6,63. **ὠκύσημος**-ον ἰσημοί ἴ'Ησ. εταχέως φανερόσφ. **ὠκύσκοπος**-ον μγν. ποι. κ. ὠκύσκοπος ὁ ὠκέως, ταχέως σκοπῶν, ὁ δξύς βλεπῶν, στοχάζων, ἐπιτυγχάνων : ΑΠ 9,525. **ὠκύτης**-πος ἴη) ταχύτης, δξύτης, οπουδῆ : Πινδ. Π 11,75 Εὐρ.Βάκχ.1090 πελέσις ὠκύτη' οὐχ ἡσασεν, Πλάτ. Αἶ.364C εἰ γὰρ οὕτως ἔχει, ὠκύτητος δει', Ἀρρ. Ἀν.1,1,7, αὐτ.Τακτ.44,Γαλ.4,126,9, Δοσιβ. Μεγ.Ρεβ.26,4 ἐσώζετο ὑπὸ τῆς ὠκύτητος τῶν σκελῶν. **ὠκύτατος**-η-ον ὑπερβ. τοῦ ὠκύς βλλ. **ὠκύτερος**-α-ον συγκρ. τοῦ ὠκύς βλλ. **ὠκυτόκειος**-ον ὁ,γρ. τοῦ ὠκυτόκος βλλ. **ὠκυτόκιος**-ον κ. νεώτ. ὁ ἐπιφέρων ταχῶν τοκετόν, ὁ διευκολώνων τὸν τοκετόν : Διοσκ.4,14, αὐτ.5, 173, -ὠκυτόκιον φάρμακον 2) ὠκυτόκιον ἰφάρμακον[ἴδ] ὡς οὐσ. τὸ συντέμνον τὴν διάρκειαν τοῦ τοκετοῦ φάρμακον AB 74,5 ἐφάρμακόν τι ὁ περιάπτουσι ταῖς κυσικομμένας ὑπὲρ τοῦ ταχέως τεκεῖν καὶ μὴ ἐν ταῖς ὠδίσι διατριβεῖν καὶ κἀμνεν : ἴ'ηπ.623,15, αὐτ.681,25, Ἀριστφ. Θεσμ.504 ὠκυτόκι' ἰνοῦμενος, Θεόφρ.Φ 19,9,3 ἀγαθὸν δὲ τὴν ῥίζαν καὶ ὠκυτόκιον περιπίπτον καὶ εἰς φίλτρα ἴδ,γρ. ὠκυτοκεῖαν] 3) νεώτ. τὰ ὠκυτόκια ὡς οὐσ. ὁ ταχῶς τοκετός. **ὠκυτόκος**-ον ποι. ὁ ταχέως γεννηθεὶς ἢ παραχθείς : Σοφ.ΟΚ 689 ἴδ,γρ. ὠκυτόκος. **ὠκυτόκος**-ον κ. νεώτ. ὁ συντέλων εἰς ταχῶν, εὐκόλον τοκετόν, ἐπί τῆς Ἀρτέμιδος : Τιμόθ. π. Πλουτ. ἴ'Ηθ.282C διὰ κινῶμενον πόλον ἀστράων διὰ τ' ὠκυτόκιοι σελάνας 2) κ. νεώτ. ὁ ταχέως, εὐκόλος τίκτων, γεννῶν, εὐκόλογεννος : Σοφ.ΟΚ 689 ὠκυτόκος παίδων ἐπινοῖσεται ἀκρητῶν σὺν δμῶσφ κηρὶ τοῦ γονιμοποιούσης τῆς χῶραν ποταμῶν Ἰηρῶσφ ὡς κατὰ Σχολ. ἐποιούσης τὰ πεδία ὠκυτόκα καὶ ἔγκαρπα] ἴδ, γρ. ὠκυτόκος, -ὠκυτόκος γυνή. **ὠκυτοκῶ**-έω μιν τίκτω ταχέως : Ψελλ.Οαυμ. 144,11 ὠκυτοκεῖν ταύτας ἐργάζεσθαι. **ὠκυφόνος**-ον μγν. ἐπί νασημάτων, ὁ ὠκέως, ταχέως ἐπιφέρων θάνατον, θανατηφόρος : Ἀρετ. ὈΞ Παθ.2,3 ὠκυφόνου κακοῦ.

ὠλαξ-ακος ἴη) ὄωρ. τ. τοῦ οὐλαξ βλλ. **ὠλάφιον** ἄπτ. κτ. κρᾶσιν τοῦ ὠλάφιου : Ἀριστφ. Θεσμ.1172. **ὠλαφος** ἄπτ. κτ. κρᾶσιν τοῦ ὠέλαφος : Θεόφρ.135. **ὠλεκράνειος**-ον νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ὠλέκρνον, ὁ ταῦ ὠλεκράνου, ὁ ὠλεκρκανικός : ὠλεκράνειος βῆθος. **ὠλεκρκανίος** πῶις τῶ ὠλεκράνω, κτυπῶ διὰ τοῦ ἀγκῶνος : Κομμ. Ἀνώ.π.Πολυδ.2,140. **ὠλεκρκανικός**-ῆ-όν νεώτ. ὁ ὠλεκρράνειος βλλ. : ὠλεκρκανικός βῆθος ἰβῆθος κειμενος ὀπισθεν τῆς τροχάλιας τοῦ κάτω ἄκρου τοῦ βραχιονίου ὁστού εἰς δν ἐμβαίνει τὸ ὠλέκρκανον τῆς ὠλένης κατὰ τὴν ἔκτασιν τοῦ πῆχεω. **ὠλέκρκανον**[ἴδ] κ. νεώτ. κ. ὀλέκρκανον ὠλενόκρκανον, ὠλένης κρονίον, ἔπαρμα ὀγκῶδες ἐπί τοῦ ἄνω ἄκρου τῆς ὠλένης καθέτως φερόμενον, ὀπερ ἀφορίζει ἐκ τῶν ὀπίστω καὶ ἄνω τὴν ἀρθρικήν μνηοδὴ ἐντομὴν τῆς ὠλένης, τὸ ἄκρον τοῦ πῆχεω, ὁ ἀγκῶν : ἴ'ηπ.1226ῖ ἐπὶ ὠλέκρκανον ἐκ τρώματας τρωθέντος, Ἀριστφ.Εἰρ.443, Ἀριστλ.Ζ 1,15,3 κῶλου δὲ τὸ μὲν διφυές, βραχιῶν βραχιόνος δὲ ὠμος, ἀγκῶν, ὠλέκρκανον, πῆχυς, Γαλ.4,430,13. **ὠλένη** ἴη) κ. νεώτ. τὸ μέρος τῆς χειρὸς ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος μέχρι τοῦ καρποῦ, ἄ. ἀγκῶν, πῆχυς : Ὑμν.Ἐρμ.388 τὸ σπάργανον εἴλεν ἐπ' ὠλένη οὐδ' ἀπέβαλεν, Αἰσχ.Πρ.60 ἄραρον ἦδε γ' ὠλένη δυσσεκλύτως, Σοφ.Τρ.928, Εὐρ.Ἡρ1381, αὐτ.Βάκχ. 1238, αὐτ.ΙΤ 1158, αὐτ.Βάκχ.1125, αὐτ.Φοῖν.1375, αὐτ. Μῆδ.902, αὐτ.Φοῖν.165, αὐτ.Τρω.1142, Ἀριστφ.Βατρ. 1322 : 2) νεώτ. ἄναστο. τὸ ἔτερον τῶν ὀστέων τοῦ πῆχεω ἢ ἀντιβραχίου τὸ ἐπί τὰ ἐντός κειμενον, ὁστούν ἐπίμηκος, μοκρότερον τῆς κερκίδος κατὰ 0,02 μ. 3) γεν. ἡ χειρ : Εὐρ.ΙΤ 283, αὐτ.966 ἴσας δὲ μοι φήσους διηριθίμους Παλλάς ὠλένη, Λυκόφρ.331 πρέσθων .. δημόλευστον ὠλένη, αὐτ. 114, αὐτ.205 4) μγν. ἀγκάλιας βλλ. : Ἀρχ.Μαθ. 88 ἐκ καλῆμης ὠλένας. **ὠλένια** [ἴδ] ΑΒ 1086 βραχιόνες. Κλειτορίων. **ὠλένιος**-α-ον μγν. κ. νεώτ. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν ὠλένην, ὁ κατὰ τὴν ὠλένην βλλ.1) ἢ κατὰ τὸν βραχιῶνα εὐρισκομένους : Ἀρατ.164 ὠλένη αἰξ ἴδ ἄσπην τῆς Αἰγῆς ὁ ἐν τῷ ἀστερισμῷ τοῦ Ἡνιόχου κειμενός. 2) νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὠλένην βλλ.2), ὁ τῆς ὠλένης, ὁ σχετιζόμενος μὲ αὐτήν : ὠλένιον νεῦρον, - ὠλένιος ἀπόφυσις, - ὠλένιος ἀπόφυσις τοῦ καρποῦ. **ὠλένιος**-ίδος ἴη) μγν. ὠλένη βλλ.4), ἀγκάλιας Πουδ.10,170. **ὠλενίτης** [ἴδ] μγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὠλένην, ὁ τῆς ὠλένης βλλ.1) : Λυκόφρ.135 τὸν ὠλενίτην χόνδρον ἐνδοστούμην. **ὠλενοκρᾶνίος**-ον νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ὠλενοκρᾶνον ἢ τὸ ὠλέκρκανον. **ὠλενοκρᾶνον**[ἴδ] νεώτ. ἄ. ὠλέκρκανον βλλ. **ὠλενοπαρτροχιλῖος** μῆς [ἴδ] νεώτ. ἄνασταμ. μῆτις δεσμῆς ἔγκαρσίως φερομένη ἀπὸ τῆς παρατροχιλῖος ἀποφύσεως εἰς τὸ ὠλέκρκανον. **ὠλενοστρόφος**-ον πάπ. ὁ δι' οὐ στρέφεται ὁ βραχίον. **ὠλεσίθωλος**-ον μγν. ποι. ὁ τοῦς βῶλους καταβραῶων, καταστρέφων : Φίλιππ.Θεασ. π. ΑΠ 6, 104,1, Φανί.π.ΑΠ 297,3 ἄρθροπέδαν στημῶν τε καὶ ὠλεσίθωλων ἀρούρης σφῶραν. **ὠλεσίθυμος**-ον ποι. ὁ τὸν θυμὸν, τὴν ψυχὴν, τὴν ζῶην καταστρέφων : Παῦλ.Σ.1λ. Ἐκφρ.149. **ὠλεσίκαρπος**-ον ἐπ. ἐπί δένδρων, ὁ καταστρέφων τοὺς καρποὺς αὐτοῦ, ὁ ρίπτων αὐτοὺς ἢ ὁ καθιστῶν ἀγόνους πρὸ τῆς ὠριμῶσεως : Ὀδ. Κ 510 μακρὰ τ' αἰγείροι καὶ Ἰτέαι ὠλεσίκαρποι ἴ'Ησ. εἰς τὰ ταχέως ἀποβάλλον τὸν καρπὸν ἢ

δίτη νόμους ὁ καρπὸς ἀγόνους ποιῆσι. Θεόδωρ. ΦΑτρ.2,9,14. 2) μτφ. ὁ ἀγόνος, ὁθ. ὠλεσίοικον τύπανον τὸ ἐν τοῖς μυστηρίοις τῆς Κυβέλης ἐν ἁρχαίᾳ, ὡς κρουθόμενον ἀπὸ ἱερῶν εὐνούχων ἢ ὡς αὐξάνον τὸν ἐνθουσιασμόν τούτων μέχρι εὐνούχισμου ἑαυτῶν. Ὅππ.Κυν.3,283.

ὠλεσίοικας-ον ποι. ὁ τὸν οἶκον, τὴν οἰκογένειαν καταστρέφων, ἐξολοθρεύων, ἀφανίζων. Αἰσχ.Ἐπτ.720. 2) ὁ τὸν οἶκον, τὴν περιουσίαν καταστρέφων, διασποθών. ΑΒ 318,9 «ὠλεσίοικοι οἱ ἄστωι ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν»: Λιβάν.Α.143 [ἰ. γρ. ὀλ-]. **ὠλεσις** ἕως [ἡ] μsn. ἀπόλεια. ὀλεστος, καταστροφή. Γεώργ. Ἀλέξ. ἐν Βί.ΐω.Χρυσ.8,174,41.

ὠλεσίσκαφος-ον μsn. ποι. ὁ τὰ σκάφη, τὰ πλοία καταστρέφων. Νικήτ.Εὐγ.9,237.

ὠλεσίτεκνος-ον μτγν. ποι. ὁ καταστρέφων, ὁ φονεύων τὰ τέκνα του. Νόνν.Κυ.44,91.

ὠλη [ἡ] Ἐπιγρ. ὀλεθος, καταστροφή, μ. ἐν ἀρχῇ ὠλη και πανῶλη γένοιτο αὐτοῦ τὸ γένος και αὐτός: Ἐπιγρ.Ἰασιῶν.

ὠλην-ένος [ἰ] Σουῖδ. «ὠλένη».

ὠλίγη [ἡ] ΑΒ 318,10 «ἀκαρίατα, ἐλάχιστον» 2) τάσις πρὸς ὕπνον, νυσταγμός. ΕΜ 821, ΑΒ 318,10. 3) μτγν. ἡ ἐπι τῶν βλεφάρων ρυτίς: Πολυδ.2,67, ΕΜ 821, ΑΒ 318,10. 4) αὐτ. ἐνοητ. και αἰσῶ και ἀκαρπὸς πνεύματος.

ὠλίγησις-α-ον Ἦσ. «ὀλίγος, βραχύτατος».

ὠλίγγια [ἡ] ὠλίγη βλλ.1: Ἦσ. 2) αὐτ. «νυσταγμός τις ἀκαρίατος» 3) ὠλίγη βλλ.3: αὐτ.

ὠλίγγιος-α-ον Ἦσ. «ὀλίγος».

ὠλίγγιω-ᾶω Ἦσ. «νυστάζω».

ὠλίγγι-ιμος [ἡ] μτγν. σὺλκίον, πτυχή, ρυτίς, [ἰ]θι τῶν βλεφάρων. πρβλ. ὠλίγη 3: Πολυδ.2,67.

ὠλισθησα ἄδρ. α' τοῦ ὀλισθαίνω βλλ.

ὠλισθον ἄδρ. β' τοῦ ὀλισθαίνω βλλ.

ὠλιπήμερος-ον Ἦσ. «ἡμεροπικῶς τῶν ἡμερῶν [ἰ]θι. ὠλιπήμερος ἐκ τοῦ ὀλιπήμερος κτ. κρ.1.

ὠλιτρόφων-ονος-ον Ἦσ. «ὀλιτρός τὰς φρένας, ἀνόητος».

ὠλλόν Ἦσ. «ἡ τοῦ βραχίονος κομῆς».

ὠλλος π-ον. ἰωτ. κτ. κρσίαν τοῦ ὀ ὀλλος βλλ.

ὠλλε [ἡ] ποι. κτ. συγκ. ἀντὶ ὠλαε, αὐλαε βλλ.ς, μ. ἐν τῇ αἰτ. ὠλκα, ὠλκαε. ΕΜ 821,35 «ὠλκα τὴν αὐλακα, παρὰ τὸ ἔλκα ἔλεω ἔλε και ὠλε»: Ἰλ.Ν.707 Ἰεμένω κατὰ ὠλκα, Ὅδ.Σ 375 εἰ ὠλκα διηνεκα προταμίση, Ἀπολλ.Ρ 3,1054 οἱ δ' ἴδη κατὰ ὠλκα ἀνασταχύωσι, Μόσχ.2,81 οὐδὲ μεν οἶος ὠλκα διατμήγει σῦρον εὐκαρπῆς ὄφροτρον.

ὠλοληγά κτ. κρσίαν ἀντὶ ὀ ὀλοληγά, ἡ ὀλοληγῆ βλλ.: Ἀριστ. Ὅρν.240.

ὠλος [ἡ] ἀντὶ ὠλένη βλλ.: Ἦσ. «τὴν τοῦ βραχίονος κομῆης» 2) Ἦσ. «ὠλόν .. οἱ δὲ ἐπὶ τῶν διφρωδῶν. Τὸ ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ προστιθέμενον δέρμα».

ὠλόγιος-ον Ἦσ. «ὠλογίον, σκοτεινὸν, κακῶν, μακρῶν, ὀξέων, μεγάλων» πρβλ. διωλόγιος.

ὠμι [ἰ]θι νεώτ. ἄκλ. κ. ὠμιον μονὰς μετρήσεως τῶν ἀντιστάσεως τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος, κληθεῖσα οὕτως ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ Γερμανοῦ φυσικοῦ Ὄμ. πρβλ. βόλιτ, ὀμπερ.

ὠμά ἐπίρρ. ὀμ. ὠμός βλλ.

ὠμάδιος-α-ον [ἰ]θι μτγν. ὁ ὠμηστής, ὁ ὠμοφάγος, ὡς ἐπίθ. τοῦ Διονύσου, ἐπεὶ δὴ προσεφέροντο αὐτῷ θυσία θυρθοποιεῖαι ἐν Χίω και Τενέδω: Ὅρφ. Ὑμν.29,5, Παρφ. Ἀποχ.2,55 ἔθουον δὲ και ἐν Χίω τῷ ὠμαδίω Διονύσω θυρθοποιεῖαι διασηνῆτες. 2) πῖθ. ὁ διονυσιακός, ὁ βαρκικός: Ἐπιγρ. και ὠμαδίοισι χοροῖσι. 3) [ἰ]θι μτγν. ὁ ἐπὶ τῶν ὠμων Ἦσ. «ὠμάδιον, ὠμαδῶν και ἐπ' ὠμοῖς και τὸ ἐπ' ὠμοῖς ὠμάδιον».

ὠμάδις ἐπίρρ. Ἦσ. «ἐπὶ τοῦ ὠμου».

ὠμάδιον ἐπίρρ. Ἦσ. «ὠμαδῶν και ἐπ' ὠμοῖς».

ὠμάζω μsn. τρώγω ὠμά κρέατα. Ὅρσμ. ἐν Τίτυρον.Πρόλ. εἰς Ζωαναρ.1,13 «ἐπ' ἄρκτων και παρ-δόλαιον [ἰ]θι ἐβουσιῶν ὠμάζειν».

ὠμαλθής-ούς-ης [ἰ]θι μτγν. δὴ ἐπὶ ἔλκου, ὁ ἐπουλωθεὶς ταχύτερον τοῦ δέοντος και ἀνευ τελείας θεραπείας, πλήρους ἰσχύος Ἦσ «ὠμαλθὲς ἔλκος, πρὸ κοινοῦ συναχθέν».

ὠμαλία [ἡ] ἔσφ. τ. τοῦ ὠμαλῆς ἡ ὠμαλότης βλλ.ς, σχηματισθεὶς ἐκ τοῦ ἀνωμαλία: Ἐπιγρ. ἐφ' ὠμαλίαν.

ὠμαρμάλινος π-ον μτγν. ὁ ἐχών τὸ χρώμα τῶν τρυφερῶν φύλλων ἀμπελοῦ, ἀντὶ τῆς ξηραμπέλικος: Ἀρρ.Εὐξ 37 φορτία μεγάλα και ταρπύνας ὠμαρμάλινος παραπλησία.

ὠμαρχθής-ούς-ης μτγν. ὁ ἐπαχθής, ὁ βαρὺς εἰς τοὺς ὠμούς: Φιλίππ.Θεσσ.ΑΠ 6,104 σπερμφορόν πρήν ὠμαρχθὲς κῶλεσιβωλον σφύρον.

ὠμῆροι [ἰ]θι Ἦσ. «ὠμνηροί, ὠμῆροι [κῶδ. ὠμῆροι]».

ὠμῆγα [ἰ]θι νεώτ. κ. ὀμγ. τὸ τελευταῖον γράμμα τοῦ ἑλληνικοῦ ὀμπαθητου, ω ὠμῆ. 3) νεώτ. ὄσιρον. νεφελοειδής ἐν τῷ ἄστερισμῷ τοῦ τοξοῦ, κληθεὶς οὕτως ἐκ τοῦ σχήματος αὐτοῦ.

ὠμειος-α-ον [ἰ]θι σχόλ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ὠμον, ὁ τοῦ ὠμοῦ: Σχόλ.Πινδ.Ο 1,37 τῶν τῶ Πέλοπος ὠμειων σαρκῶν ἰθι γρ.ὠμῆσιων.

ὠμειος-ον [ἰ]θι νεώτ. φσθ. κ. ὠμικός-ἡ-όν ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ὠμ βλλ. ἡ εἰς τὸν νόμον τοῦ Ὄμ: ὠμειοὶ ἀντιστάσεις.

ὠμεις δωρ. α' πληθ. ὑποτ. ἐνεστ. τοῦ εἶμι βλλ., ἀντὶ ὠμην.

ὠμῆλυσις-εως [ἡ] κ. μsn. ἀντὶ ὠμῆλυσις, χονδροκοπιαισόμενον ὄλετρον ἐξ ὠμοῦ αἰτου ἡ κριθῆς, ἐν χρ. κυρ. πρὸς παρασκευὴν καταπλάσμα-των Ἦσ. «ὠμῆλυσις, τὸ κριθῶνον ὄλετρον και τὸ ἐξ αὐτοῦ καταπλάσμα»: Ἰππ.7,11,9, αὐτ.570,4, Γαλ. Κτ.Τόν.4 ὠμῆλυσις κριθῆν ἡ πυρῆν ἐν γλυκεῖ ἐξημῆρῳ, Γεωλ.18,19,9 ἔστι δὲ ὠμῆλυσις τὸ ὄλετρον τὸ ὀπὸ τῶν κριθῶν μὴ πεφυγμένον.

ὠμηστής [ἰ]θι ἀντὶ ὠμηστής βλλ.: Βακχ.12,461.2.

ὠμηστήρ-ῆρος [ἰ]θι μτγν. ἀντὶ ὠμηστής βλλ.: Ὅππ. Ἀλ.5,324 ἔρπειον ὠμηστήρος || κ. ὡς ἐπίθ. τοῦ Πανός: Νόνν.Δ 14,808.

ὠμηστής [ἰ]θι [ἰ]θι μτγν. ὁ ἐσθίων ὠμοῖς σάρκος, ὠμὰ κρέατ' Ἦσ. «ὠμηστής, ὠμοφάγος, ὠμοφάγος»: Ἰλ.Λ 454 οἰωνοὶ ὠμηστής, αὐτ.Λ 67 κύ-νες .. ὠμηστής, αὐτ.Ο 82 ὠμηστήσιν ἐπ' Ἰχθύσι, Ἡοιδ.Θ 311 Κέρβερον ὠμηστήν, Χρσομ.η.Ἦρ.5, 922 λέοντα .. ὠμηστήν, Αἰσχ.Ἀγ.627 ὠμηστής λέων, Σοφ. Ἀντ.697 ὄπ' ὠμηστήων κυνῶν, Λυκάφρ. 955 θηρῶν ὠμηστήσιν βορᾶν, αὐτ.871, Ἀπολλ.Ρ 3, 852 αὐτ.2,1261 αἰετῶς ὠμηστής, Ἀλκ.Μ ΑΠ 6,218 ὠμηστής θηρός, Ὅππ.Κυν.3,111 θήρσιον ὠμηστήσιν ὀμ. κ. μτ. θηλ. οὐσα.: Ἡσιόδ.Θ 300 Ἐχιδνα .. ὠμηστήν || δδ. ἀπολ. ἀντὶ τοῦ λέων.: Ἀντισθ. ΑΠ 6,237 ὠμηστῶν δ' ἔτραπε φυζαλέον φθίγγον ὑποδδῆσαντα πελώριον. 2) ὡς ἐπίθ. τοῦ Διονύσου, α. ὠμάδιος: ΑΠ 9,524 ὠμηστής Διόνυσος, Πλοτ.Θεμ.13 ἐκέλευσε τῶν νεανίσκων καταρ-ξασθαι και καθιεροῦσαι πάντας ὠμηστή Διονύσω, αὐτ.Πελ.21, αὐτ.Ἀριστ.9 πρβλ.αὐτ.Ἦθ.462Β. 3) κ. μsn. μτγ. ἐπὶ πρσθ., ὁ σκληρὸς, ὁ ὀσκληρὸς, ὁ ἀπάνθρωπος, ὁ θηρωδής: Ἰλ.Ο 207 εἰ γὰρ σ' αἰρήσις και ἐσφῆται ὀφθαλμοῖσιν ὠμη-στής και ἀπιστος ἀνήρ ὁ γει, ὡσ' ἔλειπε, Λυκάφρ.1061 τοῦ δ' εἰς ἐρέμων ὠνίτας ὠμηστής τῶρον κρῖφουσι, Ἀκρον.Κ ASS Μαῖου 7,73Α καθὰ τις ὠμηστής.

ὠμία [ἡ] [ἰ]θι μτγν. ὁ ὠμος κ. ἰδ. μτγ. ἡ πλευρὰ ἡ γωνία οἰκοδομηματος: Πιδ Βασ.3,6,8 ὁ πλεῶν τῆς πλευρᾶς τῆς ὑποκατωθεν ὑπὸ τὴν ὠμίαν του οἰκου τὴν δεξιάν, αὐτ.7,30 ὠμίαι ὑποκατωθ τῶν λουτήρων.

ὄμιαιος-αἰ-ατον κ. μιν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ὄμιον, ὁ εὐρίακόμενος εἰς τὸν ὄμιον, ἄ. ὄμικός· Λεων. Ἰατρ. ἐν Ἄν. Βοασσ. 1,368 ἐκ τῆς ὄμιας καὶ κραινικῆς φλεβός· ὄμιαία ζώνη ἢ ἄνω μοῖρα τοῦ σκελετοῦ τοῦ ὄμιου κώλου ἢ περιλαμβανούσα τὸ ὅσπτον τῆς κλειδῆος καὶ τῆς ὄμοπλάτης· || τὸ θηλ. ὄμιαία ὡς οὐσα. μιβ. ὁ δελτοειδῆς μῆς· Ἀριστ. Ζ1 515b,9 καὶ τὰ πρὸς τὴν ἰσχυρὴν βοήθητικὰ ἐπιτόνος τε καὶ ὄμιαία, Γολ. 18,1,386, Παῦλ. Αἰγ. 190,13.

ὄμιας ἰδί μγν. ἐπὶ προσ., ὁ ἔχων εὐρεῖς ὄμιους· Ἡσ. «ὄμιας» ὁ μεγάλους ὄμιους ἔχων, ὁ εὐρύτερος· Πολυδ. 3,149 παλαισταὶ ὄμιαι.

ὄμιασις-εως (ἡ) μγν. ὄμια, ὄμιος· Φιλ. 1,92,26, αὐτ. 471,29.

ὄμιασιον (τὸ) νεώτ. ὑποκορ. τοῦ ὄμιος βλλ. 2) νεώτ. ναυτ. ὄμιασιον ἰσθμὸς ἕκαστον τῶν ζυλιῶν τεμαχίων τῶν προσαρμοσμένων ὑπὸ τὴν ὀρχὴν τοῦ λοιμοῦ τῆς στήλης ἰσθμοῦ καὶ ἐκατέρωθεν αὐτῆς κρῖος ὑποστήριξις τοῦ θωρακίου τοῦ ἰσθμοῦ, τὸ μάγουλο ἢ ὀφτί.

ὄμιασιος-ια-ιον λεξ. ὁ ὄμιασιος· Θεόγγωστ. Καν. 54,24 ὄμιασιος καὶ ἐπιμῶνιδος· εἶ γὰρ καὶ λέξις συνετέθη, ἀλλὰ τοῦ ἀπλοῦ τὴν γραφὴν ἐφύλαξεν.

ὄμιασμαί μέσ. λαμβάνω ἐπὶ τῶν ὄμιων μου καὶ μεταφέρω, κουβαλῶ· Σουῖδ. «ὄμιασμένως, εἰς τὸν ὄμιον ἀγαγών» 2) ρηματ. ὄμιασις.

ὄμικός-ή-όν νεώτ. ὁ τοῦ ὄμιου, ἄ ὄμιασιος· ὄμικὸς θάλος (θάλος ὑπερβεν τῆς κατ' ὄμιον διαρθρώσεως, σχηματιζόμενος ὑπὸ τοῦ ἀκρωρίου καὶ τοῦ ἀκρωμιοκαρκασιειδοῦς συνδέσμου)· 2) ἀντὶ ὄμιασι(2) βλλ.

ὄμιλλα (ἡ) εἶδος παιδιῶς, καθ' ἣν οἱ παῖκται ἐρριπτον ἀστράγαλον ἢ ἄλλο τι ἐντὸς κύκλου κεκαρπημένου ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἐνίκα δὲ ἐκείνος, οὐπὼς ὁ ἀστράγαλος ἐβενεν ἐντὸς τοῦ κύκλου ἢ ἐξέτοιμίε τὸν τοῦ ἀντιπάλου· Σχολ. Πλάτ. 320 (ἐξδ. Bekk.) «ἡ ὄμιλλα ἐστὶν ὅταν περιγράφαντες κύκλον ἐπιρίπτωσιν ἀστράγαλούς ἢ ἄλλο τι, ὡς τὴν μὲν ἐντὸς βολῆ κινώτων, τῆ δὲ ἐκτὸς ἠττωμένων», Ἡσ. «παιδιὰ τις, ἐν ἣ ὁ εἰς τὸν περιγεγραμμένον κύκλον βαλὼν κάρουσι ὡστε ἐμμεῖναι, νικᾷ»· Ἐδμ. Ταξιαρχ. 1 εἰς ὄμιλλαν ἀριστήσομεν, αὐτ. Χρυσ. 1,7 ἐπειτ' ἐστμ' ἐνθάδε μενίας εἰς ὄμιλλαν κἀν μὴ μετρί, Πολυδ. 9,102.

ὄμιον (τὸ) μγν. ὑποκορ. τοῦ ὄμιος βλλ.· Ἀμμ. μιν. ΑΠ 11,157 καὶ στόλιον, μαλίον, πηγώνιον, ὄμιον ἔξω.

ὄμιον (τὸ) 2) νεώτ. φουσ. ἀντὶ ὄμι βλλ. **ὄμιστής** (ἰδ) (ὄμιασμαί) μγν. ὁ μεταφέρων βάρη ἐπὶ τῶν ὄμιων του, ἀχθοφόρος, βστατάς, χαϊδάλης· Ἡρωδ. Ἐπιμ. 100.

ὄμια παθ. παρακ. τοῦ ὄμι βλλ., ἐκ τοῦ ὄμιου.

ὄμιετρον (τὸ) νεώτ. ἀντὶ ὄμιαμετρον βλλ.

ὄμοδάβραρος-ον μιν. ὁ ὄμῶς, ὁ καθ' ὑπερβολὴν βάρβαρος· Γεώργ. Ἀλ. Βί. Ἰω. Χρυσ. 8,197,35 τὸ ἀπάνθρωπον καὶ ὄμοδάβραρον.

ὄμοδατάζω νεώτ. βασιτάζω ἐπὶ τῶν ὄμιων.

ὄμοδοσίας-α-ον κ. μιν., ἰων. -δοσίας ἢ ὄμοδοσίος, αἰτ. πληθ. ὄμοδοεῖς (ΑΠ 6,21), ὁ ἐξ ὄμοῦ, ἀκατεργάστων βοείου δέρματος· Ἡρ. 3,9 ραφάμενον τῶν ὄμοδοεῶν καὶ τῶν ἄλλων δερμάτων, αὐτ. 7,76 ἀσιδέω . . ὄμοδοίνας, Ἐν. Ἀν. 4, 7,22 γέγρα . . δασεῶν βοῶν ὄμοδοεῖα, αὐτ. 7,3, 32 σάλπιγγιν ὄμοδοεῖσι, Στράδ. 15,1,42 ὄμοδοίνοις ἰμῶσι, ΑΠ 6,21 τὰς ἀρρήτους ἐμβάδας ὄμοδοεῖς || τὸ θηλ. ὄμοδοεῖ ἡ| μιν. δοραὶ ὡς οὐσα ἀκατεργάστων δέρμα βοός· Ἡρ. 4,65 τὴν μὲν ὄμοδοεῖν περτεῖναι, αὐτ. 7,91· 2) τὸ αὐτ. ὄμοδοεῖσι(τὸ) ὡς οὐσα. ὄμιον κρέας βοός· ΑΠ 11,137 ὄμοδοεῖσι μοσι παραθεῖς τόμον, Ἡλιδόωρα, καὶ τρία μοι κεράσας ὄμοδοεῖτερα, εὐθὺ κα-

τακλύσεις ἐπιγράφουσιν (ἀφῶδ μοῦ παρέθηκες τεμάχιον ὄμοῦ βοείου κρέατος καὶ με ἐκέρασες τρία ποτήρια ὄμοτερα τοῦ κρέατος).

ὄμοδοεος-η-ον ἰων. τ. τοῦ ὄμοδοεῖος βλλ.· Ἡρ. 3,9.

ὄμοδοεῖς-έων (οἱ) μγν. ἔσφ. ἀντὶ ὄμοδοεῖσι, οἰανεὶ ἀπὸ ὄμοαστος. ἐν. ὄμοδοεῖς· ΑΠ 6,21 ἐμβάδας ὄμοδοεῖς.

ὄμοδοῖνιος-η-ον ἰων. τ. τοῦ ὄμοδοεῖος βλλ.· Ἡρ. 7,79 ἀσιδέω . . ὄμοδοῖνος, Διδό. Σ 3,8 ἀσιδῶσιν ὄμοδοίνας.

ὄμοδοῖος-α-ον ἀντὶ ὄμοδοεῖος βλλ. || Ζώναρ. 1887 «ὄμοδοῖον ἢ βύρσα· ὄμοδοεῖον δὲ δίφθογγον».

ὄμοδορεύς-εως (ἰδ) μγν. ὁ ὄμοδορός· Νικ. Ἐπιμ. 739.

ὄμοδορία (ἡ) μγν. τὸ ὄμοδορεῖν, τὸ τρώγειν ὄμι κρέατα· Τοπιαν. Πρὸς Ἐλλ. 2.

ὄμοδορός-ον μγν. κ. νεώτ. ὁ βιβρώσκων, ὁ ἐσθίων ὡμὰς σάρκας, ὁ τρώγων ὄμι κρέατο, ὄμοπατῆς, ὄμοπαφός· Ἀπολλ. Ρ. 1,636 **ὄμοδοῖος**, Φιλ. 1,670,28 ὄμοσ θοῖαν ὄμοδοῖος ἐσ-τρειψί, Γρηγ. Νύσα. 1,621, Γρηγ. Νάζ. 1,537 D τῶν ὄμοδοῖων ἰζῶναι καὶ ἀποδελίτων τῶ νόμῳ, αὐτ. 2,52,191 θηρῶν ὄμοδοῖων, Βασ. 1,118 D, Ἀλκιφρ. 3, 21 βλέπων φωνάδες καὶ ὄμοδοῖων.

ὄμοδορῶ-έω μιν. βιβρώσκω, καταδροχίζω ὡμὰς σάρκας, τρώγω ὄμιον κρέας· Σαμαννάς 281C ἀμαρτυρεῖν καὶ ὄμοδορεῖν· κ. παθ.· Νικ. Χων. Χρον. 101A εἰς ἐτολίμην θοῖνην ὄμοδορῶμενοι.

ὄμοδοθεῖνας-η-ον πάπ. ὁ ἐξ ὄμοῦ, ἀκατεργάστων δέρματος βοείου κρέατος· βλλ. ὄμοδοεῖος.

ὄμοδοθῶς-ώτος(ἰδ) ἡ, ὁ ἐσθίων, ὁ τρώγων ὄμιον κρέας· Εὐρ. Τρω. 436 ὄμοδοθῶς τ' ὄρειβάτης Κύκλωφ, αὐτ. Ἡρ. 889 λυσσάδες ὄμοδοθῶτες ἀποινόδοικοι δίκαι, Τιμόθ. Μιλ. Πέρα. 150 ἐνθα κείσομαι οἰκτρὸς ἀρνήσιων ἔθνεσιν ὄμοδοθῶσι θοῖνα· 2) παθ. ὁ βρωθεῖς, φαγωθεῖς ὄμῶς, ὁ ὄμοδρωτος· Σοφ. ἀπ. 153 πρὸ Θεῶν ὄμοδοθῶτ' ἐδαιόαστο τὸν Ἀστάκειον παῖδα διὰ κάρα τεμῶν (διδρδ. ὄμοδοθῶς).

ὄμοδοθῶτος-ον μγν. ὁ βρωθεῖς, φαγωθεῖς ὄμῶς· Νικ. Ἄλεξ. 428 ἀλλοτε δ' αὐτὴν νειμαῖς ὄμοδοθῶτων ἀδῶν ἀνά φυλλάδ' ἀμέλειαι.

ὄμοδοῦρσιος-η-ον μγν. κ. μιν. ὁ ἐξ ὄμῆς βύρσης, ἐξ ἀκατεργάστων δέρματος· Στράδ. 16,4, 17 ἀσιδῶσιν ὄμοδοῦρσιος, Σχολ. Ἰλ. Ε 453 ὄμοδοῦρσινα σάκην, Πάπ., Παῦλ. Αἰγ. 1,6 ὄμοδοῦρσινα ἀγγεῖα.

ὄμοδοῦρσιος-α-ον λεξ. ἀντὶ ὄμοδοῦρσιος βλλ.· ΕΜ 558,42, Ζώναρ. 1229 ἀσιδῶσικα ὄμοδοῦρσινα (διδρδ. ὄμοδοῦρσινα).

ὄμοδοῦρσιος-ον μγν. ἄ. ὄμοδοῦρσιος βλλ.· Γηλοῦτ. Κράσ. 25 παῖων . . ἀσθενεῖαι καὶ μικροῖς δορατίσις θωρακάς ὄμοδοῦρσιος καὶ οἰκορῶς.

ὄμοδοῦρσιος-η-ον σχόλ. ὁ ἐξ ὄμῆς ἀκατεργάστων βύρσης· Σχολ. Ἰλ. Ε 453.

ὄμοδωλίτης (ἰδ) πάπ. ὄμῶς βωλίτης βλλ. ||.

ὄμογέρων-ωντος(ἰδ) ὁ ἀκμαῖος, θαλερός, ζωηρός γέρον· Ἀμμών. 36 ἐάνη μέσος, εἶτα προβε-θικῶς, ὄν καὶ ὄμογέροντα καλοῦσιν· εἶτα γέρον, εἶτα προεβήτης, Ἡσ. «ὄμογέρον» οἱ μὲν τὸν ὀρεζόμενον γηράσκων, ἐπὶ δὲ ἰσχύοντα· οἱ δὲ τὸν μὴ κεκακῶνόμενον τὴν κεφαλὴν, ὄντα δὲ προεβήτην· Ἰλ. ψ 791 ὄμογέροντα δὲ μιν φασ' ἐμμεῖναι ἰσχόλ. ἐτόν μὴ καθήνημενον ὑπὸ τοῦ γήρως, Μεγαοθ. η. Ἄρρ. ἰνδ. 9,7 τριακοντούτες μὲν ὄμογέροντες ἀν που εἶεν, Γολ. 6,379,10, ΑΠ 7,363,1· 2) ὁ παρὰ τὴν ἡλικίαν, ὁ πρόωρος γηράσκων· Σουῖδ. «ὄμογέρον», ὁ παρ' ἡλικίαν γενηράσκων διὰ λύπην ἢ συμφορὰν, ΕΜ 821,48, Εὐστ. 727,24 «τόν μὴ ἀκριβοῖς γέροντα, ἀλλὰ πρὸς ὄμῶς πεπαισθέντα τῷ γήρῳ»· 3) κ. ὡς ἐπίθ. ἐπὶ βοατρῶν, ὁ πρόωρος κεκακῶν-θεῖς· Παυλ. Σιλ. ΑΠ 5,263 βόστροχον ὄμογέροντα τί μέμφει ὄμματα θ' ὕγρα δάκρυσιν ;

ώμογλήνη (ή) νεώτ. άνατ. άβαθής άρθρική κοιλάτης επί της έξω ή προσθίας γωνίας της ώμοπλάτης συντασσόμενη μετά της κεφαλής του βραχιονίου όστού.

ώμογόρταις-γραις (ή) μγν. ώς θηλ. τού ώμογέρων βλ.λ.: Μέν.άπ.387* πρβλ. Άρκάδ.931.

ώμοδόκιμος-ον ποι.λ. 'Ήσ. «ώμοσάρακτος». **ώμοδόκιος-ούς-ές** ό ώμός, άγρίλος δάκνυον, ό αιμοδιφής, ό έξαγριωθείς: Αισχ.Έπτ.692 ώμοδοκίος σ άγαν Ίμερος έξεστράνε πικρότατος άνδροκτασαν τελειν αίματος υπό θεμιστούβέρναρο. Γρηγ. εσφοδρά αιμοδιφής (κυρ. δάκνουσα ώμών κρέας) επιθύμια σε παροτρύνει να έκτελέσης άνθρωποκτονίαν φέρουσαν πικρόν καρπόν αίματος άθελίτου).

ώμοδόμος (ό) ό τó ώμών δαμάζων, άλληγορική όνομασία δαίμονος: 'Όμ.Έπιγρμ.14,10 σπυκαλέω . . . καμίνω δηλητήρας σάντριβ' όμής Σμάραγον τέ . . . ώμοδόμον τέ.

ώμοδόφτος-ον ό έν ώμή καταστάσει κατεργασθείς: Σουίδ.ένλ. Σεριράμις βύρσας βωών μοδεφίτων.

ώμοδόρπος-ον ό ώμός, άωρος δρεφθείς: Αισχ. Έπτ.333 κλαυτόν δ' άριτροπούς ώμοδόρπων νομίμων προφροίβαν διαμεψία δωμάτων στεγερών όδών (επί τού δικαίου τού πολέμου τού δρέφαι την παρθενίαν πρό τού γάμου και πρό της ώριμότητας κτ. σχόλ. «ώμοδόρπων» υπό τών ώμών αυτών δρεπομένων την ήδην πρό τών νομίμων γάμων).

ώμοδόλυκτα 'Ήσ. «τά όμα.

ώμοθεραπεία (ή) νεώτ. Ιατρ. δ. ζωοθεραπεία.

ώμοθετώ-έω τίθημι, θέτω επί τών δια πινελής τετυλιγμένων μηρίων του σφαγίου κατά την θυσίαν ώμα τεμάχια κρέατος ελημμένα έκ πάντων τών μελών τού Ιερείου, όποτιθεμένου όπι οδάγας πρσπερέτο εις τόν θεόν όλόκληρόν τó σφαγίον, ένω πράγμασι έκείσιντο επί τού βωμού μόνον οι μηροί μετά τών έπ' αυτών τεμαχίων: 'Ήσ. «ώμοθεται τό άφ' έκάστου μέρους τού εσφαγμένου Ιερείου ό φαιρείν, έπι ώμού όντος, και επιπιθέναι επί τής θυσίας»: 'Ήλ.Α.46) εσφαζαν και έδειραν, μηρούς τ' έξέταμον κατά τε κνίση έκάλυψαν δίπτυχα ποιήσαντες, έπ' αυτών δ' ώμοθετήσαν Ισχόλ «ήπ' αυτών δέ ώμών τών Ιερείων απαρχάμενοι έκσφον μικρόν άπό παντός μέρους, και έπιβηκον επί τά μηρία, ώς δοκείν όλα τά μέρη του Ιερείου καρποσθαίει», αút.Β.424, 'Όδ.Γ.458 μηρία . . . κατά τε κνίση έκάλυψαν, έπ' αυτών δ' ώμοθετήσαν || τó μέσ. ώμοθετομαι έν τή αυτή σημ.: 'Όδ.Ξ.427 ό δέ ώμοθεταίτο συδώτης, πάντων άρχόμενος μελέων ές πίσνα δημον Ισχόλ. «έξ ώμών όντων τών κρεών άπήρχετο τός θεός»: 2) μγν. γεν. προσφέρω θυσίαν, θυσιάζω: 'Απολλ.Ρ.3,1033 άρνεϊόν σφαζέιν και δάδαίον ώμοθετήσαι Ισχόλ «ώμοθετεί» έστίν τού Ιερείου ώμού άπάρχεσθαι τών μελών».

ώμοθριξ-τριχος (ό,ή) μγν. ό έξων ώμήν, σκληρόν, τραχείαν, άγρίαν τριχα: Λυκόφρ.340 χελύδους πυρσόν ώμοθριξ βαρύν . . . φλέξας.

ώμοθύμος-ον ό έξων ώμήν, σκληρόν, άγρίαν φυχήν, ό άσπλαγχνος: Σοφ.Αί.885 τόν ώμοθύμον εϊ ποθι πλατόμενον λύσσων άποιε ζ. Φη.2,15,12 άκραται έπεί και ώμοθύμω θυνάστη, αút.543,18 κ. έπιρρ. μσν. -ώμυς: Βοηθ.Πλειάδ.2 Μετρ.6,3,21.

ώμοι κ. ώμοι σύνθ. εκ τού ώ βλλ. ή ώ κ. τής όστ. τής προσωμ. άντων. μοι* πρβλ. οίμοι.

ώμοιθής (ό) (οιδώ) μγν. μσν. ό έξων έξωθηκότας, άγκώδεις ή ύψηλούς ώμους: Εύστ.1684,28.

ώμοισια αιολ. τ. τού όμοισις 'Ήλ.Γραμμ.ιν Αΐαί Hortis Adon.236, α «άντι δέ τού υ τώ ωχρώνται, όταν λέγωνιν ώμοιον άντι τού όμοιον.

ώμοκλεις-είδος (ή) μσν. τó μέ ρς τού ώμου όπερ όνομάζει ό 'Όμ.η.Ήλ.Ε.146 κληΐδα παρ' ώμον: Τζέτζ.Όμ.'Αλλ.107,48.

ώμοκότλη (ή) μγν. ή άρθρωσις ή κλειδιώσις τού ώμου* Πολυδ.2,137 «όπον δε ένερείδεται τούτí τó άρθρον Ισλ. ό ώμοκί, έντύπωσιν καλείται ή ώμοκότλη».

ώμοκρατής-ούς-ές ό έξων Ισχυρούς, εύρείς ώμους ή ό ώμός και κρατερός, δ.έερμ. ό έξων ώμήν, άτίθασον δύναμιν, ό ύπομέμον σκληρόν, φανερό, επί τού Αϊαντος: Σοφ.Αί.205 νύν γάρ ό θεϊνός μέγας ώμοκρατής Αϊας θολεώλ κείται χειμώνι νοσήσας Ικτ. σχόλ. εκ τών ώμών κρατειν δύναμνος* κτ. άλλων σχόλ. «ό ύπό όρότητος έκρατρίμενος, ή ό δυσπέναντος και αιπιώνυμον έξων πάθος».

ώμοκύδιω-άω λεξ. γαυριώ, έπαίρομαι διό τούς εύρείς ώμους μου 'Ήσ. «ώμοκυδιάν» επί τή τών ώμων εύεργία μέγα φρονείν», ΑΒ.318, ΕΜ.822,32.

ώμόλιον (τό) κ. νεώτ. ώμόν, άκοτεργαστόν λίνον: Αισχ.άπ.189* || έν χρ. κ. ώς ζοντόν: 'Ήπν.482,53, αút.544,55 2) κ. νεώτ. τó εκ τού άκατεργαστού λίνου κατασκευασμένον τροχύ ύφασμα 'Ήσ. «ώμόλινα» τά άγρια όδώνια*: Κρατίν. 'Αρχη.8 ώμόλινος κόμη βρούσθ' άπτερίας πλέως, ΠΔ Σοφ.Σειρ.40,4 άπό φοροσύντος δάκνυον και στήφανον, και έως περιβαλλόμενου ώμόλιον, Πλούτ.'Ήθ.509Α άβολεσχου κουρέως περιβαλότος αυτώ τó ώμόλιον Ισνδώνι.

ώμόλινος-ον κ. νεώτ. ό έξ έμου, άκατεργαστού λίνου κατασκευασμένος: 'Ήπν.659,20.

ώμολογημένος έπίρρ., Ιων. όμολογημένος εκ τής μη. παθ. παρκα. τού όμολογώ βλλ. άντι όμολογημένος βλλ.2), όμοφώνως, άνευ αντίλογίας, άνονητρώτως: 'Ήπν.'Αρχ.'Ιληρ.10, Διδός.Σ.15,10 άπελόθη τών έγκλημάτων ώμολογημένος ύπό πάντων τών δικαστών, Πολυδ.6,208, 'Ήλ.Χρυσ.3, 44, Σχόλ.Εύρ.Φαιν.805.

ώμολοκος (ό) νεώτ. ζωολ. γένος σιφωνοστόμων έργασιλιών μαλακοστράκων.

ώμομετρον (τό) νεώτ. κ. ώμμετρον είδος ηλεκτρομετρικού όργάνου δεικνύοντος όμέγους τής ηλεκτρικής άντίστασιν μετρομένην εις όμ βλλ.

ώμομηλις-ίδος (ή) μγν. είδος οιδίεας: Πάμφ. η.'Αθήν.14,650ε Ιδ.γρ. όμομηλιδακί.

ώμονα (τό) όημ. τó πολυετές ποώδες φαρμακευτικόν φυτόν κόκκυθα τó ένέλιον.

ώμόνομος-ου μσν. ό έξων ώμόν νομν, άπάνθρωπος φρόνημα, ά. ώμόνομος: Νικήτ.Εύγ.5,92 γυνή γραυς, βαρβορόφρων, ώμόνομος.

ώμοπλατάγια (ή) νεώτ. άλλος κατά την ώμοπλότην.

ώμοπλάτη (ή) (όμορ) κ. μσν. κ. νεώτ. εκότερον τών κάτωθεν τών ώμων και κατά την όπισθίον έπιφάνειαν τού θώρακος κειμένου πλατέων τριγώνων όστων, σπλάγ. Ροιθ.'Όνομ.28 κ. 50 «ώμοπλάται δέ, τά επικείμενα τά νάτω πλατέα όστά» ών ή διά μέσου ύπεροχή, ραχίς, συνήθ. έν τή πληθ.: 'Ήπν.'Αρθρ.780, Ξεν.'Ήπν.10,16, 'Αριστλ.Ζ1.1, 15,1, αút.ΖΜ.4,12,12, Θεόφρ.25,22 έξέρρηξε συνώνωμολογα μέγαν ώμον, Σχόλ.'Ήλ.Θ.325 τόν συνώμολογον τής ώμοπλάτης ήτοι την άκαωμίαν, αút Ρ.599, Πάπ. επί τής άριστεράς ώμοπλάτης και ώμο, Ξεωπ.16,1,9 ώμοπλάτας μεγάλας, Τζέτζ.Λυκόφρ.152 λαβοδσα ή Δημήτηρι τήν ώμοπλάτην (Γλέκοσις έφαγεν) όμ. επί ζώων, οιοσν έπί Πηπου: Ξεν.'Ήπν.1,7 μηροί οι ύπό ταίς ώμοπλάταις, αút. 6,2 κατά την ώμοπλάτην καθίζων: όμ. κ. επί κύνος λαγωού, κάρπου: αút.Κυν.4,1, αút.5,10, αút.10, 16, Πολυδ.5,59* 2) νεώτ. κη. επέκτ. ή κατά τó όστατον τής ώμοπλάτης περισχί τού κορμού, τó κάτωθεν τού ώμου μέρος τής ράχως.

ὠμοπλατής (ὶ) μιν. ἀντὶ ὠμοπλάτη βλλ.: Μαλδλ. I 138,21.

ὠμοπλατίας -α-ον νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὠμοπλήτην βλλ.λ), ὁ τῆς ὠμοπλήτης : ὠμοπλατία ἀκανθα ἰγκάρσια ἀπόφυσις ἐπὶ τῆς ναπίας ἐπιφανοῦς τῆς ὠμοπλάτης), - ὠμοπλατία ἀρτηρία ἢ ἰγκάρσια σὺνενική καὶ ἡ ὑποπλάσιος ἀρτηρία, - ὠμοπλατίασι ἐγκάρσια σὺνδομοιο.

ὠμοπλατσοκία (ἢ) μιν. κ. νεώτ. ἡ διὰ τῆς ἐξετάσεως τῆς ὠμοπλάτης τῶν σφαγίων μαντεία, ἢ τέχνη τοῦ διὰ τῆς ἐξετάσεως τῆς ὠμοπλάτης τῶν σφαγίων μαντεύεσθαι, ὡς τίτλος συγγράμματός τινος τοῦ Ψελλοῦ : Lambec. Bibl. Vind. 7, 7, 225.

ὠμοπλινθοδομή (ἢ) νεώτ. ἡ διὰ ἢ ἐξ ὠμοπλινθῶν δομή, τοιχοποιία ἐξ ὠμοπλινθῶν, τοίχος ἀπὸ πλῆθρες.

ὠμοπλινθος (ἢ) πᾶν. κ. νεώτ. ἡ μὴ καμινευθεὶς πλίνθος, ἀφῆτο τοῦ ὄλου, πλῆθος, πλῆθιά, πλῆθρα : Πᾶν. ὠμοπλινθῶν ἢ καὶ λίθων.

ὠμοποιῶ -έω (ὠμόρι) μγν. φέρομαι ὠμός, ἀ- γρίως, διαπράττω ὠμότητος : Ὀριγ. Κέλα. 4, 208.

ὠμοπονία (ἢ) (ὠμος, πόνοσι) μγν. κ. μιν. ὁ πόνος τῶν ὠμων : Ἀνών. π. Deszemb. Ζημ. Χειρογρ. Iatr. Μέρι. I, 38, 32.

ὠμοργής-αὖς-ές ἀντὶ ὠμοργός βλλ. : AB 318, 15. **ὠμοργός**-όν λεξ. ὁ σκληρόν, ἀπαυθρόνως πράττων : Ἡσ. ἑμοργόν, σκληρόν, EM 822, 12 « ὠμοργός αὐλητρός καὶ χαλεπός ».

ὠμορφα, ὠμορφαῖδα, ὠμορφαίνω, ὠμορφαία, ὠμορφίζω, ὠμορφοκάρη, ὠμορφοπία, ὠμορφοφ. κτ., ἑσφ. γρ. ἀντὶ ὄμορφα, ὄμορφαῖδα κτ. βλλ.

ὠμός (ὶ) [ἐκ τοῦ ἀγρ. οἶω = φέρω] μιν. κ. νεώτ., δημ. κ. νῦμος τὸ πρὸς τὰ ἐξω καὶ ἐκατέρωθεν τοῦ τραχήλου ἄνω μέρος τοῦ θώρακος, κοθ' ὃ σημειῖον διαρβροῦται οὗτος πρὸς τὸν βραχίονα κ. συνεκτ. τὸ ἀπὸ τῆς ἄνω κεφαλῆς τοῦ βραχίονος μέχρι τῆς βάσεως τοῦ τραχήλου ἄνω καὶ ὀπισθεν μέρος τοῦ θώρακος, ἐφ' οὗ συνήθ. φέρονται τὰ βάρη : Ἰλ. Α. 46 ἐκλαγξαν δ' ἄρ' ἰσίοι ἐπ' ὠμων χλωμόνοιο, αὐτ. Ε. 146 τὸν δ' ἔτερον ξι- φητὴν μεγάλῃ κληῖδα παρ' ὠμων πλῆξ', ἀπὸ δ' ἀσθενέων ἄνω ἐργάθεν ἠδ' ἀπὸ νῶτοιο, αὐτ. Ε. 41 μεταφρέων ἐν ὄδῳ πῆξεν ὠμων μεσηγύς, αὐτ. 400 ὠμῳ ἐν στιβαρῳ, αὐτ. Β. 217 τῷ δὲ ἰ ὠ- μω κυρτῷ, αὐτ. Γ. 210 εὐρέας ὠμους, εἰ 376 ἔχη δ' ὄλιγον σάκος ὠμῳ, αὐτ. Ο. 474, αὐτ. Σ. 204 ὠμοιοι φεθίμοιοι, αὐτ. Τ. II τευχέα . . οἱ' οὐ πῶ τις . . ὠ- μοιοι φορησεν, Ὀδ. Κ. 170 ἐπ' ὠμῳ . . φέρειν, αὐτ. Α. 128, αὐτ. Ψ. 275, Ἡσιόδ. Ἐργ. 149 χείρας . . ἐξ ὠμων ἐπέφυκαν, αὐτ. Α. 76, αὐτ. 128 θῆκατο δ' ἄμφ ὠμοισιν ἀρῆς ἀλκίτηρα σφῆρον, αὐτ. 159, αὐτ. Θ. 150, Πίνδ. Ο. 127 φαίδιμον ὠμων, Ἡρ. 2, 106 ἐκ δὲ τοῦ ὠμου ἐς τὸν ἔτερον ὠμον, Αισχ. Πρ. 350 κίον ὄβρανον τε καὶ χθονός ὠμοιοι ἐρείδων, Σοφ. Τρ. 564 φέρων ἐπ' ὠμοιοι, αὐτ. 1031, αὐτ. ἀπ. 404 ὠμοιοι φέρειν, Εὐρ. Π. 1381 λαβῶν . . ὠμων εἰς ἀριστερον, αὐτ. Ὀρ. 1532 ξανθοῖς ἐπ' ὠμων βοστρύχοις γαυρομόνοιο, αὐτ. Ἠλ. 820, Ἀριστ. Πῆν. 263, αὐτ. Βάτρ. 30 ὁ δ' ὠμος οὗτοσι πῖξεται, αὐτ. Νεφ. 1012, αὐτ. Θεσμ. 827, αὐτ. Λυσ. 254, αὐτ. ἀπ. 307 τὸν ὠμον θλιβοιοι, Πλάτ. Πολ. 449β ἔκτεινας τὴν χει- ρα καὶ λαβόμενος τοῦ ἱματίου ἄνωθεν αὐτὸν παρὰ τὸν ὠμον ἐκείνον τε προσάγειτο, αὐτ. 613C, εἰν. Ἀπομν. 3, 10, 13, αὐτ. ΚΠ. 5, 4, 5 ὅποτε δὲ αὐτὸν εἰς τὸν ὠμον καὶ πτρώκει, Ἰσακρ. 19, 39 φέρων ἐπὶ τὸν ὠμων, Ἡρώδ. 3, 3 κατ' ὠμου δει- ρον, αὐτ. 63 οὐ ταχέως τοῦτον ἀρεῖτ' ἐπ' ὠμου, Πλάτ. Α. 17, 6 καὶ ἀσιπὴ γολκί ἀναμύσειν τῶν ὠ- μων αὐτοῦ, αὐτ. Ἰεζ. 34, 21 ἐπὶ ταῖς πλευραῖς καὶ τοῖς ὠμοιοι ὠμων διωθεῖσθε, ΚΔ Ματθ. 23, 4 φο- ρία βαρέα καὶ δυσδιάστακα . . ἐπιτιθέα-

σιν ἐπὶ τοῦς ὠμοιοι τῶν ἀνθρώπων, αὐτ. Λουκ. 15, 4, Πλάτ. Ἀντ. 68 τοῦς πόλιτας . . ἀναγκάζε- σθαι τοῖς ὠμοιοι καταφέρειν μέτρονα πυρῶν, αὐτ. Μάρκ. 3, αὐτ. Κικ. 33, αὐτ. Ἠθ. 961B, Λουκ. Δὲ 55 ἐτέρωτο . . κοντῶ εἰς τὸν ὠμον, Λιβαν. Αδ. 32, 12, Πλάτ. οὐλῆ ἀριστεροῦ ὠμου, δεξιῶν - ἀριστε- ρός ὠμος, Παπαν. Διηγ. 139 φορτωμένο τὴν κασέ- λα σὺν ὠμο, φρσ βαστοῦν ὁ ὠμοιοι (ἀντέχου), - ὠφασε τοὺς ὠμοιοι (ἐπὶ τῶν ἀποροῦντων ἢ ἀδία- φοροῦντων), - ἐπ' ὠμοιοι ἄρμῳ (ιστρατιωτικῶν πα- ράγγελμα, ὅπως ὁ ὀπλίτης θέσθαι τὸ πλῆον ἐπὶ τοῦ ὠμοιοι αὐτοῦ) : κ. ὁ πλῆθ. ἀντὶ ἐν. : Εὐρ. Ὀρ. 1471 ὠ- μοιοι ἀριστεροῖσιν ἀνακλάσας δέρην' || πρυ- μνός ἢ νεώτατος ὠμος τὸ ἀνώτατον μέρος τοῦ βραχίονος : Ἰλ. Ο. 341 Δπιοχον δὲ Πάρις βάλε νεώτατον ὠμον ὀπισθεν φεύγοντ' ἐν προμάχαιοι, αὐτ. Π. 310, Ὀδ. P. 462 καὶ θρήνων ἑλῶν βάλε δε- ξιὸν ὠμον, πρυμνότατον κατὰ ὠμων, αὐτ. 504 οὗτος δὲ θρήνω πρυμνὸν βάλε δεξιὸν ὠμων' ὄμ. κ. ἀπλῶς ὠμος : Ἰλ. Ψ. 628 οὐδ' ἐπὶ χειρὸς ὠ- μων ἀμφοτέρωθεν ἐπασσάτομαι ἑλαφοῖ, Ἡρ. 2, 121, 5 νεοῦ προσάτοιο ἀποταμῶν ἐν τῷ ὠμῳ τὴν χεῖρα, αὐτ. 4, 62. 2) κ. μιν. ὄμ. κ. ἐπὶ ζῳων, οἷον ἐπὶ ἴππου : Ἰλ. Σ. 519 ὑφου δὲ κόρη ἔστι ἀμφὶ δὲ χαιτὰ ὠμοιοι ἰσάσονται, αὐτ. Ο. 267, Βαλαορ. Φυγῆ 54 ὡς τόσ' ὁ Ἀλλήπασας ἀπὸ τὸν τρόμο | τῆ χήτη του ἀρναξ, πετᾶσι στὸν ὠμοιοι κ. ἐπὶ λε- ἰοντος : Ἡσιόδ. Α. 430 πλευράς τε καὶ ὠμοιοι οὐρῆ μαστίδων ποσάι γλάφει κ. ἐπὶ κυνός : εἰν Κυν. 4, 1 ἀπὸ τῶν ὠμων τὰς ὠμοπλάτας δισωτάσας μι- κρών κ. ἐπὶ καρκίνων : Βατροχου. 277 καρκίνους ἀποστίλδοντες ἐν ὠμοιοι κ. ἐπὶ πτηνῶν : Πλάτ. Ἠθ. 983B τοῖς ὠμοιοι ἐκείνων τὸν ἄρρνα ἀκυ- κνοῖ ἀναθεμένη (ἢ θήλειαι κομίζεῖ πανταχόσα κ. ἐπὶ τὸν μυρμηκῶν : Γεωπ. 13, 10, 14 καὶ ὄσοθα- νόντα μύρμηκα ἕτερος φέρει ἐπὶ τῶν ὠμων μύρ- μηξ' 3) τὸ περὶ τὸν ὠμον μέρος τοῦ ἐνδύμα- τος : ΠΔ Ἐξ. 28, 12 καὶ θήσεις τοῦς δύο λίθους ἐπὶ τῶν ὠμων τῆς ἐπωμίδος 4) μιν. μγφ τὸ ὑπὸ τὴν κεφαλὴν ἢ κορυφῆν μέρος παντός πρά- γματος, κ. ἰδ. ἐπὶ δικράνου χάρακος ὑποστηρίζου- τος ἄμπελον : Γεωπ. 4, 12, 4 τινὲς δὲ καὶ ὠμοιοι αὐ- ταῦ ἐκκεντρίζουσι 5) νεώτ. ἀπογοργαφ. ἡ ὑπερ- τὴν ρίζαν χερσονήσου ὑπάρχουσα κυρτότης τῆς ἀπογοργαμῆς : πρβλ. μασγάλη.

ὠμός-ἡ-ὸν(ν) κ. μιν., νεώτ. κ. δημ., συγκ. -ότερος, ὄμπερ, -ότατος, ὁ μὴ ἀπτηθείς ἢ ἐφθθείς, ἰδ. ἐπὶ κρεῶν κ. λαχανικῶν κ. ἄ. ἐδωσμένου, ὁ ἐν φυσικῇ καταστάσει, ὁ ἄβραστος, ὁ ἀμείγρευτος, ἀφῆτος : Ἰλ. Χ. 347 ὠμοιοι ἀποταμύμενον κρέα ἐδωμεναι, Ὀδ. Μ. 396 κρέα δ' ἄμφ' ὄδελοιοι ἐμυ- πύκει, ὄπταλέα τε καὶ ὠμά, αὐτ. Σ. 87, Ἀντιφῶν. Παροιμ. I μύκτατος ὠμοιοι . . φαγεῖν, Ἐπεδφ. ἀπ. 8, 2, 807 ὠμά ὠμά καὶ ἐφθό, αὐτ. 2, 68 Δ κολοκύνθη δὲ ὠμῆ μὴ, ἄβραστος ἐφθῆ δὲ καὶ ὄπτη, Βρωτῆ, Λουκ. Ὀν. 17 ἐπειδὴ οὐτω τότε κριθάς ὠμάς ἠρι- στήκειν, ἔσκαποῦνμν δ, τι καὶ καταφάγομν, Γεωπ. 14, 7 ὠμῆ λύσει [πρβλ. ὠμῆλυσις], αὐτ. 14, 24, 6 - τρώγει ὠμά χάρτα' || φρσ : Ἰλ. Δ. 35 ὠμόν Βε- θρωθῆιοι Πρίαμον [σχδλ. ὠμόν φαγοῖσα, κτ. Εὐστ. « ὁ λόγος ἀρμόσει ποτὲ παρωδηθείς καὶ ἄλλοιοι προσάδοιοι πᾶν θυμομύμοιοιοι], εἰν. Ἀν. 4, 8, 14 ταῦ- τους, ἦν πως δυνατόμεθα, καὶ ὠμοιοι εἰς καταφάγε- γειν [παροιμ. ἢ ἀγριωτάτης ἀπαυθρόνως ἢ τῆς ἐκδηλώσεως निकροτάτου μίσου], αὐτ. Ἐλλ. 3, 3, 6 ὄμ- δένα ὠμόνοισι κρύπτειν τὸ ἴδιον ἠδ' ὡς ἂν καὶ ὠμόν ἐσθίειν αὐτῶν, Φιλόστρ. 177 ἐ Νέρων σὺ ὠμόν φαγοῖ' || δημ. παροιμ. φρ. αὐτ' ὠμός οὐτε φημύνοιο (ἐπὶ θυατροῦ) : || ἐπὶ πλίσσῃ, ἢ μὴ ὄπιστάσα κατεργασίαν, ἢ ἀφῆτος, ἄβρα- στος, ἀντὶθ. ἐφθθείσα : Ἰνν. Γυν. I, 37, Θεῶφρ. Φ. 3, 9, 2, Πολυδ. 5, 89, 6 πῆτις τάλαντα χίλια, ἄλλης ὠ-

μῆς μετρτάς χιλίους, Γεωπ.6,5,4' 2) ὄμ. κ. ἐπὶ ὕδατος, ὁ μὴ βεβρασμένος, ἄβρασιος, ἀντίθ. ἀνεφρός: " Ἀλεξ.Πυθαγορζ.1 ὕδατος ἀνεφροῦ κύμαθον' ἄν δ' ὠμόν πῆλ, βαρῦ καὶ κοπιώδες, Γεωπ. 2,6,2 ὕδατων ὠμών ἢ ἄλμυρῶν ὑπαρχόντων' 3) κ. μιν. ἐπὶ μεταλλικῆς γῆς, ὁ μὴ καινυθεὶς, ὁ ἀκαμίνετος κ. ἐπὶ πλῆθυν κ. ἀγγέλων μὴ ὀπηθέντων ἐν καρμῶν: " Ἀριστλ.Μετ.4,3,7 κέραμος ὠμός, αὐτ.ΖΓ 2,6,19, Πάπ. πλινθῶν ὠμῆς, Γεωπ.10,2,1 χύτραι ὠμοί' || κ. ἐπὶ χυμάτος ὅπερ ἔχει ἀνάγκη νὰ ἐκτεθῆ εἰς τὸν ἥλιον: Ξεν.Οἰκ.16,15 ὡς ἡ ὠμὴ αὐτῆς ὀπτάται ἰγῆ! 4) κ. νεώτ. ἐπὶ καρπῶν κ. γεννημάτων, ὁ μὴ πεπανθεὶς ὑπὸ τοῦ ἡλίου, ὁ ἄωρος καὶ ἀμέτατος, ἀντίθ. πέλων: " Ἀριστφ. " Ἰνπ.260 σκοπῶν δστις αὐτῶν ὠμός ἐστιν ἢ πέλων ἢ μὴ πέλων, Ξεν.Οἰκ.19,19 τοῖς μὴ πένομος δεκινύουσα βότρυς, τοὺς δὲ ἐπὶ ὑμπερόσους φέρουσα διδάσκει τρυγῶν ἑαυτῆν, " Ἀριστλ.Μετ.4, 3,4, Φιλίππ.Θεσα.ΑΠ 6,102 καὶ βροδέας σταφυλῆς ὠμόν ἀποσπάδιον μῆλον' 5) ἐπὶ τροφῆς, ὁ ἀπειτος, ὁ ἀχώνευτος: Πλούτ.'Ηθ.131C τοῖς δὲ τῆν πέφιν διαφεύγουσιν, ἄν γε δὴ μὴ παντάπασιν ὠμὰ καὶ μετῶρα μεθῆ, διαχύσεις ἀλύτους παρασκευάζουσα' 6) ὁ πρόωρος, ὁ πρῶιμος: " Ἡσ. ἐὼμῶ τῶ παρὰ καιρὸν γινομένης: " Ὀδ.Ο 357 ἐν ὠμῶ γῆραι ὅθκεν ἰσχυρ. ἐπρὸ ἄρας γηρῶσας ἐποίησε διὰ τὴν λύτην, " Ἡσ. ἐὼμῶ γῆραι τῶ πρὸ τῆς ὥρας γηρῶσονται, " Ἡσίοδ.'Εργ.705 ἦτ' ἄνδρα καὶ ἰφθιμὸν περ ἄντα εἴτε ἀπὲρ δαλοῦ καὶ ὠμῶ γῆραι ὄωκεν, Φιλόστρ.555 πληγείσαν τὴν γυναικὰ εἰς τὴν γαστέρα ἀποθανεῖν ἐν ὠμῶ τὰκμ ἰέν προώρω τοκετῶ' πρβλ. ὠμοτόκη' 7) μτφ. κ. νεώτ. ἀπληγῆς σκληρῆς, ἀπάνθρωπος, ἀσπλαγχνος, ἄγριος, θηριώδης, ἐπὶ ἄνθρ. κ. ἐπὶ πράξεων κ. ἐπὶ διαθέσεων: Ἀισχ.'Αγ.1045 ὠμοί τε δούλιος ἰδεσπόται, αὐτ.'Ικ.187 ὠμῆ ζῦν ὄργῆ, Σοφ.ΟΤ 828 ἀπ' ὠμοῦ δαίμονος, Εὐρ.'Ἰνπ 1261 ἐμοῖς δὲ χρώμενος βουλευμένον οὐκ ὠμός εἰς σὸν παῖδα δυστυχοῦντ' ἔσει, αὐτ.'Αἰ 913 τὰ δ' Ἀγαμέμνονος κλύεις ὠμὰ καὶ πάνταομ', Θουκ.3, 36 ὠμὸν τὸ βούλευμα, αὐτ.31 οὐτως ὠμὴ στάσις προδῶρῆσεν, Πλάτ.Νομ.823E θρηυστάς ὠμούς καὶ ἀνόμους, αὐτ.718D ὠμῆς ψυχῆς, Ξεν.'Αν.2,6,12 χαλεπὸς ἦν καὶ ὠμός, αὐτ.ΚΠ 4,5,9, Διων.546 τὸν οὐτως ὠμόν, τὸν οὐτως ἀγγύμονα, αὐτ.542. Πλούτ.Περ.10 πάθος ὠμόν οὕτω καὶ θηριώδες αὐτ.' Ἀλέξ.13 ἐπεικέας ἔργον ὠμοτότῳ καὶ σκυθρωποτότῳ παραβαλεῖν βουλόμενος, Λουκ.Νεκρ.Δ 12,6 καθάπερ ἄξιον ἦν πανουργέσθαι καὶ ὠμοτότῳ ὄντα, - ὠμοί τύραννοι, - ὠμῆ ἀρνησις ἰακληρῶν, ἄνευ κολασμῶ ἢ δικαιολογίας' || τὸ οὐδ' κτ. πλῆθ. ὠμὰ ὡς ἐπίρρ. κ. ὄμμ. ὠμῶς ἀγρίως, σκληρῶς: " Ἰλ.Ψ 21 Ἐκτορα δεῦρ' ἐρύσας ὄσσειν κιστὴν ὠμὰ δάσσασθαι, - τοῦ ἀπάντησε ὠμὰ πῶς ὁ πατέρως τὸ ἦταν κλεψτής' 8) ὄμ.μτφ. τροχῆς, ἀγριοκοῦ, ἀξέριστος, βόναυσοος: Σοφ.'Αντ. 471 ἄπλοτὸ τὸ γέννημ' ὠμόν ἐξ ὠμοῦ πατρὸς τῆς παιδός, Δημ.398, Διον.' Ἀλ Ρωμ.6,51 ὠμός τὸν τροπὸν' 9) δημ., συνήθ. ἐν συσκευ. μετὰ τοῦ ἄνθρωπος ἢ γυναικῆ, ὁ νεώρος, ὁ ὑδρανός, ὁ διὰ τὸ ἀπάθεθ τῆς ψυχικῆς αὐτοῦ ἐκδηλώσεως ἢ τὸ χαλαρὸν τῆς σωματικῆς ἐνεργείας μὴ προκαλῶν τὸ ἐνοδιαφέρον τῶν ἄλλων' 10) δημ. τὸ ἄρο. ὠμός (ὶ) ὡς οὐσά, ὁ διάβολος, 11) νεώτ. ζφολ. τὸ ἄρο. ὠμός ὡς οὐσί. γένος κωλοπτερῶν σαρκοφάγων καραθιδῶν ἐντόμων.

ὠμός (ὶ) " Ἡσ. ὁ λιβανώδης.

ὠμόσκαρος-ον μαν., ὁ ἐξ ὠμών σαρκῶν: Πισιδ. 5' Ἐξάομ.1454.

ὠμοστία (ἡ) τὸ ἐσθίειν ὠμός τροφῆς π.Θησ.Στεφ.

ὠμόστιος-ον ὁ ἐσθίων ὠμὴν τροφήν, ὁ ὠμοφάγος, ἐπὶ τῆς Σφιγγός, ὡς ἐσθίσισης ὠμός σαρ-

κας ἀνθρώπων: Ἀισχ.'Επτ.541 Σφιγγ' ὠμόστιον, Εὐρ.Φοιν.1025 χαλοῖσι τ' ὠμοστίσις ἰόμ. ἐπὶ τῆς Σφιγγός' κ. ἐπὶ κυνῶν: αὐτ.Βόωχ 338 δν ὠμοστίον σκύλακος. . . διασπᾶσαντο' 2) παθ. ὁ ἐσθίμενος, τροφόμενος ὠμός: Λυκόφωρ.654 ὠμοστία δαιδαλωμένους.

ὠμοσπάρτακος-ον ὁ ἐν ὠμῇ καταστάσει σπαροχθεις: " Ἀριστφ.'Ἰνπ.345 πρᾶγμα προσπεσόν σοι ὠμοσπάρτακον παραλαβὸν μεταχειρίσαιο χρηστάς ἰσχυρ. ἀεδιόδητον καὶ ὠμόν, νεοσπάρτακον, Σχόλ.' Ἀπολλ.Ρ 1,636 ὠμοσπάρτακα ἐσθίειν, " Ἡσ. ἐν λ. ὠμοδᾶκτα.

ὠμοτόριον (τὸ) μτγ. ἀντὶ ὠμοτόριχος βλλ.: Δίφιλ.Σ π. Ἀθῆν 3,121β τὸ δὲ ὠμοτόριον κητώμα τινες λέγουσι καὶ ἐστι βαρῦ καὶ γλοιώδες, προσέτι δὲ καὶ δύσπεπτον.

ὠμοτόριχος (ὁ) οἱ τεταριχουμένοι σάρκες τοῦ ἰχθύος θύνου, ἡ παστὴ λακέρια: " Ἀλεξ.' Ἀπεγλαυκῶμ.), Νικόστρ.' Ἀθρ.1,2, Μάτρ.Ἀθῆν.3, 135A ὠμοτόριχον εὖν χαιρεῖν, Διοσκ.3,32 ὁ δὲ ὠμοτόριχος λεγόμενος, σάρξ ἐστι θύνου τεταριχουμένου, " Ὀρεβ.1,157,2 αὐχὴν μὲν . . . αὐτῶν ἰθύνουσι γίνεται ὠμοτόριχος.

ὠμότης-τιος (ἡ) κ. μιν. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης ἢ κατὰστάσις τοῦ ὠμοῦ, ἰδ. ἐπὶ τῶν ἄωρων καρπῶν: " Ἀριστλ.Μετ.4,3, Θεόδωρ.ἀπ.7,4' 2) κ. μιν. ἀπεφία: Πλούτ.' Ηθ.661B ἐπισφαλή πρὸς τὰς νόσους ἐστὶ, καὶ βροδίως ταῖς ὠμότησιν ἄλιευσται, Διοσκ.3,1 ποῖον βρᾶς τε στροφῶς καὶ ὠμότητας, Γεωπ.8,21,4 χρῶ τῶ ἀφῆνθητῃ . . . πρὸς τὰς ὠμότητας καὶ στομαχῶ πόνον' 3) κ. νεώτ.

μτφ. ἀπῆλεια, ἀγριότης, σκληρότης ἀπάνθρωπις: Εὐρ.'Ἰων 47 οἰκτῶ δ' ἀπῆκεν ὠμότητα, Ξεν.ΚΠ 4,5,19 ἐδίδετες τὴν ὠμότητα αὐτοῦ, " Ἰσοκρ.4,112 εἰς τοῦτο δ' ὠμότητος ἄπαντας ἡμᾶς κατέστησαν, Δημ.289 προάγει τῆ τε βία καὶ τῆ ὠμότητι, αὐτ. 304 τῆς μὲν ὠμότητος . . . τῆς δὲ φιλανθρωπίας, Μέν.Μον.267 ἴσον λαλίην καὶ γυναικίος ὠμότητι, Πολύβ.9,22,68 οἱ μὲν ἀσέβειαν, οἱ δ' ὠμότητα κατεγίνευσαν, Πλούτ.Μάρ.46 τοσαύτην . . . ὠμότητα καὶ κίρην ἀπεδείξετο, αὐτ.' Ηθ.170C, Λουκ.Φόλ. 1,6 τὴν κατὰ τὸν ἀσεδοῦντων ὠμότητα, " Ἀθῆν. 9,396B εἰς τοῦτο . . . ὠμότητα . . . ἐλάσαι' 4) νεώτ. σκληρῶς καὶ ἀπάνθρωπος πράξις: οἱ ἐχθροὶ διέπραξαν πολλὰς ὠμότητας κατὰ τῶν Ἑλλήνων τῆς Μακεδονίας.

ὠμοτοκία (ἡ) μτγ. πρόωρος τοκετός, ἔκτρωσις βλλ., ὀσοβολῆ: Πτολ.Τετρᾶδ.149.

ὠμοτόκος ὄν μτγν. ὁ ἄωρος, πρόωρος τίκτων, ὁ ἀποδόλλων: Καλλ.Δημ.52 λέαινα ὠμοτόκος, Μον.6,242 στίσις ἢ ὠμοτόκος παρακοίτης, Τρυφιδό.552 ὠμοτόκος γαστήρ' || ἐπὶ τῶν ὄδων, ὁ συνοδεῶν πρόωρον τοκετόν: Καλλ.Δηλ. 120 θῆρες ἐν οὐραῖς πολλὰν οἰο τῶν ὠμοτόκος ὄδωνας ἀπηρεύσαντο λέαινας' 2) μτφ. ἐπὶ ὀμπέλου, ὁ οὐ ἀ σταφυλὰ δὲν ὀριμαίουσι πλήρωος: Φιλίππ.Θεσα.ΑΠ 9,561 ὡς ἀπὸ ρίζης κλήματος ὠμοτόκων βλαστῶν ἄλων βερσις.

ὠμοτόκος-ἔω μτγν. κ. μιν. τίτω ἀώρωσ ἢ πρόωρος, ἀποδόλλων' Μοῖρ.62 ἐάμβλῃσκεν Ἀττικῶ ὠμοτόκειν Ἑλλήνας: ΠΔ ἰδῶ8 21,10 ἡ βοῦς αὐτῶν οὐκ ὠμοτόκησε, Διον.' Ἀλ Ρωμ.9,40 ὠμοτοκοῦσαι καὶ νεκρὰ τίκτουςαι, ΨΜοσχί.'Ιστρ.Γυν.Παθ. 232,11 ταῖς ὠμοτοκοῦσαις καὶ μὴ τελεσφορῶσαις τὰ ἐμβρωα, Γεωπ.5,48,3 γυναικίος τρίχας θυριάσας τὰς ὠμοτοκοῦσας θεραπεύσεις.

ὠμοτόκος-ον λεξ. ὁ ἀποταίει ἢ ἀποκοπιεῖ ἐν ὠμῇ καταστάσει ἐν ᾧ ἦτο ἀκόμη ὠμός, ἄωρος.

ὠμοτομῶ-ἔω μτγν. κ. μιν. ἐν ἄναρ. πρὸς ἀπόσθημα, τέμνω ἐν ᾧ εἶνοι ἀκόμη ὠμόν, ἄωρον, πρὶν πεπανθεῖ, τέμνω πρόωρος: Παῦλ.Αγ.6,34 ὠμοτομῶμεν τὰ ἀποστήματα.

ὠμοτριβής-ους-ές κ. μων. ὁ τριβείς, ὁ ἐκθλιβείς ἔξ ὠμων, ὠμων καρπῶν, ἰδ. ἐπὶ ἔλαιου, ὁ ἔξ ὠμων ἔλαιων ἐκθλιβείς : Θεοφρ. Ὁσμ.15,737 τῷ ἐκ τῶν ἐλαίων μάλιστα χρωταῖται τῷ ὠμοτριβεί τῆς φαύλας, Διοσκ.1.29 ἔλαιον πρῶς τὴν ἐν ὄψει χρῆσιν ἄριστον τὸ ὠμοτριβεί, ὁ καὶ ὀμφοκίονον καλεῖται, Θεοφρ.Νόν.1.456 ἀλείφειν τὴν κεφαλὴν ὠμοτριβεί ἔλαιον, Γεωπ.9,3,3.

ὠμοτύραννος ἰδί μτν. ὁ ὠμός, σκληρός, ἀνάνθρωπος τύραννος : ΠΔ Μακκ.2,7,27 χλευάσασα τὸν ὠμοτύραννον ἰδ. γρ. ἀπὶ ὠμών τύραννον, Μεθόδ. Συμπ.259.

ὠμοῦμαι-ομαι γλωσσ. εἶμαι ἢ γίνομαι ὠμός, **ὠμοῦσειδής-ους-ές** νεώτ. ἀνατ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφεράμενος εἰς τὸν ὠμον καὶ τὸ ὑσειδέε ὀσταῖν : ὠμοῦσειδής μῦς Ἰπρόδοτος τραχηλικός μεταξὺ ὠμοπλάτης καὶ ὑσειδοῦς ὀστοῦ.

ὠμόθυνος-ον (ὠμός) κ. μων. ὁ μῆλον ἀποκοιμηθείς ἐντέλως ἢ μόλις ἀποκοιμηθείς, ὁ μὴ κοιμηθείς ἐπαρκῶς, ὅσον ρηθίζεται : Εὐπ.π.2,2,2, Κορ.605 ὠμόθυε μακρὰ, ὅτι μ' ἀνέστης ὠμόθυπον, Φιλότηρ. Ἀπολλ.8,31,371 μερικίον ὠσπερ ἔμμανές ἀναπῆθισαν ὠμόθυπον μόλις τὸ εἶχε πάρει ὁ ὕπνος, Κ.Μακασα.Χρον.5,301 βλάεσαν ὠμόθυπον.

ὠμοφάγια (ἡ) μτν. κ. μων. τὸ ἐσθιεν, φάγειν ὠμάς τροφὰς κ. ἰδ. ὠμών κρέας : Πλούτ. Ἠθ.417C ὠμοφάγια καὶ διασπασμοί, Κλήμ. Ἀλ.Προτρ.9 Διδύμοισι μαινόμενον ἀργιάζουσι βόσκηαι, ὠμοφάγια τὴν ἱερομανίαν ἀγοντες, Ἰουλι.143B τὴν ὠμοφάγιαν βδεαλύττεσθε.

ὠμόφαγος-ον παθ. ὁ ὠμός ἐσθιόμενος ἢ ὠμός φαγόμενος : Εὐρ.ἀπ.475α,12 δαίτες ὠμόφαγοι ἱβυσταί γενόμενοι πρὸς τιμὴν τοῦ βόσκου.

ὠμοφάγος-ον (ὠμός) κ. νεώτ. ὁ τρώγων ὠμάς τροφὰς κ. ἰδ. ὠμών κρέας, ὠμόστας, ὠμοβόρος, σαρκιοφάγος : Ἠσ. «ὠμοφάγους δαΐτας» τοὺς τὰ ὠμά κρέα μερίζοντας καὶ ἐσθιόντας, ἐπιθ. τῶν ἀγρίων, ἀρπακτικῶν θηρίων : Ἰλ.Ε.782 λειοῖσιν ἐσοικότες ὠμοφάγοισιν, αὐτ.Α.479 ὠμοφάγοι . . . ἠδώς, αὐτ.Π.157 λύκοι . . . ὠμοφάγοι, ὕμν. Ἀφρ.124 θῆρες ὠμοφάγοι : κ. ἐπὶ τῶν Κενταύρων : Εὐαγγ. Περφ. Ἀποχ.13 || τὸ οὐδ. κτ. πληθ. ὠμοφάγα τὰ σαρκιοφάγα θηρία : Ἀριστ.Λ.2,9,110, αὐτ.ΖΜ.4,12,17 || φρ. ὠμοφάγος χάρης ἢ ἐκ τοῦ ἐσθιόμενου ὠμοῦ κρέατος χαρὰ : Εὐρ.Βόακ.139.

ὠμοφάγω-έω μτν. κ. μων. τρώγω ὠμάς τροφὰς κ. ἰδ. ὠμά κρέατα : Ἀρρ.Ἰνδ.2,1 οὐκ ὠμοφάγετονος, αὐτ.7,4 σιτέεσθα δὲ καὶ τῶν θηρίων ὠμοφάγετονος, Περφ. Ἀποχ.23,2, Ὁρειδ.1,181,10 τῶν ὠμοφάγοντων θηρίων, Γεωπ.19,2,13.

ὠμόφαγε-αγος ἰδί μτν. ὁ ὠμός εἰς τὸ φαγεῖν : Σουίδ. ἐν λ. δμφοαῖ.

ὠμοφόριον (τὸ) μτν. μων. κ. νεώτ. εἶδος καλύμματος, δι' οὗ ἐκάλυπτον τὴν κεφαλὴν καὶ τοὺς ὤμους αἱ γυναῖκες Κύρ. ἐμφοφόριον, ὠμόλιον ἐπὶ τῶν ὠμων : Σχόλ. Ἰλ.Χ.470, Παλλὰδ.Λαυα.138 Ἰμῆτιον καινὸν ἢ ὠμοφόριον, Λέων Γραμμ.εἰς Μιχαήλ.463 τὸ ἅγιον τῆς Θεοτόκου ὠμοφόριον, Κωδ.Πάτρ.104 τὸ ἅγιον αὐτῆς σῶμα καὶ τὸ ὠμοφόριον πρβλ. μαφόριον 2) κ. μων. κ. νεώτ. ἐκλί. ἀρχειρατικὸν ἄμφιον ἐν εἰδεί πλατείαις ταινίαις πεποικιλμέναις δι' εἰκόνας καὶ ἐχούσαις κατὰ τὰ ἄκρα κροσοῦς, φερόμενον ἐπὶ τῶν ὠμων Γερμ.Ἰστ. Ἐκκλ.150 ἐτὸ ὠμοφόριον ἐστὶ τοῦ ἀρχειρέως κατὰ τὴν στολήν τοῦ Ἀορώδ, ἠνεπερ φόρονον οἱ ἐν νόμφ ἀρχιερεῖς . . . : Ἰσιδ.Πηλ.Ἐπιστ.1,136 τὸ ἐπισκόπου ὠμοφόριον ἐξ ἐπέας δυν, ἀλλ' οὐ λίνου, Μόσχ.2885B, Δαμασκ.1 Ἐπιστ.124, Νικητ.Πολλ.520C.

ὠμόφορον (τὸ) μων. δ.γρ. ἀντὶ ὠμοφόριον βλ.λ.1) : Ἄνν.Κορμ.1,346' 2) δ.γρ. ἀντὶ ὠμοφόριον βλ.λ.2) : Θεοφρ.217.

ὠμοφόρος (ὁ,ἡ) μτν. ὁ φέρων ἐπὶ τῶν ὠμων : Ἐπιφάν.1.639D τῶν τοῦ ὠμοφόρου ὠμων.

ὠμοφορῶ-έω μτν. κ. μων. φέρω ἐπὶ τῶν ὠμων : Ἰώσ.Α1,3,7,2, Διον. Ἀλεξ.π.Εὐσ. Ἐκκλ. Ἰστ.7,22.

ὠμοφόρος ἐπίρρ. ὠμός, σκληρός, ἀπανθρώπως : Αἰσχ.Πέρσ.911 ὡς ὠμοφρόνας δαίμων ἀνείθε Περσῶν γενεαῖ. Ἰώσ.Βι.178 ὠμοφρόνας κολάσειαν.

ὠμοφοροῦνη (ἡ) μων. ὠμότης φυχῆς, σκληρότης διαθέσεως : Πλαν.4, Μέτρ.4,10,47.

ὠμοφρων-ανος (ὁ,ἡ) ἰφρήνι ὁ ἔχων ὠμών, σκληρόν, ἀγρίον φρόνημα, ὁ ἀσπλαγχνος, ὁ ὠμόθυμος : Αἰσχ.Χο.421 λύκοις . . . ὠμόφρων, Εὐρ.Φοῖν.658 ὄρακον . . . ὠμόφρων κ. ἐπὶ ἀνθρώπων : Σοφ. Α1,931, αὐτ.Τρ.925 πατὴρ ὠμόφρωνος, αὐτ.Φιλ.194, Εὐρ. Ἀλ.27 ὠμόφρων . . . μήτηρ, αὐτ. Ἐλ.506, ΠΔ Μακκ.4,9,15 τύραννε . . . ὠμόφρον κ. ἐπὶ τῶν Κενταύρων : Λυκόφρ.1203 ὠμόφρων κένταυρος 2) κ. μτφ. ὁ σκληρός : Αἰσχ. Ἐπτ.730 ὠμόφρων σιδάρος.

ὠμοφωφί-ους-ές νεώτ. ὁ ἐκ τοῦ ὠμου φυτόμενος, γεννώμενος.

ὠμοχαράει-άκος (ὁ ἢ ἡ) μων. εἶδος χάρακος δι-κροανόειδους μὴ περιαιρέθους τὸν φλοιόν, ἐν χρ. πρὸς ὑποσπιρίξιμ ἀμύπελο : Γεωπ.5,22,4.

ὠμοχάρων-ανος ἰδί μτν. ὁ ὠμός, σκληρός Χάρων : Ἄλκ.Μεσα.ΑΠ.12,12 ἰδιόρρ. οἰνογράφω.

ὠμοχαρουργητος ὠμόμοσι ἀχόλ. ἐπὶ ὀποστήματος, ὁ χειρουργηθείς ἐν ὠμῇ κατοστάσει, ὁ ὑποστάς χειρουργικὴν ἐπέμβασιον πρὶν ἢ πεπανθῆ ὠρίμαση Σχόλ. Ἰνν.180 (ἐκδ. Dietsz).

ὠμοφύω Ἠσ. ἐσφ. γρ. ἀντὶ ὀμφύω βλ.λ.

ὠμά ἐπίρρ. δημ. ἀντὶ ὠμός βλ.λ.

ὠμ' ὡς ἀντὶ οἴμ' ὡς : Σοφ.2,3.

ὠμός ἐπίρρ. κ. μων. κ. νεώτ., δημ. ὠμά, ὑπερθ. ὠμότατα κ. μων. ὠμότατως, σκληρότης, ἀπηνώς, ἀγρίως, ἀπανθρώπως : Οἰουκ.3,84 ὠμός καὶ ἀπαραιτίτως, Ξεν.Προσ.5,6 ὠμός ἄγαν προστατεύειν, Ἰσοκρ.9,49 οἵτινες, ὠμότατα πρὸς τοὺς Ἑλληνας διακείμενοι, αὐτ.19,31 οὕτως ὠμός καὶ σχετῶως εἶχεν, Δημ.845, αὐτ.753, Πλούτ. Ἀρτζ.17 ὠμός καὶ παρανόμως ἀπολοῦσός αὐτῆς, Λοκ. Ἰστ.Συγγ.38 ἐπὶ τῇ . . . σφαγῇ ὠμός ἐν τῷ συμπολίῳ γενομένη, Μηναι.3,7 Συνε.1 συνδήσαντες αὐτοὺς ἀνηλεώς καὶ ὠμοτάτως τύπτοντες 2) τραχέως, ἀγροῦκως, βαναούσως : Δημ.321 καὶ παρελθόντος σοῦ καὶ Πυθακίλους ὠμός κνάδιδως.

-ων Ἐπιγρ. Κύπρου κατάληξ. γενικ. ἐν. ἀρα. ὀνοματῶν τῆς δευτέρας κλίσεως ἀντὶ ἡ (=ου) : Ἐπιγρ. Ἰνν τῷ Φιλοκύρῳν Φάει, Ὀνάσιλον τὸν Ὀνασικύρῳν τὸν Ἰατήρα. ἀντὶ τῷ μισθῶν. ἀντὶ τῷ ἀργύρῳ τὸς παῖδας τοῦ Ὀνασίλων οἱ Ὀνασικύρῳν παῖδες 3) κατάληξις τῆς πρост. : Ἐπιγρ.

ὠν-ούσα-όν κ. μων. κ. νεώτ. μτχ. ἐνεστ. τοῦ εἶμι βλ.λ. || τὸ ἀρα. ἐνάθρρ. ὁ ὠν ὁ κατ' ἐξοχὴν ἀρχήθειν, ἐξ δεῖ ὑπάρχων, ὁ Θεός 3) || τὸ οὐδ. δν(τὶ) πᾶν δν(τὶ) ὑπάρχει ἰδ. ἐπὶ ἐμφύχων : πάντα γὰ ἄνα ὀνῶν(τῶν) πρὸς συντήρησιν αὐτῶν.

ὠν ἰων., βοιωτ. κ. δωρ. ἀντὶ τοῦ οὖν βλ.λ. : Βακχ.3,30 μ(ὸ)λ ἡμ, Ἦρ.2,70 ἡ δ' ὠν ἔμοιγε δοκεῖ ἀξιώτατη, Θεόκρ.14,29 ἡδῆ δ' ὠν πᾶσιος τοῖ τῆσπαρες ἐν βόθει ἡμης . . . ὠν ἀπὶ ἡμ. τῶν : Θεόκρ.15,25 ὠν ἰδερ, ὠν εἴπαις κα ἰδοῖσά τῷ τῷ μῆ ἰδόντι.

ὠνά, ὠνάε ποι. κ. ἰων. κτ. κρᾶσιον ἀντὶ ὠ ἄνα, ὠ ἀναε βλ.λ.

ὠνά Ἐπιγρ. ἀντὶ ὠνή βλ.λ. ἰ ἄ ὠνά κείται παρὰ Ξένωνα.

ὠναγής-οὐς-εις μτγν. ἄντι ὀ ἀναγής βλ.λ. : 'Ηρωῶνδ.2,70.
ὠνάθην ἄντι τοῦ ἄττ. ὠνάθημν μέσ. ἄόρ. β' τοῦ ὀνίημι βλ.λ. : Θεόδωρ.15,55 ὠνάθημν μεγάλως, ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἐνδοί.
ὠναίος-α-ον (ὀνίημι) Ἐπιγρ. ὁ ὠφέλιμος, ὁ χροσίμος.
ὠνάμην, ὠνάτω μέσ. ἄόρ. τοῦ ὀνομαι βλ.λ. : 'Ιλ.Ρ.25' πρβλ. Λοδεκ.Φρύν.12' 2) μέσ. ἄόρ. β' τοῦ ὀνίημι βλ.λ.
ὠνασεῖται ἄντι ὠνάσεται μέσ. μέλλ. τοῦ ὠνούμαι βλ.λ. : Σώφρ.ἄπ.89.
ὠνάτας (ὀ) ἄντι ὠνάτης βλ.λ. : Ἐπιγρ.
ὠνγκοτρεμ νεώτ. ἀκλ. μονὰς μήκουσ ἐν χρήσει ἰδ. ἐν τῇ φασματοσκοπίᾳ πρὸς μέτρησιν τοῦ μήκουσ κύματος τῶν ἀκτινοβολιῶν.
ὠνειακὴ συγγραφὴ (ἦ) μτγν. κανόνες, ὄροι συγγραφῆς πωλήσεωσ [instrumentum venditionis] : 'Ιουστιν.Νεαρ.120.
ὠνεακόν(τ)ο μον. ἄντι ὠνειακὴ συγγραφὴ βλ.λ. : Βασιλικ. [ἐκδ. Heibeh.Supplem.tom.2,39].
ὠνεῖα (τὰ) μον. ἄντι ὠνα : Φώτ.'Επιστ.1,30.
ὠνεῖνα πᾶσι. ἄντι ὠν εἶναισι.
ὠνεκα μτγν. ἄντι ὠνεκα : Θεόδωρ.11,30 γινώσκω γνῶρισσα κόρα, τίνας ὠνεκα φέρεεις.
ὠνή (ἦ) ἴσως(ι) ὠνησις, ἀγορά, ἀγοράσις, ἀγορασμός : 'Ηρ.1,153 ὅτι ἀγοράσις κτησάμενοι ὠνή τε καὶ πρῆσι χρεώνται, Σοφ.ἄπ.756 ὠνήν ἐξου καὶ πρῆσιν, Πλάτ.Σοφ.223D, αὐτ.Πολ.371D, αὐτ.525C οὐκ ὠνήσ οὐδὲ πρᾶσεωσ χρεῖν, αὐτ.Νόμ.849B εἰ δὲ ὠνήν ποιείσθωσαν (ἄντι ὠνεῖσθωσαν), αὐτ.Πρωτ.314A, Δημ.894 ὠνήν ποιοῦμαι τῆσ νεῦσ, Πλούτ.'Ηθ.753D δι' ὠνήσ, Λοκκ.'Αποιδ.25 καὶ ἦδη κατεργᾶν ὠνήν, Θεριστ.Λόγ.21,257D περὶ ὠνάσ ἢ πρᾶσεωσ διαφεύδουσεσ.
 2) ἡ δοκιμὴ τοῦ πρὸς ἀγορᾶν πρᾶγματος : Εὐρ.Κύκλ.150 Βούλει σε γεύσω πρῶτον ἄκρατον μέθυ : δίκαιον' ἦ γὰρ γεύσω τὴν ὠνήν καλεῖ'. 3) ἡ ἀνάληψις μισθῶσεωσ δημοσίων φόρων : 'Ανδοκ.1,73 ὠνάσ πριάμενοι ἐκ τοῦ δημοσίου, Πλούτ.'Αλλκ.5 εὐθέτασ ταῖσ δευτέραισ ὠναῖσ χρεωλυτεῖν τὰσ προτέρασ'. 3) ἐν ὄρω. Ἐπιγρ. ἔγγραφον, συμβολαῖον πωλήσεωσ, πωλητήριον : τὰν ὠνάν φυλάσσει, Ἐπιγρ. τὰσ ὠνάσ τὸ ἀντίγραφον'. 4) τὰ πρὸς ἀγορᾶν χρήματα, ἡ τιμὴ, ἡ ἀξία τῆσ ἀγοράσ : Λυσ.19,43 τὴν πελταστῶν τὴν μισθῶσιν καὶ τὴν ὄλων τὴν ὠνήν, Πλούτ.'Αλλκ.5 εἰσ ἀγορᾶν ἐπέθηκε τῇ ὠνή τάλαντον.
ὠνήθησ(ι) ἢ ὠνήθαι κρητ. ἀπαρφ. ἄντι ὠνεῖσθαι βλ.λ. : Ἐπιγρ.
ὠνημα-ατος (τ)ο (ὠνούμαι) Ἐπιγρ. τὸ ἀγορασθέν.
ὠνήμην ἐπ. μέσ. ἄόρ. β' τοῦ ὀνίημι βλ.λ. : Θεόμ.1380, Εὐρ.'Αλλκ.335, Πλάτ.Μέν.84C.
ὠνήν κρητ. τ. ἀπαρφ. ἄντι πωλεῖν βλ.λ. : Ἐπιγρ. αὶ δὲ κα κρέματα διαττόμενοι μὲ συγγινῶσκοντι ἄντι τὰν διαῖσιν, ὀνὲν τὰ κρέματα κ' ὄσ κα πλειστον διδοῖ ἀποδοῦμενοι, τὰν τιμὰν διαλακόντον τὰν ἐπαβολὰν ἔκααστοσ.
ὠνήρ ὄρω. ἄντι ὀ ἀνήρ βλ.λ.
ὠνήσασθαι ἀπαρφ. ἄντι πρῆσασθαι βλ.λ. : Ἐπιγρ.
ὠνήσεωσ μτγν. ἐφετ. τοῦ ὠνούμαι βλ.λ., ἐπιθυμῶ ν' ἀγοράωσ : Δίων Κ 47,14 μῆδενα τὰν ἄλλων μὴ ὠνήσεῖσιντα ἐσ τὸ πρᾶγῆριον ἀπαντᾶν.
ὠνήσις-εωσ (ἦ) (ὠνούμαι) κ. μον. τὸ ὠνεῖσθαι, ἀγοράζειν, ὠνή, ἀγορᾶ, ἀγόρασις, ἀγορασμός : 'Ἡσα. «ἀγορασία» : Λυσ.ἄπ. π. Πολυδ.7,15, Ἐπιγρ., Σμ.Βι.Χρυσ.4,26,20 πρὸς ὠνήσιν τὴν ἐπιτιθεῖσιν.
ὠνήτης (ὀ) (ὠνούμαι) ὁ ὠνούμενοσ, ὁ ἀγοράζων τ, ὁ ἀγοραστήσ : Πλάτ.'Ερωτ.394E τούτου μὲν καταφρονεῖν τοὺσ ἀνθρώπουσ καὶ μὴ εἶναι ὠνήτασ. 3εν.Οικ.2,3 εἰ ἀγαθοῦ ὠνήτοσ ἐπιτόχομαι, Ἄντιφᾶν,Μοιχ.1,7 ὠνήτην λαβεῖν (εὐρεῖν ἀγορα-

στήν), 'Ισαζ.ἄπ.Πολυδ.3,81, Πλούτ.'Αγασ.9 τῆσ . . ἐσθῆτοσ ἦσαν ὠνήται πολλοί, αὐτ.'Ηθ.209C, Λοκκ Β.Πρ.1 καὶ συγκαλεῖ ἀγαθὴ τύχη τοὺσ ὠνήτασ ἦδη παρῆσαι πρὸσ τὸ πωλητήριον'. 2) ὁ διὰ συμβολαῖον ἀναλαμβάνων, ἀναδεχόμενοσ τι, ὁ μισθωτὴσ, ὁ ἐργολάβοσ, ὁ πακτωτήσ : Ἐπιγρ. 'Ἔιδ. ὁ μισθωτήσ, ὁ πακτωτήσ μεταλλείων'. Ἐπιγρ.
ὠνήτικός-ή-όν γλῶσσα, ὁ ἔχων κλίση εἰσ τὸ ὠνεῖσθαι, ὁ ἐπιθυμῶν ὠνεῖσθαι, ἀγοράζειν κ. ἐπίρω. -κίωσ : Φιλ.2,465,1, αὐτ.537,24 πιπράσκουσι τοῖσ ἔχουσιν ὠνήτικώσ.
ὠνήτω-άω ἄντι ὠνήσεω βλ.λ., διορθ. ὠνήτιῶντων ἄντι ὠνήτιων Σουῖδ. «ὠνήτιῶν ὠνήσοασθαι βούλεσθαι» : Δίων Κ 47,14 ὡστε πλειστον ὄσω ἀγορᾶσιν ἄν ἔχρηξω, καὶ διὰ τούτου μῆδ' ὠνήτιῶν ἐτι, αὐτ.7,31 ὠνήτιων . . ὑπερβάλλοντεσ ἀλλήλοσ, Πολυδ.3,126.
ὠνήτοός-ή-όν (ὠνούμαι) κ. νεών. κ. -ὄσ-όν (εὐρ. 'Ελ.81ῶ) ὁ ἐξ ὠνήσ προερχόμενοσ, ὁ δι' ἀγορᾶσ κτηθεῖσ, ὁ ἡγορασμένοσ, ὁ ἀγοραστήσ : 'Οδ.ε 202 ἐμὲ δ' ὠνήτη τέκε μήτηρ παλαικίεσ, Σοφ.ΟΤ 1123 ἢ δοῦλοσ οὐκ ὠνήτοσ, ἀλλ' οὐκί τραπεῖεσ, Εὐρ.'Εκ.363 λέχη δὲ τὰμὰ δοῦλοσ ὠνήτοός ποθεν χρεατεῖ, Πλάτ.Πολιτ.289V τοὺσ ὠνήτοούσ τε καὶ τῶ τρῶπὸ τούτω κτητούσ . . δοῦλοσ, αὐτ.Νόμ.841D, Πλούτ.Λυκ.16 οὐκ ἐπὶ ὠνήτοσ οὐδὲ μισθῶσισ ἐποιήαστο παιδαγωγίεσ, αὐτ.Εὐμ.4 αὐτ. Κοριοι.16 σιτοσ ἦκεν εἰσ Ῥώμην, . . ὠνήτοός ἐξ Ἰταλίας, οὐκ ἐλάττωσ δὲ δωρητόσ' || ὠνήτη δύναμισ μισθοφορικὴ δύναμισ, μισθοφόροσ στρατιώταισ : Θουκ.1,121 ὠνήτη γὰρ Ἀθηναίων ἡ δύναμισ μᾶλλον ἢ οἰκεία'. 2) κ. νεώτ. ὁ ὄν δύνοται τις τὰ ἀγοράωσ : Εὐρ.'Ελ.816 ὠνήτοός ἡ τολημῆτοσ ἢ λόγων ὄσω, αὐτ.ἄπ.968 εἰ δ' ἦσαν ἀνθρώποισιν ὠνήται λόγοι, Πλάτ.Πολ.544D ὠνήται βασιλείαι, Ἄριστ.Λοιτ.1273α,36 φαῖλον τὸ τὰσ μεγίστασ ὠνήτασ εἶναι τὰν ἄρχῶν, Πλούτ.'Ηθ.477 ὠνήτοός γέλωσ, αὐτ.539B ὠνήτοι λόγοι, Ἀγαθ.ΑΠΛΒ ὠνήτη φιλιπ' κ. μτ. γενικ. τοῦ τιμήματοσ : 'Ισοκρ.2,32 δόξα δὲ χρημάτων οὐκ ὠνήτη (ὀνὲν ἀγοράζεται διὰ χρημάτων), Πλούτ.Αίμ.12 τὰ πρᾶγματα τῶν χρημάτων ὠνήτα' κ. μτ. ὄωτ. : Θουκ.3,40 ἐπέδωκα οὐτε λόγῳ πιστὴν οὐτε χρῆμασιν ὠνήτην ἰσορροζομένην διὰ χρημάτων, . . ὠνήτων ἀξίωμα.
ὠνήτηρ-ορος (ὀ) λεξ. ἄντι ὠνήτησ βλ.λ. : Θωμ.Μ 653 ὠνήτησ ὄρωρων ἰσορῶνησ.
-ωνθι Ἐπιγρ. κατάληξ. ὑπατ. ἄντι -ωντι, -ωσι, οἶον ἔχωνθι, ἄντι ἔχουσιν, ἰωνθι, ἄντι ἔωσι, ὄωσι.
ὠνθρωπος κτ. κρᾶσιν ἄντι ὀ ἄνθρωπε.
ὠνθρωπιεσ, ἄνθρωποι κτ. ἰων. κρᾶσιν ἄντι ὀ ἄνθρωποσ, οἱ ἄνθρωποι : 'Ηρ.7,11, αὐτ.49.
-ὠνθω Ἐπιγρ. κατάληξ. προστ., οἶον δαμιῶνθω, ἄντι ζημιούτω, σὺλῶνθω ἄντι σὺλοῦστω.
ὠνικακός-ή-όν Ἐπιγρ. κ. μτγν. κ. πᾶσι. ἄ. τὸ ὠνικός βλ.λ. : Ἐπιγρ., 'Οκλυμ.'Ιερεμ.2,720A τὸ ὠνικός ἰπιθ.γρ.1, Πάπ. πεπρακέναι κατὰ τήνδε τὴν ἔγγραφῶν ὠνικῶσιν ἀσφάλειασ, Πάπ. ὠνικῶφ νόμου.
ὠνικαυτός σίωλ. ἄντι ὀ ἐνισαυτόσ : Ἐπιγρ.
ὠνικός-ή-όν μτγν. κ. μον. ὁ ἀνίκων ἢ ἀναφερόμενοσ εἰσ τὴν ὠνήν, ἢ ὁ κατάλληλοσ πρὸσ ὠνήσιν : ΨΧρυσ.7,515.
ὠνιομανής-οὐς-εσ νεώτ. ὁ ἔχων ἢ ὁ πάσχων ὠνιομανίον βλ.λ.
ὠνιομανία (ἦ) νεώτ. ἰοχρᾶ παθολογικὴ τάσις πρὸσ ἀγορᾶν διαφόρωσ ἀντικειμένων ἄνευ λόγου καὶ ἀνάγκησ.
ὠνιος-ια-ον (ὠνίωσι κ. -οσ-ον ἰΠλούτ.Κάτ.Νεώτ.21, Λοκκ.Νιγρ.25) κ. μον. κ. νεώτ. ὄν δύναται τις ν' ἀγοράωσ, ὁ πωλούμενοσ ἄντι χρημάτων, ὁ πρὸσ πώλησιν, πρᾶσ-μοσ, ἀγοραστόσ Μοίρ.423 «ὠνιος Ἄτικιοι, πρᾶσμοσ Ἐλληνεσ», Ἡα. «ὠνίωσ-ισμοιοσ, ἀγοραστόου» : Ἐπιχ.ἄπ.48 ἄετ. ὁ δ' αὐτόσ

χαλκός ὄνιος, Ἄριστφ. Ἀχ.758 πῶς ὁ σίτος ὄνιος; ἰσάσων πλεῖται, τί κοστίζει ὁ σίτος; αὐτ. Ἰνπ. 430 πῶς οὖν ὁ τυρός ἐν Βωιωτοῖς ὄνιος; Ξεν. Ἐλλ.3,4,17 ἦ τε ἀγορά ἢν μεστή παντοδραπῶν καὶ Ἰππων καὶ ὀπλων ὀνίων, Συνέα. Ἐπιστ.130 ὄνιος ἀνθρώπος, Πρωκ. Περσ.2,12 εἰ μὴ τὴν σωτηρίαν ὄνιον κτήσονται τὰ Λύτρα δίδόντες κ. μτ. γενικ. τοῦ τιμήματος : Ἀλεξ. Ἐλλην.1,7 τῆς οὐσίας γὰρ εἶσιν ὄνιοι τοῖ ἰχθύες, Ἀλιγν. 76,27 ἀμαρτός ἐστιν ἡ ἀρετὴ ὄνιος, Ἄριστλ. Ρητ. 139ἰα,2 ὁ δὲ πλοῦτος οἷον τιμὴ τις τῆς ἀξίας τῶν ἄλλων, διὸ φαίνεται ὄνια ἀπαντα εἶναι αὐτοῦ, Μέν. Ὀργ.5 θανάτου γὰρ ἐστιν ὄνιον, Πλούτ. Ἠθ. 135B οὐ γὰρ ἀργίας ὄνιον ἡ ὑγεία, αὐτ. Ἀντ.45, Ἄντιριλ. ΑΠ7,622 φυχῆς ὄνιον μέλι, Λοικ. Θυσ.2 πολλά εἶναι λιθωνυτοῦ μόνου παρ' αὐτοῖς ὄνια ὄμ. κ. ἐν φρασ. Ὁξο.ν.127 ὥσπερ ποτ' ἐξ ὀνίων ἐλθῶν ἰεῖς τὴν ἀγορῶν ἐλθῶν, δ. γρ. ἀντὶ ὄνιον, Πλάτ. Νόμ.849Λ πάντων ἀναγκαῖων ἀπονευθῆν τρίτον μέρος ὄνιον ἰπρὸς πλήρωσιν, Δημ.593 Ἰστ' ὀρόδος ὄντας ὄνιος (παρομι. ἐπὶ μεγάλῃ δυστυχίᾳ). Πλούτ. Κρῶσα.8 ὅτε πρῶτον εἰς Ἰώμην ὄνιος ἦχθη ἰπρὸς πώλησιν, αὐτ. Ἀλεξ.δ τὸν Βουκεφάλαν ἀγαγόντος ὄνιον τῷ Φιλίππῳ, αὐτ. Ἠθ.680B οἰκίας ἐκείθεν ὄνιος ἐξάγοντες, αὐτ.173C, αὐτ.193B ἢ τὸ οὐδ. κτ. πληθ. ὄνια ὡς οὐσ. τὰ ἐν τῇ ἀγορᾷ πωλούμενα τρώφια, τὰ φῶνια : Ἀυσ.22,16 ἐπὶ μὲν τοῖς ἄλλοις ὄνιος ἅπασι τοὺς ἀγοραῶνους φύλακας καταστήσει, Πλάτ. Νόμ.819Λ, Ξεν. Ἀν.7,6,24 ἀγορᾷ δὲ χρῆσθε σπάνια μὲν ὀρώντες τὰ ὄνια, αὐτ.ΚΠ.1,2,3, Δημ.106 τῶν ὀνίων ἀφθονία λαμπροί, Ἄριστλ. Πολιτ.1338α,41 οὐχ ἴνα ἐν τοῖς ἰδίοις ὄνιος μὴ διαμαρτάνωσιν ἄλλ' ὡσιν ἀνεπαύητοι πρὸς τὴν τῶν σκευῶν ὠνήν τε καὶ πρᾶσιν, Πλούτ. Πομπ.26 αἰ δὲ τιμαὶ τῶν ὀνίων εὐθὺς πεσοῦσι λόγον ἡδόμεν τῷ δήμῳ παρεῖχον, Λοικ. Πατρ. Ἐγκ.2 τὴν τῶν ὀνίων ἀφθονίαν, - φόρος ἐπὶ τῶν ὀνίων : 2) ἐπὶ ἀρχῶν, ἀρχόντων, ὁ δωροδοκῶν, ἐκείνος, ὃν δύνασαι τις νὰ ἐξαγοράσῃ διὰ χρημάτων ἢ δῶρον : Δειν.92,37 τοῦ στρατηγοῦ ὄνιου ὄντος, Ἄριστλ. Πολιτ.1270β,10 πολλὰκις ἐμπιπτοῦσιν ἀνθρώποι σφόδρα πένιπτες εἰς τὸ ἀρχεῖον, οἱ δὲ τὴν ἀπορίαν ὄνιο ἴσαν ἢ ἀρχαιρεσίαι ὄνιο ἐν οἷς ἐπιτυχᾶναι τις ἐξαγοράζων διὰ χρημάτων τοὺς φηγοφόρους : Πλούτ. Κοτ.Νεώτ.21 τὰς ὑπατικὰς ἀρχαιρεσίας ἀρῶν ὄνιος οὐσας.

ὄνομα οἶολ. τ. ἀντὶ ὄνομα βλλ.
ὄνομαδάται ἰων. γ' πληθ. παρακ. τοῦ ὄνομάζω βλλ. : Δίων Κ 37,16.
ὄνομασμένος-η-ον παθ. μτχ. παρακ. τοῦ ὄνομάζω βλλ.
ὄνομασμένως [ἐκ τῆς μτχ. παθ. παρακ. τοῦ ὄνομάζω] ἐπιρρ. μετ' ὀνόματος, ὀνομαστί : Ἄριστλ. Ρητ.1405β,36 ἐκ τῶν συγγενῶν καὶ τῶν ὁμοειδῶν μεταφέρει τὰ ἀνώμαλα ὀνομασμένως.
ὄνος [οἰ] τιμῆ, ὄξια, ἀντίτιμον πράγματός τινος, χρηματικὸν ποσὸν καταβαλλόμενον ὑπὸ τοῦ ἀγοραστοῦ εἰς τὸν πωλητὴν πράγματός τινος ὡς ἀντίτιμον τῆς ὄξιας αὐτοῦ : Ἰλ.Φ 41 καὶ τότε μὲν μιν Ἀἴμων... ἐπέρασσον νηυσὶν ἄγων, ἀτάρ υἱὸς Ἰήσωνος ὄνον ἔδωκεν, Ὁδ.Ο 388 ὁ δ' ἄξιον ὄνον ἔδωκεν, αὐτ.452 ὁ δ' ἄμιν μυρίων ὄνων ἄλαρον, Φιλ.1,297,39 τὸν λεγόμενον ὄνον παρὰ ποιηταῖς, ἀργύριον ἢ χρυσίον, ἢ ἄλλα ὅσα πρὸς τοὺς πηρᾶσκοντες ἔθος τοῖς ὄνομομένοις ἀντικαθίσταται συνήθ. τὸ ἀγορασθῆν πρῶα, ἢ πράξι. κτ. γενικ. : Ἰλ.Φ 746 υἱὸς δὲ Πριάμοιο Λυκάονος ὄνον ἔδωκεν Πατρόκλῳ, 2) ὠνή, ὠνήσις, ἀγορά : Ὁδ.Ο 445 ἐπείγεις δ' ὄνον ἄδαιψαν, 3) τὸ πρὸς πώλησιν πράγμα, ἀντικείμενον ἀγοράς ἢ

πωλήσεως, ἐπιπρόημα : Ἄπολλ.Ρ 2,1006 ὄνον ἀμείβοντας βιοπράσιον.
ὄνος κτ. κρᾶσ. ἀντὶ ὁ οἶνος βλλ.
ὄνομαί-εσμαι ἰώνος, ὠνήη κ. μόνε, ἀόρ. ἐωνοῦ-μην (Ἄνδοκ.1,134) κ. ἐπ. γ. ὄνω, ὠνέτο Ἠρ.3,139) κ. γ' πληθ. ὠνέοντο Ἠρ.1,691, μέλλ. ὠνήσομαι [Ἐρ.360, Ἄριστφ. Ἀχ.815], ἐνεργ. μέλλ. ὠνήσω (Ἰωναρ. ἐν λ.), μέσ. ἀόρ. ἐωνησάμην Ἠρωιδιαν. Ἰστ. 6,7,23) κ. ὠνησάμην Ἰοικ. Ἐρμ.δ1 κ. Πάπ.1, συνήθ. ἐν χρ. ἐπιράμην, παθ. ἀόρ. ἐωνήθησιν Ἰεν. Ἄπομν.2,7,12], ἐνεργ. ἀόρ. ὠνησα Ἠσ.1, πορακ. μέσ. ἐώνημαι Ἄριστφ. Πλ.7 κ. ἐν παθ. σμ. 1Δημ.406ι, ἐνεργ. παρακ. μ. ἐν μτχ. ἐωνηκῶς (Λυσ. ἐν ΑΒ 95,25), ὑπερα. μέσ. ὡς ἐνεργ. ἐωνήμην [Δημ.967] κ. ἐν παθ. σμ. (Ἄριστφ. Εἰρ.1182), ἀγοράζω, ἀντιθ. πιπράσκω, πωλῶ συνήθ. ἐν χρ. ἐν τῷ ἔνεσσι. κ. παρακ., προσφερόμαι ὅπως ἀγοράσσω, διαπραγματεύομαι περὶ τινοσ, παζαρεύω : Ἠσιόδ. Ἐργ.341 ὄφρ' ἄλλων ὠνή κλήρον, Ἠρ.1,1 ταῦτας σφάσις κατὰ πρῶνμην τῆς νεὸς ὠνέσσαι τῶν πορτίων [τὰς γυναικίαι] [διεπραγματεύοντο νὰ ἀγοράσωσι πράγματα ἐκ τοῦ πορτίου τοῦ πλοῦτου, αὐτ.1,69 Κροίστας σφι ὠνομομένοισ ἐδῶκε [ἐδῶκεν εἰς αὐτοῦς, ὅτε προσεφέροντο νὰ ἀγοράσωσι.αὐτ.α.],165, Πλάτ. Νόμ.741B μὴ ἀτιμάσπε τῷ τε ὠνεῖσθαι καὶ τῷ πωλεῖν πρὸς ἀλλήλους, αὐτ. Πρωτ.313ι] ἐπινοοῖσι δὲ πάντα πωλοῦντες, οἷτε ὁ ὠνομοῦμαι παρ' αὐτῶν, Δημ.123 ὡστ' οὐδὲ χρημάτων ὠνεῖσθαι παρ' οὐδενὸς οὐδὲν, Ἀχλλ. Τάτ.5,17, Πάπ. βούλομαι ὠνησασθαι ἔξλα ἢ ἢ κ. μτ. δοτ. τοῦ προσ., ἀγοράζω ἀπὸ τινοσ : Ἄριστφ. Εἰρ.1261 μηδαιῶς γ', ἐπεὶ τοῦτ' γ' ἐγὼ τὰ δάρατα ταῦτ' ὠνήσομαι, αὐτ. Ἀχ.815 ἢ ὄμ. μτ. ἐμπροσ. τοπικῶ προσδ. : Ξεν. Ἐλλ.7,2,17 τὰ δὲ ἐκ Κορινθῶν ὠνούμενοι, αὐτ. Ἀν.3,2,21 τὰ δὲ ἐπιτήθεια πάτερον ὠνεῖσθαι κρείττον ἐκ τῆς ἀγοράς [ἐν τῇ ἀγορᾷ] ἢ κ. μτ. γενικ. τῆς τιμῆς, ἀγοράζω ἀντί. : 5) καὶ ὠνεύονται τὰς γυναικας παρὰ τῶν γονέων χρημάτων μεγάλων, Εὐρ. Ἐκ.360 ὅστις ἀργύρου μ' ὠνεῖσται τὴν Ἐκτοράς τε χετέρων παλλῶν κᾶσιν' ἢ κ. σπαν. μτ. δοτ. τῆς τιμῆς : Εὐρ.1Α 1170 τάχιστα τοῖσι φιλάτοισ ὠνούμεσθα [Βερναρδ. Γρ. ἐν λ. ἐτὰ ἔχθιστα ἀγοράζουεν διὰ τῶν φιλάτων ἡμῖν], Θεοφύλ. Σ' Ἐπιστ.17 χρυσῷ τὴν νίκην ὠνήσασθαι ἢ κ. ὀπολ. : Ξεν. Ἀπομν.2,10,4 τότε φασι δεῖν ὠνεῖσθαι, αὐτ. Ἀγνσ.1,18 τοῖς μὲν φίλοις προσιεῖν ὠνεῖσθαι ἢ ὄμ. κτ. μτχ. ἔνεσσι, ὁ ὠνούμενος ὁ ἀγοράζων, ὁ ἀγοραστής : Ξεν. Ἰπν.3,2 ὀρώντος τοῦ ὠνούμενου, Δημ 309 οὕτως ὁ μὴ λαθῶν μηδὲ διαφθαρεῖς νενίκηκε τὸν ὠνούμενον, Πλούτ. Κἀτ.Νεώτ.36 τέλος αὐτὸς ἴδιᾳ τοῖς ὠνούμενοις διαλεγόμεσθα καὶ προσθιβάζων ἔκαστον ἢ ὄμ. κτ. μτχ. ἀόρ. κ. μέλλ. ὠνησόμενος ὁ ἀγοράσων κ. ὠνησόμενος ὁ μέλλων νὰ ἀγοράσῃ : Δειν.109,30 ἀν' ἔλα τὸν ὠνησόμενον, Πλούτ. Ἠθ.242D ἢ ὄμ. κτ. μτχ. παρακ. ὁ ἐωνημένος ὁ δι' ἀγοράς γενόμενος κύριος [δοῦλου] : Ἄριστφ. Πλ.7 τοῦ σώματος γὰρ οὐκ ἐφ' τὸν κύριον κρατεῖν ὁ δαίμων, ἀλλὰ τὸν ἐωνημένον ἢ ὀπον. κ. κτ. μτχ. ἐνεργ. παρακ. ἐωνηκῶς ἀντὶ ἐωνημένοσ : Λυσ. ἐν ΑΒ 95,25 ἐωνηκῶς ἀντὶ ἐωνημένου. Λυσιὰς κατὰ Καλλιῶ ἐνωσιζέωσ' ἢ ἐν χρ. κ. ὡς παθ. : Ἄριστφ. Εἰρ.1182 τῷ δὲ σιτῇ' ἐώνηται' οὐ γὰρ ἦθειν ἐξίνω, Ξεν. Ἀπομν.2,7,12 ἐκ τούτων δὲ ἐπαρίσθη μὲν ἀφορμῇ, ἐωνήθη δὲ ἔρια, αὐτ. Ἰπν. 8,2, Πλάτ. Φαιδ.69B καὶ τούτου μὲν πάντα καὶ μετὰ τούτου ὠνούμενα τε καὶ πηρᾶσκόμενα, αὐτ. Πολ.563B ἵπτων δὴ ὁ ἐωνημένοιο καὶ αἰ ἐωνημένοι μὴδὲν ὄνον ἐλεύθεροιο ὡσι τῶν πριαιμέων, αὐτ. Σωμφ.224Α, αὐτ. Νόμ.850Α, Δημ.406 ε κἀν ἐχθὲς ἐωνημένος ἀνθρώπος εἰπειν ἐδυνάθη, Ἄριστλ. Ρητ.3,9,7 ἢ κ. μτφ. : Εὐρ. Ἐλ.902 χάριτος

πονηράς κάδικους ἄνωμένη, Λυσ.180,15, Ξεν. 1ερ. 9,11 ἐννόησον ὅτι οὐκ ἔστιν ἔμπορεύματα λυσι-τελέστερα ἢ ὅσα ἀνθρώποι ἀθλῶν ἄνωονται. 2) μιούθω δημοσίους φόρους ἡ δασμαῖς, ἰδίᾳ προσφέρω τιμὴν τινα δι' αὐτούς: Ἀνδοκ.1,134 καὶ μεταδόντες τοῖς ἄλλοις ἐνώονυτο πάλιν τριάκοντα δολάντων, Ξεν.Προσ.4,19 τέλη ἄνωονται παρὰ τῆς πόλεως, Δημ.435 εἰ παρὰ τῶν τὰ μέ-ταλλα ἐώνωντων εἰκισιν ἐξέλεξε δραχμὰς παρ' ἑκάστου. 3) ἐξαγοράζω τινὰ διὰ χρημάτων, ἴνα σωθῆσιν, διασφείρω διὰ χρημάτων, ὄρωροδοκῶ: Δημ.96 ἄλλ' ἄνωόμενοι μὴ ἀδικεῖσθαι τούς παρ' αὐτῶν ἐκπλέοντας ἐμπόρους, αὐτ.987 οὐτ' ἐκείνοι ταθνομα τοῦτ' ἐώνουσινθ' ὦν ἀπέτεισαν [χρημάτων], ἄλλ' ἐγκλήματα Ἰβερνοδῶδ.Γρ. ἐν λ. ἐμὲ τὰ χρήματα, τὰ ὅποια ἐπλήρωσαν, δὲν ἡγό-ραζον τὸ ὄνομα τῆς ἐπιτροπῆς, δὲν ἐξήλθον ἡ ἀποφύγῃσι τὸ ὄνομα τοῦτο, ἀλλὰ τὰ ἐγκλήματα, αὐτ.990, Πισοῦτ.Σερτ.6 μικρὰ φροντίσας τοῦ δο-κοῦντος ἀισχρῶ καὶ καιρῶν ἄνωεσθαι φήσας, Λοικ.Ἐρμῶτ.81 εἰ μὴ ἐγὼ ταλάντων ὄνωσαμην τὸ πλεγμαῖαμα παρὰ πέντηρος ἀνδρός τοῦ Ἐχερά-τους, Παισ.3,4,3 τῆν ἐν Δελφοῖς πρᾶμαντιν ὄνη-σατο, Ἡρωδιδαν.1στ.6,7,23 ἐπειράτο ὄνησασθαι μάλλον τὰς πρὸς αὐτοῦς σπονδάς ἢ διὰ πολέ-μου κινδυνεύειν. 4) ῥηματ. π. ὄνησα, ὄνησις, ὄνητης, ὄνητός, ὄνητης, ὄνητης, ὄνητης, ὄνω-έω λεξ., ἄφο. ὄνωσα, μ. π. Ζωναρ. κ. Ἡσ. ἄντ' αὐτοῦ τὸ μέσ. ὄνωμαι βλλ. ὄνωμένος-η-ον κρητ. ἄνω. ἐνεστ. τοῦ ὄνωμαι βλλ. ἄντι ὄνωόμενος. φξ δωρ. κτ. κράσιν ἄντι ὁ ἐξ. φξε γ' ἐν. ἄφο. ἄ' τοῦ οἴγυυμι βλλ. φoσαφῆ (ἡ) νεώτ. βαφῆ δι' ῶά, ἀδγά. φoδῶρος-ον νεώτ. ὁ τρώγων πολλά ῶά, ἀδγά, ὁ ἀδωφάγος. φoδραχῆς-οὖς-ές μγν. ὁ βεδρεγμένος, ὁ βρα-χεῖς εἰς τὸ λευκὸν τοῦ ῶου, ὁ βουτημένος στ' ἀ-σπράδι τοῦ ἀδγοῦ: Παῦλ. Αἰγ.122,21, αὐτ.128,17 φo-δραχῆς ἔριον. φoγάλα-ακτος (τὸ) μγν. κ. νεώτ. γόλα μεμειγμέ-νον μετὰ ῶων ἢ μετὰ τὸν λευκὸν τῶν ῶων: Παῦλ. Αἰγ.106,2 φoγάλακτι ἐγχύτω. φoγαμία (ἡ) νεώτ. βοταν. εἶδος πολλαπλασια-σμοῦ κρυπτογαμικῶν τιῶν φυτῶν, ἰδ. φυκῶν, καθ' ὃ οἱ μαστιγοφόροι γαμέται γονιμοποιεῖσι τὰ παρεμφερῆ πρὸς ῶαρια σπερματοζωῖδια. φoγενεσία (ἡ) νεώτ. βιολ. ἡ παραγωγή θηλέων γεννητικῶν κυττάρων, φoκυττάρων, ἐντός τοῦ αῶ-ματος διαφόρων ὄργανισμῶν, ἄ. φoγενεσις. φoγένεσις-εως (ἡ) νεώτ. ἄ. φoγενεσία βλλ. φoγενῆς-οὖς-ές κ. νεώτ. ὁ γεννηθεὶς ἐξ ῶου: Ὀρφ. Ἰγν.5,2. φoγονία (ἡ) μγν. κ. νεώτ. τὸ τίκειν ῶά, ἡ φo-τοκία: Φιλῶστρ. Ἀπολλ.2,65. 2) νεώτ. βιολ. ἡ φoγενεσία βλλ. φoγονισμὸς (τὸ) νεώτ. βιολ. εἶδ. ἐν τῇ μικρολογίᾳ, τὸ θηλυ ὄργανον τῶν δι' ἔτερογαμετῶν πολλαπλα-σιαζομένων φκομυμικῶν σχήματος σφαιρικοῦ. φoγόνος-ον νεώτ. βιολ. ὁ παράγων, ὁ γεννῶν ῶά ἢ ῶαρια. 2) τὸ ῶογόνον ὅς οὔα, ῶογόσιον, φoγονῶ-έω μν. γεννῶ ῶά, φoτοκῶ: Γεωμ.14,2,4. φoδοχῆ (ἡ) νεώτ. μικρὸν ἐπιτραπέσιον σκεῦος ἐν εἰδὲι κναθλοκοῦ δεχόμενον τὸ βεδρασμένον ῶόν, ἄ. ἀδγοθήκη, ἀδγουλίερα. φoσειδῆς-οὖς-ές κ. μον. κ. νεώτ. κ. φῶδης ὁ ὄμοιος πρὸς φόν, ὁ ἔχων τὸ σχῆμα φῶου, περίπου ἑλληφοειδῆς, ὁ μακροτρόγγυλος: Ἀριστ.Ζ1,5,1 σκώληκας φoσειδῆς, αὐτ.9,5, αὐτ.Ζ1,21,22, Διδόδ. Σ' Ἐκλ.521,69 κατεκέρκυρα φῶσις ἄρρενος ἐν ῶ-σειδῆ τῶμ φῶσεως θηλείας, Δίων Κ 49,43 τῶ- τε δελφίνας καὶ τὰ φoσειδῆ δημιουργήματα,

Πλουτ.Ἡ8,886C, Πτολ.Γεωγρ.7,6,12. || νεώτ. ἀνατ. φoσειδῆς τρήμα σφουροειδῶς ἰσόη τοῦ σφουροει-δοῦς ὄσπου, δι' ἧς ἐξέρχεται τοῦ κρυνίου τὸ κατά γναθίσαν νεῦρον. || νεώτ. ἀνατ. φoσειδῆς θυρίς [θυρίαι ἐπὶ τοῦ ἔσω τοιχώματι τοῦ κοίλου τοῦ τυμπάνου, ἄγισσα εἰς τὴν αἰθουσαν τοῦ λα-βυρινθίου, ἀποφρασομένη δ' ὑπὸ τῆς βάσεως τοῦ ἀνοδολευαί. || νεώτ. μαθ. ἡ φoσειδῆς ὡς οὔα. καμπύλη ἔχουσα σχῆμα παραπλήσιον πρὸς τὴν ατὰ ἠκός τομὴν τοῦ ῶου. || νεώτ. μαθ. φoσειδῆς τοῦ Κασσινί [γεωμετρικός τόπος τῶν ση-μαίμων τοῦ ἐπιπέδου. 2) μγν. τὸ φoσειδῆς ὡς οὔα. τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ ὑδατοῦδες ὑγρῶν: Γαλ.19, 358,17 ὑγρῶν τριῶν, ὑπελοειδοῦς, κρυσταλλοει-δοῦς καὶ φoσειδοῦς, Θεοφιλ.Πρωτ.152. φoσφωτόκος-ον νεώτ. ζωολ. συνήθ. φoσφωτό-κα [τὸ] ὡς οὔα. ἐρηπτα καὶ ἄμφιδια τίκτιον ῶά, ὄν ἡ ἐντός τοῦ μητρικοῦ σώματος ἐξέλιξις ἔχει τόσον προχωρησῆ, ὥστε τὰ νεογνὰ ἐκκολάπτου-ται ἐκ τῶν ῶων εὐθύς μετὰ τὴν ἀπόδυσιν τῶν. φoθαλάμπος [ὁ] νεώτ. ἀνατ. θάλαμος ἐν ῶ εὐ-πλακαίαι τὸ ἐμβρυον, ἐμβρυολογικόν. φoθεσία (ἡ) μγν. ἡ διακοσμησις δι' ῶσειδῶν σχημάτων: Ἀριστέ.1253,254 ἔκ πλαγίνων δὲ κατὰ τὴν στεφάνην κυκλόδης τὰ πρὸς τὴν ἄνω πρὸσ-οφιν ῶθεσις κατασκευαστο διέλιθος, οὔτ. τὴν τῆς φoθεσις διασκευῆν. φoθέτης [ὁ] νεώτ. ὁ θέτων τὰ ῶά ἐπὶ τῆς τρα-πέζης, ὁ διακοσμῶν τι δι' ῶσειδῶν σχημάτων. φoθηκαλία (ἡ) νεώτ. Ιατρ. νευρολογία τῆς φo-θηκῆς, δ. νευρολογία πυελικῆ. φoθηκτομία (ἡ) νεώτ. κ. φoθηκοτομία ἡ δι' ἐγγειρήσεως ἀφαίρεσις τῆς φoθηκῆς, ἀποτελοῦ-σης ἔδρον ἀναπτύξεως γυνικοῦ στερεοῦ ἢ κυστικοῦ. φoθηκῆ (ἡ) νεώτ. ἀνατ. τὸ ἀνασπαραγωγικόν ὄργανον τῆς γυναικὸς καὶ τῶν θηλέων ζῶων, ὅπου διαπλασσοῦνται τὸ ῶαρια, ὄντιοιοχουῖν πρὸς τὸν ἀνδρικοῦν ὄρχιν. 2) βοταν. τὸ μέρος τοῦ ἄν-θους τὸ περικλειῶν τὸν σπερματικὸς βλάστας καὶ ἀποτελούμενον ἐξ ἐνός ἢ περισσοτέρων καρ-ποφύλλων. 3) μικρὸν ἐπιτραπέσιον σκεῦος πρὸς ἐναπόθεσιν τοῦ ῶου, φoδοχῆ, ὄδοθηκῆ. φoθηκικός-ἡ-ον νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀνοσφει-μένος εἰς τὴν φoθηκῆν βλλ.1). || νεώτ. ἀνατ. φoθηκικὴ ἄρτηρία [ἡ] ἔσω σπερματικὴ ἄρτηρία ἐπὶ τῆς γυναικὸς ἀπὸ τοῦ ἄνω τομίου τῆς πυε-λου, - φoθηκικός βῶθρος ἰκόλπωμα ἐν τῷ πλα-γίω πυελικῷ τοιχώματι, σχηματιζόμενον διὰ τῆς κοταδύσεως τοῦ περιτοναίου. φoθηκὶνη (ἡ) νεώτ. φαρμακ. κόνις ὀπεξηραμ-μένων φoθηκῶν ζῶων χρήσιμος εἰς τὴν θεραπευ-τικὴν, ἄ. φoφορίνη, ὄσορίνη. φoθηκίτις-ιδος (ἡ) νεώτ. Ιατρ. φλεγμονὴ τῆς φoθηκῆς, ὄφελομένη εἰς τὴν ἐσθδυσιν μικροοργα-νισμῶν ἐν αὐτῇ, ἄ. φoφορίτις. φoθηκοθεραπεία (ἡ) νεώτ. Ιατρ. μέθοδος θε-ραπευτικῆ δι' ῶθηκίνης βλλ., σκοποῦσα νὰ ἀνα-πληρώσῃ τὴν καταλυθεῖσαν ἔσωτερικὴν ἑκκρίσιν τῆς φoθηκῆς τῆς γυναικὸς ἢ νὰ συμπληρώσῃ τὴν τού-την, ἀνεσπρωκὴς λειτουργοῦσαν, πρὸς ἐπανασφραν τῆς φωσιολογικῆς λειτουργίας τῆς γενεταίου ζώης τῆς γυναικὸς. φoθηκοτομία (ἡ) νεώτ. Ιατρ. ἄ. φoθηκτομία. φoθλακίον (τὸ) νεώτ. ἀνατ. μικρὸν θυλακῶδες σῶμα φoθηκῆς, ἐμπεριέχον τὸ ῶοριον. φoθυτικά [τὸ] μγν. μον. κ. φoσκοπία, τίτλος συγγράμματος ὄφικου: Εὐδοκ.318, Σουῖδ. ἐν λ. Ὀρφεύς: φoθυτικά ἡ φoσκοπικά Σχολ.Αἰσχ. Περσ.5,185' πρὸλ. ὠσσκοπία II, ὠσμαντία. φoθυτικὴ (ἡ) νεώτ. ἡ φoσκοπία βλλ. φoθύτιον (τὸ) Ἐπιγρ. τόπος ὅπου ἐγένετο φo-σκοπία βλλ.: τοῦ φoθύτιου ἐπὶ τὴν Ἰμασίαν.

φώοιοι λεξ. επιφώνημα δλωγο, δ. ώοιοι: AB 538.1 εκασθέρ τφ πόποι τή παποι παράκειται και τφ ότοιοι τή άτατοι, ούτως και τφ ώοιοι τή ώοιοι, όπερ συναλειφθέν και έν βαρεία τάσει γινόμενον παρ' Αιολεούσιν έστιν φώοι.

φώοιοιον [τό] πάπ. δ. φώοιον βλ.λ.: δραχμάς όκτώ και φώοιοια είκοσι δώσει.

φώοικάταξις-εως [ή] μγν. ή θραυσις φών, σπάσιμο δάγων: Λουκ.Λεξίφ.9 ό φώοικάταξις Εδδημοσ [Ιδρόθ. φώοικάταξις].

φώοκέλευφος-ον νεώτ. έπι όγγείων Ιδία μυκηναϊκών, ό έχων λεπτά τοιχώματα ώς τή κέλευφος τού φού, άθγιοϋ.

φώοκεντρον [τό] νεώτ. βιολ. ~τό έτερον τών έν τή γονιμοποιηθέντι φάρφφ σχηματιζομένων δύο συνεκτιζομένων κέντρων: πρβλ. σπερμύοκεντρον.

φώοκοπία [ή] λεξ. ή κατακοπή τών φών, τών άδγών Σουίδ. έν λ. έκχυτον.

φώοκοστις-εως [ή] νεώτ. βιολ. αμωμάτιον παραγομένον κατά τόν δια συζεύξεωσ πολλοπλασιασμοδ τών πρωτοζώων, όπου άναπτύσσονται τή νεαρά ότομα.

φώοκύταρον [τό] νεώτ. άνατ. τή άωρον φώοριον τής άνήθοσ φώοθήκησ.

φώολεύκωμα-ατοσ [τό] νεώτ. βιολ. τή λεύκωμασ, τή λευκόν τού φού, τή άσπράδι.

φώολιθικός-ή-άν νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τόν φώολιθον βλ.λ.

φώολιθία [ό] νεώτ. όρυκτολ. πέτρωμα άσθεατολιθίου συσταόμενον άπό σφαιριδίδια άσθεασιτού φ. φώολιθικός άσθεατολιθιοσ.

φώολογία [ή] νεώτ. τή τμήμα τής όρνιθολογίασ τή πραγματευόμενον περι τών φών τών πτηνών 2) νεώτ. Ιατρ. έμβρυολογία βλ.λ.

φώολογικός-ή-άν νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τή φώολογίαν, ό . τής φώολογίασ φώολογικός βιολόγιοσ.

φώομαντεία [ή] νεώτ. ή δια τών φών, όια δια τού λευκώματος τού φού φώο μαντεία, φώοσκοπία, άδγιομαντεία.

φώομαντις-εωσ [ό,ή] νεώτ. κ. φώομάντις ό δια τών φών, Ιδία τού λευκώματος τού φού φώο μαντεύμενος, ό φώοσκοπόσ.

φώομύκτης-ων [οί] νεώτ. βοταν. κατηγορία μυημάτων χαρακτηριζομένων Ιδία εκ τής ύψησ τού θαλλού τών και τής εύερέλιασ τού παραγίνον φώοια.

φών [τό] κ. μων. κ. νεώτ. αιολ. ώιον [Σαφ.π. Α' θήν.2,57D], δωρ. ώεον [Επιη.όπ.103], άργ. ώθιον έπι φώοτικών ζώων, όργανοι μάξια προερχομένη έκ γονιμοποιημένου φώοριου έντόσ τού σώματος τής θηλείασ, φέρουσα δέ σιμληρόν κέλυφοσ, άδγώ: EM 822,39 κώονσ δει γινώσκονσ ότι τή φών τή i Έχει: Ηρ.2,6B τή μόν γάρ φά κήνέων οϋ πολλή φώ μέζονα τίκεται Ιό κροκόδειλοσ. Ιππ.40,5 τή ήμιαγάτα [οϋ] έντελιδωσ βεβρασμένα, μελόσ φά, Αριστφ.Λια.856 κών φών ή μίλλον Λόβη, αϋτ. Ορν.694 τίκεται πρώτιστον ύπνήμειον Νύξ ή μελανόπερασ φών, αϋτ.άν.237 πολλα τών άλεκτρούων βία ύπνήμεια τίκτουσιν φά, Αριστλ. Ζ1 6,2 φού τή λευκόν ή τή ώχρόν, Έριφ.π. Α' θήν. 2,58B φά λευκά γε και μεγάλα κήνεια έστιν, ώσ γ' έμοί δοκετ, Νικόμ.π. Α' θήν.25,58Α ώσπερ φών τισ ροφών, Θεόφωρ.8,2 φά έφθά, ώμά, Πλούτ. Ηθ. 131E τών φών τή έφθά προσφέρεσθαι, Α' θήν.9, 389B τή φά τής θηλείασ συντρίβει, Ινα άπολαύη τών άφροδισίων, Αριστ.Διδ.Λόγ.1,2B3,12 φά έφθά τρία περιγυμμένα ώσπερ μέλλοντοσ ηδη έσθιεν, Πόπ. Λευκοί τών φών, Γεωμ.14,7,25 φά κοιλπίται, Παποδ.Χριστ.Διηγ.23 έφώρτωσαν . πέντε ή έξ ζεύγη όρνιθων, κοφίνουσ τινάσ φών και τωροϋ. || κ. έπι τών Ιχθύων, τών όφρων, τών Ιχθυών κττ.: Ηρ.2,93 τών γάρ φών άπορ-

ραίνουσι κατ' όλιγοσ τών κέγχρων, ό δέ έρανενοσ καταπίνουσι έπόμεινον, Αριστλ Ζ1 5,33,2 [έπι τών κελωνών], αϋτ.5,34,1 [έπι τών όφρων], αϋτ.δ,13,9 όί άλλοι Ιχθύεσ έν γάμψ τίκτουσι και τή φά άφάσιαν: || κ. μφ. Νικί.ΑΠ 11,398 τήν κεφαλήν βάπτων τισ άπόλωσε τάσ τρίχασ ατάσ, και δασάσ ών λιασ φών άπασ γέγονον [έπι φαλακροϋ, έγένετο λείοσ ώσ άθγώ]. 2) νεώτ. φωσιολ. τή έν τοισ γεννητικοισ όργανοισ τού θήλεοσ ζώου διαπλασασόμενον σώμο, περιεκτιζόν τ ζώοιότ σπέρμα τού μέλλοντοσ νά άναπαράγηθ ζώου 3) έπι φυτών, τή σπέρμα, ό σπόροσ: Αριστλ.Ζ1 1,23,2. 4) μγν. τή πρόσ άφοίματιον χρησιμοποιοϋμενον ποτήριον, σικιά, βεντούζα: Ηρών Γεωμ.147 φά ύέλιατα τή Ιατρικιά. 5) ποτήριον φώοειδές: Δείνων π. Α' θήν.11,503F όλοσ κεκαρμένον έν φώ χρωσφ, οϋ ατάσ βραβυλάσ πίνει: 6) Έπιγρ. είδοσ άγγείων: Λύδια φά. 7) νεώτ είδ. έν τή άρχιτεκτονική, κάσμημα φώοειδές τών κινοκράνων. 8) π. Αδκάσιοσ, τή ύπερφών: Κλέαρχ.π. Α' θήν.2,57E εκάλουσα δέ και τή νϋν τών ροικιών παρ' ημίν καλούμενα ύπερφά φά Ιδ.γρ. φάι, Εϋστ.1054, Σχόλ.Ιλ.Π184.

φών [τό] λακ. δ. φών βλ.λ.81.

ώπη κ. νεώτ. δ. ώπη όη, κ. ώ όδη, ναυτικόν κέλευμα διαδόμενον ύπό τού λεμβόαρχου πρόσ τούσ λεμβοτίασ, όπωσ φέρουσι τήσ κώπασ εις όριζοντίαν θέαιαν κατ' τή έγκόρσιον τής λέμβουσ Σχόλ. Αριστφ. Ορν.1395 έτό ώπη κέλευμα τών έρεασσάτων κατοπαϋον τήν κωπηλασίαν: Αριστφ. Ορν.1395: πρβλ. αϋτ.Βάτρ.180.

φώοπαραγωγή [ή] νεώτ. ή παραγωγή φών Ιδία έξ όρνιθων: ή φώοπαραγωγή έν Ελλάδα.

φώοπλασία [ή] νεώτ βιολ. κ. φώοπλαστία ή κατά τήν γονιμοποίησιν ένωσισ σπερματοζωαρίου και φώοριου πρόσ διαπλάσιον τού φού.

φώοπλασμα-ατοσ [τό] νεώτ άνατ. δ. φώοπασμα βλ.λ.

φώοπλαστία [ή] νεώτ. βιολ. δ. φώοπλασία βλ.λ.

φώοπώλειον [τό] νεώτ. κατάστημα έν φώοπωλούνται φά, άδγιοπωλείο, άδγιοουλάδικο.

φώοπώλης [ό] πάπ., νεώτ., θηλ. φώοπώλις βλ.λ., ό πωλών φά, ό άδγιοπώλησ, ό άδγιοουλάσ: τού δεινα φώοπώλου τήν τέχνην.

φώοπώλις-ιδος [ή] σχόλ. θηλ. τού φώοπώλησ, ή πωλούσα φά, ή άδγιοουλόσ: Σχόλ. Αριστφ.Πλ.427.

φώορηγία [ή] νεώτ. φωσιολ. κ. φώοτοκία ή κατάσταση τής ώριμόνεωσ και ρήξεωσ τών έν ταίσ φώοθήκοισ περιλαμβανομένων γρασφιανών φώοθυλακίων, ή έπισυμβίονουσα κατά τή άρχομένη εφηβοικήν ηλικίαν τής γυναικόσ και έξκοκλουσ θούσα έπιτελομένη καθ' όλην τήν διάρκειαν τής γονιμότητοσ αϋτήσ μέχρι τής κλιμακτηρικήσ ηλικίασ.

φώοσκοπία [ή] μγν. κ. νεώτ. ή δια τών φών μαντεία, φώομαντεία, φώοθητική, άδγιομαντεία Σουίδ. έν λ. Έρμιαγόρασ έκχυτον, έσπι δέ φώοσκοπία: Εϋδοκ.193. 2) νεώτ. ή έξέτασισ τής κωπότητοσ τών φών δια τού φώοσκοπιου.

φώοσκοπικός-ή-άν μγν. κ. μων. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τή φώοσκοπιαν βλ.λ.: || ή φώοσκοπική ώσ ούσ., ή φώοθητική, ή φώοσκοπία βλ.λ.: 'Ιωσήφ 143. || τή φώοσκοπία ώσ ούσ. σύγγορρομα άποδοδόμενον τώ Όρφεϊ περι τής τού μαντεΐειν έν τών φών, δ. φώοθητικά: Εϋδοκ.318, Σουίδ. έν Όρφεύσ.

φώοσκόπιον [τό] νεώτ. όργανον χρησιμοποιοϋμενον δια τήν εξέτασιαν τής κωπότητοσ τών φών.

φώοσκόπος [ό] νεώτ. ό φώομαντις βλ.λ.

φώοσκούφιον [τό] μγν. ποτήριον φώοειδές έχον δύο πυθμένασ: Ασκιαηιάδ.Μ.π. Α' θήν.11,503E φώοσκούφιον. . δύο πυθμένασ έχει, ένα μόν τόν κατά τή κώτοσ αϋτφ συγκεκαλυμμένον, έτερον δέ τόν προσθόν, άπ' όέξασ άρχόμενον, καταλήγοντο

δὲ εἰς πλοτύτερον, ἐφ' οὐ ἴστανται τὸ ποτήριον : Ἐθνή. II, 488F τινὰ δὲ δύο, ὡσπερ τὰ φώσκηφια καὶ τὰ κανθάρια καὶ τὰς ἀσπευκίδας καὶ καφ χήσια καὶ τὰ τούτοις ὄμοια.

φωσπόριον (τὸ) νεώτ. φυσιολ. ὠψοφαιρα γο- νιμοποιηθεῖσα καὶ περιδληθεῖσα ὑπὸ μεμβράνης, ἄ. ζυγώτης.

ψόσφαιρα (ή) νεώτ. ἄνατ. ἡ πρώτη φάσις τῆς ἐξέλιξως τοῦ γονιμοποιηθέντος φάριου.

ψόσφαμα-ατος (τὸ) νεώτ. ἄνοτ. κ. ὠψόλασμα τὸ κυτταρικὸν σώμα ἢ κυττάσμα τοῦ φάριου, τὸ συγκείμενον ἐκ πρωτοπλασματος καὶ λεκιδίου.

ψοτάριχον (τὸ) μαν. κ. νεώτ. κ. φωτάριχος ἡ τεταριχημένη φώθηκη τοῦ ἰχθύος κεφάλου, ἄ- θητοράχοα : Τζέτζ. Ἐξήγ. Ἰλ. Π 337.

ψοτοκέως-έως (τὸ) μγν. ποι. ὁ φωτόκος βλ.λ. : Ὀππ. Ἄλ. 1, 750 ὄμοια ἔσαιν ἐν ἰχθύων ὠστοκήξ.

ψοτοκία (ή) κ. μαν. κ. νεώτ. τὸ τικτεῖν φά, ἡ γέννησις φῶν, ἡ δι' φῶς ἀναπαραγωγή : Ἀριστοτ. Ζ I 4, 11, 5. αὐτ Ζ I 2, 21, 11. Πλουτ. Ηθ. 637F νεαττίας συντίθσσι τὰ πτηνὰ πρὸ τῆς ὠστοκίας : κ. κτ. πληθ. : Ἠλιόδ. Αἰθ. 9, 22 ταῖς τῶν κροκοδείλων ὠστοκίας, Γεωπ. 14, 7, 9 πρὸς ὠστοκίαν κρείττους, - ὠστοκία πτηνῶν - ἰχθύων : 2) νεώτ. φυσιολ. ἄ. φωρηξία βλ.λ.

ψοτόκος-ον κ. μαν. κ. νεώτ. συνήθ. ἐπὶ πτηνῶν, ἄλλα κ. ἐπὶ ἰχθύων, ὄφρων κττ., ὁ τίτικον, ὁ γεννῶν φά, ἀντιθ. ζωτόκος : Ἀριστοτ. Ζ I 1, 11, 4, αὐτ. Ζ I 5, 1, 4, Νικ. Θηρ. 136 ὠτόκοι ὄφεις, Διογ. Α 8, 33 ἀπέχε- σθαι τῶν ὠτόκων ζῶων, Μάρκ. Ἀργ. ΑΠ 9, 286 ἀγέλη ὠτόκος (πλήθος ὀρνίθων) || κ. νεώτ. ζῶολ. τὸ ὠτόκα ὡς οὐα. ζῶα τίκτοντα καὶ ἀ- ναπαράγοντα τὸ εἶδος δι' ἐκκολλατομένων φῶν, ἀντιθ. ζωτόκα : Ἀριστοτ. Ζ I 489α, 34 τὰ μὲν ζω- τόκα, τὰ δὲ ψοτόκα.

ψοτοκῶ-έω κ. μαν. κ. νεώτ. ἀμθ. εἶμαι ψοτό- κος, τίτικον, γεννῶ φά, ἀντιθ. ζωτοκοκ, σκωληκα- τοκῶ : Ἀριστοτ. Πολιτ. 1256b, 13 οἷον ὄσα σκωληκα- τοκεῖ ἢ ψοτοκεῖ ὄσα δὲ ζωτοκεῖ, αὐτ. Ζ I 1, 5 τὰ μὲν ἐν αὐτοῖς ὠτοκεῖ τῶν ζωτόκων, Στραβ. 15, 1, 57 ἐκεῖ γὰρ ὠτοκεῖται τὰς γεννάους, Πλουτ. Συμπ. 637B τὰ μὲν ὠτοκεῖ, τὰ δὲ ζωτοκεῖται πέ- φυκες, Ἀθην. 2, 57F τὰς ἀσληνιτίδας γυναικας ὠ- τοκεῖν || τὰ ὠτοκοκῦντα ὡς οὐα. ζῶα γεν- νῶντα φά, ψοτόκα : Ἀριστοτ. Ζ I 3, 12 || κ. παθ. γεννώμαι ὡς φῶν : αὐτ. Ζ I 2, 7, 8, αὐτ. Ζ I 6, 23 ὄμφαλον δ' ἐν μὲν τῇ γενέσει ἀπαντα χεῖρι ὄ- σπερ .. ψοτοκεῖται, Σέξτ. Ἐμπ. 13 τῶν ζῶων τὰ μὲν ζωτοκεῖται, ὡς ἀνθρώπος, τὰ δ' ὠτοκεῖ- ται, ὡς ὀρνίθες : 2) ἐπὶ φυτῶν, παράγω σπό- ρον : Ἐμπ. 286 : 3) ρηματ. π. ψοτοκία, ψοτόκος.

ψοφαγία (ή) νεώτ. ἡ δι' φῶν διατροφή, τὸ πρῶγεν φά, ἡ ἀβγοφαγία.

ψοφάγος-αν νεώτ. ὁ κατ' ἐξοχὴν δι' φῶν τρε- φόμενος, ὁ τρώγων πολλὰ φά, ὁ ἀβγοφάγος.

ψοφαγῶ ἔω μαν. πρῶγω πολλὰ φά : Γεωπ. 14, 7, 5.

ψοφορίνη (ή) νεώτ. φαρμακ. ἄ. φωθηκίνη βλ.λ.

ψοφορίτις-ιδος (ή) νεώτ. ἱατρ. ἄ. φωθηκίτις βλ.λ.

ψοφόρος-ον ὁ φέρων, ὁ γεννῶν φά : Ἀριστοτ. Ζ I 9, 37, 17 ἀκμάζουσι τῶν ἰχθύων οἱ μὲν ὠψοφό- ροι τῶν ἔσραο, Ὀππ. Ἄλ. 1, 748 νεοπῶδων γένος ὠ- ψοφόρων || κ. ἐπὶ ὠδίων, οἱ πόνοι τοῦ τοκετοῦ τῶν φῶν : Ὀππ. Ἄλ. 1, 641 ὠψοφόροι ὠδίσι : 2) νεώτ. ὁ φέρων, ὁ περιέχων φά ἢ φάριον : Ἄνατ. ὠ- ψοφόρος δισκος ἴεραμα ἐπὶ τῆς πρὸς τὸ ἔσωτε- ρικὸν τῆς φώθηξ ἐστραμημένης πλευρᾶς τοῦ φ- ὄθουλαίου καὶ ἐγκλεισθὲν ἐν αὐτῷ τὸ φάριον.

ψοφορῶ-έω λεξ. φέρω, γεννῶ φά : EM 404, 36 ἐχίς ὅτι μόνον τῶν ὄφρων μὴ ὠψοφορῖσαν παρ' εἰαυτῷ κατέχει.

ψοφολάκῶ-έω ἐπὶ τινων ἰχθύων, φυλάσσω τὰ φά μου : Ἀριστοτ. 6, 14, 8 ὁ δὲ ἄρρην οὐ ἀν πλει-

στον συστή τοῦ κῆματος, ὠσφυλακεῖ, αὐτ. 9, 37, II Πλουτ. Ηθ. 981E.

ψοχυτρίαι (ή) νεώτ. βοταν. οἰκογένεια φυ- κομυκητῶν τῆς τάξεως τῶν κυττριδιῶν.

ῶπάζομαι πηξ., ἀσφρ. μέσ. ἄδρ. ὠπήσασθαι Ἰ Ὀππ. Κυν. I, 316], ὄρω, βλέπω, διευθύνω τὰ βλέμ- ματά μου πρὸς τι ἦσ. «ῶπάζεσθαι ὄραν, σκο- πεῖν» : Ὀππ. Κυν. I, 316 ἄλλο γένεθλον ἐπήρατον ὠπήσασθαι, αὐτ. 3, 84 ἄλλο .. γένος ὠπήσασθαι, αὐτ. 3, 160 σάρκα δεῖξασθαι ὠπήσασθαι.

ῶπερ ὄρω. τ. ἀντὶ οὐπερ : Θεόδωρ. 3, 26.

ῶπή (ή) ἰδιωματ. μγν. ὄφης : Ἀπολλ. Ρ 3, 821 ἀν- τίσσειν ἐς ὠπήν, αὐτ. 3, 907 αὐτὸν κέκλωμαι εἰς ὠπήν . . ἴκεσθαι : 2) ἡ πρόσοφίς, ἡ θέα, τὸ εἶ- δος : Νίκμ. Ἀλεξ. 377 δορυκνιον, οὐτε γάλακτι ὠ- πή τε βρώσις τε περὶ στομάτεσσιν ἔπιται (αχόλ. «ἡ πρόσοφίς, ἡ θέα, τὸ εἶδος»), αὐτ. Θηρ 274 φλο- κταιναι . . ἀμυδρῆσαι εἰς ὠπήν, αὐτ. 657 ζοφο- εἶδελοσ ὠπήν

ῶπήεις-εντος-έσσα-εν μγν. ὁ κεκυρμμένος : Γρηγ. Ναζ. 49, 11 ὅς με καὶ ὠπήεντα καὶ εὐδρομέ- οντα τίθησιν.

ῶπία Στεφ. Βυζ. κῶπια, ἔθνος Ἰνδικῶν. Ἐκασταῖος Ἄσις.

ῶπιον (τὸ) ἄνοκορ. τοῦ ὄψ. ἦσ. «ῶπια ὄφρυδια».

ῶπις-ιδος (ή) ὄρω. τ. ἀντὶ Οὐπις, αἰτ. -ιν, κλητ. ῶπι, ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος : Πλάτ. Ἀξ 371A ἄς ἐξ Ἵπεροβριον ἐκῆμισαν ῶπις τε καὶ ἐκαέργη, Ἄλεξ Αἰτ η. Μαρκόβ. 5, 22 ὑμῆσαι ταχέων ῶπιν βλῆττερον ὀσάτων.

ῶπλή (ή) κτύπημα διὰ τῆς χειρὸς : ἦσ. «ἡ ἐκ χει- ρὸς πλῆγη».

ῶπλιζομαι-η-ον μτχ. ποθ. παρακ. τοῦ ὀπλίζω βλ.λ. : 2) νεώτ. βοταν. τὸ ὄρω, ὠπλιζόμενος ὡς οὐα γένος φυτῶν ἐκ τῶν ἀγρωστῶδων.

ῶποδίδυμος (τὸ) νεώτ. ἱατρ. κ. ὠπόδυμος τε- ρατογονική διάπλασις ἀναγομένη εἰς τὴν οἰκογέ- νειαν τῶν μονοσωμῶν καὶ εἰς τὴν τάξιν τῶν δι- πλῶν αὐτοσῶτων τεράτων.

ῶπόδυμος (τὸ) νεώτ. ἱατρ. ἄ. ὠποδίδυμος βλ.λ.

ῶποκέφαλος (τὸ) νεώτ. εἶδος τερατογονικοῦ ἐμβρύου ἀνευ ρινοῦ, στήματος καὶ κῆτος γνάθου.

ῶπῶλλον ὄρω. τ. κτ. κράσιν ἀντὶ ὄ Ἀπολλων.

ῶπῶλλων ἰων. κ. ὄρω. κτ. κράσιν ἀντὶ ὄ Ἀπῶλλων.

ῶπῶλος (τὸ) ὄρω. τ. κτ. κράσιν ἀντὶ ὄ αἰπόλος : Θεόδωρ. 1, 87.

ῶπται γ' ἐν, παθ. παρακ. τοῦ ὄρω βλ.λ.

ῶπῶ-άω λεξ. ὠπάζομαι βλ.λ. : EM 332, 10 «ἐλι- κωπες . . οἱ ναυτικοὶ πρὸς τὴν Ἐλικὴν ὠπῶντες, ὁ ἔστι βλῆνοτες πρὸς τὴν μεγάλην ἄρκτον».

ῶρ (τὸ) συντρ. τ. ἀντὶ ὄρω, ὄρω. πηθ. ὠρῶσιν, ἦσ. «ῶρῶσιν γυναιξί» ἀπὸ τοῦ συνελεγχθῆαι ἀν- ὄρῶσιν» : Ἰλ. Ε 486 ἄλλοισι κελεύεις λαοῖσι μενέ- μεν καὶ ἀμυμένεμιν ὠρῶσσι [εὔστ. γυναιξί συνε- λευμένεσιν ἀνδράσι] : 2) ἦσ. «ῶρες» πύργοι ἀχωρημένοι κηδεμόνες.

ῶρα (ή), ποι. κ. ἰων. ὠρη, ἐν χρ. π. ἴωσι κ. μγν. πεζογράφους π. γενικ. κ. συνήθ. μτ. λέξεως πε- ριειχούσης ἢ ὑπονοούσης ὄρησιν, φροντίς, μερί- μνα, πρόνοια, προσοχή, ἐνδιαφέρον : ἦσ. «ῶρα . . φίλῶς δὲ φροντίς, ἐπιμέλεια» δδ. ὀλιγωρον λέ- γομεν τὸν ὄλην ἔχοντα φροντίδα οἱ δὲ φυλα- κτήρια, ἡ προβλήματα : Ἡοῖοδ. Ἐργ. 30 ὠρη γὰρ τ' ὄλην πέλταισιν υπέκταν τ' ἀγορεύει τὸ ἰδ. γρ. ὠρη], Τυρτ. 7, 11 ἀνδρὸς ἀλωμένου οὐδέμ' ὠρη γίνεται, Ἡρ. 1, 4 μηδὲμιν ὠρην ἔχειν ἀρρασθει- σῶν γυναικῶν, αὐτ. 9, 8 ὠρη ἐποῖσαστον οὐδέ- μιν, Σοφ. OK 386 ἠδῃ γὰρ ἔσχατ' ἐλπίθ' ὡς ἔμοιο θεοῦ ὄραν τιν' ἔξειν : Πλάτ. Κωμ. η. Σουῖδ. περὶ τῶν . . πλειούρων οὐδέμιν ὄραν ἔχεις, Θεόδωρ 9, 20 ἔχω δὲ ται οὐ τῶσον ὄραν χείματος, Λουκ. Ἄστρολ. 22 τῶν μὲν ἀνθρωπῶν πρηγμάτων οὐ

δεξιμήν ώραν εκείνου ποίεονται, Αιχ.ΖΙ.1,59 άλλα τούτων γε οὐδ' ὀλίγην ἔβητο ώραν, αὐτ.7.17 τῶν γαμετῶν ώραν μὴ τιθέμενοι, Σχόλ.Αιοχ.Πρ.17 ἐξ ώρας καὶ φροντίδος ποιησάτω· || κ. ἔνευ ὀρνησεως: Σοφ.Τρ.57 εἰ πατὴρ νέμοι τιν' ώραν τοῦ καλῶς πράσσειν δοκεῖν, Πάπ.ώρη τοῦ θεοῦ. **ώρ φέζω** συνηρ. ἀντὶ ὠραίζω βλλ.Λ

ώρ α |η| κ. μων. νεώτ. κ. δημ. ὑποκορ. ὠρίτσα, ὠροῦλα, ἐπ. κ. ἰων. ὠρη, ἐπ. γενικ.πληθ. ὠρώνω κ. ἰων. ὠρώω (Ήρ.2,4), ποι. δοτ. πληθ. ὠρασαι, μέρος τοῦ ἑνιαυτοῦ, ἡ ἐποχὴ τοῦ ἔτους: π. Ὁμ. συνήθ. κτ. πληθ., οἱ ἀλλήλους διαδεχόμενοι καιροὶ τοῦ ἑνιαυτοῦ: Ὁδ.Β.107 ὅτε τέταρτον ἦλθεν ἔτος καὶ ἐπήλυθον ὠραι, αὐτ.Κ.469, οὐτ.Λ.294, αὐτ.Ξ.294, αὐτ.Ω.344 ἀπὸ τῆς δὴ Διὸς ὠραι ἐπιθρίσαν ὕπερβην, Ἡσίοδ.Ὁ.53 ἄλλα, Πιθε.δὴ δ' ἑνιαυτὸς ἔην, περὶ δ' ἔτραπον ὠραι, ὄντο.Ὁ.48 ἔτα ὠραι ὕπὸ ποικιλοφάρμιγγος δοιδῶς ἔλασσόμενα μ' ἔπεφαν ὕψηλοτάτων μάρτυρ' ἀέθλων, Ήρ.2,4 καὶ σφι δὲ κύκλος τῶν ὠρέων ἐς τῶντο περιῶν παραγίνεται, αὐτ.2,77, Σοφ.ΟΤ.156 περιτελλόμεναι ὠραις πάλιν ἐξάνυσαι χρέος, αὐτ.ἀπ.519, Ἀριστοφ.Ὀρν.709 πρώτα μὲν ὠρας φάρον μεν ἡμέλι ἦρος, χειμῶνος, ὀπώρας, Θουκ.7,47 τῆς ὠρας . . . τοῦ ἑνιαυτοῦ ταύτης οὕσης, ἐν ἡ ἀσθενούσιν ἀνθρώποισι μάλιστα, Ξεν.Κυν.7,1, Πλάτ. Νόμ.906C ἐν δὲ ὠραις ἐτών καὶ ἑνιαυτῶν ἰσιμόν, αὐτ.Πρωτ.344D καὶ γεωργῶν χαλεπὴ ὠρα ἐπέλθοῦσα ἀρήλων ἀν βροί, Ἀριστ.ΖΙ.5,6,10 κατὰ τὰς ὠρας ἰσμφώνως πρός τὰς ἐποχὰς τοῦ ἔτους, Διόδ.Σ.1,|| τούτους τοὺς θεοὺς ὕφιστανται [οἱ Αἰγύπτιοι] . . . τρέφοντάς τε καὶ αἰζόντας πάντα τριμερέσιν ὠραις. . . τῇ ἑαρινῇ καὶ θερινῇ καὶ χειμερινῇ· || συνήθ. Ὁμ. κ. Ἡσίοδ. διακρίνουσι τρεῖς ἐποχὰς τοῦ ἔτους καὶ ἐκφέρουσι ἐκόσπην διὰ τοῦ ἐν. ὠρη μ.τ. προσδ. εἰδικῶς ὀρίζοντες ἐκάστην, ὄλον τὸ ἔαρ, τὴν ἀνοιξίαν: Ἰλ.Β.471 αἶ τε κατὰ σταθμῶν ποιμνίαν ἡλάσκουσιν ὠρη ἐν εἰαρινῇ, αὐτ.Ζ.148 ἔαρος δ' ἐπιγίνεται ὠρη, αὐτ.Π.643, Ὁδ.151 ὅσα φύλλα καὶ ἄνθεα γίνονται ὠρη, Εὐρ.Κύκλ.508 ὕπαγει μ' ὁ χόρτος εὐφρον ἐπὶ κώμων ἦρος ὠραι, αὐτ.Φοῖν.787 οὐκ ἐπὶ καλλιχόροις στεφάνοισι νεάνιδος ὠρας βόστροχον ἀμπετάσας ἰσχόλ. «τοῦ ἔαρος τοῦ πάντα νέα ποιοῦντος», Ἀριστοφ.Νεφ.1008 ἦρος ἐν ὠρα χαιρών, αὐτ.Ἰνπ.419, Θουκ.4,6 παρὰ τὴν καθεστηκυῖαν ὠραν· || ἡ ἐποχὴ τοῦ θέρους, τὸ θέρος, τὸ καλοκαίρι· ἴδια π. τοῖς ἱστοριογράφοις ὡς ἡ καταλήκοιτῆ ἐποχὴ διὰ πολεμικὸς καὶ ἄλλας ἐργασίας: Ἡρωδιαν.465 ἔτους ὠραν ἴδιως τὸ θέρος οἱ Ἀττικοί: Ἡσίοδ.Ἐργ.584 θέρους καταμάτῳκος ὠρη, Αἰσχ.ἀπ.41 δεινδρώτις ὠρα, Ξεν.Κυν.9,20 ὠρα θερινή, αὐτ.Ἐλλ.6,2,13 οἱ δ' Ἀθηναῖοι νομιζόντες αὐτὸν ἀναλοῦν τὴν τῆς ὠρας εἰς τὸν περιλήπου χρόνον, Πλάτ.Ἐπιμ.986Α, αὐτ.Φαίδρ.229Α τίνδε τὴν ὠραν τοῦ ἔτους, Ἀριστ.Πολιτ.7,16,10 οἱ περὶ τὴν ὠραν χρόνοι· || ἡ ἐποχὴ τοῦ χειμῶνος, ὁ χειμῶν: Ὁδ.Ε.485 ὅσων τ' ἡὲ δῶα ἢε τρεῖς ἀνδρας ἐρυσσῆται ὠρη χειμερινῇ, Ἡσίοδ.Ἐργ.450 χειμῶτος ὠρη δεικνύει ὄμβρορθ, αὐτ.494 ὠρη χειμερινῇ, ὄπασε κρίσις ἀνέρας εἰρων ἰσγάνει, Θουκ.6,34 ἐξωσθῆται τῇ ὠρα ἐς χειμῶνα, Ἀνδοκ.Β.4 ὠραν χειμῶνος . . . πλεῖν τὴν θάλασσαν, Διον.Ἄλ.Ρωμ.6,62 ὠρᾶ ἔτους χειμερινῆ, Διόδ.Σ.1,13 κατὰ τὴν χειμῶν ὠραν, Πλούτ.Ἀντ.7 Γασινίου δὲ πρὸς τὸν πλοῦν χαλεπὸν δντα χειμῶνος ὠρα καταδειλιάσαντος, αὐτ.Ἡβ.182Β χιονοβάλλον ὠραν, Αἰχ.ΖΙ.7,13 ἐν ὠρα χειμερινῇ· || τούτοις προστίθεται ἔπειτα μετὰξὺ θέρους καὶ χειμῶνος ἡ ὀπώρα, ἡ ἐποχὴ τοῦ φθινοπώρου, τὸ χιθῶπωρο, ὀπότε εἰς μὲν τὸ ἔαρ καὶ τὴν ὀπώραν ὑπολογίζονται ἀνὰ δούτ, εἰς δὲ τὸ θέρος καὶ τὸν

χειμῶνα, ἀνὰ τέσσαρες μῆνες: EM.823,7 «ὠρα σημαίνει . . . καὶ τὸ τέταρτον τοῦ ἑνιαυτοῦ»: Ἰνπ.366 χειμῶν, ἔαρ, θέρος, φθινοπώρον, Εὐρ.ἀπ.937 πυριγενὴς δὲ δράκων ὀδὸν ἡγείται ταῖς τετραμύροφας ὠραις, Θεόδωρ.ΦΑιτ.3,23,2· πρὸβλ.Εὐρ.ἀπ.980· || βραδύτερον ἀριθμοῦνται ἐπὶ ἐποχᾶι τοῦ ἔτους, ἔαρ, θέρος, ὀπώρα, φθινοπώρον, ἀσπορτάς, χειμῶν, φυταλία: Γαλ.5,347. 2) τὸ ἔτος, ὁ χρόνος: Ἡρ.Β.12 ἦν μὲν τῆς ὠρης μέσον θέρος, Εὐρ.ΙΑ.122 εἰς ἄλλα ὠρας γάρ δὴ παιδὸς δαΐσυμεν ὕμεναλοῦς, Ἀριστοφ.Νεφ.562 ἔς τὰς ὠρας τὰς ἐτέρας εὐ φρονεῖν δοκήσατε, αὐτ.Θεσμ.950, Δημ.1283 καὶ δέον ἡμᾶς ἐν τῇ πέρυσιν ὠρα κεκομίσθαι τὰ χρήματα ἰτὸ παρελθόν ἔτος, Θεόδωρ.15,74 κῆς ὠρας κῆπειτα ἰέν παντὶ τῷ μέλλοντι· 3) κτ.πληθ. τὸ ἐκ τῆς μετοβολῆς τῶν ἐποχῶν τοῦ ἔτους ἐξαρτώμενον γλυκύτερον ἢ τραχύτερον κλίμα τᾶπου τινὸς ἡ χώρας: Ἡρ.1,142 τοῦ μὲν οὐρανοῦ καὶ τῶν ὠρέων ἐν τῷ καλλίστῳ ἐτύγχανον ἰδρυσάμενοι πῶλις πάντων ἀνθρώπων τῶν ἡμεῖς ἴδουεν, αὐτ.1,149, αὐτ.2,77, αὐτ.4,199 τρεῖς ὠρας ἐν ἑωυτῇ ἀξίως θώματος, αὐτ.3,106, Πλάτ.Κριτ.111B ὑπὲρ τῆς γῆς ὠρας μετριώτατα κεκραμύσασθαι, Φαίδ.111B τὰς δὲ ὠρας αὐτοῖς κράσιν ἔχειν τοιαύτων· 4) κτ.πληθ. τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος, λαμβανόμενου τοῦ μὲν νότου τοῦ θέρους, τοῦ δὲ βορρᾶ ὡς χειμῶνος: Ἡρ.2,26 εἰ δὲ ἡ στάσις ἡλακτοῦ τῶν ὠρέων καὶ τοῦ οὐρανοῦ τῆ μὲν νῦν ὁ βορέης τε καὶ ὁ χειμῶν ἐστῆσι· 5) μέρος τῆς ἡμέρας ἢ τοῦ ἡμερονοκτίου: Ὑμν.Ἐρμ.67 νυκτὸς ἐν ὠρη, αὐτ.155, αὐτ.400, Ξεν.Ἀπορν.4,3,4 οὐκοῦν καὶ ἐπειδὴ ὁ μὲν ἡλιος φωτίζωνὸς ὧν τὰς τῆς ὠρας τῆς ἡμέρας ἡμῖν καὶ τᾶλλα πάντα σαφηνίζει ἰτὰ μέρη αὐτῆς, ὀηλοδὴ πρώτα, μεσημβρία, ἔσπερα, νύξι, αὐτ.Ἐλλ.7,22 τῆς ὠρας μικρὸν πρὸ δύντος ἡλιου, Δημ.541 τῆς ὠρας ἀγίνετο ὀφέ, αὐτ.1365 ἐποίησαν ἐξω μὲσων νυκτῶν τὴν ὠραν (ἐπεμήκυσαν τὴν ἡμέρον πέρα τοῦ μεσονυκτίου, αὐτ.1456 δι' ὠραν ἡμέρας μὲν καιρῷ ἡμέρας, Πολύβ.5,8,3 ἦκε πολλὰς ὠρας ἐπὶ τὸ Θέρον ἰόφε, ἀργάι, Κδ Μάρκ.6,35 καὶ ἦδη ὠρας πολλὰς γενομένης προσελεύθοντες αὐτῷ οἱ μαθηταί, Ἰώσ.ΑΙ.8,4,4 περὶ πολλῶν ὠραν· 6) τὸ 1/2, τῆς ἡμέρας: Σοῦδ. «ὠρα» τὸ δωδέκατον τῆς ἡμέρας, ἀπὸ τοῦ διορίζει τὰ διστιμάματα τῆς ἡμέρας: Ἡρ.2,109 πόλον μὲν γὰρ καὶ γνῶμονα καὶ τὰ δωδέκα μερέα τῆς ἡμέρας παρὰ Βαβυλωνίαν ἔμαθον οἱ Ἕλληνες· 7) κ. μων. νεώτ. κ. δημ. ἄστρον. μονὰς μετρήσεως χρόνου ἰσομενῆς πρὸς 1/24 τοῦ ἡμερονοκτίου, πῖθ. τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Ἰνπάρχου: Πλούτ.Ρωμ.12 τούτω προῦβαλεν ὁ Βάρων ἀναγαγεῖν τὴν Ρωμύλοι γενέσιν εἰς ἡμέραν καὶ ὠραν, αὐτ.Ἀλεξ.60 καὶ μόλις ἐγδόςθης ὠρας ἀπειπὶν τοὺς πολεμικούς, αὐτ.Αἰμ.22, αὐτ.Ἀντ.68, ΑΠ.9,782 ὠράων ἀμφὶ δωδεκαεκάδι, Γολύσκωρ.2,604 Σαββάτω μεγάλῳ, ὠρα ὀγδόη, Πάπ. πρὸ ἐκτῆς ὠρας, Βαλαωρ Πνευματικὸς 37 πάσον ἀργὰ πού φεύγουεν οἱ ὠρας σάν μετροῦνται μὲ νόνονος, μὲ μαρτυρία καὶ μ' ἀσπλαχνη γωνία· || ποροι, π. Πλούτ.Κράσα 17 δωδεκάτης ὠρας οἰκοδομεῖν ἀρχὴ ἰέντῃ τῆς προσαγίσεως τοῦ τέλους, ποροι, τέτοια ὠρα, τέτοια λόγια (ἐπὶ ἀκατάλληλων ἐνεργειῶν ἢ περιστάσεων), αὐτ. δ,τι φέρν' ἡ κακία ὠρα δὲν τὸ φέρνει· δλος ὁ χρόνος ἰκαὶ εἰς μίαν στιγμὴν δύναται νὰ ἐπέλθουν μεγάλα συμφοραῖ· || ὄμ. ἐν φρ. ἰ) ὠρα ἰ) καλῆ (εὐχὴ ἐπὶ τῇ ἐνάρξει ἔργου, ταξιδίου ἐπὶ τῇ συνάφει ἀρραβῶνος, γάμων κτλ. ὄπως εὐοδῶσθαι ταῦτα): δ. διστ. ὠρα καλῆ στήν πρῆμν σου κὶ ἀέρας στὰ πᾶσι σου· κ. εἰρ ὠρα του καλῆ ἰεις ἐνδεῖσιν ἀδιοφορίας διὰ τὴν ἀνοχώρησιν ἢ ἀποχώρησιν τινος' φρ. καλῆ ὠρα ἢ καλιώ-

ρα λεύχεται φράσις ἢ φρ. πορομοιώσεως ἐν ἀφηγήσει: πήρε ὕψος αὐστηρό, ἀνὰ καλιώρα ὁ περὶνός μας δάσκαλος, ὁμ. καλή του ὥρα ἰσπερθετικῶς ἐν ἀφηγήσει ἀναφερομένου ἀπόντος φίλου προσώπου: ὁμ. καθ' τὸ ὥρα (κατάρτα): ὁμ. ὥρες ὥρες (ἐνίοτε, συχνά, τότε, τότε): ὁμ. ἀπάνω στήν ὥρα (ἀκριβῶς, κατὰ τὴν στιγμήν καθ' ἣν οὐραίνεται ἡ γίνεται λόγος περὶ τινος): ὁμ. πρὸς ὥραν (πρὸς στιγμήν, προσωρινά): ὁμ. ἀπὸ ὥρας εἰς ὥρα(ν), δημ. ἀπ' ὥρα σ' ὥρα(ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν, ὁσονούπω): ὁμ. στήν ὥρα τους (ἐγκαιρῶς, εἰς τὴν ὥρισμένην ὥραν) || συνεκδ. χρονικόν τὸ διάστημα: Ὁρφονίδ. Τίρι Λίρι 46 ἀφ' οὗ δ' ἐφίλωνικησαν εἰς μὴτην ἐπὶ ὥρας φρ. δημ. πρὶν τῆς ὥρας (προῶρα): 8) νεώτ. κ. δημ. τὸ ὥρολόγιον: δὲν ἔχω ὥρα ἀπάνω μου' ἢ ἐρωτημ. ἔχεις ὥρα; 9) νεώτ. ἐκκλ. εἰδ. ἐν τῇ λειτουργίᾳ, κτ. ἡλιαστ. αὶ ὥραι ἀκολουθεῖσι φαλλοῦσι ἰδ. ἐν τοῖς νομαῖς κ. συνισπόμεναι ἄλλαι μὲν μετὰ τὸ ὄρθρου, ἄλλαι δὲ μτ. τῶν τυπικῶν καὶ τὸ ἐσπερινῶν: 10) κ. μιν, νεώτ. κ. δημ. συνήθ. ἀνάθρονον, σπαν. μτ. τοῦ ἀρθρου, ὁ χρόνος, ὁ κατάλληλος πρὸς τὸ ποιῆσαι τι, ἢ προσήκουσα, ἢ κατάλληλος ἐποχή διὰ τὸ πράγμα, καιρός: Πίνδ. Π. 4,248 ὥρα γὰρ συνάπτει καὶ τισα σίμων Ἰσάμι βραχύν, Ξεν. Ἀπομν. 2,12 οὐκοῦν τὸ μὲν βούλεσθαι σίτου ἀπτεσθαι, ὅταν ὥρα ἦκῃ, αὐτ. Κυν 8,6 τῆς ὥρας ἐνθυμῆσαι, Πολύβ. 2,34,3 οἱ δὲ τῶν Ῥωμαίων στρατηγῶν, τῆς ὥρας ἐπιγενομένης, ἀναλαβόντες τὰς δυνάμεις ἦγον εἰς τὴν τῶν Ἰνδοβερῶν χώραν || κ. μτ. γενικ. πράγμ. ἢ μτ. ἐμπεροθ. προοδ., Ὁδ. Α 379 ὥρη μὲν πόλεω μύθος, ὥρη εἰ καὶ ἴθουα, αὐτ. 3,407 νῦν δ' ὥρη θόρροια, αὐτ. Τ 510 καὶ γὰρ δὴ καίτοι τοῦ τὰχ' ἔσσεται ἢ δέος ὥρη, Ἡσίοδ. Ἐργ. 458 διερὴν ἄρουα ἀράτοια καθ' ὥρη, αὐτ. 573 φεύγειν δὲ σπεραοῦς θώκους . . ὥρη ἐν ἀμῆτου, Ἡρ. 1,10 ἐπεὶ ἔδοκε ὥρη τῆς κοίτης εἶναι, αὐτ. 6,61 γαμέει δὲ δῆ μιν ἐς γάμου ὥρην ἀπικομένην Ἄγνητος ὁ Ἄλκειδης, Ἀριστφ. Βάτρι. 1034 καρπῶν ὥρας, Πλάτ. Κριτ. 113D ἦδη δ' εἰς ἀνδρός ὥραν ἠκούσας τῆς κόρης ἰεῖς καιρὸν κατὰλληλον διὰ οὐζύγων. || ἐν φρ. ὥρα ἐπὶ(ν) μτ. ἀπαρφ. συνήθ. ἔνεσται, σπαν. ἀσρ. κ. πορκαῖ, ἔνιοτε τὸ ἀπαρφ. παραλείπειται ὁ νοούμενον, ἔνιοτε μτ. αἰτ. ἢ δοτ. κ. ἀπαρφ., εἶναι καιρός κατὰλληλος, ὅπως: πράξη τίς τι: Ὁδ. Α 330 ἄλλα καὶ ὥρη εὐθεῖν, αὐτ. Α 373, αὐτ. Φ 428, αὐτ. Ο 393 οὐδὲ τί σε χρόν, πρὶν ὥρη, καταλέγει, Αλοχ. Χο. 661 ὥρα δ' ἐμπόρους μεθίεναι ἀγκυραν, Σοφ. ΟΤ 467 ὥρα νιν ἀελλὰ δῶν Ἰππων σθεναρώτερον φυγῆ πάδα νωμῶν, αὐτ. ΑΙ 245, αὐτ. ΑΙ 247 ὥρα τιν' ἦδη κάρα καλύμματα κρυφόμενον ποδοῖν κλοπᾶν ἀρῆσαι, Εὐρ. Φοῖν. 1584 ὡς ὥρα τάρου μνήμην τίθεσθαι, Ἀριστφ. Ἐκκλ. 30 ὥρα βαδίζειν, αὐτ. Ἀχ. 393, Ξεν. ΚΠ 4,51 ὥρα δὴ, . . δεῖναίν πᾶσιν ἡμῖν, αὐτ. Ἄν. 1,311 δοκεῖ οὐδ' ὥρα εἶναι καθεύδειν, αὐτ. Ἐλλ. 7, 2,13, Πλάτ. Πρωτ. 361B νῦν δ' ὥρα ἦδη καὶ ἐπ' ἄλλο τὸ τρέπεσθαι, αὐτ. Θεαιτ. 145B ὥρα τολιυν., σοί μὲν ἐπιδικινοῦναι, ἐμοὶ δὲ ἀκοπεῖσθαι, Θεόκρ. 15,147 ὥρα ὄμας κειεὶς οἴκον ἰβέναι ἐς οἴκον, Πλούτ. Ἡθ. 728D ἀφαιρῖν ὥρα σ' τιν' ἦδη τὰς τραπέζας: 12) κ. σὶν. ὥραν, ἐν ἐπιρρ. σημ., κατὰ τὸν προσήκουσα χρόνον, ἐγκαιρῶς: Ἡσίοδ. Α 401 τὴν ὥρην μάρνασθαι, Ἡρ. 2,2 τὴν ὥρην ἐπαγινέειν σφι αἶγας, αὐτ. 8,19 κομίδης δὲ πᾶρι τῶν ὥρην αὐτῶ μελήσειν, Αισχ. Εὐμ. 109 ὥραν οὐδέναν κοινὴν θεῶν, Εὐρ. Βάκχ. 723 αἰ δὲ τὴν τεταμένην ὥραν ἐκίνουν θύρσον εἰς βακχεύματα, Ξεν. Οἰκ. 20,16 ὅταν θνητὸν ἐργαστηρίων καὶ πλεόνων ὁ μὲν ἐξῆ τινὰ ἐπιμέλειαν αὐτῶ ὥραν αὐτῶ ἐν τῷ ἐργῷ οἱ ἐργάται ὤσιν, Αισχίν. 2,15 || ὁμ. κ. ἐν ὥρα: Ὁδ. Ρ 176 οὐ μὲν γὰρ τὴ χέρσιον ἐν ὥρη δεῖπνον

εἶλεσθαι, Πίνδ. Ο 6,47 ἔλθειν ἐν ὥρα, Ἡρ. 1,31 οἱ δὲ σφι δόδες ἐκ τοῦ θύρου οὐ παραινόντο ἐν ὥρη, Ξεν. Οἰκ. 20,16 τῷ μὴ ἐν ὥρα ἐργάζεσθαι, Ἀριστφ. Σφ. 242 χθῆς οὐν Κλεῶνα ὁ κηδεμών ἡμῖν ἔπειτ' ἐν ὥρα ἦκειν ἐξῶτας ἡμερῶν ὄργην τριῶν πονηρῶν ἐπ' αὐτόν, Πλούτ. Μάρ. 20 δεῖπνήσαντας ἐν ὥρα: ὁμ. κ. καθ' ὥραν, ἀντίθ. παρ' ὥρα: Θεόκρ. 18,12 εὐθεῖν μὲν πσεύδοινα καθ' ὥραν αὐτὸν ἐχρῆν τυ, αὐτ. Ἐι γοαρμ. 9,1 μὴδὲ παρ' ὥραν ναυτίλος ἴσθι, Λοκ. Στ. 15 μετακλιῶ . . ἀπαλῶ ἐτι καὶ οὐ πάνυ καθ' ὥραν γάμων, Πόπ. τὰ προσήκοντα ἔργα πάντα καθ' ὥραν καὶ κατὰ καιρὸν, Γεωφ. 15,1,22 καθ' ὥραν τεταγμένην || ὁμ. πρὸ τῆς ὥρας, ἢ πρὸ ὥρας, ἢ πρὶν ὥρας, ἢ εἰς ὥρας κτλ.: Ὁδ. 1135 αἰεὶ εἰς ὥρας (κατὰ διοδικονικὸς ἐποχάς), Πίνδ. Π 4,76 καὶ νυν ἐν τῷδ' ἀφθιτον νόσω κέχεται Αἰθῦα εὐρυχόρου σπέρμα πρὶν ὥρας, Ξεν. Οἰκ. 20,16 τῷ πρὸ τῆς ὥρας ἀπέναι, Αἰσάκ. Μῦθ. 378 τέθνηκε πρὸ τῆς ὥρας, Λοκ. Πενθ. 13 τένθησας πρὸ ὥρας: 13) π. Ἄττ. ἢ ἀκμή τῆς νεότητος, ἢ νεότης, καὶ τὸ νῆα: EM 823,7 ὥρα σημαίνει τὴν μορφήν καὶ τὸ κάλλος ἐξ ἧς καὶ ὥρατος: Αισχ. Ἰκ. 997 ὥραν ἐκούσης τῆσδ' ἐπιστρεπτον βροτοῖς, αὐτ. Ἐπ. 13, Ἀριστφ. Ὀρν. 705 παῖδας πρὸς τέρμασιν ὥρας, Πλάτ. Πολ. 474D ὅτι πάντες οἱ ἐν ὥρα τὸν φιλόσοφον καὶ ἐρωτικὸν ἀμῆ γῆ πη δάκνουσι τε καὶ κινουσι, αὐτ. Φαῖδρ. 240D ὅρην πρεσβυτέραν καὶ οὐκ ἐν ὥρα, Ἰσοκρ. 10,58 τὴν ὥραν διαφυλάττειν, Ἰσάι. 77 ὥραν εἰχον παιδεύεσθαι εἰχον ἡλικίαν νᾶ . . 1, Ἀριστλ. Ηθ. 10,4,8 ὡς ἐπιγιγνόμενόν τὸ τέλος, οἷον τοῖς ἀκμαῖσις ἢ ὥρα || συνη. προσωπαρχοῦσης τῆς ἐνοσίχθης καλλονῆς: Πίνδ. Ο 1011, 123 κάλῳς ὥρα τε κεκαρμένως, Ἀριστφ. Ὀρν. 1724 ὦ φεῦ φεῦ τῆς ὥρας, τοῦ κάλλους, Ξεν. Ἀπομν. 2,1,22 ἐσθῆτα δὲ ἐξ ἧς ἀν μάλιστα ἢ ὥρα διαλάμπει, Πλάτ. Φαῖδρ. 80C ἐάν μὲν τις καὶ χαριέντως ἔχων τὸ σῶμα τελευτήσῃ καὶ ἐν τῷ αὐτῷ ὥρα, αὐτ. Νόμ. 837B, Πλούτ. Τιμ. 14 ἀφ' ὥρας ἐργάζεσθαι: 14) γεν. κάλλος λόγου, ὕψους: Διον. Ἀλ. Πομπ. 2,4, Πλούτ. Ἡθ. 128D ἐν δὲ δυσαρτέσιος καὶ κραπιπαλώσι καὶ φαύλως διακειμένοις πάντα τὴν αὐτῶν χάριν καὶ ὥραν ἀπόλλυσι, αὐτ. 874B: 15) τὸ ὑπὸ τῶν ἐποχῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ παραγόμενα, οἱ καρποὶ τῶν ἐποχῶν τοῦ ἔτους, τὰ ὥρατα: Ξεν. Ἐλλ. 2,1,1 ἔως μὲν θέρους ἦν, ἀπὸ τε τῆς ὥρας ἐτρέφοντο: 16) κτ. πηθ. εἰδ. ἐν τῇ ἑλληνικῇ μυθολογίᾳ, θεοτέτιδες τινες φυλάττουσας τὰς ἐκ νεφελῶν πύλας τοῦ Οὐρανοῦ τοῦ οὐρού Ὀλύμπου: EM 823,7 ὥρασι καὶ πυλωροὶ τοῦ οὐρανοῦ θεαί: παρὰ τὸ ὤρειν καὶ φυλάττειν»: Ἰλ. Ε 749 ἄς θεῶν Ὁρασι, τῆς ἐπιτέρασται μέγας οὐρανόσ Ὀλύμπος τε, ἡμῶν ἀνακλίται πυκνὸν νέφος ἡδ' ἐπιβαίνουσι, αὐτ. Θ 393 || θεράπαινοι τῶν θεῶν κ. ἰδ. τῆς Ἀφροδίτης: Ἰλ. Ο 433 τῆσιν δ' Ὁρασι μὲν λῦσαν καλλιγίγας Ἰππουσιν, αὐτ. Φ 450 ἄλλ' ὅτε δὴ μισθοῖο τέλος πολυγηθέας Ὁρασι ἐξέφρον, Ἰγμ. Ἀφρ. 6,5, Κάλδ. Ὁδ. 10,6 ὡρὰ τῶν μακαρίων στάδων ἰδοῦ τὰ ἦρα κάγκελα αἰ Ὁρασι ἀνοίγοισιν || καθ' Ὁρασι: Ἡσίοδ. θυγατέρας τῆς Θέμιδος καὶ τοῦ Διὸς, φέρουσαι τὰ ὄνοματα Εὐνομία, Δίκη καὶ Εἰρήνη, φυλάττουσαι καὶ ἐπιοπέουσιν τὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων, ἢ, προοπάτιδες τῶν ἐποχῶν τοῦ ἔτους καὶ τῶν καρπῶν ἐκείστας αὐτῶν, θεωρούμεναι ὡς αἰτίαι τῆς ὀριμότητος καὶ τελεωτήτος πάντων τῶν φυσικῶν προϊόντων καὶ δὴ καὶ τῆς ἀκμῆς καὶ καλλονῆς τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῷ βίῳ: Ἡσίοδ. Θ 202 δευτέρου ἡγάγετο Ἰαπαρὴν Θέμιν, ἢ τέκεν Ὁρας, Εὐνομίην τε Δίκην τε καὶ Εἰρήνην, θεβαλυταῖν, αἰτ' ἐργ' ὠραούσι, αὐτ. Ἐργ. 75 ὄμφι δὲ τῆν γ' Ὁρασι καλλίκομοι στέφον θυθεσιν εἰα- νουσισι, Ἰγμ. Ἀπόλλ. 194 Χάριτες καὶ εὐφρονες Ὁ-

ρα, "Αλεξ.π." Αθην.2,60Α άλλα παρετέθη υπερηφάνως δέξουσα τών Ωρών λούρα, (Εοκέρ.1,50 Ωρών πεπλούσθαι νιν επί κράνασι δοκασεί, **ώραίω** κ. νεώτ. κ. συνηρ ώραίω, συνήθ. έν συνθ έξωραίω, άόρ. ώραίωτα (Έπιγρ.) κ. παθ. άόρ. ώραίωθην (ΠΔ Σοφ.Σειρ.25,1), ποιώ τι ώραίω, καλλώω, στολιζώ, καλλοπιζώ: "Αριστειδ. Κ 72 τά σώματα ώραίωντες, Έπιγρ. χάρισιν ώραίωτε τιμών λίθων, Εύρόδ.δ. τό Ιον μετ' άόμης ώραίξει τήν όφιν" || κ. μέσ. κομορούσι έντέχνωσ, στολιζομαι με τέχνην: "Ηο. ώραίξεσθαι" καλλωπιζομαι: Λοικ.Έρωτ.38 γυνή ώραίωμένη επικλήτοις σοφίμασι" || κ. μφ. : Μηναι.3,3 Έσπερ. έγκρατειά ώραίωζόμενος 2) μέσ. άνθώ έκ νεανικού κάλλους, άκμάζω : Κρατιν. Ξρ.1 Καλλιτρο. 897 αι παρσάι αυτώ έξ άνθος ώραίωζόμεναι νεοτήσιον ώραίζοντο, Άριστοαν.2,10 ώραίωζόμενη έν ζώντι κάλλι: 3) μέσ. σεμνίνουμαι, μεγαλύνουμαι, καμαρώνω: Άριστοφ.Έκκλ.202 (ιδιόρθ. άντι όριζεται), Εύπ.23 ώραίωζόμενη κα θρυλιτομένη, Μέν.291 ώς ώραίωθ' ή τύχη πρός τους βίους, "Ησιόδ.Αιβ.7,2 νεανίσκιω χारीεντι και άκμαίζοντι και πρός τής έν χειρά πανηγύρεως πλέον ώραίωμένη άφθαλμούσ τε έπέβαλεν ου σφρονας, Λιδαν.4,109,23 ου Νεοπτόλεμον τό παιδιον πρός τους ήλικιώτας ώραίωζόμενον πατρικας άριστειας; Γρηγ.Ναζ.Λόγ.44,84,2D νυν δε ύφαίχην Ίππος. . κραινει κατά πέδιον, και ποταμοίς ώραίζεται, Συνεσ.39C έν έκείναις. . ύπιτάξει και ώραίεται, καθάπερ ό τάως περιαθρών αυτών" 4) ρηματ.π. ώραίσιμός, ώραίστις, ώραίσιμα. **ώραιογράφος-ον** μιν. ό γράφωσ ώραία, καλλιγράφος ή κομφογράφος : Ναυκρατ. εις Ούν. Στουδ. Θεόδ. έν Μί.99,1829 ώραιογράφος χειρ. **ώραιογραφωθ-έω** μιν. γράφω ώραία, καλλιγραφωθ' ή κομφογραφωθ' : Στουδ. Θεόδ.805. **ώραιοδότης** (ό) μτην. ό δοτήρ τής ώραιότητος. Στοδ. Έκλ.1,330. **ώραιοδθεος-ον** μιν. ό κεκοσμημένος, ό στολισμένος με βελαν ώραιότητα : Δισμασι.1 2,855B ό σπειροφυής καρπόσ και ώραιοδθεός. **ώραιοκαρπος-ον** μιν. ό έχων καρπόν ώραιον, ώριμον : Τζέτζ.Χιλ.4,691 ήν πριν συκη τις παρ' ή μιν έκ τών ώραιοκάρπων. **ώραιοκόμος-ον** λεξ. ό καλλωπιστής, ό φροντιζών δια τόν καλλωπισμόν' Σουιδ. εκ του κάλλους έπιμελούμενος. **ώραιοκόσμητος-ον** μτην. ό κεκοσμημένος ώραίως, με ώραιότητα : ΨΧρυσ.Λόγ.7,497. **ώραιομόρφος-ον** μτην. ό έχων ώραιαν μορφήν : Ίω.Χρυσ.6,628. **ώραιοπαθής-ους-ές** νεώτ., δημ. ώραίοπαθος κ. ώραίπαθος ό έχων τό πάθος τών ώραίων πραγματών, ό καταλομβανόμενος ύπό αίσθητικής εκατάσεως ή σφόδρα ουκινόμενος επί τής θέσ του ώραίου, φυσικού ή καλλιτεχνικού. **ώραιοπαθος-η** ο δημ. ώραιοπαθής βλλ. **ώραίοπλαστος-ον** νεώτ. ό πεπλασμένος ώραίως, όμορφοπλασμένος. **ώραίοπλομος-η-ο** δημ. κ. ώραίοπλομος ό ώραίοτατος, ώραίος και πλομισμένος : Κρυστ. 124,2 και πλέοντας έξαμπλη ώραίοπλομος, τέτοια τραγούδια λέγουιν, - ώραίοπλομη κόρη. **ώραιοπολθ-έω** λεξ. άνοστρέφομαι, συνανατρέφομαι με ώραίους νεανίας: Σουιδ. εκτ μετά τών νέων άνοστρέφοεσθαι. **ώραιοπρόσωσης-ον** νεώτ. ό έχων ώραιον πρόσωπον, ό όμορφοπρόσωπος. **ώραιοπτερος-ον** νεώτ. ό έχων ώραία πτερά. **ώραιοπώλης** (ό) ηα. εκώπορωλής. 2) αύτ. «ταρχιπώλης» 3) αύτ. "Ηα. εκ τήν άκμήν πωλήσας», ό πορνεύόμενος νέος.

ώρατος-α-ον (ώρα) κ. μιν., νεώτ. κ. δημ., Ιων. θηλ. ώραίη, αιολ. θηλ. ώραία (Σαμφ.112), συγκρ.-ότερος κ. ύπερ. -ότατος, κ. άνώμ. ώραίεστατος, (Έπιχ. π. Εύστ.144,51), ό παραγόμενος ή γινόμενος κατά τήν προήκουσαν ώρον, ό έγκαιρος, ό ώριμος, ό γινόμενος, ίδία επί τών ώριμών του θέρουσ καρπών: "Ησιόδ. Έργ.32 ύπνιη μη βλος έυδον έπηετανός κατάκειται ώρατος ή διατήρησις τής ζωής με ώριμους καρπούσ του άγρου, αύτ.307 ως κέ ται ώραίου κλήωσι καλιαί, "Ηρ.1,202 καρπούσ δε άπό δενδρέων έξευρημένους σφι έκ φορβήν κατατίθεσθαι ώραίους, Νικλ.ΑΠ 9,564 μέλισσα. . έφ' ώραίσι άνθεσι μαινομένα, ΠΔ Λευιτ.23,40 λήψεσθε τή ήμέρα τή πρώτη καρπόν έύλου ώρατων, Άρετ.Χρον Νούσ.1,3 ώραία σύκα" || συνήθ κτ. πληθ. ουδ. τά ώραία ή τρωκτά ώραία, πόντες οι καρποί, ους ώριμάζει, πεπαινει ή του έτους ώρα, φέρει μεθ' έαυτής : Ίπν. Άφορ.1247 ήν ώραίως τά ώραία άποδίδωσιν, Ουκ.1,120, αύτ.3,59 όσα τε ή γη ήμών άνεδίδου ώραία πάντων άπαρχάς επιφέροντες, Ξεν. Άν.5,3,9 τά εκ του άγρού ώραία θυσίαν έποιεί τή θεώ, αύτ.5,3,12, Πλάτ.Νόμ.845E περι δε Ξυκομίδης τών ώραίων άπάντων, ουτ.847E τό δε δωδέκατον μέρος έκαστον ολον πυρών και κριθών, οσαι δε και τά άπαντα άκούλουθειτ τά άλλα ώραία νερόμενα, ΠΔ Ψαλμ.64,13 πιαυθήσονται τά ώραία τής έρήμου, Άθην.13,553F οιοινε δειγμα τής δφωσ τή ώραία μετά χειράς έχουσιν, Θεμιστ Λόγ.2,27D τών ώραίων τά δυνατόμενα ξηραινεσθαι" || κ. επί ιχθύος τής ώρασ του έτους: "Ηα. έν λ. παράυλος «ηηλαμούσ ώραία" ή κατά τό θέρος άκμάζουσα» : Σοφ.άπ.446 ηηλαμούσ χειμάδες, παράυλος Έλληνοποντής ώραία θέρουσ τώ Βοσπορίτη" || κ. επί ζώων, ό ενούσιος : Θεοδώριδ.ΑΠ 6,157 και σαι έπιρρέξει Γάργους χιμάροσ νομαίεις αιμα και ώραίους άρνας επί προθύροις" 2) ώραία ως οσα , τό θηλ. ή έποχή καθ' ήν ώριμάζουσιν οι καρποί, ιδ. ό σίτος, ό καιρός του θερισμού, ιδ. οι εκουσιν ήμέροι πρό τής άνατολής του Σειρίου και είκοσι μετ' αυτήν : "Απολλ.Ρ 3,1390 ώμών. . κειρει στόχων, ουδέ Βολησιν μινει έκ ώραίων τεροθόμεναι ήελιοσ, Πασα.4,10,7 ήσταιείσ ται. . και περι τών ώραίων καταδρόματς" || κ. γεν. ό καλός ώς έτους καιρός, ιδ. οι τέσσαρες ή πέμτε μήνες άπό του έαρος μέχρι του φθινοώρου, καθ' ους συνήθος έγίνοντο αι εκκατατείαι και διεξήγετο ό πόλεμος: Φρύν. έν ΒΒ 73,31 «ώραίαν" τήν ώραν" ή δε ται αυτή τροπή 'Αττικοίς ίδια: Άθηνά 'Αθηνοια, Ιση Ισαία' ούτω και ώρα ώραία», Οωμ.Μ 932 «ουμόνον ώρα τό έαρ, άλλα και ώραία», Σχόλ.Λιδαν.1, 64 «ώρα και ώραία τούτουν έσθι τή έννοία' άμφότερα γάρ τό έαρ σημούσται : Δημ.123 άκούωσ Λακεδαιμονίους. . τέτταρασ μήνας ή πέμτε, τήν ώραίαν αυτήν, στρατεύεσθαι, (Βερναρδ Γρηγ. έν λ. εκούω, ότι οι Λακεδαιμόνιοι έμβάλοντες εις 'Αττικήν) τέσσαρας μήνας ή πέμτε, τήν ώραν αυτήν ήτοι : ακριβώς κατά τήν έποχην του θερουσ), αύτ.1292 ενταύθα δ' έπιδημιάσαντας παραχειμάζειν εδει και περιμένειν τήν ώραίαν, Πολύδ.3,16,7 Ρωμαίοι μεν υπό τήν ώραίαν Λευκίον τών Αιμιλιών έξαπέσταναν μετά δυναμείωσ (περι τό έαρ) αύτ.3,41,2 3) ό συμβαίωσιν, ό γινόμενος κατά τήν προσηκοντα χρόνον, ό υπό τής ώρασ του έτους και τής καταστάσεως τής άτμοσφαιρισ, του καιρου ενούσμενος, ό άρμόζων εις τήν ώραν, ό έγκαιρος, ό πρόσφορος : "Ησιόδ. Έργ.615 όράτω μεμνημένος είναι ώραίον, αύτ.628 αυτώς δ' ώραίον μινειν πλάον, ειόσκειν έλθη (ενούκόσ), αύτ.640 έργων μεμνημένος είναι ώραίων πάντων, Θεοφρ.Φ1 4,14,1 ώραίοι χειμώνες, αύτ.4.

11,4 ὦλη ὠραία τάμνεσθαι, αὐτ. Φαιτ. 2,21 ὠραία ὄδατα, αὐτ. 3,16,1 σκαπάνην ὠραίαν || φρ. ὠραῖον ἐστὶ καλὸς καιρὸς, εὐνοϊκός· Πλουτ. Λυκ. 29 ἠλικίας γεγονός, ἐν ἡ καὶ βιοῦν ἐτι καὶ πεπαῦσθαι βουλευμένοις ὠραῖον ἐστὶ, Ἄνν. Λιβ. 120· || κ. ἀπολ. τὴν ὠραίαν ἐν εὐθέτῃ, ἐν τῷ συνῆθει χρόνῳ· Ἡρ. 4,28 ἐν τῷ χειμῶνι τὴν μὲν ὠραῖν οὐκ οὐσι (Βερναρδ. Γρ. ἐν λ. «κατὰ τὴν ὠρισμένην ἐποχὴν [τῆς βροχῆς] δὲν βρέχει»)· 4) ἐπὶ ἰχθύων τεταριχουμένων, ὁ ταριχευθεὶς, ὁ ἀλλοιωθεὶς ἐκ τῆν κατὰλληλον ὦρον τοῦ ἐναιουτοῦ· Ἡσ. «ὠραῖον τάριχον» τὸν κατὰ τὸ ἔαρ συντιθέμενον· Ἄλεξ. η. Ἄθην. 3,117D τάριχος ἐστὶν πρῶτον ὠραῖον τοδὶ, Βαθρ. 6,4 ἰχθύες ἐς τάριχον ὠραῖοι, Πολυδ. 7,27 σαργάναι ὠραῖαι καὶ σαργαί· 5) μῦθ. ὁ ἀρμόδιος, ὁ κατὰλληλος, ὁ προσήκων· προβλ. Ἡσ. «ὠραῖα. νεκίσια» ἐπὶ τῶν καθ' ὦρον συντελουμένων ἱερῶν· Εὐρ. Ἰκ. 175 ὡς νεκροῦ βάφισιν, ὡς αὐτὰς ἐχρήθη κείνων ταφείσας γερσὶν ὠραῖων τυχεῖν μετασχεῖν τιμῆς, τῶν νομίμων, Πλάτ. Κριτ. 116C, Ἔρβα . . ὠραῖα ἐπέτελλον ἱερά προποσίης ἐκάστη, Χρυσ. Διμ. 531 εὐρυχόρους κατ' ἀγίους Ἰσάναι ὠραῖων Βρομίου χάριν· 6) τὰ ὠραῖα ἐορτῆ ἐν Ἀθῆναις, πρὸς τιμὴν τῶν Ὁρων· Ἡσ. «ὠραῖα θύειν» τελετὴν πῖνα ἐν ἡ τῶν ὠραῖων ἀπάντων ἐγίνοντο ἀπαρχαί· προβλ. Ἀθῆν. 1,4,656A· 7) τὰ ὠραῖα ὡς οὐσά, τὰ κατὰμῆνα, ἴδια κατὰ τὴν πρῶτην αὐτῶν ἐμφάνειν· Ἰνν. 266,30 παρθένω ὀκότεν τὰ ὠραῖα μὴ γένηται· 8) ἐπὶ προσ., ὁ ὠριμος διὰ τὴν πράγμα· Μοῖρ. 426 «ὠραῖα γάμου Ἀττικοί» ἐν ἀκμῇ γάμου Ἑλλήνες· Ἡρ. 1,107 μετὰ δὲ τὴν Μανδάνην ταύτην εἴουσαν ἦδη ἀνδρὸς ὠραῖην Μῆδιον μὲν τῷ ἐπιστοῦ ἀξίωλον οὐδένι διδοῖ γυναικα, αὐτ. 1,196 ὄσαι ἀεὶ παρθένοι γινοῖσθαι γάμου ὠραῖαι, αὐτ. 6,122, Εὐρ. ἀν. 801 ὄσαι οὐκ ἐθ' ὠραῖος γαμεῖ, αὐτ. Ἑλ. 12 ἐπὶ δ' ἐς ἦπην ἦλθεν ὠραῖα γάμων, Ξεν. ΚΠ 4,6,9 θυγάτηρ παρθένος ἀναπητὴ γάμου ἦδη ὠραῖα, Δίων Κ 56,393 ἀπαλάς ἐτι κόρας, καὶ μῆνα γάμων ὠραῖας, Πολυδ. 2,18 ἐρεῖς δὲ παρθένος ὠραῖα γάμων· || κ. ἐπὶ γάμων, ὁ γνόμενος κατὰ τὴν προσήκουσαν ἡλικίαν· Αἰσχ. ἀν. 52 ὠραῖοι γάμοι· 9) ἐπὶ γερότων, ὁ ὠριμος πρὸς θάνατον, ὁ γέρος· Εὐρ. Ἄλκ. 516 πατήρ γε μὴν ὠραῖος, εἶπερ οἴχεται, αὐτ. Φοῖν. 968 αὐτὸς δ', ἐν ὠραῖω γὰρ ἔσταμεν βίω, θνήσκειν ἔτοιμος πατρίδος ἐκλυτήριον, Πλουτ. Ἡθ. 178D ἀλλά μὴν ὠραῖος ὦν κείνους ἀπέθανεν· || κ. ἐπὶ θανάτου, σοροῦ κτ., ὁ προσήκων· Ἀριστοφ. Σφ. 1365 ποθεῖν ἐρᾶν τ' εἰκοσά ὠραῖοι σοροῦ, Ξεν. Ἀγροί. 10,3 βίος τῆς εὐκλείης καὶ θάνατος ὠραῖος· 10) ἐπὶ τῆς ἡλικίας τοῦ ἀνθρώπου, ὁ εὐρισκόμενος ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας του, ὁ νεανικός· Ἡσίοδ. Ἐργ. 695 ὠραῖος δὲ γυναικα τεὸν ποτὶ οἶκον ἀγεσθαι· || 8θ. ὁ ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς νεότητος διατελής, ὁ νεαρὸς, ὁ ἀκμαῖος, ἀντιθ. ἄωρος, ἐνίοτε ἀνευ τῆς ἐννοίας τῆς καλλονῆς· Πινδ. Ο 9,14 ὠραῖος ἐὼν καὶ καλὸς κάλλιστά τῆ βέξαις, Ἀριστοφ. Ὀρν. 138 ὤσπερ ἀδικηθεὶς παιδὸς ὠραῖοι πατῆρ, Ξεν. Συμπ. 8,21 οὐ μὴν ὄτι γε ὠραῖος ὄμωρ, Πλάτ. Πολ. 574C ἐνεκα ὠραῖοι νεοστὶ φίλοι γεγονότας οὐκ ἀναγκαῖου, αὐτ. 601B τοῖς τῶν ὠραῖων προσώποις, καλῶν δὲ μὴ, Ἀριστοφ. Πητ. 3,4,3 ἀνευ κάλλους ὠραῖαι, Πλουτ. Κάτ. Πρεοβ. 4 δοῦλων οὐ τρυφερῶν καὶ ὠραῖων, ἀλλ' ἐργατικῶν καὶ στερεῶν, Λουκ. Ἄλεξ. 4) μόνους τοὺς ὠραῖους καταφιλεῖ· κ. ὑπερβ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 1148 τῷ δὲ καθεύδειν μετὰ παιδίσκας ὠραῖοτάτης, Ξεν. Ἄνομ. 1,3,10 τὸν Ἀλικιδάδου οἶον φιλησάσθαι οὐτα εὐπρωσιπτόταν καὶ ὠραῖατάν· ||) μῦθ., μόν, νεώτ, κ. δημ. γεν. ἐπὶ προσ. κ. πραγμ., ὁ δέλγων τὰς αἰσθησεις καὶ εὐφραίνων τὴν ψυχὴν, ὁ ἀρέσκειν

εἰς τὸ δῆμα καὶ τὸν νοῦν, ὁ ἐπίχαρις, ὁ εὐεΐδης, ὁ εὐμορφος· Ζουῖδ. «ὠραῖος εὐμορφος» ΠΔ Ἄσμ. 2,14 ἡ φωνὴ σου ἦδετα, καὶ ἡ δόξαι σου ὠραῖα, οὐτ. Πορ. 2,36,19 πᾶν σκεῖος ὠραῖον εἰς ἀφανισμῶν, ΚΔ Πρόξ. 3,10 καθήμενος ἐπὶ τῇ ὠραῖα πύλῃ τοῦ ἱεροῦ, Ἡρωδ. Ἰαν. 6,24 τὸ φάειν προσηκῶν ὠραῖων, Μηνσι. 3,2 Ὁδ. 9 ὠραῖος τῷ εἶδει τῆς ψυχῆς, Ἡσύχιε, ἐγνεωρίσθη καὶ τοῦ σώματος, Σολωμ. Ὀνειρ. 4,2 πῖστα ἐν εἴδετε ποτέ σας σ' ἄλλα, τέτατα ὠραῖα μαλλίαι, Κρυστ. τὸ Κέντημα τοῦ μαντηλιοῦ ὁ τὴν γῆ μετὰ πολλὰ καὶ μετὰ τὰ ὠραῖα λουλοῦσθαι, Γρου. Σκ. Τερρ. 34,1 τὸ ὠραῖο νησί, ποῦ ὁ πόθος του μετὰ ἀνάθει· κ. ὑπερβ. Μωραῖτ. 13 ἐβρήθησθε τελευταῖας ἡμέρας του, καὶ τὸν μοναγενη οἶόν μου, ἐνα ὠραῖατάν ἐφῆθον· || τὸ οὐδ. ὠραῖον ὡς οὐσά, ἡ θεμελιώδης ιδιότης τῶν ἔργων τῆς τέχνης τῶν προκαλοῦν τὴν αἰσθητικὴν ἡδονὴν καὶ ἐπιδοκιμασίαν, τὸ καλόν.
ὠραιστολόγιος-ον νεώτ. ὁ κεκοσμημένος, ὁ στολισμένος ὠραῖα.
ὠραιστόριχος (τὸ) λεξ. ὁ ὠραῖος, ὁ ὠριμος, ὁ γενομένος τάριχος βλλ. Πολυδ. 8,27 ἰδιόρβ. ἀντὶ ὠρατάριχος· προβλ. Ρ. Ιαν. Capt. 751).
ὠραϊότης-ητοςίη κ. νεώτ. ἡ ὠριμότης τῶν καρπῶν τοῦ ἐναιουτοῦ, ἀντιθ. ἀμορφία· Ἀριστοφ. Φυτ. 1,4 διαφορά των φυτῶν ἐν ὠραϊότητι καὶ ἀμορφίᾳ, Θεοφρ. Φ 9,1,6· 2) κ. νεώτ. ἡ ὠριμος, ἡ ἀκμαία κατάσταση τοῦ ἀνθρώπινου σώματος, ἡ ἀκμῇ τῆς νεότητος, ἡ καλλονή, ἡ ὀμορφος· Ξεν. Οικ. 7,43 τὰ γὰρ καλὰ τὰ κἀνάθα, ἐγὼ ἐφην, οὐ διὰ τὰς ὠραϊότητας, ἀλλὰ διὰ τὰς ἀρετὰς εἰς τὸν βίον τοῖς ἀνθρώποις ἐπαύεται, ΠΔ Ψαλμ. 44,5 τῇ ὠραϊότητι σου καὶ τῷ κάλλει σου, Ξεν. Ερμ. 1) ὠραϊότητι σώματος ὑπερβαλλούση, Γρου. Νύσσ. 1,697C, Φωκ. Ἰω. 4A, Διηγ. Ἀχιλλ. 6,24 πέντες ὑπερθεσάμασαν τοῦ Ἀχιλλέως τὸ κάλλος, τὴν ἡλικίαν τὴν θαυμαστότην, τὴν ὠραϊότητά του, Ἀροβ. Μυθ. Χαλ. 19 καὶ σιμὰ εἰς ταῦτα εἶχε μίαν ὠραϊότητα ὑπερβαλλούση· 3) ἐπὶ πραγμ., ἡ καλὴ ιδιότης· ΠΔ Ψαλμ. 67,13 τῇ ὠραϊότητι τοῦ οἴνου διελέσθαι σκύλα.
ὠραϊοῦμαι-ομαι μῖγν. εἶμαι, γίνομαι ὠραῖος· παθ. ἀορ. ὠραῖώθη, μῖγ. παθ. ὠραῖωμαι ὠραῖωμένος· ΠΔ Ἄσμ. 1,10 τὴ ὠραῖώθησαν σιγάνος σου ὡς τρυγόνος, τράχηλός σου ὡς ὄρμιστος, αὐτ. 7.) ὠραῖώθησαν διαδῆματά σου ἐν ὑποδήμασί σου, ὑπάτερη Ναδάδ, αὐτ. 7,6· || κ. ἐν μῖγ. παθ. παρακ. ὠραῖωμένος ὁ ὠραῖος, ὁ ὀμορφος· Λιβ. Ροδ. 1730 μετὰ δάκρυα του, τῷ λέγει, νὰ τὸ εἰπῇ τὴν ὠραῖωμένην, νὰ μὴ τυραννῆται ἀδικῶς **ὠραϊόφθαλμος**-ον σχόλ. ὁ ἔχων ὠραῖους, καλοῦς ὀφθαλμοῦς, ἐρμῆν. τοῦ εὐωπῆς· Σχόλ. Πινδ. Ο 1011,91.
ὠραῖότης-ως (ἡ) ὠραῖότης μῖγν. μυν. δ. ὠραῖοσι-μὸς βλλ., ὁ καλλωπισμός· Κύριλλ. ἐν Κώδ. Παρ. 73 τέρεπις ὠραῖον διὰ παντός τὸν δέμας.
ὠραῖότητα-ατοςίη (ὠραῖότης) Ἐπιγρ. μαν. κ. νεώτ. τὸ καλλώπισμα, κόσμημα, στολίδι· Ἀνών. ἐν Γρου. Νατ. 1,178A τοῖς ἐκ τέχνης καὶ χειρὸς ὠραῖοσμαι, Ρητ. 1,639,11 οὐδενὸς ὠραῖοσματος τῶν ὀπίσθια τῷ παρανότι βίω λειπόμενος, Πρόδρ. Ροδ 22, Σχόλ. Πινδ. Ν 8,1 λέγων τὴν Ἄτιγαν δὲ ὠραῖοσματος ὑπὸ διὸς ἀνηράσθαι, Νικήτ. Παφλ. 46,10.
ὠραῖσιμός (ὁ) (ὠραῖώω) μῖγν., μαν κ. νεώτ. καλλωπισμός, κομφοτής, ὠραῖότης· Ἡσ. «καλλωπισμός, κάλλος»· Πλουτ. Ἀγ. 4 τὸν ἐπιπρέφαι μάλιστα τῷ χάριτι τῆς μορφῆς ὠραῖοσμέν δοκούντων, αὐτ. Ἡθ. 972D οἱ δὲ ἔχοντες, οὐκ ἀπάνθρωπον ὠραῖοσμέν, οὐδὲ ἀναφορῶτον ὀμείζαν, ἔτιστ. 317, 42 οἱ γεννησάμενοι τὸν Νιρέα πρὸς ὠραῖοσμέν ὀνομαζάντο, μήτηρ μὲν Ἀγλαΐα, Χάρπος δὲ ὁ

πατήρ ἥ συνήθ. μτ. τῆς ἐνοίας τῆς ἐκθλήνσεως καὶ προσποιήσεως· ΠΔ Ἱερ.4,30 ἐπεὶ ἐγ-
χρίσθη στίβι τοῦς ὀφθαλμοῦς σου, εἰς μάταιον
ὠραισάσθαι σου ἥ κ. μτφ. ἐπὶ ὕψους· Διον. Ἀλ.
Συνθ.1,5,1 ἐπιτόπται ἀποσα νέου ψυχῆ περὶ τὸν
τῆς ἐρημνίας ὠραισάου, Πλωτ. Φαβ.1 οὐ γὰρ
ἐπὶν ὠραιστροῦς οὐδὲ κενὴ καὶ ἀγοραίας χάρις.
ὠραιστής (ὁ) (ὠραιζῶ) λεξ. ὁ θεραπεύων, ὁ
ἀγαπᾷ καθ' ὑπερβολὴν τὸν καλλήπισμόν, ὁ καλλ-
λωπιστής· Ἡσ. «στείνων ὠραιστής καὶ ἀπ' αὐτῶ
ἰέφ' αὐτῶ) ἀρέσκων», AB 225,26 «βουμισζόμενον
τριφερόν καὶ ὠραιστήν», EM 192,20.

ὠραιώ κ. ὠρεῦω ἐπιμελούμαι φροντίζω περὶ τι-
νος· Ἡσιόδ.Θ 903 ὠραις . . αἱ τ' ἔργ' ὠραισσοῖσι
καταθητόισι βροστοὶ ἰκῶδ. ἀντὶ ὠρευούσι.
ὠραιωμένος-η-ον μν. ιτχ. παθ. παρακ. τοῦ
ὠρεοῦμαι βλ.λ.: Λιβ. Ροδ.1730.

ὠραικίζω σχόλ. ἄ. ὠραικῶ βλ.λ.: EM 823,33 «ὠραι-
κίζω» παρὰ τὸ αἰκίζεσθαι τὴν ὠραν, τοὔτεσι τὴν
μορφὴν, ἀντὶ τοῦ ὠρακίαν. Καὶ ὠραικῶ τὸ αὐτό-
σημαίνει δὲ καὶ τὸ λιποφχεῖν καὶ ἐκλύεσθαι·
Σχόλ. Ἀριστφ. Βάτρ.484 ὠραικίζω γὰρ τὸ ῥῆμα.

ὠραικιῶ-ἄω (ὠραιί) κ. μν. λιποφχεῶ. λιποθυ-
μῶ· Μοίρ.426 «ὠραικιῶν Ἀττικῶν λιποφχεῖν Ἐλ-
ληνῶς ἰκῶδ. λιποφχεῖν», Ἡσ. «ὠραικιῶν λιποφ-
χεῖν», EM 823,33 «ὠραικῶ. σημαίνει δὲ καὶ τὸ λι-
ποφχεῖν καὶ ἐκλύεσθαι»· Ἀριστφ. Εἰρ.702 ὁ τι·
ὠραικιάσας· οὐ γὰρ ἐξηνέσχετο ἰδῶν πῆθον κα-
ταγνύμενον ἰνῶν πλέων, αὐτ. Βάτρ.481 ἀλλ' ὠ-
ραικῶ, Λιβάν.4,143,19 πολλὰκις ὠραικίασα μά τ' Ἀπόλλων,
βαλλόμενος ὠσπερ χαλαδῆρ τοῖς
ὀθαλοῖς, αὐτ.209,17 ἐγὼ δὲ καὶ δοιδικῶς στικθον
κλαπέντος ὠραικῶ, Ἐμερίστ. Λόγ.26,314B φρικῆς
τὴ ἐμπλησσαντα καὶ ὠραικίωσι· 2) ὠρακῶ, κητρι-
νίζω, γίνομαι σάν τὸ κερῖ· Ἡσ. «ὠρακιῶν . . ἐκλύε-
σθαι καὶ σκοποῦσθαι μετὰ ὠρακιάσεως ἡ καὶ ἰδρω-
τος· αἱ δὲ ναυσίαι ἀν' σκοτοῦσθαι», Εὐστ. «ὠραι-
κίασά τὸ ὑπὸ φόδον ὠρακίασαι, ἀπὸ τοῦ τὴν
ὠραν αἰκίζων», EM 823,33, Ἀριστοτ.1,1,10 τὸ βλεψ-
μα δεῖνωσ ὠρακιῶν ἐδέδειξεν τῷ τεκόντι φανθ-
ναί, Πρσκ.3,1,10 ὠρακιῶν τὴ οὐ παντάπασι μὲν,
ἀλλ' ὅσον ὑπόκλωρος εἶναι.

ὠραικιῶ-ἄω (ὠραιί) σχόλ. φροντίζω, μεριμνῶ
περὶ τινος· Εὐστ. «ὠρακιῶν τὸ φροντίζειν», Σχόλ.
Ἀριστφ. Βάτρ.481 κῶρακιῶ φροντίζω, ἐκ φροντί-
δων ἐκλύομαι».

ὠράνα (ἡ) Ἡσ. «χελιδῶνων ὀροφῆ».
ὠρανίαφι αἰολ. τ. ἀντὶ οὐρανίφει, ἐν τῷ οὐρανῷ·
Ἄλκ.ἀπ.42 Μῶσα ὠρανίφει λίγ' ἀείσομαι.

ὠρανιστήρ-ἡρος (ὁ) Ἡσ. «ἰμάς».
ὠρᾶνός (ὁ) αἰολ. κ. ὄωρ. ἀντὶ οὐρανός· Σαφφ.
1,11, Ἐθεοκρ.5,144.

ὠραπολεῖν-ἔω Ἡσ. «ὠραπολεῖν» κατὰ τὴν εἰθι-
μένην ὠραν ἐκάστου ἔτους ἀναπολεῖν, ἀναπο-
λεῖν δὲ λέγουσι τὸ τρεῖς ἀροτριᾶν τὴν γῆν» πρβλ.
ὠραιπολεῶ.

ὠράριθμος-ον σχόλ. ἐπὶ ὠρολογίῳ, ὁ χρησι-
μέων πρὸς ἀριθμῆσαι τῶν ὠρῶν· Σχόλ. Πινδ.Π
4,336 «τὸ ὠρολόγιον ὠράριθμόν ἐστι, ἐν ᾧ τὰς
ὠρας ἀριθμοῦμεν».

ὠράριον (τὸ) μτγν., μν. κ. νεώτ. ἄ. ὄραριον, ται-
νιο, ὀθόνιον τῆς κεφαλῆς, καθιδρύματιον, μονδῆλη·
Λεόντ. Νεαπ.1733B· 2) μν. κ. νεώτ. ἐκάλ. στε-
νὸν καὶ ἐπιμηκῆς ὄμοιον τοῦ διακόνου, ἄ. ὄρα-
ριον βλ.λ.2: Ψ Χρυσ.12,776C, Νικήτ. Παφλ.572B·
3) νεώτ. αἱ ὠραι ἐργασίας καθιδρύματός τινος
οἷον ὑπουργεῖον, τροπέλης, ἐμπορικῶ καταστή-
ματον, ἐργοστασίου κττ.: θερῖνον ὠράριον.
ὠράριον (ἡ) ὠραι ἐπίφρ. ἐγκαίρωσ, κατὰ τὸν
προσθίωνα καιρόν, ἐν καιρῷ· Ἀριστφ. Λυσ.1037
ἀλλὰ μὴ ὠρας ἴκοισθε (διδῶντ. Δινδ. ὠρας), αὐτ.
391 ἔλεγεν δ' ὁ μὴ ὠρασι μὲν Δημόστρατος

πλεῖν εἰς Σικελίαν (ὁ κακῆ του ὄωρ . .), Ἄλεξ.9
μὴ ὠρασι ἴκοισι (ὡς καταρά, εἶθε νὰ μὴ ἐλθῶ,
μακόρι νὰ μὴ φθάσῃ), Λουκ. Ἐταιρ.Δ 10,3 μὴ ὠρα-
σιν ἴκοισι ὁ λήρος ἐκεῖνος τοιαῦτα παιδεύων τὸ
μεριδιόν.

ὠρῶν-ἄω λεξ. ὄργω, κοπέχομαι ὑπὸ σφοδρᾶς
σαρκηκῆς ὀρηκῆ, ὄργασμοῦ· Ἡσ. «ὠργῆ· πρὸς
συνουσίαν ἐπέλεγεται, οἰστρεῖ, ἐπέλεγεται, γαυριᾶ»,
αὐτ. «ὠργων ἐπεθύμω, ἐπιγρηῶ»,
ὠργιάται Ἡσ. «κρηζεῖ, ὄρηζε»,
ὠρεια Ἡσ. «φυλακῆρια».

ὠραιάριος (ὁ) μν. ὁ φυλάττων τὸ ὄρειον
βλ.λ.2, τὴν ἀσπθήκην τοῦ σίτου, ὁ σιτοφύλαξ·
Γζέτ. Ἐπιστ.88 σιτοταμίαι καὶ ὠραιάριοι.

ὠρεῖον (τὸ) (ὠρεῶω) ἔπιγρ. κ. ὠρειον κ. ὠρεον
κ. μν. οἰκημα φυλακῶν, φυλακείαν, φρουρίον·
ΨΚωδ.172,18 ἐν τῷ ὠρέω Μιλίω· 2) μν. κ.
νεώτ. ἀποθήκη χρήσιμος πρὸς ἐναποθέσθαι δια-
φόρων καρπῶν, ἰδίᾳ σιτηρῶν, ἀποθήκη σίτου, σι-
τοβολῶν, σιταποθήκη, ἄ. ὄρειον· Ἐωπν.2,27 περὶ
σιτοβολείου ἦτοι ὠρεῖου, Ἀχμ. Ὀνειροκρ.272,
ΨΚωδ.202,18 ἐν τῷ καλοῦμένω ὠρέω φ τινες κα-
λοῦσι Μόδιον ἦν δὲ καλούμενον ὠρολόγιον,
EM 632 ὠρεια βασιλικά σιτοδόχα.

ὠρεῖτροφος-ον μτγν. ποι. τ. ἀντὶ ὄρειτροφος
βλ.λ., ἐπίθ. τοῦ Βάκχου· ΑΠ 9,524,25.

ὠρεοκόμος-ον ἄ. ὄρεοκόμος βλ.λ.

ὠρέομεν ἰων. τ. α' πληθ. προσ. παρατ. τοῦ ὄρω
βλ.λ., ἀντὶ ἐώρωμεν· Ἡρ.2,131.

ὠρεον ἰων. τ. α' ἐν. προσ. παρατ. τοῦ ὄρω βλ.λ.
ἀντὶ ἐώρων.

ὠρεον (τὸ) μν. ἄ. ὠρεῖον βλ.λ.)· ΨΚωδ.172,18 ἐν
τῷ ὠρέω Μιλίω.

ὠρεῖοδουπος-ον μτγν. ποι. τ. ἀντὶ ἀρεῖοδουπος,
ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, ὁ ἐπὶ τῶν ὄρεων δοῦλων, ὁ
παιδῶν ὁ παράγων δοῦλον, ταραχὴν ἐπὶ τῶν ὄ-
ρέων, Ἐπίγρ.ΑΠ 9,524 (διδῶντ. ὠρεῖολοιπος).

ὠρεῖοδῶτης (ὁ) μτγν. ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὁ
φέρων τὰς ὠρας τοῦ ἔτους, ὁ παρέχων ὠρῆμος
καρπῶν ἐν τῷ προσθίοντι καιρῷ· Ἐπίγρ.ΑΠ 9,
525 ὠρεῖοδῶτης Ἀπόλλων.

ὠρεῖοσιπος-ον μτγν. ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, ὁ ἐγ-
καταλείπων τὰ ὄρη, τὰ βουνά· Ἐπίγρ.ΑΠ 9,524
ἰδιδῶντ. ἀντὶ ὠρεῖοδουπος).

ὠρεῖοτροφος-ον μτγν. ἄ. ὠρεῖοτροφος, ἐπίθ.
τοῦ Βάκχου, ὁ διατῶμενος εἰς τὰ ὄρη· ΑΠ 9,524.

ὠρессиη δοτ. πληθ. τοῦ ὠρ βλ.λ.: Ἰλ.Ε 486.

ὠρετω γ' ἐν. μέτ. ἄορ. β' τὸ δρῦμι βλ.λ.

ὠρέω (ὠραιί) μτγ. αἰτ. ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω,
μεριμνῶ περὶ τινος· Ἡσ. «ὠρεύειν τὸ τῶν ἀγρίων
νομῶν καὶ ἐθνῶν ἐπιμελεῖσθαι»· Ἡσιόδ.Θ 903
αἱ τ' ἔργ' ὠρεύουσι καταθητόισι βροστοῖσι (κῶδ.
ὠραίουσι)· κ. παθ.· Κορνοῦτ. Φῶα.Εθ.29 Ζεὺς
λέγεται γεννηθῆναι τὰς Ὠρας, ὑφ' ὧν τὰ ὀσαθά
πάντα καθ' ἡμᾶς ὠρεύεται καὶ φυλάττεται.

ὠρέω (ὠραιί) μτγν. κ. ὠρεύω φροντίζω, με-
ριμνῶ περὶ τινος· Γολ. εἰς Ἰπν. γλωσσῶν ἐξήγρ.600
«ὠρεδόντων φροντίζόντων, ὅτι καὶ ἡ φροντίς ὠρα»·
πρβλ. ὠρήσσω.

ὠρέω (ὠρος) (ἰ) χρονίζω· Ἐρωτιαν. Λεξ. Ἰπν.396.

ὠρη (ἡ) ἰων. τ. ἀντὶ ὠρα βλ.λ., ἡ φροντίς·
Ἡρώδ.4,24 μᾶ, μὴ τιν' ὠρων ὧν λέγω νεπολιπται.

ὠρη (ἡ) ἰων. τ. ἀντὶ ὠρα βλ.λ.

ὠρημα-ατος (τὸ) τὸ ἀντικείμενον φροντίδος, προ-
σοχῆς καὶ ἐπιμελείας, τὸ ὄπερ ἐπιμελοῦμαι φυλάσ-
σεται· Ἡσ. «ὠρημάτων φυλογμάτων».

ὠρησας-α-ον λακων. τ. τοῦ ὠραῖος βλ.λ. EM 32,Β,
ὠρησῶ λεξ. φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι περὶ τι-
νος· Ἡσ. «ὠρήσσαντα φυλάσσαντα» κ. παθ.
Ἡσ. «ὠρήσσανται φυλάσσανται».

ὠρητύς-ύας (ἡ) Ἡσ. «πῆρωσις».

ὠρήφορος-ον ἔσφ. γρ. ἀντὶ ὠρηφόρος βλ.λ.

ὠρηφόρος-ον ἐπιθ. τῆς Δήμητρος, ὁ φέρων τὰς ὠρας, τοὺς καρποὺς τοῦ ἑνιαυτοῦ, ὁ φέρων τοὺς καρποὺς ἐν τοῖς καιροῖς αὐτῶν. Ὑμν.Δημ.54 Πό-
γνια Δήμητρα, ὠρηφόρε, ἀγαλάδωρε, αὐτ.192.
ὠρθαν γ' πληθ. πρόσ. παθ. ἄορ. τοῦ ὄρνυμι βλλ.:
Κόρινθ. ἐν Λυρ. Συμπλ.1,21.

ὠριαία (ἡ) ἑπίορ. ἡ ὠριαότης, τὸ κόλλος.
ὠριαίω κοσμηθ. καλλωπιζῶ. Ἡσ. κοριαίνω ὠ-
ραίζω κ. παθ.: Κλέαρχ.π. Ἀθην.12,554B οἱ ἐφῶν-
τες ὄλον ἐκτρυφῶντες ὑπὸ τῶν πάθους καὶ ὠρι-
ανόμενοι τοῖς ὠριαίοις ἀδρύνονται.

ὠριαῖος α-ον μγν. κ. νεώτ. ὁ διαρκῶν μίαν ὥραν: Σέξτ. Ἐπιμ.Μαθ.5,63 ὠριαῖοι διαστήματα, Πτολ.Γεωγρ.52,10 διὰ τῆς τῶν κλιμάτων καὶ τῆς τῶν ὠριαίων διαίρεσως Πισαν μὲν ἐν τῷ τρίτῳ τίθησιν ὠριαίω, αὐτ.55,9 πίνακα, δ' οὐ καὶ τῶν τῶν κλιμάτων καὶ τῶν τῶν ὠριαίων. ἔποιή-
σατο διόρθωσιν 2) νεώτ. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ὥ-
ραν, ὁ καθ' ὥραν λαμβάνων ὑπαρξίν: ὠριαῖα ἀν-
τιμισθία. || νεώτ. ἄστρον. ὠριαῖα γωνία (ἡ δι-
εξῶρος γωνία ἡ σχηματιζομένη ὑπὸ τοῦ μεσημβρι-
οῦ τοῦ τόπου καὶ τοῦ διὰ τὸ ἀστέρες διερχο-
μένου ἀποκλιτικοῦ κύκλου), -ὠριαῖα συντετα-
γμένοι (σίστημα σφαιρικῶν συντεταγμένων, ἐν ᾧ
ὡς βασικὸν ἐπιπέδον λοβάνεται ὁ ἰσημερινός,
καὶ ὡς πρώτος κάθετος ὁ μεσημβριὸς τοῦ τό-
που), -ὠριαῖοι κύκλοι (οἱ μέγιστοι κύκλοι τῆς
οὐρανόου σφαίρας οἱ διερχόμενοι διὰ τῶν πόλων
αὐτῆς), -ὠριαῖα σήματα ἢ ραδιοσήματα (σήμα-
τα ἐκπεμπόμενα καθ' ὠρισμένας ὥρας τοῦ ἡμε-
ρονηκτίου ὑπὸ διαφόρων σταθμῶν ἀουρμάτου
τηλεγράφου, πρὸς χρῆσιν ἰδίᾳ τῶν ναυτιλομένων,
ἐξερευνητῶν), -ὠριαῖος ὄξων (ἡ νοητὴ εὐθεία, ἡ
διερχομένη διὰ τῶν δύο πόλων τῆς οὐρανόου
σφαίρας, περὶ τὴν ὁποίαν φαίνεται περιστρεφόμε-
νοι ἄπαντες οἱ ἐπὶ τοῦ στερεώματος ἀστέρες
κατὰ τὴν ἡμερησίαν κίνησιν αὐτῶν. || νεώτ.
φυσ. ὠριαῖαν βᾶτ (μονὰς ἠλεκτρικῆς ἐνεργείας)
|| κ. ἐπίορ. νεώτ. -αίως.

ὠριαρῆς (ὁ) δημ. ἀγορειτικὸν διακόνημα, ὁ
φροντιστὴς αἰταποθήκης. πρβλ. ὠρολογιάρχης.
ὠριας-ἄδος (ἡ) ποι. τ. θηλ. τὸ ὠριος βλλ., ἐπιθ
τῆς φύσεως, ἡ γεννώσας, ἡ διδοῦσα τὰς ὥρας:
Ὀρφ. Ὑμν.9,19 ὠριαῖος φύσεως.

ὠριγενιασταί (οἱ) μγν. κ. μον. κ. ὠριγενιανολ
κ. ὠριγένειοι οἱ ἐπὶ τοῦ ὀραδοῦ τοῦ Ὀριγένους, οἱ ὠ-
ριγενισαῖοι: Ἐπιφάν.63,526D.

ὠριγενιμός (ὁ) νεώτ. ἐκκλ. τὸ σύνολον τῆς
διδασκαλίας τοῦ Ὀριγένους καὶ ἰδ. τῶν αἰρετι-
κῶν αὐτοῦ δοξασιῶν.

ὠριγενιστής (ὁ) νεώτ. ὁ ὀραδοῦς ἡ ὁ θαυμα-
στῆς τοῦ Ὀριγένους, ὄλον ὁ Μέγας Ἀθανάσιος,
Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος κ. ἄ.

ὠριγενιστικός-ἡ-όν νεώτ. ἐκκλ. ὁ ἀνήκων ἡ
ἀναφερόμενος εἰς τὰς δοξασίας τοῦ Ὀριγένους:
ὠριγενιστικὰ εἰδές.

ὠριγενάσιος-ον νεώτ. γεωλ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀνα-
φερόμενος εἰς τὴν πέμπτην ἐκ τῶν ἑπτὰ ἐποχῶν
τῆς παλαιολιθικῆς ἐποχῆς: ὠριγενάσιος ἐποχῆ.

ὠριγιε- (γγος) (ἡ) μγν. ἡ ὠλιγιε βλλ.: Πολυδ.2,67.
ὠριγισσκον θσμ. συνηρ. παρατ. ἀορίζω βλλ.:
Ὑμν. Ἐπιμ.5B.

ὠρίζω (ὠρα) ἄ. ὠρεύω, φρονιζῶ, μεριμνῶ περὶ
τινος. Ἡσ. ὠρίζει ὑπνοί, φρονιζει, μεριμνᾷ, ὀμι-
λεῖ, ἀδολεαχεῖ.

ὠρικός-ἡ-όν (ὠρα) κ. νεώτ. ὁ διατελὼν ἐν τῇ
ἀκμῇ τῆς ἡλικίας, ὁ ἀνθηρὸς, ὁ ἀμμοῖτος, ὁ νεο-
ρὸς καὶ ὠραῖος: Ἀριστφ. Ἀχ.272 κληθούσαν ἐπα-
ράνθ' ὠρικῆν ὀληφάρων, τὴν Στρυμωδῶρου
Θράτταν (σχόλ. ἀτὴν ὠραῖαν καὶ ἀμμοῖτος), αὐτ.
ἀπ.40, Αἰλ.Ζ1 14,5 ὠρικός νεός, Ἀκλιφρ.1,13 ὠρι-
κός νεανίσκος. || κ. συγκρ.: Αἰλ.Ζ1 4,8 μετρα-

κος ὠρικωτέρας. 2) ἐπὶ καρπῶν, ὁ ὠριμος, ὁ
γινωμένος: Κράτ.π. Ἀθην.2,50F πᾶν γὰρ ἐστὶν ὠ-
ρικωτάτη τὰ τιθῆ' ὠσπερ μύλων ἡ μισακίλας.

3) νεώτ. ἄστρον. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς
τὴν ὥραν, ὁ τῆς ὥρας, ὁ καθ' ὥραν λαμβάνων
ὑπαρξίν, ὁ ὠριαῖος βλλ.21: ὠρική γωνία - ὠρι-
καὶ συντεταγμένα, -ὠρικός κύκλος (ἡ ὠριαῖα
γωνία κτλ.). || νεώτ. στρατ. ὠρικός πιάξ (ὁ πῆ-
ναξ ὠρῶν βολῆς ὑπὸ τοῦ πυροβολικοῦ, ὁ καταρ-
τιζόμενος διὰ τὴν ἐναρμόμιον τῆς δράσεως με-
ταξὺ πυροβολικοῦ καὶ πεζικοῦ κατὰ τὴν ἐπιθεσίαν).

ὠρικός ἐπίορ. ὡς νεκρὸς ἐν ὥρᾳ, ἐν τῇ ἀκμῇ
τῆς ἡλικίας τῆς, ὀθ. αἰδομῶνας, ντροπαλὸς: Ἀ-
ριστφ.Πλούτ.963 ὦ μερικασικῆ πυνθάνει γὰρ
ὠρικός.

ὠριμα ἐπίορ. δημ. ὠριμῶς βλλ.

ὠριμάτω (ὠριμοῦ) σχόλ. νεώτ. κ. δημ. μέλλ. ὠ-
ριμάω, ἄορ. ὠριμάσσω, πρῶτ. παθ. παρσι. ὠρι-
μασμένος, ἐπὶ καρπῶν, καθίσταται, γίνονται ὠ-
ριμος, γίνονται, γουρμάζω: Σχόλ. Ὀδ.Β 126, Ἐφραῖμ
585C, -ὠριμάσσαν τὰ σταφυλῖα τὰ σῦκα - τὰ
ροδάκινα. 2) νεώτ. κ. δημ. μτφ. ἐπὶ βλατι-
θῶν καὶ δοθηγῶν, φθῶν εἰς ἀκμῆν, φθῶν εἰς
σημεῖον νὰ σπάσῃ καὶ νὰ πυρορραῖω: ὠριμάσσε
τὸ σφυρὶ. 3) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἄνθρ. κ. ἰδ. γυ-
νοϊκός, φθῶν εἰς τὴν ὀκμίαν ἡλικίαν καὶ ἰδίᾳ
τοῦ ἀγῆου. || φρ. ὠριμάσσε φ' νοῦς του ἡ νόησις
τοῦ ἀπῆλλῆθ' τῶν νεανικῶν ἐπιπολοιστήτων καὶ
κατέστη λογικῆ, πρακτικῆ.

ὠριαῖα (ἡ) μγν. ἀστρολογικὸς ὄρος, πῆθ. ἡ
συμπληρωσὴ ἡ ἐνδεικνυμένη ὑπὸ τῆς ὥρας: Βέττ.
Βόλ.146,32, αὐτ.342,12, Πρόκλ.Τετραβ.186 κατὰ τὴν
λεγομένην ὠριαῖαν.

ὠριμαλίδες-ιδών μγν. ὄγρ. τοῦ ὀριμαλίδες,
ὀριμαλίδες βλλ. ἐν Θεοδρ.5,94.

ὠριμα(ν)ισ εως (ἡ) νεώτ. ἐπὶ καρπῶν, τὸ νὰ
γιγνέσθαι ὠριμον, ὠριμάσσω, γούρμασσω: ἡ ὠρι-
μανσις τῶν σταφυλῶν θὰ καθιστασθῆ ἐφέτος.

ὠριμασμα (τὸ) δημ. ἡ ὠριμανσις βλλ.

ὠριμαστήριον (τὸ) νεώτ. μελισσοκομικὸν ἀγ-
γεῖον ἐκ λευκοσιδήρου μετὰ ἐσωτερικῶν συρμα-
τοπλεγμάτων καὶ πλατυστόμου στρώφιντος, ἐντὸς
τοῦ ὀποιοῦ ρίπτεται τὸ μέλι διὰ νὰ παραμείνῃ
καὶ ὑποστῇ ὠριμασίῳ, πρὸς τοῦτους δὲ διυλισθῆ.

ὠριμαστικός-ἡ-όν νεώτ. ὁ συντελὼν εἰς τὴν
ὠριμανσιν, εἰς τὸ ὠριμάσσω.

ὠριμος (η-οιν) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ὁ φθάσας
ἡ εὐρισκόμενος εἰς τὴν κατάλληλον ὥραν του, ὀθ.
ἐπὶ καρπῶν, ὁ φθάσας εἰς τὴν πλήρη ἀνάπτυξιν
του καὶ κατάλληλος πρὸς δρέψιν, ὁ ὠραῖος
Κύρ. ἠπέπειρος, ἐφημένους τῷ καιρῷ αὐτοῦ, και-
ριμος κα: Ἀριστφ.ἀπ.530, ΠΔ Ἰωθ.5,20 σίτος ὠρι-
μος κατὰ καιρὸν θεριζόμενος, Δισσοκ.1,38, Διόδ.
Σ 17,67, Λεωνίδ.Ταρ.Α19,916 βᾶτρωσας, αἴτε πέ-
λονται ὠριμοί, Γεωμ.5,42,2. -δὲν εἶναι ὠριμα
ἀκόμη τὰ σῦκα. 2) ἐπὶ ἰχθύος, ὁ κατὰ τὸν
προσῆκον καιρὸν λαμβανόμενος, τῆς ἐποχῆς:
Νίκιου. ἐν Ἀθην.7,291B πᾶθ' ἄωρος ἐστ' ἕκαστος
ἡ ποθ' ὠριμος. 3) μον. ἐπὶ κοιροῦ, ὁ ἀρμυζῶν
εἰς π., ὁ πρὸς τὴν κατάλληλον: Γεωμ.9,97 καιρὸς
ὠριμώτατος εἰς τὸ διακαθάραι τὰ δένδρα.

4) νεώτ. μτφ. ἐπὶ ἀποστημάτων, ὁ ἐν ἀκμῇ εὐρι-
σκόμενος, ὁ ἐτοιμος νὰ ἀνοιχθῆ ἄφ' ἑαυτοῦ ἡ διὰ
χειροπραγῆς ἐπεμβάσεως. || δημ. ὠριμα κῦτ-
ταρα ἐν τῇ βιολογίᾳ τὰ κῦτταρα τὰ πορροαί-
ζοντα τὸν ἀνάτατον βαθμὸν διαφοροποιήσεως,
ἥτοι ἀναπτύξεως, εἰς τὸν ὀποῖον εἶναι προωρι-
σμένα νὰ φθάσῃσι. 5) νεώτ. μτφ. ἐπὶ ἄνθρ. ὁ
ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας του ὢν, εὐρισκόμενος.
|| ὀθ. ὠριμος ἡλικία ἡ ἡλικία καθ' ἣν συνεπι-
ράθῃ ὁ σωματικῆ ἀνάπτυξις ἡ μετὰ τὴν νεανι-
κῆν ἡλικίαν. || ὠριμος σκέψις ἡ ἐπὶ μακρῶν καὶ

καλῶς μελετηθεῖσα : μετὰ ὠριμον σκέψιν ἀπεφάσισε να προέλαθ εἰς συμφωνίαν.

ὠριμότης-ἀπτος (ή) σχόλ. κ. νεώτ. τὸ νὰ εἶναι τις ὠριμος, ἡ ἰδιότης ἢ ἡ κατάστασις τοῦ ὠριμου βλλ.λ.) : Σχόλ. 'Ιλ.Τ 119. 2) νεώτ. μτφ. ἡ ἰδιότης ἢ κατάστασις τοῦ ὠριμου βλλ.λ.5) ἐφθάσε πλέον εἰς ὠριμότητα καὶ δὲν ἐπιτρέπονται αἱ παράτολμοι ἐνέργειαι του. 3) νεώτ. Ἐφολ. γεννητικὴ ὠριμότης ἢ κατάστασις καθ' ἣν τὰ ζῶα καθίστανται ἱκανὰ πρὸς ἀναπαραγωγὰν.

ὠριμῶς ἐπίρρ. νεώτ., δημ. ὠριμα, ἐν ὠριμότητι, ἐν καταστάσει ὠριμότητος βλλ.λ. ὠριμασμένα. 2) μτφ. ἐν ὠριμότητι βλλ.λ.2) : πρέπει νὰ σκεφθῆτε ὠριμῶς προτοῦ ἀποφασίσαιτε.

ὠρινθῖαν Ἦσα. κέπεγεσθαί εἰς ἀπόπατον.

ὠριόκαρπος-ον μτγν. ποι. ὁ ἔχων καρπὸν ὠριμον ἢ κατὰ τὸν προσηγόμενα καρπὸν ἀναπτυχθέντα : Ὀρφ. Ὑμν.55,11.

ὠριον ἐπίρρ. ἰων. τ. τοῦ αὔριον : Γρηγ. Κορ.698.

ὠριον (τό) μν. ἄ. ὠρείον : Γεωπ.2,28, αὐτ.30.

ὠριόπαθος-η-ο δημ. κ. ὠραιόπαθος, ἐσφ. γρ. ὠρηόπαθος, ὁ ὠραιοπαθὴς βλλ.λ.

ὠριόπαις-αιδος (ό,ή) μν. ὁ ἔχων παιῖδα ὠριμου ηλικίας : Ἀνών. Ὑμν.25.

ὠριόπλουμος-η-ο μν. δημ. ὁ ἔχων ὠραιὰ πλουσία, ὁ ὠραιὰ διακεκοσμημένος, ὠραιοστόλιτος : Ἐρωτόκριτ.1,005, αὐτ.1338. 2) μτφ. περικαλλής : αὐτ.5,905 βρισκω 'να νιὸν ὠριόπλουμο, ποῦ ἄλαμπε σὰν τὸν ἥλιο.

ὠριος κ. κ.-α-ον ποιτ. τοῦ ὠραιός, ὁ καθ' ὠρισμένους χρόνους, καιροῦ τὸ ἐνιαυτοῦ συμβαίνων, ἐπανερχόμενος : Ἠοιοδ. Ἐργ.492 μήτ' αὐρα γιγνώμενον πολὺν μήτ' ὠριος δμυρός. 2) ὁ παραγόμενος ἐν τῇ προσηκούσῃ ὠρα τοῦ ἔτους : Ὀδ. 1131 οὐ μὲν γὰρ τι κακὴ γῆ, φέροι δὲ κεν ὠρια πάντα ἴπᾶν ὅτι οἱ διάφοροι καιροί, ὠρια τοῦ ἔτους παράγουσι, Θεόδ.κρ.15,112 πᾶρ μὲν οἱ ὠρια κείται, ὅσα θρυῶδες ἄκρα φέροντι, ΑΠ 9,329, Συνέα. Ἐπιστ.148, Διογ.Λ.2,139 τράχημα ἔθρμος ἢ ἄπιος ἔστιν ὅ' ὅτε καὶ τῶν ὠριων ἄπιος ἢ βόα. 3) γεν. ὁ ἐπικαιρος, ὁ ἐγκαίριος, ὁ ὠριμος : Θεόδ.κρ.7,62 Ἀγεάναιτι πλῆον διχρημῶς ἐς Μιτυλιάνων ὠρια πάντα γένοιτο. || κ. μτφ. : Σολ. 25,9 πέμπτη δ' ὠριον ἀλδρα γάμου μεμνημένοι εἶναι, Ὀνη. Ἀλ.1,639, Λεωνίδ. Ἀλλ.ΑΠ 1,70, Φίλιππ. Θεσσα.ΑΠ 9,311 ἠδῆ ἢ τοκετοῦ ὠριος ἦν βάσανος, Ἀντιφάν.ΑΠ 10,100 ὅτ' οὖν χρόνος ὠριος ἦμιν, Ἄρατ.154. 4) τὰ ὠρια ὡς οὐα ἢ ὠρα, ἢ ἐποχή τοῦ ἔτους : Βίων3,13 οὐκ ἐθέλω φθινόπωρον, ἐπεὶ νόσον ὠρια τίκειται. 5) ὁ ἐν τῷ δέοντι χρόνῳ, ἐν τῇ καταλλήλῃ ὠρα τῆς ἡμέρας γινόμενος : Ἠοιοδ. Ἐργ.392 εἰ χ' ὠριο πάντα θέλησθα, αὐτ.420, αὐτ.695.

ὠριος-ια-ιο δημ. κ. ὠριός-ια-ίο ἐσφ. γρ. ὠριος ὁ ὠριός, ὁ θυροφός : Πολιτ. Ἐκλ.Τραγ.124,10 τῆς παίρνει ἀπὸ τὸ δόκτυλο τ' ὠριο τὸ δακτυλίδι, Σολωμ.Λόρδ Μπάυρον 142,4 καὶ αὐτὴ ὀπου σ' ἐφθανε στὸ γόνα μὲ τὴν ὠρια κεραλλή.

ὠριος-ον ἰωρος μτγν. ὁ ἐν καιρῷ ἴθνου, ὁ καθ' ὄν χρόνον καιμᾶνται οἱ ἀνθρώποι γινόμενος, νυκτερινός : Διονύσι. ἐν Βτ. Ἀναλ.2,254.

ὠριός-ια-ίο δημ. ὁ ὠριος βλλ.λ.

ὠρισμα ἐσφ.γρ. τοῦ δάρισμα βλλ.λ. Ὀνη.Κυν.4,23.

ὠρισμένας ἐπίρρ. κ. νεώτ., δημ. -α ἐκ μτγ. καθ' ἑκάστην. τοῦ ὀριζω, κατὰ τρόπον ὠρισμένον : Ἀριστ.Κατ.7,31, αὐτ.34, αὐτ.Τοπ.8,5,2, αὐτ.Μεισοφ. 4,15,2. 2) νεώτ. ἀκριβώς, χωρὶς ἄλλο : νὰ με περιμένετε ὠρισμένους εἰς τὰς δώδεκα.

ὠριστος-η-ον ἰων.κτ. κρᾶσις τοῦ ὀριστος : Ἰλ.Λ 288 ὄριετ' ἀνήρ ὠριστος.

ὠρίτης (ό) μτγν. ποι. ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὁ ποιῶν τὰς ὠρας : Λυκόφρ.352.

ὠριων-ωνος (ό) κ. νεώτ. κ. ὠαρίων (Καλλ. Ἄρτ. 265) εἰς τὰν γιγάντων, περίφημος κυνηγός καὶ ὁ ὠραιότατος τῆς γενεᾶς αὐτῶν, υἱὸς τοῦ Ὑριέως ἢ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Εὐρύκλης : Ὀδ.Ε 121 ὡς μὲν ὄτ' ὠριων ἔλετο ῥοδόδακτυλος Ἠώς, αὐτ.Λ 310, αὐτ.572, Τελέα.π.Σέξτ. Ἐπιμ.Μαθ.1,262. 2) κ. νεώτ. ὄνομασία ἐνός ἐκ τῶν λαμπροτέρων ἀστεριῶν, ὁ ὁποῖος κείται ἐπὶ τοῦ Ἰσημερινοῦ καὶ οἱ ἑπιτολὴ ἀρχεται ἀμέσως μετὰ τὸ θεριῶν ἡλιοστασίον, ἡ δὲ θύσις αὐτοῦ συνήθως συνοδεύεται ὑπὸ θεαλλῶν, δημ. ἀστεροπόδι : Ἰλ.Σ 486, αὐτ.Χ 29 ὄν τε κύν' ὠριωνος ἐπίκλησιν καλλέουσι, Ὀδ.Ε 274 ἦ τ' αὐτοῦ στρέφεται καὶ τ' ὠριωνα δοκεῖται, Ἠοιοδ. Ἐργ.599 εἴτ' ἐν πρώτῃ φανῆ σθένος ὠαρίωνος, Ἀριστ.Μετ.2,5,4, αὐτ. Πρ.26,13. 3) μτγν. ἰνδικὸν τὴ πτηνόν : Αἰλ.Ζ1 17,22.

ὠριός Σουίδ. «κατὰ καιρόν».

ὠριέται ἰων. τ. τοῦ ὠριμῆται γ' ἐν. τοῦ παθ. ὠριέται τοῦ ὀριμ-άω βλλ.λ.

ὠριέται ἰων. τ. τοῦ ὠριμῆται γ' ἐν. τοῦ παθ. ὠριέται τοῦ ὀριμ-άω βλλ.λ.

ὠριες δωρ. κτ. κρᾶσις τοῦ οἱ ἄριες : Θεόδ.κρ.8,70.

ὠριυνεν γ' ἐν. τοῦ παρστ. ταῦ ὀριυνμι βλλ.λ.

ὠριυντο γ' ἐν. τοῦ μέσ. παρστ. τοῦ ὀριυνμι βλλ.λ.

ὠριωνῶμων-έω μτγν. δεκτικῶν τὰς ὠρας : Δαμάσκ.ἐν Φώτ.Βιβλ.343,4.

ὠριωγραφία (ή) μτγν. ἱστοριογραφία, ἱστορικὴ ἐκθεσις κατ' ἔτη, χρονικόν : Διόδ.Σ 1,26.

ὠριωγράφος-ον μτγν. ὁ τὴν ἱστορίαν κατ' ἐποχὰς ἢ ἐτη συγγράφων. Ἦσα. κρῶροφαι : ἱστοριογράφοι, τὰ κατ' ἔτος πρᾶττόμενα γράφοντες ὠριο γὰρ οἱ ἐνιαυτοί : Πλούτ. Ἠθ.869Α.

ὠροδειτίας (ό) νεώτ. ἡ ἐπὶ τῆς πλακίδος τοῦ ὠρολόγιου βελόνη, ἡ δεκτικώσσα τὰς ὠρας.

ὠρόδεσμος (ό) μν. σχοινοὶ ἐκ κακάμης σίτου πεπλεγμένου, δι' οὗ δέδοντο τὰ δερμάτια τῶν γεννημάτων, τῶν σιτηρῶν : Ἐύστ.1162,32.

ὠροδρομῶ-έω μν. τρέχω κατὰ τὰς ὠρας ἢ εἰς ὠρας : Τζέτ.Χιλ.1,476 τὸ ἀστέρος ἐν λεοντείσι μοίραις ὠροδρομοῦντας.

ὠροθεσμία (ή) μν. ἡ διάταξις τοῦ χρόνου, καιρός ὠρισμένος, προθεσμία : Εὐστ.Πον.75,69.

ὠροθετής (ό) [ἰθρημ] μτγν. κ. μν. ὁ τοῦς καιροῦς διατάσσων, ὁ κυβερνῶν χρόνους καὶ καιροῦς : Κύριλλ. Ἐρωσ.77. 2) ὁ ὠροσκοπός βλλ.λ.2) : Γρηγ.Ναζ.2,168,45' πρβλ. ὠροθετῶ 1).

ὠροθετῶ-έω μτγν. ὠροσκοπεῖν, παρατηρῶ τὴν θέσιν τῶν ἀστέρων κατὰ τὴν ὠραν τῆς γεννήσεως παιδίου : Λουκιλλ.ΑΠ 11,160 τὸν Ἀρην καὶ τὸν Κρόνον ὠροθετεῖν. 2) ἐπὶ τοῦ κατὰ τὴν ὠρον τοῦ τοκετοῦ ἐν τῷ οὐρανῷ ἱσταμένου πλανήτου, κυβερνῶν, διέπων, ἀρχῆ τῆς ὠρας τοῦ τοκετοῦ : αὐτ.16) ὠροθετεῖ σε Κρόνος (ἐγεννηθῆς ἐν τῷ σημεῖω τοῦ Κρόνου).

ὠροκομειον (τό) ἐσφ. γρ. τοῦ ὠρονομείον βλλ.λ.

ὠροκράτωρ-ορος (ό) σχόλ. ὁ τοῦ χρόνου κρατὼν, ἀρχὸν, ὁ κύριος τῆς ὠρας : Σχόλ. Τζέτ. Ἰλ.41.

(ὠ)ρολογάς (ό) δημ. ὁ ὠρολογιοποιός βλλ.λ.

ὠρολόγιον (τό) μν. Ζωναρ. «ὠρολόγιον» βλλ.λ. κ. 2) : Σουίδ. ἐν λ. Μακάλλ. 1479,17.

ὠρολογητής (ό) μτγν. ὁ λέγων, ὀμιλῶν, ἀγορεύων ἐπὶ μαθῶ, ἐπ' ἀμοιβῇ ὀρισθείσῃ καθ' ὠραν : Τιμω Φλ.π. Ἀθῆν.9,406Ε.

(ὠ)ρολόγι (τό) δημ. ὠρολόγιον βλλ.λ. 2) τὸ φωτὸν πασιφῶλον ἢ κοινῆ.

ὠρολογι(α)ικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ὠρολόγιον, ὁ καθ' ὠρας διατεταγμένος : 2) οἶος ὁ τοῦ ὠρολογίου : ὠρολογιακὸς μηχανισμός.

ὠρολογιάρχης (ό) Ἐπιγρ. πθ. Δημόσιος ἐπόπτης τῶν ὠρέων βλλ.λ.2), αὐτοβόλων : πρβλ.ὠριάρχης : Ἐπιγρ.βιβ. ὠρολογιάρχης τετρακομίας [ισιε].

ώρολογικός-ή-όν μυν. κ. νεώτ. ὁ ώρολογιακός (βλ. λ.) : Εὐστ.εΙς Διον. Περ 223.
ώρολόγιον (τό) κ. νεώτ., δημ. ἰώ|σολγι μηχανημα δεικνών τὰς ώρας τοῦ ήμερονοκτίου : Κλε- μῆδ.Ι,10, Πλουτ. Ἡθ.1006β, Ἐπιγρ ώρολόγιον τοῦ τοίχου· ώρολόγι τῆς τσέπης· τοῦ χερσιού || μτγν., σκιαθρηκόν ώρολόγιον· νεώτ. κ. ἠλιακόν ώρολόγιον τὸ δεικνών τὰς ώρας διὰ τῆς σκιάς, ἢν ρίπτει δείκτης καταλλήλως τοποθετημέ- νος ἐπὶ βαθμολογημένης πλοκάς· ἔφευρεθῆν ὑπὸ τοῦ Ἀναξίμανδρου : Πλιν Φι 2,78· 2) ὕδραυλι- κόν ώρολόγιον ἢ κλεψύδρα : Ἀριστοκλ.π. Ἀθῆν. 4,174C ώρολόγιον νυκτερινόν εἰκοῦς τῷ ὕδραυ- λικῷ, Πλιν.Φι 7,60, Βάτ Κωμ. Ἀνδρος Ι· 3) τὸ ώρεῖον βλ. λ. 2)· 4) νεώτ. συνεκδ. πίναξ ἐν ᾧ εἶ- ναι σημειωμένα· αἱ δι' ἔργασια τινὸ ώρας· ώρο- λόγιον μαθημάτων ἰέν ᾧ σημειοῦνται αἱ ώραι ἐκάστου μαθήματος καθ' ἡμέραν καὶ ἐβδομάδα· 4) μυν. κ. νεώτ. ἐκκλ. βιβλίον περιέχον τὰς ἀκο- λουθίας τῶν ὡρῶν βλ. λ.
ώρολογιοδιορθωτής (ὶ) νεώτ. ὁ ἐπιδιορθω- τῆς ώρολογίου.
ώρολογιοθήκη (ἡ) νεώτ., δημ. ρολογοθήκη ἢ θῆκη ώρολογίου.
ώρολογοποιεῖν (τό) νεώτ. τὸ ἔργαστήριον τοῦ ώρολογοποιού, ρολογάδικο.
ώρολογοποιία (ἡ) νεώτ. ἡ τέχνη ἢ ἡ βιομηχα- νία κατασκευῆς ώρολογίων.
ώρολογοποιός (ὶ) νεώτ. ὁ κατασκευαστῆς ἢ ἐπιδιορθωτῆς ώρολογίων, ἰώρολογός.
ώρολόγιος (ὶ) (λέγω) μτγν. Ἀγλυπτός τις ἱερεὺς ἢ ἀκόλουθος αὐτοῦ, ἦτοι νεωκόρος φέρων ώρο- λόγιον : Πορφ. Ἀποχ. 321, Πάπ.
ώρολογώ-έω μυν. λέγω, ὑπολογίζω τὸν χρό- νον καθ' ώρας, δεικνών τὰς ώρας τοῦ ήμερονο- κτίου : Πλαίδ. Γεώργ. 1089 ώρολογεῖν τὴν εὐφροσύνην· 2) ὀμιλῶ ἐπ' ἀμοιβῆ, μετ' ἡν ὡραν : Εὐστ. 1349,10.
ώρομαντις-εως μτγν. ὁ προλέγων τὰς ώρας, ἐπὶ τοῦ ἀλεκτροῦδος : Βάβρ. 124,5.
ώρομετός (ὶ) Ἐπιγρ. ἐπὶ τοῦ Φοῖβου, ὁ κυβερ- νῶν, ὁ διέπων τὰς ώρας.
ώρονομεῖον (τό) μτγν. κ. ώρονόμιον τὸ ώρο- λόγιον : Ἀλεξ. Ἀφρ. Πρ. 1,95, Ἡκιδ. Αἰθ. 9,22.
ώρονομήω μτγν. ποι. τ. τοῦ ώρονομῶ-έω βλ. λ. : Μανῆδ. 4,593.
ώρονομικός-ή-όν σχόλ. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν διαίρεσιν καὶ σημειώσιν τῶν ὡρῶν : Σχόλ. Ἀριστφ. Ὀρν. 1494 ώρονομικόν κατασκευάσασθε (ὄργανον πρὸς διαίρεσιν καὶ δη- λώσιν τῶν ὡρῶν)· 2) νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφε- ρόμενος εἰς τὸ ώρονομίον, ὁ τοῦ ώρονομίου : ὡ- ρονομικός σταθμός.
ώρονομιον (τό) μτγν., μυν. κ. νεώτ. ὁ γρ. τοῦ ώρονομεῖον βλ. λ.· 2) μυν. κ. νεώτ. π. θυξ. μη- χάνημα ὀπτικῆς διὰ πυρσῶν τηλεγραφίας.
ώρονομος-ον μτγν. ὁ τὰς ώρας τῆς ἡμέρας διαιρῶν, δηλῶν, δεικνῶν, ὀθ. ὁ ώρονομός ὡς αὐτὰ τὸ ώρολόγιον ἢ ὁ ἀλέκτωρ : ΑΠ 14,6· 2) ἀ- στρολογ. ἐπὶ τοῦ πλανήτου, τοῦ δυτός ὑπὲρ τὸν ὀρίζοντα κατὰ τὴν ὡραν τῆς γεννήσεώς· πινος, ὁ γῆς ὡρας ἄρχων, ὁ διέπων τὴν ὡραν, ὀθ. ὁ κα- θοριζῶν τὴν ὑπόστασιν καὶ τὴν τύχην τοῦ κατὰ τὴν ὡσαν αὐτὴν γεννηθέντος : Μαν. 1,30 αὐτ. 262.
ώρονομῶ-έω μτγν. εἶμαι ὡρονόμος βλ. λ. 2) : Μαν. 1,59, αὐτ. 339· κ. μτ. αἰτ. : Πολλάδ. ΑΠ 11, 383 γένεαι ὡρονομῶ Κρόνος.
ώροπνίαξ-ακος (ὶ) νεώτ. ὁ πίναξ ἐν ᾧ εἶναι κεχαραγμένοι ἢ γεγραμμένοι αἱ ώραι
ώροπόδιον (τό) μυν. εἰδός τῆς ωρολογίου δει- κνόντος τὰς ώρας τῆς ἡμέρας κατὰ πόθος ἐν τῇ σκιά τοῦ ἡλίου ἀριθμωμένους : Χειρῶργ. Βυξ.
ώρορα γ' ἐν. παρακ. τοῦ ὄρνυμι βλ. λ.

ῥρος (ὶ) μτγν. ποι. ὁ ἄστρος, ὁ ὕπνος : Καλλ. ἄπ. 150.
ῥρος (ὶ) (ι) Ἐπιγρ. ὄρωρ. τ. τοῦ ὄρος, ὄριον, σύν- ὄρον : Ἐπιγρ. Κρήτης.
ῥρος (ὶ) (τ) τὸ ἔτος, ὁ ἐνιαυτός· Ἡσ. εἴρωι· ἐνι- αυτοί· Ἀθῆν. 10,423B ἔπει αἱ ἐνιαυτοὶ ῥροι λέ- γονται· Εὐφωρ. 55, Διόδ. Σ 1,26, Πλουτ. Ἡθ. 6,77 D· 2) μτγν. κτ. πληθ. ῥροι τὰ χρονικά, ἴδια π. τοῖς ἴωσι συγγραφεῖται : Λουκ. Μακρ. 14.
ῥρος-εος (τ) μτγν. ὄρωρ. τ. τοῦ οὔρου, ὄρος : Θεοκρ. 1,77 ἦνθ' Ἐρμάς πράτιστος ἀπ' ῥρος· **ῥροσκόπιον** (τό) μτγν. κ. ῥροσκόπιον Ἰδιογ. Α 2,1, αὐτ. 6,104 ὁ ῥρολόγιον : Στράβ. 2,5,14 συμφω- νεῖν γὰρ καὶ τὰ ῥροσκαπεῖο καὶ τοὺς ἀνεμους φασί, Εὐσ. Εὐάγγ. Προπ. 556C· 2) ὁ ῥροσκόπος βλ. λ. 3) : Σέξτ. Ἐμν. Μαθ. 5,68.
ῥροσκόπησις-εως (ἡ) μτγν. ἐν τῇ ἀστρολογίᾳ, παρατήρησις τῆς ὡρας τῆς γεννήσεως ἐρμηνεία τῆς τύχης τοῦ γεννημένου : Σέξτ. Ἐμν. Μαθ. 5,99.
ῥροσκόπια (ἡ) οχόλ. κ. νεώτ. ἡ παρατήρησις τῆς θέσεως τῶν πλανητῶν ἐπὶ τοῦ οὔρατου κατὰ τὴν γέννησιν ἀτόμου τινός καὶ ἢ ἐκ ταύτης πρόβ- ρησις τοῦ μέλλοντος αὐτοῦ : Σχόλ. Ἰλ. Φ 111.
ῥροσκόπικός-ή-όν μτγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφε- ρόμενος εἰς τὴν ῥροσκόπιαν, ὁ τῆς ῥροσκόπιας : Βέττ. Βόλ. 156,2, αὐτ. 264,10.
ῥροσκοπεῖν (τό) μτγν. κ. νεώτ. δ. τ. τοῦ ῥρο- σκοπεῖον βλ. λ. | : Διογ. Α 2,1, αὐτ. 6,104 ὁ γούδ Διο- γένης πρὸς τὸν ἐπιδεικνύοντα αὐτῷ ῥροσκό- πιον, χριστῖον, ἔφη, τὸ ἔργον· 2) νεώτ. διά- γραμμα τῆς θέσεως τῶν πλανητῶν ἐπὶ τοῦ οὔρα- τοῦ κατὰ τὴν γέννησιν ἀτόμου τινός πρὸς πρόβ- ρησιν τοῦ μέλλοντός του ὑπὸ τῶν ἀστρολόγων·
ῥροσκόπος-ον μτγν. κ. νεώτ. ἀστρολ. ὁ δι' οὗ γίνεται ἡ ῥροσκόπησις βλ. λ. ἢ ὁ ἀνήκων ἢ ἰδια- ὡς εἰς ῥροσκόπησιν : Μαν. 4,59, αὐτ. 125· 2) τὸ ἔ- ὄρα. ῥροσκόπος ὡς οὐσα. ἐν τῇ ἀστρολογίᾳ, ὁ παρατηρῶν τὴν ὡραν τῆς γεννήσεως πινος, ὁ ἐρ- μηνεύων τὴν τύχην τοῦ γεννημένου ἢ γεννηθέντος, ὁ προλέγων τὸ μέλλον αὐτοῦ, ὁ ῥωλόγιος : Κλήμ. Ἀλ. 757· 2) ὄμ. ὡς οὐσὸ ῥροσκόπος ἢ ἐρμη- νεία τῆς τύχης ἐκ τῆς παρατηρήσεως τῆς ὄρας τοῦ τοκετοῦ : Σέξτ. Ἐμν. Μαθ. 5,12, αὐτ. 50, αὐτ. 61, Πορφ. ἐν Στοθ. Ἐκλ. 2,386.
ῥροσκοπέω-έω μτγν. ἐν τῇ ἀστρολογίᾳ, παρα- τηρῶ τὴν ὡραν τῆς γεννήσεως, ἐρμηνεύω τὴν τύ- χην τοῦ γεννημένου ἢ γεννηθέντος : Σέξτ. Ἐμν. Μαθ. 5,70, Πάπ.
ῥροστροφος-ον ὁ τοὺς καρποὺς τοῦ ἐνιαυτοῦ τρέφων, ἦτοι ὁ φέρων αὐτούς : Ὀρφ. Ἰγμ. 7,10.
ῥροχαλκος (ὶ) πάπ. ἀντὶ θραξάλκου βλ. λ.
ῥρος γ' ἐν. ἄορ. β' τοῦ ὄρνυμι βλ. λ.
ῥρω συντρ. τ. γ' ἐν. ἄορ. β' τοῦ ὄρνυμι βλ. λ.
ῥρώτας Ἡσ. ἔβρωτός.
ῥρωγες (ο) μτγν. εἰδός τῆς ἰππων παρδαλῶν : Ὀππ. Κυν. 1,317.
ῥρωγή (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ὄρωθυμός, ἀγρία φωνὴ ζῶων, ὄρωθυμός, οὐρλιασμα Ἡσ. «φωνή» : Ἐρμη- σιάν. 5,72, Πλουτ. Μάρ. 20, αὐτ. Κράσας. 23, αὐτ. Ἡθ. 590F· 2) ἡ φωνὴ τῶν λύκων ἢ τῶν κυνῶν Ἡσ. «κυρίως ἢ τῶν κυνῶν φωνή» : Πολυδ. 5,87· 3) Ἡσ. «θόρυθος».
ῥρωγία-ατος (τό) μτγν. ἡ ὄρωγη, ὁ ὄρωθυμός· || μτγν. ποι. ὁ ράχος, ὁ ἀγριος παφλασμός τῶν κυμάτων : Μαικ. ΑΠ 2,233.
ῥρωγίος (ὶ) μτγν. ἡ ὄρωγη, τὸ οὐρλιασμα : Αλ. Ζ 1,5,1.
ῥρωδόν μτγν. ἐπίρω. μετ' ὄρωθυμῶν, ὡς λύκος ὄρωθυμός : Νικ. Ἀλεξ. 222.
ῥρωθύμιος (ὶ) μτγν. ὄρωθυμός, ὄρωγη, οὐρλιασμα : Ὀππ. Κυν. 4,219· 2) ἐπὶ λέοντος, βρωθυμικός : Θεοκρ. 25,217 καὶ οὐδέτις ἴχνη τοῖο φρασθῆναι δυνάμην, οὐδ' ὄρωθυμοιο πυθέσθαι.

ὄρυκτής ἴδι 'Ἐπιγρ. δωρ. ὄρυκτής ὁ ὄρυσσαν, ὁ σκάπτων, ακαφεύς: 'Ἐλλ. 'Ἐπιγρ. μ. 1023, 47.
ὄρύσσομαι κ. νεώτ. ὄορ. ὄρυσσάμην, ἐπὶ λύκων καὶ κυνῶν, ἐκβάλλω φωνῆν ἀγρίαν, παρατερομένην, ἀπειλητικὴν ἢ κλαυθιερῶν, οὐφλιόζω: Θεοκρ. 2, 35 καὶ κύνες ἄμμιν ἀνά πάλαν ὄρυσσονται, Κόλουθ. 116, Διόδ. Σ. 1, 87. || κ. ἐπὶ ὄλλων ζώων: Πλουτ. 'Ηθ. 973Α. 2) ἐπὶ λέοντος, βρυχάω: 'Απολλ. Ρ. 4, 1339, Καλλ. ἀν. 423. 3) κ. νεώτ. μτφ. ἐπὶ ἀνωρύων, θρηνώ ἢ κραυγᾶζω ὡς ἀγρίων θηρίων: Πίνδ. Ο. 9, 163, Πλάτ. Κομ. Σκευ. 1 ὡσπερ ἀπόπληκται . . ὠρύονται, - ὠρύεται ἀπὸ τούς πόνους: || κ. ἐπὶ ἀνθρ. ἀγρίων πνευθούτων ἢ χαϊρόντων: 'Ηρ. 3, 117 στάντες κατὰ τὰς θύρας τοῦ βασιλέως βοῶσι ὠρυόμενοι, αὐτ. 4, 75. 4) μτβ. μετὰ ὠρυγῶν, κλαίω, θρηνώ τινα: Θεοκρ. 1, 71 τήνων μάν ὠδες, τήνων λύκοι ὠρύσαντο' || ὄμ. κ. ὠρύομαι ἐπὶ τινι: Λουκ. Νεκρ. Δ. 10, 13. || κ. ὠρύομαι περὶ τινα: Βίων 1, 18 κείνων μὲν περὶ ποῖθα φίλοι κύνες ὠρύσαντο ἰδ. γρ. ὠύραντο'. 5) μτγ. ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ροχθῶ, παφλάζω ἀγρίως: Διον. Περ. 83. || ἐν χρ. κ. τὸ ἔνεργ.: ΑΠ 1, 13, Χρησμ. Σ. 16, 8, 340. || νεώτ. κ. ἐπὶ τῆς καταγιγῶς: Παπαδ. Χριστ. Διηγ. 26 ὠρύεται μηχανῶδες ἢ καταγιγῶς.
ὠρύτης ἡ-όν μαν. ὄν τις ἐβρήθησεν ὠρύομενος: Θεοδωγιστ. Καν. 75 ἐν 'Αν. 'Οξ. 2.
ὠρύωμαι-ατος ἰδὴ μτγ. ὠρύη βλ. λ.: ΠΔ 'Ιεζ. 19, 7 καὶ τὸ πλῆρωμα αὐτῆς ἀπὸ φωνῆς ὠρύωματος.
ὠρύωμαι-δομαι μτγ. ὠρύομαι: Αἰσώπ. Μῦθ. 423.
ὄρφωσεν 'Ησ. «ὄρφανισεν».
ὄρχαιος-αον δωρ. κτ. κράσις τοῦ ὁ ἀρχαίου.
ὄρχμενος δωρ. κτ. κράσις καὶ συγκοπὴν τοῦ ὁ ἀρχόμενος.
ὄρχων δωρ. κτ. κράσις τοῦ ὁ ἀρχων.
ὄρωρ πάπ. μαγικὴ τις ρῆσις: ὄρωρ φωρ ἔλπει.
ὄρώρει γ' ἐν. ὕπερ. τοῦ ὄρωμι βλ. λ.
ὄρώρωτο γ' ἐν. παθ. ὕπερ. τοῦ ὄρώσσω.
ὄς [ὄς] ἔπιρρ. κ. συνδ. κ. μων. νεώτ. κ. ὄσμ. κ. ὄς ἢ ὄς ἔπιρρ. δεikt. οὕτως, ὄδε, κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, τοιοῦτοτρόπως, ἔτσι: 'Ηρ. 3, 13 ὁ δὲ Αἰ-γύπτιος κτ τῆς μάχης ὡς ἔτρωπον, αὐτ. 6, 76, Αλοχ. 'Αγ. 930 ἐπὶ μων τάδ' ὡς πρόσσοιμι ἄν, εὐθαρσῆ λέγων, Θουκ. 3, 37. 2) καὶ ὄς καὶ οὕτως, καὶ μ' ὄκα ταῦτα, καὶ ὄμως: 'Ιλ. Α. 16 ἄλλα καὶ ὄς ὄδὲ δόμοις ἄλλοι πάλιν. || κ. οὐδ' ὄς - μὴδ' ὄς οὐδ' οὕτω, κατ' οὐδένα τρόπον: αὐτ. Η. 263 ἄλλ' οὐδ' ὄς ἀπέληγε μάχης κορυβαίολος 'Εκτωρ, 'Οδ. Α. 6. || κ. οὐδὲ κεν ὄς: 'Ιλ. 1, 386. 3) ἐν πορομοιώσει ἐπιρρται, ὄς. ὄς ἢ ὄς .. ὄς: αὐτ. Α. 512 ὄστις δ' ὄς ἦφατο γούνων, ὄς ἔχετ' ἔμπεφυῖα, Πλάτ. Πολ. 530D. || κ. ὄστε . . ὄς: 'Υμν. Δῆμ. 174, 6. || κ. ὡπερ., ὄς δέ: Πλάτ. Πρωτ. 326D. 4) οὕτω, παραδειγματός χάριν: 'Οδ. Ε. 129 ὄς δ' αὐτὸν μὴ ἀγάσθεις, θεοί, βροτῶν ἄνδρα παρταίνα, 'Υμν. 'Αφρ. 219. 5) κ. μων. κ. νεώτ. ἀναφορικῶν τροπ. ἔπιρρ. ἀναφερόμενον κυρίως εἰς δεκτικόν, ὄπερ οὐκ. παραλείπεται, καθὼς, καθ' ὄν τρόπον, ὄπως, ὄσαν, ἄν: 'Ιλ. Β. 144 οὕτως κινιθῆ δ' ἀγορῆ ὄς κύματα μακρὰ θαλάσσης - ὄς εἰδομεν, ὄς ἐπομεν, - ὄς συμβαίνει πάντοτε: || ὄναφέρεται δὲ οὐ μ. εἰς τὰ κανονικὰ δεκτικὰ ἔπιρρ., ἄλλα κ. εἰς τὸ τῶσον: αὐτ. Δ. 130 ἢ δὲ τῶσον μὲν ἔσργεν ἀπὸ χροός, ὄς ὄτε μήτηρ παιδός ἐέργει μῦτ' ἄν. || ὄμ. κ. εἰς τὸ ταῦτα: Πλάτ. Πολ. 365D. || κ. εἰς τὸ ὄστις: Σοφ. ΟΤ 60 ὄς ἐγὼ οὐκ ἔστιν ὠμῶν ὄστις ἐξέτισου νοσε! || συγγ. ἐν παρομοίωσιν, ὄποτε, ἐάν αὐτὸν εἶναι ποὺς ἐκτενεστέροι ἐισάγονται διὰ τοῦ ὄς ὄτε, - ὄς δ' ὄτε: 'Ιλ. Α. 462 ἦριπε δ' ὄς ὄτε πύργος ἴληρει: αὐτ. Ν. 389 ἦριπε δ', ὄς ὄτε τις δρῶς ἦριπε, Πίνδ. Ο. 6, 3 ὄς ὄτε θαπτόν μέγαρον πᾶξο-μην || τὸ ὄς ὄτε σπᾶν. κ. ἐν βραχυμετρίας πα-

ρομοίωσει: 'Οδ. Α. 368 μῦθον δ' ὄς ὄτ' αἰδοῖς ἐπισταμένως κατέλεξας' || π. 'Ομ. γίνεται χρ. τῶν ἐξῆς χρόνων μτ. τὸ ὄς ἐν πορομοιώσει: τὸ ἔνεστ. ὄριστ.: 'Ιλ. 1, 4 ὄς δ' ἄνεμι δύο πόντων ἀρίτερον ἰχθυόοντα, αὐτ. Π. 364. οὐχνοτ. χρ. γίνεται τοῦ ὄορ.: αὐτ. Γ. 33 ὄς δ' ὄτε τις τε δράκοντα ἰδῶν παλινόσους ἀπέσθη ὄρθρος ἐν βήσσης, αὐτ. Δ. 275, αὐτ. Γ. 823. || ὄμ. γίνεται χρ. τοῦ ἔνεστ. ἢ ὄορ. ὕποτ.: αὐτ. Ε. 161 ὄς δὲ λέων ἐν βουαί θορῶν ὄς ἀχένα ἀξη πάριτος ἢ βῶος, αὐτ. Κ. 183, αὐτ. 485, αὐτ. Ν. 334. || κ. νεώτ. ἐνίοτε τὸ ρ. παραλείπεται μτ. τὸ ὄς, ἄλλα δύναται νὰ νοσηθῆ εὐκόλως καὶ τῶν συμφραζομένων: 'Οδ. Ο. 4/9 ἐνδούπησε πεσοῦσ' ὄς ἐναίλη κῆξ (πίπται), αὐτ. Χ. 299, - ἀντίσθη ὄς λέων, - ἐφέρθη ὄς τίμιος ἀνθρῖπος' || συγγ. μτ. ἐπιρρηματικῶν προτ. παρνευθτικῶς, ὄλον ὄς ἐμοί δοκεῖ, ὄς ἐμοί σοικε ἢ ὄς ἡμεῖς φαίμεν ἄν, ἐν τοιαυτῇ δὲ περιστασίᾳ οὐκ. προστίθεται τὸ γῆ ἢ τὸ γούν, ὄλον ὄς γούν ὁ λόγος σημαίνει καθεὶς τοῦλάχιστον ὁ λόγος δεικνύει: || ὄμ. κ. ἐν πλαγιῷ λόγῳ μτ. ἀπαρφ.: 'Ηρ. 2, 124 ὄς σφίσι δοκεῖν' || συγγ. δὲ καὶ παραλείπεται τὸ ὄς, γίνεται δὲ ἀνακόλουθον, ἐξαρτωμένου τοῦ ρ. τῆς κυρίας προτ. ἐκ τοῦ ρ. τῆς παρνευθτικῆς: αὐτ. 4, 5 ὄς δὲ Σκύθαι λέγουσι νεώταρον ἀπάντων ἐθνεῶν εἶναι τὸ σφέτερον, οὐτ. 1, 58, οὐτ. 65, αὐτ. 4, 76 ὄς ἐγὼ ἦκουσα εἶναι αὐτῶν, Σοφ. Τρ. 1238 ἀνήρ δδ' ὄς ἔσκειν οὐ νεμείν (ἀντὶ τοῦ οὐ νεμείν ὄς σοικε), Ξεν. 'Αν. 6, 2, 18 ὄς γὰρ . . ἦκουσά τινας . . ὄτι' || ὄμ. κ. ἐν ἐλλειπτικῆς φρ.: Σοφ. ΟΚ 15 ὄς ἀπ' ὄμμάτων ἰελοῦσάσι ἴδσον, ἢ ὄς δύναται τις νὰ κρῖνη ἐξ ὄψεως, διὰ τῶν ὄφθαλμῶν), Ξεν. Πόρ. 5, 2. || ἰδ. ἐπὶ περιοριστικῷ ὄρισμῳ: 'Ηρ. 2, 8 οὐκέτι πολλὸν χωρίον, ὄς εἶναι Αἰγυπτου, Σοφ. ΟΤ 1078, αὐτ. 1118, αὐτ. ΟΚ 20 μακρὰν ὄς γέροντι . . ὄδῶν, Θουκ. 4, 84 οὐδὲ ἀδύνατος ὡς Λακεδαιμόνιος, εἰπεῖν, Ξεν. 'Αν. 4, 3, 31 ὄπλισμένοι ὄς ἐν τοῖς δρεσιν ἰκανῶς' || κ. μτ. τοῦ ἄν: 'Ηρ. 2, 135 μεγάλα ἐκτίσαστο χρήματα, ὄς ἄν εἶναι 'Ροδῶπιος' || συγγ. τὸ ὄς συνάπτεται μτ. τοῦ ἀντικειμ. τοῦ ρ.: αὐτ. 2, 44 συμπέμφας αὐτῶν ὄς φύλακα, Πλάτ. Πρωτ. 346D ὄς ταμειῶν ἐχρήτο τῷ οἰκῆματι, Ξεν. ΚΠ 3, 2, 25 ἐλαβεν ἀμφοτέρους ὄς φίλους ἦδη. 6) τίθεται κ. πρὸς περιορισμὸν ἢ ἐπίτασιν τῆς δυναμῶς τῶν ἐπιρρημάτων, ὄθ. μτ. ἔπιρρ. βετικῶν βαθμῶν εἰς ἐνίσχυσιν αὐτοῦ: Σοφ. 'Ηλ. 1439 δὲ ἴος ἄν παύρᾳ γ' ὄς ἠπίως ἐννέπειν πρὸς ἄνδρα τόνδε συμφέρει, αὐτ. 1452, Πλάτ. Φαιδρ. 234B ἄλλ' ὄς ἀληθῶς εἰπέ προτ. Διὸς φίλιου, αὐτ. 276C. || ὄμ. τὸ ὄς ἔπειτα ἐπιρρημάτων ἐκφραζόντων ἐκτακτόν τι καὶ θαυμαστόν, ὄλον θαυμαστός ὄς ἢ θαυμασῶς ὄς, - ὕπερφυῶς ὄς, ὄποτε ἐν τῇ τοιαυτῇ συντάξει ὑπάρχει ἔλλειψις δυναμένη νὰ συμπληρωθῆ ὄς ἐξῆς θαυμασῶς ὄς μέγα ἢ θαυμασῶς ἔχει ὄς μέγα: αὐτ. Γοργ. 47111 θαυμασῶς ὄς ἄθλιος, αὐτ. Πολ. 331Α θαυμασῶς ὄς σφῶδρα' || τὸ ὄς σπαν. χωρίζεται δὲ ἄλλων λ. ἀπὸ τοῦ ἔπιρρ. εἰς δ' ἀνήκει: αὐτ. Φαιδρ. 95Α θαυμασῶς μοι εἶπες ὄς, αὐτ. 'Αλκ. 2, 147C ὕπερφυῶς δὴ τὸ χρῆμα ὄς. || μτ. τοῦ ὕπερθ. τὸ ὄς καθὼς τὸ ὄτι, κ. ὄπως εἶναι ἐν συχνοτ. χρ. ἐπιτεῖνον τὸ ὕπερθ, ὄποτε ἀποδοτέον διὰ τοῦ ὄσον τὸ δυνατόν, ὄλον ὄς μάλιστα = ὄτι μάλιστα ὄς ρῆστα = ὄτι ρῆστα, ὄς τάχιστα = ὄτι τάχιστα' ἢ χρ. αὐτῆ εἶναι ἐλλειπτικὴ τοῦ πληρώσεως ὄντος ὄς ἐστι δυνατόν' πρβλ. Ξεν. 'Αν. 3, 2, 6 ὄς ἐδύνατο κρᾶσιστα, 'Ισοκρ. 265Α ὄς δυνατόν ὄριστα. || σπαν. τὸ ὄς κ. τὸ ὄτι τίθεται ὄμοῦ, ὄποτε τὸ ἔτερον πλεονάζει: Πλάτ. Νόμ. 308Α ὄς ὄτι μάλιστα' || ὄμ. τὸ ὄς εἶναι ἐν χρ. εἰς τὰς φρ. τὸς τὸ πολὺ, ὄς ἐπὶ τὸ πολὺ [κ. νεώτ.]: αὐτ. Πολ. 330C, αὐτ. 377B'

|| κ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεον ἢ ὡς ἐπὶ τὸ πλειστον : Θουκ.1,235 || κ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεον, ὡς πλείησι : Πλάτ., Πολ.364A, αὐτ.389D || κ. ὡς τὸ ἐπίπαν : 'Ηρ.7,50 || ἐν τῇ αὐτῇ χρ. εὐρίσται κ. μτ. ἐπιθέτων, ὡς ἰσθμίου βαθμοῦ : Πλάτ., Γοργ.477D ὑπερφαιεῖ τι . . . ὡς μεγάλη Πλάτῳ' || κ. μτ. ὑπερβ. βαθμοῦ : αὐτ.Τιμ.21B1 || ὡς ἄριστοι τὰς φύσεις, αὐτ.Γοργ.503A ὅπως ὡς βέλτισται ἔσονται || κ. μτ. τοῦ ὄτι κτ. πλεονασμῶν : αὐτ.Συμπ.218D ὡς ὄτι βέλτιστον || σπαν. χωρίζεται ἀπὸ τοῦ ἐπιθέτου διὰ προθέσεως : Θουκ.1,63 ὡς ἔς ἐλαχιστον, 'Αντιφ.113,21 ὡς ἐν βραχυτάτοις, Ξεν.ΚΠ1, 6,26 ὡς ἐς ἐχυρωτάτω' || ὦ ὡς οὐνδ. εἶδ. μτ. ὀνοματικῶν προτ. ἀντὶ τοῦ ὄτι τίθεται εἰς δήλωσιν γεγονότος, ὅτε δυνάμεθα νὰ ἀντικαταστήσωμεν τὴν πρότασιν δι' ἀπαρεμφατικής : 'Ιλ.Η402 γυνῶν . . . ὡς ἡδὴ Τρώεσσι δάδερμον πέισατ' ἐφληται ἰήρατ' ἐφάρθαι : || μτ. ρ. φόβου ἢ ἀνησυχίας σημαντικῶν συντάσσεται μτ. μέλλ. ὄριστ. : Σοφ.'Ηλ.1426 μηκέτ' ἐκφοβοῦ, μητῶν ὡς σε λη' ἀτιμάσει ποτέ' || σπαν. ἐν φ. πρώτασι τίς ἀρχεται διὰ τοῦ ὡς, διακοπείσα ἐπανολογώνεται διὰ τοῦ ὄτι καὶ τάναντιν : Ξεν.ΚΠ1,3,30 || ὄμ. τὸ ὡς μτ. ὀρθολογικοῦ ρ. μετατρέπεται εἰς ἀπαρεμφατικὴν σύνταξιν κ. τάναντιν : 'Ηρ.1, 82, αὐτ.8,118 || σπαν. ἀλ δύο συντάξεις ἀναμειγνύονται ἐν τῷ αὐτῷ κήλωκ' : Ξεν.ΚΠ8,1,25 ἐλογίζετο ὡς . . . ἴππου ἀν αὐτοῦ ἐθέλων || ἐπὶ ταύτης τῆς σημ. τὸ ὡς συνάπτεται ὀριστικῇ ἢ εὐκτική, καθ' ὅσον τὸ διὰ τῆς προτάσεως ἐκφραζόμενον ἐκφέρεται ὀριστικῶς ὡς γεγονός ἢ ὡς ἐξαρτώμενον ἐκ τῆς γνώμης τοῦ ὑποκειμένου : 'Ηρ.7,168, Πλάτ.Φιλ.58A || συχ. συντάσσεται τὸ ὡς μτ. ρ. δηλοῦντων αἰσθημάτων : 'Ιλ.Ψ648 χαίρει δέ μοι ἴπρω δ' μευ αἰεὶ μέμνησαι, αὐτ.Π600 ἀχος ἔλλαβ' Ἀχαιοῦς ὡς ἔπεισ' || 8) ὡς τελικὸς αὐνδ. ἴνα, ὅπως, ὁπότε τὸ ὡς, ὅπως καὶ τὸ ὡς ἀν κ. τὸ ἐπ. ὡς κεν, καθὼς οἱ ἄ τελικὸς αὐνδ. συντάσσεται κανονικῶς μεθ' ὑποτ., ἡγουμένου ἀρτικικοῦ χρόνου, κ. μτ. εὐκτ., ἡγουμένου ἱστορικοῦ χρόνου : αὐτ.Θ37 βουλήν ὑποθησάμεθ', ὡς μὴ πάντες δλωνται, 'Οδ.Ω8 τὸ μῖνον γεύμεν . . . ὡς κεν τηλεφανῆς εἴη' || τὸ ὡς ὄμ. συντάσσεται μεθ' ἱστορικοῦ χρόνου ὀριστικῆς εἰς δῆλωσιν πράγμ., οὗ ὁ καιρὸς παρήλθε καὶ ὄπερ κατ' ἀκολουθίαν εἶναι ἀδύνατον νὰ συμβῇ : Σοφ.ΟΤ1391 τί μ' οὐκ ἔκτεινας, ὡς εἶδεξα μήποτε ἐμαυτὸν ἀνθρώποισιν ἔθενεν γεγώς ; ἴνα μὴ εἰδεικνύω ποτέ εἰς τοὺς ἀνθρώπους ὁδὸν ἐγεννήθην, Ξεν.Αν.7, 6,23 τὰ ἐνέχυρα λαβεῖν, ὡς μηδ' εἰ ἐβούλετο ἐδύνατο ἐξεπατάν' || τὸ ὡς μτ. ἀπαρφ. περιαιρίζει ἰσχυρισμῶν : 'Ηρ.6,95, οὐτ.1,34, αὐτ.2,53, Θουκ.4,36 ὡς μικρὸν μέγαλφ εἰκόσαι, Ξεν.Οικ.12,19 ὡς δὲ συντόμως εἰπεῖν, αὐτ.'Ανομ.3,8,10 || 9) αὐνδ. συμπερασματικῶς, ὥστε μτ. ἀπαρφ. : 'Ηρ.7,24 εὖρος ἦς δύο τριήρας πλέειν ὄμοσ, αὐτ.4,84 ὕψηλον οὕτω . . . ὡς τὰς κορυφὰς αὐτοῦ ὄχι οἶά τε εἶναι ἰδῆσθαι' || ὄμ. ὥστε μεθ' ὄριστ. : αὐτ.1,163, αὐτ.2,135 || ὄμ. εὐρίσται ἢ ὡς ἠρηγοῦμένου συγκριτικοῦ : Πινδ.Ο13,162 μάσσον' ἢ ὡς ἰδόμεν, Πλάτ.Πολ.4101 μαλακώτεροι . . . ἢ ὡς κάλλιον αὐτοῖς' || τὸ ἢ σπαν. παραλείπεται : Λυσ.11,6 προθυμότερον . . . ὡς || αἰ προτ. αὐται εἶναι κατ' οὐσίαν ἀναφορ. καὶ ὑποθετικαί, ὅταν δὲν ἐκφέρεται ρητῶς, δεκτικόν τ. ἰον τὸ οὕτως, ὡδε, ὅδε, τοῖσδε κτ., κ. 'Ηρ. δὲ σπαν. ὅταν τὸ δεκτικὸν ταῦτα ὑπεράρχωσιν ἐν τῇ προτ. παραλείπεται τὸ ὡς : αὐτ.3,12 οὕτως ἰσχυροῖ, μόνος ἂν διαρρηξείας, αὐτ.1,31 ῥώμη σώματος τοῖσδε, ἀθλόφοροι ἔσαν ἀμφοτέρω' || 10) μόριον ἢ σύνδεσμος αἰτιολογικός, ὅτι, ἐπεὶ, ἐπειδή, ἐν εὐθείᾳ συντάζει πάντοτε μεθ' ὀριστικής : Σοφ.

Φιλ.914 τί ποτε λέγεις, ὦ τέκνον ; ὡς οὐ μανθάνω || κ. μτ. εὐκτ. μτ. τ. ἀν : αὐτ.46 μὴ καὶ Ἀθήη με προσεσών' ὡς μάλλον ἂν ελοῖτό μ' ἢ τοὺς πάντας Ἀργείων λαβεῖν' || συχ. ἀντὶ τοῦ γερ βλ.λ., ἴδ. ὅταν προηγήται ἢ ἐπλητο προτ. : αὐτ. Φιλ.464 ἡμεῖς δ' ἴωμεν ὡς ὀπνικ' ἂν θεὸς πλοῦν ἦνιν εἴην, πνικαῦθ' ὄρωμεθα' || 11) κ. μον. νε- ὠτ. κ. ὄμ. ὄπ. ἐπεὶ, εὐθύς ὡς, ὄμοσ, μόνος : 'Ιλ.Α4 600 δαστασος δ' ἀρ' ἐνώρω γε γέλωσ μακάρεσαι θεοῖσιν, ὡς ἴδων Ἥφαιστον διὰ δῶματα ποινῶν οἰοντα, Ἐρωτόκρ.1,170 ὡς βουλήθω τὸ κῆρ μου τὸ δικίον νὰ μιλῆσω, δ. τραγ. ὡς τὸ εἶδε ἢ κόρη ὀδίστηκεν, ὡς τὸ εἶδε δαιμονίστη, - ἐξεμάνη ὡς τὸν εἶδε' || μτ.εἰς. εἰς δῆλωσιν ἐπανολογώνουμένης πράξεως ἀδιακρίτως εἰς τὸ ὁρῶν, τὸ παρελθὸν ἢ τὸ μέλλον, ὁδοῖας : 'Ηρ.1,17 ὡς . . . ἐς τὴν Μιλησίην ἀπικίωσ' || σπαν. μεθ' ὑποτ. ἀντὶ τοῦ ὅταν, εἰς δῆλωσιν τοῦ γινομένου ὑπὸ τῆς ὁρους : 'Ηρ.4,172 τῶν δὲ ἕκαστος σὶ μίχθῃ, διδοὶ δῶρον' || ἐν πηγ. λόγῳ ἐκφέρεται κ. μτ. ἀπαρφ. : 'Ηρ.1,86, αὐτ.94' || ἐκφέρεται δὲ τοῦτο ἰσχυρότερον διὰ τοῦ ὡς . . . τάχιστα παρενηθεύμενον ἄ. λ. μεταζῶ : αὐτ.1,65 ὡς γὰρ ἐπετόλπειε τάχιστα, Ξεν.ΚΠ1,3,2 ὡς δὲ ἀφίκετο τάχιστα' || σπαν. τὸ ὡς τάχιστα τίθεται ἀνευ παρενηθεύμενων ἄ. λ. Αἰσχίν.31,8' || συχ. ἐν τῇ χρ. ταύτῃ ἀκολουθοῦσι τὸ δεκτικὰ καὶ, ἐνταῦθα, ἔπειτα : 'Ιλ.Υ424, οὐτ. Γ396' || 12) ἔως, ὥστε, ἐφ' ὅσον, ἐν ὄμοσ : Σοφ. αὐτ.Α1,117, Φιλ.1330 ὡς ἂν αὐτὸς ἥλιος . . . αἶρη, ΚΔ' ἴω.12,35, αὐτ.36 ὡς τὸ φαῖς ἔχετε, πιστεύετε εἰς τὸ φαῖς ἴδ. ρ. ἔως, 'Ιω.Χρυσ.8,843A, αὐτ.9, 458D' || 13) ὅμωσ, καθ' ὅσον, ἐν φ. ἐκεῖ παύ : δ. τραγ. ὡς ἐτρωγα κὶ ὡς ἔπινα σὲ μαρμαρένια τάβλα' || 14) τροπικὸν ἐπίρρ., ὅπως, καθὼς : 'Ιλ. Β3 μερμήριζε . . . ὡς Ἀχιλλῆα τιμῆσαι' || συχ. μτ. λ. σημαντικῶς φόβον ἢ προσοχὴν : Ξεν.ΚΠ1 5,2,11 μὴ φοβοῦ ὡς ἀπορήσεις, Δημ.141' || οὐκ ἔσθ' ὡς οὐδὲ ὅλας εἶναι δυνατόν νὰ . . . : Σοφ.'Αντ. 750, αὐτ.Φιλ.196' || ὡς ἂν ποιήσης ὀπωπόησθε καὶ ἂν ἐνεργήσης : αὐτ.Α1.1369' || 15) τοπικὸν ἐπίρρ. ὅπου : Θεόδκρ.1,13 ὡς τὸ κἀνταῖς τοῦτο γεγάλοσφον αἶ τε μυρτακὶ αὐρισθεῖν, αὐτ.5,101, αὐτ. 103, Ἐπιγρ.' || 16) τὸ ὡς τοσοῦτον μτ. μτχ. ἐν ἀναφ. πρὸς τὸ ὑποκείμενον δηλοῖ τὸν πραγματικὸν ἢ πιθανὸν λόγον τῆς ἐνεργείας, ἦν τὸ ρ. ἐκφ. ὁρίζει : 'Ιλ.Ψ430 ὡς οὐκ ἀπὸντι εἰκοῖς, Πλάτ. Πολ.329A ἀγανακτοῦσιν ὡς μεγάλων τινῶν ἀπεστερμημένοι' || συχ. τὸ μτχ. μέλλοντος : 'Ηρ. 6,28 διαβαίνει . . . ὡς ἀμήσαντων σίτων, Θουκ.2,7 παρεσκευάζοντο ὡς πολέμησοντες' || κ. αἶ ἐρωτήσεων : Εὐρ.1Τ557 ὡς τί δὴ θέλων, Πλάτ. Πρωτ.311B παρὰ Πρωταγόραν νῦν ἐπιχειρεῖς ἵέναι, ὡς παρὰ τίνα ἀφίξιμονος ; || ὄμ. μτ. μτχ. ἐν ἀναφ. πρὸς τὸ ἀντικείμενον : Αἰαξ.'Αγ.672 λέγουσιν ἡμῶς ὡς ὀλωλάσθα, Σοφ.Φιλ.253 ὡς μηδὲν εἰδοτ' ἴσθι μ', ὡς ἀνίστορες, Πλάτ.Πολ.338B' || σπαν. ἀπαντῶσι καὶ ἀμφότεροι αἱ συντάξεις ἐν τῇ αὐτῇ προτ. : αὐτ.114E τοὺς κόσμους εἶπασ χαιρέην ὡς ἀλλοτρίους τε ὄντας καὶ πλέον θά- τερον ἠησασμένους ἀπεργάζεσθαι, Ξεν.ΚΠ1,5,9' || κ. μτ. γενικ. ἀπολύτως : 'Ηρ.Β,144 νῦν δὲ, ὡς οὕτως ἐχόντων, στρατιὴν ἐκπέμπετε, Σοφ.Α1.281 ὡς ὡδ' ἐχόντων τῶν δ' ἐπίστασθαι τε χρῆ, Ξεν. ΚΠ3,1,9 ἐρώτω ὅτι βούλει, ὡς τάληθρ ἐρύοντος' κ. μτ. αἰτ' : 'Ηρ.1,84, Πλάτ.Πολ.345E μισθὸν αἰτοῦσιν, ὡς οὐχὶ αὐτοῖσιν ὠφέλειαν ἐσομένην ἐκ ταῦτ' ἔρχεται, αὐτ.604B' || ἢ σύνταξις αὐτῆ ἀπαντῶσιν, μετὰ τὸ ὀδοσ, ἐπίστομος, νοῦθ, διὰ- κειμαι τὴν γνώμην, ἔχω γνώμην, νομίζω, ἡγοῦμαι, ὑποτίθειμαι, μεθ' ἂν ἔπρεπε νὰ προσδοκῶμεν πρὸς τ. ὀρθολογικοῦ ρ. ἢ ἀπαρεμφατικής ὄριστ. : 17) τὸ ὡς προσασάμενον προθ. πρέπει νὰ ἐρ.

μνηεύηται ὡς ἀνωτέρω: 'Ηρ.8,101 ὡς ἐκ κακῶν ἐχάρη, Σοφ.Φιλ.53 πλείς ὡς πρὸς ὄκνον, Θεουκ.1' 48 ἀνήγοντο ὡς ἐπὶ νοσηχίαν ὡς νοσηχίαν ὡς ἐπὶ τυρα, αὐτ.126 κατέλαθε τὴν 'Ακρόπολιν ὡς ἐπὶ τσαντινίδι, Πλάτ.Πολ.3271, Ξεν.Ἑλλ.2,122, αὐτ.'Αν. 4,3,11 φρούνα συλλέγοντες, ὡς ἐπὶ πῦρ, αὐτ.ΚΠ 8,7,28 ἀπαγγέλλετε τῇ μητρὶ χαίρειν ὡς παρ' ἐμοῦ' 18) τὸ ὡς συχνότ. τίθεται μτ. τῶν πρὸς εἰς, ἐπὶ πρὸς καὶ αἰτ., ἀλλ' αἰ πρὸθ, αὐτὰι ἤρξαντο παραλείπονται καὶ οὐθῶν αὐτὸ τὸ ὡς φανταίται πρὸθ. συντασσόμενον μτ. αἰτ.: ἀλλ' ἡ συνήθεια περιώρισε ταύτην τὴν προθητικὴν χρ. τοῦ ὡς, μ. ὅταν ἡ συντακτικὴ πτ. δηλοῖ πρόσωπον, οὐχὶ δὲ τόπον: 'Ὁδ.Ρ.218 ὡς αἰεὶ τὸν δροῖον ἀγεὶ θεὸς ὡς τὸν δροῖον. 'Ἱρ.2,121ε' εἰσελθεῖν ὡς τὴν θυγατέρα, Θεουκ.8,5 ὡς 'Αγιν ἐπρεσβεύσαντο, αὐτ. 39, αὐτ. 4,79, αὐτ.8,81 ναῦς ἐς τὸν 'Ελλάσποντον ὡς Φαρνάβοτον πέμπειν' 19) τὸ ὡς ἐν χρ. κ. ὡς ἐμφαντικὸν ἐπιφών. πῶς, πόσον, τί: 'Ἰλ.Φ.441 ὡς ἄνοον κραδίην ἔχεις, 'Ὁδ.Γ.196 ὡς ἀγαθὸν καὶ παιῖα λιπέσθαι, αὐτ.Ω.194, Σοφ.ΟΤ.316, Πλάτ.Φαῖδ. 116D ὡς ἀστεῖος ὁ ἀνθρώπος ἵπ' εὐμενοῦς ψυχῆς διδῶν ῥωσι' || κ. ἐν ἁγιαγίας πρὸτ.: αὐτ.89Λ ἐθάσματο τοῦτο, ὡς ἡδέως . . ἀπέδξέστω' || συνπατόμενον μτ. ρ. ἡ δὴμέρις αὐτὸ ἐπεκτείνεται εἰς ἀποσαν τὴν πρὸτ.: 'Ἰλ.Τ.290 ὡς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεὶ ἰδνταις αἰεὶ δεινὸν ἐκ δεινοῦ ἐπέρχεται μοι, αὐτ.Φ.273, 'Ὁδ.Χ.319 ὡς οὐκ ἔστι χάρις μὲτόπισθ' εὐεργέτων (πόσον ὀλίγη εὐγνωμοσύνη ὑπολείπεται ἢ, Σοφ.Αντ.82 ὡς ὑπερδεδεικμένα σοῦ, Εὐρ.Φοῖν.148 ὡς ὄχλος νιν . . ἀμφέπει' || ἀλλ' ἐν ταύταις ἐκφρ. ὑπάρχει πάντοτε τι τὸ ἀποσιωπώμενον ἢ παραλείποντον, εἰς δὲ τὸ ὡς ἀναφέρεται: αὐτ.625, 'Ἀριστφ.'Ορν.1119 ἀλλ' ὡς ἀπὸ τοῦ ταίχους πάρεστιν ἀγγελος οὐδέεις Ἰθαυμαστὸν ἔστιν ὡς οὐδέεις πάρεστιν' || ἐν ἀρχῇ πολλῶν πρὸτ. δύναται νὰ σηματοῖν ταχεῖαν διαδοχὴν γεγονότων: 'Ἰλ.Ξ.294 ὡς ἴδεν, ὡς μιν 'Ερωσ πυκινῶν φρένας ἀμπεκάλυφεν, Θεόδωρ.2,282 ὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην, ὡς μευ περὶ θυμὸς ἰάφθη' 20) διὰ τὸ ὡς ἐκφέρεται εὐχῆ, εἶθε, ἄμποτε, μτ. μ. εὐκτ.: 'Ἰλ.Σ.107 ὡς ἔρις . . ἀπάλοιο, 'Ὁδ.Α.47 ὡς ἀπλόιοτο καὶ ἄλλος' || ὅμ. τὸ ὡς ἀν ἢ ὡς κείνῃ μτ. εὐκτ.: 'Ἰλ.1.444 ὡς ἀν ἐπειτ' ἀπὸ σείο οὐκ ἐθέλωμι κειπεσθαι, αὐτ.Ζ.28 ὡς κέ οἱ αὐθὶ γαῖα χάνοι: || κ. ἀρνητικῶς: 'Ὁδ.Ο.359 ὡς μὴ βθάνοι μείθε καὶ μὴ ἀποθάνῃ' || ὅμ. τὸ ὡς συνάπτεται μτ. ἀ λ. εὐχῆς: 'Ἰλ.Γ.428 ὡς ὠφελεις αὐτόθ' ὀλέσθαι, 'Ὁδ.Λ.548 ὡς δὴ μὴ ὄφελον νικῶν 21) κ. δημ. τὸ ὡς μτ. ἀριθμ. δηλοῖ ὅτι ὁ ἀριθμὸς πρέπει νὰ ληφθῆ οὐχὶ ὡς ἀκριβοῦς, ἀλλ' ὡς κατὰ προσέγγισιν, ὡς ἔγγιστα, περίπου, ἀπῶν κῶτα: 'Ἱρ.7,30 ὡς πέμπε μάλαστα, Ξεν.Αν.3, 3,5 σὺν ἀνθρώποις ὡς ἔκκοσι, - θά ἦταν ὡς κενήντα γυναικῆς καὶ παιδιᾶ' || κ. μτ. λ. συντεθειμένων μτ. ἀριθμητικῶν: Πλάτ.Γοργ.47C. παῖς ὡς ἔπταετής, Ξεν.ΚΠ.6,1,30 δρέπανα ὡς διήληχη, αὐτ.'Αν.5,4,12' 22) τὸ ὡς ἐρρηται αἰεὶ ἐν τισιν ἔλλειπτικαῖς φρ., ὅσον ὡς τί (γένηται), πρὸς τίνα σκοπόν, πρὸς τί: Εὐρ.Ἰορ.796 ὡς τί δὴ τῶδε: 23) ὡς ἔκαστος - ὡς ἕκαστος ἕκαστος χωρῖς, χωριστά: 'Ἱρ.1,29, αὐτ.114 ὡς ἕκαστω ἔργον προστάσων, Θεουκ.1,3' || κ. ὡς ἐκάτερος: αὐτ.3, 74: 24) τὸ ὡς κείται πλεοναστικῶς, ὅσον ἐπὶ παρομοιωσεως δηλωμένως δι' ἀ. λ. ἐν τῇ πρὸτ.: 'Ἰλ.Φ.430 ἔλαυνεν . . ὡς οὐκ ἀφοντι εὐκίως' || ὅμ. ἐν τοῖς ὡς ὅτι - ὡς ὅσον - ὡς ὅσα ἢ ὅσον ὡς κ. ὡς ὁλοει: 25) τὸ ὡς παραλείπεται ἐν ζωηρῇ ποιητικῇ περιγραφῇ: Πινδ.Π.4,515 κείνον 'Ἄτλας οὐρανῶν προσπαλαίει (κείμενος ὡς ὀληθῆς 'Ἄτλας, παλαίει πρὸς . . ἢ. ὡς βαρδορισμὸς ἀντὶ ὡς βλλ.: 'Ἀριστφ.Θεσμ.1192.

ὡς ἐπίρρ. μον. δημ. συντετηρημένος τ. τοῦ ἔως βλλ.: 'Ερωτόκρ.1,299, αὐτ.3,33. ὡς, ὠτός (τὸ) μτγν. δωρ. τ. τοῦ οὐς: Θεόδωρ.11,32 ἐξ ὠτός τέταται ποτὶ θῶτερον ὡς μία μακρά. - ὠσα δωρ. τ. τοῦ - οὔσα καταλήξ. θηλ. μτχ. ἐνεστ. κ. ἀορ. ὠσα ἐπ. κ. ἰων. τ. τοῦ ἔωσα, ἀόρ. α' ἐνεργ. τοῦ ὠθῶ-έω βλλ. ὡς ἄν κ. μων. κ. νεώτ. κ. ὠσάν, δημ. σάν, ἐπ. ὡς κείνῃ, ὡς ἄν, ὡς νά: Δημ.519 κρότον τοιοῦτον. ὡς ἀν ἐπαινοῦντες ἐποίησατε, Κδ Κορ.2,10,9 ἵνα μὴ δόξω ὡς ἀν ἐκφοδεν ὑμᾶς, 'Ερωτόκρ.1,1960 ὠσάν καὶ πρῶτας ἐκλαίει-ὠσάν νὰ εἶχε πάθει μεγάλην συμφορὰν' || κτ. τὸ φαινόμενον κείται ἀπαλ.: Θεόδωρ.ΦΑΙτ.1,16,12 ταῦτα προσδέχοιτ' ἀν ὡς ἀν οικεῖα, Αἰλ.Ζ1.4,54 παῖδα ὠρατον ὡς ἀν Αἰγύπτιον' 2) μων. δημ. σινδ. χρον. ὅτον, εὐθύς ὡς: 'Ερωτόκρ.1,203 ὠσάν γνωρίστη ἀνθρώπος, αὐτ.1820. 3) ὅμ. αἰτίου. σινδ. ἐπειδὴ, ἄφου: αὐτ.1,108 σάν ἦτο κυνηγᾶρι, αὐτ.1305 σάν κείνα ποῦ θωροσῖ. ὠσάνει ἰῶς, ἀν, εἰ ἐπίρρ. κ. νεώτ. ὡς ἑάν, οἰονεῖ, ὠσάν, σάν: 'Ἀριστλ.23,28 τὸ . . πνεῦμα ὠσάνει πρῶταλῦεται, Πολύδ.3,15,3 πάλις ἦτις ὠσάνει πρῶσχημα . . ἦν, Πλούτ.'Μθ.961Ε μὴ βλέπειν . . ἀλλ' ὠσάνει βλέπειν, ὠσάνει ἐγνωρίζομεθα ἀπὸ πολλοῦ' κ. μτ. μτχ.: Πολύδ.1,46,11 ὠσάνει προκαλοῦμενος: κ. μτ. ἄνομ.:' Ἀριστὸ Μετοφ. 6,11,5, αὐτ.Θαυμ.19,1, αὐτ.30 μέγεθος ὠσάνει βους, ὠσάννᾶ [ἐδρ.] ἐπιφών. μτγν., μων., νεώτ. κ. δημ. δόξα τινί' Σαυθδ. «δόξα, παρά τινι δὲ ὠσῶσον δὴ»: Κδ 'Ἰω.12,13 ὠσάννᾶ, εὐλογημένοις ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου. ὠσασκε ἐπ. τ. τοῦ ὠσε γ' ἐν. ἀορ. α' τοῦ ὠθῶ. ὠσαυτά ἐπίρρ. μτγν. ὠσαύτως: ΠΔ 'Εκκλ.9,12 ὠσαυτὰ παγιδεύονται οἱ υἱοὶ τοῦ ἀνθρώπου. ὠσαύτως ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἐπιτεματο. τ. τοῦ ὡς βλλ.1), κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ὁμοίως, ἐπίσης, ἐν χρ. π. 'Ὀμ. μ. ἐν ἀρχ. πρὸτ. παρεμβολομένου τοῦ συνδ. δὲ μεταξύ: 'Ἰλ.Γ.339 ὡς δ' αὐτως Μελέλαος 'Ἀρήτος ἔντε' ἔδυνεν, 'Ὁδ.1.31, 'Ἱρ.1,215, αὐτ.2,67, αὐτ.7,86, Πλάτ.Φαῖδ.102Ε, 'Ἀριστλ.Ρητ.2, 9,4, - ἦσαν ὠσαύτως παράντες καὶ πολλοὶ ἐκπρόσωποι τῶν γραμμάτων καὶ τῶν καλῶν τεχνῶν' κ. μτ. δοτ.: 'Ἱρ.2,67 ὡς δ' αὐτως ἦσαι κισὶ θάπτανται, Σοφ.Τρ.372 πολλοὶ ξυνεζήκουον ὠσαύτως ἐμοί' || τὸ ὠσαύτως ἐπιτείνεται εἰς μᾶλλον διὰ τοῦ οὐτως, ὀθ. 'ὠσαύτως οὐτως οὕτω, κατὰ τὸν αὐτόν, καθ' ὅμοιον τρόπον: Πλάτ.Γοργ.460D' || ὅμ. ὠσαύτως κατὰ ταῦτα: αὐτ.Φαῖδ.78D πότερον ὠσαύτως αἰεὶ ἔχει κατὰ τὰ αὐτά. ὠσῶε δωρ. τ. τοῦ ὠζε γ' ἐν. παροτ. τοῦ δῶ. ὠσεῖ ἐπίρρ. κ. μων. κ. νεώτ. κ. ὡς εἰ, ὡς ἑάν, ὡς ἀν, οἰονεῖ, μτ. διαφόρων ἐγκλ., ὅσον μτ. εὐκτ.: 'Ἰλ. Β.780 ἴσων . . ὡς εἶπε πυρὶ χθῶν πάσα νέμοιτο' || ὠσεῖ τε μεθ' ὑποτ.: αὐτ.1.481 ἐφίλησα' ὡς εἰ τε πατὴρ ἐν παῖδα φίληση' || ὡς εἰ τε - ὡς εἰ τε μεθ' ὀριστ.: αὐτ.Ν.492 ἔσωνθ' ὡς εἰ τε μετὰ κτῆλον ἔσπετο μῆλα, Πινδ.Ο.7,1 φάλαν ὡς εἰ τις . . ζωρήσεται, - μὲ πιεῖς νὰ τὸν προσλάβω εἰς τὴν ἐργασίαν μου, ὠσεῖ εἶχον ὑποχρέωσιν νὰ τὸ κάμω: 2) ἐπὶ ἀλλῆς παρομοιωσεως, ὡς, σάν: 'Ἰλ.Π.59 ὡς εἰ τιν' ἀτήτητον μετανάσθη, 'Ὁδ.Η.36, 'Ἡσίοδ.Α.290, Αἰσχ.Ἰκ.782, Σοφ.Αντ.653' κ. μτ. μτχ.: 'Ἰλ.Ε.374, 'Ἡσίοδ.Α.194' || ὅμ. κ. ὠσεῖ περ: αὐτ.189' || κ. ἀπολ. ὠσεῖ εἰ τε - ὠσεῖ περ τε: 'Ἰλ.Λ.474, 'Ὁδ.Γ.314, Ξ.254, Ὑμν.Δήμ.215' 3) κ. νεώτ. μτ. ἀριθμητικῶν ἢ μτ.λ. σηματοῖνον μέρων χρόνου ἢ τόπου, ὡς βλλ.2), ὡς ἔγγιστα, περίπου: 'Ἱρ.7,109 ὠσεῖ τριήκοντα σταδίων μάλιστα κη. ὄσπετιπολύ ἐπίρρ. κ. νεώτ. ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, κατὰ μέγα μέρος: 'Ἀριστλ.ΑΠρ.27,1 τὰ ὡς ἐπὶ τὸ

πολύ έσόμενα, - ώς έπί τό πολύ γίνονται αυτά εις τάς έπορχίας.

ούσία (ή) ύωρ. τ. του ούσια βλλ.: "Οκελλ. έν Στοβ. Έκκλ.1,424, "Αρχύτ. έν Στοβ. Έκκλ.1,712.

-ούσιος κατάλ. έπιθ. έν χρ. υπό τών Ρηγιώνων: "Αν. Οξ.4,329,22 κθ μέν διά του ωσιος "Ρηγιώνων έστίν, έπει συνεχής παρ' αυτοίς άπό γενικής γίνεται: άνακάν άνακώσιος χαριτών χαριτώσιος": Ίβουκ. άπ 51.

ούσις-εως (ή) κ. νεώτ. ώθησις, απρώξιμο: "Ιηπ. "Αφορ.1248, "Αριστλ. Φυσ.7,2,3, αὐτ. Ψυχ.3,10,9' 2) νεώτ. κίνησις πρός τή πρόσω: ώσις τής καρδίας: 3) μγν. πλήγμα, κτύπημα δι' ώσεως: Πλούτ. "Ηθ.916D οί δε πληγάς (ισοιούσι), οί δε ώσεις.

ούσιωμένως έπίρρ. μγν. έν μγχ. παθ. παροκ. του όσιω-ώω, όσιωσις, κατά τρόπον όσιον: Πολυδ.1,32. **ός** κ(ε)ψ' έν τ. του ώσαν βλλ.

ώσκη Σουίδ. άσκη, άσχη, άσχη.

ώσμογράφος (ή) νεώτ. όργανον χρησιμοποιούμενον πρός μέτρησιν τής ώσνώσεως, ώσμοσκοπίον, ώμόμετρον.

ώσμοθεραπεία (ή) νεώτ. Ιατρ. είδος τι θεραπειας δι' ένδοσφλεβίων ήπεριτονικών ένέσεων.

ώσόμετρον (τό) νεώτ. ό ώσμογράφος, τό ώσμοσκοπίον.

ώσμορρυθμιστής (ή) νεώτ. συσκευή ρυθμιζουσα τόν βαθμόν του όεροκένου εις τάς παλαιότερου τύπου άκτινολογικάς φσηγιάς.

ώσμός (ή) μγν. ώσις: Μοίρ.424 έσπισμός, ώθισμός "Αττικοί, ώσμός "Ελληνες: Διόδ.Σ.2,19 ώσμός γίνετο. . . έπι τής γεφύρας διά τών φόδων.

ώσμοσκοπίον (τό) νεώτ. τό ώμόμετρον, ό ώσμογράφος βλλ.

ώσμοσις-εως (ή) νεώτ. φυσ. ά. όσμοσις.

ώσμοωτικός-ή-άν νεώτ. ά. όσμοωτικός βλλ.

ώσμοωσις έπίρρ. "Επιγρ. ώσώατις βλλ.

ώσπερ έπίρρ. κ. μαν. κ. νεώτ. κ. ώς περ έπίρρ. τροπικόν, ώς άκριβώς, άπαρολλάκτικόν, ώς, ώσα Σοφ.Φιλ.1396 ζήν ώσπερ ήδη ζήσ, αὐτ.994 εσώζετε' άν . . . ώσπερ οὐχί σώζεται' || συγν. τό ρ. παρολείπεται ώς έννοούμενον εύκόλως: "Ιλ.Ω 263, αὐτ.ε50, "Οδ.Η 206 οθ τί κατακρήνυσιν . . . ώσπερ Κύκλωπες, "Αριστφ.Βάτρ.303 έξέσσι δ' ώσπερ "Ηγέλωχος, ήμιν λέγειν, "Θουκ.4,93 τεταγμένοι ώσπερ έμείλλον, Δημ.1101 τοίς ήτυχηκόσιν ώσπερ έγω, - έφώρμυσεν ώσπερ μαινώμενος ταυρόν. || π. "Ομ. συγν. παρεμβόλιον λ. μεταζύ του άς κ. του περ: "Ιλ.Ε 805 ώς τό πάρος περ, αὐτ.Α 214, "Οδ.Τ 885 ώς σύ περ αυτή' || τό ώσπερ διαφέρει π. "Ομ. του άς, καθ' όσον σπαν έχει προηγούμενό τή ρητώ έκπεφρασμένον: "Ιλ.Ω 487, "Οδ.Τ 312 ώδ' . . . όίεται, ώς έσεται περ, "Ηοϊόδ.Θ 402' || π. "Αττ. τό ώσπερ συχνό έπεται δεικτικού τινος: Σοφ.Τρ.475, αὐτ.ΟΤ 276, Ξεν.ΚΓ 7,5, 75' κ. μτ. γενικ.: Πλάτ.Πολ.612D ώσπερ έχει δόξης' || κ. έπιταρα. διά του γε: "Αριστφ. Νεφ.673' || κ. δια του καί: "Ιλ.Ω 477 ώς και έγω περ, "Θουκ.1,142 ώσπερ και έλλο' || τό ώσπερ έπεται τώ Ισος: "Οδ.Υ 281 μοίραον . . . Ισπν, ώς αυτοί περ έλάγχωνον' || κ. μετά τό ό αυτός: Πλάτ.Φαιδ.86Α, Δημ.119' || κ. μετά τό όμοιος - όμοίως: Αισχ."Αγ.131, "Θουκ.4,34' || ώσπερ άν μτ. εύκτ.: Πλάτ.Φαιδ.87B ώσπερ άν τις . . . λέγοι' 2) ώς παροδείγματος χάριν, ώς έπί παροδείγματι: Ξεν.Απομν.3,12 όταν χορός . . . γίγηνηται, ώσπερ ό εις Δήλον πεμψόμενος' 3) εϋρηται έν χρ. καθ' ήν περιορίζεται ή τροποποιείται Ισχυρισμός ης, ώσπερ, σινει, ώς έάν: "Αριστφ.Νεφ.1276 τών έγκάθεον ώσπερ σσαίσθαι μοί θεοί, "Θουκ.4,73, Ξεν.ΚΠ 4,1,13' || συγν. μτ. μγχ. έν άπολ.χρ.: Σοφ."Ηλ.277 ώσπερ έγγελωσασ, Πλάτ.Φαιδ.86B ώσπερ έντεταμένον του σώ-

ματος Ξεν.Συμπ.1,11, αὐτ."Ελλ.2,3,19' || ώσπερ έξόν ώς έάν ήτο εις τήν έξουσίαν μας: αὐτ."Αν. 3,1,14' 4) σπαν. εϋρηται έπί χρόνον ώσπερ άν έως άν, έφ' όσον, έν διαφ.: Σοφ.ΟΚ 1361 ώσπερ άν ζώ' 5) εύθύς ώς: "Αριστφ.Είρ.24 ός μέν γάρ, ώσπερ άν χέσθη τις ή κύβω' 6) μετά συγκριτικόν, ώς, ώστε: Ξεν.Ελλ.3,3,16.

ώσπερ βαρδωρ. άντι ώσπερ: "Αριστφ.Θεσμ.1185.

ώσπερ ανει έπίρρ. ώσπερ ει βλλ.: Πλάτ.Γοργ. 479Α, αὐτ.Πρωτ.311B, Ξεν.ΚΓ 1,3,2, "Ισοκρ.4,148.

ώσπερ ει έπίρρ. κ. ώσπερ ει σινει, τρόπον παρά, άκριβώς ώς έάν, ώς νά, μεθ' όριστ.: Αισχ."Αγ.1201 ώσπερ ει παρσάταις' μτ. εύκτ.: Σοφ.ΟΚ 776 ώσπερ τις ει σοι . . . μηδέν διδοίη' κ. μτ. άπαρφ.: Λογγίν.Υφ.32,3' κ. μτ. όνομ. ή μγχ.: "Αριστφ.Λυσ.115 ώσπερ ει φήτταν, αὐτ."Εκκλ.537 ώσπερ ει προκείμενον, Πλάτ.Κρατ.422Α ά ώσπερ ει στοιχειά έστι.

ώσπερ ούν έπίρρ. κ. ώσπερ ούν άκριβώς καθώς: Αισχ.Χο.96 ώσπερ ούν άπόλωτο, αὐτ."Αγ.1171' 2) ώς πράγματι, καθώς τίς όντι: Πλάτ.Φαιδρ. 242B ει δ' έστιν ιώς περ ούν έστι θεός.

ώσπερ ει έπίρρ. ποι. ώσπερ κεν, σινει, ώσαν έν: Σώφρ.άπ.51 ται . . . κόγχαι ώσπερ ει κ' έξ ένός κελεύσματος κεχάναντι

ώστε έπίρρ. κ. σύνδ. κ. μον. νεώτ., κ. δημ. έχει την αυτήν σχεσίαν πρός τό ώς ήν και τό δστε πρός τό ός π."Ομ. έν συχνοτ. χρ. τό ώς έν παρομοιώσει, ότε συγν. γράφεται μεχωρισμένως κ. άναφέρεται εις τό δεικτικόν ώς, τίθεμενον, ώς τό ώς, μτ. ένεατ. όριστ.: "Ιλ.Β 459 τών δ', ώστ' όρνιθων πετηνών έθνεα πολλά, αὐτ.Μ 421, αὐτ.Ν 703' || σπαν. μτ. άορ.: αὐτ'Γ 53' || κ. μεθ' ύποτ. ένεατ. ή άορ.: αὐτ.Β 474, αὐτ.Α 68, αὐτ.Π 428, "Οδ.Χ 302' || συγν. τό ρ. παρολείπεται: "Ιλ.Σ 513 ώστε θεοί περ, Αισχ.Πρ.452 κατάρωχες δ' έναιον ώστ' δήσοιαν μύρμηκες, αὐτ."Επ.13, αὐτ. 62, αὐτ.Πέρο.424, αὐτ.Χο.421, Σοφ.ΟΚ 343, αὐτ."Αντ.1033 2) ή λ. έν χρ. πρός δήλωσιν δυναμέως ή έξουσίας, δι' ής πράττει τις, ότε: "Ιλ.Γ 381 τόν δ' έξήρασε' "Αφροδίτη βετα μάλ', ώστε θεός, "Οδ.1 423' 3) κ. μον., νεώτ., κ. δημ. ώς συλλογιστικόν ή συμπερασματικόν σύνδ. τίθεται εις δήλωσιν του πραγματικού ή μελετωμένου άποτελέσματος τής ενεργείας, ήν έκφέρει τό ρ. τής κυρίας προτ., συχνοτ. μτ. άπαρφ., ώστε νά, δια νά: "Ιλ.Δ 21 ει δέ σοι θυμός έπέσσυται, ώστε νείεσθαι, "Οδ.Ρ 21 οὐ γάρ ειπ' στασιμαστοί μένειν έπι τήλικας ειμι ώς τ' έπιτειλαιμύω σημάντορι πόντα πείθεσθαι [εύστ. "ήγονον, οὐκ ειμι τοιαύτης ήλικίας, ώτε εις πάν έργον πείθεσθαι τό κελεύοντί μοι κατ' άγρούς], "Ηοϊόδ."Εργ.44, "Ηρ.8,96 ώστε άπόδηλησται τόν χρυσόν' || ή σύνταξις αότη γίνεται συγχοτέρα π. Πίνδ.ΙΟ 9,13, αὐτ.Ν 5,2, αὐτ.64) κ. είναι συγν. π. "Αττ. έτι κ. όπου τό ώστε φαίνεται πλεονάδον, όθ. μτ. τό έθέλω: Εδρ."Ιηπ.1327' || μτ. τό έστι [έξέσσι]: Σοφ.Φιλ.656' || μτ. τό φηφιζέσθαι: "Θουκ.5,17' || συγν. εϋρισκομεν τάνόπαλον τό άπαρφ. μ. όπου τό ώστε φαίνεται άνογκίον: "Ηρ.1,13' || μτ. τό ούτως, τασούτος ή ά.δεικτ.λ. τό ώστε τίθεται μτ.άπαρφ.: Σοφ.ΟΤ 595' συγν. μτ. του ή ώς β' όρος συγμκ., όταν άποφάσχηται τό ζυαντόν του άποτελέσματος: "Ηρ.3,14 μέζω κακά ή ώς άνακαλαίαν, Ξεν.Απομν.3,5,17 μέζω ή ώςτε φέροιεν δύνασθαι κακόν' || π. ποι. σπαν. τό ώστε παραλείπεται: Σοφ.ΟΤ 1293 νόσσημα μέζον ή φέροιεν, Εδρ.Ε 1107, αὐτ."Αγκ.230' || σπαν. τό θετικόν τίθεται άντι του συγκριτικού: αὐτ."Ανδρ.80 γέρον άκείνων ώς σ' ώφελειν παρών, Πλάτ.Πρωτ.314B ήεις έτι νέοι ώστε διελέσθαι, Ξεν."Απομν.3,13,3 φυχρόν ώστε λούσασθαι' || τό ώστε ένίοτε πα-

ρολείπειται ἔπου. ἀπαρφ. : Ἦρ.6,109 ὀλίγων εἶ-
 να στρατή τῆ Μήδωσ συμβαλέειν, Θουκ.2,71
 ταπεινὴ ἢ διάνοια ἐγκατερεῖν || ὠστε μὴ
 . ἂν μτ. ἀπαρφ. ἐπὶ πραγμάτων μᾶλλον ἢ ἦττον
 πιθανῶν : αὐτ.49 ὀτως ἐκείτω ὠστε μῆτε . . ἄλλο
 τι ἢ γυμνοὶ ἀνέχεσθαι, ἠδιστα τ' ἂν ἐν ὄδωρ
 ψυχρὸν σφᾶς αὐτοὺς ῥίπτειν : 4) ὅταν σημαί-
 νει τὸν ὄρον ἐφ' ᾧ γίνεται τι, ἐπὶ τῷ ὄρω νά . . :
 αὐτ.4,3,7 παραδοῦναι σφᾶς αὐτοῦς Ἀθηναίους,
 ὠστε Βουλεύσαι ὀ,τι δὲν ἐκείναις δοκῇ 5) μεθ'
 ὄριστ. εἰς δῆλωσιν τοῦ πραγματικοῦ ἀποτελέσμα-
 τος μτ. ἐμφάσεων : Ἦρ.2,120 οὐχ οὕτω φρενο-
 βλαβῆς . . ὠστε . . ἐβούλοντο, αὐτ.3,12, Σοφ.ΟΚ
 82, Ξεν. Ἀν.1,9,28, αὐτ. Ἀνομ.2,2,3' || μτ. τοῦ
 ἂν κ. παροτ. ἢ ἄσορ. ἐκφῆρει ὑποθετικὴν περι-
 πτωσιαν : Σοφ.ΟΚ 271 ὠστ' ἢ φρονῶν ἐπρασου-
 οῦδ' ἂν ὠδ' ἐγγιγνόμεν κακός, Θουκ.5,6' || κ.ἐπὶ
 ἀπιθανοῦ ἐπακολουθήματος : Ξεν. Ἀγ.1,26' 6) κ.
 νεώτ. κ. δημ. ἐν ἀρχῇ λόγου ἢ προτ. δηλοῖ ἰαχυ-
 ρὸν συμπέρασμα, λοιπὸν, ὁθεν, ἐπαμύνης : Σοφ.
 Φιλ.75 ὠστ' . . ἄλλα καὶ εἰ προσδιισθησῶν,
 αὐτ.ΟΤ 65, - ὠστε δὲν μ' ἀναγῆς, - ὠστε δὲν θά
 φύγετε' || κ. μτ. προατ. : Ἠλ.11,72 θνητὸς δ'
 Ὀρέστης, ὠστε μὴ λίαν στένε, Ξεν.ΚΠ 1,3,18,
 Δημ.129 ὠστε, ἂν βούλησθε, χειροτονήσατε'
 || μτ. εὐκτ. μετὰ τοῦ ἂν εἰς δῆλωσιν ὑποθετικοῦ
 ἐπακολουθήματος ἢ μτ. μ. εὐκτ. ἄνευ τοῦ ἂν :
 Ἦρ.2,26, Σοφ.ΟΤ 857 βρέφος γάρ ἦν τὸτ' . .
 ὠστ' οὐκ ἂν αὐτὸν γυρισσαιμ, αὐτ. Ἠλ.325, Ἄ-
 ριστφ. Ἀχ.943, Ξεν. Ἀνομ.3,1,9, αὐτ. Οἰκ.1,13' 7) μτ.
 μτ. ἀπὶ ὄπαρφ. κατὰ πνα ἐλξιν, διὰν ὑπάρχη
 μτ. ἐν τῷ κυρ. προτ. : Δημ.28, Ἰσαι.76,19 οὕτω
 σφόδρα μισοῦντα τοῦτον ὠστε πολὺ δὴ θάνα-
 τὸν διαβέβαιον, Ἰσοκρ.53D τοσοῦτον ἀπάντων
 διενεγκότες, ὠσθ' ὑπὲρ Ἀργείων δυστυχησάν-
 των Θεβαίους. . ἐπιτάττοντες 8) νεώτ. κ. δημ.
 ὡς ἐπίρρ. ἀναποδοτικὸν τοῦ τᾶσος ἢ τοῦ ἐπίρρ.
 τᾶσον δηλοῦν συνέπειαν, ἀποτέλεσμα : ἔχω τᾶση
 δουλειά, ὠστε δὲν μοῦ μένει καιρὸς γιὰ ξεκού-
 ρασμο, - εἶναι τᾶσο πλοῦσιος, ὠστε νὰ ἐχη τρία
 αὐτοκίνητα 9) δημ. σύνδ. χρόν. ἕως ὅτου :
 θά τὸν δέρνω ὠστε νὰ βαρεθῶ.

ὠσπενίτης (ὀ) νεώτ. μεταλλογραφικὸν συστα-
 τικὸν τῶν χαλύβδων ἀποτελούμενον ἐκ στερεοῦ
 διαλύματος ἀνθρακός ἢ σεμεντίτου ἐν τῷ σιδήρῳ.

ὠστήρ-ἦρος (ὀ) νεώτ. ὄργανον ἐνεργοῦν ὀθη-
 σιν, ὠσιν 2) ἐλατήριον ὠθοῦν τι.

ὠστής (ὀ) ὁ ὠθῶν, ὁ σπρώχνων, δθ. **σεισμός** ὠ-
 στής ὁ σεισμός ὁ ἀνατρέπων κατὰ μίαν πρῶω-
 σιν : Ἀριστλ.Κόσ.4,31.

ὠστίξω, ἄπτ. ὠστίω, παθ. ὠστίζομαι, ἄπτ. μέλλ.
 ὠστίσομαι, θημαστ. τοῦ ὠθῶ, ὠθῶ ἐπιανελημμέ-
 νος, ὠθῶ τῆδε κἀκεῖσε, ἀπρώχων συχνὰ ἐδῶ ἢ
 ἐκεῖ, ἐν χρ. τὸ παθ. : Ἀριστφ. Ἀχ.844 οὐδ' ὠστίει
 Κλεωνύμῳ ἰσχυρῶ. εὐοδῆ πεισθησῶν ὑπὸ Κλεωνύ-
 μου), αὐτ. Λυσ.330 δοῦλασις ὠστίζομένη, αὐτ.
 Ἀχ.24 ὠστίσονται . . ἀλλήλοισι περὶ πρώτου ἔθ-
 λου' || κ. ἐν κωμ.μτφ. : Τηλεκλειδ. Ἀμφικ.1,13 τῶν
 . . πλακοῦντων ὠστίζομένων περὶ τὴν γνάθων 2)
 ἀπολ. ἀγωνίζομαι προσπαθῶν νὰ καταλάβω τι :
 Ἀριστφ. Ἀχ.42 εἰς τὴν προεδρίαν . . ὠστίζεται.

ὠστικός-ἦ-ὄν κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφε-
 ρόμενος εἰς τὴν ὠσιν, δ συντελὸν εἰς τὴν ὠθησιν,
 ὁ ἱκανὸς εἰς τὸ ὠθεῖν, ὁ ἔχων δύναμιν νὰ ὠθῆ,
 σφοδρὸς, ὀρηκτικός : Ἀριστλ.ΖΚ 10,4 ὠστική . . ἢ
 τοῦ πνεύματος φύσις, Ἀρρ. Ἐπικτ.4,1,84.

ὠστικός ἐπίρρ. μτγν. ὠστικῶ τῷ τρόπῳ, μετὰ
 ὠστικῆς ὠθοῦσης δυνάμεως : Μάκρ.Αἰρ.9,3
 τοῦτο μὲν οὐδὲν κατὰ ἀνθρώπων ἐστὶ λελογισμέ-
 νον, ἢ ὀλοσχερῶς, μὴ δὲ ὠστικός.

ὠσπισμός (ὀ) κ. νεώτ. Μοίτρ.424 ἐωσπισμός, ὠθι-
 σμός Ἀττικῶ, ὠσμός Ἑλληνες.

ὠστοργος-ον μτγν. δωρ. κτ. κράσιν τοῦ ὁ ἄ-
 στοργος : Θεοκρ.2,112

ὠστός-ἦ-ὄν μτγν. ὄν δύναται τις νὰ δώσῃ, ὁ
 ἀποδοκίμως : Ἠρωδιαν. Ἐπιμ.103.

ὠστόσο ἐπίρρ. δημ. ὄνη. παρὰ ταῦτα : ὠστόσο θά
 φύγουμα αἰρίο 2) σύνδ. καὶ ὄμως, ἐν τούτοις.
ὠστημάς-ἄδος (ἦ) Ἦσ. ἐέρικας, ὁ ἐπρηγμός,
 Κρήτες.

ὠσφρησάμη μέσ. ἄδρ. α' τοῦ ὠσφρηνομαι.
ὠσφρησάμη μέσ. ἄδρ. β' τοῦ ὠσφρηνομαι βλ.λ.
ὠσση κ. ὄσση Σουῖδ. «κλήμα ἐστὶ βότρυς ἐξηρ-
 τημένους ἔχον ταύτην ἔνισι ὄρεαχάδα καλοῦσιν».
ὠσχος (ὀ) μτγν. κ. ὄσχος νέον κλήμα ἀμπέλου,
 ἰδ. μτ. τῶν βότρων : Ἀριστφ. Ἀχ.997 ὄσχος ἡε-
 ρίδος, Ἀθῆν.495F Ἀθηναίων ἀγῶνο ἐπιτελεῖσθαι
 τῶν ἐφῆλων δρόμου, τρέχειν δὲ αὐτοὺς ἔχον-
 τας ἀμπέλου κλάδων κατάκαρπον τὸν κολού-
 μενον ὠσχαν.

ὠσχοφῆρια (ἦ) μτγν. κ. ὄσχοφῆρια μία τῶν
 ἡμερῶν τῆς ἀθηναϊκῆς ἐορτῆς τῆς ἐπικαλουμένης
 Σκίρα, καθ' ἣν παῖδες εὐγενεῖς ἠδῶντες ἐν γυ-
 ναικειᾷ περιβολῇ φέροντες κλάδους ἀμπέλου
 βροττοφόρους μετέβαινον ἐν πομπῇ ἐκ τοῦ ναοῦ
 τοῦ Διονυσίου εἰς τὸν ναὸν τῆς Σκισράδος Ἀθη-
 νᾶς : Φιλῶχ.44, Πλούτ.Θησ.22.

ὠσχοφορικός-ἦ-ὄν μτγν. κ. ὄσχ. ὁ ἀνήκων ἢ
 ἀναφερόμενος εἰς τὰ ὠσχοφῆρια βλ.λ. : Ἀθῆν.
 63B, Πολυδ.4,53.

ὠσχοφῆριον (ἦ) κ. ὄσχοφῆριον Ἦσ. ἐπὶ τῆς
 Σκισράδος Ἀθηναῖς ἱερὸν ἐν Φαλήρῳ, ΑΒ 318.

ὠσχοφόροι (οἱ) κ. ὄσχ. οἱ παῖδες οἱ φέρον-
 τες κατὰ τὰ ὠσχοφῆρια τοὺς ὠσχος : Ὑπε-
 ρειδ.π. Ἀρποκρ., Φιλῶχ.π. Ἀρποκρ. Ἰστρος 13.

ὠσχοφορῶ-έω κ. ὄσχ. Φώτ. ἐεορτάζω τὰ ὠ-
 σχοφῆρια.

ὠτάγγρα (ἦ) (οἶς) μτγν. ὄργανον καταστήριον,
 βασανιστικὸν τῶν ὠτων : Συνέσ.201C διακταλήθρα,
 ποδοστράβη, πισστήριον, ῥινολαβία, ὠτάγγρα,
 χεῖλαστρόφιον.

ὠταιμάτωμα-ατος (τὸ) νεώτ. ἰατρ. ἄ. ὠταιμά-
 τωμα βλ.λ.

ὠτακίς-ἰδος (ἦ) μτγν. φυτὸν πηθαλάσσιον : Ὀππ
 Ἰζευτ.2,7.

ὠτακουστήριος στοά (ἦ) νεώτ. στρατ. ἡ στοά
 ἀπὸ τοῦ ἄκρου τῆς ὀποιᾶς διὰ τοῦ ὠτός ἢ
 δι' εἰδικῶν ὀργάνων συλλαμβάνονται οἱ διὰ τοῦ
 ἐδάφους μεταδιδόμενοι ἤχοι τῶν ὑπονομοτικῶν
 τοῦ ἐχθροῦ ἐργασιῶν ἐν πολέμῳ.

ὠτακουστής (ὀ) κ. νεώτ. ὁ ὠτακουστῶν, ὁ
 κρυφίως ἀκρωόμενος, δθ. κατάσκοπος ἰδία ὁ
 ὑπὸ τῶν τυράννων χρησιμοποιούμενος : Ἀριστλ.
 Πολιτ.1313b,14 τοὺς ὠτακουστὰς ἐξέπειμην ἴε-
 ρων, ὅπου τις εἶη συνουσία καὶ σύλλογος, αὐτ.
 Κόσ.6,9, Πολυδ.6,16,37,1, Πλούτ.Ἦ8,522F.

ὠτακουστικός-ἦ-ὄν νεώτ. ἐπὶ ὀργάνων, ὁ δὲ
 οὐ ὑποδοσθῆναι ἢ ἀκοῆ, ἄ. ἀκουστικός.

ὠτακουστῶ-έω κ. νεώτ. ἀκούω, ἀκρωμαι
 μετὰ περιεργίας καὶ κρυφίως, προσέω νὰ ἀ-
 κούω κρυφίως καὶ νὰ μάθω τι ὡς κατάσκοπος,
 εἶμαι ὠτακουστής, κρυφίμως : Ἦρ.8,130 θμα
 δὲ ὠτακουστὸν δὴ πεσέται τὰ Μαρδονίου
 πρήγματα, Ξεν.ΚΠ 5,3,56, αὐτ.8,2,10 πολλοὺς ἐ-
 ποιήσεν ἀνθρώπους καὶ ὠτακουστέην καὶ κατα-
 πτεύειν, Δημ.434, Πολυδ.6,31,21,1, Πλούτ.Καῖσ.49 οὐ
 δὲν ἔων ἀνεξέταστον, ἄλλ' ὠτακουστῶν καὶ πο-
 λυπραγμονῶν συνέκεν ἐπιβουλήν, Ἀριστειδ.1,62.

ὠταλία (ἦ) μτγν. κ. νεώτ. ὄλος, πόνος ἐντο-
 πιζόμενος εἰς τὸ οὖς : Διοσκ.2,210, Πολυδ.4,185.

ὠταλικός-ἦ-ὄν κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφε-
 ρόμενος εἰς τὴν ὠταλίαν : ὠταλικῶν φάρμα-
 κων (προσθητικῶν φάρμακων τῶν πόνων τοῦ ὠτός).
ὠταλιᾶ-άω μτγν. ὠταλιᾶ βλ.λ. : Διοσκ.2,199.

ὠταλγῶ-έω μγν. ἔχω πόνους εἰς τὰ ὦτα, πάσχω ὠταλγίαν : Διοσκ.3,35.

ὠτάν ἐπιφών. κ. ὠτάν κ. ὦ τάν κ. ὠτάν κλητ. προσφ. τοῦ τάν βλλ.

ὠταρία (ἡ) νεώτ. ζφολ. γένος θηλαστικῶν περαιοπόδων ἐκ τῶν ὠταριδῶν.

ὠταριδίαι (οἱ) νεώτ. ζφολ. ὁμοιογένεια θηλαστικῶν περαιοπόδων, ἧς μόνον γένος ἡ ὠταρία.

ὠτάριον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ οὖς, ἀφτάκι : Ἄναξ.Ἐσδρ.Σατυρ.1, Ἄλεξ.Κρατεῦ.1,16 ΑΠ11,75 οὗτος ὁ νῦν βέλτιστος Ὀλυμπιακὸς εἶχε τὸ πρῶτον ῥίνα, γένειον, ὀφρῶν, ὠτάρια, βλεφαρα· 2) μγν. λαθεῖ τις ἄγγεϊου : Ἀθῆν.11,783Β Παρθένιος (ἀμφικύπελον λέγεσθαί φησιν) διὰ τὸ περικυκλωθῆσαι τὰ ὠτάρια· 3) ὁμ. ὄστρακοδερμῶν τι ὄμοιον πρὸς λεπάδα : αὐτ.3,87F τὰ δὲ ὠτάρια, γίνεται δὲ ταῦτα κὰν ἢ κατὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν . . . τροφιμώτερα τῶν προειρημένων.

ὠταρός-ά-όν (οὔς) γλωσσ. ὁ ἔχων ὑπερμεγέθη ὠτα, μεγάλη ἀφτία, ἀφτίας, ὀφτυλάς.

ὠτάς, ὠτάς, ὠτῶν Ἐπιγρ.Δελφῶν, ἀντι αὐτάς, αὐτάς, αὐτῶν πρβλ. αὐσῶτῶν.

ὠτε ὄρωρ. τ. τοῦ ὠστε βλλ.11) : Πίνδ.Ο 10(11),86 ἄλλ' ὠτε παῖς ἐξ ἀλάχου πατρὶ ποθεινὸς ἴκοντι νεώτατος τὸ πάλιν ἴδῃ, αὐτ.Π 10,54, αὐτ.Ν 6,31, Ποιητ.π. Ἀπολλ.Δύσκ. Ἀντων.61.

ὠτεγγύτης (οἱ) μγν. κ. νεώτ. εἶδος χειρουργικοῦ ὄργάνου, δι', οὗ ἐγγεῖται τι ἐντὸς τοῦ ὠτός : Γαλ.6,437,15 τοῦ συνήθους ὄργάνου, καλουμένου ὀπὸ πάντων ὠτεγγύτου· || νεώτ. ἱατρ. εἶδος ὀυρίγγος ἢ κλυστήρος πρὸς πλύσιν τοῦ ὠτός.

ὠτειλή (ἡ) (ιοῦτάν) τραῦμα, πληγή, κ. ἰδ. πρόσφατος, ἀνοικτὴ εἰσέτι· Ἀμμων.107,15 ὠτειλήν . . τὸ πρόσφατον τραῦμα· οὐλὴν . . τὴν ὑγιασμένην σάρκα ἐκ τραύματος παλαιού· κτ. Ἀριστοχ. τραῦμα προκαλούμενον κατὰ τὴν ἐκ τοῦ συστάθην συμφοκίην δι' ἀγχεμάχου ὄπλου ἢ ριπτομένου ἀκοντίου : Ἰλ.Ε 870 αἶμα καταρρέον ἐξ ὠτειλῆς, αὐτ.Α 266, αὐτ.Π 862 δόρυ χάλκεον ἐξ ὠτειλῆς εἴρωσε, αὐτ.Ρ 86, αὐτ.Τ 25 χαλκοτύπος ὠτειλάς, Ὁδ.Τ 456 ὠτειλήν δ' Ὀδυσσῆος . . ἔσησεν ἐπισταμένους· || ἰων. γεν. τραῦμα, πληγή : Ἰνπ.788Α κινδυνὸς ἀν εἶναι ἔσφαρραμένη τὰς ὠτειλάς· || ἔλακος : Γαλ.Αεξ. Ἰνπ 7881 «ὠτειλάς κέκληκε τὰ ἔλακος» 2) σημεῖον ἰαθέντου τραύματος, οὐλή : Ἰνπ.789C ὄταν δὲ ἡ καθαρά γένηται τὰ ἔλακος, ἐς ὠτειλάς τε ἦ ἴκτ.Γαλ. «τὰ ὠτειλάς ἐνταῦθα κριτικῶς εἶπεν ἐπὶ τῶν οὐλῶν, οὐχ ὅς ἐμπροσθεν ἐπὶ τῶν ἔλακων», Ξεν.Ἀν.1,9,6 καὶ τὰ μὲν ἔπαθεν, ὦν καὶ τὰς ὠτειλάς εἶχεν, Πλούτ.Κοριολ.14 εἶπε δεικνύντας οἷς ἦσαν ὠτειλαὶ προφανῆ τὰ σύμβολα τῆς ἀνδρείας, αὐτ.Ἠθ.276C τοὺς ἀξίους ἀρχεῖν τραύμασι καὶ ὠτειλαῖς ἐκρινον.

ὠτειλήθεν ἐπίρωρ. ἐκ τῆς ὠτειλῆς, ἀπὸ τοῦ τραύματος : Ὀρφ.Λιθ.647 φορέοντο αἵματος ὠτειλήθεν ἐπὶ τραπερῆν ῥαθυμύγεις.

ὠτειλοῦμαι παθ. σχηματίζω ὠτειλήν βλλ.2), οὐλήν, ἐπουλοῦμαι : Ἰνπ.Ἄγγ.769.

ὠτερίσις βαθμῆς (ἡ) νεώτ. γεωλ. ἡ δευτέρα ἐκ τῶν πέντε βαθμίδων εἰς ἀς ὑποδιαιρεῖται ἡ παλαιοκρητιδικὴ ἢ κατωτέρα κρητιδικὴ ὑποδιάπλασις τῆς κρητιδικῆς διαπλάσεως τοῦ μεσοζωϊκοῦ.

ὠτία (ἡ) μγν. εἶδος ὄστράκου, ἐν λατ. μεταγροαίη : Πλιν.Φι 32,11,53.

ὠτιασά-α-ον νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ-οὖς, ὁ τοῦ ὠτός, ἀ. ὠτικός : ὠτιαία σάλαπιξ, - ὠτιαία λεμφογάγλια, - ὠτιαίοι μύες (τρεις ὀπουτοπόδεις μύες τοῦ ἐξω ὠτός), - ὠτιατον μεζον νεθρον.

ὠτιατρικὴ (ἡ) νεώτ. ἱατρ. κλάδος τῆς ἱατρικῆς ἔχων ἀντικείμενον τὴν θεραπείαν τῶν νοσημάτων τῶν ὠτων.

ὠτιαφόρος-ον λεξ. ὁ φέρων ὠτίδας· ΕΜ 826,27 «ὠτιαφόροι, οἱ τὰς ὠτίδας φέροντες ἐργάται».

ὠτίδια (ἡ) ὄσμ. τὸ καλοβατικὸν πτηνὸν ὠτίς ἢ μεγάλη ἢ βραδεία, ἀ. ἀγριόγλοκος.

ὠτιδίαι (οἱ) νεώτ. ζφολ. οἰκογένεια καλοβατικῶν μετριοσῶμων ἢ μεγαλοσῶμων πτηνῶν ἀπαντῶντων πολλαχοῦ τῆς γῆς.

ὠτιδίων (ἡ) λεξ. κ. νεώτ. Ζωναρ.1897 «ὠτιδίων ὄψον τὸ τῆς ὠτίδος» 2) αὐτ. ἐπίτιδιον δὲ ἡ μικρὰ ὠτίς» 3) νεώτ. ζφολ. γένος γαστεροπόδων ὠτιδιδῶν μαλακίων.

ὠτιδιφαφ-αδος (ἡ) νεώτ. ζφολ. γένος περιστεροειδῶν πτηνῶν.

ὠτικός-ή-όν μγν., μων. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ οὖς, ὁ τοῦ ὠτός, ἢ ὁ διὰ τὸ οὖς, ἀ. ὠπίσιος : Γαλ.13,392 ὠτικὸν φάρμακον, Ρομφ.237 ἐξὸδ.Ματθ.1, Παῦλ.Αγ.6,59 ὠτικὸν κλυστίρας, - ὠτικὸν θύσμα, - ὠτικὸν γάγγλιο, - ὠτικός Ἰλλυγος, ὠτικός σωλήν· || τὸ οὖδ. ὠτικὸν ὠς οὖς. τὸ πρὸς θεραπείαν ποθήσεων τοῦ ὠτός φάρμακον : Ὀρειβ.2,459,7, Ἀλέξ.Τραλλ.3,178 ὠτικὸν ἀνώθηον, Λέων Φιλ.153,17 [Emergias] τοῖς ὠτικαῖς θεραπεύειν, Θεοφάν.Νόων.1,284.

ὠτίλοφος (οἱ) νεώτ. ζφολ. γένος ἀμφιβίων ἀνεύρων φρυιδῶν περιλαμβόνων διάφορα εἶδη εὐμεγέθων βατράχων.

ὠτίλον (τὸ) μγν., μων. κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ οὖς βλλ.λ, μικρὸν οὖς, ἀφτάκι, αὐνήθ, ἀνευ ὑποκορ. ὀμ.· Μοίρ.288 «οὗς Ἀττικῶ, ὅτιον Ἕλληνας» : ΠΔ Βαο 1,9,15 κύριος ἀπεκάλυψε τὸ ὠτίον Σαμουήλ, αὐτ.Σοφ.Σειρ.21,6 δέσις πτωχοῦ ἐκ στόματος εἰς ὠτίον αὐτοῦ, ΚΔΜαθ.26,51 ἀπέσπασε τὴν μάστιγαν αὐτοῦ, καὶ πατάξας τὸν δοῦλον . . ἀπέλειν αὐτοῦ τὸ ὠτίον, αὐτ.Λουκ.22,51 ἀφάμενος τοῦ ὠτίου αὐτοῦ ἴαστο αὐτόν, Λουκ.11,ΑΠ 11,81 ἔσχον δ' ἐν Πίσση μὲν, ἐν ὠτίῳ· ἐν δὲ Πλαταισί, ἐν βλεφαρον, Ἀθῆν.3,94C ἔχοντες . . νόδας καὶ κεφαλάς καὶ ὠτια καὶ σιαγόνας, Πάν., Πρὸκ.Βονδ.2,28, 304C, Νικ.Χων.Χρον.2,6, 48C· πρβλ.Λοβεκ.Φρόν.211' 2) κ. νεώτ. μφ. μικρὰ λαθεῖ ἀγγεῖου, χειροῦς : Ἡρώων Πνευμ. ἐν Ματθεμ. Veti.163,8, οὐτ.214,15 τὸ τῆς λαγύνου ὠτίον, Ἰάν. ὠτίον χαλκίον· 3) νεώτ. τὸ κάτω ἄκρον τῶν ὀνύγων τῆς ἀγκύρας· 4) εἶδος ὄστρακοδέρμου : Ξενοκρ.17 τὰ δὲ καλούμενα ὠτια γίνονται πρὸς πέτρας, Χρόλ.Νικ.Ἀλεξ.213,9 τὰς ἀγρίας λεπάδας, ἀρς ἡμεῖς ὠτια λέγομεν· πρβλ. ὠτάριον.

ὠτιάρυγχαος (οἱ) νεώτ. ζφολ. γένος κολοεπτέρων κουρικουλιονιδῶν ἐντόμων.

ὠτιοφόρος-ον λεξ. ὠτοβλαδίας, ὠτοκάταξις· ΕΜ 826,27 «ὠτιοφόροι δὲ, οἱ τὰ ὠτα συντεθλασμένοι, οἷον ὠτοκάταξιδες ἦσαν δ' οὔτοι ἀπὸ παλαιστράς, ΑΒ 287,10' πρβλ. ἀτιαφόρος».

ὠτίς-ιδος (ἡ) νεώτ. τὸ μέγα στεγανώμενον καὶ καλοβατικὸν πτηνὸν ὠτίς ἢ μεγάλη ἢ βραδεία, ὠτίδα, ἀγριόγλοκος, ἀγρία μαιρίκα· Ἐρωτιαν.398 «ὠτίδα καὶ ὠτίδος . . ἐστὶ δὲ ὀρνέου εἶδος, ἢ πλειστον μάλιστα ἐν Θρόφιῳ καὶ Μακεδονίᾳ ἐδρῖσκεται»· Ξεν.Ἀν.1,5,2, αὐτ.3 τὰς δὲ ὠτίδας ἀν τις ταχὺ ἀνίστη· ἐστὶ λαμβάνειν· πέτονται γὰρ βραχὺ ὡσπερ πέρδικες καὶ ταχὺ ἀπαγορεύουσι, Ἀριστ.Ζ1 2,17, αὐτ.9,33, Γαλ.6,387 μεταξὺ δὲ πως τῆς τῶν γενράνων τε καὶ τῶν χηνῶν ἢ σαρξ τῶν καλουμένων οὐτίδων ἢ ὠτίδων ἐστίν, Αἰλ.Ζ1 5,24· πρβλ. ὠτός· || νεώτ. ζφολ. γένος καλοβατικῶν μεγαλοσῶμων πτηνῶν ἔχοντων βραχὺ καὶ κυρτὸν ῥάμφος, πῶδας πφηλοῦς, μάλλον λεπτοῦς καὶ γυμνοῦς πτερῶν, ἀφάνους ἀνεπτυγμένους καὶ οὐρὰν βραχεῖαν· 2) νεώτ. ἀρχιτεχν. ἐξέχον κατασκευασμα τοῦ τοίχου πρὸς στήριξιν ἄλλων κατασκευῶν, τὸ φουρούσι· 3) νεώτ. στρατ. εἰσέχουσα γωνία ὀχυρώματος.

ώτιτης (ό) νεώτ. ὁ μικρός δάκτυλος τῆς χειρός, ἐπειδὴ δι' αὐτοῦ ἔξομεν τὸν ἀκουστικὸν πόρον. **2** | εἶδ. ζωολ. γένος διπτέρων βροχικέρων μυϊδῶν ἐντόμων.

ώτιτις-ιδος (ή) νεώτ. Ιατρ. ὄξεϊα ἢ χρονία φλεγμονή τοῦ ἔξωτερικοῦ καὶ κυρ. τοῦ μέσου ὠτός : ἀπλή - καταρροϊκὴ ἢ πυώδης ὠτίτις.

ώτιχηρμῶτες-ον ἐπὶ βοῆς, ὁ διαπερῶν διατριπῶν τὰ ὄτα : Ἀισχ. Ἐπτ.84 ὠτιχηρμῆτῶ βοῶ (πθ. εἰκ. ἀντιὼπὶ χρίμπεται βοαί, ἢ ποτιχρίμπεται βοαί).

ώτοκαρϊασις-εως (ή) νεώτ. κτηνιατρ. φλεγμονὴ τοῦ ἔξωτερικοῦ ἀκουστικοῦ πόρου τοῦ ὠτός ζῶων πινῶν ὀφειλομένη εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ παρασίτου τῆς συμβιωτικῆς ἀκαρϊασιως, οἷον ἐπὶ τοῦ ἵππου, τοῦ βοῦς, τῆς αἰ ὄς, τοῦ κύνος, τῆς γαίης, τῆς λιτίδος καὶ τοῦ προβάτου, ἢ τοῦ παρασίτου τῆς δερματοκοπιτικῆς ἀκαρϊασιως, οἷον ἐπὶ τοῦ ἵππου, τοῦ βοῦς, τῆς αἰγός, τοῦ προβάτου καὶ τοῦ κοκκίλου.

ώτογλύφισ-ιδος (ή) κ. μιν. κ. νεώτ. εἶδος μικρῶς καὶ λεπτῆς γλυφίδος ἢ μικρὸν τι ὀστεῖνον κοχλιαρίον πρὸς καθαρισμόν τῶν ὠτων : Πλάτ. Κωμ. Συμμάχων 3 σὺν ἐλαίῳ ὠτογλυφίδα λαθεύουσα ἀνασκάλλεται, Πολυδ.4,18, αὐτ.10,149, EM 235,16, Γεωπ.4,7,3 ὠτογλυφίδι τοῦ κλήματος τὴν ἐντεριῶν ἡμυδάνουσι.

ώτογλυφον (τό) γλωσσ. ἢ ὠτογλυφίς βλ.λ. **ώτογραφία** (ή) νεώτ. ἀνατομικὴ καὶ φυσιολογικὴ περιγραφή τοῦ ὠτός ἀπὸ ἀπόφωσ τῆς κατασκευῆς καὶ λειτουργίας αὐτοῦ.

ώτοδυνία (ή) νεώτ. ἄ. ὠταλγία βλ.λ.

ώτοειδής-ους-ές μτν. κ. νεώτ. ὁ ὄμοιος πρὸς τὸ οὖς, ὁ ἔχων τὸ σχῆμα τοῦ ὠτός : Ρούφ.59 ὕμει παρ' ἑκάτερα πλατέσι κεχρημένῃ ὠτοειδίαι, ὠτοειδῆ ἴστια (τριγωνικὰ τραπεζοειδῆ ἴστια ἐν χρήσει μόνον εἰς στενάς παλεμικὰς λέμβους κ. ἰδ. φαλαινίδας καὶ κέλητας, δημ. πένηες ἢ ἀφιδί), ὠτοειδῆς ἐπιφάνεια ἀνωμόμου ὄσταυ, ὠτοειδῆς ἐπιφάνεια ἱεροῦ ὄσταυ κ. ἐπίρο. μτν. -ῶς : Ρούφ.59 διὰ τὸ περὶ αὐτῆν ὠτοειδῶς ἐοχηματισθαί.

ώτοθλαδία (ό) μτν. ὁ ὠτοκάταξις βλ.λ. : Διογ.Λ.5,67 τὴν πᾶσαν σχεῖον ἀθλητικὴν ἐπιφάνειαν, ὠτοθλαδίαις τε καὶ ἐρμηίνης ἄν.

ώτοκατάξις (ό) μτν. ὁ γρ. ἀντὶ ὠτοκάταξις βλ.λ. : Πολυδ.4,144 ὠπαχρος, εὐγένειος, πυρσάθριξ, ὠτοκαταξίαις ἰδιορθ. ὠτοκάταξις).

ώτοκάταξις-ιδος (ό) ἐπὶ πύκτου, ὁ τεθλασμένος τὰ ὄτα : Ἡσ. AB 116,32 ὠτοκάταξιν τὸν συντετριμμένον τὸ οὖς, Εὐστ.1324 ὠτοκάταξις κατὰ Αἴθιον Διονύσιον, ὠτοθλαδίαις, τὰ ὄτα τεθλασμένους ἐν παλαίστραις : Ἀριστφ.ἀπ.72, Πολυδ.2,83, EM 826* πρβλ. Λοβεκ.Φρύν.628.

ώτοκεφαλία (ή) νεώτ. Ιατρ. τερατογονικὴ διάπλασις ἔχουσα κύρια χαρακτηριστικὰ τὴν προσέγγισιν ἢ συνένωσιν τῶν ὠτων πρὸς τὴν μέσιν γράμμην, τὴν ὄτροφον τῆς κάτω χώρας τοῦ κρaniu, τὴν ἔλλειψιν πολλὰκις σιαγῶνων καὶ μέρους τοῦ προσώπου καὶ τὴν ὑπαρξιν μιᾶς μόνης εὐσταχιοῆς σάλπιγγος.

ώτοκεφαλος (ό) νεώτ. τέρας ἔχον τὰ δύο ὄτα ἐγγὺς ἀλλήλων ἢ συνηγμένα, στερούμενον ρινὸς κττ. : πρβλ. ὠτοκεφαλία.

ώτοκονία (ή) νεώτ. Ιατρ. λευκὴ κόκκις ἐξ ὀργανικῆς οὐσίας καὶ ἀφθόνου ἀνθρακικοῦ ἀσβεστίου ἐνρίστικοι συγχὰ εἰς τὸ ἔσω οὖς.

ώτοκόπητις (ό) νεώτ. εἶδος φαλίδος δι' ἣς περικόπτουσι κατὰ τὸ ἄνω ἄκρον τὰ ὄτα τῶν ζῶων κ. ἰδ. αἰγῶν καὶ προβάτων.

ώτοκοπή-τω λεξ. Ἡσ. ὠτοκοπέει κεφαλαγεί, ἔνοχλει λαλῶν, Ζώναρ.1897 ὠτοκοπέει ἔνοχλει τὰ ὄτα.

ώτοκόπσις εως ἰή) νεώτ. Ιατρ. παροδικὴ ἀκουστικὴ ἀνεπάρκεια, κώπσις τῆς ἀκουστικῆς ἱκανότητος ἀποτελούσα σύμπτωμα τοῦ χρονίου κατάρρου τοῦ μέσου ὠτός.

ώτοκόρυς-ους (ό) νεώτ. ζωολ. ἢ ὠτοκάρις (ή) γένος ξηροβατικῶν κορυδαλιδῶν πτηνῶν περιλαμβανόν διάφορα εἶδη κορυδοσῶων.

ώτοκρατοφικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ οὖς καὶ τὸν κρόστιον : ὠτοκρατοφικὸν νεῦρον (κλάδος τοῦ ὀπισθίου αὐτοῦ) ἔχους τοῦ τρίτου κλάδου τοῦ τριδύμου νεύρου.

ώτοκρύπτῃς (ό) νεώτ. ζωολ. γένος σαυροειδῶν ἀγαμίδων ἐρπετῶν.

ώτοκωφῶ-έω ἀρχαί. εἶμαι κῆπως, λίγο κωφός, κωφίζω : Ζώναρ.1897 ὠτοκωφεὶ βαρέως ἀκούει : Σχόλ. Σοφ. Ἥλι.30.

ώτοκωφῶ-έω (ό) νεώτ. ζωολ. γένος σαρκωφάγων θηλαστικῶν τῆς οἰκογεν. τῶν κυνιδῶν.

ώτολάθρις-ιδος (ή) μιν. κ. νεώτ. λαθρίς συλλαμβάνουσα ἐκ τῶν ὠτων : Ἱππιατρ.238,24* || νεώτ. Ιατρ. ὠτικὴ λαθρίς ἐν χρήσει ἐν τῇ ὠτιατρικῇ πρὸς εἰσαγωγὴν γάλης ἢ βάρβακος ἐντὸς τοῦ ὠτός καὶ τὴν ἐξαγωγήν ἄλλοτρων σωματίων ἐξ αὐτοῦ.

ώτολίθις (ό) νεώτ. ὁ στατόλιθος βλ.λ. : **2** | ζωολ. γένος ἀκανθοπερυγίων σκιανιδῶν ἰχθύων.

ώτολιθοφόρος ὕμνη(ό) νεώτ. ἀνατ. μαλακῶδες ὕμνη ἐπικαλύπτων τὴν ἐλευθέραν ἐπιφάνειαν τοῦ ἐπιθηλίου τῶν ἐν τῇ σιθούσῃ τοῦ ὕμενώδους λαβυρινθίου [ἔσω ὠτός] ἀκουστικῶν κηλιδῶν, καὶ συνιστάμενος ἐξ ὀργανικοῦ ὑποστρώματος περικλειόντος κρασταλικά συγκρίματα ἀνθρακικῆς τιτάνου καὶ μαγνησίας, τοῦ ὠτολίθους.

ώτολίχνος-ον μιν. ὁ ἔχων τὰ ὄτα ὄμοια κατὰ τὸ μέγεθος πρὸς λίχνον. ἰδ. τὸ ἀρσ. κτ. πλθβ. Ὠτολίχνου [οἰ] ὡς οὖσα. ὄνομασία Ἰνδικοῦ τινος λαοῦ : Τζέτζ.Χιλ.7,635.

ώτολόγία (ή) νεώτ. Ιατρ. μέρος τῆς ἱατρικῆς ἔχον ἀντικείμενον τὴν ἔρευναν καὶ σπουδὴν τῆς ἀνατομίας, φυσιολογίας καὶ παθολογίας τῶν ὠτων.

ώτολογικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὠτολογία, ὁ τῆς ὠτολογίας.

ώτολόγος (ό,ή) νεώτ. Ιατρ. εἰδικὸς περὶ τὰ νοσήματα τῶν ὠτων ἀσχολούμενος.

ώτομυκητίασις-εως (ή) νεώτ. Ιατρ. εἶδος ἔξωτερικῆς παρασιτικῆς ὠτίτιδος, ὀφειλομένης εἰς τὴν ἐντὸς τοῦ ἔξωτερικοῦ ἀκουστικοῦ πόρου τοῦ ὠτός ἀνάπτυξιν τοῦ ἀσπεργίλλου μύκητος, ἄ. ὠτομύκωσις.

ώτομύκωσις-εως (ή) νεώτ. Ιατρ. ἄ. ὠτομυκητίασις βλ.λ.

ώτοπάθεια (ή) νεώτ. πᾶσα πάθησις τῶν ὠτων.

ώτοπαθολογικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν παθολογίαν τῶν ὠτων.

ώτοπαράρχος-ον (παρέρχω) γλωσσ. ὁ τὰ ὄτα, τὴν ἀκοὴν παρέχων.

ώτοπέτης-ους-ες (πέτομαι) γλωσσ. ὁ ἔχων ὠτοειδεις πτέρυγας, ὁ. ἔμυ. ὁ ἀπλώνων, ὄνοιγων τὰ ὄτα δίκην πτερυγῶν καὶ ἀκροώμενος.

ώτοπλασία (ή) νεώτ. Ιατρ. κ. ὠτοπλαστικὴ (ή) αὐτοπλαστικὴ ἔχειλωση ἐπὶ τοῦ ἔξωτερικοῦ ὠτός πρὸς ἀποκατάστασιν τραυματικῆς τῆς βλάβης ἢ κολοβωμάτος τοῦ περυγίου τοῦ ὠτός.

ώτοπλαστικὴ (ή) νεώτ. ἄ. ὠτοπλασία βλ.λ.

ώτορραγία (ή) νεώτ. Ιατρ. αἰμορραγία τοῦ ὠτός ἐκ τραυματικῆς πρὸς βλάβης ἢ ἐκ τῆς παρυσίας παρασιτῶν, ὄγκων κττ ἐντὸς τοῦ ἀκουστικοῦ πόρου ἢ τοῦ μέσου ὠτός.

ώτορρινοτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὰ ὄτα ἅμα καὶ τὴν ρίνα.

ώτορρινολαρυγγολογία (ή) νεώτ. κλάδος τῆς ἱατρικῆς ἔχων ἀντικείμενον τὴν θεραπείαν τῶν παθήσεων τῶν ὠτων, τῆς ρινὸς καὶ τοῦ λάρυγγος

ώτορ(ρι)νολαρυγγολογικός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τήν ώτορρινολαρυγγολογίαν βλ.λ.· || έπιρρ. -ώς.

ώτορ(ρι)νολαρυγγολός (ό,ή) νεώτ. Ιατρός ειδικώς άσολούμενος περί τά νοσήματα τών ώτων, τής ρινός και του λάρυγγος.

ώτόρροια (ή) νεώτ. Ιατρ. ρύσις πυώδους ύγρου έκ του ώτός ένεκα ώπίτιδος, αύσθησια του ώτός.

ώτόρρριτος-ον ό έκ τών ώτων του όποιου ρέει ύδαρες τί ύγρόν· || Πη. Έπιδ.6,1146E οί φοβοί . . κεφαλαγάγες και ώτόρρριτοι.

ώτος (ό) κ. νεώτ. κ. ώτός (ό) είδος μακροώτου γλαυκός βλ.λ., μοϋφος· "Ήα. έδρνεον όμοιοι γλαυκί-οί δε νυκτικόρακα λέγουσιν, Εύστ.561 έδρνεον, ό περί τά ώτα έχει πτερύγία" τούτο έπαινεύμενον και άντορχούμενον, ώσπερ νυκτικόραξ, άλίσκεται· "Αριστ.Ζ1.8,12 ό δ' ώτος, όμοιος ταίς γλαυξί, και περί τά ώτα πτερύγία έχων" ενίοι δε αυτόν νυκτικόρακα καλοΰσιν" πρβλ. Πλούτ. "Η8.91E, "Αθην.9.390D" || νεώτ. ζωολ. γένος άρπακτικών γλαυκιδών πτηνών· 2) κ. έπί προσ, ό εύχεράς έξεπατώμενος, μαρρός, άνήθοτος, μοϋφος· Αλ.Δ π.Εύστ.561,7 « . . διό τούς χώνους και κενοδόξους ώτους εκάουσαι", "Αθην.9.391Α «διόπερ και τούς έξεπατωμένους ραδίως έκ του τυχόντος οί κωμικοί ώτους καλοΰσιν», Εύστ.1687.

ώτος λίθος (ό) Έπιγρ. λίθος κεκομμένος.

ώτός (ό) δ. ώτος βλ.λ.
ώτοσκήρυνσις-εως (ή) νεώτ. Ιατρ. κ. ώτοσκληρωσις-εως (ή) χρονια πάθησις του μέσου ώτός ή του λαβυρινθου έπιφέρουσα προϊούσαν κώφωσιν.

ώτοσκήρυνσις-εως (ή) νεώτ. Ιατρ. δ. ώτοσκληρυνσις βλ.λ.

ώτοσκόπησις-εως (ή) νεώτ. Ιατρ. κ. ώτοσκόπια ή διά του ώτοσκόπιου βλ.λ. έξέτασις του έξωτερικού άκουστικού πόρου, του τυμπάνου και του μέσου ώτός.

ώτοσκόπια (ή) νεώτ. δ. ώτοσκόπησις βλ.λ.
ώτοσκόπιο(ν)ή νεώτ. Ιατρ. όργανον χωσαιοΰδους σχήματος προς έξέτασιν του έξωτερικού άκουστικού πόρου, τή βηθηλαϊ είδικου φωτισμού.

ώτοσκόπος (ό,ή) νεώτ. δ. ώτοσκόπος, ό διά του ώτοσκόπιου έξετάζων τού οϋς.

ώτοσκόπι-έω νεώτ. έξετάζω τού οϋς διά του ώτοσκόπια, έκτελώ ώτοσκόπησιν· 2) ρηματ. π. ώτοσκόπησις.

ώτοσκληκίδια (οι) νεώτ. ζωολ. οικογέν. όρθοπτερον όρκομιων έντόμων.

ώτοσκληκίτις-κος (ό) νεώτ. ζωολ. γένος όρθοπτερων ώτοσκληκιδών έντόμων περιλαμβάνον είδη τινά μετριοσώμων άκρίδων άπαντώσων πανταχού.

ώτοσπογγίωσις-εως (ή) νεώτ. Ιατρ. χρονια ένδογενής κληρονομική πάθησις του ώτός επιφέρουσα βαθριαίαν κώφωσιν.

ώτότμητος-ον μτγν. ό τά ώτα τμηθείς, ό έχων άποτεμημένα τά ώτα, ό ήκρωτηριασμένος τά ώτα· ΠΔ Λευιτ.21,18 άνθρωπος τυφλός, ή χλωάς, ή κολαδρίν, ή ώτότμητος, αύτ.22,23 μόσχον ή πρόβατον ώτότμητον.

ώτόνιος βαβυίς (ή) νεώτ. γεωλ. τó κατώτερον τμήμα τής άρτισκίου βυθιδός τής κατώτερας περιμυ ή υποδιαπλάσεως του παλαιού ζωικού άθροίσματος στρωμάτων.

ώτώεις-εντος-εσσα-εν παι. έπίθ. ό έχων ώτα, ό έμφωδιασμένος με λαδάς, χερούλια· "Ιλ.Ψ 264 τριπλό ώτώεστα, αύτ.513, "Ησιόδ.Έργ.657.

ώώ έπίρρ. "Έπιγρ.Θάσου άντί οϋ βλ.λ.

ώώτός Ιων. κ. δωρ. τ. τού αυτός βλ.λ.· "Ιλ.Ε 396 επτέ μιν ώώτός άνήρ (ό. γρ. ώτός).

ώώφιαν (τό) μsn. ύποκορ. του φών βλ.λ.· Θεόγυγστ.Καν.172,2.

ώφα, **ώφειν** ποι. παρκα. κ. ύπερα. του άρώ βλ.λ.
ώφέλεια (ή) [ώφελω] κ. μsn., νεώτ. κ. δημ., ποι ώφέλια (τό. χάριν του μέτρου π. Εϋρ "Ανδρ.539, "Αριστ.Έκκλ.576, κ.Π.Θουκ.Ιων. ώφέλη ην. "Ηρ.κ. "Αλφ.ΑΠ 6,187, "Έλλ.Έπιγράμμ.780) βόηθεια, ουν-δρομή, προστασία, ύποστήριξις, έπικουρία, κ. ιδ. έν πολέμω· Εϋρ.άν.79 ώφέλιαν . . άνδρί φέρειν, Θουκ.1,26 έπνευον έκ τήν "Επίδαμνον . . τήν ώφέλιαν, αύτ.3,13 τήν ώφέλιαν παρήγειν τινί, αύτ. 2,17 ώφέλιαν προσλαβάνειν, αύτ.1,31 ώφέλιαν εύρίσκεισθαι από τινος, αύτ.39 τής ώφέλιας μεταλαβάνειν, αύτ.1,3 έλάγχεσθαι τινος έκ ώφέλιας ηνός βόηθειαν, ώς βοηθός, έπικουρός, αύτ.3, 82 οϋ . . μετά τών κειμένων νόμων ώφέλιας οί τσιαΰται Ύφνοδοι ίουρί δι' ώφέλειαν ήτις τα συν-άδη προς τούς ύπόρχοντας νόμους), σϋτ.6,17 άποχρησάσθε τή έκάτερου ήμών ώφέλια ήμάτε πλήρη χρήσιν τής βοηθείας, τήν όποιον έκάτερος ήμών δύναται να παράσχη), Πλάτ.Λύσι.217Α οϋδέν Ιατρική δέται οϋδ' ώφέλιας ίουδέ άλλης βοηθείας), Διον. "Αλ.Θουκ.31 οϋ γάρ έπι ταίς κατά νόμον ώφέλειασι άί τών έταιριών έγιγόντο σύν-οδοι· 2) κ. νεώτ. κ. δημ. πάν ό,τι ώφέλιαι τις, όφελος, κέρδος, χρησιμότης, πλεονέκτημα· "Ηρ.5,98 έξευρον βούλευμα άπ' οϋ "Ιωσι μεν οϋδεμια έμελεα ώφέλη έσσεσθαι, Σοφ. "Ηλ.944 άλλ' ει τις ώφέλεια γ', οϋκ άπόσωμαι, "Αριστ.Θεσμ. 183 τίς οϋκ παρ' ήμών έστιν ώφέλεια τινί·, Θουκ. 6,80 τήν . . κοινήν ώφέλιαν . . φυλάξει (τό κοινόν πάντων συμφέρον), "Ανδοκ.1,3 ών άπολεσθέντων οϋκ εισι μείζονες ώφέλεια, Πλάτ.Χαρμ.167β τής άν ει ήμιν ώφέλεια είδοσιν αυτό, Ξεν.ΚΠ 6,2, 13 όπάσων άθυμούντων έδοκε βλάβη τις γίνεσθαι και προθυμούντων ώφέλεια, αύτ. "Ανον. 2,36 έμοι δε όπου άν παρη πανταχού και λόγω και έργω ζημια μάλλον ή ώφέλειά έστιν, αύτ.Ι. 4,4 τών φανερώς έπ' ώφέλεια όντων, αύτ.Προο. 4,35 έν ώφέλεια έστι [είναι ώφέλιμοι], "Ισοκρ.4, 29. αύτ.79 έπι τή του πλήθους ώφέλεια, Πολύδ. 3,82,8 τής ώφέλιας χάριν, Λασκορ.Μυστ.59 φυσικόν ήτανε να κοιτάζουσε να βγάλουσε τήν περσότερη δύνατην ώφέλιαν, - προσπορίσθη πολλάς ώφέλιας έκ τής επιχειρήσεως ταύτης, - ώφέλεια περί τό πράγμα (νομ. ή άμεσος έξ αυτού του πράγματος προερχομένη ώφέλεια), - ώφέλεια έξω του πράγματος ή έμμέσως έκ του πράγματος προκύπτουσα ώφέλεια διά τής συνδρομής διασφόρων έξωτερικων παραγόντων) κ. υτ. γενικ. ύποκειμενική· "Ηρ.7,139 τήν . . ώφέλιαν τήν τών ταιχέων κ. μτ. γενικ. άντικειμ.· Πλάτ.Πολ.341B έπ' ώφέλεια . . τών φίλων και έπί βλάβη τών έχθρων (πρός όφελος τών φίλων)· || κτ. πληθ. πηγή ώφέλειας, κέρδους· Λυσ.19,62 όλίνα κατά μικρόν παρσικεύσασθαι εις τās κοινάς ώφέλειας, Πλάτ.Γοργ.509C, "Ισοκρ 4,15 τās ώφέλειας τās έκ τής στρατείας . . έσομένας, Δημ. 200 αι παρά τών μισοδοτούντων αύτους ώφέλεια· 3) κέρδος, όφελος έκ του πολέμου προερχόμενον, λάφυρον, λεία· Πολύδ.Ι.23,1 τας έξ αυτού του πολέμου . . ώφέλειας, αύτ.2,38, αύτ. 3,80,3 τήν . . χρώναν γέμειν . . ώφέλειας, Διον. "Αλ. Ρωμ.7,37 δι' ώφέλειας τίθεσθαι τά χρήματα ίθεωρεΐν αύτ ός τά λείαν), Δ.δ.Σ 15,36 πολλής ώφέλειας κυριεύσειν, Πλούτ.Κλεομ.12 ώφέλειας τε μεγάλας ήβροισε και φοβόρην πολλήν άπειργάσαστο τής χώρας· || όμ. κ. έν τή ήθρα, ήθρομα, κ. νήγι· Ξεν.Κον.6,4· || κ. έπί κλέπτου, λεία· "Αντιφ. 2,1,4 οϋδέεις γάρ άν . . κινδυνεύων έτοιμην και κατεργασμένην τήν ώφέλιαν αφήκειν.

ώφέλιος β' έν. ένεργ. άορ. β' του όφέλιω βλ.λ.
ώφέλημα-ατος (τό) [ώφελω] κ. νεώτ. πάν ό,τι ώφέληθη τις, ώρέμιμον άστέλεσμα, ώφέλεια, δ-

φελος κέρδος· Αἰσχ.Πρ.251 μέν' ὠφέλιμα τοῦτ' ἐδωρήσατο βροτοῖς, αὐτ.501 ἔνευθε . . χθονός κερυμμέν' ἀνθρώποισιν ὠφελήματα, αὐτ.613 ὦ κοῖνον ὠφέλιμα θνητοῖσιν φανεῖς, Εὐρ.Τρω.703 καί παῖδα τάνδε παιδός ἐκθρέφεις ἀν Τροίᾳ μέγιστον ὠφέλιμα· ἢ γεν. ἐπί παντός ῥήκωσι ἡ ὄλικοι πλεονεκτήματος, κέρδους· Σοφ.ΟΚ 259 τὶ δῖτα δόξης ἢ τί κληδόνος καλῆς μάτην βεούσης ὠφέλιμα γίνεσται, Καμ. Ἀνω.16 ὠφέλιμα ἔχειν τινί [εἶναι χρήσιμον ἢ ὠφέλιμον εἰς τινά]. Ξεν. ἴερ.10,3 τοῖς δὲ καλοῖς κάγαθοῖς ἀν' οὐδενός ἀν μοι δοκεῖς τοσαῦτα ὠφελήματα παρασχεῖν.

ὠφεληματικός-ή-όν νεώτ. ὁ ὠφελῶν.

ὠφέλη Ἡσ. «Ἐφιόλτης».

ὠφελήσιμος-ον [ὠφελῶ] ὁ ἐξ οὗ δύναται τις να ὠφελῆθῃ, ὁ ὠφέλιμος, ὁ χρήσιμος· Σοφ.Αἶ. 1022 πολλοὶ μὲν ἔχθροί, παῦρα δ' ὠφελήσιμα, Ἀριστοφ. Ὀρν.317 λόγων . . ἡδύν, ὠφελήσιμον.

ὠφελήσις-εως (ἡ) ἡ ἐνέργεια καὶ ὠφέλιμη βοήθεια, ἐπικουρία, ὑποστήριξις, κ. γεν. ὠφέλεια, ὁφέλος, κέρδος· Σοφ.ΟΚ 401 ἡ δ' ὠφελήσις τίς θύρασι κειμένους· αὐτ. Ἥλ.1031.

ὠφελιστικός-ή-όν μτγν. ὁ βοηθητικός, χρήσιμος· Φιλ.1,120.

ὠφέλη (ἡ) ἰων. τ. τοῦ ὠφελῆ βλλ.· Ἥρ.5,98 βούλευμα ἀπ' οὗ . . ἐμελλε οὐδέμα ὠφέλη ἔσεσθαι.

ὠφελιμαρχία (ἡ) νεώτ. ἄ. ὠφελιμοφῆς βλλ.

ὠφελιμισμός (ὁ) νεώτ. ἡ ἠθικὴ θεωρία καθ' ἣν ἀγαθὸν εἶναι τὸ ὠφελῶν τοὺς ἀνθρώπους, ἢ τὴν πλειονότητα αὐτῶν, ἄ. ὠφελιμοκρατία, ὠφελιμαρχία, χρησιμοθρία.

ὠφελιστής (ὁ) νεώτ., θηλ. -ιστρια, ὁ θηρεύων τὸ ὠφέλιμον, ὁ ἐχόμενος τοῦ συμφερόντος, ὁ ἐξ ἐκιάτης πράξεως προσδοκῶν ἄμεινον καὶ προσωπικὴν ὠφέλειαν· 2) ὁ ὁπαδός τῆς θεωρίας τοῦ ὠφελιμοφῆς, ὁ χρησιμοθῆρας.

ὠφελιστικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ὠφελιμισμὸν βλλ.

ὠφελιμοκρατία (ἡ) νεώτ. ὁ ὠφελιμισμὸς βλλ.

ὠφέλιμος-(η)-οιν] κ. μων., νεώτ. κ. δημ., συγκρ. -ώτερος κ. ὑπερθ. -ώτατος, μτ. δοτ. ἡ ἐμυροθ. σπαν. ἐπὶ προσ., ὁ φέρων ὄφελος, ὁ ὠφελῶν, ὁ χρήσιμος, ὁ βοηθητικός, ὁ ἐπωφελής· Ξεν. Ἀπομν. 2,7,9 σὺ μὲν ἐκείνας φίλησεις ὁρῶν ὠφελίμουσ σεαυτῷ ὄσασ, ἐκείναι δὲ σὲ ἀγαπήσουσιν, Πλάτ. Μέν.98C καὶ μὴν δ' εἰς ἀγαθὸς ἀνὴρ ὠφέλιμος ἡμῖν ὑπαλόγηται εἶναι, -ἐφάνη ὠφέλιμος εἰς τὸν τῶνον του· ἢ κ. ἐπὶ ζῶων· Θουκ.4,44 ἦσαν τοῖς Ἀθηναίοις οἱ Ἰππῆς ὠφέλιμοι ζυμμάχομενοι· ἢ συνθ. ἐπὶ πραγμ.· Εὐρ. Ἰων.128 τὸ δ' ὠφέλιμον ἔμοι πατέρος ὄνομα λέγω, Θουκ.2,46 ὠφέλιμονστῆφανον, Ξεν.ΚΠ6,2,34, αὐτ. Ἀπομ.1,2,57 ὠφέλιμον τε ἀνθρώπων καὶ ἀγαθόν, Πλάτ. Πρωτ. 358B τὸ καλὸν ἔργον ἀγαθὸν τε καὶ ὠφέλιμον, αὐτ. Χαρμ.174D εἰ αὕτη ἐστὶν ὠφέλιμος, ἡ σωφροσύνη ἄλλο τι ἀν εἴη ἢ ὠφέλιμη ἡμῖν, Διον. Ἀλ.Θουκ.25 περιοχὴ ὠφέλιμη, ΚΔ Τιμ.1,4,8 ἢ γὰρ σωματικὴ γυμνασία πρὸς ὀλίγον ἐστὶν ὠφέλιμος, ἢ δὲ αὐθεδία πρὸς πάντα ὠφέλιμος ἐστίν, αὐτ.2,3,16 πᾶσα γραφὴ θεοδνευστος καὶ ὠφέλιμος πρὸς διδασκαλίαν, Σουῖδ. ὠφέλιμον πράγμα· ὅτι τοιοῦτον ὡστε εὐλόγως αὐτὸ ἀπειθεῖσθαι πρὸς ἀσῆσιν καὶ προσθηκῆν, Πάν., ὠφέλιμον βιβλίον, -ὠφέλιμοι ἐνέργεια καὶ ὠφέλιμα φάρμακα· κ. συγκρ.· Θουκ.1,9) τοῖς πόλιταις καὶ ἐς τοὺς πάντας ζυμμάχους ὠφελιμώτερον ἔσεσθαι, Πλάτ. Πολ.461A ἐξ ὠφελίμων ὠφελιμώτερος ἀεὶ τοὺς ἐκγόνοσ γίνεσθαι· ἢ κ. ὑπερθ.· Ἀριστοφ. Ρητ.3 ὅταν ὠφελιμώταται ὡσι καὶ πλεονεκτικώταται αἱ καταλλαγᾶι· ἢ τὸ οὐδ. ὠφέλιμον ὡς οὐσ. ἢ ὠφέλεια, ἢ χρησιμότης· Θουκ.1,76 τὰς πόλεις ἐπὶ τὸ ὄμιν ὠφέλιμον καταστησά-

μενος, Πλάτ. Πολ.457B ὅτι τὸ μὲν ὠφέλιμον καλόν, τὸ δὲ βλαβερόν αἰσχρόν, Πλούτ. Ἥθ.391 ἀνισαρά καὶ ἀήδη καὶ δυσπρόσδεκτα ποιῶν τὰ ὠφέλιμα διὰ τὸ πᾶσι μάλλον ἡδεσθαι τοὺς φθονοῦντας, ΚΔ Τιτ.3,8, φρ. συνδυάζει τὸ τερπνὸν μετὰ τὸ ὠφέλιμον.

ὠφελιοτότης-τος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ὠφελιμου, ἢ χρησιμότης.

ὠφέλιμος ἐπίρρο. νεώτ. κ. δημ. ὠφέλιμα, συγκρ. -ώτερον, δημ. -α, ὑπερθ. -ώτατα, κατὰ τρόπον ὠφέλιμον, χρήσιμον, ἐπωφελῶς· Ξεν. Ἀπομν.4,4,1 πᾶσι νομιμῶσ καὶ ὠφελίμουσ χρώμενος, Πλάτ. Πρωτ.322A ὅταν πράττεισιν ἀνθρώποι . . ὠφελίμουσ κ. ὑπερθ.· Ξεν. Ἰνν.6,1 ὡς ἀν ἀδελφείατα μὲν τις σεαυτῷ, τῷ δὲ Ἰππῳ ὠφελιμώτατα φήχοι.

ὠφέλιος-ον Ἐπιγρ. ἄ. ὠφέλιμος βλλ.

ὠφέλιον ἐπ. ἀντὶ ὠφελίμου τοῦ ὀφελῶ βλλ.

ὠφελον ἄορ. β' τοῦ ὀφελῶ βλλ.

ὠφελος (τὸ) ἐσοφ. γρ. ἀντὶ ὄφελος βλλ.

ὠφελῶ-ῶ [ὀφελος κ. μων., νεώτ. κ. δημ., μέλλ. ὠφελήσω (Ξεν.ΚΠ 2,2,27) κ. μέσ. ὠφελήσομαι (Ξεν.Κυν.12,1) κ. παθ. ὠφεληθήσομαι (Πλάτ. Θεαγ. 128B) ἄορ. ὠφελήσα (Εὐρ. Ἀνδρ.681) Θουκ.2,42,1 κ. παθ ὠφελήθη (Πλάτ. Πολ.526H, αὐτ. Ἐπιστ.13,360B), δημ. -ῆθηκα, παρακ. ὠφέληκα κ. παθ. παρακ. ὠφέλημαι (Αἰσχ.Πρ.222, Πλάτ. Γοργ.512Α), κ. δημ. μτχ. ὠφελήσομαι, ὑπερασυντ. ὠφελήκειν (Πλάτ. Ἀπολ.31E) κ. παθ. ὑπερασυντ. ὠφελήμην (Θουκ.6,60), μτ. αἰτ. προσ. ἐνίστε μτ. αἰτ. προσ. κ. ἐμπαρθ. προσθ. παρέχω ὠφέλειαν εἰς τινά, εἶμαι ὠφέλιμος, χρήσιμος εἰς τινά, κἄνω καλὸς σὲ κάποιον· Θωμ.Μ 935 «ὠφελῶ σε πάντες ῥήτορες» πρὸς Δατικὴν δὲ μόναι ποιηταῖ· Ἥρ.2,95 τοὺς μὲν τὰ σῶμα τῶν ἐλέων οἰκέαντας οἱ πύργοι ὠφελέουσι, Αἰσχ.Πρ. 507 μὴ νῦν βροτοὺς μὲν ὠφέλει καιροῦ πέρα, Εὐρ.ἀπ.85 ἢ τίς πλεόνει εἶναι παῖδες ἀνθρώποισ·

εἰ μὴ εἰς τὰς πλείουσιν ὠφελήσομεν, Θουκ.4,75, Ξεν.ΚΠ 2,3,23 ἄμα τὰς ψυχὰς ὠφελείτε διδάσκοντες, Πλούτ. Ἥθ.38C δεῖ φιλεῖν μάλιστα τοὺς δῖτα τῶν ὄτων ὠφελούσων, Πλάτ. τὰ γράμματα πόλλ' αὐτὸν ὠφελήσεται, Θεοφάν. Νόνν.2,126 μάγδασ τὰς ἐν αἰδιόσι ὠφελεῖ ῥητὴν φρουκτῆ, Διήγ. Ἀχιλλ.1817 κάλλος τινάων οὐκ ὠφελεῖ, οὐ πλοῦτος, οὐδὲ ἀνδρεία, δημ.διστ. τί μ' ὠφελούσ τὰ δέντρα καὶ τὰ κρούα τὰ νερά· ἢ ὄμ. μτ. αἰτ. προσ. κ. μτχ.· Εὐρ. Ἰνν.970 τὸ δ' ἄρσαν αὐτῶσ ὠφελεῖ προσκείμενον· ἢ κ. μτ. συστ. αἰτ. ἢ ἐνίστε μ. συστ. αἰτ. κ. μτ. οὐδ. ἐπιθ.· Ἥρ.3,126 ὠφέλει μὲν οὐδὲν Πέρασος ὑπὸ Μῆδων ἀπαραιρημένους τὴν ἀρχήν, Εὐρ. Ἀлк.875 τὰν νερθεν οὐδὲν ὠφελείσ, Θουκ.6,14 ὅς ἀν τὴν πατρίδα ὠφελήση, Πλάτ. Πολ.519B ἢ ἀν ἕκαστοι τὸ κοῖνον δυνατοὶ ὡσὶν ὠφελείν, αὐτ.Εὐθ.275E ἰσῶσ γὰρ τοῖ ὠφελεῖ τὴν μέγιστην ὠφέλειαν, Ἰσοκρ. 3,30 τὰς δὲ μετὰ δικαιοσύνης καὶ σωφροσύνης γινομένησ πολλὰ τὸν βίον τὸν τῶν ἀνθρώπων ὠφελούσασ· σπαν. μτ. δοτ. προσ.· Αἰσχ.Πρ. 342 μάτην γὰρ οὐδὲν ὠφελῶν ἔμοι νονήσεις, εἰ τι καὶ ποσὶν θέλεις, Σοφ. Ἀντ.560 ὡστε τοῖς θανοῦσιν ὠφελείν, Εὐρ. Ὀρ.665, αὐτ.680, Ἀριστοφ. Ὀρν.420 ἢ φίλοισιν ὠφελείν ἔχειν, Ἀριστοφ. Ρητ. 1,1 ταῦτοι γὰρ ἀν τίς ὠφελήσεται τὰ μέγιστα χρώμενος δικαιοσ, καὶ βλάφτειν ἀδικίωσ· ἢ μτ. γενικ. μ. π. Σοφ.· Σοφ.ΟΚ 436 οὐδέεις ἔρωτος τοῦδ' ἐφάγεται· ὠφελών λοχά. «ἀπολοῦσαι ποῖω ἐρωτος τοῦδε»· κ. ἀπολ.· Αἰσχ.Πρ.44 τὰ μῆδὲν ὠφελούσασ καὶ οὐδὲν μάτην, Σοφ.ἀπ.205 ὅπου τὸ δεινὸν ἐλπὶσ οὐδὲν ὠφελεῖ, Εὐρ.ΙΑ 348 ἡνίκ' ὠφελείν μάλιστα δυνατός ἐστιν εὐτυχῶν, Θουκ.2,87 τέχνη ἀνευ ἄλλης οὐδὲν ὠφελεῖ, Ἰσοκρ. 8,35 τὸ πολλὰκίς ὠφελού· ἢ κ. παθ. κομθῶ-νω ὠφέλειαν, κέρδος, βοηθεῖσθαι, ὑποοιηρίζομαι,

προάγομαι : Ἦρ.2,68 **ἀτε** ὠφελειομένῳ πρὸς αὐτοῦ, Αἰσχ.Πρ.222 τοιάδ' ἐξ ἔμου ὁ τῶν θεῶν τύραννος ὠφελήμενος κακαίσι ποιναῖς τολοδὲ μ' ἀντημελίφατο, Θουκ.3,42 ἡ πόλις οὐκ ὠφελείται ἐν τῷ τοιοῦδε, Ξεν.Οἰκ.1,15, αὐτ.Κυν.12,1 ὠφελήσονται πολλά, Πλάτ.Γοργ.512Α οὐδὲν ὑπ' αὐτοῦ ὠφέληται, Πλούτ.'Ηθ.38Β ὠφελείσθε δι' ἀκοῆς ἐθισθέντων, Πλάτ. μηδὲν .. ὠφελείσθαι εἰ τὸ ἐπιχειρήματα, ΜΜ νά διοῦμε τί φεληθήκεες, ὁπου τὸν ἐπαντρεύθηκες, - βῆγικε ὠφελήμενος στήν ἐπιχειρήση. || κ. μτ. μτχ., ἐνίοτε δὲ κ. μτ. οὐδ. ἐπιθ. : Σοφ. Ἀντ.550 τί ταῦτ' ἀνίξας μ', οὐδὲν ὠφελουμένη, Ξεν.ΚΠ 3,220 πολλά ὠφελείσθαι οὐδὲν παουάντες, Πλούτ.Σόλ.15' 2) ρηματ. π. ὠφέλημα, ὠφέλησις, ὠφέλησιμος, ὠφέλητικός.

ἄφθνη παθ. ἄφρ. τοῦ ὄρω βλ.λ.
ἄφθον ἄφρ. β' τοῦ ὄφειλω βλ.λ ἀντί ὠφελον' 2) ἄφρ. β' τοῦ ὄφισκαίνω βλ.λ

ἄφρου μον. κ. δημ. ἐπιφώνημα σχελιαστικόν, φευ, σίμοι, ὄφρου : Ἐρωτόκριτ.2,702 ὄφρου μακόν ὄφου 'καμα, ὄφρου ἀδικία πού γίνη, αὐτ.2,2379.

ἄφρών Ἦσ. «ἐλαφρών».

ἄφροσι (ἠ) Ἦσ. «ἀφρόν» 2) Ἦσ. «βροτάνη τις».

ἄχ μον., νεώτ. κ. δημ., διημ. κ. ὄχου κ. ὄχοντα, ἐν διπλῇ ἐκφ. **ἄχ ὄχ** μαγιή ἐπιφώνησις προφυλάττουσα δῆθεν ἀπὸ τῶν φύλλων : Γεωπ.13,15,6 εἴ ποτε εἰσερχῶν ἐν τόφῳ ἐνθα εἰσι φύλλασι, λέγε **ἄχ ὄχ** καὶ οὐχ ὄφονταί σου' 2) νεώτ. κ. δημ. ἐπιφώνημα χλευαστικόν, ἴδια πρὸς ἔκφρασιν ἀλογου, λύθης, δυσφορίας, ἀ. ὄφου : ὄχ, τὸ κεφάλι μου! - ὄχου παῖδι μου! || κ. ἀπολ. ὡς ἐπιφών. στεναγμοῦ : ὄλη μέρα **ἄχ** καὶ **ἄχ**!

ἄχα παρακ. τοῦ οἴγμου βλ.λ.
ἄχάτο ἰων. τ. γ' πληθ. παθ. ὑπερσυντ. τοῦ οἴγμου βλ.λ., ἀντί ὠγμίου ἦσαν.

ἄχει ἴβλ. Διοσκ.2,145 «ἀτράφαξις, οἱ δὲ χρυσολάχωνοι . . Αἰγύπτιοι ἄχει».

ἄχιθια (ἠ) πάπ. ἡ ὄχεια βλ.λ.21, ἐπὶ φυτῶν.

ἄχηστρα (ἠ) δημ. τὸ φυτὸν ρεζεντά ἡ κίτρινη καὶ ρεζεντά ἡ μεσογειοκῆ.

ἄχοντα δημ. ἄχ βλ.λ.21.

ἄχου δημ. ἄχ βλ.λ.21.

ἄχρα (ἠ) κ. μον. κ. νεώτ. χῶμα ὀρυκτὸν κίτρινον || κ. ὀρυκτολ. μάτσα εὐθρυπτος συχνά ἐκλυτος ἀποδάφουσα εἰς τὴν χεῖρα, συνισταμένη ἴδια ἐκ μείγματος ὑδροξειδίου τοῦ αἰθῆρου καὶ ἐξ ἀργιλῶδων, ἀσβεστολιθίου ἡ ἀμυδῶν οὐσιῶν, συχνὰ περιέχουσα προσμειγέτες φωσφορικά ὄξεος καὶ μαγνησίου, ἐν χρ. ὡς χρωστικὴ οὐσία : Ἀριστλ.Μετ.3,6,11, Θεόδωρ.ἀπ.240, Γαλ.8,639

ἄστι δὲ τὸ ἄχρον χῶμα .. τοιοῦτον οἶον ἦρ καὶ τὸ τῆς καλοσημένης ἄχρας, ὄχουμένης κατὰ τὴν προσηγορίαν τῆς πρώτης συλλαβῆς, Πλούτ.'Ηθ. 472Α τοὺς τρίβοντας τὴν ἄχραν παῖδας, Διοσκ. 5,112 τῆς ἄχρας καιόμενης καὶ μεταβαλλομένης εἰς μίλτον, - ἄχρα βισμουθίου - ἀντιμονίου' 2) ἡ ἄχρασις, ἡ χλομάδα : Πρόδρομ.442' 3) μφ. εἶδος νόσου τοῦ σιτου καὶ τῆς κριθῆς, ἡ τοῖς στάχυσιν ἐπανθοῦσα ἄχρα, ἐρυσίθη : Πλά Δευτ. 28,22 πατάξει σε κύριος ἐν ἀνορία, καὶ περυσίω .. καὶ ἀνεμοφορία, καὶ τῆ ἄχρα ἰδ. ἀνάγν. ἄχρα(ι). 4) δημ. τὸ φυτὸν ἄχηστρα βλ.λ.

ἄχραινω κ. νεώτ. .. μέλλ. ὠχρανῶν, ἄφρ. ὠχρονα κ. παθ. ἄφρ. ὠχράσθη, καθιστῶ τὴν ὠχρὸν, κίτρινον : Ὀρφ. Ἀργ.1315 θεός ὠχρῶν παρειῶν, Νίκ. Ἀλεξ.438 ὠχραίνει δὲ ῥέθος, πῆμρησι δὲ χεῖλη' κ. παθ. : Σέξτ.'Ερμ.Μαθ.7,193 ὠχραίνονται ἡ ἐρυθραίνονται' || κ. ἄμθβ. γινώμαι, εἶμαι ὠχρός, κίτρινός : Νίκ.Θηρ.254 ὠχραίνων θεμας ἀμφίς.
ἄχραντικός-ἡ-ὄν λεξ. ὁ ποῖον τὴν ὠχρὸν.
ἄχραντικῶς ἔπιρρ. μτγν. κατὰ τρόπον ὠχροστικὸν βλ.λ., ἴδια ἐπὶ τῶν ἱκτερικῶν, οἴπινες τὰ πάν-

τα βλέπουσιν ἔχοντα χροῖαν τινα ὠχρὰν, κίτρινην : Σέξτ.'Ερμ.Μαθ.7,192 ὁ μὲν κίτριλῶς καὶ ἱκτερικῶν ὠχραντικός ὑπὸ πάντων κινεῖται.

ἄχρεια (ἠ) μον. ἡ ὠχρότης : Πρόδρομ.Ροδ.437.
ἄχρεινη (ἠ) νεώτ. ὄργανικὴ οὐσία, τὸ δραστικὸν στοιχεῖον τοῦ ὠχροῦ σωματίου τῆς φώθλης.
ἄχρια (ἠ) μτγν. κ. ἄχρεια ἱΠρόδρομ.Ροδ.437 ἡ ὠχρότης, ἡ κίτρινάδα, ἡ χλομάδα : Ἰω.Χρυσ.1,570D πολλὰν κατασκευάσας τὴν ἄχριαν' 2) ἡ ὠχρα βλ.λ.4), ἡ ἐρυσίθη : ΕΜ 378,48.

ἄχριας (οἶ) ὁ ἔχων ἀεὶ ὄφιν ὠχρὰν, πρόσωπον κίτρινον, χλομόν, ὁ κίτριναρίας : Ἀριστλ.Κατ.6,12
ἄχριασις-ως (ἠ) (ὠχρίω) μτγν. κ. νεώτ. ἡ διαφορὰ τοῦ χρώματος, ὁ ἀποχρωματισμὸς, τὸ ξέβουμα, τὸ ξεθώριασμα : Πλούτ.'Ηθ 364Β ἡ δὲ πολίωσις οἶον ἄχριασις ὑπὸ ξηρότητος ἐπὶγίνεται' 2) ἐπὶ πρῶτ., ἡ ἐπὶ τὸ ὠχρότερον μεταβολή, ἡ ὠχρότης, χλομάδα, κίτρινάδα : Πλούτ.Δημητρ.38 ἀπορία καὶ θάμβος καὶ ἄχριασις, Γρηγ.Ναζ.1,186B ἄχριασις ἀπιστος, - ἄχριασις τοῦ προσώπου ἐκ φόβου' κ. κτ. πληθ. : αὐτ.652D συρβαίνουσι τοῖς μεθυστικομένοις τρώμοι, θαρτύτης, ἄχριασις' 3) ἡ ὠχρα βλ.λ.4) : Θεόδοτ. π. Πά Ἀμ.4,9.

ἄχρινος-η-ο νεώτ. ὁ ἐξ ὠχρας συνιστάμενος' 2) ὁ ἔχων τὸ χρώμα τῆς ὠχρας βλ.λ.1).

ἄχρῖω-ῶν κ. μον. κ. νεώτ., ἄφρ. ὠχρίασα κ. ἰων. ὠχρίασα (ἰθάβρ.923), παρσκ. ὠχρίακα ἱΠρόδρομ. 314), γινώμαι, φαίνομαι ὠχρός, χῶμα τὸ χρώμα μου, κίτρινός, χλομάζω : Σοφ.ἀπ.115, Ἀριστφ. Νεφ.103 τὸν ἀλαζύναν τοὺς ὠχρίωντας, τοὺς ἀνυποδότητους λέγει, αὐτ.Βάτρ.30/ σίμοι τάλας, ὡς ἄχριας' αὐτὴν ἰδῶν, Ἀριστλ.ΗΝικ.4,8,15 οἱ δὲ τὸν θάνατον φοβούμενοι ὠχρίωσθαι, Πλούτ.'Ηθ.528F τῶν νέων μᾶλλον ἀγαπᾶν τοὺς ἐρυθρίωντας ἢ τοὺς ὠχρίωντας, Ἡρωδίου. Ἰστ.4,5, 17 τρέμοντας τε καὶ ὠχρίωντας τοὺς πλείστους καταλιπόν, Λουκ.Θε Δ 20,7 τί τρέμεις καὶ ὠχρίσθαι, αὐτ.ΖἹΤραγ.45,Πρόδρομ.314 ὠχριασὺς τὴν ὄφιν, Ζαλοκ. ἡ Τελευταία Νύξ10,4 βλέπει τὴν νύκτα προσεχῆ, καὶ ὠχρία καὶ φρίσσει' || κ. ἐπὶ οἴνου : Πλούτ.'Ηθ.692Ε τὸν οἶνον αἰθονα καὶ ἐρυθρόν εἴτωθε καλὴν οὐχ ὡς Ἀριστλ.ἠνὴν ὠχρίωντα καὶ χλωρόν παρεχεται' 2) νεώτ. πάσχω διασθραδὸν τοῦ χρώματός μου, ἀποχρωματίζομαι, ξεθωριάζω' 3) ρηματ.π. ὠχρίασις.

ἄχρῖωτος-ητος (ἠ) μτγν. ἡ ὠχρότης : Εὐάγγρ.352 ἰδ.ἀνάγν. ὠχρότης(ι).

ἄχρο- κ. μον. κ. νεώτ. θέμα τοῦ ὄν. ὠχρός ὡς πρότιον συνθετικὸν, δηλουμένης οὕτω τῆς ὠχρός ἐξ ἠθενημένης ἀποχρώσεως ἄλλου, χρώματος, οἶον ὠχρόλευκος, ὠχροκόκκινος, ὠχροπράσιος . .

ἄχροειδής-οὐς-ές λεξ. κ. νεώτ. ὁ ὀμοίωζων κατὰ τὸ χρώμα τῶν ὠχρῶν, ὁ ἔχων ὄφιν ὠχρὰν, κίτρινην : Σουῖδ. ἐν λ. ἱκτερος, . . λέγουσι δὲ εἶναι πόνον ὠχροειδῆ ἀπὸ θυμοῦ ἐγεγρόμενον' 2) νεώτ. ὁ ἐξ ὠχρας συγκείμενος.

ἄχροκίτρινος (η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων χῶμα ἄμυδροῦς κίτρινον, λευκάδον.

ἄχροδαφής-οὐς-ές νεώτ. ὁ βεβαμμένος 3) ὠχρα βλ.λ.

ἄχροκόκκινος-η-ο(ν) μον. κ. νεώτ. ὁ ὠχρός καὶ κόκκινος : Πρόδρομ.Ροδ.446,αὐτ.449.

ἄχρολευκός(-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ λευκός μετὰ τινος ὠχρότητος, ὁ κίτριναρός, ἀσπροκίτρινος : Ἰνπ.7,252,25 ἀπόπατος πρῶτων ὠχρόλευκος, Διοσκ.4,42 φέροι ἀσθος ὠχρόλευκος, χρυσοειδής, Γαλ.8,356,2 θυσιον ὠχρολευκοῖς πάσις, αὐτ.19,666,7, Ἄετ.15,7,9, Παλαμ.Περ.Χαιρ.51,2 τῆς λατρείας τ' ὠχρολευκο ἰδίσαι.

ἄχρ **μελάς**-ανος-αινα-αν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων χῶμα ὠχρὸν ἀποκλίνον πρὸς τὸ μέλαν, μαυράκτρινος : Γαλ.5,483.

ἄχρómáτος-ον ὁ ἔχων ἄχρως ὀφθαλμούς, ἐξ-
παθενήμενον βλέμμα : Ἀριστλ.Φυσιολογ.6,812.

ἄχρómια ἰήλ νεώτ. ζωολ. εἶδος μύιας.

ἄχρὸξάνθακον μγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων χρῶμα
ἄχρὸν ἀποκλίνον πρὸς τὸ ξανθόν, ὁ ξαν-
θοκίτρινος : Γαλ.6,250,16, αὐτ.14,81,6.

ἄχροποιός-άν ὁ ποιῶν τι ἄχρὸν, κίτρινον :
Γλωσσ.κωδ.Μόσχ.Ἰλ.Η 479.

ἄχρὸρηθώπιος-ον νεώτ. ὁ ἔχων ὄφιν, πρό-
σωπον ἄχρὸν, κίτρινον.

ἄχρὸπτερίς-ιδος (ή) νεώτ. βοταν. γένος πο-
υδῶν περιδρισιδῶν φυτῶν.

ἄχρὸπτερος-ον νεώτ. ὁ ἔχων πτερά ἄχρά,
ὀποκίτρινα.

ἄχρορρόδινος-ον νεώτ. ὁ ἐλαφρῶς ρόδινος,
ὁ ἐπὶ λευκῆς χροιάς ἔχων ἀπόχρωσιν ροδίνην :
ἄχρορρόδινοι παρειαί.

ἄχρὸς-ά-ό(ν) λ. μαν. κ. νεώτ., δημ. θηλ. -ή, ὁ
ἔχων τὸ χρῶμα τῆς ἄχρας, ὁ ὀποκίτρινος, ὁ χλο-
μός, ἴδια ἐπὶ χροιάς προσώπου κατόπιν φόδου
ἢ σφοδρᾶς συγκινήσεως ἢ ἀσιμίας : Εὐρ.Βάκχ.
438 οὐδ' ἄχρὸς οὐδ' ἠλλάξεν οἰνωπὸν γένυν,
Ἀριστφ.Νεφ.1016 πρῶτα μὲν ἔξεις χροιάν ἄχραν,
Ἀριστλ.Κατ.6,11 ἀσιμυθεῖς γὰρ τις, ἐρυθρὸς ἐγγέ-
νετο· καὶ φοδῆθεῖς, ἄχρὰς, Πλούτ.Ἀντ.11, Λουκ.
Ἔρμωτ.2 ἄχρὸν ἀεὶ ὑπὸ φροντίδων καὶ τὸ σῶμα
κατεσκληκῶτα, Καριβ.Ζητ.191 βαφῆ ἄχρὸν αἰ-
μάτου, Παπαντ.Διηγ.83 τὰ χωριάτικα μάτια
τοῦ ποῦ ἔξυπνα μοῦ! κι ἀγαθὰ φώτιζαν τὴν
ἄχρὸ τοῦ δῆπ' || ἐπὶ Πυθαγορείου κ. π. Λουκ.
συχνὰ ἐπὶ φιλοσόφων : Θεόκρ.14,6 τοιοῦτος καὶ
πρᾶν τις ἄφικετο Πυθαγορικτάς, ἄχρὸς κάνου-
πόδωτος, Λουκ Ζ.Τραγ.1 ἄχρὸς, περιπατῶν, φιλο-
σόφου τὸ χρῶμ' ἔχων || κ. ἐπὶ βατράχου :
Βατραχομ.81 βάτραχος ὕψιστος ἄχρὸν δέμας
ὀδατὶ λευκῷ || κ. ἐπὶ τῆς χολῆς : Γαλ.396,14
ἄχρὰ χολή' || κ. ἐπὶ οἴνου : Πλούτ.'Ηθ.672B
|| τὸ οὐδ. ἄχρὸν ὡς οὐσ. τὸ κίτρινον χρῶμα :

Πλάτ.Τιμ.68C τὸ δὲ ἄχρὸν γίνεταί λευκοῦ ξαν-
θῷ μεμυγμένου' || ὁμ. τὸ ἄχρὸν, ἐπὶ φύῳ, ὁ
κρόκος ἀντίθ. τὸ λευκόν : Ἀριστλ.Ζ1 6,2,1 δὶχροα
τὰ ὡὰ τὰ τῶν ὀρνίθων, ἀπὸς μὲν τὸ λευκόν,
ἐντὸς δὲ τὸ ἄχρὸν' 2) νεώτ. μτφ. ὁ ἀσθενής,
ὁ μὴ ζωηρός, ὁ σικώδης, ἀσφαής : ἄχρὰ ζωγρα-
φία - διατυπώσεις - ἀνάμνησις' 3) νεώτ. Ιστρ.
ἄχρὰ κηλὶς [τὸ κέντρον τοῦ ὀπισθίου πόλου τοῦ
ἀμφιβληταροειδοῦς, ἐφ' οὗ σχηματίζονται τὰ
μᾶλλον ευκρινῆ εἰδῶλα τῶν ὀραμῶν ἐξωτερικῶν
ἀντικειμένων] 4) νεώτ. ἀναγ. ἄχροι σύνδε-
σμοὶ [βραχεῖς σύνδεσμοὶ τῆς σπονδυλικῆς στήλης
ἐξ ἐλαστικοῦ ἱστοῦ ὀποκίτρινοι], - ἄχρὸν σωματίον
[σωματίον ὀποκίτρινον ἀπομένον μετὰ τὴν ρῆξιν
καὶ ἐκκένωσιν τοῦ φουθλακίου ἀπὸ τῆς ἐπιφα-
νεῖας τῆς φώθης], - ἄχρὰ σφαίρα διμερῆς [τὰ
δύο ἐπὶ τὰ ἐντὸς μέρη, τὸ μέσον καὶ τὸ ἔσω, τοῦ
φακοειδοῦς πυρήνος τοῦ τελικοῦ ἔγκεφάλου, τὰ
ἐμφανίζονται χροιάν ἄχροφασιοι].

ἄχρος (ἰ) κ. μαν., νεώτ. κ. δημ. ἀπαξ π. 'Ομ.,
ἢ ἐκ φόδου ἄχρῶτης, ἡ ἄχριασις, ἡ κίτριναδα·
Μοισρ.424 ἄχρος ἀρρενικῶς καὶ βαρυτόνος· Ἀτ-
τικαί : ἄχριασις 'Ελληνες', Ἡσ. ἄχρος : ἄχριασις,
κλωρότης, Ὁμη.Μ 936 ἄχρος παιητικόν' Ὁμη-

ρος ἐν γ' Ἰλιάδος . . ἄχριασις κοινόν' : Ἰλ.Γ 350
ἄχρος τέ μιν εἶλε παρειαί, Ἄνδρῳ.π.Γαλ.13,875
εἰ . . κακόδρον ἴδοις ἐπὶ σώμασιν ἄχρον, Λουκ.Ζ
Τραγ.1 ἢ τὶ βαρὺ στενάχεις ἄχρὸς τέ σου εἶλε
παρειαί, Τζέτζ. 'Ομ.367 χρωτὶ δ' ἐρευθιάωντι καὶ
ἄχρος ἔμπασεν ἄχρος' 2) κ. νεώτ. κ. δημ.
φυτὸν τι φέρων δαπριον κίτρινον, αἴκος ὁ ἀγριος,
ἢ κομπυλιά· Ἡσ. ἄχρον' δαπριον λαθῶρω εἰο-
κός' : Ἀντιφάν.Ἀθην.2,63Α ἀσάρανος ἀγκαλ-
ζετ', ἄχρος ἐξήνθηκέ τις, Ἀριστλ.Ζ19,40,58 φυ-
τεύειν περὶ τὰ σμήνη κυάμους, ἄχρους, μήκω-
να, Θεόφρ.ΦΑἰτ.4,2,2 αὐτ.Φ1 8,3,1 Γαλ.1 παρα-
πλήσει τοὺς μὲν εἰσι τὴν οὐσίαν οἱ λάθωροι τοῖς ἄ-
χροις τε καὶ φασήλοισ, Διογ.Α 2,139.

ἄχροσπορος (δ) νεώτ. βοταν. γένος κολεο-
σποριδῶν βασιδιομυκητῶν.

ἄχρότης-πος (ή) κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης ἢ ἡ χροιά
τοῦ ἄχροῦ, ἡ κίτριναδα, ἡ χλομάδα : Πλάτ.Πολ.
474B ἐραστοῦ εὐχερῶς φέροντος τὴν ἄχρότητα,
Ἀριστλ.Κατ.6,12 ἄχρότης ἢ μελανία, Πλούτ.'Ηθ.
401B Φρόνην, διὰ τὴν ἄχρότητα, Λουκ.'Ικαρ.5
ὡς χρᾶς ἄχρότητι καὶ γενεῖου βαθύτητι,
Γαλ.19,47,1 κεχωρῶμενον ἄχρότητι, Γρηγ.Νύσσ.2,
949C, Βασ.1,329Α ἄχρότητι σῶφρονι' κ. κτ.
πληθ : Πλούτ.'Ηθ.84F ὡσπερ οἱ ἐρώντες καὶ τραυ-
λότῃτας ἀσάφισταί τῶν ἐν ὄρω καὶ ἄχρότῃτας' 2)
νεώτ. ὁ ἀπόχρωματισμός, τὸ ξεθωρίασμα.

ἄχροφασίος-ον νεώτ. ὁ ἔχων χρῶμα φαῖόν ἀ-
ποκλίνον πρὸς τὸ ἄχρὸν, σταχτοκίτρινος.

ἄχρῶ-ἄω ἐλ., ἀόρ. ἄχροα π.'Ὀδ.Α 529], παθ.
παρακ. ἄχρομαι [Ἀρατ.85], μτ. τοῦ χρᾶς, ἐπὶ
τοῦ χρωμάτος τοῦ προσώπου, γίνονται ἄχρως, κί-
τρινος, χλομός, κίτρινίζω, χλομιάζω· Ἡσ. ἄχρα·
ἄχριασεν' : Ὀδ.Α 529 ἄχρήσαντα χρᾶς κάλλι-
μον' || κ. παθ. ἐπὶ τῆς σελήνης : Ἀρατ.85].

ἄχρωμα-ατος (ἰ) λέξ. ἡ ἄχρότης, ἡ κίτριναδα,
ἡ χλομάδα· Σουῖδ

ἄψ-ῶπός (ή,ὀ) π. 'Ομ. κ. Ἡσιόδ. μ. αἰτ. ἐν. ὦπα
[Ἰλ.1,373] κ. αἰτ. πληθ. τοῦ ὦπας [Ἀθην.7,287Α]
κ. τὰ ὦπα [Πλάτ.Κρατ.409C κτ. διὰρθ.], ὁστ. πληθ.
ὦπασσι [Μάξ.Κατορχ.157], ὄμμα, ὀφθαλμός, πρό-
σωπον, ὄφρι : Μοσχόπ.105 αὐτὸ ὦψ ἀπὸ τοῦ ὄφραμαι,
κατὰ ἀποκοπὴν καὶ τροπῆ τὸ ο εἰς ω'· τὰ γὰρ
εἰς ὦψ ἀρσενικά μνοσούλλαβα πάντα διὰ τοῦ ω
γράφεται . . κλίνομαι δὲ πάντα διὰ τοῦ ω . . ὦψ
δὲ ἡ φωνὴ οὐκ ἀρσενικῶς, EM 826,7; Ἡσ. «ῶπας»
ὄνομα γενικῆς πτώσεως : Ἰλ.Γ 158 ἀνώως ἀθανά-
τησι θεῆς εἰς ὦπα εἰοικεν, αὐτ.Ο 147, Ὀδ.Α 411 οὐ
μὲν γὰρ τι κακῶς εἰς ὦπα ἔφικεν, αὐτ.Χ 405, Ἡσι-
οδ.'Εργ.62 ἀθανάτοις δὲ θεοῖς εἰς ὦπα ἔψικεν
παρθενικῆς καλὸν εἶδος, Πλάτ.Κρατ.409C, Ἀθην.
7,287Α δέον βῶπια ἐπεὶ μικρὸς ὑπάρχων με-
γάλους ὦπας ἔχει, αὐτ.7,367Α, Ἡρωιδων.469 ὦπας
τούς ὀφθαλμούς οὐ λέγομεν, ὑπῶπια δὲ.

ἄψά ἰτάι Ἡσ. «τὰ ὄπητήρια».

ἄψων παρατ. τοῦ ὄρω βλ.λ., ἀντὶ ἑώρων : Σῶφρ.
ἀπ.39.ἐγὼν δέ τοι καὶ πάλα ἄψων.

ἄψώδης-ους-ες κ. μαν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων σχῆμα
φύοῦ ἢ αὐτάσασιν κολλῶδη ὡς ἡ τοῦ φύοῦ : Ἀριστλ.
Ζ1 6,10,9, Λεων.Φιλ.129,27 ἄγρὸν τὸ ἄψώδες' 2)
νεώτ. ζωολ. ἄψώδης (ἰ) ὡς οὐσ. γένος καρ-
βιδῶν ἐντόμων.